

TÂM LÝ

CỘI PHẠM

LÔI
MẸ

TÂM LÝ TỘI PHẠM

Tác Giả: Lôi Mễ

Dịch Giả:

- Độc giả thứ 7: Trần Hữu Nùng
- Đề thi đấm máu: Hương Ly
- Cuồng vọng phi nhân tính: Hương Ly – Lưu Quang Thuyết
- Sông ngầm: Vũ Thị Hà
- Ánh sáng thành phố: Trần Hữu Nùng
- Tâm nguyện cuối cùng: Vũ Thị Hà

Nhà Xuất Bản: Công Ty Cổ Phần Sách Cổ Nguyệt

Giới Thiệu Về Tác Giả:

Lôi Mễ – Nhà văn trinh thám nổi tiếng Trung Quốc. Lôi Mễ không rõ lai lịch, tuổi tác chỉ biết là ngoài 30 là giáo viên luật hình sự tại Học viện Cảnh sát Hình sự Trung Quốc và hiện đang làm Phó giáo sư Học viện Cảnh sát Hình sự Trung Quốc. Anh ấy rất thành thạo về tâm lý học tội phạm và điều tra tội phạm.

Lôi Mễ nổi tiếng trên mạng với những cuốn tiểu thuyết tâm lý tội phạm như “Tâm lý tội phạm” (tên gốc trên Internet là “Portrait”), có vô số người hâm mộ và độc giả phải gọi anh là “thầy” của mình. Anh ta hiểu tất cả các loại tội lỗi, thậm chí còn hơn cả dấu tay của mình. Với bộ truyện tâm lý tội phạm kiệt tác của mình, anh đã trở thành người viết “tiểu thuyết tâm lý tội phạm đầu tiên của Trung Quốc”.

Lôi Mễ vào làng văn trinh thám hình sự hơi muộn so với nguyện vọng của mình. Ngay từ thuở thiếu thời anh đã tập tành viết sách nhưng

phải đến năm 2006, anh mới xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tiên mang tên “Độc giả thứ 7” và ngay sau đó là liên tiếp 3 tác phẩm nữa: Đề thi đẫm máu, Cuồng vọng vô nhân tính, Sông ngầm. Dù số lượng chưa nhiều, chỉ với những tác phẩm trên, Lôi Mễ đã được xếp hạng trong số những nhà văn trình thám hình sự nổi tiếng của Trung Quốc. Các tác phẩm đã được dịch sang tiếng Anh, Việt, Thái và xuất bản ở nhiều quốc gia và khu vực. Một bộ phim truyền hình chiếu mạng và phim điện ảnh cùng tên được chuyển thể từ bộ tiểu thuyết “Tâm lý tội phạm” đã được phát sóng và nhận được nhiều đánh giá tích cực.

Do đặc thù nghề nghiệp, các tác phẩm trinh thám của Lôi Mễ đậm chất hình sự chuyên nghiệp, tính logic chặt chẽ, tình tiết xác thực và cẩn mật. Tác phẩm của ông rất giàu tâm lý tội phạm , pháp luật , điều tra tội phạm , điều tra tại chỗ và pháp y . Họ có không chỉ là sao chép các trường hợp thực trong và ngoài nước, mà còn là sự tưởng tượng táo bạo và kỳ lạ, mà làm cho các công trình cả hấp dẫn và sâu sắc. Khả năng đọc mạnh mẽ, nhưng cũng có thể khơi dậy suy nghĩ sâu sắc của người đọc. Với bộ tiểu thuyết tâm lý tội phạm kiệt tác, ông nổi tiếng trong giới văn học Trung Quốc và trở thành tiểu thuyết gia tâm lý tội phạm xuất sắc nhất Trung Quốc hiện nay .

Các tác phẩm của Lôi Mễ theo thứ tự :Series về anh chàng cảnh sát Phương Mộc.

- Độc giả thứ 7
- Đề thi đẫm máu
- Cuồng vọng phi nhân tính
- Sông ngầm
- Ánh sáng thành phố
- Tâm nguyện cuối cùng

MỤC LỤC:

TÂM LÝ TỘI PHẠM

Giới Thiệu Về Tác Giả:

ĐỘC GIẢ THỨ 7

Mở Đầu: HỒI ỨC

Chương 1: NGƯỜI ĐI ĐÊM

Chương 2: ĐIỀU TRA

Chương 3: ĐỘNG CƠ

Chương 4: SÔNG THƯỢNG

Chương 5: TÌNH YÊU CHÂN THÀNH

Chương 6: ĐÊM NAY HỒN VỀ

Chương 7: TUYỆT PHẨM TUYỆT

Chương 8: BI THƯƠNG VÔ VỌNG

Chương 9: ĐÊM ĐÔNG

Chương 10: TÁM THẺ MƯỢN SÁCH CHẾT CHÓC

Chương 11: NHÓM WPO

Chương 12: SÀN DIỄN BA NGƯỜI

Chương 13: NẾU NGƯỜI TIẾP THEO LÀ TÔI

Chương 14: CHẴNG KỂ NÀO HẠ NỘI TA

Chương 15: BỮA TIỆC CỦA ÁC MA

Chương 16: NĂNG KHIẾU TRỜI CHO

Chương 17: MỘT ĐÊM Ô NHỤC

Chương 18: THÙ HẬN

Chương 19: NGƯỜI LÀ AI?

Chương 20: TUẦN ĐÊM

Chương 21: BỘ MẶT THẬT

[Chương 22: ĐÚT DÂY](#)

[Chương 23: BỒN NƯỚC](#)

[Chương 24: HẠ MÀN](#)

[Chương 25: LỬA](#)

[Chương 26: NHẬT KÝ CỦA TÔN MAI](#)

[Vĩ Thanh: BỜ BÊN KIA CỦA THỜI GIAN](#)

[ĐỀ THI ĐẮM MÁU](#)

[Phân Dẫn: QUÁI VẬT](#)

[Chương 1: CUỒNG HIẾP CẢ THÀNH PHỐ](#)

[Chương 2: NGƯỜI BỊ ĐÁNH DẤU](#)

[Chương 3: NỖI SỢ HÃI](#)

[Chương 4: QUỶ HÚT MÁU](#)

[Chương 5: BÁC SĨ](#)

[Chương 7: CỐ ĐỀ QUÊN](#)

[Chương 8: VUI SƯỚNG HAY KHÔNG](#)

[Chương 9: LỘ ĐIỆN](#)

[Chương 10: NGÔI SAO 5 CẢNH TRÊN CẢNH CỬA](#)

[Chương 11: THÀNH HỘI ỨC](#)

[Chương 12: VỤ ÁN TẠI BỆNH VIỆN](#)

[Chương 13: BẢN NĂNG](#)

[Chương 14: LỘ HOA CỦA GRAYSON PERRY](#)

[Chương 15: MÊ HỒN TRẬN](#)

[Chương 16: SÁT THỦ CON SỐ](#)

[Chương 17: LỢN](#)

[Chương 18: THE YORKSHIRE RIPPER](#)

[Chương 19: TÌNH YÊU LÀ GÌ](#)

[Chương 20: MÈO VÀ CHUỘT \(1\)](#)

[Chương 21: 3+1+3](#)

[Chương 22: MÈO VÀ CHUỘT\(2\)](#)

[Chương 23: ĐÊM NOEL](#)

[Chương 24: ĐƯỜNG BƠI SỐ 6](#)

[Chương 25: PHÒNG 304](#)

[Chương 26: SỰ HUYNH](#)

[Chương 27: ĐẠI HIỆP HỒ LAN](#)

[Chương 28: TÀNG TRÊN ĐỊA NGỤC](#)

[Vĩ Thanh](#)

[Ngoại truyện: QUẢ CỦA CÂY ĐỘC](#)

[CUÔNG VỌNG PHI NHÂN TÍNH](#)

[Phân Dẫn: NGÀY NHÀ GIÁO](#)

[Chương 1: CÔ NHỊ VIỆN](#)

[Chương 2: TÁI NGỘ](#)

[Chương 3: BI THƯƠNG](#)

[Chương 4: THIÊN SỨ ĐƯỜNG](#)

[Chương 5: CÂU CHUYỆN CỦA LA GIA HẢI](#)

[Chương 6: PHƯƠNG HƯỚNG](#)

[Chương 7: XÉT XỬ](#)

[Chương 8: MÊ CUNG DƯỚI LÒNG ĐẤT](#)

[Chương 9: VƯỢT NGỤC](#)

[Chương 10: TRÙNG HỢP](#)

[Chương 11: GIÁO HÓA TRƯỜNG](#)

[Chương 12: DẤU VẾT](#)

[Chương 13: CÂU CHUYỆN CỦA CÔ Q](#)

[Chương 14: DIỄN XUẤT ĐAU THƯƠNG \(1\)](#)

[Chương 15: DIỄN XUẤT ĐAU THƯƠNG \(2\)](#)

Chương 16: NGHI THỨC

Chương 17: TÁI HIỆN VỤ ĐÂM XE

Chương 18: LẠC HƯỚNG VÀ CHỨNG MINH

Chương 19: ĐỨA TRẺ ĐÁNG THƯƠNG

Chương 20: CÔNG CỤ

Chương 21: HỒI ỨC

Chương 22: CÂU CHUYỆN CỦA ANH K

Chương 23: ÔNG TA VÀ “CÔ TA”

Chương 24: CỨU VẤN

Chương 25: MẤT ĐI VƯỜN ĐỊA ĐÀNG

Chương 26: THEO DÕI

Chương 27: CÂU CHUYỆN CỦA ANH H

Chương 28: THỰC NGHIỆM

Chương 29: THIÊN SỨ GẦY CÁNH

Chương 30: SÚNG

Chương 31: KẺ HIẾN TẶNG

Chương 32: HỘP SKINNER

Chương 33: SỐ PHẬN

Chương 34: TUYỆT LỘ

Chương 35: KẺ TRONG KẺ

Chương 36: CÁT BỤI LẠI TRỞ VỀ VỚI CÁT BỤI

Vĩ Thanh: KHUNG CẢNH PHÍA SAU CHỖN ĐÔ THÀNH

Ngoại truyện: CHIẾC HỘP CỦA SKINNER *

SÔNG NGẦM

Phần Dẫn: CẠM BÃY

Chương 1: BẮT CỐC

Chương 2: KẺ CUỐP

Chương 3: HÀNH ĐỘNG TRONG ĐÊM

Chương 4: CĂN NGUYÊN

Chương 5: TẠM BIỆT CẢNH SÁT

Chương 6: ĐỘNG CƠ

Chương 7: KẼ NGOÀI CUỘC

Chương 8: GẶP LẠI

Chương 9: LỜI NÓI DỐI

Chương 10: ĐỨC PHẬT VÀ ĐỊA NGỤC

Chương 11: CUỘN BĂNG VIDEO

Chương 12: BÁCH HÂM DỤC CUNG ^[18]

Chương 13: ĐỘ SÚNG

Chương 14: THÔN LỤC GIA

Chương 15: CÁ MÙ ^[23]

Chương 16: THỎA ƯỚC IM LẶNG

Chương 17: CẢM ƠN CẢNH SÁT

Chương 18: ÉP CUNG

Chương 19: SÔNG NGẦM

Chương 20: CUỘC CHIẾN ĐẮM MÁU

Chương 21: NHÂN CHỨNG IM LẶNG

Chương 22: SỰ HY SINH CỦA CHIẾN SĨ CẢNH SÁT

Chương 23: SỰ THẬT

Chương 24: GIĂNG BÃY

Chương 25: TRÊN DANH NGHĨA TÊN ANH

Lời Kết: HÃY NGHE BÀI CA CỦA GIÓ

Ngoại truyện: LỜI NÓI DỐI CỦA ÁNH TRẮNG

ÁNH SÁNG THÀNH PHỐ

Phản Dẫn: CHUYỆN CŨ

Chương 1: CHẠY THI

Chương 2: CẦU HÔN

Chương 3: BÁO ỨNG

Chương 4: DẤU CHÂN

Chương 5: TRO TÀN CỦA HỘI ỨC

Chương 6: TỬ CUNG

Chương 7: TRUY TÌM TUNG TÍCH TRONG ĐÊM MƯA

Chương 8: ÁC MỘNG

Chương 9: MÃ SỐ

Chương 10: CON ĐƯỜNG CHẾT

Chương 11: TRẢ THÙ NGANG GIÁ

Chương 12: DÁNG VẼ CỦA ANH TA

Chương 13: CĂN HÀM

Chương 14: ĐÃ TỪNG QUEN BIẾT

Chương 15: ÁNH SÁNG THÀNH PHỐ

Chương 16: KỶ HẠN CHẾT CHÓC

Chương 17: TOÀN DÂN BIỂU QUYẾT

Chương 18: VẾT TAY

Chương 19: MÁI NHÀ XƯA

Chương 20: THÂN PHẬN MỘT CON NGƯỜI

Chương 21: LUÂN HỒI

Chương 22: BỒI DƯỠNG SÁT THỦ

Chương 23: TÌNH YÊU SÂU ĐẬM NHẤT

Chương 24: NGƯỜI CON GÁI NHƯ NHÁNH CỎ DẠI

Chương 25: CƯỚP ĐOẠT

Chương 26: TẮT NGẮM

Vĩ Thanh: AI LÀ NGƯỜI PHẢI RA ĐI ?

Ngoại truyện: HAI KIẾP ĐỜI HOA
TÂM NGUYỄN CUỐI CÙNG

Phần Mở Đầu: TỰ THỨ

Chương 1: LẦN GẶP GỠ ĐẦU TIÊN

Chương 2: NGƯỜI CẢNH SÁT GIÀ

Chương 3: CỬA

Chương 4: ÁN CŨ

Chương 5: CHÓN NHÂN GIAN

Chương 6: BẠN

Chương 7: ĐIỀU TRA

Chương 8: THEO DÕI

Chương 9: NHÀ CŨ

Chương 10: DẤU TAY

Chương 11: TỘI PHẠM GIẾT NGƯỜI

Chương 12: THẾ GIỚI MỚI

Chương 13: ĐÓN TẾT

Chương 14: CHỨNG MINH LÀ GIẢ

Chương 15: ĐỒNG MUÙ

Chương 16: U LINH

Chương 17: CÔ GÁI TRONG HOÀNG HÔN

Chương 18: CÙNG MỘT BÊN CỦA THẾ GIỚI

Chương 19: SẼ THÔNG VÀNG

Chương 20: NƯỚC HOA

Chương 21: SỰ THẬT

Chương 22: PHU NHÂN HỒ ĐIỆP

Chương 23: BÍ MẬT CỦA NHẠC TIÊU TUỆ

Chương 24: TÂM NGUYỄN CUỐI CÙNG

Chương 25: BÓNG DÁNG HUNG THỦ

Chương 26: CƠ HỘI

Chương 27: THẤT BẠI

Chương 28: DI NGUYỄN

Chương 29: CÚNG TẾ

Chương 30: THỨC TỈNH

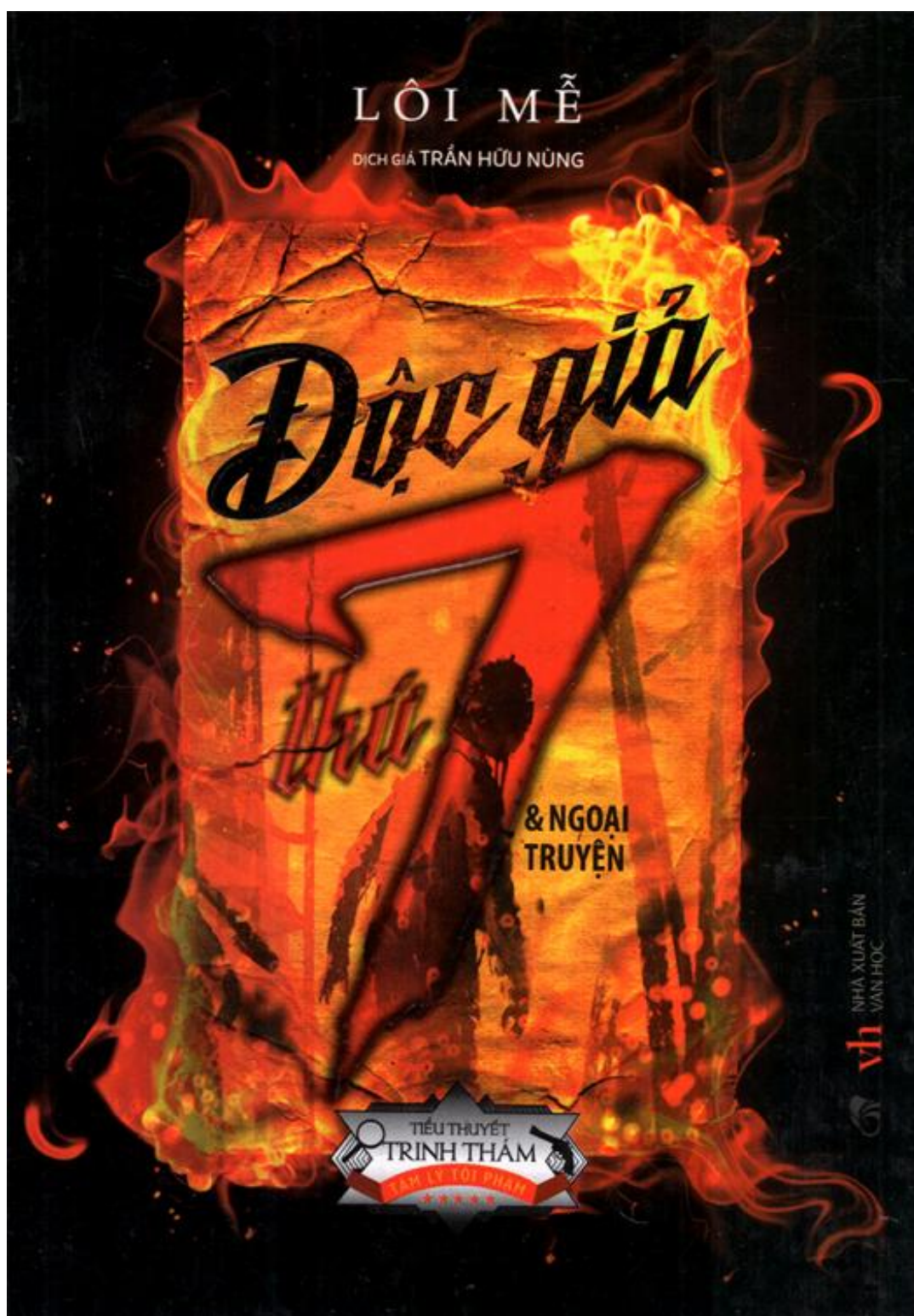
Chương 31: BÍ MẬT CỦA HAI NGƯỜI

Chương 32: KẼ ĐÓNG THỂ

Chương 33: Ý NIỆM KHÔNG THỂ THAY ĐỔI

Vĩ Thanh: XUÂN MUỘN

ĐỘC GIẢ THỨ 7

"Thế là hăn khốn đốn, hăn đã sụp đổ!" Các vị không ngớt chế nhạo anh ta, nhưng các vị nên biết, anh ta gục ngã ở một tầm cao hơn các vị. Anh ta vui đến cùng cực rồi đâm buồn chán, nhưng ánh sáng của anh ta vẫn rực rỡ ngay sau bóng tối của các vị. - Nietzsche(1)

1. Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844-1900), nhà triết học Đức (N.D. chú thích)

Mở Đầu: HỒI ỨC

Mình đã ngủ bao lâu rồi nhỉ?

Bây giờ tìm hiểu điều này đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tôi đành mở mắt ra, và lập tức ngửi thấy các thứ mùi rất đáng ngờ. Tôi hít hít mấy lần, rồi nhận ra là mùi của đủ các loại đồ ăn: mỳ bò xá xiu của hãng "bác Khang", mùi hành, mùi cánh gà rán New Orleans KFC, mùi rượu trắng loại rẻ tiền, mùi tương ớt và mùi giày dép vừa tụt ra khỏi chân.

Tàu hỏa Trung Quốc xưa nay vẫn thế, nó như một quán ăn mở cửa đến rất khuya. Quán ăn này lại chuyên bán những thực phẩm để qua đêm. Dù thích hay không, có chấp nhận hay không thì anh vẫn phải nuốt cho được việc. Trong toa tàu ngọt ngạt và ẩm thấp, những mùi vị này chẳng khác gì làn sương đậm đặc, nhơm nhớp, dính dính, bám vào mắt anh.

Tôi mở nắp chai nước khoáng ực một hơi hết nửa chai, rồi chậm rãi sờ túi áo lấy cặp kính ra đeo - mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng hơn.

Ngồi đối diện với tôi là một nam trung niên sắc mặt vô cảm. Ông ta mặc chiếc áo khoác to xù, tay nắm chặt chiếc cặp da màu đen (bàn tay thô nháp và chẳng chịt nếp nhăn); đôi giày da đã bám đầy bụi lại há mõm, còn chủ nhân của nó thì đang nhìn lên cái túi đặt trên giá để hành lý bằng ánh mắt đờ đẫn dường như vô hồn. Bên cạnh ông ta là một cô gái trẻ, ăn mặc bình thường, nhan sắc cũng tầm tầm, đang lim dim mắt nghe nhạc MP3 (máy nội địa, đã rất cũ). Ngồi bên trái tôi là một bà già, cũng như tôi vừa nãy, đang gục xuống bàn ngủ, nước bọt rỉ qua mép rồi chảy xuống bàn thành một vệt sang sáng. Cảnh tượng này khiến tôi phát ớn, tôi lập tức đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Hôm nay là một ngày đầu xuân, trời âm u xam xám. Con tàu vừa đi qua một vùng đất hoang vu, không hề thấy bóng dáng nhà nông đang cần cù gieo hạt vụ xuân như ta vẫn tưởng tượng, cũng không có bóng

một con bò bê nào hết. Đôi khi cũng thoáng thấy vài gian nhà cấp bốn thấp lè tè vụt trôi qua cửa sổ, có vài đứa trẻ mặc áo bông dày sụ đang chơi đùa trước cửa. Không thể biết chúng đang chơi trò gì nhưng tôi cũng cảm nhận ra được niềm vui ngày xuân đang trôi dạt ở đó.

Nhưng chẳng liên quan gì đến tôi, dù tôi rất muốn được vui cùng chúng.

"Xin lỗi." Tôi nín áo chị nhân viên toa tàu đang cố lách qua giữa đám hành khách. "Khi nào có thể đổi vé giường nằm, hả chị?"

"Chờ một lát. Anh không thấy tôi đang rất bận à?" Chị nhân viên có khuôn mặt to rộng trả lời vẻ khó chịu. "Mệt mỏi thật! Đã hết tết rồi mà khách vẫn đông quá thế!" Chị ta cau mày nhìn những đầu người đang nhấp nhô trên sàn toa xe.

Họ đang ngồi chen chúc nhau, mắt ai cũng có nét ghen tỵ và hậm hực với những người đang yên vị ngồi trên ghế. Nhưng phần lớn thì giờ họ dùng ánh mắt như của chim ưng săn mồi để tìm tòi bốn phía, mong phát hiện ra ai đó sắp xuống thì vội vã chen đến chiếm lấy cái không gian bé tẹo chỉ vài chục centimet.

Ánh mắt tôi dừng ở hai người ngồi ở chỗ ghế chệch với mình.

Hai người, một nam một nữ. Cô gái ngồi ghế kế bên cửa sổ, người đàn ông ngồi bên cạnh cô và nhoài người trên bàn, hình như đang ngủ. Cô gái còn trẻ, có vẻ như ở độ tuổi đi học, vẻ mặt cô có nét vừa hoảng sợ lại vừa xấu hổ, thỉnh thoảng cô khẽ đẩy người đàn ông ngồi bên một cái. Nhưng anh ta sau mỗi lần bị đẩy thì lại ngoan cố áp sát người sang phía cô gái.

Tôi chú ý đến đôi vai anh ta đang khẽ động dẩy.

Tôi cau mày, và bắt đầu cảm thấy nóng mặt.

Cô gái cố gắng né tránh, đồng thời đưa mắt nhìn bốn phía dường như mong có ai đó sẽ đến giải vây giúp cô. Nhưng hành khách xung quanh chỉ liếc sang rồi nhìn đi, không có ai đáp lại ánh mắt của cô và

càng không có ai đứng lên ngăn chặn hành vi của người đàn ông kia. Mọi người đều im lặng, dường như muốn giữ kín một điều bí mật mà ai ai cũng hiểu cả.

Đôi vai người đàn ông đung đưa càng lúc càng mạnh hơn, đôi mắt cô gái bắt đầu rơm rớm lệ.

Tôi đứng dậy, rồi bước lại bên anh ta. Ngay lập tức có người chiếm chỗ của tôi, lại còn thở phào nhẹ nhõm nữa.

"Này, anh ơi..." Tôi vỗ vai người đàn ông. "Đổi chỗ khác đi!"

Tôi chỉ sang chỗ của tôi.

Người đàn ông lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt nhăn nhó khó chịu: "Gì nào?"

"Tôi nói là đổi chỗ ngồi." Tôi bình tĩnh nhìn anh ta.

Vẻ mặt anh ta nhanh chóng từ khó chịu biến thành hung dữ, môi cong lên, và hạ thấp giọng: "Đừng rách việc!"

"Sang đi!" Tôi nguẩy đầu hất về phía sau lưng tôi. "Ngay bây giờ."

Anh ta sừng sốt nhìn tôi, mọi người xung quanh cũng nhìn tôi. Tôi mỉm cười nhìn anh ta.

Vài giây sau, anh ta đứng lên. Tôi nhận ra anh ta cao hơn tôi một chút, cao khoảng 1m80. Tôi đặt ba lô của mình lên mặt bàn rồi ngồi xuống.

Mọi người xung quanh cũng trở nên hoạt động hơn, hình như ai cũng thở phào. Anh ta thì hằm hằm tức tối, hai tay ôm vai, thỉnh thoảng lại gườm gườm hằm học nhìn tôi. Còn mọi người, có người tò mò nhìn cô gái, cũng có người thì nhìn tôi. Tôi chẳng hào hứng gì với những ánh mắt đó, chỉ cúi đầu, tựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

Một lát sau tôi cảm thấy có ai đó khẽ kéo cánh tay mình, bèn mở mắt ra. Cô gái ngồi bên bên lên mỉm cười nhìn tôi, và đưa tôi một mẫu

giấy, trên giấy viết hai chữ "cảm ơn".

Tôi cười cười, coi như trả lời cô, rồi lại nhắm mắt.

Tôi lại ngủ. Cho đến khi có một bàn tay thô bạo lay tôi tỉnh dậy. Tôi cố mở mắt ra. Đó là chị nhân viên nhà tàu lúc này.

"Ở toa số 9 có giường nằm rồi! Mau lên!"

Tôi đáp "vâng", đồng thời cảm thấy tàu đang chạy chậm lại, chắc là sắp đến một ga kế tiếp.

Tôi đứng dậy, vươn vai, rồi xách ba lô lên.

Cô gái nhìn tôi, hình như vẻ sợ hãi lại hiện lên trong mắt cô.

Tôi hơi do dự, rồi quay người sang phía người đàn ông kia. Anh ta đang cúi đầu nhắm mắt "dưỡng thần". Tôi cúi xuống, nói khẽ: "Anh đến ga rồi đấy, xuống tàu đi!"

Anh ta dường như giật mình, đáp lại như một phản xạ vốn có: "Chưa! Tôi đến thành phố A."

Tôi chẳng thiết nói nữa, chỉ hất tay: "Đến rồi đấy! Xuống đi!"

Mặt anh ta đang đỏ hồng tái nhợt, anh ta đã thật sự điên tiết. Rồi lập tức đứng bật dậy đưa tay ra tóm cổ áo tôi.

Tôi một tay chặn lại, tay kia bóp luôn cổ anh ta và dúi mạnh xuống ghế.

"Hoặc là mày tự xuống tàu." Tôi nhìn xoáy vào mắt anh ta, "Hoặc là tao ném mày xuống!"

Hai mắt anh ta trợn tròn, hơi vẫn đỏ xung huyết vì bị nghẹt thở. Hành khách ngồi bên rào rào đứng dậy tránh dạt ra, rất nhanh chóng, xung quanh tôi và anh ta hình thành một không gian nho nhỏ.

Tôi biết, mặt mũi tôi lúc này hẳn là rất hung dữ, đáng sợ. Những vết sẹo dọc ngang trên mặt đang vằn vện khiến tôi giống như một con ác

quý đang muốn ăn thịt người.

Gã đàn ông quá sợ hãi. Cổ vẫn đang bị tôi bóp, không sao nói được, anh ta chỉ gật đầu lia lịa.

Tôi bỏ tay ra, đầu gối cũng thôi không ghì trên đùi anh ta nữa. Anh ta mềm oặt, ho rũ rượi một thôi một hồi. Không dám nhìn tôi nữa, anh ta miễn cưỡng đứng lên, một tay xoa cổ họng một tay đưa lên giá để hành lý lôi cái va li du lịch có tay kéo xuống.

Lúc này tàu đã chạy vào ga. Anh ta rào cẳng chen ngay vào đám đông hành khách xuống tàu rồi đi đến thềm hành lang, lúc đó mới dám ngoái lại nhìn tôi đầy oán hận.

Đêm đã khuya.

Tôi không ngủ được, cả toa xe giường nằm râm ran tiếng ngáy, mọi người đều đang ngủ, chỉ riêng mình tôi ngồi bên ô cửa sổ nhìn ra màn đêm tối đen bên ngoài. Đoàn tàu yên ổn lao nhanh, thỉnh thoảng gừ gừ khê rung một cách có quy luật. Trong toa tối âm u, chỉ ở chỗ nối toa le lói một ngọn đèn vàng hiu hắt. Hình như màn đêm ngoài cửa sổ đen kịt đang ẩn chứa những vận mệnh chưa biết sẽ là gì, nhưng nó chẳng thể thu hút được tôi nữa, điều tôi rất không muốn nghĩ đến lúc này, là tương lai.

Ngón giữa bàn tay phải của tôi lại hơi tê đau, có lẽ là tại đoàn tàu đang chạy qua một khu vực mưa xuân sắp về. Tôi mân mê ngón tay chỉ còn một nửa này và cảm thấy rất rõ cái sẹo cứng ở đầu mút ngón tay đã gãy. Nó dường như là một thứ dấu hiệu phân định giữa tôi và quá khứ của mình.

Cửa toa xe mở ra, hai bóng người mờ mờ bước vào, một người là nhân viên nhà tàu, người kia thì không rõ nhưng có thể nhận ra là một cô gái - chắc là cũng vừa mua được vé giường nằm. Người nhân viên dẫn cô gái vào toa, dặn dò mấy câu, rồi ngáp dài bước ra. Cô gái loạt soạt đặt hành lý lên giường, sau đó cầm cốc bước ra ngoài nhìn ngó, rồi bước lại phía tôi.

"Là anh, phải không?"

Tôi ngẩng đầu. Thì ra là cô gái ở toa tàu kia lúc ban ngày.

"Ừ." Tôi không muốn nói chuyện, chỉ khẽ ừ hử.

Cô ta rót cốc nước trong bình giữ nhiệt ở dưới chân tôi, rồi kéo cái ghế ra ngồi xuống trước mặt tôi.

"Anh đang ngắm gì à?" Cô ta nhìn ra cửa sổ rồi ngoảnh sang hỏi tôi.

"Không." Tôi khép mi mắt lại.

Im lặng một hồi rất lâu. Nhưng tôi biết cô ta vẫn đang nhìn tôi.

"Xin lỗi." Cô ta lại cất tiếng, nhỏ nhẹ, rất chậm. "Có thể hỏi một câu không: Anh làm nghề gì?"

"Sao cô lại muốn biết điều này?" Tôi ngẩng đầu lên. Khuôn mặt cô khuất trong bóng tối, chỉ nhìn thấy đôi mắt cô hơi lấp lánh.

"Tôi... chỉ tò mò thôi." Cô ta hơi ngượng nghịu. "Nếu anh không muốn nói ra thì..."

"Tôi đã từng... đã từng là cảnh sát."

"Thế à? Thảo nào..." Cô hào hứng hẳn lên, người hơi xáp lại gần tôi. "Thế thì chắc là anh..."

Rồi cô chỉ vào tay phải và chỉ lên mặt mình, làm vài động tác, nhưng lập tức cảm thấy không ổn nên cô lại lúng túng nhìn tôi.

Tôi lặng lẽ mỉm cười.

"Không sao."

Cô ta trở lại nhẹ nhõm và tính tò mò lại trỗi dậy.

"Đằng nào thì cũng không ngủ được." Tay cầm chặt cốc nước, cô chăm chú nhìn tôi. "Anh kể cho em nghe chuyện về anh đi?"

Tôi nhìn cô, và chợt cảm nhận ra nét thuần khiết, trong sáng, mơ màng trong ánh mắt cô, rất giống đôi mắt một người mà tôi từng quen biết.

Chuyện về tôi? Tôi rút ra một điều thuốc lá nhưng chưa châm vôi. Cũng được!

Giữa đêm khuya, trong toa tàu hỏa, tôi kể những câu chuyện ấy cho một cô gái xa lạ nghe, có lẽ không phải câu chuyện, mà là những hồi ức. Nhưng chúng không hoàn toàn là những sự việc khiến người ta cảm thấy vui vẻ. Nếu có thể được, thì tôi thà rằng chúng chưa từng xảy ra. Và có lẽ Ngô Hàm, Tôn Phổ, Dương Cẩm Trình, Tiêu Vọng, Giang Á và những con người vĩnh viễn gắn liền với ký ức của tôi, họ cũng đều muốn chúng chưa từng xảy ra.

Tôi nên bắt đầu kể từ đâu nhỉ?

Chương 1: NGƯỜI ĐI ĐÊM

Năm 1999, Phương Mộc 21 tuổi, là sinh viên năm thứ ba Đại học Sư phạm thành phố C.

Buổi tối giữa thu, tiết trời đã rất lạnh.

Cảnh tượng của thành phố miền Bắc này thật hiu hắt. Gió từng cơn từng cơn nổi nhau tràn về, mặt đất ngập lá vàng khô, bước chân giẫm lên phát ra những tiếng rập rập nhỏ nhẹ. Những ngọn đèn rải rác ở các lối đi trong trường hình như cũng tối hơn mọi ngày rất nhiều, ánh sáng vàng nhợt hắt xuống dưới chân một cách bất lực. Bên dưới cột đèn có một người bán rong trứng hấp tấm hương liệu đang bước qua bước lại một cách uể oải, trông chừng cái bếp lò sắp tắt. Cả khu sân trường vắng tanh, chỉ lác đác thấy bóng vài đôi nam nữ đang lững thững đi bên nhau. Khác hẳn với lúc ban ngày ồn ã, trường Đại học Sư phạm lúc này cực kỳ yên tĩnh.

Những tiếng chuông bỗng vang lên khắp các khu nhà lớp học. Đã hết giờ tự học buổi tối.

Người bán hàng rong cũng đứng thẳng người lên, vội nhanh tay chọc lò cho lửa đỏ hồng. Vài phút sau, từng đám đông sinh viên ủa ra ngoài sân. Họ co người rụt cổ đối mặt với làn gió thu tràn đến, cười nói lao xao và bước về phía ký túc xá. Thịnh thoảng vài người chạy đuổi theo nhau nô đùa, cũng có cả những tiếng huýt sáo vui vẻ nữa.

Các nữ sinh đỏ mặt lách qua đám nam sinh, có cô còn đánh bạo ngoảnh sang nhìn những anh huýt sáo vang nhất, và thế là những tiếng cười vui vẻ càng rộ lên nhiều hơn, đó là cảnh tượng náo nhiệt cuối cùng trong ngày ở sân trường.

Khu II là ký túc xá nam, nó cũng là khu nhà tồi tàn nhất trường. Lịch sử nhà trường cho biết, khu nhà này do người Nhật xây dựng từ thời kháng chiến. Không thể không công nhận rằng thứ của người Nhật

làm ra quả là bền bỉ, hơn năm chục năm trôi qua mà ngôi nhà cũ kỹ vẫn kiên cố đứng sừng sững trong trường, chỉ hơi bị ẩm thấp mà thôi. Nhưng ẩm thấp chưa chắc đã là dở, cánh sinh viên mấy khóa trước từng nói đùa rằng, khu nhà này vĩnh viễn không thể xảy ra hỏa hoạn, dù ai cố tình phóng hỏa thì lửa cũng không thể bén. Cũ thì cũ, cánh nam sinh ở khu nhà này cho rằng đây vẫn là nơi quý hơn vàng bạc châu báu, bởi vì khi cấp trên về trường kiểm tra vệ sinh, họ không bao giờ được lãnh đạo trường dẫn đến đây cả, cánh nam sinh tha hồ mà vui hết mình. Cái khu nhà mà nơi nơi đều rất sẵn rác, lon bia và chuột, chính là chỗ ở thoải mái sung sướng của cánh nam sinh hồn nhiên vô tư lự.

Trước lúc tắt đèn 11 giờ đêm, là quãng thời gian náo nhiệt nhất của khu II. Cậu nào cũng chân xỏ dép lê, vai vắt khăn mặt, tay bưng chậu rửa mặt đi đi lại lại giữa khu nhà tắm và phòng ở. Lối đi thì luôn thoảng mùi thuốc lá, và luôn vang lên những câu văng tục chửi thề tự nhiên như không, đôi lúc có cậu nhân lúc bạn đang cúi xuống rửa mặt, bèn thò tóm luôn đũng quần bạn, thế rồi những câu chửi mắng bổ bã lại vang lên.

Trong căn phòng 352, một cậu đang cầm khăn mặt lau mái tóc. Lau vò một hồi, cậu bỗng dừng lại khịt mũi "đánh hơi", rồi cậu đưa cái khăn lên mũi ngửi.

"Ôi, tại sao khăn mặt của mình lại có mùi dưa chua thế này?"

Một cậu đang ngồi ăn mỳ ăn liền, bật cười: "Ha ha... hình như chiều nay Tú đệ lấy khăn mặt của cậu lau chân." Cậu ta nuốt một miếng rồi nói tiếp: "Lúc đó nó vừa đi đá bóng về!"

Cậu "nạn nhân" ném cái khăn mặt vào chậu, mở cửa phòng bước ra, nhắm về phía khu vệ sinh hét toáng lên: "Thằng Chúc! Người họ Trư phải không(2)? " Mọi người trong phòng cười ồ cả lên.

Mấy giây sau, một cậu béo miệng còn ngậm chiếc bàn chải đánh răng chạy xộc vào: "Thằng khỉ nào thế?"

"Nạn nhân" đang giữ cái khăn mặt, im lặng không nói gì. Cậu béo cười ngượng nghịu: "Hà hà, xin lỗi Lục đệ(3) nhé!"

2. “Tứ đệ” họ Chúc; chữ Chúc đồng âm với chữ Trư = con lợn. Nói đùa.

3. Phòng có 6 nam sinh ở, họ tự đặt biệt hiệu cho nhau theo thứ tự: anh cả, nhị đệ, tam đệ (Ngô Hàm), tứ đệ (Chúc Thành Cường), ngũ đệ, lục đệ (Phương Mộc).

Lục đệ nói: "Xin lỗi là xong à? Đầu tôi mới gội, phí công hay sao? Toàn mùi dưa chua!"

"Thế thì càng hay! Nhị đệ đang ăn mỳ, cậu cứ nhúng khăn mặt vào bát mỳ của nó, thế là cậu ta đỡ phải mua dưa chua."

"Thằng béo chết tiệt!" Lục đệ bước đến giơ tay giả vờ định đánh, Chúc Tứ đệ chỉ cười và né tránh: "Đừng trách tôi, ai bảo khăn mặt của cậu giống hệt khăn mặt của tôi?"

"Đồ chết tiệt! Khăn của ta màu xanh, khăn của người vốn màu trắng kia mà?" Cả phòng lại phì cười.

Lục đệ đưa tay sờ lên mái tóc, rồi lại đưa vào mũi người. "Hừ! Được thôi! Để mai sẽ tính sau."

Rồi cậu nhanh chóng cởi quần áo, tiện tay cầm một tờ "Tuần báo Thể thao", chui vào trong chăn và bắt đầu lật giở ra đọc. Những người khác, hoặc là đọc sách, hoặc là nghe nhạc, chờ đến giờ tắt đèn.

Cửa bỗng lại bị mở ra, một cậu vóc người nhỏ nhắn bước vào, tay đang cầm một hộp cơm bằng inox, cậu ta bước thẳng đến chỗ mấy cái phích nước nóng đặt bên dưới ô cửa sổ, cầm lên lắc lắc. Không có gì. Cậu ta lại nhấc cái khác lên, vẫn không có nước.

"Này, sao phòng các cậu lười thế? Không có một giọt nước nóng nào. Mau xuống dưới kia lấy cho tôi một... à, hai phích nước nóng. Ăn mỳ xong, tôi còn phải ngâm chân."

Cả đám nam sinh cùng quát to: "Đồ chết giẫm!"

Lục đệ mỉm cười đặt tờ báo xuống, rồi nói với cậu còm: "Tôi có nước nóng đây!"

Cậu còm vội bước lại. Lục đệ lật chăn lên: "Chỉ hiểm nó không nóng lắm, chỉ 36o 8 thôi! Cậu có lấy không?"

Cậu còm nhào đến đưa tay ra định chen cổ Lục đệ, Lục đệ cười hềnh hếch né tránh, rồi ngoặt tay lại ghì cậu còm xuống giường.

"Nó sờ soạng tôi!" Cậu còm cường điệu gào lên. Những cậu khác thấy thế cũng chạy đến vào hùa cho vui, đè luôn cậu còm xuống giường.

Cậu còm liền thoảng xin tha: "Dừng lại, dừng lại! Nếu tiếp tục đè nữa, tớ sẽ vãi đái ra mất!" Lục đệ vội nói: "Thôi, đừng đùa nữa! Kéo nó làm ướt giường tôi thì đêm nay tôi ngủ ở đâu?" Mọi người bật cười, buông cậu còm ra. Cậu ta vừa thở phì phò vừa nhồm dầy: "Mẹ ơi! Vậy là không thể ăn mỳ, thế thì trầm đi làm việc quan trọng vậy! Phương Mộc ơi, cho trầm ít giấy vệ sinh!"

Lục đệ Phương Mộc cười chế nhạo: "Chu Quân, ngay cuộn giấy vệ sinh cậu cũng không có nổi à?" Nói rồi Phương Mộc cầm nửa cuộn giấy vệ sinh đặt bên gối ném cho Chu Quân. Chu Quân bắt lấy, nhưng chưa đi vội, cậu ta ngồi bên mép giường Phương Mộc tán gẫu với mọi người.

Phương Mộc ngán ngẩm đá chân vào cậu ta. "Sao không đi luôn đi? Sắp tắt đèn đến nơi rồi đấy."

Chu Quân lập tức phẫn khích: "Thế thì cậu không hiểu rồi: làm việc quan trọng trước khi đi ngủ là tốt nhất, cậu nghĩ mà xem, nếu cứ khư khư giữ suốt đêm một đồng uế tấp trong bụng, thì sẽ rất có hại cho sức khỏe!"

Phương Mộc nhếch mép: "Chỉ nói bừa! Cậu chuyên đi giải quyết vào lúc tắt đèn, không sợ gặp ma hay sao?"

"Hi hi... sợ cóc gì ma? Gặp ma nam thì tớ ra đòn, gặp ma nữ thì tớ sẽ ngủ với nó luôn!"

"Ngủ cái con khỉ! Coi chừng hết pin thì toi đời!"

Các chàng trai đang tán chuyện rôm rả thì đèn điện bỗng vụt tắt, cả căn phòng chìm trong bóng tối. Mấy cậu đang đọc sách cùng "ôi..." một tiếng, sau đó là những tiếng sột soạt, họ chui vào chăn.

Chu Quân đứng lên, nói rất trang trọng: "Bây giờ trầm hồi cung, uống cốc nước, sau đó sẽ vào nhà vệ sinh để tìm ma nữ!"

"Đồ khỉ, biến đi!"

Chu Quân thúi cho Phương Mộc một quả, rồi cười hề hề đi ra khỏi căn phòng.

Anh cả bật đèn pin lia khắp căn phòng một lượt. "Đã về cả chưa? Lục đệ ra cài cửa đi!"

"Lại bảo tôi cài cửa?"

"Đừng lảm lời nữa! Ai bảo cậu nắm gần cửa nhất? Mau ra cài đi!" Anh cả cười trêu.

Phương Mộc đành ra khỏi chăn, xuống giường, chạy ra chốt chặt cửa phòng rồi chạy vụt trở lại giường.

Lúc chui vào chăn, anh đưa mắt nhìn sang giường đối diện, thấy trống trơn.

"Ơ kìa, Ngô Hàm vẫn chưa về à?"

"Tam đệ hôm nay trực ban."

Mọi người im lặng một lúc. Rồi một cậu khẽ hỏi: "Năm nay Tam ca có định thi vào lớp Cơ địa không nhỉ?"

"Không biết nữa." Anh cả nói giọng âm ức: "Tam đệ cũng thật đen đui, rõ ràng là đã đủ điểm sàn, rồi chẳng hiểu sao vẫn cứ bị rớt."

"Tôi đoán rằng cậu ấy sẽ lại thi!" Chúc Tứ đệ cựa quậy giở mình, "Lúc này đi về, tôi còn nhìn thấy cậu ấy đang ngồi ở phòng trực ban lắm

nhầm từ mới tiếng Anh."

Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi hỏi: "Tam ca vẫn chưa nộp hết học phí thì phải?"

Chúc Tứ đệ nói: "Nộp từ lâu rồi nhưng hình như vẫn thiếu hơn 4.000 tệ."

Phương Mộc im lặng, nằm co trong chăn nghĩ ngợi.

Trong Học viện Pháp luật có một lớp hơi đặc biệt, nói với bên ngoài là lớp Cơ địa, thực ra nó là lớp chính quy học liền lên thạc sĩ. Sinh viên trong lớp này sau khi học xong các học phần thì có thể học luôn chương trình nghiên cứu sinh thạc sĩ. Lúc thi vào đại học, điểm sàn của lớp này cao hơn hẳn điểm sàn các lớp khác trong Học viện Pháp luật. Cạnh tranh trong lớp này đương nhiên cũng rất gay gắt. Theo yêu cầu của Học viện, cuối mỗi học kỳ đều làm bài thi để loại 10% sĩ số. Ai bị đào thải thì sẽ sang lớp khác mà học, ngược lại, sinh viên lớp khác cũng có thể đăng ký thi để vào học lớp này. Ngô Hàm đã dự thi cuối học kỳ, làm bài rất tốt, cầm chắc chín phần mười sẽ đỗ. Nào ngờ, kết quả vẫn là trượt vô chuối. Điều khó hiểu là, một vài sinh viên khác học lực vốn thua xa Ngô Hàm nhưng lại thi đỗ ngon lành. Nhà trường giải thích rằng khẩu ngữ tiếng Anh của Ngô Hàm không đạt. Rõ ràng đó chỉ là viện cớ. Các anh em cùng phòng ký túc xá đều xui Ngô Hàm lên gặp nhà trường để "thắc mắc" nhưng thật kỳ lạ, cậu ta dường như không oán hận gì chuyện đó. Sau vài ngày tiu nghỉu, cậu ta lại bắt đầu dốc sức chuẩn bị cho kỳ thi lần sau.

Ngô Hàm quê ở một vùng núi phía bắc, xuất thân con nhà nông, gia cảnh nghèo khó. Cách duy nhất để thay đổi số phận chính là đi học. Trong ba năm ở chung phòng ký túc xá, Phương Mộc cảm nhận rất rõ Ngô Hàm hơn hẳn các bạn khác ở tính cách và ý chí bền bỉ phấn đấu vươn lên mạnh mẽ.

Có lẽ cậu ta muốn dùng kết quả học tập thật tốt để nói lên tất cả.

Cứ thế suy nghĩ miên man, Phương Mộc dần thấy mí mắt của mình trĩu nặng...

Anh lơ mơ cảm thấy phòng 351 bên đối diện có tiếng kẹt cửa, có tiếng người hát ê a và bước ra. Nhận ra đó là ai rồi, Phương Mộc bỗng tỉnh táo, anh nhồm dậy hét về phía cửa phòng: "Hết pin thì toi đời!"

Tiếng hát ngừng bật, sau đó là tiếng của Chu Quân: "Hà hà... thăng ngũc!"

Những người trong phòng chưa ngủ đều cười khúc khích.

Chu Quân đứng ngoài đá một phát vào cánh cửa, rồi tiếng dép lê loẹt quẹt của cậu ta đi xa dần.

Tất cả trở lại yên tĩnh.

Mọi người trong phòng dần đi vào giấc ngủ, đó đây râm ran tiếng ngáy khe khẽ. Gió vẫn thổi bên ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng có chiếc lá bay va vào cửa kính, rất khẽ, không ai nghe thấy. Cả sáu, à không, năm cậu sinh viên đều ngủ say tít trong căn phòng cũ kỹ lộn xộn này.

Cả khu nhà ký túc xá chìm trong yên tĩnh. Ngoài cửa các căn phòng là hành lang không một bóng người, chỉ có một con chuột lúc chạy lúc dừng, men theo chân tường để tìm kiếm thức ăn. Những cánh cửa phòng hai bên hành lang đóng im ỉm, không lời, hình như có những con mắt đơn độc đang theo dõi "kẻ đi đêm" bé nhỏ này.

Kẻ đi đêm bỗng dừng bước, đôi tai bé xíu dựng lên, cảnh giác. Rồi, rất nhanh, nó quay ngoắt lại chạy mất hút.

Người có nghe thấy những tiếng hít thở nặng nề ở góc khuất kia không?

Phương Mộc bừng tỉnh, nói một cách chính xác là bị đánh thức giấc. Anh cố gượng mở mắt và nhận ra cả căn phòng vắng lặng không một bóng người, chỉ còn những cái chăn cùng một màu thống nhất chất lộn xộn trên giường.

Chà! Những gã đại lãn sao hôm nay lại nhanh nhẩu thế nhỉ?

Phương Mộc đang lấy làm lạ, thì nghe thấy những tiếng ồn ào ngoài hành lang. Anh đeo kính, ngồi dậy vươn vai, rồi xỏ dép lê, mở cửa bước ra.

Kỳ lạ quá!

Dường như toàn bộ sinh viên ở khu ký túc II đều tập trung ở hành lang. Áo quần lộn xộn đủ các kiểu, người thì mặc đồ thể thao chạy bộ sáng sớm, người thì choàng chăn, có người chỉ mặc độc chiếc quần cộc. Nhưng họ đều giống nhau ở vẻ mặt hết hoảng và cùng nhìn về phía nhà vệ sinh.

Phương Mộc cũng nhìn về hướng đó. Nhân viên quản lý ký túc xá là chị Tôn, tay đang đặt tay trên khuôn cửa, nghiêng đầu nhòm vào phía trong. Bên cạnh chị là anh cả của phòng 351 đang đứng dựa lưng vào tường, người run run, ánh mắt đờ đẫn, cứ như có thể ngã sụp xuống đất bất cứ lúc nào.

Phương Mộc nhìn thấy Chúc Tứ đệ trong đám đông, bèn bước lại kéo tay cậu ta: "Sao thế?"

Chúc Tứ đệ ngoảnh lại nhìn Phương Mộc, nhưng không nói gì.

"Có chuyện gì vậy? Nhà vệ sinh lại bị tắc à?" Phương Mộc nhìn xung quanh. "Đâu phải là lần đầu tiên? Có đến nỗi phải xôn xao thế này không?"

Lục đệ của phòng 351 ngoảnh đầu lại, khẽ nói: "Hình như là Chu Quân... bị chết trong đó."

Chương 2: ĐIỀU TRA

Trưởng phòng bảo vệ Đại học Sư phạm Trần Bản đã làm việc lâu năm ở đây nhưng anh gặp vụ việc này là lần đầu tiên.

Kể từ lúc bị cú phôn của ông hiệu phó lôi ra khỏi giường, Trần Bản đã chạy như đèn cù suốt buổi sáng làm đủ các thứ việc. Tiếp người của Sở công an đến khám nghiệm hiện trường, an ủi động viên cánh sinh viên, báo cáo với lãnh đạo nhà trường... lúc này anh mới được ngồi thở một lát, đang định đến nhà ăn kiểm vài cái bánh mìn thầu nhét vào dạ dày thì phòng bảo vệ lại gọi điện, bảo anh phải đến ngay vì có cán bộ của Phòng Bảo vệ kinh tế văn hóa của Sở công an thành phố đến.

Đó là một nam giới trạc tuổi Trần Bản, vẻ mặt đầy mệt mỏi, anh đang nghe một cảnh sát hình sự của Sở báo cáo sơ bộ tình hình khám nghiệm hiện trường, sắc mặt anh thản nhiên, mắt luôn nhìn xuống và nghe. Lúc này thấy Trần Bản bước vào, anh ngẩng đầu lên nhìn từ đầu đến chân. Một nhân viên phòng bảo vệ vội giới thiệu ngay: "Đây là anh Trần Bản, trưởng phòng của chúng tôi; đây là anh Hình Chí Sâm, trưởng phòng Bảo vệ kinh tế văn hóa của Sở công an."

Trần Bản cẩn trọng gật đầu. Hình Chí Sâm không đứng lên, vẫn ngồi yên và khẽ gật đầu, coi như chào lại.

Anh cảnh sát đã nhanh chóng báo cáo xong tình hình với Hình Chí Sâm, nghe xong, Hình Chí Sâm không nói gì. Cả căn phòng của phòng bảo vệ im ắng không một tiếng động. Trần Bản hơi lúng túng, anh hắng giọng, rồi nói: "Chuyện bất hạnh xảy ra, cả trường chúng tôi rất đau xót. Nó cũng chứng tỏ công tác bảo vệ trong nhà trường làm chưa đến nơi đến chốn, hiệu trưởng đã nhắc nhở chúng tôi phải tích cực phối hợp với công an để tranh thủ sớm tìm ra..."

Không đợi Trần Bản nói xong, Hình Chí Sâm đứng lên, "Ta đến xem hiện trường!"

Năm phút sau, Hình Chí Sâm đã đứng trước cửa khu ký túc xá II nam sinh, ngắm nhìn khu nhà đã có tuổi thọ kha khá này.

Cửa gỗ, tường gạch đỏ, bên trên còn sót những chữ đại loại như "vô sản", "cách mạng" gì đó. Anh nhìn những tấm cửa sắt ốp ngoài các cửa sổ bằng gỗ, nghĩ ngợi, rồi bước vào cửa khu nhà.

Ngay trước mặt là năm bậc thềm nhà. Phía trước tấm bảng đen đối diện với cầu thang, có một phụ nữ trung niên gầy quắt cao lêu đêu đang đứng viết lên bảng mấy câu thông báo "XXX ở phòng 221 đến nhận bưu phẩm"... nét chữ mềm mại, khiến Hình Chí Sâm cũng phải để ý ngắm nghía. Nghe thấy các tiếng động phía sau, chị bèn quay lại, vừa định hỏi gì đó thì nhìn thấy Trần Bân.

Trần Bân xua tay, nói: "Các anh ấy ở Sở công an, đến xem hiện trường."

Chị ta "à" một tiếng, rồi quay lại tiếp tục viết.

"Chị ấy là Tôn Mai, quản lý khu II này." Trần Bân quay sang nói với Hình Chí Sâm. "Chị ấy trực đêm qua."

Hình Chí Sâm lập tức dừng bước, và hỏi Tôn Mai: "Lúc này chị có rỗi không?"

Tôn Mai có vẻ hơi căng thẳng, gật đầu: "Mời các anh vào đây nói chuyện."

Mọi người bước vào phòng thường trực vốn không rộng rãi gì, lúc này trông càng có vẻ chật chội.

Hình Chí Sâm chưa vội hỏi gì, anh chỉ ngắm nhìn căn phòng.

Căn phòng hình chữ nhật, rộng chừng 7 mét vuông. Bên trái kê một cái giường, tường bên phải có một cửa sổ nho nhỏ, trước ô cửa sổ kê một bàn một ghế. Không gian chật hẹp, nhưng được sắp xếp khá ngăn nắp.

Hình Chí Sâm chú ý đến cánh cửa ở tường bên trái căn phòng.
"Kia là gì?"

"Là chỗ nghỉ của sinh viên trực ban." Tôn Mai đáp.

Hình Chí Sâm bước đến mở cửa ra, bên trong là một phòng xép rất hẹp, không cửa sổ, chỉ có một cái giường.

Anh khép cửa, rồi quay trở ra. Thấy Tôn Mai vẫn đứng, anh làm động tác hạ tay xuống, nói: "Chị ngồi đi. Chúng tôi đến để tìm hiểu tình hình."

Tôn Mai nhìn Trần Bân, rồi chị lùi lại và ngồi xuống mép giường.

Hình Chí Sâm ngồi lên chiếc ghế đặt cạnh bàn, "Chị công tác ở đây bao lâu rồi?"

"Năm năm."

"Liên tục à?"

"Vâng."

"Cánh sinh viên, dễ quản lý không?"

"Cũng được. Khu này toàn nam sinh, cũng có cậu khó bảo nhưng nhìn chung thì họ khá chân chất."

"Ở đây mấy giờ thì khóa cổng?"

"10 giờ rưỡi."

"Khóa rồi, còn có thể ra vào hay không?"

"Tuyệt đối không thể." Tôn Mai bỗng cất cao giọng, đồng thời nhìn Trần Bân bằng ánh mắt bất an.

Hình Chí Sâm mỉm cười, "Chị đừng căng thẳng. Nhưng nếu sinh viên về muộn, thì sao?"

Trần Bân ngồi bên nói xen vào: "Nếu cậu nào về muộn, sau khi khóa cổng, thì phải cho bảo vệ biết lý do, sau đó người bảo vệ trực đêm của chúng tôi sẽ đưa về ký túc xá."

Hình Chí Sâm gật đầu, "Cũng tức là, hung thủ chỉ có thể là người đêm qua ở trong khu II này?"

Trần Bân ngó ra, không biết nói sao.

Cửa phòng thường trực bỗng bị mở ra, một nam sinh gầy gò vừa chạy xộc vào vừa nói: "Cô Tôn ạ, tầng 2 có mấy ô cửa sổ..."

Chưa nói hết câu, thì nhận ra trong phòng đang ngồi kín người, cậu ta sợ quá dừng lại ngay.

"Cửa sổ tầng 2 làm sao?" Hình Chí Sâm nhìn cậu ta, ánh mắt anh tập trung hơn. "Đừng sợ gì, cứ nói xem sao."

Cậu ta nhìn Hình Chí Sâm, rồi lại nhìn Trần Bân. Ngập ngừng định nói rồi lại thôi.

Trần Bân sốt ruột nói: "Kìa, bảo cậu nói thì cứ nói đi!"

Cậu ta hạ thấp giọng: "Cô Tôn đã nói, có lẽ có kẻ bên ngoài đột nhập vào, dặn tôi lên tầng 2 xem xem các cửa sổ có đóng không. Tôi vừa lên xem, thì thấy ở khu vệ sinh hai đầu hành lang có vài cánh cửa sổ đã hỏng, không đóng lại được."

Trần Bân lo lắng ngoảnh sang nhìn Tôn Mai. "Tôi đã nhắc rồi: không được đụng đến bất cứ thứ gì."

Tôn Mai đỏ mặt, không dám ngẩng đầu lên.

Hình Chí Sâm ngoảnh sang bên cạnh: "Cậu Đình, cậu lên xem sao."

Anh cảnh sát trẻ họ Đình nói "vâng", rồi cùng hai nhân viên bảo vệ mở cửa bước ra.

Hình Chí Sâm nhìn cậu sinh viên đang lúng túng, hỏi: "Cậu tên gì?"

Cậu ta mặt hơi tái đi: "Dạ, Ngô Hàm."

Trần Bân vội giới thiệu: "Ngô Hàm là sinh viên vừa học vừa đi làm, đêm qua cậu ấy trực ban."

Hình Chí Sâm "thế à?" rồi tiếp tục hỏi: "Đêm qua sau khi tắt đèn cậu ở đâu?"

"Ở đây." Ngô Hàm chỉ vào Tôn Mai: "Ngồi trò chuyện với cô ấy, sau đó tôi vào đi ngủ."

"Đúng thế, tôi có thể làm chứng." Tôn Mai ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều đang nhìn vào mình, sợ quá, lại cúi đầu xuống.

"Còn chị thì sao?"

"Tôi? Tôi đan áo len, nghe đài, cho đến 5 giờ sáng."

Hình Chí Sâm gật đầu, hơi rướn mày.

Cậu Đinh đã trở lại, vừa phủi bụi trên áo quần vừa nói: "Đúng thế, mấy cánh cửa sổ ở nhà vệ sinh tầng 2 đã hỏng, không đóng lại được. Tôi đã báo về Sở để cử người đến khám nghiệm."

Trần Bân mặt nhăn như bị, "Tôi đã nhắc các cô bao nhiêu lần rồi!" Anh ta chỉ vào Tôn Mai, gắt âm lên: "Cửa hỏng, phải kịp thời cho sửa ngay, kẻo kẻ xấu sẽ nhắm vào đó. Cô xem, bây giờ xảy ra chuyện..."

"Thôi nào." Hình Chí Sâm đứng dậy, "Bây giờ đến xem hiện trường vụ án."

Hiện trường vụ án là khu nhà vệ sinh ở tận cùng bên trái hành lang tầng ba khu ký túc xá II. Là nhà vệ sinh công cộng, gồm gian ngoài và gian trong; gian ngoài có bể nước vòi nước, gian trong là nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh rộng chừng 20m², bên trái là chỗ tiểu tiện, bên phải là bồn ô

đặt bốn bề xí, giữa chúng là ba mảnh tường ngăn xây trát xi măng, cao chừng 1m50. Một anh cảnh sát chỉ vào ô vệ sinh ở góc xa nhất, nói: "Nạn nhân được phát hiện thấy ở ô kia."

Hình Chí Sâm bước lại. Đó là một khoảng không gian nửa khép kín, rộng chừng 1m2, ẩm ướt nhớt nháp. Không thấy có vết máu.

"Khám nghiệm hiện trường xong rồi chứ?"

"Vâng. Nguyên nhân tử vong là bị ngạt thở cưỡng bức, sơ bộ phán đoán là bị giết. Chiều nay sẽ có kết quả khám nghiệm hiện trường và khám nghiệm tử thi."

Hình Chí Sâm gật đầu, anh nhìn mảnh tường ngăn, rồi quay người bước ra ngoài khu vệ sinh.

Ra đến hành lang, anh lại nhìn các căn phòng san sát hai bên hành lang, rồi ngoảnh sang hỏi Trần Bản: "Cậu sinh viên đầu tiên phát hiện ra thi thể, đang ở đâu?"

Trần Bản đáp: "Vẫn đang ở trong phòng. Cậu ta sợ quá, xin nghỉ học năm nhà."

Hình Chí Sâm chỉ tay ra hiệu dẫn anh đi gặp.

Mọi người cùng đến trước cửa phòng 351. Trần Bản gõ cửa, một giọng nam vọng ra: "Ai đấy?"

"Phòng bảo vệ. Mở cửa nào!"

"Được! Chờ nhé."

Cửa nhanh chóng mở ra, một nam sinh sắc mặt trắng nhợt đứng trước cửa, "Mời các vị vào."

Mọi người theo nhau bước vào, ai đi qua bên cạnh cũng nhìn cậu ta một lượt, khiến cậu càng thêm căng thẳng.

Hình Chí Sâm đến bên bộ bàn ghế duy nhất của căn phòng, kéo ghế ngồi xuống. Thấy cậu sinh viên vẫn đứng, anh mỉm cười, ra hiệu, nói: "Cậu cũng ngồi đi."

Cậu ta "vâng", rồi bước lại bên giường, khép nép ngồi xuống.

"Cậu tên là gì?"

"Tôn Khánh Đông."

"Cậu là người đầu tiên nhìn thấy thi thể à?"

"Đúng thế."

"Thử kể lại tình hình xem nào?"

Tôn Khánh Đông nuốt nước bọt, nhú mào, hình như rất không muốn nhớ lại cảnh tượng đó.

Khoảng 11 giờ rưỡi đêm, bạn cùng phòng là Chu Quân đi vệ sinh. Sau đó không lâu thì Tôn Khánh Đông ngủ. Cho đến khoảng 1 giờ sáng, cậu dậy đi vệ sinh, và thoáng nhận ra bóng Chu Quân vẫn ngồi trong ô nhà xí, bèn gọi một câu: "Vẫn chưa xong ư? Cậu không sợ bị lò dom à?" Tôn Khánh Đông không nhớ Chu Quân có trả lời hay không, và lại quay về phòng ngủ tiếp. Cho đến 5 giờ rưỡi sáng, cậu dậy để tập chạy buổi sáng, lúc bước vào nhà vệ sinh thì nhìn thấy Chu Quân vẫn ngồi trên bệ xí như trước. Cậu vừa kinh ngạc lại vừa ngờ ngợ, bèn bước lại vỗ lên đầu Chu Quân một cái, thì Chu Quân ngã nhào về phía trước, giữ nguyên tư thế toàn thân cứng đờ. Tôn Khánh Đông sợ quá bỏ chạy ra ngoài, rồi chạy xuống tầng 1 thông báo cho quản lý Tôn Mai. Tôn Mai báo cho cảnh sát.

Hình Chí Sâm nghe xong, trầm ngâm một lát, anh hỏi thêm mấy câu rồi đứng dậy cáo từ. Lúc họ sắp bước ra, Tôn Khánh Đông không ngớt nhìn trộm anh, hình như còn muốn nói gì đó. Hình Chí Sâm nhận ra, bèn hỏi cậu có định bổ sung gì không. Tôn Khánh Đông ấp úng, dường như phải lấy hết can đảm ra để nói rằng, lúc Chu Quân đi vệ sinh, hình như Chu Quân còn đứng ở hành lang nói chuyện với ai đó, và còn

măng niếc người ấy. Hình Chí Sâm hỏi, là ai thì Tôn Khánh Đông do dự, nói rằng hình như là giọng nói của Phương Mộc ở phòng đối diện. Nhưng Tôn Khánh Đông cũng vội nhấn mạnh "chỉ là văng vẳng nghe thấy", chưa chắc đã đúng. Hình Chí Sâm ngẫm nghĩ, rồi nói với Trần Bân: "Gọi Phương Mộc cho tôi."

Sáng nay lên lớp, học về "Lịch sử tư tưởng pháp luật phương Tây". Dù chỉ còn vài phút nữa bắt đầu vào học, nhưng không khí trong lớp vẫn ồn ào như chợ vỡ.

Với tuyệt đại đa số sinh viên tuổi ngoài 20 này, hai chữ "cái chết" dường như là một từ rất xa xôi. Nhưng khi nó thật sự giáng xuống một bạn học ở ngay bên cạnh thì ai cũng có thể hiểu sự chấn động của nó ghê gớm biết chừng nào.

Các nam sinh ở phòng 351 trở thành tiêu điểm của cả lớp, gần như mỗi cậu đều bị các bạn xúm xít vây quanh và hỏi đi hỏi lại về mọi tình hình lúc sáng sớm. Các bạn nữ thì vừa tò mò vừa sợ hãi dò hỏi các cậu về tình hình vụ việc, vài cô mọi ngày khá thân với Chu Quân, mắt rơm rớm lệ. Một bầu không khí vừa ồn ã vừa quái dị bao trùm khắp phòng học, ai cũng len lén nhìn trộm người khác và không ngớt lớn tiếng bàn tán, họ trao đổi với nhau những ánh mắt nghi ngại khó hiểu hoặc đã hiểu ra.

Chuông vào lớp đã reo, gần như đồng thời, thầy Trần lên lớp "Lịch sử tư tưởng pháp luật phương Tây" đang thở mạnh và bước vào lớp.

Nhưng không vì thầy giáo đã đến mà không khí trong lớp có thể yên tĩnh. Thầy Trần kiên nhẫn đứng yên mấy phút, và nhận ra rằng mình không phải là tiêu điểm được chú ý như mọi ngày, thầy không thể không bực mình.

Thầy mạnh tay ném tập giáo án xuống bàn: "Gì thế? Có định học hay không đây?"

Lúc này đám học trò mới nhận ra thầy đã vào lớp, những cô cậu nào đang đứng xa chỗ ngồi vội chạy về chỗ của mình rồi cuống quýt lúi

sách vở trong cặp ra. Lớp học nhanh chóng trở lại yên tĩnh.

Thầy Trần sắc mặt cứng cỏi, nhìn khắp lớp học một lượt. Thầy nhận ra không như mọi hôm học trò ngồi kín chỗ, hôm nay có vài chỗ trống. Vẫn chưa nguôi bực mình, thầy rút cuốn sổ điểm ra và bắt đầu điểm danh.

"Lư Lâm?"

"Có ạ."

"Trần Tinh?"

"Có ạ."

...

"Chu Quân?"

Cả lớp im phăng phắc.

"Chu Quân?" Thầy Trần ngẩng đầu lên, "Chưa đến à?"

Thầy cầm bút đỏ viết bên cạnh tên "Chu Quân" hai chữ "vắng mặt" bằng nét bút rõ đậm. "Bảo Chu Quân sau giờ học đến gặp tôi!"

Đám học trò đưa mắt nhìn nhau. Có một người nói nhỏ: "Thưa thầy, Chu Quân chết rồi ạ."

Giọng rất khẽ, nhưng thầy Trần vẫn nghe thấy. Thầy tròn tròn mắt: "Nói gì?"

Không cô cậu nào trả lời.

Vài phút sau, trưởng lớp run run đứng lên. "Thưa thầy... Chu Quân không bỏ học... mà là bạn ấy chết rồi ạ..."

"Chết rồi?" Đôi mắt thầy Trần càng mở to hơn, "Chết bao giờ?"

"Sáng nay ạ."

Thầy Trần đứng chờ ra một hồi. "Thế thì không phải đến gặp tôi nữa."

Trong lớp vắng vắng mấy tiếng cười khe khẽ.

Phương Mộc không cười.

Anh áp người xuống mặt bàn, nhìn mãi về chỗ trống phía bên trái anh. Đó là chỗ ngồi của Chu Quân mọi ngày.

Chu Quân đã mất. Cậu sinh viên hay nói hay cười, bô lô ba la chẳng e dè gì, đã không còn nữa.

Cái cảm giác này rất không thật. Vì mới chỉ cách đây 10 tiếng đồng hồ, Chu Quân còn nói tếu táo trêu đùa với anh, lúc đó Chu Quân mềm mại, ấm áp, đầy sức sống; còn bây giờ, cậu ấy đã lạnh như băng, cứng căng nằm ở một nơi nào đó không rõ, và bị những bác sĩ pháp y xa lạ thân nhiên mổ xẻ. Cái tên Chu Quân chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cậu ấy đã bị gọi là "người chết".

Một ai đó không hề có dấu hiệu gì báo trước bỗng nhiên biến mất khỏi cuộc sống của ta, dù người ấy có quan trọng đối với ta hay không, quan trọng nhiều ít ra sao, thì vẫn khiến ta cảm thấy bùi ngùi tiếc nuối.

Đôi mắt Phương Mộc hơi ươn ướt. Vô vàn những cái hay cái đẹp của Chu Quân bỗng tràn ngập đầu óc Phương Mộc không sao gạt đi được.

Người chết không thể sống lại, người còn lại vẫn phải sống theo nhịp bước cuộc đời. Thầy Trần trấn tĩnh trở lại rồi bắt đầu lên lớp. Được nửa chừng, cửa phòng học bỗng bị mở ra. Một nhân viên bảo vệ của trường bước vào, chào thầy Trần.

"Tôi ở phòng bảo vệ, cần gặp một sinh viên." Anh ta nhìn khắp lượt đám học trò, rồi cất tiếng hỏi: "Phương Mộc, ai là Phương Mộc?"

Phương Mộc đang mất tập trung, không có phản ứng gì. Bạn ngồi bên cạnh cúi anh một cái, anh mới đứng dậy: "Tôi đây ạ."

"Cậu ra đây một lát." Anh bảo vệ với vẻ mặt nghiêm túc, chỉ tay ra cửa phòng học.

"Tôi à?" Phương Mộc chỉ tay vào mình, ngỡ ngác không hiểu ra sao.

"Đúng! Mau lên!"

Phương Mộc ngỡ ngàng thu xếp cặp sách, rồi đi ra trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Cửa vừa khép, lại nghe thấy những âm thanh ồn xao trong lớp học.

Trên đường đi, Phương Mộc vài lần định hỏi nhân viên bảo vệ "tại sao..." nhưng thấy sắc mặt lạnh tanh của người ấy, anh lại thôi.

Phương Mộc được đưa thẳng đến phòng bảo vệ, vừa bước vào, ánh mắt của mọi người trong phòng đều dồn vào anh. Trưởng phòng bảo vệ Trần Bản với nét mặt chẳng mấy thiện chí, chỉ vào một cái ghế, nói: "Ngồi xuống!"

Rồi Trần Bản chỉ vào mấy nam giới mặc thường phục: "Đây là các đồng chí công an, muốn tìm hiểu một số tình hình."

Phương Mộc gật đầu, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế. Một lô dấu hỏi vẫn đang ám ảnh đầu óc anh.

"Anh là Phương Mộc?" Một cảnh sát khá trẻ hỏi anh.

"Vâng."

"Học khoa nào?"

"Pháp luật."

"Quê quán?"

"Ở thành phố này."

"Từ 11 giờ 30 đêm qua đến 1 giờ sáng nay, anh ở đâu?"

"Tôi không đi đâu cả, chỉ ngủ trong phòng." Phương Mộc bổ sung: "Các bạn cùng phòng có thể làm chứng điều này."

Anh cảnh sát trẻ mỉm cười: "Anh đừng căng thẳng. Chúng tôi chỉ tìm hiểu tình hình thôi."

Phương Mộc cảm thấy ngượng nghịu, cúi đầu lẩm bẩm: "Tôi không căng thẳng."

"Đêm qua anh và nạn nhân có tiếp xúc với nhau không?"

"Có."

"Tức là, có nói chuyện?"

"Vâng, tôi vừa nói rồi."

Phương Mộc đã đoán ra ý định của đối phương, bèn kể lại các sự việc Chu Quân sang xin nước nóng, giấy vệ sinh.

"Sau khi tắt đèn, thì sao?"

Phương Mộc nghĩ ngợi, người hơi cựa quậy về bất an. "Coi như là... có tiếp xúc."

"Coi như có tiếp xúc, nghĩa là sao?" Anh cảnh sát trẻ lập tức truy hỏi. Cả căn phòng bỗng im phăng phắc, ai cũng nhìn vào Phương Mộc.

"Tôi nghe thấy Chu Quân mở cửa rồi đi vệ sinh." Phương Mộc hơi đỏ mặt, ngập ngừng một lát mới nói tiếp. "Tôi ở trong phòng, hét to một câu..."

"Anh hét câu gì?"

"Hết pin thì toi đời... Tôi nói đùa." Phương Mộc vội bổ sung: "Cậu ấy bảo... đi vệ sinh để gặp ma nữ, nên tôi mới nói thế."

Mấy người trẻ tuổi bật cười. Trần Bân đã ngoài 40 tuổi, thì vẫn ngớ ra không hiểu.

"Cậu ta nói gì?"

Phương Mộc lúng túng nhìn anh cảnh sát, im lặng.

"Kìa... cậu ta nói gì?"

"Nói... nói tục."

"Nói tục ra sao?"

"... Thằng ngốc!"

Không ai cười cả.

Phương Mộc có cảm giác, khi anh bị hỏi thì anh cảnh sát đứng tuổi luôn nhìn anh không ngớt. Phương Mộc bèn nhìn anh ta. Anh ta có vẻ mặt thường thấy ở cảnh sát: thản nhiên, lạnh lùng, không thể hiện gì hết. Khi hai luồng mắt gặp nhau, anh ta không có ý né tránh, nhưng Phương Mộc nhận ra ánh mắt anh ta không có ý đối địch hay nghi ngờ. Điều này khiến Phương Mộc bình tĩnh rất nhiều.

Anh cảnh sát trẻ hỏi thêm vài câu, rồi bảo anh ra về. Lúc Phương Mộc bước đến cửa, anh cảnh sát đứng tuổi bỗng hỏi: "Cậu cảm thấy Chu Quân là người như thế nào?"

Phương Mộc đặt tay vào nắm đấm cửa, nghĩ ngợi. "Là người cực tốt, rất thích nói đùa, chỉ thỉnh thoảng... hơi quậy một chút."

Anh cảnh sát đứng tuổi gật đầu như có suy nghĩ gì đó, hất tay ra hiệu cho Phương Mộc cứ ra về.

Chương 3: ĐỘNG CƠ

Sáng hôm sau, lúc Hình Chí Sâm bước vào phòng làm việc, thì các báo cáo khám nghiệm hiện trường và tử thi đã đặt trên bàn làm việc của anh.

Người chết là Chu Quân, nam, 21 tuổi, quê Quảng Tây, sinh viên năm thứ ba Học viện pháp luật - Đại học Sư phạm. Nguyên nhân tử vong: bị nghẹt thở cưỡng bức, thời gian tử vong: trong khoảng 11 giờ đêm hôm trước đến 1 giờ 30 sáng hôm sau. Ở cổ người chết có vết hằn thít cổ rộng 8mm, trên da còn sót một số sợi xen-lu-lô, sơ bộ nhận định công cụ gây án là một sợi dây thừng. Qua xem xét quần áo, nhận định rằng nạn nhân đang ngồi trên bệ xí đi vệ sinh thì bất ngờ bị hung thủ từ phía sau thít cổ. Trên bức tường ximăng ngăn giữa ô vệ sinh 1 và ô vệ sinh 2 có dính một số tổ chức da của nạn nhân, khớp với vết thương sau gáy của nạn nhân; chứng tỏ nạn nhân đã đứng dậy phản kháng giãy giụa; vóc người nạn nhân thấp nhỏ: chiều cao 1m65, tường ngăn cao 1m48, rất cuộc không chống cự lại được, hậu quả là bị thít cổ đến chết. Hung thủ gây án xong, gập đầu gối nạn nhân lại, đặt nạn nhân tựa lưng vào tường, giống tư thế đang ngồi đi vệ sinh, cho đến sáng sớm thì được phát hiện.

Khám nghiệm chiếc quần thể thao nạn nhân mặc, không tìm thấy dấu vân tay có giá trị; trên sàn ô vệ sinh 2 có một dấu giày rất mờ, không có giá trị. Điều tra cho thấy, từ 11 giờ đêm hôm trước đến khi xác nạn nhân bị phát hiện, có cả thảy 11 người ra vào nhà vệ sinh, nên hiện trường không còn nguyên vẹn nữa.

Đinh Thụ Thành báo cáo tình hình điều tra phỏng vấn hôm qua:

Địa điểm xảy ra án mạng là nhà vệ sinh tầng 3 khu ký túc xá II của nam sinh Đại học Sư phạm. Khu nhà có 6 tầng với cả thảy 325 phòng, trong đó, sinh viên ở 306 phòng, 12 phòng vệ sinh, một phòng thư viện (ở tầng 1), 5 phòng làm nhà kho (ở tầng 6), 1 phòng thường trực (ở tầng 1). Hàng ngày, khu ký túc xá đóng cổng lúc 10 giờ 30 tối, mở cổng lúc 5

giờ 30 sáng hôm sau. Khu nhà có 1.744 nam sinh, gồm sinh viên khoa toán, học viện ngoại ngữ, khoa vật lý, học viện pháp luật, học viện nghệ thuật. Đêm hôm xảy ra án mạng, vắng mặt 83 người, trong đó 17 người ra ở thuê bên ngoài (hiện chưa kịp xác minh đối chiếu), 22 người ra quán ngoài trường xem phim video suốt đêm, đã điều tra làm rõ họ không có thời gian gây án, vì từ sau 11 giờ đêm cửa hàng đó chiếu phim đen, nên khoảng 11 giờ đêm đã khóa chặt cửa ra vào. Đêm hôm đó có 20 sinh viên trở về gia đình (ở thành phố này) xem truyền hình trực tiếp trận bóng đá tranh cúp châu Âu giữa đội Hertha BSC Berlin và đội A.C. Milan (đang điều tra); có 1 người (Ngô Hàm, sinh viên năm thứ ba Học viện Pháp luật, ở phòng 352) trực ban ở phòng thường trực, nhân viên thường trực Tôn Mai xác nhận rằng Ngô Hàm đến từ 11 giờ đêm trò chuyện với Tôn Mai đến 3 giờ sáng, sau đó vào gian trong đi ngủ, không ra ngoài, còn Tôn Mai ngồi đan áo len và nghe đài đến 5 giờ sáng, rồi mở cổng khu nhà. Khoảng 5 giờ 30, Tôn Khánh Đông chạy xuống báo tin có người chết ở tầng 5. Có 23 người khác không ở trong phòng ngủ, đang điều tra.

"Cậu vất vả quá." Hình Chí Sâm rất thông cảm nhìn Đinh Thụ Thành mặt mũi phờ phạc.

Đinh Thụ Thành mỉm cười, tiếp tục báo cáo.

Khám nghiệm hiện trường, thấy rằng ngoài những người ngờ rằng có khả năng gây án nhưng chưa xác minh được, thì cũng không loại trừ khả năng có kẻ ngoài trường đột nhập gây án. Đại học Sư phạm nằm ở khu đông đúc giữa thành phố, rất phức tạp. Tường rào chỉ cao 1m90, người đã trưởng thành đều có thể dễ dàng trèo tường lọt vào, tường rào sau lưng khu ký túc II lại là con phố chính của thành phố. Khu II là một kiến trúc lâu đời, cổng chính của khu nhà tuy được khóa nhưng có nhiều ô cửa sổ đã hỏng. Cửa sổ tầng 1 có ốp lưới sắt bảo vệ nhưng hai bên cổng chính là nhà để xe đạp, kẻ xấu rất có thể trèo lên mái nhà để xe, trèo lên cửa sổ tầng 2 rồi lọt vào khu nhà. Đã xem xét hai nhà vệ sinh trên tầng 2, cũng thấy có cửa sổ bị hỏng không thể đóng lại; có dấu vết bám, trèo từ mái nhà để xe lên bậu cửa sổ nhà vệ sinh tầng 2 nhưng

không thể khẳng định có phải dấu vết để lại trong đêm xảy ra vụ án không. Vì, đã phỏng vấn một số sinh viên, họ đều biết mấy ô cửa sổ đó đã hỏng, nên đặt tên cho chúng là "lối đi xanh". Phòng bảo vệ của trường có quy định: nếu sinh viên về quá khuya thì phải trình bày lý do với phòng bảo vệ, sau đó người trực bảo vệ sẽ dẫn về khu ký túc, hôm sau bảo vệ lại báo cáo lên lãnh đạo trường. Cho nên, nhiều sinh viên về khuya sẽ lặng lẽ trèo lên "lối đi xanh" này để trở về phòng. Các dấu vết để lại cũng có thể là dấu vết cũ do các cậu sinh viên đó để lại.

Đã xem xét quan hệ xã hội của nạn nhân Chu Quân. Chu Quân là người tỉnh khác, không có thân thích ở thành phố này. Cha mẹ là công nhân, quan hệ xã hội cũng đơn giản. Có thể cơ bản loại trừ thể hệ cha mẹ có thù oán rồi dẫn đến cái chết của Chu Quân. Cũng có thể cơ bản loại trừ khả năng cướp của giết người. Điều tra cho thấy Chu Quân tính tình nhẹ nhõm dễ chịu, hay nói đùa. Tuy đôi khi nói đùa hơi quá mức nhưng không gây oán thù với ai, cũng không có chứng cứ cho thấy anh ta có xích mích với người bên ngoài trường. Khi chết, nạn nhân không mang trong người thứ gì có giá trị, túi áo trên có 32 tệ 8 hào. Chắc chắn không có kẻ nào ngu xuẩn đến nỗi vào nhà xí để cướp của giết người, cho nên có thể loại trừ khả năng giết người cướp tài sản. Khám nghiệm các di vật của nạn nhân để lại, cũng không phát hiện thấy đầu mối nào có giá trị.

"Tình hình cơ bản là như vậy!" Đinh Thụ Thành gấp cuốn sổ công tác lại.

Hình Chí Sâm gạt đầu, rút thuốc lá ra châm, và đưa bao thuốc cho Đinh Thụ Thành, Thụ Thành cũng châm một điếu. Cả hai ngồi hút thuốc, trầm ngâm suy nghĩ.

"Cậu nhìn nhận thế nào?" Hút được nửa điếu thuốc, Hình Chí Sâm hỏi.

"Khá là rắc rối." Đinh Thụ Thành dúm mẩu thuốc lá vào cái gạt tàn. "Phạm vi cần điều tra loại trừ quá rộng. Với các đầu mối hiện có thì không thể suy đoán về động cơ gây án của hung thủ, không thể tiến hành trình sát tiếp theo."

Hình Chí Sâm cau mày, im lặng.

Qua năm năm làm việc ở Phòng Bảo vệ kinh tế văn hóa, anh đã xử lý không ít vụ án. Nhưng vụ gay gắt nhất cũng chỉ là cố ý gây thương tích hoặc trộm cắp, lần đầu tiên anh gặp vụ án mạng như thế này. Vốn xuất thân cảnh sát hình sự, Hình Chí Sâm hiểu rất rõ: vận dụng các tư duy trình sát để từ đó suy ra động cơ gây án, là bước đi đầu tiên rất quan trọng để khám phá các vụ án mạng. Trong vụ này, tại sao hung thủ lại giết Chu Quân?

Mọi tình hình về con người, về quan hệ xã hội của nạn nhân đều giản đơn, cái chết không thể liên quan đến thù oán, tình ái hay cướp đoạt tiền bạc tài sản, khiến cảnh sát không biết nên bắt đầu điều tra từ đâu.

"Nếu bí quá thì chúng ta dùng cách cổ điển: loại trừ mò. Sẽ làm từ ngoài vào, xem có phát hiện ra đầu mối gì không."

Đinh Thụ Thành hơi tiu ngui, vì đây là một công việc rất đau đầu phức tạp.

Nhận ra tâm trạng của Đinh Thụ Thành, Hình Chí Sâm đứng lên vỗ vai, động viên anh.

Thành phố này nhân khẩu hơn 600 ngàn, mất đi một người chỉ là chuyện quá bé nhỏ không đáng nói, vì ở mọi nơi của thành phố, ngày nào cũng có chuyện tương tự xảy ra. Ngay đối với cảnh sát, cái chết của Chu Quân cũng chỉ là một xấp tư liệu khô khan giá lạnh xếp trên một đồng các vụ án đang chờ phân tích. Nhưng đối với trường Đại học Sư phạm yên tĩnh thì nó là một sự kiện gây chấn động ghê gớm.

Bước ra khỏi phòng bảo vệ, Phương Mộc nghĩ ngợi rồi quyết định bỏ giờ học, đi đến hiệu sách để đọc sách. Thế rồi anh mất cả một ngày để ngồi đọc hết cuốn "Các tác phẩm của Vương Sóc".

Anh không biết rằng việc anh "bị" phòng bảo vệ gọi đến hỏi han đã lan truyền khắp Học viện pháp luật, và càng lúc càng được thêm giấm thêm ớt cho ly kỳ. Chỉ trong một ngày, đã trở thành phiên bản mới:

Phương Mộc bị bắt ngay trên lớp học, anh ta liều mình chống cự, rốt cuộc bị cảnh sát vũ trang hấn hoi tóm cổ. Và, từ sau khi đến gặp phòng bảo vệ, Phương Mộc đã mất tâm mất tích. Điều này khiến cho lời đồn thổi càng có vẻ rất thật.

Đến tối Phương Mộc trở về ký túc xá, vừa đẩy cửa bước vào phòng, anh đã cảm thấy không khí rất khác thường. Ai cũng há hốc miệng tròn tròn mắt nhìn anh, nhất là Chúc Tứ đệ miệng còn dính cả một nhúm mì sợi, cứ như diễn viên đeo ria trong Kinh kịch.

"Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy ai đẹp trai như tôi à?" Phương Mộc đá đôi giày ra xa rồi nằm sổng soài lên giường.

"Cậu... sao cậu lại về?" Anh cả ngáp ngừng hỏi. "Được bảo lãnh à? Bọn tôi đang bàn chuyện đưa cơm cho cậu."

"Ơ, nói gì thế?" Phương Mộc nhồm dậy, nhìn ánh mắt vừa tò mò vừa sợ hãi của mọi người, và bỗng hiểu ra.

Anh vừa bức mình lại vừa buồn cười. "Phòng bảo vệ chỉ gọi tôi đến hỏi vài tình hình, sao các cậu lại nghĩ tận đầu tận đuôi thế?"

Không khí trong phòng bỗng dịu hẳn xuống, mọi người vây lại đua nhau hỏi chuyện, nghe ngóng. Phương Mộc nghĩ bụng, cảnh sát không dặn dò phải giữ bí mật, anh bèn kể lại toàn bộ quá trình hỏi đáp ở phòng bảo vệ. Mọi người nghe xong đều trầm mặc hồi lâu.

Anh cả chậm rãi nói: "Vụ án này..."

Mọi người đều nhìn anh cả bằng ánh mắt chờ đợi, xem anh ta phán ra điều gì.

"... Rõ ràng không phải là tự sát."

"Đồ khi!" Mọi người đồng thanh hét lên.

"Hi hi..." Anh cả né người "tránh đòn". "Nhưng cũng thật đáng sợ, Nhị đệ ở phòng 348 nói đêm qua nó còn đi vệ sinh, rất có thể Chu Quân đã chết trong đó rồi."

"Các cậu ạ..." Ngũ đệ nói với vẻ mặt bí hiểm, "Liệu có khả năng... không phải bị người giết không?"

"Đồ chết tiệt! Cậu đã đọc quá nhiều truyện ma thì phải?" Nhị đệ mắng.

"Không phải tôi nói thế..." Ngũ đệ ấm ức chỉ vào Phương Mộc, "Mà là cậu ấy nói."

Thấy mọi người đều nhìn vào mình, Phương Mộc cũng hoang mang. "Vớ vẩn! Tôi chỉ nói đùa thôi. Các cậu đều có trình độ đại học mà cũng tin chuyện đó à?"

Mọi người đều bật cười, nhưng lại lập tức cảm thấy không nên cười, bèn ngậm ngay miệng lại.

Cửa bỗng bị mở ra, Ngô Hàm bước vào, vẻ đầy mệt mỏi, tay áo xắn lên rõ cao, ngực áo thì bị ướt.

"Các cậu đều ở đây cả à?" Nói rồi Ngô Hàm ngồi phịch xuống trước bàn, cầm cốc nước lên ực một hơi uống cạn. "Lối đi xanh đã bị bịt lại, từ nay chúng ta nên về cho sớm."

"Bị bịt lại? Tại sao?" Nhị đệ hỏi, cậu thường xuyên đi chơi game.

"Cảnh sát ngờ rằng đêm qua có người ra vào lối ấy, nên chiều nay phòng bảo vệ đã bịt luôn mấy cửa sổ đó."

"Mong rằng đó là kẻ bên ngoài vào, chứ nếu là người trong khu nhà này giết Chu Quân thì quả là đáng sợ." Anh cả nói, vẻ mặt dăm chiêu.

Mọi người lại trầm mặc. Ai có thể ngờ một người bạn vốn hàng ngày ở bên ta lại bị sát hại như thế.

"Tôi cho rằng không phải kẻ ở trong khu nhà này làm." Phương Mộc lắc đầu, "Đời nào lại có người làm cái chuyện đó!"

"Phải đấy!" Ngô Hàm thả ống tay áo xuống. "Hôm nay, lúc quét dọn nhà vệ sinh, tôi cũng nghĩ về chuyện này. Đúng là Chu Quân mọi ngày hay trêu chọc mọi người thật, nhưng phải có oán thù ghê gớm lắm thì mới đến nỗi giết người."

"Cậu đến dọn nhà vệ sinh đó à?" Ngũ đệ hỏi.

"Ừ! Cô Tôn Mai sợ chết khiếp không dám vào nhà vệ sinh, tôi đành làm vậy! Một chết đi được!"

"Cậu không sợ à?" Anh cả trầm trồ khâm phục.

"Sợ gì nhỉ?" Ngô Hàm trèo lên giường của mình, thả hai chân thông xuống. "Nếu nhìn thấy Chu Quân thật thì tôi sẽ tán chuyện với nó ngay, chưa biết chừng có thể phá án, lập công to!"

Rồi Ngô Hàm cúi xuống hỏi Phương Mộc: "Này Phương Mộc, chiều nay cậu đi đâu? Bọn tôi cứ tưởng cậu đã bị bắt."

"Kìa, Tam ca cũng nghi ngờ tôi hay sao?"

"Hừ! Chắc chắn cậu không phải hung thủ."

"Cậu quả là thấu hiểu tôi." Phương Mộc giả bộ cảm động.

"Cậu đâu có cái gan ấy!"

Mọi người lại phì cười. Ngô Hàm co chân lên, rồi nằm xuống đắp chăn. "Giết người, đâu phải chuyện đơn giản."

Phương Mộc mấp máy môi định phản bác mấy câu nhưng lại không nói được gì.

Sắp đến giờ tắt đèn, nên mọi người lấy khăn mặt, bàn chải răng, lần lượt đi đến khu vực nhà vệ sinh mọi ngày.

Có lẽ vì ở đây mới xảy ra án mạng nên rất vắng vẻ chứ không ồn ào như trước. Có nhiều anh chấp nhận đi xa một chút, đến đầu kia của hành lang để làm vệ sinh cá nhân.

Phương Mộc thờ dài nhìn mầu đai vàng cảnh giới của cảnh sát còn sót lại trên bậc cửa.

Ngọn đèn vàng 15w treo trên đầu hình như tối hơn mọi ngày, các anh lặng lẽ đứng bên bồn nước đánh răng rửa mặt, động tác rất nhanh nhẹn, hình như chỉ muốn chóng xong để ra khỏi đây. Anh cả xong trước, ra trước tiên. Rồi đến Ngũ đệ, Nhị đệ. Ngay Chúc Tứ đệ mọi ngày hay lễ mễ nay cũng nhanh hơn cả Phương Mộc.

Lúc này ở khu bồn nước chỉ còn lại một mình Phương Mộc. Anh hơi cuống, vội nhanh tay lau mặt rồi bưng chậu nước đi ra. Nhưng vừa bước đến cửa mấy ô vệ sinh anh bèn dừng lại.

Bên trong khu vệ sinh dường như còn tối hơn khu bồn nước, trống vắng không có ai. Những vết ố vàng lem nhem bắn thiu mọi hôm trên thềm xi măng nơi tiểu tiện, lúc này khô cong, nham nhỡ. Có lẽ cả ngày hôm nay không ai lò dò vào đây. Bốn cánh cửa của bốn ô vệ sinh khép hờ, lờ mờ nhìn thấy tình hình bên trong. Phương Mộc nhìn vào ô trong cùng.

Chu Quân bị sát hại trong đó.

Tim Phương Mộc đập thành thịch. Anh rón rén bước lên một bước, rồi một bước nữa. Anh đã đứng trước cánh cửa của ô vệ sinh.

Bên trong vẫn bắn thiu như cũ, không vì đã từng có một xác chết ngồi ở đây 6 tiếng đồng hồ mà khác đi.

Không hiểu sao trong đầu Phương Mộc lại hiện lên một hình ảnh: Chu Quân ngồi ở đó, đang khoái chí ê a mấy câu hát, và không hề chú ý đến một cái thòng lọng bằng dây thừng đang từ từ thả xuống gần. Bỗng nhiên, thòng lọng choàng vào cổ Chu Quân rồi kéo lên rất mạnh, siết chặt lấy cổ. Chu Quân kêu lên khe khẽ. Rồi cổ bị ghì lên bức tường xi măng phía sau lưng. Chu Quân đành kéo quần lên, cố sức đứng dậy. Nhưng cậu không đủ chiều cao, đầu thì không thể cựa quậy, chỉ có thể giãy đạp đôi chân mình một cách tuyệt vọng. Sau đó sự giãy đạp dần yếu đi, rồi cuối cùng dừng hẳn lại.

Tất cả hiện lên trước mắt Phương Mộc rõ mồn một, y như thật, đến nỗi anh dường như ngược mắt nhìn lên đôi bàn tay của kẻ ác đang rút sợi dây thừng...

Bỗng nhiên trong ống dẫn nước truyền ra những âm thanh kỳ lạ, hình như đó là những tiếng rên rỉ cuối cùng của một con người bị thắt cổ. Mất nước.

Những âm thanh ấy khiến Phương Mộc hoảng sợ, anh vội vã bước ra khỏi khu bồn nước, anh gần như chạy về phòng.

Cái đầu mình có vấn đề hay sao? Anh thầm mắng mủi mình thậm tệ.

Đêm đến, ai cũng trằn trọc ngủ không yên, giường của mọi người thỉnh thoảng lại kêu cọt két. Có lẽ vào khoảng 1 giờ sáng, Phương Mộc nghe thấy Ngũ đệ nói nhỏ: "Tớ đi vệ sinh đây, có ai cùng đi không?" Hồi lâu không ai đáp lời, Ngũ đệ ngượng nghịu nói: "Thế thì tớ không đi nữa vậy."

Phương Mộc càng không ngủ được. Anh nhắm mắt, đầu óc không ngớt vận động. Anh nhận ra rằng từ nay sự yên ổn của khu nhà này sẽ không còn nữa.

Nhưng riêng điều này thì anh không biết: có một màn đen sắp bao trùm lên cả khu trường Đại học Sư phạm này.

Chương 4: SÔNG THƯỢNG

Trẻ, là một từ trung tính. Nó có thể chỉ không ít khuyết điểm: chưa đủ kinh nghiệm, non nớt không làm được việc, dễ nôn nóng, hấp tấp. Đồng thời nó cũng chỉ rất nhiều ưu điểm, một trong số đó là có vô số thời gian để quên đi những chuyện không nên nhớ làm gì.

Hơn một tháng đã trôi qua, và không có thêm các tin tức về vụ án mạng này nữa. Cái tên Chu Quân và cái buổi sáng đáng sợ ấy dần trở nên mờ nhạt trong đầu óc mọi người, cuối cùng, chúng bị gác lại ở một góc nào đó trong trí nhớ. Thời gian vẫn lặng lẽ trôi đi như dòng nước, ngôi trường đã từng một thời xôn xao về cái chết của một con người, nay đã trở lại êm đềm như trước, giống như ném một hòn đá xuống hồ nước, những làn sóng lan ra xong xuôi, mặt hồ lại trở về phẳng lặng. Có lẽ cuộc sống vốn dĩ là như thế.

Một buổi chiều thứ năm, vừa hết giờ lên lớp môn Luật kinh tế quốc tế, Phương Mộc thu xếp cặp sách ra về. Vừa định rời lớp học thì giáo sư Cao dạy môn này gọi anh nán lại. Ông bảo Phương Mộc, Chúc Tứ đệ, Ngô Hàm và Tôn Khánh Đông đến phòng làm việc của ông để chuyển giúp một ít đồ đạc. Phương Mộc hơi ngại không muốn đi, nhưng rồi cũng đi theo các bạn.

Có khá nhiều thứ phải chuyển. Hai thùng các-tông tài liệu to đùng và một đồng sách, tất cả đều rất nặng. Phải chuyển từ khu nhà giáo viên đến khu nhà hành chính, việc này không ngon lành gì. Bốn cậu học trò lặc lè khiêng các thứ vào phòng của thầy Cao, lúc này mới thấy trong phòng có một người nữa.

Hay thật, chuyển đi này cũng thú vị đấy. Phương Mộc nghĩ bụng.

Đó là cô nghiên cứu sinh do thầy Cao hướng dẫn, tên là Đồng Sảnh, một người đẹp mà cả Học viện pháp luật phải công nhận. Người

đẹp cười rạng rỡ nhìn thầy Cao, nhưng lại không nói gì với các cậu sinh viên trẻ này, cô ngồi thụp ngay xuống mở đám tài liệu ra xem.

"Thầy có cuốn sách này à? Em đã phải ra thư viện tìm rất lâu. Nếu sớm biết thầy có thì em mượn luôn, và khỏi phải trả lại cũng nên."

"Em đi phô-tô cho xong đi, rồi cầm nó về, nhớ là phải viết cho tôi mẫu giấy mượn sách." Xem ra, thầy Cao không mấy "hưởng ứng" người đẹp.

Người đẹp làm bộ rõ khéo: "Nào, mấy anh khuân hộ tôi đến phòng phô-tô đi?"

Phòng phô-tô ở trên tầng 24! Bốn cậu sinh viên đưa mắt nhìn nhau.

"Có thang máy! Đừng lo! Đối với các chàng trai lực lưỡng, chuyện vật này có là gì chứ?" Nói rồi người đẹp vỗ vai Chúc Tứ đệ. Nhìn vẻ mặt Chúc Tứ đệ thì biết, đi thang máy đã đành, dầu bảo cậu ta chạy bộ bưng lên 24 tầng cầu thang cũng xong.

Phương Mộc bỗng nhớ đến mấy câu hát: Anh muốn làm chú cừ non, đi phía sau em; anh muốn em cầm cái roi xinh xinh, vụt lên người anh...

Phương Mộc và Chúc Tứ đệ khiêng một thùng, Ngô Hàm vác một thùng, Tôn Khánh Đông ôm chồng sách to tướng khệ nệ đi trước. Người đẹp thì đi tay không, bước theo sau họ, vừa đi vừa gọi điện thoại: "Tối nay anh cứ đi đi, em không đi đâu... Kia, đừng hỏi nữa... làm ngoài giờ... Gì cơ? Em còn phải phô-tô tài liệu giúp thầy giáo hướng dẫn... Thôi, cứ thế nhé."

Rất khó nhọc mới chuyển xong vào phòng phô-tô, Chúc Tứ đệ lau mồ hôi rồi vui vẻ hỏi: "Tối nay chị phải làm việc à?"

"Ừ!" Giọng cô không mấy nhiệt tình.

"Có cần bọn tôi đến giúp không?"

"Không cần, các cậu mau về mà ăn cơm đi." Người đẹp hất tay với mấy nam sinh, cứ như là lừa đàn gà ra khỏi cửa.

Quá thể! Cũng không nói nổi một câu "cảm ơn". Bốn người bước vào thang máy. Phương Mộc thì lầu bầu gì đó.

Chúc Tứ đệ hình như vẫn đang mơ màng. Xuống đến tầng 1, cậu ta trầm trồ: "Quả là một mỹ nhân."

"Xem cái bộ dạng của cậu kìa, cậu nhìn ai chẳng là mỹ nhân?" Ngô Hàm đẩy Chúc Tứ đệ ra cửa thang máy. Cả bốn cậu nói cười vui vẻ bước ra khỏi khu nhà hành chính.

Hôm sau, là thứ hai. Trời âm u. Sắp có mưa to.

Mây đen vần vũ che kín bầu trời, thỉnh thoảng có những tiếng sấm ầm ầm từ xa vọng đến. Ở phòng nhân sự trên tầng 3, Phác Nhã Lệ đặt cái túi xách lên bàn, lấy bánh bích quy ra, và chuẩn bị pha cho mình một tách cà phê.

Lúc này vẫn chưa đến 8 giờ 30, cả tầng nhà vẫn yên tĩnh, phần lớn các phòng làm việc vẫn khóa cửa im ỉm. Trời âm u, cho nên hành lang cũng âm âm tối tối. Tường sơn màu ghi nhạt mọi ngày trông có vẻ trang nhã, lúc này trông nhợt nhạt tối tăm. Phác Nhã Lệ bưng tách cà phê đầy, thận trọng bước đi. Lúc sắp đi đến cửa phòng, bầu trời bỗng chớp sáng lòa. Cô giật mình, đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

"Choang..."

Tách cà phê rơi xuống đất. Những mảnh sứ bắn văng tung tóe cùng đám bọt nước màu nâu đang lặng lẽ chảy loang ra.

Mọi người đứng trong thang máy đang từ từ đi lên đều nghe thấy những tiếng thét kinh hãi trên tầng 3.

Khi cảnh sát Đinh Thụ Thành chạy đến hiện trường thì trời mưa càng nặng hạt.

Thi thể nằm ở mái sân thoáng dang bên ngoài tầng 3 khu nhà hành chính. Ở hiện trường, các cảnh sát kỹ thuật viên đang bận rộn làm việc. Một anh đang chụp ảnh, một anh khác mặc áo mưa đang lom khom trên mặt sàn xem xét các dấu vết. Nạn nhân là nữ, chết trong tư thế nằm sấp theo hướng nam bắc. Quan sát vóc dáng và các phần da dẻ lộ ra ngoài, thì tầm tuổi chưa cao. Mấy anh pháp y đang thu xếp dụng cụ, Đinh Thụ Thành vỗ vai anh pháp y đứng tuổi quen thuộc: "Thế nào rồi?"

"Ngã từ trên cao xuống. Sơ bộ đoán rằng thời gian tử vong khoảng từ 9 giờ tối qua đến 3 giờ sáng nay. Nguyên nhân tử vong là chấn thương sọ não và nội tạng bị giập nát, xuất huyết nghiêm trọng. Những điều khác, phải chờ giải phẫu tử thi thì mới biết được."

Nhìn Đinh Thụ Thành cau mày, anh pháp y giải thích thêm: "Tối qua trời đột ngột trở lạnh, nên chỉ có thể tạm phán đoán về khoảng thời gian tử vong. Chúng tôi trở về sẽ tranh thủ làm gấp để sớm có kết quả."

Đinh Thụ Thành mỉm cười ái ngại: "Anh vất vả quá."

"Gay rồi, không ổn." Anh cảnh sát đang xem xét mặt sàn đứng dậy nhìn bầu trời xám xịt và đang mưa rất mau. "Mưa to quá, không thể phát hiện ra điều gì có giá trị."

Đinh Thụ Thành cũng ngẩng đầu. Tòa nhà 24 tầng đang lặng lẽ đứng sừng sững trong mưa. Hình như mỗi ô cửa sổ đều thấp thoáng những ánh mắt khó hiểu, sợ sệt, hoặc vui mừng. Đinh Thụ Thành nhìn một lượt đám đông ở các ô cửa sổ. Anh bỗng thấy chóng mặt.

Khi bị ngã xuống từ tầng cao, cô gái này có cảm giác chóng mặt không?

Đinh Thụ Thành ngoảnh lại nói với nhân viên đi theo anh đến đây: "Làm việc đi!"

Nạn nhân tên là Đồng Sánh, nữ, tuổi 24, nghiên cứu sinh năm thứ hai ngành Luật kinh tế quốc tế - Học viện pháp luật thuộc Đại học Sư phạm. Đồng Sánh quê Tứ Xuyên, ở phòng 407 nhà A khu ký túc nghiên

cứu sinh. Khám nghiệm tử thi cho thấy, thời gian tử vong trong khoảng 10 giờ tối hôm trước đến 1 giờ sáng hôm sau, nguyên nhân tử vong: chấn thương sọ não và xuất huyết do giập nát phủ tạng trên diện rộng.

Theo các bạn cùng phòng ký túc xá, tối hôm đó Đồng Sảnh nói cô đi phôtô tài liệu giúp thầy giáo hướng dẫn, có thể sẽ rất muộn mới về, nhưng rồi cả đêm không thấy cô về. Vì Đồng Sảnh có cậu bạn trai gia đình ở ngay thành phố này, nên các bạn cùng phòng không cảm thấy bất ngờ khi cô đi qua đêm không về.

Thầy giáo hướng dẫn tên là Cao Cường, đã xác nhận có nhờ cô gái này đi phôtô tài liệu. Giáo sư Cao Cường đang chuẩn bị một đề tài cấp nhà nước, ông cần phôtô rất nhiều tài liệu. Tối hôm xảy ra án mạng, ông phải đến dự sinh nhật bà mẹ vợ nên không thu xếp được thời gian rảnh rỗi, bèn nhờ nữ nghiên cứu sinh Đồng Sảnh mà ông đang hướng dẫn, phôtô giúp ông. Điều tra cho thấy, tối hôm đó Cao Cường dự tiệc sinh nhật mẹ vợ ở một khách sạn trong thành phố, đến 4 giờ sáng hôm sau mới về nhà. Rất nhiều khách dự sinh nhật đều làm chứng điều này. Trong suốt thời gian đó Cao Cường không ra khỏi khách sạn. Vậy có thể loại trừ khả năng Cao Cường gây án.

Bạn trai của Đồng Sảnh đang là nghiên cứu sinh tiến sĩ ở một trường đại học khác cũng thuộc thành phố này, tối hôm xảy ra vụ án, anh vốn đã hẹn bạn gái Đồng Sảnh - họ sắp kết hôn để tổ chức một party "giã từ cuộc sống độc thân", nhưng rồi Đồng Sảnh lại gọi điện rằng tối hôm đó cô phải làm việc ngoài giờ, không thể đi. Bạn trai của Đồng Sảnh đành tự làm party cùng vài người bạn nữa, tại một quán bar trong thành phố, đến 2 giờ sáng; sau đó anh vào một cửa hiệu dịch vụ tắm gội và ngủ cho đến 8 giờ 30 sáng hôm sau. Các chi tiết này đều có người làm chứng. Vậy anh cũng ở trong diện loại trừ.

Vụ án xảy ra ở khu nhà hành chính Đại học Sư phạm, là khu nhà 24 tầng. Học viện pháp luật ở tầng 17, phòng phôtô trên tầng 24. Bên ngoài cửa sổ tầng 3 là một mái sân rộng chừng 200 mét vuông. Nạn nhân bị phát hiện thấy nằm trên mái sân này. Người thường trực khu nhà hành chính đêm hôm đó là Đường Đức Hậu nói: khoảng 5 giờ 40 phút chiều,

Đồng Sảnh vào khu nhà này. Cô ta có ra khỏi khu nhà hay không, thì Đường Đức Hậu không chú ý. Từ sau 10 giờ tối cho đến sáng sớm hôm sau, Đường Đức Hậu đi tuần tra khu nhà bốn lần, nhưng không thấy có điều gì khác thường.

Điều tra các quan hệ xã hội của nạn nhân, cô là người tỉnh khác, không có họ hàng ở thành phố này, các mối quan hệ tương đối sơ sài. Các bạn và các bạn học của cô nói, tính tình cô rất cởi mở, nhiệt tình, chỉ hơi chuộng hư danh, có phần ngưỡng mộ cuộc sống phong lưu của tầng lớp khá giả, nhưng cô có lối sống đứng đắn đúng mực, không giao du với kẻ xấu. Căn bản có thể loại trừ khả năng bị giết do thù oán. Tìm hiểu người bạn trai của Đồng Sảnh, quan hệ giữa hai người rất tốt, dù cô rất có nhan sắc và có không ít nam sinh theo đuổi; cả hai dự định sẽ kết hôn sau khi tốt nghiệp. Cho nên, hầu như cũng không có khả năng bị sát hại vì chuyện yêu đương.

Xem xét hiện trường, thấy rằng, trong túi áo Đồng Sảnh có 155 nhân dân tệ và trong túi xách để ở phòng phô-tô có 600 tệ, vẫn nguyên vẹn. Quần áo nạn nhân đang mặc vẫn bình thường. Khám nghiệm tử thi cho thấy màng trinh đã bị rách nhưng là vết rách cũ, và không có dấu hiệu quan hệ tình dục vào buổi tối hôm đó. Cho nên, cũng hầu như không có khả năng bị cưỡng bức rồi sát hại.

Xem ra, chỉ có hai khả năng là tự sát, hoặc sơ ý bất ngờ bị rơi xuống từ tầng cao.

Đinh Thụ Thành trầm ngâm hồi lâu, rồi đứng dậy đi sang phòng làm việc của Hình Chí Sâm.

Nghe Thụ Thành báo cáo xong, Hình Chí Sâm chỉ im lặng, rồi anh hút liên mấy điếu thuốc. Tuy chưa hiểu chi tiết tình hình vụ án nhưng anh đã loại trừ khả năng tự sát. Khi ai đó quyết định tự kết liễu đời mình, thường phải có nguyên nhân. Một cô gái trẻ trung tài hoa rạng rỡ, đang học nghiên cứu sinh, tiền đồ sáng sủa, có tình yêu hạnh phúc, không có lý do gì để phải tự sát cả. Nếu nói Đồng Sảnh lỡ sảy chân ngã xuống, thì lại càng khó tin. Khám nghiệm tử thi cho thấy, có lẽ Đồng Sảnh bị ngã từ

độ cao 19 tầng trở lên, vậy thì nơi có khả năng xảy ra vụ án nhất chính là sân thượng bên ngoài tầng của phòng phô-tô. Đêm khuya, cô chạy ra sân thượng để làm gì?

Đinh Thụ Thành cũng có mối nghi ngờ như Hình Chí Sâm. Hình như mọi khả năng đều không thể nói lên nguyên nhân thật sự về cái chết của nạn nhân.

Trở về phòng làm việc, Đinh Thụ Thành lại lật giở các tư liệu ra đọc. Sau khi hút hết điếu thuốc thứ ba, anh đứng lên, đi đến nhà xác.

Một tấm vải trắng phủ kín thi thể nạn nhân đặt nằm trên bàn giải phẫu. Anh lật tấm vải ra. Một thân hình trắng trẻo nhưng đã không còn sự sống. Nó từng là niềm tự hào của chủ nhân, nó cũng từng khiến bao nam giới thầm yêu trộm nhớ và say mê. Giờ đây, sau khi bị rơi xuống một cách tàn bạo từ tầng cao, nó lại sắp bị đem ra mổ xẻ một cách lạnh lùng. Đinh Thụ Thành nhìn khuôn mặt nạn nhân: khuôn mặt vốn rất xinh đẹp, nay bị giập nát, miệng và đôi mắt hơi mở, hình như có phần kinh ngạc và đang muốn nói một điều gì đó.

Cô định cho tôi biết điều gì?

Buổi chiều, đã có kết quả khám nghiệm hiện trường. Hoàn toàn loại trừ khả năng tự sát và khả năng lỡ sảy chân ngã xuống.

Vì hiện trường rất sạch sẽ.

Trước đó, Đồng Sảnh đã lên phòng phô-tô ở tầng 24, hiện trường này đã được bảo vệ nguyên vẹn. Cửa chỉ khép hờ, không khóa (chìa khóa vẫn nằm trong túi xách của cô). Phòng phô-tô hình vuông, rộng chừng 5m²; trong phòng kê máy phô-tô Sharp, một cái bàn (túi xách của Đồng Sảnh đang đặt trên đó), hai cái ghế và ba xấp giấy phô-tô. Máy phô-tô ở trạng thái đang bật điện, những tập giấy đã phô-tô được xếp ngay ngắn ở bên cạnh. Chứng tỏ Đồng Sảnh đang làm việc thì xảy ra vụ án.

Nhưng, các điều tra viên đều rất ngạc nhiên, vì trong phòng, kể cả trên máy phôtô, trên bàn ghế và ở tay nắm cửa phòng đều không có bất cứ dấu vân tay nào.

Ngoài ra, căn cứ vào tình hình hiện trường, người ta suy đoán rằng địa điểm xảy ra vụ án là ở sân thượng, đây khả năng lớn nhất. Sân thượng ở bên ngoài hành lang tầng 24, nó gần như đối xứng với phòng phôtô qua hành lang ở giữa. Nếu muốn ra sân thượng thì phải mở cửa sổ, trèo qua bậc cửa, rồi mới tụt xuống được. Nhưng ở bậc cửa sổ đối diện với phòng phôtô lại không có một dấu chân nào, cửa sổ vẫn đóng chặt, cũng không có bất cứ dấu vân tay nào trên khung nhôm cửa sổ.

Hình như đã có người thu dọn hiện trường rất sạch sẽ.

Hình Chí Sâm tỏ ra rất hứng thú với những chi tiết này, sau khi sắp đặt các công việc, anh cùng Đinh Thụ Thành đi đến Đại học Sư phạm.

Họ lên thẳng phòng phôtô trên tầng 24. Tình hình hiện trường căn bản giống như trong báo cáo đã miêu tả, chỉ khác là không còn đám tài liệu gốc và các bản đã phôtô. Đinh Thụ Thành nói rằng sau khi khám nghiệm hiện trường xong, giáo sư Cao muốn lấy lại các tư liệu đó của ông. Phía cảnh sát đã kiểm tra, thấy rằng trong đám tư liệu ấy không có đầu mối nào có giá trị nên đồng ý trả lại ông Cao.

Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành xem xét một lượt, sau đó bước ra sân thượng.

Sân thượng rất sạch sẽ, trống trơn, chỉ nhìn thấy ở một góc sân có vài nhúm cát và mấy viên gạch vỡ, chắc là vật liệu sửa sang đường thoát nước còn sót lại từ trước.

Đinh Thụ Thành bước đến bên mép sân thượng, không có lan can, chỉ có một gờ xi măng xây cao khoảng 15cm.

Liệu có phải Đồng Sánh từ đây ngã xuống dưới kia?

Đinh Thụ Thành thận trọng đặt chân lên gờ xi măng rồi nhìn xuống bên dưới, anh bỗng thấy chóng mặt hoa mắt, vội lập tức lùi lại.

Đây là tòa nhà cao nhất của Đại học Sư phạm, đứng đây có thể nhìn bao quát toàn bộ khu trường và các kiến trúc lân cận. Lúc này sắp đến giờ ăn tối, nên sân trường rất nhộn nhịp, từng đám đông người đang di chuyển, vài chiếc ô tô đang thận trọng đi bên những dòng người.

Anh bỗng cảm thấy có người tiến lại gần, bèn lập tức ngoảnh lại. Hình Chí Sâm đang ngồi xổm nhìn mặt sân ngay dưới chân Đình Thụ Thành.

Đình Thụ Thành cũng nhìn xuống đó: có một nửa viên gạch đặt trên gờ xi măng, cách đó khoảng một mét, cũng có một viên gạch.

Đình Thụ Thành cũng ngồi thụp xuống quan sát hồi lâu, nhưng không nhận ra điều gì khác thường. Anh định hỏi Hình Chí Sâm, nhưng thấy sếp đang rất chăm chú nhìn nên lại thôi.

Hình Chí Sâm bỗng đứng dậy, không nói một câu, quay người bước đi.

Hình Chí Sâm lại trèo qua bậc cửa sổ, nhảy xuống hành lang rồi bước vào phòng phô-tô. Đình Thụ Thành đi theo sau, thấy sếp đang cúi nhìn mặt sàn căn phòng, như muốn tìm thứ gì đó.

"Sếp Hình... anh đang..."

Hình Chí Sâm vẫn im lặng, mũi gí sát sàn nhà, quan sát từng li từng tí.

Vài phút sau, sắc mặt đầy vẻ thất vọng, Hình Chí Sâm đứng lên, ngẩng ngời, rồi nhìn kỹ khắp căn phòng. Ánh mắt anh nhanh chóng dừng lại ở bức tường phía đông nam.

Đình Thụ Thành cũng nhìn theo hướng ấy. Đó là mấy vết cặn nước vẫn chưa khô hẳn, trông hơi sẫm hơn mặt tường xung quanh, nếu không nhìn thật kỹ thì rất khó nhận ra. Suy luận từ góc độ hình học, thì các vết nước ấy như bị hắt xuống sàn rồi bắn lên tường.

Đinh Thụ Thành nhìn Hình Chí Sâm vẫn đang rất chăm chú quan sát các vệt nước ấy, rồi Hình Chí Sâm dần nhích mép, mỉm cười.

"Cậu Đinh, cậu đến gặp giáo sư Cao hỏi xem các tài liệu ông ấy nhận lại, có vấn đề gì không?"

Chương 5: TÌNH YÊU CHÂN THÀNH

Cách đây hai tháng. Giữa mùa hè.

Cái nắng gay gắt bao phủ toàn thành phố, những cơn gió khô chậm đưa qua, trên cây, lũ ve sầu đang ra sức nỉ non khiến người ta nghe mà nẫu cả ruột gan. Lúc này đang 1 giờ rưỡi chiều, là lúc oi bức nhất trong ngày. Ai ai cũng cố ẩn náu ở nơi mát mẻ, mặt đường trải nhựa bị nung chảy cũng vắng tanh vắng ngắt, thỉnh thoảng mới có chiếc ô tô chạy qua rất nhanh rồi biến mất, hình như nó cũng sợ bị nung nóng.

Một cậu thanh niên đang đi bên đường với những bước chân vội vã. Dưới ánh nắng nóng rát, người ấy mặt đầm đìa mồ hôi, chiếc áo sơ mi vải dày cộp rất không đúng thời tiết, cũng ướt đầm từ lâu.

Đi đến cổng một khu chung cư, người ấy dừng lại, gỡ cặp kính xuống, đưa tay lên day day hai bên sống mũi rồi lại đeo kính lên và nhìn quanh một lượt. Xung quanh hết sức yên tĩnh, một xe đẩy bán đồ uống giải khát đang đỗ bên đường, một bà già tóc bạc ngồi sau xe ngủ gật. Một con chó uế oải nằm bẹp bên chân bà, buông thõng cái lưỡi dài và thở phì phò.

Cậu thanh niên tin chắc không có ai chú ý đến mình, bèn co cẳng chạy vụt vào khu chung cư, chạy miết, rồi dừng lại trước cửa một tòa nhà. Con chó giật mình bởi động tác bất ngờ của người ấy, nó ngẩng đầu nhìn theo bóng người nhanh chóng biến mất sau cánh cửa ngôi nhà. Rồi nó lại lập tức cúi rạp đầu lặng lẽ nằm dưới bóng râm bên chân chủ nhân.

Không khí mát mẻ trong ngôi nhà khiến chàng trai thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cậu ta nhẹ chân bước trên cầu thang lên tầng 3, rồi dừng lại trước một cánh cửa sắt. Chờ nhịp thở trở lại gần ổn định, cũng chưa

gỗ cửa vội, cậu ta nín thở và áp tai vào cánh cửa nghe ngóng. Một lúc lâu sau, người ấy mới nhẹ nhẹ gõ cửa mấy cái.

Trong phòng vọng ra một giọng nữ: "Ai đấy?"

Cậu thanh niên không lên tiếng.

Vài giây sau, giọng nữ lại vang lên: "Tự mở cửa mà vào!"

Cậu ta lần túi áo lấy ra một chiếc chìa khóa, nhìn hai bên một lượt, rồi mở khóa, lách vào bên trong nhanh như cắt.

Đây là một căn hộ nhỏ có hai gian trong ngoài, đồ đạc sơ sài nhưng rất ngăn nắp sạch sẽ. Tuy đang giữa trưa hè nhưng cửa sổ đều đóng kín mít, không khí ngột ngạt và hơi tối tối. Một phụ nữ đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, uể oải ngồi thẳng lên, vẻ mệt mỏi mỉm cười với cậu thanh niên.

"Biết ngay là anh!"

Chàng trai không nói gì, chỉ nhìn quanh bốn phía.

"Đừng tìm nữa, Á Phàm đi dự trại hè rồi, đêm nay không về."

Cậu ta thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi lập tức cảm thấy trong phòng rất nóng, mồ hôi lại vã ra. Cậu ta cau mày nhìn cửa sổ đang đóng, cả rèm cũng kéo khít.

Người phụ nữ mỉm cười, chỉ vào cây quạt điện cũ kỹ đặt ở góc phòng. "Bật quạt lên một lúc cho mát đi!"

Cậu ta bước đến bật quạt, cánh quạt quay vo vo, rồi gió từ từ thổi lại.

Khi gió thổi đến giường, người phụ nữ khẽ rung mình, rồi kéo cái chăn bông đang đắp lên cao hơn nữa.

"Đừng xối vào người ta. Không chịu nổi đâu."

Cậu thanh niên xoay cái quạt chếch đi, ấn một phím, quạt ngừng tuốc-năng, để cho gió chỉ thổi về phía mình. Người ấy cởi áo sơmi, lộ ra một thân hình gầy gò nhưng bộ ngực vẫn săn chắc. Cảm thấy gió tạt đến thật dễ chịu.

Người phụ nữ lặng lẽ nhìn sang, mỉm cười vui vẻ. Hồi lâu sau, người phụ nữ lại cất tiếng: "Đừng ngồi quạt lâu quá, dễ bị cảm đấy!"

Cậu thanh niên nhìn lại, rồi hỏi: "Em thế nào? Vẫn ổn chứ?"

Nét cười trên khuôn mặt người phụ nữ tắt ngấm, chỉ lặng lẽ nhìn chàng trai, rồi quay người vào phía trong và nằm xuống.

Chàng trai hơi ngỡ ngợ, nhưng rất bối rối, hai tay buông thõng và cứ thế đứng yên tại chỗ.

Cả căn phòng im lặng một hồi lâu, chỉ có tiếng quạt điện vo vo khe khẽ. Cậu thanh niên cứ đứng như vậy, cũng cảm thấy chẳng ra sao, cậu ta nghĩ ngợi rồi khẽ nói: "Thế thì... em cứ chịu khó nghỉ ngơi..."

Người phụ nữ ngắt lời, giọng dịu dàng: "Anh lại đây đi!"

Chàng trai hơi do dự, rồi từ từ bước lại bên giường, ngồi xuống, đặt tay lên vai người phụ nữ.

Người phụ nữ không nói gì, cũng không ngoảnh lại, chỉ nhích người vào phía trong, chừa ra một khoảng vừa phải trên giường.

Sắc mặt cậu thanh niên cũng nhẹ nhõm trở lại. Cậu ta cởi giày, ngẫm nghĩ, rồi đặt mũi giày hướng ra phía cửa, xếp cẩn thận và ngay ngắn.

Rồi cậu ta nằm xuống bên cạnh, đặt tay lên cổ người phụ nữ, bàn tay nhẹ nhàng lướt sang vai bên kia, ôm choàng lấy cô ta. Người phụ nữ không từ chối, khẽ nhích người trở lại, nhắm mắt, thu mình trong lòng cậu thanh niên, cảm thấy rất dễ chịu.

Thân thể người phụ nữ toát ra một mùi gì đó rất lạ. Cậu thanh niên vuốt ve mái tóc cô, sờ tay lên trán cô. Cô gối đầu trên cánh tay chàng

trai, và nhẹ nhàng nắm bàn tay anh ta.

Cả hai cứ thế nằm bên nhau, im lặng. Trong phòng chỉ có tiếng gió quạt khe khẽ thổi chệch ra một góc căn phòng.

Bàn tay người phụ nữ khô nháp và đầy những vết nhăn, ngón tay nhẹ lướt trên làn da ngăm ngăm của chàng trai, mềm và trơn rất dễ chịu. Cậu thanh niên lim dim mắt cảm nhận, cảm giác mệt mỏi, buồn ngủ lúc giữa trưa ủa tối, thế rồi anh ta ngủ lịm đi lúc nào không biết nữa.

Ngủ một mạch đến khi mặt trời lặn. Lúc chạng vạng tối, anh ta bỗng tỉnh dậy, và ngồi phắt lên, hoang mang nhìn quanh bốn phía. Động tác bất ngờ của anh ta khiến người phụ nữ nằm bên vừa ngạc nhiên lại vừa buồn cười.

"Anh sợ gì chứ? Nhà chỉ có em và anh, hai chúng ta thôi."

Cậu thanh niên thở phào, rồi lại nằm xuống, và có cảm giác khắp người mình bỗng đầy mồ hôi.

Người phụ nữ tì cằm trên ngực chàng trai, ngón tay không ngớt đưa qua đưa lại, vẽ trên ngực anh ta. Cậu thanh niên khẽ hôn lên trán người phụ nữ. Người phụ nữ, hình như được khích lệ, choàng lấy anh ta ôm rõ chặt, đôi mắt say sưa nhắm nghiền. Ôm ghì một lúc, cô ta bỗng nghe thấy bụng người đàn ông phát ra tiếng "o o..." thì bật cười.

"Đói rồi chứ gì?"

Cậu ta gật đầu.

"Em cũng hơi đói rồi, trong bếp có con gà, sáng nay vừa cắt tiết; anh biết nấu canh gà không?"

Cậu ta lại gật đầu.

Người phụ nữ nhích môi, lim dim mắt: "Em muốn anh nấu canh gà cho em."

Chàng trai lại hôn lên trán người phụ nữ, rồi xuống giường, người vẫn cởi trần. Không lâu sau đó, mùi thơm hấp dẫn đã từ trong bếp bay ra.

Người phụ nữ vẫn nửa nằm nửa ngồi trên giường lắng nghe những tiếng lách cách trong bếp, thỉnh thoảng lại hít hít, đôi mắt tràn ngập niềm vui.

Khoảng sau 7 giờ, cả hai đã cùng ăn bữa tối. Người phụ nữ vẫn ngồi trên giường, để chàng trai bón cho từng thìa canh gà.

Có lẽ vì có anh ta bầu bạn nên cô cảm thấy ngon miệng. Sau khi uống xong một bát canh gà, sắc mặt cô hồng hào lên rất nhiều.

Cậu thanh niên hăm hở ăn gọn ghẽ số canh còn lại và đám thịt gà, sau đó cả hai lại quần lấy nhau ngồi xem tivi. Chàng trai chăm chú xem bộ phim chiến tranh bom đạn, còn người phụ nữ thì chẳng mặn mà gì, chỉ ngoan ngoãn ngả vào lòng anh ta, chốc chốc lại ngẩng lên nhìn mặt chàng trai.

Chẳng mấy chốc kim đồng hồ đã chỉ 10 giờ tối. Cậu thanh niên vỗ vai người phụ nữ, rồi đứng dậy mặc áo quần gọn ghẽ. Người phụ nữ đắp chăn nằm trên giường, lặng lẽ nhìn anh ta. Anh ta đã buộc xong dây giày, ngồi bên mép giường, cúi xuống hôn môi người phụ nữ. Người phụ nữ đưa tay ôm choàng lấy anh ta.

"Ở lại đi! Đêm nay chỉ có hai chúng ta thôi."

Chàng trai do dự.

"Sáng mai hãy đi, được không? Hãy ở lại với em."

Có lẽ ánh mắt nài nỉ của người phụ nữ đã khiến chàng trai rung động, anh ta gật đầu, rồi lại cởi giày, cởi áo ra. Sau một thoáng nghĩ ngợi, anh ta lại cởi phăng chiếc quần dài, chỉ còn mặc chiếc quần lót màu xanh, rồi nhanh chóng chui vào chăn và tiện tay tắt luôn ngọn đèn.

Trong bóng tối, anh ta ôm chặt người phụ nữ, bàn tay lần vào trong áo cô ta. Người phụ nữ không mặc áo nịt ngực, làn da dịu mát mềm mại

thật dễ chịu. Bàn tay anh ta xoa nhẹ trên bụng rồi vuốt ve khắp người cô ta.

Cả hai quần chặt lấy nhau. Hơi thở của chàng trai dần gấp gáp nặng nề, tiếng rên rỉ của người phụ nữ cũng càng lúc càng rõ. Cậu ta đưa bàn tay còn lại cởi nốt chiếc quần lót của mình xong thì lập tức kéo quần người phụ nữ xuống. Người phụ nữ dường như chợt tỉnh lại, mạnh tay đẩy anh ta ra.

"Hôm nay không được."

Chàng trai đang mặt đỏ phừng phừng, thở hồng hộc, không nói gì hết, anh ta gạt tay người phụ nữ sang bên và cố sức kéo quần cô ta xuống. Cô ta cuống cuống giãy đạp và không ngớt van vài. Chiếc giường gỗ cũng cọt két lên tiếng cùng với hai người. Bỗng người phụ nữ vùng tay tát vào mặt cậu thanh niên một cái rõ mạnh.

Anh ta bỗng nghệt ra, dờ dẩn, hai bàn tay cũng dừng lại. Người phụ nữ cảm thấy hối hận, vội ngồi dậy đưa tay lên xoa nhẹ khuôn mặt anh ta. Anh ta thấy người phụ nữ đã mềm lòng, bèn lại đưa tay về phía cái quần, nhưng cô ta đã lập tức ghì lại.

"Đồ không có lương tâm, anh lại muốn em phải chịu tội chắc?" Cô ta dẫn giọng.

Chàng trai bỗng sững sờ. Lát sau anh ta ngồi thẳng lên, bật công tắc đèn. Ánh đèn sáng lòa rọi khắp căn phòng, người phụ nữ đưa tay lên che mắt. Anh ta kéo quần cô ta xuống.

Một thứ mùi tanh nồng nặc hắt lên, bên dưới của người phụ nữ là những vết máu đỏ sẫm, đem dưới lưng và chần đang đập cũng dính những vết máu khô cứng...

Cậu thanh niên kinh ngạc nhìn cảnh tượng này. Người phụ nữ lặng lẽ nhìn anh ta, từ từ kéo quần lên, và đưa tay tắt đèn. Sau đó cô ta lại kéo cậu ta nằm xuống bên cạnh.

Cậu thanh niên nằm đó, toàn thân cứng đờ hồi lâu. Anh ta bỗng thở dài, rồi đưa tay ra ôm choàng người phụ nữ kéo vào lòng mình, nhẹ nhẹ vuốt ve mái tóc của cô.

"Sao em không cho anh biết?"

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, rất ngạc nhiên nhìn anh ta.

"Em cho anh biết rồi. Anh không nhìn thấy bức thư đó à?"

Mọi động tác của chàng trai bỗng dừng lại.

Chương 6: ĐÊM NAY HỒN VỀ

Phương Mộc nhận ra Chúc Tứ đệ mấy hôm nay tâm trạng không ổn.

Lúc lên lớp, cậu ta thường ngồi hàng ghế cuối cùng và ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ. Trở về ký túc xá, cậu ta cũng ít để ý đến mọi người. Hoặc nằm trên giường thẩn thờ nhìn lên trần nhà, hoặc ngồi trước bàn cầm bút vẽ nguệch ngoạc chẳng đâu vào đâu. Kể cả khi ra quán Net, Chúc Tứ đệ cũng không hào hứng chơi game, hò reo như mọi ngày, mà chỉ vào một trang mạng nào đó lẳng lặng ngồi đọc. Phương Mộc lén nhìn trộm, nhận ra đó là những trang về đề tài những hiện tượng kỳ bí. Phương Mộc đã hiểu ra ít nhiều, Chúc Tứ đệ bỗng trở nên khác thường, là vì chuyện Đồng Sảnh.

Trong ngôi trường vừa mới khôi phục lại được sự yên tĩnh ít hôm, nay cái chết của Đồng Sảnh lại gây xôn xao như một làn sóng mới trời dậy. Ở bất cứ chỗ nào, dù là nhà ăn, trên lớp, thậm chí trong khu nhà vệ sinh, cũng đều nghe thấy đủ thứ tin đồn đại phùng đoán. Có quá nhiều phiên bản. Có người nói Đồng Sảnh và thầy giáo hướng dẫn Cao Cường dan díu với nhau, đêm hôm đó "cô Cao" đến tìm Đồng Sảnh đàm phán không có kết quả, thế rồi xảy ra ẩu đả, cô Cao đẩy Đồng Sảnh ngã xuống sân. Có người bảo Đồng Sảnh bắt cá hai tay, hẹn hò với một người thứ ba trên tầng 24, khi đang làm tình thì bị bạn trai bắt quả tang; người bạn trai phần nộ không sao chịu nổi, bèn đẩy Đồng Sảnh ngã xuống. Lại có người nói, đó chỉ là Đồng Sảnh bỗng lên cơn thần kinh, rồi lỡ trượt chân ngã xuống. Ly kỳ hơn nữa, có người suy đoán rằng tầng 24 có ma, ma nhập vào Đồng Sảnh, giết cô ta để làm vật thí thân cho mình.

Phương Mộc cảm thấy tiếc nuối cho Đồng Sảnh. Một cô gái xinh tươi như thế, đã phải từ giã cõi đời một cách hết sức bi thảm. Đồng Sảnh vốn ưa trang điểm, chuộng hình thức, nếu biết mình đã chết với một khuôn mặt biến dạng hoàn toàn như thế, hẳn cô không sao chịu nổi. Tuy nhiên, anh tiếp xúc với Đồng Sảnh quá ít, mối quan tâm của anh đối với

Chu Quân mới là sâu nặng. Cậu ta đã ở bên Phương Mộc những ba năm trời. Thật đáng tiếc, giờ đây không còn tin tức gì về vụ án mạng Chu Quân nữa.

Hai sinh viên liên tiếp bỏ mạng, nhà trường cũng cảm thấy áp lực rất lớn, vì thế lãnh đạo đã phải mở cuộc họp đặc biệt, để các trưởng khoa trở về truyền đạt lại thái độ của nhà trường. Gọi là "thái độ", chẳng qua chỉ là nhà trường đang tích cực phối hợp với công an để phá án, mọi người không nên tin vào những lời đồn đại vô căn cứ, hãy tin tưởng ở năng lực của cơ quan công an v.v... Phương Mộc hết sức phản cảm đối với cái tinh thần của một hội nghị "đanh thép nhưng rỗng tuếch", và khiến anh không quên câu thành ngữ "mất bò mới lo làm chuồng".

Đồng Sinh đã chết được bảy ngày, lúc chiều Phương Mộc ra sân chơi bóng rổ, sẩm tối anh trở về phòng, thấy trong phòng chỉ có một mình Chúc Tứ đệ. Cậu ta đang thẫn thờ nằm trên giường, vẫn mặc nguyên quần áo lúc ban ngày, gấu quần có dính vết bùn, bộ dạng bơ phờ mệt mỏi. Phương Mộc cầm chậu thau đi rửa mặt, lúc quay về thì Chúc Tứ đệ đã dậy và đang ngồi trước bàn mó máy thứ gì đó.

Phương Mộc biết tâm trạng Chúc Tứ đệ mấy hôm nay là gì nên không dám hỏi, chỉ lẳng lặng sắp xếp lại sách vở, rồi ra khỏi phòng để đi tự học. Vừa bước đến cửa thì Chúc Tứ đệ gọi anh.

Phương Mộc lập tức ngoảnh lại, thấy cậu ta đang sững sờ nhìn mình, đôi môi xam xám rung lên, Phương Mộc chưa kịp hỏi thì cậu ta bỗng trào nước mắt.

Phương Mộc rất lúng túng, mọi ngày cậu béo đầu có thể này, hôm nay lần đầu tiên thấy cậu ta khóc.

Phương Mộc vội bước đến, nhưng không biết nên nói gì, đành vỗ vai một cách tượng trưng để an ủi. Chúc Tứ đệ gục đầu xuống bàn khóc rưng rức.

Lát sau cậu ta đứng dậy, vừa lau nước mắt vừa xé một mảnh giấy vệ sinh lau mũi. Rồi cậu ngoảnh nhìn Phương Mộc, khẽ hỏi: "Cậu có tin

là có ma không?"

Phương Mộc ngó người. Lúc này anh mới nhận ra trên bàn có cái túi nylon chứa mấy thứ kỳ lạ, hình như là những chữ bùa chú ngoằn ngoèo viết trên giấy vàng, một cái gậy trúc quấn chặt mảnh vải và một xấp tiền giấy.

"Chắc không phải... cậu đã..." Phương Mộc cố tự kiểm soát để không tỏ ra kinh ngạc. "Cậu..."

"Tôi rất thích cô ấy!" Đôi mắt Chúc Tứ đê lại trào lệ.

Phương Mộc im lặng nhìn những tờ bùa chú và tiền giấy, anh nhăm nhăm, rồi hỏi: "Hôm nay là..."

"Đúng, hôm nay là 7 ngày của Đồng Sảnh, theo cách nói ở quê tôi, 7 ngày sau khi chết, hồn sẽ trở về nơi ở cũ, gọi là hồi hồn. Tôi đã tra trên mạng, tìm đến một vị đại tiên trong thành phố này. Tôi mua của ông ấy... à không, tôi xin ông ấy những thứ này để tối nay gọi hồn Đồng Sảnh, có lẽ có thể biết ai đã hại cô ấy."

Phương Mộc nghĩ ngợi. "7 ngày sau khi chết, hồn sẽ về nhà thăm người nhà thì phải?"

Câu hỏi này khiến Chúc Tứ đê ngó ra. "Có lẽ... có lẽ sẽ tiện đường trở về khu nhà hành chính, dù sao đó cũng là nơi cô ấy có mặt lần cuối..."

Chúc Tứ đê đứng dậy nắm tay Phương Mộc, nói rất tha thiết: "Trong phòng này chỉ tôi và cậu thân nhau nhất, cậu... lại là người can đảm nhất. Tối nay cậu cùng đi với tôi được không?"

Phương Mộc định nói ngay nhà vệ sinh tôi còn không dám đi nữa là... nhưng rồi anh lại nhìn Chúc Tứ đê, và cân nhắc từ ngữ: "Tứ ca à, chúng ta dù sao cũng là sinh viên đại học..."

Chúc Tứ đê lại trào nước mắt. "Tôi biết mình thật ngu dại, nhưng tối nay tôi không thể không đi." Ngừng một lát, cậu lại nói tiếp. "Chỗ

anh em với nhau, tối nay cậu đi với tôi đi?"

Phương Mộc mềm lòng. Nhìn khuôn mặt đẫm nước mắt của Chúc Tứ đệ, anh hơi do dự nhưng rồi cũng gật đầu.

Hai người bàn bạc, thống nhất kế hoạch. Khoảng 9 giờ tối Chúc Tứ đệ sẽ đến khu nhà hành chính trước, mở cửa sổ nhà vệ sinh ở tầng 1, sau đó Phương Mộc bò vào, xách theo các thứ đồ. Khoảng 10 giờ, trước khi khu nhà này đóng cổng chính, Chúc Tứ đệ sẽ giả vờ ra về (tốt nhất là để cho người thường trực nhìn thấy), sau đó cậu ta sẽ quay lại cửa sổ nhà vệ sinh tầng 1 rồi chui vào. Làm xong mọi việc, cả hai sẽ lại chui ra khỏi khu nhà hành chính, trở về khu ký túc II (sẽ nhờ Ngô Hàm đêm nay trực ban mở cổng cho). Thế là gọn chuyện, chẳng ma nào biết. (Ban đầu, gã Trư lợn này dự kiến: cả hai sẽ xách các thứ đồ và đàng hoàng bước vào khu nhà hành chính, nhưng Phương Mộc cho rằng sau khi vụ án mạng xảy ra, khu nhà ấy rất được chú ý quan sát, vậy đừng nên công khai hành động. Chúc Tứ đệ công nhận ý kiến của Phương Mộc là sáng suốt, cậu nói "tôi đã không nhìn nhầm người", Phương Mộc nhủ thầm trong lòng: Hừ!)

Nhưng lúc thực hiện kế hoạch thì lại có trục trặc. Các ô cửa sổ nhà vệ sinh ở tầng 1 khu nhà hành chính đã bị ốp lưới sắt (chắc là biện pháp mất bò mới lo làm chuồng, của nhà trường). Bí quá, Phương Mộc đành đưa các thứ cho Chúc Tứ đệ, sau đó đánh liều đi thẳng vào cổng chính của khu nhà ngay trước mắt người thường trực.

Cả hai nấp trong nhà vệ sinh ở tầng 17 cho đến nửa đêm, không dám thở mạnh. Gã dở hơi Chúc Tứ đệ, vừa vào trong khu nhà đã định ra mái sân của tầng 3 để đốt vàng mã cho Đồng Sảnh, Phương Mộc vội can rằng, âm hồn thường trở về sau nửa đêm; vả lại, đốt lửa trên mái sân lúc 9 giờ tối, chắc chắn sẽ bị người ta phát hiện.

Chờ đến khi người thường trực đã đi tuần tra xong, cả hai xách túi đồ lên, rón rén ra khỏi nhà vệ sinh. Chúc Tứ đệ có vẻ rất sốt ruột chạy thẳng đến cửa thang máy, Phương Mộc vừa sợ vừa bực mình ngăn lại. Cậu béo thì không hiểu, nên nói là cứ đi thang máy cho nhanh; Phương

Mộc nói nhỏ cảnh báo cậu: đi thang máy, thì nhất định sẽ bị người thường trực phát hiện, Chúc Tứ đệ mới "sáng mắt ra" và lại rồi rít cảm ơn Phương Mộc. Phương Mộc bắt đầu nghi ngờ liên kết với gã Trư này để hành động, mình có sáng suốt không?

Cầu thang bộ tối om, không gian bức bối, mỗi tiếng động nhỏ cũng bị phóng to lên mấy lần, ngay tiếng "sột soạt" cọ xát của túi nilon cũng khiến người ta chói tai. Phương Mộc và Chúc Tứ đệ run rẩy lần theo tường bước xuống cầu thang, đồng thời thầm nhẩm số tầng. Phương Mộc bỗng có cảm giác hình như cả hai đang đi sâu vào thế giới trong lòng đất.

Hồi lâu sau, họ dò dẫm xuống đến tầng 3, rồi mở cửa sổ ở bên hành lang. Gió lạnh lập tức tạt đến và thấm ngay vào mũi vào phổi, khiến Phương Mộc rùng mình. Anh cùng Chúc Tứ đệ bò qua cửa sổ bước ra mái sân bên ngoài. Trời rất lạnh, gió to phát khiếp. Phương Mộc cảm thấy toàn thân như bị hạ nhiệt. Chúc Tứ đệ quay lưng về phía đầu gió, ngồi thụp xuống loay hoay bố trí. Phương Mộc vừa sợ vừa rét run, anh luôn miệng giục Chúc Tứ đệ làm cho nhanh lên. Nhưng cậu ta càng lúc càng bối rối, rồi cậu thút thít khóc. Phương Mộc im lặng, hiểu rằng dấu khuyên nhủ cũng vô ích, chỉ thầm cầu mong sao nhanh chóng kết thúc sự việc.

Chúc Tứ đệ nức nở một hồi, mặt mũi đầm đìa nước mắt, cậu ngẩng lên nhìn bầu trời tối đen lấm lấm: "Đồng Sảnh, anh đến thăm em đây..."

Phương Mộc cũng nhìn lên, khu nhà 24 tầng dường như cao vút khác thường. Cảm giác bị áp lực quá lớn khiến anh thấy choáng váng chóng mặt, hình như tòa nhà này là một tấm bia mộ khổng lồ sừng sững đứng giữa đất trời, có thể đổ sập xuống anh bất cứ lúc nào.

Không rõ lúc bị rơi xuống mái sân này, cảm giác của Đồng Sảnh ra sao?

Hoảng loạn bất lực không thể nương tựa vào đâu? Hay là tuyệt vọng? Hay là kinh hãi tột độ lúc ngã vật xuống mặt sân?

Từ trên cao như thế đẩy người ta xuống, cảm giác sẽ là gì?

Khi nhìn cô ấy rơi xuống, đôi tay khua lên như điên dại xen lẫn những tiếng thét hãi hùng gấp gáp, chứng kiến cô ấy biến mất trong màn đêm vô tận rồi chờ nghe thấy một tiếng "huych" nặng nề...

Hắn... cảm giác của hắn sẽ là gì?

Chúc Tứ đệ run run châm lửa đốt đám tiền giấy. Một đám lửa nhỏ nhỏ nhanh chóng bùng lên trên mặt mái sân. Cậu ta vừa lật giở xấp tiền giấy vừa quẹt nước mắt. Những mảnh tro bị gió cuốn lên rồi lại rơi xuống mặt mái sân, có vài mảnh rơi ngay vào mặt Chúc Tứ đệ, cậu đưa tay hất phăng nó xuống, để lại trên mặt cậu những vết nhòe đen, bên ánh lửa bập bùng, gương mặt cậu trông thật đáng sợ.

Đã đốt xong đám tiền giấy, Chúc Tứ đệ cầm một thanh trúc nhỏ vừa khua lên vừa lăm bầm gì đó, Phương Mộc cố lắng nghe nhưng không hiểu; chắc là những câu khấn mời hồn ma hãy trở về. Nhưng mãi đến lúc hơn 1 giờ sáng vẫn không thấy hương hồn của mỹ nhân đâu. Chúc Tứ đệ rất thất vọng. Phương Mộc thì nghĩ "may quá". Nhưng khi cả hai vừa thu dọn xong các thứ định ra về, thì Phương Mộc nhận ra rằng họ không thể ra khỏi đây được nữa.

Cả hai bàn bạc, rồi quyết định lại nán lại qua đêm ở khu nhà vệ sinh, sáng mai khu nhà hành chính mở cổng thì sẽ bí mật lén ra.

Mặt sàn lát đá ở nhà vệ sinh giá lạnh như băng. Phương Mộc đã chịu rét từ tối đến giờ, anh ngồi tựa vào đường ống dẫn khí sưởi, thầm oán trách Chúc Tứ đệ. Rồi Phương Mộc cũng chìm vào giấc ngủ...

Anh mơ thấy mình đang đứng trên sân thượng, xung quanh là màn đêm dày đặc. Nhưng, kỳ lạ thật, anh nhìn rõ mồn một những người đứng ở tầng dưới đang nhìn lên anh, thậm chí nhận ra khuôn mặt của từng người.

Chu Quân, Đồng Sảnh. Chúc Tứ đệ...

Kỳ lạ hơn nữa là, anh không hề nghĩ rằng hai người trong đó đã chết. Họ đang ngẩng khuôn mặt trắng nhợt lên, lặng lẽ nhìn anh.

Phương Mộc cảm thấy hơi bối rối, vì anh rất không quen bị ai đó nhìn lâu như thế này. Cho nên anh vội ra khỏi sân thượng. Nhưng một ý nghĩ bất chợt nổi lên: mình sẽ nhảy xuống cho nhanh!

Rồi anh làm thế thật. Ngay lập tức anh nhận ra mình trôi qua bên cạnh đầu nóng của máy điều hòa rồi rơi xuống sàn nhà vệ sinh.

Anh ngồi dậy, thấy vai đau kinh khủng. Anh vừa xoa nắn vai vừa ngõ ngàng nhìn bốn xung quanh. Đầu óc dần tỉnh táo, rồi anh bỗng nhận ra không thấy Chúc Tứ đệ đâu nữa.

Phương Mộc cảm thấy căng thẳng. Anh đứng phắt lên mở to mắt quan sát khắp chốn, nhưng nhà vệ sinh vắng tanh chỉ có một mình anh.

"Chúc Tứ đệ, cậu đang ở đâu?" Phương Mộc đánh bạo gọi to, và cảm thấy giọng mình run run. "Đồ khi, đừng dọa người ta!"

Không một hồi âm.

Trán anh vã mồ hôi lạnh, anh gắng định thần, rồi bước đến bên cửa, mở cửa, ra khỏi nhà vệ sinh.

Ngoài hành lang tối đen như mực, cực kỳ im ắng. Phương Mộc liếc đôi môi khô nẻ của mình, cố gắng điều hòa hơi thở, bước từng bước đi về phía trước.

Đi qua chỗ rẽ, phía trước là đoạn hành lang nối với mái sân. Nhìn thấy có ánh đèn thấp thoáng nhợt nhạt, và có một người đang đứng trước ô cửa sổ...

Phương Mộc sửng sốt, rồi phát cáu. Cái bóng dáng ấy, rõ ràng là Chúc Tứ đệ.

"Thằng chết tiết à!" Anh rảo bước, đồng thời gất lên: "Chạy đi đâu, sao không nói một câu hả?"

Chúc Tứ đệ giật mình quay lại, nhận ra Phương Mộc, bèn thở phào.

"Tôi đang đợi cậu!" Chúc Tứ đệ lại nhìn ra mái sân ngoài kia, uể oải nói: "Tiếc rằng cô ấy không về."

"Thế thì thôi vậy." Phương Mộc chẳng mặn mà gì, "Nếu Đồng Sánh về thật, chỉ e cậu sẽ sợ mất vía!"

"Không đâu! Tôi thích cô ấy như vậy kia mà!" Chúc Tứ đệ quay lại nhìn Phương Mộc: "Nhưng, tôi đang nghĩ đến một điều này."

"Nghĩ gì?"

"Đồng Sánh ngã từ tầng 24 xuống, tuy chết ở mái sân tầng này nhưng cô ấy vẫn là từ trên đó rơi xuống."

Phương Mộc ngăn người nghĩ ngợi. "Ừ nhỉ, kể cũng đúng."

Chúc Tứ đệ đã lấy lại tinh thần, "Cậu còn nhớ chứ: Luật hình sự mà chúng ta học nói rằng, nơi phát sinh hành vi phạm tội và nơi xảy ra hậu quả, đều gọi là địa điểm phạm tội, do đó có thể coi nơi Đồng Sánh bị ngã cũng là nơi cô ấy chết."

Phương Mộc thầm nghĩ, thằng cha béo này suýt nữa thì trượt môn Luật hình sự, thế mà hần vẫn thuộc ra trò. Nhưng anh rất không muốn bàn về Luật hình sự với Chúc Tứ đệ vào lúc này; anh không cho rằng Đồng Sánh chết rồi mà vẫn còn tâm trí để nghiên cứu khoa học. Do dự, nhưng rồi Phương Mộc cũng đồng ý đi theo Chúc Tứ đệ lên tầng 24 xem sao.

Cả hai lên đến tầng 24 thì mồ hôi vã ra khắp người. Hành lang tối đen dường như trải dài đến vô tận. Họ đi một lúc lâu thì thấp thoáng nhìn thấy cửa phòng phô-tô. Càng đi đến gần, Phương Mộc càng cảm thấy bóng tối như càng đậm đặc hơn, anh bất giác rùng mình, chân bước cũng chậm lại. Chúc Tứ đệ thì rất hăm hở, đưa tay ra kéo Phương Mộc rảo bước về phía phòng phô-tô.

Đã dần dần nhìn rõ cửa phòng. Tim Phương Mộc bỗng đập thành thịch. Một cảm giác chằng lành bỗng dâng lên. Anh đưa tay ra định níu Chúc Tứ đệ đứng lại nhưng chưa kịp đụng vào người thì cậu ta đã đứng

ngay lại. Phương Mộc lập tức nhìn về phía trước, mới thoáng nhìn, anh đã cảm thấy máu trong người mình như bị đông cứng lại.

Cửa phòng phô-tô từ từ mở ra. Hai cái bóng mờ mờ xuất hiện trước mắt Phương Mộc và Chúc Tứ đệ.

Đúng là có ma thật.

Hai chàng trai đứng đờ ra giữa hành lang, Phương Mộc nhìn như đóng đinh vào hai cái bóng, đầu anh dường như trống rỗng không có gì nữa. Tựa như có ánh chớp chợt lóe lên giữa bầu trời đêm, Phương Mộc bỗng nghĩ đến một điều.

Hai cái bóng, tức là cả Chu Quân cũng về?

Hai bóng người đứng đó, bất động. Phương Mộc cảm nhận rất rõ họ "đang nhìn" anh và Chúc Tứ đệ.

Màn đêm bao bọc xung quanh lặng lẽ áp lại dày đặc hơn. Hành lang không một tiếng động. Hai người và hai cái bóng đứng đó nhìn nhau.

Rồi Chúc Tứ đệ trấn tĩnh trở lại, khẽ hỏi giọng run run: "Đồng Sảnh, là em phải không?"

Một trong hai cái bóng phát ra tiếng kêu rít chói tai, rồi lặng lẽ đổ sụp xuống.

Tiếng rít khiến Phương Mộc sợ hết hồn, bản năng xui khiến anh kéo Chúc Tứ đệ cùng bỏ chạy tháo thân. Chạy đến đầu cầu thang, Phương Mộc bị một làn ánh sáng chói lòa rọi đến, khiến anh không thể mở mắt. Sau đó lại lập tức nhìn thấy mấy chùm tia sáng từ phía dưới chiếu hắt lên, kèm theo những tiếng hô: "Ai? Đang làm gì ở đây?"

9 giờ sáng hôm sau, Phương Mộc và Chúc Tứ đệ được thầy giáo trợ giảng đưa từ phòng bảo vệ về phòng ở.

Đêm qua, bảo vệ và người thường trực khu nhà hành chính đi tuần tra như thường lệ. Khi đi tuần tầng 23, họ bỗng nghe thấy tiếng thét ở

tầng trên, các anh bảo vệ liền chạy lên. Đúng lúc đó họ chạm trán Phương Mộc và Chúc Tứ đệ đang hoảng loạn chạy lại. Cả hai sợ hãi chỉ về phía phòng phô-tô và nói ở đó có ma. Mấy anh bảo vệ đánh bạo bước đến cửa phòng phô-tô, thì phát hiện ra một đôi nam nữ nằm bẹp dưới đất. Người phụ nữ đang ngất xỉu, còn người đàn ông tuy vẫn tỉnh táo nhưng quần đã ướt nhòe cả.

Điều tra cho thấy, đó là anh bếp trưởng của nhà ăn tập thể và một nữ nhân viên, bấy lâu nay họ vẫn có quan hệ với nhau. Vì không muốn tốn tiền ra ngoài thuê phòng, họ bèn lên khu nhà hành chính để hú hí. Để bảo đảm kín đáo thật sự, họ cố ý chọn tầng 24 mà lâu nay mọi người đang xôn xao sợ hãi (Chà chà! Chắc hẳn họ là tín đồ chủ nghĩa duy vật thứ thiệt! Phương Mộc nghĩ bụng). Và, lại thấy phòng phô-tô không khóa, họ bèn vào để mây mưa cho đã đời. Xong việc rồi, họ mở cửa đi ra thì vừa vặn nhìn thấy hai người, một người cầm cây gậy trúc, rất giống hình ảnh hai con quỷ Vô Thường cầm gậy treo phướn đi bắt người trong truyền thuyết, đặc biệt là gã cầm gậy lại hỏi một câu rõ đại nhắc đến tên "Đồng Sánh" đã ngã chết gần đây, khiến đôi trai gái sợ hết hồn, cô nhân viên nhà bếp kinh hãi ngất luôn tại chỗ, đến giờ vẫn đang nằm viện chưa về.

Câu chuyện của đôi nam nữ này đúng là ê chề đáng xấu hổ, nhưng vẫn có thể đáng tin. Còn Phương Mộc và Chúc Tứ đệ thì có phần đáng ngờ.

Chúc Tứ đệ nhất quyết nói rằng cả hai cậu đến đó để đốt tiền giấy cho cô sinh viên lớp trên đáng kính, mong có thể gửi gắm một chút nỗi niềm nhung nhớ. Phòng bảo vệ hỏi cậu dùng thanh trúc ấy để làm gì, Chúc Tứ đệ ấp úng, rồi nói rằng lúc mua tiền giấy được họ khuyến mại mua một tặng một. Phòng bảo vệ tất nhiên không tin, và nói bóng gió rằng có những hung thủ thường hay trở lại hiện trường nơi mình đã gây án, thế là họ báo công an. Hai cảnh sát một già một trẻ đến hỏi hai cậu học trò mấy câu, rồi cho về. Lúc ra về, anh cảnh sát già mỉm cười hỏi có phải hai cậu định hồi hồn cho người chết, muốn trả thù cho Đồng Sánh

không. Chúc Tứ đệ định phát biểu ý kiến nhưng bị Phương Mộc vội vã kéo đi.

Phương Mộc và Chúc Tứ đệ về đến ký túc xá, bị thầy giáo trợ giảng mắng cho mấy câu, và bắt hai cậu viết bản tường trình.

Sau một đêm chạy nháo nhào và sợ hãi, Phương Mộc đã mệt nhoài, cứ thế để nguyên quần áo, mở chăn chui vào nằm luôn. Nhưng không sao ngủ được, vì vô số hình ảnh bát nháo vẫn ngập tràn trong đầu óc.

Chúc Tứ đệ cũng vậy, nằm trên giường trần trọc, trở mình không ngớt. Chừng nửa giờ sau, Phương Mộc bỗng nghe thấy mấy tiếng khẽ "suyt...", nhưng anh nhắm tịt mắt không hưởng ứng. Chúc Tứ đệ cụt hứng, bèn một mình ngồi trên giường lẩm bẩm.

"Tôi biết mình đã khiến cậu bị liên lụy, tôi xin lỗi. Nhưng mà..."

Chúc Tứ đệ thở dài. "Tôi nói thật với cậu... cái đêm Đồng Sảnh chết, tôi đã đến khu nhà hành chính..."

Phương Mộc mở to mắt, anh bừng tỉnh hẳn.

"Tôi vốn định nhân cơ hội đó để tiếp xúc với cô ấy thêm... Vừa ngoặt vào hành lang thì tôi thấy phòng phô-tô sáng đèn, Đồng Sảnh đang nói chuyện với ai đó. Tôi cho rằng đó là bạn trai của Đồng Sảnh nên tôi lại quay về. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đó là kẻ đã hại cô ấy. Cho nên..."

Phương Mộc lập tức ngồi bật dậy.

"Tứ ca, cậu nên báo cảnh sát."

Chương 7: TUYỆT PHẨM TUYẾT

Các tài liệu mà giáo sư Cao nhận lại, có vấn đề thật.

Sau khi được Đinh Thụ Thành thông báo, ông đã kiểm tra các tài liệu nhận lại từ phòng phô-tô. Ông phát hiện ra, một bản báo cáo khoa học của ông viết cách đây một năm, không thấy đâu nữa. Các kỹ thuật viên lại khám nghiệm hiện trường lần thứ hai, kết quả cho thấy vệt nước bắn lên tường được hình thành vào tối hôm xảy ra vụ án mạng. Nghiên cứu vị trí, hình dạng vệt nước, thấy rằng nước bị hắt từ trên cao xuống sàn nhà rồi bắn lên tường; trong vệt nước bám lại, có thành phần Tea Polyphenols và Catechin, cho nên sơ bộ nhận định đó là nước trà. Xem xét vị trí các đồ đạc kê trong phòng phô-tô, nhận định rằng nước bị đổ từ trên bàn xuống. Bàn đã được lau chùi nhưng vẫn phát hiện thấy chất lỏng tương tự còn bám lại ở các thớ gỗ mặt bàn. Các bạn cùng phòng với nạn nhân Đồng Sảnh cho biết, Đồng Sảnh không uống trà vì sợ răng bị ố vàng. Vậy nhận định rằng có người khác đem trà vào phòng phô-tô tối hôm đó, chứ không phải Đồng Sảnh.

Mặt khác, một sinh viên năm thứ ba Học viện pháp luật tên là Chúc Thành Cường cũng cho biết một thông tin: tối hôm xảy ra vụ án, có người cùng ở trong phòng phô-tô với Đồng Sảnh. Chúc Thành Cường không thể miêu tả đặc điểm của người kia nhưng khẳng định đó là nam giới; và cũng không nhận ra đặc điểm giọng nói, vì cậu đứng xa, chỉ văng vẳng nghe thấy hai người nói chuyện với nhau.

Hình Chí Sâm tạm diễn tả quá trình vụ án xảy ra như thế này: tối hôm xảy ra án mạng, có một người đem nước trà vào phòng phô-tô; người ấy đánh đổ nước trà lên các tài liệu, sau đó đem ra sân thượng hong cho khô, tiếp đó dụ nạn nhân ra mép sân thượng rồi đẩy xuống hầm hại.

Tại sao lại suy đoán như vậy? Hình Chí Sâm xuất phát từ hai viên gạch đặt ở gờ sân thượng. Đặt gạch ở vị trí đó, có vẻ như để chặn vật gì

đó khá nhẹ đang hong phơi, kéo bị gió thổi mất. Hình Chí Sâm nghĩ đến giấy. Rồi anh đưa ra giả thiết: liệu có phải khi đang phơi-tô thì tài liệu bị ướt, Đồng Sản đem ra sân thượng phơi, rồi bị ngã xuống? Vệt nước trà trên tường cũng sơ bộ minh chứng cho giả thiết này của anh. Mặt khác, cảnh sát nhận ra rằng hiện trường rất có thể đã bị ai đó dọn dẹp, cho nên Hình Chí Sâm cho rằng Đồng Sản đã bị đẩy xuống sát hại. Hung thủ là kẻ rất thận trọng, sau khi gây án, hẳn đã cầm đi tệp tư liệu bị ướt nhằm che mắt đánh lạc hướng cảnh sát. Vì thế, Hình Chí Sâm mới yêu cầu giáo sư Cao kiểm tra các tài liệu nhận về, xem xem có vấn đề gì không. Kết quả đã chứng minh hướng tư duy của Hình Chí Sâm là đúng.

Vụ án có quá nhiều điểm nghi vấn nên Sở công an thành phố quyết định đưa nó vào diện án mạng hung sát. Hung thủ rất có thể là người quen với nạn nhân, đặc biệt là sinh viên trong trường. Cho nên Hình Chí Sâm mới chú ý đến đám học trò đang học ở đại học này có các đặc điểm luôn mang theo cặp sách, đệm ngồi và cốc chén uống trà. Cũng tức là trọng tâm điều tra của cảnh sát đặt ở đám sinh viên.

Không còn nghi ngờ gì điều này: trong ngôi trường có hàng chục ngàn sinh viên, điều tra để tìm ra một sinh viên có thể là hung thủ là công tác rất tốn thì giờ và sức lực. Đinh Thụ Thành quyết định phải đến trường Đại học Sư phạm một chuyến, vừa là để thông báo với nhà trường về tình hình phá án, vừa nhằm bàn bạc với phòng bảo vệ của trường về việc phối hợp điều tra.

Trước khi đi, Hình Chí Sâm nói anh phải đến ủy ban nhân dân Khu, gần Đại học Sư phạm, Đinh Thụ Thành có thể chở anh đi không. Đinh Thụ Thành đang có nhiều vấn đề muốn hỏi sếp, cho nên vui vẻ bằng lòng ngay. Tuy nhiên, dọc đường thấy Hình Chí Sâm chỉ lặng lẽ nhìn ra cửa sổ ô tô, ít nói, hình như đang nghĩ ngợi điều gì.

Lúc đi qua Đại học Sư phạm, Hình Chí Sâm bỗng hỏi: "Vụ án lần trước, điều tra đến đâu rồi? Vụ Chu... gì đó."

Đinh Thụ Thành đáp: "Vụ án Chu Quân. Hiện vẫn chưa có đầu mối gì. Sao ạ?"

Anh nhìn sắc mặt Hình Chí Sâm, nghĩ ngợi, rồi lại hỏi: "Anh cho rằng hai vụ án này có liên quan đến nhau à?"

Hình Chí Sâm chỉ nói "thế ư", không khẳng định cũng không phủ định.

Đình Thụ Thành nhìn thẳng phía trước, cân nhắc một lát, rồi nói: "Tôi cũng từng nghĩ đến khả năng này. Một ngôi trường, chỉ trong vòng mấy chục hôm đã xảy ra hai vụ án mạng, thì quả là kỳ lạ. Nhưng, họ là một nam, một nữ; một sinh viên đại học, một nghiên cứu sinh; một người bị thắt cổ chết, một người bị ngã chết; quan hệ xã hội của họ lại không hề có sự đan xen nào. Cho nên, tôi vẫn không nghĩ ra có mối liên hệ gì."

Hình Chí Sâm trầm ngâm một lát, rồi nói: "Cứ điều tra vụ này trước, nhưng cũng không được buông lỏng vụ Chu Quân."

Xe dừng trước cổng ủy ban nhân dân Khu, Hình Chí Sâm xuống xe, và bảo Đình Thụ Thành cứ lái xe về. Trước mặt anh là tòa nhà của chính quyền Khu nhưng anh chưa vội vào ngay, anh đứng trên bậc thềm chiêm một điệu thuốc đã.

Đúng như Đình Thụ Thành nói, nhìn vào hai vụ án mạng xảy ra ở Đại học Sư phạm, thấy dường như không hề có chút liên quan gì, nhưng anh vẫn cứ cố so sánh chúng xem sao. Xét các khía cạnh: giới tính của nạn nhân, thủ đoạn gây án của hung thủ, địa điểm xảy ra vụ án... thì đều khác nhau nhưng anh vẫn cứ có cảm giác chúng phải có mối liên quan gì đó. Nhưng cảm giác này rất mơ hồ lại không có căn cứ gì hết. Hình Chí Sâm tin rằng con người ta có trực giác, nhưng lúc này tiến hành điều tra song song hai vụ thì vẫn còn quá sớm.

Nhưng anh không biết rằng, không chỉ mình anh là người có cái cảm giác này.

Câu chuyện Phương Mộc và Chúc Tứ đệ đi "gọi hồn" Đồng Sảnh, nhanh chóng lan nhanh khắp Học viện pháp luật. Có người tỏ ra khâm phục sự can đảm của họ, có người thấy xúc động về tình cảm của Chúc Tứ đệ, nhưng phần đông mọi người tỏ thái độ chê cười hai gã sinh viên ở

thế kỷ 20 này. Phương Mộc không ngớt bị họ chế giễu, khiến anh hổ thẹn không dám lộ mặt ra. Còn cậu Trư béo thì được coi là hình mẫu một chàng trai si tình, và được nhận vô số ánh mắt trầm trồ của các em nữ sinh.

Sống thu mình mấy hôm, Phương Mộc ý thức được điều này: dù anh rất không muốn nhớ lại những hành động rất hão huyền của mình và Chúc Tử đệ, nhưng trong đầu anh, những cảnh tượng trong đêm hôm đó vẫn không ngớt tái hiện - chẳng khác gì những cảnh tượng kỳ bí trong một bộ phim kinh dị.

Trong đó, có một cảnh tượng luôn ám ảnh rất lâu trong đầu óc Phương Mộc. Một lần, Phương Mộc bỗng tỉnh dậy lúc nửa đêm, cảnh tượng ấy cũng đóng khung rành rành trong óc anh, hình ảnh rất rõ ràng sắc nét.

Đó là hai bóng người lặng lẽ đứng bên nhau, trước cửa phòng photô-tô.

Phương Mộc còn nhớ rõ, khi anh nhận ra có hai bóng người trong màn đêm, thì ý nghĩ duy đầu tiên chộp lên trong óc anh là: Chu Quân cũng ở đây!

Tại sao anh lại nghĩ như thế?

Phương Mộc không thể giải thích nổi tại sao lúc đó mình lại có cái ý nghĩ ấy. Anh rất muốn tin rằng đó là do mình rối trí nghĩ bừa trong lúc cực kỳ hoảng hốt. Nhưng rồi anh nhận ra rằng dù tự chửi bới sự ấu trĩ rất vớ vẩn của mình như thế nào thì ý nghĩ ấy vẫn cứ hằn sâu trong óc anh như một u linh ngoan cố đeo bám con người, buộc anh phải cân nhắc đánh giá suy ngẫm về cái cảnh tượng ấy.

Liệu có phải Chu Quân và Đồng Sảnh cùng chết bởi một hung thủ?

Bóng đêm đang bao bọc xung quanh, Phương Mộc nằm nghe những tiếng thở đều đều của các bạn cùng phòng, và chấp nhận cái cảnh tượng ấy hiện lên trong óc càng lúc càng rõ nét. Khi nó hoàn toàn chiếm

cứ đầu óc anh, anh tuyệt nhiên không hề có cảm giác buồn ngủ, anh chỉ thấy vừa nghi hoặc lại vừa kinh hãi.

Nghi hoặc ở chỗ, có mối oán thù gì đã khiến một tên hung thủ phải ra tay với hai con người hoàn toàn không liên quan đến nhau, giống như dùng một sợi dây xích đúc bằng máu để trói hai con người này với nhau, đẩy họ xuống vực sâu muôn kiếp không thể ngẩng đầu lên?

Kinh hãi ở chỗ, nếu đúng là do một kẻ ác gây ra, thì liệu hai cái chết của hai con người này có phải là kết cục cuối cùng không?

Hình như khát vọng về hạnh phúc thì xa vời khó mà với tới, còn những dấu hiệu chẳng lành thì luôn đến gõ cửa nhà người ta.

Mới bước vào đầu tháng 12 nhưng thành phố C ở miền đông bắc đã rất lạnh, nhiệt độ buổi tối đã xuống đến âm 20 độ.

Hôm nay, mây xám phủ kín bầu trời, trăng sao đều vắng bóng. Trung tâm khí tượng dự báo đêm nay thành phố sẽ có trận tuyết lớn nhất kể từ đầu mùa đông. Đi lại trong trường, ai ai cũng đóng áo bông dày sụ, luôn miệng oán trách thời tiết ngày càng giá lạnh, và hỏi nhau phòng nào ngồi tự học là ấm nhất.

Dù ấm đến đâu cũng không ấm bằng ngả người trong lòng người yêu.

Dù nhiệt độ xuống thấp như thế này, sân vận động - được mệnh danh là Tổ Ấm Tình Yêu - vẫn có vô số đôi nam nữ đang mê mải bên nhau. Tay trong tay, họ đi dạo hết vòng này đến vòng khác quanh sân vận động, hoặc ngồi sát bên nhau ở nơi khuất gió, nhỏ to thủ thỉ; cũng có những cặp bạo dạn hơn, họ vào những chỗ thật tối quấn riết lấy nhau, hôn nhau say đắm quên cả đất trời.

Lúc 11 giờ đêm, những sinh viên ra ngoài tự học đều lục tục trở về ký túc xá, sân trường lao xao ồn ã một lần cuối cùng trong ngày. Rất nhiều người đi xuyên qua sân vận động, nói cười rất hồn nhiên, thảnh thơi lại huyết sáo đùa vui với các cặp uyên ương. Những đôi nam nữ

cũng đứng lên trong muôn vàn quuyến luyến, rồi bước theo dòng người đang dần tản về các khu ký túc xá. Sân vận động nhanh chóng tĩnh lặng, chỉ còn lại những tiếng gió rít từng cơn.

Không ai chú ý, trên bậc chỗ ngồi ở phía bắc sân vận động vẫn có một đôi nam nữ ngồi kề bên nhau không sao dứt ra được.

Hồi lâu sau, cô gái khẽ đẩy chàng trai một cái. "Nên về thôi, khuya quá rồi!"

Chàng trai vẫn rất không muốn thế, anh ta lại ôm choàng cô gái vào lòng. Cô gái định nói một câu trách móc thì miệng cô đã bị đôi môi của chàng trai áp chặt.

Họ lại âu yếm nhau một lúc lâu, rồi chàng trai hỏi: "Em thấy lạnh không?"

"Không." Cô dịu dàng nhìn chàng trai. Trong bóng tối, hai đôi mắt cùng sáng long lanh.

"Chắc đã đóng cổng ký túc xá rồi, đằng nào cũng không thể về, chúng ta đi xem phim đến sáng vậy?"

Cô gái nghĩ ngợi, đáp: "Được! Nhưng cấm anh làm bừa đấy nhé!"

Câu nói của cô có ý nhắc nhở hơn là cảnh cáo. Chàng trai mừng rỡ, đỏ mặt. Rồi anh ta đứng dậy. Chân anh ta tê cứng, vì ngồi lâu và cũng vì trời quá lạnh, đứng không vững, loạng choạng.

Cô gái cười, trách yêu: "Anh ngỗ, từ từ thôi..."

Nhưng ngay lập tức mắt cô tràn ngập sợ hãi.

Vì cô nhìn thấy phía sau người yêu có một bóng đen bất ngờ dâng lên.

Bóng đen vung một cây gậy gỗ phang thật mạnh xuống đầu chàng trai, anh hự một tiếng rồi ngã sập xuống đất. Cô gái chờ ra vì quá sợ hãi.

Rồi cô thét lên một tiếng, không kịp nghĩ đến người yêu nữa, cô quay đầu bỏ chạy.

Bóng đen nhanh nhẹn nhảy qua các bậc ghế ngồi rồi túm được tóc cô gái. Cô gái bị giật ngã nhào, và ra sức giãy giụa để đứng lên. Vừa nhồm lên, cô đã bị một chiếc khăn mặt lạnh bịt vào mồm vào mũi. Chỉ trong chớp mắt, một thứ mùi kỳ quái xộc vào khoang mũi. Cô vùng vẫy và cố giằng giật cái khăn ra. Nhưng đó chỉ là những động tác gượng gạo. Người cô mềm nhũn, lặng lẽ đổ vật xuống đất.

Bóng đen thu lại cái khăn mặt, cúi nhìn cô gái đã mềm oặt nằm dưới chân hắn, cô ta không còn tri giác gì nữa. Rồi hắn ngoảnh lại nhìn chàng trai. Chàng trai vẫn nằm sòng soài với tư thế cũ, bất động.

Hắn cúi xuống bốc cô gái lên vai rồi bước đi, biến mất trong màn đêm mịt mùng.

Trên bầu trời xám xịt lúc này đã bắt đầu có vô vàn những bông tuyết to đang từ từ bay xuống.

Nửa giờ sau, bóng đen vội vã quay trở lại. Điều khiến hắn kinh ngạc là, chỗ vừa nãy hoàn toàn trống trơn. Hắn hoang mang nhìn khắp bốn phía vẫn không thấy bóng chàng trai vừa nãy đâu.

Trên mặt đất đã phủ tuyết trắng, có một chuỗi những dấu chân nông, bước về hướng cửa ra phía nam của sân vận động.

Không chút do dự, hắn chạy như bay xuyên qua sân vận động, rồi chạy ra cửa phía nam, tìm kiếm, nhưng vẫn không nhìn thấy một bóng người. Tim hắn đập loạn lên, rồi hắn lại chạy vào sân vận động, nhảy qua hàng rào, chạy rẽ nhanh qua hơn hai mươi bậc thềm chỗ ngồi. Hắn đứng trên bậc cao nhất, căng mắt nhìn xuyên qua màn tuyết đang rơi càng lúc càng mau, tìm kiếm ở phía dưới.

Rốt cuộc hắn đã nhận ra chàng trai lúc nãy bị hắn đánh chết ngất. Anh ta đang một tay ôm đầu, tay kia lần theo bức tường vây bên ngoài sân vận động bước đi loạng choạng.

Hắn đoán cự ly, rồi hắn chạy theo bậc thềm ghế ngồi. Cách hàng ghế này hơn hai chục mét có một cửa ra vào nhỏ, nếu chạy ra lối ấy thì có thể kịp tóm cổ chàng trai kia.

Phải ngăn chặn anh ta, nếu không tất cả sẽ bị bại lộ. Hắn vận hết sức để chạy, nhưng lại không tính đến lớp tuyết đã phủ kín bậc thềm, rồi hắn bất ngờ trượt chân, cả người hắn xô vào hàng lan can của bậc thềm ghế cao nhất.

Lập tức, một cơn đau nhói truyền đến từ mạng sườn, gần như đồng thời, hắn nghe thấy mấy tiếng gãy "rắc rắc" và tiếng kêu rên gấp gáp ở phía dưới kia. Bất chấp cơn đau, hắn nghiêng rằng bước xuống dưới bậc thềm, mở cánh cửa nhỏ, chạy ra ngoài.

Chàng trai đang quỳ gục xuống với tư thế kỳ quái, tuyết phủ kín đỉnh đầu, hai cánh tay bất lực buông xuống hai bên thân thể. Những mảnh băng vụn rắc trên đầu và toàn thân anh ta, một mảnh băng góc cạnh đang nằm trên gáy.

Anh ta co giật mấy lần, rồi bất động.

Hắn cũng không ngờ lại có cái cảnh tượng này. Một lát sau hắn bước lại đưa tay vào mũi anh ta kiểm tra hơi thở. Rồi hắn đứng dậy, ánh mắt lóe sáng, sắc mặt không giấu nổi vui mừng. Hắn lùi lại mấy bước, nhìn lần cuối cảnh tượng khó tin này, rồi quay người bước đi, biến mất vào màn đêm.

Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều.

Kim Siêu ở Học viện thể dục thể thao có một thói quen bất di bất dịch là chạy bộ vào sáng sớm. 5 giờ sáng, cổng ký túc xá vừa mở, anh đã mặc bộ đồ thể thao, chân đi giày, từ từ đi về phía sân vận động.

Tuyết rơi suốt đêm qua đến giờ vẫn chưa ngừng rơi. Anh vừa rảo bước vừa hứng chịu không ít những bông tuyết bay xuống tạt vào mặt. Kim Siêu vừa thăm nguyên rửa thời tiết quái ác, vừa bước thấp bước cao đi mãi miết. Lúc này phần lớn mọi người vẫn còn đang say giấc nồng,

khu trường vẫn lặng yên không tiếng động. Trong bóng tối nhờ nhờ, Kim Siêu đi vào sân vận động. Sau khi làm vài động tác khởi động, anh bắt đầu men theo đường chạy vắng tanh không một bóng người chầm chậm chạy vòng quanh sân vận động.

Sau khi chạy một vòng, mắt anh bắt đầu quen với ánh sáng ở sân. Cứ thế chạy miết, rồi Kim Siêu lơ mơ trông thấy có một người đang đứng bên cây cột cờ.

Sớm thế này đã có ai đó ra đây học tiếng Anh? Trời thì vẫn tối, đọc cái gì được?

Anh chạy hơi chậm lại.

Hay là người ấy ra đây nghe bản tin tiếng Anh của đài phát thanh? Tuyết thì vẫn đang rơi.

Kim Siêu chăm chú nhìn người đứng bên cột cờ, anh đã chạy đến gần hơn.

Cách vài mét, anh đã nhìn rất rõ.

Đó là một người toàn thân phủ đầy tuyết trắng.

Chương 8: BI THƯƠNG VÔ VỌNG

Đinh Thụ Thành mệt mỏi ngồi trước bàn, chiếc gạt tàn đặt trước mặt lổn nhổn chất đầy những đầu mẩu thuốc lá.

Đêm qua trực ban, anh đã đọc rất tỉ mỉ các tư liệu về hai vụ án mạng. Nhưng cho đến lúc tờ mờ sáng vẫn không thể lần ra một manh mối nào.

Đinh Thụ Thành day day hai bên thái dương đang căng nhức, cổ họng khô rát nóng ran. Anh cầm cốc trà đã nguội lạnh từ lâu, đứng dậy bước vào gian vệ sinh hắt bỏ.

Chưa kịp trở lại phòng làm việc, anh đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại lạnh lót vang lên. Không dám chậm trễ, anh vội bước vào phòng, nhìn màn hình hiển thị. Sững sờ. Vì đó là số máy của phòng bảo vệ Đại học Sư phạm.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện?

Không nghĩ thêm gì nữa, anh ấn nút nghe. Chỉ sau vài câu của đầu dây bên kia, Đinh Thụ Thành mặt biến sắc, hét lên thất thanh: "Sao? Lại có người chết à?"

Mấy phút sau, một xe cảnh sát hú còi lao nhanh ra khỏi sân Sở công an thành phố. Vừa mới chạy lên mặt đường, điện thoại của Đinh Thụ Thành lại đổ chuông. Nghe xong, anh không nói một lời, ngồi yên trên xe, mắt nhìn ra trời tuyết đang rơi to rơi dày bên ngoài cửa kính. Hồi lâu sau, anh ngoảnh sang người đồng nghiệp đang nhìn anh với ánh mắt dò hỏi, nói: "Không phải một, mà là hai."

Khi Hình Chí Sâm đến nơi, thì các đồng nghiệp đến trước đã tổ chức phong tỏa hiện trường. Bên ngoài vành đai cảnh giới hai màu xanh trắng đan xen, là đám đông sinh viên kéo đến xem. Hình Chí Sâm chọt vật lách qua đám đông bước vào, nhìn thấy Đinh Thụ Thành đang ngồi

xồm, đăm đăm nhìn cảnh tuyết phủ đầy phía trước, và mấy cán bộ pháp y đang bận rộn với thi thể nữ đã được đặt ngay ngắn trên mặt đất.

Hình Chí Sâm bước đến vở vai Đinh Thụ Thành. Thụ Thành giật mình đứng phắt dậy cứ như người phải bồng. Hình Chí Sâm chú ý đến ánh mắt đầy lo sợ hiem thấy của Đinh Thụ Thành, Thụ Thành thần thờ nhìn anh mấy giây sau đó mới khẽ nói: "Lại có người chết, mà là những hai người."

Hình Chí Sâm nhìn sang chỗ khác. Anh bực mình vì cấp dưới của mình lúc này sao lại tỏ ra quá yếu đuối. Lát sau hơi trấn tĩnh lại, anh ngoảnh sang hỏi một cảnh sát hình sự đang có mặt: "Tình hình ra sao?"

Anh này vẫn tắt báo cáo quá trình: một sinh viên dậy sớm ra sân vận động chạy bộ phát hiện ra một thi thể nữ bị trói vào cột cờ, cậu ta lập tức chạy về báo cho phòng bảo vệ. Anh bảo vệ trực ban sau khi gọi điện cho Đinh Thụ Thành thì chạy ra đây để canh gác, phong tỏa hiện trường. Một cán bộ tính vốn cẩn thận, khi đi qua bên cổng phụ ở cạnh sân vận động, nhìn thấy một đồng tuyết lù lù bên tường có vẻ khả nghi bèn bước đến xem, thì ra đó là một xác nam giới ở tư thế gục rũ xuống đã bị tuyết phủ kín.

Hình Chí Sâm nghe báo cáo xong, cau mày suy nghĩ, rồi hỏi: "Tình hình khám nghiệm hiện trường thế nào?"

Anh cảnh sát đáp rất nhanh: "Đang tiến hành khám nghiệm, nhưng..." Anh ta thoáng do dự. "Đoán rằng sẽ không tìm được đầu mối gì, vì tuyết quá dày, hầu như đã phủ kín tất cả."

Cặp lông mày Hình Chí Sâm càng cau rúm lại. Anh nhìn sang Đinh Thụ Thành vẫn như kẻ mất hồn, đẩy vào lưng anh ta một cái.

"Nào, ta ra đó xem sao."

Hiện trường có xác chết nam giới cũng na ná trong sân, một đám đông sinh viên đang đứng xem. Các nhân viên pháp y đã bắt đầu thu xếp

đồ nghề. Một nhân viên pháp y vốn quen với Hình Chí Sâm bước lại xin anh điều thuốc, rồi rút một hơi rất dài.

Hình Chí Sâm hỏi anh đã phát hiện được manh mối gì chưa, anh ta chỉ nói độc một câu "chấn thương cột sống rồi tử vong", rồi im lặng. Sau khi rút thuốc lá một chập rồi vút đầu mẩu thuốc lá xuống đất gí chân lên day day, anh ta mới ngẩng đầu lên nói: "Suốt bao năm qua tôi chưa từng gặp chuyện nào kỳ quái như lần này, chưa đầy ba tháng trời có bốn người chết..."

Anh pháp y đang định tiếp tục nói một lô một lốc thì nhận ra vẻ mặt đăm chiêu của Hình Chí Sâm, bèn nín lặng, bước sang bên hỗ trợ đồng nghiệp chuyển thi thể vào túi nilon.

Cảnh sát khiêng túi nilon đựng xác chết chuyển lên xe cứu thương đỗ ở gần đó. Xác chết có tư thế quỳ gục, lại bị đông cứng, nên cái túi có hình thù rất kỳ cục. Bước đến gần xe, các cảnh sát xua đám sinh viên đứng gần ra để lấy lối đi, nhưng đám sinh viên chỉ im lặng và cũng không nhúc nhích.

Hình Chí Sâm nhìn đám đông, cảm thấy có vô số ánh mắt thiếu thiện cảm, không tin cậy đang tia vào mặt anh. Anh quay lại nhìn trường phòng bảo vệ Trần Bân, ngụ ý nhắc nhở Trần Bân có hành động duy trì trật tự. Trần Bân ngoảnh đi, sắc mặt lầm lì nặng trịch.

Bỗng trong đám đông vọng ra tiếng nói: "Thế là đã đi đời mấy mạng người rồi? Các anh làm ăn như thế à?"

Câu nói vừa dứt, đám đông lập tức xôn xao vô số lời phản đối và nguyên rủa. Khung cảnh đang im ắng bỗng biến thành ồn ào hỗn loạn.

Các cảnh sát bối rối nhìn Hình Chí Sâm, Hình Chí Sâm lại quay nhìn Trần Bân, Trần Bân thì nhìn đi nơi khác, im lặng, bất động.

Hình Chí Sâm nghiêng răng đi lên, tay nắm một góc cái túi đựng xác, sải bước tiến đến trước mặt đám đông, nhưng họ vẫn đứng im

không nhúc nhích. Một nam sinh vóc người cao lớn đứng chắn ngay trước mặt anh.

Anh ngẩng nhìn. Đó là một khuôn mặt đầy sức sống nhưng dữ dằn vô lễ, những cơ mặt đang giật giật, ánh mắt không hề nao núng nhìn thẳng vào Hình Chí Sâm, nhịp thở của anh ta cũng càng gấp gáp. Cuối cùng anh ta nhìn xuống, lặng lẽ né sang bên. "Phòng tuyến" đã bị chọc thủng, đám đông sinh viên cũng tự động tránh ra nhường lối.

Hình Chí Sâm nhìn thẳng về phía trước, cùng mọi người đưa túi xách lên xe. Rồi anh cũng ra xe mở cửa xe, bước lên. Vừa định đóng cửa thì có một bàn tay đưa ra ngăn lại. Khuôn mặt Trần Bân bỗng xuất hiện ngoài cửa kính xe. Trần Bân im lặng nhìn Đinh Thụ Thành ngồi phía sau, rồi lại nhìn Hình Chí Sâm, dẫn giọng: "Đã chết bốn người rồi, liệu bao giờ các anh mới phá được án?"

Hình Chí Sâm không trả lời, anh chỉ gỡ tay Trần Bân ra, rồi đóng sập cửa xe lại.

Trần Bân đứng nguyên tại chỗ hồi lâu nhìn theo xe cảnh sát chạy xa dần, anh có cảm giác đầu mình trống rỗng. Khi định thần lại, ý nghĩ đầu tiên của anh là mình phải ăn nói với nhà trường thế nào đây?

Anh uể oải quay người lại. Đám đông sinh viên vẫn đứng đó, xôn xao bàn tán. Trần Bân bỗng điên tiết nổi nóng.

"Đừng xúm xít ở đây nữa! Về mà ăn uống, rồi lên lớp cho nhanh đi!"

Các anh bảo vệ khác cũng bắt đầu xua đám đông tản đi. Nhưng cánh học trò vẫn đứng ì ra không thềm nghe. Sau một lúc "đối đầu" lộn xộn, có ai đó bỗng hô lên: "Chúng ta đến phòng hành chính!" Thế là cả đám đông hò reo ủng hộ. Họ rút khỏi sân vận động, rào bước về phía khu nhà hành chính.

Trần Bân đứng dờ ra, thầm kêu ca than thở. Ngăn cản họ hay mặc kệ họ, đều dờ cả. Anh đành gọi các nhân viên bảo vệ chạy theo đám

đông.

Khi đám đông sinh viên đang rất phấn nộ chạy về phía khu nhà hành chính, thì một mình Phương Mộc trở về phòng ký túc xá.

Trong phòng đang ấm khí sưởi, nhưng Phương Mộc ngồi trên giường vẫn cảm thấy toàn thân run rẩy.

Anh cảm thấy sợ hãi.

Sáng nay, ai cũng có cảm giác sợ hãi. Lo sợ, liệu ngôi trường này còn tiếp tục có người chết nữa không, và sợ sẽ đến lượt mình.

Nhưng Phương Mộc sợ hãi, là sợ hãi chính mình.

Lúc đó Phương Mộc cũng đứng chen trong đám đông sinh viên và căng mắt nhìn về phía cột cờ, thấy các nhân viên pháp y đang gỡ thi thể cô gái ra khỏi cột cờ. Dù thân thể đã giá lạnh của cô gái bị đám tuyết dày phủ quanh, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một thân hình thướt tha thanh mảnh.

Đám đông nhỏ to bàn tán. Có người khẽ kêu lên kinh ngạc, có người thở dài thương tiếc, cũng có người nhìn dán mắt vào bộ ngực đã lạnh cứng nhưng vẫn cao đầy của thi thể và cười cười "chẳng mấy tử tế".

Phương Mộc cũng bị cái thi thể ấy thu hút. Dường như giữa nền sắc trắng mờ mờ đang nổi lên trời và đất, mái tóc đen nhánh của thi thể cô gái lặng lẽ buông xuống, đuôi con mắt cô vẫn còn đọng mấy hạt băng đang phát sáng lung linh dưới ánh dương buổi sớm.

Người ta từ từ đặt cô ngay ngắn trên mặt đất đang phủ đầy tuyết, những mảng tuyết bám trên thân thể bắt đầu bong ra, một làn da trắng ngần đang chậm chạp ẩn hiện.

Phương Mộc chậm chậm thở ra một hơi, trong lòng anh có một cảm giác an lành khó bề diễn tả.

Quá đẹp.

Ý nghĩ này bất chợt lóe ra trong óc anh như một tia chớp, Phương Mộc giật mình vì chính mình.

Tại sao mình lại có ý nghĩ này?

Anh ra sức lắc đầu, gắng xua đuổi cái ý nghĩ kỳ quái ra khỏi bộ não. Nhưng anh càng cố sức thì hai chữ "quá đẹp" lại càng rõ nét.

Quá đẹp.

Anh nghe thấy một âm thanh ngọt ngào khác, phát ra từ đáy lòng.

Khi cái chết được bày ra trước mắt như một tác phẩm nghệ thuật, thì anh sẽ quên những điều gọi là con tim ngừng đập, hơi thở đã tắt, đồng tử đã giãn to, anh sẽ quên hết mọi đặc trưng dấu hiệu mà ai cũng sợ cũng ghét(4). Thậm chí anh sẽ trầm trồ tán thưởng hình ảnh sứ giả áo đen(5) tay đang vung lưỡi hái trước mặt anh.

4. Đặc trưng của cái chết.

5. Tức Thần chết.

Hắn nói "hãy xem tác phẩm của ta". Ngón tay khô héo của hắn thò ra khỏi ống tay áo thụng chỉ về phía pho tượng tuyết đang lặng lẽ đứng đó.

Bàn tay Phương Mộc dần nắm chặt lại.

Cái cảm giác nắm giữ sinh mệnh của người khác, chắc là rất hay?

Có lẽ đây là điều Phương Mộc cảm nhận được.

"Tránh ra, tránh ra, đừng vây lại nữa! Có gì hay ho mà xem?"

Tiếng quát tháo của cảnh sát khiến Phương Mộc bình tĩnh. Anh vẫn đứng trên mặt tuyết giá lạnh, và có cảm giác băng khuâng như mất đi một thứ gì đó. Nhưng nỗi sợ hãi càng sâu hơn cũng lập tức tràn đến với anh.

Mình làm sao thế này?

Phượng Mộc không rõ mình đã ngồi như thế này trong phòng bao lâu, rồi mới cảm nhận ra mình đang run rẩy một cách đáng sợ.

Có cảm giác ướt và giá lạnh ở bàn chân. Anh cúi nhìn. Tuyết bám trên giày tan thành nước cộng với đất bùn, để lại trên sàn nhà những vết lấm lem trông phát khiếp.

Anh đứng dậy bước ra trước bậu cửa sổ, cầm cái phích nước lên lắc lắc, rồi rót một cốc nước để qua đêm chỉ còn âm ỉm.

Anh uống mấy hớp nước. Rồi chăm chú nhìn những dấu giày nguyệt ngọc bết trên sàn. Lát sau anh đưa mắt nhìn khắp lượt trong phòng.

Không hiểu sao lúc này mọi thứ đều như rất xa lạ. Mấy cái giường hai tầng véc-ni lở lói nham nhở, những cái chăn nhàu nhĩ, những tấm ảnh quảng cáo các ngôi sao thể thao, những đôi giày dép lộn xộn dưới gầm giường... hình như tất cả đã đổi khác từ lúc nào không biết.

Hay là, chính mình đã biến đổi khác đi?

Anh cảm thấy toàn thân cứng đờ, không khí nóng lúc mới bước vào phòng đã đi đâu cả rồi?

Tại sao... tại sao mình lại có thể cảm nhận ra... người ấy?

Báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi và hiện trường nhanh chóng được đặt trên bàn làm việc của Đinh Thụ Thành.

Người chết là Tống Phi Phi, quê tỉnh Cam Túc, nữ sinh năm thứ ba khoa Kinh tế Đại học Sư phạm. Khi được phát hiện, thi thể Tống Phi Phi không một mảnh vải, bị trói vào cột cờ phía tây nam của sân vận động, miệng bị nhét chiếc quần lót của chính cô. Ở hiện trường không tìm thấy áo quần nào khác của Tống Phi Phi. Kết quả khám nghiệm tử thi cho biết, màng trinh bị rách nhưng là vết rách cũ, không có dấu hiệu chứng tỏ đêm hôm đó có quan hệ sinh lý. Thân thể nạn nhân không có vết thương rõ rệt, xét nghiệm huyết dịch cho thấy có thành phần Ether bám ở niêm mạc. Vì thế có thể sơ bộ nhận định Tống Phi Phi đã bị đánh thuốc mê,

sau đó bị lột hết quần áo rồi trói ở cột cờ. Xem xét các vết hằn do bị trói, suy ra rằng nạn nhân đã có một khoảng thời gian phục hồi ý thức, nhưng không giãy giụa. Đêm hôm đó nhiệt độ xuống đến âm 24 độ, cho nên có thể nhận định nạn nhân bị chết rét.

Tình hình nam sinh tử vong thì hơi đặc biệt. Nam sinh tên là Giả Liên Bác, quê Hà Nam, cũng là sinh viên năm thứ ba khoa Kinh tế. Giả Liên Bác và Tống Phi Phi có quan hệ yêu đương. Khám nghiệm tử thi cho biết, da đầu nạn nhân có vết rách 3 cm, ngờ rằng bị vật cứng thô đập vào đầu, nhưng không dẫn đến cái chết. Nguyên nhân trực tiếp gây tử vong là một tảng băng sắc cắm vào gáy, gây tổn thương cột sống. Ở hiện trường, nơi nạn nhân bị phát hiện là bên ngoài tường vây sân vận động. Tảng băng đang bám trên tường có dấu vết bị nứt vỡ. Có vẻ như nạn nhân chết do tai nạn bất ngờ. Tuy nhiên, đêm đó nhiệt độ xuống rất thấp, có thể nhận định rằng tảng băng đó bị lực tác động mạnh nên mới bị nứt vỡ. Các nhân viên đã lên các bậc thềm chỗ ngồi phía trên vị trí của nạn nhân để khám nghiệm, nhưng vì đêm trước tuyết rơi 11 cm cho nên không phát hiện ra bất cứ manh mối nào có giá trị.

Đã tổ chức phỏng vấn điều tra, cả hai nạn nhân đều là người tỉnh khác, quan hệ xã hội tương đối đơn giản. Ở trường, họ đều có quan hệ tốt với các bạn cùng khoa, không có vấn đề thù oán với ai, cũng không có rắc rối gì về quan hệ nam nữ. Các bạn cùng phòng ký túc xá của hai người đều phản ánh Giả Liên Bác và Tống Phi Phi đang yêu nhau tốt đẹp, gần như ngày nào cũng gặp gỡ, đôi khi có ra ngoài xem phim qua đêm.

Cho nên, cảnh sát đã sơ bộ phác họa quá trình vụ việc diễn biến như sau: tối hôm đó đôi nam nữ này đã gặp nhau ở sân vận động, rồi lần lượt bị hung thủ khống chế tấn công và gây mê bằng Ether. Sau đó hung thủ lôi cô gái ra cột cờ phía tây nam, lột hết quần áo rồi trói vào cột cờ. Nam sinh bị đánh nhưng đã tỉnh lại rồi chạy ra ngoài sân vận động, sau đó bị tảng băng rơi trúng (chưa rõ tại sao lại rơi) rồi tử vong.

Sở dĩ nhận định sân vận động vẫn là hiện trường thứ nhất, là vì sân vận động thường xuyên là nơi gặp gỡ của các đôi nam nữ. Ngoài ra,

không thể có khả năng hung thủ đến khu vực khác trong trường để đồng thời khống chế hai sinh viên. Từ đây lại có được một kết luận khác: thời gian xảy ra vụ án là khoảng 10 giờ rưỡi tối, tức là sau khi các ký túc xá đóng cổng. Lúc này sân trường hết sức vắng vẻ, và là thời cơ rất thuận lợi để hung thủ gây án.

Tuy nhiên, cảnh sát hiện giờ chỉ có thể nắm được gần ấy tình hình, vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn không thể làm rõ được.

Một là, hung thủ có phải người trong trường không?

Hai là, tại sao hắn lại sát hại hai người này?

Ba là, sau khi đã khống chế được họ, tại sao hắn phải tốn thì giờ và sức lực để trói cô gái vào cột cờ, bắt cô phải chết rét? Nguyên nhân dẫn đến tử vong của nam nạn nhân, là do tai nạn bất ngờ hay là do cố ý?

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cảnh sát quyết định điều tra bắt đầu từ điểm nghi vấn thứ nhất. Họ căn cứ vào khoảng thời gian xảy ra vụ án, trọng tâm điều tra loại trừ đặt vào những sinh viên đêm đó không trở về ký túc xá. Nếu hướng này không đạt kết quả, sẽ tổ chức điều tra những người ở ngoài trường, gần khu vực nhà trường.

Nhưng cũng chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Và cũng không lần ra một manh mối nào, hết như hai vụ án mạng trước đó.

Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, Đại học Sư phạm có 4 người chết. Chuyện này không chỉ lại dấy lên làn sóng xôn xao trong Đại học Sư phạm, mà còn khiến cho toàn dân thành phố phải quan tâm chú ý, khắp mọi phố phường ngõ ngách kháo nhau đủ các loại tin đồn. Thành ủy và chính quyền đều rất coi trọng vấn đề đang nổi cộm này, các lãnh đạo chủ chốt của Sở công an phải lên báo cáo tình hình với thành phố. Nghe nói, bí thư thành ủy cũng rất bức xúc. Các sếp ở Sở công an sau khi lần lượt bị trách mắng phê bình, bèn họp lại rồi quyết định đưa các vụ án mạng ở Đại học Sư phạm vào danh sách các vụ án hàng đầu cần huy động toàn

lực lượng để điều tra, phá án. Hình Chí Sâm được giao nhiệm vụ trực tiếp phụ trách.

Toàn bộ chiến sĩ phân đội hình sự đều tạm ngừng không được nghỉ phép, Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi. Nhưng đã một tuần trôi qua mà họ vẫn không có được một chút tiến triển.

Vấn đề lớn nhất nằm ở chỗ, động cơ gây án là gì?

Đây là vấn đề khiến cảnh sát phải đau đầu nhất. Với các vụ án mạng nói chung, nếu có thể xác định được động cơ gây án của hung thủ, thì công tác phá án sẽ có phương hướng cơ bản để hành động. Nhưng trong bốn vụ án mạng ở Đại học Sư phạm, cả bốn bị hại đều không chút liên quan gì với nhau. Ngoại trừ chi tiết họ đều tập trung ở Học viện pháp luật và Khoa kinh tế, các nạn nhân đều không có điểm chung nào về hoàn cảnh và quan hệ xã hội. Vì thế cảnh sát chưa biết nên bắt tay vào từ đâu, họ đành đặt trọng tâm ra bên ngoài, hy vọng sẽ tìm được một vài dấu hiệu gì đó. Nhưng đây lại là một nhiệm vụ hết sức phức tạp, rất ít có khả năng trong một thời gian ngắn lần tìm ra đầu mối.

Một vấn đề khác là: liệu có tiếp tục xảy ra chết chóc nữa không?

Đây là vấn đề khiến cả nhà trường và cảnh sát rất quan tâm. Mục tiêu của cảnh sát là phá án, còn mục tiêu của nhà trường là không để sự việc tương tự lại xảy ra. Vì thế, nhà trường gần như có loạn.

Hôm xảy ra vụ án mạng kép ở sân vận động, mấy trăm sinh viên đã kéo đến tụ tập trước khu nhà hành chính, yêu cầu ông hiệu trưởng và phòng bảo vệ ra nói chuyện cho rõ. Lúc đầu hiệu trưởng không chịu ra, chỉ để cho anh trợ lý và mấy ông hiệu phó đứng ra xoa dịu chống đỡ. Cảnh sinh viên rất bất mãn với thái độ của nhà trường, tâm trạng họ càng thêm kích động, người kéo đến càng lúc càng đông. Cuối cùng, có đến gần hai ngàn người ngồi lì ở trước khu nhà hành chính, cùng hò reo hô khẩu hiệu.

"Chúng tôi muốn an toàn, chúng tôi cần phải sống!"

"Nhà trường không phải lò sát sinh!"

"Nhà trường bất lực, hiệu trưởng phải từ chức!"

Ngày hôm đó, việc dạy, học, và công tác hành chính của trường đều bị tê liệt. Một số giảng viên đứng tuổi nói rằng, dường như cả trường bỗng dưng trở về thời kỳ cách mạng văn hóa! Về sau, ông hiệu trưởng đành phải cùng với trưởng phòng bảo vệ Trần Bản đứng ra vỗ về đám đông sinh viên, cam kết sẽ tăng cường công tác bảo vệ, không để xảy ra vụ việc tương tự nữa, nhưng đám đông vẫn không chịu buông tha. Cho đến khi ông hiệu trưởng mái tóc bạc phơ phải đưa tay lên ngực nói: nếu lại có người chết nữa thì ông sẽ nhảy từ nóc khu nhà hành chính này xuống sân... đám đông mới nguôi cơn thịnh nộ rồi dần dần giải tán.

Sau đó nhà trường mở cuộc họp khẩn cấp, đưa ra quyết định thành lập Đội công tác trị an gồm phòng bảo vệ kết hợp với hội sinh viên nhà trường, họ được cấp một ô tô để tuần tra 24/24 trong trường. Đồng thời chấn chỉnh chế độ quản lý các ký túc xá thật chặt chẽ: đóng cửa ký túc xá sớm lên, tức 10 giờ tối, ai ra vào các khu nhà học tập đều phải cầm theo thẻ sinh viên, và phải rời khỏi đó lúc 9 giờ rưỡi tối. Cử thêm một nhân viên quản lý tăng cường cho các khu nhà học tập và ký túc xá, các quản lý được sử dụng dùi cui.

Thế là Đại học Sư phạm vốn yên bình bỗng biến thành "trại tập trung" được canh phòng nghiêm ngặt.

Hết tối đến, không khí ồn ã mọi ngày chẳng còn, mà trở nên nặng nề như cõi chết. Sinh viên đến phòng tự học cũng vắng dần. Một số cặp đôi không chịu nổi sự cô đơn, cũng chỉ có thể buổi tối ra gặp gỡ nhau chóng vánh rồi vội vã trở lại ký túc xá. Yêu đương dường như một sự mạo hiểm. Số người ở trong các phòng ký túc cũng không nhiều nữa, những sinh viên có gia đình ở ngay thành phố không chịu nổi không khí đầy áp lực, sau khi tan học họ liền trở về với gia đình.

Nhất là khu ký túc II từng xảy ra án mạng, các nam sinh vốn hay nói cười đùa cợt dường như bỗng chốc trở nên chín chắn, trầm mặc ít

nói, tâm trạng nặng nề. Sau giờ "giờ nghiêm", hành lang cũng không còn những tiếng cười nói oang oang và đùa nghịch trêu chọc nhau nữa, anh nào cũng rón rén nhẹ chân nhẹ tay, như sợ làm phiền đến một âm hồn nào đó đang du ngoạn trong khu nhà này. Trong khu vệ sinh, thỉnh thoảng có ai lỡ tay đánh rơi cái chậu rửa mặt hoặc cốc nước đánh răng, đều khiến người khác giật mình kêu lên hoặc nhìn lại bằng ánh mắt sợ hãi.

Chị quản lý Tôn Mai cũng ngày càng nặng nề căng thẳng. Khu ký túc nam sinh số II này chỉ có một nữ nhân viên quản lý, nhà trường bèn cân nhắc rồi điều động bổ sung Đường Đức Hậu ở khu nhà hành chính đến cùng làm. Cả hai phối hợp làm được vài ngày thì Tôn Mai báo cáo lên nhà trường yêu cầu đổi người khác. Lý do là: chị góa chồng, Đức Hậu góa vợ, ngày ngày đối diện với nhau e người ta xì xào. Nhưng nhà trường đang thiếu nhân lực nên không đồng ý, nói rằng sẽ điều Tôn Mai sang quản lý khu ký túc khác; nhưng Tôn Mai không chịu, nói là chị công tác ở khu II này đã quen. Rốt cuộc Tôn Mai cũng không đòi phải đổi người khác nữa. Tuy nhiên, hình như Tôn Mai vẫn còn ảm ức, chị suốt ngày sa sầm nét mặt, thái độ đối với sinh viên cũng ngày càng chẳng ra sao. Trước đây, cậu học trò nào vi phạm kỷ luật, chỉ cần

"xin" với Tôn Mai mấy câu là xong, nhưng bây giờ thì khác, hề phát hiện ra cậu nào mắc lỗi thì Tôn Mai nổi giận dùm dùm. Cánh học trò vẫn gọi Tôn Mai là cô Mai, nhưng sau lưng họ gọi chị ta là Mai hắc xì dầu.

Quản lý Đường Đức Hậu quan hệ với cánh sinh viên khá tốt, anh ta ưa tiếp cận với các nam sinh, ngồi tán gẫu, hút thuốc. Cũng vì thế mà các sinh viên càng ghét Tôn Mai.

Một buổi tối Phương Mộc đến lớp để ôn tập chuẩn bị thi tiếng Anh cấp độ 6, khi nhìn đồng hồ thì đã gần 10 giờ tối, anh cuống quýt thu xếp sách vở rồi chạy về khu ký túc xá.

Trước đó, các ký túc xá đã khóa cổng, nên lúc này sân trường vắng tanh. Phương Mộc chạy mãi miết, và chợt nhớ đến không khí vui vẻ mọi

ngày: những người bạn cùng phòng vui vẻ bên nhau đùa nghịch, ca hát... hình như đó là những ngày xa lắc xa lơ. Thế mới biết, có những thứ mà ta cho là bình thường xuất hiện trong cuộc sống, đã trôi đi thì không thể níu kéo trở lại được nữa.

Cái cảm giác này khiến anh bùi ngùi thương cảm, nó vượt lên trên cả nỗi sợ hãi khi phải đi đêm một mình.

Khu ký túc II đã ở phía trước không xa, lúc đi gần đến nơi, Phương Mộc nhìn thấy Tôn Mai chuẩn bị đóng cổng, anh vừa chạy lên vừa gọi "khoan đã". Nhưng cổng đã "xịch" đóng sập lại.

"Cô Mai, cháu ở phòng 352, mở cho cháu vào!"

Bên trong, Tôn Mai nhún nhả nói: "Mấy giờ đóng cổng, có biết không?"

"Biết ạ! Hôm nay cháu có chút việc nên hơi lỡ giờ, cô cho cháu vào với, cháu xin hứa lần sau không thế này nữa."

"Anh thích về lúc nào thì về chắc? Nhà trường đã có quy định rồi biết không? Bây giờ tôi mở cho anh vào, phòng bảo vệ sẽ trừ lương của tôi, anh có đền cho tôi được không?"

Phương Mộc nài nỉ: "Cháu biết lỗi rồi, cô bỏ qua cho cháu lần này, cô ơi?"

Tôn Mai phớt lờ không nói gì nữa.

Phương Mộc tiếp tục gọi nhưng bên trong vẫn không có hồi âm. Phương Mộc hơi điên tiết, vừa định nói toáng lên thì cửa mở, Ngô Hàm ra, bảo Phương Mộc chạy vào cho nhanh.

Phương Mộc lách vào, khẽ hỏi: "Hôm nay cậu trực ban à?"

"Ừ! Mau lên gác đi!"

"Cảm ơn Tam ca." Phương Mộc nhìn Tôn Mai đang xì mặt đứng bên, anh không dám ho he, vội chạy ào lên cầu thang.

Tất cả đang im phăng phắc. Phương Mộc đi một mạch lên tầng 3, bước đến cửa phòng 352, đẩy cửa. Bên trong đã chốt chặt.

"Tam đệ phải không?" Giọng anh cả từ trong vọng ra.

"Mở cửa đi, tôi Lục đệ đây!"

"Chờ nhé."

Nghe thấy tiếng xuống giường, xỏ dép lê. Mấy giây sau, cửa mở. Anh cả chỉ mặc quần đùi, hai tay ôm vai rồi quay về giường.

Phương Mộc hơi bức xúc, hỏi: "Sao khóa cửa sớm thế?"

Anh cả vừa chui vào chăn vừa nói: "An toàn vẫn hơn. Sao giờ mới về? Tôi cứ tưởng cậu về nhà rồi."

Phương Mộc đặt cặp sách lên giường, giọng nói vẫn xen lẫn nhịp thở mạnh.

"Ngồi học bài, hơi muộn. Đồ khi Tôn Mai suýt nữa cấm cửa tôi."

Mấy người đều cười khúc khích. "Bị Mai hắc xì dầu mắng mỏ à?"

"Không. Nhưng cô ấy quyết không mở cổng, may mà hôm nay Tam ca trực ban."

"Hôm nay Tam đệ cũng nhắc mọi người nên về cho sớm, nếu về muộn có thể sẽ bị phạt."

"Khốn kiếp!" Ngũ đệ ném quyển sách trong tay xuống giường. "Trường học cái con khi! Chẳng khác gì trại tập trung."

Mọi người lại lâu bầu oán trách, Phương Mộc cũng nguyên rủa mấy câu, rồi nhìn đồng hồ, thấy sắp đến giờ tắt đèn, anh vội cầm các thứ đi đánh răng rửa mặt.

Ngoài hành lang, đèn sáng nhờ nhờ, rất yên tĩnh. Nhìn khu bồn nước xa xa trước mặt, Phương Mộc thấy sờ sợ. Có lẽ chút ánh sáng yếu

ớt ở đó hắt ra đã cho anh một chút can đảm, sau mấy giây lưỡng lự, Phương Mộc bước đi.

Vào khu bồn nước, anh mới nhận ra mình sợ sệt là không cần thiết. Vì trong này đang có một nam sinh.

Cậu ta đang tựa vào tường, tay cầm cuốn giáo trình Anh văn lăm lăm nhắm đọc. Nghe thấy có người bước vào, cậu ngẩng đầu lên.

Phương Mộc nhận ra đó là Vương Kiện, sinh viên học kỳ này mới đến.

Nói Vương Kiện là sinh viên mới, vì cậu vốn học ở lớp Cơ Địa, thi học kỳ trước không đạt nên bị loại, rồi chuyển sang lớp của Phương Mộc. Tuy đã vào lớp này mấy tháng nhưng Vương Kiện vẫn ở phòng cũ, cậu ta thường cặm cụi đi đi về về, rất ít tiếp xúc với các anh em lớp này. Gần như hể nhìn thấy Vương Kiện thì cậu ta đều đang mải học bài.

"Sao cậu lại đến tận đây?" Phương Mộc nhớ rằng phòng cậu ta ở tận đầu kia của hành lang, bên đó cũng có khu bồn nước.

Wương Kiện ngẩng đầu nhìn nhưng không nói gì.

Phương Mộc bị tên tò, chỉ nhích mép, rồi bắt đầu đánh răng.

Hắn là Vương Kiện định học rất khuya, vì sau giờ tắt đèn thì chỉ có khu vực này còn đèn sáng. Phương Mộc nhìn lên ngọn đèn điện 15w, nghĩ bụng, ánh sáng ở đây quá yếu. Và, ở đây rất ẩm ướt, lại không có chỗ ngồi.

Nghĩ đến đây, anh nhìn sang Vương Kiện, không nén được phải hỏi: "Điều kiện ở đây, cậu chịu nổi không?"

Wương Kiện gập luôn sách lại quay người đi ra, cũng chẳng thiết nhìn Phương Mộc.

Hừ! Nhiệt tình quá là đại. Phương Mộc lăm bắm, rồi tiếp tục đánh răng. Thế rồi... anh bỗng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Vương Kiện lãnh đạm thật, nhưng cũng giúp anh có thêm chút can đảm, bây giờ cậu ta đi mất chỉ còn lại một mình Phương Mộc, anh bắt đầu thấy sợ, vội vàng nhanh tay đánh răng, rửa mặt quấy quá rồi bước vội ra khỏi khu bồn nước.

Về đến trước cửa phòng 352, anh mới bước chậm lại. Nhìn sang phòng 351 đối diện, thấy đèn tắt tối om, mặc dù chưa đến giờ tắt đèn. Phòng 351 có sáu người, ngoại trừ Chu Quân đã chết và đại ca Tôn Khánh Đông là người tỉnh xa, bốn người còn lại có gia đình ở thành phố này gần đây sau khi tan học đều trở về nhà với gia đình. Tôn Khánh Đông không dám ngủ một mình, cậu ta sang phòng khác ngủ nhờ.

Cửa phòng 351 đóng im ỉm. Anh chàng còm nhom hay quậy đã ở phòng này ba năm trời, mọi ngày vào giờ này cậu ta hay chạy sang các phòng khác xin nước nóng, ba hoa tán phét, trêu chọc mọi người... nhưng giờ đây cậu ta đã biến thành nắm tro nhẹ tênh, nằm trong một cái bình sứ đặt ở nơi xa xôi ngàn dặm.

Phương Mộc xoay người lại, bước vào phòng mình.

Ngần ấy người chết, khiến Phương Mộc buồn ngủ, bi thương trong vô vọng.

Trong phòng hết sức yên tĩnh, gần như chẳng ai nói gì, người thì đang lim dim mắt, người thì đang đọc sách, ngay động tác giở sách cũng rất rón rén nhẹ tay.

Không khí nặng nề cũng lan sang Phương Mộc. Anh rất nhẹ nhàng cởi quần áo rồi chui vào chăn. Nằm mãi hồi lâu vẫn không có cảm giác buồn ngủ.

Phương Mộc nhìn đồng hồ, còn hơn 10 phút nữa mới đến giờ tắt đèn, anh bèn ngồi dậy, xuống giường, nhấc hai quả tạ tay ở gầm giường ra làm mấy động tác vận động cơ ngực.

Kể từ sau khi siết chặt quản lý, các nam sinh đều trở về phòng từ sớm, nhàn rồi phát chán. Thế rồi, tập thể dục trong phòng dần trở thành

trào lưu trong khu ký túc II, để giải buồn, và cũng để tăng khả năng tự vệ khi gặp bất trắc. Phương Mộc cũng mua một đôi tạ tay, nhưng đúng là anh không giỏi cái món này, chỉ sau một lúc tập anh đã thấy mỏi như không kham nổi.

Phương Mộc đang thở phì phò thì Ngô Hàm đẩy cửa bước vào, nhìn dáng vẻ vất vả của Phương Mộc, Ngô Hàm bật cười.

"Cậu cũng chơi thứ này à?"

Giọng Ngô Hàm nhẹ nhõm, cậu không cảm thấy không khí trầm lắng của căn phòng. Chút "xúc tác" Ngô Hàm đã khiến căn phòng thiếu sinh khí này bừng tỉnh, mọi người bắt đầu lộ mặt ra.

Ngô Hàm cầm đôi tạ tay của Phương Mộc. "Chà chà! Khá nặng đấy! Chắc phải 5 cân?" Cậu phỏng đoán.

"Đúng!" Phương Mộc lau mồ hôi trán. "Tam ca thử vài chiêu đi?"

"Phương Mộc đọ với Tam ca sao nổi? Tam ca vốn quen làm việc nhà nông, về sức lực, thì không ai ở đây địch nổi cậu ấy!" Chúc Tứ đề chen vào một câu.

Ngô Hàm cười hề hề, nâng tạ vài lần, rồi trả lại Phương Mộc. "Hôm nay tạm giữ thể diện cho cậu. Hôm khác Tam ca sẽ cho cậu được mở rộng tầm mắt."

Phương Mộc giơ quả tạ lên giả vờ định đánh, Ngô Hàm đẩy vào ngực Phương Mộc một cái khiến anh loạn choạng bước lùi lại. Mọi người cười ồ lên, nhân lúc đó Ngô Hàm cầm vội quyển sách trên giường rồi nhanh chân chạy ra cửa, cậu ta ngoái lại buông một câu: "Trông còn nhom thế kia mà đòi đọ với tớ à?"

Phương Mộc đuổi theo không kịp, mỉm cười: "Cậu là gã đầu óc ngu si tứ chi phát triển, nghe chưa?"

Mấy phút đùa vui đã khiến tâm trạng Phương Mộc khá hơn.

Chương 9: ĐÊM ĐÔNG

Ra-đi-ô đang phát bài hát "Chỉ một chữ Yêu", người phụ nữ vừa đan áo len vừa ê a hát theo, có mấy chỗ hát lạc cả nhịp phách, cô lắc đầu mỉm cười rồi lại cố hát theo cho kịp.

Bài hát đã kết thúc, người dẫn chương trình nói dăm ba câu gì đó, rồi lại cho phát một bài khác theo yêu cầu của thính giả. Sau mấy câu chúc mừng chiếu lệ, bài hát "Em tẻ quá" của Trương Học Hữu vang lên.

Bài hát này tiết tấu quá nhanh, người phụ nữ không sao hát theo được đành bỏ cuộc, rồi cầm cốc nước trên bàn lên uống một hớp lớn. Cô vừa quệt mép vừa nhìn lên đồng hồ trên tường, đã là 0 giờ 20 phút.

Cô do dự một lát, rồi đứng lên mở cửa bước ra hành lang bên ngoài.

Gió lạnh ùa đến khiến cô rùng mình, đưa hai tay lên ôm vai, rồi bước về phía đầu bên kia của hành lang.

Đến trước một cánh cửa nhỏ, cô đưa tay ra gõ cửa.

"Ai đấy?"

"Em." Người phụ nữ khẽ đáp.

Người bên trong hình như đang do dự, hồi lâu không nói gì.

Người phụ nữ kiên nhẫn chờ đợi, gió lạnh cắt da cắt thịt khiến cô hơi run run. Phải đến một phút sau, không nén nổi nữa, cô lại đưa tay lên định gõ cửa nhưng cô nhìn xung quanh, cô lại hạ tay xuống.

Đúng lúc này cửa mở ra.

Cô vội bước ngay vào. Cậu thanh niên từ nãy đứng sau cánh cửa cũng vội đóng chặt cửa lại.

Trong nhà cũng không ấm hơn ngoài hành lang là mấy. Cô gái nhìn chàng trai mặc chiếc áo choàng bộ đội màu cỏ úa, cánh mũi đỏ ửng vì giá lạnh, nổi bực tức của cô tan biến. Cô đặt bàn tay giá lạnh áp lên má người đàn ông, nhưng mặt anh ta dường như còn giá lạnh hơn tay cô.

Cô giật mình khẽ kêu lên: "Đừng đứng đây nữa, anh sẽ chết cóng mất thôi!"

Anh ta từ từ quay mặt sang bên, bàn tay người phụ nữ vẫn đang giơ lên với tư thế cũ.

Anh ta bước đến bộ bàn ghế cũ kỹ kê ở góc nhà, hai tay đặt vào hông, ngồi xuống ghế một cách mệt nhọc, rồi tiếp tục đọc cuốn sách đang đặt trước mặt.

Người phụ nữ vẫn đứng nguyên tại chỗ lặng lẽ nhìn các động tác của anh ta. Cảnh tượng trước mắt dần dần nhòe đi.

"Anh... anh ghét em đến thế ư?" Hồi lâu sau người phụ nữ mới lên tiếng hỏi.

Bàn tay đang giơ sách dừng lại, anh ta cúi đầu, mím môi, rồi khẽ nói: "Không phải thế. Tay em lạnh cóng, anh thấy không dễ chịu."

Người phụ nữ im lặng đứng một lúc, bước đến cầm cái cốc của anh ta, rồi quay người bước ra. Cô quay trở vào tay bưng cốc sữa nóng bốc hơi nghi ngút, và một cái túi chườm đồ đầy nước nóng. Cô đặt cốc sữa lên bàn, rồi dúi cái túi chườm vào lòng anh ta. Sau đó, cũng như lúc vào, cô lặng lẽ mở cửa, đi ra.

Cậu thanh niên nhìn theo bóng người phụ nữ khuất sau cánh cửa. Rồi cứ thế thẫn thờ nhìn mãi cái cánh cửa.

Chiếc cốc trong tay quá nóng, nóng rát đến độ khó mà cầm được nữa, nhưng anh ta vẫn tiếp tục áp lòng bàn tay vào nó. Nguồn nhiệt cộng với một cảm giác nhói đau đang truyền khắp cơ thể anh. Anh cúi xuống áp mặt vào cái túi chườm cũng nóng bỏng như thế, từ từ nhắm mắt lại...

Chương trình ca nhạc của đài phát thanh đã hết, lúc này chuyển sang tiết mục "Đường dây nóng lúc nửa đêm". Một giọng nữ đã có tuổi kiên nhẫn trả lời các vấn đề "khó nói". Người phụ nữ vắn núm chỉnh làn sóng, ra-đi-ô phát ra những tạp âm xè xè rất khó chịu. Cuối cùng, "xạch" một cái, cô ngao ngán hậm hực tắt máy.

Trong phòng bỗng hết sức yên tĩnh, cứ như bộ phim có tiết tấu nhanh đang phát, bỗng bị nhấn nút "Pause" tạm dừng. Sự im lặng đột ngột này khiến người phụ nữ thấy hơi căng thẳng. Cô nhìn lên đồng hồ, đã gần 1 giờ sáng.

Người phụ nữ nhìn ra cửa sổ, ô kính với màn đêm bên ngoài đen kịt phản chiếu bóng cô đầu tóc rối bời, vẻ mặt phờ phạc, dường như cô rất không bằng lòng với cái bóng mình.

Cô cau mày, chăm soi quan sát "đối phương".

Ôm gọn mái tóc, nhích mày, rướn môi, vắn hông dung đưa.

Khuôn mặt "cô nàng" trong ô kính lấp loáng sáng sủa tươi tỉnh khác thường. Cô thấy vui vui, đưa tay lên sờ khuôn mặt mình, cô dần sa sầm nét mặt. Cuối cùng, cô dứt khoát từ bỏ cái ảo tưởng rất không thực tế này, ngao ngán ngồi phịch xuống ghế.

Người phụ nữ thần thờ ngồi nguyên như thế không rõ bao lâu. Bỗng nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, cô ngẩng phắt lên. Chàng trai đang khoác áo bộ đội màu cỏ úa đã đứng ở cửa.

Tay anh ta cầm sách, bút, túi chườm, cốc... thật luộm thuộm nhếch nhác. Nhận ra ánh mắt của cô, anh ta cúi đầu đứng đó bất động.

Người phụ nữ khẽ thở dài, rồi từ từ đứng lên, bước đến đón lấy các thứ trong tay cậu thanh niên. Anh ta cởi chiếc áo khoác ra vắt lên lưng ghế, rồi cúi xuống găm bàn lôi cái chậu ra, cầm chiếc khăn mặt vắt lên vai, sau đó quay người đi ra. Người phụ nữ gọi giật lại. Rồi cô cầm cái phích đặt dưới đất lên, lại nhắc cốc đánh răng, xà phòng của anh ta để

trong chậu ra. Cô rót nước nóng vào cái cốc, rồi trút nốt nước nóng còn lại vào chậu.

Cậu thanh niên luôn miệng nói "đủ rồi, đủ rồi..." nhưng người phụ nữ vẫn cứ trút. Hơi nước nghi ngút bốc lên giữa hai người. Anh ta nhìn thấy những hạt nước bám ở mi mắt người phụ nữ đang lóng lánh dưới ánh đèn.

Cho đến lúc trút hết số nước nóng ở trong phích vào chậu, người phụ nữ mới hài lòng và dừng tay. Anh ta nhìn lưng chậu nước nóng đang bùng trong tay, vẻ mặt có nét cười hơi khó hiểu, rồi quay người bước ra ngoài cửa.

Nụ cười của anh ta đã khích lệ người phụ nữ, cô cầm cái phích đã hết nước, nhẹ nhàng rảo bước ra theo. Lát sau cô xách phích nước đã lấy đầy nước lạnh vào phòng, mở ngăn kéo lấy ra thanh xoắn đun điện thả vào phích nước, rồi cắm nguồn điện. Rồi cô ngồi xuống ghế, ngáy người nhìn núm đèn tín hiệu trên thanh đun điện.

Một lúc sau, cậu thanh niên cũng trở vào. Có lẽ do vừa được rửa mặt bằng nước nóng, sắc mặt anh hồng hào hẳn lên. Người phụ nữ mỉm cười, cầm khăn mặt lau khô tóc phía sau gáy giúp chàng trai. Anh ta thả hai tay xuống, để cô muốn làm gì thì tùy.

Tóc đã khô. Người phụ nữ lại tỉ mỉ giúp cậu thanh niên chỉnh lại mái tóc phẳng phiu. Cô bỗng đưa hai tay ôm vòng thắt lưng anh, mặt áp vào lưng anh, rồi khe khẽ thở dài.

Chàng trai bỗng rùng mình, mắt nhìn ra ô cửa sổ, có phần căng thẳng. Hình như màn đêm đen kịt đã cho anh lòng can đảm. Anh nhắm mắt, tay đặt lên cánh tay người phụ nữ, chậm chậm vuốt ve.

Người phụ nữ dường như rất bằng lòng với cảm giác này. Cô nhắm mắt, mỉm cười, và càng vui mặt áp vào lưng anh.

Hồi lâu sau, phích đun ở góc tường khẽ rung, và phát ra tiếng "u u", hơi nước sôi cũng "phì phì" phun ra miệng nắp.

Cậu thanh niên vỗ nhẹ vào mu bàn tay người phụ nữ, ra hiệu hãy buông ra.

Người phụ nữ đang trong phút mải mê, người đung đưa nũng nịu, miệng nói "ừ" nhưng tay cô lại càng ghì chặt hơn.

"Kìa, nước sôi rồi."

Lúc này cô mới như tỉnh khỏi giấc mơ, buông tay ra, rồi vội bước đến rút ổ điện. Phích nước đang sôi sùng sục đã trở lại yên lặng.

Cả hai người cũng trở lại bình thường. Anh ta hơi ngượng nghịu bước đến bàn cầm cuốn sách lên, một cuốn sách in ngược(6), lật giở ra.

6. Trang 1 tương đương với “trang cuối” của sách Trung Quốc thông dụng ngày nay. “Đọc ngược” từ đó trở lên. Ví dụ như Đài Loan, Nhật Bản đôi khi vẫn in và đóng sách theo kiểu này (sách cổ, hoặc theo lối cổ).

"Cuốn ‘Tháp Tokyo’, hay không?"

"Rất hay." Người phụ nữ cất cái túi chườm vào tủ. "Em rất thích."

"Không ngờ em lại đọc cái thứ tiểu thuyết này. Hà hà..."

Người phụ nữ bĩu môi: "Lại coi thường em rồi! Nếu ngày trước nhà em khấm khá một chút thì em không đến nỗi đã thi đỗ đại học mà không thể theo học." Cô bước đến bên bàn ngồi xuống, vẻ buồn buồn. "Và có lẽ bây giờ em cũng là giảng viên đại học."

Dường như không muốn đôi co ở vấn đề này nữa, cậu thanh niên cười cười, rồi đặt cuốn sách trở lại cái bàn như cũ.

"Anh đi ngủ đây."

Ánh mắt cô gái bỗng trở nên hiền hòa, hai má chột ửng hồng.

Sắc mặt của cô, anh ta đều hiểu cả. Rồi anh nhìn sang hướng khác, nói rất tự nhiên như không có vấn đề gì: "Em cũng nên đi ngủ đi." Rồi

anh cầm cặp sách lên bước vào gian trong.

Ánh mắt người phụ nữ bỗng trở nên u ám.

Hồi lâu sau, cô uể oải đứng lên thờ ơ nhìn khắp gian phòng, rồi lại ngồi xuống cầm cuốn "Tháp Tokyo" lên mở ra đọc.

Mắt tuy nhìn vào sách nhưng tâm tư cô không để ở đây. Cô giờ liếc mấy trang nhưng không biết mình đang đọc cái gì. Cô nhận ra mình đang thiếu tập trung, bèn đặt cuốn sách xuống rồi khẽ thở dài, đưa hai tay lên ôm mặt.

Đêm dường như dài vô cùng vô tận. Cô bỏ tay ra, nhìn lên đồng hồ, còn lâu mới đến lúc trời sáng. Cô nhìn bốn phía, như muốn tìm cho mình một việc gì đó để làm. Tìm mãi hồi lâu, rồi cô nhìn vào cánh cửa gian buồng trong đang khép lại.

Cô từ từ đứng dậy, rón rén bước đến ghé tai áp sát cánh cửa, nín thở lắng nghe.

Bên trong rất im ắng, không thấy tiếng ngáy của anh như mọi ngày.

Người phụ nữ do dự một lát, rồi khe khẽ đẩy cửa.

Cửa mở ra không một tiếng động.

Cô đứng ở cửa mấy giây, rồi bước vào thật nhẹ thật êm.

Trong bóng tối, cậu thanh niên đang nằm nghiêng, lưng quay về phía người phụ nữ. Cô ngồi bên giường, cúi đầu chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt anh đang ngủ. Ngắm một lúc, người phụ nữ không nén được đưa tay ra nhẹ nhẹ vuốt ve khuôn mặt chàng trai.

Hơi thở đang đều đều của anh bỗng trở nên nặng nề, khiến cô giật mình.

Anh không ngủ.

Người phụ nữ nhoèn cười, rồi bạo dạn hằn lên, đôi mắt lim dim, cô mím môi, bàn tay đặt trên mặt anh đưa dần xuống phía dưới...

Bỗng nhiên chàng trai ngồi bật dậy, ôm choàng lấy người phụ nữ.

Người phụ nữ vừa khẽ kêu một tiếng, thì nụ hôn cháy bỏng của chàng trai đã áp chặt đôi môi cô.

"Cửa đã khóa rồi chứ?" Anh hỏi, giọng không thật rõ lời.

"Ừ..." Cô chỉ trả lời được có thế.

Vò xé. Lạc vào nhau. Quấn quại. Và run rẩy.

Rồi tất cả trở lại yên tĩnh. Người phụ nữ từ từ ngồi dậy, vén mái tóc đang rối bời của mình, lặng lẽ nhìn cậu thanh niên đã ngủ say. Khuôn mặt anh vẫn phảng phất nét ửng hồng chưa hết. Lúc này trông anh thật giống một đứa trẻ đang mệt lử vì trót ham chơi. Bàn tay cô lướt nhẹ trên bộ ngực gầy gầy của anh, cô bỗng có cảm giác bàn tay mình quá thô nháp so với làn da của anh. Còn anh, hình như dù đang ngủ nhưng cũng cảm thấy ngực mình hơi ngứa, anh đưa tay lên gãi, rồi giở mình, và lại ngáy khe khẽ.

Người phụ nữ rút tay lại, ánh sáng từ ngoài cửa hắt vào yếu ớt nhưng cũng đủ để cô ngắm kỹ đôi tay mình. Ngắm một hồi lâu, sắc mặt cô dần dần trở nên u ám.

Cô cúi xuống khẽ hôn lên trán chàng trai, rồi nhẹ nhàng xuống giường, mặc quần áo, sau đó khép cửa lại đi ra ngoài.

Căn phòng yên tĩnh một cách đáng sợ. Tiếng "tích tắc" đơn điệu của chiếc đồng hồ treo tường là âm thanh duy nhất. Những hứng khởi dâng trào đã qua đi, cô cảm thấy hơi mệt mỏi, cô ngồi trước bàn, ngây người, bất động, nhìn lên chiếc đồng hồ.

Khoảng trống trong lòng dường như không được lấp đầy, trái lại khoảng trống lại càng lớn hơn.

Hồi lâu sau, cô khẽ thở dài, rồi cầm cuốn "Tháp Tokyo" lên giờ ra đọc tiếp.

Chương 10: TẮM THỂ MƯỜN

SÁCH CHẾT CHÓC

Phương Mộc không say mê trinh thám, nhưng anh hiểu rất rõ, anh quan tâm đến mấy vụ án mạng hơn bất cứ ai trong trường này.

Bởi vì, anh biết mình có thể cảm nhận ra kẻ đó.

Đúng thế, kẻ đó.

Không ai nói với Phương Mộc rằng mấy vụ án này chỉ do một hung thủ gây ra, nhưng anh luôn tin chắc rằng, chỉ có một kẻ đã sát hại Chu Quân và mấy người kia.

Có một con ác quỷ đang lạng lẽ "đi dạo" trong ngôi trường này. Hình như ở bất cứ góc nào dù sáng sủa hay tối tăm, luôn có một đôi mắt đang theo dõi những sinh mệnh đầy sức sống trong khu trường này. Kẻ đó đang cười khẩy, dùng quy tắc của ác quỷ để lựa chọn một con cừu. Không để cho ai được an toàn, đó gọi là khủng bố.

Còn Phương Mộc, cách nghĩ của anh thường khiến anh toàn thân giá lạnh.

Vì anh cảm thấy mình là một con ác quỷ.

Tại sao, tại sao, tại sao lại thế này?

Có phải mình bị mộng du?

Lẽ nào lại có một Phương Mộc thứ hai?

Chẳng lẽ cái ác trong lòng mình có thể hóa thành một thân xác cụ thể?

Anh bắt đầu tự cường chế mình không được phép ngủ.

Nếu không thể chịu nổi, thì anh sẽ bí mật trói tay mình vào giường.

Anh bắt đầu giả vờ tiện miệng hỏi các bạn cùng phòng rằng, khi ngủ anh có nói mê không.

Anh cũng bắt đầu nghi ngờ, có phải mình mắc bệnh tâm thần phân liệt không.

Khi các kết quả "thực nghiệm" đều khẳng định: đêm đêm Phương Mộc đều tỉnh táo hoặc ngủ say trên giường của mình, thì anh cũng cảm thấy có phần nhẹ nhõm.

Cái đáp án này, qua bao suy nghĩ trăm trở, vật lộn như điên cuồng, đã hình thành một điều ngày càng rõ ràng: trong vô thức, anh đã cảm nhận được hân.

Tựa như lúc giữa trưa ánh dương rực rỡ, người ta bỗng nhìn trên mặt đất tràn ngập nắng vàng một bóng người chập chờn lúc mờ lúc tỏ. Cái bóng ấy rất không rõ nét nhưng lại rất thật, anh có thể nghe thấy tiếng thở của nó, cảm thấy ánh mắt của nó thậm chí ngửi thấy mùi tanh tươi của nó. Anh và nó lặng lẽ nhìn nhau giữa những tiếng cười nói ồn ào của đám đông. Anh cũng biết nó đang nhìn trộm, nó đang lo lắng, nó đang rất tự đắc, nhưng anh không biết kết cục sẽ là gì. Và khi anh bước lên một bước thì nó lập tức biến mất trong không khí, chỉ để lại tiếng cười thầm vắng vắng.

Một đêm sau đó vài hôm, đã rất khuya, Phương Mộc bỗng choàng tỉnh dậy. Mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, tay anh nắm chặt một góc chăn, căng tai lắng nghe mọi động tĩnh trong căn phòng. Cho đến khi chỉ nhận ra những tiếng ngáy tiếng thở đều đều của các bạn cùng phòng đang ngủ, anh mới dần bình tĩnh trở lại.

Trong giấc mơ vừa rồi, anh thật sự cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn.

Nhưng những cảm giác ấy không phải của Phương Mộc, mà là của hân.

Anh lần tìm cặp kính mắt, đồng thời rà soát lại những ý nghĩ của mình.

Hắn, tên ác quỷ ấy, đã bắt đầu tìm thấy niềm vui trong trò chơi.

Người chết thứ nhất, bị thít cổ ở nhà vệ sinh.

Người thứ hai bị đẩy từ tầng cao xuống.

Người thứ ba bị lột hết quần áo rồi trói vào cột cờ, chết rét; thân thể vốn ấm áp bị tuyết phủ kín, biến thành một bức tượng đắp bằng tuyết, y như thật nhưng không chút sinh khí.

Người thứ tư chết bởi tảng băng trên bờ tường rơi trúng. Cần phán đoán và tính toán rất chuẩn mới làm được như thế.

Những cái chết đều dần kỳ quái hơn, cái chết sau có "sáng kiến" hơn cái chết trước.

Hắn đã tìm thấy niềm vui trong chuyện giết người.

Giết người một cách nghệ thuật.

Thế thì trò chơi khốn nạn này chưa thể kết thúc.

Phương Mộc chủ động tìm đọc một số tài liệu viết về phạm tội và tâm lý học tội phạm. Tối hôm đó anh về muộn là vì anh nán lại thư viện quá lâu.

Phương Mộc rất khó giải thích tại sao mình lại muốn làm thế này, có lẽ không thể nói chỉ là vì tò mò. Vì trả thù ư? Dường như không cần thiết. Anh có chút thiện cảm với Chu Quân thật, còn ba nạn nhân kia, đối với anh, cũng chỉ là những sinh mệnh đã từng tồn tại mà thôi.

Có lẽ, điều cần giải thích, chính là anh.

Còn gì đáng sợ hơn, khi tự mình nhận ra mình rất không bình thường? Nó khác hẳn với những chuyện đại loại như một lần rửa mặt nhận ra mình có vài mụn trứng cá, hoặc trên lông mày mọc cái nốt đinh

khiến mình không thể ngồi yên; với anh, đây là một cảm giác hoàn toàn lạ lùng, chẳng khác nào anh đứng soi gương, sau đó bước đi nhưng "kẻ trong gương" vẫn tùm tùm nhìn theo bóng anh.

Đúng thế, đó là một Phương Mộc khác.

Bác Triệu ở thư viện rất tốt với Phương Mộc, lần nào anh đến đây bác cũng bật đèn xanh cho anh; một số sách vốn không được phép đem ra khỏi thư viện, bác có thể cho anh mượn nhưng hôm sau phải đem đến trả.

Chiều nay, khi Phương Mộc đem sách đến trả, bác Triệu đang sắp xếp lại các ngăn sách, rất nhiều sách và những tấm thẻ mượn sách đang nằm chất đống dưới mặt sàn. Phương Mộc đã làm xong thủ tục trả sách, thấy bác đang bận rộn, trán vã mồ hôi, anh chủ động nói "để cháu giúp bác một lúc", bác Triệu vui vẻ bằng lòng ngay.

Khối lượng công việc rất nhiều, nhưng rất đơn giản: đó là thay các thẻ mượn sách.

Thư viện của Đại học Sư phạm có quy tắc này: sau khi đọc giả chọn được cuốn sách muốn mượn, thì rút tấm thẻ mượn cài ở cuối sách ra, điền họ tên, lớp, khoa, và số thẻ sinh viên vào các ô trống, sau đó đưa thẻ cho thủ thư là có thể cầm sách về. Khi trả sách, thủ thư sẽ vào sổ, rồi lại cài thẻ mượn ấy vào cuối cuốn sách. Nếu sách được nhiều người mượn thì thẻ ấy sẽ bị viết kín chỗ, thủ thư sẽ thay thẻ khác.

Nhiệm vụ của Phương Mộc là mở từng cuốn sách trên giá ra xem, nếu thấy thẻ nào đã "đầy" hoặc chỉ còn một hai ô trống thì rút ra và cài thẻ mới vào cuối sách.

Anh vừa nhanh tay làm vừa tán chuyện với bác Triệu. Chừng sau một tiếng đồng hồ, anh đã kiểm tra xong một giá sách. Anh lại đi sang giá sách tiếp theo.

Trên giá sách này toàn chứa sách nguyên bản tiếng Anh nên người mượn không nhiều. Phương Mộc nhanh chóng chỉnh lý xong giá nửa giá

sách. Lúc này bác Triệu nhìn đồng hồ. "Chà! Sắp 4 giờ rồi, Phương Mộc về đi, sắp đến giờ ăn cơm đến nơi!"

Phương Mộc nhìn giá sách. "Không sao, chỉ còn nửa giá sách nữa, cháu sẽ làm xong rất nhanh."

Bác Triệu mỉm cười: "Cũng được! Lát nữa bác sẽ mời cháu đến nhà ăn của cán bộ ăn cơm."

Phương Mộc "vâng", rồi đưa tay lên nhắc một cuốn sách ra.

Cuốn sách này trông quen quen, thẻ mượn vẫn còn rất nhiều khoảng trống, không cần thay thẻ. Anh gấp nó lại và định cất lên giá sách, đúng lúc này mấy dòng họ tên thoáng lướt qua trước mắt anh.

Anh hơi nghĩ ngợi nhưng lại không bận tâm nữa.

Sau khi tiếp tục mở vài cuốn sách ra tra xem, anh bỗng cảm thấy không yên tâm, đầu óc anh vẫn nghĩ về cuốn sách vừa rồi. Hình như mấy cái tên người mượn vừa thoáng thấy đã để lại dấu ấn trong đầu anh.

Anh dừng tay, ngoảnh sang nhìn chỗ vừa rồi đụng đến. Sau một thoáng do dự, anh bước trở lại rồi nhắc cuốn sách đó xuống.

Anh lật giở trang cuối, nhìn ngay vào tấm thẻ mượn sách.

Anh bỗng mở to mắt.

Trong các ô ghi tên người mượn, rành rành có tên Đồng Sản. Hàng dưới tên cô là tên Chu Quân.

Anh vội lật mặt sau tấm thẻ. Tim anh bắt đầu đập rất nhanh.

Trang sau của tấm thẻ, có tên của Tống Phi Phi.

Anh gấp cuốn sách lại. Đây là cuốn sách tiếng Anh, với tên sách là "International Economics and International Economic Policy".

Phương Mộc đứng lặng hồi lâu, ngoảnh sang nhìn thấy bác Triệu vẫn đang mài làm, anh bèn lẳng lẳng lấy bút và cuốn sổ tay trong cặp ra,

chép lại từng mục ghi trên tấm thẻ mượn sách này.

Đã chép xong xuôi. Anh lại nhanh tay kiểm tra số sách còn lại trên giá sách. Xong xuôi rồi, anh cầm cuốn sách tiếng Anh này bước về phía cửa.

"Bác Triệu à, cháu muốn mượn cuốn này."

"Được!" Bác Triệu ngẩng đầu lên. "Cháu định về ư? Bác mời cháu đi ăn kia mà?"

"Thôi bác ạ." Phương Mộc nhanh chóng điền kín các ô cần thiết, đưa cho bác Triệu, rồi anh rời thư viện trong ánh mắt ngạc nhiên của bác.

Phương Mộc bước trong sân trường giữa đám đông ồn ào và dưới ánh mặt trời hơi chói mắt. Đi đến một mảnh vườn thông, anh mới cảm nhận ra đầu óc mình đã dường như trống rỗng.

Anh gắng định thần lại, rồi nhìn khắp xung quanh, cứ như anh vừa bước đến một nơi xa lạ. Phía trước có một chiếc ghế dài, anh bước đến ngồi xuống rồi từ từ bình tĩnh rà soát lại dòng suy nghĩ của mình.

Tên của ba người đã chết xuất hiện trên cùng một tấm thẻ mượn sách; cuốn sách ấy đang nằm trong cặp sách của anh.

Là ngẫu nhiên hay sao?

Nếu không phải, thì điều này có ý nghĩa gì?

Từng tốp sinh viên nam nữ đi ngang qua đang gõ bát đũa lách cách, nói cười vui vẻ. Trên đời này vẫn còn quá nhiều người quan tâm đến chuyện ăn cơm.

Nếu đúng là cái trò chơi kia chưa kết thúc thì những ai có tên trong tấm thẻ mượn sách ấy đều sẽ phải chết, có phải thế không?

Phương Mộc bắt đầu run rẩy.

Vì trên tấm thẻ mượn sách ấy cũng có tên anh.

Hồi lâu sau, anh mệt nhọc đứng lên, cặp sách sao mà nặng thế này? Anh ấn chặt cuốn sách ấy, hình như sợ nó bất ngờ nhảy chồm dậy cắn vào yết hầu anh.

Anh phải tìm ai đó để nói chuyện, nhất là những người có tên trong tấm thẻ mượn sách.

Phương Mộc, Ngô Hàm, Chúc Tứ đệ ngồi vây quanh cái bàn trong phòng ký túc, trên bàn là cuốn sách ấy và cuốn sổ tay chép lại các nội dung của tấm thẻ mượn sách.

Không khí dường như đặc quánh, từ khắp các hướng đè nặng lên ba người; ngay những hạt bụi đang bồng bềnh trong phòng hình như cũng cảm nhận ra, chúng đang quay nhanh, bay lượn một cách khoái trá hả hê trước tai họa của họ.

Cả ba đều im lặng, sắc mặt cũng giống hệt nhau một cách lạ lùng.

Hoảng hốt.

Một lúc lâu sau, Chúc Tứ đệ chậm rãi lên tiếng: "Có nghĩa là mấy người vừa chết đều đã từng mượn cuốn sách này?"

"Phải!" Phương Mộc chỉ vào cuốn sổ tay của mình.

"Chuyện đó có thể nói lên điều gì?" Ngô Hàm hỏi, giọng hơi run run.

"Tôi không biết. Tôi chỉ cảm thấy cuốn sách này chắc chắn có liên quan đến các vụ án mạng." Phương Mộc liếc đôi môi đang khô cong, đánh bạo nói thêm: "Có lẽ, các độc giả của cuốn sách này là mục tiêu của hung thủ."

"Ý cậu là, những ai đã từng mượn cuốn sách này, đều phải chết, kể cả hai... à không, kể cả ba chúng ta?" Sắc mặt Chúc Tứ đệ trắng bệch rất đáng sợ.

Phương Mộc trầm ngâm một lúc lâu. "Tôi cũng không biết nữa."

Ngô Hàm cúi nhìn cuốn sổ tay, khẽ đọc: "Mười một, mười hai... cả thảy 14 người." Rồi cậu ngẩng lên nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt cực kỳ kinh hãi. "Tức là... còn 10 người nữa, đúng không?"

Cậu ta như nhớ ra một điều gì đó, lại cúi xuống nhìn danh sách. "Thiếu một!"

Phương Mộc và Chúc Tứ đệ đồng thanh hỏi: "Sao?"

"Anh chàng sinh viên khoa kinh tế, bị tặng bằng đâm chết. Cậu ta tên là Giả Liên Bác thì phải? Trong này không có tên cậu ta."

"Giả Liên Bác." Phương Mộc cầm cuốn sổ tay lên nhìn đi nhìn lại mãi. Đúng rồi, khi ở thư viện, lúc nhìn thấy tên Chu Quân, Đồng Sảnh và Tống Phi Phi, anh đã sợ hết hồn nên không nhận ra trong tấm thẻ không có tên Giả Liên Bác.

"Đúng là không có." Phương Mộc đặt cuốn sổ tay xuống.

Sắc mặt Chúc Tứ đệ đã đỡ nhợt nhạt. "Tôi cho rằng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi." Cậu nhìn Ngô Hàm và Phương Mộc.

Ngô Hàm nhún vai, ngoảnh sang nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc cũng cảm thấy nhẹ nhõm không ít. Giả Liên Bác không mượn cuốn sách này, nhưng cậu ta lại bị chết, vậy thì mọi chuyện có lẽ là ngẫu nhiên thật. Thẻ mượn sách không phải danh sách chết chóc, điều này khiến Phương Mộc hơi cảm thấy yên tâm.

Nhưng một cảm giác hẫng hụt cũng dâng lên trong lòng anh. Anh vừa mới có cảm giác mình đã tiến gần tên ác quỷ một bước, hình như đã nhìn thấy một vạt áo choàng đen của hắn, vừa đưa tay ra tóm thì lại bị tuột mất.

Chúc Tứ đệ đứng lên, vươn vai, rồi nặng nề nằm vật xuống giường.

"Hai cậu đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Đó chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, nếu rồi rãi thì đến thư viện mà xem, chắc chắn họ cũng đã từng

mượn những cuốn sách khác."

Ngô Hàm lại cúi xuống nhìn cuốn sổ tay, lát sau cậu cầm nó lên lật giở mấy trang.

"Tôi nghĩ sự việc không đơn giản thế đâu." Cậu ta ngẩng nhìn Phương Mộc. "Lục đệ à, theo tôi, chúng ta nên báo vấn đề này cho cảnh sát biết."

Chương 11: NHÓM WPO

Một nữ cần vụ vóc người đầy đà dẫn Phương Mộc, Ngô Hàm và Chúc Tứ đệ đến phòng làm việc của Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm đang nghỉ trưa, anh để nguyên quần áo ngả người trên đi-văng chợp mắt một lúc. Thấy ba người bước vào, anh vội đứng lên rồi mời họ ngồi.

Phương Mộc nói vắn tắt ý định, rồi mở cặp sách lấy ra cuốn sách bằng tiếng Anh và cuốn sổ tay của mình đưa cho Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm rất hào hứng, anh xem rất tỉ mỉ một hồi lâu. Cuối cùng, giống như Ngô Hàm đã nói, Hình Chí Sâm nêu ra vấn đề Giả Liên Bác đã chết nhưng không có tên trong tấm thẻ mượn sách. Anh nhìn Phương Mộc, Ngô Hàm và Chúc Tứ đệ bằng ánh mắt "trưng cầu", và hỏi: "Các cậu cho rằng sự việc này nói lên điều gì?"

Cả ba sinh viên lúng túng nhìn nhau. Ngô Hàm đánh bạo nói: "Chúng tôi cũng không thể khẳng định đây có phải một đầu mối có giá trị hay không, mà chỉ cảm thấy hơi khả nghi, cho nên mới cần đến báo cho các anh."

Hình Chí Sâm nhìn cậu ta: "Cậu tên gì?"

"Ngô Hàm."

Hình Chí Sâm cúi nhìn danh sách trong cuốn sổ tay, rồi ngẩng đầu lên: "Nếu tôi nhớ không nhầm, cậu là Phương Mộc, cậu là Chúc Thừa Cường, đúng không?"

Phương Mộc và Chúc Tứ đệ gật đầu.

Hình Chí Sâm nói: "Cả ba cậu đều có tên trong danh sách này, các cậu cảm thấy nạn nhân tiếp theo rất có thể là mình, phải không?"

Cả ba đều đỏ mặt.

"Tâm trạng của các cậu, tôi hiểu, nhưng không cần phải căng thẳng như thế làm gì. Hiện giờ vẫn chưa có căn cứ chứng tỏ mấy vụ án đều do một hung thủ gây ra. Cho nên cuốn sách và cả tấm thẻ mượn sách này có lẽ chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi."

Hình Chí Sâm chú ý đến Phương Mộc đang đắn đo định nói gì đó, bèn tùm tùm ra hiệu cho Phương Mộc cứ nói.

"Tôi cảm thấy..." Phương Mộc hơi do dự, "Mấy vụ án mạng này là do một kẻ gây ra."

"Thế ư? Lý do là gì?" Hình Chí Sâm nhướn mày, "Có chứng cứ gì không?"

"Không. Mà chỉ là cảm giác..." Phương Mộc cân nhắc từ ngữ, cảm thấy rất khó diễn đạt cho rõ cảm giác đó của mình. "Tôi cảm thấy... mình có thể cảm nhận thấy hẩn."

Chúc Tứ đệ và Ngô Hàm kinh ngạc nhìn Phương Mộc.

"Thậm chí có lúc tôi cảm thấy tôi chính là hẩn!" Đã nói ra rồi, Phương Mộc đánh liều nói tất cả ra.

Hình Chí Sâm sắc mặt không thay đổi nhìn cậu thanh niên đang kích động, anh chậm rãi nói: "Cậu có biết mình đang nói gì không?"

"Biết ạ! Nhưng tôi không phải hung thủ. Điều này thì các anh biết rất rõ."

Hình Chí Sâm chăm chú nhìn Phương Mộc, rồi anh nhả nha châm một điếu thuốc lá.

"Cậu thử nói cảm nhận của mình xem nào?"

Trong nửa giờ sau đó, Phương Mộc kể với Hình Chí Sâm cách nhìn nhận của mình về mấy vụ án mạng kia. Nhất là sau vụ án hai sinh mạng ở sân vận động, anh cảm nhận ra hung thủ tìm thấy khoái cảm trong hành vi giết người.

Phương Mộc có ý nhấn mạnh mấy chữ này: nghệ thuật giết chóc.

Hình Chí Sâm vẫn giữ vẻ mặt bình thản ngồi nghe, trong thâm tâm, anh cảm thấy cậu thanh niên này quả là khác thường. Dù miêu tả không có một chút căn cứ sự thật nào, thậm chí có thể coi đây chỉ là những suy đoán chủ quan, nhưng điểm xuất phát để suy luận thế giới nội tâm của hung thủ, cách tư duy của cậu ta thật là táo bạo. Dù Hình Chí Sâm chưa quyết định cần phải đồng thời xử lý cả ba vụ án nhưng chính anh cũng đã suy đoán như Phương Mộc: hung thủ chỉ có một.

Có điều, hiện giờ không có chứng cứ để chứng minh suy đoán này, tuy nhiên, những ý nghĩ của Phương Mộc lại là một gợi ý đáng kể cho Hình Chí Sâm. Trong khi chưa có manh mối nào có giá trị thì việc nghiên cứu tâm lý hung thủ cũng có thể là một hướng đi.

Hình Chí Sâm quyết định giữ cuốn sách và cuốn sổ tay lại, coi như một manh mối để điều tra. Khi tiễn ba cậu sinh viên ra về, anh đưa cho Phương Mộc tấm danh thiếp của mình, dặn dò Phương Mộc nếu phát hiện ra chi tiết gì thì cứ báo cho anh biết. Phương Mộc hơi do dự rồi cũng nhận lời.

Ngồi trên xe trở về, Ngô Hàm nói giọng vừa kinh ngạc vừa khâm phục: "Không ngờ Phương Mộc thật tài ba!"

Chúc Tứ đệ khẽ dấm vào vai Phương Mộc: "Từ nay cậu có ý tưởng gì thì đừng giữ kín trong lòng nữa, cứ nói ra, anh em ta sẽ cùng phân tích."

Phương Mộc im lặng, tay anh mân mê tấm danh thiếp đang để trong túi áo, mắt nhìn ra khung cảnh trời chiều ngoài cửa kính.

Rốt cuộc kẻ đó là ai?

Tổ chuyên án bắt tay vào xem xét cuốn sách tiếng Anh và danh sách trong tấm thẻ mượn sách. Kết quả khiến họ rất thất vọng. Tên sách dịch ra tiếng Trung Quốc nghĩa là "Kinh tế học quốc tế và chính sách kinh tế quốc tế", tác giả Philip Kin là người nước ngoài. Là sách tiếng

Anh, nên số người mượn không nhiều. Danh sách người mượn ghi trong thẻ mượn sách, là các sinh viên Học viện pháp luật và khoa kinh tế. Cũng dễ hiểu thôi: ngoài sinh viên những ngành nói trên, chẳng mấy ai hứng thú với những cuốn sách loại này. Trong đó, ba người đã chết là Chu Quân, Đồng Sảnh, Tống Phi Phi đã từng mượn về đọc. Về thứ tự, thì Đồng Sảnh mượn sớm nhất, rồi đến Chu Quân, cuối cùng là Tống Phi Phi. Người chết thứ tư là Giả Liên Bác bạn trai của Tống Phi Phi, nhưng cậu không có tên trong danh sách này.

Các kỹ thuật viên kiểm tra kỹ cuốn sách, mong tìm thấy những dấu hiệu của mật mã hoặc ám hiệu gì đó, nhưng đều không có. Cuốn sách vẫn còn rất mới, chỉ có vài chỗ do người đọc dùng bút đánh dấu lại.

Tổ chuyên án dần dần thiên về nhận định rằng danh sách trên tấm thẻ mượn sách chỉ là ngẫu nhiên; họ cũng nghiên cứu thêm và đưa ra quyết định kiểm tra lại toàn bộ tàng thư của thư viện, nếu lại có những tấm thẻ đồng thời có tên ba người thậm chí cả bốn người đã chết, thì càng chứng tỏ đây hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Nhưng thư viện trả lời rằng, sau lần chỉnh lý vừa qua, họ đã tiêu hủy vô số thẻ mượn sách. Tuy không thể chứng minh rằng tấm thẻ chỉ là ngẫu nhiên, nhưng cảnh sát cũng không thiết tiếp tục điều tra khía cạnh này nữa.

Phía cảnh sát tạm thời im lặng, nhưng tin tức về "tấm thẻ mượn sách chết chóc" đã lan truyền khắp Đại học Sư phạm, và càng lúc càng ly kỳ. Phiên bản được kháo nhau rộng rãi nhất là, trong thư viện trường có một cuốn sách giết người, những ai đã từng mượn đọc sẽ đều phải chết. Ngày nào cũng có người đến tìm Phương Mộc để hỏi xem mình có tên trong cái danh sách độc giả đó không, kết quả là, có anh nghe xong thì mặt mũi xám như tro, có anh lăn ra ngất, cũng có anh nháy căng lên vì mừng rỡ.

Một buổi chiều nọ, Ngô Hàm trở về phòng ký túc thì vừa khéo nhìn thấy một tốp người ra về với vẻ mặt hớn hờ như vừa chết hụt được sống lại. Phương Mộc và Chúc Tứ đang ngồi nhà, vẻ mặt lăm lì.

"Cứ đà này thì không ổn." Ngô Hàm cau mày, "Phòng của chúng ta biến thành công ty tư vấn mất rồi!"

"Thì tôi biết làm gì bây giờ?" Phương Mộc mệt mỏi nói: "Thằng nhóc học năm thứ 2 khoa kinh tế đã đến đây ba lần, lần đầu tôi nói rằng nó không có tên trong danh sách nhưng nó không tin. Cứ như là tôi muốn hại nó thì phải!"

Ngô Hàm mỉm cười, hỏi: "Có tin gì ở Sở công an không?"

"Không." Phương Mộc có vẻ tiu nghỉu, "Chắc họ cho rằng đó chỉ là ngẫu nhiên, trùng hợp."

"Còn cậu, cậu nghĩ sao?"

Phương Mộc do dự một lát. "Tôi không cho là thế, tôi khẳng định tấm thẻ mượn sách ấy có vấn đề."

Chúc Tứ đệ từ nãy vẫn im lặng, bây giờ mở miệng.

"Các cậu có nghĩ rằng..." Cậu ta ngẩng đầu lên, ánh mắt có nét sợ hãi, "Có lẽ..."

Chúc Tứ đệ không nói tiếp, hình như những câu định nói ra, ngay cậu ta cũng càng thấy sợ hãi.

"Ý cậu là... có lẽ hung thủ nằm ngay trong danh sách ấy chứ gì?" Phương Mộc hơi run run. "Tôi cũng đã nghĩ đến điều này."

Cả ba ngồi lặng đi một lúc.

Sau một hồi lâu, Ngô Hàm chậm rãi nói: "Tôi đề nghị chúng ta mở cuộc họp. Tất cả mọi người."

Họ ấn định vào 4 giờ rưỡi chiều, cũng là lúc nhà ăn đã mở cửa, phần lớn sinh viên đều vào đó ăn cơm, sẽ ít có khả năng bị quấy nhiễu. Địa điểm gặp gỡ là phòng học ở đầu cầu thang tầng 6 Học viện pháp luật. Phương Mộc, Ngô Hàm và Chúc Tứ đệ chia nhau thông báo cho những người còn lại có tên trong "danh sách".

Lúc 4 giờ 40 thì tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ. Bao gồm:

Học viện pháp luật: Trương Quốc Đống, Tề Viễn sinh viên năm thứ 4; Phương Mộc, Ngô Hàm, Chúc Thừa Cường, Vương Kiện sinh viên năm thứ 3. Khoa kinh tế: Trần Hy (nữ), Vương Bồi (nữ), Liêu Sấm, sinh viên năm thứ 2; Trâu Kỳ, Lưu Bách Tùng sinh viên năm thứ 3.

Mười mấy người ngồi rải rác trong phòng học, ai cũng lén nhìn trộm nhau, những người đã quen nhau đang thì thầm to nhỏ. Một bầu không khí quái dị bao trùm cả phòng học.

Phương Mộc cảm thấy rất nhiều ánh mắt đang chăm chú nhìn mình. Là người chủ trì kêu gọi mọi người đến tụ tập, anh không thể không tỏ ra có khí thế.

Phương Mộc hắng giọng, rồi cầm cuốn sổ tay lên. "Các bạn đã đến đủ cả rồi, tôi xin điểm danh, đọc đến tên ai thì người ấy đứng dậy, để tiện cho mọi người cùng làm quen với nhau.

Anh điểm danh các bạn ở Học viện pháp luật trước, Trương Quốc Đống và Tề Viễn đều học lớp trên, mọi ngày Phương Mộc cũng thường chơi bóng với họ, coi như đã quen nhau. Ngô Hàm và Chúc Tứ đệ thì khỏi phải bàn. Khi đọc đến tên Vương Kiện, thì không ai lên tiếng, đọc đến lần thứ hai, thì một nam sinh mặt mũi xám ngoét ngồi ở góc phòng mới nói "có".

Đọc xong danh sách, Phương Mộc thở phào, cứ như vừa làm xong một nhiệm vụ rất khó khăn. Rất có thể, trong hơn chục người ngồi đây có một người sắp phải "hiến tế".

Danh sách này chẳng khác nào một lá thư mời từ địa ngục gửi đến khiến người ta kinh hãi.

"Các bạn đều biết trong gần ba tháng qua trường ta liên tiếp xảy ra mấy vụ án mạng, cướp đi sinh mạng của bốn người. Tôi vào thư viện vô tình phát hiện ra một cuốn sách và một tấm thẻ mượn sách, trong thẻ đó có tên ba người đã gặp nạn."

Những người ngồi đây đều đã biết thông tin này, nhưng khi nghe chính Phương Mộc nói ra, sắc mặt ai cũng tái mét.

"Tôi không biết tấm thẻ đó có liên quan gì đến các vụ án kia không, nhưng riêng tôi thì cảm thấy đây không phải sự trùng hợp ngẫu nhiên, dù tôi rất mong đây chỉ là ngẫu nhiên. Vì thế, tôi muốn nhắc các bạn..." Phương Mộc đưa mắt nhìn từng người một lượt. "Tính mạng là quan trọng, dẫu khả năng xấu chỉ là một phần chục nghìn thì chúng ta vẫn cứ phải cảnh giác."

Ở một góc lớp bỗng có tiếng cười khẩy. Phương Mộc nhìn về hướng đó, thấy Vương Kiện đang lắc đầu, sắc mặt đầy vẻ khó chịu.

Phương Mộc thôi không nhìn cậu ta nữa. "Tôi biết các bạn đều đang nghi ngờ cách nghĩ của tôi. Tôi xin nói luôn, tôi không phải cảnh sát, phá án không phải nhiệm vụ của tôi. Tôi cũng không cần có chứng cứ gì. Tôi xin nói thẳng ra rằng, tất cả chỉ là trực giác của tôi. Tôi cũng không trông chờ các bạn phải tin tôi nhưng tôi mong mỗi chúng ta đều nâng cao cảnh giác, vì rất có thể nạn nhân tiếp theo sẽ là một trong số chúng ta."

Phương Mộc ngừng lại một lát. Cả phòng học im ắng như cõi chết.

"Sức lực của mỗi cá nhân là có hạn, cho nên tôi mong mọi người sẽ giúp đỡ lẫn nhau, bảo vệ lẫn nhau, và không hành động một mình trong bất kỳ tình huống nào. Nếu các bạn phát hiện ra những sự việc hoặc con người khả nghi, thì nên thông báo cho nhau. Nói đơn giản là chúng ta hãy kết nối thành một khối. Có lẽ, chỉ có như vậy thì... chúng ta..." Phương Mộc liếc đôi môi đã khô cứng, "... mới có thể bảo vệ tính mạng của chúng ta."

Phương Mộc đã nói xong. Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Rất nhanh, một nữ sinh khoa kinh tế giơ tay phát biểu, Phương Mộc nhớ rằng cô tên là Vương Bồi.

"Nhưng, tại sao lại không để cho cảnh sát bảo vệ chúng ta?"

"Theo tôi được biết, đối với các vụ án đã xảy ra, cho đến hôm nay cảnh sát vẫn chưa có tiến triển gì trong điều tra khám phá. Và họ cũng không cho rằng tấm thẻ mượn sách có liên quan đến các vụ án đó." Ngô Hàm bình tĩnh nói. "Nói cách khác, cảnh sát sẽ cho rằng chúng ta tập hợp ở đây hôm nay là một chuyện hão huyền chẳng đầu vào đâu." "

"VẬY... chúng ta nên thế nào đây?" Trâu Kỳ sinh viên năm thứ 2 khoa kinh tế hỏi.

"Như tôi vừa nói, chúng ta gắng tối đa không hành động một mình. Nhất là vào buổi tối, dù đi đâu cũng nên có bạn đi cùng. Nếu có tình hình gì khác thường thì thông báo ngay." Phương Mộc ngừng lại một lát. "Chúng ta có thể chia làm hai tổ, các bạn ở khoa kinh tế là một tổ, các bạn ở Học viện pháp luật là một tổ. Nếu không thấy phiền hà, thì ngoài giờ lên lớp và đi ngủ ra, chúng ta gắng ở gần kề nhau. Nếu các bạn không phản đối, thì tôi tạm thời phụ trách tổ Học viện pháp luật, tổ khoa kinh tế cũng nên cử một bạn làm tổ trưởng, để chúng ta tiện liên lạc với nhau."

"Tôi chịu thôi." Liêu Sấm ở khoa kinh tế đứng lên, "Nhà tôi ở trong thành phố này, hàng ngày tan lớp xong tôi về nhà. Và... cái chuyện này đúng là rất viễn vông."

"Thế thì bạn có thể ra về." Phương Mộc nghiêm mặt lại. "Nếu có bạn nào cảm thấy chuyện tôi đang nói là rất vớ vẩn, thì có thể ra về."

Anh nhìn Vương Kiện, ánh mắt đôi bên gặp nhau. Vương Kiện cúi xuống, ngồi im bất động.

Liêu Sấm sai bước ra ngoài, sập cửa đánh sầm một cái. Những người khác đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn ngồi yên.

Suốt một tiếng đồng hồ sau đó, Phương Mộc và những người còn lại bàn kế hoạch từ nay về sau và phương thức liên lạc. Mọi người quyết định làm theo ý kiến của Phương Mộc, chia thành hai tổ. Tổ Học viện pháp luật do Phương Mộc phụ trách, Trần Hy chủ động nhận phụ trách tổ khoa kinh tế. Mọi người thống nhất rằng, ngoài giờ lên lớp và khi đi

ngủ ra, sẽ gắng tối đa ở gần bên nhau; 5 giờ chiều mỗi ngày sẽ hội ý ở hội trường B để kiểm tra sĩ số và trao đổi tình hình trong ngày hôm đó. Phương Mộc và Trần Hy ghi cho nhau số điện thoại phòng ký túc và số máy nhắn tin BP.

Cuối cùng, có người đề nghị đặt tên chung cho cả tập thể. Lưu Bách Tùng nhanh nhẩu nói luôn: "Gọi là tổ WPO."

Mọi người đều có vẻ không hiểu. Cậu ta bèn giải thích: "Nghĩa là We protect ourselves."

Tất cả nhất trí thông qua.

Cuộc họp kết thúc, Phương Mộc, Ngô Hàm và Chúc Tứ đi ra về cuối cùng. Cả ba sánh vai nhau bước đi trong sân trường đang càng lúc càng tối, rất có tư thế "sinh tử có nhau".

"Thế là tốt rồi, mọi người cùng đoàn kết, quan tâm hỗ trợ lẫn nhau." Chúc Tứ đi nhìn bầu trời, nói giọng bùi ngùi. "Hung thủ muốn ra tay cũng sẽ không dễ đâu."

"Đúng! Và..." Phương Mộc ngập ngừng.

"Cậu định nói là nếu hung thủ có tên trong danh sách này thật thì chúng ta cũng dễ khống chế hẳn, phải không?" Ngô Hàm nói với Phương Mộc.

Phương Mộc ngượng ngịu cười, coi như đã thừa nhận.

"Nói thật xem..." Ngô Hàm dừng bước, nhìn Phương Mộc, nghiêm sắc mặt hỏi: "Cậu có nghi ngờ tôi và Chúc Tứ đi không?"

Phương Mộc không do dự đáp: "Không! Còn hai cậu?"

Ngô Hàm và Chúc Tứ đi nhìn nhau mỉm cười: "Cũng không! Tôi nhắc lại câu này: cậu không có cái gan ấy! Hì hì..."

Hình như ánh trăng trên đỉnh đầu bỗng sáng hẳn lên.

Chương 12: SÀN DIỄN BA NGƯỜI

Người phụ nữ ngồi trước bàn, nét mặt sa sầm. Trên bàn là cuốn tiểu thuyết đang mở ra. Ánh mắt cô ta đã dừng lại rất lâu trên một hàng chữ nào đó nhưng không hề đọc nó.

Còn người đàn ông thì ngồi ở góc phòng, vừa hút thuốc vừa uống trà, dán mắt vào màn hình chiếc ti-vi nhỏ đang phát một phim hài cực kỳ nhạt nhẽo. Nhưng những tiếng cười rất thô tục lại khiến anh ta hả hê hết cỡ.

"Mẹ kiếp, vui thật!" Anh ta vứt mẩu thuốc lá xuống sàn nhà, nhổ thêm bãi nước bọt rồi gí mũi giày lên day day.

Người phụ nữ không nhìn sang nhưng cũng biết anh ta đang làm gì, chỉ cảm thấy ghê cổ buồn nôn, tay đặt lên cổ kìm lại để không có phản ứng. Rốt cuộc cô vẫn ho khan một chập.

Anh ta ngồi ở góc nhà quay đầu lại hỏi: "Sao thế em? Người khó chịu à?"

Người phụ nữ áp bàn tay lên ngực, cau mày đứng dậy. Cô mở tủ lấy cái chổi ra, lại thò tay vào cái túi nilon lấy ra một nắm mùn cửa.

"Buồn nôn à? Chắc không phải em có tin vui đấy chứ?" Hình như anh ta cảm thấy mình rất hài hước, đôi mày giật giật, cười hì hì.

Người phụ nữ không nhìn bộ mặt dâm dăng của anh ta, cô bước lại gần: "Nhắc chân lên!"

Anh ta nhắc hai chân lên cao quá mức cần thiết. Người phụ nữ thả nắm mùn cửa lên bãi nước bọt, vừa kìm nén cảm giác tởm lợm vừa quét dọn, sau đó quay người bước ra phía cửa.

"Lần sau vào nhà vệ sinh mà khạc nhổ!"

Anh ta cười ngượng ngịu, nhìn người phụ nữ bước ra và đóng cửa đánh "rầm" một cái.

Rồi cô quay trở vào với cái chổi và cái hót rác đã được cọ rửa sạch sẽ, cất vào chỗ cũ, sau đó cô trở lại ngồi trước bàn đọc tiểu thuyết, chẳng thiết nhìn anh ta một lần.

Người đàn ông có vẻ ngượng, lại rút thuốc lá ra hút. Khói thuốc bay đến bên người phụ nữ, cô cau mày, giơ bàn tay ra phẩy phẩy.

Thấy thế, anh ta kêu lên: "Em sợ mùi thuốc lá à? Được, anh không hút nữa."

Anh ta đứng lên lom khom rào bước ra cửa, miệng nhổ phì phì, rồi vứt điếu thuốc ra ngoài.

Người đàn ông nhìn lấy lòng người phụ nữ, nhận ra cô vẫn lạnh lùng chẳng thiết nhìn mình, nhưng sắc mặt đã bớt căng thẳng.

Anh ta đâm bạo dạn hơn, đứng phía sau lưng người phụ nữ ngắm nhìn cái cổ trắng ngần, nuốt nước bọt. Rồi bước lên, đưa tay qua vai cô.

"Đang đọc sách gì thế?"

Tay anh ta áp sát ngực người phụ nữ, bàn tay đặt lên cuốn sách. Người phụ nữ hơi hoảng, ngả người lùi lại, nhưng bàn tay anh ta cũng lùi theo rồi nắm chặt cái vùng mềm mại ấy.

Người phụ nữ đứng phắt dậy hất tay anh ta ra. Cô tức điên, đôi môi run run, không nói một câu.

Vẻ mặt người đàn ông đầy vẻ khoái trá, mấy ngón tay vẫn động đậy, hình như dư âm của cảm giác vừa rồi vẫn chưa tan hết.

"Sao thế? Anh chỉ muốn nhìn xem em đang đọc sách gì?"

Người phụ nữ điên tiết, khẽ rửa "đồ ba que" rồi giơ tay đánh anh ta.

Anh ta tóm ngay cổ tay cô rồi khẽ giật một cái, kéo cô vào lòng mình. Anh ta vừa sờ soạng khắp người cô vừa nói nhỏ: "Em đừng giả vờ nữa, anh biết thực ra em đang rất muốn..."

Người phụ nữ không dám kêu cứu nhờ ai giải thoát, chỉ cố quẫy ra khỏi người đàn ông. Đang khi hai người đang giằng co thì cửa bỗng mở ra.

Người thanh niên bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh ta lập tức dừng chân.

Cứ như cảnh dừng hình trong phim ảnh, cả ba cùng bất động đứng đờ ra trên sàn diễn chằng rộng rãi gì.

Người đàn ông lên tiếng trước: "Tôi đi ngủ đây." Nói rồi anh ta bước ra cửa.

Người thanh niên nhìn xuống sàn, cứ thế đứng im tại chỗ. Tuy nhiên, anh vẫn có thể cảm nhận được người đàn ông trợn mắt lườm anh lúc đi qua bên cạnh anh.

Vậy là sàn diễn này chỉ còn lại cậu thanh niên và người phụ nữ. Cô nhìn anh, vẻ căng thẳng, nhưng uất ức chiếm phần nhiều hơn. Đôi mắt anh thanh niên chỉ nhìn xuống sàn, sắc mặt người phụ nữ từ đỏ chuyển sáng tái nhợt, rồi không thể khác, cô sụt sùi khóc.

Trong đêm, tiếng khóc của cô nghe thật bi ai. Anh thanh niên chỉ lặng lẽ nghe. Rồi anh ngẩng đầu lên.

Người phụ nữ ngồi chếch trên ghế, đầu vùi giữa hai cánh tay. Người cô rung rung đồng thời với tiếng thút thít cổ kìm nén. Anh bước lại đặt tay lên vai người phụ nữ. Cô cầm bàn tay anh áp lên má mình. Còn anh lập tức cảm thấy bàn tay mình bị ướt.

Người phụ nữ khóc một chập, rồi tâm trạng cũng dần ổn định trở lại, cô mở ngăn tủ lấy ra chiếc khăn mặt lau thật kỹ những vệt nước mắt. Rồi cô đặt bàn tay anh lên đầu gối mình, chậm chậm vuốt ve.

"Là chuyện gì thế?" Cậu thanh niên khẽ hỏi.

Người phụ nữ không trả lời, đôi mắt cô lại đỏ hoe, cô chỉ mãi miết vuốt ve bàn tay anh.

Cậu thanh niên rút tay về, "Thực ra là chuyện gì?"

Hồi lâu sau, người phụ nữ mới thở dài.

"Chẳng rõ em có nghiệp chướng gì, thằng cha ấy ngay từ đầu đã cố tình đụng chạm... hẳn chỉ muốn sàm sỡ em. Vừa nãy hẳn lại..."

Người phụ nữ không nói tiếp được nữa, nước mắt tuôn lũ chã.

Cậu thanh niên vụt đứng dậy sai bước đến trước cái tủ lấy ra một cái búa rồi quay người chạy ra cửa.

Người phụ nữ hoảng hốt kéo giật anh lại. "Đừng... em xin anh."

Cậu thanh niên không nói gì, chỉ cố vùng ra. Ánh mắt cứng cỏi và căm phẫn dường như có thể xuyên thủng bức tường, nhắm đến cái mặt húp híp kia.

Sau một lúc giằng co, người phụ nữ không níu được người thanh niên nữa. Anh đã vùng ra và co chân bước đi. Người phụ nữ bị ngã sụp xuống sàn, nhân đó cô tóm chân người thanh niên ôm ghì thật chặt.

"Anh có định để em sống nữa hay không?"

Người thanh niên hơi lưỡng lự, nhưng rồi anh lại gắng sức vùng ra.

"Dù không nghĩ cho em, lẽ nào anh cũng không nghĩ cho mình ư?"
Người phụ nữ khẽ nài nỉ.

Nghe thấy câu này, người thanh niên dừng lại. Rồi cứ thế đứng đó, ngực phập phồng lên xuống rất khiếp.

Người phụ nữ đã hơi thấy nhẹ nhõm. Cô áp mặt vào anh, khẽ nói: "Em biết anh rất thương em, nhưng, ra tay với tên súc sinh ấy thực không đáng..."

Người thanh niên không đáp, chỉ nhìn chăm chăm vào cánh cửa ở căn phòng đối diện qua hành lang, nhìn mãi rất lâu mới thôi. Rồi người anh cũng rã rời. Cuối cùng, anh đưa tay xuống khê đóng cửa lại.

Người phụ nữ bây giờ mới đứng lên, vừa nhìn anh vừa rón rén lấy lại cái búa từ tay anh. Người thanh niên không còn nhuệ khí như vừa nãy nữa, sắc mặt anh ủ dột.

Người phụ nữ cất cái búa đi, rồi phúi sạch đất bụi bám trên quần áo mình.

Người thanh niên vẫn đứng bất động nhìn ra cửa, lưng quay về phía cô. Cô ái ngại, bước đến kéo tay áo anh.

"Thôi, ngủ đi, khuya rồi đấy."

Anh không bảo sao. Cô thở dài, rồi đưa tay ôm choàng anh từ phía sau, mặt áp vào lưng anh.

"Đừng nghĩ gì nữa, hăn cũng chưa làm gì em... Em một thân một mình, nên chẳng thể làm gì."

Rồi người phụ nữ cảm thấy có giọt nước âm ẩm rơi xuống bàn tay mình. Cô kinh ngạc, bước lại trước mặt anh. Anh đang trào nước mắt.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh khóc. bấy lâu nay dù gặp khó khăn hay gian khổ đến mấy, cô cũng chưa bao giờ thấy anh rơi lệ. Nhưng, lúc này anh giống như một đứa trẻ bị uất ức, hai tay buông thõng, lặng đứng đó khóc thút thít.

Đôi mắt cô cũng rơm rớm. Cô đưa tay lau những hàng nước mắt giàn giụa trên mặt anh.

"Em biết nỗi khổ tâm của anh. Nhưng còn biết làm gì khác? Vì chúng ta..."

"Không!"

Anh thanh niên bỗng nắm chặt tay cô. Còn cô, dù mắt đang nhòa lệ, cô vẫn nhìn thấy rất rõ ánh mắt bỗng trở nên lạnh rợn của anh.

Và, đó là câu cuối cùng của anh trong buổi tối hôm đó.

Anh thanh niên đã ngủ say, người phụ nữ đặt trên trán anh một nụ hôn rồi nhẹ nhàng bước ra cửa. Dư âm của tiếng "Không" đơn giản ấy vẫn vang vọng mãi trong cô.

Cậu thanh niên làm cho cô thấy nghi hoặc nhưng cũng khiến cô cảm thấy được an ủi. Cô khẽ sờ lên bàn tay mình, hình như vẫn còn cảm thấy hơi ẩm của giọt nước mắt.

Anh ấy vẫn quan tâm đến mình. Cô nghĩ vậy.

Cô biết sự cứng cỏi của anh, cô cũng hiểu anh rất phần nộ. Còn cô, cô bất lực, cô chỉ có thể cầu trời phù hộ, đừng để anh đi làm những chuyện đại dột.

Cứ thế, cô ngồi suốt đêm, nghĩ ngợi, và nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đang dần sáng.

Chương 13: NẾU NGƯỜI TIẾP THEO LÀ TÔI

Những sinh viên thường đến nhà ăn B ăn cơm, phát hiện ra một nhóm người kỳ lạ: họ bưng suất ăn đến một góc nhà ăn, ngồi quây quần bên nhau và thì thầm khẽ đếm số lượng người. Nếu vắng mặt ai, thì họ lập tức nhỏ to bàn tán trao đổi, nhìn nhau bằng ánh mắt bất an.

Tổ WPO đã thành lập được bốn ngày, họ thường xuyên hội ý với nhau vào 5 giờ chiều mỗi ngày. Vẫn ổn cả, mọi người vẫn bình an vô sự.

Đôi khi có thành viên báo cáo về một người khả nghi, nhưng lát sau đã bị cả tổ phủ định. Chuyện kỳ quái nhất là, một hôm Trâu Kỳ nói rằng cậu cảm thấy thầy Tôn dạy môn thương mại quốc tế nhìn cậu bằng ánh mắt rất hung dữ, lập tức bị Trần Hy "tố" rằng Trâu Kỳ thường xuyên say sưa "tia" cô giáo dạy môn kế toán, cô giáo ấy lại là vợ thầy Tôn.

Phương Mộc gắng hết sức để thu xếp mọi người trong nhóm Học viện pháp luật, kể cả Vương Kiện, luôn ở gần nhau.

Vương Kiện luôn lạnh lùng với tất cả mọi người, tuy nhiên vẫn có thể nhận ra dù phần lớn thời gian cậu luôn ưa tách biệt một mình một nơi, nhưng cậu ta không phản đối ngồi bên mọi người. Nhất là buổi tối trở về phòng ký túc, cậu luôn đi sau cùng, cứ như một cái bóng cô độc.

Tình hình này khiến mọi người cảm thấy bối rối. Một người chưa thật mặn mà gần bó, sẽ khiến cho mọi người cảm thấy nghi ngờ và hoang mang một cách không cần thiết. Cho nên, một trong những điều quan trọng cần làm, là phải củng cố sự đoàn kết và tín nhiệm lẫn nhau.

Vì thế, tối nay, khi nhìn thấy Vương Kiện lại một mình ra khỏi phòng tự học thì Phương Mộc quyết định phải nói chuyện riêng với cậu ta.

Vương Kiện đi về phía nhà vệ sinh, Phương Mộc bèn đi theo và kiên nhẫn đứng ngoài chờ.

Mấy phút sau Vương Kiện vừa đi ra vừa vẩy hai tay cho khô nước. Cậu hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Phương Mộc đứng ở cửa.

"Cậu... có việc gì à?"

Phương Mộc thẳng thắn nói: "Muốn nói chuyện với cậu."

Vương Kiện cau mày: "Nói chuyện gì?"

Phương Mộc nhìn sắc mặt cậu ta, cảm thấy mình nên làm dịu bầu không khí đã, bèn mỉm cười, nhún vai nói: "Trò chuyện lan man, gì cũng được."

Vương Kiện không nề nang, đáp: "Tôi không có hứng thú!" Rồi cậu ta quay người bước đi.

"Chờ đã." Phương Mộc vội bước theo, "Có phải cậu cho rằng tôi toàn nói viễn vông không?"

Vương Kiện ngoảnh lại nhìn Phương Mộc, vẻ mặt cũng ôn hòa hơn. "Nếu không tín nhiệm cậu thì tôi đã không ngày nào cũng ngồi bên các cậu."

Phương Mộc cười. "Thế thì ta nói chuyện, coi như giải lao mấy phút."

Phương Mộc cố làm cho Vương Kiện cảm thấy không thể từ chối. Vương Kiện nhúu mày, rút ra bao thuốc lá mời Phương Mộc. Phương Mộc vốn không hút thuốc, anh hơi do dự, nhưng rồi cũng cầm một điếu. Vừa rít một hơi, anh đã ho sặc sụa.

Vương Kiện mồm ngậm điếu thuốc, tay vỗ vai Phương Mộc: "Cậu không biết hút thuốc à?"

"Không. Đây là lần đầu tiên."

"Hi hi... nếu sớm biết thì khỏi phải mời cậu, đỡ lãng phí thuốc."

Phương Mộc cố nén cơn ho. Anh đưa tay quạt nước mắt ở đuôi mắt, nhìn đốm lửa ở điều thuốc lá lúc mờ lúc tỏ bên mép Vương Kiện. Anh bỗng nhớ đến một việc.

"Cậu ở đâu? Sáng nay tôi đến tìm cậu, các bạn ở ký túc xá nói cậu đã chuyển sang phòng khác."

"Ừ, tôi đã chuyển chỗ. Tôi ở phòng 351 đối diện với các cậu."

Phương Mộc ngạc nhiên. Ngày trước Chu Quân ở đó, lâu nay thì không có ai ở.

"Cậu ở một mình à?"

"Ừ! Yên tĩnh, học bài rất ổn."

"Cậu không sợ à?"

"Sợ? Sợ cái gì nhi? Vì đã từng có người chết à? Cậu ta đâu có chết ở phòng đó, cho nên có gì mà phải sợ?"

Vương Kiện hút xong điều thuốc rất nhanh, rồi lại châm điều nữa. Rít mấy hơi. Hình như cậu ta nghĩ đến một điều gì đó, bèn liếc nhìn Phương Mộc.

"Có phải cậu nghi ngờ tôi không?"

"Không." Phương Mộc vội giải thích, "Tôi chỉ thuận miệng hỏi thế thôi."

Rồi cả hai cùng im lặng. Lát sau, Vương Kiện lẩm bẩm như tự nói với mình: "Ở chỗ cũ không thoải mái nên tôi chuyển ra."

Cậu ta gí chân dậm mấu thuốc lá trên mặt đất, rồi ngẩng lên hỏi: "Cậu đang điều tra mấy vụ án đó à?"

"Không." Phương Mộc cười lắc đầu, "Tôi đâu phải cảnh sát. Tôi chẳng qua chỉ không muốn bị chết mà thôi."

"Cậu thật sự cho rằng những ai có tên trong tấm thẻ mượn sách ấy đều sẽ phải chết hay sao?"

"Tôi không biết. Đó chỉ là trực giác của tôi."

"Trực giác?"

"Đúng! Tôi cảm thấy tấm thẻ mượn sách ấy có liên quan đến vụ án mạng. Nhưng liên quan ra sao thì tôi không rõ."

Vương Kiện nhếch mép, cười nhạt: "Có lẽ, khi nào chết thêm vài người nữa thì sẽ rõ cả."

Phương Mộc ngớ ra, không biết nói sao. Sau một lúc im lặng, anh hỏi:

"Cậu nhìn nhận mấy vụ án mạng đó như thế nào?"

"Tôi ư? Tôi không có hứng thú ấy."

"Thế thì tại sao cậu vẫn tập trung với bọn tôi?"

Vương Kiện cúi xuống, chân cậu ta lại day day đầu mẫu thuốc lá.

"Rõ là vớ vẩn." Vương Kiện ngẩng nhìn Phương Mộc, "Vì, ít ra các cậu vẫn thú vị hơn bọn họ."

Vương Kiện bữu môi về phía một gian lớp học ở phía trước, ánh mắt cậu ta có nét coi thường khinh rẻ. Đó là lớp học chỉ dành cho lớp Cơ Địa, bên trong đang bật đèn sáng trưng.

"Tôi phải về đây." Vương Kiện đưa tay lên vuốt tóc, "Còn cậu?"

Phương Mộc nghĩ ngợi. "Cậu đã là thành viên của nhóm, mong cậu sẽ liên lạc với các anh em nhiều hơn, đừng nên tách riêng ra như thế."

"Ừ."

"Và, cậu ở một mình, cậu nên cẩn thận."

Vương Kiện nhìn Phương Mộc, rồi quay người bước đi. Đi được mấy bước, cậu huơ tay lên vẫy vẫy với Phương Mộc.

"Hiếu rồi. Cảm ơn."

Một mình Phương Mộc đứng lại nơi hành lang tối. Anh nhìn điều thuốc đang cầm trên tay đã cháy hết, rồi vứt nó xuống đất, gí chân dập tắt hẳn.

Anh bước về phía phòng tự học. Lúc đi qua phòng học của lớp Cơ Địa, anh đưa mắt nhìn vào.

Mọi người đang ngồi kín chỗ nhưng im lặng gần như không tiếng động. Tuy sắc mặt họ chẳng ai giống ai nhưng ánh mắt họ đều tập trung vào sách vở trước mặt. Hình như với họ, trên đời này không có gì quan trọng hơn việc học hành.

Phương Mộc nhớ đến ánh mắt của Vương Kiện, ngoài nét khinh khinh coi thường còn có nét đố kỵ rất rõ rệt nữa.

Anh bỗng thấy có phần thông cảm với Vương Kiện.

Lớp trẻ luôn luôn là thế này: họ không thể chú ý quá lâu dài vào một sự việc nào đó, dù sự việc đó liên quan đến tính mệnh của họ đi nữa.

Sau một tuần bình an vô sự, hình như mỗi người đều bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm. Ai có người yêu, kể cả đang phải gấp hoàn thành sơ yếu lý lịch, cũng tiếp tục hẹn hò gặp gỡ trở lại. Cho nên những thành viên "hành động một mình" càng lúc càng nhiều.

Một hôm Trương Quốc Đống bỗng mất tích, người nhà cũng không biết cậu ta đang ở đâu; Phương Mộc cuống lên, lập tức huy động người của tổ WPO đi tìm khắp trường. Hai ngày sau Trương Quốc Đống vẫn biệt tăm. Phương Mộc quá sốt ruột lo lắng đang định báo cảnh sát, thì cậu ta bỗng xuất hiện. Hỏi một lúc mới rõ nguồn cơn, thì ra cậu ta đi sang thành phố lân cận gặp một người bạn quen trên mạng.

Phương Mộc suýt nữa phát cáu, nhưng Trương Quốc Đống thì chẳng bận tâm.

"Tớ phải đi như thế, đâu có thể gọi các cậu đi cùng?"

Vậy là quy tắc đã bị phá vỡ. Dần dần, bóng đen "tấm thẻ mượn sách chết chóc" nhạt nhòa trong tâm trí mọi người. Cuộc hội ý lúc 5 giờ chiều hàng ngày ở một bộ bàn ăn cố định trong nhà ăn B, dần vắng người.

Cho đến một hôm chỉ có năm người đến tập trung: Phương Mộc, Ngô Hàm, Vương Kiện, Tề Viễn, và Trần Hy ở khoa kinh tế. Trần Hy báo cáo với Phương Mộc tình hình đi lại của các thành viên nhóm khoa kinh tế. Sau đó cô thấy vẻ mặt Phương Mộc nặng nề, bèn thôi không nói gì nữa, rồi lặng lẽ ngồi ăn cơm.

Không có thêm đầu mối gì, cũng không có ai bị hại. Phương Mộc không biết nên mừng hay là nên lo.

Ăn cơm xong, Ngô Hàm về khu ký túc II để trực ban. Tề Viễn đi chơi bóng rổ. Vương Kiện tất nhiên đi đến phòng tự học. Thế là ở bàn ăn chỉ còn Phương Mộc và Trần Hy.

Trần Hy nhìn Phương Mộc, thoáng do dự, rồi nói: "Tôi phải ra ngoài mua mấy thứ. Anh..."

Phương Mộc gật đầu: "Tôi sẽ đi cùng cậu."

Phương Mộc gần này tuổi đầu rồi, nhưng hôm nay là lần đầu tiên anh đi cùng một cô gái.

Trần Hy nhẹ nhàng bước đi bên anh, thỉnh thoảng lại gật đầu chào hỏi các bạn quen đang đi trên đường, cô tỏ ra rất thoải mái và vui vẻ. Phương Mộc thì có phần kém tự nhiên, anh có thể cảm thấy ánh mắt "hơi lấy làm lạ" của các bạn của Trần Hy.

Chắc không phải các người nghĩ rằng hai chúng tôi đang yêu nhau đấy chứ?

Trần Hy cảm nhận ra tâm trạng của Phương Mộc, cô mỉm cười: "Sao thế? Anh không muốn đi cùng em à?"

Phương Mộc vội nói: "Không phải thế."

Trần Hy trề môi: "Lại còn cãi là không phải? Mặt anh chảy dài ra, cứ như là đang bị ầm ức lắm!"

Cô lại nghiêng đầu nhìn Phương Mộc: "Anh cho rằng em xấu xí không xứng với anh chàng khôi ngô như anh chứ gì?"

"Không, không phải thế." Phương Mộc phát hoảng, "Em... Em rất xinh."

Trần Hy cười hì hì: "Cảm ơn anh quá khen."

Họ vào một siêu thị ở gần trường. Trần Hy rất hào hứng đi xem hàng hóa. Phương Mộc thì không định mua gì, anh kiên nhẫn đi cùng với cô hồi lâu.

"Anh điều tra đến đâu rồi?"

"Gì cơ?"

"Các vụ án mạng. Anh đang điều tra kia mà?" Giọng Trần Hy nhẹ nhõm cứ như đang nói về một chuyện rất thú vị.

"Điều tra gì chứ? Anh đâu phải cảnh sát?" Phương Mộc hậm hực nói.

Trần Hy đang cúi xuống nhìn một lọ kem dưỡng da, búi tóc đuôi gà thông xuống bên, hở ra cái cổ cao cao với làn da trắng ngần.

Cô rất xinh đẹp.

"Anh vẫn còn giận mấy người kia à?" Trần Hy thấy Phương Mộc im lặng, bèn hỏi.

Phương Mộc vội thôi không nhìn nữa.

"Không, không." Anh gãi đầu, "Có lẽ... có lẽ mọi người đều cho rằng tôi hơi nhạy cảm quá."

"Thôi nào, anh đừng nghĩ xa xôi. Chắc đúng là họ có việc cần giải quyết. Em làm trưởng nhóm bên này cũng thế..." Cô nhe hàm răng trắng muốt cười cười tinh nghịch nhìn Phương Mộc. "Chính em cũng một mình lén ra ngoài mấy lần đi xem hàng hóa."

"Em không sợ à?"

"Có sợ." Trần Hy thản nhiên trả lời. Rồi cô lại xem một hộp dưỡng da, khẽ đọc mấy hàng chữ hướng dẫn sử dụng. "Nhưng, sợ thì ích gì? Nếu nhất định phải chết thì dầu trốn đi đâu cũng chẳng thể thoát."

Phương Mộc nín lặng.

"Ngay lần đầu mọi người họp lại, em đã rất tò mò muốn xem xem trong danh sách ấy có những ai. Nhưng rồi em rất thất vọng. Tất cả đều là những người rất bình thường, không ai có vẻ là đáng chết cả."

Phương Mộc buồn bã gượng cười.

"Cho nên em quyết định gia nhập. Em muốn biết kết cục sẽ là gì. Và..." Cô ngoảnh sang Phương Mộc. "Em tin lời anh nói, tấm thẻ mượn sách ấy chắc chắn có vấn đề."

"Tại sao em lại tin anh?"

"Không biết nữa." Trần Hy nhún vai. "Có lẽ là trực giác của phụ nữ cũng nên. Cũng nhạy cảm như anh..."

Trần Hy đi đi lại lại giữa các kệ hàng hóa.

"Phương Mộc, anh có sợ không?"

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi quyết định cứ nói thẳng nói thật.

"Sợ."

"Tốt! Có can đảm thừa nhận mình yếu bóng vía, là ưu điểm. Còn hơn là những người như Liêu Sấm - anh ta không dám đi học nữa."

Phương Mộc nhớ đến anh chàng ở khoa kinh tế vùng vắng ra về.

"Nếu người tiếp theo phải chết là em, em muốn bị hấn tấn công từ phía sau lưng, để em không biết gì hết." Trần Hy đan chéo hai tay phía trước mặt, nghiêng đầu, cứ như đang miêu tả một sự việc chẳng liên quan gì đến mình cả.

Phương Mộc lặng lẽ ngắm Trần Hy. Ánh đèn sáng rực của siêu thị bao trùm lên cô, bóng cô hình như hơi nhòe.

Cô mỉm cười, quay sang nhìn Phương Mộc.

"Anh xem, nếu thế thì tốt quá."

Chương 14: CHẲNG KẼ NÀO HẠ NỖI TA

Thời gian cứ lững lờ trôi, đã sắp hết năm.

Người qua lại ở sân trường ngày một thưa thớt, vì trời ngày càng lạnh, và cũng vì nhiều "lệnh cấm" khống chế mọi người. Tuy nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là sắp thi học kỳ đến nơi. Với đa số mọi người, thì chỉ cốt vượt qua được kỳ thi học kỳ, coi như ổn cả. Còn đối với sinh viên Học viện pháp luật thì đây là một lần cạnh tranh ác liệt.

Trong các phòng ký túc xá hầu như không thấy bóng các sinh viên lớp Cơ Địa. Cổng chính khu nhà vừa mở ra, họ đã đua nhau đi thư viện để chiếm chỗ ngồi, rồi bám riết ở đó cả ngày, thậm chí khi đi ăn cũng phải rất gấp gáp tranh thủ. Cho đến lúc chỉ còn vài phút thì đóng cổng khu ký túc, họ mới lục tục trở về phòng, trông ai cũng phờ phạc mỗi mệ. Họ lặng lẽ đi tắm gội rửa mặt rồi trở về phòng, lên giường ngồi học bài vở. Sau giờ tắt đèn, vẫn còn vài ba người ra hành lang đọc sách dưới ánh đèn hiu hắt.

Lần này anh cả của phòng 352 dự thi học kỳ lớp Cơ Địa, hai lần "liều mình" đến phòng học chuyên dành cho lớp Cơ Địa để tự học, nhưng những ánh mắt gườm gườm của số đông "đối thủ" đã lừa anh cả phải "bật bãi".

Cho nên anh cả lại càng bị kích thích, về phòng ở, anh khua chân múa tay thề rằng nhất quyết phải thi đỗ vào lớp Cơ Địa. Kể từ đó, trong đám sĩ tử cặm cụi học hành bất kể sớm khuya đã có thêm anh cả. Cánh học sinh lớp Cơ Địa làm gì anh cũng làm theo, nửa đêm, anh cũng ra hành lang học bài. Mấy cậu cùng phòng ký túc thấy phiền hà quá bèn động viên anh cả sang phòng cũ của Chu Quân mà ở, bên đó yên tĩnh, lại đang có một giường bỏ trống. Anh cả "ấm đầu" này cũng nghe theo và

sang đó thật, nhưng lại tiu nghỉu trở về ngay, nói rằng đã bị kẻ khác chiếm mất rồi.

Hoạt động của tổ WPO cũng gần như chỉ còn cái danh hào. Sự yên ổn bình thường bấy lâu nay đã khiến cho mọi người dần tin rằng câu chuyện tấm thẻ mượn sách chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Cái bàn "riêng" ở nhà ăn B cũng dần vắng bóng người. Và hầu như không có ai báo cáo Phương Mộc về tình hình đi lại của bạn khác, ngay Phương Mộc cũng ngán chẳng thiết nghe nữa, nhưng hàng ngày đến ngồi ở bàn này ăn cơm đã trở thành một thói quen của anh.

Hoặc có lẽ, cũng vì đến đây anh có thể nhìn thấy Trần Hy.

Kể từ sau hôm anh và Trần Hy đi dạo siêu thị, cả hai chưa gặp lại nhau. Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi đi như trước, còn Phương Mộc thì khắc khoải mong giờ phút hội ý ở nhà ăn B như mọi lần.

Trần Hy luôn đến hơi muộn hơn một chút.

Trước hết, cô tìm bóng của các thành viên khác trong nhóm. Mỗi lần ánh mắt cô và ánh mắt Phương Mộc gặp nhau, cô đều nhoèn cười với hai hàng răng trắng bóng lấp lánh.

Cô thích ăn thức ăn hơi cay một chút.

Cô thích dùng khăn giấy nhãn hiệu "Hai trái tim lồng vào nhau".

Một lần vào lúc sấm tối ngày cuối tuần, chỉ có ba người đến trước bàn ăn "quy ước": Phương Mộc, Trần Hy và Vương Kiện.

Phương Mộc thấy Trần Hy không cầm cặp sách và phích nước nóng mi-ni như mọi lần, mà là xách theo một xác du lịch nho nhỏ, hình như chuẩn bị đi đâu đó. Anh định hỏi, rồi lại cảm thấy không nên.

Nhưng Trần Hy đã chủ động nói: "Tối nay em về nhà bà cô em ở nội thành." Cô nghiêng đầu nhìn Phương Mộc. "Tổ trưởng có cho phép nghỉ không đấy?"

Phương Mộc hơi lúng túng, khua tay, coi như đồng ý.

Trần Hy bật cười, nụ cười của cô trông thật hấp dẫn, ngay Vương Kiện đang mãi cúi xuống ăn cũng phải ngẩng lên trầm trồ.

Cơm xong, Vương Kiện lại vội vã cầm cặp sách vội bước đi ra như mọi lần. Còn lại Phương Mộc và Trần Hy, cả hai đều im lặng.

Trần Hy lấy khăn giấy ra lau cái thìa rất tỉ mỉ cả mặt trước mặt sau, cho đến khi sạch bong mới thôi. Phương Mộc lặng lẽ ngồi nhìn cô.

"Thôi, em đi đây." Trần Hy vẫn cúi đầu, nói.

"Ừ."

"Em ra chỗ đỗ xe buýt ở cổng trường, đi xe buýt."

Phương Mộc lại "ừ", nhưng anh lập tức nói thêm.

"Anh ra tiễn em."

"Được!" Trần Hy nở nụ cười rất tươi.

Hai người sánh vai nhau đi trong sân trường. Tuyết vừa mới rơi, mọi vật xung quanh đều bị phủ tuyết dày trắng xóa, khung cảnh hết sức yên tĩnh dễ chịu. Người qua lại rất thưa thớt, bước chân cả hai giẫm trên tuyết kêu lạo xạo. Họ trò chuyện những câu chẳng đâu vào đâu. Rồi dần đi đến gần bến xe.

"Em đi tuyến xe số mấy?" Phương Mộc nhìn về phía xa xa, có một chiếc xe buýt đang từ từ chạy lại.

"Tuyến 25." Khuôn mặt Trần Hy đỏ hồng vì lạnh, hai chân không ngớt giẫm mạnh, và đưa tay lên miệng hà hơi cho ấm.

Trong sắc trời gần tối, chiếc xe dần đi vào bến, chữ số in trên mũi xe dần hiện ra rõ hơn.

"Là xe này!"

Trần Hy nhìn kỹ hơn, "Không! Người quá đông. Em chờ chuyến sau vậy."

Phương Mộc không nói gì, anh nhìn chiếc xe buýt đỗ trước mặt, một số hành khách lên xuống, sau đó nó lại từ từ lăn bánh.

Nơi đỗ xe chỉ còn Phương Mộc và Trần Hy, họ cùng trầm mặc như hai người xa lạ. Những ánh đèn pha của ô tô chạy qua chạy lại kéo bóng họ trải ra rõ dài trên mặt đường. Rồi bóng này dần rón rén ngả vào bóng kia.

Phương Mộc cảm thấy rõ bờ vai của Trần Hy áp vào anh, hình như cô hơi run run.

Trần Hy khá cao, chắc phải cao 1m68.

Phương Mộc chờ người ra, không dám cựa quậy. Hồi lâu sau anh mới nói: "Em thấy lạnh à?"

Trần Hy khẽ gật đầu.

Nhìn sang bờ vai mảnh khảnh của Trần Hy, anh bỗng có ý nghĩ muốn ôm choàng lấy cô.

Bỗng nhiên, chiếc xe buýt tuyến 25 dừng lại bên đỗ, cứ như từ trên trời rơi xuống.

Phương Mộc buột miệng: "Xe đến rồi." Anh hối hận cũng không kịp nữa.

Trần Hy nhìn Phương Mộc, vẻ mặt cô có nét bất đắc dĩ.

Cô vẫy tay, rồi lẳng lặng lên xe. Chiếc xe lập tức chuyển bánh. Phương Mộc cảm thấy trên xe có một đôi mắt không ngừng nhìn mình, anh cũng nhìn mãi theo hướng xe đi, cho đến khi nó biến mất trong màn đêm.

Trên đường trở về ký túc xá, Phương Mộc đi ngang qua sân vận động. Khối kiến trúc chạy vòng quanh khổng lồ này đứng sừng sững trong đêm tối, như đang trầm mặc và nguy hiểm. Anh đứng bên cái cổng nhỏ, nơi Giả Liên Bác bị sát hại, do dự một lát, rồi anh bước vào.

Sân vận động phủ đầy tuyết, dường như thênh thang khác thường. Phương Mộc khẽ hít thở, rồi chậm chậm bước đi trên đường chạy xung quanh sân. Tuyết dưới chân anh kêu lạo xạo, nghe rất rõ giữa không gian tĩnh mịch. Thỉnh thoảng anh lại dừng bước, lắng nghe động tĩnh xung quanh, rồi lại tiếp tục bước đi.

Phía trước là bóng tối vô tận, và ở đầu kia của bóng tối ẩn chứa một bí mật to lớn.

Anh khao khát có thể vén bức màn tối ấy. Dù bí mật ấy có liên quan đến anh hay không, anh không biết, nhưng gần như bản năng nhất định thôi thúc anh từng bước tiến lên để tiếp cận nó.

Vì tò mò, hay là vì tự bảo vệ mình? Phương Mộc không thể có câu trả lời cho mình. Điều duy nhất anh có thể xác định là, phát hiện cái bí mật ấy cũng chính là phát hiện ra bản thân mình.

Càng lúc càng bước đến gần cái cột cờ. Tim Phương Mộc bắt đầu đập nhanh, nhịp thở cũng càng thêm gấp gáp.

Anh dường như vừa muốn phát hiện ra điều gì đó nhưng cũng vừa sợ nhìn thấy nó.

Cây cột cờ cô đơn đứng đó, không hề có con ma nữ nào đứng bên cạnh sụt sùi khóc than kể lể nỗi oan khuất.

Phương Mộc bước đến, đưa tay sờ cây cột giá lạnh nhẵn trơn.

Liệu nó có còn nhớ mình đã từng cảm nhận sự ấm áp của thân thể một cô gái, rồi càng lúc càng nguội dần không?

Chắc nó cũng không nhớ cô gái ấy lúc lâm chung đã từng tỉnh lại, cố giãy giụa hòng thoát khỏi sợi dây lạnh lẽo trói chặt cô.

Nó không nhớ gì hết.

Nhưng kẻ kia thì nhớ, hẳn nhớ tất cả mọi chuyện.

Chắc mày vẫn đang cười khẩy trong bóng tối. Chắc mày đang say sưa với nỗi sợ hãi và sự lúng túng của chúng tao. Và có lẽ mày đang sung sướng, ung dung lựa chọn một vật hiến tế tiếp theo?

Phương Mộc ngẩng nhìn bầu trời cũng một màu đen kịt.

Con ác quỷ đó là ai.

Trong đêm tối, thẳm sâu trong lòng Phương Mộc bỗng nảy sinh một ham muốn mạo hiểm. Toàn thân anh căng đầy một sức mạnh sắp sửa phun trào, anh thậm chí mong muốn tên hung thủ kia đang nhìn trộm anh trong đêm tối, rình thời cơ để hành động. Còn anh, anh cảnh giác, nhanh nhẹn, sẵn sàng tung ra một đòn chí mạng dành cho hung thủ.

Anh phấn khích nhìn khắp bốn phía, đôi tay anh hơi run run. Không cần vũ khí gì hết, chỉ đôi tay này là đủ, đôi tay này sẽ siết chặt yết hầu của hung thủ, như chặn đứng một vận mệnh.

Hồi lâu sau, Phương Mộc bình tĩnh trở lại. Anh thả hai tay xuống, cúi đầu, rồi rảo bước ra khỏi sân vận động.

Anh biết, sự phấn chấn của anh bắt nguồn từ cô gái đang ngồi trên xe buýt kia.

Anh cảm thấy hơi hổ thẹn vì sự ấu trĩ của mình.

Phòng ký túc chỉ có Chúc Tứ đệ và Ngô Hàm, điều hơi bất ngờ là, Vương Kiện cũng đang có mặt trong phòng.

"Những cậu kia đâu?" Phương Mộc hỏi. Anh đặt cặp sách lên giường, cúi xuống gầm giường lôi chậu rửa mặt ra.

"Nhị đệ và Ngũ đệ đi chơi quán Net và sẽ ở đó qua đêm luôn." Chúc Tứ đệ trả lời.

"Còn anh cả?"

"Ha ha! Anh cả sang phòng đối diện, nói là muốn chuyển sang đó để cùng ôn bài với Vương Kiện."

Vương Kiện thì "hừ..." và khịt mũi.

"Nhưng Vương Kiện cho rằng sang ở cùng chúng ta còn hơn là ở chung với anh cả." Ngô Hàm cười, nói.

"Tên phản đồ này!" Phương Mộc cũng phì cười. Rồi anh nháy mắt với Vương Kiện: "Hoan nghênh cậu trở về với quân ta!"

Lúc đang đánh răng, Phương Mộc nghe thấy ngoài hành lang có tiếng ồn ào bất thường, anh ngậm cả bàn chải đánh răng chạy ra, thấy ở đầu kia hành lang có hai người đang đánh nhau.

Anh nhận ra hai người ấy đều là sinh viên lớp Cơ Địa, đã từng ở cùng phòng với Vương Kiện.

Họ đang vật lộn giằng co, mồm thì không ngớt chửi tục. Xem ra, nguyên do là một anh nhìn trộm tài liệu ôn tập của anh kia. Anh kia điên tiết, nặng lời chửi rửa. Anh nhìn trộm thì cãi rằng mình biểu xén thầy giáo cho nên mới được tiếp tục ở lại lớp Cơ Địa. Hai anh cãi nhau rất hung, rồi dẫn đến ẩu đả.

Rất nhiều người tò mò chạy ra xem. Trong đó cũng có Vương Kiện đứng nhìn với vẻ hả hê khoái trá. Điều lạ lùng là các bạn cùng phòng hay cùng lớp, tất cả đều lạnh lùng đứng xem chứ không can ngăn hay khuyên nhủ. Cuối cùng, mấy cậu ở lớp bình thường thấy ngứa mắt bèn chạy vào tách hai người ra.

Màn náo kịch rồi cũng kết thúc.

Phương Mộc trở về phòng, sắp xếp chăn đệm chuẩn bị lên giường nằm thì thấy Vương Kiện lấy trong cặp ra mấy thứ đồ ăn: lạc rang, thịt nguội, trứng mặn gì đó... đặt lên bàn.

"Ngày cuối tuần, đừng học nữa, chúng ta nhâm nhi một chút!" Vương Kiện vui vẻ mời mọi người.

Chúc Tứ đệ lập tức hưởng ứng, chủ động xung phong xuống dưới nhà mua bia. Phương Mộc hơi do dự. Nhưng lại nghĩ gần đây quá căng

thẳng, mình cũng nên thư giãn một chút, rồi anh cũng vui vẻ hòa nhập.

Ngô Hàm nhìn mọi người, rồi cậu ta lật gối lấy ra chiếc phong bì rút ra tờ 100 tệ, đưa cho Chúc Tứ đệ.

"Hôm nay tớ chiêu đãi. Tứ đệ cứ mạnh tay mà mua!"

Chúc Tứ đệ cảm thấy bất ngờ. Trong cuộc giao lưu tài trợ học bổng hôm qua, một nhà doanh nghiệp đã đưa tận tay Ngô Hàm cái phong bì này. Gia cảnh Tam đệ khó khăn, ai cũng biết cả, vả lại, không nên đem tiền tài trợ học tập ra để ăn nhậu. Cho nên Chúc Tứ đệ xua tay từ chối.

Thấy mọi người cứ quyết không nhận, Ngô Hàm bèn cố kéo Chúc Tứ đệ cùng đi mua đồ ăn.

Phương Mộc nhìn Vương Kiện, mỉm cười, "Hôm nay cậu cao hứng thế?"

Vương Kiện châm điếu thuốc lá, "Hà hà... có gì đâu? Chỉ là muốn uống một chút thôi."

Vương Kiện miệng ngậm điếu thuốc, vui vẻ ngắm nhìn khắp gian phòng, rồi cầm cây đàn ghi-ta lên gảy một lúc.

"Phòng của các cậu tuyệt thật. Thế này mới ra dáng ký túc nam sinh chứ!"

"Thế này mà là tuyệt à?" Phương Mộc nhìn đám giày thể thao và bát tất vứt bừa trên sàn. "Phòng của bọn tôi có lẽ là nơi bẩn nhất khu ký túc II này."

"Sạch sẽ như bệnh viện..., vẫn còn hơn phòng bọn tôi nhiều!" Vương Kiện vẫn ngậm điếu thuốc, phát âm không thật rõ lời. "Lúc này cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, mấy gã đàn ông ấy không có chút tình người nào."

Phương Mộc bỗng hiểu ra tại sao Vương Kiện muốn tách khỏi các cậu kia, ra ở riêng. Một người đã bị "loại" mà vẫn sống trong cái tập thể

cũ, thì quả là khó chịu. Nhất là cái tập thể ấy lại rất thiếu tình nghĩa và đùm bọc, chỉ tràn ngập sự cạnh tranh và kình địch.

Lát sau Ngô Hàm và Chúc Tứ đệ đã trở về, tay ôm bọc to bọc nhỏ. Xem ra, Ngô Hàm đã chi không ít. Có bia, xúc xích, đồ hộp, lạp sườn, dưa góp và một bao thuốc lá nữa, chắc có ý dành riêng cho Vương Kiện.

Mọi người cùng nhanh tay bày các đồ ăn lên bàn. Ngô Hàm lấy ra hai cây nến, để đề phòng tắt điện.

Sau vài tợp bia, không khí trong phòng vui nhộn hẳn lên. Ai ai cũng mở "máy nói" thoải mái.

Vương Kiện rất phấn chấn, cũng liền thoảng nói nhiều hơn hẳn mọi ngày, chỉ hiềm cậu ta toàn nói về lớp Cơ Địa, và luôn miệng mặt sát mắng nhấc.

Ngô Hàm cũng hết sức phấn khích, luôn tay rót bia, động viên mọi người gấp thức ăn, rất giống một vị chủ nhà. Phương Mộc nhìn một bàn đồ ăn thức uống, thầm nhẩm tính, rồi hỏi Ngô Hàm: "Chắc Tam ca đã chi không ít, phải không?"

Ngô Hàm không ngớt xua tay: "Không vấn đề gì. Anh em ta vui là chính!"

"Cậu không rùng rình gì đâu, tôi cũng xin góp một chút." Phương Mộc sờ túi tìm ví tiền.

"Làm gì vậy? Cậu coi thường tôi thế?" Ngô Hàm xì mặt, chặn tay Phương Mộc. "Tôi đã nói là tôi chiêu đãi, cậu thôi đi cho!"

Phương Mộc thấy Ngô Hàm có vẻ cáu thật, bèn thôi.

Lúc gần 11 giờ thì anh cả thập thò ở cửa rồi bước vào. Chúc Tứ đệ gọi "nào, uống cho vui", nhưng anh cả từ chối. Sau đó cậu ta cứ đi đi lại lại trong phòng, thỉnh thoảng lại nhìn các bạn, có vẻ muốn nói gì đó.

Phương Mộc bảo anh cả cứ nói đi. Cậu ta ấp úng một lúc, rồi nói rằng mình không dám ngủ một mình ở phòng 351, muốn trở về phòng

này. Vương Kiện lại khuan các thứ của mình trên giường anh cả dịch ra chỗ khác, cười hề hề "châm chích" cậu ta mấy câu.

"Thấy chưa, tôi đã bảo cậu không có cái bản lĩnh đó!"

Mọi người đều xúm lại trêu chọc anh cả. Cậu ta ngượng nghịu chui tọt vào chăn, phớt lờ, không bảo sao.

Mấy phút sau, ký túc xá tắt đèn. Mọi người lâu bầu nguyên rủa, Ngô Hàm lập tức châm nến.

Ánh sáng yếu ớt cũng tạm đủ chiếu sáng cho căn phòng. Trong ánh sáng bập bùng, khuôn mặt mọi người lúc mờ lúc tỏ, sắc mặt dường như không ngớt thay đổi.

Vương Kiện có vẻ đã thấm men say, mặt đỏ gay như tôm he luộc chín. Cậu ta lim dim mắt vừa "thả" lạc rang vào miệng vừa nói lè nhè cứ như một ông già.

"Cậu cho rằng dễ mà vào được lớp Cơ Địa à? Không những phải có tài mà còn phải có duyên nữa!"

Phương Mộc đá vào chân Vương Kiện, ra hiệu "e rằng anh cả vẫn chưa ngủ". Nhưng cậu ta mặc kệ, cứ nói như bắn súng máy.

"Hừ, tôi cực ghét cái bọn khinh khỉnh ấy! Cậu cho rằng đã học năm thứ ba rồi, thi vào, học một năm nữa là có thể học thạc sĩ à? Bọn tôi phải học những bốn năm chết tiệt! Khi các cậu đi chơi game, đi tán gái thì bọn tôi làm gì? Vui đầu mà học! Kẻ này theo dõi kẻ kia mà học! Các cậu dù bị nợ một hai môn, cảm thấy chẳng sao cả, cùng lắm là sang năm học lại thi lại, nhưng bọn tôi thì sao? Hể có môn không đạt là bị lừa ra ngay!"

Cậu ta bỗng mở to đôi mắt vẫn đỏ nhìn khắp lượt mọi người.

"Lừa tôi ra ư? Hừ! Lừa tôi ra! Đừng hòng! Sớm muộn gì tôi cũng quay trở lại. Tôi muốn chúng nó mở mắt ra mà nhìn Vương Kiện này là..."

Vương Kiện bỗng ngừng lại, hình như đang muốn tìm từ ngữ nào đó để miêu tả sự vĩ đại của mình. Nhưng sau mấy giây nghệt ra, cậu ta mới uể oải nói ra một danh từ hết sức chung chung.

"Người tài."

Anh cả đang nằm, bỗng giờ mình rất mạnh.

Vương Kiện cười ha hả, tay chỉ vào anh cả đang nằm trong chăn. Vương Kiện miệng há hốc nhưng không nói được nữa, đôi mắt trào lệ. Rồi cậu ta ngoảnh sang bên, ngã vật xuống giường, bất động.

Mọi người xúm lại đỡ Vương Kiện đặt lên giường Phương Mộc, cậu ta giãy giụa một cách bất lực, miệng lẩm bẩm gì đó, tiếp theo là tiếng ngáy o o vang lên.

Cả ba người lại ngồi bên bàn, không ai nói gì, chỉ ngây nhìn ngọn nến. Hồi lâu sau, Chúc Tứ đệ thở dài: "Nó say rồi."

Ngô Hàm lắc đầu: "Vì một cái danh nghe kêu tinh tang, có đáng không? Sao những gã này cứ u mê như thế nhỉ?"

Chúc Tứ đệ hình như nhớ ra điều gì đó, nhìn Vương Kiện đang ngủ say và anh cả đang trùm chăn, khẽ nói: "Năm nay Tam ca có định thi vào lớp Cơ Địa nữa không?"

Phương Mộc hất hàm ra hiệu cho Chúc Tứ đệ đừng khơi lại vấn đề không vui đó nữa.

"Không!" Ngô Hàm dường như không nghĩ sâu xa gì, bình thản đáp. "Khi nào học hết năm thứ tư, tôi sẽ thi để học thạc sĩ, tôi không tin mình không đỗ."

"Lần trước, thật đáng tiếc cho cậu." Chúc Tứ đệ không chú ý đến vẻ mặt của Phương Mộc. "Nghe nói, vào lớp Cơ Địa không chỉ là kết quả thi tốt mà còn phải biểu xén thầy cô giáo nữa. Chắc cậu bị loại vì không lột tay cho họ."

"Tôi không biết." Ngô Hàm gượng cười lắc đầu, "Và cũng không thiết nghĩ nữa. Vả lại, dù có tiền, tôi cũng không lột tay."

Giọng cậu bỗng trở nên linh hoạt, "Tôi mời các cậu uống còn hơn."

Phương Mộc và Chúc Tứ đề đầu cười, cả ba nâng cốc lên, chạm cốc.

"Để cậu phải chi tốn kém, bọn tôi bắn khoản quá." Chúc Tứ đề quệt mép bị dính bia. "Tiền của cậu, đâu dễ gì có được?"

Ngô Hàm nhìn cái gói trên giường mình, bên dưới nó còn một chiếc phong bì đựng 2.000 tệ.

"Cái thứ tiền ấy... tôi không thiết!"

Cậu ta ngoảnh nhìn Phương Mộc và Chúc Tứ đề. "Các cậu tưởng họ giúp đỡ tôi thật à? Không! Họ giúp cho chính họ."

Trong buổi lễ tài trợ, nhà doanh nghiệp mặt mũi phương phi hồng hào nắm chặt vai Ngô Hàm, đặt cái phong bì vào tay cậu, nhưng mắt ông ta lại nhìn sang phía khác, mắt nhìn vào vô số máy ảnh đang chớp đèn. Cho nên động tác của các phóng viên trông rất buồn cười, cứ như là định tranh nhau xông lên cướp phong bì; động tác của nhà doanh nghiệp cứng đờ khá lâu trong ánh sáng của đèn Flash và những tiếng vỗ tay.

Cuối cùng, ông ta buông tay ra có vẻ "bị rịn", và không quên nói một câu tâm huyết: "Với chút tiền nhỏ này, tôi mong bạn sẽ học thật tốt."

Ngô Hàm thì chỉ nhìn xuống sàn, vẻ mặt không thể hiện gì, không thấy nét "cảm động" cũng không róm lệ. Nhà doanh nghiệp rất không bằng lòng, vừa định nói thêm nữa thì Ngô Hàm đã cầm phong bì bước ra khỏi sân khấu.

"Họ chẳng qua chỉ sử dụng tôi làm công cụ để biểu diễn, để thể hiện sự hảo tâm rộng rãi của mình, thế thôi."

Ngô Hàm nhìn ngọn lửa nến đang rung rinh. "Tôi không thể cho họ cơ hội ấy. Đó không phải là tiền trợ giúp, mà là thù lao trả công tôi đã

phối hợp với họ để biểu diễn." Cậu ta cúi đầu, giọng rất khẽ hầu như không thể nghe rõ. "Không ai có thể hạ nhục tôi, dù chỉ là một động tác cực nhỏ."

Bầu không khí bỗng nặng nề. Không ai uống thêm được nữa.

Chúc Tứ đệ ngưỡng nghịu giả vờ ngáp một cái. "Ta đi ngủ thôi! Chà! Sắp 1 giờ đến nơi."

Sắc mặt Ngô Hàm cũng bình thản trở lại. Cậu vừa phụ họa đồng tình với Chúc Tứ đệ vừa nhanh tay thu dọn các thứ còn sót trên "bàn tiệc", rồi cởi áo, lên giường.

Phương Mộc nhìn Vương Kiện đang ngủ li bì trên giường mình, anh đứng dậy, rồi lên giường của Ngũ đệ.

Anh dọn dẹp các thứ lộn xộn trên giường. Trong phòng dần vang lên tiếng thở tiếng ngáy đều đều. Anh khẽ cởi quần áo, tắt nến đã cháy gần hết, rồi chui vào chăn. Vừa nằm yên thì điện thoại của phòng đổ chuông.

Khuya thế này, có thể là ai nhỉ?

Phương Mộc bắn khoăn nhưng vẫn nhanh chóng vùng dậy xuống giường, cầm ống nghe lên.

"A lô?"

Không thấy trả lời.

"A lô?" Phương Mộc bắt đầu nóng gáy. Chắc là một tên khốn nào đó, rách việc, gọi điện gây rối. Vừa định dập máy thì ống nghe vọng ra giọng nói dịu dàng của Trần Hy.

"Chưa ngủ à?"

Tim Phương Mộc bỗng đập nhanh.

Hơi ngớ ra mấy giây, rồi anh ập úng nói: "Chưa... chưa ngủ. Sao... em cũng chưa ngủ à?"

"Không ngủ được."

Im lặng rất lâu. Phương Mộc tay cầm ống nghe, nghe rõ tiếng thở của Trần Hy.

"Vừa nãy em xem bộ phim kinh dị, giết người hàng loạt." Vẫn là Trần Hy lên tiếng trước. "Hì hì... hơi thấy sợ."

"À..." Phương Mộc cảm thấy có một làn hơi ấm dâng lên từ đáy lòng, anh mỉm cười. "Đừng nên tự hù dọa mình như thế."

"Vâng, em hiểu rồi." Tiếp đó là tiếng cười của Trần Hy: "Khuya thế này, anh đang làm gì thế? Vẫn đang phá án hay sao?"

Phương Mộc cảm thấy hình như mình có thể nhìn thấy nét cười của Trần Hy.

"Không! Anh vừa cùng các bạn trong phòng uống cốc bia."

"Đã say rồi chứ?"

"Không."

"Thế thì tốt."

Lại im lặng.

Phương Mộc cúi người, tay đặt trên bàn, gắng nhận dạng từng âm thanh ở đầu dây bên kia, dường như rất không muốn bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

"Nếu..." Giọng Trần Hy rất khẽ, hình như hơi run run. "Nếu người tiếp theo là em, thì anh có buồn không?"

"Đừng nói vớ vẩn." Phương Mộc vụt đứng thẳng người dậy, "Không thể, không thể có chuyện đó!"

"Em nói là nếu, nếu thế thì anh có buồn không?"

Phương Mộc im lặng mấy giây. "Có!"

Vừa nói xong, anh vội bổ sung ngay: "Em đừng sợ, anh sẽ..."
Phương Mộc lúng túng, nói lắp bắp: "Anh sẽ bảo vệ em."

Trần Hy khẽ bật cười.

"Em biết mà." Giọng cô rất vui vẻ: "Em biết."

"Em đừng nghĩ ngợi linh tinh."

"Hi hi... cứ yên tâm, em không dễ bị cho đi đứt đâu!"

Hắn là bộ dạng cô đang rất hài hước.

"Anh ngủ đi, kéo các bạn cùng phòng lại kêu ca."

"Được." Phương Mộc đáp, rồi lại hỏi thêm: "Em ở nhà cô em, chừng mấy ngày?"

"Hai ngày. Tối chủ nhật lại về trường. Ta sẽ gặp nhau."

"Được!"

"Em dập máy đây."

"Ừ." Phương Mộc vẫn áp tai vào ống nghe. Trần Hy im lặng mấy giây, rồi bật cười: "Kìa, sao anh không đặt máy xuống?"

"Anh chờ em."

"Anh đặt trước đi."

"Em đặt trước."

"Không, anh phải đặt trước."

Chắc Trần Hy đang mở to mắt, đôi môi xinh đang chum lại.

"Được, anh đặt trước."

Phương Mộc đặt ống nghe xuống. Mấy giây sau, hình như "chưa thể chấp nhận", anh lại nhấc ống nghe lên. Nhưng trong ống nghe chỉ có những tiếng tu tu... không ngớt.

Ngổ thật. Phương Mộc thầm chế nhạo mình.

Anh lại lên giường, cảm thấy bàn tay ươn ướt. Thì ra là tại lúc này anh nắm quá chặt ống nghe điện thoại. Anh lại tủm tỉm cười chính mình.

Các bạn đã ngủ say, hơi thở đều đều. Phương Mộc lắng nghe nhịp tim mình đang đập dần chậm trở lại. Hồi tưởng mấy phút điện thoại vừa rồi với Trần Hy, anh thấy sao mà ngọt ngào dễ chịu.

Rồi anh đi vào giấc ngủ. Trong mơ, anh nắm chặt hai bàn tay, miệng lẩm bẩm với mình.

Anh sẽ bảo vệ em.

Chương 15: BỮA TIỆC CỦA ÁC

MA

Hết vào dịp cuối năm, các đoàn thể trong trường đều rất bận rộn. Dù đợt thi học kỳ đang áp sát, thì các cán bộ đoàn thể vẫn có thể dành ra thời gian để tổ chức một số hoạt động. Ví dụ, đêm thơ tất niên đón năm mới, liên hoan ca múa từ biệt năm cũ... Tết tây năm nay dường như đặc biệt quan trọng, vì sau tiếng chuông 12 giờ đêm 31 tháng 12 thì cả nhân loại sẽ bước vào một thiên niên kỷ mới.

Năm 2000 khiến tất cả mọi người đặc biệt chú ý. Bởi lẽ, không phải ai ai cũng được chứng kiến lịch sử nhân loại bước vào một thời kỳ hoàn toàn mới, nhất là những sinh viên sinh vào những năm cuối thập kỷ 70, khi học tiểu học, họ đều dùng những cuốn vở mà trang bìa in một chú bé con đang cười phi thuyền bay về phía năm 2000. Thế kỷ 21 sẽ như thế nào đây? Vài hôm sau, tất cả sẽ rõ ràng.

Trong các hoạt động của các đoàn thể, người ta chờ đợi nhất là vở kịch nói của ban kịch Ánh Sao.

Ban kịch Ánh Sao là một trong những bộ phận lâu đời nhất của đoàn thể sinh viên Đại học Sư phạm, được thành lập vào giữa thập kỷ 80, hiện có hơn 100 thành viên. Lúc đầu, ban kịch chỉ là một tổ nhỏ nhỏ với vài sinh viên yêu thích sân khấu, họ dành thời gian ngoài giờ học để dàn dựng một số vở kịch ngắn, thỉnh thoảng cũng tham gia các liên hoan văn nghệ do nhà trường tổ chức. Về sau, có một sinh viên khoa Toán sau khi tốt nghiệp, chẳng rõ trời đất xui khiến ra sao, người ấy trở thành diễn viên điện ảnh. Trong một lần được phỏng vấn, anh ta nhắc đến ban kịch Ánh Sao, và thế là ban kịch nhỏ nhỏ này bỗng dưng nổi tiếng như cồn. Không chỉ quy mô ngày càng mở rộng, mà nó còn là một tổ chức của đoàn thể học sinh được nhận kinh phí ngày càng nhiều do các trường các viện của Đại học Sư phạm cấp cho. Hàng năm, vào các

ngày lễ tết quan trọng, ngày kỷ niệm thành lập trường hoặc trong các hoạt động quan trọng khác, đều không thể không có ban kịch Ánh Sao tham dự. Cho nên, trong dịp tết đón năm mới đầu tiên của thiên niên kỷ rất có ý nghĩa này, ban kịch Ánh Sao đương nhiên không đứng ngoài cuộc. Một vở kịch nói sẽ lên sân khấu vào đêm giao thừa đang được khẩn trương dàn dựng.

Kể từ sau lần nói chuyện điện thoại đêm hôm đó, Phương Mộc và Trần Hy bắt đầu chính thức có mối quan hệ. Dù chỉ là cùng đi ăn cơm, cùng đi tự học, đôi khi cũng đi dạo bên bờ hồ nhân tạo trong trường, nhưng đó vẫn là niềm hạnh phúc quá lớn đối với Phương Mộc, một anh chàng chưa từng trải nghiệm trong lĩnh vực tình cảm.

Các bạn cùng phòng ký túc đều rất quan tâm các bước tiến triển của tình yêu của Phương Mộc. Mỗi khi anh trở về phòng với nét mặt tươi roi rói, thì mấy "gã ngu ngơ" này đều bầu lấy anh như đàn ruồi rồi soi mói hỏi han đủ các thứ.

Phương Mộc phát ngán vì bị "mấy con sói đói tình cảm" này cắn vụn, anh chỉ mong bọn họ mau chóng kiếm được bạn gái để anh được yên thân.

Tối nay, khi bị Chúc Tứ đệ hỏi đến lần thứ ba, rằng "cậu đã hôn chưa", thì Phương Mộc không nén nhịn được nữa.

"Đồ khi nhà người tưởng ta cũng như người chắc? Sao cái đầu người toàn nghĩ đến cái chuyện ấy thế? Rồi rồi thì đi giặt vỏ gối của mình đi, nó vàng khè như tương rồi đấy!"

Mọi người đều phì cười. Chúc Tứ đệ đỏ mặt chạy đến bóp cổ Phương Mộc.

Vừa chật vật đánh bại Chúc Tứ đệ xong, thì Ngũ đệ nằm giường trên lại thò đầu xuống hỏi:

"Phương Mộc thật thà khai báo đi, hai người, ai thổ lộ trước?"

"Thổ lộ?" Phương Mộc chưa hiểu: "Thổ lộ cái gì?"

"Nói là người này thích người kia, hoặc là nói các câu na ná như thế."

Phương Mộc nghĩ ngợi. "Chưa nói, bọn tôi đều chưa ai nói gì cả."

"Hứ! Lẽ nào lại thế? Hò hẹn người ta gần đấy lần rồi mà không nói nổi một câu "anh yêu em" hay sao?" Anh cả chêm vào một câu.

Phương Mộc lại ngẫm nghĩ. Ừ đúng thật, thời gian gần bó với Trần Hy cũng khá khá rồi, mà cả anh lẫn Trần Hy đều chưa từng nói ai yêu ai hoặc ai thích ai...

"Điều này rất quan trọng hay sao?"

"Tất nhiên." Anh cả tỏ ra là gã sành sỏi yêu đương. "Cậu không mở miệng thổ lộ thì làm sao người ta gần bó với cậu được?"

"Con gái, đều cần nghe cam kết, cậu phải cam kết với cô ấy, dù là không thật lòng, cô ấy sẽ coi đó là lý do để phấn đấu không biết mệt mỏi!" Nhị đệ cũng ra vẻ triết lý sâu sắc. "Cho nên, con gái... là một loại động vật thích được phỉnh phờ."

"Nghỉ cho khỏe! Việc của sư phụ, sư phụ không cần các người làm cố vấn đâu."

Phương Mộc cười hề hề "không thèm nghe", nhưng đầu anh suy nghĩ về những lời của họ.

Hai hôm nay Trần Hy đều ra khỏi phòng tự học rất sớm, anh hỏi "em đi đâu" thì Trần Hy không chịu nói, và cũng không để cho anh đi cùng.

Liệu có phải tại anh chưa thổ lộ, cho nên cô ấy cảm thấy không vui?

Anh yêu em. Chỉ ba chữ quá ư đơn giản. Nhưng có nói ra hay không, quả là một vấn đề.

Lúc này, cửa bỗng mở ra.

Căn phòng ký túc xá vừa rồi còn rất huyền ảo bỗng chốc yên lặng như cõi chết.

Một con ma bước vào.

Đầu nó nhăn thín, da đầu đen xỉn.

Nó ngẩng đầu lên.

Còn cái mặt nó...

Đôi mắt chỉ là hai cái hốc sâu hoắm đỏ lòm, không có mũi, chỉ có hai rãnh sâu và dài, đang không ngớt khép vào hé ra; trên hai má là những nét khắc vạch lạnh lùng, sau đôi môi mỏng tang mọc đầy những cái răng trắng nhớn.

Nó là gì thế này?

Các cậu sinh viên đều sợ tái mặt, nhìn chòng chọc vào nó. Nó ngạo mạn nhìn khắp căn phòng, rồi từ từ mở miệng.

"Khi lá rụng tung bay chấp chới, khi hoa hải đường tan tác trong gió..." Nó trang trọng đưa tay lên, như thể nắm lấy một sợi tơ mong manh bay trong không khí. "Khi đại dương không còn xanh nữa, khi bầu trời đã hết sáng trong, khi mặt trời mặt trăng đều lặn hết, khi lũ trẻ rời bỏ mái ấm..."

Tay nó từ từ hạ xuống, "Người thân yêu ơi, đó là lúc ta đang yêu nàng."

Nó áp bàn tay lên ngực, rồi lại đưa về phía trước.

"Chỉ có nàng, chỉ có nàng biết nỗi khổ đau của ta; chỉ nàng mới có thể cứu ta ra khỏi ngọn lửa của địa ngục; chỉ nàng mới có thể đưa ta thoát ra khỏi đám chúng sinh xấu xa, giả dối!"

Nó xoay người, áp hai tay lên bức tường ố vàng với vô số vết bẩn, rồi nó tỳ trán lên tường.

"Nữ thần của ta, người yêu của ta! Nàng đã nhìn thấy rồi, nàng đã nhìn rõ tất cả! Hẳn khốn đốn, hẳn đã sụp đổ! Các vị không ngớt chế nhạo anh ta, nhưng các vị nên biết, anh ta gục ngã ở một tầm cao hơn các vị..."

"Mày đi mà chết đi!" Một chiếc giày của Phương Mộc lia đến. Tiếng cười ha hả vang lên.

Con ma bị ăn đòn vào mông, nhưng nó vẫn cười hềnh hếch. Nó quay lại, đưa tay lên đầu kéo mạnh. Lộ ra khuôn mặt Ngô Hàm đang cười tít.

"Thế nào? Có thú vị không?"

Cả căn phòng bỗng tràn ngập tiếng cười và những lời nguyên rủa.

"Cậu làm tớ sợ gần chết." Ngũ đệ mặt trắng bệch, hai tay ôm ngực, thở hồng hộc. "Tớ cứ tưởng là ma thật."

"Cái gì đây?" Chúc Tứ đệ giật lấy bộ khăn trùm đầu của Ngô Hàm, ngăm ngúa, rồi đội lên đầu mình.

Ngô Hàm giật lại. "Thôi đi! Coi chừng cậu làm hỏng nó mất thôi!"

Rồi cậu ta ngoảnh sang hỏi Phương Mộc. "Sao cậu không thấy sợ?"

Phương Mộc cười nói: "Thoạt đầu tôi cũng giật mình, nhưng rồi tôi nhận ra quần áo cậu đang mặc."

"Cậu không biết thưởng thức nghệ thuật là gì!" Ngô Hàm bĩu môi chê bai: "Người ta nghe lời thoại, còn cậu lại nhìn trang phục."

"Cậu đội cái của nợ này để làm gì?" Phương Mộc chỉ vào bộ khăn trùm đầu của Ngô Hàm. "Để dọa người ta à? Hình như nó khá đắt đấy!"

Ngô Hàm cười bí hiểm, "Tớ không thể cho cậu biết."

Phương Mộc lườm cậu ta một cái, nhưng rồi anh hiểu ra ngay.

"Diễn kịch! Đúng! Tam đệ là thành viên của Ban kịch Ánh Sao. Đây là đạo cụ chứ gì?"

Ngô Hàm chỉ nghe răng cười, không bảo sao.

Mọi người đều phấn chấn, đua nhau hỏi Ngô Hàm.

"Nội dung nói về gì?"

"Kịch hiện đại hay cổ trang?"

"Nói về ma quỷ, kinh dị à?"

"Cậu thủ vai gì?"

Ngô Hàm chỉ cười trừ, nét cười đầy vẻ thỏa mãn trước sự quan tâm của mọi người.

"Các cậu đừng hỏi nữa, tạm thời giữ bí mật. Đến hôm tất niên các cậu sẽ biết."

"Đừng hẹp hòi như thế." Chúc Tứ đệ không chịu buông tha. "Chỗ anh em với nhau, sao phải giữ bí mật? Hé lộ một chút đi, bọn tôi hứa sẽ không nói ra đâu."

"Cậu..." Ngô Hàm cười, tay chỉ vào mũi Chúc Tứ đệ. "Cái mồm cậu... tối nay tôi cho cậu biết thì ngày mai cả trường sẽ biết ngay!"

Nói rồi Ngô Hàm xách chậu rửa mặt, mở cửa bước ra.

Chúc Tứ đệ có vẻ ngượng nghịu: "Thằng cha này quái thật!"

Mấy phút sau, Phương Mộc đi đánh răng lại nhìn thấy Ngô Hàm miệng ngậm bàn chải đánh răng và lăm nhăm gì đó.

Phương Mộc bước đến vỗ vai cậu ta.

"Ngôi sao kịch nói vẫn đang nhăm lời thoại à?"

Ngô Hàm ngoảnh sang cười cười.

"Cậu diễn gì, bật mí một chút được không?"

Ngô Hàm nhìn xung quanh, trong nhà vệ sinh này chỉ có hai người bọn họ.

"Vai chính."

"Giỏi quá, Tam ca!" Phương Mộc lại càng tò mò: "Nội dung vở kịch là gì?"

"Hi hi... tớ không thể nói."

"Vừa nãy cậu lăm băm, là lời thoại à?"

"Đúng! mấy câu thoại trước khi chém đầu một cô gái."

"Chém đầu ư?" Phương Mộc bỗng mở to mắt.

"Kìa! Tất nhiên là đầu giả, bằng nhựa." Ngô Hàm nháy mắt với Phương Mộc, "Cậu đoán xem, tớ sẽ chém đầu ai?"

"Tớ biết sao được?" Phương Mộc hơi ngớ ra, nhưng anh lập tức hiểu ngay ý của Ngô Hàm. "Trần Hy chứ gì?"

"Hi hi... Đúng! Cô ấy sắm vai nữ chính. Cậu không ghen đấy chứ?"

Thì ra là thế. Phương Mộc thầm nghĩ, thảo nào mấy hôm nay Trần Hy có vẻ là lạ.

Trở về phòng, Phương Mộc vừa sắp xếp giường chiếu vừa suy nghĩ xem ngày mai nên "moi tin" từ Trần Hy ra sao.

Ngay với mình mà cô ấy cũng giữ bí mật.

Hồi lâu sau, Ngô Hàm mới trở về phòng, cậu ta chưa cởi áo đi ngủ vội, vẫn còn đứng soi gương chán chê. Mọi người trên cậu ta là "tự sướng", cậu ta cũng mặc kệ.

Sau 11 giờ một chút, đèn tắt.

Trong màn tối, Phương Mộc lơ mơ nhìn thấy Ngô Hàm lại chụp đạo cụ lên đầu, soi gương ngắm nghía cái "bộ mặt hung ác" của mình, im lặng đứng đó rất lâu.

Đồ tâm thần. Phương Mộc khẽ nguyên rửa, rồi nhắm mắt ngủ. Vừa lơ mơ sắp ngủ thì nghe thấy tiếng Ngô Hàm.

"Hắn khốn đốn, hắn đã sụp đổ! Các vị không ngớt chế nhạo anh ta..."

Phương Mộc mở mắt ra, Ngô Hàm vẫn đứng đó với tư thế vừa rồi, đứng trước gương, bất động.

"Nhưng các vị nên biết, anh ta gục ngã ở một tầm cao hơn các vị. Anh ta vui đến cùng cực rồi đâm buồn chán."

Rồi Ngô Hàm quay phắt người lại, trong bóng tối, đôi mắt cậu ta long lanh rực sáng.

Cậu ta từ từ đưa tay lên, chỉ vào khoảng giữa căn phòng, giọng cậu ta trầm xuống, và hung ác.

"Nhưng ánh sáng của anh ta vẫn rực rỡ ngay sau bóng tối của các vị."

Khai thác Trần Hy chẳng mấy khó khăn. Sau mấy câu ứng phó đơn giản, Trần Hy đã thừa nhận ngay mình đang tập kịch, và còn tiết lộ với Phương Mộc những nội dung chính của vở kịch.

Đây là vở kịch nói theo kiểu giả tưởng huyền bí, một anh thợ làm vườn thượng uyển của hoàng đế yêu cô công chúa, nhưng sự cách biệt quá lớn về địa vị khiến anh không dám thổ lộ tình cảm của mình. Về sau, đất nước bị giặc ngoại xâm tràn đến, tình thế rất nguy cấp. Anh thợ làm vườn bị quỷ sứ dụ dỗ lừa phỉnh đã bán rẻ linh hồn của mình, rồi biến thành một vị anh hùng có phép thuật cao cường, anh đã đánh tan giặc ngoại xâm, cứu nguy cho đất nước. Công chúa và anh cưới nhau. Nhưng quỷ sứ phỉnh phờ anh nhằm mục đích hút máu của công chúa để nó được trường sinh bất tử. Cho nên anh thợ làm vườn đã bị quỷ sứ điều khiển,

rồi tự tay sát hại công chúa. Lúc tỉnh lại, anh hồi hận thì đã muộn. May sao có vị thần linh đã đưa ra gợi ý: anh thợ làm vườn có thể moi quả tim mình ra để cứu công chúa được hồi sinh. Cuối cùng, kế hoạch của quỷ sứ đã thất bại. Ngô Hàm và Trần Hy sắm vai anh thợ làm vườn và công chúa.

Nội dung chẳng ra sao. Phương Mộc nghĩ bụng.

"Nghe nói, có tình tiết chặt đầu."

"Vâng. Anh có thấy sốc không?"

"Sốc cái gì chứ? Chẳng rõ người biên kịch nghĩ gì, sao cứ phải làm thành vở kịch kiểu hạn chế đối tượng như vậy?"

"Thế mới gọi là nghệ thuật tiên phong chứ!" Trần Hy cười vui vẻ, hỏi: "Em bị người ta chặt đầu, anh thấy xót không?"

Phương Mộc chưa kịp trả lời thì khuôn mặt Trần Hy đã đỏ bừng.

Phương Mộc xách một túi nilon to đựng đầy các món thực phẩm và đồ uống, bước về phía cửa vào của câu lạc bộ sinh viên. Khu vực cửa hơi thiếu ánh sáng, một sinh viên cao to đang đứng đó, cảnh giác nhìn Phương Mộc.

Ngay cửa vào treo một bức rèm dày nặng, có thể thấp thoáng nghe thấy những tiếng đàn và tiếng nói cất cao giọng.

"Xin lỗi bạn nhé! Bên trong đang dựng các tiết mục, bạn không thể vào."

"Tôi vào gặp Trần Hy." Phương Mộc giơ cái túi lên, "Cô ấy bảo tôi..."

Cậu sinh viên nhìn cái túi, rồi lại nhìn Phương Mộc, mỉm cười.

"Thì ra... anh là người nhà vào xem diễn xuất."

Phương Mộc đỏ mặt, chẳng biết nên nói sao.

"Vào đi!" Cậu ta vẫy tay.

Hừ! "Xem diễn xuất"? Hẳn cho rằng hẳn đang làm phim hay sao? Phương Mộc lâu bầu, rồi vén rèm bước vào.

Trong rạp kịch, ánh sáng rất yếu, chỉ có vài ngọn đèn ở chỗ mấy hàng ghế đầu và sân khấu. Trên sân khấu đang dàn dựng một cảnh chiến tranh. Một nhân vật có vẻ là chỉ huy đang làm các động tác rất khoa trương, phía sau là vài binh sĩ thời cổ đội mũ mặc giáp, tay cầm giáo dài. Bàn tay vị chỉ huy đang làm vô số các chiêu phức tạp. Các binh sĩ ngả nghiêng theo động tác của chỉ huy, không ngừng lùi bước rồi thất bại, đội ngũ tan tác.

Có thể đoán rằng người sắm vai chỉ huy là Ngô Hàm.

Phương Mộc nhảy lên một góc rồi ngồi yên, xem họ luyện tập tiết mục.

Tiếp đó là một cảnh hân hoan chào đón vị anh hùng thắng trận trở về, một tốp người thấp tùng công chúa ra sân khấu.

Công chúa Trần Hy đầu đội vòng hoa, mặc áo dài trắng tinh, mái tóc đen nhánh thả trên vai, trông rất lộng lẫy. Ngô Hàm ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước đoàn quân. Đi đến giữa sân khấu thì cậu ta rảo bước rồi quỳ xuống dưới chân công chúa, cầm bàn tay công chúa áp lên trán mình.

Công chúa khẽ vuốt vai người anh hùng. Hai người nói vài lời thoại với nhau, rồi Ngô Hàm đỡ công chúa đứng dậy, hai người cùng biểu diễn một đoạn vũ đạo đòi hỏi kỹ thuật cao. Âm thanh du dương cất lên, những mảnh giấy màu đủ màu sắc tung bay lả tả trên sân khấu.

Một cậu chàng trông có vẻ như đạo diễn hét lên một tiếng, "Dừng!" Những người trong tổ công tác ngồi dưới sân khấu đều vỗ tay râm ran.

"Diễn khá lắm, nghỉ ngơi chút đi, sau đó sẽ diễn tập cảnh hôn lễ."

Công chúa nhanh nhẹn nhảy xuống sân khấu, ngơ ngác nhìn đám khán giả.

Phương Mộc vỗ tay. Trần Hy mắt sáng lên, chạy ào đến chỗ anh.

"Chịu khó nghe lời nhỉ? Bảo anh đến, anh đến luôn."

"Nếu không, em sẽ lại thắc mắc." Phương Mộc mỉm cười, đẩy cái túi nilon về phía Trần Hy.

Trần Hy tươi cười giở túi ra xem, rồi chọn một gói ô mai, mở ra cầm một quả lên, thận trọng thả vào giữa đôi môi đã tô son hồng.

Trần Hy vừa nhấm nháp ô mai vừa liếc nhìn Phương Mộc đang dán mắt nhìn mình. Cô mỉm cười.

"Em có xinh không nào?"

"Xinh!" Phương Mộc chân thành nói.

Trần Hy lè lưỡi nhăn mặt trêu anh, rồi cô ngoảnh về phía sân khấu.

"Ngô Hàm ở cùng ký túc xá với anh à?"

"Đúng."

"Anh ta sức lực rất khá, có thể nhắc em lên một cách dễ dàng; trông bề ngoài thì bình thường nhưng anh ta rất có năng khiếu nghệ thuật."

Trần Hy trầm trồ nhìn Ngô Hàm, cậu ta đang nói gì đó với đạo diễn. Nửa phút sau, đạo diễn ngoảnh sang bên này gọi to: "Trần Hy, lại đây một lát!"

"Đến ngay đây!" Trần Hy ném quả ô mai đi, "Chờ em nhé!"

Ngô Hàm cũng ngoảnh sang, nhìn thấy Phương Mộc, cậu ta gật đầu.

Đạo diễn nói với Ngô Hàm và Trần Hy mấy câu. Sau đó Trần Hy đi theo một người. Ngô Hàm bước đến chỗ Phương Mộc.

"Đến an ủi thăm hỏi diễn viên à?" Ngô Hàm không ngần ngại "lục soát" ngay cái túi nilon. "Chà! Toàn là những món dành cho con gái ăn. Trọng sắc khinh bạn quá đấy!"

Phương Mộc phớt lờ câu nói châm chọc của Ngô Hàm, anh giơ ngón tay cái về phía cậu ta: "Tam ca, thật cừ khôi!"

Ngô Hàm mỉm cười: "Trần Hy cũng rất tài!"

Trần Hy đang mặc thử một bộ trang phục diễn kịch, na ná như một thứ áo dạ hội, trông lấp lánh rất tuyệt, mấy tay nam diễn viên đang trở mắt nhìn cô.

"Cậu nên để mắt vào!" Ngô Hàm hích vai vào Phương Mộc, "Có không ít kẻ đang tầm tía cô ấy đấy!"

Phương Mộc nhìn mấy nam diễn viên đang đứng trên sân khấu, anh nào cũng cao lớn khôi ngô, hoành tráng.

Rồi anh cúi nhìn mình: chiếc áo nhung đã mặc mấy năm trời, chiếc quần bò thì bạc phếch, đôi giày thể thao lấm bùn...

Phương Mộc cau mày, lần đầu tiên anh cảm thấy mình có phần luộm thuộm nhếch nhác.

Lúc này, đạo diễn hô: "Các nhóm chú ý, bắt đầu tập!"

Ngô Hàm đứng lên, vỗ vai Phương Mộc: "Ông bạn hãy cố lên, Trần Hy là cô gái rất tốt đấy."

Trần Hy cũng vội chạy lên sân khấu, đứng đó nhìn về phía Phương Mộc, nhún vai.

Phương Mộc vẫy tay, tỏ ý "anh không sao".

Tuy nhiên, không chờ đến lúc kết thúc buổi tập luyện, anh đã ra về.

Lúc đi qua hành lang ra cửa câu lạc bộ, Phương Mộc nhìn thấy trên tường treo một tấm gương lớn. Anh nghĩ ngợi, rồi bước lại soi gương, quan sát kỹ mình trong gương.

Đó là một anh chàng đầu húi cua, sắc mặt hơi nhợt nhạt, trông rất bình thường, không thể bình thường hơn.

Khi ra khỏi câu lạc bộ, Phương Mộc đưa ra một quyết định.

Cái quyết định này rất "tâm tâm", rất đượm chất phim ảnh tình tứ, rất không giống với anh thường ngày. Nhưng vì một cô gái như Trần Hy, thì rất đáng để anh làm.

Anh phải thổ lộ nỗi lòng của mình với Trần Hy.

Đêm bắc cầu sang thiên niên kỷ mới, sau khi buổi diễn kết thúc, anh sẽ nói với Trần Hy: anh yêu em.

Hôm đó đã đến rất nhanh.

Buổi tối ngày 31 tháng 12 năm 1999, nhà trường tổ chức dạ hội đón năm mới. Nội dung không ngoài các tiết mục hợp xướng, tấu, tiểu phẩm, múa... Dạ hội kết thúc lúc 8 giờ tối. Thời gian sau đó dành cho hoạt động của các đoàn thể sinh viên. Đến 12 giờ đêm sẽ bắn pháo hoa ở trước cửa khu nhà hành chính.

Lúc 10 giờ tối, vở kịch nói "Bữa tiệc của ác ma" đang rất được ngóng chờ sẽ mở màn tại rạp kịch câu lạc bộ.

Rạp kịch có sức chứa 3.000 người, đã hoàn toàn kín chỗ, ngay các lối đi cũng chật ních người. Phương Mộc tuy đã đến sớm nhưng cũng không kịp chiếm chỗ ở hàng ghế đầu, anh đành ngồi ở giữa rạp với các bạn cùng phòng.

Vở diễn đã bắt đầu. Tuy chỉ là kịch nói nghiệp dư của nội bộ sinh viên nhưng ánh sáng, trang phục và đạo cụ đều rất nghiêm chỉnh, các diễn viên biểu diễn cũng rất hay. Đã diễn được một tiếng đồng hồ, lúc

này tình tiết đượm màu huyền bí đan xen lãng mạn đang rất thu hút khán giả, không khí hết sức náo nhiệt.

Giặc ngoại xâm đã bị đánh lui, người anh hùng thắng trận trở về. Con người dũng cảm đã giành được trái tim của công chúa, quốc vương tổ chức hôn lễ rất long trọng cho họ. Nhưng ngay buổi tối diễn ra hôn lễ, con ác quỷ đã lặng lẽ xuất hiện. Nó khống chế hoàn toàn người anh hùng, nó điều khiển chàng biến thành bù nhìn của ác quỷ, mặt mũi chàng trở nên xấu xa tàn độc.

Chàng giết công chúa để làm yến tiệc dâng cho ác quỷ.

Lúc gần nửa đêm thì cao trào của vở kịch sắp lên đến đỉnh điểm.

Trên sân khấu với ánh sáng quái dị xanh lét và nền nhạc là tiếng dương cầm đơn điệu, con ác quỷ mặt mũi nanh ác đẩy một cái xe nhỏ từ từ bước ra sân khấu. Trên xe là công chúa đang nằm, bên trên phủ tấm vải trắng. Tiếng nhạc chậm chậm và ghê rợn len lỏi khắp rạp kịch và những tiếng trống đáng sợ bất ngờ vang lên.

Cả rạp kịch nín thở.

Người anh hùng bắt đầu nhảy múa bên công chúa, thể hiện tâm trạng đau khổ quặn quại giằng xé của mình.

Người anh hùng múa như điên như dại, khán giả bên dưới hết sức căng thẳng, các cặp đôi nam nữ cũng bất giác nắm chặt tay nhau.

Phương Mộc thì cảm thấy không bình thường.

Người đang múa trên sân khấu, hơi lạ.

Người ấy có chiều cao na ná như Ngô Hàm nhưng trông mạnh mẽ hơn hẳn Ngô Hàm. Nhìn bộ quần áo bó sát người, cánh tay và bắp chân đều căng tròn, lồng ngực cũng rất đầy đặn, thì biết.

Phương Mộc không nghe nói phải thay diễn viên.

Mặt khác, các động tác vũ đạo của người này khác xa với lúc tập luyện; tuy anh không hiểu gì về vũ đạo nhưng cũng nhận ra người này múa lung tung chẳng ra sao, không hề có chút mỹ cảm, không ăn nhập gì với nhạc nền.

Người anh hùng đã múa xong, bước đến cái xe đẩy rút ra một cây rìu sáng loáng.

"Ôi..." Cả rạp kịch đều kinh hãi kêu lên.

Phương Mộc mở to mắt.

Không đúng. Rõ ràng là lúc này còn một đoạn lời thoại khá dài kia mà?

Phương Mộc nhớ lại lúc anh nói chuyện với Ngô Hàm trong nhà vệ sinh. Lúc này anh có một linh cảm chẳng lành. Anh cố nghển cổ nhìn lên sân khấu.

Người anh hùng lật tấm vải trắng trên xe lên. Công chúa đang nằm đó ngủ say.

Phương Mộc đứng thẳng dậy, bất chấp những người ngồi hàng ghế sau la ó.

Chỗ này cách sân khấu rất xa, chỉ có thể nhìn thấy cái đầu của ma-nơ-canh bằng nhựa được chụp bộ tóc màu đen rất dài.

Người anh hùng cầm cây rìu dứ dứ trên cổ "công chúa" một cái, sau đó giơ cây rìu lên cao rồi bổ xuống thật mạnh.

Cả rạp kịch rú lên, sau đó là những tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Cái đầu công chúa... à không, cái đầu lâu bằng nhựa lập tức rơi xuống sàn, lăn mấy vòng rồi nằm im bất động.

Giống y như thật! Thật đến nỗi các khán giả ngồi hàng ghế gần sân khấu có thể nhìn thấy máu tươi đang phun ra từ chỗ đứt ở cổ.

Tim Phương Mộc đập như điên. Một cảm giác kinh hãi chưa từng có dâng lên trong anh.

Đó chỉ là ma-nơ-canh bằng nhựa. Chắc chắn là thế.

Anh không ngớt thầm an ủi mình. Anh nhìn dán mắt quan sát từng động tĩnh của "công chúa đã mất đầu" trên sân khấu.

Sau khi chém đầu công chúa, người anh hùng vút lưỡi rìu xuống, quay người đi ra một bên sân khấu rồi biến mất.

Tiếng nhạc quái dị lại tiếp tục, sân khấu tạm bỏ trống. Các khán giả ngơ ngác không hiểu ra sao, họ bắt đầu xì xào bàn tán. Lát sau, một tốp diễn viên bước ra có phần lộn xộn, rồi họ xếp thành hàng và bắt đầu múa, múa rất rối loạn.

Xác "công chúa" nằm giữa sân khấu, trên sàn là một vũng "máu me".

Một vũ công nhảy nhót, rồi xoay đến trên "vũng máu". Anh ta lỡ trượt chân ngã phệt xuống sàn, rồi anh lóng ngóng ngồi dậy. Anh ta nhận ra mình đang đối diện với cái "đầu lâu" trên sân khấu.

Anh ta chờ ra, và lập tức kêu thét lên, tiếng kêu kinh hãi đến cùng cực.

Mấy phút sau, những ai đi qua câu lạc bộ được chứng kiến một sự kiện hãi hùng nhất trong lịch sử của trường Đại học sư phạm: dòng người từ trong câu lạc bộ tràn ra như nước lũ, mặt mũi ai nấy đều như kẻ mất hết hồn vía. Cửa ra vào bị méo mó biến dạng vì không chịu nổi sự chen chúc xô đẩy. Các ô kính vỡ tan. Cuối cùng, "rầm" một cái, ô cửa đổ sập. Có người ngã sấp trên những mảnh kính vỡ, họ lập tức bị người đi sau giẫm lên và chạy qua. Tiếng kêu gào, tiếng khóc, tiếng kêu cứu không ngớt vang lên.

Đúng lúc này vang lên tiếng chuông báo 12 giờ đêm, vô số những tia chớp pháo hoa rực rỡ đủ màu dâng lên không trung trước khu nhà hành chính.

Đã bước sang năm 2000.

Chương 16: NĂNG KHIẾU TRỜI

CHO

Vụ án mạng đầu tiên của thế kỷ 21. Đinh Thụ Thành nghĩ vậy, khi đang ngồi trong xe.

Bên ngoài cửa kính xe là biển người đông như nước thủy triều, và những ánh chớp pháo hoa đang phóng lên cao. Xe cảnh sát phát ra tiếng còi hú chói tai, chạt vật len lỏi giữa đám đông. Thịnh thoảng cũng có ánh mắt ngạc nhiên nhìn vào xe cảnh sát, nhưng rồi ánh mắt ấy cũng bị nhấn chìm trong không khí từng bừng xung quanh. Trong thời khắc lịch sử này, cái chết dường như là một thứ gì đó hết sức xa lạ.

0 giờ 19 phút ngày 1 tháng 1 năm 2000. Ở Đại học Sư phạm thành phố C.

Người trong rạp kịch đã bỏ chạy bằng hết, chỉ thấy những chai nước khoáng, các túi đồ ăn vặt, những cành hoa giập nát và những đôi giày dép vứt lại, vung vãi khắp nơi.

Sân khấu trống trơn, lúc này hình như quá thê lương. Một thi thể phụ nữ lạng lẽ nằm trên chiếc xe nhỏ, đứng bên cạnh là vài cảnh sát và các nhân viên phòng bảo vệ của trường vẻ mặt rất căng thẳng.

Đinh Thụ Thành nhảy lên sân khấu, suýt nữa giẫm phải đám máu chưa hoàn toàn khô cứng. Bên vũng máu là cái đầu người với mái tóc dài rối bời che phủ, nhìn không rõ mặt mũi ra sao nhưng có thể khẳng định là phụ nữ. Một cái rìu nằm trên sàn cách thi thể khoảng 3 mét.

"Chúng tôi đều chưa đụng đến bất cứ thứ gì." Một anh cảnh sát bước lại nói. "Còn có vài người khác đang tìm kiếm trên gác."

Đinh Thụ Thành gật đầu. Anh thận trọng đi vòng qua vũng máu, bước đến bên cái xe nhỏ.

Cái xác không đầu trông có vẻ quá ngắn, máu ở vùng cổ bị chặt đứt đã đông lại, có thể nhìn rõ các cơ thịt và xương gãy đều không còn màu máu đỏ nữa.

Lúc này có tiếng huyên náo từ ngoài cửa rạp hát vọng vào. Đinh Thụ Thành nhìn ra hướng đó thấy một nam giới đang hốt hải chạy vào, phía sau là hai cảnh sát đang định giữ anh ta lại.

"Có phải cô ấy không?" Anh ta vừa chạy vừa hét lạc cả giọng, ánh mắt đầy nét kinh hãi không sao diễn tả nổi.

Không ai trả lời. Mọi người đều kinh ngạc nhìn anh ta.

"Có phải cô ấy không?!!" Anh ta chạy đến sân khấu, cố sức trèo lên nhưng bị hai anh cảnh sát kia đã đuổi kịp, kéo xuống.

Các cảnh sát cùng ghì anh ta xuống, anh ta không chịu, vừa giãy giụa vừa cố nhìn lên sân khấu.

"Cho tôi... cho tôi nhìn cô ấy..."

Nhưng chỉ vô ích, cảnh sát đã vặn hai tay anh ta ngoặt ra sau lưng rồi lôi ra bên ngoài.

"Vớ vẩn quá!" Một anh cảnh sát nhắc cái mũ đang đội ra, lau mồ hôi đầm đìa trên trán. "Hắn bất thành linh xông vào, ba người không ngăn nổi hắn!"

Đinh Thụ Thành gượng cười, vừa định nói gì đó thì nghe thấy máy vô tuyến gắn trên người một cảnh sát vang lên:

"Tầng 3, tầng 3 có người!"

Dù đã phán đoán rằng hung thủ rất có thể đã bỏ trốn nhân lúc rối loạn, cảnh sát vẫn tổ chức lục soát rất kỹ khắp câu lạc bộ. Ở trên tầng 3, họ phát hiện ra một nam thanh niên đang nằm ngất xỉu trong nhà vệ sinh.

Đinh Thụ Thành dẫn mấy người chạy lên. Anh ta đã được dựng dậy nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Một nhân viên phòng bảo vệ nhìn mặt anh ta, nói luôn: "Đây là Ngô Hàm!"

Ngô Hàm lúc này trên người chỉ mặc độc chiếc quần đùi, toàn thân tím tái vì giá lạnh; hai tay bị trói ngoặt ra sau lưng, hai chân cũng bị trói; phía sau gáy có vết thương rách da, ở cổ và vai đều có vết máu tụ.

Hai cảnh sát đưa Ngô Hàm đi viện, những người khác tiến hành khám nghiệm hiện trường.

Gian vệ sinh này rộng chừng 15 mét vuông, bên trái là nơi tiểu tiện, phía trên là một ô cửa sổ đang đóng kín; bên phải là một hàng bốn ô có tường ngăn. Họ phát hiện ra Ngô Hàm đang nằm ở ô trong cùng, trên mặt đất còn có hai chiếc giày văng ra hai nơi, chắc là của nạn nhân Ngô Hàm.

Qua sơ bộ khám nghiệm, không phát hiện thấy đầu mối nào có giá trị điều tra.

Lúc Đinh Thụ Thành trở lại rạp kịch, thì Hình Chí Sâm và các nhân viên pháp y đã đến.

Nhóm pháp y đang ở trên sân khấu, bước đầu khám nghiệm tử thi. Hình Chí Sâm ngồi ở hàng ghế đầu dành cho khán giả, vừa nhìn về phía tử thi vừa nghĩ ngợi.

Những ngọn đèn chụp hắt xuống sân khấu vẫn rọi ra ánh sáng xanh quái dị, cứ như là vở kịch nói vẫn đang tiếp tục diễn. Chỉ khác ở chỗ, các diễn viên chính lại là mấy nhân viên pháp y mặc áo blu trắng, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Và, một cô gái đã mất đầu.

Đinh Thụ Thành nhớ đến tờ áp-phích quảng cáo "Bữa tiệc của ác ma" dán trước cổng câu lạc bộ.

Anh bước đến bên Hình Chí Sâm rồi ngồi xuống. Hình Chí Sâm không ngoảnh đầu lại, vẫn tiếp tục nhìn về phía mọi người trên sân khấu.

Hồi lâu sau, anh mới cất tiếng một cách chật vật.

"Ngay ở đây..." Giọng Hình Chí Sâm nghèn nghẹn: "... Sát hại cô ta, trước mặt hơn ba ngàn người?"

Nạn nhân là Trần Hy, nữ, 21 tuổi, sinh viên năm thứ 3 khoa kinh tế. Nguyên nhân tử vong: đầu bị chặt đứt hẳn; về thời gian tử vong thì các nhân viên pháp y phải điều tra nữa: lúc nạn nhân bị sát hại, đồng hồ của hơn ba ngàn khán giả chứng kiến đều chỉ 23h 55'. Xét nghiệm cho thấy, trong máu của nạn nhân có thành phần Ether thấm vào niêm mạc. Hung khí là cây rìu vớt lại trên sân khấu, và, đúng như Hình Chí Sâm dự đoán, trên cây rìu không hề có dấu vân tay.

Trần Hy sắm vai nữ chính trong vở kịch nói "Bữa tiệc của ác ma" diễn tối hôm đó. Theo bố trí của kịch bản, nhân vật công chúa do cô thủ vai sẽ bị nhân vật nam chém đầu. Đương nhiên, sẽ chém đầu một ma-nơ-canh bằng nhựa. Theo cô sinh viên phụ trách đạo cụ nói, trước khi biểu diễn màn thứ nhất, cô đã đặt ma-nơ-canh ấy lên chiếc xe nhỏ và phủ vải trắng lên (về sau, người ta tìm thấy ma-nơ-canh này ở một góc phòng hóa trang), rồi giao tất cả cho Ngô Hàm (sinh viên năm thứ ba Học viện pháp luật) là diễn viên thủ vai nam chính trong vở kịch; nữ diễn viên chính Trần Hy tạm lui vào hậu trường, cô sẽ lại ra sân khấu trong màn sau, khi công chúa sống lại, vì thế Trần Hy lại sang phòng hóa trang để chỉnh trang lại. Vì thế, khi người đeo mặt nạ và mặc trang phục biểu diễn đẩy xe ra sân khấu, thì không có ai ngờ rằng ma-nơ-canh phủ vải trắng nằm trên xe lại chính là nữ diễn viên Trần Hy người thật việc thật.

Diễn viên sắm vai nam chính trong vở kịch là Ngô Hàm đã tỉnh lại trong bệnh viện, cậu ta đã kể lại các sự việc. Tối hôm đó, cậu đặt chiếc xe đạo cụ ở hậu trường, rồi chạy lên hành lang tầng 2 để tự luyện lại cho thuần thục một đoạn lời thoại sẽ phải nói trước lúc "chặt đầu công chúa". Khi cậu đang đứng luyện đọc, bỗng thấy đỉnh đầu bị đập rất mạnh, sau đó cậu không biết gì nữa.

Bệnh viện đã khám kỹ, phát hiện thấy da đầu phía sau hộp sọ Ngô Hàm có một vết rách dài 5 cm, rộng 0,5 cm, nghi rằng do một vật cứng

có góc tù gây ra. Cảnh sát khám nghiệm hành lang tầng 2 tức hiện trường thứ nhất, không phát hiện thấy vật gì khớp với hung khí, nên ngờ rằng hung thủ đã đem hung khí ra khỏi hiện trường. Trên hành lang cũng không thu được dấu vân tay hoặc đầu mối gì có giá trị.

Lúc Ngô Hàm được phát hiện, chân và tay đều bị trói chặt bằng dây lạt nilon, hình dẹt, thường được bày bán trong các cửa hàng; chỉ cần xỏ đầu dẹt nhọn vào cái khe hẹp của đầu kia rồi thít lại, dây lạt sẽ được thắt cố định tại chỗ. Có cảnh sát ở một số vùng đã dùng lạt nilon này làm còng tay tạm thời.

Cảnh sát miêu tả các diễn biến cơ bản của vụ án mạng này như sau: hung thủ tấn công Ngô Hàm ở hành lang tầng 2, lột trang phục diễn kịch của Ngô Hàm ra, sau đó lôi cậu ta lên nhà vệ sinh tầng 3 trói lại, vứt vào một ô nhà xí; sau đó hắn quay xuống phòng hóa trang đánh thuốc mê Trần Hy, rồi đặt cô lên chiếc xe nhỏ, phủ vải trắng lên, đẩy ra sân khấu, công khai trước mắt bàn dân thiên hạ. Tiếp đó, hắn chặt đầu Trần Hy, rồi đi sang đầu kia của sân khấu trốn ra khỏi rạp kịch.

Nếu cảnh sát suy đoán không nhầm, thì hung thủ phải là một kẻ rất thông thuộc môi trường câu lạc bộ, và có hiểu biết nhất định đối với vở kịch nói này.

Điều tra về các mối quan hệ xã hội của nạn nhân Trần Hy, được biết cô quê Hồ Nam, chỉ có một bà cô cư trú ở thành phố này. Trần Hy tính tình cởi mở, hiền hòa, không có hiềm khích oán thù với ai. Các bạn cùng phòng ký túc cũng cho biết, Trần Hy gần đây có quan hệ gần gũi với một nhóm sinh viên cùng là độc giả của một cuốn sách, họ còn thành lập một tổ nhóm gì đó. Người chủ trì thành lập tổ, là Phương Mộc sinh viên năm thứ 3 Học viện pháp luật.

Lúc Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành bước vào phòng ký túc số 352, thì trong đó đã có hai người.

Cậu sinh viên tên là Phương Mộc đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, đang nhìn chăm chăm lên đáy giường tầng

trên; trên giường bên cạnh cậu ta là một phụ nữ trung niên, người hơi đầy đà, tóc hoa râm. Thấy có người bước vào phòng, bà ta ngoảnh lại, nhìn họ bằng ánh mắt cảnh giác.

Phương Mộc cũng nhìn họ, ánh mắt anh phức tạp, khó nhận ra là oán hận, là căm phẫn hay mong đợi.

Người phụ nữ trung niên hỏi: "Các vị là..."

"Chúng tôi đến gặp cậu ấy." Hình Chí Sâm nhìn về phía Phương Mộc. "Khỏi cần giới thiệu nữa, phải không Phương Mộc?"

Người phụ nữ trung niên tỏ ra hơi ngạc nhiên khi biết hai người cảnh sát và Phương Mộc có quen biết nhau.

"Tôi là mẹ của Phương Mộc, các vị có việc gì à?" Bà có vẻ hơi căng thẳng, không ngớt nhìn hai cảnh sát. "Thế lực nó không tốt lắm, có việc gì, các anh cứ nói chuyện với tôi."

"Bác ạ, bác đừng lo lắng quá, chúng tôi chỉ đến gặp Phương Mộc để tìm hiểu vài tình hình thôi."

Nói rồi, Hình Chí Sâm nhìn sang Phương Mộc. Phương Mộc nhìn vào mắt Hình Chí Sâm mấy giây, rồi quay sang nói với mẹ: "Mẹ ra ngoài mua cho con ít hoa quả đi!"

Bà mẹ hơi do dự. Phương Mộc gượng cười, nói: "Không vấn đề gì. Con và các anh ấy chỉ nói chuyện thôi."

Bà mẹ gật đầu, nhắc cái ví da ở trên giường lên, chỉnh lại mép chăn cho Phương Mộc, sau đó bà ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại ba người: Hình Chí Sâm, Đinh Thụ Thành và Phương Mộc.

Hình Chí Sâm bước đến ngồi lên giường đối diện với Phương Mộc, nhìn anh, nhưng không nói gì.

Phương Mộc vẫn với tư thế cũ, ngẩng đầu nhìn đáy giường tầng trên.

Cả ba trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng, Hình Chí Sâm hắng giọng, rồi nói: "Chúng tôi..."

"Tôi biết các anh định hỏi gì rồi." Phương Mộc bỗng ngoảnh đầu lại, "Hỏi về tổ WPO phải không? Trần Hy là một thành viên của tổ, chúng tôi đều là những người có tên trong tấm thẻ mượn sách ấy."

WPO? Hình Chí Sâm ngẫm nghĩ một lát. Có lẽ là We protect ourselves?

Anh gượng cười. Đám thanh niên này thật là...

Nhưng nét cười đã khiến Phương Mộc phát cáu.

"Chắc là rất nực cười, rất ấu trĩ phải không?"

Rồi Phương Mộc lật chăn, xuống giường, đi chân đất, bước thẳng đến trước mặt Hình Chí Sâm.

"Tôi nói để các anh biết, tấm thẻ mượn sách ấy chắc chắn có vấn đề!" Rồi chỉ tay vào mặt Hình Chí Sâm, giọng nghen ngào. "Bây giờ... bây giờ Trần Hy chết rồi, các người đã tin chưa?"

"Hôm nay chúng tôi đến để hỏi về..."

"Hỏi cái gì nữa? Lại hỏi những câu vớ vẩn! Hỏi quan hệ giữa tôi và Trần Hy chứ gì? Không, không có gì hết! Tôi không kịp nữa rồi."

Rồi Phương Mộc bất ngờ ngồi thụp xuống bưng mặt khóc rưng rức.

Anh đã không kịp nói câu nói ấy với Trần Hy.

Đinh Thụ Thành lúng túng nhìn Phương Mộc, rồi lại nhìn Hình Chí Sâm.

Hình Chí Sâm xoa tay, ra hiệu Đinh Thụ Thành đừng làm phiền cậu ta nữa.

Phải đến mấy phút sau, Phương Mộc mới dần thôi nức nở. Anh cầm chiếc khăn mặt trên giường lau nước mắt, rồi lại lặng lẽ lên giường nằm.

Hình Chí Sâm thở dài, rồi nói: "Tôi rất hiểu tâm trạng của cậu lúc này. Thực tình, tôi không hề nghĩ tổ WPO là ấu trĩ gì cả. Trần Hy đã mất, tôi cũng rất buồn. Cũng như cậu, tôi rất muốn bắt được tên hung thủ kia."

Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Hôm nay đến đây, tôi muốn được biết cách nhìn nhận của cậu là gì..."

Đinh Thụ Thành rất ngạc nhiên ngoảnh nhìn Hình Chí Sâm.

"Tôi biết, về vụ án này, cậu có rất nhiều... cảm giác..."

Hình Chí Sâm nhìn Phương Mộc, nhận ra Phương Mộc cũng đang nhìn mình, nét hần học đã có phần vội bốt.

"Tôi nhớ rằng mình đã đưa cho cậu một tấm danh thiếp, để một khi cậu phát hiện thấy điều gì thì cứ gọi cho tôi. Nhưng mấy ngày qua chưa thấy cậu chủ động gọi cho tôi."

Sắc mặt Phương Mộc có nét hối hận. Anh gật đầu.

Đêm 31 tháng 12, sau tiếng rú kinh hoàng thê thảm của cậu diễn viên múa trên sân khấu, Phương Mộc đã lập tức cảm nhận ra có chuyện chẳng lành. Anh vận hết sức lực chen lách về phía sân khấu nhưng lại bị đám đông đang hoảng loạn ép anh phải lùi ra cổng cầu lạc bộ, chân đau điếng vì bị giẫm đạp. Vất vả lắm mới có thể thoát ra khỏi đám đông, Phương Mộc vừa thầm cầu khẩn cho Trần Hy đừng xảy ra bất trắc, vừa gắng sức chen trở lại cầu lạc bộ. Anh đã vượt qua phòng tuyến của ba cảnh sát, khi sắp chạy đến sân khấu thì lại bị cảnh sát khống chế.

Nhưng anh cũng kịp nhìn thấy tình hình trên sân khấu, thậm chí anh đồng thời cũng rất rõ, con người mà thân xác nằm trên chiếc xe nhỏ, đầu là một nơi, người ấy chính là Trần Hy.

Hai ngày liền, Phương Mộc nằm bẹp trên giường không ăn không uống, cũng không vào bệnh viện để hỏi Ngô Hàm tình hình cụ thể ra sao. Bộ não Phương Mộc dường như ngừng hoạt động, thậm chí tim anh cũng ngừng đập.

Còn những nỗi khổ đau nào nữa có thể giáng xuống đầu anh?

Còn những nỗi sợ hãi nào nữa có thể lại khiến anh run rẩy?

Hình như Phương Mộc đã mất đi tất cả mọi thứ trên đời chỉ sau một đêm.

Anh không muốn sống nữa, không muốn nghĩ gì nữa, anh chỉ muốn thời gian ngừng trôi, vạn vật chìm đi, tất cả đứng im bất động vào cái thời khắc này.

Cho đến khi Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành bước vào phòng.

Anh sẽ bảo vệ em.

Phương Mộc hẳn vẫn còn nhớ câu này.

"Kẻ đó cao khoảng 1m74." Phương Mộc vất vả nói. "Hắn vạm vỡ hơn Ngô Hàm một chút."

Đinh Thụ Thành gật đầu, điều này cơ bản nhất trí với sự miêu tả của những người chứng kiến.

"Chắc chắn, hẳn là kẻ rất quen với khung cảnh hiện trường, biết khá rõ về các tình tiết vở kịch nhưng không hiểu thật tỉ mỉ căn kẽ."

"Tại sao?" Hình Chí Sâm nhìn thẳng vào đôi mắt Phương Mộc, "Lý do là gì?"

"Bởi vì, theo kịch bản, trước khi chặt đầu công chúa còn phải nói một đoạn lời thoại khá dài; nhưng tên này lại không nói gì. Và, các động tác nhảy múa của hắn cũng khác hẳn với lúc tôi được xem luyện tập. Tuy nhiên, hắn vẫn là người ở trong trường này và cũng đã từng đến xem ban kịch dựng vở." Phương Mộc ngừng một lát, "Hắn rất có thể là người của ban kịch."

Đinh Thụ Thành khẽ gật đầu. Ngày thứ hai sau khi xảy ra vụ án, khi họ hỏi đạo diễn vở kịch - là một sinh viên năm thứ 4 Học viện nghệ thuật, cậu ta nói, kế hoạch ban đầu của ban kịch là đặt một túi máu giả vào ma-nơ-canh nhựa, nhưng rồi lại thôi, vì sợ sẽ gây mùi tanh tươi hoặc bắn vào khán giả ngồi gần sân khấu thì chẳng ra sao cả.

Cho nên, lúc "chém đầu", nhìn thấy máu me bắn tứ tung, đạo diễn còn ngỡ là Ngô Hàm đã tự ý buộc túi máu vào đạo cụ. Đạo diễn cũng thấy bất ngờ ở các chi tiết: diễn viên Ngô Hàm không đọc lời thoại vốn có trong kịch bản, các động tác vũ đạo của anh ta cũng rất bí bét. Vì xảy ra tình huống bất ngờ, nên các vũ công tiếp theo không kịp chuẩn bị đã phải vội vã ra sân khấu.

Cảnh sát đã điều tra loại trừ các thành viên khác của ban kịch và không phát hiện ra ai khả nghi. Và, cũng biết rằng quá trình dàn dựng luyện tập của ban kịch dù trong trạng thái giữ bí mật, nhưng vẫn có rất nhiều sinh viên lén chạy vào xem họ luyện tập; vì thế không loại trừ khả năng hung thủ nằm ngoài ban kịch.

Phương Mộc chú ý đến vẻ mặt luôn thản nhiên không thể hiện gì của Hình Chí Sâm. Rõ ràng, đây không phải nội dung mà anh ta muốn nghe.

Phương Mộc mím môi, hít thật sâu một hơi.

"Giết người kiểu này, tôi xin dùng một từ để hình dung: hoàn mỹ!"

Hình Chí Sâm lập tức ngồi thẳng lên, miệng lẩm bẩm, hình như anh đang suy ngẫm đánh giá về hai chữ này.

"Hoàn mỹ?"

"Đúng! Nếu xét về diễn xuất, tôi cho rằng nó gây kích thích, thu hút hơn vô số tình huống diễn xuất khác: chém đầu người bị hại trước mặt hơn ba ngàn người..." Phương Mộc bỗng rùng mình, hình như đây là hình ảnh anh rất không muốn nhớ lại. "...Và còn được cả rạp vỗ tay tán thưởng."

Hình Chí Sâm châm một điếu thuốc, ánh mắt anh không hề rời khuôn mặt của Phương Mộc.

"Cậu nói tiếp đi!"

Nhưng Phương Mộc lắc đầu.

"Trước khi tôi tiếp tục nói, anh phải chấp nhận một giả thiết của tôi đã."

Hình Chí Sâm lặng lẽ nhìn Phương Mộc, mấy giây sau, anh hỏi: "Là gì?"

"Giả thiết này là..." Đôi mắt đang vẫn đỏ nhưng có nét cứng rắn và cương quyết của Phương Mộc nhìn lại Hình Chí Sâm. "Cả bốn vụ án đều do một kẻ gây ra."

"Và gì nữa?"

"So với ba vụ trước, thì vụ này đã được nâng cấp phạm tội." Về mặt Phương Mộc bắt đầu thể hiện sự tập trung, tốc độ nói cũng càng lúc càng nhanh. "Từ một vụ thít cổ rất kém sáng tạo, chuyển sang vụ đẩy người ngã từ trên cao xuống, tiếp đó là biến nạn nhân thành pho tượng tuyết, dùng tảng băng rơi để giết người, cho đến vụ này chém đầu nạn nhân trước đông đảo công chúng, cho nên không thể không thừa nhận rằng hành vi phạm tội của hung thủ ngày càng đặc sắc, mức độ tán thưởng trong nội tâm của hãn cũng ngày càng mãnh liệt. Và, độ rủi ro, đương nhiên cũng ngày càng lớn hơn. Tuy nhiên, đối với hãn, càng rủi ro thì khoái cảm về thành công cũng càng mạnh."

Phượng Mộc ngừng lại để lấy hơi: "Chắc nội tâm hãn cũng chất chồng nhiều mâu thuẫn, và đắm chìm trong cảm giác tự thỏa mãn. Tôi cho rằng, có lẽ hãn là một kẻ thất bại trong cuộc đời thực, cho nên hãn muốn dùng một con đường khác để thể hiện sức mạnh và trí khôn của mình, ví dụ, giết người, hoặc là... khiến cảnh sát các anh rơi vào tình thế bế tắc rồi ren không thể khám phá ra. Và..." Phượng Mộc liếc đôi môi đã khô cong. "Lần sau, thủ đoạn của hãn sẽ càng đặc sắc hơn."

"Tức là vẫn còn có thêm người chết?" Hình Chí Sâm từ nãy chỉ nín thở lắng nghe, bỗng đưa ra câu hỏi.

"Đương nhiên rồi! Tăm thẻ mượn sách kia ghi tên 10 người."

Hình Chí Sâm hơi nhíu mày, "Cậu vẫn kiên trì cho rằng tấm thẻ đó là danh sách người bị hại?"

"Đúng! Chứng cứ đã ở ngay trước mắt: lại vừa có thêm một người chết!"

"Không! Danh sách đó, không phải!" Hình Chí Sâm lắc đầu.

"Tại sao?"

Hình Chí Sâm vừa định nói thì một giọng khác đã trả lời thay anh.

"Tại vì tôi."

Cửa phòng mở ra, Ngô Hàm đầu quấn băng trắng, sắc mặt xanh xao, được Chúc Tứ đỡ và anh cả dìu vào.

"Tôi không chết. Tôi là chứng cứ."

Phượng Mộc lập tức hiểu ra ngay.

Ngô Hàm cũng có tên trong danh sách trên thẻ mượn sách. Nếu hung thủ giết người theo danh sách đó thì sau khi đánh Ngô Hàm chết ngất, hung thủ hoàn toàn có thể giết luôn cậu ta. Nhưng Ngô Hàm chỉ bị trói chân tay rồi vứt vào nhà xí. Chứng tỏ, mục tiêu của hung thủ chỉ là một mình Trần Hy.

Và đương nhiên khỏi cần nhắc lại: Giả Liên Bác chết, nhưng cậu ta không hề liên quan đến danh sách này.

Không gì có sức thuyết phục hơn lý do này nữa. Tấm thẻ mượn sách chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp mà thôi.

Phương Mộc bỗng cảm thấy chùng hững, anh không ngớt thầm nguyên rủa mình ngu xuẩn.

Mình quá ngớ ngẩn. Một tình tiết rõ ràng như thế mà mình không nhận ra.

Hay là, cái gọi là "cảm giác" của mình chỉ là sự hoang tưởng rất không thực tế?

Lúc tiền Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành bước ra khỏi cửa, Phương Mộc nhìn theo Hình Chí Sâm, đoán như định nói câu gì đó.

Hình Chí Sâm nhận ra tâm trạng của Phương Mộc, bèn hỏi: "Còn chuyện gì nữa không?"

Phương Mộc nghĩ ngợi, mắt nhìn xuống phía dưới.

"Tôi biết mình chẳng tài cán gì. Nhưng... tôi vẫn mong có thể giúp các anh phá án."

Rồi anh ngẩng lên. Nước mắt giàn giụa.

"Tôi đã hứa với Trần Hy rằng... tôi sẽ bảo vệ cô ấy."

Hình Chí Sâm lặng lẽ nhìn Phương Mộc, và đưa tay lên vỗ vai anh.

"Cậu cần gì không?"

"Tất cả!" Phương Mộc bỗng phấn chấn hẳn lên, nói rất gấp: "Tất cả mọi tình hình về mấy vụ án này."

Hình Chí Sâm nhìn thật kỹ khuôn mặt Phương Mộc. Phương Mộc hơi ngượng nghịu nhưng vẫn nhìn lại Hình Chí Sâm chứ không né tránh.

"Được!" Một lát sau, Hình Chí Sâm nói thêm: "Ngày mai, cậu đến phòng làm việc của tôi."

Ngồi trong xe trên đường trở về, Đinh Thụ Thành tò mò hỏi Hình Chí Sâm: "Tại sao anh lại cho cậu ta tham gia vào vụ án này? Anh tin ở cái lối "phân tích" của cậu ta hay sao?"

Hình Chí Sâm tủm tỉm cười, hỏi lại Đinh Thụ Thành: "Cậu có biết tại sao Ronaldo là tiền đạo số một thế giới không?"

Đinh Thụ Thành ngó ra, chưa biết nên trả lời thế nào.

"Và tại sao Hào Hải Đông(7) không thể trở thành tiền đạo số một thế giới?"

7. Cầu thủ bóng đá Trung Quốc.

Đinh Thụ Thành lại càng không hiểu ra sao nữa.

"Không phải vì gian khổ tập luyện, mà là vì..." Hình Chí Sâm ngoảnh sang nhìn Đinh Thụ Thành. "Có năng khiếu trời cho."

Anh lại nhìn ra ngoài cửa kính xe. "Có một số người có thứ năng khiếu như thế. Năng khiếu cảm nhận ra kẻ phạm tội."

Chương 17: MỘT ĐÊM Ô NHỤC

Người phụ nữ khom người trước bàn, để cho người đàn ông tùy ý hành động từ phía sau cô. Vẻ mặt cô vừa đau khổ lại vừa thản nhiên, miệng cô khẽ nhấm... hình như cô đang đếm số lần. Đây là cách duy nhất để cô có thể phân tán sự chú ý của mình.

Cuối cùng, người đàn ông khẽ kêu lên một tiếng kỳ quái, sau vài lần động đậy nữa, anh ta ngừng hẳn.

Người phụ nữ lập tức nhích ra, đứng thẳng dậy. Người đàn ông dường như vẫn chưa thỏa, anh ta lầu bầu có vẻ không bằng lòng, rồi đưa tay ra định nắm lấy người phụ nữ. Nhưng cô ta đã kéo quần lên rồi bước nhanh vào gian trong, "xạch" một cái khóa cửa lại.

Trong bóng tối, cô tì trán vào cánh cửa, đôi nhắm mắt nghiền, hai hàm răng nghiến chặt, toàn thân cô run lên bần bật. Hình như sự việc vừa rồi khiến cô cảm thấy vừa nhục nhã lại vừa căm phẫn. Vài phút sau, cô đã đóng bộ chỉnh tề. Đặt tay lên núm cửa, hơi do dự, rồi cô mở cửa bước ra.

Người đàn ông ngồi trên ghế với vẻ mặt thỏa mãn. Quần anh ta vẫn buông thõng, lòa xòa ở hông. Thấy cô đi ra, anh ta nháy mắt với cô, và mỉm cười đầy ngụ ý:

"Thế nào? Anh vẫn làm tốt phải không?"

Cô nghiêm sắc mặt: "Mặc quần vào!"

"Được!" Chắc là vì chuyện thú vị vừa làm với cô, nên anh ta tỏ ra rất biết điều, lập tức chỉnh trang áo quần.

Cô nhìn xung quanh một lượt, xác định không để lại dấu vết nào, nhưng cô bỗng cảm thấy toàn thân rã rời, đành kéo một cái ghế ra rồi ngồi xuống.

Người đàn ông bật ti-vi, vừa cầm cái điều khiển tìm kênh vừa hút thuốc lá. Khói thuốc bay đến bên cô, cô chẳng buồn ngoảnh sang, chỉ đưa tay ra phẩy phẩy, ánh mắt cô vẫn hờ hững nhìn ra cửa sổ.

Hút thuốc được nửa chừng, người đàn ông quay sang nhìn cô. Trong làn khói thuốc, cô vẫn uể oải ngồi đó, tay chống cằm, vẻ thần thờ, eo lưng hơi động đậy với một nét rất riêng biệt.

Người đàn ông ngăm nhìn, lại cảm thấy xốn xang, anh ta vứt bỏ mẩu thuốc, kéo ghế ngồi sát lại bên cạnh rồi đưa tay lên ngực cô.

Cô chợt tỉnh khỏi trạng thái thần thờ. Bàn tay của người đàn ông đã áp lên ngực cô, tay kia đưa xuống quần cô.

"Em ơi, làm nữa đi?"

Cô bị ghì rất mạnh không thoát ra được, đành cố giãy giụa. Trong lúc hoảng loạn, cô cầm được một cái bình nước bèn khua bừa lên.

Cái bình giữ nước nóng bằng thép inox "bộp" một tiếng đập ngay vào trán anh ta. Anh ta kêu "ối..." rồi buông cô ra, bước lùi lại mấy bước, tay bưng trán, hậm hực đứng đó.

Cô vội đứng lên chỉnh trang áo quần, tay vẫn cầm cái bình nước, căm tức nhìn anh ta.

Tay anh ta day trán thật mạnh, thỉnh thoảng lại đưa tay xuống nhìn.

"Đồ khốn kiếp, dám đánh người ta ư? Chả trách cô có gan giết người..."

Nghe xong câu này, người cô ta đang căng cứng bỗng chùng hẫ xuống, cái bình đang cầm hình như cũng quá nặng gần như không cầm nổi nữa.

"Anh đừng nói bừa..."

"Tôi nói bừa à?" Nhận ra thái độ cô ta đã thay đổi, nên anh ta càng tự đắc: "Có phải tôi nói bừa hay không, tự cô biết rất rõ."

Dường như không thể đứng nổi nữa, cô ta ngồi rũ xuống ghế, cái bình nước trong tay cũng rơi xuống đất. Cô ta đờ đẫn nhìn cái bình nước lăn đi, rồi đưa tay lên bụng mặt khóc rưng rức.

Cô ta bất ngờ khóc lóc, khiến anh ta cảm thấy bối rối, lúng túng, chỉ biết đứng đó day trán. Lát sau, cô ta khóc càng to hơn, anh ta đành nói nhỏ: "Đừng khóc nữa, kéo người ta nghe thấy..."

Tiếng khóc bỗng im bặt, cô ta ngẩng đầu thật mạnh, lau hai hàng nước mắt, rồi rảo bước đến trước mặt người đàn ông, không nói không rằng định cúi xuống cởi quần anh ta ra.

Anh ta giật mình, lùi lại để tránh, "Em... em làm gì thế?"

Cô ta nghiêng răng nói rít lên: "Anh đang muốn chứ gì? Tôi chiều anh!"

Người đàn ông đã hoàn toàn cạn hứng, sau một hồi giằng co, anh ta không nén nổi nữa, mạnh tay đẩy cô ta ngã vật xuống sàn nhà.

Cô ta cứ ngồi đó, không đứng dậy cũng không bảo sao, chỉ gườm gườm nhìn người đàn ông.

Người đàn ông vội chỉnh đốn lại áo quần, rồi nhìn cô ta đang ngồi đó, anh ta đưa tay ra định kéo cô đứng dậy. Nhưng thấy sắc mặt cô như thế, anh ta không dám đánh liều bước lại. Do dự một lúc, anh ta ngập ngừng nói: "Anh đi vậy." Nói rồi anh ta bước về phía cửa.

Lúc anh ta đi đến bên cửa, người phụ nữ bỗng nói:

"Cái thứ kia... bao giờ trả lại em?"

Người đàn ông đặt tay lên tay nắm cửa, mỉm cười đắc ý: "Chuyện đó tùy thuộc vào thái độ của em."

Chương 18: THÙ HẬN

Hình Chí Sâm đã giữ lời hứa. Ngày hôm sau Phương Mộc đến sở công an, Hình Chí Sâm đi ra dẫn Phương Mộc vào phòng làm việc của mình. Anh chỉ vào chồng hồ sơ dày cộp trên bàn. "Cậu có thể ngồi đây đọc, và dùng cốc chén, phích nước của tôi, cứ dùng tự nhiên."

Anh quay người bước ra đến cửa, nghĩ ngợi, rồi bổ sung: "Nếu có ai gõ cửa, cậu cứ phớt lờ. Và cũng đừng nghe điện thoại." Nói rồi anh khóa cửa lại, bước đi.

Phương Mộc hiểu ý Hình Chí Sâm là gì. Cảnh sát cho người lạ vào đây đọc tài liệu các vụ án, là vi phạm kỷ luật nghiêm trọng.

Sao anh ta không nghĩ rằng nếu Phương Mộc này là hung thủ, thì sao?

Phương Mộc gượng cười. Dù sao anh cũng rất cảm ơn Hình Chí Sâm đã tin anh.

Anh nhìn căn phòng làm việc. Diện tích không rộng, chỉ kê cái bàn làm việc, một cái ghế, và ở sát tường đặt một đi-văng cỡ ba người ngồi. Không gian còn lại bị mấy cái tủ sách chiếm chỗ. Anh thử mở cánh cửa tủ sách, không được, vì đều bị khóa.

Phương Mộc ngồi trước bàn làm việc. Trước mặt anh là một cặp hồ sơ khá dày, bìa da rất nghiêm chỉnh. Ngoài bìa ghi rõ tên vụ án, thời gian địa điểm xảy ra vụ án, tên người bị hại. Phương Mộc rút một tệp dưới cùng ra xem.

Cố ý giết người. Ngày 31 tháng 12 năm 1999. Câu lạc bộ Đại học Sư phạm. Nạn nhân Trần Hy.

Nhìn thấy tên Trần Hy, Phương Mộc bỗng cảm thấy nghẹn thở, hình như bị ai đó bóp chặt yết hầu.

Anh dụi đôi mắt bỗng dừng bị nhòa, định thần, rồi mở tệp hồ sơ một cách vất vả.

Biên bản phỏng vấn. Báo cáo khám nghiệm hiện trường. Báo cáo khám nghiệm tử thi. Tiếp đó là các bức ảnh. Tay Phương Mộc bỗng run run.

Trần Hy đang nằm trên chiếc xe nhỏ. Cổ cao cao trắng ngần, đoạn trên trông trơn thật đáng sợ. Ở cổ áo có vài đốm máu, bộ áo dài thì vẫn trắng tinh không một tỳ vết.

Cái đầu nằm ở một góc sân khấu. Mái tóc dài bết máu vắt lên khuôn mặt, có thể thấp thoáng nhận ra vầng trán rộng, sáng sủa, và đôi má với những đường nét rất đẹp.

Ảnh phần đầu, chụp gần. Mái tóc được rẽ ra, sắc mặt an lành. Hai hàng lông mày hơi nhích lên, hai mắt nhắm, đôi môi hình như phảng phất nét cười. Phía dưới là vết cắt tương đối phẳng, cơ thịt trắng nhợt không còn sinh khí.

Lưỡi rìu nằm trên sân khấu. Cán dài, lưỡi thép, trông bình thường không có gì lạ. Ở mép lưỡi rìu không nhìn thấy vết máu rõ rệt.

Phương Mộc không thể kiềm chế, anh nấc lên, nước mắt đã chảy rơi xuống tấm ảnh.

Hồi lâu sau, anh cắn mạnh vào tay mình, gắng ép mình bình tĩnh trở lại.

Anh sẽ bảo vệ em.

Phương Mộc nhét trở lại phía dưới, hít thở thật sâu, rồi anh mở tệp hồ sơ thứ nhất ra.

Cố ý giết người. Ngày 17 tháng 9 năm 1999. Gian phía tây nhà vệ sinh 3 khu ký túc II nam sinh. Nạn nhân Chu Quân.

Khi Phương Mộc đọc xong tất cả, đã là 5 giờ chiều, Hình Chí Sâm lặng lẽ trở vào phòng, châm một điếu thuốc lá, rồi ngồi xuống đối diện

với anh.

Phương Mộc cúi đầu, không muốn Hình Chí Sâm nhận ra đôi mắt đỏ hoe của mình.

"Cậu có định nói gì không?"

Phương Mộc lắc đầu.

Trên khuôn mặt Hình Chí Sâm không thấy nét thất vọng. Anh đứng dậy vỗ vai Phương Mộc. "Nào, ta đi ăn cơm. Nhà ăn Sở công an nấu ăn rất khá đấy!"

Phương Mộc ngẩng đầu, gượng cười. "Thôi ạ! Tôi muốn về sớm một chút."

Phương Mộc lên xe buýt tuyến 64, nhìn ra cửa sổ. Lúc này đang giờ tan tầm, tiếng người, tiếng còi xe inh ỏi hòa làm một. Trông ai cũng có vẻ gấp gáp, có lẽ họ đang sốt ruột trở về nhà ăn bữa tối hoặc đơn giản hoặc thịnh soạn. Những bước chân vội vã, những bánh xe đang lăn sẽ đưa họ trở về căn hộ, thay đôi dép lê ngồi bên mâm cơm, nghe những câu trách yêu và những tiếng bi bô của con trẻ.

Cuộc sống tựa như một dòng sông trôi đi không ngơi nghỉ, lúc phẳng lặng, lúc ồn ã, lúc nhẹ nhẹ dập dờn, lúc sóng xô cuồn cuộn.

Phương Mộc nhìn sắc trời sẫm màu dần tối, anh cảm thấy rõ ràng không còn chút sức lực nào nữa.

Từ hướng ngược lại, một chiếc xe buýt tuyến 25 chạy đến rồi lướt qua bên cạnh xe anh đang ngồi. Có thể nhận ra trên đó đông nghịt hành khách kẻ đứng người ngồi, vẻ mặt hoặc nặng nề hoặc đang cười nói. Mỗi người một cuộc sống, đều khác biệt nhau, cuộc đời cứ thế lặng lẽ trôi đi.

Nhưng, người ấy thì đã không còn nữa.

"Nếu người tiếp theo phải chết là em, em muốn bị hấn tấn công từ phía sau lưng, để em không biết gì hết."

Kết quả khám nghiệm tử thi viết rằng, Trần Hy đã bị đánh thuốc mê bằng Ether, sau đó bị sát hại trong trạng thái hôn mê sâu.

Thật không ngờ một câu nói đùa lại trở thành sự thật.

Xe chạy qua Đại học Sư phạm, Phương Mộc vẫn không nhúc nhích. Anh ngồi cho đến hết tuyến đường.

Sau khi xuống xe, Phương Mộc chậm chậm đi bộ quay về trường. Trời đã tối hẳn, đèn đường hai bên đã bật sáng. Bóng anh lần lượt bị kéo dài ra, rồi co ngắn lại.

Anh càng lúc càng rảo bước, rồi co chân chạy. Những người qua đường nhìn cậu thanh niên bỗng dưng chạy rất nhanh, đều lấy làm lạ.

Anh vừa chạy vừa khóc nức nở, không sao kìm nén được.

Hai ngày sau, Phương Mộc dự đám tang Trần Hy.

Lễ tang tổ chức ở Đài hóa thân Triều Dương Cầu. Những người có mặt, phần lớn là bạn học của Trần Hy; mọi người trong tổ WPO cũng đến tiễn đưa.

Cha mẹ Trần Hy được vợ chồng cô em đứng bên diu đỡ, cúi đầu đáp lễ mọi người đến viếng.

Trần Hy rất giống cha.

Nhà tang lễ không mở nhạc chiêu hồn, mà là mở bài hát "Tình yêu" của Mạc Văn Úy - nghe nói đây bài hát mà Trần Hy vốn rất thích.

"Nếu không vì yêu anh, em đâu có thể đêm khuya vẫn còn thao thức..."

Phương Mộc bước vòng quanh linh cữu đặt ở giữa nhà tang lễ. Trần Hy lặng lẽ nằm trong đó, cổ được quấn chiếc khăn màu tím nhạt. Rất nên cảm ơn nhân viên hóa trang của nhà tang lễ, trông Trần Hy lúc này như đang ngủ hết sức an lành.

"Tình yêu giày vò em, nhưng lại khiến em không thể từ bỏ; tên em luôn khiến trái tim anh xoắn xang..."

Đôi tay Trần Hy đặt chéo trên ngực, bàn tay hơi nắm lại như đang giấu kín một bí mật ở nơi sâu thẳm trong lòng.

"Tình yêu là bí mật duy nhất của em, bí mật làm tim ta nhói đau lại khiến ta say đắm; dù thể hiện bằng ngôn ngữ gì, thì vẫn chỉ là nỗi nhớ anh..."

Lễ truy điệu kết thúc. Cha mẹ Trần Hy cực kỳ đau xót khó bề hình dung, người thân và bạn học của Trần Hy đều đưa ra ngoài nhà tang lễ. Sau đó, các nhân viên nhà tang lễ khiêng Trần Hy lên, chuẩn bị đặt lên chiếc xe đẩy lạnh lẽo. Phương Mộc ngoảnh lại.

Anh yêu em.

Chu Quân bị thít cổ đến chết trong nhà vệ sinh, rồi bị hung thủ đặt lên bệ xí ngồi như tư thế đang đi vệ sinh, chắc hẳn sợ thi thể Chu Quân bị phát hiện quá sớm.

Đồng Sảnh bị đẩy xuống lầu, ngã trên mái sân. Hung thủ đã dọn dẹp hiện trường sạch sẽ, không để lại vết tích gì.

Tống Phi Phi bị trói vào cột cờ, rồi chết rét. Hung thủ lột hết quần áo của cô, nhưng không có dấu hiệu xâm phạm tình dục, hẳn chỉ giết người, thế thôi. Và dựng thành một pho tượng tuyết.

Giả Liên Bác bị mảnh băng rơi trúng mà chết. Điều tra hiện trường, có lẽ đó là sự cố bất ngờ, chứ không ai có thể tính toán chính xác như thế được. Nhưng tại sao hung thủ không giấu xác hoặc dọn dẹp hiện trường như hai vụ trước đó?

Hẳn hoàn toàn có thể giấu xác Tống Phi Phi và Giả Liên Bác bên dưới khán đài. Nếu thế, thì mười mười lăm hôm sau mới bị phát hiện.

Trói Tống Phi Phi vào cột cờ, vì hẳn muốn phô diễn sự tàn nhẫn và trí khôn của mình. Mỗi nghệ sĩ đều muốn tác phẩm của mình được trưng

bày ở nơi bắt mắt nhất trong nhà triển lãm.

Với tên hung thủ kia, cái chết của Giả Liên Bác sẽ khiến hần có được niềm vui bất ngờ. Tảng băng vô tình rơi xuống giết chết nạn nhân ngay tại chỗ, sự cố ngẫu nhiên ấy sẽ khiến ai cũng cảm thấy kỳ lạ và kinh ngạc.

Hần muốn người ta nhìn thấy Giả Liên Bác chết rũ ở ngoài sân vận động bởi một tảng băng cắm vào cổ, hơn là nhìn thấy Tống Phi Phi chết rét ở cột cờ.

Còn về Trần Hy. Chém đầu cô trước mặt hơn ba ngàn người, sau đó ung dung bỏ trốn.

Biểu diễn hành vi giết người trước công chúng, không để lại một dấu vết gì, sau đó hần đứng một bên thưởng thức sự kinh hãi của công chúng, rồi bỏ trốn trong sự hoang mang và bối rối của cảnh sát.

"Bữa tiệc của ác ma".

Vở kịch nói tối hôm đó, hần là người biểu diễn. Đó là bữa tiệc thịnh soạn của hần.

Thông minh. Cẩn thận. Mạnh mẽ. Tàn nhẫn. Ngạo mạn. Cuộc mạo hiểm rất đậm kịch tính.

Và, điều quan trọng nhất là, trong thâm tâm hần tiềm ẩn một sự thù hận sâu sắc.

Thù hận như thế nào, mà phải giết chóc để được hả dạ?

Thù hận như thế nào, mà phải dùng sinh mệnh người khác để lấp đầy?

Thù hận như thế nào, mà phải bắt những con người bình thường già từ cuộc sống?

Thù hận như thế nào, đến nỗi phải biến giết chóc thành nghệ thuật?

Hung thủ là nam giới, thể lực tốt, chỉ số IQ cao, tính cách rất cẩn thận, bình tĩnh, tàn nhẫn, khép kín, thèm khát được công chúng chú ý.

Và, hắn ở ngay bên tôi.

"Ý cậu là, hung thủ ở ngay trong trường này, và rất có thể là người mà cậu quen?"

Hình Chí Sâm và Phương Mộc ngồi trong một quán ăn nhỏ bên cạnh trường. Mấy thứ đồ ăn đặt trước mặt đã nguội hết cả. Hình Chí Sâm nhìn Phương Mộc qua làn khói thuốc lá.

"Đúng thế."

"Tại sao?"

"Một là, kẻ giết hại Chu Quân phải là kẻ biết rất rõ thói quen của cậu ấy. Giết người ngay trong ký túc xá là rất mạo hiểm, rất dễ bị người ta bắt gặp. Chu Quân có thói quen đi vệ sinh vào lúc khuya, khi đó cả khu ký túc xá rất yên tĩnh. Cho nên tôi nói rằng hắn phải hiểu rất rõ về Chu Quân. Hai là, Đồng Sánh bị lừa bước ra sân thượng bên ngoài phòng phô-tô, rồi bị hung thủ đẩy xuống phía dưới mà chết. Vậy thì hắn phải biết Đồng Sánh tối hôm đó bận việc, mặt khác, Đồng Sánh không thể bị một người lạ đưa ra sân thượng lúc khuya khoắt. Ba là, Trần Hy bị giết trên sân khấu, cách giết trùng khớp với kịch bản, điều này chứng tỏ hung thủ phải biết rõ diễn biến của vở kịch nói, hoặc ít ra hắn cũng đã đến xem ban kịch dựng vở. Cho nên, chắc chắn hắn là người trong trường."

Hình Chí Sâm lặng lẽ nhả những vòng tròn khói thuốc. Những phân tích của Phương Mộc cơ bản giống với suy đoán của anh. Nhìn những sinh viên ăn mặc đắt tiền hoặc giản dị đang ra ra vào vào cửa hàng ăn, dáng vẻ đều rất trẻ thậm chí non nớt, anh rất khó tưởng tượng một trong số họ là kẻ có tính cách tàn nhẫn và cẩn thận đến mức ấy.

"Tại sao hắn lại làm như thế?"

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi khẽ nói hai chữ.

"Thù hận."

Thù hận? Hình Chí Sâm cau mày. Một học sinh mới bước vào đời ít lâu, có thể có thù hận như thế nào đây?

"Không nhất thiết là mối thù như kiểu giết cha hay tranh vợ cướp chồng ..." Hình như Phương Mộc nhìn thấu tâm tư của Hình Chí Sâm. "Thù hận thường rất ngẫu nhiên phát sinh, ví dụ chỉ một ánh mắt, một động tác hay một câu nói đùa cũng có thể là nguồn cơn của thù hận. Có những kẻ bỗng cảm thấy mình bị tổn thương, thế là đủ lý do để thù hằn."

Phương Mộc ngẩng đầu lên, "Hôm nọ ở ký túc xá, anh tùm tùm cười tôi, đã khiến tôi tức điên chỉ muốn bóp chết anh ngay."

Hình Chí Sâm nhìn Phương Mộc. Lúc này đã không nhìn thấy trong ánh mắt cậu ta nét căng thẳng hay đơn thuần đúng với lứa tuổi, như lần đầu gặp nữa. Mà lại có nét từng trải, hững hờ và hết sức mệt mỏi nhưng vẫn rất có thần.

"Cậu đã căm thù ai bao giờ chưa?"

"Có chứ!" Phương Mộc hạ thấp giọng: "Một gã học trên tôi một lớp hồi cấp 3, một thầy giáo tóm được tôi quay cóp, một nhân viên bán vé nói năng khinh người..." Phương Mộc thở dài, "Nhưng đó chỉ là những mối hận thoáng qua rồi thôi. Bây giờ, tôi căm thù nhất là hằn!"

Phương Mộc nhìn vào mắt Hình Chí Sâm. "Dù ở đâu và bất cứ lúc nào, nếu bắt được hằn, thì anh hãy cho tôi..."

"Cậu định làm gì?"

Phương Mộc im lặng, rồi lại cúi đầu nhìn xuống.

Phương Mộc đi đến trước cổng câu lạc bộ. Kể từ sau khi xảy ra vụ án mạng, ở đây vắng vẻ khác hẳn khi trước. Dù cảnh sát đã gỡ bỏ các vành đai cảnh giới, cũng chẳng mấy người thiết đến đây.

Phương Mộc đứng ở cổng một lúc, rồi anh bước vào.

Hành lang tầng 2 vắng tanh, anh chỉ nghe thấy tiếng bước chân của chính mình dội qua dội lại.

Anh đứng ở chỗ gần đầu cầu thang.

Đây là chỗ Ngô Hàm bị hung thủ đánh chết ngất.

Phương Mộc đứng một lúc, rồi đưa tay lên khua trong không khí, "đánh" một cái gì đó vô hình.

Vết thương của Ngô Hàm ở phía sau hộp sọ, bên trên gáy; chắc hẳn hung thủ dùng một vật thô nặng phang thẳng xuống đầu cậu ta.

Trong "đêm của ác ma", lúc hung thủ giơ hai tay cầm cây rìu lên, Phương Mộc có thể nhận ra hẳn là kẻ thuận tay phải.

Phương Mộc đứng bất động, dường như anh muốn nắm bắt cái hơi thở của kẻ đó.

Bốn bề đang cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng có làn gió nhẹ đưa qua khe cửa sổ, có tiếng vòi nước trong nhà vệ sinh đang chảy tí tách.

Hồi lâu sau, Phương Mộc quay người chậm chậm bước đi trong tâm trạng ngao ngán.

Lúc đi đến đại sảnh ở tầng 1, Phương Mộc nhìn thấy cửa rạp kịch đang mở, ô cửa như một con mắt kỳ quái với một ý đồ chẳng mấy thiện chí, đang lặng lẽ quan sát tuyến hành lang vắng tanh không một bóng người.

Nó nhìn thấy tất cả nhưng nó không thể nói ra sự thật.

Phương Mộc đi qua cửa rạp kịch, anh nhìn nó đầy ác cảm. Nhưng rồi anh lập tức dừng bước.

Có một người đang ngồi trong rạp kịch.

Ánh sáng trong rạp rất yếu. Người ấy ngồi bất động ở hàng ghế đầu tiên và đang quay lưng về phía Phương Mộc, xung quanh là vô số

ghế khán giả trống trơn.

Phương Mộc nín thở, cố kìm nén nhịp tim bất chợt đập nhanh, bước thật nhẹ chân đi vào rạp, rồi tiến gần đến người ấy.

Đôi mắt anh dần thích nghi với độ sáng trong này, khi chỉ còn cách vài mét, Phương Mộc nhận ra sau gáy người ấy dán băng y tế.

Ngô Hàm.

Phương Mộc thở phào, bước đi cũng tự nhiên hơn, khỏi cần rón rén nữa.

Anh bước đến ngồi xuống bên cạnh Ngô Hàm. Chắc hẳn Ngô Hàm cũng đã nhận ra Phương Mộc, nên cậu ta không ngoảnh sang, vẫn tiếp tục đắm đắm nhìn lên sân khấu.

Sân khấu trống trơn, những băng vải sặc sỡ nhưng u ám đang buông xuống. Mặt sàn đã được cọ rửa qua loa, một lớp bụi mỏng bám trên bề mặt.

Phương Mộc vẫn nhìn thấy rất rõ một mảng màu đỏ, những vạch phấn trắng khoanh vùng chúng lại; anh vẫn có thể nhớ rõ đâu là vị trí của cái đầu người và cây rìu.

Tim anh bỗng nhói đau.

Ngô Hàm thở dài hết sức nặng nề: "Ở ngay đây... ngay trước mắt vô số người ư?"

Phương Mộc im lặng.

Ngô Hàm cúi đầu, khẽ nói: "Xin lỗi cậu."

Phương Mộc gượng cười: "Không phải tại cậu."

"Tôi biết." Ngô Hàm lại nhìn lên sân khấu, "Nhưng... Trần Hy cô ấy tốt là thế..."

"Đừng nói nữa." Giọng Phương Mộc ghen ngào.

Ngô Hàm nín lặng, đưa tay vỗ vai anh.

Rạp kịch càng lúc càng tối, hai người ngồi bên nhau không nói một câu, cho đến khi bị màn đêm đen kịt thật sự bủa vây.

Hồi lâu sau, Phương Mộc đứng dậy.

"Về thôi."

Ngô Hàm "ừ". Rồi xách cặp. Phương Mộc đưa chân ra, dò dẫm. Ngô Hàm bỗng nắm chặt cánh tay anh.

Trong bóng tối, ánh mắt Ngô Hàm sáng lên những tia lạ lùng.

"Phương Mộc, dù sao... dù sao... cũng phải bắt hãn, bắt bằng được."

Chương 19: NGƯỜI LÀ AI?

Ngày thứ hai sau khi Trần Hy chết, Đảng ủy nhà trường mở cuộc họp khẩn cấp.

Chỉ trong một học kỳ ngắn ngủi, năm sinh viên đã bị sát hại. Trong đêm 31 tháng 12, còn có mấy chục sinh viên bị thương do chen chúc giẫm đạp lên nhau.

Không ai có thể yên tâm học tập nữa, cô cậu nào ở ngay thành phố đều trở về nhà. Các sinh viên ở lại ký túc xá thì đều hoang mang lo sợ, sợ rằng mục tiêu tiếp theo sẽ là mình. Vì tự vệ, ai cũng tỏ ra cảnh giác, thư tố giác nhét đầy thùng thư của hiệu trưởng. Hình như chỉ sau một đêm, trong trường này bỗng mọc ra vô số hung thủ. Hàng ngày các thầy cô giáo lên lớp, đối diện với sĩ số chỉ còn một nửa, và chỉ biết lắc đầu thờ dài.

Cuộc họp đưa ra quyết định: đóng cửa trường.

Quyết định này bị Ban giáo dục của tỉnh phủ quyết. Vị phó tỉnh trưởng phụ trách giáo dục đã gay gắt phê bình hiệu trưởng, ông còn đưa ra nhiều ví dụ nói về trường Đại học Chiết Giang trong thời kỳ kháng chiến đã kiên trì dạy và học dưới làn bom đạn của quân Nhật ra sao.

Hiệu trưởng chỉ còn cách gượng cười cay đắng, và đương nhiên ông nhắc đến lời cam kết của mình "lại có người chết nữa thì tôi sẽ nhảy lầu".

Tất nhiên ông không nhảy lầu. Học kỳ này vẫn cố mà dạy mà học vậy.

May sao, sắp đến kỳ nghỉ đông. Cầu trời phù hộ để đừng có thêm người chết nữa.

Vẫn tổ chức thi cuối học kỳ như thường. Tin này lan ra khiến sinh viên Đại học Sư phạm bình tĩnh trở lại. Với đa số sinh viên, không bị nợ

điểm các môn học sẽ thiết thực hơn cả nỗi lo "bị bỏ mạng trong vụ án mạng liên hoàn". Các phòng tự học lại đông đúc như trước, trật tự dạy và học của trường lại dần được khôi phục. Cũng như cuối mọi học kỳ thông thường, giờ đây lại có đông sinh viên buổi tối ngồi ôn bài ở hành lang. Tất cả lại phẳng lặng như xưa.

Không ai chú ý đến năm chỗ ngồi trống vắng kia nữa. Nói cho cùng, sự sinh tử của người khác là thuộc về người khác.

Chỉ có Phương Mộc không nghĩ thế.

Hàng ngày, cũng như mọi người, Phương Mộc cầm bình nước và cặp sách đến phòng học. 11 giờ trưa và 5 giờ chiều đi ăn cơm, 10 giờ tối trở về phòng ký túc. Dù mẹ nhiều lần khuyên nhủ Phương Mộc hãy trở về nhà, nhưng anh vẫn ở lại trường với lý do là để ôn tập chuẩn bị thi.

Chỉ khác là, nhiều cử chỉ của Phương Mộc bắt đầu trở nên kỳ dị. Anh thường nhìn chằm chằm vào một người nào đó, cho đến khi người ấy nhận ra mình bị quan sát, người ấy phản ứng bằng ánh mắt nhìn lại hoặc bằng lời nói, thì Phương Mộc mới cúi đầu xuống giả vờ đọc sách, nhưng vài giây sau anh lại dán mắt nhìn người ấy như trước.

Mỗi khi đi qua các phòng tự học, phòng đọc của thư viện, nhà ăn, Phương Mộc đều quan sát không biết chán từng người trong tầm mắt của mình, và thậm chí phán đoán tính cách, danh phận, thói quen sinh hoạt và sở thích của họ.

Đôi khi anh cũng chạy lên tầng 24 của khu nhà hành chính hoặc sân vận động, ngồi đó một mình. Đêm khuya, dù không muốn đi vệ sinh, anh cũng lên ô vệ sinh thứ nhất trong nhà vệ sinh tầng 3 để ngồi.

Nhưng, anh không bao giờ bước đến cầu lạc bộ nữa.

Rốt cuộc, người là ai?

Đêm khuya yên tĩnh, Phương Mộc mở to mắt nhìn chằm chằm vào đáy giường tầng bên trên. Cơn buồn ngủ không đến với anh, cũng như câu hỏi này không hề có đáp án.

Trong bóng tối, cả khu nhà ký túc sau một ngày im ắng lúc này lại lặng lẽ tỉnh dậy. Trong mỗi giấc mơ của mọi người, những thứ tưởng như không còn sinh khí đều sống lại, chúng nấp trong các xó xỉnh của mình và thì thầm với nhau.

Những cành cây khô héo, nứt nẻ kêu răng rắc trước những làn gió.

Những âm thanh rất nhẹ của tuyết rơi.

Tiếng còi của những chiếc xe đi đêm cô độc.

Tiếng lũ chuột gặm nhấm trong khu bồn nước.

Tiếng dép lê loẹt quẹt ở hành lang.

Tối nay, Vương Kiện đến tìm Phương Mộc.

Vương Kiện không ra phòng học để tự học, điều này khiến Phương Mộc cảm thấy rất ngạc nhiên. Vì thế, khi cậu ta thò đầu vào cửa phòng, anh còn ngỡ là mình nhìn nhầm.

Vương Kiện nhìn vào khuôn mặt Phương Mộc hồi lâu, rồi nói "thế đấy" có phần cứng nhắc.

Phương Mộc bình thản ngồi trước bàn, gật đầu.

Trong phòng chỉ có một mình Phương Mộc. Lúc ăn cơm tối, anh bị một sinh viên khoa thể dục đánh cho một trận, tại vì anh cứ nhìn chăm chăm đến 20 phút vào hai cánh tay cơ bắp của cậu ta. Phương Mộc lau vệt máu bên mép, đứng lên phui cơm canh bám trên quần áo, anh vẫn không hề nói một câu, chỉ lau cặp kính mắt rồi lại ngồi xuống bên bàn ăn nốt chút cơm canh còn lại.

Cậu ta có tính cách bộp chộp, thô lỗ, đầu óc đơn giản. Và, lại đang yêu đương.

Không thể là cậu ta.

Phương Mộc bình thản không hề có phản ứng gì, khiến cậu sinh viên khoa thể dục ngạc nhiên. Cậu ta đứng nghệt ra hồi lâu, rồi mới xách cái âu cơm in dòng chữ "Hello kitty" bước ra.

Khi các bạn cùng phòng đều đi tự học hết cả, Phương Mộc mới về đến phòng ở. Anh không muốn các bạn nhìn thấy mặt mũi mình bị sưng vù tím tái. Chẳng phải anh sợ bề mặt, mà là vì anh không quen tiếp nhận những ánh mắt thông cảm hoặc những lời nói phần nộ của họ.

Vương Kiện thận trọng nhìn mặt mũi đang rất tệ của Phương Mộc, và giả vờ cầm mấy cuốn sách trên giường Phương Mộc lên, mở ra đọc.

Thấy Phương Mộc vẫn im lặng, Vương Kiện ngượng ngịu ngồi xuống trước bàn, rút bao thuốc ra châm một điếu rồi đưa bao thuốc cho Phương Mộc.

Phương Mộc hơi do dự nhưng rồi cũng châm hút.

Cả hai ngồi đối diện nhau, lặng lẽ rít thuốc lá. Hút xong điếu thuốc, Vương Kiện hắng giọng.

"Phương Mộc, cậu... vẫn ổn đấy chứ?"

Phương Mộc ngẩng đầu, hơi ngạc nhiên nhìn cậu ta.

Vương Kiện đỏ mặt. Rồi cậu lại nhanh chóng châm điếu thuốc nữa.

"Tôi biết tâm trạng cậu không dễ chịu gì. Nhưng... là bạn..." Vương Kiện ấp úng: "Tôi rất mong được chia sẻ với cậu."

"Cảm ơn." Phương Mộc ngồi thẳng người lên, nhìn Vương Kiện. "Nhưng, không cần thiết đâu."

Vương Kiện cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cậu rít một hơi thuốc, rồi nhìn làn khói đang uốn lượn bay lên.

"Những ngày gần đây ở gần bên các cậu, là những ngày vui nhất trong ba năm qua của tôi..." Giọng cậu ta lắng xuống, "Tôi coi... các

cậu là bạn của mình."

Sắc mặt Phương Mộc không thể hiện gì rõ rệt, anh nhìn Vương Kiện hồi lâu, rồi dần dần tỏ ra chăm chú.

"Trần Hy mất, tôi rất buồn. Cô ấy là cô gái rất tốt, hoạt bát cởi mở... và..."

Anh đứng lên, hai tay đút túi quần, bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. "Nhưng, cô ấy chết sao mà thê thảm quá."

Anh đưa tay về phía mặt bàn, lặng lẽ cầm chiếc bật lửa lên.

Vương Kiện bỗng nhớ ra một điều gì đó, cậu vội quay người sang xin lỗi luôn miệng: "Tôi xin lỗi, xin lỗi... lẽ ra không nên nói về chuyện này."

Phương Mộc mỉm cười, lắc đầu.

Ánh mắt Vương Kiện thành thực và hiền hòa.

"Cậu nên nghe tôi câu này: cậu đừng làm khó cho mình nữa."

"Sao?"

"Thực ra, tối nay tôi cũng có mặt ở nhà ăn." Vương Kiện ngập ngừng: "Cậu đã bất chấp tất cả, vì muốn tìm ra hung thủ, tôi biết. Nhưng cậu ạ, cậu đừng nên thế này."

Vương Kiện rút một hơi thuốc lá, điếu thuốc đã cháy gần hết. "Cậu phải giữ sức khỏe, thì mới có thể tìm ra sự thật."

Vương Kiện vút mẩu thuốc lá ra ngoài cửa sổ, rồi quay lại nháy mắt nhìn Phương Mộc.

"Lỡ chẳng may tôi bị đứt, thì còn trông mong ở cậu trả thù cho tôi chứ!" Nói rồi, Vương Kiện cười hì hì.

Phương Mộc không cười. Anh chỉ nhìn mãi vào Vương Kiện.

Vẻ mặt của Phương Mộc khiến Vương Kiện hơi căng thẳng, nụ cười lập tức tắt ngấm. Cậu ta ngượng nghịu gãi đầu gãi tai, rồi lại lấy thuốc ra, tay cậu lần sờ túi áo.

Phương Mộc lim dim mắt, bỗng nói rõ to:

"Đây này!"

Vương Kiện ngẩng phắt đầu lên, nhìn thấy động tác của tay Phương Mộc, và chiếc bật lửa đang bay đến.

Vương Kiện đưa tay đón lấy. Khoảnh khắc này, Phương Mộc nhìn rất rõ.

Đó là tay trái.

Vương Kiện cầm bật lửa, châm thuốc, rít một hơi rất sâu, và nhìn Phương Mộc đang chăm chú quan sát mình.

"Sao thế?"

"Không, không sao." Phương Mộc bình thản trở lại. "Hình như... hình như cậu thuận tay trái?"

"Đúng!" Vương Kiện ngậm điếu thuốc, giơ tay trái lên ngẫm ngía. "Chơi bóng bàn, bóng rổ đều thuận tay trái, đá bóng thì thuận chân trái."

Phương Mộc cảm thấy nhẹ nhõm.

Khi cảm nhận rằng hung thủ có mối hận thù gì đó rất sâu, người đầu tiên Phương Mộc nghĩ đến là Vương Kiện. Dù cách nghĩ này nghe không xuôi, vì không có nạn nhân nào đang học ở lớp Cơ Địa cả; còn Trần Hy, Tống Phi Phi và Giả Liên Bác học ở khoa kinh tế thì lại càng "xa xôi". Tuy nhiên, Phương Mộc vẫn muốn tìm cơ hội để xác định xem Vương Kiện quen dùng tay nào.

Khi Vương Kiện đưa tay trái ra bắt lấy chiếc bật lửa, thâm tâm Phương Mộc thấy rất mừng. Bởi lẽ anh không tin, hoặc nói là anh không

muốn tin Vương Kiện lại là hung thủ.

Tất nhiên, cái câu hỏi bế tắc kia lại ập đến ngay: vậy kẻ đó là ai?

Vương Kiện nhìn Phương Mộc, sắc mặt cậu ta từ chân thành chuyển sang nghi hoặc.

"Phương Mộc, cậu đang nghi ngờ tôi à?" Vương Kiện cau mày, "Hung thủ thuận tay phải, đúng không?"

Không đợi Phương Mộc trả lời, Vương Kiện bước ngay đến bên bàn cầm cặp sách lên rồi xoay người bước đi.

"Khoan đã." Phương Mộc vội đứng dậy.

Vương Kiện đặt tay lên khuôn cửa lạnh lùng nhìn Phương Mộc, vẻ mặt vừa nhẫn nhục vừa phẫn nộ.

"Gì nào?"

Phương Mộc nhìn cậu ta mấy giây, rồi mỉm cười có ý xin lỗi, "Tôi muốn uống một chút, người anh em có thể cùng đi không?"

Vương Kiện vẫn giữ vẻ mặt hằm hằm tức tối. Phương Mộc lại mỉm cười nhìn ánh mắt băng giá của Vương Kiện đang dần ấm lên. Cuối cùng, cậu ta nhích mép.

"Được!"

Khi Phương Mộc và Vương Kiện nắm tay nhau trở về ký túc xá thì đã là 1 giờ rưỡi sáng. Cũng may, đêm nay Ngô Hàm trực ban nên cả hai mới được vào mà trở về phòng ngủ.

Vương Kiện vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo một hồi, rồi trở về nằm vật lên giường ngủ ly bì. Phương Mộc tuy cũng uống không ít nhưng đầu vẫn tỉnh táo. Anh đứng trước cửa phòng 352, do dự một lúc định gõ cửa, nhưng rồi lại thôi.

Hành lang hết sức yên tĩnh, Phương Mộc nhìn hai đầu, có cảm giác hình như chúng đang nhìn lại anh. Một cảm giác cô quạnh khó bề diễn tả đang chậm chậm vây kín anh, nặng nề, và rất thật. Phương Mộc bỗng cảm thấy đôi chân hơi rã rời. Anh cố lê bước đến trước đầu cầu thang rồi ngồi phịch xuống.

Bậc thang cứng và giá lạnh nhưng anh cũng chẳng thiết đứng dậy, hình như sức lực toàn thân anh đã bị rút đi đâu hết cả. Anh bất lực ngồi tựa vào lan can cầu thang nhìn bầu trời đêm trong treo ngoài cửa sổ.

Trời không mây, cũng không trăng, chỉ thấy vô vàn vì sao đang nhấp nháy, như đang nhìn anh lại như đang chế nhạo anh.

Có phải người đang rất hể hả?

Vào lúc này, chắc hẳn người đang nấp ở một góc khuất nào đó, khoái trá hồi tưởng nhâm nhi màn diễn hay ho của mình. Nhưng Phương Mộc đã mệt mỏi đến nỗi không thấy hận thù nữa, anh thậm chí rất muốn lúc này hung thủ xuất hiện, dù sẽ bị hấn xử lý cũng được.

Ta chỉ cần biết người là ai, thế là đủ.

Để cho tất cả kết thúc.

Anh ngả đầu vào tay vịn cầu thang, nhắm mắt, toàn thân rã rời.

"Kìa, sao cậu lại ngủ ở đây?"

Phương Mộc ngẩng đầu. Trước mặt anh là vầng sáng chói chang. Anh đưa tay lên che mắt, toàn thân anh nặng nề không muốn nhúc nhích nữa.

Ánh sáng tắt ngấm. Ngô Hàm tay cầm đèn pin bước đến đưa tay ra kéo Phương Mộc.

"Cậu mau đứng lên đi, kéo sẽ bị lạnh mất!"

Phương Mộc đẩy tay Ngô Hàm ra. "Không sao, Tam ca! Tôi rất ổn mà!"

"Không! Ở đây lạnh lắm." Giọng Ngô Hàm kiên quyết: "Cậu không vào được phòng à? Tôi có chìa khóa đây. Nào, đứng dậy đi!"

"Nếu Tam ca tốt với tôi, thì cứ để tôi ngồi đây một lát." Phương Mộc hít hà về phía phòng ở. "Vào, tôi cũng không ngủ được."

Ngô Hàm thở dài nhìn Phương Mộc. "Được. Cậu chờ tôi một lát."

Nói rồi cậu ta chạy xuống tầng dưới. Lúc trở lên, Ngô Hàm cầm theo phích nước và hai cái đệm ngồi.

Ngô Hàm đưa cái đệm cho Phương Mộc ngồi, mở nước nóng đưa anh.

"Cậu đã uống nhiều bia chứ gì? Uống trà đi, đang nóng đấy."

Phương Mộc gật đầu cảm ơn, nhấp một hớp trà, nhưng vẫn ngồi ngả vào lan can cầu thang thẫn thờ nhìn ra cửa sổ.

Ngô Hàm cũng ngồi bên anh.

Hồi lâu sau, Phương Mộc bỗng nói nhỏ: "Tam ca à, nghe nói người chết rồi sẽ biến thành một ngôi sao trên trời?"

Ngô Hàm cũng nhìn ra bầu trời sao lấp lánh, "Đúng là có người nói thế."

"Cậu nói xem, ngôi sao nào là Trần Hy?"

Ngô Hàm không đáp, cậu chỉ đưa tay lên vỗ vai Phương Mộc thật mạnh.

Rồi Phương Mộc khóc rưng rức, hai hàng nước mắt chảy trên mặt. Anh gục đầu vào đầu gối, thút thít không thành tiếng.

Khóc rất lâu. Lúc ngẩng đầu lên, thì thấy Ngô Hàm đưa cho anh chiếc khăn tay.

"Không cần." Phương Mộc sụt sịt, "Tôi có rồi."

Anh lần túi áo lấy ra một gói khăn giấy bên trên in hai trái tim lồng vào nhau. Nước mắt lại trào ra.

Đừng nghĩ nữa. Phương Mộc kiên quyết nhắc mình, và cố lau nước mắt.

Lúc cất tệp khăn giấy vào túi, anh đụng thấy một vật cứng cứng bèn lấy ra. Đó là nửa bao thuốc lá của Vương Kiện để lại.

Phương Mộc rút ra một điếu, châm lửa, rít rõ mạnh.

Ngô Hàm hơi ngạc nhiên: "Cậu biết hút từ khi nào thế?"

Đôi mắt hơi sưng của Phương Mộc tươi cười: "Mới gần đây thôi."

Ngô Hàm nhìn đốm lửa điếu thuốc lúc sáng lúc tối, chìa tay ra. "Cho tôi xin một điếu."

Cả hai ngồi ở bậc thang lặng lẽ hút thuốc. Hết điếu này đến điếu khác. Chẳng mấy chốc, dưới chân họ là một vốc đầu mẩu thuốc lá.

Hút hết điếu cuối cùng, Phương Mộc cúi đầu lặng lẽ ngồi một lúc, rồi bỗng nói: "Cảm ơn Tam ca."

Ngô Hàm mỉm cười, rồi ngậy nhìn các bậc cầu thang bên dưới. Lát sau cậu ngoảnh sang Phương Mộc: "Việc ấy, có tiến triển gì không?"

Ánh mắt Phương Mộc bỗng thần thờ, anh chỉ im lặng lắc đầu.

Ngô Hàm cũng im lặng đến mấy phút. Rồi cậu bỗng nói: "Phương Mộc."

"Sao?"

"Nói thật đi, cậu có nghi ngờ tôi không?"

Phương Mộc gượng cười, "Tôi đã nói rồi, không liên quan gì đến cậu cả."

Ngô Hàm lắc đầu, "Tôi không nghĩ thế."

Phương Mộc hơi ngạc nhiên nhìn sắc mặt Ngô Hàm đang dần trở nên nặng nề.

"Hắn đội lốt tôi để giết Trần Hy, tức là có liên quan đến tôi." Ngô Hàm nắm chặt nắm tay. "Cậu không nhận ra gần đây ánh mắt mọi người nhìn tôi rất kỳ dị hay sao?"

Phương Mộc vỗ vai Ngô Hàm, "Cậu đừng nghĩ lung lung, đừng cả nghĩ thế."

Ngô Hàm "hừ" một tiếng.

"Nghĩ lung tung hay cả nghĩ ..." Ngô Hàm hơi ngừng lại. "Dù sao tôi cũng quyết không bỏ qua thằng khốn ấy."

Ánh mắt cậu bỗng trở nên sắc lạnh, dưới bầu trời sao, hình như nó có ánh kim loại.

Chương 20: TUẦN ĐÊM

Lúc bước vào phòng làm việc của Hình Chí Sâm, Đinh Thụ Thành hơi ngạc nhiên vì nhìn thấy Phương Mộc đang ngồi trên ghế. Trông anh chàng này gầy hơn hẳn mấy hôm trước, mái tóc bù xù, sắc mặt nhợt nhạt thật đáng sợ. Nếu hai tay có thêm cái còng thì cậu ta chẳng khác gì một kẻ tình nghi vừa bị lôi ra khỏi phòng giam.

"Sao trông cậu phờ phạc thế này? Ốm à?"

Phương Mộc cố nở nụ cười. "Không."

Hình Chí Sâm xua tay ra hiệu cho Đinh Thụ Thành ngồi xuống.

"Thế nào rồi?"

Đinh Thụ Thành thở dài, giơ ngón trỏ ngón cái về phía Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm đẩy bao thuốc về phía Đinh Thụ Thành, Thành rút ra một điếu, châm lửa hút. Rồi rầu rầu nói: "Không có tiến triển gì."

Sắc mặt Hình Chí Sâm không có gì thay đổi. Phương Mộc thì bỗng ỉu xù, đầu cúi thấp xuống.

Hình Chí Sâm gảy tàn thuốc lá, "Cậu nói đi?"

Đinh Thụ Thành vừa từ Đại học Sư phạm trở về. Trước đó, căn cứ vào đề nghị của Hình Chí Sâm, tổ chuyên án quyết định đồng thời điều tra cả bốn vụ án ở Đại học Sư phạm. Hình Chí Sâm cho rằng cả bốn vụ án chỉ có một điểm chung là cùng xảy ra trong nhà trường, nhưng anh chấp nhận cách suy luận của Phương Mộc: hung thủ chỉ là một, và, hẳn là người trong trường.

Tổ chuyên án quyết định bắt đầu làm từ vụ án mạng xảy ra ở câu lạc bộ. Đinh Thụ Thành dẫn vài người đến khoa kinh tế, ngoài lập hồ sơ về Trần Hy ra, còn điều tra một lượt về các mối quan hệ xã hội có thể gây ra thù oán đối với Trần Hy. Kết quả thật đáng thất vọng: không có

bất cứ dấu hiệu nào thể hiện thù oán gì đối với cô gái tốt nết Trần Hy đến nỗi phải hạ sát cô ấy bằng thủ đoạn cực kỳ tàn ác như thế.

"Cho nên, động cơ của hung thủ..." Đinh Thụ Thành gấp cuốn sổ tay lại. "Cho đến giờ vẫn là một bí ẩn.

Hình Chí Sâm nghe xong hồi lâu không nói gì, anh chỉ tay sờ cằm, miệng ngậm thuốc lá rít liên mấy hơi. Rồi anh bỗng hỏi: "Cậu nhìn nhận thế nào?"

Đinh Thụ Thành đang mải nghĩ, nên ngớ ra không nói gì được.

"Gì cơ?" Thành ngẩng đầu. Thì ra Hình Chí Sâm hỏi Phương Mộc.

Phương Mộc không trả lời ngay, trầm ngâm một lúc rồi mới nói: "Tôi nghĩ, điều tra riêng rẽ về vụ Trần Hy sẽ không có kết quả. Vẫn nên đồng thời xem xét cả bốn vụ án."

Hình Chí Sâm đứng lên, anh tỏ ra hào hứng. "Ý cậu là..."

"Tôi đã nói với anh rồi. Tôi không hiểu động cơ của hung thủ là gì, nhưng tôi cảm nhận rất rõ hắn có tâm lý thù hận rất sâu. Nhất là ở hai vụ đầu tiên. Tuy nhiên..." Phương Mộc hơi ngừng lại. "Tâm trạng của hắn đã có biến đổi."

"Biến đổi?" Đinh Thụ Thành sốt ruột hỏi.

"Đúng thế. Nếu nói hắn giết hại Chu Quân và Đồng Sảnh nhằm xả hận, thì hắn giết ba người sau đó là Tống Phi Phi, Giả Liên Bác và Trần Hy là vì... thể hiện."

"Thể hiện cái gì?"

"Khả năng khống chế. Đó là một thứ khoái cảm khi thao túng được người khác." Phương Mộc quay sang nhìn Đinh Thụ Thành. "Anh Thành, khi lần đầu được mặc sắc phục cảnh sát, anh rất thích đeo súng đi lượn khắp đó đây và rất muốn can thiệp vào đủ thứ chuyện, đúng không?"

Đinh Thụ Thành ngấm ngấm, rồi bỗng đỏ mặt.

Phương Mộc mỉm cười, tiếp tục nói: "Có thể không chế người khác, quả là một chuyện rất thích thú. Có thể nói, tên hung thủ rất tự tin mình có cái khả năng này."

Phương Mộc bỗng hạ thấp giọng: "Nhất là khi hãm giết người."

"Nếu thế thì..." Hình Chí Sâm thả ra một làn khói hình chữ o. "Trong đời sống thực tế, hãm là một gã không có năng lực không chế người khác."

Phương Mộc gật đầu.

Hình Chí Sâm trầm ngâm một lát, rồi ngẩng đầu nói: "Cậu Thành hãy điều tra theo hướng này, trọng tâm là nhóm người tầng lớp dưới trong Đại học Sư phạm."

Nhóm người tầng lớp dưới? Từ này khiến Phương Mộc phản cảm. Nó thể hiện sự miệt thị, và tự coi mình là bề trên. Cho nên, khi Ngô Hàm hỏi anh "vụ án tiến triển đến đâu", anh rất do dự.

"Không sao." Ngô Hàm tỏ ra không bận tâm. "Tầng lớp dưới, phạm vi không nhỏ, họ sẽ phải điều tra vã mồ hôi."

Phương Mộc vội giải thích. "Cậu đừng hiểu lầm. Tôi cho rằng phạm vi điều tra không bao gồm sinh viên..."

"Ha ha..." Ngô Hàm dúm mạnh vào vai Phương Mộc, rồi nhảy tót lên bậc cầu thang. "Cậu nghĩ thoáng quá đấy. Tầng lớp dưới là tầng lớp dưới. Tôi thuộc nhóm đó. Và người kia cũng vậy."

Ngô Hàm chỉ Đường Đức Hậu đang quét hành lang.

Gần đây Đường Đức Hậu ăn mặc rất chỉnh tề, hôm nay đang mặc chiếc áo khoác cộc bằng nỉ khá đẹp, trông trẻ lại đến vài tuổi. Thấy động tác của Ngô Hàm, anh ta thẳng người lên hỏi: "Chuyện gì thế, cậu Hàm?"

"Không ạ. Chỉ nói hôm nay trông chú rất oách." Ngô Hàm cười, rồi nhanh chân bước đi.

Đường Đức Hậu cười hề hề, chỉnh lại cái áo.

Đúng như Ngô Hàm nói, việc điều tra khó hơn dự kiến rất nhiều. Vì diện điều tra quá rộng, theo thống kê bước đầu, những người trong trường mà điều kiện kinh tế yếu, có đến hơn ngàn người. Mặt khác, các đối tượng bị điều tra đều tỏ thái độ rất ác cảm với cảnh sát. Cũng không nên lấy làm lạ, cuộc sống chật vật đã khiến họ rất bức xúc và tự ti, nay lại biến thành đối tượng điều tra về các vụ án mạng, họ không thể không bất mãn.

Công tác điều tra loại trừ không thuận lợi, khiến Đinh Thụ Thành suốt ngày ca cẩm. Phương Mộc mấy lần gọi điện đến anh ta, vừa nói vài câu đã bị anh ta thô bạo dập máy. Bí quá, Phương Mộc chỉ còn cách cố gắng nghe ngóng dò la tình hình điều tra, mong nắm được một vài đầu mối.

Ngô Hàm cũng giúp đỡ Phương Mộc không ít. So với người khác, Ngô Hàm hiểu rõ về nhóm người tầng lớp dưới hơn, nhất là những sinh viên nghèo và các nhân viên quèn trong trường. Phương Mộc rất cảm ơn cậu ta, nhưng Ngô Hàm chỉ coi như mình đang giúp chính mình.

"Phải tóm được hãn, thì mới triệt để chứng minh cho sự trong sạch của tôi. Mặt khác..." Ngô Hàm gãi đầu. "Mẹ nó chứ! Tôi rất muốn trả thù hãn đã phang tôi chết nát."

Chiều hôm nay Phương Mộc và Ngô Hàm lại chạy đi nghe ngóng tin tức, lúc trở về thì đã 9 giờ rưỡi tối, đành ngồi quán bên ngoài trường ăn bát mì rồi trở về ký túc xá, cả hai đều mệt nhoài. Trong phòng chỉ có một mình Chúc Tứ đệ đang ngồi bên bàn. Thấy họ về, Chúc Tứ đệ đứng lên.

"Hai cậu đã về rồi?"

"Chỉ mình cậu ở nhà à?" Ngô Hàm ném cặp sách lên giường trên, rồi nằm vật ra trên giường của Chúc Tứ đệ.

Chúc Tứ đệ "ừ" một tiếng, rồi ngoảnh sang Phương Mộc. "Lục đệ, tối nay có việc gì không?"

Phương Mộc cầm lưng cốc nước nguội trên bàn lên ngửa cổ uống cạn, rồi vừa lau mép vừa đáp: "Không. Thì sao?"

Chúc Tứ đệ nhìn lên bàn. "Hôm nay, là... hai tuần của Trần Hy..."

Lúc này Phương Mộc mới chú ý đến cái túi nilon khá to màu đen, bên trong đựng đầy các thứ. Miệng túi hé mở, bên trong thấp thoáng mấy xấp tiền giấy.

Một luồng hơi ấm bỗng dâng lên khắp người, Phương Mộc chậm chậm ngoảnh lại mỉm cười nhìn Chúc Tứ đệ.

"Cảm ơn Tứ ca."

Chúc Tứ đệ ngượng ngịu gãi đầu. "Chuyện này... tôi biết hơi rõ... tôi có thể giúp cậu."

Ngô Hàm nghe thấy thế cũng ngồi xuống. "Tứ đệ, cậu thật chu đáo."

Chúc Tứ đệ dẫu môi nhìn Ngô Hàm, rồi quay sang Phương Mộc: "Tôi sẽ đi cùng Lục đệ."

Phương Mộc im lặng một lát, rồi gật đầu.

"Được!"

Chúc Tứ đệ xách túi nilon, cầm chiếc bật lửa trên bàn, rồi quay sang Ngô Hàm. "Tam ca có đi không?"

Ngô Hàm lắc đầu.

"Tôi không đi." Cậu ta nhìn Phương Mộc. Rồi hạ thấp giọng: "Tứ đệ đừng để cậu ấy bị xúc động quá."

Chúc Tứ đệ gật đầu, rồi đi theo Phương Mộc ra khỏi phòng.

Lúc ra khỏi cổng khu ký túc xá, Phương Mộc hơi bối rối. Đi đâu đây?

Chúc Tứ đệ nhận ra điều này, khẽ nói: "Đến sân vận động, ở đó tương đối vắng vẻ."

Trời đã tối hẳn, màn đêm bao trùm khắp sân vận động phủ đầy tuyết trắng nhưng vẫn thấy có chút ánh sáng hắt lên. Tất cả là một khoảng mênh mông và hết sức tĩnh mịch. Tứ đệ nói đúng, làm nghi thức tế lễ ở đây rất thích hợp.

Cả hai tìm một chỗ khuất gió. Phương Mộc không muốn nhúc nhích cũng không nói gì, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Anh chỉ buông thõng hai tay đứng đó. Chúc Tứ đệ không trách gì bạn, cậu nhanh nhẹn lấy các thứ ở túi nilon ra, xếp ngay ngắn.

Phương Mộc nhìn cậu làm, bỗng nói: "Thật không ngờ Tứ ca lại thạo những việc như thế này."

Chúc Tứ đệ cười. "Tôi tìm hiểu, là vì Đồng Sản, nào ngờ lại có thể giúp cậu..."

Chúc Tứ đệ nhận ra mình trót lỡ lời. Cậu ta ho khan mấy tiếng để "chữa thẹn", rồi khẩn trương tiếp tục công việc.

Đã ổn thỏa cả. Chúc Tứ đệ đứng dậy, thận trọng nhìn Phương Mộc. "Bắt đầu chứ?"

Phương Mộc trầm mặc, gật đầu.

Lửa đã bén, và nhanh chóng biến thành một đồng lửa nho nhỏ. Phương Mộc cúi xuống, cảm nhận những làn hơi ấm đang nhẹ nhàng đưa lại tựa như những sợi tóc dài của Trần Hy lướt qua khuôn mặt anh.

Chúc Tứ đệ đưa cho Phương Mộc một tệp tiền giấy, Phương Mộc cầm lấy rồi thả vào ngọn lửa.

Ngọn lửa bập bùng nhảy nhót chẳng khác gì một đứa trẻ nghịch ngợm khó bảo. Tệp tiền giấy bị quăn lại trong ngọn lửa, biến thành những mảnh đỏ hồng, mỏng tang, rồi tan biến, hình như nó bay đi một miền xa vắng không tên.

Trần Hy, em có khỏe không?

Em đang ngủ say trong một cái hộp gỗ xinh xắn đặt trong một căn nhà yên tĩnh nào đó ở tỉnh Hồ Nam xa xôi ngàn dặm. Có lẽ em vừa được bàn tay của người cha vuốt ve, có lẽ em vừa được sưởi ấm bằng những giọt nước mắt của người mẹ. Em đang du ngoạn ở chốn em chào đời và cất tiếng nói lần đầu tiên, đi những bước đi đầu tiên, trải nghiệm những nỗi khắc khoải lần đầu tiên. Và em vẫn diễm đạm, dịu dàng như xưa.

Anh mong em hãy về đây, về cái nơi đã khiến trái tim em lần đầu tiên rung động...

Đôi mắt Phương Mộc đã nhòa lệ, ánh lửa nhảy nhót đã biến thành một vầng sáng lóa mắt, mờ ảo nhưng vẫn rất thật. Khuôn mặt Trần Hy đang dần hiện lên càng lúc càng rõ nét trong quầng lửa.

Cặp lông mày thanh mảnh, đôi mắt trong veo, sống mũi cao và thẳng, hai chiếc răng khểnh xinh xắn và đáng yêu...

Anh có thể bảo vệ em không?

Xin lỗi, xin lỗi em.

Phương Mộc nức nở không sao kìm nén được. Xin lỗi em...

Cảm giác ấm áp trên mặt dần trở nên rất thật, tựa như được một bàn tay đang áp nhẹ lên.

Hãy vững vàng, đừng để em phải lo lắng...

Em hơi nghiêng đầu, anh thấy trong mắt em là bao nỗi quyến luyến vấn vương không bao giờ dứt...

Phương Mộc đưa tay ra như một lẽ tự nhiên, và đúng vào lúc này, cảm giác đau buốt ở đầu ngón tay đã làm tan biến mọi hình ảnh trước mắt anh.

Giọng nói trầm trầm của Chúc Tứ đệ vang bên tai Phương Mộc:

"Tôi trao thân tôi, cho người thân nhất. Tôi trao hồn tôi, cho trời cho đất..."

Trên sân vận động trống vắng tràn ngập vô số tiếng ồn không rõ nguồn cơn, hình như có một bóng hình mờ nhạt đang bay về phía tận cùng của màu trắng lạnh lẽo trải dài xa tắp nơi chân trời.

"Tôi gửi tâm tư, cho cõi trần thế. Trao trái tim tôi, cho người tôi yêu..."

Chúc Tứ đệ thả tệp tiền giấy cuối cùng vào đồng lửa, rồi lại đứng thẳng, cúi đầu, khe khẽ nhắm đậy, cho đến khi ngọn lửa yếu dần rồi tắt hẳn.

Khi đốm lửa cuối cùng xoay tròn rồi tan biến theo làn gió bắc giá lạnh, sân vận động lại chìm trong bóng tối vô cùng vô tận. Phương Mộc vẫn quỳ trên mặt đất phủ tuyết còn hơi âm ấm, cho đến lúc Chúc Tứ đệ kéo anh đứng lên.

"Lục đệ, ta về thôi." Chúc Tứ đệ giúp Phương Mộc phủi tuyết bám trên đầu gối. "Trần Hy nhất định cảm nhận ra cậu. Ở thế giới bên kia, cô ấy sẽ rất vui."

Phương Mộc dường như đã mất hết khả năng suy nghĩ và hành động, anh để mặc Chúc Tứ đệ kéo đi, cả hai chậm chậm bước về phía cổng sân vận động. Lúc đi đến bức tường vây, Phương Mộc bỗng vùng ra khỏi tay Chúc Tứ đệ.

"Cậu cứ về trước đi!" Phương Mộc đưa ống tay áo lên lau nước mắt. "Tôi muốn nán lại đây một lúc nữa."

Chúc Tứ đệ hơi do dự. "Lục đệ, nên về thôi. Sắp đến giờ đóng cổng ký túc xá. Và, cậu ở lại một mình, tôi không thể yên tâm."

"Tôi không sao đâu." Phương Mộc cố mỉm cười, "Bảo Tam ca để cửa cho tôi vào."

Chúc Tứ đệ chần chừ: "Thôi được. Cậu phải cẩn thận đấy nhé!"

Phương Mộc nhìn theo bóng Chúc Tứ đệ dần khuất trong màn đêm, rồi ngoảnh lại nhìn sân vận động tối đen, anh bỗng cảm thấy lòng mình cũng vô cùng trống vắng như nơi này. Anh đưa tay lên xoa mặt thật mạnh, cảm thấy đã tỉnh táo hơn, rồi anh bước lên khán đài ngồi xuống.

Hôm nay trời âm u, bầu trời đặc quánh mây đen, không thấy sao cũng không thấy trăng. Trong bóng tối, sân vận động trông rất giống một cái sân khấu khổng lồ im ắng như cõi chết sau khi màn diễn đã khép lại.

Trên sân khấu này đã diễn ra quá nhiều câu chuyện.

Hai cái chết cực kỳ bí hiểm nhưng cũng đầy mỹ cảm của Tống Phi Phi và Giả Liên Bác.

Trong đám đông huyền ảo, người ta cảm nhận được nỗi kinh hãi không sao diễn tả nổi đối với thần chết.

Nhưng, đương nhiên, cũng có những buổi tối tuyệt đẹp khi sánh vai với Trần Hy đi dạo.

Màn đêm đã lặng lẽ chứng kiến hết màn diễn này đến màn diễn khác. Hoặc kinh dị, hoặc mơ hồ khó hiểu, hoặc ấu trĩ, hoặc ngọt ngào. Có những vai diễn đã chết, có những vai vẫn đang vật lộn; có những vai luôn ẩn náu trong bóng tối và bùng miện cười thầm. Màn đêm vẫn tiếp tục lặng lẽ bao trùm cả ngôi trường đã xảy ra vô số chuyện này, nó quyết giữ kín những bí mật không thể hé lộ với ai.

Hãy cho tôi biết, kẻ đó là ai?

Bỗng phía sau lưng Phương Mộc vọng lại những tiếng bước chân. Anh cảnh giác ngoảnh lại, thầm kinh ngạc: đêm tối thế này đến sân vận

động, có thể là ai?

"Ai đấy?"

Tiếng bước chân dừng lại. Rồi một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Phương Mộc, cậu phải không?"

Là Ngô Hàm. Phương Mộc thở phào.

Ngô Hàm nhảy lên bậc khán đài rồi rảo bước lại.

"Cậu không sao đấy chứ?"

"Ừ! Sao cậu biết tôi đang ở đây?"

"Tứ đệ nói cho tôi biết." Ngô Hàm ngồi xuống bên Phương Mộc.
"Muộn rồi cậu vẫn ở bên ngoài, tôi không yên tâm."

Kể từ hôm Trần Hy bị sát hại, Ngô Hàm bị đánh chết ngất, thì mẩu chuyện về chiếc thẻ mượn sách đã trở nên vô nghĩa. Tổ WPO cũng không còn lý do gì để tồn tại nữa. Các thành viên từng hứa hẹn sẽ tự giữ gìn và quan tâm chăm sóc lẫn nhau, dường như không ai muốn nhắc lại chuyện này nữa. Mọi người dần dần trở về cuộc sống của mình, tiếp tục sắm vai vốn có.

Rốt cuộc chỉ còn Phương Mộc và Ngô Hàm, hai người mãi miết truy tìm hung thủ.

Nghĩ đến đây, Phương Mộc đặt tay lên vai Ngô Hàm.

Anh chàng này gầy gò, nhưng bên trong cơ thể tiềm ẩn một sức mạnh thật khó diễn tả, khiến người ta cảm thấy có thể yên tâm, tin cậy.

"Về thôi!" Ngô Hàm nhìn quanh bốn phía, "Tình hình như hiện giờ, nên cẩn thận vẫn hơn."

Phương Mộc gật đầu, đứng dậy vận động chân tay đang tê bại, rồi anh bước theo Ngô Hàm ra khỏi sân vận động.

Sân trường tĩnh không một bóng người, chỉ thấy những ngọn đèn đường nhấp nháy một cách bất lực. Phương Mộc và Ngô Hàm sánh vai bên nhau đi dưới những ánh đèn đan chéo. Phương Mộc nhận ra Ngô Hàm luôn thực tay vào túi áo, vẻ mặt rất cảnh giác.

Có người bạn như thế này đồng hành, thật sự không có gì phải sợ hãi cả.

Về đến trước khu ký túc II, Phương Mộc đưa tay thử đẩy cổng. Đúng như dự đoán, cổng đã khóa. Anh vừa định gõ cửa thì Ngô Hàm đã kéo lại.

"Đừng gọi cô Tôn Mai kéo sẽ lại bị ăn mắng. Tôi có chìa khóa đây rồi."

Nói rồi Ngô Hàm kéo cánh cổng hé ra một khe nhỏ, đưa chìa khóa vào. Mấy giây sau, khóa đã được mở, cậu rút then sắt ra.

"Vào đi! Nhẹ chân thôi."

Cả hai rón rén bước vào khu nhà ký túc, đặt chân lên bậc cầu thang. Phương Mộc vừa định đi lên thì Ngô Hàm đi sau bỗng dừng lại.

"Sao?"

Phương Mộc đứng trên bậc thang ngoảnh đầu hỏi. "Tam ca sao thế?"

Ngô Hàm nghiêng đầu, nhìn hút về cầu thang ở đầu kia hành lang.

"Phương Mộc, vừa nãy cậu không nhìn thấy gì à?"

Chương 21: BỘ MẶT THẬT

Phương Mộc nhìn về phía đầu cầu thang bên kia, trống trơn, không có gì lạ.

"Không thấy gì hết!" Phương Mộc quay lại hỏi Ngô Hàm. "Cậu nhìn thấy gì à?"

"Ừ." Ngô Hàm gật đầu, có phần nghi ngờ. "Có lẽ tôi bị hoa mắt." Rồi cậu nhún vai. "Đi thôi!"

Phương Mộc "ừ", rồi đi lên cầu thang. Đi đến chỗ chiếu nghỉ cầu thang tầng 2, anh bỗng không thấy Ngô Hàm ở phía sau, bèn ngoảnh lại. Thì ra Ngô Hàm vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

"Tam ca sao thế?"

Ngô Hàm cau mày, nhìn chăm chăm về phía tận cùng hành lang. Một giây sau, hình như cậu đã phải rất quyết tâm. "Tôi cảm thấy có gì đó không bình thường."

Thấy bạn có vẻ căng thẳng, Phương Mộc vội chạy xuống, khẽ hỏi: "Cậu vừa nhìn thấy gì?"

"Lúc bước lên cầu thang, tôi thoáng nhìn thấy một bóng người, nhưng rồi lại không thấy đâu nữa."

"Thế à?" Phương Mộc nhìn đồng hồ. "Gần 12 giờ đêm, còn có ai ra ngoài làm gì?"

"Cho nên tôi mới lấy làm lạ." Ngô Hàm nhìn Phương Mộc, "Liệu có phải là..."

Cả hai đưa mắt nhìn nhau mấy giây, rồi không ai bảo ai, cùng nhẹ chân sải bước tiến về phía tận cùng hành lang.

Ngô Hàm đi sát vào tường, nhanh chóng, không một tiếng động, tiếp cận cầu thang. Phương Mộc đi theo sau đồng thời lắng nghe động tĩnh ở hai bên.

Lúc sắp bước đến đầu cầu thang, Ngô Hàm thò tay vào túi áo. Một con dao găm cỡ lớn xuất hiện trong tay.

Phương Mộc ngạc nhiên. "Tam ca, cậu..."

Ngô Hàm khẽ "suyt..." một tiếng.

"Tôi mua nó sau khi ra viện." Rồi cậu hạ thấp giọng, "Nếu lại gặp hấn, tôi sẽ không dễ bị hấn quật ngã như lần trước đâu."

Rồi Ngô Hàm mở lưỡi dao ra. Ánh thép sáng lạnh lấp loáng dưới ánh đèn yếu ớt. Nhìn thấy con dao, Phương Mộc bỗng có cảm giác căng thẳng không rõ nguồn cơn, bàn tay anh bỗng rúm mồ hôi lạnh.

Cầu thang không có ai cả. Ngô Hàm ngoảnh lại ra hiệu cho Phương Mộc đi theo mình lên gác.

Vừa lên đến tầng 2, Ngô Hàm chợt biến sắc và ngồi thụp xuống, Phương Mộc thấy thế cũng ngồi xuống theo, không dám thở mạnh.

Mấy giây sau, thấy xung quanh vẫn yên tĩnh như thường, Phương Mộc thận trọng nghiêng người thò đầu ra nhìn lên phía trên cầu thang.

Không thấy có gì lạ. Rồi anh quay lại nhìn Ngô Hàm. Rõ ràng Ngô Hàm đã phát hiện ra điều gì đó, cậu ta cau mày rõ chặt, hai mắt nheo lại, hình như đang muốn nắm bắt một thứ âm thanh nào đó. Phương Mộc cũng chú ý lắng nghe nhưng không nghe thấy gì hết.

Sắc mặt Ngô Hàm càng lúc càng nghiêm trọng khiến Phương Mộc cũng cảm thấy hơi cuống.

"Cậu đã nghe thấy gì à?"

Ngô Hàm ngoảnh lại, thì thào hai chữ: tầng 6.

Tầng 6?

Phương Mộc được biết, trên tầng 6 chỉ một nửa số phòng có sinh viên ở, nửa còn lại bỏ trống. Trong đó có vài gian phòng dùng làm nhà kho, chứa các đồ lặt vặt và chổi, xô, chậu làm vệ sinh. Người ta đã cho xây tạm một bức tường thấp ngăn cách hai khu vực nhà ở và nhà kho để tiện quản lý, giữa cầu thang phía nhà kho và hành lang còn có một cánh cửa sắt, cửa thường được khóa hăn hoi. Cầu thang Phương Mộc và Ngô Hàm đang đứng, là lối thông đến nhà kho.

Tức là bên này không có sinh viên ở, tại sao lại có tiếng chân người đi lại?

Phương Mộc đang lấy làm lạ thì Ngô Hàm đã đứng dậy, cúi thấp người và chạy vụt lên cầu thang rất nhanh. Phương Mộc không kịp nghĩ ngợi gì nữa, cũng chạy lên theo.

Chỉ là bốn tầng cầu thang mà sao lúc này dường như cao vô tận. Tiếng giày thể thao cọ xát trên bậc thang hình như cũng vang hơn mọi ngày mấy lần. Phương Mộc chạy ào lên, phía trước chỉ thấp thoáng thấy bóng Ngô Hàm nhấp nhô. Khi lên đến chỗ chiếu nghỉ giữa cầu thang tầng 5 lên tầng 6, Phương Mộc cảm thấy tim mình dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi.

Nhưng, đôi mắt anh bất chợt mở to.

Cánh cửa sắt mọi ngày bị khóa, lúc này đang mở.

Vô số câu hỏi ủa đến khiến đầu óc Phương Mộc trở nên rối bời.

Ai đã mở cửa này?

Giữa đêm khuya, ai đã lên tầng 6?

Người ấy định làm gì? Liệu có phải...

Hay là hắn đã làm một việc gì đó rồi?

Ngần này câu hỏi khiến Phương Mộc mất khả năng suy nghĩ và hành động, anh chỉ biết đứng ngệt ra. Còn Ngô Hàm thì rất tỉnh táo, tiếp tục nhẹ chân bước vào tầng 6. Ngô Hàm quan sát thật kỹ ổ khóa cửa, rồi khẽ đẩy cửa, và ngoảnh lại vẫy tay ra hiệu cho Phương Mộc lên theo.

Phương Mộc thận trọng bước vào cửa sắt, thấy Ngô Hàm đang lom khom ở một góc hành lang, thò đầu vào rồi lại lùi ra ngay.

Phương Mộc áp lưng vào tường, nhích dần từng bước, vừa định hỏi "tình hình ra sao" thì sắc mặt Ngô Hàm khiến anh phát hoảng giật mình.

Mặt Ngô Hàm tái nhợt, cơ mặt vắn vẹo vì căng thẳng. Cậu đang từ từ đứng lên, vừa lắng nghe động tĩnh ở hành lang vừa ra hiệu cho Phương Mộc ghé tai lại gần.

"Có một người... đã vào gian phòng cuối cùng."

Phương Mộc kinh ngạc. "Cậu nhìn rõ là ai không?"

"Không. Chỉ thấy bóng người. Nhưng..." Ngô Hàm dường như cố vắt óc suy nghĩ. "...Hình như trông rất quen."

Phương Mộc cảm thấy đôi môi mình đã khô quăn.

"Ta nên làm gì, Tam ca? Báo cảnh sát..."

Ngô Hàm nghĩ ngợi rồi khẽ nói: "Đừng vội. Có lẽ hẳn không phải kẻ xấu. Ta cứ xem xem sao đã..."

Nói rồi Ngô Hàm lại nhìn quanh quan sát, thấy không có ai khác, cậu ta bèn bước ra chỗ góc ngoặt, vẫy tay gọi Phương Mộc. Cả hai cùng rón rén bước về phía đầu cùng hành lang.

Ngô Hàm đi trước, Phương Mộc đi sau. Cả hai đã bước đến cửa gian phòng. Cửa đóng, nhưng vẫn có thể nhìn qua khe thấy bên trong có ánh đèn rất yếu. Ngô Hàm áp tai vào cánh cửa nghe ngóng, lát sau cậu đứng thẳng người lên, thì thầm rất khẽ với Phương Mộc: "Bên trong có người."

Tim Phương Mộc đập như điên, những tiếng thành thịch như rót vào màng nhĩ chẳng khác gì tiếng búa tạ đang đập ở hành lang.

Yết hầu Ngô Hàm cứng đanh, phập phồng lên lên xuống xuống. Cậu ta nhìn Phương Mộc.

Tay nắm chặt con dao găm cỡ đại, và đẩy mạnh cánh cửa.

Cửa đã bị khóa, nhưng tiếng động đã khiến cho bên trong hoảng loạn thì phải. Những tiếng bàn ghế bị xô đẩy nghe rất rõ.

Hình như đối phương hoang mang rối loạn lại càng làm cho Ngô Hàm thêm can đảm. Cậu vừa đập cửa vừa quát lớn: "Phòng bảo vệ đây! Mở cửa ra!"

Tiếng đập cửa và tiếng quát vang rền khác thường ở hành lang trống trải. Phương Mộc nắm chặt nắm đấm, toàn thân run run, vừa như muốn nhảy bật dậy lại vừa như rất lúng túng.

Ngô Hàm ngoảnh sang khẽ dặn dò: "Phương Mộc! Tôi đứng đây canh, cậu chạy ra tìm binh khí gì đó..." Ngô Hàm chỉ về phía cánh cửa đối diện. "Trong đó có bàn ghế gãy... mau đi đi!"

Phương Mộc vội chạy như bay về phía cánh cửa ấy.

Đây là một gian nhà kho, chất đống đủ các thứ bát nháo. Phương Mộc lôi một cái bàn cũ kỹ ra, chân giẫm tay vịn, dỡ ra được hai cái chân bàn, rồi lại chạy trở ra.

Ngô Hàm cầm một cái chân bàn, ra hiệu cho Phương Mộc chuẩn bị tư thế.

"Nghe tôi chỉ huy, xông vào luôn!"

Phương Mộc gật đầu, giơ một cái chân bàn lên, hít thật sâu, đứng tại chỗ vận khí, rồi nhìn vào miệng Ngô Hàm.

"Một... hai... ba!"

Tiếng "ba" chưa dứt, cả hai đã cùng dồn hết sức đập cửa xông vào.

Cánh cửa đổ sập trong những tiếng động rầm rầm. Chấp nhận đám bụi mù mịt tạt vào mặt mũi, hai người theo nhau chạy vào.

Chưa đợi Phương Mộc nhìn tình hình trong phòng, Ngô Hàm đã kêu lên: "Mẹ khi, gay rồi!"

Phương Mộc ngay lập tức thấy Ngô Hàm chạy ra chỗ cửa sổ căn phòng.

Phương Mộc phát hoảng, chạy ra theo. Ô cửa sổ bằng gỗ đã biến dạng, một cánh cửa sổ cũng biến mất. Trên bậu cửa sổ lổn nhồn những mảnh xơ gỗ và vữa xi măng. Ngô Hàm nhào người ra ngoài nhìn ngó, rất nhanh, cậu quay lại với vẻ mặt kinh hãi chưa nguôi.

"Hắn... hắn ngã xuống dưới kia rồi!"

"Gì cơ?" Phương Mộc cảm thấy choáng váng ghê gớm. Anh thò đầu ra cửa sổ, chỉ thoáng nhìn, anh đã trợn mắt há mồm đứng đờ ra như tượng.

Chẳng rõ từ lúc nào, mặt trăng đã lách mây chui ra, hắt ánh sáng lạnh lẽo xuống mặt đất.

Sân bên dưới không tối đen nữa. Trên nền xi măng xám xám, là một người nằm vật ra đó, chân tay duỗi thẳng.

Phương Mộc sợ đến ngây đờ, sao lại có thể như thế được?

"Các cậu làm gì thế? Có chuyện gì vậy?"

Một tràng những câu mắng mỏ giận dữ bỗng tung ra từ phía sau lưng khiến Phương Mộc giật mình, bừng tỉnh, lập tức ngoảnh lại.

Cô Tôn Mai choàng áo khoác, đầu tóc rối mù đang đứng trên cái cánh cửa gần như đã nát vụn, diên tiết hét lên: "Hai đứa định làm gì thế này? Nổi loạn hay sao?"

Ngô Hàm chỉ ra cửa sổ, lắp bắp nói: "Cô... Cô Mai... có người... chúng cháu..."

Tôn Mai ngao ngán xua tay, và sải bước đến bên cửa sổ. "Sao?"

Vừa thò đầu ra, Tôn Mai đã kinh hãi kêu lên: "Trời ơi..."

Rồi ngoảnh lại, sắc mặt tái nhợt, run run chỉ tay về phía Phương Mộc.

"Đó... đó là ai?"

Câu này khiến Phương Mộc bừng tỉnh, anh đứng thẳng lên, co cẳng chạy xuống tầng dưới.

Có một số sinh viên đã bị tiếng động làm cho thức giấc, họ chạy ra hành lang túm năm tụm ba hỏi nhau xem là chuyện gì. Rồi họ nhón nhác nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt kỳ quái khi anh chạy vụt qua chỗ họ. Phương Mộc không cảm nhận thấy gì nữa, đầu óc anh đang nổi cộm một câu hỏi:

Người từ tầng 6 rớt xuống sân, là ai?

Phương Mộc chạy như điên, nhưng anh chợt nhớ ra cánh cửa sắt lúc này Ngô Hàm đã khóa mất rồi, anh cuống quýt chạy quanh, giật mạnh cánh cửa sắt một cách vô ích, chỉ hận rằng không thể chui qua khe cửa.

May sao Ngô Hàm cũng kịp chạy xuống đến nơi. Cửa vừa mở, Phương Mộc lao ra ngay và chạy đến chỗ người kia bị rơi xuống sân.

Càng lúc càng đến gần cái hình người nhạt nhòa ấy, bước chân Phương Mộc bỗng chậm lại. Anh cảm thấy đôi chân mình nhũn ra, toàn thân cũng bủn rủn.

Người ấy là ai?

Liệu có còn sống không?

Khi còn cách người ấy khoảng ba mét thì Phương Mộc đứng lại. Anh nhìn chăm chăm vào con người đang nằm bất động kia. Đôi chân anh như bị đóng đinh tại chỗ.

Ngô Hàm cũng đã đuổi kịp đến nơi, thấy Phương Mộc đứng im, cậu ta hơi do dự một lát. Rồi, giậm chân, cất bước đi đến gần.

Phương Mộc như kẻ mộng du, nhìn Ngô Hàm đang rất thận trọng vừa bước đi vừa cúi xuống nhìn.

"Gì thế này?" Tiếng Ngô Hàm kinh ngạc kêu lên. Tiếp theo là: "Phương Mộc mau lại đây!"

Phương Mộc rùng mình, mím môi, vận hết lòng can đảm ra bước lên.

Lúc bước đến gần người kia, Phương Mộc nhận ra cái thân hình ấy rất kỳ dị. Nhìn kỹ hơn, hình như hằn mặc bộ đồ áo thun liền quần.

Phương Mộc bỗng nghĩ ra một điều gì đó, tim anh bỗng đập dồn dập.

Anh cuống lên lần sờ khắp người mình, cuối cùng cũng tìm thấy chiếc bật lửa để trong túi quần.

Anh lúng túng bật lạch tách mấy nhát, rồi một ngọn lửa nhỏ đã sáng lên trên tay anh.

Cảnh tượng trước mắt lập tức được soi rõ.

Một đám mảnh kính cửa sổ vỡ vụn và những mảnh gỗ. Người kia nằm ngửa trên đó theo hướng nam bắc, tứ chi dang rộng. Một cánh cửa sổ gãy vỡ và một sợi dây thừng đang dè trên người.

Người ấy mặc một bộ áo thun liền quần màu đen, một cái chụp đầu trông rất gớm ghiếc đáng sợ đang trùm lên đầu.

Đây là bộ trang phục diễn kịch của Ngô Hàm dùng trong vở kịch nói "Bữa tiệc của ác ma"!

Tay Phương Mộc run bần bật, ngọn lửa trên tay anh cũng không ngừng chấp chới. Trong ánh lửa chập chờn lúc sáng lúc tối, cái chụp đầu gốm ghiếc kia trông càng cực kỳ đáng sợ.

Phương Mộc nhìn Ngô Hàm, thấy cậu cũng đang nhìn mình.

Cả hai cứ thế nhìn nhau đến mấy giây, rồi Ngô Hàm gật đầu.

Phương Mộc hít một hơi thật sâu, ngồi xồm xuống, rồi anh lột cái chụp đầu ra.

Dưới ánh trăng, là khuôn mặt của Đường Đức Hậu đang trợn mắt há mồm.

Chương 22: ĐÚT DÂY

Hồi 0 giờ 11 phút sáng sớm nay, trong trường Đại học Sư phạm thành phố C xảy ra một vụ ngã từ tầng gác xuống sân, nạn nhân đã chết ngay tại chỗ.

Nạn nhân là Đường Đức Hậu, nam giới, 51 tuổi, nhân viên phòng hậu cần của Đại học Sư phạm thành phố C, phụ trách quản lý khu ký túc II nam sinh. Theo pháp y, nguyên nhân tử vong: vỡ hộp sọ, phủ tạng giập nát diện tích rộng dẫn đến chảy máu bên trong; thời gian tử vong: khoảng 0 giờ 7 phút.

Địa điểm bị rơi xuống: bãi sân trống phía đông khu ký túc II nam sinh. Tình trạng ở hiện trường: nạn nhân nằm ngửa theo hướng nam-bắc, tứ chi dang rộng. Trang phục: mặc một bộ áo thun liền quần màu đen có hoa văn kim tuyến, đầu đội một bộ khăn trùm đầu. Thân thể không có vết máu hoặc thương tích rõ rệt. Xung quanh thi thể là một cánh cửa sổ bằng gỗ bị rơi xuống vỡ nát, trên đó buộc một sợi thừng nilon, đầu kia của dây thừng thắt vào thắt lưng nạn nhân.

Điều tra được biết, nạn nhân bị rơi từ bậu cửa sổ của gian chứa đồ phía đông tầng 6 của khu ký túc II nam sinh. Gian chứa đồ này bị thiếu một cánh cửa sổ; cánh cửa sổ bị rơi chính là cánh cửa sổ của gian này. Trên bậu cửa sổ phát hiện thấy dấu chân của nạn nhân. Căn cứ vào các chứng cứ, có thể sơ bộ phán đoán Đường Đức Hậu định trèo từ tầng 6 xuống đất bằng dây thừng buộc vào cánh cửa sổ, nhưng cánh cửa gỗ quá cũ không chịu nổi sức nặng nên đã bị gãy, nạn nhân rơi xuống dẫn đến tử vong.

Có ba người chứng kiến hiện trường, gồm Ngô Hàm, Phương Mộc là hai sinh viên năm thứ ba Học viện pháp luật (cùng ở phòng 352 ký túc xá II) và Tôn Mai - nữ nhân viên quản lý khu ký túc II.

Ngô Hàm kể lại rằng tối hôm đó anh và người bạn cùng phòng là Phương Mộc trở về muộn, lúc lên gác, vô tình phát hiện thấy bóng người đi ở hành lang bên phải. Vì gần đây trong trường xảy ra nhiều vụ án mạng, nên họ bèn bước đến quan sát, bám theo kẻ tình nghi lên tầng 6; thấy kẻ đó đã mở cửa sắt rồi vào một gian nhà kho ở phía đông. Cả hai cùng xô cửa xông vào, thì Ngô Hàm nhận ra cửa sổ đã vỡ, rồi thấy người kia đã rơi xuống sân. Những lời tường thuật nói trên cũng khớp với lời tường thuật của người chứng kiến thứ hai là Phương Mộc.

Theo người chứng kiến thứ ba là Tôn Mai, tối hôm đó Tôn Mai và Đường Đức Hậu cùng trực ban ở khu ký túc II. Khoảng 10 giờ tối, Đường Đức Hậu nói mình hơi nhức đầu, phải về phòng ký túc nằm nghỉ. Sau đó Đường Đức Hậu không trở lại nữa. Lúc gần nửa đêm, Tôn Mai nghe thấy có người vào khu ký túc, vì Ngô Hàm đã nói trước nên Tôn Mai không để ý nữa. Khoảng 5 phút sau, Tôn Mai ra ngoài đi vệ sinh thì nghe thấy trên gác có tiếng gọi và đập cửa, cho rằng có sinh viên đang làm ồn, Tôn Mai bèn lên gác để can ngăn. Khi lên đến tầng 6, Tôn Mai nhận ra cửa sắt ở đầu cầu thang đang mở, gian nhà kho phía đông có ai đó gây tiếng động. Khi bước vào hiện trường, Tôn Mai thấy Ngô Hàm và Phương Mộc đang cầm chân bàn bằng gỗ đứng bên cửa sổ nhìn xuống. Khi nhìn thấy có người ngã xuống sân, Tôn Mai lập tức thông báo cho phòng bảo vệ và cảnh sát.

Trong vụ này có hai điểm đáng chú ý:

Một là, tại sao Đường Đức Hậu lại trèo từ tầng 6 xuống sân lúc đêm khuya?

Điều tra được biết, bộ quần áo và mũ trùm đầu trên người nạn nhân là trang phục dùng trong vở kịch nói "Bữa tiệc của ác ma". Sau vụ án giết người ở câu lạc bộ, hung thủ đã trốn mất cùng với bộ trang phục ấy. Qua sự việc này, có thể sơ bộ phán đoán Đường Đức Hậu là nghi phạm quan trọng trong vụ án mạng câu lạc bộ.

Đường Đức Hậu là người thành phố này, vợ Hậu qua đời cách đây 5 năm, có một con gái lấy chồng ở miền nam, cha con thường rất ít gặp

gỡ nhau. Hậu vốn là nhân viên thường trực ở khu nhà hành chính (điều tra được biết, đêm xảy ra vụ án mạng Đồng Sảnh cũng là đêm Hậu trực ban), về sau Hậu là nhân viên quản lý khu ký túc II nam sinh. Kể từ sau vụ án mạng ở sân vận động, nhà trường tăng cường công tác bảo vệ, nên Hậu ở và sinh hoạt ngay tại một gian trên tầng 4 ký túc xá II nam sinh. Cảnh sát đã khám xét nơi ở của Hậu, thấy trong nhà hết sức lộn xộn; nhà Hậu chứa nhiều ấn phẩm sách báo bạo lực, tình dục và quần lót của nữ giới đã dùng. Nếu những chứng cứ này chứng tỏ Hậu có tâm tính bất thường thì kết quả khám nghiệm gian nhà kho trên tầng 6 lại khiến người ta phải suy nghĩ.

Gian nhà kho trên tầng 6 chia làm hai ô ngoài và trong, đều chất đầy giường đệm và bàn ghế cũ kỹ. Cảnh sát phát hiện thấy trên chiếc bàn cũ ở ô trong có một lọ thủy tinh chứa 200 ml chất lỏng và một cuộn dây thừng. Qua xét nghiệm, chất lỏng là Ether, trên lọ thủy tinh có một số vân tay của Hậu. Đồng thời, cảnh sát đã đối chiếu so sánh, thấy rằng kích cỡ sợi dây thừng này khớp với vết hằn thít cổ nam sinh viên Chu Quân trong vụ án mạng thứ nhất; nó cũng là loại dây thừng đã trói nữ sinh Tống Phi Phi trong vụ án kép ở sân vận động. Từ những chứng cứ nói trên, có thể sơ bộ phán đoán Đường Đức Hậu có liên quan đến các vụ án giết người hàng loạt trong trường Đại học Sư phạm.

Cảnh sát dừng lại quá trình vụ án Đường Đức Hậu bị ngã xuống sân như sau: đêm khuya, Hậu mặc bộ quần áo thun đó đi lên nhà kho trên tầng 6, chắc là để lấy dụng cụ đi gây án đêm hôm đó theo dự định (khi xảy ra vụ việc, thì tình hình trong trường Đại học Sư phạm vẫn bình thường, nên có thể suy đoán rằng Hậu đang chuẩn bị hành động). Nhưng Hậu lại bị Ngô Hàm và Phương Mộc phát hiện ra, Hậu hoảng sợ vội rời khỏi gian nhà kho này, vì hoang mang không có cách lựa chọn nào khác, Hậu dùng dây thừng buộc một đầu vào cánh cửa sổ, và đầu kia buộc vào thắt lưng mình để tụt từ tầng 6 xuống sân. Nhưng cửa sổ bị gãy vì gỗ cũ nát, nên Hậu bị rơi xuống sân rồi tử vong.

Hai là, hai người chứng kiến là Ngô Hàm và Phương Mộc đêm hôm đó làm gì?

Cảnh sát nhận định Đường Đức Hậu là nghi phạm số một liên quan đến một chuỗi vụ án, và cảnh sát cũng nghi ngờ về nguyên nhân thật sự dẫn đến Đường Đức Hậu tử vong. Bởi vì, nạn nhân Trần Hy trong vụ án ở câu lạc bộ là bạn gái của Phương Mộc, Hậu đã từng đánh Ngô Hàm chết ngất; Phương Mộc và Ngô Hàm lại là hai người cuối cùng mà Hậu tiếp xúc trước khi chết; nữ nhân viên Tôn Mai nói rằng khi chị ta chạy lên đến nơi thì thấy Phương Mộc và Ngô Hàm đều đang cầm chân bàn.

Liệu có khả năng này không: Phương Mộc và Ngô Hàm đã phát hiện ra Đường Đức Hậu là hung thủ, nên muốn trả thù, đã đánh chết hoặc đánh bị thương Hậu; sau đó tạo hiện trường giả là Đường Đức Hậu bị ngã xuống sân?

Cảnh sát đã lại tổ chức khám nghiệm hiện trường và khám nghiệm tử thi thật tỉ mỉ, sau đó đã loại trừ mọi nghi ngờ này đối với Phương Mộc và Ngô Hàm. Bởi vì, tại hiện trường không có dấu vết vật lộn; hai cái chân bàn họ cầm cũng không có vết máu, tóc hoặc dấu vết do lực tác động vào; ngoài ra, thi thể Đường Đức Hậu cũng không có dấu vết bị tấn công bằng vật cứng, hộp sọ bị vỡ là do ngã từ trên cao xuống. Theo lời làm chứng của Tôn Mai, từ lúc chị ta nghe thấy tiếng hô và tiếng đập cửa cho đến lúc chị ta chạy lên đến nơi nhìn thấy Hậu đã nằm dưới sân, chỉ khoảng 2 phút. Trong thời gian quá ngắn như thế, không ai có thể kịp giết (hoặc đánh) người, sau đó tạo hiện trường giả. Các sinh viên ngủ ở tầng 1 bị tiếng động mạnh (người ngã xuống sân) đánh thức dậy cho biết về thời gian cũng trùng với thời gian mà Tôn Mai kể lại.

Tổng hợp các điều nêu trên, có thể nhận định rằng Đường Đức Hậu là nghi phạm của các vụ án giết người hàng loạt trong học kỳ này. Khi y đang chuẩn bị tiếp tục gây án thì bị phát hiện, bèn chạy trốn nhưng đã ngã xuống sân và tử vong.

Xét thấy nghi phạm đã chết, cho nên vụ án này khép lại ở đây.

Phương Mộc và Ngô Hàm ngồi trong phòng làm việc của Hình Chí Sâm. Nghe xong kết luận cuối cùng của Hình Chí Sâm về vụ án này, cả hai im lặng rất lâu.

Cuối cùng Ngô Hàm thở dài.

"Không ngờ lại là hăn!"

Còn Phương Mộc thì vẫn cúi xuống nhìn đăm đăm vào sàn nhà. Hồi lâu sau anh mới ngẩng đầu lên nhìn Hình Chí Sâm.

"Có thể cho tôi nhìn thi thể Đường Đức Hậu không?"

Hình Chí Sâm nghĩ ngợi, rồi gật đầu.

"Được! Nhưng cậu phải chuẩn bị tâm lý. Vì pháp y vừa mới mổ xác hăn, trông rất khó coi đấy."

Phòng pháp y nằm ở tầng một của Sở công an. Hình Chí Sâm nói với cảnh sát trực ban mấy câu, rồi dẫn Phương Mộc vào phòng khám nghiệm tử thi.

Nhiệt độ trong này rất thấp. Phương Mộc bước đến bên bàn giải phẫu đang phủ vải trắng, anh càng cảm thấy lạnh hơn.

Đường Đức Hậu nằm đó, trông có vẻ dài hơn khi còn sống. Phương Mộc nhìn bắt đầu từ các ngón chân lộ ra của thi thể rồi nhìn lên. Cuối cùng dừng lại ở vùng đầu và mặt của thi thể.

Anh đưa tay lật tấm vải trắng ra, cái đầu đã bị vỡ hộp sọ. Phương Mộc nhìn kỹ khuôn mặt Hậu như muốn từ đôi mắt vô hồn của Hậu tìm ra một thứ gì đó.

Phương Mộc bỗng giật mạnh tấm vải ra. Tấm vải bay lên rồi từ từ rơi xuống một góc phòng giải phẫu.

Cả thân hình ghê sợ của Đường Đức Hậu phơi bày ra trước mắt Phương Mộc.

Rất nhiều chỗ trên cái xác trắng nhợt được đánh dấu, vùng bụng đã bị giải phẫu, vết rạch mở ổ bụng đã được khâu lại bằng những sợi chỉ đen, cánh tay gãy khi bị ngã lúc này ngoặt sang một góc rất quái dị.

Phương Mộc nhìn rất kỹ cái xác của Đường Đức Hậu, sắc mặt anh đăm chiêu khó tả. Vừa như được giải thoát xen lẫn phần nộ, cảm thấy kỳ dị xen lẫn sợ hãi.

Nhưng sự nghi hoặc lại chiếm phần lớn.

Hình Chí Sâm quan sát Phương Mộc, anh bỗng nhớ đến một câu nói của Phương Mộc: "Dù ở đâu và bất cứ lúc nào, nếu bắt được hãn, thì anh hãy cho tôi..."

Trong thoáng chốc, Hình Chí Sâm đã nhanh chóng đoán ra mục đích của Phương Mộc, anh lặng lẽ bước lại phía sau Phương Mộc. Vừa định nói, thì Phương Mộc đã đưa tay về phía mặt Đường Đức Hậu.

Hình Chí Sâm vội giữ tay Phương Mộc lại: "Cậu định làm gì thế?"

Phương Mộc sửng sốt, "Tôi..."

"Tôi rất hiểu tâm trạng cậu. Nhưng thằng cha này đã chết rồi." Hình Chí Sâm hạ thấp giọng. "Mặt khác, xâm phạm thi thể là vi phạm pháp luật."

Phương Mộc nhận ra Hình Chí Sâm đã hiểu lầm mình. Nhưng hình như câu nói này lại như đụng đến chỗ sâu kín trong lòng anh, nỗi bi thương bỗng dâng trào, hai hàng nước mắt tuôn rơi lã chã không sao kìm lại được.

Bước ra khỏi Sở công an, Ngô Hàm và Phương Mộc đều im lặng, chậm chậm bước về phía bến xe buýt.

Chưa đi đến nơi, Ngô Hàm đã nhìn thấy một chiếc xe buýt đang đi tới, cậu ta liền chạy đến rồi nhảy tót lên xe, ngoảnh lại gọi Phương Mộc vẫn còn đứng trên vỉa hè.

"Sao cậu còn đứng đó? Lên đi thôi!"

Phương Mộc do dự mấy giây, rồi nói: "Tam ca báo cáo hộ tôi, tôi xin phép nghỉ hai ngày."

Ngô Hàm vội hỏi: "Cậu đi đâu à?"

Phương Mộc không đáp, chỉ giơ tay vẫy chào, rồi rảo bước về con đường phía đối diện.

Thành phố J. Trong một phòng học của Đại học thành phố J.

"Tất nhiên chúng ta không phủ nhận, nếu dùng nhiều thời gian để giúp đỡ những người lành mạnh, không biến dạng nhân cách, thì sẽ rất có lợi trong việc nhanh chóng dự phòng tội phạm. Nhưng, nghiên cứu và uốn nắn nhân cách cho những đối tượng biến dạng nhân cách cũng là một bộ phận không thể thiếu trong việc dự phòng tội phạm ..."

Một vị cao tuổi, ánh mắt nghiêm trang, lưng thẳng, đang đứng trên bục say sưa diễn giảng. Phòng học ngồi chật kín người, cánh sinh viên đang chăm chú lắng nghe và lúi húi ghi chép.

Không ai chú ý đến một người dự thính đang ngồi ở góc lớp.

Phương Mộc vẻ mặt mệt mỏi nhưng đôi mắt rất tập trung nhìn lên giáo sư Kiều Doãn Bình - chuyên gia nổi tiếng của tỉnh về tội phạm học.

Giờ giảng kết thúc, giáo sư trả lời vài câu hỏi của sinh viên, rồi ông thu xếp cặp sách chuẩn bị ra về. Lúc này ông mới nhận ra vẫn còn một thanh niên đứng bên chờ đợi.

"Cậu có câu hỏi gì à?" Giáo sư Kiều đặt giáo trình lên bàn, châm một điếu thuốc.

Phương Mộc hơi căng thẳng, anh cố trấn tĩnh rồi hỏi: "Thưa giáo sư, nếu một nam giới thu thập quần lót của một số nữ giới, thì hiện tượng này nói lên điều gì về tâm lý?"

"Đúng là có chuyện đó. Đó là một trong những biểu hiện của thói xấu nghiện tình dục."

Giáo sư Kiều quan sát Phương Mộc từ đầu đến chân.

Đây là một sinh viên có tâm lý hơi không bình thường; mình phải gắng giúp đỡ cậu ta, để cậu ta không lún sâu vào chuyện này.

Ông vừa định nói thêm về những vướng mắc tâm lý của thói xấu ấy, thì cậu ta đã nói tiếp:

"Thế thì, tâm lý đó có thể dẫn đến hành vi bạo lực không, ví dụ giết người?"

Giáo sư Kiều giật mình: "Tại sao cậu lại hỏi điều này?"

Nhận ra sắc mặt của giáo sư Kiều bỗng trở nên nghiêm trọng, Phương Mộc thấy hơi sợ, khẽ nói: "Em chỉ thuận miệng hỏi thế thôi ạ."

Giáo sư chăm chú nhìn Phương Mộc mấy giây. "Có khả năng đó, nhưng rất hiếm gặp. Nếu lại kèm theo hành vi bạo lực, thì thường là người ấy còn có những vấn đề tâm lý khác nữa. Tuy nhiên..." Ông vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Phương Mộc. "Vấn đề tâm lý này có thể tháo gỡ và điều trị. Không cần phải lo lắng quá."

Phương Mộc gật đầu: "Vâng, em hiểu ạ."

"Cậu không phải sinh viên của tôi." Giáo sư Kiều muốn hỏi cho rõ thêm, "Nói xem, cậu học khoa nào?"

Phương Mộc hơi do dự. "Em không phải sinh viên trường này. Em học ở Đại học Sư phạm thành phố C."

Giáo sư Kiều rất ngạc nhiên: "Cậu đi hơn 100 cây số đến đây chỉ để hỏi điều này thôi à?"

Phương Mộc không đáp, anh cúi chào ông, rồi vội vã ra khỏi phòng học.

Trên chuyến xe khách đường dài trở về thành phố C, Phương Mộc ngồi sát cửa sổ, gió se lạnh thổi vào trán khiến đầu óc anh hết sức tỉnh táo.

Tuy các chứng cứ đều nói lên rằng Đường Đức Hậu là hung phạm nhưng vẫn có một vấn đề chưa thật rõ ràng: động cơ gây án của Đường Đức Hậu là gì?

Đây cũng là dấu hỏi luôn bám riết lấy anh mấy hôm nay. Không có tình yêu vô căn cứ, cũng không có hận thù vô căn cứ, tại sao Đường Đức Hậu lại liên tiếp sát hại 5 con người?

Là thù hận? Là ham muốn tình dục? Hay là sự bột phát điên rồ không thể diễn tả nảy sinh trong lòng?

Những thứ đồ lót nữ giới mà cảnh sát tìm thấy trong nhà ở của Đường Đức Hậu chứng tỏ Hậu có vấn đề tâm lý tình dục. Nhưng không hiểu sao Phương Mộc rất khó liên hệ những thứ ấy với vụ án giết người hàng loạt này. Anh vẫn cảm thấy đằng sau những hiện tượng bề ngoài này còn có những sự thật nào đó mà người ta chưa biết.

Có lẽ giáo sư Kiều nói đúng, có thể Đường Đức Hậu còn có vấn đề tâm lý khác nữa. Có điều vấn đề này sẽ mãi mãi không thể có đáp án.

Phương Mộc lướt nhìn hai bên đường phố và những kiến trúc xa lạ, cảm giác cô đơn ở chốn tha hương dâng lên trong lòng anh. Anh bỗng thấy rất nhớ căn phòng ký túc xá cách đây cả trăm cây số.

Sâm sâm tối, Phương Mộc mới về đến Đại học Sư phạm. Anh vừa xoa cái bụng đang lâm râm đau vì đói meo vừa rảo bước lên bậc thềm trước cổng khu ký túc II.

Đang bước vào khu nhà, anh bỗng thoáng nhận ra một màu đỏ đang động đậy, bèn nhìn sang. Một bé gái khoảng 10 tuổi đang đứng ở hành lang.

Bé gái có mái tóc thắt đuôi sam, mặc áo nhung đỏ, nó đang chăm chú nhìn xuống dưới chân. Phương Mộc cũng đưa mắt nhìn vào chỗ đó, thấy trên nền có những ô vuông được vẽ bằng phấn.

Trán bé gái lấm tẩm mồ hôi, nó đang mãi nhảy qua nhảy lại trên các ô vuông, đang có vẻ rất vui. Phương Mộc lấy làm lạ, ở khu ký túc

nam sinh này sao lại có một bé gái như nó?

Dáng hoạt bát vui tươi của nó trông thật đáng mến, Phương Mộc mỉm cười bước lại, giả bộ nghiêm trang hỏi: "Này, cháu là ai?"

Vì không hề chú ý rằng có người đang bước lại, nên Phương Mộc hỏi khiến nó giật mình, và nhảy trượt ra ngoài ô vuông.

"Chỉ tại chú!" Bé gái tức giận dẫu môi: "Người ta chỉ còn một ô nữa là xong!"

"Này, bé con! Đây là khu nam sinh viên!" Phương Mộc nén cười, nghiêm sắc mặt. "Cháu là ai? Ai cho vào đây hả?"

"Cháu còn chưa hỏi chú đâu." Không chịu lép, nó vặn lại Phương Mộc. "Mẹ cháu đi vắng, bây giờ cháu quản lý khu nhà này."

Phương Mộc đã hiểu ra, nó là con gái của Tôn Mai.

Anh cúi xuống tòm tòm cười, "Cháu tên là gì?"

"Chú cho biết tên chú đã?" Bé gái tỏ ra "rất có nghiệp vụ". "Mẹ cháu dặn rồi, không cho người lạ vào đây."

"Chú là Phương Mộc."

"Được! Cháu là Liêu Á Phàm." Ánh mắt nó long lanh đầy vẻ hiếu kỳ, "Chú là sinh viên à?"

"Ừ!"

"Học đại học có thích không ạ?"

Phương Mộc thôi không cười nữa. Cuộc sống trong trường đại học đúng là rất phong phú sinh động nhưng đó chỉ là đối với những người đang sống.

"Thích!"

"Cháu cũng muốn học đại học." Bé gái nhìn ra hành lang. "Ở đây rộng thật, thảo nào gọi là đại học. Rộng hơn trường tiểu học của bọn cháu nhiều."

"Thế thì cháu phải chịu khó học hành, sau này sẽ thi vào đây."

"Được!" Nó gật đầu rõ mạnh, nhưng rồi nó lại cau mày. "Còn phải chờ rất lâu mới học lên đại học."

Rồi nó xòe bàn tay ra, đếm. "Một năm, hai năm, ba năm..."

Phương Mộc bật cười. "Phải gần chục năm nữa."

"Lâu thế kia à?" Nó nghiêng đầu nghĩ ngợi, "Lúc đó cháu còn gặp chú không?"

"Có thể lắm!"

"Được!" Nó nhìn Phương Mộc. "Lúc đó cháu sẽ nhận ra chú, nhưng chú không được dọa cháu đấy nhé!"

"Được!" Phương Mộc xoa đầu nó, "Cháu tiếp tục chơi đi, chú phải về phòng đây."

"Cháu chào chú." Bé gái ngoan ngoãn đáp lời.

Phương Mộc quay người, đi lên cầu thang. Bước lên được hai bậc, anh ngoái đầu nhìn lại.

Trong hành lang âm âm tối, con bé đang ngẩng đầu nhìn theo anh với nụ cười rất hồn nhiên trong sáng.

Trong phòng đang rất náo nhiệt. Vừa bước vào cửa, Phương Mộc đã nhìn thấy mọi người đang tất bật quanh cái bàn. Vương Kiện cũng có mặt, đang tay cầm miếng xé cái bao giấy đựng thịt gà rán.

"Ha ha... cậu đã về à?" Chúc Tứ đệ giờ khúc lạc sường đang thái dở trong tay.

"Các cậu... đang làm gì vậy?" Phương Mộc ngạc nhiên hỏi.

"Liên hoan mừng công cậu và Tam đệ!" Anh cả vừa trộn đĩa nộm vừa nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân. "Chờ cậu lâu quá!"

Ngô Hàm dốc túi lạc rang ra cái hộp nhựa, khẽ hỏi: "Đi đâu thế? Cậu không sao chứ?"

Phương Mộc mỉm cười, lắc đầu.

Ngô Hàm nháy mắt với Phương Mộc. "Không sao thì tốt rồi. Tôi đoán rằng hôm nay cậu sẽ về, mọi người đã chuẩn bị vài món ăn cho vui."

Cửa bỗng bị đẩy ra, Ngũ đệ khệ nệ bước vào, ngực áo bộ đội của cậu ta căng phồng.

"Mau... mau hộ tôi với!"

Nhị đệ vội bước đến thò tay vào ngực áo cậu ta rút ra một túi nilon to, bên trong là mấy chai bia.

"Vương Kiện à, căng-tin không có rượu trắng, cậu uống tạm bia vậy! Và, còn thứ này nữa... bắt lấy!"

Ngũ đệ thò tay vào túi áo lấy ra bao thuốc lá tung cho Vương Kiện.

Vương Kiện đón lấy bao thuốc, mỉm cười, "Không chạm trán Tôn hắc xì dầu chứ?"

"Có gặp ở tầng 1 - nhưng may sao tôi đã nhanh trí cảnh giác." Ngũ đệ phủ bụi trên áo quần. "Mẹ kiếp, chẳng khác gì Bát lộ quân vượt qua phòng tuyến của địch!"

"Đừng để cô ấy biết bọn mình nhậu nhẹt trong phòng, kéo sẽ rắc rối to."

"Không sao." Anh cả bá vai Ngô Hàm, "Đã có Tam đệ đây rồi, bọn mình sợ gì!"

"À, cậu nói thế tôi mới nhớ ra." Ngô Hàm đập tay lên trán, "Tối nay tôi trực ban, suýt nữa thì quên mất."

Chúc Tứ đệ vội nói: "Thế thì mau bắt đầu đi, để Tam ca ăn xong còn đi trực."

Các món đã bày biện xong. Cả phòng 352 và thêm Vương Kiện, ngồi vây quanh bàn. Mọi người "đề cử" nhau mãi, cuối cùng nhất trí để anh cả nói mào đầu mấy câu.

"Hôm nay chúng ta long trọng tập hợp ở đây..." Anh cả cố ý lên giọng như đọc diễn văn, khiến mọi người phì cười.

"Một là, vì hai bạn đã can đảm bắt sống hung thủ... à không, chưa thể nói là can đảm bắt sống. Nên nói thế nào nhỉ?" Anh cả nâng cốc bia lên, nhăn nhó nghĩ ngợi.

"Nên nói là đã anh dũng ép hung thủ phải nhảy lầu!" Chúc Tứ đệ nhanh nhẩu nói.

"Không!" Mấy người không ai bảo ai đồng thanh phản đối.

Ngô Hàm cười hì hì nhìn mọi người. "Gọi là anh dũng đấu tranh vậy!"

"Đúng! Anh dũng đấu tranh." Anh cả hăng giọng. "Cho nên chúng ta tổ chức liên hoan chúc mừng hai vị anh hùng đã anh dũng đấu tranh với hung thủ. Hai là, để đặt dấu chấm hết cho cái học kỳ đen đui này! Nào, chúng ta cạn chén!"

Sau một loạt tiếng cốc chén chạm nhau lách cách, anh cả đưa tay quệt mép, và nhận ra Phương Mộc vẫn ngồi ghệt ra đó.

"Lục đệ sao thế?"

Như chợt bừng tỉnh bước ra khỏi dòng suy nghĩ, Phương Mộc vội mỉm cười với mọi người đều đang nhìn mình.

"Tôi... tôi không sao."

Vương Kiện nhìn Phương Mộc: "Sắc mặt cậu có vẻ không ổn. Nếu đang mệt thì đừng nên uống..."

"Không sao. Mọi người cứ uống đi." Phương Mộc giờ cốc bia lên, rồi tợp một hớp lớn.

Không khí nhộn nhịp hẳn lên, dường như tối nay ai cũng gạt bỏ được những bóng đen ám ảnh. Họ rót cho nhau, tranh nhau uống, đùa cợt, nói cười rất rôm rả.

Chúc Tứ đệ vui nhất, lúc thì đòi anh kể chuyện tiểu lâm, lúc thì đòi oản tù tì với Vương Kiện.

"Hôm nay chú mày ăn phải thuốc kích thích gì mà hăng thế?" Vương Kiện khó mà thoát ra được, càu nhàu.

"Ha ha... tôi biết rồi." Ngô Hàm thả một hạt lạc rang tọt vào mồm. "Vì hẳn cũng có tên trong tấm thẻ mượn sách. Gã Đường Đức Hậu đã đi đời, thì hẳn đương nhiên được an toàn rồi!"

"Không!" Chúc Tứ đệ mặt đỏ bừng bừng, vội thanh minh: "Tôi vốn không hề tin cái chuyện tấm thẻ mượn sách chết chóc gì đó!"

"Sao cậu cho rằng không thế?"

"Đã quá rõ ràng còn gì: Trần Hy chết, nhưng cậu thì không..."

Ngũ đệ khẽ đá vào chân Chúc Tứ đệ dưới gầm bàn, đồng thời hất hàm về phía Phương Mộc đang cúi đầu uống bia.

Chúc Tứ đệ biết mình đã lỡ lời, vội im bặt. Nhưng Phương Mộc thì vẫn dăm dăm nhìn xuống mặt bàn, nhấp bia, dường như hoàn toàn không chú ý đến họ đang nói gì.

Anh cả thấy thế vội mở lối thoát.

"Tam đệ kể lại chuyện tối hôm đó cho các anh em nghe với?"

"Được!" Ngô Hàm có vẻ rất thích thú cái đề tài này, cậu kể lại đầu đuôi sự việc tối hôm đó.

Mọi người nghe xong đều xuýt xoa, tâm đắc. "Đúng là, biết người biết mặt khó biết lòng dạ ra sao."

"Thế đấy!" Ngô Hàm nhấp một hớp bia. "Khi đã nhận ra đó là Đường Đức Hậu, tôi không cảm thấy bất ngờ. Thằng cha ấy trông có vẻ thật thà nhưng lại quá tàn độc. Có lần ký túc xá tổ chức tổng vệ sinh diệt chuột, chính mắt tôi nhìn thấy hắn cầm xẻng đập một phát con chuột chết gí. Tôi nghĩ, con chuột đã chết rồi thì thôi, nào ngờ hắn vẫn tiếp tục phang mãi như hóa rồng, máu chuột thịt chuột nát nhừ như tương bắn tứ tung..."

"Chính xác!" Mọi người ai cũng thấy tõm lợm buồn nôn. Còn anh cả thì lại tỏ vẻ sâu sắc. "Đó gọi là khuynh hướng bạo lực! Hắn có khuynh hướng bạo lực!"

Chúc Tứ đệ bỗng đứng dậy, bập rãng mở nút chai bia, rồi giơ lên nói: "Chúc mừng Tam ca và Phương Mộc!"

Cậu ngừng lại một lát. "Tôi biết tâm trạng Lục đệ không dễ chịu gì, nhưng tôi vẫn xin nói tôi cảm ơn hai cậu đã trả thù cho Đồng Sảnh!" Nói rồi cậu ngửa cổ ực một hơi hết nửa chai.

Phương Mộc trầm mặc từ nãy đến giờ, vội đứng dậy. Nhưng vừa giơ chai lên thì bỗng cảm thấy hoa mắt choáng váng ngã ngửa ra sau.

Phương Mộc vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Chúc Tứ đệ và Vương Kiện đỡ anh trở ra, các cậu khác vội lấy nước nóng và khăn mặt.

Sau trận nôn ọe, Phương Mộc cảm thấy đầu nhức như búa bổ, mi mắt như dính lại, xung quanh quay như chong chóng. Anh nghe thấy giọng của Ngô Hàm: "Các cậu chăm sóc cậu ấy nhé, tôi xuống để trực ban đây!" Rồi Phương Mộc cảm thấy có một bàn tay vỗ mạnh vào vai mình.

Anh đưa tay ra nắm, nhưng đã nắm hụt.

Chúc Tứ đệ, Vương Kiện đỡ Phương Mộc chậm chậm đi về phòng. Đi đến đầu cầu thang, Phương Mộc bỗng cảm thấy có sức mạnh, anh vùng ra khỏi hai bạn.

"Các cậu cứ về đi! Tôi muốn... tôi muốn một mình ngồi đây một lát."

Cả hai cậu đưa mắt nhìn nhau. Vương Kiện vừa định khuyên nhủ thì Chúc Tứ đệ đã ngăn lại.

"Được! Cậu nên về cho sớm. Bọn tôi chờ cậu." Nói rồi Chúc Tứ đệ đưa mắt ra hiệu cho Vương Kiện, sau đó bước đi.

Hành lang lại yên tĩnh như trước. Phương Mộc bám vào tay vịn cầu thang cố gượng đứng lên.

Đầu vẫn ong ong, nhưng anh đã nhận ra được phương hướng. Anh nhìn về phía tận cùng hành lang trong ánh đèn âm u, nó dường như sâu hút vô tận. Anh thầm nhắc mình hãy tỉnh táo, rồi cất bước loạng choạng đi về phía đó.

Khi đi lên đến tầng 6, Phương Mộc quá mệt, thở hồng hộc. Ở cầu thang vẫn còn sợi đai cảnh giới màu vàng, cửa vẫn không khóa. Tình hình như hiện giờ thì chẳng thể có cậu học trò nào chạy lên đây làm gì.

Phương Mộc mở cửa ra. Hành lang tầng 6 tối om. Anh sờ vào tường, lần bước lên mấy bước. Rồi nhanh chóng sờ thấy công tắc đèn.

"Tách" một cái, ánh sáng vàng nhợt đã soi khắp hành lang. Anh nhìn cánh cửa nhà kho đang mở rộng, hít sâu một hơi, rồi bước vào.

Kể từ sau khi Đường Đức Hậu ngã xuống sân bỏ mạng, tối nay là lần đầu tiên Phương Mộc vào đây. Anh đứng ở cửa nhìn khắp lượt căn phòng lổm chổm đủ các thứ lặt vặt. Hồi lâu sau, anh đi vào ô bên trong rồi lại đi ra, cuối cùng, anh đứng ở giữa gian nhà kho.

Anh đắm đắm nhìn ô cửa sổ vẫn trống hoác, và cảm thấy làn gió từ ngoài kia tạt vào, mồ hôi trên mặt khô rất nhanh, anh bỗng rét run.

Phương Mộc đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, các sự vật trước mắt đã trở nên rất rõ ràng.

Hung thủ đã được làm rõ, tuy không bị pháp luật trừng trị nhưng hắn đã phải trả giá bằng tính mạng mình.

Đường Đức Hậu, khi bất ngờ bị hăng rồi rơi xuống, nhìn thấy cánh cửa sổ biến dạng, vỡ ra, ập xuống chính mình, lúc đó hắn có cảm thấy lưng mình càng lúc càng gần mặt đất không?

Giống như cảm giác của Đồng Sảnh?

Nếu nói câu này cho Chúc Tứ để nghe, chắc cậu ta sẽ rất khoái trá vì cảm giác được trả thù.

Nhưng, tại sao mình lại không cảm nhận được điều ấy?

Phương Mộc cảm thấy mệt mỏi, anh ngồi phệt xuống sàn xi măng lạnh lẽo, mắt vẫn nhắm nhắm nhìn ra ô cửa sổ.

Trước đó, Phương Mộc đã vô số lần tưởng tượng mình và hung thủ chạm trán, mặt đối mặt. Anh thậm chí tưởng tượng ra rất nhiều thủ đoạn tàn nhẫn khiến hắn phải bỏ mạng. Hình như chỉ có làm thế thì mới có thể triệt để xóa tan hận thù sâu nặng đối với hắn.

Tối hôm đó, khi anh và Ngô Hàm xông vào gian nhà kho, nếu Đường Đức Hậu chưa kịp nhảy qua cửa sổ thì anh sẽ không do dự giơ cái chân bàn lên phang chết hắn luôn. Nhưng khi đến Sở công an rồi nhìn thấy xác Đường Đức Hậu, Phương Mộc lại thấy nghi hoặc, rất nghi hoặc. Anh thậm chí không sao có thể liên hệ cái xác giập vỡ nát bươm này với thằng cha đứng trên sân khấu vùng cái rìu lên.

Phương Mộc không thể giải thích được cảm giác này của mình. Cái sợi dây vô hình liên lạc giữa anh và hung thủ, dường như đã biến mất, đến nỗi anh bất giác định đưa tay ra sờ cái xác Đường Đức Hậu để kiểm nghiệm sự phỏng đoán của mình bấy lâu nay. Nhưng anh cũng hiểu rằng, dù Hình Chí Sâm không ngăn cản anh thì anh cũng không thể có được đáp án.

Phương Mộc nhắm mắt lại, cố vắt óc để nắm bắt bất cứ một tia thông tin nào còn sót lại trong không khí. Nhưng dù nỗ lực đến mấy, trong đầu anh vẫn chỉ là một khoảng trống.

Người chết, tựa như ngọn đèn đã tắt. Lẽ nào sợi dây kia cũng đứt theo cái chết của Đường Đức Hậu?

2 giờ sáng, Phương Mộc mệt mỏi rũ rượi trở về phòng ký túc.

Anh mở cửa thật nhẹ tay, nhưng các bạn vẫn đang ngồi quanh bàn. Một ngọn nến cháy gần hết cắm trên miệng chai bia, sắc mặt ai cũng chập chờn lúc mờ lúc tỏ.

"Chà! Vậy là cậu đã về rồi!" Nhị đệ vừa ngáp vừa nói.

"Các cậu sao thế?" Phương Mộc ngơ ngác hỏi.

"Chờ cậu! Cậu không sao chứ?" Anh cả hỏi.

Phương Mộc cảm thấy ấm lòng. Anh chỉ mấp máy môi nhưng không nói được câu gì.

"Ngủ đi, Lục đệ! Cậu đừng nghĩ ngợi lan man nữa." Ngũ đệ nói.

Phương Mộc gật đầu, ngồi xuống giường, chầm chậm cởi quần áo.

"Các cậu... cũng ngủ đi, đừng thao thức giống tôi." Phương Mộc quay người đi, mắt anh rơm rớm lệ.

Không ai nhúc nhích.

Vương Kiện châm điều thuốc, rít một hơi, rồi bước lại đưa cho Phương Mộc.

Phương Mộc chẳng ngoảnh đầu lại, cầm điều thuốc rít một hơi thật dài.

"Các cậu ạ, tất cả đều đã trôi qua."

Giọng Vương Kiện vang lên từ phía sau: "Coi như cậu đã có câu trả lời với họ, dù họ là ai. Cậu đừng nên làm khó cho chính mình nữa. Những ngày tiếp theo còn rất dài. Tôi cho rằng..."

Vương Kiện ngập ngừng. "Trần Hy cũng mong cậu sẽ sống nhẹ nhõm."

Phương Mộc ngồi khuất trong bóng tối, hai hàng nước mắt rơi xuống chần đệm.

Đúng, tất cả đã kết thúc, sao cứ phải tự làm khổ mình mãi?

Cuộc sống của một người bình thường, xiết bao tươi đẹp. Không lo lắng, sầu não. Sao cứ phải để cho những cảm giác mong manh vô hình kia tác động đến ta?

"Lục đệ hãy cứng cỏi lên!" Giọng của Chúc Tứ đệ.

Ngũ đệ rút giắc cắm tai nghe ra, nhạc nền và lời hát bỗng tràn ngập cả căn phòng.

"Đêm nay giá lạnh ngồi ngắm tuyết bay qua, mang theo trái tim ta ngүй lạnh về nơi xa vắng..."

Phải! Hãy để cho tất cả bắt đầu trở lại. Dù hay, dù dở, dù vui hay buồn. Dù là ân dù là oán. Tất cả đều tan đi trong bầu trời đêm này.

"Tìm kiếm trong gió trong mưa, chẳng thấy bóng hình trong sương mù, trời cao biển rộng mênh mông vô tận, anh và em vẫn sẽ..."

Phương Mộc bỗng ngẩng đầu, cất tiếng hát theo:

"Một thoáng chơi vơi, một cảm giác như hững hờ, bất chợt nhạt nhòa, và tình yêu trong lòng ta..."

Cứ như có người chỉ huy, phía sau anh bỗng vang lên tiếng hát: "Ai hiểu lòng ta..."

2 giờ sáng, sáu chàng trai trong căn phòng ở khu ký túc xá cũ kỹ cùng cất tiếng hát ngàn ngạt rè rè.

"Hãy tha thứ cho anh, như con ngựa bất kham, ừa tự do, và cũng sợ một ngày kia vấp ngã; ai cũng có thể mất đi lý tưởng, anh chỉ lo sẽ có ngày cùng em..."

Phương Mộc không ngoảnh lại nhưng rất biết phía sau anh là...

Anh cả mặt đỏ phừng phừng, Nhị đệ cổ nổi gân xanh, Chúc Tứ đệ mồm há to, Ngũ đệ chỉ mặc độc cái quần cộc, và Vương Kiện với khuôn mặt nặng nề.

Tôi xin cảm ơn tất cả các bạn.

Chương 23: BỒN NƯỚC

Khung cảnh nhà trường lại phẳng lặng như xưa.

Sau mấy phen kinh hoàng, sự phẳng lặng như một thứ đèn bù quý giá vô ngần. Nhà trường mở một hội nghị đặc biệt, mời đại diện Sở công an đến nói rõ tình hình. Ngô Hàm và Phương Mộc đương nhiên cũng trong số người tham dự.

Nhưng hôm đó Phương Mộc viện cớ bị ốm, nằm nhà suốt một buổi chiều. Chẳng phải anh ngượng nghịu, mà là vì anh không muốn lại phải hồi tưởng những chuyện cũ đã trôi qua.

Trong hội nghị, Ngô Hàm phát biểu tương đối hấp dẫn, ít nhiều đem lại cho cái học kỳ "bí bết" ấy một chút sĩ diện. Nhà trường rất hài lòng, đã biểu dương Ngô Hàm và nhất trí đưa cậu vào danh sách được học lên nghiên cứu sinh.

Các bạn cùng phòng đều lấy làm tiếc cho Phương Mộc đã đánh mất cơ hội, nếu không, Phương Mộc cũng được đưa vào danh sách học nâng cao. Còn Vương Kiện thì vẫn ở trạng thái trầm tư. Phương Mộc đoán rằng cậu ta tiếc nuối vì tối hôm đó mình không có mặt ở hiện trường.

Được phép học nghiên cứu sinh, quả là một món quà rất hấp dẫn. Nhưng với Phương Mộc, anh thà rằng tất cả mọi sự việc đừng xảy ra còn hơn.

Tuy nhiên, anh thật sự rất mừng cho Ngô Hàm được nhận cái vinh dự học nâng cao này. Vậy là Tam ca đã được thỏa nguyện. Kể cũng phải thôi, đó là phần thưởng dành cho sự dũng cảm và kiên trì của Ngô Hàm. Nếu Ngô Hàm không mưu trí cảnh giác thì khó mà biết được sẽ còn bao nhiêu người phải chết bởi tay Đường Đức Hậu.

Ngô Hàm và Phương Mộc đương nhiên trở thành hai nhân vật sáng chói trong trường. Dù đi đến đâu, cũng luôn có vô số ánh mắt trầm trồ nhìn vào họ. Ngô Hàm đang hoàng giữ thái độ điềm đạm ổn định, Phương Mộc thì tỏ ra ngượng nghịu. Anh không thích cái cảm giác bị chú ý như thế này, nhất là khi anh nghĩ đến cái giá đã phải trả để có được niềm vinh dự.

Anh bắt đầu vô cùng khắc khoải nhớ đến những ngày vô tư thanh thản. Những ngày đó mới tuyệt làm sao. Không phải lo mất mạng, không cần luôn chăm chú quan sát mọi người xung quanh, lúc nào cũng có thể huýt sáo và nhìn thẳng vào các cô nàng xinh tươi.

Và, đương nhiên cũng không cần đón đầu vì nghĩ đến Trần Hy lúc đêm khuya thanh vắng.

Có lẽ Vương Kiện nói đúng, Trần Hy cũng mong mình hãy sống thanh thản nhẹ nhõm.

Anh yêu em nhưng anh sẽ quên em, sẽ quên đi tất cả. Anh sẽ lại sống như một chàng trai vô tư, đơn giản cách đây nửa năm.

Ít hôm sau, đến đợt thi học kỳ như thường lệ.

So với bao sự kiện bất hạnh xảy ra vừa qua, cái từ thi cử dường như rất xa lạ. Khi lại cầm những cuốn sách lên, Phương Mộc có cảm giác chúng xa lạ với anh đến hàng thế kỷ.

Trong mấy ngày cuối cùng, tâm trạng Phương Mộc đã hơi bình tĩnh trở lại. Liên mấy hôm thức thâu đêm ôn tập, anh đã có thể tự tin đối phó được kỳ thi này. Không thể giành điểm cao, nhưng đương nhiên sẽ đạt yêu cầu, không vấn đề gì.

Hôm nay thi môn thứ nhất: Luật môi trường.

Trong phòng, là những sinh viên với khuôn mặt ung dung, hoặc thấp thỏm. Cũng có người vẫn đang "nước đến chân mới nhảy", miệng không ngớt lẩm nhẩm bài vở, xào đi nấu lại các tài liệu đang cầm trong

tay. Những ai hơi to gan, đã bắt đầu bí mật khắc "phao mật mã" ở trên bàn.

Phương Mộc vốn mang tâm lý "chỉ cần qua cầu là được", nên cảm thấy nhẹ nhõm. Anh nhìn đồng hồ. Còn 10 phút nữa mới đến giờ thi. Anh phải đi vệ sinh đã, để sẵn sàng ra trận.

Vừa bước vào cửa khu nhà vệ sinh, anh đã nhìn thấy Chúc Tứ đệ đứng ở một gian xép, kiễng chân đặt thứ gì đó lên cái bồn nước.

"Đang làm gì thế?" Phương Mộc nói to.

Chúc Tứ đệ giật mình, run tay, đánh rơi luôn vật ấy vào bồn nước.

Cậu ngoảnh lại nhìn, thấy Phương Mộc, bèn quát ầm lên:

"Đồ khi! Làm người ta sợ hết hồn! Tớ cứ tưởng là giáo viên phụ đạo!"

"Thằng béo nhà người đang thậm thụt ở đây làm gì?"

Chúc Tứ đệ trèo lên ống nước để lấy cái thứ vừa bị rơi vào bồn nước. Đó là cuốn giáo trình môn Luật môi trường, đã bị ướt sũng.

"Cậu nhìn đi! Nó thành ra thế này rồi." Chúc Tứ đệ vấy vấy tập giáo trình. "Tệ thật! Nhưng cũng đành vậy."

Chúc Tứ đệ lại thận trọng đặt nó lên mép bồn nước. Thấy Phương Mộc cứ ngó ra nhìn mình, cậu ta cười hề hề.

"Cậu không hiểu à?" Chúc Tứ đệ chỉ vào cuốn sách. "Không ai để ý chỗ này. Lúc làm bài thi, tôi sẽ nhớ những nội dung còn mù tịt, sau đó xin đi vệ sinh, rồi vào đây... Cậu thấy tôi mưu trí chưa?"

"Khâm phục rồi!" Phương Mộc chỉnh trang quần áo. "Nếu là cậu, tôi sẽ cho nó vào túi nilon rồi thả hắt vào bồn nước thì sẽ cực an toàn."

"Ừ nhỉ!" Chúc Tứ đệ sáng mắt ra. "Thì ra cậu vẫn tinh quái hơn tôi. Lục đệ có túi nilon không?"

"Vớ vẩn! Thằng béo chết tiệt không thể có khí phách một chút à?"
Phương Mộc thúi Chúc Tứ đệ. "Mau đi đi! Sắp đến giờ thi rồi!"

"Cách đó quá hay. Lần sau tôi sẽ nghe cậu." Về mặt Chúc Tứ đệ có vẻ tiếc nuối.

Luật môi trường là môn học Phương Mộc rất ngán, mọi ngày anh chỉ học qua loa đại khái. Cho nên, dù đề thi không khó nhưng Phương Mộc vẫn thấy đau đầu. May sao, có Vương Kiện ngồi bên cạnh, cậu ta viết như máy, cực nhanh; Phương Mộc vừa cố viết vừa tranh thủ "quay phim" bài của Vương Kiện.

Còn Chúc Tứ đệ, sau nửa giờ làm bài, cậu ta xin phép ra ngoài đi vệ sinh. Giám thị đồng ý. Phải sau 10 phút cậu ta chưa trở vào, thầy sốt ruột bèn bước ra khỏi phòng.

"Anh chàng này bị ngã xuống bệ xí chắc?"

Đám học trò phòng 352 nhìn nhau, tùm tùm.

Chưa đầy 1 phút sau, Chúc Tứ đệ bị "áp giải" về. Bước đến chỗ bàn Phương Mộc, cậu ta lè lưỡi nhăn mặt, khẽ nói: "Khỉ thật, chưa xong!"

Phương Mộc không nhin được nữa, phì cười.

Hôm nay vẫn là may mắn. Hai thầy giám thị đều là giáo viên trong khoa, vốn rất mát tính; cánh học trò không ngớt "giở mảnh ăn gian" nhưng hai thầy "tốt bụng" này đều nhắm mắt cho qua.

Được Vương Kiện hỗ trợ, Phương Mộc đã nhanh chóng làm được gần nửa bài thi. Anh tự nghĩ, chắc đã có thể đạt điểm trung bình rồi, nên tặc lưỡi dừng bút.

Lúc còn khoảng 20 phút nữa thì hết giờ, Chúc Tứ đệ lại giơ tay xin đi vệ sinh, thầy giám thị nhếch mép, hất tay cho phép, hắn ta lủi ra rõ nhanh. Mấy phút sau hắn vui vẻ trở vào, mặt tươi như hoa, giơ hai ngón tay thành hình chữ V với Phương Mộc.

Thi xong, mọi người như được giải phóng, vừa chòng ghẹo nhau vừa đi về phòng. Chúc Tứ đệ "ăn gian" thành công, trông rất hớn hởi; Phương Mộc đá cho hấn một phát, hỏi: "Cậu béo làm ăn ra sao mà lần đầu đi mở tài liệu không thành công?"

"Hề hề... chán quá! Tôi hăm hởi chạy vào nhà vệ sinh, nào ngờ ở ô bên cạnh đang có người ngồi. Chờ mãi chán chê hấn mới ra. Tưởng là ai, thì ra là thầy giáo phụ đạo! Cũng may, thầy giám thị bước vào gọi tôi về lớp, nếu không tôi cũng khó ăn khó nói."

Cả bọn đều bật cười khiến mọi người xung quanh tò mò nhìn sang họ.

Vậy là thi cử đã xong, ai ai cũng bận bịu dọn dẹp để trở về nhà. Riêng Phương Mộc thì chẳng có việc gì làm, chỉ ngồi trên giường nhìn các bạn thu xếp hành lý nhồi nhét các thứ vào va li, trông anh nào cũng nhanh nhẹn khác thường.

Ai chẳng nhớ nhà, sốt ruột? Mặt khác, có lẽ cũng vì ảnh hưởng của các vụ án đáng sợ xảy ra trong học kỳ vừa rồi. Họ dường như rất mong sớm thoát khỏi cái chốn đầy bất an này.

Anh cả thu xếp xong hành lý, chào mọi người rồi vội đi ngay cho kịp giờ tàu chạy. Tiếp đó là Nhị đệ và Ngũ đệ. Chúc Tứ đệ và Vương Kiện đi mua vé tàu. Ngô Hàm cũng đang đi vắng, trong phòng chỉ còn lại một mình Phương Mộc.

Sự yên tĩnh đột ngột khiến Phương Mộc cảm thấy bối rối.

Học kỳ này đã kết thúc, sau đây là kỳ nghỉ đông, anh chẳng có việc gì để làm nhưng anh không hề cảm thấy nhẹ nhõm dễ chịu.

Anh đứng lên, đi đi lại lại trong căn phòng, rồi bước đến đứng trước gương.

Trong gương là một anh chàng đầu tóc bù xù, sắc mặt nhợt nhạt.

Người đã biết cau mày nhăn trán từ khi nào vậy?

Người đã biết nắm chặt năm đăm từ bao giờ thế này?

Ánh mắt người trở nên sắc lạnh từ khi nào?

Đôi vai người đã bắt đầu trĩu nặng từ khi nào?

Ta là Phương Mộc. Còn người?

Chuông điện thoại reo, Phương Mộc cầm máy lên. Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Vâng, mẹ ạ. Con sẽ về ngay."

Nhà, mãi mãi là nơi khiến người ta thấy dễ chịu nhất, cơm nhà mãi mãi là bữa tiệc ngon nhất trên đời.

Chắc là vì thấy Phương Mộc ngày càng xanh xao nên mẹ nấu cho anh những món cực khoái khẩu, anh ăn rất ngon miệng. Thời gian gần đây anh hầu như đã mất khả năng nhận biết mùi vị đồ ăn; bữa gần đây nhất anh cảm rất ngon, hình như là chuyện từ ngày xưa đã lâu lắm rồi. Đang ăn, điện thoại bỗng đổ chuông. Chúc Tứ đệ gọi, hỏi Phương Mộc xem cái nồi vẫn nấu mỳ để ở chỗ nào. Anh trả lời để ở gầm giường, rồi hỏi: "Lúc này các cậu đang làm gì?"

"Ha ha... tôi và Vương Kiện ngày mai về nhà, nên tối nay sẽ nấu nồi lẩu đánh chén!"

"Nấu ăn trong phòng à? Coi chừng sẽ bị mách lẻo đấy!"

"Không sao. Hiện giờ cả khu nhà chỉ còn lại vài đứa bọn tôi; Tam ca tối nay trực ban, cậu ấy sẽ phớt lờ cho, không vấn đề gì."

Đầu dây bên kia có tiếng của Vương Kiện: "Phương Mộc cùng đến đây cho vui?"

Phương Mộc cười: "Thôi! Các cậu cứ ăn đi. Nên chú ý an toàn. Mai lên đường bình an nhé!"

"Được! Đến Tết tôi sẽ gọi điện cho cậu."

Cơm tối xong, mẹ vào bếp rửa bát, cha thì ngồi xem đĩa phim "Ta là ai" của Thành Long, ông rất thú vị gọi anh cùng xem. Thấy ông đang cao hứng, Phương Mộc cũng cùng ngồi xem, dù anh đã xem bộ này từ lâu.

Dường như hầu hết các nhân vật nam đều có các tình tiết bạo lực. Cha anh chăm chú xem các pha phóng ô tô, nổ bom, đấu súng... rất say sưa. Khi đang chiếu Thành Long giao đấu với mấy gã đặc vụ trong phòng làm việc, thì mẹ từ trong bếp gọi cha anh vào lấy hộ ít nước nóng.

"Phương Mộc làm đi!" Ông nói, mắt vẫn dán vào màn hình.

Mẹ anh hai tay áo đang xắn lên, ngó đầu ra: "Đã lâu lắm nó mới về nhà, đừng hành nó! Ông xã, ông vào đây!"

"Ông xã" lâu bầu gì đó nhưng cũng đứng dậy đi vào bếp.

Giúp "bà xã" xong, ông trở ra, thì cảnh đấm đá đã kết thúc, ông cứ xuýt xoa mãi. Phương Mộc bèn ấn nút tua trở lại để ông xem.

Các hình ảnh lùi trở lại trông rất ngộ nghĩnh. Thành Long hai tay bị còng, từ trong toa-lét nhảy ra rất gọn ghẽ.

Cha anh nhìn không chớp mắt, thỉnh thoảng trầm trồ khen ngợi Thành Long có thân thủ siêu hạng, ông không nhận ra Phương Mộc đang thở càn lúc càn gấp.

Ông đang xem rất khoái trá thì Phương Mộc bỗng cầm cái điều khiển lên ấn nút "tua trở lại".

"Con làm gì thế?"

Phương Mộc không đáp, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình.

Trong cảnh này, Thành Long bị còng hai tay ra sau lưng nhưng anh đã liên tiếp đá bay mấy gã đặc vụ, sau đó anh tung người nhảy lên và luồn qua hai tay mình, hai tay bị còng đã trở lại phía bụng.

Phương Mộc tua lùi về, Thành Long lặp lại động tác vừa rồi - tất nhiên mọi thứ sẽ "ngược lại" - lần này sau động tác tung người thì hai tay bị còng của Thành Long lại trở lại sau lưng.

Phương Mộc xem đi xem lại cảnh này mấy lần, cho đến khi bị cha anh chép miệng giăng lại cái điều khiển.

Xem ra, nếu hai tay đã bị còng, tự mình ngoặt nó về phía sau lưng không khó, chỉ cần cố một chút là làm được.

Còn hai chân bị còng... thì sao?

Sao mình lại nghĩ đến những chuyện này nhỉ? Thôi, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa. Phương Mộc cố ép mình chú ý vào màn hình ti-vi.

Trên sân thượng, Thành Long đang giao đấu với hai đối thủ, cảnh rất hay.

Nhưng, cái dây lạt nilon.

Chỉ cần xỏ đầu dẹt này vào cái khe của đầu kia, thít lại, là có thể dùng như một cái còng.

Báo cáo khám nghiệm hiện trường có nói rằng đây là cách cực đơn giản nhưng có thể trói người rất chặt.

Trói người khác dễ, trói mình cũng dễ chứ sao!

Tim Phương Mộc đập thành thịch.

Không thể, tuyệt đối không có chuyện đó.

Sao mình lại có thể nghi ngờ cậu ấy? Hung thủ là Đường Đức Hậu. Đúng, chính là Đường Đức Hậu.

Nhưng, tối hôm đó xảy ra chuyện, thì mình có "nhìn thấy" và "nghe thấy" cái gì không?

Phương Mộc ngồi trên đi-văng, các mảnh ký ức dần dần lần lượt tái hiện.

Cậu ta nói với Phương Mộc rằng mình nhìn thấy bóng người lướt qua.

Cậu ta và Phương Mộc ngồi nấp trên cầu thang, cậu ta nói là nghe thấy bước chân người đó đi lên tầng 6...

Sau khi đập cửa xông vào, cậu ta nói nhìn thấy một ô cửa sổ bị gãy...

Tất cả đều là cậu ta "nhìn thấy" và "nghe thấy", còn Phương Mộc thì cho rằng mình cũng "nhìn thấy" và "nghe thấy".

Thực ra, anh không hề thấy gì hết.

Lẽ nào...

Trong khoảnh khắc, dường như mọi sự vật xung quanh Phương Mộc đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại cái đi-văng anh đang ngồi. Trước mắt anh hiện lên một cảnh đất trời đầy tuyết trắng, tiếp đó là một cái bóng mờ ảo, chập chờn trong màn sương mù trắng đục.

Nếu cậu ta có liên quan đến những vụ án mạng này, thì chỉ có hai nguyên nhân khiến cậu ta bắt Đường Đức Hậu phải bỏ mạng. Một là, cậu ta và Đường Đức Hậu là đồng bọn, Đường Đức Hậu giết chết Trần Hy, còn cậu ta thì trốn trong nhà vệ sinh, ngụy tạo hiện trường giả chứng tỏ mình bị tấn công không chế. Về sau, cậu ta giết Đường Đức Hậu để diệt khẩu. Chỉ còn vấn đề là, cậu ta đã dùng cách gì để buộc Đường Đức Hậu phải nhảy cửa sổ chạy trốn?

Hai là, chỉ một mình cậu ta là hung thủ. Cậu ta rất hiểu thói quen sinh hoạt của Chu Quân, cậu ta cũng biết chuyện Đồng Sánh tối hôm đó đến khu nhà hành chính để phô-tô. Nhưng, tối 30 tết Tây, khi cậu ta được tìm thấy trong nhà vệ sinh tầng trên, người chỉ mặc độc cái quần cộc, ở hiện trường thì không có bộ quần áo thun và cái khăn trùm đầu. Thế thì cậu ta giấu các thứ đạo cụ ấy ở đâu?

"... Không ai để ý đến chỗ này..." Chúc Tứ đệ đã từng rất đặc ý khoe với Phương Mộc.

Bàn tay Phương Mộc bỗng ướt mồ hôi.

Thế thì, cậu ta hoàn toàn có thể giấu bộ quần áo thun và cái khăn trùm đầu vào trong bồn nước, đó đúng là nơi rất dễ bị bỏ qua.

Nhưng, tại sao cậu ta phải giết Đường Đức Hậu? Tại sao xác Đường Đức Hậu lại mặc bộ quần áo thun ấy?

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác vụt hiện ra trước mắt Phương Mộc, anh cảm thấy đầu mình như một mớ bòng bong.

Đúng là hăn, nhất định hăn có liên quan đến tất cả!

Không, không phải cậu ấy! Mình cũng có mặt ở câu lạc bộ lúc đó, kẻ giơ cái rìu lên không phải cậu ấy!

Cha Phương Mộc chú ý đến vẻ mặt của cậu con trai, ông quan tâm hỏi: "Con sao thế? Đang mệt à?"

Phương Mộc nhìn ông lắc đầu, cố gượng cười.

Không phải thế. Chắc tại mình đang nghĩ ngợi lung tung. Dừng những ý nghĩ rồ dại này lại. Phải dừng lại ngay!

Cha anh lo lắng hỏi: "Nếu mệt thì cứ nói ra, kéo lại ốm nặng thì e không kịp đấy."

Không kịp thời!

Khi nhận ra ý đồ thật sự của kẻ đứng trên sân khấu, mình đã không hành động ngay.

Cho nên không kịp. Rồi Trần Hy chết.

Tối nay chỉ có cậu ta và Chúc Tứ đệ, Vương Kiện ở khu ký túc xá II...

Không thể như thế! Dù tất cả chỉ là cảm giác nhầm lẫn của mình, thì cũng không thể để sự việc biến thành "không kịp" nữa!

Phương Mộc đứng bật dậy, vội vã giở tấm danh thiếp của Hình Chí Sâm ra, lập tức gọi điện.

"Số máy vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau..."

Anh gọi lại mấy lần nhưng vẫn không tác dụng gì, đành gọi đến phòng làm việc của Hình Chí Sâm, nhưng cũng không có ai nhắc máy.

Đặt máy xuống. Phương Mộc đi đi lại lại trong nhà. Bỗng nhiên anh nghĩ đến một điều, bèn gọi điện đến phòng ký túc xá.

Chỉ thấy tiếng tuýt tuýt đơn điệu, cũng không có ai nhắc máy.

Họ đi đâu nhỉ?

Hay là... đã xảy ra chuyện rồi?

Mình có nên báo cảnh sát không?

Ngón tay Phương Mộc đặt lên phím bấm, do dự, rồi lại thôi.

Có lẽ tại mình toàn nghĩ ngợi vớ vẩn.

Anh lại bước đến đi-văng rồi ngồi xuống, cố bắt mình tập trung chú ý vào màn hình ti-vi. Nhưng sau vài phút, đầu óc anh vẫn không thể nắm bắt được một hình ảnh nào.

Trong đầu anh cứ như có hai gã đang cãi nhau.

Là hấn!

Không, không phải cậu ấy!

Đồng hồ trên tường bỗng tinh tang gõ chuông, Phương Mộc đứng phắt lên như giật mình sợ hãi. Anh quay lên nhìn, đã là 10 giờ đêm.

Anh nhìn trở lại, thì thấy ánh mắt ngạc nhiên của cả cha lẫn mẹ.

"Này, có phải con đang có chuyện gì không?" Bà mẹ hỏi.

Phương Mộc do dự. Rồi đứng dậy, cầm chiếc áo khoác.

"Con phải đi một lát, rồi sẽ về ngay thôi."

Anh phải đến trường xem sao, kéo đêm nay anh không thể yên tâm.

Ra đến đường phố đang vắng tanh vắng ngắt, Phương Mộc đưa tay ra vẫy tắc-xi, rồi lên ngồi hàng ghế sau, anh thở ra một hơi rất dài.

Mong sao, đây chỉ là mình rối trí nên mới nghĩ linh tinh mà thôi.

Chương 24: HẠ MÀN

Cách đây hai tiếng đồng hồ.

Người phụ nữ nhìn đồng hồ treo trên tường, đã 8 giờ rồi. Cô ta dừng tay đang đan len, đứng dậy, mở cửa rồi đi ra.

Ngoài hành lang rất lạnh, có thể nghe thấy tiếng gió rét đang ù ù thổi. Cô ta hơi run rẩy. Sau khi khóa cửa lại, cô phúi tay cho sạch bụi, rồi đưa tay ôm hai vai, đi về phía cầu thang.

Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cậu thanh niên đứng ở hành lang, bất động, và đang nhìn cô.

Cách đây nửa phút, chỗ đó vẫn trống trải, chàng trai cứ như vừa mới từ trên trời rơi xuống.

Ánh mắt anh chăm chú, ấm áp. Vẫn như trước đây.

Tâm trạng của cô lại rất khác. Gần đây cô thấy hơi sợ anh. Trong buổi tối như thế này, với ánh mắt như thế, cô cảm thấy hoang mang bối rối. Mặt cô thoáng đỏ bừng, cô đưa tay lên vuốt mái tóc, mắt nhìn xuống, rồi đi về phía cầu thang.

Lúc đi qua trước mặt cậu thanh niên, anh ta không có ý tránh lối đi. Dù đang cúi mặt xuống thì người phụ nữ cũng vẫn cảm nhận được ánh mắt kia khiến mặt cô có cảm giác âm ỉm như có con kiến đang bò trên má, tê tê. Người phụ nữ đi vòng sang bên. Vừa đặt chân lên bậc thang thứ nhất, cô đã bị một cánh tay cứng cáp kéo vào lòng.

"Kìa..." Người phụ nữ khẽ kêu lên, gấp gáp. "Làm gì thế? Đừng... kéo người ta nhìn thấy..."

Người thanh niên cứ ghì chặt lấy người phụ nữ không rời. Cô cố vùng vẫy để thoát ra nhưng không thể.

Nhưng rồi những động tác gan lì ấy lại khiến người phụ nữ thấy ấm lòng, thân thể đang căng của cô bỗng dần dần chùng xuống, hai tay cô đưa lên bám lấy vai cậu thanh niên.

Cậu thanh niên gục đầu vào ngực người phụ nữ, nhắm mắt, hít mạnh, cảm nhận mùi hương toát ra từ cô. Cô cúi xuống, có thể nhìn thấy hai hàng mi của anh và hai cánh mũi anh đang phập phồng.

Thật giống như một động vật nhỏ rất không muốn rời mẹ nó.

Hơi thở của anh khiến ngực cô ấm áp, người phụ nữ thật sự mềm lòng, dường như không còn chút sức lực gì nữa. Hai tay cô đưa lên vuốt ve mái tóc của anh.

Tôi biết anh vẫn không thể xa tôi.

Được, nếu đã như vậy, những gì tôi làm cho anh, đều là xứng đáng.

Hai người, một đứng trên, một đứng thấp hơn. Cả hai đứng đó, ôm riết lấy nhau, bất động, hệt như một pho tượng. Trong ánh đèn mờ tối, hai thân thể như đã nhập vào nhau và cùng được mạ lên một lớp ánh đèn vàng nhạt.

Bên ngoài cánh cửa sắt đóng chặt, là màn đêm đang nhạt dần và cuồng phong lại ủa đến.

Trong phòng ký túc số 352. Một bình ga đặt ở giữa phòng, trên bàn đặt các đĩa thịt dê, cá mực, miến, sò tươi, và mấy chai bia. Một cái nồi nhôm nhỏ, nước đang sôi bốc hơi nghi ngút. Chúc Tứ đệ đang ngồi xồm trên sàn nhà loay hoay với mấy thứ rau sống, rau cải, cần tây.

Có tiếng gõ cửa, Chúc Tứ đệ lập tức đứng dậy, tay đặt vào cái van của bình ga.

"Ai đấy?"

"Tớ đây mà!"

Chúc Tứ đệ thở phào, bước ra mở chốt cửa. Ngô Hàm bước vào, tay xách một cái can nhựa.

"Sợ thật! Tôi cứ tưởng là Mai hắc xì dầu!"

"Không vấn đề gì! Tôn Mai vẫn đang ngồi tầng 1 xem ti-vi chiếu phim "Truy kích đến cùng" rất chi là say sưa, thì lên đây làm gì? Nhưng các cậu nên nói nhỏ thôi."

"Yên tâm. Nếu có chuyện thì đã có cậu đứng ra che chắn cho là sẽ ổn." Chúc Tứ đệ chỉ vào cái can nhựa trong tay Ngô Hàm. "Gì thế?"

"Xăng!" Ngô Hàm cúi xuống, đẩy cái can xăng vào gầm giường. "Ngày mai tôi sẽ tháo xe đạp ra lau dầu và tổng vệ sinh cho sạch. Cặn đất cát bẩn khiếp quá, không đi nổi nữa."

Ngô Hàm phúi phúi tay, rồi đứng lên nhìn các đĩa, khay trên bàn. "Chà! Rôm rả, trông ngon thật."

Cửa sổ bị đẩy ra, Vương Kiện nhăn mặt lè lưỡi bước vào, tay cầm một rổ rau xanh còn chưa ráo nước.

"Mẹ kiếp, nước lạnh kinh người." Cậu ta đặt cái rổ lên bàn, rồi áp người lại gần cái nồi nhôm cho đỡ rét. "Hôm nay rét ời là rét."

Ngô Hàm nói: "Trời rét, mà lại uống bia? Chờ đấy." Nói rồi cậu ta mở tủ con của mình, lấy ra hai chai rượu trắng.

"Một cậu đồng hương cho tôi đấy! Uống rượu này, ăn lẩu, mới đã chứ!"

"Hi hi... hay quá!" Vương Kiện cười tươi roi rói đưa tay đón lấy. "Nồng độ khá cao! Tôi mê thứ này, tôi mê thứ này!"

Vương Kiện ghé răng mở nút chai. "Ngô Hàm, cậu cũng đừng đi nữa, cùng ngồi ăn đi?"

"Tớ..." Ngô Hàm nhìn nồi lẩu trên bàn, hình như cũng hơi "nao nóng" rồi.

"Thôi đi! Đừng do dự vớ vẩn nữa!" Chúc Tứ đệ ngắt lời Ngô Hàm, và đưa tay ra ấn cậu ta ngồi xuống ghế.

Ngô Hàm mỉm cười. "Được."

Đêm đông giá lạnh, đóng cửa lại ăn lẩu quả là khoái trá. Nhất là khi ta nghĩ rằng sau bữa cơm no và giấc ngủ say, tỉnh dậy rồi ta sẽ lên đường trở về mái nhà xưa xiết bao quen thuộc mà ta xa cách đã lâu, thì cái nồi lẩu đang cuộn sôi này lại càng khiến ta vui sướng và thêm muốn không thể chờ thêm được nữa.

Chai rượu trắng đã cạn rất nhanh. Lưỡi của Chúc Tứ đệ cứng đờ như miếng cá mực bị luộc quá lâu. Vương Kiện cũng không hơn Chúc Tứ đệ là mấy, càng uống càng bốc. Nâng lên đặt xuống một hồi, chai rượu thứ hai cũng đã vơi đi già nửa.

"Học kỳ sau... tôi sẽ trở lại lớp Cơ Địa..." Vương Kiện mắt đờ đẫn, tay cầm đũa khoắng vào nồi mãi vẫn không gặp nổi miếng nào, đành đặt đũa xuống tợp một tợp rượu.

"Hề hề... thế thì xin chúc mừng cậu." Ngô Hàm uống cũng nhiều, mặt mũi nhợt nhạt, cứng ly rõ mạnh với Vương Kiện.

"Chúc mừng!" Chúc Tứ đệ đang cười rất thộn, bất chợt hô lên rồi cầm chén lên ực một hụm to.

"Ha ha..." Vương Kiện bá vai Chúc Tứ đệ. "Điều vui nhất trong học kỳ này là được quen các cậu! Tôi đã nghĩ rồi, tôi không dọn về phòng cũ nữa, tôi sẽ ở lại phòng đối diện với mọi người."

"Thế là phải! Chúng ta mãi mãi là... anh em thân thiết..."

Chúc Tứ đệ nhoài lên bàn đưa tay ra với chai rượu, nhưng chỉ được nửa chừng thì khựng lại, gục đầu lên cánh tay rồi ngủ luôn.

"Hà hà... thằng cha Tứ đệ không kham nổi nữa rồi." Vương Kiện miệng nhai lạc rang, tay lay Chúc tứ đệ rõ mạnh, nhưng cậu ta chỉ ú ớ mấy tiếng, rồi lại ngáy o o.

"Cứ gì cậu ấy? Tớ cũng đầu hàng rồi." Ngô Hàm lão đảo đứng lên, "Tớ phải đi vệ sinh đã."

Cậu ta loạng choạng đi ra ngoài cửa. Phía sau, Vương Kiện lầu bầu "Cậu làm sao thế? Từ nãy đến giờ đi tè ba lần..."

Ngô Hàm bước vội vào nhà vệ sinh, vừa đi vừa thò ngón tay vào họng. Chưa đi đến chỗ tiểu tiện, đã nôn thốc nôn tháo, các thứ trong dạ dày cộng với chất men thải ra bằng hết.

Nôn xong, chưa kịp thở, Ngô Hàm tiếp tục đưa tay móc họng. Tiếp tục phun ra nốt, thế là dạ dày sạch trơn.

Ngô Hàm tì trán vào tường nhà giá lạnh, trán vã mồ hôi, thực quản đau như sắp bị bẻ gãy, dạ dày nóng như phải bỏng.

Lát sau, cậu đứng thẳng người lên, bước đến bên bồn nước và nước lên mặt lâu đến mấy phút. Lúc ngẩng lên, khuôn mặt trắng nhợt đã trở lại tỉnh táo không còn dấu vết của men rượu nữa.

Rồi cậu chậm chậm đi về phòng 352, lúc đi đến cửa, bước chân bỗng loạng choạng.

Bước vào phòng, Ngô Hàm nhận ra khỏi căn giả vờ say nữa, vì Chúc Tứ đệ đã ngủ say tít, Vương Kiện thì nằm bất động ở giường dưới, xem ra cũng say mềm thật rồi.

Ngô Hàm ngồi bên bàn, cầm bao thuốc của Vương Kiện lên rút điều thuốc ra châm.

Hút được gần nửa điếu, cậu giơ mẫu thuốc còn lại vào bếp ga, nó bén lửa cháy rụi thành tro.

Rồi cậu đứng dậy, nhìn Chúc Tứ đệ và Vương Kiện, vẻ mặt rất khó hiểu. Lát sau, ánh mắt Ngô Hàm bỗng sắc nhọn và quyết đoán.

Ngô Hàm hành động thật nhanh.

Khóa ga bếp. Cúi xuống gầm giường lôi cái can nhựa ra, mở nắp. Hơi xăng nồng nặc lan tỏa khắp căn phòng.

"Á..." Chúc Tứ đệ bỗng vật vả ngã đầu lên, tay đưa về phía Ngô Hàm. Ngô Hàm thản nhiên gạt một cái, bàn tay của Chúc Tứ đệ lại rơi xuống bàn, bất động.

Ngô Hàm tắt đèn điện, rồi kéo một cái ghế ra, đứng lên tháo bóng đèn ra. Sau đó đặt bóng đèn lên bàn, thận trọng đập vỡ, rồi lại đứng lên lắp nó trở lại vào đui đèn.

Làm xong các việc, Ngô Hàm nhìn khắp phòng một lượt. Sau đó cậu ta lại mở van bếp ga lên mức to nhất.

Cuối cùng, cậu ta khép chặt cửa lại rồi bước đi.

Trong hành lang tối om, Ngô Hàm đứng tựa lưng vào tường, lặng lẽ chờ đợi.

Chừng hơn nửa giờ sau, cậu ta nhìn đồng hồ, sau đó mở cửa phòng 352 ra. Gần như đồng thời, một làn hơi ga nồng nặc xộc ra phả vào mặt. Ngô Hàm khẽ mỉm cười, khép cửa lại, rồi quay người rảo bước chạy xuống cầu thang.

Người phụ nữ nhìn màn hình ti vi, tay vẫn đan len thoăn thoắt nhưng tâm tư lại để ở chiếc đồng hồ treo tường. Đã hơn 10 giờ rồi, sao anh ấy vẫn chưa xuống nhỉ?

Trót lơ đãng nên đã đan chệch mấy mũi kim lên hàng trên. Không sao, người phụ nữ lại gỡ nó ra đan lại.

Mấy hôm nữa anh ấy sẽ phải về gia đình ăn Tết, mình phải nhanh tay đan chiếc áo này xong trước khi anh ấy lên đường. Tưởng tượng lúc anh ấy mặc chiếc áo len do chính tay mình đan, người phụ nữ nở nụ cười ấm áp.

Rốt cuộc, tất cả đều trôi qua. Mong sao cái ngày tốt đẹp sẽ đến nhanh.

Cửa bỗng bị mở ra, người đàn ông bước vào, im lặng, đi thẳng vào gian trong.

Người phụ nữ đặt chiếc áo đan dở lên bàn, thầm mỉm cười. Đã rất lâu cứ phải nơm nớp, nhưng đêm nay có thể vui vẻ dễ chịu rồi đây. Anh ấy đang quá nóng lòng không đợi được nữa.

Người phụ nữ vén tóc, mặt bắt đầu đỏ bừng, đầy khao khát với cái chuyện sắp sửa xảy ra.

Chà, mình không biết xấu hổ à? Chị ta thầm trách mình. Rồi định thần, mở cửa gian trong ra.

Cậu thanh niên ngồi bên giường, sắc mặt nặng nề. Thấy thế, người phụ nữ ngạc nhiên, vội hỏi: "Kìa, sao thế?"

Anh ta thở dài: "Ngán thật! Hai cậu ở phòng trên kia dùng bếp ga đun nồi lẩu đánh chén."

"Gớm thật đấy!" Người phụ nữ giãy nảy, "Nếu phòng bảo vệ biết, họ sẽ trừ lương tôi mất thôi."

Cậu thanh niên ngán ngẩm xòe tay ra, "Hết cách rồi, bọn tôi cùng phòng với nhau, tôi có nói họ cũng chẳng chịu nghe."

"Tôi sẽ lên xem sao." Chị ta xăm xăm bước ra cửa, bụng thầm nguyên rủa mấy thằng quái con đã phá hỏng cái đêm tốt đẹp của mình. "Mấy thằng nhóc ấy thật quá đáng."

Chị ta bước nhanh lên tầng 3, hăm hăm chạy đến phòng 352 mở toang cửa. Trong phòng tối om, mùi khí ga xộc ra khiến chị nghẹn thở.

"Mấy đứa làm gì thế hả?"

Chị vừa bịt mũi vừa đưa tay ra bật công-tắc đèn.

Phương Mộc vừa bước vào sân trường thì nghe thấy một tiếng nổ nặng nề từ phía xa vọng đến. Anh sửng sốt, và lập tức cảm nhận được hướng phát ra tiếng nổ là từ phía khu ký túc xá II.

Tim đập nhanh như điên, Phương Mộc chạy ào trên con đường nhỏ vắng tanh không bóng người. Chưa chạy đến sân khu nhà, anh đã nhìn thấy...

Khu ký túc II vẫn "nổi tiếng" là không bao giờ xảy ra hỏa hoạn, lúc này đang bị chìm trong đám lửa và khói dày đặc.

Có thể nhận ra ngay, ngọn lửa bắt đầu phát ra từ tầng 3.

Phương Mộc run lên bần bật. Vị trí đó là phòng 352.

Không nghĩ ngợi gì nữa, anh chạy ngay vào cổng chính của khu nhà.

Cổng đang khóa. Anh vừa rung cửa thật mạnh vừa lớn tiếng gọi, nhưng tất cả vẫn im lặng không một hồi âm.

Anh cuống cuống chạy qua chạy lại và nhìn khắp bốn phía. Anh chợt nghĩ đến cái mái nhà để xe đạp bèn chạy vụt về phía đó.

Đứng nhìn áng chừng độ cao, sau đó anh lùi lại mấy bước lấy đà, rồi nhảy bật lên, tay đu lấy mái, tiếp tục co người và trèo lên được. Mái tôn nhựa kêu rắc rắc dưới chân, thật nguy hiểm. Mặc kệ, Phương Mộc chạy ào trên đó rồi bám lên cửa sổ tầng 2, đẩy mạnh cánh cửa. Bên trong đã chốt chặt. Không do dự, Phương Mộc huých khuỷu tay đập vỡ kính rồi mở cửa sổ ra, chui vào khu ký túc II.

Hành lang tầng 2 đang ngập ngụa khói đen nhưng vẫn có thể nhìn thấy lửa trên tầng 3 bập bùng. Phương Mộc đưa ống tay áo lên bịt miệng đồng thời rảo bước về phía cầu thang bên trái.

Anh chạy lên đến chiếu nghỉ của cầu thang lên tầng 3, luồng khí nóng thốc vào mặt, xen lẫn mùi thịt cháy khét lẹt. Trên các bậc cầu thang là vô số mảnh than đã cháy đen và những mảnh vụn của đồ vật.

Tầng 3 quen thuộc đối với anh, giờ đây chẳng khác gì địa ngục.

Rẽ vào hành lang tầng 3, trước mắt anh là đám lửa hung dữ, không khí nóng bỏng xen lẫn khói bụi khiến anh gần như ngạt thở.

Có người bị thương? Hay là... đã chết rồi?

Phương Mộc giơ bàn tay che lên trán, rảo bước đi lên bất chấp lửa khói đang phun ra khắp chốn.

Cửa phòng 352 đã vỡ tan tành sau tiếng nổ, lửa và khói từ trong phòng cuộn cuộn phun ra, cửa của các phòng lân cận cũng bị cháy trụi. Tất cả đang là một biển lửa.

Cảnh tượng kinh khủng trước mắt khiến Phương Mộc bàng hoàng, đôi chân anh bắt đầu run rẩy. Lát sau, anh mới cố hết sức gọi được mấy tiếng: "Có ai ở đây không..."

Nhưng anh bỗng ngắc lại, im bật, và dừng bước, mở to mắt.

Qua ánh lửa và màn khói đen mù mịt, anh nhận ra ở cửa phòng 352 có một người đang ngồi thụp xuống và đang thận trọng nhìn vào phía trong.

Trong ánh lửa chập chờn, trông người ấy lúc mờ lúc tỏ, gầy ngẳng cứng lạnh, các cơ thịt trên mặt dường như đang rung rung.

Đó là Ngô Hàm.

Phương Mộc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi đối mặt với Ngô Hàm, anh vẫn kêu lên thất thanh:

"Là cậu à?"

Ngô Hàm lập tức quay đầu lại, nhận ra Phương Mộc, sắc mặt cậu ta lại trở nên trầm tĩnh. Ngô Hàm cau mày quan sát Phương Mộc, cứ như nhìn một người khách không mời nhưng lò dò đến một bữa dạ tiệc.

"Cậu càng ngày càng khiến người ta khó chịu đấy, Phương Mộc."

Vẫn là khuôn mặt quen thuộc, nhưng sắc mặt và ánh mắt thì đã khác, khiến Ngô Hàm trông như một người hoàn toàn xa lạ.

Cậu ta từ từ đứng lên, chỉ vào trong phòng 352 với động tác như là sừng sốt khoa trương quá mức cần thiết, nói: "Thấy thế nào? Hoàn tráng chưa?"

Lúc này Phương Mộc mới chú ý nhìn vào trong phòng đang bùng bùng lửa có hai thân hình bị cháy co quắp.

Lòng Phương Mộc bỗng thắt lại, đôi môi run run.

"Họ... họ..."

Nhưng Ngô Hàm thì vẫn bình tĩnh, cậu ta nói như kể về một sự việc chẳng liên quan gì đến mình.

"Đó là Chúc Tứ đệ và Vương Kiện. Và... cô ta nữa." Ngô Hàm hất hàm về phía chân tường đối diện.

Một thân hình đen thui đang nằm rũ ra đó. Nhìn cái áo len chưa cháy hết và vóc người, Phương Mộc nhận ra Tôn Mai.

Anh bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm, vội đứng tựa vào tường gần phía cầu thang, cố đứng cho vững.

"Tại... tại sao..."

Ngô Hàm nhún vai. "Tại sao à? Thế thì phải hỏi con mụ ngu ngốc kia kìa!"

Rồi, cứ như là dạo chơi trong sân vườn nhà mình, Ngô Hàm lững thững đi đến phía chân tường đối diện, co chân đá vào cái xác Tôn Mai, giọng trầm hẳn xuống.

"Có một chuyện thuộc về học kỳ trước. Tôn Mai viết cho tôi bức thư nói rằng muốn kể với tôi một chuyện kín không thể để cho ai biết, cô ta còn ra vẻ khôn ngoan, nhét bức thư ấy vào cặp sách của tôi. Tôi không nhìn thấy thư ấy, nhưng hôm tôi đến thư viện trả một cuốn sách... Tôi đoán rằng, bức thư ấy kẹp trong cuốn sách đó."

"Kinh tế học quốc tế và chính sách kinh tế quốc tế?" Phương Mộc buột miệng.

"Đúng." Ngô Hàm mỉm cười: "Thực ra cậu đã đoán đúng, đó là tấm thẻ mượn sách chết chóc."

Đầu óc Phương Mộc vụt hiện ra hình ảnh tấm thẻ mượn sách và danh sách người đã mượn nó.

Trương Quốc Đống, Vương Bồi, Tề Viễn, Lưu Bách Tùng, Liêu Sấm, Trâu Kỳ, Ngô Hàm. Sau đó là Đồng Sảnh, Chu Quân, Tống Phi Phi, Trần Hy, Phương Mộc, Vương Kiện, Chúc Thừa Cường.

"Người thứ 7." Giọng Phương Mộc lạc đi. "Cậu là độc giả thứ 7. Những người phía sau cậu đều phải chết, đúng không?"

Ngô Hàm lắc đầu. "Cậu đừng vớ vẩn thế. Khi tôi đến thư viện tra cuốn sách ấy, tôi không phát hiện ra bức thư kia. Tôi nghĩ, chắc là bị một bạn đọc nào đó cầm đi rồi. Lúc ấy, danh sách những người mượn sau tôi mới chỉ có Đồng Sảnh, Chu Quân và Tống Phi Phi."

Ngô Hàm hơi ngoảnh mặt đi, vẻ lạnh lùng băng giá như đang nhớ lại một chuyện khiến cậu ta đến giờ vẫn kinh hãi rùng mình.

"Sau đó không lâu, tôi thi rớt, không đỗ vào lớp Cơ Địa. Tôi biết, chắc chắn có kẻ nào đó đã dùng bức thư ấy để chơi khăm tôi. Và..." Ngô Hàm bỗng cất cao giọng, khuôn mặt cũng méo mó. "Hắn định bắt tôi tiếp tục bị bẽ mặt."

"Cho nên... mày giết họ?" Phương Mộc nhìn Ngô Hàm, anh cảm thấy cực kỳ sợ hãi. "Chỉ vì thế thôi ư?"

"Có gì mà không được?" Ngô Hàm gào lên: "Tôi đã từng nói với cậu rằng không ai được phép hạ nhục tôi, dù chỉ một chút thôi cũng không được."

"Nhưng những người kia thì sao, Trần Hy, Chúc Tứ đệ, cả Vương Kiện nữa?" Đôi mắt Phương Mộc đỏ rực như sắp bắn ra những tia máu,

anh hét lên khản cả tiếng. "Mày thừa biết họ không nhìn thấy bức thư ấy, sao mày lại giết họ? Hay là vì thù hận?"

"Trời đất ơi, Phương Mộc, chỉ số IQ của cậu thật khó mà giao lưu với tôi. Tôi vốn nghĩ cậu thông minh hơn khối đứa khác, nhưng cậu đã khiến tôi phải thất vọng. Ông bạn thân mến ạ!"

Ngô Hàm chậm chậm bước về phía Phương Mộc, cách chừng vài mét thì dừng lại.

"Tất nhiên không vì thù hận." Ánh mắt Ngô Hàm vừa cao ngạo lại vừa có nét ái ngại. "Vì, về sau tôi đã tìm thấy bức thư đó."

"Sao?" Phương Mộc mở to mắt: "Bao giờ?"

"Sau khi giết Đồng Sánh, tôi vô tình tìm thấy nó ở dưới gầm giường tôi."

"Tao không hiểu." Phương Mộc bị sốc mạnh, anh hoàn toàn không ngờ rằng thằng bạn cùng phòng ba năm trời lại có cái lối tư duy của ác quỷ thế này.

Ngô Hàm cười lớn, cứ như vừa nghe thấy một câu ngu xuẩn nhất trên đời. Hắn cười sảng sặc, cười đến nổi ho sặc sụa.

"Tại vì cậu, ông bạn thân mến của tôi!"

"Tại tao?"

"Đúng! Vì cậu phát hiện ra cái thẻ mượn sách đó, còn tôi, lúc đó tôi vừa mới tìm thấy lạc thú trong cái trò chơi này."

Ngô Hàm đưa hai tay ra một cách điệu đà cứ như diễn kịch, giống như đang tay đón một người bạn thân đã lâu ngày mới gặp.

"Ông bạn thân mến, cậu đã bổ sung cho tôi một màn kịch cực hay. Khi tôi chỉ còn chút dư âm khoan khoái về trò chơi ấy thì cậu đã cho tôi lý do để tôi chơi tiếp." Về mặt Ngô Hàm có nét say sưa, khê lăm bầm. "Tấm thẻ mượn sách chết chóc, còn gì có thể kích thích hơn nó? Phương

Mộc hãy tin tôi đi, tôi sẽ trở thành một huyền thoại của trường này. Mọi người đều sẽ nhớ đến tôi. Rồi một vài năm sau, hể nhớ đến tấm thẻ mượn sách chết chóc thì họ sẽ đều rùng mình! Run lấy bấy!"

Mấy tiếng cuối cùng hình như từ lồng ngực Ngô Hàm phun trào ra. Rồi hắn hít thật sâu một hơi, lim dim mắt, hàm dưới của hắn hơi đưa lên, ngạo nghễ nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn hắn, lòng anh như hóa đá.

Tấm thẻ mượn sách chết chóc.

Tại vì anh.

Trần Hy, Chúc Tứ đệ, Vương Kiện chết - là tại anh.

Phương Mộc sững sờ đứng nhìn Ngô Hàm, anh dường như đang muốn tìm thấy một thông tin mà anh không muốn tin nhưng lại không còn gì để nghi ngờ nữa.

"Tại sao mày lại có thể có nhiều oán hận đến thế? Tại sao?"

Ngô Hàm trầm mặc, đôi mắt từ từ mở ra.

"Cậu đương nhiên không hiểu." Về mặt Ngô Hàm bỗng nặng nề, "Cậu mãi mãi không thể hiểu nổi."

Ánh mắt Ngô Hàm dời khỏi khuôn mặt Phương Mộc, nhìn sang hai phía hành lang.

"Ngay từ ngày đầu tiên bước chân vào ngôi trường này, tôi đã biết mình không còn là thằng bé Ngô Hàm cực kỳ thông minh, tiền đồ rộng mở trong con mắt của dân làng tôi nữa. So với các cậu, thì tôi rất bình thường, không có ngoại hình ưa nhìn, không có tiền bạc rủng rỉnh, không có thành tích học tập nổi trội; tôi chỉ có một điểm duy nhất hơn các cậu là không ai thuộc khu nhà này bằng tôi." Hắn khẽ cười và lắc đầu. "Khi các cậu ngủ say, học tập, chơi đùa chọc ghẹo hay vui vẻ, thì tôi phải đi dọn rác của các cậu vứt ra, tôi phải chặt chiu thu gom cho đủ học phí quá đắt..."

Ngô Hàm quay lại nhìn căn phòng 352 khói lửa mịt mù, xác của Vương Kiện vẫn đang âm ỉ cháy.

"Khi đó, ý nghĩ duy nhất của tôi là phải thi đỗ vào lớp Cơ Địa. Đó là cơ hội duy nhất để tôi giành lại lòng tự tôn cho mình. Nhưng, cơ hội ấy... cũng đã mất."

Ngô Hàm ngẩng đầu nhìn lên trần hành lang đã bị khói hun đen kịt, giọng rất khẽ, như nói với mình. "Khi con người ta bị tước đoạt hết không còn gì nữa, thì thật là nguy hiểm."

Ngô Hàm quay lại nhìn Phương Mộc, "Chẳng phải thế hay sao?"

Phương Mộc vừa định nói thì Ngô Hàm đã xua tay ngăn lại.

"Đừng! Cậu không cần trả lời. Và cũng không cần nói những điều vớ vẩn đáng cười đó làm gì." Ánh mắt Ngô Hàm phóng ra những tia sắc nhọn áp đảo người ta. "Tôi không hề cảm thấy bi ai, vì tôi không phải một kẻ tuyệt đối không còn gì nữa. Tôi đã phát hiện ra sức mạnh của mình!"

Ngô Hàm đưa mắt nhìn về phía nhà vệ sinh ở đầu hành lang, giọng hạ xuống rất thấp.

"Sau khi giết Chu Quân, tôi đã sợ hãi biết chừng nào, cậu có biết không?" Ngô Hàm nhún vai, "Nhưng tôi nhận ra, giết một người chẳng khó hơn giết một con chuột. Bọn chúng mọi ngày khệnh khạng kiêu căng, khinh rẻ tôi, chế nhạo tôi, coi tôi như đồ rác rưởi hèn mọn, nhưng khi bọn chúng nằm trong tay tôi thì sẽ ra sao, cậu thấy rồi đấy!"

Ngô Hàm cười gằn: "Ngày nay tôi thật sự hối hận, lẽ ra tôi nên để cho Chu Quân nhìn xem ai đã lấy mạng nó mới phải. Nó sẽ rất kinh ngạc, cực kỳ kinh ngạc."

Phương Mộc cảm thấy máu trong người anh như đã đóng băng, bộ não cũng ngừng hoạt động.

"Mày điên rồi..."

"Tôi không điên!" Nụ cười của Ngô Hàm bỗng ngắc lại, ánh mắt hẩn cháy bỏng nhìn Phương Mộc. "Khi các người cảm thấy người khác mạnh mẽ hơn hẳn mình, thì các người sẽ vênh mặt lên và nói người ấy điên, nhưng các người thì sao? Các người không sợ chắc?"

Vẻ mặt Ngô Hàm đầy nét giễu cợt. "Các người đang ra sức che đậy nỗi sợ hãi! Ha ha... cái thẻ mượn sách chết chóc, chỉ một cái thẻ bé tẹo đã khiến các người sợ mất mặt! Còn tôi, tôi đứng đây, đứng bên các người. Các người và cả bọn cảnh sát nữa, đều không nhận ra."

Nét cười trên mặt Ngô Hàm dần tan biến, đôi mắt hẩn phóng ra những tia giá lạnh như băng.

"Phương Mộc! Ta là thần của các người! Ta nắm giữ tất cả, bất cứ lúc nào ta đều có thể ban cho hoặc lấy đi tất cả."

Hắn bước dần về phía Phương Mộc.

"Bây giờ, cậu không còn câu hỏi nào nữa chứ?"

Phương Mộc bỗng tỉnh táo, bất giác lùi lại hai bước, trong đầu anh vụt lóe lên một ý nghĩ.

"Trong bồn nước có thứ gì?"

Vẻ mặt Ngô Hàm bỗng trở nên kinh ngạc, cặp lông mày cau lại rõ chặt, hắn dừng bước.

"Kẻ chém chết Trần Hy chính là mày, phải không?"

Điều mà Phương Mộc không ngờ, là câu hỏi sau đã khiến Ngô Hàm hơi nhếch mép mỉm cười giễu cợt.

"Chán quá, cậu rốt cuộc vẫn không thể khiến tôi phải trầm trồ khen ngợi. Ha ha..."

Hắn nghiêng đầu nhìn Phương Mộc, chẳng khác gì người thợ săn đang ngắm nghía con mồi của mình đã bắt được.

"Chuyện nói ra thì dài, ông bạn của tôi ạ! Nếu ông bạn thật sự muốn nghe..."

Chương 25: LỬA

Chu Quân miệng ê a câu hát, tay cầm cuộn giấy bước ra hành lang. Từ trong phòng 352 vọng ra giọng nói của Phương Mộc. "Hết pin thì toi đời!"

Chu Quân: "Hà hà... Thằng ngốc!" Rồi cậu ta nhắng nhít bước đi về phía nhà vệ sinh.

Ngô Hàm xuất hiện ở chỗ ngoặt đầu cầu thang, vẻ căng thẳng nhìn sang hai bên hành lang.

Cả khu nhà đã chìm trong giấc ngủ, hành lang vắng lặng không một bóng người. Ngô Hàm nhanh nhẹn bước ra, lặng lẽ, nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh.

Trong này chỉ có Chu Quân chứ không có ai khác.

Ngô Hàm nhẹ chân đi vào ô bệ xí phía sau ô Chu Quân ngồi, thận trọng thò đầu ra. Chu Quân quay lưng về phía Ngô Hàm, không biết gì hết.

Ngô Hàm rút trong túi áo ra một đoạn dây thừng, hai tay nắm chặt hai đầu, choàng xuống nhằm trúng vào cổ Chu Quân, thít lại thật căng tay. Chu Quân chỉ kịp ứ ớ kêu đúng một tiếng thì đã bị Ngô Hàm kéo lên.

Động tác chuẩn xác, được việc, Ngô Hàm khom lưng cúi xuống ra sức siết thật mạnh sợi dây thừng. Đầu Chu Quân bị giật ngửa, cổ họng phát ra âm thanh ăng ặc, hai tay khua lên lung tung.

Ngô Hàm nghiêng răng, hai tay càng thít càng chặt. Bên kia bức tường ngăn vọng sang những âm thanh do hai chân Chu Quân giầy giụa đạp trên mặt đất. Ngô Hàm chăm chú nhìn mái tóc Chu Quân thò lên, rung rung, rồi dần dần thôi hẳn, bất động.

Ở bên kia tường ngăn, Chu Quân đã tuyệt đối im lặng. Ngô Hàm không dám chủ quan, tiếp tục giữ tư thế thít chặt dây thừng. Một phút sau Ngô Hàm lỏng tay ra, toàn thân rã rời, và ngay tức khắc nghe thấy âm thanh phát ra do cái xác Chu Quân đổ vật xuống đất.

Ngô Hàm ngồi xồm xuống, đầu tựa vào tường, thở hồng hộc. Một lát sau, lại đứng lên, rồi bước về phía cửa. Đi được mấy bước, hình như nhớ ra một điều gì đó, Ngô Hàm lại quay trở lại.

Rồi bước vào ô vệ sinh thứ nhất. Nhìn thấy Chu Quân lưng tựa vào tường, người hơi nghiêng nghiêng, quần chất đống trên đầu gối, cậu ta đã mất năng lực tự chủ.

Ngô Hàm nhìn thấy thế bỗng nấc lên, như vừa sợ hãi lại vừa hối hận. Một giây sau, Ngô Hàm định thần, thở ra một hơi, kéo dài ống tay áo sơ mi ra trùm kín hai bàn tay, rồi cúi xuống. Không dám nhìn thẳng vào mặt người chết, Ngô Hàm vận sức nhấc Chu Quân lên đặt ngồi ngay ngắn trên bệ xí, trông như vẫn đang ngồi đại tiện.

Tất cả đã xong, Ngô Hàm quay người đi ra khỏi nhà vệ sinh, nhanh chóng đi xuống cầu thang. Vừa đi đến chỗ chiếu nghỉ thì nghe thấy có tiếng mở cửa của một phòng nào đó trên tầng 3, sau đó là tiếng bước chân đi xa dần. Ngô Hàm tái mặt, vội đứng tựa vào tường cầu thang, nín thở nghe ngóng.

Khoảng một phút sau, thấy tiếng bước chân đi ra khỏi nhà vệ sinh, ngoài ra không có hiện tượng gì khác thường. Rất nhanh chóng, lại có tiếng đóng cửa. Tất cả trở lại yên tĩnh. Ngô Hàm, trán và mặt đầm mồ hôi, lúc này mới thở phào rồi quay người loạng choạng đi xuống cầu thang.

Vai khoác cặp sách, tay cầm phích nước, Ngô Hàm đi qua một vùng cỏ khô vàng úa, thận trọng đi vòng ra sau lưng khu nhà hành chính. Tiếp đó, cậu ta đưa tay đẩy một cánh cửa sổ của nhà vệ sinh, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Nhìn khắp xung quanh một lượt, Ngô Hàm nhanh nhẹn trèo qua cửa sổ nhảy vào.

Trong phòng phô-tô trên tầng 24, Đồng Sảnh đang ngáp dài, ưỡn oải, loay hoay với một chồng tài liệu.

Có tiếng gõ cửa.

"Ai đấy?"

"Chị ơi, tôi đây mà!"

Đồng Sảnh bước ra mở cửa, Ngô Hàm đang đứng trước cửa.

"Là anh đấy à?" Đồng Sảnh nhận ra anh chàng học lớp dưới, chiều nay vừa giúp mình khuân tài liệu lên trên này.

"Tôi đi ngang qua dưới sân, thấy trên này vẫn còn sáng đèn..."
Ngô Hàm mỉm cười khiêm nhường. "Chị có cần tôi giúp gì không?"

Đồng Sảnh nhìn chồng tài liệu dày cộp đặt bên máy phô-tô.

"Có! Cảm ơn anh."

Hai người vừa làm vừa trò chuyện, những mẫu chuyện chẳng đâu vào đâu. Bỗng nhiên Ngô Hàm dừng tay.

"Sao thế?"

Ngô Hàm chỉ ra ngoài cửa. "Hình như có người đến."

"Không sao. Có lẽ là nhân viên bảo vệ. Tôi đã nói với họ rồi."

Ngô Hàm bước ra cửa nhìn ngó hành lang vắng vẻ với ánh đèn mờ tối.

Cậu ta thở phào.

Rồi lại quay vào đứng bên bàn, nhìn Đồng Sảnh đang quay lưng về phía mình. Ngô Hàm đưa tay cầm phích nước, nhẹ nhàng mở nắp, rồi hất cái phích đổ nghiêng trên bàn.

"Ôi... gay rồi!"

"Sao thế?" Đồng Sánh quay lại, và nhìn thấy nước trà màu nâu nhạt đang chảy từ trên bàn xuống. Một tập báo cáo tổng kết đề tài bị ướt sũng.

Cô kêu lên rồi nhanh tay cầm tập báo cáo lên. "Sao lại thành ra thế này?"

Đồng Sánh cầm nó vẩy thật mạnh. Nước trà trên bàn đổ xuống sàn lúc này bắn lên chân tường bên cạnh để lại những vệt nước mờ mờ.

"Tôi không cố ý, xin lỗi chị." Ngô Hàm sợ sệt nói.

"Phải làm gì bây giờ? Thầy Cao sẽ mắng tôi mất thôi." Vẻ mặt Đồng Sánh đầy vẻ lo lắng. "Thầy Cao rất ưa sáng sủa tinh tươm."

Ngô Hàm ngượng ngịu vịn hai tay vào nhau. Rồi cậu bỗng đề nghị: "Thế này vậy, chúng ta đem nó ra sân thượng hong gió, chắc nó sẽ khô nhanh."

Đồng Sánh gật đầu tới tấp, nhanh tay mở tập tài liệu báo cáo, rồi cùng Ngô Hàm bước ra ngoài sân thượng đối diện với phòng phô-tô.

Trên sân thượng, gió thổi rất mạnh. Ngô Hàm bước ra chân tường nhặt mấy viên gạch, rồi cầm tập tài liệu đã mở ra đặt xuống gờ xi-măng bên mép sân thượng.

Đồng Sánh bước đến gần mép sân thượng, nhìn xuống sân ở tí dưới kia lúc này trông bé tẹo. Sắc mặt cô nhợt nhạt.

Ngô Hàm nói: "Đừng sợ. Ở đây gió mạnh, tập giấy này sẽ chóng khô ngay thôi."

Đồng Sánh gật đầu. Cô cũng làm theo Ngô Hàm, cầm viên gạch đè lên tập tài liệu ướt sũng đặt bên gờ xi măng.

Cả hai đang làm thì Ngô Hàm bỗng kêu lên một tiếng.

"Chị ơi." Cậu ta nhìn tập tài liệu trong tay. "Hình như thiếu mất một trang."

"Đâu có thể như vậy." Đồng Sảnh phát hoảng ghé sang đưa tay cầm nó lên, "Để tôi xem nào."

Nhưng Ngô Hàm rút tay lại, tay kia đẩy Đồng Sảnh thật mạnh.

Đồng Sảnh kêu lên, người cô ngã ra, hai tay khuỷa lên một cách vô ích. Cô rơi ra ngoài sân thượng. Trong khoảnh khắc rời khỏi sân thượng, Đồng Sảnh ngoảnh đầu lên nhìn Ngô Hàm, ánh mắt cô đầy sợ hãi và kinh ngạc.

Ánh mắt ấy rất nhanh biến mất trong khoảng không gian mêh mông bên dưới chẳng khác gì một vệt sao băng vụt sáng trong bầu trời đêm rồi tắt ngấm. Mấy giây sau vọng lên một tiếng va chạm nặng nề.

Ngô Hàm đứng trên sân thượng, ngực không ngớt phập phồng. Rất nhanh, cậu ta thò đầu ra nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy dưới đó là một vùng tối đen dường như sâu vô tận.

Ngô Hàm định thần, nhặt các viên gạch đặt trên tập tài liệu lên, rồi quay người bước ra khỏi sân thượng.

Trèo vào cửa sổ, Ngô Hàm rút mảnh vải trong túi ra tỉ mỉ lau sạch bụi cửa sổ và khung cửa sổ. Sau đó trở lại phòng phô-tô, nhét tập tài liệu báo cáo vào cặp sách, lần lượt lau sạch mặt bàn, máy phô-tô.

Cuối cùng, Ngô Hàm cầm cặp và phích nước lên, xé đôi mảnh vải, bọc nó vào giày, rồi từ từ bước ra bên ngoài.

Lúc này cuồng phong đã nổi lên cùng những tiếng sấm vang rền. Ngô Hàm đứng ở hành lang nhìn bầu trời đêm đang cuộn cuộn mây đen, mỉm cười.

Ở một góc trong phòng tự học. Tống Phi Phi và Giả Liên Bác ngồi đó ôm quần lấy nhau, thỉnh thoảng lại khẽ cười khúc khích và thì thầm to nhỏ. Bỗng nhiên, một nữ sinh ngồi hàng ghế phía trên đứng bật dậy, đặt mạnh cuốn sách tiếng Anh lên bàn rồi sải bước ra ngoài.

Tống Phi Phi vội ngồi ngay ngắn, chỉnh trang lại áo quần, nhìn xung quanh với vẻ bất an. Giả Liên Bác xấp lại, ghé tai cô nói thầm mấy câu. Tống Phi Phi đỏ mặt, đưa tay ra véo anh ta một cái. Nhưng cô cũng nhanh chóng thu dọn sách vở rồi cùng Giả Liên Bác nắm tay nhau bước ra ngoài.

Ở một góc khác, Ngô Hàm gỡ cặp tai nghe ra cất vào cặp sách, sắc mặt hết sức bình thản.

Trên bậc ghế ngồi ở phía đông bắc sân vận động, một đôi trai gái ôm riết lấy nhau, dùng sức nóng của ngọn lửa trong tim chống lại gió lạnh thấu xương. Thế giới xung quanh họ dường như không còn nữa, với họ lúc này chỉ có tình yêu và những lời thỏ thẻ của người này khiến người kia phải đỏ mặt.

Họ không nghe thấy tiếng thở đều đều của một người đang ngồi trong khoảng trống bên dưới dãy bậc ghế ngồi.

Ngô Hàm ngồi trên đám cỏ khô xen lẫn những tảng xi măng lổn nhổn, có thể nhận ra những con chuột đang bò qua bò lại bên chân. Tay Ngô Hàm cầm một cây gậy gỗ, mắt nhắm lại nhưng đôi tai vẫn lắng nghe từng động tĩnh ở trên đầu.

Sau vài tiếng đồng hồ, sân vận động bỗng ồn ào hẳn lên. Từng tốp sinh viên cười nói lao xao đi xuyên qua sân vận động. Ngô Hàm nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ, là giờ các sinh viên lục tục trở về phòng ký túc xá.

Cậu ta ngẩng đầu lên, giữa bao tiếng ồn, cố gắng nắm bắt những âm thanh của đôi nam nữ. May sao họ chưa đứng dậy ra về. Ngô Hàm cảm thấy nhẹ nhõm, nhìn những đám cỏ khô đang bị gió cuốn ngoài kia, khe khẽ hít hơi.

Mùi ẩm ướt. Dự báo thời tiết khá chuẩn, sắp có tuyết to.

Bỗng trên đỉnh đầu có tiếng nói.

"Chắc đã đóng cổng ký túc xá rồi, đằng nào cũng không thể về, chúng ta đi xem phim đến sáng vậy?"

Ngô Hàm lập tức thấy căng thẳng, toàn thân căng cứng. Cậu lặng lẽ bò ra khỏi khoảng trống dưới gầm ghế, đứng khuất trong bóng tối.

"Được! Nhưng cấm anh làm bừa đấy nhé!"

Đã đến lúc hành động. Ngô Hàm nhảy bật dậy đứng lên hàng bậc ghế ngồi.

Cậu ta nhìn thấy cái đầu cắt tóc ngắn của Giả Liên Bác và vẻ mặt bỗng trở nên kinh hoàng của Tống Phi Phi.

Gậy gỗ phát ra tiếng rít trong không khí và bổ xuống.

Câu lạc bộ sinh viên. Trong phòng hóa trang. Trần Hy đang đứng trước gương với những thứ son phấn hóa trang. Lát sau, một cô gái đầy sức sống xuất hiện trong gương. Trần Hy với đôi mắt sáng rực, rất hài lòng ngắm nhìn mình trong gương.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

Trần Hy vội thu dọn các thứ, ngoảnh ra hỏi: "Ai đấy?"

"Tôi. Ngô Hàm đây. Tôi vào được không?"

Trần Hy mở chốt cửa. Ngô Hàm mặc bộ trang phục diễn kịch bước vào.

"Giúp tôi với." Ngô Hàm giơ cánh tay ra, bàn tay úp xuống dưới. "Ống tay áo bị tuột chỉ, cậu khâu lại hộ tôi mấy mũi nhé!"

"Tuột chỉ chỗ nào?" Trần Hy vội bước lại. "Sao lại thế được?"

Cô cúi xuống tìm chỗ "tuột chỉ" ở tay áo Ngô Hàm. Nhưng trước mặt cô bỗng tối sầm.

Ngô Hàm lật bàn tay lên, lòng bàn tay có một mảnh vải áp luôn vào mũi Trần Hy.

Trần Hy lập tức toàn thân mềm nhũn.

Ngô Hàm vác Trần Hy lên, mở cửa, nhìn hai bên, rồi đặt Trần Hy vào chiếc xe nhỏ ở ngay bên cửa, phủ tấm vải trắng lên.

Mấy phút sau. Trong tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay rộn ràng vang vọng, Ngô Hàm nhanh chóng ra khỏi sân khấu từ bên phải rồi đi thẳng đến hành lang, chạy ào lên tầng ba rồi vào nhà vệ sinh. Đúng như cậu ta đã dự đoán, tất cả mọi người đều đang mải mê thưởng thức vở diễn ở tầng dưới, trong nhà vệ sinh vắng tanh không một bóng người.

Ngô Hàm cởi bỏ bộ trang phục và mũ trùm đầu. Ngực, hai cánh tay và hai chân cậu ta đều đập đầy bông được dính bởi các mảnh băng dính. Ngô Hàm đi vào một gian vệ sinh, giẫm chân lên ống nước, thò tay vào bồn nước lấy ra một cái túi nilon, nhét bộ trang phục và khăn trùm đầu diễn kịch vào túi, gói chặt, rồi lại trèo lên thả vào bồn nước, đặt vào góc an toàn, không làm tắc đường nước vào và đường nước xả ra.

Tiếp đó, Ngô Hàm lột tất cả những lớp bông được quấn quanh người, xé nhỏ ra, nhúng nước. Vo đám bông lại, chúng đã biến thành những nắm nhỏ. Ngô Hàm thả chúng và những mảnh băng dính vào bồn vệ sinh bên cạnh, ấn nút xả.

Xác định cả đám bông băng đã bị xả đi hết, Ngô Hàm quay ra tìm ở phía sau các tấm vách khí sưởi lấy ra hai sợi dây lạt nilon đã chuẩn bị từ trước, rồi đi vào một ô vệ sinh. Cậu ta trói hai chân mình, sau đó dùng hai đầu gối kết hợp với răng, trói nốt hai tay.

Ngô Hàm chật vật đứng lên, cố di chuyển vào vị trí cửa, tựa đầu vào khuôn cửa gỗ. Khi cảm thấy đầu mình tì đúng vào góc vuông của thanh gỗ khuôn cửa, cậu ta cúi đầu về phía trước "lấy đà" rồi hất mạnh đầu về phía sau.

Da đầu rách, đau kinh khủng khiến Ngô Hàm phát run. Gần như đồng thời, cậu ta cảm thấy một thứ chất lỏng âm ỉ chảy xuống gáy và cổ.

Ngô Hàm nghiêng răng xoay người lại, cầm một nắm bông lau sạch các vết máu dính ở khuôn cửa gỗ và sàn nhà. Thấy sạch sẽ cả rồi, cậu ta ném nắm bông vào bệ xí, ấn nút xả nước.

Đầu đau giần giật từng cơn, Ngô Hàm từ từ ngồi xuống, thận trọng tránh khỏi vách tường, tránh để lại các dấu vết máu. Sau đó cậu ta co hai chân lên luồn qua hai tay đã "bị trói", thế là hai tay đã ra phía sau lưng.

Làm xong tất cả, Ngô Hàm gần như đã kiệt sức, cậu ta nằm vật ra trên mặt đất lạnh giá, nhắm mắt lại.

Mọi chuyện đã kể xong. Hành lang tạm thời trở lại yên tĩnh.

Ngô Hàm nhìn sang Phương Mộc. Vẻ mặt Ngô Hàm nhẹ nhõm, thậm chí có nét bồn chột.

"Thế nào? Có thấy lý thú không?"

Dù xung quanh đang ngập ngụa khói lửa nhưng Phương Mộc vẫn thấy toàn thân giá lạnh.

"Có đúng là mày..."

Hôm nọ gặp Ngô Hàm ở câu lạc bộ, thực ra không phải hấn đau khổ hay cảm thấy cắn rứt vì đã giết Trần Hy, mà là hấn đang hồi tưởng lại màn diễn "đặc sắc" hôm đó.

"Còn câu hỏi gì nữa không?"

Nét cười trên mặt Ngô Hàm bỗng tan biến, sắc mặt hấn lúc này cực kỳ lạnh lùng.

Phương Mộc bước lùi lại mấy bước, anh thoáng nghĩ có lẽ lực lượng chữa cháy sắp kéo đến, cần phải kéo dài thời gian để hấn tên này lại. Ngoài ra anh cũng còn một điểm chưa sáng tỏ.

"Còn chuyện về Đường Đức Hậu thì thế nào? Tại sao anh ta lại mặc bộ đồ diễn kịch?" Phương Mộc ngừng lại, nghiêng răng. "Mày có thể giết tao nhưng tao muốn biết sự thật ấy."

Có điều anh không ngờ là sắc mặt Ngô Hàm bỗng trở nên nặng nề.

"Đó là một câu chuyện khác."

Tối 31 tháng 12.

Tôn Mai ngồi ở một góc câu lạc bộ, dán mắt nhìn vào Ngô Hàm dưới ánh sáng đèn sân khấu chiếu rọi. Chị ta nhìn rất chăm chú, tập trung, và cũng rất yên tâm. Đám đông xung quanh không ngớt hò reo tán thưởng vỗ tay, chị ta chỉ mỉm cười.

Thực ra Tôn Mai rất hiểu mình chỉ muốn đứng dậy tuyên bố: người đàn ông đang tỏa sáng ấy là người yêu của tôi!

Nhưng Tôn Mai không thể làm thế, chị ta chỉ có thể ngồi trong bóng tối giống như cuộc tình âm u của hai người để kìm nén đắng cay mà nhâm nhi vị ngọt ngào.

Màn diễn đám cưới của công chúa và vị anh hùng đã xong, Ngô Hàm và Trần Hy lui khỏi sân khấu. Bóng người ấy biến mất sau cánh gà. Lúc này Tôn Mai mới dời ánh mắt sang nơi khác.

Chị ta đã bình thần trở lại và bỗng nhận ra thân thể mình có gì đó không bình thường.

Bên dưới âm ỉm. Chị ta đưa tay xuống. Và lập tức cảm thấy không ổn - ngón tay ươn ướt dính dính.

Lén cúi xuống nhìn. Máu.

Thật xúi quẩy, tại sao nó lại xảy ra vào lúc này?

Tôn Mai đứng dậy, cầm miếng đệm mà chị ta tự mang theo che phía sau, rồi vội chen ra khỏi câu lạc bộ.

Hôm nay mặc quần bò màu xanh, chắc máu đã thấm ra mất rồi.

Tôn Mai nhìn một lượt đám đông đang đi đi lại lại ở hành lang, nghĩ ngợi, rồi đi lên tầng 3.

Quả nhiên, nhà vệ sinh ở tầng 3 vắng tanh không có ai. Tôn Mai bước vào ô vệ sinh trong cùng, dùng khăn giấy thấm cho sạch. Đang nghĩ xem có nên lại trở xuống ngồi xem kịch không, thì bỗng nghe thấy ngoài hành lang vọng đến những bước chân gấp gáp. Tiếp đó là tiếng cánh cửa nhà vệ sinh nam bị đẩy ra. Có người vào bên đó.

Người ấy thở mạnh. Có cả những âm thanh giằng xé gì đó.

Chà! Gã nào mà cuống vội thế? Tôn Mai cười thầm, rồi đẩy cửa ô vệ sinh. Vừa định bước ra thì Tôn Mai bỗng nảy ra một ý nghĩ.

Tiếng thở gấp gáp ấy, nghe rất quen.

Tôn Mai nghĩ ngợi, sau đó nín thở, tai áp vào cánh cửa gỗ mỏng nghe ngóng.

Những tiếng động ở bên đó nghe rất kỳ lạ. Có tiếng xé, có tiếng bước chân giẫm lên ống nước kêu kẹt, có tiếng rơi xuống đất, có tiếng lách nhách sột soạt của túi nilon, và có cả tiếng xối nước nữa.

Người ấy đang làm gì?

Tôn Mai đứng thẳng người lên, cảm thấy nghi hoặc. Chợt nhìn thấy trên tấm vách ngăn có một chỗ bị dán giấy trắng.

Có một số nam sinh cố ý chọc thủng vách ngăn giữa hai bên vệ sinh nam và nữ để tiện nhìn lén. Khi phát hiện ra các lỗ thủng ấy, nhân viên quản lý thường dán mảnh giấy bịt lỗ lại từ phía bên vệ sinh nữ.

Tôn Mai nghĩ ngợi, rồi nhấp nước bọt vào đầu ngón tay rồi chọc vào mảnh giấy, khoét thủng một lỗ nhỏ. Chợt ta ghé mắt nhìn sang bên kia.

Chỉ thấy một không gian rất nhỏ, nhưng cũng nhận ra một ô vệ sinh trong cùng của bên vệ sinh nam. Một bóng người thấp thoáng qua lại ở cửa ô vệ sinh ấy, có vẻ đang rất tất bật.

Tôn Mai bỗng mở to mắt và suýt nữa kêu lên.

Đó là Ngô Hàm.

Anh ta đang ở dưới kia diễn kịch kia mà? Nếu mình nhớ không nhầm thì màn diễn vừa nãy là cao trào của cả vở kịch nói, tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Hàng chục dấu hỏi hiện lên trong đầu Tôn Mai, nhưng chưa kịp nghĩ gì thì lại nhìn thấy Ngô Hàm chỉ mặc độc chiếc quần lót, tay cầm hai cái đai lạt nylon bước vào ô vệ sinh ấy.

Cảnh tiếp theo thật sự khiến Tôn Mai há hốc miệng kinh ngạc.

Mấy phút sau, Ngô Hàm nhắm mắt lại nằm trong ô vệ sinh. Ở bên này, Tôn Mai hai tay ôm ngực, tựa lưng vào tường, toàn thân run rẩy.

Cho đến lúc phía tầng dưới ồn ào như chợ vỡ, Tôn Mai mới bình tĩnh. Chị ta run run mở cửa, rón rén bước ra khỏi nhà vệ sinh, sau đó rào bước xuống cầu thang ở đầu bên kia.

Hôm sau, Tôn Mai mới biết tin nữ diễn viên chính Trần Hy bị kẻ đóng giả Ngô Hàm chặt đầu, còn Ngô Hàm thì bị đánh chết ngất, đã được đưa đi viện.

Chỉ có Tôn Mai biết chính Ngô Hàm mới là thủ phạm.

Tuy nhiên, phản ứng đầu tiên của Tôn Mai không phải là sợ hãi mà là lo lắng, hết sức lo lắng.

Tình yêu, quả là kỳ lạ. Đã yêu rồi, thì người yêu chính là thiên sứ; dù thiên sứ biến thành ma quỷ, người ta cũng bằng lòng đi theo ma quỷ xuống địa ngục.

Đã yêu rồi, thì phải giúp anh ta một chút gì đó.

Tôn Mai bước vào câu lạc bộ. Một bác già ngồi trong phòng thường trực thò đầu ra. Tôn Mai giơ tay vẫy, "Tôi vào tìm người quen."

Người thường trực nhận ra Tôn Mai là nhân viên quản lý khu ký túc II, bèn gật đầu cho vào.

Tôn Mai đứng ở hành lang, hơi do dự, rồi nhẹ bước đi lên tầng 3.

Trên này rất vắng vẻ, chỉ nghe thấy xa xa vọng lại những tiếng hò hét, có lẽ là mấy gã đàn ông đang ngồi đánh tú-lơ-khơ.

Tôn Mai không chậm trễ, rào bước đến chỗ nhà vệ sinh tầng 3. Phải tranh thủ thời gian mới được.

Tôn Mai cố nhớ lại các động tác của Ngô Hàm tối hôm đó, hình như anh ta đi lên chỗ cao để cất một cái túi nilon đựng thứ gì đó. Lúc nhìn thấy Ngô Hàm lần cuối, thì anh ta gần như trần như nhộng.

Thế thì trong túi đó chỉ có thể là bộ quần áo diễn kịch.

Nó phải nằm trong một cái bồn nước nào đó ở đây.

Tôn Mai đứng ở cửa gian vệ sinh nam, nín thở, lắng nghe. Xác định rõ bên trong không có người, Tôn Mai chạy vụt vào ô thứ nhất.

Ngô Hàm vẫn đang nằm viện, Tôn Mai phải nhanh chóng chuyển bộ trang phục ấy đi. Dem đi càng sớm thì Ngô Hàm càng an toàn.

Bồn nước ở ô thứ nhất không có gì. Ô thứ hai cũng không.

Chỉ còn ô thứ ba. Trán Tôn Mai lấm tấm mồ hôi. Lúc đứng lên ống nước, Tôn Mai đã cảm thấy hai chân mềm nhũn. Không hoàn toàn là tại căng thẳng và mệt mỏi. Nếu ở bồn nước cuối cùng này cũng không tìm thấy bộ quần áo kia thì có nghĩa là ngày tận số sắp đến gần.

Thò tay vào bồn nước lạnh buốt, không thấy gì. Lòng Tôn Mai trĩu nặng, tiếp tục khoảng thêm. Tim đập thình thịch.

Rồi rút tay ra. Cái túi nilon nắm thật chặt trong tay.

Lập tức nhảy xuống đất, mặc kệ áo quần đã bị dính nước, Tôn Mai giở ngay cái túi nilon ra. Đúng là cái khăn trùm đầu đáng sợ của bộ đồ diễn kịch.

Tôn Mai không biết mình đang mừng hay kinh hãi. Mừng vì đã tìm thấy cái chứng cứ chết người này, kinh hãi vì Ngô Hàm - đúng là tội phạm giết người.

Tôn Mai đang như kẻ mất hồn, thì nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang.

Giọng một nam giới vừa đi vừa nói. "Các cậu cứ chia bài đi, tớ phải đi giải phóng năng lượng đã, nhịn lâu quá rồi!"

Tôn Mai phát hoảng, không kịp nhét trở lại vào cái túi nilon nữa, cứ thế chạy ra. Vừa ra đến cửa thì xô vào một nam giới, túi nilon rơi bịch xuống đất.

Người ấy là Đường Đức Hậu.

Đường Đức Hậu rất kinh ngạc. "Kìa cô... sao cô lại ở đây?"

Tôn Mai mím môi không đáp, cúi xuống nhặt cái túi nilon lên nhưng Đường Đức Hậu đã nhanh tay cầm lên trước.

"Xem nào... có bị bẩn hay không." Đường Đức Hậu phủi bụi bặm bám trên cái khăn trùm đầu, động tác của anh ta chậm dần, rồi ngừng lại.

Đường Đức Hậu nhìn cái khăn trùm đầu ghê sợ. Mấy giây sau, anh mở to mắt, rồi bước lùi lại mấy bước, mặt biến sắc tái nhợt. "Thì ra là... cô..."

Tôn Mai sợ quá đưa tay lên bịt miệng Đường Đức Hậu rồi kéo anh ta vào gian vệ sinh nữ.

Đường Đức Hậu lùi vào góc một ô vệ sinh, một tay đặt trên trán, một tay nắm chặt cái túi nilon.

Tôn Mai gắt lên: "Kìa, anh trả lại em đi?"

Đường Đức Hậu run run nhìn Tôn Mai. "Cô... đã giết cô bé sinh viên đó phải không?"

Tôn Mai im lặng, rồi bỗng quỳ sụp xuống. "Anh Hậu, em van anh lạy anh, anh trả lại em đi?"

Đường Đức Hậu cảm thấy lúng túng, nhưng anh ta cũng nhanh chóng nhận ra mình đang chiếm ưu thế, cho nên tư thế cũng dần bớt căng thẳng.

"Chính là cô làm chứ gì?"

Tôn Mai cụp mắt xuống.

"Đúng."

Đường Đức Hậu nghĩ ngợi. "Còn... những người khác, cũng là cô giết phải không?"

"... Vâng."

Đường Đức Hậu nhổ nước bọt. "Hừ, đồ đàn bà các người... thật không ngờ..."

"Anh ới trả lại em đi? Em van anh..."

Tôn Mai vẫn quỳ lết đến gần, ôm lấy chân Hậu.

Lúc này có tiếng nam giới vọng lại: "Thằng Hậu đâu rồi? Thằng bạc rồi giả vờ đi tè, chạy làng hay sao?"

Đường Đức Hậu nói vọng ra. "Sắp ra ngay đây! Cứ chờ tôi!"

Nói rồi, Hậu ngoảnh lại nhìn Tôn Mai vẫn đang quỳ. Bất chấp tất cả, Hậu cởi quần, lôi cái của nợ ra tè luôn.

Tôn Mai quỳ trên mặt đất, ngoảnh đầu sang bên, cảm thấy những hạt nước lấm tấm đang bắn vào mặt.

Hậu kéo quần lại. Rồi đưa tay rờ lên má Tôn Mai.

"Còn về thứ này... để tối nay trực ban hãy hay." Nói rồi anh ta nhét cái túi nilon vào bụng, mở cửa gian vệ sinh bước ra.

Tôn Mai vẫn quỳ trên sàn nhà, xung quanh là mùi khai bốc lên nồng nặc, dòng nước vàng khè chảy loang ra đã thấm ướt hai đầu gối nhưng hình như Tôn Mai vốn ưa sạch sẽ cũng không nhận ra nữa. Chị ta cứ thế quỳ, cho đến lúc hai hàng nước mắt trào ra khắp khuôn mặt.

Đã tìm thấy nó, nhưng vẫn là ngày tận thế.

Đêm khuya, trong phòng thường trực của khu ký túc II nam sinh.

"Cô nói là con bé Trần Hy nó thích thằng Ngô Hàm, cho nên cô mới chém đầu con bé ấy?"

"Đúng!"

Rõ ràng là giọng thăm vắn và bị thăm vắn, nhưng lúc này người thăm vắn đang ôm người bị thăm vắn đặt lên đùi, và ghì rõ chặt, cả hai đã là một.

"Em thích thằng nhóc đó à?"

"Vâng." Tôn Mai nghiêng răng và đang mừng tượng đến khuôn mặt của Ngô Hàm.

Rất đáng để mình làm mọi việc. Tôn Mai tự nhủ.

"Thế mà em nở phang cho hấn một gậy?"

"... Nếu em không làm thế thì cảnh sát sẽ nghi ngờ anh ấy."

Đường Đức Hậu im lặng hồi lâu như đang nghĩ ngợi điều gì, nhưng hai tay anh ta thì vẫn không chịu để yên.

"Những người khác thì sao?"

"Thằng Chu Quân đã từng bắt nạt Ngô Hàm; con bé nghiến cứa sinh thì cậy thầy giáo hướng dẫn nó, nó tranh mất suất học bổng của Ngô Hàm..." Tôn Mai cố né tránh, ra sức bịa ra các động cơ giết người của mình. "Còn hai đứa ở sân vận động, thì... có lần chúng đã chiếm chỗ của

Ngô Hàm ở thư viện, rồi đánh Ngô Hàm... kìa đừng vầy vò nữa... Em đau quá."

Tôn Mai cố vùng ra. Đường Đức Hậu ngồi lên ghế, vẻ mặt ngượng nghịu.

"VẬY anh bao giờ trả lại em cái thứ kia?" Tôn Mai quay lưng lại, khẽ hỏi.

Đường Đức Hậu lập tức tỏ vẻ đặc ý, anh ta đứng dậy vỗ vai Tôn Mai, rồi bước vào gian trong.

Nghe thấy Hậu ở trong đó đang ư ử hát, và tiếng sột soạt cởi quần áo, tiếng đôi giày văng xuống sàn nhà, Tôn Mai bỗng run rẩy.

Đường Đức Hậu gõ tay vào thành giường. Chờ mãi không thấy Tôn Mai có phản ứng gì, anh ta lại gõ mấy tiếng nữa.

Cái gì phải xảy ra thì không thể trốn đi đâu được, Tôn Mai nhắm mắt mím môi, quay người bước vào gian trong.

"Em đã làm nhiều chuyện vì hấn, hấn có biết không?" Trong bóng tối, Hậu thở mạnh, hỏi.

"... Không biết." Tôn Mai cố nói được mấy chữ.

"Ngốc quá, em ơi, em làm thế có đáng không?"

Đường Đức Hậu nằm miết trên thân thể Tôn Mai, anh ta không nhận ra một bên gối của Tôn Mai đã ướt đầm.

"Đáng chứ! Vì anh ấy, em có thể làm tất cả..."

Đây là câu nói thật duy nhất của Tôn Mai trong buổi tối hôm nay.

Buổi tối, Tôn Mai chờ đợi ngồi trong phòng thường trực, đôi mắt nhìn mãi vào chiếc đồng hồ treo tường. Những tiếng tích tắc đều đều đơn điệu dường như đã trở thành điểm tựa duy nhất của Tôn Mai. Nhưng rồi,

cùng với những vòng quay của kim đồng hồ, ánh mắt của chị ta càng lúc càng tuyệt vọng.

Lúc nào mới có thể gặp anh ấy?

Tôn Mai đang có vô số điều ăm ức muốn nói với Ngô Hàm, nhưng lại không dám vào bệnh viện thăm anh ta.

Chờ mãi cho đến hôm nay anh ta đã trở về, gặp ở hành lang, thì anh ta chỉ lạnh lùng nói độc một câu. "Cô Mai gần đây vất vả quá."

Cô Mai. Anh ta gọi mình là cô Mai.

Trên bàn là chiếc áo len đang đan dang dở, những lúc đêm khuya yên tĩnh, Tôn Mai lại giở ra, kín đáo đan một lúc. Lúc này mảnh len lặng lẽ nằm đây với dăm bảy cái kim xuyên ngang xuyên chéo, cứ như một cái xác mới bị đâm chết.

Nghĩ đến đây Tôn Mai rùng mình. Chị ta cố trấn tĩnh, đưa tay ra cầm mảnh len tiếp tục đan từng mũi từng mũi.

Có tiếng cửa sắt bị mở ra. Có người vào.

Nhịp tim vừa tạm lắng xuống lại bắt đầu đập nhanh. Về muộn thế này, chỉ có thể là Ngô Hàm.

Tôn Mai ngừng tay, nhìn ra cửa. Ngực phập phồng không ngớt.

Nhưng chẳng hề thấy Ngô Hàm bước vào, chỉ nghe thấy tiếng mở cửa phòng thư viện ở phía đối diện, sau đó là tiếng đóng cửa lại.

Nước mắt trào ra không sao cầm lại được.

Tôn Mai thút thít khóc một lúc, cảm thấy tức ngực cứ như bên trong bị nhét quả bóng càng lúc càng căng phồng. Chị ta cố đứng lên rồi bước ra, mở cánh cửa gian thư viện.

Ngô Hàm đang ngồi trong bóng tối, mảnh băng trắng phía sau đỉnh đầu trông rất rõ. Dù anh ta không ngoảnh lại, Tôn Mai vẫn có thể nhận ra

anh ta đang run rẩy.

Lòng Tôn Mai bỗng chùng xuống.

"Anh làm sao thế?"

Không trả lời. Chỉ nghe thấy tiếng nghiến răng ken két.

Tôn Mai bước lại phía trước mặt Ngô Hàm, anh ta đang cúi đầu, toàn thân co lại giống như một con vật đang sợ hãi.

Tôn Mai ôm choàng Ngô Hàm, cảm thấy toàn thân anh ta cứng ngắt cứ như người bị cảm phong hàn. Tôn Mai đưa tay lên má Ngô Hàm, cảm thấy lòng bàn tay ướt và lạnh.

"Tôi, thế là hết." Giọng khò khè như chết lặng.

Tôn Mai hiểu ra ngay. Hẳn là Ngô Hàm đã đến câu lạc bộ để lấy bộ trang phục diễn kịch.

Ngô Hàm càng lúc càng run bần bật, và càng nép chặt vào ngực Tôn Mai dường như muốn trốn vào đó.

Tôn Mai ấn đôi vai Ngô Hàm xuống nhưng hai tay bị rung lên quá mạnh, chị ta có cảm giác mình không đứng vững được nữa. Tay Ngô Hàm rời khỏi người Tôn Mai như muốn tìm thấy một chỗ để có thể nắm cho chặt.

Tôn Mai cảm thấy sắp nghẹt thở, hai tay cố bám chặt vai Ngô Hàm, khẽ nói: "Đừng thế này nữa... tôi đã đem thứ đó đi rồi."

Ngô Hàm đang run rẩy như lá cây mùa thu trước cơn gió mạnh, bỗng ngừng bật. Mấy giây sau, anh ta từ từ rời khỏi người Tôn Mai, động tác đơn giản nhưng rất kiên quyết.

Ngô Hàm ngồi trên ghế, cúi đầu, khịt mũi rất mạnh.

"Sao chị có thể biết?"

Tôn Mai bỗng cảm thấy sức lực toàn thân đã biến đi đâu hết cả. Hình như chàng thanh niên yếu đuối, bất lực vừa rồi mới là con người mà chị rất đỗi quen thuộc, còn người đàn ông cứng ngắc lạnh lùng đang ngồi trước mặt lại khiến chị thấy sợ hãi.

"Hôm đó tôi đã nhìn thấy anh trong nhà vệ sinh... tôi đứng ở gian vệ sinh nữ... tôi nhìn thấy hết cả."

"Tôi nhớ rằng đã dặn chị rồi, chị không được đến xem tôi diễn kịch." Ngô Hàm đã trở lại bình tĩnh, giọng rất lạnh lùng. "Trả nó cho tôi đi!"

Tôn Mai bước ra đóng cửa lại, gian phòng thư viện bỗng tối như bừng.

Trong bóng tối, Tôn Mai mím môi, khẽ hỏi: "Tại sao anh lại giết người ta?"

Ngô Hàm trầm mặc một lúc, rồi chậm chậm nói: "Vì chị."

"Tôi ư?" Tôn Mai bỗng mở to mắt. "Là vì tôi?"

"Đúng! Vì bức thư mà chị kẹp ở trong cuốn sách."

Tôn Mai bủn rủn, gần như sắp ngã sụp xuống đất. "Ý anh là... họ đã nhìn thấy bức thư ấy?"

Ngô Hàm khẽ cười. "Không, trước đó tôi tưởng là thế."

"Sao lại nói là trước đó?" Tôn Mai cuống lên, gần như phục xuống lắc lắc bấp đui Ngô Hàm. "Ý anh là thế nào? Mau nói cho tôi biết đi?"

Ngô Hàm lắc đầu. "Chị không hiểu được đâu." Nét cười trên mặt Ngô Hàm bỗng tắt ngấm. "Trả lại tôi đi!"

Tôn Mai rùng mình, hình như huyết dịch toàn thân bị rút đi đâu hết cả. Chị ta ngồi thụp xuống dưới chân Ngô Hàm, đôi môi run bần bật. "Nó đang nằm trong tay... Đường Đức Hậu."

Đêm khuya, trong phòng thường trực, một không gian bé nhỏ.

Hai thân thể nóng bỏng đang hòa làm một, vò xé nhau, cắn vào nhau, thở gấp gấp, và run rẩy.

Ngô Hàm, những động tác cực mạnh, bất chấp tiếng cọt két phát ra từ cái giường nghe càng lúc càng vang hơn. Anh ta hiểu rõ, cách đây một tiếng đồng hồ, một gã đàn ông khác vừa mới rời khỏi cái thân thể đang ở bên dưới anh ta lúc này.

Điều đó khiến anh ta cảm thấy bị hạ nhục.

Tất cả đã trở lại bình tĩnh. Tôn Mai nhanh nhẹn chỉnh trang lại quần áo của mình, sắp xếp lại giường chiếu. Ngô Hàm chưa mặc quần áo, ngồi trên giường hút thuốc lá. Tôn Mai giục Ngô Hàm mấy lần, nhưng anh ta vẫn ngồi thẩn thờ nhìn làn khói thuốc trước mặt.

Hút xong điếu thuốc, Ngô Hàm nhìn lên bức tường nham nhở lỗ chỗ, bỗng bật ra một câu. "Giết hẳn đi!"

Tôn Mai đang chải tóc, ngoảnh lại hỏi: "Gì cơ?"

Ngô Hàm nhìn chị ta mấy giây, rồi chậm rãi nói: "Chúng ta... giết hẳn cho xong!"

Nằm trên người Tôn Mai, Đường Đức Hậu mồ hôi túa ra; còn Tôn Mai thì nhìn lên trần nhà, sắc mặt vô cảm. Dù Hậu có gắng đến mấy, Tôn Mai cũng cứ như một thứ vô hồn không chút phản ứng gì.

Đường Đức Hậu thấy hơi chán nản và cũng bực mình, anh ta gượng thêm mấy động tác. Cuối cùng, không nén nổi nữa, anh ta vả cho Tôn Mai một cái tát.

Má Tôn Mai từ từ hiện lên một vết tái đỏ có hình bàn tay, nhưng chị không khóc và cũng không tỏ ra căm tức, vẫn nằm bất động với tư thế như trước.

Đường Đức Hậu hậm hực mặc quần áo, vừa mặc vừa lầu bầu: "Cô cứ như là đã chết rồi... tôi chẳng thà tự sướng còn hơn."

Tôn Mai bỗng nói: "Anh Hậu."

Đường Đức Hậu chẳng buồn ngoảnh lại, hỏi: "Gì nữa?"

"Anh cưới em đi?"

Đường Đức Hậu dừng lại. Mấy giây sau anh ta lăm bắm một câu rồi lại tiếp tục mặc quần áo.

Tôn Mai người không mảnh vải ngồi dậy, giọng bình tĩnh khác thường. "Anh không lấy em, phải thế không?"

Đường Đức Hậu không dám ngoảnh lại, chỉ lặng lẽ xỏ giày vào chân.

"Anh không dám lấy em, và chỉ muốn ngủ với em thôi chứ gì?"

Đường Đức Hậu vẫn chẳng bảo sao, nhưng sắc mặt đã chăm chú hơn rất nhiều. Tôn Mai nặng nề nằm vật xuống giường.

"Ngủ với em cũng được, nhưng anh phải để cho em thấy vui."

Rốt cuộc Đường Đức Hậu cũng quay người lại. "Để cho em vui?"

"Đúng!" Tôn Mai ngồi phắt ngay dậy, cầm chiếc áo khoác bộ đội vắt ở đầu giường ném cho Đường Đức Hậu. "Mặc vào!"

Đường Đức Hậu nhìn chiếc áo bộ đội, nhận ra đó là chiếc áo mà Ngô Hàm thường mặc khi trực đêm.

"Em định bảo anh... sắm vai hăn?"

"Đúng."

Đường Đức Hậu nhướn mày. "Sao phải thế?"

"Ngô Hàm không thể yêu em, điều này thì em rất rõ." Tôn Mai nhìn Đường Đức Hậu. "Nhưng em nặng lòng với cậu ta. Nếu anh muốn ngủ với em thì anh phải nghe lời em."

Đường Đức Hậu do dự. Rồi chậm chậm khoác chiếc áo lên người.

"Đứng lên nào!" Bộ dạng Tôn Mai khác hẳn, không mềm yếu bất lực như mọi ngày, chị nằm trên giường chỉ huy Hậu.

Hậu cũng thật thà làm theo.

Tôn Mai, tay chống cằm, khuôn mặt nở nụ cười, nhìn Đường Đức Hậu từ đầu đến chân.

"Trông anh cũng phong độ ra trò."

Đường Đức Hậu hơi ngượng nghịu, nhe răng cười hì hì.

"Quay người đi!"

Đường Đức Hậu lại làm theo lệnh, và bắt đầu cảm thấy có chút hào hứng mơ hồ.

Mấy phút sau, Hậu nghe thấy tiếng người phụ nữ từ từ xuống giường. Rồi bất chợt ôm choàng lấy anh từ phía sau.

Đôi tay ấy cũng chầm chậm lướt trên khắp người anh, từ vai, lần xuống ngực, lần xuống phía dưới nữa... toàn thân Hậu rạo rực một cảm giác phấn khích xưa nay chưa từng có, tim Hậu bỗng đập rộn ràng.

Rồi từ phía sau bất ngờ cất lên giọng nói thì thào của Tôn Mai.
"Nào, anh?"

Như một con thú đực lên cơn, Đường Đức Hậu hú lên một tiếng rồi quay lại ấn người đàn bà lên giường.

Ngô Hàm bước đến phòng thư viện đối diện qua hành lang, hai bàn tay run run đưa lên châm điếu thuốc.

Dưới chân, là một cái gối đã bị chọc thủng rách bươm.

Buổi trưa, Tôn Mai ngồi trong phòng thường trực ăn cơm nhưng đôi mắt thì nhìn ra hành lang trước mặt.

Lát sau thấy Ngô Hàm và vài cậu sinh viên bưng khay cơm bước lại, lúc đi qua cửa phòng thường trực, Ngô Hàm hờ hững đưa mắt nhìn

vào, thấy Tôn Mai, anh ta khẽ gật đầu.

Tôn Mai thấy ấm lòng, hình như đó là ánh mắt đầy ngụ ý rất đáng để chị mong đợi trong ngày hôm nay.

Tôn Mai ngoảnh lại nhìn Đường Đức Hậu ở phía sau đang nhồm nhoàm ăn ngấu ăn nghiến, chị đứng lên bước đến cái tủ lấy ra một chiếc áo khoác cộc bằng nỉ.

"Anh à."

"Sao?" Đường Đức Hậu nhìn Tôn Mai.

"Đón lấy!"

Chiếc áo nỉ được ném vào lòng Hậu. Hậu mở ra, ngờ ngợ chưa hiểu rõ. "Cho anh à?"

Tôn Mai tủm tỉm cười. "Anh mặc thử đi?"

Một niềm vui bất ngờ. Đường Đức Hậu "ừ", rồi lóng ngóng xỏ tay, mặc áo.

"Rất vừa!" Vẻ mặt Hậu có cả ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. "Không ngờ, em rất tình cảm đấy."

Tôn Mai nhoẻn cười đầy ngụ ý, rồi bưng khay cơm đi ra khỏi phòng, đưa tay khép cửa. Cặp lông mày của Tôn Mai liền cau lại rõ rệt.

Gian nhà kho trên tầng 6. Ngô Hàm đang đứng giữa đồng bàn ghế cũ bỏ đi, quan sát xung quanh. Cuối cùng, anh ta bước đến bên bậc cửa sổ, ngàng đầu quan sát kỹ ô cửa. Rất nhanh, anh ta lựa chọn một cánh cửa trong số đó, mở ra khép lại vài lần.

Rồi anh ta nắm chặt cánh cửa và rung lắc thật mạnh.

Cứ thế lay mãi, cánh cửa bắt đầu biến dạng rồi dần dần lỏng ra.

Một nam giới vóc người hơi đậm xách chiếc túi nilon cỡ to đi xuống cầu thang, theo sau là một nam giới trông có vẻ mệt mỏi và buồn

bực. Tôn Mai ngồi sau ô cửa sổ của phòng thường trực, lặng lẽ nhìn họ đi ra khỏi cổng khu ký túc. Chị ta nhận ra người đi sau là bạn cùng phòng với Ngô Hàm, và cũng là bạn trai của cô gái bị chém đầu hồi nọ.

Được! Chờ vụ việc này lắng xuống rồi, tôi nhất định không hắc xì đầu với các cậu nữa.

Chuông điện thoại bỗng vang rền khiến Tôn Mai giật mình, vội nhấc ống nghe lên.

"A lô?"

"Tôi đây. Nói chuyện có tiện không?"

Tôn Mai bỗng thấy rất căng thẳng. "Được! Cứ nói đi."

"Ngày đêm nay."

Tay Tôn Mai run lên. "Đêm nay?"

"Đúng! Tất cả sẽ làm theo kế hoạch."

"...Tôi sợ lắm."

Đầu dây bên kia im lặng mấy giây. "Đừng sợ. Sau đêm nay, mọi chuyện sẽ êm tắt. Chị cũng không phải chịu đựng hằn làm nhục nữa. Chị không muốn thế hay sao?"

Tôn Mai mím môi. Những đêm bắn thiêu không dám nhớ lại nữa đang dần khiến Tôn Mai tràn ngập lòng căm hận.

"Được!"

"11 giờ rưỡi thì chị lên. Nhớ đấy, 11 giờ rưỡi."

"Ừ... anh khẳng định hẳn ta sẽ đi theo tôi chứ?"

"Hi hi..." Ngô Hàm khẽ cười. "Tối qua tôi vừa đưa hẳn mấy cuốn tạp chí sex, chắc chắn đêm nay hẳn phải thèm khát như hóa rồ. Yên tâm đi, hẳn nhất định sẽ cắn câu."

Tôn Mai cau mày, hít vào một hơi thật sâu. "Được!"

Tầng 4. Phòng ở của Đường Đức Hậu.

Anh ta nửa nằm nửa ngồi trên giường, mắt nhìn không chớp vào cuốn tạp chí sex đang cầm...

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Đường Đức Hậu nhét cuốn tạp chí dưới gối, hỏi: "Ai đấy?"

"Em."

Đáp rất khẽ nhưng Hậu lập tức nhận ra đó là Tôn Mai.

Hậu quá mừng, vội xuống giường, đi chân đất bước ra mở cửa. Tôn Mai bước ngay vào nhà.

Tôn Mai hình như vừa mới gội đầu, tóc chưa thật khô, mùi dầu gội đầu hòa lẫn mùi hương da thịt quyến rũ thoáng lan tỏa trong căn phòng bừa bộn và chật hẹp.

Tôn Mai im lặng, đứng tựa cửa nhìn Hậu.

Người đang nóng bỏng ham muốn, lại có đàn bà mò đến tận nơi! Nhìn Tôn Mai phớt phớt ngon lành, Hậu lập tức cảm thấy mồm miệng nóng ran khô cháy, Hậu kéo Mai vào, ấn xuống giường và đưa tay vào khuy áo của Mai.

Mai mỉm cười, quấy ra, không để cho Hậu cởi áo.

Đôi mắt Hậu như sắp phóng ra tia lửa, "Sao thế, em? Mau lên nào, anh muốn em quá chừng!"

Tôn Mai co người nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào Hậu. "Không! Em muốn đùa vui cho thật đã đời cơ!"

"Em muốn thế nào?"

"Anh mặc bộ đồ diễn kịch đi!"

Hậu sừng sốt. "Sao phải thế?"

"Bởi vì..." Tôn Mai thì thầm. "Anh mặc nó, em sẽ càng hưng phấn."

Hậu hơi do dự. Tôn Mai thấy thế bèn xì mặt, đứng lên định ra về. Hậu vội ngăn lại, rồi tặc lưỡi, cúi xuống gầm giường kéo ra một cái thùng giấy, lục lọi hồi lâu, rồi nhấc một cái túi nilon ra.

Tôn Mai mở to mắt. Đó là bộ trang phục diễn kịch chết người!

Tôn Mai chỉ muốn xông vào cướp lấy nó rồi bỏ chạy, nhưng chị ta cố nén mình, gượng nở nụ cười nhìn Đường Đức Hậu mặc bộ trang phục đó.

Mặc xong bộ đồ, Hậu vội vàng nhào vào Tôn Mai. Mai lăn người một vòng, tránh sang mép giường bên kia.

Mấy thứ quần áo nhàu nhĩ rơi xuống đất.

"Em còn định thế nào nữa?" Giọng ồm ồm của Hậu phát ra từ sau chiếc khăn ma quỷ đang trùm kín đầu.

"Đừng làm ở đây, kéo lát nữa có tiếng động, người ta sẽ nghe thấy." Ánh mắt Tôn Mai sáng rực nhìn Đường Đức Hậu. "Đi theo em lên tầng 6."

Câu này càng kích thích Hậu rất mạnh, anh ta không do dự gật đầu ngay.

Trong gian nhà kho trên tầng 6, Tôn Mai vừa ứng phó với Đường Đức Hậu lần mò khắp người mình, vừa lắng nghe động tĩnh ngoài cửa.

Tay Hậu đã lần vào bên dưới quần Mai, Mai giằng co chống đỡ và bỗng cảm thấy mình không sao chịu nổi nữa.

Mai không thể chấp nhận để gã đàn ông này tiếp tục làm nhục mình, và dùng cả chân lẫn tay chống trả sự xâm phạm hung bạo của anh ta.

Nhưng Hậu không hiểu, anh ta lại càng cảm thấy kích thích hơn, miệng khứa sau chiếc khăn trùm đầu phát ra những âm thanh lạch cạch, đôi tay Hậu càng lúc càng có thêm sức mạnh.

Bỗng nhiên, có tiếng gõ vào cánh cửa đang đóng chặt.

Với cả hai người đang "căng thẳng" thế này, tiếng gõ cửa chẳng khác gì tiếng sấm rền. Đường Đức Hậu sợ hãi lùi ra mấy bước, xô vào cái ghế khiến nó bị đổ xuống sàn.

"Phòng bảo vệ đây! Mở cửa ra!" Ngoài cửa có người đang quát to.

Đường Đức Hậu cuống cuống, nhưng Tôn Mai thì bình tĩnh, chị ta nhận ra đó là giọng của Ngô Hàm.

Kế hoạch đã bắt đầu.

Tôn Mai giơ ngón tay ra hiệu cho Hậu im lặng, rồi rảo bước đến trước cánh cửa, ghé tai lắng nghe.

"Phương Mộc, tôi đứng đây canh, cậu chạy ra tìm bình khí gì đó..."

Giọng không vang nhưng Tôn Mai nghe thấy rất rõ.

Phương Mộc "ừ", sau đó là tiếng chân Phương Mộc vội chạy đi về phía đầu kia của hành lang.

Tôn Mai mím môi, ngoảnh lại nói với Đường Đức Hậu đang đứng đó người run như cây sậy. "Mau chuẩn bị, nếu không cả hai chúng ta đều chết dở!"

Đường Đức Hậu kinh hãi. "Chuẩn bị đâu bây giờ? Nếu cần thì đành nhận vậy..."

"Đừng nói vớ vẩn nữa, anh muốn mất việc làm hay sao?" Tôn Mai khễ gắt lên. "Cứ nghe em đi! Anh sẽ không sao hết."

Câu nói này khiến Hậu như kẻ chết đuối vớ được cọc, Hậu gật đầu tới số.

Mai vội chạy vào gian trong, rồi cầm ra một cuộn dây thừng. Không chờ Hậu hỏi xem dây thừng ở đâu ra, Mai buộc luôn dây thừng vào cánh cửa sổ. "Mau lên! Bám dây thừng mà tụt xuống!"

Hậu thắt dây thừng vào lưng, hơi do dự. Mai đứng sau dúi anh ta một cái. "Mau lên, kéo không kịp mất!"

Đúng vào lúc này thì lại có tiếng đập cửa ầm ầm. Hậu không nghĩ gì thêm nữa, run run bám dây thừng tụt xuống.

Đầu Hậu vừa khuất khỏi bậc cửa sổ thì khung cửa gỗ phát ra những tiếng "rắc rắc..." cánh cửa dần vận vẹo, cuối cùng nó tách khỏi khung cửa nhưng vẫn không rời ra hẳn.

Tôn Mai điên tiết chạy đến, nhắm mắt, đẩy cánh cửa thật mạnh.

"Rắc rắc... xạch..."

Sau tiếng vỡ gãy đáng sợ, là một tiếng "huých" nặng nề ở sân dưới kia vọng lên.

Tôn Mai cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Không cần nhìn xem Hậu rơi xuống sông chết ra sao, Mai chạy ào vào gian trong nấp ở một góc khuất.

Mai chưa kịp thở đều thì "rầm... rầm", cánh cửa gian nhà kho đã bị đập bật tung.

"Mẹ khi, gay rồi!" Mai nghe thấy tiếng Ngô Hàm chửi bới, sau đó là những tiếng chân chạy ra chỗ cửa sổ.

Tất cả đã được làm đúng như kế hoạch dự định, Phương Mộc đã bị các thao tác của Ngô Hàm dụ ra bên cửa sổ và không hề để ý đến gian trong.

Tôn Mai không dám chủ quan, chịt ta thò đầu ra, thấy Phương Mộc đang thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống sân; Ngô Hàm nhìn thấy Tôn Mai, ánh mắt anh ta đầy lo âu và thúc giục.

Phải nhanh lên mới được!

Tôn Mai hít sâu một hơi, rón rén bước ra cửa gian nhà kho, vừa đi vừa phủi bụi trên áo quần. Đi đến cửa, Mai xoay người lại, thể hiện tư thế như vừa mới bước vào đây, đưa tay vuốt mái tóc rối, rồi bỗng hô lên: "Các cậu làm gì thế? Có chuyện gì vậy?"

Nghe Ngô Hàm thuật lại xong, Phương Mộc im lặng hồi lâu không biết nói sao, chỉ chăm chú nhìn Ngô Hàm. Rồi anh chậm chậm thở ra một hơi rất dài.

"Có nghĩa là, tối hôm đó mày khiến tao tin rằng tao cũng nhìn thấy và nghe thấy, rồi tao cũng đứng ra làm chứng?"

Ngô Hàm mỉm cười. "Đúng! Cậu hãy công nhận rằng tôi rất sáng suốt."

Phương Mộc trầm mặc giây lát, rồi không thể không gật đầu. "Phải! Mày thật quá táo tợn!"

"Đúng thế, cần phải mạo hiểm!" Ngô Hàm ưỡn ngực, thẳng người lên. "Nhưng đúng là rất hiệu quả."

Lúc này có tiếng còi xe cứu hỏa từ xa vọng đến, Ngô Hàm nhìn ra cửa sổ, rồi quay đầu lại bình tĩnh nói: "Phương Mộc, chúng ta phải tranh thủ thời gian."

Phương Mộc không biết phản ứng ra sao. "Gì cơ?"

Ngô Hàm nhếch mép cười. "Tôi vốn định để cậu lại đến đoạn cuối cùng. Cậu đã nát óc suy nghĩ khám phá tâm lý của tôi nhưng không thể nắm bắt nổi; đây quả là một việc rất thú vị. Nhưng cậu đã ngu ngốc phá hỏng trò chơi này của tôi."

Nét cười trên khuôn mặt Ngô Hàm bỗng biến mất. "Hôm nay chúng ta đành nói lời tạm biệt vậy."

Nỗi sợ hãi khủng khiếp dâng lên khắp người Phương Mộc. Trong ánh lửa chập chờn và khói đen mù mịt, hơi thở của thần chết càng lúc càng nồng nặc.

Anh vừa để ý các cử chỉ của Ngô Hàm vừa chậm chậm lùi lại. Vừa lùi được mấy bước, Phương Mộc giẫm phải một cái khay đựng suất cơm và trượt chân ngã sóng soài.

Có tia sáng chói mắt. Khuôn mặt Ngô Hàm khuất trong bóng tối, chỉ thấy hai tia mắt sắc lạnh phóng ra từ đôi mắt hắt, xen lẫn cả màu máu đỏ nữa.

Hắn cúi xuống nhặt một cái chân bàn đang cháy dở lên, từ từ bước về phía Phương Mộc.

Phương Mộc dùng cả tay lẫn chân lùi dần về phía sau, tay sờ thấy thứ gì cũng cầm lên và ném bừa về phía Ngô Hàm. Nhưng hắn không thèm né tránh, mặc kệ các thứ văng vào người mình, chân vẫn không ngừng bước lên.

Ngô Hàm không hề né tránh, càng khiến cho Phương Mộc cảm thấy kinh hãi. Cách đây một phút, anh còn muốn tự tay tiêu diệt tên hung thủ đã sát hại Trần Hy, thế mà lúc này anh chỉ muốn chạy trốn.

Đúng thế, chạy trốn.

Ngô Hàm ở ngay trước mặt có một sức mạnh của thần chết khiến người ta phải tuyệt vọng, còn anh, chỉ như một cái chai rượu tầm thường không kham nổi một cú đập nhẹ.

Hai hàm răng Phương Mộc va vào nhau lách cách, nước mắt bắt đầu trào ra. Bóng đen trước mặt anh nhòe đi, trông nó lại càng thêm cao to thô nặng. Phương Mộc tiếp tục ném vào hắn các thứ nhặt được trên hành lang, có cả lọ mực, giày dép, thậm chí là các mảnh gỗ vụn.

Bỗng tay anh nắm phải một vật cứng. Không nghĩ thêm gì khác, anh ném lên thật mạnh.

Vật cứng ấy ném trúng trán Ngô Hàm "khục" một tiếng rồi rơi xuống đất. Đó là một cái khóa kim loại.

Ngô Hàm kêu lên đau đớn, và dừng bước.

Nhân đó Phương Mộc đứng lên, trong tay là một khúc gỗ ngắn.

Ngô Hàm đưa tay quệt lên trán, nhận ra là máu, ánh mắt hấn đang đặc ý biến thành cuồng bạo.

Toàn bộ mặt mũi hấn bỗng biến dạng, hấn gầm lên một tiếng rồi vung cái chân bàn bố xuống đầu Phương Mộc.

Phương Mộc vội đưa tay ra đỡ, nào ngờ đó chỉ là động tác giả của Ngô Hàm, hấn đã chuyển hướng và phang vào cổ chân Phương Mộc.

"Khục!" Phương Mộc nghe rõ tiếng xương mắt cá chân gãy vỡ, người anh đổ vật xuống đất.

Tê liệt, tiếp đó là đau đớn cùng cực, có cảm giác chân trái đã rời khỏi cơ thể mình. Anh lăn lộn trong cơn đau mà không kêu nổi một tiếng.

Ngô Hàm cười hô hố. Hành lang sau lưng hấn vẫn đang bốc cháy, khói lửa nghi ngút phả vào hấn trông cứ như hấn mọc một đôi cánh lúc ẩn lúc hiện.

Tiếng cười của Ngô Hàm kích thích bản năng sinh tồn của Phương Mộc, anh lăn người, rồi từ từ bò về phía trước.

Mau lên, mau lên, tôi cầu xin... ai đó hãy cứu tôi...

Cảnh tượng rồ dại hỗn loạn, lúng túng bất lực của Phương Mộc khiến Ngô Hàm rất thỏa mãn. Hấn bước lên một bước rồi lại vung cái chân bàn bố thật mạnh vào đầu Phương Mộc.

Cú phang ấy khiến đầu Phương Mộc đập xuống đất, toàn thân co giật, rồi nằm rũ ra bất động.

Ngô Hàm ném cái chân bàn xuống, thò tay túm cổ áo Phương Mộc, chật vật kéo Phương Mộc về phía căn phòng 352.

Đủ các thứ rải rác trên hành lang đâm vào người Phương Mộc nhưng anh không cảm thấy gì hết. Cho đến khi bị một mảnh thủy tinh chọc vào lòng bàn tay khiến anh đau nhói, đã dần đánh thức thần kinh của anh.

Vừa hé mắt ra thì anh đã bị thả thật mạnh xuống đất. Anh cố ngẩng đầu lên và nhận ra cửa căn phòng 352.

Trong phòng vẫn là một biển lửa. Chúc Tứ đệ ngày trước hơi béo lúc này đã bị cháy thành than, Vương Kiện thì co lại chỉ còn một khúc ngắn.

Phương Mộc ngoảnh đầu lại, vừa định chống tay nhồm dậy thì bị Ngô Hàm đá một phát vào ngực, tiếp đó hấn cầm con dao nhíp cỡ lớn kề vào cổ anh.

Hấn một tay cầm dao, tay kia lục túi áo.

"Đừng phản kháng nữa, kéo mày sẽ chuốc lấy đau đớn kinh khủng hơn." Giọng Ngô Hàm nói nhỏ có nét khuyên nhủ, một chai nước khoáng đang nằm trong tay hắn. "May quá, tao bớt lại một chai, vừa đủ dùng!"

Chất lỏng trong chai màu hồng nhạt, đó là xăng.

Phương Mộc bỗng mở to mắt, anh rất muốn nhồm dậy nhưng không sao nhúc nhích được.

Nước mắt yếu đuối trào ra. Mình sắp chết đến nơi.

Đến nước này rồi, có lẽ chỉ có thể khóc chứ không thể làm nổi điều gì khác. Cảnh tượng trước mắt anh nhòa đi. Không chấp nhận, nhưng mình có thể làm gì được?

"Mày không thể thoát, không thể thoát..."

"Mày đừng ngu ngốc nữa, chúng mày đều chết hết, còn tao, tao muốn nói gì mà chẳng được?" Ngô Hàm vặn nút chai xăng, hắt bỏng thờ dài. "Tao nói thật, chính tao cũng không muốn giết mày. Mày đúng là một thằng tốt, đôi lúc tao đã nghĩ rằng mình đã gặp một người hết như tao."

Ngô Hàm nhìn vào mắt Phương Mộc. "Thực ra, mày cũng như tao."

Phương Mộc ngạc nhiên, há miệng nhìn Ngô Hàm.

"Đừng nhìn tao như thế. Chẳng lẽ tất cả những điều mà tao cảm nhận được, mày không hề nhận ra hay sao?" Ngô Hàm mỉm cười. "Cái hôm đến Sở công an rồi ra về, tao phát hiện ra rằng mày có thể cảm nhận sự sợ hãi hay vui mừng của tao. Điều đó khiến tao vừa căng thẳng lại vừa khoái trá, mày đã khiến cho sự mạo hiểm của tao ngập tràn lạc thú. Mày có thể chửi bới tao có tư duy như của ác ma, nhưng ở chỗ này của mày..." Hắt gõ vào thái dương của Phương Mộc, "...lẽ nào không có hay sao?"

Rồi hắt đứng thẳng lên. "Cho nên mày đừng oán hận tao. Không phải mày bị tao giết, mà là bị một kẻ giống hết như mày giết."

Ngô Hàm giơ chai xăng lên, từ từ nghiêng chai. "Đừng động đây, không quá lâu đâu, tất cả sẽ ổn thôi."

Phương Mộc nhìn chắt lỏng màu hồng nhạt đang sóng sánh trong chai, rồi dần chảy ra đến miệng chai...

"Không được..."

Một giọng nghèn nghẹn yếu ớt phát ra từ phía sau lưng.

Cả Phương Mộc lẫn Ngô Hàm đều ngoảnh lại phía góc tường, Phương Mộc tưởng mình bị ảo giác, nghe nhầm.

Nhưng, Tôn Mai, đúng là Tôn Mai đang động đây.

Rồi Tôn Mai từ từ đứng lên.

"Không... không được... giết người nữa..."

Quần áo của Tôn Mai chỉ còn vài rẻo vài lơ thơ, có chỗ vẫn đang bốc khói, tóc đã cháy trụi hết, khuôn mặt thì đen thui, các cơ thịt trên mặt đều đã lở lói không thể nhận ra mặt mũi nữa.

Tôn Mai còng người xuống, đứng đó chao đi chao lại. Một bộ khung lỏng lẻo sắp tan rã. Bỗng nhiên Tôn Mai bước lên một bước, rồi một bước nữa, một bước nữa...

Ngô Hàm miệng há hốc nhưng không phát ra được một âm thanh nào, cơ mặt hăn co giật, lồi ra lồm vào.

Với một thân xác đã bị cháy không còn ra hình hài nữa, trông như quỷ dữ, Tôn Mai vẫn giơ hai tay ra, bước đi chập choạng và có thể bị sập xuống bất cứ lúc nào. Nhưng Tôn Mai vẫn đi từng bước, đến gần hơn...

"Không được... giết... người... nữa..."

Tôn Mai bỗng ngẩng đầu, trên khuôn mặt xù xì biếng dạng, ở vị trí đôi mắt bỗng phóng ra những tia sáng quắc đáng sợ.

Ngô Hàm run bần bật đứng đó trợn mắt nhìn Tôn Mai, hai con mắt hăn như sắp bật ra khỏi hốc mắt. Chai xăng trong tay hăn bị bóp méo mó.

"Cô... đừng bước lại..." Rốt cuộc, cổ họng hăn cũng phát ra mấy âm thanh. "Chúng ta... chúng ta..."

"Ú..."

Tôn Mai bỗng hú lên một âm thanh ghê rợn và bổ nhào vào Ngô Hàm.

Ngô Hàm không kịp tránh, sau tiếng kêu ré lên kinh hãi, hăn bị xô vào trong căn phòng 352.

Cảnh tượng vụt xảy ra trước mắt khiến Phương Mộc cực sợ hãi, nhưng khi anh nhận ra áp lực đối với mình bỗng vơi đi thì bản năng thôi thúc anh lăn nhanh ra ngoài cửa phòng.

Gần như đồng thời, lửa trong phòng 352 bùng bùng lên dữ dội.

Phương Mộc nằm trên sàn hành lang thở hồng hộc. Nhịp thở vừa hơi bình ổn, bất chấp làn sóng không khí nóng bỏng, anh lập tức vận hết sức lực bò trở lại cửa phòng. Nhưng chưa bò đến cửa thì ngọn lửa khủng khiếp phun ra cực mạnh, anh không thể làm gì khác.

Trong phòng 352. Đám lửa bốc lên ngàn ngút, hai bóng người đang giằng co nhau.

Ngô Hàm vừa hét lên kêu cứu vừa ra sức giãy giụa vùng ra. Nhưng Tôn Mai bám hằn rõ chặt. Xăng trong chai đã văng ra thấm khắp thân thể hai người, vô số đốm lửa đã bùng lên xung quanh họ.

Cả hai lăn lộn trên sàn nhà, giằng xé, đánh lộn. Ngô Hàm cào, cẩu, kéo, giật trên mặt Tôn Mai, nhưng hai bàn tay Tôn Mai vẫn bám chặt lấy Ngô Hàm.

Khung cửa gỗ bị cháy đã lâu, lúc này đổ sập, ập lên cả hai người. Ngô Hàm giãy giụa yếu dần, lửa cháy trên người hằn bùng lên càng to.

"Ú... a..."

Chỉ mấy phút sau, Tôn Mai đã bất động, hai tay thì vẫn bám trên người Ngô Hàm. Đầu Tôn Mai gục trên ngực hằn, có lẽ giống như cảnh tượng ngọt ngào đã từng có ngày trước.

Mái tóc Ngô Hàm đã cháy rụi, khuôn mặt cũng biến dạng không còn ra hình thù gì nữa, cổ họng hằn phát ra tiếng rên rĩ giống như tiếng khóc nức nghẹn, thân xác hằn thỉnh thoảng co giật mấy cái.

"Ra đi... ra đây..." Cổ họng Phương Mộc tắc nghẹn khói và bụi, anh cố tránh ngọn lửa nóng bỏng và gọi to hết mức có thể.

Giữa đám khói đen ở trong căn phòng, có một con mắt từ từ mở ra, dù xung quanh đang là lửa cháy sáng rực, vẫn có thể nhận ra ánh mắt ấy...

Và, còn có một cẳng tay từ từ giơ lên trong đồng lửa như muốn nắm lấy một cái gì đó. Nhưng cẳng tay chưa kịp đưa thẳng ra thì đã rơi xuống sàn, bất động.

Cái tia sáng kia cũng dần mờ đi, rồi tắt ngấm.

"Ra đây... ra đây..."

Khói và bụi càng xộc vào miệng vào phổi Phương Mộc, bộ não anh dần tê liệt, ý thức ít ỏi còn sót cũng đang từ từ rời khỏi thân thể anh.

Ánh lửa phía trước dần mở rộng, cuối cùng nó biến thành một vùng trắng âm áp, bao phủ trọn cả người Phương Mộc.

Chương 26: NHẬT KÝ CỦA TÔN

MAI

Phương Mộc tỉnh lại, anh đang nằm trong bệnh viện.

Hộp sọ bị rạn. Gãy xương mắt cá chân. Đường hô hấp bị bồng nhẹ. Và nhiều vết bồng khác trên khắp cơ thể.

Hôm trước được đưa vào viện, hôm sau Phương Mộc lúc tỉnh lúc mê. Anh ngập ngừng, chớp nôi, kể lại với Hình Chí Sâm các sự việc xảy ra trong đêm hôm đó.

Kết quả là: suốt từ sáng đến tối, luôn có hai cảnh sát đi đi lại lại canh chừng bên ngoài cửa phòng bệnh nhân Phương Mộc.

Hình Chí Sâm nói thẳng, không e dè gì nữa: cảnh sát đã định vị Phương Mộc là nghi phạm đặc biệt nghiêm trọng. Con dao nhíp cỡ lớn mà Phương Mộc đề cập đến, cũng không tìm thấy ở hiện trường.

Tất cả mọi người đã chết sạch, chỉ mình anh còn sống. Cho nên, tại sao lại kết luận như thế, khỏi phải nói thì ai cũng hiểu cả.

Rồi một đêm nọ, đã rất khuya, Phương Mộc bỗng choàng tỉnh dậy.

Khấp căn buồng bệnh ngập khói, ngạt thở. Có thể nhìn thấy ánh lửa lấp lóa ngoài cửa.

Cháy!

Phương Mộc định kêu lên nhưng không thể phát ra thành tiếng, thân thể anh như bị trói chặt không sao cử quậy được.

Phương Mộc lo sợ cuống cuồng. Nhưng anh bỗng nhận ra phía trên đầu anh là đáy giường của Ngũ đệ.

Phương Mộc dừng lại, không cử quậy nữa.

Mình đang nằm trong phòng 352...

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Trước hết là một cẳng tay bị cháy thui. Sau đó là một thân hình cũng cháy thui và khuôn mặt không sao nhận ra được nữa.

Người béo đậm. À, Chúc Tứ đệ.

Cậu ta bước đến bên giường Phương Mộc, im lặng đứng đó.

Tiếp theo là Vương Kiện bị thiêu cháy chỉ còn một mẫu ngắn, và Tôn Mai với khuôn mặt nhăn nhúm nát bươm.

Sau đó là một cô gái mặc áo dài trắng, tay nâng cái đầu người có mái tóc dài là lượt.

Phương Mộc mở to mắt.

Các người...

Những người đã chết đứng bên nhau thành hàng ngang, lặng lẽ nhìn Phương Mộc nằm trên giường.

Những ánh mắt của họ như một tấm lưới lặng lẽ trải trên người Phương Mộc, tấm lưới dần thu lại.

Phương Mộc cảm thấy thở hít rất khó khăn. Bỗng có một âm thanh vang lên bên tai anh.

Thực ra, mày cũng như tao.

Phương Mộc lập tức ngoảnh sang. Ngô Hàm đang nằm bên cạnh anh, mắt hấn chỉ còn là hai cái hốc đỏ sâu hoắm, môi hấn đâu? Hai môi đã dính chặt vào hai hàm răng đầy máu và đang rung rung.

Thực ra, mày cũng như tao.

"Không!"

Phương Mộc co người trên giường, hai tay bám chặt cái đệm, miệng rên rĩ mơ hồ không rõ.

Mẹ anh ngồi bên đứng ngay dậy cố ấn anh nằm im.

"Đừng sợ, đừng sợ. Không sao đâu. Mẹ đang ở đây..."

Phương Mộc bỗng mở to mắt. Ánh mặt trời sau buổi trưa chói mắt. Anh sững sờ nhìn làn ánh sáng rực rỡ, cho đến khi ý thức dần trở lại tỉnh táo.

Vừa rồi là giấc mơ.

Anh liền thấy nhẹ nhõm, và cảm nhận rõ toàn thân mềm oặt.

Cửa bỗng bị mở ra, hai cảnh sát nghe thấy tiếng động liền chạy vào, phía sau là Hình Chí Sâm.

Họ tỏ ra cảnh giác cao độ, khiến bà mẹ Phương Mộc tức giận. Bà bước đến, đẩy Hình Chí Sâm một cái thật mạnh.

"Các người định làm gì? Vẫn sợ nó trốn mất hay sao? Các người cứ bắt nó, rồi xử tử nó đi!"

Một trong hai cảnh sát trẻ lúng túng, nắm lấy cổ tay bà và khẽ đẩy bà trở lại.

Bà vùng vằng mấy cái, và biết rằng mình không lại được với họ, bèn thôi. Rồi bà gục xuống bên giường khóc thút thít.

Hình Chí Sâm nhìn Phương Mộc, rồi quay sang nói gì đó với hai anh cảnh sát; họ gật đầu rồi đi ra ngoài buồng bệnh.

Hình Chí Sâm bước đến bên bà mẹ Phương Mộc, nhẹ nhàng vỗ vai bà.

"Bác ạ, bác đừng thế này. Phương Mộc không vấn đề gì. Chúng tôi đã loại cậu ta khỏi diện tình nghi."

"Thật chứ?" Bà ngàng đầu, khuôn mặt đăm lẹ, ánh mắt bà kinh ngạc, vui mừng, rồi lại có nét ảm ức. "Tôi đã nói mà, không phải Phương Mộc nhà tôi làm những chuyện đó thể mà các anh cứ không tin..."

Nói rồi bà lại sụt sịt khóc.

"Đúng thể bác ạ, chúng tôi đã làm rõ sự việc, tất cả không liên quan gì đến Phương Mộc."

Bà mẹ thấy cay cay mũi, ngượng nghịu cầm cái khăn tay lên lau mặt.

"Tôi đi rửa mặt đã." Bà có phần chưa yên tâm, nhìn lại Phương Mộc.

"Không sao, bác cứ đi đi. Tôi ngồi đây với cậu ấy. Rồi sẽ nói chuyện thêm." Hình Chí Sâm quay đầu lại nhìn Phương Mộc đang nằm trên giường. "Con trai bác là một người có ý chí rất mạnh mẽ."

Đôi mắt bà mẹ hiện lên một nét tự hào, như đang nói rằng "đương nhiên". Bà đưa tay chỉnh lại mái tóc, rồi quay người bước đi.

Hình Chí Sâm ngồi xuống bên giường, bàn tay đặt lên cái chăn.

"Cậu thấy thế nào?" Phương Mộc không trả lời ngay, anh vẫn nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống vắng, hẫng hụt. Nhìn kỹ, hình như trong ánh mắt đó vẫn còn vương nét sợ hãi chưa tan.

Hồi lâu sau, anh mới khẽ gật đầu.

Hình Chí Sâm thầm thở dài, đưa hai bàn tay úp lên mặt và day day mấy cái.

"Tôi đã loại trừ cậu ra khỏi diện nghi vấn."

"Ừm..."

Phương Mộc không có phản ứng gì khiến Hình Chí Sâm cảm thấy ngượng nghịu, anh mở bao thuốc rút ra một điếu đưa lên miệng ngậm,

nghe ngời, rồi lại nhét điều thuốc vào bao.

"Chắc cậu vẫn còn oán trách tôi, phải không?"

Phương Mộc vẫn không tỏ thái độ gì.

"Xin lỗi cậu, tối hôm đó tôi đang ở ngoại thành..."

"Tôi không oán trách anh." Phương Mộc bỗng nói. "Tôi chẳng có lý do gì để oán trách bất cứ ai."

Đúng thế, mình chẳng có lý do gì để oán trách bất cứ ai.

Tại mình phát hiện ra tấm thẻ mượn sách, tại mình không kịp thời quay lại trường, tại mình là người rất giống hăn. Ở một mức độ nào đó, mình chính là hăn, hăn chính là mình. Hăn là hung thủ thì mình cũng thế.

Hình Chí Sâm cúi đầu. Lát sau, anh thở dài thườn thượt. Rồi anh mở cái cặp mang theo, lục tìm, lấy ra vài thứ đặt lên đầu giường Phương Mộc.

"Chúng tôi đã phát hiện ra cái này ở nhà Tôn Mai."

"Đây là gì?"

"Nhật ký của Tôn Mai. Từ đây, chúng tôi phát hiện ra một số chứng cứ quan trọng, cho nên đã loại cậu ra khỏi diện tình nghi."

Thấy Phương Mộc chăm chú nhìn cuốn nhật ký, Hình Chí Sâm mỉm cười.

"Có muốn xem không?"

Ánh mắt Phương Mộc rời khỏi cuốn nhật ký, nhìn lên Hình Chí Sâm. Phương Mộc không nói gì nhưng Hình Chí Sâm có thể nhận ra những nét quen thuộc trên khuôn mặt của Phương Mộc.

Cứng cỏi và cuồng nhiệt.

"Cậu cứ xem đi, chú ý bảo quản đừng để thất lạc." Hình Chí Sâm đứng lên, nháy mắt với Phương Mộc. "Cũng chẳng phải lần đầu tôi vi phạm kỷ luật nội bộ."

Anh ngừng lại, sắc mặt trở nên nặng nề. "Vả lại, cậu cũng có quyền được biết sự thật."

Hình Chí Sâm đặt tay lên vai Phương Mộc, nắm thật mạnh.

"Phương Mộc." Anh nhìn vào mắt Phương Mộc. "Những chuyện đã qua thì nên để nó qua đi. Cậu luôn tỏ ra cứng cỏi hơn tôi tưởng tượng. Cậu đừng để tôi phải thất vọng."

Nói rồi anh mở cửa bước ra.

Cuốn nhật ký thứ nhất.

Ngày 14 tháng 7 năm 1998. Trời quang.

Hôm nay là ngày giỗ của Khắc Kiệm. Tâm trạng không dễ chịu gì.

Sáng nay xin nghỉ làm, dẫn Phàm Phàm đi tảo mộ cha nó. Cho nó mặc chiếc váy kẻ ca-rô mà Khắc Kiệm vốn rất ưng. Hồi đó mua khá đắt, phải hơn 100 tệ, nhưng anh vẫn mua không chút do dự.

Hình ảnh ấy cứ như vừa mới xảy ra hôm qua.

Nay Phàm Phàm đã 9 tuổi, chiếc váy đã chật, nó mặc bị căng quá mức.

Con đã lớn rồi, không giống như hai năm trước, đi tảo mộ cứ như đi du xuân, nó toàn chạy tung tăng nô đùa. Hôm nay nó rất yên lặng, và còn cúi đầu trước mộ hai lần.

...

Ngày 29 tháng 7 năm 1998. Mưa phùn.

Phòng hậu cần cử đến một chàng trai tên là Ngô Hàm, nghe nói là một sinh viên vừa đi làm vừa học. Vóc người hơi gầy, có vẻ như ăn uống

thiếu chất.

Tôi không mấy hào hứng, họ nói là cử cậu ta đến trợ giúp tôi quản lý khu ký túc xá này mà lại phân cho tôi một anh chàng hom hem thì có thể làm nổi việc gì?

Ngô Hàm hơi rụt rè, lúc nói chuyện, mắt thường sụp xuống không dám nhìn vào người ta. Nhưng tôi nhận ra đôi mắt cậu ta thường hay đảo tròn lung tung, coi chừng lại là một gã ma lạnh khôn lỏi.

Tôi không ưa cậu ta.

...

Ngày 3 tháng 8 năm 1998. Trời nhiều mây, và có mưa bụi.

Chị Khâu giới thiệu cho tôi một nam giới.

Tôi thoái thác cũng không lại được với chị, nên tôi đến gặp mặt. Đã rất lâu không đi giày cao gót nên chân tôi đau ê ẩm.

Anh ta là giáo viên trung học đã về hưu, vợ mất, cũng cùng cảnh ngộ như tôi.

Nhưng anh ta vẫn rất phong độ, tư thế đàn ông. Lúc đầu tôi nói tôi làm ở phòng hậu cần của Đại học Sư phạm, anh ta tỏ ra có chút nể nang. Khi nói cụ thể, tôi là nhân viên quản lý ký túc xá thì anh ta liền tỏ vẻ bề trên, kẻ cả và khinh khỉnh.

Lúc ăn cơm, tôi nói muốn ăn món cá diếc hoa hấp, thì anh ta xót ruột muốn chết, rồi anh ta đổi cho tôi món thịt viên.

Sau đó trời mưa, anh ta cố mời tôi về nhà ngồi chơi. Hừ! Anh ta tưởng tôi không biết anh ta định giở trò gì chắc?

...

Ngày 4 tháng 8 năm 1998. Mưa rào.

Hôm qua tôi không thấy thoải mái. Buổi chiều, Ngô Hàm đến làm việc, tôi bèn xả giận lên đầu anh ta.

Trời thì đang mưa tầm tã, tôi ép cậu ta đi lau cửa kính ở các nhà vệ sinh. Cậu ta không chút phản ứng, cặm cùi xách thùng nước bước ra. Anh chàng này cũng có sức vóc ra trò, thùng nước đầy nhưng vẫn xách lên như không. Hình như có câu nói chẳng rõ của ai: "chớ tưởng ta gầy, thân ta cực chắc"...

Lúc sắp tối, cậu ta mồ hôi đầm đìa trở về, sợ sệt nói "Mưa to quá, lau kiểu gì cũng không thể sạch bên ngoài cửa sổ". Lòng tôi bỗng chùng xuống...

Ngày 17 tháng 9 năm 1998. Trời quang.

Lúc rửa mặt sáng nay, tôi nhận ra mình đã có mấy sợi tóc bạc, nếp nhăn ở đuôi con mắt cũng sâu hơn trước.

Tôi đã già rồi hay sao?

...

Ngày 22 tháng 10 năm 1998. Trời quang.

Hôm nay Ngô Hàm không mấy phấn chấn, tôi hỏi cậu làm sao thế, cậu ta ấp úng nói mình đánh rơi mất 300 tệ.

Tôi giật mình. 300 tệ tương đương một tháng sinh hoạt phí của cậu ta.

Tôi hỏi cậu sẽ thế nào, thì cậu ta rất cứng cỏi, gượng cười nói rằng cùng lắm là ăn màn thầu chấm xì dầu cả tháng cũng xong.

Một tháng trời. Cậu ta đang tuổi lớn, hàng ngày còn phải làm khối việc thì chịu sao nổi.

Lúc tan tầm, tôi kín đáo đặt tờ 100 tệ vào cặp sách của Ngô Hàm. Chỉ vì thương hại cậu ta chứ không vì gì khác.

...

Ngày 23 tháng 10 năm 1998. Trời quang.

Cả ngày, Ngô Hàm chẳng nói một câu, tôi ngờ rằng cậu ta không nhìn thấy tờ 100 tệ.

Đến chiều, lúc thu dọn các thứ, tôi nhìn thấy trong túi xách của mình tờ giấy bạc 100 tệ, bên trên viết "Cảm ơn cô Mai. Xin gửi lại cô tiền này".

Anh chàng này rất giữ kẽ.

Cuốn nhật ký thứ hai.

Ngày 2 tháng 11 năm 1998. Mưa nhỏ.

Lúc ăn cơm trưa, tôi mang cho Ngô Hàm một hộp cơm với món sườn ninh khoai tây do tôi nấu. Cậu ta ăn rất ngon miệng, ăn xong, rửa cái hộp rất sạch sẽ.

Chị Đặng nhìn thấy, bèn nói đùa rằng tôi đã tìm được người tình bé bỏng. Rất không đứng đắn. Tôi phải quạt cho chị ta một trận. Lúc quay lại, thấy Ngô Hàm mặt đỏ như. Anh chàng này tưởng thật. Buồn cười quá.

...

Ngày 11 tháng 12 năm 1998. Tuyết to.

Hôm qua thấy Ngô Hàm mặc chiếc áo phong phanh, lúc tuyết rơi, người cứ run cầm cập. Trời rét thế này mà chỉ mặc như thế thì gay.

Về nhà, tôi tìm một chiếc áo bông của Khắc Kiệm, kiểu hơi cũ nhưng rất ấm.

Lúc nhận cái áo, Ngô Hàm rất ngượng ngùng. Tôi bảo cậu ta cứ mặc thử xem sao, cậu ta ngoan ngoãn nghe theo. Chiếc áo hơi rộng. Nhìn từ đằng sau, trông Ngô Hàm hơi giống Khắc Kiệm.

...

Phàm Phàm đã ngủ say, tôi vào nhà vệ sinh dùng tay mơn trớn mong tự thỏa mãn. Sau đó tôi khóc rất nhiều.

Khắc Kiệm, em nhớ anh quá.

...

Ngày 16 tháng 1 năm 1999. Trời quang.

Mai chính thức nghỉ phép, già nửa số sinh viên đã về quê. Họ vứt rác khắp nơi trong khu ký túc xá, may sao có Ngô Hàm giúp tôi quét dọn.

Lúc đang làm, Ngô Hàm nói sẽ về quê ăn Tết. Tôi hỏi số điện thoại của cậu ta, Tết đến tôi sẽ gọi điện chúc tết. Cậu ta nói không có. Kể cũng lạ, quê cậu ta ở vùng xa hẻo lánh, ngay điện sinh hoạt còn phập phều nữa là điện thoại.

Tôi cho cậu ta một cái chân giò ninh xì dầu, mang theo để ăn dọc đường. Cậu ta nói "Cảm ơn cô Mai".

Cô Mai? Tôi đã già thật rồi hay sao? Tôi thấy hơi giận cậu ta.

...

Ngày 15 tháng 2 năm 1999. Trời âm u.

Hôm nay là 30 Tết. Phàm Phàm đang xem ti-vi chương trình dạ hội mùa xuân. Tôi không muốn xem. Cái thứ tiết mục rất công thức, rất vô duyên.

Chẳng rõ ở nông thôn ăn Tết ra sao. Chắc sẽ náo nhiệt hơn thành phố cũng nên. Mổ lợn, đốt pháo, làm bánh gói, lễ mời thần tài, sang chơi nhà nhau chúc Tết.

Tôi bỗng cảm thấy hơi ngán ngẫm cuộc sống hiện tại.

...

Ngày 16 tháng 2 năm 1999. Tuyết nhỏ.

Hôm nay tôi sẽ đến thăm nhà cô giáo của Phàm Phàm. Lúc sắp đi, bỗng nhận được điện thoại của Ngô Hàm.

Cậu ta thờ ơ mạnh, nói là chúc tết tôi. Tôi rất ngạc nhiên hỏi cậu ta đang ở đâu, cậu ta nói đang ở trạm bưu điện xã. Tôi lại hỏi trạm bưu điện xã cách nhà cậu ta bao xa, anh ta nói phải đi hơn 10 km đường núi.

...

Ngày 2 tháng 3 năm 1999. Trời quang.

Ngày đầu lên lớp. Trông Ngô Hàm hơi béo ra, nhìn thấy tôi, Ngô Hàm mỉm cười ngượng ngịu.

...

Ngày 9 tháng 3 năm 1999. Trời quang.

Hôm qua tôi phát hiện ra một điều bí mật nho nhỏ của Ngô Hàm.

Lúc trực ban, tôi thấy cậu ta buồn ngủ díp mắt, bèn bảo cậu ta cứ vào gian trong mà ngủ. Lát sau tôi bước vào lấy một thứ đồ thì nhìn thấy cậu ta nằm trong chăn, nhắm mắt, tay vò một cái áo của tôi, tay kia đưa xuống bên dưới động dậy.

Tôi giật mình, vội lùi ra ngay.

Tôi biết cậu ta đang làm gì nhưng tôi cũng không giận.

Chắc không phải cậu ta đang thích tôi? Chà chà! Tôi đỏ mặt.

...

Ngày 22 tháng 3 năm 1999. Mưa nhỏ.

Hôm nay thật đen đui, đang đi trên cầu thang yên lành thì tôi bị trượt ngã sái chân, không nhúc nhích được nữa.

Ngô Hàm công tôi đến bệnh viện, cậu ta thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa.

Lưng cậu ta rất rộng, bám trên đó chẳng muốn xuống nữa.

Ngô Hàm nói ngày mai sẽ đến thăm tôi, tôi có nên trang điểm một chút không nhỉ?

Cuốn nhật ký thứ hai chỉ viết đến đây, phía sau là những trang trắng.

Cuốn nhật ký thứ ba, chất lượng giấy rất tốt. Chắc là khá đắt.

Ngày 23 tháng 3 năm 1999. Trời âm.

Kể từ hôm nay, bắt đầu từ giờ phút này, cuốn nhật ký này chỉ viết về anh - Ngô Hàm của tôi. Tôi phải ghi lại tỉ mỉ về mọi thứ mà chúng tôi sở hữu, tôi muốn viết kín từng trang giấy này. Trước đó, tôi phải giữ kín cái bí mật nho nhỏ này cho anh. Ngô Hàm của tôi, tôi muốn nhìn thấy nét vui sướng đến kinh ngạc trên khuôn mặt anh.

Anh là món quà mà ông trời ban cho tôi. Đúng thế, người yêu của tôi. Lẽ ra tôi nên biết ngay từ đầu mới phải. Chiều hôm đó lần đầu tiên Ngô Hàm đứng trước mặt tôi, sao tôi không nhận ra đó là người đàn ông mà số phận đã dành cho tôi nhỉ? Trời đất ạ, tôi quá đần độn.

Hôm nay là một ngày tuyệt vời. Nhưng khi nằm một mình trên giường lặng yên hồi tưởng lại, tôi cũng không nhớ ra mình đã gục đầu vào ngực anh như thế nào, không nhớ ra anh bắt đầu hôn môi tôi từ bao giờ. Anh thân yêu, có phải giờ này anh cũng đang mất ngủ như em, và cũng đang nhớ lại tất cả hay không?

Khi anh hòa vào thân thể em, em gần như không thể nén nổi phải hét lên. Đúng thế, thân thể em như một miền đất hoang vu lâu ngày, bỗng nhiên bừng tỉnh bởi những đường cày bừa mùa xuân. Em vô cùng khao khát thân thể trẻ trung của anh. Khi thân hình ấy dập dìu trên thân thể em, em có cảm giác mình trẻ lại đến mười mấy tuổi, em cũng có những xúc giác hết sức nhạy cảm như anh. Những chỗ trên người em mà

bàn tay anh, đôi môi anh đụng đến dường như đang rực lửa. Em tin rằng mình rất đẹp trong những giây phút ấy.

Em không thể nén nổi ham muốn lại gặp anh, ngày mai anh đến thăm em được không, Ngô Hàm anh yêu?

...

Ngày 2 tháng 4 năm 1999. Trời quang.

Em lại đi làm được rồi. Tuy chân vẫn còn hơi đau, nhưng lại có thể được nhìn thấy Ngô Hàm thân yêu, em rất mừng.

Nhưng kỳ lạ là, anh có vẻ muốn tránh mặt em. Chờ mãi mới đến lúc trực ban buổi tối, em hỏi anh tại sao, thì anh cứ ấp úng. Nhưng khi em xấp lại gần anh thì ánh mắt anh lại trở nên nóng bỏng.

...

Ngày 22 tháng 5 năm 1999. Trời âm.

Thực ra em hiểu rất rõ, anh không yêu em. Hoặc nói cách khác, anh chỉ yêu thân thể của em thôi.

Nhưng anh không thể ngăn cản em yêu anh.

Hôm nay chúng tôi cãi nhau. Lần đầu tiên cãi nhau. Tôi rất buồn. Nhưng đến tối, tôi vẫn không từ chối đòi hỏi của anh. Khi anh ôm tôi trong tay, tôi hầu như đã quên hết những chuyện không vui.

Tôi không đòi hỏi anh phải yêu tôi. Dù sao giữa tôi và anh vẫn có một khoảng cách 12 tuổi.

...

Ngày 28 tháng 6 năm 1999. Trời quang.

Nên thế nào đây? Tôi phát hiện ra mình đã có thai.

Đã hai tháng nay tôi không thấy gì. Sáng nay tôi thử bằng que thử, dương tính. Tôi sợ muốn chết, bèn lặng lẽ đi viện thăm khám, kết quả vẫn thế.

Có nên nói cho anh biết không?

...

Ngày 2 tháng 7 năm 1999. Trời âm.

Tôi quyết định cứ cho anh biết, nhưng anh đang rất phấn khởi vì việc thi cử vào lớp Cơ Địa căn bản không vấn đề gì nữa. Tôi không nỡ làm cho anh mất hứng.

Cho nên tôi bèn viết cho anh một bức thư, nhân lúc anh ngủ, tôi nhét vào cặp sách của anh. Cách này khá hay, tôi còn nhớ rằng anh đã từng dúm cho tôi một mẫu giấy.

"Cảm ơn cô Mai."

Chuyện đó đã rất lâu rồi thì phải.

...

Ngày 6 tháng 7 năm 1999. Trời âm.

Tại sao nhỉ?

Đã mấy ngày trôi qua mà Ngô Hàm vẫn không có một phản ứng nào. Vì không nhìn thấy bức thư hay là anh ấy cảm thấy khó đối mặt với sự thật?

Ngày mai bắt đầu nghỉ hè, tôi không dám hỏi anh, nhưng sẽ là thêm hơn một tháng nữa không thể liên lạc với nhau.

Tôi nên làm gì bây giờ?

...

Ngày 22 tháng 8 năm 1999. Trời quang.

Mình tôi sẽ đổi mặt, tôi không muốn người yêu của mình phải lo lắng cho tôi.

Nhưng, quả là rất đau.

...

Ngày 29 tháng 8 năm 1999. Trời quang.

Tôi gây ra tai họa rồi.

Ngô Hàm không nhận được thư, không rõ bức thư ấy đã đi đâu.

Trời ơi, nếu bị người ta đọc thấy thì chúng tôi coi như chấm hết.

Tôi thật ngu xuẩn, tại sao lại nhét bức thư ấy vào cặp sách?

Tôi chỉ muốn cho mình một cái tát.

...

Ngày 3 tháng 9 năm 1999. Trời âm u.

Tâm trạng tôi cũng giống như thời tiết hôm nay.

Ngô Hàm đã lâu không thiết hỏi han gì tôi. Buổi tối trực ban, anh cũng đứng ngoài hành lang chứ không muốn ở gần tôi.

Tôi thân làm thân chịu, tôi hiểu.

...

Ngày 16 tháng 9 năm 1999. Mưa nhỏ.

Họa vô đơn chí.

Chiều nay Phàm Phàm đến trường với tôi. Tôi dặn cháu gọi các sinh viên là chú. Nhưng thằng nhóc Chu Quân thì lại bảo nó gọi Ngô Hàm là bố! Lúc đó tôi sợ muốn chết, còn Ngô Hàm thì mặt mũi trắng bệch, trắng hơn cả bức tường vôi phía sau lưng.

Lúc sắp tối thì có tin xấu truyền đến: Ngô Hàm không đỗ vào lớp Cơ Địa. Chắc chắn là đã có ai đó vợ được bức thư kia.

Nên thế nào đây? Phải làm gì? Phải làm gì bây giờ?

Ngày 26 tháng 9 năm 1999. Trời quang.

Xảy ra chuyện nghiêm trọng.

Chu Quân ở phòng 351 chết. Cảnh sát đang điều tra rộng khắp. Lúc sáng nay Ngô Hàm lên đến tìm tôi, nài xin tôi nói với cảnh sát rằng đêm qua anh ta liên tục trực ban và nói chuyện với tôi. Ngô Hàm nói tối qua anh ta ở gian bồn nước tầng 2 đọc sách. Không ai nhìn thấy anh ta ở đó, e có nói ra thì cũng không đủ độ tin cậy. Tôi thấy anh ta có vẻ rất sợ hãi bèn nhận lời. Được! Vì anh, tôi dám làm tất cả, nhưng anh thì sao?

...

Ngày 28 tháng 10 năm 1999. Mưa to.

Thật đáng sợ, lại có người chết. Nghe nói đó là một nữ nghiên cứu sinh ở Học viện pháp luật, rất xinh đẹp. Lúc tối tôi hỏi thăm tình hình từ Ngô Hàm, anh ta tỏ ra rất sợ hãi. Chính anh ta cũng thấy sợ chết khiếp sao?

...

Ngày 6 tháng 11 năm 1999. Trời quang.

Đêm qua tôi và Hàm ở bên nhau trong phòng thường trực. Rất đầm ấm ngọt ngào. Đã rất lâu anh ấy không dịu dàng với tôi như thế.

...

Ngày 2 tháng 12 năm 1999. Tuyết lớn.

Hàm bị thương. Lúc hơn 11 giờ đêm, anh đứng ngoài gọi cổng, tôi vội ra mở ngay và nhìn thấy tay anh đang áp vào mạng sườn. Tôi hỏi anh sao thế, Ngô Hàm nói lúc chạy về thì bị ngã. Tôi lại hỏi tại sao lại về

muộn thế thì Hàm không trả lời, chỉ dặn tôi đừng kể lại với ai, sau đó vội vã đi lên gác.

Tôi rất lo.

...

Ngày 3 tháng 12 năm 1999. Tuyết lớn.

Ngôi trường này thật đáng sợ, lại có hai sinh viên chết. Tôi rất sợ.

Nhưng, thực ra tối qua Hàm đi đâu?

...

Ngày 17 tháng 12 năm 1999. Trời quang.

Trong trường đang đồn rộ lên về tấm thẻ mượn sách chết chóc. Tôi tò mò hỏi Hàm, anh nói, anh cũng có tên trong tấm thẻ mượn sách đó. Tôi vô cùng sợ hãi, nhưng anh lại tỉnh bơ, không chút bận tâm.

Anh không hề hay biết, đêm nào tôi cũng cầu xin Bồ Tát phù hộ cho anh được bình an.

Ngày 23 tháng 12 năm 1999. Trời quang.

Chị Tổng ở câu lạc bộ cho biết, Hàm đang tập một vở kịch nói, diễn xuất của Hàm rất khá. Nghe xong, tôi thấy rất vui.

Đến tối tôi hỏi chuyện, Hàm nói mình thủ vai chính. Tôi bảo hôm nào công diễn thì tôi sẽ đến xem, nhưng Hàm nói không được. Tôi cụt hứng.

...

Ngày 1 tháng 1 năm 2000. Trời quang.

Tôi không ngủ được, và cũng không muốn ngủ. Tôi chỉ đang nghĩ một vấn đề, người mà tôi yêu, thực ra là một người như thế nào?

Sáng nay có tin nói rằng, cô gái sắm vai nữ chính bị chém đầu, còn Hàm thì bị đi viện. Chỉ có tôi biết, kẻ giết người chính là anh ta.

Suốt ngày, đầu óc tôi lúc thì tỉnh táo lúc thì mơ hồ rối loạn. Dần dà, tôi hiểu rõ một điều này: những người kia đều bị Ngô Hàm giết.

...

Ngày 3 tháng 1 năm 2000. Trời nhiều mây, âm u.

Đây là một đêm nhục nhã.

Lúc này tôi không dám nhìn mặt Đường Đức Hậu nhưng tôi biết anh ta đang cười rất đắc ý. Sau khi anh ta đi rồi, tôi phải dùng hết hai phích nước nóng để rửa ráy. Hết nước nóng thì tôi dùng nước lạnh. Nhưng tẩy rửa kiểu gì tôi vẫn không thể loại bỏ cảm giác ghê tởm buồn nôn.

Tôi không sao có thể đối diện với Hàm, cũng không thể đối diện với đồ cầm thú kia. Tôi thậm chí không dám đối diện với chính mình.

Tại sao anh lại giết người? Tại sao lại giết người? Tại sao lại giết người?

Tôi hận hân, và cũng hận chính mình. Nếu tôi đi sớm một ngày thì tốt, thậm chí chỉ cần đi sớm một chút thôi là được, tôi sẽ đem được bộ trang phục diễn kịch ấy đi. Nhưng bây giờ... dù nói gì thì cũng quá muộn rồi.

...

Ngày 10 tháng 1 năm 2000. Tuyết nhỏ.

Ngày nào tôi cũng chờ đợi ánh mắt của anh ấy.

Tôi cảm thấy mình sắp không chịu đựng nổi nữa. Sau mỗi lần bấm bụng giả vờ vui vẻ chiều chuộng cái đồ cầm thú kia, tôi đều tuyệt vọng chỉ muốn khóc muốn gào lên thật to. Tôi cảm thấy mình và Hàm như hai

con cá nằm trên thớt; con dao, chính là bộ trang phục diễn kịch chết người kia.

Tuy nhiên, đã có anh ấy thì tôi lại cảm thấy yên tâm rất nhiều. Tuy không nói chuyện với tôi nữa nhưng ánh mắt của anh ấy nói với tôi rằng: hãy kiên trì, rồi sẽ ổn cả thôi.

Cái kế hoạch ấy liệu có thể thành công không?

...

Ngày 15 tháng 1 năm 2000. Trời quang.

Lúc này đứng trước gương, tôi đã tự hỏi mình: cô là ai?

Nếu cách đây một tháng có ai hỏi: cô có thể giết người không? Chắc chắn tôi sẽ kinh hãi mà bỏ chạy. Nhưng hôm qua tôi đã làm cái việc đó.

Thực ra, sinh hay tử của con người chỉ chênh nhau một khoảng cách cực ngắn.

Kế hoạch rất thành công.

...

Ngày 19 tháng 1 năm 2000. Trời quang.

Lúc chiều, Hàm nói nhỏ với tôi rằng, có tin từ Sở công an cho biết, tất cả mọi chuyện đều trút lên đầu Đường Đức Hậu, vụ án đã khép lại. Bao nhiêu ngày nơm nớp thấp thỏm, nay đã trở lại phẳng lặng.

Và, ngày tốt đẹp sẽ đến gần ngay thôi.

...

Vĩ Thanh: BỜ BÊN KIA CỦA THỜI GIAN

Phương Mộc xin nghỉ nửa năm để điều trị.

Hàng ngày, anh đọc sách, hoặc ngồi thiền thờ, hoặc tập thể dục đơn giản.

Anh nhớ những con người kia. Dù tự nguyện hoặc không tự nguyện.

Các thương tích đang dần bình phục, xương gãy cũng đã liền lại như trước. Tóc cũng đã mọc, trùm kín các vết sẹo trên đỉnh đầu. Mùa xuân vẫn đến như đã hẹn.

Tất cả lại vận hành có trật tự, đi hết một vòng rồi lại bắt đầu từ đầu. Chỉ riêng Phương Mộc tự hiểu rằng, không phải thế.

Có một thứ nảy nở từ đáy lòng, dần lớn lên, và bắt rễ vào từng mạch máu, từng tế bào, và thay thế cho tất cả những cái cũ vốn có.

Không gì có thể ngăn được nó. Phương Mộc thường nửa nằm nửa ngồi trên giường, và từ lúc mặt trời mọc cho đến lúc mặt trời lặn phông đoán xem chính mình ngày mai sẽ là một người như thế nào.

Trong tháng thứ hai sau ngày khai giảng, vào một buổi chiều ánh dương đẹp tuyệt vời, Phương Mộc nhận được điện thoại của anh cả.

"Khu ký túc II đã bị phá dỡ."

"Thế à? Tại sao?"

"Có gì mà phải nói nữa?"

"..."

"Bao giờ cậu trở lại trường?"

"Phải một thời gian nữa. Tôi cũng chưa xác định được."

"Vậy là chỉ còn lại bốn chúng ta."

"..."

"Bọn tôi đều rất nhớ cậu, nếu có thì giờ thì về chơi nhé."

"Được."

Điện thoại xong, Phương Mộc liền phôn gọi chiếc taxi, rồi cầm chiếc nạng lên.

Khu ký túc II đã biến thành một đồng gạch vôi vữa khổng lồ. Các loại xe, máy lớn nhỏ của ngành xây dựng đang chạy âm ầm trên cái công trường mù mịt cát bụi này. Rất nhiều người tò mò nhìn một thanh niên mặt mũi xanh xao, đang chống nạng.

Phương Mộc tìm một tảng đá ngồi xuống, nhắm mắt nhìn khu nhà ký túc đã từng xảy ra quá nhiều sự việc.

Có anh bô lô ba la, vắng tục ở hành lang.

Có anh nhân lúc bạn đang cúi xuống rửa mặt, đưa tay chọc một cái vào đũng quần.

Có anh ông ổng mấy câu tình ca, hát sai cả nhạc.

Cũng có người, bị giết ở khu nhà này.

Tất cả, đều đã bị chôn vùi. Tốt và xấu, vui và buồn, thây đều tiêu tan dưới đồng gạch vỡ tường đổ kia.

Liệu có phải, chỉ còn cách này thì mới có thể quên đi tất cả?

Ở một chỗ không xa, có một cái gì đó lấp lánh.

Phương Mộc gắng tập tễnh bước đến, cúi xuống lật những mảnh xi măng.

Thì ra là một con dao găm quân dụng cỡ lớn, đen đúa, nham nhở, chuôi dao bằng nhựa đã bị lửa nung cháy mất một phần.

Nhìn thấy con dao này, Phương Mộc lập tức nhớ đến cái cảm giác đau nhói khi bị nó kề vào cổ.

Thực ra, mày cũng như tao.

Phương Mộc cầm con dao lên, gấp lại rồi bỏ vào túi.

Anh chống đôi nạng, quay người bước đi.

Phương Mộc chậm chậm đi trên con đường nhỏ đối diện với khu ký túc II. Có mấy cậu sinh viên nhiệt tình bước lại dìu đỡ Phương Mộc, nhưng ánh mắt giá lạnh của anh lại khiến họ lùi bước. Chẳng phải anh cố gượng thể hiện gì đó, mà là vì anh chỉ muốn đi một mình.

Nhưng anh nhanh chóng cảm thấy lực bất tòng tâm. Chỗ mắt cá chân lại đang đau nhức, hai cánh tay mỏi nhừ, và hai bên nách có lẽ cũng bị cái nạng chà xát trợt da.

Đến đầu đường, Phương Mộc hơi do dự, rồi anh quyết định rẽ vào.

Cái hồ nhân tạo trong trường có tên là "Tĩnh Hồ", băng đã tan, mặt hồ dập dờn những làn hơi nước như những tấm voan mỏng mờ ảo. Thịnh thoảng nhìn thấy mấy chú cá con phi lên mặt hồ, bắn tung bọt nước, rồi lại lặn mất tăm.

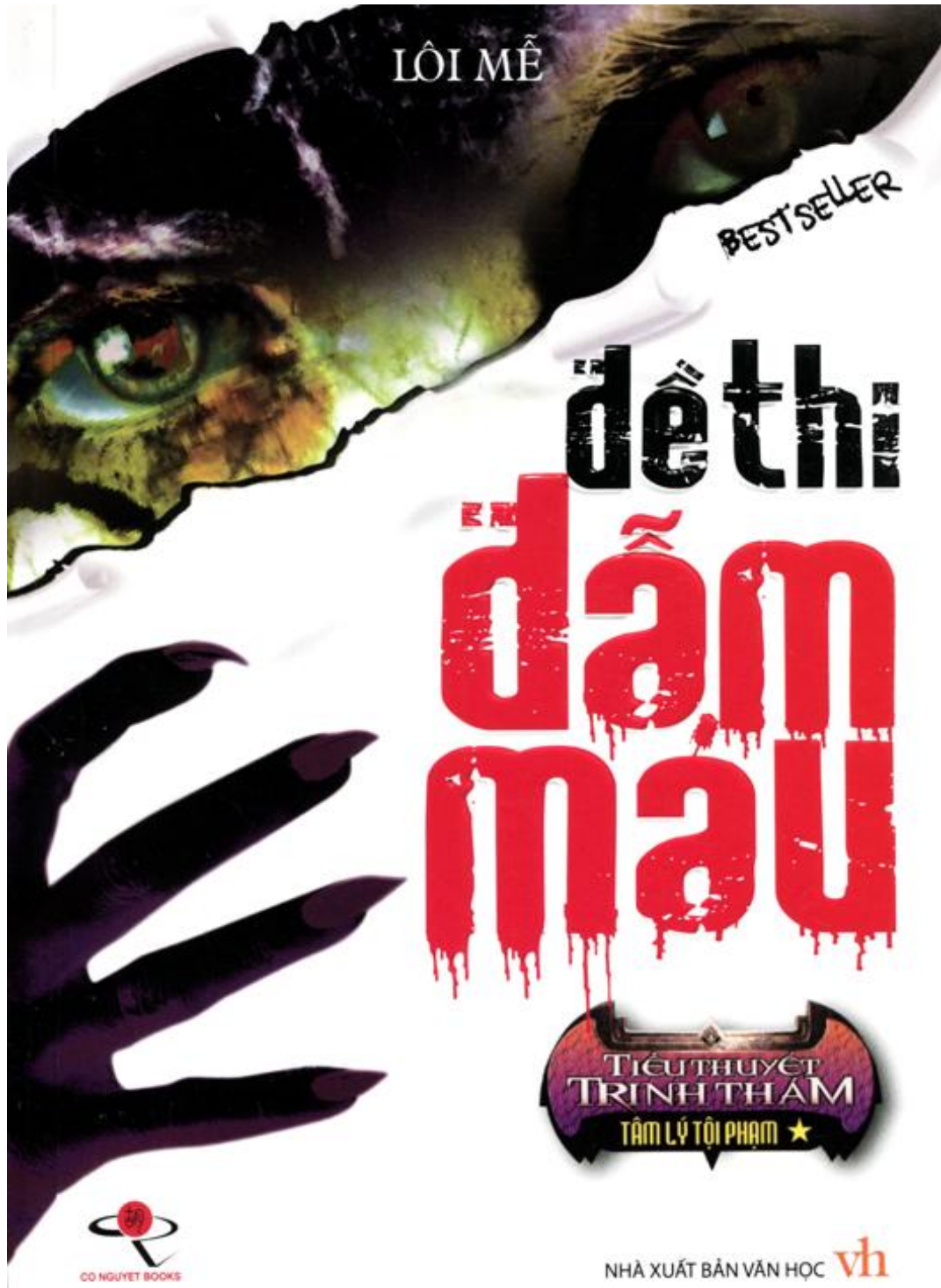
Phương Mộc ngồi bên bờ hồ nhìn mặt nước gợn sóng lăn tăn lấp lánh, cảm thấy có chút đầm ấm. Thịnh thoảng có các cô cậu sinh viên lướt qua bên cạnh, vui vẻ nói cười, chân bước vội vã; cũng có người thoáng nhìn chàng trai kỳ quái đang ngồi đây nhưng lại vội bước đi ngay.

Phương Mộc thấy hơi mệt mỏi. Anh ngẩng đầu, hồ hững nhìn về phía xa xa. Bờ hồ bên kia là một hàng dương liễu đã bắt đầu nhú những chồi non. Những cành cây khẽ đung đưa mỗi khi có làn gió nhẹ thổi qua. Hơi xa hơn một chút, hình như có người đang vẫy tay.

Đôi mắt Phương Mộc dần mờ đi, anh cố nhìn xem phía bên kia là những thứ gì. Những làn sương khói từ mặt hồ dâng lên cao, lan rộng, xoay tròn, rồi tan đi; bàn tay đang vẫy ở phía xa cũng càng mờ hồ, cuối cùng không thể nhận rõ tất cả đang ở ngay trước mặt hay là ở bờ bên kia nữa.

Hết.

ĐỀ THI ĐẮM MÁU

Phần Dẫn: QUÁI VẬT

Đêm hôm qua, bọn họ lại đến tìm tôi!

Họ vẫn không nói gì, chỉ im lặng đứng bên đầu giường tôi. Còn tôi thì vẫn cứng đờ người, nằm bất động trên giường, cứ trơ mắt nhìn những cơ thể bị cháy đen, không đầu, vây xung quanh mình. Còn anh ta, anh ta cũng vẫn thì thầm bên tai tôi: "Thực ra, cậu cũng giống tôi thôi!"

Tôi đã quá quen với việc gặp gỡ bọn họ lúc đêm khuya, thế nhưng, toàn thân vẫn đầm đìa mồ hôi.

Cho đến khi họ lặng lẽ bỏ đi, tôi mới lại nghe thấy hơi thở đều đều của Đỗ Ninh bên giường đối diện.

Ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ soi vào, ánh đèn trong phòng ký túc xá đã tắt từ lâu, cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Tôi gắng gượng trở mình, sờ được con dao găm để dưới gối, cảm nhận được sự thô ráp, sắc sù của cán dao, hơi thở dần bình thường trở lại.

Rồi tôi chìm vào giấc ngủ mê man.

Thỉnh thoảng tôi cũng quay về thăm trường cũ - trường Đại học Sư phạm. Tôi ngồi bên vườn hoa trước cổng ký túc xá nam sinh số 2, ở đó trước đây có một cây hòe cổ, bây giờ là những loài hoa sặc sỡ đang rung rinh trước gió. Tôi thường trầm ngâm ngắm tòa nhà ký túc xá hiện đại 7 tầng trước mắt, cố hình dung lại dáng vẻ trước đây của nó: gạch đỏ đã bạc màu, những cánh cửa sổ gỗ lung lay như sắp rụng, cánh cổng sắt to nặng nề han gỉ.

Và cả những khuôn mặt trẻ trung đã từng đi ra đi vào tòa nhà này. Đột nhiên, tôi thấy lòng mình trĩu nặng nỗi thương cảm, giống như bị một thứ tình cảm yếu mềm tấn công. Và cánh cửa ký ức lại bất giác thoáng hé mở, liên miên không dứt, không thể nào khép lại được.

Nếu bạn quen biết tôi, bạn sẽ cảm thấy tôi là một người kiệm lời, ít nói. Phần lớn thời gian, tôi đều cố gắng được ở riêng một mình, ăn một mình, đi lại một mình, thậm chí khi lên giảng đường, tôi cũng cố tránh ngồi cùng với người khác.

Đừng có lại gần tôi! Tôi thường dùng ánh mắt này để ngăn cản những người có ý tìm hiểu, tiếp cận tôi. Tất cả mọi người đều có vẻ kính trọng nhưng rất xa cách tôi. Còn tôi, tôi đã quen thuộc tính cách và thói quen sinh hoạt của những người xung quanh. Nếu trong giảng đường, nhà ăn hay trong vườn trường, bạn nhìn thấy một kẻ sắc mặt nhợt nhạt, mặt mày khinh khỉnh nhưng luôn chú ý đến người khác, người đó chính là tôi đấy.

Tôi ở phòng 313 tòa nhà B, khu ký túc xá 5 Nam Phạm của trường Đại học J. Bạn cùng phòng tôi tên Đỗ Ninh, đang học thạc sĩ chuyên ngành Pháp lý. Chắc là vì ở chung một phòng, cậu là một trong số ít người hay trò chuyện với tôi trong Học viện Pháp lý. Cậu là người tính tình lương thiện, có thể nhận thấy được rằng, cậu đã cố gắng tạo mối quan hệ tốt với tôi, để tôi không trở nên quá cô độc trong học viện - mặc dù tôi cũng chẳng mấy để tâm đến điều này - nhưng, tôi không khước từ việc thỉnh thoảng trò chuyện với cậu và cả với cô bạn gái có vẻ nũng nịu thái quá của cậu.

"Nào, cùng ăn nhé!"

Tôi đang cầm bát, vừa ăn bát mì cay trộn, vừa tập trung tinh thần xem một bức ảnh và lời chú thích dưới bức ảnh trên máy vi tính, không để ý thấy Đỗ Ninh và bạn gái cậu vào phòng từ lúc nào.

Đó là một xiên thịt dê nướng, bên trên rắc ớt cay và các hương liệu tẩm ướp, nước mỡ vàng đang nhỏ xuống, tỏa ra mùi nướng cháy.

Tôi nghĩ, lúc đó chắc mặt tôi phải trắng bệch hơn bức tường đằng sau. Tôi ngăn người nhìn xiên thịt dê đang giơ ra trước mặt tôi, trong cổ họng kêu lục đục mấy tiếng, sau đó, tôi nôn hết nửa bát mì vừa ăn xuống cái bát đang cầm trong tay.

Tôi bịt miệng, bẻ cái bát đầy đồ nôn còn bốc khói lao ra khỏi phòng, đằng sau thấy vang lên giọng nói kinh ngạc của Trần Giao: "Anh ấy sao thế nhỉ?"

Tôi rũ rượi cúi người vào bồn rửa trong nhà vệ sinh, lấy nước vã sơ qua lên mặt. Ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào tấm gương bị hoen ố trên tường, trong gương hiện ra một khuôn mặt bột bột, lấm tấm nước và mồ hôi lạnh, ánh mắt đờ đẫn, khóe miệng còn dính ít thức ăn vừa nôn chưa rửa sạch. Tôi cúi người, lại nôn khan mấy tiếng, cảm thấy dạ dày trống rỗng, quả thực không còn gì để nôn nữa, bèn gắng gượng run rẩy đứng dậy, lại gần vòi nước, uống ngụm nước lạnh, súc súc miệng, rồi nhổ đi.

Ném bát mì vào sọt rác, tôi lao đảo trở về phòng.

Trong phòng, một mớ hỗn độn. Trần Giao đang khom người ngồi trên giường Đỗ Ninh, dưới đất là bãi nôn, khắp phòng nồng nặc mùi ô uế. Đỗ Ninh bịt mũi, đặt cái chậu rửa mặt trước mặt cô. Thấy tôi vào, Trần Giao ngẩng khuôn mặt đầm đìa mồ hôi và nước mắt, giơ tay chỉ vào tôi, định nói gì, nhưng lại bị một trận nôn mửa dâng lên, không thể nói gì được.

Đỗ Ninh ngượng ngùng nhìn tôi: "Vừa rồi, Giao Giao không hiểu cậu bị làm sao, rất tò mò, bèn đến nhìn xem cậu đang xem gì trên máy vi tính, kết quả là..."

Tôi không tiếp lời cậu, mà đi thẳng đến máy tính. Đó là một trang web tôi đang xem, trong đó có mấy bức ảnh. Trong số đó, có một bức ảnh là một cái đầu lâu đã bị thối rữa, da ở cổ và đầu đều bị lột. Còn ba bức ảnh khác là thân thể bị chặt bốn chi và hai cánh tay của nạn nhân. Đây là ảnh chụp hiện trường vụ án giết người xảy ra tại bang Wisconsin của Mỹ năm 2000. Tôi đã download mấy bức ảnh này và lưu vào trong file "hủy hoại nghiêm trọng".

Tôi đứng dậy, bước đến cạnh Trần Giao, cúi người xuống nói: "Em không sao chứ?"

Trần Giao giờ đã mệt lả, nhìn tôi, sợ hãi co rúm lại phía sau.

"Anh đừng có lại gần em!"

Cô run lấy bấy giờ tay lên, chỉ vào vi tính, rồi lại chỉ vào tôi, đôi môi run rẩy, cuối cùng cũng ép ra được hai từ: "Quái vật!"

"Giao Giao!" Đỗ Ninh hét lớn, rồi nhìn tôi lo lắng.

Tôi cười với cậu, tỏ ý là tôi không để tâm đến.

Tôi thực sự không hề để tâm đến. Tôi là quái vật, tôi biết điều đó!

Tôi tên Phương Mộc, hai năm trước, trong một trận hỏa hoạn, tôi là người duy nhất may mắn sống sót.

Chương 1: CƯỜNG HIẾP CẢ THÀNH PHỐ

Mùa xuân ở thành phố J nóng nực bức bối vô cùng. Mặc dù mầm non còn chưa nhú ra trên các cành cây, nhưng nhiệt độ đã lên đến 17, 18 độ[1]. Thái Vĩ đang ngồi trong xe Jeep lao nhanh trên đường phố, bực bội cời cúc áo.

[1] Vùng phía bắc Trung Quốc, nhiệt độ vào mùa đông, mùa xuân rất thấp.

Anh rất buồn bực, nhưng không phải chỉ vì cái thời tiết xuân oi ả này. Là một người cảnh sát, Thái Vĩ đang gặp phải một vụ án khó khăn nhất trong 10 năm làm nghề cảnh sát của mình.

Ngày 14 tháng 3 năm 2002, cư dân Trần Mỗ (nữ, dân tộc Hán, 31 tuổi) sống tại phòng 402, tòa lầu số 32, tiểu khu Minh Châu, số 83 đường Thái Bắc, khu Hồng Viên, thành phố J đã bị giết ngay trong căn hộ của mình. Theo kết quả xét nghiệm tử thi, thời gian tử vong khoảng từ 14 giờ - 15 giờ, nguyên nhân tử vong là do nghẹt thở. Trên cổ nạn nhân phát hiện ra hai vết hằn bị bóp cổ, có thể khẳng định, nạn nhân đã bị hung thủ dùng tay bóp chặt cổ cho đến chết. Qua điều tra hiện trường, nhận thấy, trong phòng không có dấu vết bị lục lọi, tài sản cũng không bị mất, bước đầu có thể loại trừ khả năng đột nhập giết người cướp của. Phần thân trên của nạn nhân để trần, thân dưới trang phục ngay ngắn, không hề có dấu vết bị xâm hại tình dục, cũng không có vẻ là đột nhập cưỡng dâm giết người. Điều đáng kinh ngạc là, nạn nhân sau khi chết, bị hung thủ mổ bụng, con dao dùng để mổ được để lại hiện trường. Chồng nạn nhân đã xác nhận, đây là con dao thái trong nhà nạn nhân.

Hiện trường tang thương, không nỡ nhìn, trên sàn là nội tạng và máu của nạn nhân. Cảnh sát tìm thấy một chiếc cốc trong bếp, qua xét nghiệm, xác định đây là thứ hỗn hợp giữa sữa tươi và máu của nạn nhân.

Điều này không thể không khiến chúng ta liên tưởng đến con quái vật trong truyền thuyết - quỷ hút máu.

Trong khoảng thời gian hơn một tháng sau đó, tại thành phố J lại liên tiếp xảy ra hai vụ án đột nhập vào nhà giết người, nạn nhân đều là những cô gái ở độ tuổi 25 - 35. Nạn nhân đều bị mổ bụng, đồng thời ở hiện trường, đều phát hiện ra chất hỗn hợp giữa máu của nạn nhân và những chất khác.

Sở Công an thành phố thành lập một tổ chuyên án phụ trách việc phá vụ án này, nhưng gần một tuần lễ trôi qua, việc phá án không hề có chút tiến triển. Đúng lúc tổ chuyên án đang vò đầu bứt tai lo lắng, thì Đinh Thụ Thành - một cảnh sát từ thành phố C đến thành phố J công tác đưa ra một đề nghị khiến tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc: đi tìm một cậu sinh viên đang học thạc sĩ ngành Tội phạm học tại một trường đại học trong thành phố J.

Thái Vĩ - với vai trò là người phụ trách tổ chuyên án, lúc đầu còn tưởng anh ta nói đùa, nhưng Đinh Thụ Thành đã nghiêm túc kể lại cho Thái Vĩ nghe một câu chuyện như sau.

Mùa hè năm 2001, trong thành phố C liên tiếp xảy ra bốn vụ cưỡng hiếp giết người. Bốn nạn nhân đều là nhân viên công sở có độ tuổi từ 25 - 30. Sau khi cưỡng hiếp nạn nhân, hung thủ dùng sợi dây thừng thắt cổ nạn nhân cho đến chết. Nơi xảy ra án mạng là trên sân thượng bốn tòa nhà cao ốc đang xây dựng trong thành phố C. Lúc đó, cấp trên của Đinh Thụ Thành là Trạm trưởng Trạm An ninh thành phố Hình Chí Sâm vừa mới được thăng chức lên làm Phó Sở Công an thành phố C. Quan chức mới nhậm chức, muốn lập công, Phó sở Hình đã tiết lộ một chút tình tiết vụ án cho giới truyền thông, đồng thời, trên tivi, ông còn đảm bảo với nhân dân thành phố, sẽ phá xong vụ án trong vòng nửa tháng. Hai hôm sau, có một bức thư do nhân dân gửi đến được đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của tổ chuyên án. Trong thư nói, hung thủ là một kẻ biến thái có tâm lý bệnh hoạn, bởi vì không thể gây dựng mối quan hệ bình thường với nữ giới, nên đã thông qua việc cưỡng hiếp giết người để phát tiết dục vọng của mình. Hơn nữa, còn đoán định hung thủ không quá 30 tuổi. Tổ

chuyên án ban đầu cũng chỉ nghĩ rằng, đây chẳng qua chỉ là một liên tưởng bột phát của một người say mê tiểu thuyết trinh thám, nên không để tâm đến. Phó sở Hình sau khi nghe về việc này, lại thấy rất hứng thú, sai người đi điều tra thông tin về người gửi thư. Khi ông hay tin, người viết thư tên Phương Mộc, là sinh viên sắp tốt nghiệp đại học, thì rất phấn khởi, lập tức sai người gọi cậu ta đến Sở Công an thành phố. Hai người trò chuyện khoảng nửa tiếng trong phòng làm việc. Phó sở Hình còn tự mình lái xe đưa Phương Mộc đến lần lượt từng hiện trường bốn vụ án. Sau khi trở về, lại lấy toàn bộ hồ sơ vụ án vào phòng làm việc để Phương Mộc nghiên cứu thật tỉ mỉ những tài liệu đó. Vào một đêm (kết quả xét nghiệm tử thi cho thấy, thời gian gây án thường xảy ra lúc 10 giờ - 11 giờ đêm), Phương Mộc đi đến hiện trường một vụ án, lần này Đinh Thụ Thành cũng đi cùng cậu. Cậu trai trẻ đứng trên sân thượng tòa cao ốc (đây cũng chính là tòa kiến trúc cao nhất trong hiện trường các vụ án) thật lâu, cuối cùng thốt ra một câu khiến Đinh Thụ Thành khắc ghi mãi.

"Anh ta không phải là cường hiếp phụ nữ, anh ta đang cưỡng hiếp cả thành phố này!"

Sau khi trở về Sở, Phương Mộc đưa ra lời đề nghị với tổ chuyên án như sau: Thứ nhất, điều tra tất cả các phòng chiếu phim bình dân trong toàn thành phố, đặc biệt là những phòng chiếu phim ở gần các khu công trường xây dựng, tìm kiếm một cậu thanh niên có độ tuổi từ 20-25, hơi gầy, tóc cắt ngắn, chiều cao từ 1m60 - 1m70, thuận tay phải, hơn nữa, tay trái đeo đồng hồ, trên cổ tay trái có một vết xước, đeo kính, có trình độ văn hóa hết cấp 3; Thứ hai, tìm kiếm một người có những đặc điểm trên ở những khu công trường đang thi công trong toàn thành phố; Thứ ba, tìm kiếm ở các làng quê, thị trấn xung quanh thành phố C một thanh niên thi trượt đại học vào thành phố làm thuê có các đặc điểm nêu trên, đặc biệt là những gia đình con một hoặc hai anh em trai chỉ sống với bố. Thậm chí cậu còn nói, khi bị bắt, hung thủ có thể sẽ mặc một chiếc áo sơ mi trắng.

Các thành viên trong tổ chuyên án đều bán tín bán nghi trước những lời phỏng đoán dường như vô căn cứ này, nhưng Phó sở Hình lại

ra lệnh cho cấp dưới của ông tìm kiếm nghi phạm có những đặc điểm mà Phương Mộc cung cấp. Hai ngày sau, một bà chủ của phòng chiếu phim bình dân gần ga tàu nói, bà có biết một người như vậy, cậu ta đang làm trong khu xây dựng ở gần ga. Những công nhân ở đây thường rủ nhau đến phòng chiếu phim, thế nhưng cậu ta đều chỉ đi một mình, và luôn chọn lúc chiếu phim cấp 3 vào ban đêm mới đến xem. Có một lần, khi cậu đang xem phim cấp 3, gặp một người cùng công trường, cậu đỏ bừng mặt, rồi lén bỏ đi, do đó, bà chủ có ấn tượng sâu sắc đối với cậu.

Đội cảnh sát tìm đến công trường đó, và tìm được cậu thanh niên này trong công trường dưới sự giúp đỡ của chủ thầu xây dựng. Cậu ta tên Hoàng Vĩnh Hiếu, là nhân viên đo lường của công trường này. Khi cảnh sát giờ thẻ, yêu cầu cậu giơ cổ tay trái ra, Hoàng Vĩnh Hiếu đột nhiên bỏ chạy, nhưng cậu ta nhanh chóng bị cảnh sát bắt giữ. Sau khi đưa về Sở thẩm tra, Hoàng Vĩnh Hiếu đã khai nhận cả bốn vụ án cưỡng hiếp giết người đều do mình gây ra.

Hoàng Vĩnh Hiếu, nam, 21 tuổi, học lực tốt nghiệp cấp 3, người làng Tiên Tiến, thị trấn Bát Đài, thành phố C. Năm 2000, sau khi thi trượt kỳ thi đại học, Hoàng Vĩnh Hiếu ôn thi lại một năm rồi lại tiếp tục tham gia kỳ thi, kết quả là vẫn bị trượt. Sau đó, cậu theo chú ruột ra thành phố, đã từng làm thuê cho nhiều công trường xây dựng, nhưng mỗi công trường đều làm không lâu. Về sau, chú cậu giới thiệu cậu đến làm tại công trường này. Do có chút trình độ văn hóa, nên Hoàng Vĩnh Hiếu được làm nhân viên đo lường.

Khi Hoàng Vĩnh Hiếu bị bắt, đúng là đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng rất cũ, song đã được giặt rất sạch sẽ.

Sự miêu tả của Phương Mộc về ngoại hình, hoàn cảnh gia đình, môi trường làm việc, thói quen sinh hoạt của nghi phạm giống y như Hoàng Vĩnh Hiếu. Điều khác biệt duy nhất là bố mẹ Hoàng Vĩnh Hiếu đã ly dị từ lâu, cậu ta không có anh em trai, chỉ có một người chị gái đã đi cùng mẹ đến vùng khác, và không còn liên hệ gì nữa. Nhưng tất cả những điều này đã đủ làm cho các nhân viên cảnh sát phải trầm trồ thán phục chàng trai trẻ Phương Mộc có tướng mạo bình thường không lấy gì

làm nổi bật này. Thậm chí, họ còn nghi ngờ lúc Hoàng Vĩnh Hiếu gây án, Phương Mộc đã có mặt ngay tại hiện trường, nếu không, sao cậu có thể miêu tả chính xác đến thế.

Phương Mộc giải thích như sau: Qua quan sát hiện trường, quần của các nạn nhân đều bị cởi xuống dưới đầu gối, hơn nữa, chỗ đầu gối đều bị thương, đồng thời còn phát hiện một chút da của nạn nhân dính trên lan can của tầng thượng, vừa vặn với vết thương trầy xước trên ngực nạn nhân. Điều này chứng tỏ, khi hung thủ tiến hành hành vi cưỡng dâm, đã chọn tư thế từ phía sau.

Đây là một tư thế có dụng ý sâu xa.

Trước tiên, khi nữ giới bị vào từ phía sau, nếu bị nam giới từ phía sau ấn người xuống hoặc túm chặt hai tay, biên độ giãn giữa là nhỏ nhất, cộng thêm, quần bị cởi đến đầu gối, phạm vi hoạt động của hai chân bị hạn chế tối đa. Do đó, đây là tư thế ít bị phản kháng kịch liệt nhất.

Tiếp đến, đứng từ góc độ tâm lý học, kiểu vào từ phía sau là tư thế tình dục nguyên thủy nhất. Khi tiến hành quan hệ tình dục, nam giới nảy sinh cảm giác chinh phục và thỏa mãn, do đó, kiểu vào từ phía sau đem đến cho nam giới sự kích thích cao độ vượt xa những tư thế khác.

Đêm hôm đó, Phương Mộc đứng trên sân thượng tối đen tĩnh mịch, khung cảnh đêm toàn thành phố như thu vào trong mắt cậu. Cậu nhìn những tòa nhà cao tầng đèn điện sáng trưng, dưới kia, đoàn xe cộ nườm nượp nối đuôi nhau.

Hành động một cách thô bạo, lên xuống thật mạnh, người phụ nữ ăn mặc sang trọng đang giãn giữa một cách bất lực phía dưới. Ở vị trí trên cao, tầm nhìn khoáng đạt, phóng vút ra đầy sáng khoái...

Phương Mộc nhắm nghiền đôi mắt.

Trong ngôi nhà sang trọng nào đó trong thành phố này, người đàn ông đó đang lo lắng chờ đợi vợ mình, người không thể ngờ được rằng,

vợ người đang bị ta chà đạp, sỉ nhục như một sinh vật dưới chân có phải không?

Có thể, trong mắt cậu ta, cả cái thành phố này chính là một bộ phận sinh dục nữ khổng lồ. Chắc chắn, trong khoảnh khắc ngấn ngủ đó, cậu ta đã có được khoái cảm khi chinh phục cái thành phố này.

Vậy thì, trong đời sống thực, chắc chắn cậu ta là một kẻ thất bại.

Lựa chọn hành vi cưỡng hiếp giết người khác thường để phát tiết mỗi thù hận đối với xã hội, điều này chứng tỏ, tình dục có ý nghĩa rất đặc biệt đối với cậu ta. Nó khiến cậu ta cảm thấy hiếu kỳ, thần bí, hưng phấn tột cùng, đồng thời cũng khiến cậu ta cảm thấy nhục nhã. Nếu như nam giới có thể thiết lập được mối quan hệ bình thường với nữ giới, thì loại cảm giác khao khát tình dục này sẽ dần biến mất khi có nhiều kinh nghiệm sống. Do đó, hung thủ rất có thể là một người không thể thiết lập được mối quan hệ bình thường với nữ giới. Mà kiểu người này thường là sống trong gia đình thiếu đi bàn tay chăm sóc của phụ nữ. Đồng thời, những người có loại tâm lý này, độ tuổi thường không quá lớn. Một là, nếu đã có tuổi, thì có thể thông qua những trải nghiệm xã hội để kịp thời tiêu trừ loại tâm lý này; hai là, loại tâm lý này thường hay xuất hiện trong giai đoạn dậy thì. Vậy thì, nếu anh ta khá lớn tuổi, thì đã gây án từ lâu, nhưng mấy năm nay không hề xảy ra những vụ án tương tự.

Do đó, hung thủ là nam giới, không quá 25 tuổi, trong nhà không có nữ giới, hoặc chỉ có anh em trai, đã từng nếm trải thất bại.

Còn về địa điểm gây án: trên sân thượng tòa lầu công trình, tất nhiên là địa điểm lý tưởng để thỏa mãn tâm lý chinh phục toàn thành phố của hung thủ, đồng thời cũng do sự quen thuộc loại địa bàn của anh ta. Do đó, hung thủ có lẽ là một người có kinh nghiệm làm việc tại các công trường xây dựng.

Một người có thu nhập thấp, tâm lý méo mó, rất có khả năng đi đến những nơi có liên quan đến sex. Chơi gái? Chắc là không, mà dù có

thì cũng không thể thường xuyên được, bởi điều kiện kinh tế không cho phép.

Nơi phù hợp nhất chính là những phòng chiếu phim bình dân thường chiếu phim cấp 3 vào ban đêm.

Qua xét nghiệm tử thi, nhận thấy móng tay trái của một nạn nhân bị gãy, và phần móng bị gãy đó rơi ngay cạnh xác nằm ngửa của cô. Điều đáng ngạc nhiên là, trong số tất cả bốn nạn nhân, vết thương tích trên cơ thể cô gái này ít nhất. Điều này chứng tỏ, nạn nhân không phản kháng quá quyết liệt đối với hành vi bị hãm hiếp. Kết hợp với việc tìm thấy móng tay bị gãy ở gần thi thể nạn nhân, có khả năng, sau khi hung thủ cưỡng hiếp nạn nhân, trong lúc bóp cổ nạn nhân, cô ra sức giãy giụa, kháng cự đã làm gãy móng tay. Trong miếng móng tay đó, phát hiện thấy một mảng da không phải của nạn nhân (nhóm máu A), vậy thì móng tay của nạn nhân rất có khả năng bị gãy sau khi tiếp xúc với cơ thể hung thủ. Do hung thủ chọn cách bóp cổ từ phía sau, nên vị trí mà đôi tay nạn nhân có thể tiếp xúc tới rất hạn chế, khả năng lớn nhất là đôi tay của hung thủ. Phương Mộc chú ý thấy móng tay bị xé gãy chứ không phải gập gãy. Điều này có nghĩa là, khi móng tay cào rách da của hung thủ, chắc chắn bị xé gãy sau khi cọ sát với một vật gì đó. Thứ gì trên tay mà có thể xé gãy móng tay đây? Phương Mộc nghĩ ngay đến đồng hồ đeo tay, hơn nữa, rất có thể là kim loại. Một người làm việc trong công trường xây dựng, đeo một chiếc đồng hồ kim loại, chỉ riêng điều này đã có vẻ hơi khác thường. Vậy thì, người này chắc chắn muốn thể hiện sự khác biệt của anh ta với mọi người.

Có lẽ anh ta là một người có trình độ văn hóa nhất định.

Làm thuê tại công trường xây dựng - có trình độ văn hóa nhất định
- đã từng gặp thất bại trong cuộc sống - không quá 25 tuổi.

Đáp án gần nhất là: một người thi trượt đại học đến từ nông thôn.

Nếu là một người như vậy, anh ta chắc chắn sẽ dùng những cách khác để thể hiện sự khác biệt của mình so với những người từ nông thôn

ra thành phố làm thuê tại công trường. Ví dụ, tóc ngắn gọn gàng để khác hẳn so với những anh công nhân tóc dài dầm dìa mồ hôi, đôi kính để tỏ ra "phần tử trí thức", cũng có thể mặc một cái áo sơ mi trắng khác hẳn bộ quần áo công nhân dính đầy vôi vữa.

Tổng kết lại, anh ta là một người tóc ngắn, hơi gầy, đeo kính, có một chiếc áo sơ mi trắng, tay trái đeo chiếc đồng hồ kim loại (trên cổ tay trái có thể có vết xước do nạn nhân cào cấu, và người đeo đồng hồ tay trái thường thuận tay phải).

Sau khi Phương Mộc trình bày xong lý lẽ của mình, tất cả cảnh sát trong tổ chuyên án đều im lặng, trên mặt mỗi người đều thể hiện những cảm xúc vô cùng phức tạp. Rõ ràng, sau khi cả quá trình suy đoán được hé mở từng bước từng bước, việc phá án dường như là tất yếu, là việc dễ như trở bàn tay. Thế nhưng, liệu có mấy ai có thể bước được bước đi chính xác đầu tiên trong quá trình này đây?

Hình Chí Sâm phá tan sự trầm mặc: "Ha...ha, ngay lúc đầu cậu nói luôn cho chúng tôi tên của Hoàng Vĩnh Hiếu là xong, chúng tôi cũng đỡ được bao nhiêu việc."

Mọi người cùng bật cười sảng khoái.

Phương Mộc không cười, cậu cứ nhìn chăm chú xuống dưới đất.

Vụ án được giao lên Viện Kiểm sát một cách thuận lợi. Người dân trong thành phố C đều ra sức khen ngợi cảnh sát phá án thần tốc.

Hình Chí Sâm muốn tặng thưởng vật chất cho Phương Mộc (trước đó, Hình Chí Sâm cũng đã khéo léo giải thích với Phương Mộc, cảnh sát không thể tuyên bố với mọi người rằng vụ án này phá được là nhờ vào sự giúp đỡ của một sinh viên 22 tuổi, Phương Mộc cũng tỏ ra thấu hiểu), bị Phương Mộc từ chối. Hình Chí Sâm hỏi Phương Mộc có yêu cầu gì không, câu trả lời của cậu rất đơn giản: muốn được nói chuyện riêng với Hoàng Vĩnh Hiếu trước khi cậu ta bị ra tòa.

Mặc dù rất nhiều người tò mò về cuộc nói chuyện này, nhưng dưới sự kiên quyết của Phương Mộc, Sở vẫn bố trí cho Phương Mộc và Hoàng Vĩnh Hiếu trò chuyện tự do, không bị làm phiền. Cả cuộc nói chuyện kéo dài hơn 2 tiếng đồng hồ, Phương Mộc đã ghi chép lại hết nửa cuốn sổ tay và thu âm hai băng đài. Đinh Thụ Thành đã từng nghe một đoạn ghi âm, nội dung cuộc nói chuyện đề cập rất ít đến vụ án. Phương Mộc dường như quan tâm nhiều hơn đến cuộc đời của Hoàng Vĩnh Hiếu từ khi cậu có thể ghi nhớ đến năm cậu 21 tuổi.

Khi Hoàng Vĩnh Hiếu lên 5 tuổi, bố mẹ ly dị, mẹ dẫn theo chị gái hơn cậu một tuổi đi lấy chồng ở vùng khác. Từ đó, Hoàng Vĩnh Hiếu chung sống cùng bố. Từ nhỏ, cậu đã sống hướng nội, không thích trò chuyện với người khác, nhưng cần cù chịu khó học tập, vẫn luôn được mọi người khen ngợi, là người có khả năng nhất thi đỗ đại học trong cả thôn. Năm lên 8, Hoàng Vĩnh Hiếu vô tình bắt gặp bố cậu thông dâm với một phụ nữ đã có chồng trong thôn. Vì việc này mà cậu bị bố đánh một trận thừa sống thiếu chết. Năm 14 tuổi, khi đó Hoàng Vĩnh Hiếu đang học cấp 2, bị một nữ sinh cấp 3 đưa lên núi. Khi cô nữ sinh đó cầm tay Hoàng Vĩnh Hiếu ấn thẳng vào ngực mình, cậu đã sợ chết khiếp, cuống cuồng vừa lăn vừa bò lao xuống núi. Nhưng hai năm sau, khi Hoàng Vĩnh Hiếu 16 tuổi, trong một lần lao động trên ruộng, cậu đột nhiên đè ngửa cô bạn cùng lớp (cô bạn này có mối quan hệ khá tốt với Hoàng Vĩnh Hiếu) xuống ruộng, rồi hôn hít sờ mó khắp cơ thể cô bạn. Cô gái đó sợ hãi kêu khóc toáng lên, mọi người trong thôn kéo đến, mới giải cứu được cô gái. Sau đó, bố cậu phải bồi thường cho nhà cô bạn đó một con lừa, và các vị trưởng bối trong thôn đích thân đứng ra hòa giải, sự việc này mới tạm lắng xuống. Nhưng từ đó, thành tích học tập của Hoàng Vĩnh Hiếu sa sút nghiêm trọng. Sau hai lần thi trượt đại học, Hoàng Vĩnh Hiếu liền theo chú ruột ra thành phố làm thuê. Trong vòng hơn một năm, Hoàng Vĩnh Hiếu đã chuyển năm công trường, đã hứng chịu biết bao sự khinh bỉ và hắt hủi của người dân thành thị. Do tính cách hướng nội, cô độc và có phần kiêu ngạo, nên thời gian lưu lại ở mỗi công trường đều không lâu. Lúc rảnh rỗi, Hoàng Vĩnh Hiếu thường đến phòng chiếu phim bên đường để xem phim chương. Cũng chính ở đây,

lần đầu tiên Hoàng Vĩnh Hiếu xem phim cấp 3. Và từ lúc đó, trong đầu cậu luôn hiện lên thân thể đầy khiêu gợi của những cô gái trong phim cấp 3, cho đến một đêm, cậu bám theo một phụ nữ công sở về nhà muộn...

Từ đó, Phương Mộc gần như trở thành "cố vấn" của Sở công an thành phố C. Dưới sự giúp đỡ của cậu, tất cả đã phá được một vụ án bắt cóc, một vụ án lừa đảo tổng tiền, hai vụ án giết người. Trong tất cả các vụ án nêu trên, Phương Mộc đã miêu tả những đặc điểm của nghi phạm, điều này có tác dụng rất lớn đối với việc phá án.

Chương 2: NGƯỜI BỊ ĐÁNH DẤU

Nghe xong câu chuyện ly kỳ gần đến mức hoang đường về Phương Mộc, Thái Vĩ bán tín bán nghi.

"Cậu ta, cái cậu sinh viên có tên Phương Mộc," Thái Vĩ cân nhắc một chút câu chữ của mình. "Cậu ta đã khắc họa chân dung nghi phạm?"

Đinh Thụ Thành gật gật đầu.

"Thực sự tài giỏi vậy sao?"

Đinh Thụ Thành cười, anh tiến lại gần, hỏi một cách bí hiểm: "Anh có biết tại sao Ronaldo lại trở thành tiền đạo xuất sắc nhất thế giới không?"

"Ồ? Anh nói gì thế?" Thái Vĩ không hiểu.

"Tại sao Hách Hải Đông[2] lại không thể trở thành tiền đạo xuất sắc nhất thế giới?"

[2] Một cầu thủ bóng đá nổi tiếng của Trung Quốc.

Thái Vĩ mở tròn mắt nhìn Đinh Thụ Thành.

"Thiên phú! Cậu trai trẻ đó có tài năng thiên phú về việc nhận biết tội phạm."

Thái Vĩ tra ra được Phương Mộc ở phòng 313 tòa nhà B, khu ký túc xá 5 Nam Phạm của trường Đại học J, nhưng khi đến nơi thì không gặp được cậu. Cậu bạn cùng phòng nói Phương Mộc đi chơi bóng rổ. Thái Vĩ hỏi Phương Mộc trông như thế nào, cậu nam sinh cười, nói: "Anh không cần hỏi dáng vẻ của cậu ấy, anh chỉ cần nhìn thấy một người luyện ném bóng rổ một mình trên sân bóng, thì đó chính là Phương Mộc."

Thời tiết rất đẹp, có cơn gió nhẹ thổi qua, đem theo mùi hương hoa thơm ngát. Các bạn sinh viên hầu như đã trút bỏ bộ quần áo mùa đông dày cộm, mặc những bộ trang phục nhẹ nhàng đi lại trong trường, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy cô gái đã sốt sắng mặc quần soóc. Chiếc áo khoác gió màu đen trên người Thái Vĩ rõ ràng là không hợp thời, mới đi bộ một lúc đã toát cả mồ hôi. Anh kéo tay một cậu sinh viên hỏi đường đến sân bóng rổ, cậu ta vui vẻ nhiệt tình dẫn đường cho anh.

Sân bóng rổ nằm ở góc tây nam của trường học, là một bãi xi măng rộng, được những dây thép vây xung quanh, tất cả có 8 sân bóng rổ hoàn chỉnh. Thái Vĩ lần lượt đi qua những sân bóng rổ tập hợp toàn những chàng trai sôi nổi hào hứng, cố lưu ý tìm một cậu thanh niên luyện ném bóng rổ một mình.

Tìm cậu không khó! Trên sân bóng phía rìa ngoài nhất, có một cậu thanh niên đang đứng trên vạch ném phát bóng, giơ cao tay, ném bóng, trái bóng tạo nên một đường vòng cung trên không trung, rơi chính xác vào rổ.

Thái Vĩ bước đến rìa sân bóng, nhìn cậu thanh niên liên tục lặp đi lặp lại cùng một động tác, giơ cao tay, ném bóng, bóng rơi vào rổ, nhặt bóng, đi đến vạch ném phát bóng, giơ cao tay, ném bóng, bóng rơi vào rổ... Động tác của cậu rất chuẩn xác, tuyệt đẹp, điêu luyện, những trái bóng cậu ném vào rổ gần như trúng hết.

"Có chuyện gì sao?" Đột nhiên, cậu nam sinh bật ra câu hỏi, mắt không thèm liếc nhìn anh lấy một cái.

"Ồ!" Thái Vĩ trở tay không kịp. Anh ngượng ngùng hắng giọng: "Hừm, cậu là Phương Mộc phải không?"

Đôi tay cậu đang giơ lên thoáng ngừng lại, sau đó hất ngón tay, quả bóng bay đi, không rơi vào rổ, mà đập vào thành rổ, bật trở lại trong tay cậu.

Cậu thanh niên ôm bóng, quay người lại. Mặt cậu đỏ bừng, trên chóp mũi lấm tấm giọt mồ hôi, má hóp, cằm nhọn, đôi lông mày rậm lúc

này đang nhú vào nhau, nhưng ánh mắt cậu... lạnh lùng, mệt mỏi song lại vô cùng sắc bén, dường như có thể đâm xuyên qua ánh nắng gay gắt để tiến thẳng vào cơ thể đối phương.

Gặp phải ánh mắt này, Thái Vĩ bất giác rùng mình, anh tránh ánh mắt của đối phương, đang định nói, chợt nhận ra mình không hề chuẩn bị lời giới thiệu thích hợp cho lần gặp mặt đầu tiên với Phương Mộc.

"Cậu... cậu quen Đinh Thụ Thành chứ?"

Đôi lông mày của Phương Mộc nhú chặt hơn, cậu nhìn chằm chằm Thái Vĩ, nói: "Anh là cảnh sát?"

Nói xong, không đợi Thái Vĩ trả lời, đã tự đi đến chiếc ghế dài bên cạnh sân bóng. Thái Vĩ ngập ngừng giây lát, rồi cũng đi đến đó ngồi.

Trên ghế để một chiếc cặp sách cũ kỹ, Phương Mộc lấy từ trong túi ra một túi giấy ăn, rút ra một tờ để lau mặt, rồi lại lấy kính ra, đeo vào.

"Có gì cần tôi giúp đỡ sao?" Trên mặt cậu vẫn không thể hiện chút cảm xúc nào.

Thái Vĩ cảm thấy không vui, nhưng nghĩ đến mục đích chuyến đi lần này của mình, nên vẫn rút từ trong cặp da ra một tập tài liệu, đưa cho Phương Mộc.

"Tôi là cảnh sát trong đội cảnh sát hình sự của thành phố, tôi tên Thái Vĩ. Từ tháng 3 năm nay đến nay, ở thành phố này đã liên tiếp xảy ra ba vụ án đột nhập vào nhà giết người. Đây là một số tài liệu của ba vụ án. Tôi nghe nói cậu..." Nói đến đây, Thái Vĩ phát hiện ra Phương Mộc vốn không hề nghe anh nói, mà dồn toàn bộ tâm trí vào tập tài liệu trên tay, thế nên anh giận dữ, không nói thêm gì nữa, chiếc thẻ cảnh sát vừa định giơ ra để chứng minh thân phận cũng lặng lẽ nhét trở vào trong túi áo.

Không còn việc gì đáng chán ghét hơn việc ngồi cả buổi chiều với thằng nhóc khó ưa này. Phương Mộc vẫn không nói một câu nào, cứ ngồi chăm chú xem tài liệu. Lúc đầu, Thái Vĩ còn kiên nhẫn tạo tư thế luôn

sẵn sàng lắng nghe, lâu dần, đôi vai mỏi nhừ, cũng bắt đầu mất hết kiên nhẫn. Anh duỗi tay chân, dựa vào ghế một cách thoải mái, rảnh rỗi ngắm nhìn xung quanh.

Sân bóng rổ Phương Mộc vừa mới ném bóng đã bị mấy cậu nam sinh khác sử dụng. Những chàng trai mới ngoài đôi mươi này đang hăng hái rượt đuổi, tranh bóng, liên tục phát ra những tiếng hét đầy hưng phấn, còn liên tục tranh luận xem có phạm quy hay không, điểm số có được tính hay không. Thái Vĩ nhìn những chàng trai trẻ tràn đầy sức sống, bất giác hồi tưởng lại những năm tháng sinh viên của mình trong trường Cảnh sát, khỏe miệng dần dần xuất hiện nụ cười.

Bất chợt, anh nhận ra, người đang ngồi cạnh anh thực ra cũng là một thành viên trong số thanh niên này, nhưng cậu ta lại không giống với những cậu nam sinh vô tư thoải mái kia! Như thể bị đánh dấu một thứ ký hiệu gì đó, khiến cậu trở nên khác biệt với mọi người xung quanh. Anh đành phải quay sang nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc nghiên cứu tài liệu rất lâu. Cậu cúi đầu, đôi mắt cứ luôn dán chặt vào mấy bức ảnh hiện trường, báo cáo hiện trường và báo cáo xét nghiệm tử thi. Đã mấy lần cậu ngẩng đầu lên, Thái Vĩ tưởng cậu định nói gì, vội vàng ghé đầu vào. Nhưng Phương Mộc chỉ trầm ngâm nhìn phong cảnh phía xa xa, vẫn không lên tiếng, một lúc sau, lại cúi xuống đọc tài liệu. Thái Vĩ để ý thấy, cậu đặc biệt chú ý đến mấy tấm ảnh hiện trường.

Cuối cùng, cậu đứng dậy, thở phào một tiếng. Sau đó bỏ kính ra, xoa xoa mắt, trả tài liệu cho Thái Vĩ đang chăm chăm nhìn cậu này giờ.

"Người này, nam giới, tuổi chừng 25-35, chiều cao không quá 1m75, có lẽ hơi gầy."

Thái Vĩ chăm chú nhìn Phương Mộc, mấy giây sau, anh không kìm nổi, lên tiếng hỏi: "Chỉ có thể thôi sao?"

"Đúng vậy, chỉ có thể!" Phương Mộc trả lời gãy gọn.

Thái Vĩ vô cùng thất vọng. Anh vốn tưởng Phương Mộc sẽ miêu tả thật cụ thể, kỹ lưỡng về chân dung, hoàn cảnh sống, hoàn cảnh gia đình của hung thủ giống như Đinh Thụ Thành đã kể. Nhưng Phương Mộc chỉ đưa ra chút kết luận chung chung mơ hồ thế này. Nói thực, những điều Phương Mộc vừa phán đoán, chẳng có chút giá trị manh mối nào: Thủ đoạn giết người tàn nhẫn này, phần nhiều là nam giới, hơn nữa, hầu hết sát thủ liên hoàn đều không quá 40 tuổi. Còn về chiều cao và cân nặng của hung thủ, theo như vết chân của nghi phạm để lại hiện trường, cũng có thể suy đoán ra được. Ngoài ra, những dấu vết để lại trên hiện trường cho thấy, hung thủ và những phụ nữ bị hại đã giằng co quyết liệt với nhau, điều này chứng tỏ hung thủ không phải là người cường tráng.

"Dựa vào số tài liệu và ảnh chụp hiện trường này, tôi chỉ có thể phán đoán được như vậy thôi." Phương Mộc như thế đã nhìn thấu tâm sự của Thái Vĩ. Nhưng cậu liền bổ sung thêm: "Ngoài ra, tôi cảm thấy người này có vấn đề về tinh thần, cụ thể là vấn đề gì, tôi không thể khẳng định."

Hừ, Thái Vĩ nghĩ thầm, ngay cả tên gốc cũng có thể nhận thấy hung thủ này là một kẻ biến thái!

"Biến thái và trở ngại về tinh thần là hoàn toàn khác nhau!"

Thái Vĩ không tránh khỏi kinh ngạc, anh nhận ra, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Phương Mộc đã hai lần nhìn thấu suy nghĩ của anh. Để che giấu nỗi kinh ngạc của mình, anh đứng dậy, giơ tay về phía Phương Mộc.

"Được rồi, cảm ơn cậu, nếu còn có điều gì cần cậu hỗ trợ, chúng tôi sẽ lại tìm cậu. Hẹn gặp lại!"

Phương Mộc nắm tay Thái Vĩ. Thái Vĩ cảm nhận thấy bàn tay đó rất lạnh, không có chút nhiệt độ ấm áp nào.

"Tốt nhất chúng ta không nên gặp lại nữa!"

"Ồ?" Thái Vĩ rướn cặp lông mày.

"Khi chúng ta gặp lại, đồng nghĩa với việc lại có thêm người chết."

Thái Vĩ há miệng, nhưng lại không nói được gì, đành phải gật gật đầu, quay người bước đi.

Khi bước ra khỏi sân bóng, Thái Vĩ không kìm lòng nổi, quay đầu nhìn lại, Phương Mộc đã không còn ngồi trên ghế nữa. Nhìn sang bên cạnh, Phương Mộc đang quay lưng lại phía anh, cô độc ném trái bóng rổ của cậu. Lúc này, trời đã tối sẫm, trên sân bóng chỉ còn thừa thớt vài người. Bóng hình Phương Mộc càng lúc càng mờ nhạt trong sắc trời tối, chỉ có thể nhận ra đôi tay cậu liên tục giơ cao và quỹ đạo bay của trái bóng.

Chương 3: NỖI SỢ HÃI

Hôm nay là tiết đầu tiên của môn Luật Tố tụng hình sự. Giáo sư giảng dạy môn này là giáo sư Tống Huy Dương vừa mới từ Nhật Bản giao lưu phỏng vấn trở về, cho nên, môn học này đã bị hoãn đến tận hôm nay mới bắt đầu.

Phương Mộc vẫn ngồi dãy cuối cùng của lớp học. Giáo sư Tống mặc dù đã bị chậm bài giảng hơn một tháng, nhưng ông không hề vội giảng bài ngay, mà còn trò chuyện rôm rả về nền kinh tế phát triển, cuộc sống thư thái dễ chịu của Nhật, và cả "Những câu chuyện không thể không kể" của ông và mấy vị chuyên gia Luật tố tụng hình sự của Nhật.

Đang hào hứng kể, một sinh viên gõ cửa bước vào.

Thầy Tống đang hào hứng, nên cũng dễ dãi bỏ qua, phất phất tay cho phép cậu sinh viên đó vào lớp.

Cậu ta đi thật nhanh, thật khẽ xuống dãy cuối cùng, ngồi xuống cạnh Phương Mộc, còn quay sang gật đầu thân thiện với cậu. Phương Mộc quen cậu ta, cậu ta tên Mạnh Phàm Triết, nghiên cứu sinh chuyên ngành Luật dân sự.

Trên giảng đường đại học, đi học muộn vốn là một việc hết sức bình thường, và phần lớn đều được giáo viên bỏ qua. Điều khiến Phương Mộc thấy băn khoăn là: sao nét mặt Mạnh Phàm Triết lại có vẻ vừa trút đi được gánh nặng ngàn cân, như thế... như thế cậu vừa mới thoát khỏi được một kỳ thi nghiêm ngặt.

Cuối cùng, thầy Tống cũng đã hoàn thành xong "Hội thảo báo cáo cảm nghĩ sau chuyến du lịch Nhật Bản" của mình. Ông cầm sổ điểm danh, rồi chớp chớp mắt giả vờ tỏ ra thân thiện với học sinh: "Trước khi giảng bài, chúng ta hãy làm quen với nhau một chút!"

Các sinh viên vừa rồi hãy còn lơ đã lơ dờ buồn ngủ, bây giờ đều hăng hái hẳn. Đây là môn học bắt buộc, đương nhiên ai cũng muốn có được học phần. Theo sau tiếng đọc tên từng người thoát ra từ miệng thầy Tống, là một góc nào đó trong lớp lại vang lên tiếng: "Có!" Phương Mộc vô tình liếc sang Mạnh Phàm Triết, bỗng giật mình sửng sốt.

Vừa nãy, cậu ấy thư thái thoải mái là thế, sao giờ đây lại căng thẳng như sắp lâm trận: đôi tay nắm chặt mép bàn, khớp giữa các ngón tay trắng bệch, đôi mắt nhìn chăm chăm vào giáo sư Tống, răng cắn chặt môi, như thể thứ thốt ra từ miệng giáo sư Tống không phải là tên người, mà là từng viên đạn.

"Mạnh Phàm Triết."

Những giọt mồ hôi to tròn lăn dài từ trên trán Mạnh Phàm Triết xuống, môi cậu mấp máy, nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh gì. Thầy Tống nhìn lướt khắp phòng, rồi đọc lại: "Mạnh Phàm Triết."

Nhiều bạn khẽ gọi cậu, nhưng Mạnh Phàm Triết lại có vẻ như không nghe thấy, cứ nhìn thầy Tống chăm chăm, người ngả về phía trước, miệng há ra một nửa, như thể muốn nói nhưng lại không thể nói được.

"Không đến à? Buổi học đầu tiên mà đã trốn à?" Thầy Tống tức giận, lấy bút mực ra, định đánh dấu vào sổ điểm danh.

Mạnh Phàm Triết lúc này đứng bật dậy, mặc dù vẫn không nói gì, nhưng lại giơ tay thật cao.

"Ồ, cậu là Mạnh Phàm Triết?"

"Là em ạ." Cuối cùng, mấy chữ cũng đã thoát ra được khỏi miệng cậu.

"Ngồi xuống đi, lần sau tập trung một chút!"

Dường như mấy chữ vừa rồi đã hút cạn toàn bộ sinh lực của cậu, Mạnh Phàm Triết rệu rã thả phịch người xuống ghế. Mấy người trong

lớp che miệng cười rúc rích, còn lại, mọi người đều nhìn cậu với ánh mắt kinh ngạc.

Mạnh Phàm Triết có vẻ như muốn trốn tránh những ánh mắt đó, suốt cả buổi học, cậu đều cúi đầu ủ rũ ghi chép bài. Nhưng có thể nhận thấy, cậu không còn căng thẳng như lúc điểm danh nữa.

Rốt cuộc là cậu ấy sợ hãi điều gì?

Thành thật mà nói, thầy Tống giảng bài rất bình thường, không có gì thực sự ấn tượng. Trong lúc nghỉ giải lao giữa giờ, nhân lúc thầy ra ngoài hút thuốc, một số sinh viên đã lén ra về. Thầy Tống quay lại, phát hiện ra thiếu một số người, nổi giận lôi đình, lại lấy sổ ra điểm danh.

Phương Mộc chú ý thấy Mạnh Phàm Triết vừa mới khôi phục được trạng thái bình thường, giờ lại có vẻ như sắp rơi xuống vực sâu thăm thẳm, trên mặt thể hiện bao trạng thái phức tạp đan xen giữa sự tuyệt vọng, căng thẳng, căm hận. Khi gần đến tên cậu, Mạnh Phàm Triết càng run rẩy mạnh hơn.

Phương Mộc vẫn luôn lặng lẽ quan sát Mạnh Phàm Triết, đồng thời cũng để ý đến thứ tự danh sách gọi tên.

"Trần Lượng."

"Có!"

"Sơ Tiểu Húc[3]."

[3] Âm tiếng Trung đọc là Xu, nên xếp sau Lượng (Liang).

"Có!"

Người tiếp theo sẽ là Mạnh Phàm Triết.

"Mạnh Phàm Triết."

Khi thầy Tống mới đọc ra một chữ "Mạnh", Phương Mộc đã đập mạnh Mạnh Phàm Triết một cái.

Mạnh Phàm Triết giật mình, quay đầu sang, và đúng lúc đó, hai chữ "Phàm Triết" cũng vừa văng được vang lên. Mạnh Phàm Triết nói ngay: "Có!"

Thầy Tổng không dừng lại, mà tiếp tục điểm danh. Mạnh Phàm Triết ngẩn người một lát, rồi nhanh chóng trở lại trạng thái thoải mái. Cậu giơ tay lên lau mồ hôi trên trán, hơi ngượng ngùng, quay sang hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Phương Mộc nghĩ giây lát rồi hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Mạnh Phàm Triết nhìn đồng hồ, trả lời: "9 giờ 5 phút. Ồ, 38 giây." Cậu vội vàng bổ sung thêm một câu.

Phương Mộc cười, Mạnh Phàm Triết cũng đỏ bừng mặt như thể bị người khác lật tẩy bí mật.

Bữa trưa, Phương Mộc ăn rất no, lại thấy buồn ngủ. Nhìn đồng hồ, chỉ còn chưa đầy một tiếng là đến giờ học buổi chiều, bèn lên trên sân thượng khu giảng đường hóng gió. Khi đi lên sân thượng, Phương Mộc mới phát hiện ra trên đó đã có một người. Là Mạnh Phàm Triết.

Cậu ta ngồi trên bậc xi măng trên sân thượng, hai chân thả lỏng xuống, ngắm nhìn phía xa xa, hình như đang suy ngẫm điều gì.

Phương Mộc không muốn để cậu ta nhìn thấy mình, đang định lặng lẽ rời khỏi đó, chợt nhìn thấy Mạnh Phàm Triết đột nhiên đứng bật dậy.

Cậu ta thận trọng đứng trên bậc xi măng, bậc xi măng đó rộng chưa đến 20cm, mũi giày và gót giày của cậu đã vượt ra bên ngoài. Mạnh Phàm Triết đứng lắc la lắc lư trên bậc xi măng, hai tay dang ra, hít thở sâu, như thể đã hạ quyết tâm cúi đầu xuống dưới.

Phương Mộc nín thở. Đây là tầng 7! Nhìn thẳng xuống dưới sẽ thấy gì?

Đầu người to bằng chiếc cốc áo? Chiếc xe ô tô to bằng đồ chơi trẻ em? Hay là dường như chuẩn bị trở về với đất mẹ?

Không, không thể hét gọi cậu ấy lúc này được, nếu không, chắc hẳn cậu ấy sẽ bị hoảng sợ, không khéo lại rơi xuống mất.

Phương Mộc thận trọng bước lên một bước, để giày và cát cọ vào nhau tạo nên thứ âm thanh vang vọng như sấm rền.

Thân thể Mạnh Phàm Triết lắc lư càng lúc càng mạnh, cậu đã sắp mất thăng bằng! Phương Mộc không kịp suy nghĩ, lao nhanh lên trước, nhắm trúng thắt lưng da của cậu ta, giữ thật chặt, rồi kéo cậu trở vào. Mạnh Phàm Triết kêu lên thất thanh, rồi cùng Phương Mộc ngã nhào xuống sân thượng.

"Cậu đang làm gì thế? Muốn chết à?" Phương Mộc giận dữ nhìn khuỷu tay bị trầy xước.

"Xin, xin lỗi!" Mạnh Phàm Triết hoảng hốt ngồi bệt xuống, miệng lẩm bẩm.

Phương Mộc thấy mặt cậu ta trắng bệch, bèn giơ tay kéo cậu đứng dậy.

Chân Mạnh Phàm Triết nhũn như con chi chi, cậu run rẩy, gắng gượng đứng lên, phúi phúi bụi dính trên người, thân người lại lắc lư, như thể có thể ngã khuỵu bất cứ lúc nào.

Phương Mộc thở dài, dìu cậu ta đến một chiếc ghế đá trên sân thượng, lấy cốc nước^[4] trong cặp sách ra, đưa cho cậu ta. Mạnh Phàm Triết uống liền mấy ngụm, hơi thở dần ổn định trở lại.

[4] Người Trung Quốc có thói quen đem theo cốc nước bằng thủy tinh hoặc nhựa có nắp để uống.

"Cảm ơn!" Cậu ta lấy một tờ giấy ăn, lau thật kỹ miệng cốc, rồi trả lại cho Phương Mộc.

Phương Mộc cũng ngồi xuống cạnh cậu ta, rút bao thuốc ra, lấy một điếu đưa lên miệng, nghĩ một lát, rút thêm một điếu nữa, đưa cho Mạnh Phàm Triết. Mạnh Phàm Triết do dự giây lát, rồi mới giơ tay ra nhận. Vừa mới hít hơi đầu tiên, cậu đã ho sặc sụa.

Hai người cùng ngồi yên lặng, Phương Mộc hít những hơi thuốc thật sâu, Mạnh Phàm Triết chỉ nhìn chăm chăm vào điếu thuốc càng lúc càng ngắn dần trên tay mình.

"Chắc cậu nghĩ mình là thằng điên phải không?" Mãi lâu sau, Mạnh Phàm Triết mới lên tiếng trước.

"Ồ, gì cơ?"

Mạnh Phàm Triết ném mạnh mẫu thuốc, "Chắc cậu cảm thấy mình không bình thường?"

"Sao cậu lại nghĩ như vậy?"

"Nếu không, sao cậu không hỏi vừa nãy mình đang làm gì?"

"Ừ, được thôi, vừa nãy cậu đang làm gì?" Phương Mộc cảm thấy hơi buồn cười.

"Mình à, khà khà, thực ra cũng chẳng có gì, mình chỉ là muốn thử nghiệm một chút cảm giác sợ hãi." Cậu ta quay sang nhìn Phương Mộc, cố tình nở nụ cười tỏ vẻ thoải mái thư thái, như thể hy vọng Phương Mộc sẽ thấy mình rất có bản lĩnh.

Phương Mộc cười, châm cho mình một điếu thuốc khác.

Mạnh Phàm Triết nhìn Phương Mộc chờ đợi, dường như chờ Phương Mộc nói những câu đại loại như: "Thì ra là thế!", "Cậu thật rồi hơi!"... Nhưng Phương Mộc vẫn im lặng, lúc sau mới chột ngắc đầu lên hỏi: "Cậu sợ cái gì?"

Mạnh Phàm Triết há miệng kinh ngạc, nhìn Phương Mộc trừng trừng. Ánh mắt đó dường như muốn hỏi: Sao cậu lại biết?

Đương nhiên là mình biết, nếu không, lúc điểm danh, mình đã không đập vai gọi cậu.

Một người, khi anh ta cảm thấy sợ hãi đối với một sự vật, sự việc nào đó, sẽ biểu hiện ra sự quan tâm chú ý và miễn cảm khác thường đối với sự vật, sự việc này. Đúng lúc đó, nếu đột nhiên cắt ngang sự chú ý của anh ta, sẽ khiến anh ta tiêu trừ được cảm giác sợ hãi đối với sự vật, sự việc đó trong chốc lát. Đương nhiên, cũng chỉ được trong khoảnh khắc này thôi.

Mạnh Phàm Triết có lẽ là sợ điểm danh, cho nên, khi điểm danh sẽ biểu hiện ra sự khựng hoảng, càng sợ hãi, càng không thể trả lời. Đúng lúc gọi đến tên cậu, Phương Mộc đã đập vai gọi cậu, khiến sự chú ý của cậu chuyển từ việc "điểm danh" sang Phương Mộc, tự nhiên có thể trả lời được.

Thái độ của Mạnh Phàm Triết chuyển từ kinh ngạc sang ử dột, cậu cúi đầu không nói.

"Cậu sợ cái gì?"

Mạnh Phàm Triết ngẩng đầu, Phương Mộc nhìn thấy ánh mắt yếu đuối của cậu ta, cậu ta chăm chăm nhìn Phương Mộc hồi lâu. Phương Mộc mỉm cười, thậm chí nhìn lại cậu với ánh mắt thân thiện.

Trong ánh mắt đó dần dần xuất hiện sự tin tưởng và thân thiện.

"Mình," cậu gãi gãi đầu: "Hơi sợ điểm danh, ha...ha... có phải rất kỳ lạ không?"

"Tại sao?"

"Không biết!" Mạnh Phàm Triết nhìn ra xa, "Mình cũng không biết mình bắt đầu sợ điểm danh từ khi nào. Cứ đến lúc điểm danh là mình lại căng thẳng, càng căng thẳng, mình càng không thể trả lời được chữ "có", thường xuyên đỏ mặt tên tò đứng dậy, nhưng lại không thốt ra được chữ nào, mọi người trong lớp đều nhìn mình khó hiểu." Cậu ta cúi đầu, giọng nói cũng trầm hẳn xuống: "Rất nhiều người cười nhạo mình."

"Bạn bị nói lắp à?"

"Không, cậu thấy mình nói chuyện có vấn đề à?"

"Không!"

"Mình cũng thấy rất lạ, tại sao mỗi chữ "có" mà lại không thể nói ra được. Có lúc, mình đã lên tự luyện tập, tự gọi tên mình, tự trả lời "có", thì không vấn đề gì, nhưng khi ở trên lớp, vẫn không thể nói ra được." Cậu ta hạ giọng: "Cho mình điều thuốc!"

Phương Mộc đưa thuốc cho Mạnh Phạm Triết, châm lửa cho cậu ta.

Cậu ta thận trọng hút một hơi.

"Bốn năm học đại học, cậu trải qua thế nào?"

"Mình tự nghĩ cách thôi, ha...ha..." Cậu ta thoáng mỉm cười: "Thường thì hay điểm danh lúc đầu giờ, mình bèn giả vờ đi muộn, đợi điểm danh xong mới vào, sau đó, lúc hết giờ, mình gặp giáo viên giải thích. Hồi đó, mình có biệt danh là Vua đi muộn. Các thầy cô giáo có ấn tượng rất xấu về mình, may mà thành tích học tập của mình cũng khá ổn."

Phương Mộc cười, tỏ vẻ thấu hiểu.

"Có một môn học Luật Kinh tế quốc tế, thầy giáo đó giảng bài rất tệ, chỉ dựa vào việc điểm danh để duy trì quân số. Hai tiết học, điểm danh bốn lần. Bốn lần, cậu biết lúc đó mình có cảm giác gì không?"

Cậu ta đưa điều thuốc lên miệng bằng bàn tay run rẩy, hít mạnh một hơi, sau đó ho sặc sụa như rút gan rút phổi.

Phương Mộc đấm lưng cho cậu ta, đợi hơi thở của cậu dần bình thường trở lại, Phương Mộc hỏi: "Cậu chưa đến khám bác sĩ tâm lý sao?"

Mạnh Phạm Triết do dự một lát: "Cũng coi như là khám rồi. Sao cơ, cậu cảm thấy mình có vấn đề về tinh thần à?"

"Không, cậu chỉ là có chút trở ngại về mặt tâm lý. Hầu như mỗi người đều có trở ngại tâm lý, nhưng mức độ khác nhau mà thôi. Cậu sợ điểm danh, có người sợ độ cao, sợ cầu thang máy, sợ những đồ vật nhọn... Đây chẳng phải là việc gì to tát cả."

"Thật sao?" Mạnh Phàm Triết bán tín bán nghi, nhưng trông cậu đã thoải mái hơn nhiều. "Vậy thì," cậu ta nhìn Phương Mộc đầy tò mò, "Cậu sợ điều gì?"

Phương Mộc không trả lời, cậu trầm ngâm hút hết điều thuốc, nhìn đồng hồ: "Mình phải đi học rồi, lần sau nói chuyện tiếp nhé!"

Nói xong, liền để Mạnh Phàm Triết lại với sự thất vọng, hụt hẫng, rời khỏi sân thượng.

Nỗi sợ hãi. Thực ra, cậu không biết cái gì gọi là nỗi sợ hãi!

Chương 4: QUỶ HÚT MÁU

Ông Tần xách hai con cá trắm cỏ, bước chậm rãi lên cầu thang. Đúng là đã có tuổi rồi, mới leo lên tầng 4, đã không thở ra hơi nữa rồi.

Ông Tần tay vịn lan can, muốn nghỉ một chút rồi mới đi lên tiếp. Bất giác, ông liếc nhìn thấy cửa phòng 401 hé mở. Ông Tần đi đến cửa, hiếu kỳ nhìn vào trong, ngay sau đó, ông ngồi phịch xuống đất. Hai con cá trắm cỏ đã bị mỡ bụng, bóc mang rơi xuống đất, đang cố gắng giãy giụa, một con còn nhảy hẫng vào trong phòng 401. Nó đang nhảy giữa vũng máu đỏ nhầy nhụa, mở to mắt, há to miệng, không hề nhận ra điểm tận cùng của vũng máu - một sinh vật đang nằm im và cũng bị mỡ bụng giống như nó.

Cảnh sát tuần tra nhanh chóng đến hiện trường. Trưởng nhóm cảnh sát chỉ mới nhìn lướt qua hiện trường, đã yêu cầu đồng nghiệp gọi điện cho Sở Công an thành phố.

"Con quỷ hút máu đó lại xuất hiện rồi!"

Thái Vĩ đã thay đổi quyết định trong lúc lái xe lao nhanh đến hiện trường. Anh bảo các đồng nghiệp khác đi trước, còn mình lái xe đến trường Đại học J.

Cho dù cuộc nói chuyện lần trước với Phương Mộc không đem lại sự gợi mở và manh mối gì mới cho việc phá án, nhưng Thái Vĩ vẫn quyết định lắng nghe lần nữa cách nghĩ của cậu. Muốn cảm nhận được tình tiết vụ án, không gì bằng đến tận hiện trường xem xét.

Phương Mộc đang học tiết tiếng Nhật thì bị Thái Vĩ gọi đi.

Trên đường, Thái Vĩ không nói gì, Phương Mộc cũng luôn giữ im lặng.

Quả đúng là, khi gặp lại, chính là lúc lại có người mất mạng. Cuộc gặp gỡ này khiến Thái Vĩ khó tìm được lời nói phù hợp. Lạ hơn cả, là

cậu nam sinh bên cạnh chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa xe, chẳng buồn thắc mắc xem đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ đi đâu?

"Nơi đó là tiểu khu Minh Châu phải không?" Bất ngờ, cậu nam sinh lên tiếng hỏi.

Thái Vĩ nghiêng đầu nhìn: "Đúng vậy!" Anh chợt nhận ra, đó chính là hiện trường của vụ án mạng đầu tiên.

Mấy phút sau, xe Jeep dừng lại trước khu nhà dành cho công nhân viên xưởng chế tạo ô tô của thành phố C trong Vườn Quang Minh. Vườn Quang Minh được xây dựng từ những năm 80. Hồi đó, xưởng chế tạo ô tô là doanh nghiệp nhà nước cỡ lớn nổi tiếng khắp toàn quốc, công nhân viên ở đây được đãi ngộ rất tốt. Trong thời kỳ hưởng phúc lợi bằng việc phân chia căn hộ, khu nhà dành cho công nhân viên xưởng chế tạo ô tô là tòa nhà 7 tầng hiếm có lúc bấy giờ. Chỉ có điều, thời thế đã thay đổi, trong thành phố ngày càng mọc lên nhiều tòa cao ốc, nên khu nhà 7 tầng cũ kỹ này đã đứng sừng sững 20 năm nay bỗng trở nên tàn tạ vô cùng.

Hiện trường vụ án xảy ra ở phòng 401, đơn nguyên 2, tòa lầu số 3. Hiện trường đã bị những cảnh sát đến trước phong tỏa. Phương Mộc và Thái Vĩ bước qua đường cảnh giới, vội vàng đi lên tầng 4. Các nhân viên cảnh sát bận rộn đi lên đi xuống, nhiều người nhìn cậu thanh niên đeo kính, khoác cặp sách đi bên cạnh Thái Vĩ với ánh mắt nghi hoặc.

Thái Vĩ bước vào phòng 401, đây là căn nhà kiểu kiến trúc cũ có một phòng khách và một phòng ngủ, chắc khoảng hơn 40m². Một vị bác sĩ pháp y và nhân viên kỹ thuật đang bận rộn kiểm tra tử thi, chụp ảnh, xem xét hiện trường, trong phòng vô cùng chật chội.

Một người cảnh sát nói với Thái Vĩ, đây là căn hộ cho thuê, nạn nhân vừa mới dọn đến đây, là một phụ nữ độc thân, chủ nhà đang trên đường đến đây.

Nạn nhân là nữ giới, trông vẻ không quá 35 tuổi, thân trên để trần, từ cổ họng đến phần ngực, bụng bị xé bởi một vật sắc, có thể nhìn thấy cả xương sườn và nội tạng.

"Thế nào?" Thái Vĩ vỗ vỗ vai một vị pháp y.

"Nguyên nhân dẫn đến cái chết là do bị nghẹt thở, hung khí là một sợi dây thừng nylon, đã được người ở tổ Khám nghiệm cất giữ. Thời gian tử vong cách đây không quá 2 tiếng đồng hồ."

Thái Vĩ nhìn đồng hồ: "Thế tức là, thời gian tử vong khoảng từ 2 giờ đến 2 giờ 30 phút?"

"Đúng thế!"

"Gây án giữa ban ngày ban mặt, tên hung thủ này cũng thật quá ngông cuồng." Thái Vĩ vừa lầm bầm, vừa quay người tìm kiếm Phương Mộc, thấy cậu đang đứng ở cửa, nhìn chăm chăm vào xác nạn nhân, sắc mặt rất nhợt nhạt.

"Đến đây!" Thái Vĩ gọi cậu.

Phương Mộc rùng mình như là đang sợ hãi. Cậu gật gật đầu, nhưng lại không hề nhúc nhích.

"Cậu sợ à?" Thái Vĩ nhú mồm. Phương Mộc nhìn Thái Vĩ, hít thở sâu, bước vào.

Các bác sĩ pháp y đang kiểm tra tỉ mỉ vết rách ở phần ngực và bụng tử thi, thận trọng nhắc phần da thịt đã bị rách. Phương Mộc nhìn chăm chăm vào vết thương, rồi lại nhìn xuống vũng máu đã bị đông lại trên sàn nhà, chợt lao nhanh ra ngoài hành lang, suýt nữa đâm phải một cảnh sát đang cầm túi vật chứng, bị anh ta mắng cho một câu.

Thái Vĩ vội vàng đi theo, thấy Phương Mộc vịn tay vào tường, khom lưng nôn xuống một góc hành lang.

Thái Vĩ chửi thầm một câu "đồ bỏ đi", nhưng vẫn dặn người cảnh sát cạnh mình lấy nước cho cậu, rồi quay trở lại hiện trường tiếp tục công việc.

Phương Mộc biết sẽ có một ngày mình phải đến hiện trường vụ án kẻ hút máu, nhưng cậu cũng không thể ngờ là mình lại bị mất mặt đến

nhường này. Cho dù thường ngày có thể vừa ăn cơm vừa xem những bức ảnh hiện trường khiến nhiều người phát buồn nôn, nhưng khi cậu bước chân vào tòa nhà này, hành lang u tối bẩn thỉu, bao nhân viên cảnh sát sắc mặt nặng nề vội vã đi qua đi lại, đường cảnh giới chói mắt, những công cụ lạnh lẽo của pháp y, tử thi nằm giữa vũng máu và cả mùi máu tanh tràn ngập trong không khí đều khiến cậu có cảm giác rùng mình dù trời không lạnh. Tranh ảnh dù sao vẫn chỉ là tranh ảnh, nó không bao giờ có thể giống như hiện trường trực tiếp dùng đến thị giác, xúc giác và mùi vị truyền tải được thứ thông tin này: tại nơi đây, một sinh mạng vừa mới biến mất vĩnh viễn. Thứ thông tin này khiến cậu rùng mình, dường như bị đánh mạnh vào vị trí sâu xa trong kí ức mà cậu không bao giờ muốn động tới.

Cần phải bình tĩnh, không được làm ảnh hưởng tới sự phán đoán của mình. Cậu vừa nôn, vừa kiên quyết nhắc nhở mình.

"Cậu không sao chứ?" Bên cạnh vang lên giọng nói có vẻ mất kiên nhẫn của Thái Vĩ.

Phương Mộc thở dốc, yếu ớt dựa vào tường, uống hết cả nửa chai nước anh cảnh sát vừa đưa cho cậu. Cậu lấy ống tay áo lau miệng, nói khó khăn: "Có thể còn có một người nữa!"

"Gì cơ?" Thái Vĩ kinh ngạc mở tròn mắt.

Phương Mộc không trả lời, mà lảo đảo đi đến phòng 401, ngồi xổm xuống bên cửa chính, ở đó có một chiếc cúc áo nhỏ, bên trên in hình đầu chuột Mickey. Vừa rồi, trong lúc chạy đến góc hành lang để nôn, cậu vô tình nhìn thấy thứ này. Phương Mộc nhặt chiếc cúc lên, đưa cho Thái Vĩ, sau đó đi vòng qua tử thi, bước vào phòng ngủ.

Phòng ngủ bày biện rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một chiếc ghế, một bàn làm việc, ở góc tường có một chiếc tủ gỗ để quần áo. Trên sàn đầy quần áo vứt bừa bãi, trên giường có bốn túi đựng đồ cỡ lớn căng phồng, kẻ carô các màu đỏ, lục, lam, cam. Trong đó, có một túi đã bị mở, mấy chiếc áo sơ mi nữ được gấp ngay ngắn để bên cạnh. Phương

Mộc nhìn đồng quần áo dưới đất, rồi lại nhìn mấy túi để đồ, quay người hỏi người cảnh sát đang chụp ảnh: "Anh đã chụp xong chưa?" Sau khi nhận được câu trả lời đã chụp xong, Phương Mộc lập tức mở mấy cái túi đựng đồ đó ra. Người cảnh sát đang đeo máy chụp ảnh vội ngăn cản cậu, nhưng bị Thái Vĩ ngăn lại. Sau khi lục lọi trong đồng quần áo, Phương Mộc vội vàng chạy vào trong bếp.

Bên cạnh bếp ga có một giá gỗ để dao, trên đó cắm dao gọt hoa quả, dao thái to, dao chặt xương, chỉ thiếu duy nhất một con dao thái loại trung bình, chắc là loại dao thái dài khoảng 15 cm, lưỡi dao dài, mảnh, cán gỗ. Phương Mộc hỏi nhân viên kiểm định đang lấy mẫu dấu vân tay: "Đã tìm thấy con dao đó chưa?"

Người cảnh sát đột nhiên bị hỏi, ngăn người, nhìn Phương Mộc với ánh mắt dò xét.

"Đã tìm thấy chưa?" Giọng nói của Phương Mộc rất gấp gáp.

"Chưa." Người cảnh sát đó do dự rồi trả lời.

Lúc này, Thái Vĩ cũng kịp đến, anh giơ chiếc cốc lên hỏi: "Cậu nói vẫn còn một người, là có ý gì?"

Phương Mộc không trả lời, tiếp tục hỏi người cảnh sát đó: "Các anh có phát hiện ra chiếc cốc hay vật dụng nào đựng thứ hỗn hợp giữa máu và các chất khác không?"

Người cảnh sát đó nhìn Thái Vĩ: "Không có."

Phương Mộc nhắm chặt mắt lại, chửi thầm một câu, sau đó quay đầu lại nói với Thái Vĩ: "Còn có một người bị hại, hơn nữa có khả năng là một đứa trẻ."

"Còn có một người, lại còn là một đứa trẻ?" Thái Vĩ nhíu mày, "Cậu dựa vào đâu mà đưa ra phán đoán như vậy?"

"Anh muốn tôi nói cho anh nghe bây giờ sao?" Phương Mộc đã bắt đầu chạy ra ngoài, "Đứa trẻ đó có khả năng vẫn còn sống, hãy bảo người

của anh đi theo tôi!"

Thái Vĩ, Phương Mộc và mấy người cảnh sát cùng lên xe, vừa mới đi đến cổng tiểu khu, Thái Vĩ vội vàng thắng phanh.

"Tìm ở đâu?"

"Lấy đây làm trung tâm, cứ đi lượn từng vòng tìm kiếm một nam giới tuổi chừng 25-30, cao khoảng 1m70, hơi gầy, đầu tóc xõa xượi, tay cầm một túi đựng đồ cỡ lớn kẻ carô, ánh mắt đờ đẫn." Phương Mộc ngừng lại giây lát: "Có thể anh ta sẽ mặc một chiếc áo khoác dày."

Mấy vị cảnh sát đưa mắt nhìn nhau.

Thái Vĩ hắng giọng, nói với mấy người cảnh sát phía sau: "Nghe thấy chưa? Chú ý người như vậy đấy!"

Vừa mới đi được hai vòng quanh Vườn Quang Minh, Thái Vĩ phát hiện ra mình đang ở vị trí ngã tư đường. Anh lái chậm lại, quay sang hỏi Phương Mộc: "Đi thế nào đây?"

Phương Mộc nhìn đường vài giây, rồi quả quyết chỉ: "Hướng này!"

Lúc này, sắc trời đã tối, đám mây đen đang trôi lơ lửng phía góc trời, giữa tầng mây dày, thấp thoáng nghe thấy tiếng sấm rền.

Đây là con đường mới sửa thông sang khu vực ngoại thành, trên đường người qua lại rất thưa thớt, hai bên đường là những căn nhà mái bằng thấp và sạp bán hoa quả. Gió thổi càng lúc càng mạnh, những hạt cát và đá vụn đập lạo xạo vào cửa xe. Những người đi bộ rảo bước, người đi xe đạp thì gồng mình đạp thật nhanh, trận mưa lớn đang sắp sửa ập xuống.

Mọi người trong xe đều dán chặt mắt vào cửa sổ xe để nhìn ra bên ngoài. Lòng bàn tay Thái Vĩ toát đầy mồ hôi, mấy lần suýt nữa không nắm chắc được vô-lăng. Anh liên tục nhìn đồng hồ, đã cách thời gian xảy ra vụ án 3 tiếng, liệu đứa trẻ đó có còn sống không?

Mấy phút sau, từng hạt mưa nặng trĩu cuối cùng cũng rơi xuống, trên đường lập tức xuất hiện vô số những hố nhỏ đang bốc khói trắng. Bên ngoài xe là một mảng mịt mù, nhưng đã chẳng còn ai nhìn ra ngoài đó nữa, dù thị lực có tốt đến mấy cũng không thể nhìn thấy được bất cứ ai bên ngoài nữa.

Không ai nói gì, xe Jeep lao nhanh trên con đường dường như dài vô tận này. Bầu trời sà xuống thấp như thể sắp sụp đến nơi, những tia sét như không cam tâm, liên tục xé toang bầu trời đen đặc, sau những tia chớp chói lòa, là những tiếng vang rền.

"Dừng xe!" Phương Mộc chột kêu lên.

Thái Vĩ cuống cuống giảm phanh, chiếc xe trượt nhanh trên đường một đoạn dài mới dừng lại được. Xe còn chưa kịp dừng hẳn, Phương Mộc đã nhảy xuống khỏi xe, chạy lùi lại phía sau.

Hai bên đường xếp đầy những viên ngói vỡ, xem ra đây có vẻ như là một nhà xưởng đã bị bỏ hoang từ lâu. Có thể, trước đây ở nơi này đã từng vang lên tiếng kêu vang của các loại máy móc, người người ra vào tấp nập, nhưng giờ đây, nó đã bị nhấn chìm trong đám cỏ dại cao đến thắt lưng. Toàn thân Phương Mộc bị cơn mưa xối xả làm ướt sũng, cậu nhìn đám cỏ bị mưa rơi đổ rạp, tạo nên những âm thanh lao xao, cậu thoáng run rẩy.

Thái Vĩ lấy áo trùm lên đầu, chạy đến bên Phương Mộc, anh còn chưa kịp hỏi, đã nghe thấy tiếng Phương Mộc nói: "Tìm đi! Chính là ở đây!"

Không chút do dự, mấy người liền chia nhau đi tìm trong đám cỏ cao đến thắt lưng người.

Mấy phút sau, phía tây vang lên tiếng hét thất thanh của một người cảnh sát, rồi tiếng hét to: "Tìm thấy rồi!"

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, mấy đôi mắt đều nhất loạt hướng về phía anh cảnh sát đó. Anh biết hàm ý ánh mắt của mọi người.

Nuốt nước bọt, anh nói một cách khó khăn: "Chết rồi!"

Là một bé gái. Thi thể bị nhét vào trong một đoạn ống bê tông, phần ngực và bụng bị xẻ ra. Bên cạnh xác có một chai nước, trong đó là chất nhầy nhụa màu đỏ, trông giống như máu. Trong đám cỏ cạnh đó, phát hiện ra một túi đựng đồ cỡ lớn kẻ carô màu vàng và một con dao nhọn cán gỗ.

Thái Vĩ ra lệnh cho mấy người cảnh sát phong tỏa hiện trường, đồng thời xin cứu viện của Sở. Sau khi làm xong hết mọi việc, anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Mở cửa xe, anh nhìn thấy Phương Mộc đang ngồi trên ghế lái, toàn thân ướt sũng, tóc còn đang nhỏ từng giọt nước mưa. Mắt cậu nhìn chăm chăm vào cửa kính xe phía trước đã bị nước mưa làm cho mờ tịt, điều thuốc trên tay cũng chỉ còn thừa lại một đoạn rất ngắn.

Thái Vĩ cũng không nói gì, mặc dù anh có vô số nghi vấn muốn hỏi Phương Mộc, nhưng anh vẫn châm thuốc trước, từ từ sắp xếp lại dòng suy nghĩ của mình.

"Nam giới," Phương Mộc đột nhiên lên tiếng, âm thanh khàn đặc, "Tuổi không quá 30, rất gầy, ăn mặc lôi thôi, nhà ở gần đây, bố mẹ có thể nguyên là công nhân viên doanh nghiệp nhà nước, đã mất hoặc không chung sống cùng anh ta. Anh ta mắc phải sự trở ngại trầm trọng về tinh thần, máu có ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với anh ta."

Cậu hít một hơi thật mạnh, sau đó kéo cửa sổ xe xuống, ném đầu thuốc lá ra ngoài.

"Tôi có hai đề nghị: Một là, tìm trong phạm vi toàn thành phố xem trong năm năm trở lại đây, những ai bị bệnh về máu đến bệnh viện để chữa trị. Trong số những người đó, tìm kiếm người có đặc điểm vừa nêu trên; Thứ hai, tìm kiếm trong tất cả các bệnh viện những người truyền máu trong vòng ba năm nay, đặc biệt là những người không hẳn đã cần, nhưng lại chủ động yêu cầu truyền máu."

Thái Vĩ ghi những điều này vào sổ tay, nghĩ một lát, rồi dè dặt hỏi: "Sao cậu biết vẫn còn một người bị hại?"

"Chiếc cúc áo đó. Nạn nhân tại hiện trường khoảng 30 tuổi, không thể nào dùng chiếc cúc có hình nhân vật hoạt hình. Hơn nữa, tôi không phát hiện ra chiếc áo nào phù hợp với chiếc cúc này."

"Chiếc cúc này hoàn toàn có khả năng do người thuê cũ làm rơi lại."

"Không đâu. Trên chiếc cúc không dính một chút bụi nào. Ngoài ra," Phương Mộc nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nạn nhân vừa mới chuyển đến căn hộ này, còn chưa kịp mở túi đồ, nhưng dưới đất lại có một đồng quần áo rơi vãi, mà lại không tìm thấy cái túi đựng quần áo đó. Trong bếp thiếu mất một con dao, có lẽ là con dao dùng để mổ bụng nạn nhân. Nạn nhân mặc dù bị mổ bụng, nhưng ở hiện trường không phát hiện thấy dấu vết nạn nhân bị hung thủ uống máu. Điều này chứng tỏ, chắc chắn hung thủ đã tìm thấy được nguồn máu có sức hấp dẫn hơn, sau đó dùng túi đựng đồ đưa nạn nhân đi."

Phương Mộc quay sang Thái Vĩ: "Nguồn máu trẻ trung hơn, anh nghĩ đến điều gì?"

Thái Vĩ bị hỏi, ngẩn người: "Không, không biết!"

Dường như Phương Mộc cũng không kỳ vọng Thái Vĩ trả lời, quay ra nhìn chăm chú bầu trời càng lúc càng tối sẫm.

Thái Vĩ nghĩ ngợi, lại mở miệng hỏi: "VẬY, sao cậu lại biết hung thủ sẽ giết hại đứa bé ở đây?"

Phương Mộc không trả lời ngay, mà một lúc lâu sau mới từ tốn nói: "Đối với hắc, đây là nơi thích hợp nhất."

Chương 5: BÁC SĨ

Một tuần trước.

Lúc này là giờ ngủ trưa, hành lang trong thư viện vô cùng yên ắng. Một cậu thanh niên thận trọng bước lên cầu thang, dựa vào lan can, dần dần điều tiết hơi thở của mình.

Hành lang trông có vẻ rất dài. Cậu ta chỉnh sửa cặp sách, dường như đã hạ quyết tâm, bước gấp gấp tới trước một cánh cửa, nhìn xung quanh, không có ai. Cậu nhìn lên tấm biển trên cửa: "Phòng tư vấn tâm lý". Cậu hít thở thật sâu, giơ tay gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vang lên chói tai giữa hành lang vắng lặng. Không ai trả lời. Cậu lại gõ lần nữa, vẫn không ai trả lời. Cậu ghé sát tai vào cửa, bên trong im ắng không chút động tĩnh. Cậu thở hắt ra, nét mặt không rõ là thất vọng hay nhẹ nhõm. Cậu định quay người bước đi, cánh cửa chéch đối diện lại chợt bật mở, một người đàn ông thò đầu ra.

"Cậu tìm ai?"

Cậu thanh niên giật mình, cậu chỉ tay vào cánh cửa bị khóa chặt, nhưng không thốt ra được tiếng nào.

Người đàn ông bước tới, nhìn cánh cửa đó: "Tìm thầy Kiều à? Thầy ấy không có ở đây." Anh ta nhìn cậu thanh niên: "Cậu tìm thầy ấy có việc à?"

"Tôi... không có gì!"

Người đàn ông cười.

"Có việc thì hãy nói ra, nếu không, kìm nén trong lòng, dễ gây bệnh lắm."

Cậu thanh niên ngược lên nhìn anh ta. Đầu tóc gọn gàng, đôi mắt thân thiện, hàm răng trắng muốt, khi mỉm cười, khóe miệng hơi cong

lên.

"Tôi, có đôi khi tôi cảm thấy sợ hãi."

Người đàn ông khẽ cười, "Ai cũng đều có lúc cảm thấy sợ hãi. Có thể nói cho tôi biết, cậu sợ điều gì không?"

Cậu thanh niên cúi đầu, mím chặt đôi môi.

Người đàn ông thấy cậu không có ý định nói ra, cũng không miễn cưỡng.

"Cậu có thể khắc phục loại cảm giác này." Anh ta nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu thanh niên: "Ví dụ, cậu có thể tưởng tượng ra mọi tình huống nguy hiểm, hãy để tình huống nguy hiểm nhất xuất hiện trước tiên, đồng thời lặp đi lặp lại, dần dần, cậu sẽ cảm thấy không hề sợ hãi trước bất cứ tình huống nguy hiểm nào. Tự nhiên, cậu sẽ không còn sợ hãi cái việc mà cậu vẫn luôn sợ hãi đó nữa."

Cậu thanh niên ngẩng đầu lên, anh ta chớp chớp đôi mắt với cậu thể hiện sự thân thiện, dường như đang nói: hãy tin tôi!

Đúng lúc đó, tiếng chuông vào học chột vang lên trong hành lang. Cậu thanh niên giật mình, cậu vội vàng cảm ơn người đàn ông, rồi quay người bước đi.

Trong cuộc họp phân tích tình hình vụ án, Thái Vĩ đã hội báo tỉ mỉ về tình hình điều tra bước đầu của vụ án đột nhập giết người này.

Có tất cả hai nạn nhân. Người thứ nhất là Diêu Hiểu Dương, nữ giới, 32 tuổi, đã ly dị, là giảng viên Học viện Sư phạm thành phố J. Hai hôm trước khi xảy ra vụ án, cô ta vừa mới thuê phòng 401, đơn nguyên 2, tòa lầu 3, Vườn Quang Minh. Qua xem xét hiện trường, nạn nhân Diêu Hiểu Dương có lẽ vừa mới chuyển đến chính ngày hôm xảy ra vụ án, hơn nữa, lúc đó cô đang sắp xếp đồ. Cửa nhà không có dấu vết bị cạy phá, tổ chuyên án đã từng nghĩ đến khả năng người quen gây án, nhưng sau khi đối chiếu dấu vân tay lấy được tại hiện trường với chủ nhà và những người thân thiết với nạn nhân, đã loại bỏ khả năng này. Suy đoán

bước đầu, sau khi hung thủ vào được trong phòng, đã giăng co quyết liệt với Diêu Hiếu Dương, cuối cùng, hung thủ đã lấy sợi dây thừng nylon để trên bàn ở phòng khách (Diêu Hiếu Dương đã dùng sợi dây thừng nylon này để buộc hành lý), thít chặt cổ nạn nhân cho đến chết. Sau đó, hung thủ lấy một con dao thái trong nhà bếp mổ bụng nạn nhân, hành động này gần như giống y như mấy vụ án trước. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là, hung thủ không uống máu nạn nhân giống như các vụ án trước. Qua phân tích, hung thủ không làm như vậy, vì đúng lúc đó đã phát hiện ra nạn nhân thứ hai.

Nạn nhân thứ hai tên Đồng Hủy, nữ giới, 6 tuổi, sống tại phòng 402, đơn nguyên 2, tòa lầu 3, Vườn Quang Minh. Hôm xảy ra vụ án, bố mẹ Đồng Hủy đều đi làm tại công xưởng, trong nhà chỉ có bà ngoại chăm sóc cô bé. Theo lời kể của bà ngoại cô bé, hôm xảy ra vụ án, bà và Đồng Hủy sau khi ăn trưa xong bèn đi ngủ trưa, bà mơ màng nhận ra Đồng Hủy chạy đi chơi, bà ngoại liền dặn bé, "Đừng đi chơi xa quá", rồi lại ngủ tiếp. Khi cảnh sát điều tra hiện trường vụ án căn hộ bên cạnh, bà mới tỉnh dậy. Cũng chính lúc đó, bà không thấy Đồng Hủy đâu cả. Còn về việc đã có tiếng động gì trong căn hộ bên cạnh trong khoảng thời gian đó, bà không hay biết gì. Qua phân tích, rất có khả năng, khi Đồng Hủy chạy đi chơi hoặc chạy về nhà, đã vô tình gặp phải hung thủ, và hung thủ đã thay đổi ngay kế hoạch, quyết định chọn cô bé làm đối tượng để hút máu. Qua phân tích hiện trường thứ nhất (phòng 401, đơn nguyên 2, tòa lầu 3, Vườn Quang Minh), hiện trường thứ 2 (trước đây là công xưởng kính Đại Minh) và báo cáo kiểm tra tử thi, có lẽ, hung thủ sau khi dùng sợi dây thừng này thắt cổ Đồng Hủy cho hôn mê (trong quá trình này, một chiếc cúc áo trên váy Đồng Hủy mặc đã bị rơi ở cửa ra vào), lấy một chiếc túi để đồ trong phòng (cờ lớn, kẻ carô màu vàng), sau đó nhét Đồng Hủy vào đó, rời khỏi hiện trường thứ nhất. Hung thủ sau khi đi bộ 40 phút về hướng đông nam, đã giết hại Đồng Hủy tại công xưởng kính Đại Minh cũ bên vệ đường, sau đó xẻ bụng Đồng Hủy, uống khoảng 200 cc máu của nạn nhân.

Không thu được manh mối có giá trị sau khi phỏng vấn những người sinh sống gần khu vực Vườn Quang Minh, bởi vì, lúc xảy ra vụ

án, phần lớn mọi người trong khu đều đang đi làm tại công xưởng. Cho nên, ngay giữa ban ngày ban mặt, hung thủ ngang nhiên đem nạn nhân đi mà không bị ai để ý. Khi phỏng vấn những người trên đường đi từ hiện trường thứ nhất đến hiện trường thứ hai đã thu được manh mối quan trọng: Qua lời kể của một chủ quán ăn nhỏ ven đường trên đường Hồng Viễn (quán ăn này cách hiện trường thứ 2 khoảng 3000 mét), hôm đó, có một người đàn ông đến quán ông mua một bình nước khoáng. Người đàn ông này cao khoảng 1m72, rất gầy, tóc tai rũ rượi, thần sắc lo lắng bất an, đem theo một chiếc túi đựng đồ cỡ lớn. Hiện nay, đã phác họa chân dung nhân vật theo lời mô tả của chủ quán, đồng thời tiến hành ra lệnh truy nã người đàn ông này.

Sau khi tan cuộc họp, Thái Vĩ đang định đi, Cục trưởng gọi anh lại: "Tiểu Thái, cậu ở lại một chút!"

Cục trưởng người to béo, đang cố gắng thay đổi tư thế trên chiếc ghế da xoay, thấy Thái Vĩ vẫn đang đứng, liền huơ huơ tay ra hiệu cho anh ngồi xuống. Ông xoay cốc trà trong tay, lên tiếng hỏi: "Nghe nói, cậu để một sinh viên giúp cậu phá án?"

"Vâng ạ. Đinh Thụ Thành, người của Sở Công an thành phố C đã giới thiệu cho em, nghe nói rất tài giỏi."

"Thế cậu thấy sao?"

Thái Vĩ cân nhắc câu chữ: "Con người này khá thú vị. Chúng em đã phát hiện được ra nạn nhân thứ hai qua sự chỉ dẫn của cậu ta. Ngoài ra, sự miêu tả nghi phạm của cậu ta cơ bản đồng nhất với những điều ông chủ quán nói. Cậu ta nói, mấy hôm nữa sẽ liên hệ với em, em cũng muốn nghe ý kiến của cậu ta về những vụ án này."

"Không!" Cục trưởng giơ ngón tay trở lên, lắc lắc ngón tay, giọng kiên quyết: "Không được để cái cậu được gọi là thiên tài đó tham gia vào vụ án này. Không chỉ là vụ án này, mà sau này không được dùng đến biện pháp này nữa."

"Tại sao ạ?" Thái Vĩ vô cùng kinh ngạc.

"Chuyện đó đã khiến chúng ta thiệt thòi vẫn chưa đủ sao!" Sắc mặt Cục trưởng trở nên rất khó coi, giọng cũng cao vút lên.

Thái Vĩ càng không thể hiểu nổi, anh ngấn người nhìn Cục trưởng. Cục trưởng đập đập vào sau gáy mình, hình như chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi anh: "Cậu đến đây bao lâu rồi?"

"Bốn năm ạ!"

"Chẳng trách," sắc mặt Cục trưởng dịu đi đôi chút, "Người không biết, không có tội. Nhưng, lời tôi nói, cậu phải ghi nhớ cho thật kỹ. Đây là mệnh lệnh." Nói xong, ông hất hất tay ra hiệu cho Thái Vĩ đi.

Thái Vĩ trở về phòng làm việc, vô cùng băn khoăn, đang định tìm đồng nghiệp đã công tác ở đây lâu năm hỏi cho rõ tình hình, thì điện thoại chợt vang lên. Là Phương Mộc gọi.

Qua những tài liệu mà cậu đọc được trong lần gặp đầu tiên với Thái Vĩ và việc tận mắt quan sát hiện trường vụ án thứ tư, Phương Mộc đã hình thành kết luận bước đầu về tên sát thủ liên hoàn hút máu người này. Nếu như nói các sát thủ liên hoàn thường hay để lại "ký hiệu" của riêng mình nơi hiện trường vụ án, vậy thì, ký hiệu của kẻ hút máu này là gì?

Khỏi cần băn khoăn, gọi tên sát nhân này là quỷ hút máu, vì ký hiệu hành vi của hắn chính là mổ bụng nạn nhân, rồi uống máu của họ. Rõ ràng, kiểu hủy hoại thi thể này không phải để phát tiết sự phẫn nộ hay che giấu thân phận của nạn nhân, mà là xuất phát từ một loại nhu cầu đặc biệt.

Vậy thì, loại nhu cầu này là gì?

Uống máu của nạn nhân, có thể được hiểu là một kiểu "bổ sung" cho lượng máu trong chính cơ thể mình. Điều này có nghĩa là chắc chắn hung thủ thường nảy sinh cảm giác sợ hãi và lo lắng vì sự "thiếu" máu trong cơ thể mình. Nguyên nhân gây nên tâm lý này hiện chưa được làm rõ, nhưng có thể khẳng định được rằng, sự lo lắng và sợ hãi này đã đến

mức vô cùng trầm trọng, nếu không, anh ta cũng không đến nỗi phải dùng đến hành vi giết người uống máu để giảm bớt loại tâm trạng này.

Tình trạng hiện trường vụ án cũng có thể chứng minh được cho kết luận này.

Nạn nhân đầu tiên bị giết khi cô vừa mới tan ca đêm. Khi cảnh sát đến, chiếc chìa khóa vẫn còn cắm trên ổ khóa. Có khả năng hung thủ đi theo cô vào trong khu nhà, sau đó, nhân lúc cô mở khóa liền ra tay, sau khi đập mạnh nạn nhân vào cửa, bèn bóp cổ cô đến chết, tiếp đến là mổ bụng nạn nhân, rồi uống thứ dung dịch hòa trộn giữa sữa và máu nạn nhân.

Nạn nhân thứ hai là một phụ nữ đang học thạc sĩ, hôm xảy ra vụ án, lẽ ra cô cần phải đến trường học. Hàng xóm lúc đi đổ rác phát hiện ra cửa phòng để mở, cô bị giết chết trong phòng khách, hung khí là chiếc lọ hoa được bày trên tủ giày.

Nạn nhân thứ ba là một phụ nữ thất nghiệp vừa mới trở về sau khi bán đồ ăn sáng ở chợ. Cô bị giết chết trong nhà trệt của mình. Trước tiên, hung thủ túm chặt tóc cô, đập mạnh vào lò bếp, sau đó dùng dây điện thắt chặt cổ cô cho đến chết, cuối cùng, uống thứ hỗn hợp giữa máu của cô và sữa đậu nành cô bán chưa hết.

Nạn nhân thứ tư là một cô giáo đã ly dị chồng. Hung thủ lấy một sợi dây thừng mà nạn nhân dùng để buộc hành lý thắt cổ cô cho đến chết. Khi đang định uống máu của nạn nhân, hắn ta chợt phát hiện ra đứa bé gái đang đi ở hành lang. Thế là, đứa bé trở thành vật hy sinh.

Nếu như không có hành vi ký hiệu "uống máu", thì rất khó mà tưởng tượng nổi, bốn vụ án này là cùng một hung thủ. Thân phận và tuổi tác của nạn nhân khác biệt; địa điểm gây án lúc thì trong căn hộ, lúc thì ở nhà trệt; cách giết người lúc thì dùng sợi dây thừng thắt cổ, bóp cổ, lúc thì lấy lọ hoa đập chết; còn dụng cụ mổ bụng thì đồng nhất: đều tìm thấy vật sắc tại hiện trường vụ án, sau khi dùng xong, đều để luôn lại hiện trường. Hơn nữa, hắn ta còn không hề cố ý tiêu hủy chứng cứ phạm tội:

tại hiện trường, khắp nơi đều có dấu vân tay[5] của hắn ta, thậm chí, còn không thèm đóng cửa mà đã bỏ đi ngay.

[5] Theo thông tin tác giả cung cấp: tại Trung Quốc hiện chưa có kho lưu trữ dấu vân tay của tất cả công dân Trung Quốc.

Đối với hiện trường này, Phương Mộc chỉ có thể nghĩ đến một cụm từ: Hỗn loạn.

Không hề chủ tâm chọn lựa nạn nhân; không đem theo công cụ gây án; không xóa dấu vết sau khi gây án.

Tên hung thủ này, nếu không phải là một người vô cùng cầu thả, thì là một người tinh thần thường xuyên ở trong tình trạng hoảng loạn. Vậy thì, kiểu trở ngại về mặt tâm lý dẫn đến thần kinh hoảng loạn, rốt cuộc là có mối quan hệ mật thiết với máu như thế nào?

Phương Mộc gõ từ khóa "máu", "trở ngại tinh thần" vào máy vi tính trong thư viện. Trên máy tính hiện ra thông tin: trong phòng đọc số 3 của thư viện có mấy cuốn sách về phương diện này. Phương Mộc ghi lại tên mấy cuốn sách đó, đi đến thẳng phòng đọc số 3.

Do Phương Mộc thường xuyên đến thư viện mượn sách, nên khá thân quen với mấy giáo viên ở đó. Hỏi han vài câu qua loa, Phương Mộc đưa tên sách cho thầy Tôn đang ca trực, hỏi thầy xem có thể tìm được những cuốn sách này ở đâu.

"Ồ?" Thầy Tôn nhìn tên các cuốn sách: "Chẳng phải em học ngành Luật sao, sao đây toàn là sách dành cho người học ngành Y, em nghiên cứu những thứ này làm gì vậy?"

"Em rảnh rồi, muốn xem cho vui thôi."

Thầy Tôn chăm chú nhìn cậu qua đôi kính trên sống mũi, mỉm cười: "Trên giá sách giữa Z1 và Z3, chính là ở cái góc đó."

Phương Mộc tìm thấy mấy cuốn sách đó theo sự chỉ dẫn của thầy Tôn. Trong khi làm thủ tục mượn sách, Phương Mộc tiện tay cầm một tờ

báo để trên bàn, trong đó giới thiệu một vụ án đột nhập giết người mới xảy ra, cạnh đó còn có cả bức tranh vẽ chân dung nhân vật.

"Em nói xem, báo đăng như vậy, còn có cả lệnh truy nã, con quý hút máu này lại còn không mau chạy trốn sao?" Một cô giáo thấy Phương Mộc đọc báo, nói đầy cảm thán.

"Không đâu." Phương Mộc không ngẩng đầu lên, buột miệng nói: "Loại người này thường không hay quan tâm đến tin tức truyền thông."

"Ồ, thật sao?" Cô giáo đó chợt có hứng: "Sao em biết? Thầy giáo dạy à?"

"Ha... ha, em cũng chỉ đoán thôi." Phương Mộc không muốn nói nhiều, nhận lấy mấy cuốn sách từ tay thầy Tôn, rồi bước nhanh ra khỏi thư viện.

Sau cả một ngày đóng cửa nhốt mình trong phòng, Phương Mộc gọi điện cho Thái Vĩ. Trước tiên, cậu hỏi về tình hình điều tra bệnh viện, Thái Vĩ trả lời cậu, do số lượng bệnh viện cần điều tra quá đông, nên cần chút thời gian, trước mắt vẫn chưa có manh mối nào đáng giá. Và vẫn đang tiến hành điều tra dò hỏi xung quanh hiện trường vụ án. Phương Mộc nói với Thái Vĩ, mình đã đọc một số sách về các căn bệnh về máu và trở ngại tinh thần, cậu cảm thấy, hung thủ rất có khả năng đã đến chữa bệnh hoặc xin được tư vấn ở bệnh viện tâm thần.

"Cho nên, nếu có thời gian, chúng ta hãy cùng nhau đến bệnh viện tâm thần điều tra." Phương Mộc ngừng lại giây lát: "Nhưng tốt nhất là phải nhanh lên, hung thủ chuẩn bị lại gây án."

"Cậu đến rồi à?"

"Thầy rất bận phải không? Có làm phiền thầy không ạ?"

"Ha... ha, không có gì, vào đây ngồi!"

"Thầy đang đọc sách à?"

"À, đọc linh tinh thôi. Uống gì nhỉ? Trà hay cà phê?"

"Cà phê đi."

"Tôi chỉ có cà phê tan thôi, có được không?"

"Cũng được!"

"Mà thôi, tôi thấy cậu nên uống nước trắng, cậu vốn ngủ không được ngon giấc."

"Ha... ha, cũng được!"

"Cẩn thận, hơi nóng."

"Cảm ơn. Ồ, thầy đọc sách phức tạp quá. Bệnh tật về máu và trở ngại tinh thần, Trở ngại tinh thần do tâm lý xã hội, cuốn này là The study on..."

"The study on agoraphobia - nghiên cứu chứng sợ hãi cuồng nộ".

"Chứng sợ hãi cuồng nộ là gì?"

"Nói một cách đơn giản, chứng sợ hãi cuồng nộ chính là chỉ nỗi sợ hãi của anh ta đối với bất cứ hoàn cảnh nào khiến anh ta nảy sinh sự sợ hãi và bất lực. Ví dụ, sợ độ cao."

"Ồ, chính là chứng sợ hãi phải không ạ?"

"Khà khà, cũng gần như thế."

"Thầy giỏi quá, hiểu biết rộng."

"Cũng chỉ là rảnh rỗi đọc cho vui thôi. Phải rồi, phương pháp lần trước tôi dạy cậu, thế nào, có tác dụng không?"

"Cũng tạm được."

"Thế thì, cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu sợ cái gì không?"

"... Không có gì!"

"Khà khà, thả lỏng chút đi. Rất nhiều việc, chỉ cần cậu đứng ở góc độ khác, thì cách nghĩ của cậu về nó cũng sẽ khác đấy. Ví dụ..."

Tiếng ấn chuột ở máy vi tính.

"Trong số những động vật này, cậu sợ những con nào?"

"Ừm, con chuột."

"Ha... ha, được. Nhìn xem, đây là một bức ảnh về con chuột. Đây, đừng quá căng thẳng, nhìn vào màn hình, cậu có sợ không?"

"Đương... đương nhiên."

"Được, đừng quá căng thẳng. Lúc nhỏ, cậu đã từng bị chuột cắn bao giờ chưa?"

"Chưa."

"Vậy thì, trong nhà cậu, có ai sợ chuột không?"

"Mẹ tôi."

"Lúc cậu còn nhỏ, mẹ cậu thường xuyên dẫn cậu đi chơi phải không?"

"Đúng vậy."

"Khi ở cạnh mẹ, cậu đã nhìn thấy chuột chưa?"

"Có nhìn thấy."

"Lúc đó thế nào?"

"Có một lần, mẹ tôi ôm tôi đến trường mầm non. Khi đi qua vườn hoa, một con chuột chạy lao qua trước mặt mẹ. Mẹ tôi lúc đó kêu thét lên, vội vàng bỏ chạy, sém chút nữa là vấp cả tôi. Còn có một lần, có một con chuột chết trước cửa nhà tôi, mẹ tôi sợ quá, không dám đến gần, nắm tay tôi đứng ở bên ngoài rất lâu, đến tận khi bác hàng xóm vớt con chuột chết đó đi, chúng tôi mới về nhà."

"Khà khà, hiểu rồi. Cậu rất yêu mẹ cậu phải không?"

"Đương nhiên!"

"Mẹ cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Ồ, 51 tuổi."

"Được, cậu hãy tưởng tượng ra một khung cảnh như sau, người mẹ tóc bạc trắng, tóc mẹ cậu đã bạc chưa?"

"Hai bên mai đã bạc trắng rồi."

"Được, chúng ta tiếp tục. Bây giờ là mùa đông, bên ngoài gió thổi rất to, người mẹ tóc bạc trắng của cậu đang đứng run rẩy giữa cơn gió, phía trước là một con chuột đang chặn lối đi của bà. Con chuột đó rất to, lông đen sì, đôi mắt đỏ, cứ nhìn mẹ cậu chăm chăm. Cậu đừng run, đừng cảm lên!"

"Được... được!"

"Mẹ cậu vòng sang trái, vòng sang phải, cũng không thể nào đi qua được, lại vừa lo vừa sợ, nước mắt tuôn rơi, miệng lẩm bẩm: "Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ." Cậu có bằng lòng bảo vệ mẹ cậu không?"

"Tôi bằng lòng!"

"Ngồi xuống! Cậu nhìn xem, nó chưa dài đến một thốn, chỉ cần giẫm một cái là nó nát bét, nó không thể hù dọa mẹ cậu được nữa."

"Đúng vậy!"

"Được, cậu hãy bảo vệ mẹ cậu! Đi lên và giẫm chết nó!"

Trong phòng vang lên tiếng ghế bị xô đổ, tiếp theo là những tiếng giẫm chân "bịch... bịch".

"Được rồi, được rồi, bình tĩnh một chút! Cậu muốn uống gì?"

"Không, không cần đâu, cảm ơn!"

"Hít thở sâu. Tốt, tốt lắm. Nào, bây giờ cậu hãy xem lại bức ảnh này. Cậu còn thấy sợ nữa không?"

"Đã khá hơn một chút rồi!"

"Nó không hề đáng để cậu phải sợ hãi chút nào, nó chỉ là một con vật nhỏ bẩn thỉu đáng ghét thôi. Vì mẹ cậu, hãy dũng cảm lên!"

"Đúng vậy, đã ổn hơn nhiều rồi!"

"Lau mồ hôi đi!"

"Cảm ơn. Thầy nên làm một bác sĩ tâm lý."

"Bác sĩ tâm lý? Không, tôi chỉ là thích thăm dò tâm lý con người thôi."

"Thật đấy. Ở cùng thầy, tôi cảm thấy rất thoải mái, rất vui."

"Thế thì tốt, tôi rất muốn giúp đỡ cậu."

"Thầy biết không, trông thầy rất giống một người bạn của tôi."

Chương 6: MÊ LỰC CỦA MÁU

Thái Vĩ đã hai lần đến giảng đường tìm Phương Mộc.

Đây là tiết Luật tổ tụng hình sự. Phương Mộc và Mạnh Phàm Triết ngồi ở dãy cuối cùng. Mạnh Phàm Triết trông có vẻ rất thư thái, bởi cậu và Phương Mộc đã có một giao ước: nếu như điểm danh, Phương Mộc sẽ bịt nửa miệng và trả lời thay cậu. Phương Mộc cũng không phản đối việc giúp đỡ này, chỉ có điều, mỗi môn học đều phải ngồi cùng cậu ta, Phương Mộc vốn quen ngồi một mình, nên cảm thấy hơi ngượng ngạo. Hơn nữa, đây cũng không phải là cách để giải quyết tận gốc rễ vấn đề.

Khi bước đi, Phương Mộc cảm nhận được thấy sự lo lắng và ủ dột của Mạnh Phàm Triết phía sau mình. Nhưng cậu không kịp suy nghĩ nhiều về cảm giác của Mạnh Phàm Triết được, vì ánh mắt của Thái Vĩ khiến cậu cảm thấy căng thẳng.

Đi đến hành lang, Phương Mộc khẽ hỏi Thái Vĩ: "Sao vậy? Lại xảy ra chuyện à?"

"Ừ, không có người chết, nhưng có một cô gái mất tích."

"Cô gái này chắc cũng không nhiều tuổi, phải không?" Phương Mộc buột miệng nói.

Không cần trả lời, ánh mắt của Thái Vĩ đã khẳng định điều đó.

Khoảng 10 giờ đêm qua, đồn công an khu Hồng Viên đã nhận được tin báo án, một sinh học nữ lớp 7 tên Từ Kiệt đã mất tích. Trong cuộc phỏng vấn điều tra, một chủ quán thịt nướng bên lề đường cung cấp một thông tin vô cùng quan trọng: khoảng 4 giờ 40 phút, ông đã nhìn thấy một bé gái giống Từ Kiệt nói chuyện với một người đàn ông trẻ gầy gò ăn mặc lôi thôi. Cảnh sát trong đồn công an cảm thấy người đàn ông này rất giống với tên "quỷ hút máu" đang bị truy nã, bèn trực tiếp báo cho tổ chuyên án của Sở Công an thành phố.

Phương Mộc và Thái Vĩ đến nơi mà nhân chứng nói đã nhìn thấy Từ Kiệt và người đàn ông đó. Phương Mộc nhìn xung quanh, Thái Vĩ hỏi cậu: "Cậu có nghĩ là do hấn ta gây ra không?" Phương Mộc không trả lời, mà lại hỏi Thái Vĩ: "Anh có bản đồ khu này không?"

Thái Vĩ nói: "Đã chuẩn bị từ lâu rồi." Nói xong, bèn lấy một tấm bản đồ từ trong xe.

Đã có suy nghĩ giống nhau rồi đấy. Phương Mộc cười.

"Tin rằng cậu cũng đã nhận ra, địa điểm gây án của hung thủ rất tập trung." Thái Vĩ lấy ngón tay chỉ vào từng điểm trên bản đồ: "Ở đây, ở đây, cả ở đây nữa, đều là trong khu vực này, gồm cả địa điểm đưa bé gái bị mất tích này nữa, cũng ngay gần đây." Anh ngẩng đầu nhìn Phương Mộc: "Theo như tư duy của những người phá án chúng tôi, nếu như nghi phạm lựa chọn địa điểm gây án cùng một khu vực, thường sẽ cho rằng hấn ta không quen thuộc địa bàn gây án, điều này có nghĩa, rất có khả năng người ngoại tỉnh gây án. Sao cậu lại cho rằng hấn ta sống ngay gần đây?"

"Hấn ta thì khác," Phương Mộc lắc lắc đầu, "Hấn ta ra tay rất linh hoạt, chứng tỏ, hấn ta không cố tình chọn lựa nạn nhân, nhưng có lẽ, lần này là ngoại lệ." Cậu ngẩng đầu nhìn Thái Vĩ: "Hấn ta đã bắt đầu chọn lựa những người trẻ hơn."

Thái Vĩ nghĩ ngợi: "Thế cậu nghĩ, bé gái này còn sống không?"

"Có khả năng." Phương Mộc nhìn lịch trên đồng hồ đeo tay, trầm tính: "Hung thủ có quy luật khoảng 20 ngày lại gây án một lần, nhưng lần này, cách thời gian xảy ra vụ án lần trước mới chỉ có một tuần. Hấn ta muốn "nuôi dưỡng" nguồn máu, đợi đến khi hấn ta cần, có thể dùng ngay được."

Cho dù là buổi sáng ánh nắng rực rỡ, Thái Vĩ vẫn bị rùng mình. "Nuôi dưỡng" người đang sống, khi cần thiết, có thể giết chết giống như giết bò giết lợn, rồi uống máu.

Đây là loại người nào?

"Hãy đến bệnh viện tâm thần thôi." Phương Mộc lên xe: "Nếu tôi đoán không sai, vậy thì chúng ta vẫn còn chút thời gian, nhất định phải tóm được hắn trước khi hắn cảm thấy cần máu."

Hầu hết các bệnh viện trong thành phố C đều có khoa Thần kinh, nhưng bệnh viện chuyên về thần kinh thì chỉ có hai. Thái Vĩ bố trí cho cấp dưới đi đến những bệnh viện khác đồng thời đặc biệt nhấn mạnh là không được để Cục trưởng biết, còn mình và Phương Mộc đích thân đến hai bệnh viện tâm thần đó.

Phương Mộc muốn tìm kiếm năm năm trở lại đây, có người nào mắc chứng ảo tưởng đến tư vấn hoặc nhập viện chữa bệnh, đặc biệt là những người có ảo giác liên quan đến máu. Bệnh viện đầu tiên rất nhiệt tình phối hợp, đáng tiếc không thu được kết quả gì. Khi điều tra ở bệnh viện thứ hai, Thái Vĩ vừa mới nói rõ mục đích đến, Viện trưởng đã nhớ ra một người.

Anh ta tên Phùng Khải, hai năm trước, khi anh ta 26 tuổi, đã bị mắc phải bệnh trầm cảm bởi chỉ trong vòng một năm, bố và anh trai anh đã đều lần lượt qua đời. Sau khi nhập viện, Phùng Khải cũng khá hợp tác chữa trị, xem ra, bệnh trầm cảm đã có chuyển biến tích cực. Nhưng có một lần, y tá nhìn thấy anh ta khi đang đi dạo bên ngoài đã túm chặt một con chim, và hút máu nó. Tiếp đó, anh ta yêu cầu bệnh viện truyền máu, bởi anh ta cho rằng mình mắc phải bệnh thiếu máu nghiêm trọng. Kết quả xét nghiệm của bệnh viện cho thấy, lượng hồng cầu trong máu anh ta hoàn toàn bình thường. Nhưng Phùng Khải không chấp nhận sự thực này, kiên quyết cho rằng mình bị thiếu máu trầm trọng. Do đó, bệnh viện phát hiện ra anh ta còn mắc phải chứng bệnh hoang tưởng. Sau một thời gian chữa trị chứng bệnh hoang tưởng, Phùng Khải đột nhiên bỏ đi không một lời từ biệt.

Trong ấn tượng của bác sĩ và y tá bệnh viện, Phùng Khải cao 1m73, rất gầy, lồi thối, phòng bệnh của anh ta luôn bừa bãi lộn xộn. Phùng Khải không thích giao thiệp với người khác, cũng không có ai đến

thăm anh ta. Sau khi anh ta đột nhiên mất tích, bệnh viện cũng đi tìm kiếm, kết quả là phát hiện ra địa chỉ anh ta đăng kí lúc nhập viện là giả.

Manh mối này khiến Phương Mộc và Thái Vĩ vô cùng phấn khởi. Suy nghĩ đến việc tên Phùng Khải có thể cũng chỉ là một cái tên giả, Phương Mộc đề nghị Thái Vĩ lập tức điều tra hai bố con qua đời vì căn bệnh về máu cách đây hai năm, đồng thời tìm kiếm người có tên Phùng Khải trong toàn thành phố, đặc biệt là trong khu Hồng Viên.

Hai hôm sau, kết quả điều tra cuối cùng cũng xuất hiện. Trong thành phố C, có tất cả 1244 người tên Phùng Khải, không có ai phù hợp với người cần tìm. Và hai bố con lần lượt qua đời vì bệnh về máu cách đây hai năm không có ai họ Phùng cả, nhưng lại có hai cha con họ Mã lần lượt qua đời vào năm 1998 và 1999 vì bệnh thiếu máu bất sản. Người cha tên Mã Hướng Văn, vợ mất từ lâu, năm 1998 qua đời vì bệnh thiếu máu bất sản. Mã Hướng Văn có hai người con trai. Một năm sau khi Mã Hướng Văn qua đời, con trai cả của ông tên Mã Thọ cũng qua đời vì căn bệnh thiếu máu bất sản. Con trai thứ Mã Khải thừa kế căn nhà bố anh để lại, và căn nhà này ở trong khu Hồng Viên, số 83 đường Bắc Thường Thanh. Nơi đây cách năm nơi gây án đều không quá 5 km.

"Chính là hắn ta!"

Trong phòng hộ khẩu của đồn công an khu Hồng Viên, đường Bắc Thường Thanh, Phương Mộc nói quả quyết khi nhìn thấy một bức ảnh trên màn hình vi tính.

Cho dù Mã Khải trong bức ảnh đầu tóc gọn gàng, nét mặt thanh thản, nhưng Phương Mộc vẫn nhận ra nỗi lo lắng và tuyệt vọng trong tận sâu đáy đôi mắt có vẻ dờ dẩn kia.

Lúc này, Thái Vĩ vô cùng thận trọng, anh gọi hai nhân chứng tận mắt nhìn thấy Mã Khải trong hai vụ án giết Diêu Hiểu Dương, Đồng Hủy và vụ mất tích Từ Kiệt đến đồn công an đối chứng. Nhân chứng trong vụ án Từ Kiệt mất tích không thể khẳng định Mã Khải có phải là người ông nhìn thấy hôm đó hay không. Còn nhân chứng vụ ám sát Diêu

Hiếu Dương, Đồng Hỷ thì khẳng định rất chắc chắn Mã Khải chính là người đã vào cửa hàng ông mua bình nước khoáng hôm đó.

"Không thể sai được, gần hơn so với trong ảnh, nhưng chắc chắn là anh ta!"

20:22.

Tòa nhà cũ kỹ này ít nhất cũng phải hơn 20 tuổi. Qua điều tra, đây là khu nhà dành cho công nhân viên của xưởng chế tạo máy kéo Hồng Quang. Thái Vĩ ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng 3, rèm cửa màu xanh thẫm đã che kín cửa sổ, có thể thấp thoáng nhận ra chút ánh sáng vàng của ánh đèn từ trong phòng hắt ra.

Đội cảnh sát tham gia hành động gồm chín người, Thái Vĩ tạm chia thành ba tổ, tổ Công kích, tổ Chi viện, tổ Phong tỏa. Tổ Công kích phụ trách việc khống chế nghi phạm sau khi vào phòng, tổ Chi viện phụ trách giải cứu nạn nhân (đương nhiên nếu nạn nhân vẫn còn sống), tổ Phong tỏa phụ trách việc phong tỏa lối đi hành lang và bên ngoài cửa sổ, để đề phòng nghi phạm tẩu thoát.

Để bảo đảm thành công, buổi chiều Thái Vĩ và một cảnh sát đã hóa trang thành nhân viên công ty ga vào một hộ dưới tầng 1 để quan sát. Bố cục căn hộ này giống y như bố cục căn hộ trên tầng 3 của nhà Mã Khải, đều có hai phòng ngủ. Thái Vĩ phân tích, nạn nhân có thể sẽ bị nhốt trong căn phòng nhỏ nằm ở phía bắc. Anh yêu cầu tổ Chi viện chỉ cần tiến vào trong phòng, không cần biết nghi phạm đã bị bắt giữ hay chưa, đều phải lập tức tìm cơ hội vào được căn phòng phía bắc để giải cứu nạn nhân.

8 giờ 25 phút tối, toàn đội chuẩn bị hành động.

Thái Vĩ dẫn theo tổ Công kích và tổ Chi viện lặng lẽ đi lên tầng 3, dừng lại trước cánh cửa phía bên phải. Trên cửa không lắp mắt mèo[6]. Đợi đến khi tổ Công kích đã mai phục ở hai bên, Thái Vĩ giơ tay lên gõ cửa.

[6] Được lắp trên cửa để nhìn ra ngoài.

Không ai trả lời. Nhưng Thái Vĩ chú ý thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng chuyển động trong phòng, ánh sáng thoát ra ngoài qua khe cửa cũng bị che lại.

Thái Vĩ lại gõ cửa thêm mấy tiếng nữa, vẫn không ai trả lời.

Thái Vĩ nói lớn: "Nhà này không có ai, sang nhà đối diện thôi."

Thái Vĩ quay người gõ cửa căn hộ đối diện, giọng một nữ giới vang lên: "Ai đấy?"

Thái Vĩ lớn tiếng: "Chúng tôi là người của xưởng Dược Tam Quảng, chúng tôi vừa mới phát minh ra được một loại sản phẩm mới, gọi là Bổ huyết lạc, chuyên chữa trị tất cả các loại bệnh về suy nhược cơ thể do thiếu máu. Để đáp lại thịnh tình của đông đảo khách hàng, chúng tôi đặc biệt tổ chức hoạt động tặng một triệu lọ thuốc cho mọi người. Hôm nay chúng tôi tới nhà để tặng thuốc cho chị, không thu bất cứ khoản phí nào."

"Thế sao, đợi một lát!" Cánh cửa mở ra, một phụ nữ trung niên thò đầu ra: "Miễn phí phải không?"

Gần như đồng thời, cánh cửa đối diện cũng bật mở.

Cảnh sát ở tổ Công kích nhanh nhẹn lao thẳng vào người vừa mở cửa, hắn không kịp trở tay, bị ngã ngửa người xuống đất.

Thái Vĩ bỏ mặc người phụ nữ trung niên đang sợ hãi đến tròn mắt kinh ngạc, vội lao vào căn phòng 302.

Hắn ta bị mấy người cảnh sát ấn chặt xuống nền nhà, một anh cảnh sát túm lấy tóc hắn, nói: "Nói mau, tên gì?"

Thái Vĩ đi qua người hắn, chỉ cần liếc nhìn một cái, đã biết hắn chính là Mã Khải. Anh không dừng lại, mà đi theo tổ Chi viện tiến thẳng đến trước cánh cửa phía bắc.

Cửa phòng đóng, một đồng nghiệp trong tổ Chi viện đập mạnh cánh cửa, Thái Vĩ giơ khẩu súng nhắm thẳng vào trong phòng.

Trong phòng không bật đèn, thấp thoáng nhận ra một người đang nằm trên giường. Những người cảnh sát lục soát khắp phòng, còn Thái Vĩ đi đến bên giường, lấy đèn pin chiếu, một cô bé đang bị trói trên giường theo hình chữ Đại (大), hai tay và hai chân đều bị buộc chặt vào thành song ở đầu giường và cuối giường. Cô bé tóc tai rũ rượi, đôi mắt nhắm chặt, miệng bị bịt băng dính. Thái Vĩ nhận ra cô bé chính là Từ Kiệt bị mất tích.

Cô bé còn sống không?

Thái Vĩ để tay xuống phía dưới mũi cô bé, cảm nhận thấy vẫn có hơi thở, cục đá đè nặng trong tim anh như đã được đặt xuống đất.

Các đồng nghiệp xác định trong phòng không còn ai khác nữa, Thái Vĩ ra lệnh cởi trói cho cô bé đang hôn mê, đồng thời thông báo cho tổ Phong toả dưới tầng một gọi xe cấp cứu.

Xe cấp cứu dừng ở cửa tiểu khu đến ngay lập tức, nhanh chóng đưa cô bé đến bệnh viện kiểm tra.

Nghi phạm đã bị đeo còng tay, đang bò dưới đất trong phòng khách, hai cảnh sát trong tổ Chi viện đang chỉ súng vào đầu hắn.

Thái Vĩ kéo tóc hắn lên, cảm thấy tay mình nhờn nhớt rất khó chịu. Anh nhìn khuôn mặt Mã Khải, nhợt nhạt, gầy gò, quanh miệng nổi đầy mụn, mắt đầy dử mắt, mũi chắc là vừa mới bị ngã giập, đang chảy máu tươi. Cả thân người Mã Khải luôn ngọ nguậy, miệng lẩm nhẩm: "Máu..."

"Anh tên Mã Khải?" Thái Vĩ lớn tiếng hỏi.

Mã Khải từ từ mở mắt, nhìn Thái Vĩ, rồi lại nhắm mắt lại, miệng vẫn lẩm bẩm: "Máu... máu... Mau giúp tôi cầm máu!"

Đột nhiên Thái Vĩ chỉ muốn lấy súng nện vào mặt hắn ta một cái, nhưng anh đã kiềm chế được. Anh đứng dậy, hất tay đầy kinh bỉ: "Đưa đi!"

Anh cảnh sát trực ban đồn công an đường Bắc Thường Thanh cứ thỉnh thoảng lại chăm chú nhìn cậu thanh niên kỳ lạ này.

Suốt cả buổi tối, cậu không nói một lời, chỉ lặng lẽ hút thuốc và nhìn xa xăm, chẳng buồn động đến hộp cơm để trước mặt.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh cảnh sát trực ban nhấc máy, nói mấy câu, rồi quay sang hỏi: "Cậu là Phương Mộc à?"

Cậu thanh niên quay phắt sang, trong mắt phát ra tia nhìn như muốn nuốt chửng đối phương.

"Tìm cậu đấy!"

Phương Mộc đứng dậy, chắc tại ngồi lâu, chân cậu tê cứng, đi có mấy bước mà bàn ghế đã bị xô đẩy vang rền.

"Alô!"

Trong điện thoại phát ra đủ loại tạp âm, có thể nghe thấy tiếng hò hét ầm ĩ và tiếng còi chói tai của cảnh sát, giọng Thái Vĩ gấp gáp, nhưng rất phấn chấn: "Bắt được rồi, chính là hắn!"

"Cô bé kia thế nào?"

"Không sao, giờ đang trong bệnh viện, tôi vừa mới gọi điện đến, bác sĩ nói, chỉ bị suy dinh dưỡng và kinh hoàng quá thôi, không có vấn đề gì nghiêm trọng."

Phương Mộc từ từ nhắm mắt lại.

Đặt điện thoại xuống, lúc này Phương Mộc mới cảm thấy đau buốt ở những chỗ vừa bị va đập vào bàn ghế.

Cậu trở về chỗ ngồi, yên lặng một lúc, cậu mở hộp cơm trước mặt.

"Xin lỗi!"

Anh cảnh sát trực ban thấy Phương Mộc nở một nụ cười mỗi mệt nhưng lại như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

"Anh có thể rót cho tôi một cốc nước được không?"

Chương 7: CỐ ĐỂ QUÊN

Thái Vĩ vô cùng bận rộn, mãi đến hơn 10 giờ tối, anh mới đưa Phương Mộc về. Trên đường đi, anh nói cho Phương Mộc biết, phòng Kỹ thuật đã xác định dấu vân tay của Mã Khải hoàn toàn phù hợp với dấu vân tay ở hiện trường các vụ án. Mặc dù Mã Khải vẫn chưa chịu mở miệng nói, nhưng việc khởi tố hẳn thật quá đơn giản.

Phương Mộc không nói gì, chỉ chăm chú nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa xe.

"Cậu về nghỉ ngơi đi, mấy hôm nữa tôi tới tìm cậu." Thái Vĩ chú ý thấy ánh mắt mệt mỏi của Phương Mộc.

Đến cổng trường, Phương Mộc xuống xe, sau khi chào Thái Vĩ, quay người định bước đi, Thái Vĩ "ô" lên một tiếng.

Phương Mộc quay đầu lại.

Thái Vĩ thò đầu ra ngoài cửa buồng lái, khuỷu tay kê lên cửa sổ xe, nhìn chằm chằm Phương Mộc mấy giây, mỉm cười: "Nhóc con, cậu giỏi lắm!"

Phương Mộc cười, vẫy vẫy tay, quay người bước đi.

Lúc này đã gần nửa đêm, hầu hết các khu ký túc xá đều chìm vào bóng đêm dày đặc. Đèn điện lác đác soi sáng sân trường, phía trước là một vòng ánh sáng vàng, có thể nhìn thấy những con côn trùng nhỏ đang bay lượn dưới bóng đèn. Phương Mộc bước chậm rãi, nhẹ nhàng không tạo ra chút tiếng động, như thể âm hồn du ngoạn giữa đêm khuya thanh vắng. Ngẩng đầu lên, có hàng ngàn vì sao đang lấp lánh trên bầu trời đêm xanh thẫm, lồng ngực hít thở bầu không khí trong lành hơi se lạnh.

Có một kiểu truyền miệng rất lãng mạn: Con người sau khi chết, sẽ biến thành ngôi sao trên bầu trời, có thể soi sáng cho người thân, và cũng soi sáng cho cả kẻ thù.

Các bạn có thể yên nghỉ được rồi!

Phòng 313 đã tắt đèn, Phương Mộc lấy chìa khóa cắm vào ổ, phát hiện ra cửa bị khóa trái.

Bên trong phát ra hàng loạt thanh âm sột soạt, có người run rẩy cất tiếng hỏi: "Ai?"

"Tớ đây, Phương Mộc!"

"Ồ," Đỗ Ninh thở phào nhẹ nhõm: "Cậu đợi chút!" Có giọng nữ thì thầm oán trách không tìm thấy áo con.

Phương Mộc mỉm cười, dựa lưng vào bức tường đối diện, châm một điếu thuốc.

Dọc hành lang tối đen như mực, chỉ có một bóng đèn nhỏ 15w soi sáng ở bậc cầu thang. Đèn của nhà vệ sinh chắc là lại hỏng rồi, từ ngoài cửa nhìn vào trong, một màn đêm đen kịt, giống như cái miệng đang há rộng ngoác.

Có người đang nói mê.

Có người đang nghiến răng.

Tầng trên hình như có người đang đi dép lê bước đi nhẹ nhàng.

Phương Mộc bỗng cảm thấy trán đầm đìa mồ hôi, đôi môi đang ngậm điếu thuốc cũng chợt run run. Cậu sợ hãi nhìn sang hai bên.

Hai đầu hành lang, từng căn phòng cửa khóa chặt, yên ắng, nhưng lại như thể đang có một âm mưu gì đó.

Phương Mộc bất giác đi về phía bên kia hành lang.

Các cánh cửa hai bên dần dần lùi lại phía sau. Phương Mộc nhìn chăm chăm phía trước, trong đám đen kịt đó đang ẩn chứa điều gì?

Cậu không dám nhìn xung quanh. Từng cánh cửa rất bình thường này trong đêm khuya dường như đều có sinh mệnh, đang cười thầm tiền

chân con người đang run rẩy độc hành tiến từng bước vào số phận khó lường. Trong bọn chúng, dường như có một cánh cửa có thể bật mở, đẩy cậu vào con đường đầy cám dỗ và nguy hiểm.

Cậu bỗng ngửi thấy mùi khét.

Phương Mộc gần như suýt hét lên, cánh cửa hai bên hành lang chợt bốc cháy. Một bóng người mờ nhạt thấp thoáng xuất hiện giữa đám lửa cháy hừng hực. Phương Mộc thò tay vào cặp sách, vừa lùi lại, vừa hoảng loạn lục tìm con dao găm. Khi cậu cuối cùng cũng nắm được cái cán dao sắc sù, trong lòng lại càng căng thẳng hơn.

Cái bóng người mờ nhạt đó từ từ tiến về phía cậu.

Phương Mộc chợt nhận ra anh ta là ai.

Không, đừng!

Đúng lúc này, một cánh cửa phía sau lưng Phương Mộc mở ra, vang lên tiếng cọt két.

Một anh chàng cao to đang mở màn dụi dụi mắt, nhìn thấy Phương Mộc, giật nảy mình: "Cậu đang làm gì thế?"

Phương Mộc nhận ra cậu ta là Lưu Kiện Quân học chuyên ngành Luật hình sự. Cậu dường như chuẩn bị hét lên: "Chạy mau", nhưng hai từ này vẫn chặn ngang giữa cổ họng cậu.

Ngọn lửa và luồng khói mù mịt ở hành lang bỗng vụt tắt. Phía đầu bên kia, vẫn là một khối đen đặc, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

"Không, không có gì."

Phương Mộc từ từ rút tay ra khỏi cặp sách.

Lưu Kiện Quân nhú mày nhìn cậu, "hừ" mũi một tiếng, quay người bước lảo đảo về phía nhà vệ sinh.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng 313 cũng lặng lẽ mở ra. Đỗ Ninh thò đầu ra, nhìn về hướng nhà vệ sinh, quay đầu lại, thì thầm một câu, rồi nhìn thấy Trần Giao tóc thả bung, chạy thật nhanh ra ngoài.

"Xin lỗi!" Sau khi ngồi yên vị trên giường thở hỗn hển một lúc, Phương Mộc ngẩng đầu lên nói với Đỗ Ninh.

"Cậu nhóc này, tớ cứ tưởng cậu không về cơ." Đỗ Ninh gãi gãi đầu nói: "Tớ cứ tưởng bảo vệ, sợ quá, suýt chút nữa bị liệt dương."

Phương Mộc cười mệt mỏi.

"Cậu không sao chứ, sắc mặt tệ thế?"

"Không sao." Phương Mộc lắc đầu, "Cậu ngủ đi, làm phiền chuyện vui của cậu, thật xin lỗi!"

Đỗ Ninh ngượng ngùng ừ một tiếng, lên giường đắp chăn, chẳng bao lâu đã phát ra hơi thở đều đều.

Phương Mộc tắt đèn, ngồi lặng yên trong bóng tối hồi lâu, chờ cho hơi thở hoàn toàn bình thường trở lại, mới cởi quần áo, chui vào trong chăn.

Họ lại đến nữa?

Bọn họ vẫn đứng yên lặng phía đầu giường. Một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi từ phía sau.

"Thực ra, cậu cũng giống tôi thôi!"

Không cần quay đầu lại, tôi cũng biết đó chính là Ngô Hàm khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng.

Không! Tôi không giống cậu!

Ngày thứ tư sau khi quy án, cuối cùng Mã Khải cũng mở miệng, vui vẻ thừa nhận cả bốn vụ án giết người đều do anh ta gây ra. Nhưng anh ta kiên quyết nhận định rằng, anh ta giết người uống máu là để tự

cứu mình, bởi vì anh ta, bố anh và anh trai anh ta đều bị bệnh thiếu máu trầm trọng. Cảnh sát đã đặc biệt mời bác sĩ làm xét nghiệm tổng thể cho anh ta, kết quả chứng minh, huyết tương của anh ta hoàn toàn bình thường. Sự thực đã quá rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, nên Sở Công an thành phố quyết định nhanh chóng giao cho Viện Kiểm sát.

Thái Vĩ gọi điện, nói sơ qua tình hình vụ án với Phương Mộc. Phương Mộc đưa ra yêu cầu muốn được gặp mặt nói chuyện một lần với Mã Khải, Thái Vĩ hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Cuộc gặp mặt trò chuyện này được bố trí trong một phòng khách của trại tạm giam. Thái Vĩ muốn đi cùng Phương Mộc, nhưng Phương Mộc kiên quyết muốn được nói chuyện riêng với Mã Khải, Thái Vĩ không thuyết phục được cậu, đành phải đồng ý. Khi đưa Phương Mộc vào phòng, Thái Vĩ liên tục nhắc nhở Phương Mộc phải hết sức cẩn trọng.

"Trại tạm giam đã bố trí cho hãn một phòng giam đơn. Có biết tại sao không? Ngay đêm đầu tiên vào đây, hãn đã tấn công những phạm nhân khác, cắn chặt cổ họng người ta, không chịu nhả ra. Chẳng còn cách nào khác, đành phải bố trí cho hãn một phòng giam đơn."

Trong phòng khách chỉ có một chiếc bàn và hai cái ghế, đều bị đóng cố định xuống nền. Xung quanh không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa sắt. Thái Vĩ chỉ vào nút màu đỏ trên cánh cửa sắt nói: "Chúng tôi ở ngay bên cạnh. Khi nào nói chuyện xong, cậu hãy ấn nút này, chúng tôi sẽ đưa cậu ra." Anh dừng một lát, "Nếu gặp nguy hiểm, cũng ấn nút này, đã hiểu chưa?" Phương Mộc gật đầu.

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc một lượt, "Còn nữa, cậu không đem theo vũ khí chứ?"

Phương Mộc nghĩ một lát, lấy từ trong cặp sách ra con dao găm, đưa cho Thái Vĩ.

"Cậu đem theo thứ này làm gì?" Thái Vĩ cầm lấy con dao, nhíu mày nói: "Tạm thời tịch thu, khi nào xong việc sẽ trả lại cho cậu."

Anh giơ một ngón tay lên, nét mặt tỏ vẻ uy hiếp, nói: "Theo lý mà nói, con dao này không được tùy tiện cất giữ, cậu hiểu chứ?"

Phương Mộc cười, không nói gì.

Thái Vĩ nhét con dao vào trong túi áo khoác, "Cậu ngồi đợi một lát, tôi đưa phạm nhân ra."

Mấy phút sau, bên ngoài cửa vang lên tiếng kêu chói tai của còng sắt va xuống đất.

Mã Khải bước đi khắp khiêng, bị hai người giám thị nhà giam dẫn vào phòng khách. Hắn cúi gằm mặt, có thể nhìn thấy mấy vết thương trên cái đầu đã bị cạo trọc. Giám thị nhà giam ấn hắn xuống chiếc ghế đối diện với Phương Mộc, đang định còng tay hắn vào bàn, Phương Mộc nói: "Đừng còng anh ta."

"Không được!" Thái Vĩ từ chối thẳng thừng.

Phương Mộc kéo Thái Vĩ ra chỗ khác, nói nhỏ: "Tôi muốn anh ta được hoàn toàn thoải mái, như vậy mới có thể có được thứ tôi cần."

Tư liệu hiện có cho thấy, mặc dù Mã Khải mồ côi mẹ từ nhỏ, nhưng trước khi 26 tuổi, anh ta vẫn là một cậu con trai trưởng thành hoàn toàn bình thường. Sau khi tốt nghiệp cấp 3, được vào thẳng đại học, trong thời gian học đại học, chỉ có một lần thi trượt, ngoài ra không gặp bất cứ trở ngại khó khăn gì. Sau khi tốt nghiệp đại học, làm việc tại một công ty nhỏ. Bình thường, dù ít giao tiếp với mọi người, nhưng cũng không hề biểu hiện ra những triệu chứng hoảng loạn tâm thần. Đã từng yêu một lần, sau đó tự chia tay. Nếu như nói Mã Khải vẫn luôn tiến bước theo một quỹ đạo cố định trên con đường đời bình thường và bằng phẳng, vậy thì sau khi anh ta 26 tuổi, chắc chắn phải xảy ra một việc gì đó khác thường, hơn nữa vì thế đã thay đổi cả cuộc đời anh ta, cũng khiến cho bao mạng người bị chết oan. Điều Phương Mộc muốn tìm hiểu, chính là những việc xảy ra trong hai năm trở lại đây, và đó cũng chính là đáp án của câu đố trong tất cả các vụ án.

"Không được, hắn rất nguy hiểm, tôi phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của cậu!"

"Tôi sẽ không sao đâu. Nếu có việc gì, tôi sẽ ấn nút."

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc, do dự giây lát, rồi ra hiệu cho hai người giám thị trại giam không cần còng tay Mã Khải. Sau đó, anh bước đến trước mặt Mã Khải, nghiêm giọng nói: "Mày cẩn thận đấy, đã nghe thấy chưa!"

Chờ Thái Vĩ và hai giám thị trại giam đi ra khỏi cánh cửa sắt, Phương Mộc mới ngồi lại xuống ghế bên cạnh chiếc bàn. Cậu mở cuốn sổ tay, ấn nút ghi âm trên máy ghi âm.

"Anh tên Mã Khải? Chào anh! Tôi là người của Sở Khoa học hành vi đô thị." Phương Mộc bịa ra ngay một nghề nghiệp mới.

Đối phương không hề phản ứng, vẫn cúi đầu.

"Anh có nghe thấy tôi nói không? Mã Khải, anh hãy ngẩng đầu lên!" Phương Mộc cất cao giọng, đồng thời cũng cố gắng giữ cho giọng nói của mình được hòa nhã.

Mã Khải từ từ ngẩng đầu. Phương Mộc ngừng thở.

Đó là một đôi mắt thế nào nhỉ? Dưới ánh đèn trắng sáng chói mắt, đôi mắt Mã Khải trắng dã, như thể không có đồng tử, giống như hai tấm bia mộ khắc trên mặt, không thấy chút sinh khí nào.

Khu nghĩa trang tĩnh mịch bị bao phủ bởi màn sương khói; những cành cây khô đung đưa theo gió; phía xa thấp thoáng ẩn hiện những viên ngôi vỡ. Bỗng chốc, Phương Mộc như thể chìm đắm vào cõi mơ, không thể nào thoát ra được, bên tai còn vang vọng tiếng trống đám ma và tiếng quạ kêu da diết.

Phương Mộc nhìn thẳng vào anh ta mấy giây, cho đến khi anh ta cúi đầu xuống, Phương Mộc mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

"Hôm nay tôi đến," Phương Mộc cố gắng hết sức để giọng nói của mình thật bình tĩnh, "Là bởi vì rất có hứng thú đối với anh. Nếu anh không phiền, tôi muốn trò chuyện với anh về tất cả những gì anh đã làm."

Mã Khải vẫn không lên tiếng, đôi tay kẹp giữa đùi, Phương Mộc chú ý thấy anh ta đang lắc lư thân người, rất nhẹ, nhưng theo tiết tấu nhất định.

"Anh đã nhận được nền giáo dục cao, có lẽ anh cũng hiểu, ý kiến của một mình tôi sẽ không có bất cứ ảnh hưởng gì tới phán quyết của tòa án." Phương Mộc từ tốn nói: "Nhưng tôi có thể cảm nhận được, trong lòng anh có nỗi khổ tâm mà không ai thấu hiểu, nếu anh không muốn nỗi khổ tâm này giày vò anh đến chết, nếu anh muốn những người hiểu nhầm anh biết được chân tướng sự thực, vậy thì, xin anh hãy tin tưởng tôi, hãy nói cho tôi biết!"

Mã Khải dường như vẫn không bị lay động, mấy giây sau, anh ta lại ngẩng đầu lên: "Mọi người đều cho rằng tôi là con ác quỷ giết người, phải không?"

Phương Mộc gật đầu.

Mã Khải cười thê lương, lắc lắc đầu: "Các người không biết rằng, tôi không hề muốn giết người!"

"Tại sao lại nói vậy?"

Mã Khải không lên tiếng, ngấn người nhìn bức tường trắng phía sau lưng Phương Mộc, thân người lại bắt đầu lắc lư theo nhịp điệu.

Phương Mộc nghĩ giây lát, lấy ra một hộp thuốc, rồi lại rút ra một điếu thuốc, đưa cho anh ta: "Anh có muốn hút không?"

Mã Khải ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào điếu thuốc đang giơ ra trước mắt, chậm chậm lắc đầu, trong ánh mắt thoáng vụt qua sự khinh mạn.

Phương Mộc tự châm một liều thuốc cho mình, hút lấy hút để mấy hơi liền, làn khói thuốc bay lên lan tỏa. Phương Mộc có thể cảm nhận thấy ánh mắt của Mã Khải di chuyển theo làn khói thuốc, cuối cùng dừng lại ở liều thuốc trên miệng cậu.

"Hút thuốc có hại cho sức khỏe!" Anh ta chột lên tiếng.

"Ồ, vậy anh cảm thấy tình hình sức khỏe của mình thế nào?" Phương Mộc lập tức tóm lấy chủ đề này.

Mã Khải nhìn Phương Mộc mấy giây, lắc đầu: "Không tốt!"

"Không tốt ở đâu?"

Cơ mặt Mã Khải giật giật mấy cái, anh ta không nhìn Phương Mộc nữa, khẽ nói: "Tôi mắc bệnh thiếu máu trầm trọng!"

"Nhưng bác sĩ đã làm xét nghiệm tổng thể cho anh, huyết tương của anh hoàn toàn bình thường."

"Bọn chúng thì biết gì!" Giọng nói Mã Khải bỗng chốc cao vút, ngồi thẳng người, tay cũng rút mạnh ra khỏi giữa hai chân: "Bệnh của tôi, tôi hiểu rõ nhất! Bố tôi bị chết vì bệnh thiếu máu bất sản, anh trai tôi cũng vậy, tôi, tôi sớm muộn gì cũng bị khô kiệt máu mà chết, giống như một cái xác ướp vậy. Tôi biết mà."

"Anh không tin vào chẩn đoán của bác sĩ?"

"Bọn chúng đều là những kẻ lừa đảo, chúng đều mong tôi chết, chúng không chịu giúp tôi. Tôi đưa tiền cho chúng, để chúng truyền máu cho tôi, thế mà chúng lại nói không được. Lý nào lại thế? Sao lại không được? Bố tôi nằm trên giường bệnh, sắc mặt ngày càng nhợt nhạt, tôi biết đó là vì máu đang cạn khô. Sau khi truyền máu, bố tôi có thể đi lại được, có thể ăn cơm, có thể trò chuyện với tôi. Tại sao lại không truyền máu cho tôi? Bọn chúng chỉ mong tôi chết, tôi biết thế mà."

"Vậy anh phải làm sao?"

"Tôi sẽ không chết, tôi sẽ không giống như bố và anh trai tôi, nằm chờ chết trên giường bệnh, tôi sẽ không như vậy đâu, tôi phải tự cứu lấy mình."

"Cho nên anh đã uống máu?"

"... Đúng vậy!"

"Tại sao lại chọn phụ nữ?"

"Bởi vì máu của phụ nữ sạch sẽ, mềm mại, dễ uống. Máu của đàn ông cứng và thô."

"Vậy à, sao anh biết?"

"Ồ, tôi tự cảm thấy thế."

"Vậy, sao lại là cô ta ?"

Mã Khải ngẩn người, gần như anh ta chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Nghĩ hồi lâu, anh ta gãi gãi đầu: "Không có gì, đi trên đường, nhìn thấy cô ta, tôi liền đi theo."

"Thế anh có nghĩ, nhờ may trong nhà cô ta có người?"

"Vậy thì tránh đi thôi, tôi từng gặp một lần, chồng người phụ nữ đó ở nhà, may mà tôi chạy nhanh!" Mã Khải há miệng, cười khà khà.

"Uống máu", Phương Mộc nhìn chăm chăm vào Mã Khải: "Có tác dụng không?"

Nét mặt Mã Khải đột nhiên trở nên rất trịnh trọng: "Đương nhiên. Tôi vẫn sống, nếu không, tôi đã chết từ lâu rồi."

"Thế tại sao lại phải trộn máu lẫn với những thứ khác ? Chỉ uống mỗi máu thôi, chẳng phải là càng hấp thu được nhiều hơn sao?"

"Không, tôi không phải là kẻ sát nhân điên cuồng biến thái, tôi vì chữa bệnh cho mình. Ngoài ra," Mã Khải gãi gãi đầu, "Mùi vị của cái thứ đó cũng chẳng ra gì."

"Uống máu thì cứ uống máu, sao lại phải mổ bụng họ ra? Cắt động mạch chủ không phải càn dễ dàng hơn sao?"

"Anh không hiểu rồi," Mã Khải mỉm cười lắc lắc đầu, "Tôi thích cái cảm giác rạch một phát, máu phun trào, nhiều lắm, có cả bong bóng, nếu như máu của tôi cũng tuôn trào như vậy, bảo tôi đổi lấy gì cũng được."

Mã Khải nhắm mắt, trên mặt như thể đang hồi tưởng lại cảm giác mãn nguyện.

Anh ta đang nghĩ gì nhỉ? Đang tưởng tượng được bơi lội giữa một biển máu bao la? Hãy đến đây, tất cả là của người đấy, nhiều bất tận. Hãy cúi xuống, uống cho no nê, không cần lau miệng, không cần lo lắng bị cạn kiệt. Cứ thế sống mãi, thật tuyệt biết bao, cho dù có bị nguyên rửa cả đời.

"Nói về lần đó đi, đứa bé gái đó. "

"Đứa nào?" Mã Khải tỏ vẻ băn khoăn.

"Đứa bé gái bị anh giết đấy." Phương Mộc chợt thấy buồn nôn.

"Ồ," Mã Khải tỉnh bơ tựa người vào ghế, "Nói gì bây giờ?"

"Anh đã giết người phụ nữ đó, sao lại không uống máu cô ta, mà lại chọn đứa bé gái?"

"Khà khà, con bé con đó," Mã Khải chép chép miệng, "Trông xinh lắm, cánh tay tròn lẳn, làn da mềm mại, chiếc cổ mảnh mai, tôi mới chỉ chạm nhẹ, nó đã hôn mê rồi."

"Sao lại giết nó, lúc đó anh đã có máu để uống rồi mà?"

Mã Khải khẽ cười: "Người anh em, cho cậu một củ khoai tây và một quả anh đào, cậu sẽ ăn thứ nào?"

Tay Phương Mộc nắm chặt lại, khoai tây? Anh đào? Đó là hai người đang sống! Cậu nghĩ đến đôi mắt mở trừng trừng, chết không

nhắm mắt của cô bé Đồng Hỷ.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, Phương Mộc cố gắng để giọng nói của mình bình thản: "Sao lại đưa đứa bé đi? Uống luôn máu nó trong căn nhà đó cho xong, sao phải mạo hiểm thế?"

"Anh có phải có vấn đề không đấy?" Mã Khải nhíu mày nhìn Phương Mộc, như thể trước mắt là một người không hiểu chút đạo lý gì, "Khung cảnh đó, sao có thể để cho trẻ em nhìn thấy? Nó hãy còn nhỏ thế."

Dòng máu vừa mới khôi phục lại được tốc độ chảy bình thường, giờ lại như muốn phun trào trong huyết quản Phương Mộc, cậu kinh ngạc, phần uất nhìn Mã Khải, còn Mã Khải lại đang nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt chê trách, như thể đang giáo huấn một cậu thanh niên chưa thấu hiểu sự đời.

Phải bình tĩnh, không được phá đi lòng tin vừa mới gây dựng được.

"Nói vậy," Phương Mộc miễn cưỡng để cho giọng nói của mình thật thoải mái, "Anh vẫn rất tôn trọng... những người phụ nữ đó?"

"Đương nhiên," Mã Khải nói trịnh trọng: "Tôi nói rồi, tôi giết bọn họ thuần túy chỉ là bất đắc dĩ, không cần bắt họ phải chịu đựng sự giày vò không cần thiết."

"Hút máu cô bé đó, anh có cảm giác thế nào?"

"Rất tuyệt. Trong vắt, thuần khiết, tràn đầy sức sống, đúng là trẻ em," nét mặt Mã Khải thể hiện sự mãn nguyện, nói: "Tối hôm đó, ngủ một giấc thật ngon, mấy ngày liền, tinh thần rất dồi dào. Trẻ trung, đúng là có khác!"

"Cho nên, anh đã bắt đầu lựa chọn những cô gái trẻ?"

"Đúng thế." Mã Khải thừa nhận hết sức thoải mái, "Máu của bọn họ tuyệt hơn!"

Phương Mộc nhìn sâu vào mắt anh ta, cậu rất muốn biết kẻ đang ngồi trước mặt đây có cảm giác thế nào khi trối cô gái Từ Kiệt đang kinh hoàng sợ hãi vào đầu giường? Vui mừng? Mơ tưởng? Hay là hân hoan?

Mã Khải nhận thấy nét mặt của Phương Mộc, anh ta khẩn thiết nói: "Anh cho rằng tôi chỉ nghĩ đến mình thôi sao? Như vậy, tôi có thể chịu đựng thêm được mấy ngày." Anh ta lại cúi đầu, "Cũng có thể bớt làm hại vài người."

"Mày không thể làm hại bất cứ ai được nữa!"

Khi thốt ra câu nói này, Phương Mộc cảm thấy một luồng khoái cảm như vừa trả được mối thâm thù. Không còn gì cần phải hỏi nữa, tiền hăm xuống địa ngục thôi.

Phương Mộc bắt đầu thu dọn đồ đạc trên bàn, đeo cặp sách lên lưng, Phương Mộc chẳng buồn liếc nhìn Mã Khải lấy một cái, giơ tay ra ấn nút đỏ trên cánh cửa.

Không có phản ứng gì.

Khi Phương Mộc và Mã Khải trò chuyện với nhau, Thái Vĩ luôn đứng trong phòng giám sát bên cạnh, chú ý từng nhất cử nhất động trong phòng qua màn hình máy quay. Một giám thị trại giam tay cầm côn cảnh sát, mắt nhìn chăm chú vào màn hình, nhưng lòng lại hướng về phòng trực ban phía đối diện. Ở đó liên tục phát ra tiếng reo hò và tiếng mắng nhiếc của các đồng nghiệp.

Cúp bóng đá thế giới, đội Pháp đấu với đội Hàn Quốc, kết quả đang là 2-2, Zidane đã bị thương rời khỏi sân.

Chuông điện thoại di động của Thái Vĩ chợt vang lên.

"Alô, cảnh sát Thái phải không ? Tôi là Tiểu Trần ở đồn cảnh sát khu Hồng Viên..."

Thái Vĩ đang định hỏi, "Tiểu Trần nào", trong điện thoại vang lên tiếng nói khẩn thiết: "Cảnh sát Thái phải không? Tôi là Từ Liên Sinh

đây."

Thái Vĩ càng không hiểu nổi, Từ Liên Sinh là ai nhỉ?

"Cảm ơn anh, anh đã cứu con gái tôi, cũng chính là cứu cả nhà tôi, tôi cảm ơn anh lắm, cảnh sát Thái à!" Giọng nói nắc nhen.

Thái Vĩ nhớ ra rồi, Từ Liên Sinh là bố của cô gái Từ Kiệt được giải cứu.

Trong gần mười phút tiếp theo, Thái Vĩ gắng hết sức mới thuyết phục được Từ Liên Sinh dừng đến Sở Công an tặng anh cờ đỏ, tín hiệu chấp chờn, Thái Vĩ đành phải bước ra ngoài hành lang mới nói chuyện xong.

"Cái ông này, thật phiền quá!" Thái Vĩ vừa than, vừa bước nhanh vào phòng giám sát. Khi đi qua phòng trực ban, nhìn thấy giám thị trại giam đang cầm côn cảnh sát, miệng há to, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, trên màn hình, Park Ji-Sung đang dẫn bóng khéo léo qua chân Dugarry.

Thái Vĩ lắc đầu bất lực, đẩy cửa bước vào phòng giám sát, vừa mới nhìn lướt qua màn hình, lập tức hét lớn: "Người đâu, mau mở cửa ra!"

Phương Mộc nín thở, lại ấn thêm lần nữa nút đỏ, vẫn không có phản ứng gì.

Cậu cảm thấy mồ hôi bỗng chốc đầm đìa trên trán. Có nên quay người lại? Sau lưng mình chính là con ác quỷ hút máu nguy hiểm nhất.

Phương Mộc vẫn quyết định quay người lại. Không thể để hẳn nhận ra sự hoảng loạn của mình, nếu không, sẽ bị rơi vào thế bị động.

"Chắc giám thị đi vệ sinh rồi." Phương Mộc cố tỏ ra thản nhiên quay trở lại ghế ngồi. Cậu điềm tĩnh ngẩng đầu lên nhìn Mã Khải, và vô cùng kinh ngạc.

Trong mắt Mã Khải đã không còn sự tin tưởng và tha thiết khi nãy nữa, mà thay vào đó là sự thù hận sâu sắc.

"Mày không thể làm hại bất cứ ai được nữa!"

Mình đúng là ngốc, sao lại nói ra câu này chứ?

Buộc phải phân tán sự chú ý của hắn.

"Sao lại có vết thương trên đầu anh?" Phương Mộc lấy hộp thuốc ra, rút một điều, để lên miệng, bật mấy lần mới châm được điều thuốc.

Mã Khải không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Phương Mộc.

Phương Mộc chợt nhớ ra, ngay đêm đầu tiên vào trong trại tạm giam, Mã Khải đã tấn công những phạm nhân khác, những vết thương này chắc là do giám thị trại giam và các phạm nhân khác gây ra.

"Anh đã tấn công những người khác?"

Mã Khải vẫn không lên tiếng, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập. Phương Mộc chú ý thấy sự thay đổi của anh ta, trong lòng vô cùng lo lắng, căng thẳng, nhưng vẫn luôn miệng nói: "Sao, uống máu của bọn họ? Không phải anh nói, máu của đàn ông cứng và thô, không dễ uống cơ mà?"

Khóe miệng Mã Khải lộ ra nụ cười quái dị.

"Khi cần thiết, cũng đành phải dùng tạm vậy, ví dụ anh chẳng hạn." Ánh mắt hắn bỗng chốc trở nên đói khát cùng cực, như là một con dơi đang nhìn thấy con mồi.

Đầu óc Phương Mộc hoàn toàn trống rỗng.

"Ha... ha..." Cậu cười khan mấy tiếng, "Anh nghĩ tôi không mang thứ gì theo khi vào đây sao?"

"Ồ?" Mã Khải đang định đứng dậy bỗng thoáng chút do dự, nhưng hắn nhanh chóng tỉnh tỉnh trở lại, "Không thể nào, họ sẽ không cho anh mang vũ khí vào đây."

"VẬY sao?" Phương Mộc cố gắng giữ nụ cười trên môi, nhưng cũng vẫn không kìm được sự run rẩy.

Mã Khải đứng dậy, giơ cánh tay khô gầy ra, tóm lấy cổ Phương Mộc.

Thần kinh Phương Mộc căng thẳng tới cùng, cậu đã hoàn toàn sụp đổ. Cậu hét lên một tiếng, ngã lăn từ trên ghế xuống, cuống cuống bò dậy chạy đến phía bên kia bàn, nhìn chăm chăm Mã Khải qua chiếc bàn. Hai người chạy vòng quanh chiếc bàn giống như đang chơi trò điều hâu bắt gà con. Mã Khải trợn trừng đôi mắt đỏ au, thở hồng hộc, miệng bắn cả nước bọt theo hơi thở. Mấy lần, Mã Khải định trèo lên bàn, đều bị Phương Mộc lấy cặp sách đánh lui lại. Các đồ vật trong cặp sách rơi vung vãi khắp phòng.

"CỨU tôi với !" Phương Mộc muốn hét to, nhưng âm thanh lại bị tắc nghẹn lại trong cổ họng, không thốt ra nổi.

Cuối cùng, Mã Khải cũng mất đi sự kiên nhẫn, lại một lần nữa nhảy lên bàn, Phương Mộc lấy cặp sách ra sức đánh, nhưng do đồ đạc trong cặp gần như đã rơi vãi hết, cặp trống không, mềm nhũn, đánh vào người Mã Khải cũng không có chút tác dụng gì. Mã Khải lấy tay che mặt, lao về phía Phương Mộc. Phương Mộc lùi lại một bước, không ngờ giẫm phải chiếc bút bi, ngã nhào.

Mã Khải nhân cơ hội đè lên người Phương Mộc, hai tay định túm chặt cổ Phương Mộc, Phương Mộc vừa cố gắng ngăn cản hấn ta, vừa dồn hết sức vào chân phải, đạp hấn bật ra xa.

Nhân lúc hấn đang lộn rên rỉ, Phương Mộc bò dậy, chạy đến bên cánh cửa sắt, ra sức gõ cửa, kêu hét cứu mạng. Còn chưa kịp kêu thét được mấy tiếng, đã cảm nhận thấy Mã Khải từ phía sau túm chặt lấy cổ áo cậu, kéo cậu ngã xuống đất.

Cuộc vật lộn giằng co khi nầy đã rút hết sức lực của Phương Mộc, cậu giãy giụa ngày càng yếu. Trong khi đó, Mã Khải gầy yếu đang thêm khát máu, do sức mê hoặc của máu mà càng lúc càng trở nên điên cuồng.

Mình sắp không gắng gượng được nữa rồi, Phương Mộc thấy cái miệng đang há to của Mã Khải ngày càng gần mình, nghiêng đầu tránh sang bên theo bản năng, không ngờ lại để lộ động mạch cổ của mình cho đối phương.

Hơi thở dồn dập của Mã Khải bắn cả vào cổ Phương Mộc, dường như có thể tưởng tượng được nỗi đau đớn tột cùng khi một hàm răng nhọn hoắt cắm vào da thịt.

Cứu tôi với...

Phương Mộc nghe thấy tiếng cánh cửa sắt nặng nề mở ra, có người lao vào, tiếp đến, đôi tay Mã Khải ấn chặt vai cậu thả lỏng ra, cả cơ thể hẫng cũng mềm nhũn, rơi xuống bên cạnh Phương Mộc. Mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng cực độ của Thái Vĩ, trong tay anh cầm côn cảnh sát.

"Cậu không sao chứ?"

Thái Vĩ giơ tay ra kéo Phương Mộc đứng dậy, Phương Mộc loạng choạng, vội túm chặt lấy bàn. Sau khi thở dốc, cậu giơ tay ra sờ cổ mình, cảm thấy vô cùng khó chịu, cúi người nôn khan mấy tiếng.

Mã Khải đã bị mấy giám thị trại giam ấn chặt xuống dưới đất, đang bị còng tay chân.

Phương Mộc đợi đến khi đôi chân không còn quá run rẩy, bèn ngồi xuống, nhặt đồ đạc rơi vãi trên đất một cách khó khăn, cho vào trong cặp sách.

Đầu Mã Khải mặc dù đã bị ấn xuống đất, nhưng hắn vẫn nhìn Phương Mộc với ánh mắt bình tĩnh đến lạ thường. Phương Mộc không dám nhìn trực diện với hắn, cố gắng né tránh ánh mắt hắn, sau khi thu dọn xong đồ, bèn lảo đảo bước ra ngoài. Thái Vĩ vội vàng đến đỡ cậu, nhưng liền bị Phương Mộc hất tay ra.

"Tránh ra !"

Một giờ đồng hồ sau, trong một quán ăn nhỏ ngoài cổng trường Đại học J, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc đang liên tục cúi đầu uống nước.

"Được rồi, vẫn còn giận tôi à?" Thái Vĩ đưa cho Phương Mộc một điều thuốc.

Phương Mộc vốn không định lấy, nhưng liếc nhìn, thấy chữ "Trung Hoa" trên điều thuốc, nên vẫn đưa tay ra nhận. Thái Vĩ vội vàng châm thuốc cho cậu, "Phải thế chứ, thôi, đừng giận tôi nữa!"

Phương Mộc ngậm điều thuốc trên miệng, lẩm bẩm một câu, hình như là: "Tôi không giận."

"Tôi đã phê bình nghiêm khắc cậu giám thị trại giam đó rồi, may mà cậu không bị làm sao, nếu không, tôi quyết không tha cho cậu ta!"

Thái Vĩ vừa nhìn sắc mặt Phương Mộc, vừa nói hằn giọng.

Sắc mặt Phương Mộc có vẻ dịu đi đôi chút. Thực ra, sự việc xảy ra lúc chiều, chính mình cũng có một phần trách nhiệm, nếu không phải vì cái câu "Mày không thể nào làm hại bất cứ ai được nữa" đã chọc giận Mã Khải, thì cậu vẫn có thể không chế được cục diện lúc đó. Chỉ có điều, cứ nghĩ đến việc Thái Vĩ rời khỏi vị trí, hại mình suýt chút nữa mất mạng, Phương Mộc vẫn cảm thấy có gì đó không vui.

"Ăn một bữa thật no say nào, tôi mời!" Thái Vĩ gọi rất nhiều món, còn gọi thêm cả mấy chai bia. Uống mấy cốc bia, hai người bắt đầu nói nhiều hơn, dường như đã quên bằng cái cảnh sợ hãi kinh hồn bạt vía lúc ban chiều.

"Chú em à, nói thật, tôi rất khâm phục chú, nếu không có chú, vụ án này không biết bao giờ mới phá được." Mặt Thái Vĩ hơi đỏ, "Nhưng tôi vẫn có chỗ không hiểu."

"Ồ, anh nói xem!"

"Ví dụ, sao cậu có thể phán đoán được ra dáng vẻ, nơi ở và hoàn cảnh gia đình của Mã Khải?"

Phương Mộc đặt cốc bia xuống bàn, "Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã đưa tôi xem những bức ảnh chụp hiện trường và báo cáo phân tích kiểm tra. Sau đó, chúng ta cùng đi đến một hiện trường, chính là hiện trường vụ ám sát Diêu Hiểu Dương và Đồng Hủy. Những thông tin đó cho tôi một ấn tượng: hỗn loạn. Không có đối tượng phạm tội rõ ràng, không hề bỏ công sức lên kế hoạch phạm tội, không cố tình xóa dấu vết hiện trường, thậm chí con dao mổ bụng nạn nhân sau khi dùng xong cũng để luôn lại hiện trường. Những điều này khiến tôi cảm nhận thấy hung thủ có thể là "sát thủ liên hoàn vô tổ chức" được nhắc đến trong chứng cứ hành vi học.

"Sát thủ liên hoàn vô tổ chức?"

"Đúng thế, nó ngược lại với "sát thủ liên hoàn có tổ chức", đây là phương pháp phân loại của Cục điều tra Liên bang Mỹ đưa ra vào những năm 80. Cái gọi là "sát thủ liên hoàn vô tổ chức" thường là chỉ những người biến thái, có trở ngại nghiêm trọng về tinh thần. Do lý trí và mối quan hệ xã hội của họ đã bị thu chột hoặc trì trệ, hơn nữa đã phần nào hoặc hoàn toàn thoát khỏi thế giới hiện thực, do đó, hiện trường gây án của họ thường có một số đặc điểm rõ nét: ví dụ phạm tội thường do bột phát nhất thời; mục tiêu là những địa điểm quen thuộc; hiện trường gây án tùy tiện và lộn xộn; tại hiện trường có thể tìm thấy rất nhiều vật chứng... Và trong các vụ ám sát uống máu này, hiện trường đều xuất hiện đầy đủ những đặc điểm nêu trên."

"Ồ!" Thái Vĩ chăm chú lắng nghe, "Nhưng chỉ dựa vào những điều này, hình như chưa đủ để phán đoán đáng vẻ và những thông tin về hung thủ thì phải?"

"Đương nhiên không thể. Nhưng tôi muốn hỏi anh một câu. Không biết anh đã từng trải nghiệm qua việc này chưa: sau khi anh nhìn thấy một người nào đó, anh liền nảy sinh thái độ yêu ghét với người đó, ví dụ, anh lập tức cảm thấy thích hoặc là ghét người đó. Hơn nữa, sau một thời gian giao tiếp, lại phát hiện ra trực giác lúc ban đầu của mình là hoàn toàn chính xác?"

"Ừ, đã từng như vậy." Thái Vĩ nghĩ một lát, gật gật đầu.

"Anh biết tại sao lại xuất hiện hiện tượng này không?"

"Không biết!" Thái Vĩ thật thà trả lời.

Phương Mộc cười, "Đó là bởi vì trước đây anh đã từng gặp một người có dáng vẻ và tính cách giống như người này, hơn nữa, người đó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong anh. Cho nên, sau khi anh gặp một người giống người đó, trong tiềm thức của anh liền "áp" những tính cách của người đó lên con người này, do đó, sẽ lập tức nảy sinh cảm giác yêu hoặc ghét đối với người này. Hơn nữa, đôi khi chúng ta có thể phát hiện ra, kiểu trực giác có vẻ duy tâm này lại rất chính xác. Điều này đã nói rõ vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Có đôi khi, những người có tính cách giống nhau, cũng có dáng vẻ giống nhau."

Thái Vĩ nhúm mày, "Cesare Lombroso[7]? Kẻ phạm tội bẩm sinh?"

[7] Nhà tâm lý học người Ý (1835 - 1909).

"Đúng vậy, trong Phạm tội nhân luận, Cesare Lombroso đúng là đã tường thuật về lý luận Kẻ phạm tội bẩm sinh, còn mạnh dạn tổng kết ra các kiểu tướng mạo của các loại tội phạm: ví dụ kẻ sát nhân thường có ánh mắt lạnh lùng, có mũi quặp điều hâu, hàm chắc khỏe, tai dài; ví dụ, kẻ trộm cắp thường có ít tóc, trán hẹp, lông mày rậm và giao nhau... Rất nhiều người đã phê phán học thuyết của ông là chủ nghĩa duy tâm, nhưng chớ nên quên rằng, Cesare Lombroso là một học giả tiêu biểu của chủ nghĩa thực chứng, những kết luận của ông đều được thiết lập trên nền tảng nghiên cứu thực chứng hết sức nghiêm ngặt. Mặc dù bị nghi là chủ nghĩa kinh nghiệm, nhưng tôi cảm thấy, lý luận Kẻ phạm tội bẩm sinh vẫn có tính khoa học nhất định. Ví dụ, khí hậu, dân tộc, văn hóa, ẩm thực đều có ảnh hưởng tới phạm tội."

"Ví dụ xem?"

"Lấy một ví dụ đơn giản nhé, vợ chồng giống nhau, anh đã từng nghe nói chưa?"

Chương 8: VUI SƯỚNG HAY KHÔNG

"Ồ là cậu à, vào đây!"

"Không làm phiền thầy chứ?"

"Làm gì có. Vẫn uống nước trắng chứ?"

"Được!"

"Mấy cuốn sách đó đã đọc xong rồi à?"

"Đúng vậy, tôi đến trả sách."

"Thế nào, đọc hiểu không?"

"Khà... khà, cũng không hiểu lắm. Nhiều chỗ không hiểu nổi."

"Khà... khà, không sao, điều này rất bình thường, đối với cậu, những cuốn sách đó quả thực hơi thâm sâu một chút. Dạo này thế nào?"

"Cũng bình thường."

"Nhưng sao sắc mặt cậu kém thế. Vẫn vì việc đó sao? Cái việc mà cậu cảm thấy sợ hãi đấy?"

"Ừm... đúng vậy!"

"Vậy, cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là cậu sợ cái gì?"

"..."

"Tôi hy vọng cậu có thể tin tưởng tôi. Nhìn tôi đây! Có thể, tôi sẽ giúp được cậu!"

"Ồ, được rồi. Tôi, tôi hơi sợ điểm danh!"

"Điểm danh?"

"Rất kỳ lạ phải không?"

"Không, tôi không thấy kỳ lạ chút nào. Tôi đã từng quen một người, anh ta không dám đi qua cầu vượt một mình."

"Gì cơ? Không dám đi qua cầu vượt một mình?"

"Đúng vậy, sau này, đã phát triển đến độ còn không dám đi một mình trên con phố nhỏ, cứ phải có bà xã đi cùng mới được."

"Nhưng, tại sao? Đây cũng là một chứng sợ hãi?"

"Đúng thế, đây cũng là một kiểu biểu hiện của chứng sợ hãi. Người này từ nhỏ đã được nuông chiều, việc gì cũng được người khác sắp xếp ổn thỏa, sau khi kết hôn thì luôn dựa dẫm vào vợ. Cho nên, trong tiềm thức của anh ta luôn có một loại nhu cầu quẩn luyến vợ như trẻ con. Nhưng trên tầng ý thức, anh ta vẫn không chịu thừa nhận lại nhu cầu trẻ con này, thế nên bèn viện cớ "chứng sợ hãi" để ép vợ anh ta có nghĩa vụ phải đi cùng với anh ta."

"Sau đó, anh ta có chữa khỏi được không?"

"Đương nhiên. Kết hợp giữa uống thuốc và chữa trị bằng hành vi, anh ta đã nhanh chóng hồi phục."

"Khà... khà... xem ra cũng chưa phải là hết thuốc chữa."

"Khà... khà... đương nhiên rồi. Thế nào, có muốn nói xem vì sao cậu lại sợ điểm danh hay không?"

"Nói thực, chính tôi cũng không biết!"

"Ồ? Vậy cậu sợ điểm danh từ khi nào?"

"Ừm, tôi cũng không nhớ nữa. Xin lỗi!"

"Khà... khà, không sao. Nào, nằm xuống chiếc ghế dựa này. Thế nào, dễ chịu không?"

"Rất dễ chịu."

"Muốn nghe chút nhạc không?"

"Đồng ý!"

"Nghe cái này trước."

"Khúc nhạc ru" của Mozar chợt vang lên trong phòng. Sau đó, là "Bài hát mùa hè" của Mendelssohn, rồi đến bài "Những thời khắc đã qua" của Sái Cầm.

"Bài hát nào khiến cậu thấy dễ chịu?"

"Bài cuối cùng, hai bài trước, tôi không hiểu."

"Được. Buổi chiều có mấy tiết học?"

"Gì cơ? Ồ, hai tiết."

"Sau đó cậu sẽ làm gì?"

"Đi đánh bóng rổ."

"Khà... khà, cuộc sống thật phong phú, có thấy mệt không?"

"Một chút!"

"Được rồi, cậu hãy xem như mình đang nghỉ ngơi. Sau đây, cậu hãy làm theo lời tôi nói. Trước tiên, cậu hãy điều chỉnh cơ thể ở một vị trí thoải mái nhất, tiếp đó thả lỏng cơ thể, từ từ hít thở sâu."

"... Giống thế này phải không?"

"Đúng rồi, tốt lắm! Từ từ thở ra, làm như thế, rất tốt! Thử lại lần nữa nào, hít thở sâu, thở ra. Tốt! Cậu thích khung cảnh thế nào?"

"Bờ biển đi."

"Được, bây giờ cậu tưởng tượng cậu đang nằm trên bờ biển. Gió biển mát lạnh, khoan khoái dễ chịu. Những đợt sóng biển rì rào vỗ vào

bờ đá. Có thể cảm nhận được tâm hồn cậu không? Rất tốt, hãy dùng tâm hồn để cảm nhận từng bộ phận trên cơ thể cậu. Khi cậu cảm nhận đến bộ phận đầu, phần đầu sẽ được thả lỏng; Khi cậu cảm nhận đến phần ngực, phần lưng, cơ thể sẽ được thả lỏng; Thả lỏng phần bụng của cậu, hơi thở sẽ càng trở nên nhẹ nhõm hơn; Khi cậu cảm nhận đến đôi tay, đôi tay sẽ được thả lỏng; Khi cậu cảm nhận đến đôi chân, chân cũng được thả lỏng. Toàn bộ cơ thể cậu sẽ càng lúc càng thư thái... Được, bây giờ cậu cảm thấy thế nào?"

"Rất... dễ chịu, trong lòng rất... thư thái. Trên người dường như có... ánh sáng trắng." Giọng rất trầm, như thể nói ra chữ nào đều tốn rất nhiều công sức.

"Tốt lắm, cậu hãy yên lặng mà hưởng thụ đi nhé."

Năm phút sau.

"Được rồi, bây giờ tôi sẽ đếm từ 1 đến 10, khi tôi đếm đến 10, tiềm thức của cậu sẽ đưa cậu về một khoảng thời gian nào đấy trong quá khứ, cậu sẽ nhìn thấy một sự việc nào đó có ảnh hưởng rất lớn đối với cậu. Khi tôi đếm đến 10, bất luận cậu nhìn thấy gì, cũng đều nói ra nhé. Sau khi nói ra, nếu đó là niềm vui, cậu sẽ ghi nhớ, nếu không vui, thì vứt nó ra khỏi trí não, được không?"

Từ từ gật đầu.

"Tốt lắm, chúng ta bắt đầu! 1- 2 - 3 - 4 - 5 - 6 - 7 - 8 - 9 - 10".

Đột nhiên, có thể nhìn thấy con người mắt đang chuyển động nhanh dưới mí mắt.

(Rất tốt, điều này chứng tỏ tiềm thức đã bắt đầu cung cấp thông tin.)

"Chúng tôi đang ở trong sân... mùi thơm của châu chấu nướng... bố tôi đeo tôi bằng xe đạp về nhà... phải làm xong hết bài tập mới được đi chơi... súng gỗ... đẹp hơn của Đại Mạnh."

(Trong khoảng thời gian cậu đang hồi tưởng lại, chắc cậu không quá 10 tuổi.)

"Tôi đang cùng các bạn chơi trò xung phong chiến đấu (giọng nói trở nên non nớt, nhí nhảnh), trong hố cát... Bé mập thật lười quá, mỗi lần bị chết đều không chịu nằm xuống... đằng kia có chú giải phóng quân đang tập luyện trong đội ngũ (giọng đầy ngưỡng mộ), uy phong quá... một hai một, một hai một... điểm danh... Vương Lập Ba, có. Mạnh Phạm Triết, có. Hi... hi, ơ, cái chú ấy sao thế nhỉ? Sao vừa đến chú ấy là lại khựng lại nhỉ? Ôi, chú chỉ huy đang nổi giận (giọng có vẻ sợ hãi)... điểm danh lại... sao lại bị khựng lại thế... vẫn điểm danh lại... chú ơ, cố lên... bị nói lắp? ... Ôi, ối, không được đánh người (cơ thể bắt đầu run rẩy)... nhiều máu quá... chú ấy bị phạt chạy một mình trên sân vận động..."

Hơi thở bỗng trở nên dồn dập, toàn thân co giật.

"Cậu nhìn thấy gì?"

"Ngã rồi (bắt đầu khóc thút thít)... trán... máu cứ chảy mãi... thầy giáo dạy thể dục... điểm danh... tát vào mặt tôi... không..."

"Được rồi được rồi, bây giờ chúng ta sẽ kết thúc lần trải nghiệm này. Tất cả những điều cậu vừa nhìn thấy, đã khắc ghi lại trong trí não cậu, dù bất cứ lúc nào, cậu cũng có thể dễ dàng hồi tưởng lại, có phải vậy không?"

"Đúng... đúng vậy!"

"Còn có thể cảm nhận được ánh sáng trắng nữa không?"

"... Có thể."

"Rất tốt, bây giờ ánh sáng trắng từ từ tan biến, cơ thể và tinh thần cậu cũng dần tỉnh lại. Khi tôi đếm ngược từ 10 đến 1, cậu sẽ hoàn toàn tỉnh lại, cậu hiểu chứ?"

"... Hiểu rồi!"

"Được, 10, ánh sáng trắng càng lúc càng nhạt, cảm thấy toàn cơ thể được thả lỏng; 9, giờ đây cậu càng lúc càng tỉnh táo; 8, dần dần hồi phục cảm giác bình thường của cơ thể; 7, ngón tay bắt đầu có cảm giác; 6, trong lòng cậu rất yên tĩnh; 5, càng lúc càng tỉnh táo; 4, cổ cậu từ từ chuyển động; 3, cậu cảm thấy toàn thân cậu đang ẩn chứa nguồn năng lượng vô tận; 2, chuẩn bị tỉnh dậy, phía trước là lối ra; 1, cậu đã hoàn toàn tỉnh lại, hãy mở mắt ra!"

Hít thở sâu.

"Trời ơi, tôi vừa rồi... bị thôi miên phải không?"

"Khà khà, cứ coi như thế đi."

"Tôi nhớ ra rồi. Năm 9 tuổi, tôi đã nhìn thấy một anh giải phóng quân nói lắp bị phạt nặng."

"Ừm, nghe có vẻ đúng là có chuyện đó."

"Sao tôi chẳng bao giờ nhớ được nhỉ?"

"Đây gọi là "mất trí nhớ do nguyên nhân xã hội", kiểu mất trí nhớ này mang tính chọn lựa. Tức là, cậu sẽ chọn lựa lãng quên những kí ức khiến cậu đau khổ, nói thẳng ra, chính là một kiểu chạy trốn."

"Tôi nhớ lại những chuyện đó, có giúp ích được gì không?"

"Đương nhiên, muốn giải quyết bất cứ sự việc gì, đều phải tìm được điểm then chốt, đặc biệt là tâm bệnh. Tìm ra nguyên nhân thì dễ xử lý thôi."

"Thầy có đồng ý giúp tôi không?"

"Cậu có tin tưởng tôi không?"

"Đương nhiên, thầy đồng ý không?"

"Khà khà, chẳng phải tôi vẫn luôn giúp cậu đó sao?"

"Cảm ơn thầy!"

"Đừng khách sáo thế. Tôi chỉ có một yêu cầu, phải giữ bí mật cho tôi, được không?"

"Được!"

Ngủ ngon. Đọc sách. Đi học. Thỉnh thoảng đánh bóng rổ.

Không cần suy nghĩ xem liệu ai sẽ bị giết. Không cần đối diện với thằng điên uống máu người. Ngay cả cơn ác mộng cũng rất ít gặp.

Đây chính là cuộc sống hạnh phúc.

Phương Mộc ngày ngày đều đi lại vội vàng hoặc thảnh thơi trong sân trường như mọi người, sống yên tĩnh giản đơn trong một tuần. Cuối tuần tranh thủ về nhà một lần, ăn no mấy bữa cơm mẹ làm, béo lên được một cân.

Thời tiết càng lúc càng nóng, kỳ lạ thay, tâm trạng cũng càng lúc càng vui hơn. Ngồi trên xe bus trên đường trở về trường, cơn gió nhẹ mơn man trên mặt, cảm giác buồn buồn rất dễ chịu. Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang rực rỡ, mũi người thấy mùi cỏ xanh. Sờ thấy những chai lọ trong cặp sách, đó là dưa muối và thịt hầm mẹ nhét vào. Uể oải dựa người vào ghế, lim dim nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Thứ cảm giác này, bao lâu rồi chưa có nhỉ?

Phương Mộc trở về ký túc xá, Đỗ Ninh đang chơi CS[8], nghe thấy tiếng Phương Mộc đẩy cửa bước vào, chẳng buồn quay đầu lại, chỉ hỏi lấy lệ: "Về rồi à?"

[8] Viết tắt tên một trò chơi trên máy vi tính Counter - Strike (Chống khủng bố).

Phương Mộc ừ một tiếng, lấy ra một chai thịt hầm, đặt lên bàn Đỗ Ninh: "Mẹ tớ làm đấy, cậu ăn thử xem."

"Hơ... hơ?" Đỗ Ninh hơi ngạc nhiên, quay lại: "Cảm ơn!"

"Cẩn thận!" Phương Mộc chỉ tay vào màn hình.

"A?!" Đỗ Ninh cuống cuống ấn bàn phím và chuột. Muộn mất rồi, "Pằng", bị bắn vỡ sọ rồi.

"Mẹ nó chứ, không chơi nữa!" Đỗ Ninh thoát ra khỏi trò chơi, mở ngăn kéo, lấy một đôi đũa, mở lọ thịt hầm, thò đũa vào khuấy mấy cái, rồi đưa lên miệng.

"Ôi, thơm quá, mẹ cậu nấu ngon quá!"

"VẬY ăn nhiều một chút, tớ vẫn còn."

"Trưa nay tớ ăn mì thôi, trộn thịt hầm, hương vị chắc chắn sẽ rất tuyệt." Đỗ Ninh lại gắp một miếng to, cho vào miệng.

"Cậu không sợ mặn à?" Phương Mộc cười.

"Người anh em, có thể nhận thấy, dạo này tâm trạng cậu rất tốt đấy." Đỗ Ninh vừa nhai vừa nói.

"VẬY sao?" Phương Mộc vừa sắp xếp đồ, vừa thản nhiên đáp lời.

"Cậu như vậy là ổn đấy, cùng trò chuyện với mọi người, đừng có giữ mãi thái độ lạnh lùng, đừng dưng."

"Mọi người đều cho rằng mình là quái nhân phải không?" Phương Mộc cười, hỏi.

"Ừm..." Đỗ Ninh do dự một lát, "Cũng không thể nói như vậy, tóm lại, đều thấy cậu sống hưởng nội."

"Khà... khà, được."

"Quãng thời gian trước, luôn cảm thấy cậu gặp phải chuyện phiền phức gì đó. Lưu Kiện Quân có một lần nói với mình là nhìn thấy cậu đêm hôm khuya khoắt đi đi lại lại ở hành lang. Cậu có tâm sự gì, cứ nói với mình. Chúng ta là bạn bè tốt, không phải sao?"

Phương Mộc nhìn Đỗ Ninh, trên mặt cậu thể hiện sự chân thành tuyệt đối.

Lần đầu tiên tặng quà cho cậu ta, đã khiến cậu ta cảm động đến nhường này.

"Đúng thế!" Phương Mộc gật đầu.

Sau khi ăn trưa xong, Phương Mộc và Đỗ Ninh mỗi người ngồi trước máy vi tính của mình. Đỗ Ninh lại tàn sát không biết mệt mỏi trong trò chơi Chống khủng bố. Phương Mộc vốn định sắp xếp lại tài liệu về vụ án Mã Khải, nhưng trong buổi chiều đẹp trời thế này, cậu thực sự không muốn để cho những thứ u ám, máu tanh bao trùm lên đầu óc mình, thế nên bèn tiện tay mở một trang web.

Cửa bật mở, Lưu Kiện Quân cầm bóng rổ và mấy người bạn cười hi hi ha ha lao vào phòng. Nhìn thấy Phương Mộc cũng đang ở đó, âm thanh của mấy cậu bạn không hện mà cùng trầm hẳn xuống. Lưu Kiện Quân thả quả bóng xuống, lấy tay véo nhẹ tai Đỗ Ninh, "Đừng chơi nữa, đi đánh bóng thôi!"

Quả bóng rổ nảy vào chân Phương Mộc, làm bắn quần bò của cậu. Lưu Kiện Quân thấy quần Phương Mộc bị bắn, ngại ngùng nói: "Xin lỗi nhé."

"Không sao." Phương Mộc xua xua tay, tiếp tục xem trang web của mình.

Đỗ Ninh cúi người lấy đôi giày thể thao trong gầm giường, đi vào chân, quay sang nói với Phương Mộc: "Cùng đi nhé?"

"Ồ, thôi."

"Đi thôi, cùng đi nào!" Lưu Kiện Quân cũng mời lịch sự.

"Cậu ấy, cậu nghĩ mình là tay chơi bóng nổi tiếng chắc, có cần phải trả tiền ra sân không?" Đỗ Ninh cười nói. Phương Mộc do dự một lát, rồi lấy chiếc quần soóc thể thao từ trong ngăn tủ quần áo.

Khi chia đội, Đỗ Ninh kéo Phương Mộc về phía đội mình.

"Các cậu phải cẩn thận, cậu ấy lợi hại lắm đấy!" Đỗ Ninh chỉ vào Phương Mộc, tỏ vẻ rất nghiêm túc.

Trận đấu bóng 4 độ 4 bắt đầu. Tám người chạy nhảy, tranh cướp trên sân bóng, không, nói một cách chính xác, trong mấy phút đầu, chỉ có 7 người thi đấu, Phương Mộc vẫn đứng im không biết nên làm gì, không đi lên tranh bóng, cũng không ai chuyền bóng cho cậu.

Đã bao lâu rồi không tham gia hoạt động tập thể như thế này rồi nhỉ? Bao lâu nay, Phương Mộc toàn chỉ luyện ném bóng một mình trên sân bóng rổ. Tham gia trận đấu bóng như thế này, cậu thấy không quen.

Đỗ Ninh gắng sức đưa bóng đến dưới rổ, sau khi nhảy lên, thấy Lưu Kiện Quân cao to đang giơ tay ra chặn. Tình thế nguy cấp, nơi khoe mắt liếc nhìn thấy Phương Mộc đang đứng ở gần đường ném phạt bóng, bèn chuyền bóng sang cho Phương Mộc.

Phương Mộc ngẩn người, đón bóng theo bản năng. Lúc này, một người cùng đội đã tiến vào phía dưới rổ bóng, xung quanh không có ai phòng thủ, Phương Mộc không nghĩ ngợi gì, bèn nhanh chóng chuyền bóng cho cậu ta. Cậu bạn đó dễ dàng ném bóng vào rổ ghi bàn.

"Tuyệt quá!" Một vài người khác khen ngợi.

Cậu bạn vừa mới ghi bàn hưng phấn chạy đến, giơ bàn tay về phía Phương Mộc, Phương Mộc bất giác cũng giơ bàn tay lên.

"Bốp" hai bàn tay đập vào nhau kêu vang.

Âm thanh này khiến con tim Phương Mộc nóng bừng lên, cậu cảm thấy một thứ cảm giác vừa thân quen lại vừa lạ lẫm đang âm thầm trở lại trong cậu.

Những buổi chiều nắng nóng đó, những tấm lưng trần nhể nhại mồ hôi đó, những tiếng reo hò ầm ĩ huyên náo thân thiện đó.

Đó là những tháng năm tuổi trẻ đã lặng lẽ rời xa cuộc sống vô tư vô lo vô nghĩ.

Bóng lại chuyển đến, đón lấy bóng, đập xuống mấy phát, nhào người, rướn vai phải, thân hình linh hoạt...

Đúng thế, hồi đó tôi đã làm như vậy.

Dừng gấp, nhảy lên, ra tay. Cảm giác thật quen thuộc.

"Bịch", quả bóng rơi thẳng vào lưới.

"Giỏi quá!" Lưu Kiện Quân reo hò.

"Tớ đã nói rồi còn gì, cậu ấy rất lợi hại." Đỗ Ninh đắc ý nói.

"Để tớ đến kèm cậu ấy." Lưu Kiện Quân chạy đến bên Phương Mộc, áp sát vào cậu.

Thời tiết càng lúc càng nóng, trận đấu càng lúc càng quyết liệt, tăng tốc độ, nhận bóng, chuyển bóng, cướp bóng, ném bóng. Mọi người đều chơi rất hăng say và thân thiện.

"Hừ, chuẩn xác quá!"

"Anh chàng này, thật không ngờ đấy!"

"Chia lại đội thôi, bọn tớ nhận Phương Mộc!"

Mồ hôi từ trên trán nhỏ xuống, Phương Mộc nhắm mắt lại.

Đúng vậy, hồi đó tôi đã vui vẻ như thế này.

Cho đến tận khi trời tối đen không còn nhìn thấy bóng nữa, họ mới luyến tiếc rời khỏi sân bóng. Khi đi qua cửa hàng trong trường, Phương Mộc mua một quả dưa hấu để lạnh.

Trở về phòng ký túc xá, mọi người xẻ quả dưa bên trong còn có cả đá bào, tranh cướp nhau ăn, có người bị nghẹn dưa hấu, ho sặc sụa, khiến cho mọi người xúm vào trâu chọc.

"Tớ nói này, Phương Mộc," Lưu Kiện Quân lau nước dưa dính trên khóe miệng: "Tham gia vào đội bóng rổ của viện ta đi, lần sau có cuộc

thì "Cup thạch sữ", cậu vào vị trí hậu vệ."

"Mình á?" Phương Mộc ném vỏ một miếng dưa hấu, đột nhiên cười nói: "Mình phải thu phí ra sân đấy."

Mọi người đều cười vang, Lưu Kiện Quân cầm miếng vỏ dưa lên làm ra vẻ định ném, Phương Mộc cười, cũng làm ra vẻ bị ném trúng.

Mọi người đang cười nói rôm rả, Mạnh Phàm Triết chợt đẩy cửa bước vào, vừa vào phòng, sém chút nữa thì trượt ngã vì miếng vỏ dưa hấu.

"Các cậu đang làm gì đấy?"

"Ra là cậu à, ăn miếng dưa hấu nhé?" Đỗ Ninh mời cậu ta.

"Mình không ăn đâu!" Mạnh Phàm Triết xua xua tay, "Mình đến tìm Tom."

"Tom? Tom gì?" Phương Mộc hỏi đầy ngạc nhiên.

"Khà khà, cậu không biết đấy," Lưu Kiện Quân nói, "Mấy hôm nay cậu ấy nuôi một con mèo, đặt tên là Tom." Cậu nháy nháy mắt với Phương Mộc, "Cho nên, giờ bọn mình đều gọi cậu ấy là Jerry."

Mọi người lại một lần nữa cười vang, Mạnh Phàm Triết lao đến bóp cổ Lưu Kiện Quân.

"Ha... ha, được rồi, tớ biết mèo của cậu ở đâu đấy." Đỗ Ninh nói rất nghiêm túc.

"Ở đâu?" Mạnh Phàm Triết thả Lưu Kiện Quân ra.

"Ở đây này," Đỗ Ninh giơ bát cơm lên, "Còn thừa cái đuôi đây, cậu có muốn ném thử không?"

"Không phải chứ." Mạnh Phàm Triết liền biến sắc mặt.

"Thơm quá!" Đỗ Ninh giả vờ chép chép miệng vẻ luyến tiếc.

"Được rồi, cậu ấy trên cậu đấy." Phương Mộc thấy mắt của Mạnh Phàm Triết như muốn nhảy ra ngoài, vội lên tiếng.

"Cậu thật là..." Mạnh Phàm Triết khôi phục lại trạng thái bình thường, giận dữ nói.

"Cậu cũng thật là quá thật thà thì phải, thế mà cũng tin." Đỗ Ninh cười vang.

Đúng lúc đó, bên ngoài hành lang vang lên tiếng gọi khẩn thiết, bức bối: "Mạnh Phàm Triết, con mèo chết tiệt của cậu ị lên giường tôi đây này!"

"Đến ngay đây!" Mạnh Phàm Triết vội vàng chạy ra, mấy người cũng chạy ra theo, "Ha ha... không biết tên ngốc nào lại gặp xui xẻo đây!"

"Được rồi, tớ cũng về đây, Phương Mộc, hôm nào chúng ta độ sức nhé, một chọi một." Lưu Kiện Quân đứng dậy, nói.

"Đồng ý!" Phương Mộc cười đáp.

"Còn về đồng vỏ dưa hấu này..." Lưu Kiện Quân giả vờ trầm tư, giơ tay ra kéo cửa, "Các cậu tự thu dọn nhé." Nói xong cười tươi rói, kéo cửa chuồn luôn.

Đỗ Ninh nhặt chiếc dép lê ném theo, kết quả là "bịch", ném ngay vào cánh cửa.

Trước khi đi ngủ, Phương Mộc vào phòng tắm gội nước lạnh. Đứng dưới vòi tắm hoa sen, nước lạnh chảy khắp cơ thể, có một thứ cảm giác sáng khoái lạ thường. Phương Mộc ngẩng đầu, để nước mặt sức lan chảy khắp mặt mình.

Bên cạnh cậu có hai nam sinh khoa Toán, vừa tắm vừa chuyện trò rôm rả về người đẹp "thân hình gợi cảm" gặp ở thư viện hôm nay.

Cách lớp cửa kính sẵn, có thể thấp thoáng cảm nhận được những ánh đèn ở trong tòa ký túc xá đối diện, vừa mơ hồ vừa ấm áp.

Thực ra, trong cuộc sống có rất nhiều niềm vui, chỉ là tôi tự cảm thấy mình không đáng được hưởng thụ.

Trở về phòng, Đỗ Ninh đã bắt đầu gáy khò khò, nhưng cậu chàng này cũng rất chu đáo, để lại đèn bàn cho Phương Mộc.

Phương Mộc cảm thấy rất mệt mỏi, lâu lắm không vận động, đầu gối và vai nhức mỏi rã rời. Không chờ cho tóc khô, cậu đã lên giường nằm.

Có thứ gì đó cộm cộm, cậu thò tay xuống dưới gối, đó là con dao găm.

Nằm trên giường, Phương Mộc ngắm nghía tỉ mỉ con dao găm, cán dao màu xanh lá cây, hơi thô, phần đã bị lửa đốt cháy sần sùi. Rút dao ra, dưới ánh đèn bàn, lưỡi dao trông vô cùng lạnh lẽo.

Phương Mộc trở người bước xuống giường, nhét con dao găm vào đồng quần áo trong tủ.

Lại lên giường, tắt đèn, đi ngủ.

Đỗ Ninh đang ngủ, nhưng trong cơn mê cậu vẫn thấp thoáng nhận ra cậu bạn cùng phòng đang trần trọc trên giường.

"Cái cậu chàng này, không phải lại gặp ác mộng rồi đấy chứ?" Cậu lăm bằm, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Một giờ sáng, Phương Mộc đột nhiên choàng tỉnh dậy, bước xuống giường, mở tủ quần áo, lấy con dao găm ra. Sắc mặt lạnh lùng, nhét con dao xuống dưới gối, kéo chăn trùm kín đầu.

Cuối cùng, cơn buồn ngủ cũng lặng lẽ kéo đến.

Chương 9: LỘ DIỆN

Chiều thứ tư, đại hội toàn trường.

Chủ đề chính của hội nghị là quán triệt cương lĩnh của Ủy ban Giáo dục tỉnh về "Học đi đôi với hành, lấy khoa học để thúc đẩy sự nghiệp vĩ đại". Giáo viên, nhân viên toàn trường đều tham gia đại hội, hội trường chật ních người. Đương nhiên, nửa già số người đều đang ngủ gật.

Thầy hiệu trưởng phát biểu. Bí thư Đảng của trường phát biểu. Người phụ trách giảng dạy và hiệu phó chuyên ngành Nghiên cứu khoa học phát biểu.

Hiệu phó Tề vừa mới được đề bạt từ chức Trưởng khoa nghiên cứu khoa học, có lẽ đây là lần đầu tiên được nổi bật trước toàn trường, có thể nhận thấy thầy rất căng thẳng, đồng thời cũng rất hưng phấn. Hai vị lãnh đạo đầu tiên phát biểu chưa đến nửa tiếng đồng hồ, còn thầy giáo này nói gần một tiếng, mới nói đến "Phương diện thứ hai của vấn đề thứ hai".

Phương Mộc ở dưới mơ màng ngủ gật gà gật gù, phòng họp rất nóng nực, có thể cảm nhận thấy giọt mồ hôi rơi xuống cổ, xuống người, cảm giác dính nhờn nhớp thật khó chịu. Cậu cố gắng mở mắt, vừa phe phẩy cổ áo, vừa nhìn xung quanh.

Khà khà, Đỗ Ninh đang ngủ rất ngon, nước dãi nhỏ ra cả vai mà còn không hay biết. Người bên cạnh chưa ngủ, nhưng đầu gật gật, có lẽ cũng sắp không thể gắng gượng được nữa rồi.

"Đồng chí Đặng Tiểu Bình đã từng nói: "Khoa học kỹ thuật là sức sản xuất đầu tiên", điều này đã nói lên địa vị quan trọng của khoa học kỹ thuật trong quá trình xây dựng hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa, đồng thời cũng đặt cho chúng ta, những người làm công tác nghiên cứu khoa học một câu hỏi. Đó chính là, vì sao chúng ta lại làm về nghiên cứu khoa học?" Hiệu phó Tề cố ý dừng lại một lát, nhưng những thính giả ở bên

dưới, người thì ngủ, người thức cũng chẳng buồn chú ý, cho nên không tạo nên được sức hấp dẫn để mọi người suy ngẫm, đành phải tự trả lời câu hỏi của mình: "Là để phục vụ thực tiễn."

Để che giấu sự sượng sùng của mình, ông cầm tách trà, uống một ngụm, nhổ bã chè, hào hứng nói: "Trước đây, chúng ta làm về công việc nghiên cứu hầy còn quá ít. Các vị giáo sư, vì lấy chức danh, vì muốn có thành quả, cứ cúi đầu làm các đề tài, rất ít người suy nghĩ xem nghiên cứu của mình có ý nghĩa hướng dẫn đối với xã hội thực tiễn hay không. Việc này đã tạo nên sự xa rời nghiêm trọng giữa nghiên cứu khoa học và thực tiễn. Thứ anh nghiên cứu ra, không có ai sử dụng, cũng không có tác dụng, vậy thì, cả ngày anh vui đầu ở trong phòng có tác dụng gì chứ?"

Ông rút từ trong túi áo ra một lá thư, huơ huơ lên rất khoa trương, "Tôi đang cầm một lá thư khen ngợi, mặc dù viết cho một sinh viên của trường ta, nhưng tôi cảm thấy, bạn sinh viên này có thể trở thành tấm gương tốt cho mỗi người chúng ta."

Cả phòng họp đột nhiên im ắng lạ thường, nhiều người đang ngủ gật gù cũng mở to mắt.

Hiệu phó Tề rõ ràng rất hài lòng về hiệu ứng này, ông bóc lá thư, rút ra mấy trang giấy, "Tin rằng mọi người đều biết, khoảng thời gian trước, thành phố J liên tục xảy ra mấy vụ giết người, thủ đoạn rất tàn nhẫn. Cơ quan công an cũng rất phiền não, vụ án mãi vẫn không phá được. Thế nhưng, một sinh viên của chúng ta, đã ứng dụng những kiến thức học được ở trường vào trong tư pháp thực tiễn, giúp đỡ cơ quan công an phá thành công những vụ án mạng liên hoàn... "

Mắt Phương Mộc mở trừng trừng.

"... Có một nạn nhân được giải cứu thành công, bố cô gái đã gửi bức thư cảm ơn này. Tôi đọc thấy vô cùng cảm động, một sinh viên đang ngồi trên ghế nhà trường, đã không sợ hiểm nguy, tích cực cố gắng, phát

huy được tác phong ưu tú của việc liên kết giữa lý luận và thực tế. Tinh thần này, đáng được chúng ta tuyên dương và noi theo!"

Đám người dưới khán đài đã bắt đầu hào hứng thì thầm to nhỏ, nhìn sang nhau.

"Trật tự! Trật tự!" Hiệu phó Tề mặt đỏ gay, giơ hai tay ra hiệu cho mọi người yên lặng, "Bây giờ, chúng tôi xin mời bạn Phương Mộc - thạc sĩ chuyên ngành Tội phạm học, khóa 2001 của Học viện Luật lên phát biểu cảm nghĩ của mình." Ông đưa micro ghé sát vào miệng, "Bạn Phương Mộc, bạn Phương Mộc, bạn ngồi ở đâu?"

Đầu óc Phương Mộc hoàn toàn trống rỗng, đến tận khi Đỗ Ninh đẩy cậu mấy cái, cậu mới định thần lại, bần thần giơ tay lên.

Một luồng ánh sáng đèn chiếu vào người cậu, một vòng tròn ánh sáng bao trùm quanh cậu.

"Mau lên đây, lên đây!" Hiệu phó Tề nhiệt tình đứng dậy.

Phương Mộc bị ánh sáng chiếu đến nhói cả mắt, cậu mơ màng nhìn xung quanh, các bạn ngồi ở hàng ghế đầu tiên đã tự động đứng dậy, tạo ra khoảng trống cho cậu. Cậu đành phải đứng dậy, cố gắng đi chen qua các bạn, đi men theo đường lên trên bục. Cái vòng tròn đó cứ di chuyển theo cậu, bên cạnh cậu liên tục vang lên tiếng bấm máy ảnh.

Đoạn đường này bao xa, sao mãi không đi đến đích? Trước mắt Phương Mộc toàn là ánh sáng trắng, cảm giác choáng váng ập đến, cậu cảm thấy mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Thầy hiệu phó Tề nóng lòng đứng đợi bên bục, kéo tay Phương Mộc lên bục khi cậu đang bước đến bậc, tiện thể nắm chặt tay cậu, bàn tay còn lại đặt lên vai cậu, nửa kéo nửa đẩy cậu đến trước micro.

"Nào nào, bạn Phương Mộc, hãy nói về cảm nghĩ của bạn."

Người Phương Mộc cứng đờ đứng trước micro, ngơ ngác nhìn đám người dưới khán đài. Ai cũng chăm chú nhìn cậu, ánh mắt mỗi người

một khác: hiếu kỳ, suy đoán, bất cần, ngưỡng mộ, còn có cả đổ kỵ.

Sau đúng nửa phút, Phương Mộc mấp máy môi, mãi mới thốt ra khỏi miệng được một chữ: "Tôi..."

Hiệu phó Tề đứng bên cạnh đã mất hết kiên nhẫn, bèn lên tiếng nhắc nhở: "Hãy nói về quá trình bạn giúp đỡ cơ quan công an phá án đi!"

Dưới ánh đèn chiếu, mặt Phương Mộc trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi chảy ròng ròng từ trán xuống, hai hàm răng cắn chặt vào nhau như bị co giật.

Mọi người bên dưới đều gần như nín thở, lặng lẽ nhìn cậu thanh niên im lặng đứng trên bục.

"Được rồi." Hiệu phó Tề cuối cùng cũng hoàn toàn hết kiên nhẫn, ông tiến đến trước micro, cười gượng gạo, "Lúc này không nói nhưng như đã nói. Bạn Phương Mộc chắc chắn có nhiều điều muốn nói, nhưng có thể nhận thấy bạn ấy đang quá căng thẳng. Bạn Phương Mộc, bạn hãy về chỗ đi!"

Đúng lúc đó, sức lực dường như mới trở lại cơ thể mình, Phương Mộc lê đôi chân cứng đờ, bước xuống khỏi bục. Cậu không trở về chỗ ngồi, mà đi ra khỏi phòng họp giữa bao ánh mắt chăm chú và tiếng thì thầm bàn tán của mọi người.

"Alô?"

"Có phải chính anh đã nói cho phụ huynh gia đình cô gái đó tên của tôi không?"

"Khà khà, thì ra là cậu. Thế nào, đã nhận được thư khen ngợi chưa?" Giọng Thái Vĩ có vẻ hân hoan.

"Anh..."

"Khà khà, nhà trường đã khen ngợi cậu chưa?"

"Anh nghĩ thế nào vậy?" Phương Mộc không muốn nói tục, cố nhin, bực bội hỏi.

"Tôi sao chứ? Chỉ là muốn tặng cho cậu niềm vui bất ngờ. Sao, cậu sợ bị báo thù à? Không đâu, yên tâm đi, Mã Khải chẳng còn người thân nào cả." Thái Vĩ thoáng ngạc nhiên.

"Bụp", điện thoại bị đập máy luôn.

Trên đường về phòng, Phương Mộc luôn cúi đầu, cố gắng đi theo mép tường. Khó khăn lắm mới về được đến phòng, Phương Mộc thăm thở phào nhẹ nhõm, vừa đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy cả một phòng chật kín người.

Bọn họ hình như đang hăng say thảo luận gì đó, Phương Mộc vừa vào, mọi người yên lặng mất mấy giây, sau đó vây lấy cậu, thi nhau hỏi: "Phương Mộc, điều thầy hiệu phó nói là thật à?"

"Cái tên sát thủ ấy trông như thế nào?"

"Nghe nói hắn ta còn uống máu, có đúng không?"

"Sở Công an có tặng thưởng tiền cho cậu không?"

Phương Mộc cố gắng thoát ra khỏi đám người vây quanh, đứng trước bàn máy vi tính của mình, quay người, nhìn khắp lượt đám người đang hào hứng chờ đợi, đột nhiên cất giọng lạnh lùng: "Ra ngoài!"

Có người vẫn lên tiếng. Phương Mộc hét lớn: "Ra ngoài!"

Mọi người đều giật mình hoảng sợ, có người càu nhàu bất mãn: "Có gì ghê gớm chứ? Chẳng qua cũng chỉ là phá một vụ án thôi mà!"

Phương Mộc quay người ngồi xuống, quay lưng lại phía họ.

Mọi người ngượng ngùng đứng đó, Đỗ Ninh nói nhỏ dàn hòa: "Cậu ấy tâm trạng không được vui, các bạn cứ về trước đi!"

Cuối cùng, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Đỗ Ninh và Phương Mộc. Phương Mộc rút ra một điều thuốc, run rẩy châm thuốc, hít một hơi thật sâu, mệt mỏi ngã người dựa vào ghế.

Đỗ Ninh thận trọng nhìn sắc mặt Phương Mộc, nghĩ một lát, mở miệng nói: "Thầy giáo cũng thật là, bảo người ta lên bục phát biểu, ít nhiều cũng phải cho người ta chuẩn bị tâm lý một chút, cứ thế đi lên, ngại quá đi chứ."

"Mình cảm ơn cậu," Phương Mộc rệu rã nói: "Nhưng xin cậu hãy ngậm miệng lại, nếu không, phiền cậu cũng đi ra ngoài!"

Đỗ Ninh bĩu bĩu môi tỏ vẻ không vui, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Chuông điện thoại vang lên, Đỗ Ninh thấy Phương Mộc không hề có ý định cử động, bèn đến nhắc máy, nói mấy câu, sau đó đưa máy cho Phương Mộc, "Phương Mộc, giáo sư Kiều tìm cậu."

Phương Mộc lấy lại tinh thần, nhắc máy.

"Alô, chào thầy Kiều."

"Phương Mộc à? Bây giờ em có bận không?" Giọng giáo sư Kiều trong điện thoại rất nhỏ, nhưng ngữ khí rất lạnh lùng, không hề có sự thân thiết như trước đây.

"Không ạ, em không bận."

"Được, em đến nhà tôi đi." Nói xong, không đợi Phương Mộc trả lời, giáo sư Kiều đã gác máy luôn.

Giáo sư Kiều Doãn Bình ngồi trong phòng khách hút từng điều từng điều thuốc, tuy chưa lâu, nhưng đã cảm thấy tức ngực. Ông đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, cố gắng nhìn ra phía xa. Bầu trời xám xịt, có đám mây đen treo lơ lửng, khiến ai nhìn thấy cũng cảm thấy không dễ chịu chút nào. Cúi đầu nhìn xuống, thấy Phương Mộc đầu tóc nhể nhại mồ hôi, đang chạy đến.

Kiều Doãn Bình nhìn thấy bộ dạng vội vã khẩn cấp của Phương Mộc, nổi bực bội trong lòng cũng đã vơi đi phân nửa.

Trong tất cả các sinh viên, Kiều Doãn Bình yêu quý Phương Mộc nhất. Ông vẫn nhớ, trong cuộc thi vòng hai sau khi các nghiên cứu sinh nhập học, cậu sinh viên này có thành tích phần viết rất bình thường nhưng ở phần nói lại biểu hiện ra khả năng thiên phú của mình. Kiều Doãn Bình hỏi liền mấy câu về lịch sử phạm tội ở phương Tây, Phương Mộc đều trả lời lưu loát, không chỉ lý thuyết cơ bản rất vững, mà sự kiến giải cũng rất độc đáo. Kiều Doãn Bình lúc đó liền quyết định nhận cậu làm đệ tử. Hơn nữa, so với những sinh viên sau khi nhập học học hành lười biếng, Phương Mộc chăm chỉ hơn nhiều, ngoài môn học bắt buộc, cậu còn thường xuyên đến cơ quan tư pháp thu thập tài liệu. Kiều Doãn Bình rất tán thành phương pháp này, ông luôn cho rằng, cách tốt nhất để nghiên cứu tội phạm học chính là để sự thực lên tiếng. Nhưng hôm nay, cậu sinh viên luôn được ông sủng ái đã làm ông nổi giận lôi đình.

Tiếng chuông cửa vang lên, bà vợ đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, nhìn thấy mặt Kiều Doãn Bình nặng trĩu, thở dài một tiếng, đứng lên ra mở cửa.

"Phương Mộc đấy à, mau vào đây!"

"Em chào cô!"

Bà lấy cho Phương Mộc một đôi dép đi trong nhà, khẽ nói: "Ông ấy ở trong thư phòng, lại nổi nóng rồi, cứ thuận theo ý ông ấy một chút, dù ông ấy có nói gì em, em cũng đừng phản bác lại nhé!" Phương Mộc gật gật đầu.

Giáo sư Kiều nhíu mày, ngồi trên ghế xoay, im lặng nhả khói thuốc. Phương Mộc không dám ngồi xuống, đứng im, hai tay thông xuống. Giáo sư Kiều hút xong điếu thuốc, chỉ sang chiếc ghế bên cạnh, rồi lại đẩy bao thuốc lá sang. Phương Mộc thận trọng ngồi xuống, do dự một lát, sau đó rút ra một điếu, châm thuốc.

Hai người ngồi yên lặng hút thuốc, không khí dường như cũng ngưng tụ lại. Cuối cùng, vẫn là giáo sư Kiều lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch: "Chiều nay, việc thầy hiệu phó Tề nói, là thật à?"

Phương Mộc giật thót một cái. Thực ra, trước khi đến đây, cậu đã dự liệu được giáo sư Kiều tìm cậu là vì việc này. Việc Thái Vĩ tự ý tiết lộ tên của mình cho người nhà Từ Kiệt, và cả việc hiệu phó Tề yêu cầu cậu lên bục phát biểu trước toàn trường, tất cả những việc này đều khiến Phương Mộc rất bức bối. Nói thật, việc giúp cơ quan công an phá vụ án hình sự chẳng có gì là đáng xấu hổ cả, nhưng Phương Mộc không muốn vì thế mà bị mọi người chú ý, cho nên, nguyên nhân khiến cậu bức bối bắt nguồn từ tính cách của cậu. Nhưng giáo sư Kiều lại phản cảm gay gắt với sự việc này, khiến Phương Mộc vô cùng bất ngờ.

"Dạ, việc này..." Phương Mộc không biết phải trả lời thế nào.

"Em hãy nói xem, đúng hay không?" Giọng thầy Kiều cao vút lên.

"Đúng ạ!" Phương Mộc thật thà công nhận.

"Em nói tỉ mỉ xem nào, rốt cuộc là chuyện gì?"

Phương Mộc đành phải kể tỉ mỉ lại tất cả quá trình vụ án của Mã Khải cho thầy Kiều nghe.

Nghe xong, thầy Kiều trầm ngâm một lúc, sau đó nói: "Đây là lần đầu tiên em làm như vậy à?"

Phương Mộc do dự giây lát, lắc đầu nói: "Không phải ạ."

Thầy Kiều "hừ" một tiếng rồi không nói gì, lấy một điếu thuốc trong bao thuốc, "xoẹt" một tiếng, châm thuốc, nhúm mày bắt đầu hút.

Phương Mộc định lên tiếng hỏi, nhưng lại không dám nói, chỉ có thể bất lực ngồi im.

"Phương Mộc," giáo sư Kiều đột nhiên cất tiếng hỏi: "Bản chất của việc khắc họa tâm lý tội phạm là gì? "

"Dạ?" Phương Mộc ngẩn người, nhưng cậu lập tức định thần lại, "Khắc họa tâm lý tội phạm là một kiểu suy đoán đối với hành vi phạm tội sau khi trải qua huấn luyện chuyên ngành," cậu dừng lại giây lát, "Loại ý kiến này không phải là kết luận có tính khoa học."

"Vậy cậu nghĩ cậu là người được huấn luyện xuất sắc về khắc họa tâm lý tội phạm sao?"

"... Không phải ạ." Phương Mộc cúi đầu, nói lí nhí.

"Vậy thì cậu dựa vào đâu mà cho rằng mình có thể cung cấp cho cơ quan tư pháp cái gọi là ý kiến đấy, làm ảnh hưởng đến nhận định của tổ chuyên án đối với nghi phạm?!" Giọng giáo sư Kiều cao vút.

Phương Mộc không lên tiếng, nhưng giờ cậu đã hiểu vì sao giáo sư Kiều lại nổi giận.

"Một người nghiên cứu tội phạm học giỏi, phải có sự kính sợ đối với chuyên ngành của mình và đối tượng nghiên cứu." Giáo sư Kiều nói đầy kích động, "Đặc biệt là khi anh ta dùng kiến thức khoa học để hướng dẫn tư pháp thực hành, trước tiên anh ta cần nền tảng học thuật vững chắc, tiếp đến là cần thái độ thận trọng và nghiêm túc. Cậu phải biết rằng, ý kiến của chúng ta có thể sẽ ảnh hưởng tới quyền lợi, tự do, thậm chí sinh mạng của một con người. Đây không phải là trò đùa!" Ông lấy tay gõ gõ xuống mặt bàn, "Thước đo giá trị thực sự của một người nghiên cứu tội phạm học không phải là xem anh ta có phát biểu được nhiều đề tài luận văn, tổ chức được nhiều chuyên đề hay không, mà phải xem lương tri học thuật của anh ta, xem anh ta có thể dùng lý luận vững chắc, kinh nghiệm phong phú để cung cấp sự giúp đỡ khoa học được cho tư pháp thực hành hay không." Ông quay mặt sang Phương Mộc, "Chứ không phải chỉ dựa vào việc đọc qua mấy cuốn sách, dựa vào cái gọi là thiên phú, dựa vào sự khôn vặt để gặp may."

Phương Mộc mặt đỏ tía tai, im lặng lắng nghe, không dám hé răng nói nửa lời.

"Vụ án Mã Khải, xem ra tưởng cậu thu được thắng lợi lớn. Nhưng theo tôi thấy, hoàn toàn là do cậu gặp may."

Phương Mộc ngẩng đầu lên.

"Không phục phải không?" Giáo sư Kiều hằm hằm mặt, "Thứ nhất, đặc trưng "Sát thủ liên hoàn vô tổ chức" của Mã Khải đã quá rõ ràng, sau này nếu không có ai coi vụ anh ta là vụ án điển hình, tôi sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên đấy; thứ hai, khi cậu phán đoán địa điểm hiện trường Đồng Hủy bị giết hại, căn cứ vào cái gì chứ? Trực giác? Mặc dù cậu đã may mắn đoán trúng, nhưng cậu có biết rằng, nếu như cậu đoán sai, có thể sẽ làm lỡ mất thời gian để cứu nạn nhân! Có thể lúc đó Đồng Hủy vẫn chưa chết! Thứ ba, sau khi Từ Kiệt bị bắt giữ, rõ ràng cậu cảm thấy không phù hợp với quy luật gây án của hung thủ, tại sao không hề suy nghĩ đến khả năng do người khác mô phỏng theo cách làm của anh ta, mà lại kiên quyết cho rằng đó là hung thủ tích lũy nguồn máu?"

Trán Phương Mộc toát mồ hôi lạnh, trong trí óc nhanh chóng hồi tưởng lại toàn bộ quá trình vụ án của Mã Khải.

Đúng vậy, quả thực là mình quá may mắn.

Mình tự tin quá, nếu có bất cứ một sơ hở nào, đều có thể tạo ra một kết quả hoàn toàn khác.

Giáo sư Kiều nói đã thấm mệt, cầm tách trà Long Đỉnh đã lạnh ngắt từ lâu, đưa lên miệng uống, ngẩng đầu nhìn thấy bộ dạng Phương Mộc, cũng mềm lòng hơn, giọng nói cũng hòa nhã hơn nhiều.

"Tinh thần nghiên cứu chủ nghĩa thực chứng của cậu đáng được khẳng định, nhưng chàng trai à, cậu hơi nóng vội đấy. Nếu muốn phát huy tác dụng ở lĩnh vực tư pháp hình sự, cậu còn phải cố gắng học tập thêm 20 năm nữa."

Phương Mộc gật mạnh đầu.

Đúng lúc đó, cô đẩy cửa bước vào, "Cô gói sủi cảo, Phương Mộc ở lại ăn tối nhé?" Phương Mộc vội từ chối, giáo sư Kiều trừng mắt, "Sao,

phê bình cậu vài câu, cậu đã có ý kiến rồi à?" Nói xong, bèn đẩy Phương Mộc ra bàn ăn.

Trước khi Phương Mộc ra về, giáo sư Kiều nhét vào tay cậu một cây thuốc Phù Dung Vương. Đứng trên ban công, nhìn cậu hòa lẫn vào bóng tối, giáo sư Kiều thở dài: Một sinh viên xuất sắc. Mặc dù ông ra sức tìm sơ hở về sự suy đoán và khắc họa của Phương Mộc, nhưng giáo sư Kiều không thể không thừa nhận, trong lòng ông, ông vẫn khen ngợi cậu nhiều hơn.

Chỉ có điều, hy vọng sai lầm tương tự sẽ không xuất hiện đến hai lần.

Về đến sân trường, Phương Mộc không muốn trở về phòng, cứ nghĩ đến những ánh mắt hiếu kỳ đó là cậu không thể chịu đựng nổi, do dự một lát, cậu quàng sang đường dẫn đến sân vận động.

Bạc thêm trên sân vận động vẫn còn sót lại hơi ấm từ ánh sáng ban ngày, ngồi xuống, cảm thấy rất dễ chịu.

Trong bóng đêm, từng đôi từng đôi khoác tay nhau đi quanh sân vận động không biết mệt mỏi, liên tục vang lên những tiếng cười đùa vui vẻ xuyên qua màn đêm đến tận tai Phương Mộc, khiến cậu bất giác mỉm cười.

Bỗng nhiên rất muốn hút thuốc, Phương Mộc bóc tuýt Phù Dung Vương, cầm một điếu, châm thuốc.

Thực ra, bao lâu nay, Phương Mộc không biết mình đang làm gì. Cậu dường như luôn theo đuổi một loại cuộc sống nào đó, thế nhưng bảo cậu miêu tả lại khung cảnh của cuộc sống đó rốt cuộc như thế nào, cậu lại thường cảm thấy rất mơ hồ. Sự suy nghĩ không lúc nào ngừng nghỉ; những phán đoán trong khoảnh khắc; hiện trường lạnh lẽo; những tài liệu khiến ai cũng phải rùng mình lạnh gáy trong máy vi tính; cơn ác mộng không có hồi kết. Tất cả những thứ này, suốt hai năm nay giống như một "người bạn" đồng hành như hình với bóng, lúc này đây, lại khiến cậu cảm thấy mỗi một vô cùng.

Rốt cuộc mình muốn gì?

Khi sắp đến giờ đóng cổng ký túc xá, Phương Mộc trở về phòng. Vừa bước vào, Đỗ Ninh đã nói với cậu, mẹ cậu đã gọi đến rất nhiều lần.

Gọi về nhà, mới đổ một hồi chuông, đã nghe thấy tiếng mẹ.

Chắc mẹ luôn ngóng chờ ở bên cạnh điện thoại.

"Sao giờ con mới về?"

"Dạ, con đi ra ngoài." Phương Mộc không muốn nói nhiều, "Mẹ gọi con có việc gì ạ?"

"Không có việc gì, lần trước con về nhà, trông gầy quá, mẹ và bố con đều rất lo lắng cho con, nên cũng muốn trò chuyện nghiêm túc với con, nhưng con đã vội về trường ngay rồi."

"Ồ, con không sao, bố mẹ đừng lo. Bố mẹ dạo này thế nào ạ?"

"Bố mẹ đều khỏe." Mẹ dừng lại một lát, "Tiểu Mộc, con có thể nói cho mẹ biết, rốt cuộc dạo này con đang làm gì không?"

"Con chẳng làm gì cả, đi học, đọc sách."

"Có phải con vẫn giúp Sở Công an phá án không?"

"Không có." Nói dối mẹ đẻ của mình là việc khó khăn nhất, chính Phương Mộc cũng cảm thấy giọng nói của mình khang khác.

Mẹ im lặng một lúc, thở dài, "Con à, mẹ cũng nhiều tuổi rồi, đừng làm mẹ phải lo nghĩ nữa, được không? Cả ngày con cứ làm những thứ đó, giao lưu với những người đó, con biết mẹ lo lắng đến nhường nào không?"

Phương Mộc lặng im.

"Mấy ngày nay, mẹ cứ gặp ác mộng, mơ thấy con bị cái tên Ngô Hàm giết, lần nào cũng bị hoảng sợ bừng tỉnh, bố con hỏi mẹ có chuyện gì, mẹ cũng không dám nói với ông ấy."

"Mẹ, mẹ đừng nghĩ ngợi lung tung, chuyện đó đã qua lâu rồi."

"Mẹ biết, nhưng mẹ không thể nào khống chế được mình." Giọng mẹ nức nhen, "Tiểu Mộc, con có thể hứa với mẹ, không bao giờ làm những việc nguy hiểm đó nữa, chỉ làm một người bình thường an phận, có được không con?"

"... Vâng."

"Con hứa chứ?"

"Con hứa."

Đặt điện thoại xuống, Phương Mộc ngồi thẩn thờ một lúc trên ghế, sau đó lấy đồ rửa mặt đánh răng, đứng dậy đi đến phòng vệ sinh.

Trên tường trong phòng vệ sinh có một tấm gương lớn, phản chiếu thân hình một cậu thanh niên trẻ trông hơi gầy, bên trên để trần, làn da trắng, ngực lép. Phương Mộc ghé sát lại gần soi mình trong gương: tóc để đầu cua, vàng trán rộng, nhợt nhạt, má hóp, trong mắt có tia máu đỏ, cằm để râu, lông mày quăn vào nhau, nếp nhăn nơi khóe mắt hằn rất sâu.

Đây là mình - chàng trai mới chỉ có 24 tuổi sao?

Trong cuộc sống, không phải chỉ có mỗi tội phạm giết người.

Chương 10: NGÔI SAO 5 CÁNH

TRÊN CÁNH CỬA

Ngày 30 tháng 6 năm 2006, Yokohama - Nhật Bản, trận chung kết Word cup, đội Basil gặp Đức.

Từ khi diễn ra Word cup, tất cả các quán ăn nhỏ trước cổng trường đều cung cấp dịch vụ xem bóng đá. Hôm nay là trận chung kết, quán ăn nào cũng chật kín người.

Phương Mộc và mấy cậu bạn cùng ngồi trong quán ăn Tứ Xuyên hiệu "Quảng Nguyên", trước mặt là mấy chai bia, trên bàn bày la liệt vỏ lạc và vỏ đậu, mấy đĩa thức ăn bình dân đã sạch nhẵn. Những bàn khác cũng ở tình trạng tương tự. Ai cũng ngẩng đầu nhìn lên chiếc tivi màu 21 inch treo trên tường. Chủ quán đứng sau quầy lách tách ấn máy tính, thầm ước, giá như Word cup mỗi tháng tổ chức một lần thì tuyệt biết mấy.

Phương Mộc bị Đỗ Ninh, Trâu Đoàn Kết, Lưu Kiện Quân cổ kéo đến đây bằng được, vốn không muốn đi, nhưng nghĩ ra, thấy cũng không có việc gì cần làm, thôi thì đến đây tụ tập cũng được, chỉ có một điều kiện: không đến quán đồ nướng.

Người trong quán ăn đương nhiên chia làm hai phe: một phe ủng hộ đội Brasil, một phe ủng hộ đội Đức vô địch. Phương Mộc không hiểu nhiều về bóng đá, các cầu thủ trên sân, ngoài Ronaldo ra, cậu không biết tên ai cả. Thấy bọn Đỗ Ninh ủng hộ đội Brasil, nên lúc đó cũng bỗng nhiên trở thành fan hâm mộ của đội Brasil.

Nửa đầu trận đấu, không đội nào ghi bàn, qua cục diện trận đấu, có thể nhận thấy đội Brasil hơi bị động, đội Đức có mấy cơ hội rất tốt, đáng tiếc đều không tận dụng thành công. Trong lúc nghỉ giải lao giữa hai hiệp đấu, những fan hâm mộ bóng đá trong quán vừa thưởng thức lại những

pha bóng hay quay lại, vừa lớn tiếng tranh luận xem đội nào sẽ giành cup, liên tục có người cá cược bữa ăn đêm. Cho đến tận khi hiệp đấu thứ 2 bắt đầu, mọi người mới dồn sự chú ý lên màn hình. Lần đầu tiên làm fan hâm mộ bóng đá, kết quả là đội mình ủng hộ lại biểu hiện không được tốt, lúc đầu Phương Mộc cảm thấy thật vô vị, cứ ngồi uống rượu, ăn lạc, sau đó, dần dần bị tâm trạng hào hứng của mọi người lan truyền đến, thỉnh thoảng cũng reo hò cổ vũ.

Đội Brasil phản công thành công, Ronaldo chuyền bóng cho cầu thủ mang áo số 10 (Đỗ Ninh nói với cậu cầu thủ số 10 tên Rivaldo), Rivaldo đá bóng xa từ ngoài vòng cấm, sức bóng không mạnh, thủ môn đội Đức Kahn nhẹ nhàng ngã người chuẩn bị đón bóng, không ngờ ôm bóng không dính, bóng bật ra khỏi tay.

"Đừng thả tay ra chứ!" Cậu thanh niên cao to bàn bên hét lớn. Lời nói chưa dứt, Ronaldo đã có mặt kịp thời đệm bóng cận thành nhẹ nhàng bằng chân phải, bóng lăn vào góc trái khung thành. Đội Brasil dẫn trước 1:0!

Trong quán rộ lên những tiếng hét vang, tiếng reo hò, tiếng chửi thề.

"Kahn quá chủ quan!" Anh chàng cao to lắc đầu nói: "Quả bóng dính cỏ, lẽ ra phải lấy người đè lên, lấy tay ôm, rất dễ bị trượt khỏi tay. Kahn tự tin quá!"

"Khà... khà, chuyên nghiệp quá!" Trâu Đoàn Kết cười nói.

"Ôi, thần tượng ơi, anh đừng có để tôi phải thất vọng nhé." Anh chàng cao to nhìn chăm chăm vào màn hình, nét mặt ủ dột giống y như Kahn.

"Khúc Vĩ Cường, khoa Vật lý." Lưu Kiện Quân nói nhỏ với Phương Mộc, "Là thủ môn đội bóng đá trường ta."

"Ồ, chẳng trách."

Đội Đức bắt đầu ra sức phản công, nhưng vẫn cứ luôn thiếu người ghi bàn. Đến phút thứ 79, Rivaldo bỏ bóng. Ronaldo thoải mái dứt điểm bằng chân phải ở sát vạch 16m50, đưa bóng vào góc xa trước sự bó tay của Kahn, giành chắc phần thắng.

Những cổ động viên của đội Đức chửi bới ầm ĩ. Khúc Vĩ Cường thở dài, nói: "Chắc hẳn đội Brasil đã nghiên cứu kỹ đặc điểm kỹ thuật của Kahn, anh ấy sợ nhất là những quả bóng tầm thấp."

Trận bóng vừa kết thúc, các bạn sinh viên người thì hào hứng huyết sáo vang, người thì buồn rầu ủ rũ, đều lần lượt thanh toán tiền ra về. Khúc Vĩ Cường hét lớn: "Ông chủ, cháu mua thêm 4 chai bia mang về." Cô gái nhỏ nhắn vẫn luôn ở bên cậu cùng xem đá bóng khẽ nhắc cậu: "Anh đừng uống nữa, hôm nay đã uống nhiều quá rồi!"

"Em quản lý anh đấy à?" Khúc Vĩ Cường trừng mắt, "Trận bóng đá u uất thế, uống chút bia cũng không được chắc?"

Cô gái chu chu miệng, không nói gì.

Phương Mộc chẳng buồn quan tâm đến kết quả trận đấu, có điều, uống bia quá nhiều, bàng quang căng phồng vô cùng khó chịu, vội vàng trở về ký túc xá, vào nhà vệ sinh để giải tỏa trước đã. Toàn thân nhẹ nhõm bước về phòng, lại nhìn thấy Đỗ Ninh tay cầm miếng giẻ đang ra sức lau chùi gì đó trên cánh cửa phòng.

"Sao thế?" Phương Mộc vừa vẩy những giọt nước dính trên tay vừa hỏi: "Cậu đang lau gì thế?"

"Không biết là ai vẽ," Đỗ Ninh chỉ tay vào cửa, "Có thể là ai đó giở trò đùa ác."

Phương Mộc nhìn theo tay Đỗ Ninh, trên cửa vẫn còn sót lại mấy vết mờ mờ chưa lau sạch, chắc là dùng bút dạ viết, gạch ngang dọc nhiều nét.

"Vẽ gì vậy?"

"Hình như là ngôi sao năm cánh." Đỗ Ninh nhíu mày, "Cái đĩa nào dở hơi rồi việc."

"Sao năm cánh?" Phương Mộc nhìn lên cánh cửa các phòng khác ở hai bên hành lang, các cánh cửa đều sạch sẽ.

"Vẫn chưa lau xong à?" Lưu Kiện Quân thò đầu ra từ cánh cửa chéo phía đối diện.

"Sắp xong rồi." Đỗ Ninh miết thật mạnh, vết tích trên cánh cửa cuối cùng đã biến mất.

"Xì, cũng thật đáng sợ đấy, có vẻ hơi giống Alibaba và 40 tên cướp!" Lưu Kiện Quân làm mặt quỷ.

Phương Mộc cười, "Chốc nữa tớ sẽ vẽ các ngôi sao lên tất cả các cửa phòng trong ký túc xá."

Nửa đêm, Phương Mộc đột nhiên tỉnh giấc.

Trong phòng vang lên tiếng sột soạt. Phương Mộc gắng gượng mở mắt, nhờ vào ánh trăng ngoài cửa sổ soi vào, quan sát khắp căn phòng rộng chưa đến 10m2 một lượt. Đột nhiên, cậu nín thở.

Có người đang đứng trước cánh cửa phòng đóng chặt.

Phương Mộc muốn thò tay xuống dưới gối để lấy con dao găm, nhưng toàn thân dường như đông cứng, không nhúc nhích nổi. Cậu muốn mở miệng ra gọi Đỗ Ninh, nhưng giọng lại bị nghẹn lại trong họng, không thể thốt nên lời.

Người đó dường như không nhận ra Phương Mộc đã tỉnh giấc, anh ta quay lưng lại với Phương Mộc, tay anh ta đang từ từ vẽ các nét trên cánh cửa. Theo những động tác của anh ta, những nét vẽ đều bốc cháy. Mũi người thấy mùi cháy khét.

Trên cửa, hình ngôi sao năm cánh đang rực cháy.

Người đó từ từ quay lại, nhờ ánh lửa, Phương Mộc nhìn thấy gương mặt không còn nguyên dạng của Ngô Hàm.

Không...

Trước mắt bỗng xuất hiện ánh sáng chói mắt. Bên tai vang lên tiếng gọi của Đỗ Ninh: "Phương Mộc, Phương Mộc, cậu sao thế?"

Cuối cùng Phương Mộc cũng mở mắt, trong lúc mơ màng, cậu nhìn thấy khuôn mặt kinh hãi của Đỗ Ninh.

"Sao thế, lại gặp ác mộng à?"

Phương Mộc gắng gượng ngồi dậy, đẩy Đỗ Ninh ra, nhìn về hướng cánh cửa.

Trên cánh cửa chẳng có gì ngoài hai tờ thời khóa biểu. Là giấc mơ.

Phương Mộc mệt mỏi rũ rùi nằm vật xuống, cảm thấy bên dưới ẩm ướt, giơ tay sờ, thật không ngờ mồ hôi của mình đã làm ướt đầm ga giường.

"Cậu không sao chứ?" Đỗ Ninh đưa cho cậu một chiếc khăn mặt.

"Cảm ơn, tớ không sao, cậu mau ngủ đi." Phương Mộc đón lấy chiếc khăn, lau khô mặt và cổ. Đỗ Ninh tắt đèn, gian phòng lại trở nên tĩnh mịch.

Nhưng Phương Mộc thì không ngủ lại được. Rõ ràng, giấc mơ này hoàn toàn khác với những giấc mơ giống y như nhau trước đây.

Sao năm cánh? Đại diện cho cái gì nhỉ?

Ngôi sao năm cánh là kí hiệu liên quan đến sự sùng bái tự nhiên xuất hiện sớm nhất trên thế giới, cũng là một kiểu hoàn mỹ, thanh khiết nhất trong hình học. Lúc đầu, sao năm cánh đại diện cho nữ giới, sau đó bị hiểu sai thành tượng trưng cho tín đồ dị giáo. Đến thời cận đại, đã trở thành kí hiệu của chiến tranh.

Chắc không phải có người muốn tìm mình để khiêu chiến chứ? Phương Mộc nghĩ và tự cảm thấy nực cười.

Không cần phải nghĩ nữa, chẳng phải vừa mới hứa với chính mình, là sẽ làm một người bình thường, giản đơn sao?

Sau đó, Phương Mộc ngủ rất say, nếu không nhờ Đỗ Ninh gọi cậu dậy ăn sáng, không biết cậu sẽ ngủ đến lúc nào

Hai người đi chậm rãi đến nhà ăn, vừa đi vừa nói chuyện. Liên tục có những người vội vàng chạy qua, lúc đầu, Phương Mộc không chú ý, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện có gì đó bất thường, mọi người gần như đều chạy về một hướng: sân vận động.

"Sao thế?" Đỗ Ninh kéo tay một cậu sinh viên khoa ngoại ngữ.

"Không rõ, nghe nói có người chết ở sân vận động".

Sân vận động nằm ở phía tây bắc của trường, ở giữa sân là một sân bóng đá đạt tiêu chuẩn, được phủ bởi lớp cỏ nhân tạo hiếm có lúc đó, xung quanh là đường đua trái nhựa dành cho môn điền kinh. Lúc này, bên ngoài sân vận động có mấy chiếc đèn xe cảnh sát đang nhấp nháy, bước vào trong sân vận động, phía bắc cầu môn có đến mấy trăm người vây quanh. Trên khán đài cũng chật kín sinh viên vừa sợ hãi vừa hào hứng. Chưa kịp đi đến, Phương Mộc đã nhìn thấy Lưu Kiện Quân cao kều đang chen giữa đám đông, kiễng chân nhìn dáo dác xung quanh. Phương Mộc đi đến bên cậu ta, vỗ vai, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Lưu Kiện Quân dường như giật nảy mình, quay đầu lại nhìn thấy Phương Mộc, cười nói: "Khà khà, thần thám đến rồi à?"

Phương Mộc chẳng thèm để ý đến cậu ta, cũng nhón chân lên nhìn vào trong, "Sao thế, nghe nói có người chết à?"

"Đúng vậy, nhưng không biết là ai, đông người quá."

Mấy sinh viên chen được lên trước, bị những người đứng sau đùn đẩy, vô cùng khó chịu, quay đầu lại định căn nhắc, nhìn thấy Phương

Mộc, tự giác nhường đường, trên mặt thể hiện sự kính sợ. Phương Mộc hơi ngượng, đang định đi khỏi đó, liền bị Lưu Kiện Quân và Đỗ Ninh đi đằng sau đẩy vào giữa đám đông.

Hiện trường đã bị cảnh sát cách ly bằng đường cảnh giới. Ngược lại với bên ngoài chen lấn chật chội, bên trong đường cảnh giới trông thật rộng rãi. Dưới cầu môn có một thi thể đang nằm sấp, nhìn dáng vẻ có lẽ là nam giới. Mặt anh ta vùi trong cỏ sinh học, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng hai cánh tay giơ ra hai bên trông vô cùng quái dị.

Mấy vị bác sĩ pháp y mặc áo blue trắng đang bận rộn bên cái xác, một vị pháp y hết sức thận trọng lấy từ cạnh cột cầu môn cánh trái ra một vật thể trắng nhợt, ngắm nghía thật kỹ. Những sinh viên đứng xem xung quanh đều phát ra tiếng kêu kinh hãi, đó là một bàn tay.

Không lâu sau, các bác sĩ pháp y lật ngửa thi thể, khuôn mặt của cái xác khô cứng đã lộ ra, mấy sinh viên đứng xung quanh phát ra tiếng kêu hãi hùng.

"Là ai thế?" Lưu Kiện Quân vươn cổ thật dài, cố gắng nhìn, "Sao trông quen thế nhỉ?"

Phương Mộc cũng cảm thấy quần áo mặc trên người nạn nhân trông rất quen, nhưng nhất thời không nhớ được ra là đã nhìn thấy ở đâu.

"Tớ đi ra kia nhìn xem." Lưu Kiện Quân đi men theo đường cảnh giới, chen đến vị trí đối diện với mặt nạn nhân. Mấy phút sau, mặt cậu trắng bệch quay trở về bên cạnh Phương Mộc và Đỗ Ninh.

"Là Khúc Vĩ Cường, bàn tay bị chém đứt, thảm lắm!"

Suốt cả một ngày trời, khắp mọi nơi trong trường đều bàn tán xôn xao về vụ ám sát xảy ra trong sân vận động. Liên tục có người đến tìm Phương Mộc để thăm dò tin tức, ý tứ là: việc này cậu không quản, thì ai quản chứ?

Phương Mộc vô cùng buồn bực, sau khi trợn trừng mắt với người thứ N đến hỏi thăm tin tức, cuối cùng cậu không thể chịu đựng được nữa,

đánh phải ra khỏi phòng, trốn vào một nơi yên tĩnh. Cậu không muốn đi đến những nơi đông người, cố tình đi ở những nơi tối, bất giác, không ngờ lại đi đến sân vận động.

Thường ngày, đây chính là địa điểm lý tưởng nhất cho những đôi yêu đương, thế nhưng, hôm nay lại vắng lặng không có lấy một bóng người. Chắc là do màn thảm kịch đáng sợ lúc sáng đã làm mọi người sợ hãi, chốn phong nguyệt biến thành nơi giết người, ai còn có tâm trạng tán tỉnh yêu đương ở chốn này nữa. Phương Mộc bước từng bậc cầu thang đi đến sân bóng, giẫm lên lớp cỏ nhân tạo mềm mại, đi thẳng đến phía bắc cầu môn.

Cỏ khu vực cạnh cầu môn đã bị giẫm cho tan nát hết cả. Một hình người được vẽ bằng phấn trắng lặng lẽ nằm đó, hai cánh tay ngăn ngùn thò ra chỉ hướng về hai bên cầu môn cánh trái, cánh phải. Phương Mộc đứng yên, nhìn chăm chăm vào hình vẽ một lúc, rồi dần dần đi đến phía cột cầu môn cánh trái. Sáng hôm nay, một bàn tay của Khúc Vĩ Cường đã tìm được ở đó. Một bàn tay khác lại bị hung thủ đặt ở cột cầu môn cánh phải.

Phương Mộc cúi người xuống, trời tối đen, không còn nhìn rõ vết máu nhiều hay ít trên cọng cỏ, nhưng chắc là không nhiều lắm. Có lẽ bàn tay bị chặt sau khi Khúc Vĩ Cường chết.

Phương Mộc lại quay lại vị trí hình vẽ, giờ hai cánh tay theo như dáng vẽ trong hình, bỗng xuất hiện thứ cảm giác nhẹ nhàng bay bổng, gần như suýt ngất. Cậu lập tức đứng thẳng người, nhanh chóng lùi lại mấy bước.

Cầu môn trước mặt lặng lẽ đứng đó, khuôn mặt của Khúc Vĩ Cường đè lên vạch cầu môn. Mọi thứ trước mắt khiến cho cầu môn vốn bình thường giản đơn bỗng trở nên hiểm ác dị thường, giống như là một cánh cửa sinh tử, và người chết chỉ để lại dấu vết cuối cùng của mình trên thế giới này bằng một đường viền đơn giản nhất.

Phương Mộc thận trọng bước lên phía trước từng bước một, bước qua vạch cầu môn và nín thở.

Chẳng xảy ra chuyện gì cả, trước mắt không phải là hỏa lò chốn địa ngục, vẫn là sân bóng vắng lặng. Ngẩng đầu lên, là bầu trời đêm đầy sao, hít thở sâu, trong không khí khô khan không hề mang theo mùi máu tanh rợn người.

Phương Mộc bước nhanh rời khỏi sân bóng, vừa đi vừa nói với mình: Phương Mộc, mày thật là... có vấn đề!

Ngày 1 tháng 7 năm 2002, trong sân vận động của trường Đại học J đã xảy ra một vụ án mạng. Cậu sinh viên dậy sớm tập thể dục đã phát hiện ra một xác nam giới nằm úp tại cạnh cầu môn trong sân bóng. Cảnh sát của Trám An ninh[9] Sở Công an thành phố lập tức đến ngay hiện trường để xem xét hiện trường và bước đầu tiến hành điều tra phỏng vấn.

[9] Phiên âm tiếng Trung: Kinh văn bảo: Là cơ quan chuyên phụ trách những vụ án hình sự trong trường đại học.

Sau khi điều tra, nạn nhân tên Khúc Vĩ Cường, nam, 19 tuổi, người thành phố Lâm Giang tỉnh Cát Lâm, sinh viên năm thứ 2 khoa Vật lý trường Đại học J. Nguyên nhân tử vong là do não bộ bị tổn thương, hung khí có lẽ là một cái búa. Xác bị đưa đến đặt ở cầu môn phía bắc sân bóng trường Đại học J, đầu hướng về phía Nam, chân hướng về phía bắc, hai tay bị chặt, sau đó phát hiện ra hai tay của nạn nhân ở hai cột cầu môn trái phải. Qua xem xét sơ bộ, sân bóng không phải là hiện trường giết người đầu tiên, nạn nhân sau khi bị giết hại ở nơi khác, mới được đưa đến đây.

Qua điều tra phỏng vấn bước đầu, nạn nhân trước đây ở phòng 611 khu 4 Nam Phạm trường Đại học J, nhưng bắt đầu từ học kỳ này, cậu ta thuê phòng sống cùng bạn gái bên ngoài trường. Nhờ bạn cùng phòng của nạn nhân dẫn đường, cảnh sát tìm đến được căn nhà thuê của nạn nhân, gõ cửa rất lâu cũng không thấy ai ra mở cửa. Sau đó, tìm chủ nhà mở cửa, mới phát hiện ra một việc vô cùng bất ngờ.

Bạn gái của Khúc Vĩ Cường là Vương Thanh đã bị giết chết trong phòng. Sau khi cảnh sát bước vào phòng, mùi máu tanh nồng nặc lập tức xộc tới, tiếp đó, phát hiện ra một tử thi nữ trần truồng không mảnh vải che thân trong phòng ngủ. Đầu hướng về phía bắc (hướng của cửa phòng ngủ) chân hướng về phía nam (hướng của cửa sổ), bốn chi giăng ra thành hình chữ Đại (大), đặt nằm ngửa trên sàn nhà. Khi cảnh sát bước tới quan sát tỉ mỉ, mới phát hiện ra, nạn nhân đã bị chia thành 6 phần (đầu, thân, bốn chi), sau đó xếp lại hoàn chỉnh. Qua kiểm nghiệm pháp y, mặc dù phần ngực của nạn nhân (phía bên dưới bầu ngực bên trái) có một ống kim tiêm, nhưng nguyên nhân dẫn đến tử vong thực sự là do bị nghẹt thở. Quan sát vết hằn trên cổ nạn nhân, có lẽ là bị bóp cổ cho đến chết. Kết quả xét nghiệm tử thi cho thấy, màng trinh của nạn nhân đã bị rách từ lâu, có dấu vết trước khi chết cũng bị cưỡng hiếp, nhưng trong âm đạo của nạn nhân không thấy tinh dịch, nghi rằng hung thủ đã sử dụng bao cao su.

Hiện trường xảy ra tại một gian phòng chệch phía trái ở tầng 2 của khu tập thể ba tầng trong khu dân cư gần trường Đại học J. Phía ngoài cửa sổ phòng mà hai nạn nhân thuê (lưới cửa sổ đã bị phá hoại) chính là mái che của nhà để xe đạp. Do hiện giờ thời tiết đang nóng nực, cửa sổ phòng lúc nào cũng mở, rất có khả năng hung thủ leo từ mái nhà để xe lên, sau khi phá hỏng lưới cửa sổ, đột nhập vào phòng giết người. Trên giường trong phòng ngủ phát hiện ra nhiều vết máu, tóc và mảnh vụn xương sọ. Qua xét nghiệm, đó chính là của nạn nhân thứ nhất, Khúc Vĩ Cường. Do đó, bước đầu có thể nhận định, căn phòng này chính là hiện trường đầu tiên Khúc Vĩ Cường bị giết hại. Mặc dù hung thủ giết người, phân chia thi thể, nhưng hiện trường không hề thấy hiện tượng máu me đầm đìa, hết sức thê thảm. Có thể khẳng định, hiện trường đã bị quét dọn, không hề phát hiện ra dấu vân tay và vết chân khả nghi.

Ngày thứ tư sau khi xảy ra vụ án, đội bóng đá của trường tổ chức một buổi nghi lễ giải nghệ cho Khúc Vĩ Cường.

Nghi lễ giải nghệ được diễn ra tại sân bóng. Toàn thể thành viên đội bóng chia làm hai đội, đội phó, đội trưởng và hai đội viên của đội

bóng mỗi người nhấc một góc của chiếc áo cầu thủ, từ từ nhưng trang nghiêm, bước từng bước tiến về cầu môn phía bắc của sân bóng. Ở đó, đặt sẵn một chiếc bàn, bức di ảnh cỡ lớn của Khúc Vĩ Cường được đặt lên trên. Trước di ảnh là một quả bóng và đôi giày đá bóng của Khúc Vĩ Cường. Các thành viên của đội bóng đi đến cạnh bàn, đứng sang hai bên, đứng thẳng người, hai tay để ra phía sau. Đội trưởng lạy ba lạy trước di ảnh Khúc Vĩ Cường, sau đó lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy, bắt đầu đọc điều văn.

Nội dung bài điều văn đại khái là hồi tưởng lại quá trình Khúc Vĩ Cường tham gia đội bóng và cả những "cống hiến kiệt xuất" của cậu trong đội bóng đá, ngôn ngữ mỹ miều, nhưng không tránh khỏi sự khoa trương thái quá, ví dụ: "là hy vọng của nền bóng đá Trung Quốc", "là thần môn không thể công phá được", v.v... khiến mọi người dễ hiểu nhầm rằng, người mất không phải là Khúc Vĩ Cường, mà là một ngôi sao bóng đá nổi tiếng nào đó. Nhưng bài điều văn này vẫn có hiệu quả cao, các thành viên đội bóng đứng hai bên hầu như đều nhỏ lệ, nhiều sinh viên đứng xem xung quanh, tròn mắt cũng đỏ hoe.

Bài điều văn đã đọc xong, đội trưởng cầm chiếc áo cầu thủ, chấm chất lỏng gì đó, sau đó lấy bật lửa đốt chiếc áo. Chiếc áo cầu thủ số 1 của đội bóng đá trường Đại học J bốc cháy, nhanh chóng biến thành một đốm lửa. Đội trưởng chắc là bị bỏng, vội vàng ném áo xuống đất. Mùi đồ dẹt kim và đồ nhựa bốc cháy bỗng chốc lan tỏa tràn ngập khắp nơi. Tiếp đến, nhìn thấy người quản lý sân vận động la hét chạy tới, giẫm lên hồi lên chiếc áo còn chưa cháy hết. Các thành viên đội bóng cuống cả lên, vây quanh người quản lý, lớn tiếng chất vấn. Người quản lý cũng nổi nóng: "Muốn bày nghi thức gì thì cứ bày, nhưng các cậu không được đốt lửa. Cỏ nhân tạo này mà bị cháy hỏng, các cậu có đền được không?"

Hai bên giằng co nhau đi khỏi sân vận động, nói là phải đi gặp hiệu trưởng để nói cho rõ. Buổi lễ giải nghệ đã kết thúc chóng vánh như vậy, chỉ thừa lại nửa chiếc áo cầu thủ của Khúc Vĩ Cường đang buồn bã bốc khói đen giữa đám cỏ bị cháy rụi. Phương Mộc nhìn bức di ảnh của

Khúc Vĩ Cường bị lật đổ, cười buồn một cái, rồi bước đi theo đoàn người rời khỏi sân vận động.

Trở về phòng, cậu kinh ngạc nhìn thấy Thái Vĩ đang ngồi trên giường mình xem sách. Phương Mộc vẫn còn ghi hận với Thái Vĩ về sự việc lần trước, nên mặt nặng mày nhẹ, chẳng thèm chú ý đến anh ta. Nhưng Thái Vĩ lại cười hề hề, mở miệng trước: "Đi đâu đấy, tôi đợi cậu này giờ."

"Tìm tôi có việc à?" Phương Mộc lạnh lùng hỏi, nhưng trong lòng lại giật thót: lẽ nào lại xảy ra chuyện gì?

"Không có việc gì lớn, vừa vặn Sở đến trường cậu điều tra vụ án, tôi tiện thể đến thăm cậu."

"Anh đến làm gì?" Phương Mộc nghĩ một lát: "Vì vụ án giết người này sao? Chắc không do đội cảnh sát hình sự các anh quản lý chứ?"

"Khà khà, cậu nhóc này biết nhiều thật đấy!" Thái Vĩ cười vang nói: "Đây là việc của Trạm An ninh, tôi nghe nói họ đến trường cậu điều tra, tiện thể đi theo. Sao, cậu vẫn ổn chứ?"

"Rất ổn. Cảm ơn anh đã lo lắng!" Phương Mộc ngồi trên ghế, nói vẻ giận dỗi.

"Khà khà, cậu vẫn còn giận tôi à?" Thái Vĩ không để bụng: "Tôi thừa nhận, tôi xử lý chưa được thỏa đáng lắm, nhưng tôi nghĩ, cậu không muốn tặng thưởng vật chất, thì để nhà trường tuyên dương cậu cũng tốt. Tôi cũng phải mạo hiểm đấy, để Cục trưởng biết, chắc chắn sẽ bị mắng một trận ra trò."

"Anh đúng là không có não, bị mắng một trận cũng đáng lắm!"

Nói xong, chính Phương Mộc cũng không kìm được, bật cười.

"Khà khà, không phải như cậu nghĩ đâu, không biết vì sao, Cục trưởng của tôi không cho phép tôi để cậu tham gia phá án."

Phương Mộc định hỏi vì sao, Thái Vĩ đã lôi từ trong túi ra một phong thư.

"Nói chuyện chính nhé, có một bức thư giao cho cậu đây." Thái Vĩ giơ bức thư ra, nhìn vào mặt Phương Mộc, nét mặt nghiêm nghị, "Mã Khải viết cho cậu!"

Phương Mộc đang định giơ tay ra đón, nghe nói là của Mã Khải viết cho mình, bất giác rút tay lại, do dự giây lát, cuối cùng vẫn nhận lấy.

Là một phong thư màu trắng phổ thông, không viết tên người nhận, bên trong thư không dày, cầm trong tay thấy nhẹ bẫng. Phương Mộc lật mặt sau, miếng thư không dán.

"Tôi chưa hề đọc đâu. Xin thề với Mao chủ tịch!" Thái Vĩ thấy Phương Mộc ngẩng đầu nhìn mình, vội vàng giải thích: "Anh ta trực tiếp trao tận tay tôi, tôi trực tiếp giao cho cậu."

Thái Vĩ thấy Phương Mộc nhú mào ngẩn người nhìn lá thư trên tay: "Sao, cậu không đọc à?"

Phương Mộc không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào lá thư.

Mã Khải, anh muốn nói với tôi điều gì?

Thái Vĩ thấy Phương Mộc không nói gì, cũng thấy cụt hứng, bèn đứng dậy cáo từ. Phương Mộc không giữ lại, Thái Vĩ đi đến cửa, chợt quay người lại nói: "Mã Khải bị xử tử hình, lập tức thực thi." Anh dừng lại một lát, "Hắn không kháng án, nếu không có gì thay đổi, sáng sớm thứ 5 sẽ tử hình." Nói xong, gật gật đầu với Phương Mộc, rồi kéo cửa bước ra.

Tầng thượng ban đêm tĩnh mịch lạ thường. Trên đầu không có trăng, cũng không có sao, chỉ có màn đêm đen kịt. Gió thổi rất to, những hạt cát trên trần bị thổi bay khắp đất, như thể bước chân nhẹ tênh.

Phương Mộc đứng bên rìa sân thượng, lặng lẽ nhìn sân trường chìm trong màn đêm đen dày đặc, dường như đang chìm vào vực sâu

thăm thăm. Cúi đầu nhìn đồng hồ, đã 2 giờ sáng, Mã Khải đã bị xử tử hình chưa?

Cậu cố gắng nhìn ra phía xa, đôi tai căng lên lắng nghe từng tiếng động khẽ khàng nhất. Trong một góc tối nào đó, người đó bị áp tải xuống khỏi xe cảnh sát, có thể có bạn đồng hành, cũng có thể chỉ có một mình, đi nốt mấy bước cuối cùng của cuộc đời mình. Trước mặt là một hố đất rộng, quỳ xuống, có thể cảm nhận thấy sự đau đớn khi đá sỏi cắm vào đầu gối. phía sau gáy là những khẩu súng trường tự động K56[10] đã lên đạn, những người cảnh sát tư pháp đặt tay lên khẩu súng K54 đã được mở khóa an toàn, lặng lẽ chờ đợi những cảnh sát thi hành án bóp cò. Chỉ giây lát nữa thôi, từ đây tất cả mọi thứ trên cõi đời này, tốt, xấu, những thứ nợ anh, nợ tôi đều tiêu tan hết.

[10] Năm 1956, Trung Quốc bắt đầu sản xuất loại súng K56 dựa theo mẫu CKC của Nga. Ở Việt Nam không có loại súng này.

Biết rõ mình không thể nghe được tiếng súng, Phương Mộc vẫn hết sức căng thẳng chờ đợi. Thực ra, chính cậu cũng không rõ, rốt cuộc cậu có muốn nghe thấy những tiếng súng đó hay không.

Thực sự, Phương Mộc bỗng cảm thấy chính mình cũng không rõ, rốt cuộc, trong lòng cậu, Mã Khải là một kẻ sát nhân điên cuồng đáng bị trăm ngàn mũi dao đâm, hay là một bệnh nhân hết sức đáng thương.

Một điều chắc chắn rằng, Mã Khải có trở ngại tinh thần nghiêm trọng, nhưng theo quy định luật hình pháp của Trung Quốc, trở ngại tinh thần của Mã Khải không hề ảnh hưởng đến khả năng khống chế và phân biệt. Do đó, theo pháp luật, anh ta vẫn là một người có khả năng chịu trách nhiệm hình sự, bắt buộc phải gánh chịu hậu quả pháp luật do những hành vi phạm tội của mình gây ra.

Thế nhưng, lúc này đây, trước mắt Phương Mộc, là đôi mắt vô thần không có sức sống, tràn đầy nỗi lo lắng và tuyệt vọng của Mã Khải. Anh ta giống như một con vật đáng thương đang ra sức lao chạy khắp nơi để tìm lối ra trong mê cung. Đầu bị va đập đến chảy máu, sợ hãi khóc lóc,

nhưng không có lối ra, không được cứu chuộc. Máu là lời nguyện rửa ngọt ngào, khi uống nó, tưởng như là được thu hoạch, thực ra là sự mất đi vĩnh viễn. Trong căn phòng nhỏ suốt ngày đêm kéo kín rèm cửa tại số 83 đường Bắc Thường Thanh, khu Hồng Viên, mỗi lần tỉnh lại, mệt mỏi rã rời giữa cơn mê, Mã Khải cần cảm thấy may mắn là mình lại sống sót thêm một ngày hay là cần phải nhắc nhở mình cái ngày tử vong đã càng lúc càng gần kề?

Phương Mộc thở dài, xách chiếc túi nilon màu đen, giống như trước đây, cậu đi về phía bãi cát ở phía đông bắc sân thượng.

Một lát sau, đám lửa cháy bùng lên, tàn giấy màu đen tung bay khắp trời, rơi xuống, như không cam tâm, lại găng gượng bay lên, thế nhưng, cuối cùng cũng rơi xuống khắp sân thượng, nát vụn, không chút động tĩnh.

Phương Mộc lôi lá thư vẫn chưa đọc chữ nào ra, muốn nói gì đó với đống lửa, miệng há ra, nhưng vẫn không nói gì, chỉ ném bức thư vào trong đám lửa, nhìn nó uốn cong rồi cháy thành tro, hòa lẫn với những tàn giấy khác, bị gió cuốn lên bay đi mất.

Từ nay, tất cả mọi thứ của anh đã hoàn toàn chấm dứt, không để lại chút dấu vết gì trên thế giới này.

7h30', Phương Mộc bị cuộc điện thoại của Thái Vĩ làm cho tỉnh giấc. Thái Vĩ nói với cậu, 2h50' sáng nay, Mã Khải đã bị xử bắn, một viên đạn đã chấm dứt sinh mạng, không hề có đau khổ.

Chương 11: THÀNH HỒI ỨC

Trường Đại học Sư phạm vào kỳ nghỉ hè thật vô cùng vắng vẻ. Phương Mộc để đầu trần đi trên đường dưới cái nắng oi ả, hai bên là những tòa giảng đường, nhà ăn, sân vận động thân quen, cũng có những khu ký túc xá mới xây khá lạ lẫm. Phương Mộc nhìn ngó xung quanh giống như một người mới đến, cảm giác trong lòng có lẽ là buồn rầu thất vọng hơn là cảm giác thân thiết.

Kỳ nghỉ hè đã trôi qua ba tuần. Sau khi Phương Mộc trở về nhà ở thành phố C, ngày nào cũng cố gắng làm một người con ngoan ngoãn, biết nghe lời. Hôm nay ở nhà giúp mẹ dọn dẹp vệ sinh, Phương Mộc bất ngờ phát hiện ra rất nhiều quần áo và đồ chơi hồi còn nhỏ. Ngồi dưới đất hào hứng nghịch ngợm hồi lâu, còn ra sức mặc một bộ đồng phục hồi học tiểu học cho mẹ xem, làm cho mẹ vui vẻ cười vang. Sau khi thu dọn đến cuối, nhìn thấy chiếc gậy mình dùng cách đây hai năm, nghĩ một lát, ngồi xe bus quay về trường Đại học Sư phạm.

Khu ký túc xá 2 giờ đây đã trở thành tòa nhà ký túc xá 7 tầng hiện đại. Phương Mộc vẫn ngồi bên vườn hoa trước cổng, trầm ngâm ngắm tòa nhà cao tầng trước mắt. Những bông hoa tươi bên cạnh đang tỏa hương ngào ngạt, thỉnh thoảng có chuồn chuồn bay qua, có con còn bạo gan đậu lên người Phương Mộc. Mặt trời rực rỡ, Phương Mộc buộc phải nheo mắt nhìn những viên gạch trên bức tường tòa ký túc xá. Hướng lên trên, chếch về phía trái ở tầng 3, không còn nhìn thấy những cánh cửa sổ gỗ lung lay như sắp rụng, các sinh viên sống ở đó chắc đã về nhà hết rồi, cửa lưới cũng được đóng chặt. Phương Mộc ngắm nhìn một lát, đứng dậy bước vào cánh cổng lớn khu ký túc xá 2.

Cánh cổng sắt to nặng nề han gỉ cũng đã được thay bằng hai cánh cửa kính bọc thép, nền nhà là đá hoa cương bóng loáng, bước vào, cảm nhận được một luồng không khí mát lạnh. Trong phòng trực ban, có một phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi đang cầm trên tay chiếc áo len đan được một nửa, thò đầu ra ngoài. Phương Mộc gật gật đầu chào bà, rồi đi

thăng lên bậc cầu thang, bà bán tín bán nghi nhìn theo Phương Mộc, sau đó quay trở vào trong.

Quành sang trái, trên tầng 3, hành lang phía trước mặt đã trở nên vô cùng xa lạ. Vị trí căn phòng 352 trước đây giờ là chiếu nghỉ cầu thang. Các phòng ký túc xá hai bên đều bị đóng chặt bởi cửa chống trộm. Phương Mộc đứng ở hành lang, không biết phải làm gì. Đột nhiên, cánh cửa phòng phía sau bật mở, một cậu nam sinh cởi trần, chỉ mặc một chiếc quần đùi, đi dép lê, đang cầm chậu rửa mặt bước ra, nhìn thấy Phương Mộc, thoáng giật nảy mình, rồi nhú nhú mày hỏi: "Anh tìm ai?"

Phương Mộc nhìn căn phòng cậu ta vừa bước ra, 349.

"Phòng 352 ở đâu vậy?"

"352?" Cậu nam sinh ngần ngừ một lát, "Tầng 3 không có phòng 352, anh nhìn xem," cậu ta chỉ những cánh cửa phòng hai bên, "349, 350, 351, 353, không có phòng 352."

"Tại sao?"

"Không biết, nhưng tôi nghe các anh chị khóa trên nói, phòng 352 trước đây có rất nhiều người chết, khi xây dựng lại, bèn xóa bỏ số phòng này." Cậu ta nhìn Phương Mộc, nét mặt rất hiếu kỳ, "Anh đến tìm người trong phòng 352 à?"

Phương Mộc không trả lời cậu ta, quay người đi xuống.

Một phòng ký túc xá, một con số, 6 con người, tất cả đều bị vùi lấp trong tòa nhà lạnh lẽo và kiên cố này. Chỉ cần phá vỡ, xây dựng lại, là có thể phong tỏa một khoảng ký ức.

Nếu như thực sự có thể như vậy, thì tốt biết mấy.

Trên đường trở về, Phương Mộc đi lướt qua một người phụ nữ trung niên, người phụ nữ liếc nhìn Phương Mộc một cái, cất tiếng gọi:

"Phương Mộc, là em phải không?" Phương Mộc quay đầu lại, nhận ra đó chính là cô giáo Triệu ở thư viện.

"Đúng là em rồi," cô Triệu mỉm cười nhìn Phương Mộc nói: "Hơi gầy, nhưng không thay đổi gì mấy."

Suốt cả buổi chiều, cô giáo Triệu là người quen duy nhất Phương Mộc gặp được. Bất giác cũng mỉm cười.

"Cô Triệu, cô vẫn khỏe chứ ạ?"

"Vẫn khỏe, vẫn khỏe." Cô Triệu đặt tay lên vai Phương Mộc, "Nghe nói em đang học thạc sĩ tại trường Đại học J. Thế nào, vẫn ổn chứ?"

"Cũng tạm ổn ạ!"

Cô giáo Triệu nhìn khuôn mặt gầy guộc của Phương Mộc, giọng nói dịu dàng, "Từ sau khi tốt nghiệp, không còn gặp được em nữa. Ôi, xảy ra chuyện lớn như vậy, em có thể vượt qua được, cũng thật không dễ dàng chút nào."

Phương Mộc cúi đầu, không nói gì, chỉ cảm nhận thấy bàn tay đặt trên vai mình rất ấm áp.

"Những chuyện của các em đều đã trở thành truyền kỳ của trường Đại học Sư phạm rồi. Thường có người đến hỏi thăm, đợt trước còn có người đến hỏi nữa đấy, có người còn hỏi thăm tình hình của em." Cô Triệu không chú ý đến nét mặt của Phương Mộc, "Nói ra cũng thật buồn cười, sinh viên ngày nay quá mê tín, cuốn sách đó giờ không ai dám mượn..."

Phương Mộc ngắt lời cô giáo Triệu, "Có người đến hỏi thăm về em à?"

"Đúng vậy, là nam giới, ngoài 30 tuổi, dáng vẻ rất rắn rỏi, cầm cuốn sách mà không ai dám mượn xem hồi lâu."

Chắc là Thái Vĩ, cái anh chàng này!

Nhìn thấy bộ dạng đăm chiêu suy nghĩ của Phương Mộc, cô giáo Triệu cũng cảm thấy mình không nên nhắc đến việc này, nên đổi giọng nói vui vẻ: "Cô mời em đi ăn cơm nhé, cô nhớ cô vẫn còn nợ em một bữa cơm đấy!"

Phương Mộc đang định từ chối, di động trong túi áo vang lên.

Chiếc di động này là của mẹ tặng cậu, Motorola V998, tốn khá nhiều tiền, có thể nhận thấy, mẹ rất xót xa, nhưng bà muốn lúc nào cũng có thể liên hệ được với Phương Mộc. Phương Mộc dù sao cũng là thanh niên, cũng cảm thấy thứ đồ này khá thú vị, nên đã nhận.

Trong điện thoại, tiếng mẹ vang lên: "Con lại chạy đi đâu rồi?"

"Ồ, con đi mua mấy đĩa game, con sẽ về ngay." Phương Mộc nói dối.

"Có bạn gái rồi phải không?" Cô Triệu chờ Phương Mộc gác máy, cười hi hi, hỏi.

"Không phải đâu ạ, là mẹ em đấy, đang giục em về nhà."

Đề tài này khiến Phương Mộc càng cảm thấy khó chịu.

"Ha ha, thế thì em mau về đi, lần sau về trường, nhớ đến tìm cô nhé."

Sau khi ở nhà thêm một tuần, Phương Mộc quay về trường Đại học J trước thời gian quy định. Vừa đẩy cửa, lại nhìn thấy Trần Giao và Đỗ Ninh cuống cuống tách nhau ra.

Phương Mộc giả vờ như không nhìn thấy gì, đi thẳng đến giường của mình, lấy từ trong túi ra một lọ thịt hầm đưa cho Đỗ Ninh: "Này, mẹ tớ đặc biệt làm cho cậu đấy."

Trần Giao giành lấy trước, "Ha... ha, em tịch thu, em cũng rất thích ăn thịt hầm mẹ anh làm." Đỗ Ninh cười gượng gạo với Phương Mộc.

"Hà...hà, thế mà em không nói sớm, anh bảo mẹ anh làm nhiều thêm."

"Thế thì lần sau về nhà anh phải nhớ đấy nhé."

"Ừ." Phương Mộc cười.

Trần Giao làm mặt quỷ, "Thực ra, lúc anh cười, trông rất đẹp trai. Lúc nào có thời gian, giới thiệu cho anh người bạn gái."

Phương Mộc cười, xua xua tay.

Khi vào phòng vệ sinh rửa mặt, gặp Lưu Kiện Quân, trên miệng cậu đang cắn một tờ tạp chí về bóng rổ, vừa kéo quần, vừa nói lúng búng: "Về rồi đấy à?"

"Ừ." Phương Mộc vỗ nước lạnh lên mặt.

"Vụ án đã phá được chưa?"

"Vụ án gì?"

"Vụ án của Khúc Vĩ Cường và bạn gái anh ta đấy."

"Sao mà mình biết được!"

"Ôi, không biết đến bao giờ mới có thể phá án được. Mẹ nó chứ, thâm quá!" Nói xong, Lưu Kiện Quân lảo đảo bước ra khỏi phòng.

Trở về phòng, Phương Mộc rất muốn gọi điện cho Thái Vĩ, do dự hồi lâu, Phương Mộc quyết định bỏ cuộc.

Vụ án quả thực chưa phá được, trong khi Phương Mộc ở nhà nhàn rỗi đến mức khó chịu, Trạm An ninh lại vô cùng bận rộn.

Vụ án xảy ra đã hơn một tháng rồi, cảnh sát đã đến nơi đăng ký hộ khẩu thường trú của hai nạn nhân mấy lần, lần lượt điều tra đến hàng nghìn người, nhưng vẫn không có chút tiến triển gì cả. Việc khiến cảnh sát băn khoăn nhất là: động cơ gây án là gì? Hiện trường cho thấy, tài sản của nạn nhân không hề có dấu vết bị mất cắp, mấy trăm tệ để trong ngăn

kéo và di động, đồ trang sức và những vật dụng có giá trị khác của nạn nhân đều không bị đụng tới, về cơ bản có thể loại trừ khả năng đột nhập giết người cướp của. Từ thủ đoạn tàn nhẫn của hung thủ, có thể nhận thấy, khả năng giết người báo thù dường như rất lớn, nhưng sau khi điều tra tỉ mỉ, hai nạn nhân đều là sinh viên đang học đại học, mối quan hệ xã hội đơn giản, không hề nghe thấy việc gieo thù chuốc oán với ai. Bố mẹ Khúc Vĩ Cường đều là công nhân, bố mẹ Vương Thanh là bác sĩ và giáo viên, về cơ bản, cũng có thể loại bỏ khả năng do mối ân oán của thế hệ trước mà gặp phải mối họa sát thân.

Nếu như là đột nhập cưỡng dâm giết người, nghi vấn càng nhiều. Trước tiên, tại sao phải phân chia cơ thể nạn nhân Vương Thanh thành 6 phần, nếu như là để che giấu hành vi phạm tội, tại sao lại phải xếp lại thành hình người, chiếc kim tiêm được cắm ở phần ngực bên trái của Vương Thanh từ đâu mà có? Nó mang ý nghĩa gì?

Tiếp đến, tại sao phải đưa nạn nhân Khúc Vĩ Cường đến sân vận động của trường, sau đó lại chặt đôi tay của anh ta? Hiện trường vứt thi thể và hiện trường gây án cách nhau 1000 mét, hung thủ phải bỏ ra nhiều công sức như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Nếu như lý giải loại hành vi này chính là để khiêu chiến với bên cảnh sát, tại sao lại không lựa chọn Vương Thanh, người có thể trọng nhẹ hơn rất nhiều?

Mặc dù trong vụ án này có rất nhiều câu hỏi, nhưng cảnh sát có thể khẳng định chắc chắn rằng: hung thủ là một kẻ khá bình tĩnh, thông minh. Phá rách lưới cửa sổ vào phòng, trước tiên dùng búa đánh chết Khúc Vĩ Cường đang ngủ say sau khi uống bia (nồng độ cồn trong máu Khúc Vĩ Cường rất cao), sau đó cưỡng hiếp Vương Thanh, tiếp đến bóp cổ cô đến chết, sau khi chia tách các chi, lại ghép thành hình người, dọn dẹp hiện trường, đưa thi thể Khúc Vĩ Cường đến sân vận động, chặt đứt đôi tay.

Qua quan sát hiện trường cho thấy, hung thủ rất thành thạo làm xong hết mọi việc. Thậm chí ngay cả phòng vệ sinh giải phẫu thi thể cũng được dọn dẹp vô cùng gọn ghẽ, không để lại chút dấu vết gì cho cảnh sát cả.

Đứng từ góc độ tâm lý học tội phạm, thủ pháp gây án của hung thủ vô cùng cẩn mật, hơn nữa, dường như hắn ta rất hài lòng với kiểu cẩn mật này. Điều này cũng có nghĩa là, rất có khả năng hắn ta sẽ tiếp tục gây án.

Đây là dự cảm khiến cho cảnh sát vô cùng căng thẳng.

Chương 12: VỤ ÁN TẠI BỆNH VIỆN

Bị ốm nằm bẹp ở nhà suốt ba ngày liền là một việc khiến con người ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Sáng sớm, Đường Ngọc Nga vừa lau nước mũi vừa bước vào bệnh viện trường Đại học J. Bệnh viện này cũng khá tốt, gần nhà, môi trường tốt, điều then chốt nhất là, chi phí cũng không cao.

Chỉ có điều, thái độ của bác sĩ không hề tốt đẹp giống như lời hứa được ghi trên phòng tiếp đón bệnh nhân của bệnh viện. Bác sĩ họ Tào hỏi qua loa mấy câu, liền kê luôn mấy loại thuốc, bảo Đường Ngọc Nga đến phòng cấp thuốc gặp y tá để truyền thuốc.

Cung cách làm việc của cô y tá trẻ nhanh nhẹn, mau lẹ, cũng rất đau. Đường Ngọc Nga vừa một tay giơ cao lọ thuốc truyền, vừa bấu môi tìm phòng theo dõi. Mới đi được mấy mét đã thấy tay tê lại. Đang lúc khó khăn, một bác sĩ nam mặc áo blu trắng, đeo khẩu trang bước đến, một tay đón lấy lọ thuốc truyền từ tay Đường Ngọc Nga, một tay đỡ cô: "Chị à, đi hướng này!" Giọng nói hờn hậu, ấm áp, rất dễ chịu.

Bác sĩ nam dẫn Đường Ngọc Nga tiến vào phòng theo dõi số 2, bên trong vắng vẻ không có lấy một bóng người. Bác sĩ nam giúp cô treo lọ thuốc truyền lên giá, còn lấy một tấm nệm từ vị trí khác nhét xuống dưới lưng cô.

"Cảm ơn cậu nhé."

Bác sĩ nam xua xua tay, có thể nhận thấy nụ cười qua ánh mắt phía sau cặp kính. Anh ta sắp xếp cho Đường Ngọc Nga xong xuôi, liền kéo cửa bước ra ngoài.

Lần sau quay lại, bác sĩ nam cầm một cốc nước mát lạnh, đặt vào tay Đường Ngọc Nga.

"Chị uống nước đi, phòng này không có điều hòa, trời nóng quá, uống cho mát."

"Cảm ơn cậu quá, cậu tên là gì vậy, để tôi yêu cầu Viện trưởng các cậu tuyên dương cậu." Đường Ngọc Nga chưa bao giờ nhận được sự đãi ngộ tốt như thế này tại bệnh viện, cảm giác hơi bất ngờ.

Bác sĩ nam vẫn cười, xua xua tay, quay người bước đi. "Về nhà sẽ kể chuyện với ông xã, bác sĩ cũng có người tốt." - Đường Ngọc Nga nghĩ thầm.

Cô uống một ngụm nước, mát lạnh đến tận trong ruột, dễ chịu quá, chỉ có điều, thấy thấp thoáng có mùi thuốc. Có lẽ, nước ở trong bệnh viện cũng có thứ mùi này. Đường Ngọc Nga không nghĩ nhiều nữa, đã hơn 40 tuổi, mà còn được chàng trai trẻ ân cần chăm sóc, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

Mười lăm phút sau, bác sĩ nam lặng lẽ đẩy cánh cửa phòng theo dõi. Đường Ngọc Nga đã dựa vào ghế ngủ say. Anh ta lấy chiếc cốc giấy đã uống cạn ra khỏi tay cô, nhét vào túi áo blu trắng, sau đó lấy từ trong túi khác ra một ống kim tiêm, tiêm một thứ chất lỏng vào trong đường dây truyền thuốc, tiếp đến, lại nhét một cuốn sách vào trong túi vải của Đường Ngọc Nga. Sau khi làm xong hết việc này, anh ta lại giống như lúc đến, nhanh chóng và lặng lẽ rời khỏi phòng theo dõi.

Sau 9 giờ, bệnh nhân trong bệnh viện trường học dần đông lên. Trong phòng theo dõi số 2 cũng lục đục xuất hiện mấy người truyền thuốc, không có ai chú ý đến người phụ nữ trung niên vẫn ngồi ngủ say trên ghế. Cho đến tận khi một cô gái đi theo bạn trai đến truyền thuốc đẩy cậu bạn trai đang ôm bụng bên cạnh.

"Ôi, anh xem cô kia kìa, từ này đến giờ, hình như cô ấy không động đậy chút nào."

"Chắc là ngủ say rồi."

Cô gái đang chỉnh chỉnh cặp kính trên sống mũi, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đối diện, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

"Không phải, hình như... cô ấy... không hề thở!"

Cô gái bạo dạn đi lên trước, thận trọng gọi to: "Cô ơi!"

Không hề có phản ứng.

Cô gái do dự một lát, giơ tay ra đẩy nhẹ Đường Ngọc Nga, như thế đẩy vào khúc gỗ, cứng đơ.

Cô gái còn chưa kịp phản ứng, toàn thân Đường Ngọc Nga cứng đờ, ngã vật sang một bên.

Khi Thái Vĩ nhận được tập hồ sơ vụ án từ chi nhánh Sở Công an đưa lên, giật nảy mình, sao lại là trường Đại học J?

Ngày 10 tháng 8 năm 2002, một bệnh nhân nữ đột ngột tử vong trong khi truyền thuốc tại bệnh viện trường Đại học J. Chi nhánh Sở sau khi nhận được tin, bước đầu điều tra theo hướng sự cố trách nhiệm trong chữa trị. Sau khi kiểm tra, đơn thuốc bác chủ trị kê và cả thuốc do cô y tá trẻ phối chế đều không có vấn đề. Kết quả kiểm tra xét nghiệm tử thi cho thấy, trong máu của Đường Ngọc Nga phát hiện ra thành phần thuốc an thần, nhưng nguyên nhân dẫn đến tử vong chính là trúng độc heroin, gây ra chứng phù não và suy hô hấp. Kết quả này khiến cảnh sát vô cùng kinh ngạc, sau khi kiểm tra tỉ mỉ hiện trường, lấy được vật chứng, cuối cùng cũng phát hiện ra một lỗ kim nhỏ ở trong ống dây truyền thuốc, nghi ngờ có người dùng kim tiêm dung dịch heroin vào trong đường dây truyền thuốc để đầu độc chết nạn nhân. Chi nhánh Sở nhận định đây là vụ án rất hệ trọng, bèn đưa vụ án lên Sở Công an thành phố.

Sau khi Sở lật lại điều tra vụ án, phát hiện ra một việc càng khiến mọi người nghi hoặc hơn. Khi sắp xếp những đồ đem theo bên mình của nạn nhân Đường Ngọc Nga, cảnh sát phát hiện ra một cuốn truyện tranh sex bằng nguyên bản tiếng Nhật. Nội dung đề cập đến tình yêu đồng tính, ngược đãi tình dục, hình ảnh vô cùng kinh tởm. Một người phụ nữ

trung niên ngoài 40 tuổi, cho dù có sở thích về những thứ này, cũng chỉ nên xem lén lút trong nhà, cũng không đến nỗi phải đem đến tận bệnh viện. Nếu cuốn sách này không phải của cô, vậy thì có thể là của ai chứ?

Thông qua việc điều tra phỏng vấn người nhà nạn nhân và những nhân viên có liên quan, bên cảnh sát được biết: nạn nhân Đường Ngọc Nga, nữ, 43 tuổi, nguyên là công chức một doanh nghiệp nhà nước trong thành phố J, từ năm 1999 đến nay thất nghiệp ở nhà. Chồng của nạn nhân tên Long Quảng Tài, là công nhân điện trong Trạm Hậu cần trường Đại học J. Hai người sau khi kết hôn sinh được một cô con gái đang học cấp 3.

Đường Ngọc Nga tính tình thật thà an phận, là một người phụ nữ chăm chỉ, nhiệt tình, không hề nghe nói từng gieo thù chuốc oán với ai. Hơn nữa, tác phong sống rất lành mạnh, dạy dỗ rất nghiêm khắc cô con gái rệu của mình, ngay cả trên tivi đôi khi có cảnh ôm hôn là lập tức chuyển sang kênh khác. Cảnh sát cũng đã từng nghi ngờ cuốn truyện tranh sex tiếng Nhật đó là của chồng nạn nhân Long Quảng Tài, nhưng Long Quảng Tài hoàn toàn phủ nhận, hơn nữa, Long Quảng Tài chỉ học hết tiểu học, khó có thể đọc được truyện tranh sex của Nhật, mặt khác, trên đường phố bán đầy rẫy phim cấp 3, muốn xem những băng đĩa loại này chẳng khó khăn gì, cần gì phải xem cuốn truyện tranh khó như sách trời này.

Trong quá trình điều tra phỏng vấn ở bệnh viện trường Đại học J đã thu được kết quả vô cùng quan trọng: Có một y tá trực ban lúc tan ca đã nhìn thấy Đường Ngọc Nga được một bác sĩ nam cao khoảng 1m75 dẫn đến phòng theo dõi số 2. Đáng tiếc là cô chỉ nhìn thấy sau lưng, mà cũng chỉ nhìn thoáng qua. Cảnh sát cho rằng người này rất khả nghi, bèn tiến hành cho tất cả các bác sĩ nam trong viện mặc áo blu trắng để cô y tá trực ban chỉ ra, qua điều tra, đều loại bỏ khả năng gây án. Cho nên, có thể bước đầu kết luận, người đàn ông đó là người ngoài bệnh viện. Vậy thì, có lẽ chính người này đã đóng giả thành bác sĩ đưa Đường Ngọc Nga đến phòng theo dõi số 2, tìm cơ hội để cô uống thuốc an thần, đồng thời tiêm vào đường dây truyền dịch một lượng heroin đủ để chết người.

Những điểm nghi vấn được quy tụ lại trên hai vấn đề: Thứ nhất, tại sao phải dùng thứ thuốc heroin đắt tiền làm công cụ giết người? Những độc được giá rẻ có rất nhiều mà. Thứ hai, cuốn truyện tranh sex từ đâu mà có? Nó mang ý nghĩa gì?

Thái Vĩ thấp thoáng cảm thấy cuốn truyện tranh sex là một điểm mấu chốt. Sau khi suy nghĩ đắn đo, anh bèn lái xe đến trường Đại học J.

Cuộc gặp lần này vẫn diễn ra tại sân bóng rổ, nhưng khác với lần trước, lúc Phương Mộc đang hăng say thi đấu 3 chọi 3 thì bị Thái Vĩ kéo ra. Có thể nhận thấy cậu có vẻ không ưng ý lắm. Thái Vĩ không đem theo tập tài liệu, chỉ nói bằng miệng giới thiệu sơ qua tình hình vụ án một lượt. Phương Mộc luôn cúi đầu lau mồ hôi, mặc dù mặt kéo dài thượt, nhưng có thể nhận ra cậu rất chăm chú lắng nghe. Nói xong, Thái Vĩ hỏi thẳng Phương Mộc: "Cậu thấy thế nào?"

Phương Mộc không trả lời ngay, chỉ nhú mào ngấn người nhìn phía xa. Một lúc lâu sau, có vẻ như đã hạ quyết tâm, mở miệng nói: "Việc này thì có liên quan gì đến tôi?"

"Gì cơ?" Thái Vĩ ngấn người, bỗng chốc không biết nói gì.

"Cảnh sát Thái, tôi chỉ là một người bình thường, không phải là cảnh sát, những chuyện đó khiến tôi rất phiền lòng, tôi nghĩ, tôi không giúp được anh đâu." Phương Mộc cúi đầu, nói khẽ. Thái Vĩ nhìn chăm chăm Phương Mộc thật lâu mới lên tiếng: "Cậu không phải đang ghi hận với tôi vì cái việc đó chứ?"

"Không có". Phương Mộc ngấn đầu, "Chỉ là tôi cảm thấy rất mệt mỏi, tôi chỉ muốn làm một sinh viên bình thường".

Thái Vĩ há miệng, nhưng vẫn không nói gì, ngồi ủ rũ một lúc, vỗ vỗ vai Phương Mộc, cười miễn cưỡng, "Tôi hiểu, dù sao cậu vẫn còn nhỏ, không nên suốt ngày làm bạn với những loại sự việc này." Anh thở dài, nhún nhún vai, "Thật là kỳ lạ, tôi chưa bao giờ cảm thấy rằng cậu là sinh viên, ngược lại, luôn cảm thấy cậu là chiến hữu của tôi, khà khà..."

Anh vỗ vai Phương Mộc, "Bảo trọng nhé". Nói xong bèn đứng dậy định đi.

"Tôi cảm thấy..." Phương Mộc đột nhiên mở miệng nói.

"Cái gì?" Thái Vĩ lập tức ngồi xuống, chăm chú nhìn Phương Mộc.

"Cuốn truyện tranh sex đó, có thể mang hàm nghĩa sỉ nhục nạn nhân". Phương Mộc cúi đầu khẽ nói: "Đặc biệt nạn nhân là người phụ nữ thật thà an phận, đặt thứ đồ dâm đẳng cạnh xác nạn nhân, chắc là muốn làm nhục cô ấy."

"Vậy thì động cơ là gì? Sao lại phải làm nhục cô ấy như vậy?"

"Không biết, nhưng tôi cảm thấy có lẽ là liên quan đến tình dục".

"Ý cậu là... giết người vì tình?"

"Chỉ cảm thấy có thể có khả năng này, còn về heroin, tôi không nghĩ ra được tại sao hung thủ lại phải dùng thứ này để giết người. Dùng loại công cụ đặc biệt này để giết người, có lẽ hung thủ đã chuẩn bị kỹ càng, hơn nữa, có lẽ có liên quan đến nhu cầu đặc biệt nào đó của hung thủ, còn về loại nhu cầu gì, tôi cũng không nghĩ ra".

Thái Vĩ trầm ngâm gật đầu, "Chỉ có thể thôi?"

"Chỉ có thể," Phương Mộc lại vội bổ sung thêm một câu, "Đây chỉ là ý kiến của cá nhân tôi, chỉ để tham khảo. Ngoài ra," mặt cậu trầm xuống, "Không cần đi điều tra quá khứ của tôi, cũng không cần phải thuyết phục tôi làm cảnh sát, tôi sẽ không làm đâu".

Nói xong, không chờ Thái Vĩ nói, bèn quay người bước đi.

Cảnh sát lại tiến hành điều tra nạn nhân và chồng nạn nhân, trọng điểm về mối quan hệ nam nữ. Kết quả phát hiện mối quan hệ xã hội của nạn nhân rất đơn giản, gần như không thân quen với người khác giới, hơn nữa, người thân và đồng nghiệp của nạn nhân cũng nói, nạn nhân lúc sinh thời vô cùng căm ghét mối quan hệ nam nữ không chính đáng. Thế nhưng, khi điều tra chồng nạn nhân Long Quảng Tài lại có một phát hiện

lớn. Có người phản ánh Long Quảng Tài có mối quan hệ mờ ám với một nữ công nhân vệ sinh hơn 30 tuổi ở Trạm hậu cần. Cảnh sát tập trung điều tra thăm dò mối quan hệ này, kết quả lại khiến cảnh sát vô cùng thất vọng. Người nữ công nhân đó đúng là có mối quan hệ mờ ám với Long Quảng Tài, lúc đó cô vừa mới ly dị, trong lúc cô đơn bèn qua lại với Long Quảng Tài. Nhưng ba tháng trước, cô ta đã tái hôn, chồng cô ta là một ông chủ nhỏ kinh doanh đồ thực phẩm, cuộc sống cũng khá ổn, thực sự không cần phải giết Đường Ngọc Nga để thay thế vị trí.

Việc phá án lại rơi vào cục diện bế tắc.

Bữa trưa hôm nay, Đỗ Ninh phá lệ không đi cùng Trần Giao mà lại kéo Phương Mộc ngồi ăn ở một nơi bắt mắt trong nhà ăn. "Sao thế? Cậu và Trần Giao cãi nhau à?" Phương Mộc vừa múc canh bí vào bát vừa tò mò hỏi.

"Không có, không có". Đỗ Ninh rõ ràng không có tâm tư trò chuyện với Phương Mộc, vừa và cơm vào miệng, vừa vươn cổ nhìn xung quanh. Một lát sau, cậu vẫy vẫy tay với người trong đoàn người mua cơm, Trần Giao cười tíu tít, cũng vẫy vẫy tay. Ba người ngồi cạnh nhau, tất có một người làm kỳ đà cản mũi. Phương Mộc hơi giận dữ, bê khay đựng bữa trưa lên, "Các cậu ăn đi, mình ra đằng kia ngồi".

"Ôi, cậu đừng đi". Đỗ Ninh lấy tay ấn Phương Mộc ngồi yên xuống ghế. "Cô ấy không đến, chúng ta cùng ăn".

Trần Giao và một cô gái bê khay đồ ăn đi đến chiếc bàn bên cạnh, ngồi xuống, nháy nháy mắt với Đỗ Ninh, bắt đầu ăn cơm.

"Giờ trò gì thế?" Phương Mộc căn nhắc cúi đầu ăn cơm. Đỗ Ninh rất lơ là việc ăn cơm, liên tục đưa mắt qua lại với Trần Giao, có lúc còn ra hiệu hành động bằng tay. Một lúc sau, cậu ta cười hi hi nói với Phương Mộc: "Ôi, thế nào?"

"Cái gì thế nào?" Phương Mộc không hiểu gì cả.

"Cô gái đó, cái cô ngồi bên cạnh Trần Giao ấy", Đỗ Ninh chu chu miệng. Phương Mộc quay đầu nhìn lướt qua, "Cũng được". Cô gái đó cũng đang nhìn về hướng này, gặp phải ánh mắt Phương Mộc, vội vàng né tránh.

"Nhìn khuôn mặt cười dâm đãng của cậu kìa, có mặt Trần Giao mà cũng dám thế à?" Phương Mộc trừng mắt với Đỗ Ninh, "Lát nữa bị cô ấy xử lý thì đừng có khóc đấy".

"Xì, nói linh tinh gì thế? Mình hỏi cậu là cậu có cảm giác gì với cô gái ấy?"

"Mình á?" Phương Mộc hiểu luôn, Trần Giao từng nói sẽ giới thiệu bạn gái cho cậu, thì ra là làm thật.

Trần Giao lấy tay ra hiệu đến đây. Đỗ Ninh hiểu ý, đứng dậy nói: "Nào, ta đi đến ăn cùng".

"Đừng đùa nữa!" Mặt Phương Mộc bỗng đỏ lựng.

Cô gái ở đằng kia lại rất phóng khoáng, bê khay đồ ăn lên, để trống ra hai chỗ ngồi đối diện.

"Cậu không đến nỗi không có chút gan này chứ?" Thấy Phương Mộc ngồi im, Đỗ Ninh khích nhỏ.

Phương Mộc ngần ngại giây lát, hạ quyết tâm, đứng dậy.

"Đây là bạn cùng lớp của anh, ở cùng phòng với anh. Đây là bạn của Giao Giao, tên Đặng Lâm Nguyệt".

"Chào anh, thần thám!" Giọng của Đặng Lâm Nguyệt hơi khàn, rất hấp dẫn.

Nghe thấy hai chữ "thần thám", Phương Mộc càng không biết phải làm gì, không ngẩng đầu lên, chỉ "ừ" một tiếng, coi như đã chào, sau đó lặng lẽ cúi đầu xuống ăn cơm.

Cả bàn ăn yên ắng, mấy giây sau Phương Mộc cảm thấy Đỗ Ninh giẫm mạnh vào chân cậu một cái.

"Làm gì thế?" Phương Mộc ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy tay Đặng Lâm Nguyệt đang giơ ra giữa khoảng không, nét mặt sượng sùng. Phương Mộc vội vàng giơ tay ra, lại quên mất tay mình đang cầm thìa, kết quả là làm cho tay Đặng Lâm Nguyệt dính đầy canh.

"Xin lỗi". Phương Mộc vội lục tìm trong túi áo giấy ăn, khó khăn lắm mới lôi ra được một gói, Đặng Lâm Nguyệt đã lấy giấy ăn từ trong túi xách ra lau sạch tay rồi.

Lần này đến lượt Phương Mộc sượng sùng, ngẩn người ngồi mấy giây, rồi im lặng luôn, kéo khay thức ăn lại gần, ăn ngẫu nhiên.

Suốt cả thời gian ăn trưa, Đỗ Ninh và Trần Giao cố gắng tìm mọi đề tài để làm sôi nổi bầu không khí, còn hai nhân vật chính thì đều cúi đầu lặng lẽ ăn cơm. Phương Mộc ăn xong trước, rất muốn đứng dậy đi ngay, nhưng không muốn bất lịch sự, bèn lấy một điếu thuốc ra từ từ hút. Đặng Lâm Nguyệt vẫn luôn nhỏ nhẹ ăn cơm, khói thuốc bay tới, thoáng nhíu mày, lấy tay nhẹ nhàng phẩy đi. Phương Mộc không hề có ý định dập điếu thuốc, nhân lúc cô không ngẩng đầu, nhìn ngắm Đặng Lâm Nguyệt thật kỹ.

Cao khoảng 1m65, tóc dài để buông sau lưng, mấy lọn tóc nhuộm vàng xoắn xuống cạnh mặt, mặt trái xoan, làn da trắng, lông mày được tỉa kỹ càng, chuốt mascara, son môi không phải là loại rẻ tiền, tai đeo hoa đính kim cương, cùng với dây chuyền tạo thành một bộ hoàn mỹ. Mặc một chiếc áo dây màu vàng lông ngỗng, trên vai có vết mặc áo tắm. Xem ra làn da rất mịn, chắc không phải sinh sống ở ven biển, có lẽ vừa mới đi nghỉ mát ở biển về. Quần soóc trắng, đôi chân dài, đi dép xăng đan nhiều màu, móng chân được bôi một lớp sơn màu tím nhạt.

Đây là một cô gái có hoàn cảnh gia đình khá giả, từ thái độ, cử chỉ của cô có thể đoán được cha mẹ cô nếu không phải là phần tử trí thức cao cấp, thì là nhân viên trong Chính phủ.

Đặng Lâm Nguyệt cũng cảm nhận được Phương Mộc đang quan sát mình, hơi đỏ mặt. Ăn xong, cô lấy một tờ giấy ăn nhẹ nhàng chấm khoé miệng, đứng dậy lịch sự cáo từ.

"Em có chút việc, em đi trước nhé". Nói xong gật đầu chào từng người, rồi cầm khay đồ ăn lên, nhẹ nhàng bước đi.

Thấy cô đã đi xa, Trần Giao thất vọng chu môi, "Phương Mộc, anh sao lại thế chứ?"

Phương Mộc ngậm điều thuốc, nheo mắt nhìn trần nhà, không thêm chú ý đến Trần Giao.

"Tên nhóc này!" Lúc nghỉ trưa, Đỗ Ninh nói mãi với vẻ đầy luyện tiếc. "Người ta xinh thế, hoàn cảnh gia đình cũng tốt, bố cô ấy là Bộ trưởng Bộ Công thương thành phố. Có rất nhiều người theo đuổi cô ấy, Trần Giao đã mất bao công sức thuyết phục, cô ấy mới đồng ý đến trò chuyện với cậu".

"Cậu thích thì cậu đi mà theo đuổi. Tớ không có hứng thú". Phương Mộc cời quần dài, chỉ còn quần đùi, kéo chân đắp lên người, "Nói với Trần Giao, tớ cảm ơn cô ấy, nhưng đừng mất công vì tớ nữa".

"Hừ, làm ơn mắc oán!" Đỗ Ninh cũng chuẩn bị ngủ trưa, sau khi cời quần áo, ngấn người, "Khà khà, chân dài thật." Cậu chép chép miệng đầy ẩn ý.

"Đồ tiện nhân!" Chửi xong, Phương Mộc không nhin nổi, bật cười.

Tiếng thở mũi đều đều của Đỗ Ninh nhanh chóng vang khắp phòng, còn Phương Mộc thì trở mình mãi không ngủ được. Bạn gái?

Hừ, sao mình lại giống AQ vậy.

Suốt một thời gian dài, cho dù Phương Mộc đi lại một mình trong học viện, cũng rất ít giao lưu với người khác, nhưng cũng có thể cảm nhận thấy ánh mắt khác lạ của vài cô gái khi nhìn mình. Chỉ là mình đã

quen né tránh tất cả mọi người, cho nên những ánh mắt đó dần dần hướng về những chàng trai vui vẻ, nhiệt tình khác.

Trần Hy.

Cái tên này khiến tâm trạng Phương Mộc đột nhiên ủ dột. Cậu xoay người, để mặt mình dính sát vào mép giường lạnh lạnh. Đừng nói đến ôm hôn, nắm tay, ngay cả ba chữ đơn giản nhất cũng không kịp nói ra với Trần Hy. Có một số việc, đã để mất đi, là một đời. Có một số người, nếu mất đi, không bao giờ còn nữa.

Chí Tôn Bảo[11] khi đối diện với thanh kiếm kề sát cổ họng đã nói một lời nói dối kinh điển: "Nếu như ông trời có thể cho tôi thêm một cơ hội, tôi sẽ nói với cô ấy, tôi yêu cô ấy, nếu nhất định phải kèm thêm một kỳ hạn, tôi hy vọng là một vạn năm".

[11] Nhân vật trong phim hài "Tân tây du ký", do Châu Tinh Trì đóng.

Nếu như ông trời có thể cho tôi một cơ hội, tôi lại hy vọng tất cả mọi việc chưa từng xảy ra, thậm chí cả việc quen biết Trần Hy.

Đừng nghĩ nữa, Phương Mộc chớp chớp đôi mắt ươn ướt của mình, đã chọn lựa tạm biệt quá khứ, thì phải chọn lựa quên hết mọi thứ.

Trong mơ màng, Phương Mộc lại nhớ đến Đặng Lâm Nguyệt, buổi trưa rõ ràng ngắm nghía cô kỹ thế, mà giờ đây lại chẳng thể nhớ nổi dáng vẻ của cô.

Chỉ nhớ được nhãn hiệu giấy ăn cô dùng là "Tâm liên tâm", trên túi giấy có tranh vẽ của Kỉ Mễ[12].

[12] Tác giả truyện tranh nổi tiếng của Đài Loan.

Chương 13: BẢN NĂNG

Trước khi tan ca, Thái Vĩ gặp Trạm phó Trạm An ninh Triệu Vĩnh Quý ở hành lang. Lão Triệu dựa người vào cửa sổ buồn rầu hút thuốc, dưới chân đã có khá nhiều đầu mẩu thuốc lá. Thái Vĩ đi đến chào, Lão Triệu quay đầu lại, trong đôi mắt trũng sâu đầy những tia máu.

"Vụ án đó của các anh sao rồi?" Thái Vĩ giờ một điều thuốc ra.

Lão Triệu ném đầu thuốc trong tay, nhận lấy điều thuốc Thái Vĩ đưa, sau khi châm thuốc, hít một hơi thật sâu.

"Không có manh mối". Ông lấy tay ấn mạnh vào thái dương, "Đã điều tra gần 600 người, vẫn không có chút manh mối nào. Vụ án của các cậu thì sao?".

"Cũng như vậy". Thái Vĩ rầu rĩ trả lời.

Hai người nhìn nhau cười buồn, lặng lẽ hút thuốc. Bên ngoài cửa sổ, không biết trời đổ mưa từ lúc nào, cửa sổ kính nhanh chóng trở nên mờ ảo. Thái Vĩ nhìn những giọt nước mưa liên tục rơi xuống từ trên cửa kính, đột nhiên nghĩ đến cảnh Phương Mộc cùng tìm kiếm Đồng Hủy giữa cơn mưa, bất giác mỉm cười.

Cậu thanh niên sắc mặt nhợt nhạt, trầm mặc, kiệm lời, hơi khác thường, lần trước gặp mặt, cảm giác thần sắc khá lên nhiều, trong mắt cũng xuất hiện thêm sự hào hứng sôi nổi mà những người trẻ tuổi cần có.

Đúng vậy, để những bạn trẻ suốt ngày phải đối diện với những vụ án giết người đầm đìa máu tươi quả là có hơi tàn nhẫn. Cậu ấy cần phải giống như các chàng trai đồng trang lứa, sống bình tĩnh, vui vẻ, vô tư. Tốt nghiệp, đi làm, lấy vợ, sinh con, tận hưởng niềm vui bình dị mà những người bình thường cần phải có.

Đinh Thụ Thành nói Phương Mộc có khả năng thiên phú về cảm nhận tội phạm. Thế nhưng, Thái Vĩ không hề cảm thấy loại thiên phú

này đem lại niềm vui cho Phương Mộc. Vẫn nhớ lần trước Thái Vĩ đã thử dò hỏi cậu vì sao lại có hứng thú với hành vi chứng cứ học, cậu trả lời là không biết. Rõ ràng đây là lời nói dối, có vẻ cậu phải luôn luôn giãy giụa trong loại ký ức nào đó mà không thể tự thoát ra được. Và điểm tận cùng của đoạn ký ức này sẽ là một sự trải nghiệm kinh thiên động địa thế nào đây?

Một người như vậy chọn lựa cuộc sống như bao người bình thường, Thái Vĩ không biết nên cảm thấy vui hay tiếc cho anh ta.

Giống như vụ án này, nếu như cậu ấy ở đây, có thể sẽ không đến nỗi không có chút manh mối nào như lúc này đây. Nhưng thái độ của Phương Mộc lần trước khiến anh hơi ngại, mặc dù sự thực đã chứng minh hướng phá án giết người vì tình tạm thời không thể triển khai tiếp, nhưng Thái Vĩ vẫn không có ý định tìm gặp Phương Mộc lần nữa.

"Khi chúng ta gặp lại nhau, có nghĩa là lại có thêm người chết".

Cậu nhóc này, thực sự hy vọng có ngày được thanh thoi, rủ cậu ta đi uống một trận, thoải mái, thư thái, say xỉn.

"Thái Vĩ", Lão Triệu bất ngờ lên tiếng.

"Ừm?" Thái Vĩ vội định thần lại.

"Lần trước vụ án Mã Khải, các cậu làm tốt lắm". Lão Triệu ra sức giật giật tóc, "Tôi luôn cảm thấy hung thủ vụ án 7.1 không bình thường, có thể là một kẻ tâm lý biến thái, nhưng lại không thể tìm ra được manh mối, cậu phân tích giúp tôi với?"

"Tôi ư?" Thái Vĩ chỉ vào mũi mình, "Đừng đùa nữa, tôi đâu có tài như thế?"

Nhưng quả thực lời của Lão Triệu khiến Thái Vĩ suy ngẫm. Đúng vậy, khắc họa tâm lý tội phạm phát huy tác dụng rất lớn trong việc phá vụ án Mã Khải. Vụ án 7.1 cũng được, vụ án giết người bằng heroin cũng được, thủ pháp gây án của hai vụ án đều không bình thường, đều có những chỗ không thể giải thích được. Nếu như có thể tiến hành phân tích

tâm lý của hung thủ, có thể có tác dụng không nhỏ thúc đẩy việc phá vụ án này.

"Tìm một chuyên gia tâm lý nhờ giúp đỡ vậy".

Lão Triệu do dự giây lát, ông ném điều thuốc hút hết một nửa xuống đất, lấy chân giẫm lên, "Để sau vậy". Nói xong, quay người bước đi.

Thái Vĩ nhìn theo Lão Triệu, lưng đã hơi gù, biến mất khỏi cuối dãy hành lang, một người ngoài 50 tuổi, mới cố leo lên được chức Trạm phó, áp lực chắc chắn rất lớn.

Lúc này đây, Phương Mộc đang ngồi trong phòng học ngẩn người nhìn những giọt mưa rơi tí tách bên ngoài cửa sổ. Trời mưa luôn khiến con người suy nghĩ miên man, ít nhất cũng khiến ta không thể chuyên tâm chú ý những việc ở trước mắt.

Tiết học này vẫn là bài giảng của thầy Tống, thầy Tống ngoài làm giảng viên, còn kiêm thêm nghề luật sư, không thể lên lớp dạy thạc sĩ vào giờ nhà trường đã sắp xếp, đành phải dạy ngoài giờ học. Đã qua giờ ăn tối, thầy Tống vẫn không có ý định cho tan học, chỉ nói: "Chúng ta nghỉ giải lao một lát."

Các sinh viên than thầm trong bụng đội mưa chạy đến siêu thị nhỏ gần đó mua chút bánh mì hoặc đồ ăn vặt để nhét tạm vào bụng chống đói. Có người bạo gan hơn, thu dọn cặp sách lặng lẽ chuồn về. Thầy Tống uống trà, hút thuốc trong văn phòng, tinh thần phấn chấn quay lại phòng học, phát hiện ra thiếu mất một số người, gương mặt bỗng xị ra, lôi sổ điểm danh từ trong cặp da ra.

Những tiếng "có" lần lượt vang lên khiến Phương Mộc định thần lại, bất giác nhìn về hướng Mạnh Phàm Triết. Đã lâu lắm rồi thầy cô không điểm danh nên Phương Mộc cũng đã lâu không ngồi cùng Mạnh Phàm Triết nữa. Bây giờ có chuyện đến chỗ cậu cũng không kịp nữa rồi, Phương Mộc lo lắng thay cho Mạnh Phàm Triết, rất không muốn nhìn thấy cảnh Mạnh Phàm Triết bị sượng sùng xấu hổ.

Có thể nhận thấy Mạnh Phàm Triết hơi căng thẳng, ngồi thẳng lưng cứng đờ, mắt nhìn chăm chăm không chớp mắt vào cuốn sổ điểm danh của thầy Tổng.

"Trần Lượng."

"Có!"

"Sơ Tiểu Húc."

"Có."

Làm thế nào bây giờ? Phương Mộc quay đầu lại.

Lần sau nhé, lần này mình thực sự không thể làm gì được.

"Mạnh Phàm Triết."

Mạnh Phàm Triết ngáp ngừng một giây, sau đó trả lời: "Có" một tiếng danh gọn.

Phương Mộc vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại, vừa vặn gặp phải ánh mắt của Mạnh Phàm Triết. Mạnh Phàm Triết cười với cậu, vui vẻ chớp chớp mắt.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Phương Mộc gặp Mạnh Phàm Triết ở nhà vệ sinh, trong tay cậu ta xách hai bình nước vừa đun sôi.

"Cậu làm gì thế?" Phương Mộc vừa lau mặt vừa chỉ vào bình nước hỏi cậu ta.

"Khà khà, để tắm cho Tom." Mạnh Phàm Triết cười nói.

"Cũng không cần nhiều đến thế chứ, lãng phí quá".

"Cậu không biết đấy thôi, Tom rất tinh nghịch, thường xuyên lấm lem khắp người". Mạnh Phàm Triết giống như thể là mẹ của Tom vậy, Phương Mộc nhớ Lưu Kiện Quân gọi Mạnh Phàm Triết là Jerry, suýt bật cười. Cậu nhìn xung quanh, trong nhà vệ sinh chỉ có mỗi cậu và Mạnh Phàm Triết.

"Cậu", Phương Mộc nhìn Mạnh Phàm Triết, nói khê: "Hình như không còn sợ điểm danh nữa rồi?"

"Ừ!" Mạnh Phàm Triết gật đầu, "Chắc là thế". Cậu ta đặt bình nước xuống đất, trịnh trọng giơ tay ra, "Phương Mộc, vô cùng cảm ơn cậu hồi đó đã giúp đỡ mình".

Phương Mộc cười, giơ tay ra bắt, "Đừng khách sáo!"

Nhìn thấy Mạnh Phàm Triết thư thái, Phương Mộc thực sự cảm thấy rất vui. Cậu nhìn mình trong gương, nụ cười dần dần xuất hiện trên khuôn mặt. Phương Mộc, không có gì là không thể trôi qua được.

Trời mưa hai ngày liền, sang mùng 9, thời tiết không ngờ lại hơi se lạnh. Phương Mộc cầm ô, cẩn thận bước từng bước trên bậc thềm vào thư viện, trên tường dán một tờ giấy, Phương Mộc nhìn lướt qua, hình như là thông báo tìm người. Một chiếc lá rụng xuống chỗ nước, suýt chút nữa làm cậu trượt ngã. Cậu ngẩng đầu lên, dường như hôm qua cây cối đang xanh tươi rậm rạp giờ đã ngả sang màu vàng, một cơn gió thổi tới, lại có mấy chiếc lá lá tả rơi xuống.

Năm phút trước, thầy Kiều gọi điện bảo cậu đến Phòng tư vấn tâm lý, qua điện thoại, thầy không nói có chuyện gì, chỉ bảo cậu phải đến ngay.

Phòng tư vấn tâm lý nằm ở tầng 2 của thư viện. Đây là phòng tư vấn đầu tiên của trường đại học trong toàn thành phố, người phụ trách là giáo sư Kiều Doãn Bình. Năm 2000, khi Hội đồng giáo dục của tỉnh mở một cuộc họp về việc quan tâm đến tâm lý lành mạnh của sinh viên, hiệu trưởng toàn bộ các trường đại học trong toàn tỉnh thiết lập hệ thống chuyên tư vấn tâm lý, xây dựng nên cơ chế tham gia tâm lý sinh viên. Trường Đại học J chọn lựa mấy giáo viên ở Học viện Luật và Học viện Giáo dục, tổ chức thành phòng tư vấn tâm lý Đại học J. Giáo sư Kiều Doãn Bình nhiều tuổi nhất được đề bạt làm người phụ trách. Phòng tư vấn được thành lập hơn hai năm nay, số người đến tư vấn rất thừa thớt (điều này không có nghĩa là tất cả mọi người trong trường Đại học J đều

không có vấn đề về tâm lý, chỉ là phần lớn mọi người đều không chịu đối diện với vấn đề của mình mà thôi). Giáo sư Kiều Doãn Bình thường ngày công việc bận rộn, dần dần cũng ít đến đây hơn. Cho nên, hôm nay giáo sư Kiều bảo Phương Mộc đến đây gặp ông, Phương Mộc cảm thấy rất bồn chồn.

Gõ cửa, trong phòng truyền ra giọng nói của giáo sư Kiều Doãn Bình: "Vào đi!"

Phương Mộc đẩy cửa bước vào mới nhận ra trong phòng tư vấn tâm lý không chỉ có mỗi mình giáo sư. Trên chiếc ghế sofa kê sát tường có hai vị khách viếng thăm đều mặc trang phục cảnh sát, một người đeo phù hiệu cấp thượng tá. Thấy Phương Mộc bước vào, hai người đều dồn ánh mắt về phía cậu, chăm chú nhìn cậu.

Giáo sư Kiều ngồi sau bàn làm việc, trước mặt là mấy quyển hồ sơ dày, trong đó có một quyển đã được giở ra ông đang cầm trên tay, ông nhìn Phương Mộc từ phía trên cặp kính lão, ra hiệu cho cậu ngồi xuống ghế cạnh đó, đồng thời đẩy một quyển tài liệu sang. Hai vị cảnh sát cùng nhìn nhau.

Giáo sư Kiều không ngẩng lên, chỉ nói: "Sinh viên của tôi."

Phương Mộc hơi ngượng, đành phải ngồi xuống lật giở quyển tài liệu. Chỉ mới lật trang đầu tiên, Phương Mộc đã biết ngay đây là gì: Quyển hồ sơ vụ án mạng của Khúc Vĩ Cường và Vương Thanh.

Khúc Vĩ Cường nằm úp xuống cỏ, hai tay dang ra, vết xương gãy ở cổ tay nhìn rất rõ.

Hai bàn tay đặt bên cạnh cột cầu môn trắng bệch, trông giống như bàn tay giả được lấy ra từ thân thể manơcanh.

Xương sọ bị lõm, hai mắt nhắm hờ.

Bỗng chốc Phương Mộc dường như quay trở lại cái đêm cậu đứng một mình trước cầu môn. Tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều yên ắng hẳn xuống, khắp phòng đầy những giá sách, giáo sư Kiều và hai

người cảnh sát đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, ngoài cửa sổ trời đổ mưa lâm râm, bức tranh sơn dầu của Sigmund Freud trên tường đều có vẻ là những cảnh tượng xa vời.

Một người dường như xuất hiện trong ngực cậu, thò ra đôi tay dài như dây mây, từ từ quấn vòng quanh, thít chặt lấy toàn thân Phương Mộc, sau đó lặng lẽ khắc sâu vào làn da Phương Mộc, không để lại chút dấu vết gì. Chỉ có điều, cảm giác đau đớn như bị dao đâm bắt đầu lan toả khắp cơ thể, có một thứ cảm giác nào đó dần dần thức tỉnh trong cơ thể, bình tĩnh và rõ ràng.

Cổ nhân tạo, cột cầu môn, đôi tay, vũ khí sắc nhọn.

"Cộc, cộc, cộc!" Có người gõ cửa, Phương Mộc cũng chợt bừng tỉnh.

"Vào đi!"

Người vừa bước vào là thầy Tôn ở thư viện, trên tay ôm một chồng sách.

"Thầy Kiều, đây là những cuốn sách thầy cần".

"Đặt ở đây đi!" Giáo sư Kiều mặt lạnh lùng chỉ vào bàn.

Thầy Tôn thận trọng đặt sách lên chỗ trống duy nhất trên bàn. Quay sang cười với Phương Mộc, rồi mở cửa bước ra.

Giáo sư Kiều lại đọc hồ sơ một lúc, sau đó rút mấy cuốn trong chồng sách đó ra xem, rồi châm một điếu thuốc dựa vào ghế, trầm ngâm suy nghĩ.

Hai người cảnh sát cung kính ngồi nghiêm trang trên sofa, không dám lên tiếng.

Một lúc lâu sau, giáo sư Kiều đột nhiên đứng dậy cất tiếng hỏi: "Em thấy sao?"

Phương Mộc ngẩn người giây lát, bỗng chốc không nhận ra giáo sư Kiều đang hỏi cậu.

"Em ạ?"

"Đúng!"

"Em vẫn chưa suy nghĩ kỹ, hay là thầy..."

"Bảo em nói thì em cứ nói, sao phải rườm rà thế?" Giáo sư Kiều chỉ tay vào người đeo phù hiệu cấp thượng tá: "Đây là Trạm trưởng Biên Bình của Phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm của Sở Công an tỉnh, cũng là sinh viên của tôi, chính là sư huynh của em đấy. Em sợ gì chứ?"

Biên Bình gật gật đầu với Phương Mộc.

"Xem xong cuốn hồ sơ này, chỗ nào gây sự chú ý của em?" Giáo sư Kiều nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, hỏi.

Phương Mộc thoáng trầm ngâm, trả lời hết sức đơn giản, đúng một từ: "Tay."

Giáo sư Kiều không biểu hiện thái độ gì, tiếp tục hỏi: "Sau khi giết chết nạn nhân, hung thủ còn chặt đôi tay nạn nhân, rồi vứt ở sân bóng. Em cảm thấy điều gì?"

Lần này, Phương Mộc phải suy nghĩ lâu hơn.

"Tước đoạt."

"Ồ?" Giáo sư Kiều rướn lông mày, "Giải thích thế nào nhỉ?"

"Nạn nhân vốn là một người đam mê bóng đá, cũng là thủ môn đội bóng đá của trường. Em không hiểu lắm về bóng đá, nhưng em biết, người duy nhất trên sân bóng có thể dùng tay để chạm bóng chính là thủ môn. Và đối với một người thủ môn, đôi tay anh ta chính là vũ khí để bảo vệ khung thành trên sân bóng. Chặt đi đôi tay của thủ môn, có nghĩa là đã tước đoạt thứ quý giá nhất của anh ta. Và đằng sau của sự tước đoạt này, em cảm thấy một kiểu..." Phương Mộc ngừng một lát, "Đổ kỵ".

Giáo sư Kiều quay sang hai người cảnh sát đang ngồi trên ghế sofa.

"Nạn nhân thứ 2 của vụ án - Vương Thanh, sau khi bị hung thủ cưỡng hiếp, bị bóp cổ cho đến chết, rồi lại phân chia chân tay, nhưng cuối cùng, anh ta lại ghép Vương Thanh lại thành hình người. Đây là điểm khiến ta phải suy nghĩ nhiều nhất. Nếu như nói hung thủ để lại những ký hiệu ở hiện trường đều đại diện cho một loại nhu cầu nào đó của hắn, ký hiệu trên thân thể nạn nhân thứ nhất là chặt đứt đôi tay, thể hiện sự tước đoạt xuất phát từ sự đố kỵ, vậy thì, sau khi phân tách tứ chi nạn nhân rồi lại ghép lại thành hình người, sẽ mang ý nghĩa gì đây?"

Phương Mộc và hai người cảnh sát đều nín thở nhìn chăm chăm vào giáo sư Kiều như đang ngồi nghe giảng.

"Tôi cảm thấy, hung thủ có một niềm khao khát muốn tạo dựng lại một nhân vật Vương Thanh mới. Hắn ta có vẻ như có sự ham muốn mãnh liệt đối với thân thể Vương Thanh, nhưng đồng thời lại có sự khinh bỉ. Loại tâm lý vô cùng mâu thuẫn này đã chi phối hắn ta, sau khi cưỡng hiếp nạn nhân, lại bóp cổ chết, phân chia tứ chi. Nhưng trong nơi sâu kín trong lòng hắn ta lại có một nỗi khao khát có được tình cảm "hoàn toàn mới" của Vương Thanh, nên lại ghép nạn nhân thành hình người. Tôi nghĩ, khi hung thủ ghép lại từng chi của nạn nhân, chắc chắn ở trong một trạng thái tâm lý vô cùng phức tạp. Có sự cuồng dại của lòng báo thù, có khoái cảm chinh phục, cũng có cả nỗi thương cảm và ăn năn đối với tất cả mọi việc đã không thể cứu vãn được."

Giáo sư Kiều chỉ vào cuốn hồ sơ, "Tôi thấy cơ quan công an không hề điều tra tỉ mỉ về bối cảnh của Vương Thanh và quá trình yêu đương giữa cô và Khúc Vĩ Cường. Tôi cảm thấy, đây là một bước đột phá. Tôi suy đoán, đây chắc là do một kẻ yêu đơn phương Vương Thanh, tận mắt thấy người con gái mình yêu thương sánh đôi cùng người con trai khác, còn chung sống với nhau. Khi hắn ta tưởng tượng ra nữ thần cao quý thuần khiết trong trái tim mình đang quan hệ nồng nhiệt với người bạn trai "đầu óc ngu si, tứ chi phát triển" trong căn phòng nhỏ, loại cảm xúc này sẽ phun trào như ngọn núi lửa. Do đó, đã có những hành động điên

cuồng. Nhưng," Giáo sư Kiều ngừng lại một chút, "Đây chỉ là những phỏng đoán của cá nhân tôi, bởi có một số vấn đề, tôi cũng nghĩ chưa thông suốt, ví dụ, ống kim tiêm. Nó có thể là của nạn nhân, nhưng tại sao lại cắm lên ngực Vương Thanh?"

"Có lẽ, hung thủ làm vậy để giải bày tâm trạng phức tạp đối với thân thể nạn nhân, tiện tay cầm nó cắm vào ngực Vương Thanh?" Biên Bình xen vào một câu.

"Bây giờ vẫn chưa thể hiểu rõ được." Giáo sư Kiều lắc lắc đầu, "Nếu như giả thiết của tôi có thể thành lập, anh hãy thử điều tra theo hướng này xem. Tốt nhất là điều tra Vương Thanh từ năm học cấp 2, thứ tình cảm này hình thành không chỉ ngày một ngày hai, có lẽ bị kìm nén trong một khoảng thời gian dài."

Hai người cảnh sát đứng dậy chào ra về, khi đi đến cửa, người cảnh sát chưa từng nói câu nào bỗng quay lại hỏi giáo sư Kiều: "Cậu ta cũng là sinh viên của thầy?" Anh ta chỉ tay vào Phương Mộc.

"Đúng vậy!" Giáo sư Kiều rướn lông mày, trong giọng nói phảng phất sự hãnh diện.

Người cảnh sát đó không nói thêm gì nữa, nhìn lướt qua Phương Mộc, kéo cửa, đi theo Biên Bình.

Trở về ký túc xá, Phương Mộc ngăn người ngồi trước bàn hồi lâu, ngoài việc liên tục hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, cậu không làm một động tác nào khác.

Đỗ Ninh cười ha ha từ bên ngoài bước vào, vừa vào tới cửa, đã ho sặc sụa.

"Hừ, cậu hút thế này, cẩn thận bị cancer (bệnh ung thư) đấy." Cậu ta vừa mở cửa sổ để khói bay đi, vừa nhìn điếu thuốc trên miệng Phương Mộc vẫn còn bay khói, "Ông anh à, tự sát bằng cách này, hiệu quả có vẻ hơi chậm đấy."

Phương Mộc không nói gì, cười buồn lấy tay day day giữa hai lông mày.

Sự xuất hiện của Đỗ Ninh giúp Phương Mộc nhận ra, thực ra từ nãy đến giờ, mình vẫn luôn suy nghĩ về vụ án giáo sư Kiều đưa ra cho mình. Cái cảm giác ban chiều vẫn rất rõ nét, như thể một Phương Mộc khác từ trong cơ thể cậu bất ngờ xuất hiện, bỗng chốc khống chế toàn bộ cơ thể cậu. Toàn bộ tư duy, suy nghĩ của cậu cũng bị điều động theo sự xuất hiện của Phương Mộc đó, giống như là một chiếc xe ô tô được cắm chìa khóa, đã khởi động là không dễ gì dừng lại được.

Thứ cảm giác này khiến cậu kinh hoàng hoảng sợ.

Chương 14: LỘ HOA CỦA GRAYSON PERRY

Nhà họ Kim đã trở thành một mớ hỗn loạn.

Kim Bình Sơn tay nắm chặt chiếc điện thoại không dây, buồn bực đi đi lại lại trong phòng khách. Trên chiếc ghế sofa phía sau, vợ anh - Dương Cần khóc thảm thiết, đôi mắt đỏ au, mấy chị em đồng nghiệp dìu thân hình mềm nhũn của cô, thi nhau nói những lời an ủi vô ích.

Kim Bình Sơn nhìn chiếc đồng hồ treo tường, đã gần 10 giờ tối rồi. Anh cúi đầu ấn điện thoại kêu tí tách. Thấy vậy, Dương Cần cũng ngừng khóc, gắng gượng đứng dậy, ngóng chờ nhìn chiếc điện thoại trong tay chồng.

Điện thoại được kết nối, Kim Bình Sơn sau khi nói với đối phương vài câu, bèn tắt máy. Anh quay người lại, không dám nhìn thẳng vào mắt vợ, lắc lắc đầu.

Dương Cần lại đổ nhào xuống ghế sofa, một tiếng kêu đầy bi ai như tiếng con thú cái bị thương vang lên trong yết hầu cô, nhưng đến cổ họng, lại bị kìm nén lại, khuôn mặt bị kìm nén, đỏ bừng bừng.

Kim Bình Sơn vội vàng chạy đến, ra sức dấm lưng cho vợ, theo đó là một cơn ho sặc sụa, tiếng khóc của Dương Cần cuối cùng cũng bùng nổ. Cũng không biết là sức lực từ đâu đến, mà Dương Cần chợt đẩy mạnh Kim Bình Sơn ra.

"Em không cần biết, Kim Bình Sơn, mau đưa con trở về đây ngay!" Đầu tóc Dương Cần rối tung, ngón tay gầy gò chỉ còn da bọc xương chỉ vào Kim Bình Sơn: "Chỉ vì người khách hàng chó chết đó, anh bỏ mặc cả con mình sao, anh là loại bố kiểu gì chứ!" Cô túm lấy một chiếc nệm ghế, ném mạnh về phía ông.

Nệm ghế va vào người Kim Bình Sơn, sau đó rơi xuống đất. Kim Bình Sơn nhìn người vợ, vốn là phó giáo sư, thường ngày vẫn hiền thực đoan trang, lúc này đây trông giống như một người đàn bà đánh đá chua ngoa, trong lòng chua xót và cay đắng. Anh nhìn quanh phòng khách, lớn tiếng hét: "Tiểu Trần đâu?"

Anh tài xế Tiểu Trần từ nhà bếp bước ra, vừa lau nước mỳ tôm dính bên mép, vừa nói: "Tổng giám đốc Kim, tôi ở đây!"

"Tờ thông báo tìm người nhà có còn không?"

"Vẫn còn mấy tờ."

"Đi nào, đi phô-tô ra 100 tờ, đi dán với tôi!"

Khi trở về, đã là 2 giờ sáng. Kim Bình Sơn lặng lẽ mở cửa phòng, phòng khách đèn sáng trưng, không một bóng người. Anh nhón chân đi thật khẽ đến trước cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa, vợ anh trên mặt đầy vết nước mắt đã nằm trên giường ngủ thiếp đi, trong tay vẫn nắm chặt áo của cô con gái.

Kim Bình Sơn chợt đau nhói, anh cần nhận đóng cửa, quay trở lại phòng khách, ngẩn người hồi lâu, rồi nằm xuống ghế sofa.

Sau khi ngủ mơ mơ màng màng mấy tiếng trên ghế sofa, Kim Bình Sơn tỉnh dậy, định dán nốt những tờ thông báo tìm người còn lại ở nơi xa xa một chút. Anh vừa dụi mắt, vừa đẩy cửa phòng, liền phát hiện ra, ở ngoài cửa có vật cản, anh lấy sức đẩy mạnh, cửa phòng mở ra, một thùng giấy to đặt ở giữa cửa.

Kim Bình Sơn ngẩn người, anh thận trọng xé rách miếng băng dính dán mép thùng giấy, mở thùng giấy ra, một thứ mùi vị khiến ta ghê tởm xộc tới.

Kim Xảo trần truồng, không mảnh vải che thân, toàn thân đầy vết thương đang cuộn tròn trong hộp giấy.

Khi Thái Vĩ và các đồng nghiệp đang kéo còi cảnh sát trong sân, chuẩn bị khởi hành, nhìn thấy Triệu Vĩnh Quý vội vàng tắt bật, anh liền kéo cửa kính ô tô xuống, bèn hỏi: "Lão Triệu, đi đâu đấy?"

"Hạc Cường." Lão Triệu không nói gì thêm, nhanh chóng lái xe ra khỏi sân Sở Công an.

Thấy dáng vẻ hờn hờ thỏa mãn của Lão Triệu, có lẽ vụ án của anh ta đã có chút manh mối.

Thái Vĩ nghĩ đến vụ án giết người trong bệnh viện đầy hóc búa đó, lại nghĩ đến nơi cần đến trước mắt, ủ rũ huơ huơ tay, "Xuất phát!"

Lại là khu vực trường Đại học J. Cái trường học quý quái này không biết làm sao, trong thời gian mới hơn ba tháng mà đã có hai sinh viên và người nhà của một nhân viên bị giết. Nghe nói lần này nạn nhân là con gái của một giáo viên.

Xe cảnh sát lao nhanh, đã tiếp cận đến khu trường Đại học J, nhìn từ xa, nhiều tòa nhà cao tầng, rất có khí thế của trường đại học hiện đại hóa. Chỉ có điều, trong mắt Thái Vĩ, lúc này đây lại giống như bị một đám khói mù bao vây. Mặc dù, lúc này là buổi sáng sớm tràn đầy ánh nắng, Thái Vĩ vẫn cảm thấy sự âm u lạnh lẽo phát ra từ đám khói mù đó.

Thái Vĩ biết, do chức trách nghề nghiệp, rất nhiều đồng nghiệp đều mang theo trong mình những thứ như bùa hộ thân. Bình thường, anh cũng hay chế giễu những người đồng nghiệp mê tín đó. Nhưng lúc này đây, anh đang ngồi trên xe cảnh sát tiến vào trường Đại học J, lại cảm thấy trong lòng bất an một cách kỳ lạ, rất muốn sờ tay được vào một thứ gì đấy để giữ vững tinh thần.

Xe cảnh sát tiến vào khu vực dân cư của trường Đại học J, cảnh sát trong đồn công an đang đứng đợi họ ở trước cổng tiểu khu. Thực ra không cần dẫn đường, phía trước một tòa nhà trong khu đã chật kín người.

Thái Vĩ sờ vào khẩu súng ngắn giắt ở thắt lưng, cố gắng phần chấn tinh thần, hét vang: "Nào, bắt đầu làm việc!"

Lúc ăn tối, Trâu Đoàn Kết đem đến một tin tức: Buổi chiều, lúc đá bóng, một cậu sinh viên khoa Triết học đã nói cho cậu biết: "Con gái của phó giáo sư Dương Cần đã bị giết hại."

"Mẹ kiếp!" Đỗ Ninh đập bàn cái rầm một tiếng: "Có quá nhiều người chết rồi đấy!"

"Nghe nói, đứa bé đó mới 7 tuổi, mẹ nó chứ, ác quá!" Trâu Đoàn Kết lắc lắc đầu.

Đỗ Ninh đang định mở miệng, nhưng lại không nói gì, cậu đẩy đẩy Phương Mộc.

"Cậu xem."

Đặng Lâm Nguyệt bê khay thức ăn, tìm kiếm chỗ trống.

"Đi nào, Đoàn Kết, chúng ta đi chỗ khác thôi." Đỗ Ninh vội vàng bê khay thức ăn lên, "Bọn mình đi đây, cậu mau gọi cô ấy đi."

"Cậu thần kinh à, ngồi xuống ăn cơm." Phương Mộc hơi đỏ mặt.

"Xì, muộn rồi!" Đỗ Ninh rướn cổ ra nhìn, nói đầy nuối tiếc.

Phương Mộc quay đầu lại nhìn, Đặng Lâm Nguyệt đã tìm thấy chỗ trống, đang lấy giấy ăn cẩn thận lau mặt bàn.

"Ăn cơm đi cậu ạ!" Phương Mộc thở phào, gấp khoai tây trong khay thức ăn.

"Không phải chứ." Đỗ Ninh vẫn rướn cổ giống như là con hươu cao cổ, nhìn chăm chăm.

Phương Mộc lại quay đầu lại nhìn, Lưu Kiện Quân ngồi xuống ở ghế đối diện với Đặng Lâm Nguyệt, hai người đang nói chuyện, có thể nhận thấy đây không phải lần đầu tiên họ gặp nhau.

"Cậu nhóc này, ra tay chậm rồi đấy." Đỗ Ninh tỏ vẻ giận dữ, rứt cổ trở lại.

"Có một loại người, cố gắng tìm trăm phương nghìn kế giúp người khác theo đuổi con gái, thực ra, trong tiềm thức của anh ta, chính là anh ta muốn theo đuổi người ta." Phương Mộc vừa lườm vừa nói.

Trâu Đoàn Kết miệng đang ngậm cơm, cười lúng búng.

"Biến thái!" Đỗ Ninh đỏ bừng mặt.

Nạn nhân Kim Xảo, nữ, 7 tuổi. Nạn nhân đang học lớp 2 C trường tiểu học Tử Độ trực thuộc trường Đại học J. Bố của nạn nhân tên Kim Bình Sơn, 42 tuổi, là Tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Văn hóa Đại Đô. Mẹ của nạn nhân tên Dương Cần, 41 tuổi, là phó giáo sư khoa Triết học trường Đại học J.

Khi xảy ra vụ án, nạn nhân Kim Xảo đã mất tích hơn 50 giờ đồng hồ. Theo như lời kể của bố mẹ nạn nhân, buổi tối hôm nạn nhân mất tích, lẽ ra Kim Bình Sơn phải đến trường học đón con, nhưng do anh bất ngờ có khách hàng đến, nên không kịp đến trường đón nạn nhân về nhà vào lúc tan trường. Ngay tối hôm nạn nhân mất tích, bố mẹ nạn nhân đã báo cảnh sát, rồi đi khắp nơi dán thông báo tìm người, thế nhưng, suốt hai ngày vẫn không hề có chút tin tức gì, cho đến tận khi phát hiện ra thì thể nạn nhân ở trước cửa nhà.

Khi bị phát hiện, di thể của nạn nhân không có lấy mảnh vải che thân, toàn thân bầm dập đầy vết thương. Theo giám định pháp y, nguyên nhân dẫn đến cái chết của Kim Xảo là do bị thương nhiều ở những phần mềm, dẫn đến toàn thân đau đớn mà tắt thở. Hay nói một cách khác, Kim Xảo đã bị ngược đãi cho đến chết. Qua kiểm tra còn phát hiện, sau khi bị chết, Kim Xảo đã bị xâm hại tình dục, nhưng trong cơ thể nạn nhân không hề tìm thấy tinh dịch của nam giới, nghi ngờ đã sử dụng bao cao su.

Di thể của nạn nhân bị đặt trong một thùng giấy to, qua kiểm tra, thùng giấy này là một thùng hàng adidas đã bỏ không. Trong hộp giấy,

ngoài di thể của nạn nhân còn có hai thứ khiến mọi người vô cùng khó hiểu: một cuộn băng video và một mảnh gốm sứ.

Cuộn băng video là một cuộn băng phổ thông, trên cuộn băng cũng không có dấu vân tay. Cả cuộn băng chỉ có 15 giây, nội dung là đặc tả phần dưới của bé gái. Bé gái nằm trên một miếng vải đen (có lẽ là để che màu sắc và đặc trưng của đồ vật khác), hai chân giăng ra, ống kính máy quay từ đầu đến cuối chỉ dừng lại ở phần dưới của cô bé. Trong suốt 15 giây bị quay, cô bé không hề động đậy, kết hợp với màu da của cô bé, có lẽ lúc đó đã chết.

Phân tích từ đặc tính sinh lý của cô bé trong đoạn băng, có lẽ cô bé không quá 14 tuổi. Sau đó, bố mẹ của nạn nhân dựa vào một nốt ruồi, đã nhận ra cô bé trong cuộn băng chính là nạn nhân Kim Xảo. Trên tay phải của nạn nhân cầm một mảnh gốm sứ vỡ, diện tích khoảng 19,77 cm². Chuyên gia giám định, đây là một miếng gốm sứ, có lẽ là một phần mảnh vỡ của đồ gốm sứ, từ những hoa văn không hoàn chỉnh trên mảnh gốm sứ, có lẽ trên đồ vật này vẽ hình nam nữ khỏa thân. Bên cảnh sát đã mời riêng Chủ tịch hiệp hội Kỹ nghệ đồ gốm sứ gia đình thành phố, thông tin được cung cấp là: qua hình ảnh được vẽ trên mảnh gốm sứ, nhận thấy rất giống bình hoa - một tác phẩm của chuyên gia gốm sứ người Anh Grayson Perry[13]. Nhưng mảnh vỡ này không thể bắt nguồn từ tác phẩm thật, rất có thể nó bắt nguồn từ một đồ nhái.

[13] Grayson Perry (1960): Với những chiếc bình khắc hoạ những hình của việc trẻ em bị lạm dụng tình dục và bạo lực gia đình, Grayson Perry đã dành được giải Turner - giải thưởng nghệ thuật danh giá nhất của Anh trao ngày 7-12 - 2003. Trong buổi lễ trao giải, Perry mặc trang phục của phụ nữ lên nhận giải.

Kết hợp với những tình hình trên, cảnh sát đã bước đầu có những hành động sau:

Bước một, phỏng vấn trường tiểu học nạn nhân đang học. Đặc biệt là những bạn học và giáo viên tiếp xúc với nạn nhân vào hôm nạn nhân bị mất tích;

Bước 2, thủ đoạn gây án của hung thủ vô cùng tàn nhẫn, rất có khả năng giết người trả thù, do đó lập tức điều tra toàn bộ các mối quan hệ xã hội của bố mẹ nạn nhân;

Bước 3, chiếc thùng giấy chứa nạn nhân có thể tích tương đối lớn, hung thủ có lẽ cần phải thuê phương tiện giao thông mới có thể chuyển đến trước cửa nhà nạn nhân. Nhưng phía trước của tòa lầu là nền xi măng, không thể lấy dấu của bánh xe được. Do đó, cần phải nhanh chóng phỏng vấn người dân xung quanh, tìm kiếm chiếc xe khả nghi xuất hiện vào tối hôm đó. Đồng thời đến các công ty cho thuê xe trong toàn thành phố để tìm kiếm người thuê xe khả nghi;

Bước 4, thùng giấy để thi thể nạn nhân có lẽ là của một cửa hàng chuyên bán sản phẩm adidas. Hung thủ đã xé phần ghi địa chỉ giao nhận hàng. Đây rõ ràng là để che giấu nguồn gốc của thùng giấy. Do đó, cần phải tìm kiếm được nguồn gốc của thùng giấy này trong địa bàn toàn thành phố;

Bước 5, nạn nhân trước khi chết đã chịu sự ngược đãi vô cùng tàn bạo, do đó, trong quá trình bị đánh đập, có thể cô bé đã trốn chạy và phản kháng. Nghi ngờ rằng, miếng sứ trong tay nạn nhân là do nạn nhân nắm chặt trong lúc trốn chạy và phản kháng. Vậy thì, miếng gốm sứ được cho là mảnh vỡ của lọ hoa có lẽ là một đồ vật trong nhà hung thủ. Do đó, cần phải tìm kiếm trong toàn thành phố cửa hàng nào có bán loại bình hoa như vậy, hy vọng có thể tìm được một số manh mối về những khách hàng có liên quan.

Ho. Ho rũ rượi không tài nào tìm lại được.

Tiếp theo là đợt nôn mửa dài bất tận.

Tay vịn vào mép bệ xí, tay phải hoảng loạn tìm kiếm cuộn giấy để bên cạnh. Rút mạnh mấy miếng giấy, lau vội hai bên mép, ném vào bồn vệ sinh, ấn nút xả nước, miếng giấy ô uế xoay vòng quanh rồi bị cuốn theo dòng nước xuống cống.

Đầu hơi choáng váng.

Cố gắng đứng lên, nhìn thấy hình mình trong gương nhà tắm, đầu tóc rối bời, sắc mặt trắng bệch.

Tự mỉm cười với mình.

Cùng lúc vánh khóe môi, lại nhắm chặt đôi mắt.

Không, không muốn nhìn thấy nụ cười giống như nụ cười của ác quỷ.

Lão đảo quay trở lại phòng khách, mệt mỏi rũ rời ngồi phịch xuống ghế sofa. Cửa sổ trong phòng đóng chặt, rèm cửa dày chặn hết ánh nắng bên ngoài cửa sổ. Một chiếc đèn để sát chân tường toát ra ánh sáng vàng. Không khí oi bức ngột ngạt, nhưng tại sao vẫn cảm thấy lạnh.

Môi hôi lạnh toát ra, những sợi tóc ướt đầm dính chặt vào trán, dính nhớp nháp, thật khó chịu. Hất mạnh chúng ra sau, lòng bàn tay cũng ướt đầm. Hít hít mũi, trong phòng có mùi thối rửa. Bước nhanh tới trước cửa sổ, "roạt" một tiếng, kéo rèm cửa sổ, nhưng dường như bị ánh nắng đâm vào làm cho bị thương, vội kéo rèm lại. Bước nhanh đến bàn viết, kéo ngăn kéo phía dưới, lôi tất cả mọi thứ ở bên trong ra, cuối cùng cũng tìm thấy được một lọ nước hoa xịt phòng. Phụt, phụt, phụt! Cho đến tận khi cạn sạch không thể phụt ra được khí nữa mới dừng tay.

Mùi hương chanh nồng nặc, hơi nhức mũi, nhưng đã dễ chịu hơn nhiều.

Lại ngồi phịch xuống ghế sofa, tiện tay cầm lên một cuốn sách, lật giở mấy trang. Có bức tranh sơ đồ giải phẫu cơ thể người.

Cút đi!

Cuốn sách bị ném mạnh vào tường, sau khi tạo nên một tiếng rầm, liền lạo xạo rơi xuống đất.

Người mềm nhũn, tuột từ ghế sofa xuống dưới đất. Nền gạch đá lạnh lẽo lập tức xuyên thấu vào xương và lan tỏa khắp cơ thể.

Bàn tay chống xuống đất, cố gắng hết sức để đứng lên, cảm thấy có một thứ dinh dính ấn vào lòng bàn tay.

Nhặt nó từ dưới đất phía mép ghế sofa lên xem, thì ra là một miếng thịt nhỏ.

Lấy tay bịt mũi, cuống cuồng lao vào phòng tắm, còn chưa kịp nhấc nắp bồn vệ sinh, tiếng nôn khan đáng sợ đã vang lên khắp phòng tắm.

Mặc dù cơ thể đã uốn cong thành hình vòng cung, mặc dù dạ dày liên tục co bóp, nhưng lại chỉ nôn ra được một ít chất dịch màu vàng nhạt. Đôi mắt bị nhòa đi bởi nước mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nước mũi đã chảy xuống miệng.

Lại một lần nữa soi mình trong gương, mặt mũi rã rời, lau nước dãi chảy ra từ khóe miệng. Cố mở mắt to ra để nhìn, đứng ở phía đối diện là một người khác cùng có một khuôn mặt trắng bệch như thế.

Cười! Cười vang.

Cái người lạ lẫm ở trong gương cũng cười ha ha.

Quay đầu lại nhìn tấm ảnh được dính trên màn hình vi tính trong phòng khách.

Người không thể thẳng nỗi ta đâu!

Chương 15: MÊ HỒN TRẬN

Phương Mộc bước mấy bước vượt qua bãi cỏ, đi men theo con đường nhỏ, vội vàng quay về phòng. Dưới cổng ký túc xá, Lưu Kiện Quân diện comple, đi giày da, đang nói chuyện với Đặng Lâm Nguyệt. Thấy Phương Mộc đi tới, liền nhiệt tình hào hứng chào hỏi. Đặng Lâm Nguyệt cũng mỉm cười với Phương Mộc hết sức lịch sự. Phương Mộc lơ đãng vẫy vẫy tay, bước nhanh vào trong tòa lầu ký túc xá.

Khoảng 5 phút trước, Đỗ Ninh ở trong phòng gọi điện cho Phương Mộc, nói có bạn học đại học tìm cậu.

Từ sau khi tốt nghiệp Đại học Sư phạm, Phương Mộc gần như không hề liên lạc với các bạn học đại học. Có người đến thăm, khiến cậu cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Đẩy cửa bước vào, một người đang ngồi trên giường Phương Mộc, bỗng đứng bật dậy, vừa cười vừa nói giọng mang đặc khẩu âm vùng Đại Liên: "Lão Lục, cậu về rồi à?"

Phương Mộc ngẩn người mất mấy giây, không nói lời nào, bước thẳng tới, ôm chặt người đó.

"Lão Đại!"

Lão Đại cảm thấy hơi khó xử trước sự nhiệt tình bất ngờ của Phương Mộc. Anh vỗ vỗ mấy cái vào lưng Phương Mộc: "Cậu nhóc này, cũng chẳng thay đổi gì mấy."

Phương Mộc ngại ngần thả tay ra, lén lút lấy tay lau lau khóe mắt hơi ươn ướt.

"Lão Đại, sao anh lại đến đây?"

"Tôi vừa vận đến đây công tác, bèn tiện thể đến thăm cậu. Hừ, không ngờ cổng trường Đại học J của các cậu lại bảo vệ nghiêm ngặt đến

thế. Tôi phải đăng ký chứng minh thư mới được cho vào đấy."

"Khà... khà, khoảng thời gian trước, trong trường xảy ra khá nhiều chuyện, cho nên, quản lý rất nghiêm ngặt đối với những người ngoài trường tới."

"Ồ, có chuyện gì vậy?"

"Có hai sinh viên bị giết." Đỗ Ninh đứng bên cạnh nói chen vào.

"Xì, sao mà đến đâu cũng có những chuyện thế này nhỉ?" Lão Đại nhú mày, thấy Phương Mộc biến sắc mặt, vội vàng chuyển đề tài.

"Điều kiện phòng ký túc xá của các cậu cũng khá đầy chứ, có phải là phòng tiêu chuẩn của thạc sĩ không?"

"Đúng vậy. Lão Đại, anh dạo này thế nào?"

"Khà khà, sống tạm qua ngày thôi. Cậu cũng biết, bây giờ sinh viên đại học tốt nghiệp ra trường tìm việc khó khăn như thế nào. Tôi làm công việc phụ trách về luật cho một cơ quan nhà nước ở Đại Liên. Tình hình kinh doanh của đơn vị cũng không mấy sáng sủa, cho nên, chúng tôi vừa phải thay cơ quan kiện cáo, còn phải thay cơ quan đòi nợ. Thì đây, chuyến đi lần này chính là đến đòi tiền của một công ty chỗ các cậu đây."

Phương Mộc cười, "Có còn giữ liên lạc với các anh em khác không?"

"Lão Nhị đi bộ đội rồi. Lão Đại của phòng 351 đi cùng cậu ấy nói, cậu ấy giờ là cán bộ liên cấp. Lão Ngũ, sau khi tốt nghiệp đến Quảng Châu làm luật sư, nghe nói làm ăn cũng khá lắm, nhưng tôi cũng ít khi liên hệ với bọn họ." Giọng Lão Đại trầm xuống: "Cậu cũng biết rồi đấy, sau khi xảy ra chuyện đó của Lão Tam, Lão Tứ qua đời, chính cậu cũng khó khăn lắm mới giữ được tính mạng. Sáu anh em vui vẻ là thế, giờ chỉ còn lại bốn người chúng ta. Mọi người dường như đều cùng cố ý né tránh chuyện này, chỉ mong sớm quên được nó, tự nhiên dần dần cắt đứt liên lạc."

Phương Mộc chú ý thấy Đỗ Ninh đang đóng tai lắng nghe, bèn kéo Lão Đại, "Đi nào, Lão Đại, khó khăn lắm anh mới tới đây được một lần, tôi mời anh đi ăn."

Trong quán ăn nhỏ phía ngoài cổng trường, Phương Mộc và Lão Đại uống đến đỏ mặt tía tai. Dù sao cũng đã từng là anh em thân thiết, hơn hai năm không gặp, đương nhiên có rất nhiều điều muốn nói. Ban đầu, hai người đều tranh nhau nói, giống như là hai ông già sắp từ bỏ cõi trần, đang cố thi thố về trí nhớ của mình. Chỉ có điều, hai người đều thận trọng né tránh vụ thảm kịch đó, ra sức hồi tưởng lại những lý luận cao siêu của một người tài giỏi nào đó và những chuyện hoang đường cười ra nước mắt. Khi không còn gì để nói, cả hai người nhìn nhau cười và uống rượu.

Khi uống được khá khá, Lão Đại đột nhiên đập tay vào gáy, "Phải rồi, còn có một chuyện nữa, người phóng viên đó sau đó có đến tìm cậu không?"

"Phóng viên?" Phương Mộc hơi mơ hồ, "Phóng viên nào?"

"Chẳng phải là có một phóng viên muốn phỏng vấn cậu sao?" Xem ra Lão Đại còn mơ hồ hơn.

"Phỏng vấn tôi? Phỏng vấn tôi cái gì?"

"Ôi, còn có thể là cái gì nữa đây. Thì chính là chuyện của Lão Tam đấy."

Phương Mộc bỗng chốc tỉnh táo hẳn, "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Khà khà, cậu vội gì chứ. Khoảng ba tháng trước, một hôm, tôi nhận được một cuộc điện thoại, anh ta nói là phóng viên của tờ báo tối của thành phố C. Anh ta hỏi, tôi có phải là bạn học của cậu không, tôi nói phải. Tôi hỏi anh ta sao lại có số điện thoại của tôi, anh ta nói tìm thấy số điện thoại của tôi ở trong phần danh bạ sinh viên. Anh ta nói, anh ta muốn điều tra một chút về chuyện của Lão Tam năm đó, nói là muốn viết một bài báo về phương diện sức khỏe tâm lý của sinh viên."

"Anh đã nói những gì với anh ta?"

"Chẳng có gì, chỉ là những điều mà tôi biết. Nhưng tôi cảm thấy cái người đó không quan tâm lắm đến chuyện của Lão Tam, mà ngược lại, quan tâm đến cậu hơn."

"Quan tâm đến tôi?"

"Đúng vậy, ví dụ, tính cách của cậu, biểu hiện sau đó như thế nào. Tôi nghĩ có thể vì cậu là người sống sót duy nhất."

Phương Mộc nghĩ một lát, mở miệng hỏi: "Người đó trông như thế nào?"

"Cụ thể thế nào tôi không rõ, nhưng qua giọng nói, chắc đang còn trẻ, khoảng chừng ngoài 30 tuổi, ăn nói rất lịch thiệp."

Lão Đại chú ý thấy đôi lông mày của Phương Mộc nhíu chặt lại, "Sao? Anh ta không đến phỏng vấn cậu sao?"

"Không." Phương Mộc lắc lắc đầu.

"Thế thì kỳ lạ thật đấy. Anh ta muốn gì nhỉ?" Lão Đại vô cùng băn khoăn.

Câu hỏi trong lòng Phương Mộc cũng lớn như cậu hỏi của Lão Đại vậy.

Cậu nhớ lại hồi nghỉ hè, cô giáo Triệu đã từng nhắc với cậu về người đó rồi.

Chuyến đi đến Hạc Cường của Triệu Vĩnh Quý không hề có chút giá trị nào. Khi đi điều tra nơi khác, cảnh sát trong vùng đã cung cấp một thông tin sau: Nạn nhân Vương Thanh hồi học cấp 3, từng có một nam sinh cùng lớp tên Diêm Hồng Bình ra sức theo đuổi cô. Chỉ có điều, cách thể hiện tình yêu của anh ta đều vô cùng ngang ngược: bất cứ người đàn ông nào tiếp xúc với Vương Thanh đều không thể tránh khỏi bị anh ta và những anh em trong xã hội của anh ta đánh cho một trận. Có lần, khi một thầy giáo dạy vật lý đang phụ đạo ngoài giờ cho Vương Thanh, vừa vặn

bị Diêm Hồng Bình nhìn thấy, kết quả là thầy giáo này bị đánh cho giập sống mũi, máu chảy bê bết. Sau kỳ thi đại học, Vương Thanh đã đến học trường Đại học J. Diêm Hồng Bình trở thành kẻ vô công rồi nghề, đã hai lần đến trường Đại học J quấy nhiễu Vương Thanh. Khi lần thứ hai đến, bị Khúc Vĩ Cường dẫn anh em trong đội bóng đá trường dân cho cậu ta một trận tơi bời. Lúc đó, Diêm Hồng Bình đã nói một câu: "Mày cứ đợi đấy, sớm muộn gì tao cũng xử lý mày." Trước khi xảy ra vụ án 7.1, Diêm Hồng Bình đã rời khỏi Hạc Cường, không biết đi đâu.

Tin tức này rất phù hợp với hướng điều tra mà giáo sư Kiều đã kiến nghị, cũng khiến cho Triệu Vĩnh Quý vô cùng hưng phấn. Khi bên Hạc Cường báo tin Diêm Hồng Bình đột nhiên quay trở về Hạc Cường, Triệu Vĩnh Quý vừa yêu cầu địa phương khống chế Diêm Hồng Bình, vừa lái xe suốt đêm vội đến Hạc Cường để tiến hành thẩm vấn lấy lời khai của Diêm Hồng Bình.

Kết quả khiến Triệu Vĩnh Quý vô cùng thất vọng. Diêm Hồng Bình đến trường Đại học J quấy nhiễu Vương Thanh và những sự việc khác là đúng sự thực. Nhưng sau khi quay về Hạc Cường không lâu, anh ta đã đi Quảng Châu làm tay chân cho một sòng bạc ngầm. Trung tuần tháng 6 năm 2002, Diêm Hồng Bình đã bị đánh trọng thương trong một lần ẩu đả có vũ khí. Khi xảy ra vụ án, anh ta đang được chữa trị tại một bệnh viện ở Quảng Châu, hơn nữa bị cảnh sát theo dõi vô cùng nghiêm ngặt. Cho nên, khi Triệu Vĩnh Quý lại buồn bực đứng ở bên cửa sổ hành lang hút thuốc, Thái Vĩ vừa từ phòng làm việc của Cục trưởng trở về, chỉ vừa liếc nhìn anh ta, đã biết thế nào là đồng bệnh tương lân, bởi vì, tâm trạng của Thái Vĩ cũng đang vô cùng tồi tệ.

Khoan hãy nói đến việc vụ án giết người ở bệnh viện đã rơi vào bế tắc, vụ án ngược đãi giết hại bé gái vừa mới xảy ra cũng không hề có chút manh mối nào. Phía cảnh sát dựa vào tư duy phá án vốn có, tiến hành những hạng mục điều tra đều không có chút tiến triển. Hôm xảy ra vụ án, các bạn trong lớp nạn nhân Kim Xảo phần lớn đều được các bậc phụ huynh đón về. Chỉ có một bé gái nhớ lại, nói, lúc cô bé về nhà, nhìn thấy Kim Xảo đứng ở trước cổng trường, hình như đang đợi ai đó. Thầy

giáo chủ nhiệm hôm đó phải đi chúc mừng sinh nhật bố vợ, nên vừa mới tan học đã đi ngay, không có ai chú ý sau khi Kim Xảo tan học đã đi theo ai, và đi đâu.

Vợ chồng Kim Bình Sơn và Dương Cần vốn đều là giảng viên của trường Đại học J. Sau đó, Kim Bình Sơn từ chức, cùng bạn bè mở một công ty văn hóa. Vợ là Dương Cần vẫn tiếp tục ở lại trường dạy học. Bất luận là ở trường hay là ở trong xã hội, danh tiếng của hai người đều rất tốt, không hề gieo thù chuốc oán với ai. Hơn nữa, Kim Bình Sơn mặc dù làm nghề kinh doanh, nhưng biết giữ mình, chưa bao giờ nghe nói có quan hệ mờ ám với bất cứ phụ nữ nào. Khả năng giết người trả thù hay giết người vì tình cơ bản có thể loại bỏ.

Những cuộc điều tra phỏng vấn đối với mọi người xung quanh hiện trường vụ án cũng gần như không thu được kết quả gì. Theo như lời Kim Bình Sơn nói, khoảng 2 giờ sáng ngày phát hiện ra thi thể, anh trở về nhà, và lúc đó, trước cửa không hề có thùng giấy. Đến tận 7 giờ, anh mới đẩy cửa, do đó, hung thủ chắc là chuyển thùng giấy chứa thi thể Kim Xảo đến cửa nhà họ Kim vào khoảng thời gian từ 2 giờ đến 7 giờ sáng. Vào mùa này, khoảng 6 giờ trời đã bắt đầu sáng rồi, do đó, hung thủ có khả năng chuyển thùng giấy đến nhà họ Kim vào khoảng thời gian từ 2 giờ đến 5 giờ sáng. Mà đây chính là khoảng thời gian mà mọi người đang ngủ say nhất. Thế nên, khi cảnh sát điều tra đến hỏi thăm mọi người xung quanh xem có nghe thấy tiếng đồ vật kéo lê, có tận mắt chứng kiến thấy chiếc xe nào khả nghi không, dường như ai cũng lắc đầu, chỉ có một người đàn ông trung niên mặc chứng viêm tuyến tiền liệt nói, khoảng 4 giờ, khi ông ta tỉnh dậy đi vệ sinh, thoáng nghe thấy tiếng nổ máy ô tô ở dưới tầng. Còn về kiểu dáng, biển số, đặc điểm người lái đều không hề nhìn thấy.

Về chiếc thùng giấy chứa thi thể, cảnh sát đã điều tra các cửa hàng chuyên bán đồ Adidas, thông tin nhận được như sau: chiếc thùng giấy này là thùng hàng vận chuyển quần áo thể thao. Sau khi cửa hàng lấy đồ ra, bèn bán thùng giấy cho nơi thu mua phế liệu, thỉnh thoảng cũng có nhân viên trong cửa hàng cần thùng giấy, cũng có thể đem một hai thùng

về nhà. Toàn thành phố có đến hàng nghìn nơi thu mua phế liệu lớn nhỏ, nếu điều tra từng nơi một, cũng cần khá nhiều thời gian.

Còn về miếng gốm sứ đó, trong lúc điều tra, cảnh sát phát hiện, nó xuất phát từ một sản phẩm nhái của nhà nghệ thuật gốm sứ người Anh Grayson Perry. Hơn nữa, loại sản phẩm nhái này đều có bán ở các cửa hàng sản phẩm công nghệ lớn bé trong toàn thành phố. Điều tra người mua chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Sau khi chào một câu lấy lệ với Lão Triệu đang buồn rầu ở hành lang, Thái Vĩ chui vào phòng làm việc, vừa ra sức day thái dương, vừa châm một điếu thuốc đưa lên miệng. Lật giở cuốn hồ sơ, Thái Vĩ đọc tỉ mỉ từng chữ.

Khi Thái Vĩ mệt mỏi rãi rời, rời khỏi Sở Công an thành phố đã là gần nửa đêm.

Trong một quán ăn ở bên đường, Thái Vĩ vừa húp bát canh nóng rắc thêm tiêu bắc, vừa nhìn mấy hàng chữ viết ngoáy trên cuốn sổ tay.

Buổi chiều lúc đang xem hồ sơ vụ án đến u mê cả đầu óc, anh đột nhiên nghĩ đến Phương Mộc, nhớ rằng, cậu ta đã từng nói lý luận về "ký hiệu", "nhu cầu", khi thực sự không có manh mối nào, cũng hãy thử theo cách của cậu ta xem sao. Điểm đột phá quan trọng của việc phá án chính là làm rõ động cơ gây án của hung thủ, như vậy có thể thu hẹp phạm vi điều tra những nhân vật khả nghi. Những dấu vết hiện trường ở một mức độ nào đó cũng có thể chứng minh động cơ gây án của hung thủ.

Những điểm nghi vấn trong vụ án ngược đãi giết hại bé gái có lẽ quy tụ lại ở mấy phương diện sau:

Thứ nhất: Thủ đoạn ngược đãi giết hại. Đối với một người đã trưởng thành, việc giết chết một bé gái 7 tuổi, có thể nói dễ như trở bàn tay, hung thủ sao lại tốn bao nhiêu thời gian và sức lực để hành hạ Kim Xảo cho đến chết? Hơn nữa còn cưỡng hiếp thi thể sau khi chết? Nếu như nói cần phải bày tỏ nhu cầu đặc biệt nào đó của hung thủ, vậy thì có lẽ là một kẻ biến thái về tâm lý tình dục;

Thứ 2, cuộn băng video, hung thủ quay bộ phận phía dưới của nạn nhân Kim Xảo, việc này xuất phát từ loại nhu cầu gì đây? Nếu như nói là để tạo niềm kích thích tình dục cho hoạt động tình dục sau này, sao lại chỉ quay có 15 giây? Sao lại chuyển nạn nhân trở về nhà?

Thứ 3, chở thi thể đến nhà nạn nhân. Từ những vụ án tương tự trước đây, có thể nhận thấy, loại hành vi này phần lớn là hung thủ muốn bày tỏ một sự khiêu chiến hoặc là giải bày tâm trạng. Vậy thì hẳn ta đang khiêu chiến với ai ? Cảnh sát hay là bố mẹ của nạn nhân.

Thái Vĩ vừa nuốt một miếng sủi cỏ, vừa ra sức mô phỏng lối suy nghĩ của Phương Mộc, cố gắng thử phân tích đặc trưng tâm lý của nhân vật. Đã ăn xong sủi cỏ, anh cũng không thể không thừa nhận, ngoài bộ dạng nhú mày, tất cả những thứ khác đều không thể học được.

Đứng giữa bầu không khí mát lạnh buổi đêm, Thái Vĩ đã có một quyết định: bất luận phải đối diện với sắc mặt khó coi đến đâu, ngày mai anh cũng phải đi tìm Phương Mộc nói chuyện.

Sự việc đơn giản hơn nhiều so với suy nghĩ của Thái Vĩ. Phương Mộc không hề bày ra bộ mặt kiêu căng lại gần, chỉ cẩn thận khóa cửa phòng ký túc xá, sau đó, cầm lấy cuốn hồ sơ lặng lẽ xem.

"Đã tìm ra nơi xuất xứ của nó chưa?" Một phút sau, cậu chỉ vào một tấm ảnh, Thái Vĩ tiến lại xem, là thùng giấy chứa thi thể Kim Xảo, là thùng hàng Adidas phổ thông, có in hình logo Tam điệp thảo (Ba cọng cỏ).

"Chưa, vẫn đang tìm, sao cơ?"

"Ồ, không có gì!" Phương Mộc hướng ánh mắt vào bức ảnh chụp miếng gôm sủ.

"Cái này thì sao?" Xem một lúc, Phương Mộc lại hỏi.

"Cái này còn phiền phức hơn, toàn thành phố có vô số cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ, rất khó tìm ra ai là người mua."

"Miếng gốm sứ này có ý nghĩa gì nhỉ?" Phương Mộc nhìn trần nhà, như đang nói với chính mình.

"Liệu có phải là nạn nhân trong lúc giằng co với hung thủ tại hiện trường đã vô tình làm vỡ lọ hoa đó, rồi nằm trong tay luôn?"

"Không đâu", Phương Mộc lắc đầu, "Chắc chắn là sau khi hung thủ giết chết nạn nhân, đã nhét vào tay nạn nhân."

"Tại sao?"

"Anh không cảm thấy nó quá to sao?" Phương Mộc lấy tay vẽ theo hình dạng, "Hung thủ giết người, cưỡng hiếp thi thể, quay video, trong quá trình làm tất cả những việc này, hẳn không thể nào không phát hiện thấy tay nạn nhân đang nắm miếng gốm sứ đó."

"Ý của cậu là," Thái Vĩ nghĩ một lát, từ tốn nói: "Hung thủ nhét nó vào tay nạn nhân, là để truyền đạt một thứ thông tin nào đấy?"

"Đúng vậy, chỉ là tôi không biết thứ thông tin này rốt cuộc là gì. Nhưng tôi cảm thấy có thể phân tích từ hai phương diện, một là chính miếng gốm sứ, hai là ngụ ý của chính tác phẩm này. Phương diện thứ hai cần tìm kiếm tư liệu, còn về phương diện thứ nhất..." Phương Mộc vừa nghĩ vừa nói, "Tôi cảm thấy rất có khả năng liên quan đến thân phận của nạn nhân. Đồ gốm sứ có đặc điểm gì?"

"Ừm, tương đối cứng, cũng khá giòn."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, tôi cảm thấy cái này có khả năng mang ý nghĩa nữ giới."

"Ồ, tại sao?"

"Vấn đề này, lát nữa tôi sẽ trả lời cho anh, chúng ta hãy nói chuyện về chính hung thủ. Tôi cảm thấy người này khoảng 25 đến 35 tuổi, có trình độ văn hóa và khả năng nghệ thuật nhất định, điều kiện kinh tế cũng khá. Bề ngoài khá gọn gàng, cư xử lịch thiệp. Con người này có

một trở ngại tâm lý về tình dục nhất định, điều này xuất phát từ sự thất bại trong tình dục trước đây."

"Cần cứ?"

"Trước tiên, người này trao cho miếng gốm sứ một hàm nghĩa nhất định nào đó, chúng ta tạm cho rằng ngụ ý của nó chính là nữ giới. Vậy con người này có lẽ là được nhận nền giáo dục khá tốt, có trình độ nghệ thuật nhất định. Và loại người này khá coi trọng vẻ bề ngoài của mình. Thêm nữa, thủ đoạn phạm tội của con người này thể hiện ra dấu vết của một kẻ biến thái tâm lý tình dục. Ví dụ như ngược đãi, ví dụ như cưỡng hiếp thi thể, ví dụ quay phần dưới của nạn nhân. Thông thường, người cưỡng hiếp thi thể luôn là người không thể có khả năng phát sinh hành vi tình dục một cách bình thường với nữ giới, hơn nữa, phần lớn đã chịu sự cự tuyệt và sỉ nhục của nữ giới về tình dục, cho nên loại người này thường có mong muốn chi phối cực mạnh, đồng thời có xu hướng ngược đãi. Đối với bọn họ, nữ giới đã chết càng có khả năng làm thỏa mãn ham muốn chi phối cơ thể nữ giới. Đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi nói miếng gốm sứ đó liên quan đến nữ giới, cứng chắc nhưng mềm yếu. Vừa đại diện cho cự tuyệt, cũng lại đại diện cho không chịu nổi đòn tấn công. Đây cũng chính là nữ giới trong lòng hung thủ. Hơn nữa, trả thi thể lại cho người nhà nạn nhân, có thể cũng là để bày tỏ loại tâm trạng này. Nhưng..." Phương Mộc do dự một lát, "Tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn đối với những phán đoán này, bởi vì tôi không hiểu vì sao hắn lại chọn lựa nạn nhân chỉ mới 7 tuổi. Phần lớn những người có tâm lý này phải chọn lựa những nạn nhân đã trưởng thành để làm cân bằng cảm giác thất bại trong nội tâm. Và chinh phục một bé gái chỉ mới 7 tuổi, tôi cảm thấy hắn không có được cảm giác mãn nguyện."

"Có lẽ đây là lần đầu tiên hung thủ thử sức cho nên đã lựa chọn ra tay với đối tượng tương đối dễ - bé gái? Hoặc chỉ là một sự ngẫu nhiên."

"Hiện giờ vẫn chưa rõ, tốt nhất đừng vội kết luận." Phương Mộc lắc lắc đầu, "Trong hồ sơ nói đang tiến hành điều tra nguồn gốc chiếc xe, đã có tin tức gì chưa?"

"Trước mắt vẫn chưa có, điều tra tài xế lái taxi làm việc trong đêm đó không có kết quả, bước đầu xem xét đến khả năng là người này tự thuê xe hoặc có xe riêng."

"Ồ." Phương Mộc nghĩ ngợi, gật gật đầu, "Tôi cảm thấy các anh có thể xem xét đến khả năng người quen của bố mẹ nạn nhân gây án."

"Tại sao?"

"Nếu là bắt giữ bằng bạo lực ở trước cổng trường, không thể không gây ra chút ồn ào nào, chắc chắn có người nhìn thấy. Và trong hoàn cảnh gia đình nạn nhân, phụ huynh chắc đã nhiều lần giáo dục cô bé một số kiến thức để tự bảo vệ mình, ngoài ra, mặc dù cô bé mới 7 tuổi, nhưng không hề giống chúng ta hồi nhỏ chỉ cần đưa chiếc kẹo là có thể dẫn đi. Cho nên, tôi cảm thấy đây là người đã biết khá rõ tình hình của bố mẹ nạn nhân, khiến nạn nhân mất đi cảnh giác, cuối cùng bị bắt đi."

Trước khi Thái Vĩ đi, Phương Mộc hỏi anh ta tiến triển vụ án giết người ở bệnh viện ra sao. Thái Vĩ do dự một lát, nói cho Phương Mộc biết tư duy phá án lúc đầu của cậu đã được chứng minh là sai lầm. Phương Mộc không thể hiện sự thất vọng gì, mà nhú mày nhìn ra cửa sổ rất lâu.

"Thế vụ án ngày 1 tháng 7 thì sao?" Một lúc lâu sau, Phương Mộc nhỏ nhẹ hỏi.

"Không rõ lắm, cậu cũng biết vụ án đó do Trạm An ninh phụ trách, tôi cũng không tiện hỏi nhiều. Nhưng, có lẽ cũng không có manh mối gì." Thái Vĩ nhìn đôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt của Phương Mộc, "Sao cơ?"

Phương Mộc không nói gì.

"Lẽ nào...", Thái Vĩ trầm ngâm một lúc, "Cậu cho rằng đây đều do một người làm?"

Một lúc lâu sau Phương Mộc mới từ từ lắc đầu. Nụ cười rầu rĩ thấp thoáng hiện trên khóe môi.

"Tôi rất khó nói rõ cảm giác của mình, từ trên phương diện lý trí, tôi cảm thấy những vụ án này không giống là một người làm. Bởi vì ba vụ án này, từ thủ pháp, nạn nhân, đặc trưng hiện trường, đặc trưng tâm lý hung thủ, có thể nhận thấy khác biệt quá lớn, nhưng tôi có một loại cảm giác rất đặc biệt, luôn cảm thấy gần như có một mối liên hệ nào đó ở bên trong." Nhìn thấy Thái Vĩ gần như nín thở chăm chú nhìn mình, Phương Mộc cười ngại ngùng, "Nhưng có lẽ là do tôi suy nghĩ vẩn vơ. Anh cũng đừng tưởng thật."

Khi tiễn Thái Vĩ đến cổng, Thái Vĩ như nghĩ ra điều gì đó bèn hỏi: "Thư Mã Khải viết cho cậu, cậu đọc chưa?"

Phương Mộc do dự một lát trả lời thành thực: "Chưa, tôi đốt rồi!"

Thái Vĩ vô cùng kinh ngạc: "Đốt rồi?"

Đối với anh đây là một tư liệu quá lý tưởng để thăm dò tâm lý phạm tội, lại bị một người rất có hứng thú đối với hành vi chứng cứ không buồn xem mà đã đốt ngay, việc này thật khó có thể tin nổi. Rất muốn truy hỏi nguyên nhân nhưng nhìn thấy khuôn mặt Phương Mộc đã viết hai chữ "đừng hỏi!"

Mẹ nó chứ, có câu nói như thế nào nhỉ? Thiên tài đều quái thai.

Chương 16: SÁT THỦ CON SỐ

Công nhân quét dọn vệ sinh Trương Bảo Hoa lê chiếc chổi và cây gậy lau sàn găng sức bước lên tầng 4 tòa giảng đường tổng hợp. Quét qua loa mấy phòng học, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã gần 7 giờ rồi. Theo quy định, trước 8 giờ buộc phải quét dọn cả tòa nhà lầu giảng đường. Nghĩ đến ba tầng còn lại, Trương Bảo Hoa giơ tay dấm bóp lưng mình, đẩy cửa bước vào phòng 404.

Trong phòng đã có hai người ngồi cạnh nhau. Nhờ vào ánh sáng yếu ớt của buổi sáng sớm, Trương Bảo Hoa vẫn thấp thoáng nhận ra một người mặc đồ màu đỏ.

Học bài sao lại không bật đèn nhỉ? Hừ, chắc là đêm qua lén ở lại phòng để thân mật ấy mà. Trương Bảo Hoa bữu bữu môi, giơ tay ra bật công tắc trên tường.

Khi Phương Mộc và Đỗ Ninh vừa cắn bánh mì vừa cuống cuống đến tòa lầu giảng đường, mới phát hiện ra hôm nay họ hoàn toàn không cần lo đến muộn. Mấy trăm sinh viên và giáo sư đang đứng dưới lầu, ồn ào náo nhiệt như một cái chợ. Mặc dù ồn ào nhưng trên nét mặt đều có chung một trạng thái: sợ hãi, hoang mang.

Đã xảy ra chuyện gì rồi? Phương Mộc đang định hỏi người bạn đứng bên cạnh, nhưng lúc quay đầu đã nhìn thấy chiếc đèn nhấp nháy của xe cảnh sát bên cạnh tòa giảng đường, lòng Phương Mộc trĩu nặng, chắc không phải là chết người nữa chứ?

Cậu bỏ mặc Đỗ Ninh ra sức chen vào trong đám người, khó khăn lắm mới chen lên được hàng đầu tiên nhưng lại bị một cảnh sát giơ thẳng tay ra chặn lại.

Đường cảnh giới màu xanh da trời và màu trắng đã hoàn toàn ngăn cách một khoảng trống trước tòa lầu giảng đường tổng hợp và đám đông. Nhìn vào trong cửa lớn đang được mở ra, có thể nhìn thấy những người

cảnh sát đang bận rộn lên lên xuống xuống. Qua cửa sổ của phòng trực ban, Phương Mộc nhìn thấy nhân viên trực ban đang lắp ba lắp bắp giải thích gì đó với người cảnh sát già sắc mặt căng thẳng nặng nề. Trên chiếc ghế bên cạnh, một nữ công nhân dọn vệ sinh trên tay đang cầm cốc nước ánh mắt nhìn trân trân, toàn thân cứng đờ.

Quả thật đã xảy ra chuyện rồi. Phương Mộc trong lòng trĩu nặng, đang định hỏi người cảnh sát đó, vừa nghiêng đầu lại nhìn thấy chiếc xe Jeep trắng của Thái Vĩ dừng ở cạnh tòa lầu. Nghĩ một lát, Phương Mộc rút di động ra ấn số máy gọi cho Thái Vĩ, chuông đổ rất lâu mới được kết nối, giọng Thái Vĩ mệt mỏi và trầm: "Ai vậy?"

"Là tôi. Đã xảy ra việc gì vậy?"

"Là cậu à? Sao cậu biết tôi đang ở trường cậu?"

"Tôi nhìn thấy xe của anh. Sao anh lại ở đây, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

"Người trong Sở không đủ, tôi được điều đến để hỗ trợ. Mẹ nó chứ, lại xảy ra án mạng rồi".

"Ai, có chuyện gì?" Phương Mộc hỏi dồn.

"Đừng hỏi nữa, bây giờ tôi đang bận lắm, mấy hôm nữa tôi sẽ liên hệ với cậu." Nói xong, Thái Vĩ liền tắt máy.

Câu nói tục của Thái Vĩ cho thấy rõ hiện anh đang có tâm trạng buồn bực lo lắng, đúng vậy, là một người cảnh sát, những vụ án mạng liên tục xảy ra, ai cũng sẽ chửi tục thôi.

Lúc này đây, Thái Vĩ thực sự rất muốn chửi bới. Triệu Vĩnh Quý đã chạy đến nhà vệ sinh tầng 4 để nôn, Thái Vĩ cũng muốn nôn, nhưng vì phải có một người ở lại hiện trường. Anh lấy hết dũng khí, quay lại đối diện với một cảnh tượng chưa từng gặp bao giờ.

Đây là một phòng học có sức chứa 80 sinh viên. Ở hàng ghế thứ tư, có một người đã bị lột sạch da đang ngồi.

Do bị mất đi làn da khắp toàn thân, thậm chí ngay cả da đầu, cho nên, khó mà nhận biết được giới tính của nạn nhân. Nhưng nhìn từ phần mông trước ngực, có lẽ đây là nữ giới.

Thi thể nữ bị mất hết da, cúi đầu ngồi trước bàn dường như tỏ vẻ hối lỗi, phần đầu trước đây vốn là mái tóc dài dày, giờ đây dính đầy máu, các thớ thịt và gân hiện trên thân thể trông giống như được khoác một cái áo khoác màu đỏ lấm tẩm. Hàm răng trắng không có môi che, dưới ánh điện trông vô cùng chói mắt.

Bên cạnh cô có một hình nộm manơcanh nam đang ngồi lặng lẽ. Trên "cơ thể nở nang" còn mặc bó sát một chiếc "áo khoác". Nhìn thật kỹ, đó là bộ da người, phần trước ngực có thể nhìn thấy hai đầu vú đã biến sang màu tím đen, nếu đây là bộ da phụ nữ, vậy thì, chủ nhân của nó có thể là cái xác người phụ nữ bên cạnh. Nếu như so sánh với cô bạn gái người be bét máu bên cạnh, hình nộm manơcanh trông thật vô tội, nhưng khoe miệng anh ta thấp thoáng mỉm cười khiến ai nhìn vào cũng phải rùng mình.

Máy chụp ảnh nhấp nháy liên hồi trong lớp học, Thái Vĩ hoa cả mắt, cảm giác buồn nôn dâng lên cao độ.

"Đã xong chưa?" Thái Vĩ thô lỗ hỏi những đồng nghiệp ở bộ phận chụp ảnh. Sau khi được trả lời đã xong, anh xua xua tay, "Những bộ phận khác, làm việc thôi!" Pháp y và đồng nghiệp trong tổ kiểm định vội vã nhập cuộc.

Mấy người cùng lặng lẽ làm việc, chợt một vị pháp y kêu lên: "Ồ? Thái Vĩ anh mau đến xem!"

Thái Vĩ định thần lại, bước nhanh đến: "Phát hiện ra gì rồi?"

"Anh nhìn này!" Pháp y kinh ngạc chỉ vào đầu thi thể nữ. Thái Vĩ nhìn theo hướng tay chỉ của anh ta, một đường dây mỏng manh màu đen từ phần đầu của xác nạn nhân nữ hướng xuống dưới, một đầu ở trong ngăn kéo bàn học, một đầu nhét vào tai nạn nhân, Thái Vĩ nhìn sang phía bên tai kia, ở bên tai đó cũng có.

Là một bộ tai nghe. Thái Vĩ từ từ kéo ngăn kéo ra, một chiếc máy CD đang đặt ngay ngăn trong ngăn kéo. Thái Vĩ đeo găng tay, từ từ lấy chiếc CD ra. Dù cách vỏ ngoài chiếc máy CD, vẫn có thể nhìn thấy rõ một chiếc đĩa ở bên trong đang quay tròn.

Thi thể mặt mày be bét đã mất đi bộ da toàn thân, thật không ngờ lại đang nghe nhạc. Thái Vĩ ra hiệu cho pháp y rút tai nghe ra khỏi tai nạn nhân. Bầu không khí quái dị này khiến bàn tay bác sĩ pháp y run rẩy, anh định thần lại, cố trấn tĩnh, giơ tay lấy một bên tai nghe ra khỏi tai nạn nhân. Khi lấy một bên còn lại, lần đầu vẫn chưa kéo được ra, bác sĩ pháp y dùng sức, lại kéo động chiếc máy CD trong tay Thái Vĩ, Thái Vĩ vội vàng giữ chặt lại, đầu cắm tai nghe bị bật ra khỏi máy CD.

Âm nhạc rền vang khắp phòng học, như thể một chiếc búa tạ gõ mạnh lên trái tim của từng cảnh sát đang có mặt tại hiện trường. Một vị cảnh sát đang tỉ mỉ kiểm tra phía sau trường học, bị giật mình hoảng sợ ngồi bệt xuống đất, nhưng chẳng có ai cười nhạo anh. Tất cả mọi người đều kinh hoàng, hoảng sợ nhìn chăm chăm vào chiếc máy CD Thái Vĩ đang cầm trên tay.

Thái Vĩ cũng sém chút nữa vứt bỏ chiếc máy CD đột nhiên gào thét đang cầm trong tay, nhưng anh nhanh chóng định thần lại, vội vàng ấn nút dừng.

Thi thể nữ cúi đầu dường như đang cười thầm sự kinh hoàng hoảng loạn của bọn Thái Vĩ, còn người manơcanh nam đang ngồi thẳng lưng, mặc áo khoác da người dường như đang cười ngật ngưỡng.

Sự việc xảy ra sáng hôm đó được lan truyền rầm rộ khắp trường học. Phương Mộc đang đợi Thái Vĩ đem đến cho anh tình hình thực. Và trong những ngày chờ đợi này, cậu cũng dốc sức để thu thập mọi manh mối có liên quan. Tin tức có thật, cũng có giả, tin tức ở bên phía cảnh sát, cũng có tin tức vỉa hè, đưa chuyện. Nhưng, một điều có thể khẳng định chắc chắn là, hôm đó trong lớp thực sự đã xảy ra án mạng, nạn nhân là một nữ sinh học khoa Hóa học, nghe nói hình ảnh lúc chết vô cùng thê thảm.

Ba ngày sau Thái Vĩ đã xuất hiện, vừa bước vào cửa, anh nhìn thấy chỉ có một mình Phương Mộc, liền nằm xuống giường của Phương Mộc, hỏi: "Có đồ gì ăn không? Tôi sắp chết đói rồi!"

"Chỉ có mì tôm." Phương Mộc nhìn Thái Vĩ mắt đỏ ngầu và tóc rối tung, anh nghĩ thầm, người anh em này chẳng giống nhân viên cơ quan nhà nước chút nào, trông lại giống như người công nhân đi tìm việc mấy ngày không được ăn cơm.

"Để tôi xuống nhà ăn mua cho anh chút gì nhé?"

"Không cần, mì tôm được rồi, nếu có rau cải bẹ hay gì đó thì càng tốt."

Phương Mộc úp cho anh bát mì tôm, rồi tìm được nửa túi rau cải bẹ không biết để từ ngày nào tháng nào. Thái Vĩ chưa kịp đợi mì tôm mềm ra đã ăn ngẫu nhiên, vừa ăn vừa giơ tay vào chiếc túi da màu đen anh mang theo, "Cậu tự xem đi!"

Nạn nhân tên Tân Đình Đình, nữ, sinh viên năm thứ hai khoa Hóa học, người Tự Hiến, Tứ Xuyên. Khi xảy ra vụ án, nạn nhân đã mất tích 36 giờ đồng hồ, nhưng nạn nhân đã kết bạn khá nhiều bạn bè trên mạng, trước đây cũng đã từng xảy ra việc tự nhiên đi đến vùng khác để gặp bạn bè trên mạng, nên người bạn cùng phòng cũng không ngạc nhiên, và cũng không ai báo cáo với giáo viên.

Địa điểm xảy ra vụ án là tại phòng 404 tòa giảng đường tổng hợp. Một nữ công nhân quét dọn đã phát hiện ra, lúc đó ánh sáng lờ mờ, cô còn tưởng nạn nhân mặc một bộ quần áo màu đỏ, sau khi bật đèn sáng, mới phát hiện ra một người bị lột sạch da.

Trong biên bản ghi chép lời khai nhắc đến nữ công nhân nhìn thấy hai người trong phòng. "Người còn lại là ai?" Phương Mộc vừa lật trang sau vừa hỏi Thái Vĩ. Thái Vĩ đột nhiên ngừng nhai mì tôm trong miệng, dường như hồi tưởng lại thứ gì đó vô cùng kinh tởm.

"Không phải người, là một hình nộm manơcanh." Anh miễn cưỡng nuốt miếng mì tôm.

"Hình nộm manơcanh?" Phương Mộc nhú nhú mày đang định hỏi Thái Vĩ cho rõ, lại nhìn thấy Thái Vĩ bắt đầu nôn khan, vội vàng chỉ cốc nước ở trên bàn.

Thái Vĩ cảm thấy hơi ngượng ngùng, sau khi uống mấy ngụm to, hắng hắng giọng, cố làm ra vẻ bất cần: "Mẹ nó chứ, ăn vội quá." Thấy Phương Mộc không tiếp lời anh, trong ánh mắt có nét gì đó vẻ như chế nhạo, Thái Vĩ tỏ vẻ không phục.

"Bọn sinh viên các cậu cũng nhát gan thật đấy, tôi nghe nói, phòng học đó không có ai dám đến nữa, nhưng cũng khó trách, tầng 4 phòng 404, có nhiều số 4 (tử)[14] cũng thật quá xui xẻo."

[14] Số 4 và chữ "tử" trong tiếng Trung có âm đọc gần giống nhau, nên trong quan niệm của người Trung Quốc, số 4 là số xui xẻo.

Phương Mộc cười cười, tiếp tục hỏi: "Hình nộm manơcanh? Trông như thế nào, cuốn nào là cuốn ảnh chụp hiện trường, anh vừa nói gì nhỉ?!" Không hề có dấu hiệu gì, Phương Mộc chợt đứng bật dậy.

Thái Vĩ bị hỏi liên tiếp, bị sặc nước, ho dữ dội. Phương Mộc vừa lấy tay đấm lưng cho anh, vừa lớn tiếng hỏi: "Anh vừa nói cái gì?"

"Tôi, tôi nói cái gì cơ?" Thái Vĩ khó khăn lắm mới lấy lại hơi thở, "Cậu nhóc chết tiệt này, muốn dọa chết tôi đấy à?"

"Mau nghĩ xem, anh vừa nói gì, cái gì 4?"

"Hừm, tôi vừa mới nói phòng 404, tầng 4. Sao cơ?"

Phương Mộc không trả lời Thái Vĩ mà ngấn người nhìn chăm chăm vào góc phòng, miệng khẽ lẩm bẩm: "1,2,3,4..."

Thái Vĩ đang định hỏi cậu, Phương Mộc đã từ từ mở miệng: "Thái Vĩ, hãy gộp các vụ án lại điều tra đi!" Cậu quay người lại, trong mắt ánh lên thứ ánh sáng kỳ dị, "Là con số."

"Con số gì?" Thái Vĩ càng không hiểu đầu đuôi thế nào.

"Tôi có thể khẳng định đây là do một người gây ra, bởi vì mỗi lần hung thủ đều để lại hiện trường số hiệu. Nhưng hẳn ta không phải lấy số lượng nạn nhân mà là lấy số lần gây án làm số thứ tự, đến thời điểm này, từ 1 đến 4."

"Tôi không hiểu!"

"Vụ án 7.1, cậu nam sinh bị chặt đứt đôi tay đó, anh có nhớ cậu ta làm gì không?"

"Vụ án đó tôi không hiểu nhiều, nhưng tôi nhớ hình như cậu ta là thủ môn đội đá bóng của trường thì phải."

"Thủ môn của đội bóng thường mặc áo số mấy?"

"Không biết, Fabien Barthez của đội Pháp mặc áo số 16." Thông tin này, chính là hôm Phương Mộc suýt bị Mã Khải cắn chết, Thái Vĩ đi ở hành lang qua phòng trực ban, vô tình nhìn thấy trên ti vi.

"Số 1. Hơn nữa, Khúc Vĩ Cường chắc chắn là mặc áo số cầu thủ số 1, vì tôi đã tham gia lễ giải nghệ bóng đá của cậu ta."

"1. Tôi hiểu rồi, vụ án giết người tại bệnh viện xảy ra tại phòng theo dõi số 2, đây là 2. Vậy thì số 3 đâu?"

"Cái thùng giấy chứa thi thể nạn nhân." Phương Mộc chậm rãi nói: "Anh còn nhớ hình dạng cái thùng hàng đấy không?"

"Cái thùng hàng Adidas đó", Thái Vĩ hỏi đầy băn khoăn, "Có gì đặc biệt?"

"Tam điệp thảo", Phương Mộc cười đau khổ, "Lẽ ra tôi phải chú ý thấy từ trước."

Cảm thấy buồn bã ứ đọng, không chỉ có một mình cậu, còn có cả Thái Vĩ, lúc này Thái Vĩ đã nhớ rõ lại trên phía góc của thùng hàng có in

một hình logo Tam điệp thảo. Cái thùng hàng ấy không biết anh đã xem đi xem lại mấy trăm lần, sao lại không phát hiện ra nhỉ?

Phòng 404, tầng 4, hơn nữa thi thể nạn nhân lại phát hiện ở hàng ghế thứ tư, đây là số 4. Thái Vĩ nói giọng khàn khàn, đột nhiên, hai người trong phòng ký túc xá 313 như bị một nỗi hoảng sợ thật nặng nề, dính nhơm nhớp, thậm chí còn mang theo mùi máu tanh vấy bừa. Bỗng chốc hai người đều không nói gì, Phương Mộc nhìn xuống đất, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc, mặc cho sự sợ hãi đó giống như một con rắn lớn đang cười thầm, bò qua bò lại giữa hai người, liên tục thè cái lưỡi lộ ra nanh độc, ngạo mạn thường thức nỗi hoảng sợ và bất lực của hai người.

Một lúc lâu sau, Thái Vĩ nói đầy khó khăn: "Còn mấy người nữa?"

Phương Mộc thở dài, lắc đầu, "Không biết!"

Căn phòng ký túc xá lại rơi vào sự trầm mặc. Một lúc sau Thái Vĩ thử hỏi Phương Mộc: "Liệu có phải một sự trùng hợp?"

"Tôi cảm thấy không phải", mặt Phương Mộc nặng nề, "Từ 1 đến 4, hơn nữa toàn xảy ra trong khu vực trường Đại học J, nạn nhân không phải là sinh viên thì cũng là người nhà của công nhân viên chức trong trường. Không thể nào trùng hợp đến mức này."

Cậu đứng phắt dậy, cầm lấy mấy cuốn hồ sơ, đập mạnh một cái lên bàn.

"Tôi đề nghị phía cảnh sát kết hợp điều tra các vụ án". Cậu nhìn chằm chằm vào Thái Vĩ, ánh mắt sáng ngời, "Còn việc tôi phải làm, chính là tiếp tục tìm hiểu mấy vụ án này. Hy vọng..." Phương Mộc liếm liếm đôi môi khô, "Đến 4 là chấm dứt!"

Nguyên nhân dẫn đến cái chết của nạn nhân Tân Đình Đình chính là do tắt thở, hung khí có lẽ là một sợi dây thừng. Trong máu của nạn nhân phát hiện ra thành phần Alprazolam, nghi ngờ rằng nạn nhân sau khi bị đánh thuốc mê đã bị thắt cổ cho đến chết. Da toàn thân của nạn nhân bị lột hết. Bộ da người bị lột giống như một chiếc áo "mặc" lên

người hình mẫu manơcanh đặt bên cạnh nạn nhân. Bức ảnh chụp hiện trường cho thấy, mặc dù nạn nhân cao gần 1m70, nhưng chiếc áo da người vẫn hơi nhỏ so với hình mẫu nam manơcanh. Qua cách thức lột da, có thể nhận ra kỹ thuật của hung thủ không phải rất cao siêu, nhưng những "đường chỉ mũi kim" khâu chiếc áo da người cho người mẫu lại rất tỉ mỉ ngay ngắn, có thể nhận thấy, hung thủ là người tỉ mỉ, nhẫn nại.

Hiện trường phát hiện ra một chiếc máy CD vẫn còn đang quay, từ bản thông tin trên máy CD, thời gian bật máy chính là lúc 1h45' sáng cùng ngày xảy ra vụ án, đó cũng chính là lúc hung thủ đưa thi thể và hình nộm manơcanh vào trong phòng học.

Nạn nhân đang "nghe" một đĩa CD bài hát cũ, chính là Album "Revolution 9" của ban nhạc The Beatles rất thịnh hành vào những năm 70. Việc này khiến cảnh sát và Phương Mộc cảm thấy đau đầu nhất. Khác với việc giết người, lột da, đây rõ ràng là một hành vi kèm thêm có dụng ý sâu xa. Để cho nạn nhân nghe nhạc, rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

Mặc dù không ít người cảm thấy lý do kết hợp các vụ án lại điều tra hơi khiên cưỡng, nhưng cuối cùng cũng được sự cho phép của Sở Công an thành phố, đồng thời thành lập ra một tổ chuyên án. Thái Vĩ, Triệu Vĩnh Quý là người phụ trách tổ chuyên án, ba vụ án trước đã bị chặn đứt mọi manh mối, giờ được xem xét lại toàn bộ, điều tra đến cùng. Trong đó, hai manh mối trước mắt là trọng điểm trong công tác điều tra. Một là nguồn gốc chất độc trong vụ án giết người tại bệnh viện. Heroin không phải là một công cụ phạm tội dễ dàng có được. Cho nên, cảnh sát cho rằng, nếu như có thể tìm thấy nơi bán heroin trong phạm vi toàn thành phố, có thể sẽ xác định được thân phận của hung thủ, ít nhất cũng xác định được một phần đặc trưng của hung thủ. Hai là chiếc xe. Phương Mộc đã từng nhắc Thái Vĩ, hung thủ có thể có xe riêng, về điểm này thì khá phù hợp với ý kiến bên cảnh sát. Bởi vì hiện trường phát hiện ra vụ án thứ nhất, vụ án thứ ba và vụ án thứ tư đều không phải là hiện trường đầu tiên, đều cần vận chuyển thi thể. Nếu như di chuyển bằng đi bộ, một là tốn nhiều thời gian và sức lực, hai là rất dễ bị phát hiện. Hơn nữa, trường Đại học J có tất cả ba cửa, phía tây, phía nam, phía đông, cả ba

cửa này khoảng 11 giờ đêm đều bị đóng chặt, xe cộ từ ngoài vào nếu muốn tiến vào trường chắc chắn sẽ bị bảo vệ phát hiện. Cho nên, bước đầu xem xét chiếc xe gây án có lẽ xuất phát từ trong trường.

Một tuần sau, hai đội phản hồi thông tin trở lại tổ chuyên án. Đội phụ trách tìm kiếm nguồn gốc của chất heroin đã sử dụng hết toàn bộ mạng lưới thông tin, tiến hành điều tra toàn bộ những người nghiện trong toàn thành phố, nhưng không phát hiện ra kẻ khả nghi. Nhưng, lại có được một tin tức tình báo vô cùng quan trọng: vào hạ tuần tháng 9, một người nghiện sau khi ra ngoài mua heroin vào lúc đêm khuya, trên đường về, bị người khác tấn công, ví tiền và heroin vừa mua được cũng bị cướp. Người nghiện này mặc dù bị đánh cho bị thương, nhưng do sợ hãi đã không dám báo án. Cảnh sát đã tra hỏi người này, nhưng lúc đó do bị cơn nghiện giày vò khiến cho gần mất đi ý chí, nên anh ta không còn chút ấn tượng gì về người tấn công mình buổi tối hôm đó, cuối cùng cảnh sát cũng đành phải xử phạt anh ta bằng việc lao động giáo dục.

Đội đi tìm kiếm chiếc xe thì tiến hành điều tra triệt để tất cả các xe đỗ trong sân trường, không hề có kết quả. Nhưng sau khi cảnh sát tiến hành kiểm tra tỉ mỉ tất cả những lối ra vào trường, kết quả là phát hiện ra một lỗ hổng ở hàng rào phía bắc trường. Hàng rào sắt vốn thẳng đứng bị dùng cửa cửa đứt một thanh, rồi lại gác hờ thanh sắt đó vào chỗ cũ, có thể tùy ý tháo ra. Lỗ hổng đó đủ cho một người lách qua. Và từ lỗ hổng này tiến vào trường, đi bộ một phút là có thể đến được tòa giảng đường tổng hợp (hiện trường của vụ án thứ tư), đi bộ năm phút là có thể đến được sân vận động (hiện trường của vụ án thứ nhất). Bên ngoài lỗ hổng có dấu vết của bánh xe hơi, nhưng đã không còn có giá trị giám định gì nữa. Bước đầu nhận định, hung thủ đã ra vào trường qua lỗ hổng này.

Qua những manh mối nêu trên và những phân tích của phòng điều tra tâm lý phạm tội, hung thủ là một người có điều kiện kinh tế, thông minh, khỏe mạnh, quen thuộc lối vườn trường và môi trường xung quanh.

Kết luận này hoàn toàn tương đồng với ý kiến của Phương Mộc.

Đây là một buổi trưa cuối thu, ánh nắng rực rỡ, Phương Mộc và Thái Vĩ ngồi trên chiếc ghế dài ở sân bóng rổ. Thái Vĩ nói cho Phương Mộc biết thông tin vừa mới nhận được: đã tìm thấy xưởng sản xuất hình nộm manơcanh được mặc chiếc áo da người. Nhưng trong toàn thành phố có đến hàng trăm cửa hàng bán loại hình nộm manơcanh này, rất khó tìm ra người mua hình nộm manơcanh đó. Thái Vĩ nói: "Vẫn còn đang trong quá trình điều tra", nhưng Phương Mộc có thể nhận ra, anh ấy cũng không mấy hy vọng.

Ánh nắng mặt trời hôm nay đẹp một cách kỳ lạ, Phương Mộc cảm thấy toàn thân nhức mỏi, mí mắt nặng trĩu. Mấy hôm nay, Phương Mộc phải thức suốt ngày đêm nghiên cứu hồ sơ bốn vụ án. Tra cứu tư liệu, ghi chép, còn phải tránh né cậu chàng Đỗ Ninh hết sức hiếu kỳ, thường xuyên nhòm ngó. Cậu bị thiếu ngủ trầm trọng, lúc này chỉ muốn ngủ một giấc no say, thế nhưng, mặc dù dưới ánh nắng ấm áp như ngày xuân này, thư thái nhắm đôi mắt, dù vậy, trong trí não cậu vẫn hiện lên từng bức ảnh và từng con chữ trong tập hồ sơ, như thể là có người dùng dao khắc chúng thật sâu lên đại não vậy.

Chương 17: LỢN

Hôm nay được định sẵn là một ngày không bình thường.

Sáng nay, thầy Kiều gọi Phương Mộc đến phòng tư vấn tâm lý. Trước tiên, ông hỏi xem Phương Mộc liệu có tham gia vào mấy vụ án trong trường không, Phương Mộc nghĩ thầm, lần trước chính thầy đã yêu cầu em tham gia phân tích mà, miệng lúng búng nói không rõ. Thầy Kiều trừng mắt, Phương Mộc đành phải nói thật hết cho giáo sư Kiều biết tất cả những tình hình mà cậu đã tìm hiểu được. Giáo sư Kiều nghe xong, nhú mày, hút liền hai điếu thuốc, tiếp đến, dặn dò Phương Mộc mấy câu mơ hồ đại loại như chú ý an toàn, rồi xua xua tay bảo cậu đi.

Mặc dù cảm thấy thầy Kiều có vẻ không hài lòng với mình, nhưng nghĩ đến nếu như thầy Kiều chịu tham gia vụ án này, sẽ càng có khả năng bắt được hung thủ, Phương Mộc ít nhiều cũng cảm thấy yên tâm hơn. Nhưng sự việc xảy ra trong phòng tự học lúc buổi chiều khiến cho Phương Mộc cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Thái Vĩ phô tô một ít tài liệu đưa cho Phương Mộc, Phương Mộc hy vọng có thể tìm được một chút dấu vết gì ở trong đó. Thế là buổi chiều, cậu bèn tìm một góc ít gây chú ý trong phòng tự học để xem tài liệu. Khi Đặng Lâm Nguyệt bước về phía Phương Mộc, Phương Mộc đang xem bản phô tô của cuốn truyện tranh sex, không hề chú ý đến cô.

"Chào anh!" Cô cười hi hi, lên tiếng chào, "Anh cũng đọc truyện tranh à? Bộ truyện gì vậy?"

Đặng Lâm Nguyệt hiểu kỳ cúi người xuống, Phương Mộc muốn che những cơ thể trần truồng bị trói chặt, nhưng đã không kịp nữa rồi, Đặng Lâm Nguyệt ngẩn người nhìn vài giây, mặt đỏ bừng bừng.

"Ừm, sở thích của anh thật độc đáo!" Nói xong, cô chẳng dám nhìn đến Phương Mộc nữa cái, bèn vội vàng đi ngay.

Phương Mộc định giải thích, nhưng Đặng Lâm Nguyệt đã đi ra khỏi phòng học.

"Xì," Phương Mộc ném tập tài liệu lên bàn, nghĩ bụng, những ngày khốn khiếp này thật không thể sống nổi.

Dường như vẫn còn chưa đủ loạn vậy, chập tối, Thái Vĩ gọi điện thoại đến.

"Tôi đang ở Sái Gia Đồn, cậu đến ngay, bắt taxi đến!" Giọng Thái Vĩ vô cùng gấp gáp.

"Sao thế?"

"Còn có thể sao đây, lần này việc to lắm, cậu mau đến đây, khi nào gần đến nơi, cậu gọi cho tôi, tôi sẽ ra đón." Nói xong, Thái Vĩ gác máy.

Sái Gia Đồn nằm ở ngoại thành, dân cư là những người dân tri trấn, mặc dù không còn đất để canh tác, nhưng những người dân nơi đây vẫn gìn giữ thói quen của nông dân, sau khi trời tối, chỉ cần ăn xong bữa tối, liền tắt đèn đi ngủ. Mặc dù chưa đến 7 giờ tối, toàn thôn đã bị bao trùm bởi màn đêm đen dày đặc. Chỉ có một chỗ đèn sáng rực, có thể nhìn thấy đèn cảnh sát đang lạng lẽ nhấp nháy.

Khi nhìn thấy Thái Vĩ đang đứng bên đường hút thuốc, lòng Phương Mộc bất giác trầm xuống. Từ xa nhìn lại, Thái Vĩ khom người, dựng cổ áo, tóc bị cơn gió thu thổi rối bời, nhờ vào chiếc đèn của xe Jeep bên cạnh, có thể nhìn thấy sắc mặt Thái Vĩ tối sầm. Quen biết anh bao lâu, đây là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của anh.

Mấy phút sau, Thái Vĩ và Phương Mộc bước vào sân một hộ nông gia.

Trong sân có một chiếc đèn 100w soi sáng rực, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, soi sáng từng khuôn mặt trắng nhợt như ma của mọi người trong sân.

"Cuối cùng cũng đến rồi!" Một người ngồi ở góc tường đột nhiên mở miệng. Phương Mộc vội nhìn về hướng đó, là vị bác sĩ pháp y trước đây đã từng gặp mặt trong vụ án Mã Khải. Bên cạnh cũng có một người đang ngồi, sau khi ngẩng đầu nhìn Phương Mộc một cái, liền cúi xuống lặng lẽ hút thuốc.

Phương Mộc cũng quen người này, ông ta tên Triệu Vĩnh Quý, lần trước đã gặp ông tại phòng tư vấn tâm lý của thầy Kiêu.

Tất cả mọi người trong sân đều nhìn cậu, Phương Mộc nhất thời cảm thấy vô cùng lúng túng.

"Đằng này!" Thái Vĩ đứng ở góc sân gọi cậu, còn chưa kịp đi đến nơi, Phương Mộc đã ngửi thấy một thứ mùi rất nhức mũi, đây là chuồng lợn được xây bằng gạch vỡ, phản gỗ và vỏ cây. Dựa vào ánh sáng của bóng đèn, nhìn lướt qua khắp lượt toàn bộ chuồng lợn.

Bùn phía trong dày đến nửa thốn, khắp nơi vung vãi đầy thức ăn gia súc, máng lợn lật đổ, một nửa đã bị chìm vào trong vũng bùn. Đây là một hộ nuôi lợn vô cùng luộm thuộm.

Trong chuồng lợn không có lấy một con lợn nào, mặc dù có một thân hình bất động, toàn thân đen sì nằm phục xuống đồng bùn trông rất giống, nhưng Phương Mộc vẫn chắc chắn, đó là một con người.

"Đó là... ai?" Phương Mộc giơ tay lên khẽ hỏi.

Thái Vĩ không trả lời cậu mà đưa cho cậu một túi vật chứng, bên trong có một tờ giấy chứng nhận đang mở ra, dính đầy bùn. Trên góc phải, một người đàn ông da trắng, tóc vàng, mắt xanh đang cười hồn nhiên. Thomas Jill, quốc tịch Mỹ, làm việc ở khoa Ngoại ngữ cộng đồng trường Đại học J. Nạn nhân chính là một người ngoại quốc, đúng như Thái Vĩ nói, sự việc rất nghiêm trọng.

Phương Mộc ngược đầu lên, nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, Thái Vĩ biết cậu đang tìm gì, lại đưa thêm cho cậu một túi vật chứng, trong túi có một chiếc đồng hồ cũng vô cùng bẩn thỉu,

nhoe nhoét, nhưng vẫn có thể nhìn thấy kim giờ, kim phút, kim giây đều dừng ở số 5.

Vụ án giết người thứ 5!

"Thái Vĩ, thế nào? Đã có thể bắt đầu được chưa?" Vị bác sĩ pháp y hét lớn, trong giọng nói có vẻ hơi bức bối vì phải chờ đợi.

Thái Vĩ quay người lấy tay ra hiệu "bắt đầu", quay người lại giải thích với Phương Mộc: "Tôi yêu cầu họ đợi cậu đến xem hiện trường rồi mới tiến hành kiểm tra, giám định, dù người ở đồn công an đã phá đi ít nhiều vết tích. Tôi biết, những ghi chép của hiện trường nguyên thủy rất quan trọng đối với việc khắc họa tâm lý." Nói xong, nheo nheo mắt đầy đặc ý với Phương Mộc.

Hai người cảnh sát đi ủng nhảy vào trong chuồng lợn, ra sức khiêng thi thể ra ngoài, đặt lên tấm nilon để giữa sân. Nạn nhân thân hình không cao, khoảng 1m70, đối với người Mỹ có lẽ bị coi là người lùn. Mặc dù toàn thân lấm lem đầy bùn nhão nhoét, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mấy vết thương lòi cả xương.

"Xì, có lẽ bị lợn cắn rất lâu đây." Bác sĩ pháp y vừa đeo găng tay vừa nhú mồm nói: "Thái Vĩ, anh cứ bận việc của anh đi, nhìn bộ dạng này," anh ta chỉ tay vào thi thể, "Có lẽ phải kiểm tra một lúc lâu."

Thái Vĩ gật gật đầu, dẫn Phương Mộc vào phòng.

Trong phòng, đèn điện sáng trưng. Một người nông dân thân hình gầy gò, đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế nhỏ ở góc phòng, có lẽ là người báo án. Hai người cảnh sát ngồi trên giường đắp đất, cuốn sổ tay ghi biên bản đặt giữa một chiếc bàn nhỏ.

Thấy Thái Vĩ bước vào, hai người cảnh sát ngừng hỏi han, đứng dậy, người nông dân ở góc phòng cũng vội vàng đứng dậy.

Thái Vĩ hươ hươ tay ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, cầm lấy biên bản lời khai, lật giở mấy trang, sau đó nói với người nông dân đang đứng yên đầy căng thẳng, "Anh hãy nói lại tất cả những gì vừa nói!"

Người báo án mặt mày rầu rĩ, nói: "Tôi đã nói mấy lần rồi, thưa cán bộ, tôi còn chưa ăn cơm, hơn nữa lợn nhà tôi vẫn còn ở nhà Ngô lão Nhị, anh ta chắc chắn không thể cho lợn nhà tôi ăn". Lãnh đạo sau khi đảm bảo mời anh ta ăn cơm và cho lợn nhà anh ta ăn, anh ta mới bất đắc dĩ mở miệng: "Con vợ thối tha của tôi tối hôm qua đã cãi cọ với tôi một trận, rồi trở về nhà mẹ đẻ. Tôi ngồi đánh bài tại cửa hàng nhỏ suốt cả buổi chiều, chấp tối lúc 5 giờ hơn, mới quay về. Vừa tiến vào trong sân, tôi còn nghĩ lũ lợn này cả ngày chưa được cho ăn, chắc là sẽ kêu gào kinh lắm. Thật may, chẳng thấy chúng ho he chút nào. Tôi hâm lại nồi cám lợn rồi cho lợn ăn, khi cho lợn ăn, tôi muốn tiết kiệm điện, nên không bật đèn, nhưng tôi kiểm tra đi kiểm tra lại, cảm thấy có gì khang khác, nhà tôi chỉ nuôi bốn con lợn thôi, sao trong chuồng lại có năm con? Tôi lại còn tưởng lợn nhà Ngô lão Nhị chạy sang nhà tôi, tôi đang vui mừng, thì phát hiện ra con lợn đó nằm im không ăn, tôi lấy gậy chọc chọc nó, cũng không thấy cử động. Sau đó, tôi cầm đèn pin chiếu vào, ôi mẹ ơi, đó là một người! Tôi bèn gọi điện báo cảnh sát, sau khi người của cảnh sát đến, tìm ra được giấy chứng nhận, bèn gọi điện cho các anh."

Đúng lúc đó, bác sĩ pháp y cũng bước vào, đang mở vòi nước trong phòng chảy rào rào để rửa sạch bùn trên tay.

Thái Vĩ đang ở trong phòng hét lớn: "Thế nào?"

"Bị chết do mất máu quá nhiều."

Bác sĩ pháp y vừa vẩy nước trên tay vừa bước vào. "Có một số chỗ bị lợn gặm, còn phải kiểm tra thật kỹ, nhưng ít nhất bị đâm 14 nhát dao."

Anh ta nhìn người báo án chu chu môi, "Cũng không trách anh ta nhầm tưởng nạn nhân là lợn, anh chàng đó rất béo, phải nặng đến hơn 90kg, khà khà lợn nhà anh đúng là có phúc, được ăn no nê." Nói xong, thấy mọi người mặt mày đều nhăn nhó, có vẻ buồn nôn, bèn bật cười.

Thái Vĩ khẽ lẩm bẩm một câu "biến thái", quay đầu nhìn Phương Mộc, lại phát hiện ra cậu đang ngăn người nhìn vào góc phòng miệng lẩm bẩm: "Lợn... lợn..."

Thái Vĩ đang định mở miệng hỏi, Phương Mộc đã hỏi người báo án trước: "Anh vừa nói, anh tưởng nạn nhân là lợn?"

Người báo án giật mình hoảng sợ. "Vâng, vâng. Trời tối như vậy, bọn chúng đều đen sì sì, hơn nửa năm ở trong chuồng lợn, còn là gì được đây?"

Phương Mộc quay đầu nhìn sang Thái Vĩ, Thái Vĩ thấy sắc mặt Phương Mộc trắng bệch, chỉ có ánh mắt là có vẻ hung hăng.

"Cái đĩa CD đó đâu?"

"Đĩa CD nào?" Nhất thời Thái Vĩ chưa kịp định thần lại.

"Ở vụ án lần trước, trong phòng học 404, cái... cái mà cô nữ sinh bị lột da đang nghe đó!" Phương Mộc cuống quá, lời nói cũng không được rõ ràng.

"Đang ở trong Sở, sao cơ?" Thái Vĩ nói chưa dứt lời, Phương Mộc đã nhấc chân bước nhanh ra ngoài.

"Đi về, lấy cái đĩa CD đó!"

Ba mươi phút sau, chiếc CD được đặt ngay ngắn trước mặt Phương Mộc và Thái Vĩ. Phương Mộc mở máy CD, đeo tai nghe, im lặng nghe nhạc. Thái Vĩ không biết Phương Mộc định làm gì, nhưng anh đoán có lẽ Phương Mộc đã biết được mối liên hệ giữa cái đĩa CD đó và vụ án thứ năm, cho nên bây giờ tốt nhất đừng làm phiền cậu. Thái Vĩ châm một điếu thuốc, ngồi trước mặt và nhìn cậu.

Phương Mộc nghe từng bài từng bài, liên tục ghi chép lại trên giấy, có bài nghe từ đầu đến cuối, có bài nghe mấy câu đã lướt qua.

Cuối cùng, cậu dừng lại rất lâu ở một bài hát, nghe đi nghe lại rất nhiều lần, cậu viết rất nhanh một hàng chữ lên giấy, sau đó vẽ một vòng tròn lên hàng chữ đó.

Helter Skelter.

"Kinh hoàng, hoảng loạn? Nó có ý gì?" Thái Vĩ thắc mắc. Phương Mộc dồn sức vẽ vòng tròn, giấy bị cào rách nhưng rất phù hợp với tâm trạng mang ý nghĩa của từ này.

Phương Mộc từ từ tháo tai nghe xuống, để mặc cho máy CD vẫn chạy vù vù, cậu giơ tay ra lấy bao thuốc trên bàn, từ tốn rút ra một điếu, châm thuốc, Thái Vĩ chú ý thấy tay của Phương Mộc hơi run run.

"Charles Manson", giọng Phương Mộc trầm xuống.

Hình như Thái Vĩ đã nghe qua cái tên này, hơn nữa còn thấp thoáng nhớ rằng đây là người đứng đầu của một tổ chức tà giáo gì đó. Ông ta thì có liên quan gì đến vụ án?

"Charles Manson là người đứng đầu tổ chức tà giáo "Gia đình Manson" (Manson Family) nổi tiếng ở Mỹ vào những năm 60, ông ta tự xưng mình nhận được sự gợi ý từ một bài hát của The Beatles, phát động cuộc chiến tranh ngày tận thế có tên là "Helter Skelter". Mục đích là giết hại người da trắng, sau đó gây nên cuộc chiến tranh giữa người da đen và người da trắng. Lớp nạn nhân đầu tiên chính là gia đình của đạo diễn hậu duệ người Do Thái Roman Polanski. Ngoài Roman Polanski thoát nạn do đi quay phim, vợ ông, Sharon Tate^[15] đang mang thai và bốn người khác đều bị giết hại. Lớp nạn nhân thứ hai chính là vợ chồng một ông chủ siêu thị. Trên hiện trường gây án có viết "giết chết lợn". Và bài hát đó", Phương Mộc chỉ tay vào máy CD, "Chính là một bài hát trong album Revolution 9."

[15] Nữ diễn viên điện ảnh Hollywood nổi tiếng, cô bị giết khi đang mang thai 8 tháng rưỡi.

Thái Vĩ tròn tròn mắt kinh ngạc lắng nghe, hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: "Ý của cậu là, hung thủ đang mô phỏng theo cách phạm tội của Charles Manson?"

"Đúng vậy", Phương Mộc nói nhỏ, "Vừa rồi tôi vẫn lấy làm lạ tại sao lại ném nạn nhân vào chuồng lợn. Sau đó khi người báo án nhầm tưởng nạn nhân là lợn, tôi liền nghĩ ngay đến Manson. Bởi vì có nhiều

sát thủ liên hoàn từng lựa chọn một loại hình thức nào đó để sỉ nhục lăng mạ nạn nhân sau khi giết chết nạn nhân. Ví dụ, cố tình đặt nạn nhân ở dưới tấm biển quảng cáo "Cấm đổ rác". Nhưng biến nạn nhân thành lợn, điển hình nhất chính là Charles Manson. Hơn nữa, tôi thấp thoáng nhớ rằng, hành vi phạm tội của ông ta bắt nguồn từ một bản nhạc rock. Cho nên, tôi suy đoán trong chiếc đĩa CD ở hiện trường vụ án thứ tư, chắc chắn có bài hát này." Phương Mộc mỗi một dựa lưng vào ghế, "Quả đúng như vậy."

Thái Vĩ trầm ngâm một lát, "Vậy thì mấy vụ án trước, liệu có phải cũng là mô phỏng theo thủ pháp gây án của người khác không?"

"Cũng có khả năng này. Nhưng tôi chưa thể khẳng định, cần phải tra cứu tư liệu". Phương Mộc đứng dậy, "Tôi phải quay về, phải tranh thủ thời gian."

Thái Vĩ cũng đứng dậy, "Tôi đưa cậu về!"

"Không cần đâu!" Phương Mộc xua xua tay, "Anh mau quay lại hiện trường, tất cả các đặc trưng khác thường đều phải ghi chép lại, có thể..." Phương Mộc liếm liếm đôi môi nứt nẻ, "Sẽ có diễm báo trước cho vụ án thứ 6."

6, con số hết sức bình thường này bỗng chốc khiến tâm trạng hai người vốn nặng nề lại càng trở nên nặng nề hơn.

Suốt cả một đêm, Phương Mộc ngồi trước máy vi tính tra cứu tài liệu, đến gần sáng, cậu mới mệt mỏi rũ rời để nguyên cả quần áo đổ vật xuống giường. Cậu ngủ liền một mạch đến giữa trưa mới bị Đỗ Ninh gọi dậy.

Phương Mộc vội vàng ăn chút ít ở nhà ăn, rồi lao thẳng đến thư viện.

Vào giờ nghỉ trưa, thư viện vô cùng yên ắng. Phương Mộc nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến 1 giờ, còn hơn nửa tiếng nữa mới đến giờ mở cửa. Phương Mộc đi thẳng lên phòng tư liệu tầng ba, đặt cặp sách lên

trên nền đá gra-ni-tô, sau đó dựa lưng vào tường, định chớp mắt một chút trước khi thư viện mở cửa.

Sau khi nhắm mắt nửa mơ, nửa tỉnh được mười mấy phút, Phương Mộc nghe thấy những tiếng bước chân trên chiếu nghỉ hành lang truyền tới, còn kèm theo giọng nói nho nhỏ của nam giới.

"Ừ... tôi biết rồi... không phải như cậu nghĩ đâu... tuần sau nhé...". Người vừa mới đến nhìn thấy có người ở hành lang, bước chân đột nhiên chững lại, cùng lúc đó cũng tắt luôn chiếc điện thoại trong tay, "Lát nữa tôi gọi lại cho cậu."

Phương Mộc cố gắng mở mắt, là thầy Tôn của thư viện.

Thầy Tôn kinh ngạc cúi người, "Sao cậu lại ngủ ở đây? Không sợ bị cảm lạnh à?" Thầy kéo Phương Mộc đứng dậy, chỉ vào nền đá gra-ni-tô lạnh lẽo, "Đừng tưởng rằng mình đang còn trẻ, lạnh như vậy, bị trĩ thì tha hồ mà hứng đấy!"

"Cảm ơn thầy!" Phương Mộc ngại ngùng gãi gãi đầu.

Thầy Tôn nhìn đồng hồ, "Đến sớm thế. Còn chưa đến giờ mở thư viện, nhưng cậu cứ vào đi." Thầy liền mở cửa lớn phòng tư liệu.

Sau khi bước vào, Phương Mộc đến thẳng giá sách, rút liền ra mấy cuốn sách: "Bách khoa toàn thư tội phạm nước Mỹ", "Đại bách khoa toàn thư tội phạm học", "Khắc họa nghi phạm", ôm một chồng sách dày bước liêu xiêu về chỗ ngồi. Ngồi trên ghế, Phương Mộc theo thói quen rút bao thuốc lá ra, nghĩ một lát, lại nhét trở vào.

Thầy Tôn bước đến, nói: "Trước khi mở thư viện, có thể hút thuốc." Thầy nhìn thấy bao thuốc trong tay Phương Mộc, "Ha! Phù Dung Vương, trình độ thưởng thức cũng cao đấy chứ."

Phương Mộc ngại ngùng nói: "Thầy em cho đấy. Thầy Tôn, thầy cũng hút một điếu nhé?" Vừa nói cậu vừa rút một điếu ra mời.

Thầy Tôn cũng rút từ trong túi áo ra một bao thuốc Phù Dung Vương, đựng đưa, "Giống y xì. Đừng có vấy tàn thuốc lung tung nhé."

Suốt cả một buổi chiều, Phương Mộc đều vui đầu tra cứu tài liệu, viết lách. Ngoài việc đi đến giá lấy sách, dường như cậu không đi đến nơi nào cả.

Trong phòng tư liệu, người ra người vào, lúc thì huyên náo, lúc lại yên tĩnh. Nhưng tất cả những điều đó đều không ảnh hưởng, liên quan gì đến Phương Mộc, toàn bộ tâm trí, sức lực của cậu đều chìm đắm vào những cuốn sách trước mặt. Trong con sông dài vô tận của lịch sử tội phạm nhân loại, những tên đao phủ hoặc cao to khỏe mạnh hoặc nhỏ bé tầm thường kia dường như đi lướt qua Phương Mộc. Trong những vụ án thâm hiểm máu được ghi lại trên những trang giấy, trong nội tâm của những kẻ phạm tội trong mười mấy năm trước, mấy chục năm trước, thậm chí hàng trăm năm trước, Phương Mộc cảm thấy mình đang từng bước tiếp cận chân tướng.

Khi cậu mệt mỏi rã rời đặt bút xuống, sắc trời bên ngoài đã hơi tối, Phương Mộc mệt mỏi day day thái dương, bèn đi đến chỗ máy để nước lấy một cốc nước lạnh, uống một hơi hết sạch.

Trong phòng tư liệu đã không còn ai, nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ đóng cửa. Phương Mộc chậm rãi sắp xếp lại cặp sách, đột nhiên cảm thấy cơn buồn ngủ kéo đến.

Tại sao lại buồn ngủ thế nhỉ? Chân tay nặng trĩu như bị nhét chì, mí mắt sụp xuống, có một cảm giác dễ chịu chưa từng có...

Trời nắng như đổ lửa, bị ánh nắng chiếu nóng rực, mặc quần đùi, cởi trần, đánh bóng rổ với các bạn cùng phòng. Lão Tam quá hiếu thắng, nhất định phải thắng, bị thua thì không chịu để chúng tôi đi.

Ở hành lang, đi qua những cậu nam sinh trầm mặc đấp chặn dạ, ôm lấy vai, có thể nhìn thấy Tôn Khánh Đông ở phòng 351 đang ngồi trước cửa phòng vệ sinh, toàn thân run rẩy. Có người khẽ nói với tôi, Châu Quân đã chết trong nhà vệ sinh rồi.

Trong thư viện. Cuốn sách trong tay xào xạc run rẩy như những lá khô trên cây, trên thẻ mượn sách hiện rõ một loạt những cái tên quen thuộc.

Trong siêu thị nhỏ, Trần Hy mái tóc dài tung bay đang cười nói với tôi, "Anh nói xem, như thế thì tuyệt biết mấy."

Trạm xe buýt tuyến số 25, Trần Hy dựa vào vai tôi.

Trong câu lạc bộ. Ác quỷ bộ mặt hung dữ giờ cao chiếc rìu. Máu tươi phụt ra. Khuôn mặt nhợt nhạt, bình tĩnh của Trần Hy.

Trước cửa phòng 352, trong ánh lửa, Vương Kiện và Chúc Lão Tứ bị đốt cháy cuộn tròn thân thể lại. Trong không khí tràn ngập mùi khét nhức mũi, Ngô Hàm đứng nghiêm trước cửa chầm chậm quay người. Tôi kinh hoàng thất sắc nói "Anh, anh chính là độc giả thứ bảy!" Ngô Hàm mỉm cười ngầm thú nhận, tay cầm con dao găm, miệng khẽ nói "Thực ra, cậu cũng giống tôi...!"

Không...

Phương Mộc bỗng nhảy bật dậy, phía trước có một bóng đen bị Phương Mộc làm cho sợ hãi đến nỗi lùi lại vài bước.

"Cậu sao thế?" Là thầy Tôn.

"Ồ, không có gì đâu ạ." Phương Mộc cảm nhận thấy mồ hôi lạnh đang chảy trên mặt.

"Chuẩn bị hết giờ rồi, tôi thấy cậu vẫn nằm bò trên bàn ngủ, định gọi cậu dậy, không ngờ cậu "a" một tiếng rồi bật dậy." Thầy Tôn nói như chưa dứt cơn kinh hãi, "Làm tôi sợ hết hồn."

"Em xin lỗi, gặp ác mộng." Phương Mộc cười miễn cưỡng.

"Không sao", thầy Tôn vỗ vỗ vai, "Chàng trai trẻ à, cũng cần phải chú ý đến sức khỏe."

"Vâng". Phương Mộc không nói nhiều, thu dọn cặp sách rồi rời khỏi phòng tư liệu.

Nạn nhân 41 tuổi, nam giới, người da trắng, quốc tịch Mỹ. Nạn nhân là giảng viên ngoại quốc được Khoa Ngoại ngữ cộng đồng trường Đại học J mời về, trước khi xảy ra vụ án, nạn nhân bắt một chiếc taxi ở cổng trường đến quán bar "JAZZ gió đêm" trong thành phố, nhưng không ai chú ý anh ta rời khỏi quán bar lúc nào. (Tình tiết vừa nhắc đến là do được người lái taxi thường đỗ ở cổng trường và nhân viên phục vụ quán bar cung cấp).

Nguyên nhân dẫn đến tử vong là do mất máu quá nhiều. Qua tình hình phân tích thi thể nạn nhân, khi phát hiện ra nạn nhân, anh ta đã chết ít nhất hơn 15 giờ đồng hồ. Phần ngực và bụng anh ta bị đâm 21 nhát dao, hung khí là một con dao đơn lưỡi, sắc nhọn, dài khoảng 14 - 18cm, rộng khoảng 4cm. Từ vị trí và hình dạng vết thương có thể thấy hung thủ có lẽ là một người đàn ông trưởng thành, cao từ 1m70 - 1m78, quen dùng tay phải.

Tài sản trên người của nạn nhân không hề bị tổn thất, ngoài việc chiếc đồng hồ bị chỉnh đến thời gian 5 giờ 25 phút 25 giây, tiền mặt, thẻ tín dụng, thẻ ngân hàng đều không bị đụng tới.

Qua điều tra, thăm dò hiện trường, chuồng lợn nơi phát hiện ra nạn nhân không phải là hiện trường đầu tiên. Xem xét đến việc nạn nhân có thể hình khá béo mập, nên hung thủ có lẽ sử dụng xe có động cơ để chở thi thể đến hiện trường thứ hai. Qua lời kể của chủ hiện trường và tình hình khám nghiệm tử thi, thời gian hung thủ vứt xác có lẽ rơi vào khoảng từ 10 giờ đến 16 giờ. Bên cảnh sát điều tra phỏng vấn người dân ở khu vực lân cận hiện trường vứt xác, hy vọng tìm được người nhìn thấy chiếc xe khả nghi, nhưng không có được manh mối nào đáng giá. Điều đáng suy ngẫm là, đồng sự của nạn nhân từng nhắc đến, nạn nhân có xu hướng đồng tính, nghi ngờ hung thủ cũng có xu hướng đồng tính hoặc là cố tình đóng giả làm người đồng tính để lừa nạn nhân đến hiện trường thứ nhất, rồi ra tay giết hại.

Cuối năm ngoái và đầu năm nay, nguyên thủ quốc gia hai nước Trung - Mỹ tiến hành chuyến viếng thăm nhau. Tổng thống Mỹ vừa mới nhậm chức lần đầu tiên đến viếng thăm Trung Quốc. Cuối năm, nhân viên cấp cao của quân đội Mỹ sẽ đến thăm Trung Quốc, toàn thế giới đều đang quan tâm đến tình hình quân sự hai nước Trung - Mỹ đang đi, do đó lãnh sự quán Mỹ của thành phố J vô cùng quan tâm đến vụ án này, đã nhiều lần tiến hành giao thiệp với lãnh đạo thành phố và Sở Công an thành phố, hy vọng sẽ nhanh chóng phá án, tổ chuyên án phải chịu áp lực vô cùng nặng nề.

Lại là một buổi chiều nắng chói chang. Vẫn là trên sân bóng rổ, Thái Vĩ và Phương Mộc đang ngồi trên ghế dài, bên cạnh là một chồng hồ sơ dày mỏng đủ loại. Trước tiên, Thái Vĩ giới thiệu sơ qua những kết quả điều tra mới đạt được với Phương Mộc, Phương Mộc chuyên tâm lắng nghe, rất ít chen ngang. Cuối cùng, Thái Vĩ ừ ừ nói, tạm thời không phát hiện ra được đặc trưng bất thường gì gợi ý cho vụ án tiếp theo. Phương Mộc nghĩ một lát, cầm lấy cuốn hồ sơ vụ án, xem từ từ. Khi nhìn thấy bức ảnh vật chứng, Phương Mộc đã xem một bức ảnh rất lâu, trên bức ảnh, ví tiền, tiền mặt, thẻ ngân hàng, thẻ tín dụng và một số vật dụng khác được bày lên trên bàn. Qua bức ảnh, ngoài thẻ ngân hàng và thẻ tín dụng của ngân hàng công thương Trung Quốc, tiền mặt có nhân dân tệ và một số đô la Mỹ, còn có một tờ giấy màu sắc khá đặc biệt, do bị những vật khác che, Phương Mộc không nhìn thấy loại tiền và mệnh giá tiền của nó.

"Đây là gì vậy? Cái tờ bị kẹp ở giữa đấy." Phương Mộc chỉ vào bức ảnh.

Thái Vĩ ghé vào xem, "Ồ, cái đó à, là một tờ 5 bảng Anh."

Phương Mộc nhú mày, "Sao ông ta lại có bảng Anh nhỉ?"

"Người nước ngoài mà, mang theo tiền nước ngoài cũng rất bình thường." Thái Vĩ nói tỉnh bơ.

"Vấn đề là ông ta là người Mỹ, mang theo đô la và nhân dân tệ là có thể tiến hành chi tiêu hàng ngày, sao lại mang theo bằng Anh, mà lại chỉ có 5 bằng?"

Thái Vĩ thật khó trả lời câu hỏi này, anh gãi gãi đầu, "Có lẽ... có lẽ cũng có ý nghĩa kỷ niệm gì đó, mà sao cơ?" Anh nhìn Phương Mộc, "Cậu cảm thấy đây là manh mối của vụ án tiếp theo?"

"Tôi cũng không thể chắc chắn!" Phương Mộc lắc lắc đầu. "Chỉ là cảm thấy có chút gì đó không bình thường, để tìm tiếp tài liệu đã."

"Cũng được, thế còn cậu thì sao rồi?" Thái Vĩ nhìn tập tài liệu Phương Mộc mang đến, nôn nóng hỏi.

Phương Mộc gật gật đầu, ánh mắt trở nên kiên định, bình tĩnh.

"Cơ bản cũng có chút manh mối rồi."

"Thật à? Như thế nào rồi?"

"Anh đừng vội, cứ xem từng cuốn một", Phương Mộc xòe bốn tập tài liệu của bốn vụ án, Thái Vĩ chú ý thấy trên mỗi tập tài liệu đều có một tập giấy phô tô.

"Trước tiên, chúng ta hãy xem từ vụ án thứ hai, trong hiện trường của vụ án thứ nhất, trên ngực nạn nhân nữ, có cắm một ống kim tiêm. Tôi cho rằng điều này ngầm ám thị địa điểm vụ án tiếp theo sẽ xảy ra trong bệnh viện, ít ra cũng liên quan đến nghề y. Kết quả là, vụ án thứ hai đã xảy ra trong bệnh viện, nạn nhân là một phụ nữ trung niên 43 tuổi, nguyên nhân dẫn đến cái chết là trúng độc heroin." Phương Mộc nói đến đây bèn dừng lại một chút, cậu cầm tập giấy in đó, "Anh hãy xem cái này."

Thái Vĩ giơ tay ra đón, đó là những bản phô tô của tờ báo và quyển sách, bên trên còn có vết của Phương Mộc đã vẽ vào.

"Có thể hơi loạn, anh vừa xem, tôi vừa giải thích." Phương Mộc chậm rãi nói, "Đây là tài liệu về sát thủ liên hoàn nổi tiếng của Anh

Harold Shipman[16]. Năm 1963, Harold Shipman 17 tuổi quỳ trước giường mẹ đẻ mình, tận mắt chứng kiến người mẹ ruột của mình mới 43 tuổi đã nhắm mắt xuôi tay. Sự việc này là một cú sốc rất lớn đối với ông ta, cũng trở thành bước ngoặt trọng đại trong cuộc đời ông ta. Cái chết của mẹ đã khơi nguồn hứng thú để ông ta quyết định theo học ngành y, nhưng mẹ của ông ta do bị sự đau đớn của căn bệnh giày vò, suốt một thời gian dài phải cần đến heroin và moocphin để giảm sự đau đớn cùng cực khi phát bệnh. Cho nên, ông ta cũng đồng thời nảy sinh ra ham muốn dùng heroin và moocphin để giết người, ông ta không thể nào chịu đựng được việc bao nhiêu người phụ nữ cùng độ tuổi mẹ mình vẫn được hưởng cuộc sống bình yên, hạnh phúc."

[16] Xem thêm phụ lục II.

Thái Vĩ quên mình đang cầm cuốn tài liệu trong tay, trợn tròn mắt nhìn Phương Mộc. Phương Mộc bình tĩnh tiếp tục kể: "Năm 1970, Harold Shipman tốt nghiệp Học viện Y học, trở thành một vị bác sĩ gia đình y thuật cao, y đức tốt. Nhưng ông ta chưa bao giờ thực sự rũ bỏ được nỗi buồn của tuổi thơ. Năm 1984, Harold Shipman bắt đầu dùng heroin giết chết bệnh nhân của mình, nạn nhân toàn là nữ giới có độ tuổi tương đương với mẹ ông. Đến cuối năm 1998, khi ông bị bắt, ông ta đã đầu độc chết 215 người."

Thái Vĩ mất hồi lâu sau mới định thần lại.

"Ý của cậu là, hung thủ đang mô phỏng theo phương thức gây án của Harold Shipman?"

"Đúng vậy. Tại hiện trường vụ án thứ hai, trong túi xách của nạn nhân có nhét một cuốn truyện tranh sex nguyên bản tiếng Nhật, nội dung đề cập đến ngược đãi tình dục và tình yêu đồng tính. Tôi cho rằng đây cũng là manh mối hung thủ ám thị cho vụ án tiếp theo. Bởi vì trong vụ án thứ ba, nạn nhân mới 7 tuổi đã chết vì bị ngược đãi tình dục." Phương Mộc lại cầm một chồng tài liệu đưa cho Thái Vĩ.

"Đây là tài liệu về Tsu tomu Miyazaki[17] - sát thủ liên hoàn nổi tiếng của Nhật Bản, là một đứa trẻ bị dè non, xương cổ tay cả đôi tay hơi dị hình, điều này khiến cho ông ta tự ti mặc cảm. Con người này không thích giao thiệp với người khác, nhưng rất thích đọc truyện tranh sex. Khi ông ta bị bắt, cảnh sát lục soát trong nhà của ông ta đã tìm thấy một lượng lớn truyện tranh sex miêu tả sự ngược đãi tình dục, riêng phim hoạt hình sex đã có hơn 6000 đĩa. Tsu tomu Miyazaki lần đầu tiên phạm tội là năm 1988, ông ta bóp cổ một bé gái mới 4 tuổi, sau đó cưỡng hiếp thi thể, còn quay video đặc tả phần thân dưới của nạn nhân, để dùng cho việc thủ dâm sau này. Sau đó vào tháng 10, tháng 12 năm 1988 và tháng 6 năm 1989 ông ta ba lần gây án, nạn nhân đều là những bé gái không quá 7 tuổi, thủ pháp gây án đều là cưỡng hiếp thi thể sau khi đã ngược đãi sát hại nạn nhân. Điều biến thái nhất là, tháng 1 năm 1989, Tsu tomu Miyazaki lại quay trở lại hiện trường ném xác nạn nhân vụ án đầu tiên, bỏ hài cốt của nạn nhân vào trong một hộp giấy rồi đưa trở lại nhà của người bị hại. Trong hộp giấy có đề dòng chữ nói rõ về hành vi phạm tội. Sau đó, ông ta còn gửi tờ giấy đó qua đường bưu điện đến mấy tòa soạn báo lớn. Tháng 7 năm 1989, Tsu tomu Miyazaki bị bắt. Năm 1997, tòa án Tôkyô tuyên án tử hình Tsu tomu Miyazaki. Nhưng cho đến nay, ông ta vẫn kháng án về tội tử hình của mình."

[17] Xem thêm phụ lục III.

Nghe xong, Thái Vĩ lẩm bẩm: "Đây, đây đúng là giống y chang vụ án của Kim Xảo". Anh vội vàng cầm tài liệu của vụ án thứ tư, "Cái này thì sao? Là ai nữa?"

"Edward Theodore Gein[18] là sát thủ liên hoàn nổi tiếng của Mỹ." Không biết Phương Mộc do mệt hay vì lý do nào khác, giọng nói của cậu càng lúc càng trầm xuống, sắc mặt càng lúc càng xám lại.

[18] Xem thêm phụ lục IV.

"Trong vụ án thứ ba, trong tay của nạn nhân Kim Xảo có cầm một mảnh gốm sứ. Mảnh gốm sứ này xuất phát từ một tác phẩm của một nghệ thuật gia gốm sứ người Anh nổi tiếng Grayson Perry. Mà Grayson

Perry là kẻ say mê dị trang. Sát thủ liên hoàn có sở thích trang phục kỳ dị nổi tiếng nhất trong lịch sử đương nhiên thuộc về Edward Theodore Gein. Edward Theodore Gein cả đời đều sống trong sự quản thúc và ngược đãi của mẹ đẻ. Ông ta đã chôn chặt thi thể mẹ mình trong nhà để thờ cúng như thần điện. Ban đầu, để vợ bớt nổi cô đơn, ông ta chỉ đến những phần mộ xung quanh, moi thi thể nữ giới ra, sau đó sờ mó, thưởng thức họ. Về sau, ông ta bắt đầu lột da của thi thể và khâu thành búp bê, cuối cùng, hành vi biến thái này đã bắt đầu trở nên trầm trọng hơn. Trong ba năm, ông ta đã giết chết ba phụ nữ trung niên, đồng thời dùng các cơ quan nội tạng của họ chế tác ‘sản phẩm thủ công nhân loại’, bao gồm áo khoác da người, bát canh làm bằng xương người." Phương Mộc lấy tay chỉ vào hiện trường vụ án thứ tư nói: "Đây chính là áo khoác bằng da người. Sau khi ông ta bị bắt, đã thừa nhận rằng mình khao khát có được âm đạo và ngực. Khi Edward Theodore Gein mặc những chiếc áo khoác da người đó liên hoang tưởng ông ta chính là mẹ mình. Anh đã xem Sự im lặng của bầy cừu[19] rồi chứ?"

[19] The Silence of the Lambs.

Thái Vĩ gật gật đầu.

"Bộ phim điện ảnh đó chính là được cải biên từ vụ án của Edward Theodore Gein." Phương Mộc cầm tập tài liệu Thái Vĩ đem cho cậu, "Trong vụ án thứ tư, nạn nhân bị lột da đang nghe một đĩa CD, đây chính là manh mối vụ án thứ năm, hẳn ta đang mô phỏng theo Charles Manson[20]. Charles Manson tự tuyên bố mình nhận được sự khởi thị của một ca khúc "Helter Skelter" của ban nhạc The Beatles, cần phải phát động cuộc chiến tranh chủng tộc ngày tận thế với người da trắng. Đối tượng sát hại của ông ta chính là những người da trắng thuộc giai cấp tư sản trung lưu. Lần trước tôi cũng nói với anh, Charles Manson không chỉ để lại hiện trường phát hiện ra vụ án vết chữ gọi nạn nhân là lợn, hơn nữa ông ta vẫn luôn coi giết người là "giết lợn". Đây chính là tài liệu mấy ngày hôm nay tôi thu thập được. Tôi cho rằng, hẳn ta đang mô phỏng những sát thủ liên hoàn nổi tiếng trong lịch sử, đồng thời sau mỗi

lần gây án đều để lại manh mối đối tượng được mô phỏng tiếp theo. Vụ án thứ sáu, tôi nghĩ có liên quan đến tờ 5 bảng Anh đó."

[20] Xem thêm phụ lục V.

Thái Vĩ trầm ngâm một hồi, đột nhiên như thể nghĩ ra chuyện gì đó bèn hỏi: "Thế còn vụ án thứ nhất thì sao? Vừa rồi cậu không nhắc đến vụ án thứ nhất đã mô phỏng ai?"

Phượng Mộc nhíu nhíu mắt: "Tôi cũng đang đau đầu nhức óc vì vụ án thứ nhất đây, những sát thủ liên hoàn trong lịch sử phân tách cơ thể nạn nhân sau khi giết người có rất nhiều. Qua thủ pháp của vụ án thứ nhất, rất khó đoán hẳn ta đang mô phỏng ai. Nhưng có một điều có thể khẳng định là, một trong những động cơ của hung thủ là đồ kỵ, về điểm này tôi hoàn toàn tin tưởng. Hẳn ta mạo hiểm như vậy, đưa xác Khúc Vĩ Cường từ nhà đến sân vận động quyết không phải là điều vô nghĩa."

Thái Vĩ nghĩ một lát, "Vậy thì lối tư duy ‘tái tạo lại’ nạn nhân Vương Thanh mà thầy Kiều đã nói, liệu có phải là một manh mối không?"

Phượng Mộc không trả lời anh, cầm tài liệu vụ án thứ nhất lên, giờ thẳng đến bức ảnh hiện trường.

Vương Thanh bị chia thành 6 mảnh, bị xếp lại thành hình người, thành hình chữ Đại (大) nằm trên đất.

Phượng Mộc nhìn chăm chăm vào bức ảnh một lúc, lại nhìn phần chữ chú giải, đột nhiên ánh mắt cậu trở nên vô cùng chăm chú, lông mày nhíu chặt lại.

"Đầu bắc, chân nam... đầu bắc, chân nam..." Cậu lẩm bẩm một mình, đột nhiên hỏi: "Vị trí của cửa và cửa sổ của hiện trường như thế nào?"

Thái Vĩ thoáng suy nghĩ một lát, "Có lẽ là hướng nam - bắc. Cửa hướng bắc, cửa sổ hướng nam. Tôi nhớ lão Triệu nói với tôi, đầu của nạn nhân hướng về phía cửa, chân nạn nhân hướng về cửa sổ."

"Thế có nghĩa là khi cảnh sát đến hiện trường, thứ mà họ nhìn thấy có lẽ là một khung cảnh như thế này." Phương Mộc nói về trầm ngâm, chuyển hướng bức ảnh cầm trong tay sang một góc khác, thì thể của Vương Thanh bị lộn ngược lại thành một hình chữ Đại bị lộn ngược. Ánh mắt Phương Mộc lần lượt lướt qua phần đầu, đôi chân, đôi tay của nạn nhân, đột nhiên hơi thở trở nên gấp gáp, cậu rút máy di động, run rẩy ấn mấy nút số.

Mấy giây sau, bên tai truyền đến giọng của Đỗ Ninh, "Alô, ai đấy?"

"Tớ, Phương Mộc đây. Đỗ Ninh, cậu có còn nhớ ngôi sao năm cánh đó ở trên cửa trông như thế nào không?"

"Ngôi sao năm, sao năm cánh gì?"

Phương Mộc cuống quá đứng bật dậy, "Cái hôm diễn ra trận chung kết Worldcup, chúng mình cùng đi xem đá bóng, đến khi quay về, tớ vào nhà vệ sinh trước, lúc quay lại cậu nói trên cửa bị vẽ một ngôi sao năm cánh, lúc đó cậu còn dùng khăn lau sạch."

"Đúng là có chuyện đó. Sao cậu lại hỏi chuyện đó?"

"Cậu đừng hỏi nhiều, cậu nhanh nghĩ xem ngôi sao năm cánh đó trông như thế nào?"

"Thì có năm cánh chứ sao, còn có thể thế nào được chứ, tớ vẫn nhớ là vẽ xấu lắm."

"Cậu cố nhớ lại xem, có cái gì đặc biệt không? Có phải là..."

"Ồ, mình nhớ ra rồi, ngôi sao năm cánh đó hình như là vẽ ngược."

"...Vẽ ngược..." sắc mặt Phương Mộc bỗng tối sầm lại.

"Đúng vậy, chính là một cánh phía bên dưới, hai cánh phía bên trên, cậu hỏi để làm gì? này, Phương Mộc, cậu có nghe tớ nói không, alô..., alô..."

Phương Mộc không hề chú ý đến tiếng gọi của cậu bạn, từ từ tắt máy.

Dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể bị rút sạch, Phương Mộc dựa nghiêng người vào thành ghế, ánh mắt trống rỗng. Qua đoạn đối thoại giữa Phương Mộc và Đỗ Ninh, Thái Vĩ thấp thoáng biết được vào trước hôm xảy ra vụ án sát hại Khúc Vĩ Cường và Vương Thanh, có một người đã vẽ một ngôi sao năm cánh lộn ngược trên cánh cửa phòng ký túc xá của Phương Mộc, nhưng điều này có ý nghĩa gì đây?

"Ngôi sao năm cánh lộn ngược là có ý gì?"

Phương Mộc như thể bị giật mình kinh sợ, thoáng run rẩy, một lúc sau miệng cậu mới run rẩy thốt ra: "Richard Ramirez[21] - sát thủ liên hoàn người Mỹ. Khoảng thời gian từ 1984 đến 1985, ông ta đã nhiều lần ban đêm đột nhập vào nhà dân, giết chết người đàn ông trong gia đình, cưỡng hiếp trẻ em và phụ nữ, sau đó phân tách thi thể họ. Sau khi gây án, ông ta để lại ký hiệu trên hiện trường - ngôi sao năm cánh lộn ngược. Có đôi khi vẽ lên tường, có đôi khi vẽ lên gương, đôi khi vẽ luôn lên người nạn nhân. Phương Mộc chỉ vào bức ảnh đó: "Đầu Vương Thanh hướng về cửa, chân hướng về cửa sổ, hiện nên hình chữ "Đại" (大), khi cảnh sát tiến vào hiện trường, họ vừa vặn nhìn thấy một "ngôi sao năm cánh lộn ngược". Thủ đoạn gây án của hung thủ này khác với những sát thủ liên hoàn khác. Ông ta không hề có thủ đoạn giết người cố định, bắn giết, giết bằng hung khí tù, cửa cổ, bóp cổ, đều đã từng dùng qua, cũng không có loại hình nạn nhân cố định, nạn nhân nhỏ thì chỉ mấy tuổi, lớn thì hơn bảy mươi tuổi, có hết tất cả mọi đối tượng ở các công việc, các ngành nghề. Cho nên, khi cảnh sát tiến hành tìm bắt ông ta mất rất nhiều công sức. Richard Ramirez bị bắt năm 1985, đến năm 1989 bị xử tử hình."

[21] Xem thêm phụ lục I.

Nói xong Phương Mộc cúi đầu không nói thêm gì nữa. Thái Vĩ châm một điếu thuốc từ từ sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

"Richard Ramirez, Harold Shipman, Tsutomu Miyazaki, Edward Theodore Gein, Charles Manson", anh trầm ngâm nói: "Xem ra hẳn ta thực sự đang mô phỏng theo những sát thủ liên hoàn nổi tiếng trong lịch sử. Còn để lại manh mối dự báo đầu tiên trên cửa của cậu - ngôi sao năm cánh lộn ngược..."

Nói đến đây, mắt Thái Vĩ bỗng mở to, còn quên cả việc hút thuốc trên tay, ngẩn người vài giây, anh nhìn sang Phương Mộc, Phương Mộc đang cố gắng châm một điếu thuốc, nhưng đôi tay run rẩy không thể nào bật được bật lửa.

Dường như hạ quyết tâm rất lớn, Thái Vĩ từ tốn nói: "Phương Mộc, tôi cảm thấy, người này đang nhắm vào cậu."

Thái Vĩ thận trọng nhìn cậu, mặt Phương Mộc đang hiện lên một màu xám xịt như xác chết, "Hẳn ta đang thách đố cậu, xem cậu có thể đoán được ra vụ án tiếp theo hẳn sẽ mô phỏng ai. Trong ngôi trường này, không có ai hiểu biết về những cái này hơn cậu."

Lời nói của Thái Vĩ rất nhẹ, rất chậm, nhưng trong đôi tai của người nghe, lại dường như là những viên đạn bắn thẳng vào tim.

"Thế sao? Chắc không phải chứ?" Phương Mộc cuối cùng cũng châm được điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, quay sang nhìn Thái Vĩ cười gượng.

Đó là nụ cười như thế nào? Hoảng sợ, tuyệt vọng, phẫn nộ, ủ rũ.

Thời gian cứ thế trôi, sắc trời dần tối lại, Phương Mộc cảm tất cả các đường viền của sự vật xung quanh càng trở nên mơ hồ, đang hợp vây lại, cột bóng rổ, hàng rào sắt, cây cối, thậm chí cả tòa lầu ký túc xá dường như cũng có sinh mệnh vậy, đang cười thầm một cách độc ác trong bầu trời càng lúc càng tối đen, từng bước từng bước tiến sát vào cậu.

Phương Mộc cảm thấy cổ họng khô, miệng đắng, đầu óc quay cuồng, cuối cùng cậu cúi người xuống bắt đầu nôn mửa.

Thái Vĩ vẫn ngồi yên trên ghế nhìn cơ thể Phương Mộc như đã bị tách làm hai, trong lòng tràn ngập sự đồng tình và thương xót.

Chương 18: THE YORKSHIRE RIPPER

Suốt cả một ngày, Phương Mộc nằm bẹp trên giường, không ăn không uống, mắt nhìn trừng trừng lên trần nhà, không chú ý đến bất cứ ai. Đỗ Ninh mặc dù cũng khá quen với bộ dạng này của cậu, nhưng cũng thoáng cảm nhận được lần này cậu bạn có gì đó không bình thường.

Buổi tối Thái Vĩ đến. Khi đẩy cửa bước vào, Đỗ Ninh đang cố khuyên Phương Mộc ăn bữa tối mà mình đã mua về cho cậu bạn. Thái Vĩ nhìn thấy trên bàn còn để bữa trưa đã lạnh ngắt từ lâu.

Thái Vĩ bước vào, Đỗ Ninh gật gật đầu thay lời chào, tiếp đến bất lực hất mặt về phía giường.

Mới có một ngày mà Phương Mộc gầy đi nhanh chóng, cảm nhơn hơn, hai con mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà trông thật đáng sợ.

Thái Vĩ ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn chăm chú Phương Mộc vài giây, "Tuyệt thực?"

Phương Mộc không có phản ứng gì, con ngươi mắt cũng không hề chuyển động.

Thái Vĩ cười "hi hi", anh cầm hộp cơm hít lấy hít để.

"Thơm quá, rất thịnh soạn, khà khà, anh bạn của cậu thật chu đáo quá! Còn không mau ngồi dậy ăn cơm?!"

Phương Mộc sụp mắt xuống nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn", rồi bèn quay đầu vào phía trong.

Đỗ Ninh bất lực so so vai với Thái Vĩ, Thái Vĩ cười hươ hươ tay tỏ vẻ không để ý.

Ba người yên lặng một lúc, Đỗ Ninh cầm lấy cặp sách và cốc nước hướng về phía Thái Vĩ, ra hiệu bằng tay với Thái Vĩ "tôi ra ngoài", nhẹ nhàng bước ra ngoài, khép cửa lại.

Trong phòng ký túc xá chỉ còn lại Phương Mộc và Thái Vĩ, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc vẫn quay mặt vào tường, nằm im không nhúc nhích, thở dài, rút một điếu thuốc ra lầm lì hút. Hút xong một điếu thuốc vẫn thấy Phương Mộc không hề chú ý gì đến mình, Thái Vĩ mở miệng nói: "Anh bạn, tôi rất hiểu tâm trạng của cậu lúc này, tôi là một cảnh sát, nếu tôi có một đối thủ như vậy, tôi cũng sẽ cảm thấy lo lắng như thế, nhưng sợ hãi là sợ hãi, ngày ngày trốn trong phòng ký túc xá không phải là cách hay, nếu hắn muốn giết cậu, sớm muộn gì hắn sẽ ra tay, cho dù cậu có trốn tránh như thế nào, thì hắn vẫn tìm ra được, cho nên, cách tốt nhất là ra tay trước, hãy tóm cổ hắn trước!"

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc đang lặng im, tiếp tục nói: "Hôm nay tôi đã kiểm tra tỉ mỉ mối quan hệ xã hội của Mã Khải, tôi không thấy có nhân vật khả nghi nào, cho nên, vấn đề có lẽ không xảy ra từ đây, tôi đã liên hệ với Sở Công an thành phố C nhờ họ giúp đỡ điều tra tất cả các vụ án cậu đã từng tham gia, xem có đồng phạm nào chưa bị quy án và cả những người nhà phạm nhân có khả năng nảy sinh ý tưởng báo thù". Anh dừng lại một lát, thận trọng hỏi: "Không trưng cầu ý kiến của cậu, chắc cậu không trách cứ tôi chứ?"

Phương Mộc ngồi bật dậy, "Anh có thể ngậm miệng lại được không, đừng có mà lè nhè mãi như bà lão vậy!" Cậu hét lớn với Thái Vĩ.

Thái Vĩ cố gắng nén cơn giận, "Tôi rất hiểu tâm trạng của cậu lúc này..."

"Anh hiểu cái đếch gì!" Phương Mộc nói thô lỗ: "Tôi không hề sợ hãi, kể cả bây giờ hắn đang trốn dưới gầm giường, tay cầm dao tôi cũng không sợ, đây không phải là lần đầu tiên tôi đối mặt với kẻ muốn lấy mạng của tôi, đây cũng không phải là lần cuối cùng!" Giọng cậu chột nắc nhen, "Tại sao phải giết nhiều người như vậy! Muốn trừ khử tôi!

Đến đây nào, trực tiếp đến đây giết tôi! Tại sao lại phải giết nhiều người như vậy!"

Cậu vùng dậy đẩy toàn bộ sách trên giá xuống, sau đó ủ rũ nằm vật xuống giường, "Tên khốn kiếp!" Phương Mộc lẩm bẩm, một giọt nước mắt rơi từ khóe mắt xuống gối.

Thái Vĩ nhìn đồng sách lộn xộn dưới đất, lại nhìn chàng trai trẻ yếu ớt trước mắt. Khi anh biết được nguyên nhân thực sự khiến Phương Mộc đau khổ tới cùng, trong lòng không tránh khỏi xuất hiện lòng kính trọng đối với cậu chàng kiên cường này.

Tình yêu và trách nhiệm là thứ tình cảm quý trọng nhất của con người.

Anh cúi người, từ từ nhặt sách lên, phủi bụi, rồi lại xếp từng cuốn lên giá. Sau khi làm xong những việc này, Thái Vĩ ngồi xuống cạnh giường, nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, nói: "Cậu nhóc, dậy ăn cơm!" Giọng nói của Thái Vĩ mạnh mẽ và cương quyết, không thấy bóng dáng của sự an ủi nhẹ nhàng khi này đâu nữa.

Phương Mộc nhận ra ngay điều này, cậu mở mắt.

Thái Vĩ không hề né tránh mà đón nhận ánh mắt của Phương Mộc, trong ánh mắt đó, Phương Mộc nhìn thấy sự tin tưởng và khích lệ.

Thái Vĩ ấn mạnh chiếc thìa vào trong tay Phương Mộc giống như đưa khẩu súng cho người anh em vào sinh ra tử.

"Người anh em, chúng ta phải làm đến cùng. Tôi không biết tiếp theo đây còn bao nhiêu người bị hại nữa. Chúng ta nhất định phải ngăn cản hãn trước khi hãn sát hại nhiều người hơn nữa. Đừng có nghĩ đến những người đã chết, chết thì đã chết rồi, dù cậu có áy náy, day dứt đến đâu thì cậu cũng không thể làm họ hồi sinh được. Phương Mộc, có khả năng thiên phú hơn người khác, thì đồng nghĩa với việc có trách nhiệm lớn hơn người khác. Trốn chạy chẳng có tác dụng gì, bắt được hung thủ, đó chính là sự an ủi lớn nhất đối với các nạn nhân. Nhưng trước khi làm

được việc này", anh đẩy bát cơm đến trước mặt Phương Mộc, "Ít nhất cậu cũng phải đảm bảo mình không bị chết đói."

Phương Mộc nhìn bát cơm vẫn còn hơi bốc khói trước mặt mình, rồi lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thái Vĩ, hai người im lặng nhìn nhau vài giây, cuối cùng Phương Mộc đỡ lấy bát cơm, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Sau khi ăn xong, Phương Mộc nhảy xuống giường làm vài động tác thể dục, cảm giác buồn bức trong lòng cũng thoát ra theo hơi thở, toàn bộ cơ thể sáng khoái hơn nhiều.

Phương Mộc nói sơ qua với Thái Vĩ về cách nghĩ của mình. Mặc dù nằm trên giường, bị sự áy náy và phần nộ giày vò suốt một ngày một đêm, đầu óc vẫn chuyển động theo sự khẩn trương của tình hình vụ án. Theo cậu, nguyên nhân hung thủ chĩa mũi dùi vào mình chắc chắn có liên quan tới những vụ án cậu đã từng tham gia.

"Ngoài ra, về con số, tôi nghĩ có lẽ mang ý nghĩa đặc biệt."

"Ồ! Ý cậu là gì?" Thái Vĩ hào hứng.

"Không biết anh có chú ý thấy, đến nay, có năm vụ án giết người nhưng có đến sáu nạn nhân." Phương Mộc giơ ngón tay trở lên, "Mà mật mã con số hung thủ để lại hiện trường thứ tự từ 1 đến 5. Lúc đầu khi tôi chú ý đến điểm này, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì nếu như con số và số nạn nhân phù hợp, có thể biểu đạt một loại tâm lý giải bày hoặc khiêu chiến. Thế nhưng phù hợp với số lần gây án, điều này nói lên cái gì? Điều này chứng tỏ hung thủ không hề để ý đến số lượng nạn nhân, mà là số lần gây án, hay nói theo cách khác, là số người mà hắn mô phỏng. Cho nên, đây có lẽ là một con số cố định, hoặc là hung thủ đã sớm suy nghĩ chu đáo số người cần mô phỏng. Bởi vì", Phương Mộc dừng lại một lát, "Nếu như để kiểm tra, đề thi này thế nào cũng có lúc kết thúc, đến lúc đó là có thể biết được rốt cuộc tôi có vượt qua kỳ thi hay không". Nói xong, cậu bình tĩnh nhìn Thái Vĩ, mỉm cười.

Thái Vĩ nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng Phương Mộc, nhưng lại cảm thấy lạnh thấu xương.

Từ nhỏ đến lớn, Thái Vĩ cũng đã từng trải qua nhiều kỳ thi lớn nhỏ, nhưng chưa lần nào lại khiến anh cảm thấy sợ hãi tột cùng như thế này. Giống như đặt một đề thi trước mặt anh, yêu cầu anh dùng bút thấm đẫm máu tươi để phán đoán đúng sai. Phán đoán đúng, đề thi kết thúc, ai nấy đều vui vẻ. Phán đoán sai, thì sẽ có một người (cũng có thể không chỉ một người) bị biến mất khỏi thế giới này.

Thế nhưng còn chưa đợi họ nhận biết đây là đề thi, năm câu hỏi đầu tiên đã bị đánh dấu "X" đậm đũa máu me, mãi mãi không thể nào cứu vãn được.

"Vậy, con số này rốt cuộc là số mấy?"

"7, 9, 11." Phương Mộc trầm ngâm một lát, "Chắc là một số lẻ, nhưng khả năng số 11 là không cao bởi vì như vậy thời gian phạm tội sẽ quá dài, hẳn chắc là rất vội phân cao thấp với tôi. 7", cậu vừa suy nghĩ vừa gật gật đầu, "Rất có khả năng là số 7."

"Tại sao lại là số 7?"

"Tôi là một người khắc họa tâm lý. Có lẽ hẳn muốn đo sức với tôi về tâm lý. Và trên phương diện tâm lý học, số 7 là con số được cho là có ma lực nhất."

"Ma lực?"

"Đúng vậy. Thường thì, phạm vi trí nhớ của con người đối với con số phần nhiều là ở vị trí trước và sau số 7 hai đơn vị. Cũng chính là vị trí ở giữa chữ số thứ 5 và số thứ 9. Vượt qua 9 số, phần lớn mọi người sẽ có sự mơ hồ đối với con số. Cho nên, khi mọi người ghi nhớ những con số tương đối dài đều có thói quen phân chia chúng. Ví dụ như số pi. Ngoài ra, trong lịch sử loài người, có rất nhiều vấn đề liên quan đến số 7, ví dụ, một tuần có 7 ngày, âm nhạc có 7 thanh, màu cũng có 7 sắc, người thứ 7...", Phương Mộc đột nhiên dừng lại, sắc mặt trở nên rất tệ.

"Người thứ 7 gì cơ?"

"Ồ! Không có gì!"

Sắc mặt Phương Mộc nhanh chóng trở lại bình thường.

Thái Vĩ cúi đầu dường như suy nghĩ điều gì đó, anh hỏi thăm dò: "Phương Mộc, ừm, cậu sẽ là người thứ 7 phải không?"

Phương Mộc nhìn chăm chăm Thái Vĩ vài giây: "Tôi cũng không biết. Nếu như tôi là một phần của đề thi này, thì tôi là người cuối cùng, nếu như tôi không phải là một phần của đề thi này, vậy thì tôi là người kế tiếp sau khi đề thi kết thúc, nói tóm lại, tôi không thể trốn được."

Nhìn Phương Mộc hết sức bình tĩnh, nhất thời Thái Vĩ không biết nên nói gì. Đối diện với một người để bàn luận xem anh ta sẽ là nạn nhân thứ mấy, như thế đang thảo luận những đề tài chẳng can hệ gì như thời tiết, bóng đá. Điều này thực sự quá buồn cười.

Thái Vĩ sờ vào khẩu súng ngắn ở thắt lưng, chậm rãi nói: "Tôi sẽ không để cậu gặp chuyện xấu đâu."

Phương Mộc vẫn cười vẻ bất cần, "Hy vọng là như vậy. Nhưng giống như anh đã nói, đây là số phận của tôi, nếu như thực sự bắt tôi phải chết, có muốn tránh cũng không được." Cậu đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, qua lớp cửa kính đọng đầy hơi sương, có thể thấp thoáng nhìn thấy đèn đường đang chiếu sáng ở dưới tầng và các bạn sinh viên lớn tiếng cười nói, đi lại.

"Chết." Phương Mộc nhẹ nhàng nói: "Thực ra, ông trời đã rất quan tâm đến tôi rồi."

Một người ở bên giường, một người ở bên cửa sổ, cả hai người ở trong phòng 313 vẫn tiếp tục im lặng. Phương Mộc nhìn ra ngoài cửa sổ, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc.

Ánh đèn mờ mờ bên ngoài cửa sổ chiếu vào phủ lên gương mặt Phương Mộc một lớp ánh vàng. Nhìn hồi lâu, Thái Vĩ đứng dậy đi đến đứng cạnh Phương Mộc trước cửa sổ.

"Nếu như cậu đoán không nhầm, vẫn còn hai người." Thái Vĩ nhìn ngôi trường vẫn huyền ảo trong bầu trời đêm, chậm rãi nói.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, các cô gái cũng không thể không xa rời những bộ trang phục thời trang thể hiện rõ vẻ đẹp của cơ thể mà mặc những bộ đồ dày cộm. Trong sân trường đã thiếu mất đi sắc màu rực rỡ trong những ngày hè dài lê thê, mà thêm vào đó là sự thô lương và vắng vẻ.

Từng giờ từng khắc đều có những chiếc lá lả tả rụng xuống theo những cơn gió thu, kèm theo đó dường như còn có tiếng "rắc rắc" khe khẽ vẻ không cam tâm. Hôm qua đã rơi một ít tuyết, đường đi lầy lội và đầy lá rụng đang dần dần phân hủy, dường như chỉ trong một đêm, cả ngôi trường đã từng tràn ngập sức sống mãnh liệt, giờ đây đã lộ ra chút hơi thở của sự chết chóc.

Điều khiến tâm trạng mọi người nặng nề không phải là cảnh thu khiến ta cảm thấy thô lương, mà là những người cảnh sát sắc mặt nặng nề liên tục vội vã đi lại trong trường.

Tổ chuyên án chính thức vào ở trong trường đã hơn một tuần rồi. Trong tòa lầu giảng đường, trong nhà ăn, trong khu ký túc xá, trong thư viện, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy những người cảnh sát mặc cảnh phục hoặc mặc thường phục. Điều này khiến cho từng sinh viên quen tự do tản mạn đều cảm thấy mất tự nhiên, tâm trạng phản cảm càng lúc càng dâng lên. Gần như ngày nào cũng xảy ra sự tranh chấp giữa sinh viên và cảnh sát được báo cáo lên phòng bảo vệ của trường. Hai vị hiệu phó phụ trách công việc sinh viên và hậu cần ngày nào cũng bận túi bụi, trong lòng vừa cầu khẩn đừng có thêm người chết, vừa hy vọng cảnh sát mau chóng bắt được hung thủ.

Đối lập với sự thờ ơ và va chạm của những sinh viên khác, Phương Mộc là người quan tâm nhất đến tiến độ điều tra trong toàn trường. Theo như chủ trương của Thái Vĩ, tạm thời không thông báo cho mọi người biết sự tham gia của Phương Mộc vào vụ án này, tất cả những cuộc điều tra về Phương Mộc đều được tiến hành bí mật. Điều này cũng giúp cho Phương Mộc không bị làm phiền để tiếp tục tiến hành điều tra manh mối đối với số "6". Đương nhiên, ngoài những lúc bất đắc dĩ, Thái Vĩ gần như ngày nào cũng đều ở bên cạnh Phương Mộc, đề phòng bất trắc.

Lại là một buổi chiều bận rộn, Phương Mộc đang ngồi trong phòng tư liệu, tập trung toàn bộ tinh thần vào cuốn sách dày trước mặt, Thái Vĩ bên cạnh đang nằm gục trên bàn gáy khò khò, giọt nước dãi lúc dài lúc ngắn đang lơ lửng ở khóe miệng. Trong phòng tư liệu khá đông người, sắp đến kỳ thi cuối học kỳ, mọi người đều bận rộn viết luận văn, người đến tìm tài liệu nườm nượp không ngớt, tư thế ngủ thật khó coi của Thái Vĩ khiến không ít người liếc ngang bàn tán, thầy Tôn - nhân viên quản lý liên tục lo ngại nhìn cuốn sách "200 năm phạm tội phương Tây (1800-1993)" bị Thái Vĩ gối lên.

Phương Mộc mỗi một day thái dương, giờ sang trang sau cuốn sách đang đọc, khi đọc đến một đoạn trong đó, hơi thở bỗng trở nên dồn dập, cậu chăm chú đọc thật nhanh hai lần, sắc mặt đỏ bừng lên vì hưng phấn, sau đó cậu đi vòng qua bàn đến cạnh Thái Vĩ đẩy mạnh anh một cái.

"Này, anh mau xem đi!"

Thái Vĩ liền nhảy bật dậy, còn không kịp lau nước dãi bên miệng, tay thò vào thắt lưng, "Sao thế?"

Tất cả mọi người trong phòng tư liệu đều bị tiếng hét của anh làm cho giật nảy mình, một cậu nam sinh đang trèo thang lấy sách trên giá vị trí cao đã bị giật mình ngã nhào xuống.

Phương Mộc không kịp chú ý đến những ánh mắt khó chịu xung quanh, chỉ mỉm cười xin lỗi với thầy Tôn đang vô cùng kinh ngạc, vội vàng giở cuốn sách ra trước mặt Thái Vĩ.

Thái Vĩ đóng vỏ bao súng lại, cúi đầu xuống đọc. Chỉ mới lướt qua một cái, đôi lông mày anh đã nhíu lại, vừa đọc anh vừa thò tay vào túi áo lấy ra bao thuốc lá rút ra một điếu đưa lên miệng, Phương Mộc thấy vậy, vội vàng kéo anh ra hành lang. Ở chiếu nghỉ, sau khi hút hơn nửa điếu, Thái Vĩ nhìn Phương Mộc, hỏi thăm dò: "The Yorkshine Ripper[22], cậu cảm thấy trong vụ án tiếp theo, hung thủ sẽ mô phỏng ông ta?"

[22] Xem thêm phụ lục VI.

"Tôi cảm thấy rất có khả năng", Phương Mộc ném đầu mẫu thuốc lá xuống đất, lấy chân từ từ giẫm nát, "Vừa rồi anh cũng đọc được đoạn đó. Manh mỗi đồng 5 bảng Anh cũng rất phù hợp với ông ta."

Thái Vĩ gật gật đầu, từ từ hồi ức lại đoạn tài liệu vừa mới đọc.

"Peter William Sutcliffe, người Anh, trong khoảng 1975-1980 đã giết chết 13 người, bị gọi là The Yorkshine Ripper. Đặc điểm thủ pháp giết người của ông ta là, trước tiên dùng búa sắt đập mạnh vào đầu nạn nhân, sau đó dùng tuốc-nơ-vít đâm mạnh vào vùng ngực nạn nhân, sau khi gây án còn thích nhét vào trong tay thi thể một tờ 5 bảng Anh."

"Nói như vậy, nạn nhân tiếp theo là nữ giới?"

"Nếu như hãn ta thực sự muốn mô phỏng The Yorkshine Ripper, vậy thì chắc chắn sẽ giết nữ giới." Phương Mộc nhìn về phía đầu bên kia của hành lang, một đám sinh viên nữ đang riu ra riu rít bước ra từ phòng tập luyện Yoga.

"Hừ", Thái Vĩ ném mạnh đầu mẫu thuốc lá xuống đất, "Tôi về trước đây, triệu tập mọi người để tiến hành biện pháp đối phó, trường học của cậu có bao nhiêu nữ sinh?"

"Chắc khoảng hơn bốn nghìn người."

"Chết tiệt!"

Buổi chiều hôm đó, những sinh viên tinh ý đã phát hiện ra trong trường xuất hiện thêm một số người kỳ lạ và những việc kỳ lạ. Tất cả các khu ký túc xá nữ đều có thêm nữ nhân viên quản lý ký túc xá, đặc biệt là tầng 6 còn có thêm một phòng nghỉ của nhân viên quản lý ký túc. Tủ thay đồ số 6 của bể bơi nữ sinh và sân thể dục đều bị khóa chặt, không ai được phép sử dụng. Phòng số 6 ở tầng 6 của tòa giảng đường bên cạnh nhà vệ sinh nữ thường xuất hiện một số người đi đi lại lại, phần thắt lưng nổi cộm.

Tất cả công cụ ở trạm hậu cần đặc biệt là "búa và tuốc-nơ-vít" đều được đăng ký vào sổ, nhân viên muốn sử dụng đều cần phải điền vào sổ

đăng ký. Thịnh thoảng, sinh viên và xe cộ đi lại trong trường cũng bị gọi dừng lại xét hỏi. Ý thức về uy quyền dân chủ trong trường bùng phát chưa từng có, những hành vi mâu thuẫn của sinh viên đã vài lần tăng lên cấp độ xung đột chân tay. Sau khi cục diện căng thẳng này duy trì được một tuần, sau cùng, bên cảnh sát và nhà trường buộc phải ngồi lại tiến hành một buổi họp khẩn cấp, cuối cùng hạn chế đối tượng bị xét hỏi là nam giới từ ba mươi tuổi trở lên, sinh viên cũng không bị cảnh sát truy hỏi, lúc này trong trường mới yên tĩnh được đôi chút.

Vào buổi chiều thứ tư, Phương Mộc đang đi dạo một mình trong trường, đi đến gần nhà thi đấu thể dục thể thao, nhìn về phía sau, quả nhiên nhìn thấy Thái Vĩ đang xuất hiện ở phía xa, bất giác thở dài.

Một cậu sinh viên và một người cảnh sát cả ngày dính với nhau như hình với bóng, đã đủ khiến rất nhiều người nghi ngờ, cho nên Phương Mộc đề nghị Thái Vĩ hãy quan tâm đến công tác bảo vệ trong trường, không cần thiết suốt ngày phải đi theo mình, "Tôi là người cuối cùng, hẳn ta sẽ không ra tay với tôi ngay bây giờ đâu", Thái Vĩ bề ngoài đã đồng ý, nhưng vẫn luôn nhìn thấy anh ta ở khu vực gần mình.

Mấy cán bộ sinh viên của Hội sinh viên đang dán tờ áp phích trên bảng thông báo bên ngoài nhà thi đấu thể dục thể thao, Lưu Kiện Quân cũng có mặt ở đó. Tờ áp phích rất lớn, một vận động viên bóng rổ đang ném bóng vào rổ, Phương Mộc nhận ra đó là Tô Quân - vận động viên bóng rổ nổi tiếng của tỉnh. Bên góc khung hợp kim nhôm của bảng thông báo hơi vênh lên, tờ áp phích không được dán phẳng lên bảng thông báo. Một cán bộ sinh viên đang giẫm lên thang, nhắc một chiếc búa gỗ "choang choang".

Một cảnh sát mặc thường phục ở bên dưới lạnh lùng nhìn lên, bất ngờ cất tiếng hỏi: "Giấy đăng ký nhận đồ của cậu đâu?"

Cậu sinh viên đang ra sức gõ liếc nhìn anh ta một cái, bĩu bĩu môi nói: "Không có". Lưu Kiện Quân vội vàng giải thích: "Không phải lấy từ trạm hậu cần, đó là của phòng chúng tôi." Cảnh sát mặc thường phục nghe vậy, bước tới, kéo kéo ống quần cậu sinh viên, "Xuống đây!"

"Làm gì thế?" Cậu ta bức bối nói.

"Đưa thẻ sinh viên của cậu ra đây!"

"Không đem theo!" Cậu cán bộ sinh viên đó rung rung chân hất tay người cảnh sát. Người cảnh sát tối sầm mặt, đá vào chiếc thang, "Xuống đây!"

Thân hình cậu sinh viên đó chột lão đảo, sém chút nữa thì ngã xuống, cũng nổi giận.

"Anh muốn làm tôi bị ngã chết à!" Cậu chỉ chiếc búa vào mặt người cảnh sát, "Không bắt được hung thủ, thì ra oai với sinh viên chúng tôi! Có bản lĩnh thì các anh hãy mau phá án đi, nhà nước sao lại nuôi một lũ phế vật các anh!"

Người cảnh sát sắc mặt tím tái, giơ tay ra kéo cậu sinh viên đó xuống.

Phương Mộc vội vàng đi đến để giảng hòa, còn chưa đợi cậu mở miệng, Thái Vĩ vừa chạy đến đã nắm chặt người cảnh sát đang bức bối xấn tay áo.

"Có chuyện gì vậy? Thẻ sinh viên của cậu đâu?" Thái Vĩ lớn giọng hỏi, cậu sinh viên đó cũng hơi sợ, nói nhỏ: "Không đem theo!"

Lưu Kiện Quân vội vàng nói, "Cậu ấy là Tần Đại Hải, học khoa Hóa, tôi có thể làm chứng."

"Thế còn cậu là ai?"

"Tôi là Lưu Kiện Quân, Học viện Luật", cậu chỉ vào Phương Mộc, "Cậu ấy có thể làm chứng."

Phương Mộc vội gật đầu. Thái Vĩ nhìn Phương Mộc một cái, "Đây là búa của ai?"

"Của phòng chúng tôi!"

Thái Vĩ cầm lấy chiếc búa, nhắc nhắc trên tay rồi trả lại.

"Giữ cho kỹ, đừng cho người ngoài mượn và cũng đừng làm mất, hy vọng cậu ủng hộ chúng tôi."

Lưu Kiện Quân vội vã gật đầu nói "Vâng", rồi kéo mạnh cậu cán bộ sinh viên đó, cậu ta cũng khẽ nói về không hài lòng "Vâng".

Thái Vĩ vỗ vỗ vai người cảnh sát mặc thường phục sắc mặt vẫn đang tối sầm, "Được rồi, cậu mau đi làm việc của cậu đi!"

"Lũ oắt con này, thức khuya dậy sớm bảo vệ chúng mày, chúng mày còn..." Người cảnh sát mặc thường phục lầm bầm, có vẻ vẫn chưa nguôi giận.

"Được rồi!" Thái Vĩ ngắt lời anh ta, "Đi tuần tra thôi!"

Người cảnh sát trừng mắt với cậu cán bộ sinh viên đó, nhìn anh ta đi xa, Thái Vĩ thở dài.

"Cũng đừng trách họ, thời gian này phải thừa hành công vụ suốt cả ngày đêm, mệt quá mà, tính khí cũng khó tránh khỏi nóng nảy một chút." Phương Mộc cười tỏ vẻ thấu hiểu. Quay đầu lại nhìn thấy Lưu Kiện Quân và mấy cán bộ sinh viên đó đang đứng nhộn nhạo vội vàng dàn hòa: "Các cậu bận gì vậy, có hoạt động gì thế?"

Lưu Kiện Quân cũng nở nụ cười, "Tối mai, đội bóng rổ của tỉnh sẽ đấu một trận giao hữu với trường ta." Cậu chỉ vào tờ áp phích, "Tô Quân cũng đến. Anh ấy giờ chính là thành viên đội tuyển Quốc gia kia đấy."

"Ha! Giỏi quá!" Phương Mộc rất ngưỡng mộ.

"Cậu còn nói nữa, đã động viên cậu tham gia đội bóng rổ từ lâu rồi, nếu cậu tham gia thì cũng có thể so tài trong một trận đấu với cầu thủ quốc gia đấy."

"Khà khà, mình làm gì có đủ tư cách chứ", mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Phương Mộc vẫn thấy vui vui.

Quay đầu sang nhìn Thái Vĩ, anh chàng này đang nhíu chặt mày, cũng phải thôi, công việc bảo vệ an toàn cho hoạt động tập thể lớn như thế này là vô cùng khó khăn. Người xem đông, nhân viên phức tạp, không dễ khống chế được cục diện, không khéo hung thủ sẽ nhân cơ hội ra tay.

"Nhớ đến cổ động cho mình nhé!" Đường nhiên Lưu Kiện Quân không thể suy nghĩ đến điều đó, hào hứng mời Phương Mộc.

Thái Vĩ đã cất bước, Phương Mộc chỉ kịp nói với Lưu Kiện Quân một câu, "chắc chắn đến", bèn quay người đuổi theo Thái Vĩ.

"Mẹ nó chứ, việc lớn như vậy mà nhà trường cũng không thông báo trước một tiếng." Có thể nhận thấy tâm trạng Thái Vĩ cực kỳ tồi tệ, anh vẫy tay với Phương Mộc, "Cậu về trước đi, tôi đi sắp xếp công việc bảo vệ. À, nhớ chú ý an toàn."

Phương Mộc bất lực gật đầu, "Được."

Buổi tối hôm sau, trận đấu bóng rổ được trình diễn đúng như dự kiến tại nhà thi đấu thể dục thể thao của trường.

Nhà thi đấu thể dục thể thao của trường là một nhà thi đấu chính quy có đầy đủ công năng, sân thi đấu cũng hoàn toàn đạt tiêu chuẩn quốc tế, khán đài hình thức mở rộng và thu hẹp, có sức chứa hơn hai nghìn người xem. Mặc dù, mãi đến 19h30', trận đấu mới bắt đầu, nhưng chưa đến 18 giờ, sinh viên đã ngồi chật trong nhà thi đấu, ngay cả lối đi cũng chật kín người.

Trâu Đoàn Kết và một số fan hâm mộ cuồng nhiệt đã vội đến nhà thi đấu chiếm chỗ từ lâu rồi, cũng chừa ra hai chỗ cho Đỗ Ninh và Phương Mộc. Cho nên, mãi đến gần 19 giờ, hai cậu mới lững thững đi đến nhà thi đấu. Vừa đi đến bậc cầu thang, liền nhìn thấy Đặng Lâm Nguyệt và một đám con gái riu ra riu rít đi đến, có một giáo viên nóng ruột hét lên: "Nhanh lên, nhanh lên! Sao bây giờ mới đến, mau đi thay quần áo."

"Đội hoạt náo viên". Đỗ Ninh nhìn những cô gái ăn mặc đẹp như hoa, cười hi hi nói: "Có người đẹp cổ vũ, cậu nhóc Lưu Kiện Quân này chắc chắn sẽ phải ra sức khoe tài."

Sau khi đi chen qua đám người dày đặc, giẫm vào vô số chân người, Phương Mộc và Đỗ Ninh khó khăn lắm mới ngồi yên vị vào chỗ của mình, còn chưa kịp ngồi thở đã nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên trong nhà thi đấu, còn kèm theo cả những tiếng huýt sáo đầy hưng phấn, tiếp theo là âm nhạc vang rền. Phương Mộc ngẩng đầu lên, một tốp nữ ăn mặc rất kiệm vải đang nhảy nhót tiến ra giữa sân thi đấu, bắt đầu biểu diễn vũ đạo, người đi đầu chính là Đặng Lâm Nguyệt. Sự chú ý của các sinh viên bỗng chốc chuyển dời từ trận đấu bóng rổ sang đôi chân của những cô gái này, Đỗ Ninh há miệng nhìn không chớp mắt. Phương Mộc cảm thấy thật buồn cười, đưa cho cậu bạn một tờ giấy ăn, Đỗ Ninh thắc mắc: "Làm gì vậy?" "Để lau nước dãi của cậu đấy." Đỗ Ninh cười, đám Phương Mộc một phát.

Mấy phút sau, màn biểu diễn của đội hoạt náo viên kết thúc. Một âm thanh trầm đục rất khoa trương vang lên khắp nhà thi đấu, tuyên bố trận thi đấu sắp sửa bắt đầu.

Nội dung đầu tiên: Vận động viên hai đội ra sân. Ngay sau hiệu lệnh của người dẫn chương trình, đèn trong nhà thi đấu vụt tắt, chỉ có một chiếc đèn chiếu, chiếu một vòng tròn lớn vào cửa ra sân của vận động viên. Các cầu thủ đội bóng rổ của tỉnh ra sân trước, những cái tên quen thuộc vang lên trong nhà thi đấu, những thân hình cao lớn, oai phong lẫm liệt lần lượt tiến vào giữa sân bóng, người ra sân cuối cùng là tuyển thủ quốc gia Tô Quân, tiếng la hét và tiếng huýt sáo trong khoảnh khắc khi anh tiến vào trong sân gần như lật tung nóc nhà thi đấu. Sau đó là các thành viên trong đội bóng rổ trường Đại học J. So với những cầu thủ chuyên nghiệp trong sân, dưới ánh sáng soi rọi, khi họ ra sân trông rất lộn xộn, lúng túng. Một cầu thủ hậu vệ lúc chuẩn bị ra sân đã trượt ngã tạo nên tiếng cười thiện chí của khán giả. Lưu Kiện Quân làm đội trưởng, ra sân cuối cùng, Phương Mộc thấy, khi cậu xuất hiện, đội hoạt

náo viên hò hét hết cỡ, cậu chàng này cũng hào hứng vẫy tay chào tất cả mọi người.

Trận thi đấu bắt đầu. Khởi cần nói, mặc dù các cầu thủ đội bóng rổ tỉnh chỉ thi đấu với thái độ tập luyện, nhưng cục diện vẫn vô cùng chênh lệch.

Trước mặt những cầu thủ chuyên nghiệp có chiều cao trung bình 1m93, các bạn sinh viên gần như thấp hơn một cái đầu, lộ rõ sự lúng túng rụt rè. Sau khi kết thúc hiệp 1, đội bóng rổ tỉnh dẫn trước với tỉ số là 35 : 6.

Sau khi bắt đầu hiệp 2[23], đội bóng rổ tỉnh bắt đầu thả lỏng, sự tiến công của đội bóng trường cũng bắt đầu có chút khởi sắc, tiền đạo không chuyên Lưu Kiện Quân vô cùng dũng mãnh. Phương Mộc chú ý thấy, Lưu Kiện Quân mỗi lần sau khi giành được điểm đều hướng về phía đội hoạt náo viên đang reo hò ca tụng đấm mạnh vào ngực bên trái của mình. Nhìn kỹ, trên bên ngực trái chiếc áo thi đấu của Lưu Kiện Quân có một chữ "D" khác với mọi người, có vẻ như dùng bút ký viết lên.

[23] Một trận đấu bóng rổ có 4 hiệp chính, mỗi hiệp gồm 10 phút. Thời gian nghỉ giữa hiệp 1 và hiệp 2, giữa hiệp 3 và 4 và trước mỗi hiệp phụ là 2 phút. Thời gian nghỉ giữa hiệp 2 và hiệp 3 là 15 phút.

"D"- Đặng, khà khà anh chàng này, Phương Mộc mỉm cười.

Lúc nghỉ giữa hiệp đấu, đội bóng rổ tỉnh vẫn dẫn trước với điểm số rất lớn, các bạn sinh viên dường như không hề quan tâm đến kết quả thắng thua của trận đấu, có thể nhìn thấy ngôi sao bóng rổ mà mình ngưỡng mộ mới là điều quan trọng nhất. Điều khiến họ cảm thấy hưng phấn nhất là giờ phút giải lao có thêm tiết mục biểu diễn, đương nhiên những người biểu diễn chủ yếu là các vận động viên của đội bóng rổ tỉnh. Nhưng điều khiến các bạn sinh viên trường Đại học J cảm thấy thật vinh hạnh chính là đội trưởng Đại học J cũng có một thành sinh viên

tham gia biểu diễn, đó chính là Lưu Kiện Quân có sức bật kinh người, cao 1m86.

Lưu Kiện Quân ném bóng tất cả ba lần, trong đó có một lần thất bại, hai lần còn lại đều rất đẹp mắt. Mỗi lần thành công, cậu đều nhìn hướng về đội hoạt náo viên và dấm lên ngực trái của mình, còn hét lên một tiếng thật to. Các thành viên trong đội hoạt náo viên cũng đáp lại bằng những tiếng la hét, liên tục có thành viên trong đội hoạt náo viên lấy cùi chỏ hích hích vào Đặng Lâm Nguyệt, còn kèm theo cả nụ cười và ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Phản ứng của Đặng Lâm Nguyệt thì khá bình thường, không hề tỏ ra quá hạnh phúc, nhưng ánh mắt thì chưa bao giờ rời khỏi Lưu Kiện Quân.

Nửa trận đấu sau bắt đầu. Có lẽ do Lưu Kiện Quân đã biểu hiện quá tích cực trong nửa trận đấu trước, khi hiệp đấu thứ ba mới bắt đầu, sức lực của cậu đã sa sút nghiêm trọng, huấn luyện viên bèn thay cậu để tạm thời nghỉ ngơi. Khi Lưu Kiện Quân rời khỏi sân bóng, không hề trực tiếp về ngồi ở ghế dự bị mà đi đến đội hoạt náo viên và nói một câu với Đặng Lâm Nguyệt, nét mặt Đặng Lâm Nguyệt rõ ràng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn thoáng đỏ mặt, then thùng gật đầu.

Đỗ Ninh nhìn thấy hết, bĩu môi nói với Phương Mộc: "Lần này thực sự cậu không còn hy vọng nữa rồi. Anh chàng Lưu Kiện Quân hôm nay thực sự quá nổi bật."

Phương Mộc cười, nói vui: "Cậu ấy, việc vốn dĩ chưa từng xảy ra, suốt cả ngày cậu cứ nói linh tinh gì thế, tránh ra nào!" Cậu đứng dậy.

"Đi đâu thế?"

"Đi vệ sinh, lẽ nào lại tìm một nơi không có người để khóc một trận vì thất tình à?"

Ngược lại với sự náo nhiệt tung trời trong nhà thi đấu, hành lang trông lạnh lẽo, vắng lặng lạ thường. Phương Mộc vội vàng đi về phía nhà vệ sinh, trong lòng chỉ muốn nhanh nhanh để quay về thưởng thức trận đấu. Ở chỗ rẽ, suýt nữa đâm sầm vào hai người cảnh sát có vũ trang.

Nhìn thấy nét mặt nghiêm túc của họ, lòng Phương Mộc bỗng chốc trầm hẳn xuống.

Dù rất không cam tâm, cậu nói với mình: Vẫn còn lâu mới đến lúc thực sự thả lỏng thành thoi, tên hung thủ đó vẫn đang bên cạnh mình. Bỗng chốc, tất cả những gì diễn ra trong nhà thi đấu không còn liên quan đến mình, Phương Mộc thậm chí quên rằng mình cần đi vệ sinh, cậu đứng nguyên vị trí cũ, ngăn người nhìn bóng dáng hai người cảnh sát đó đến khi họ biến mất ở góc rẽ hành lang.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài tối đen như mực, nhưng vẫn có thể nhìn thấy chiếc xe cảnh sát lặng lẽ dừng ở phía bên ngoài nhà thi đấu, chiếc đèn xe cảnh sát nhấp nháy màu xanh đỏ.

Phương Mộc dường như mất hồn mất vía, từ từ quay trở lại nhà thi đấu, ngồi xuống chỗ ngồi của mình, tâm trí cậu không còn tập trung vào trận đấu nữa, ánh mắt cậu nhìn sang phía bên kia sân bóng, tìm kiếm trên khán đài, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của những cảnh sát mặc thường phục. Họ có vẻ như đi tuần tra một cách lơ đãng trong đoàn người, nhưng lại như một mũi tên đã giương cung, một khi xảy ra việc gì, lúc nào cũng có thể bắn tên. Quay đầu lại, đúng như trong dự liệu, Thái Vĩ đang ở trên khán đài phía sau mình, nhìn thấy Phương Mộc quay đầu, Thái Vĩ còn khẽ xua xua tay.

Phương Mộc quay đầu lại, không thể hiện tâm trạng gì, nhưng không biết vì sao trong lòng bỗng chốc trở nên vô cùng hụt hẫng.

Trận đấu đã kết thúc, Lưu Kiện Quân và Tô Quân cùng được chọn là cầu thủ xuất sắc nhất trong trận đấu. Tay Lưu Kiện Quân cầm lấy cúp giải thưởng, mặt mày từng bừng rạng rỡ vẫy tay với tất cả mọi người. Tiếp theo là chụp ảnh lưu niệm giữa các thành viên của hai đội, ánh đèn nhấp nháy và những tiếng bấm máy vang lên khắp sân đấu.

Mọi người đã bắt đầu rời khỏi nhà thi đấu, chỉ còn một số fan hâm mộ cuồng nhiệt ở lại đợi Tô Quân ký tên, trong đó có cả Đỗ Ninh.

Phương Mộc muốn sớm rời khỏi nhà thi đấu, chào Đỗ Ninh xong, bèn bước đi.

Bên ngoài nhà thi đấu trời rất lạnh, vừa mới bước ra khỏi nhà thi đấu không khí náo nhiệt bùng bùng, Phương Mộc bất giác rung mình một cái. Tiếp đó, cậu nhìn thấy Thái Vĩ đang đứng bên ngoài nhà thi đấu, tay chấp sau lưng.

Thái Vĩ cũng nhìn thấy cậu, vẫy tay gọi cậu đến.

"Có thuốc lá không?" Anh cuống cuồng hỏi ngay, Phương Mộc gật đầu.

"Đưa tôi một điếu, đưa cho cậu ấy một điếu nữa!" Thái Vĩ chỉ tay sang người cảnh sát mặc thường phục bên cạnh.

Phương Mộc rút ra hai điếu, đưa cho họ, và cũng châm một điếu cho mình.

Thái Vĩ và người cảnh sát đó hút lấy hút để, không nói gì, khi đã hút quá nửa điếu thuốc, Thái Vĩ nói: "Mẹ nó chứ, làm tôi phải nhịn thuốc, thèm quá đi mất, hai người chúng tôi đều không có thuốc, bây giờ mới tan trận đấu, cũng không dám chạy đi mua."

Thái Vĩ chỉ vào dòng người đang chen chúc đổ xô bước ra. Phương Mộc nghĩ một lát, đưa luôn bao thuốc vẫn còn hơn nửa trong tay mình. Thái Vĩ nhận luôn không hề khách sáo.

"Cậu đi đâu đấy?"

"Về ký túc xá."

"Một mình à?"

"Ừ, một mình."

Thái Vĩ nghĩ một lát, "Cậu đừng về vội, đi theo tôi, lát nữa xong việc, tôi đưa cậu về."

Phương Mộc đang định từ chối, Thái Vĩ liền xua tay bác bỏ, ý là "Cứ quyết định như vậy đi."

Đợi đến khi đoàn người đi hết, Phương Mộc lại đi theo Thái Vĩ đi một vòng quanh trường, trọng điểm tuần tra chính là mấy khu ký túc xá nữ và những nơi các đôi yêu nhau thường hẹn hò, khi đến những nơi này tuần tra, Phương Mộc cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, cảm giác mình như một kẻ nhìn lén. Khi Thái Vĩ ngáp ngáp dài nói đưa Phương Mộc về, đã gần một giờ đồng hồ trôi qua.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, khi đi qua nhà thi đấu Phương Mộc vô tình liếc nhìn một cái, lập tức dừng bước.

"Anh nhìn kìa!"

Thái Vĩ nhìn theo hướng tay chỉ của cậu, thấp thoáng nhìn thấy có một sợi ánh sáng thoát ra qua cửa kính màu lam của nhà thi đấu.

"Hình như là trong nhà thi đấu bóng rổ." Thái Vĩ nhìn đồng hồ đeo tay, "Trong sân phải hết người từ lâu rồi chứ, sao lại vẫn có người?"

Hai người cùng nhìn nhau một lát, rồi đồng thời cất bước hướng về phía nhà thi đấu.

Đặng Lâm Nguyệt vừa lau mái tóc ẩm ướt vừa ngăn người nhìn số "9" trên tủ thay quần áo. Vừa nãy Lưu Kiện Quân nói với cô, muốn cô đợi cậu ở nhà thi đấu sau khi trận đấu kết thúc, chỉ một mình cô thôi.

Có chuyện gì nhỉ? Đặng Lâm Nguyệt cảm thấy hơi căng thẳng.

Nói thực lòng, Đặng Lâm Nguyệt cũng có chút thiện cảm đối với Lưu Kiện Quân, nhưng cũng không phải là thích lắm. Rất nhiều người đều hiểu lầm mình là bạn gái của Lưu Kiện Quân, nhưng mãi đến hôm nay Lưu Kiện Quân vẫn chưa hề thổ lộ với mình, có lẽ, tối hôm nay, anh ấy muốn nói ba chữ đó với mình.

Bên ngoài phòng thay đồ, giáo viên hướng dẫn đội hoạt náo viên đang thu chìa khóa từng buồng thay đồ. "Số 3, số 4..., số 8, số 10, số 11,

số 9 đâu? Ai cầm số 9?"

"Đặng Lâm Nguyệt", một giọng nói trả lời, tiếp theo nghe thấy tiếng gõ cửa, "Lâm Nguyệt, cậu vẫn chưa tắm xong à?"

"Mình đợi chút nữa, các cậu cứ về trước đi!" Đặng Lâm Nguyệt nói to ra bên ngoài.

"Lẽ mề quá, ngày mai cậu tự nộp chìa khóa cho Hội Sinh viên nhé". Sau đó, liền nghe tiếng các cô gái riu rít rời khỏi phòng thay đồ.

Đặng Lâm Nguyệt ăn mặc chỉnh tề, khóa chặt tủ thay đồ, rồi tiện tay treo chìa khóa lên cổ tay mình. Đúng lúc đó, di động kêu kính coong, là tin nhắn Lưu Kiện Quân gửi đến. "Anh ở nhà thi đấu bóng rổ đợi em".

Trong nhà thi đấu bóng rổ không còn một ai, cả sân bóng rộng lớn, vắng lặng như tờ. Đặng Lâm Nguyệt nhìn bốn phía khán đài, không thấy bóng dáng Lưu Kiện Quân đâu.

Anh chàng này ở đâu nhỉ? Đặng Lâm Nguyệt vừa lăm bắm trong lòng, vừa đi thẳng đến giữa sân bóng. Đột nhiên, có một tiếng "phịch, phịch" vang lên trong nhà thi đấu vắng vẻ, Đặng Lâm Nguyệt giật nảy mình nhìn về phía vừa phát ra tiếng động, thì chỉ nhìn thấy một quả bóng rổ đang lặn từ trên khán đài xuống. Bóng lặn đến bên cạnh chân Đặng Lâm Nguyệt, cô giẫm lên để giữ bóng đứng im, cầm lên xem, là một quả bóng rổ mới tinh hãng Spalding, ở tám mảnh da trên quả bóng đều in tên Đặng Lâm Nguyệt và Lưu Kiện Quân, lấp lánh ánh vàng, trông rất đẹp mắt.

Đặng Lâm Nguyệt mỉm cười, anh chàng này cũng thật tử tế.

Đúng lúc đó, trong nhà thi đấu vang lên bài hát "Ánh trăng thấu hiểu lòng anh" của Tề Tần, trong nhà thi đấu vắng lặng, giọng hát truyền cảm ấm áp của Tề Tần đang vang vọng khắp nơi: "Em hỏi anh yêu em sâu đậm bao nhiêu, anh yêu em nhiều đến đâu, tình cảm của anh là thật, tình yêu của anh cũng rất sâu đậm, ánh trăng thấu hiểu lòng anh..."

Đặng Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, ở một đầu trên đỉnh khán đài, ở đó đang sáng đèn, có thể nhìn thấy ở đó một người đang vẫy tay với mình, đó chính là Lưu Kiện Quân.

Nghe xong cả bài hát, sau vài giây yên lặng, liền nghe thấy tiếng Lưu Kiện Quân vang lên trong nhà thi đấu: "Lâm Nguyệt, hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt đối với anh, không chỉ là bởi vì hôm nay anh được thi đấu chung với thần tượng của mình, điều quan trọng hơn là anh bày tỏ nỗi lòng mình với cô gái mà anh yêu thương nhất..." Giọng nói ngọt ngào vang lên trong loa, có một thứ mê lực xuyên thấu vào lòng người.

Đặng Lâm Nguyệt nhìn bóng hình mờ mờ đó, cảm giác toàn bộ cơ thể mình đã bị niềm hạnh phúc vây quanh. Yêu đi, yêu đi, yêu đi, làm gì có cô gái nào lại không thích cảm giác hư vinh, làm gì có cô gái nào lại không hy vọng bạn trai của mình đẹp trai, cao lớn, có mấy cô gái có thể kháng cự lại được sự tấn công lăng mạn như thế này. "Lâm Nguyệt, anh..."

Đột nhiên, trong nhà thi đấu vang lên một tiếng "phụt", cả một màn đêm đen kịt, giọng nói chan chứa tình cảm của Lưu Kiện Quân cũng đột ngột biến mất.

Bỗng chốc rơi vào giữa màn đêm đen, Đặng Lâm Nguyệt vô cùng sợ hãi. Sau khi đứng im không biết làm gì vài giây, cô run rẩy hét lên: "Lưu Kiện Quân..."

Trong phòng phát thanh cũng là một màn đêm dày đặc, không có tiếng trả lời.

Đặng Lâm Nguyệt lại hét gọi thêm mấy tiếng nữa, giọng nói của mình vang vọng khắp nhà thi đấu vắng tanh, nghe thật đáng sợ.

"Anh đừng dọa em, em giận đấy!" Đặng Lâm Nguyệt cảm giác như mình sắp bật khóc.

Đột nhiên, một chiếc đèn chiếu vụt sáng, một luồng ánh sáng soi từ trên đỉnh xuống vây quanh người Đặng Lâm Nguyệt.

Đặng Lâm Nguyệt bị ánh đèn làm cho chói mắt, cô lấy tay giơ lên trán, căng mắt nhìn về phía đèn chiếu.

Cô thấp thoáng nhận thấy có một người bước từ trên khán đài xuống. Đúng vậy, cô có thể nghe thấy bước chân đang đi ở những bậc cầu thang.

"Là anh phải không, Lưu Kiện Quân?"

Người đó không trả lời, vẫn chậm rãi bước xuống, ánh sáng chiếu vào lưng anh ta, Đặng Lâm Nguyệt không nhìn rõ mặt anh ta, chỉ cảm thấy đó là nam giới.

Anh ta từng bước tiến lại gần, cuối cùng Đặng Lâm Nguyệt cũng có thể chắc chắn đó không phải Lưu Kiện Quân, vì anh ta thấp hơn Lưu Kiện Quân nửa cái đầu.

"Anh... anh là ai?" Đặng Lâm Nguyệt muốn chạy, nhưng đôi chân mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Cuối cùng, người đó cũng tiến vào trong sân bóng rổ, Đặng Lâm Nguyệt thấp thoáng nhận ra anh ta mặc chiếc áo khoác dài màu đen, trong tay còn xách một thứ gì đó.

7 mét, 6 mét, 4 mét... người lạ càng lúc càng gần mình, Đặng Lâm Nguyệt run rẩy lùi lại phía sau.

Cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt anh ta.

Mũi chiếc áo khoác màu đen đã che hết nửa trên khuôn mặt anh ta, phía dưới mũi cũng bị che chắn bởi một chiếc khẩu trang. Cái miệng trong khẩu trang động đậy, nhưng có lẽ không phải đang nói, mà là đang cười!

Cuối cùng, Đặng Lâm Nguyệt cũng sụp đổ, cô kêu lên một tiếng thất thanh, ném quả bóng rổ về phía đối phương, quay người bỏ chạy.

Người lạ mắt đó bước nhanh về phía trước, một tay túm lấy tóc Đặng Lâm Nguyệt, một tay giơ cao lên rồi đập mạnh xuống. Mái tóc trơn ướt vừa mới gội xong chợt rút khỏi tay hắn, chiếc búa lễ ra phải đập mạnh lên đầu thì đập lệch xuống vai Đặng Lâm Nguyệt.

Đặng Lâm Nguyệt đau đớn tột cùng, chân mềm nhũn, ngã vật xuống đất.

Người lạ mặt cười "hi hi", từ từ từng bước tiến lại gần.

Cô sợ hãi dịch về phía sau, sử dụng cả hai chân hai tay.

"Cầu xin anh, đừng..."

Kẻ lạ mặt không hề động lòng, anh ta bước lên một bước, một chân giẫm lên đùi Đặng Lâm Nguyệt, một tay giơ cao chiếc búa...

"Dừng tay!"

Một tiếng kêu thét vang lên giận dữ như sấm rền. Liền theo sau, "đoàng" một tiếng, một viên đạn xoẹt qua kẻ lạ mặt đó.

Kẻ lạ mặt kinh hãi, ngược đầu nhìn về phía cửa ra vào đối diện, hai bóng người đang lao nhanh đến. Hắn ta không kịp suy nghĩ, liền quay người bỏ chạy.

Hai người vội đến bên cạnh Đặng Lâm Nguyệt, một người trong số đó nói: "Cậu ở lại", rồi nhanh chóng cầm súng đuổi theo kẻ lạ mặt.

Đặng Lâm Nguyệt cảm nhận được có người đang đỡ mình ngồi dậy, toàn thân đau đớn khôn cùng, không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể mềm oặt người dựa vào người đó.

"Là em à?" Cô nghe thấy một giọng nói kinh ngạc, gắng gượng quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt vô cùng căng thẳng của Phương Mộc.

"Em bị thương ở đâu vậy?"

"Vai... chỗ bả vai, đau lắm...", Phương Mộc thầm thở phào. Cậu khéo léo đổi thành tư thế quỳ, để Đặng Lâm Nguyệt dựa vào trong lòng mình, đồng thời một tay rút con dao găm ra.

Được cứu rồi! Đặng Lâm Nguyệt nhắm hờ mắt, cảm thấy sức lực trong cơ thể mình như bị rút sạch, mềm nhũn người dựa hẳn vào Phương Mộc.

"Đoàng", bên ngoài lại vang lên một tiếng súng, Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt không hên mà cùng rùng mình một cái, nhưng xung quanh lại nhanh chóng im lặng trở lại.

Sao rồi nhỉ?

Tiếng súng đó là chuyện gì vậy nhỉ?

Có bắn trúng hung thủ không?

Cậu căng thẳng nhìn bốn phía xung quanh, ngoài cái vòng ánh sáng ở đằng xa, còn lại chẳng nhìn thấy gì cả. Trên khán đài tối đen, dường như có vô số sinh vật đang nhảy múa. Cậu ra sức nắn bắt từng chút tiếng động khả nghi trong bóng đêm.

Ngoài hơi thở của mình và Đặng Lâm Nguyệt, xung quanh là một bầu không khí tĩnh lặng đến ghê người. Đợi đến khi mắt cậu thích nghi được với ánh sáng trong nhà thi đấu, Phương Mộc phát hiện ra phía trước có một quả bóng rổ đang nằm im.

"Chỉ có một mình em sao?" Cậu lắc lắc Đặng Lâm Nguyệt đang nằm trong lòng.

Đặng Lâm yếu ớt mở mắt, "Không, còn có Lưu Kiện Quân."

"Cậu ấy đang ở đâu?" Phương Mộc hỏi gấp gáp. Ngón tay Đặng Lâm Nguyệt gắng gượng chỉ lên phía trên, "Phòng phát thanh".

Phương Mộc vội vàng đặt Đặng Lâm Nguyệt xuống đất, định đi lên xem. Đặng Lâm không biết lấy sức lực từ đâu, nắm thật chặt áo Phương Mộc: "Đừng đi, đừng đi, đừng để em ở lại đây, em xin anh đấy!"

Phương Mộc giằng co một chút, thật không ngờ lại không thể làm cô buông tay ra được. Đang bực mình, phía sau vang lên những tiếng bước chân vội vã, Phương Mộc vội nắm chặt dao găm, vừa mới quay người, luồng ánh sáng đèn pin chiếu thẳng vào mặt cậu.

"Ai ở đó, bỏ thứ đang cầm trong tay xuống!" Phương Mộc nghe thấy tiếng lên đạn của súng, vội giơ tay lên, "Là tôi đây, Phương Mộc."

Mấy người vội vàng chạy đến, Phương Mộc nhận ra người đi đầu chính là anh cảnh sát mặc thường phục hôm qua đã đôi co với cậu cán bộ sinh viên. Anh ta lấy đèn pin soi vào Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt, "Là cậu à, có chuyện gì vậy? Thái Vĩ đâu?"

Phương Mộc không kịp trả lời anh ta, tay chỉ vào phòng phát thanh, "Nhanh lên, bên trong còn có một người."

Người cảnh sát mặc thường phục khoát tay một cảnh sát bên cạnh, "Các cậu đi theo tôi!" Hai người cầm súng nhanh chóng chạy lên khán đài. Phương Mộc nhìn thấy họ bước vào phòng phát thanh, trong lòng thầm cầu khẩn: nhất định không được chết!

Ánh sáng đèn pin đang lay động trong phòng phát thanh, một lúc lâu không thấy động tĩnh gì. Phương Mộc không thể chờ đợi hơn được nữa, hét lớn: "Thế nào rồi?"

Người cảnh sát mặc thường phục thò đầu ra khỏi cửa, "Không sao, vẫn còn sống." Phương Mộc thở phào, quay đầu nói với hai người cảnh sát: "Thái Vĩ đuổi theo hung thủ rồi, đi theo hướng đó, các anh mau đi cứu viện cho anh ấy!"

"Không cần đâu!"

Thái Vĩ ôm mặt, trong tay cầm một thứ gì đó đang bước ra từ trong bóng đêm.

"Bật đèn!" Anh hét lên với những người cảnh sát phía trên. Một phút sau, ánh đèn sáng rực khắp nhà thi đấu.

Lúc này Phương Mộc mới nhìn rõ Thái Vĩ, mặt anh đang chảy máu, trong tay cầm một thứ gì đó được bọc giấy ăn ở bên ngoài, hình dạng có vẻ hơi dài.

Bắt được hãn ta chưa?

Mặt anh sao vậy?

Đây là thứ gì?

Có quá nhiều câu hỏi, Phương Mộc nhất thời không nói được lời nào.

Thái Vĩ cũng không định giải thích gì ngay cho cậu. Anh nhú mào nhìn hai người cảnh sát đang ra sức khiêng Lưu Kiện Quân xuống.

"Thế nào?"

"Không sao, chỉ bị ngất đi thôi."

Thái Vĩ cúi đầu xem xét Đặng Lâm Nguyệt đang ở trạng thái nửa mê, nửa tỉnh, vẻ mặt bớt căng thẳng hơn nhiều. Anh bố trí bốn người cảnh sát nhanh chóng đưa hai người bị thương đến bệnh viện, sau đó quay người đưa cho Phương Mộc xem đồ vật đang cầm trong tay. Là một cái tuốc-nơ-vít.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Quả đúng là The Yorkshine Ripper.

"Mẹ nó chứ, thằng khốn đó chạy nhanh quá, hơn nữa chắc chắn là rất quen thuộc địa hình nhà thi đấu. Khi đuổi đến ngã rẽ, tôi thấp thoáng nhìn thấy hãn ném một thứ gì đó về phía tôi, tôi nghiêng đầu nhưng vẫn không tránh được." Anh chỉ vào mặt mình, vị trí xương gò má bị rạch hở miệng, còn đang chảy máu be bét, "Trong lúc khẩn cấp, tôi cũng bắn một viên đạn, có lẽ không bắn trúng, chỉ chậm một bước này thôi, hãn rõ là không nhìn thấy nữa", Thái Vĩ rầu rĩ nói, "Lúc sau, tôi quay trở lại nhặt được thứ này". Anh chỉ vào cái tuốc-nơ-vít.

Phương Mộc nhìn cái tuốc-nơ-vít, đột nhiên chỉ xuống cạnh chân Thái Vĩ, "Đó là thứ gì vậy?"

Thái Vĩ cúi người nhặt thứ đó lên, là một chiếc chìa khóa, lấy một chiếc dây chun xuyên vào một miếng sắt nhỏ, một mặt của miếng sắt viết chữ "nữ", Thái Vĩ giở mặt sau.

"6?" Thái Vĩ nói.

"9?" Phương Mộc đứng phía đối diện nói.

Hai người cùng nhìn nhau, là "9" hay là "6"?

"Cái này..." Phương Mộc nhìn đi nhìn lại chiếc chìa khóa, "Hình như là chiếc chìa khóa của phòng thay đồ."

"Phòng thay đồ nữ?" Thái Vĩ lập tức nói: "Đây có lẽ là số 9, buồng để đồ số 6 của phòng thay đồ nữ đã bị khóa chặt rồi."

Phương Mộc nghĩ một lát, cầm chiếc chìa khóa, quay người bước đi, Thái Vĩ đi theo Phương Mộc đến phòng thay đồ nữ. Phương Mộc nhìn quanh tìm kiếm, tìm thấy ngăn để đồ số "6", Phương Mộc lấy chìa khóa thử, không mở ra được.

"Ồ! Bên này cũng có một số 6!" Thái Vĩ kinh ngạc chỉ vào một ngăn để đồ nói, Phương Mộc bước đến nhìn thấy biển số 6 trên cửa sắt ngăn để đồ, cầm chìa khóa vào trong ổ, vặn tay một chút, liền bật mở.

Cậu lấy tay khẽ nghịch tấm biển số 6, nó vui nhộn xoay quanh chiếc đinh tán, liên tục thay đổi 6, 9, 6, 9...

Thái Vĩ quan sát tỉ mỉ, phát hiện ra, hai chiếc đinh tán dùng để gắn cố định tấm biển, một cái bên trên đã bị cạy ra.

"Ngăn để đồ này, vốn dĩ là số 9", anh nhìn Phương Mộc, "Sau khi bị ai đó xử lý, thì biến thành số 6 rồi."

Khóe miệng Phương Mộc dần dần xuất hiện nụ cười.

Thế là đã không để cho hấn được toại nguyện.

Chương 19: TÌNH YÊU LÀ GÌ

"Ừ, được... tôi biết rồi, cứ như vậy đã nhé. Tạm biệt", Phương Mộc tắt máy, chỉ vào những quả quýt trên bàn hỏi, "Thứ này bao nhiêu tiền một cân?"

Thái Vĩ vừa mới gọi điện thoại đến, ngữ khí nặng nề. Anh nói với Phương Mộc, đêm đó phía cảnh sát tổ chức một lực lượng cảnh sát lớn để tiến hành tìm kiếm trong toàn trường, nhưng không phát hiện được bất cứ manh mối giá trị nào. Do đó, vẫn phải duy trì canh phòng cẩn mật một khoảng thời gian nữa.

Phương Mộc rất hiểu tâm trạng của Thái Vĩ. Đây là lần đầu tiên tiếp xúc với hung thủ ở khoảng cách gần. Phải trơ mắt nhìn hung thủ thoát khỏi tay mình chỉ trong gang tấc, đây là điều mà bất kỳ một người cảnh sát nào cũng không thể chịu đựng nổi. Chắc anh chàng này sẽ liên tục hồi tưởng lại khung cảnh lúc đó: nếu lúc đó chạy nhanh hơn một chút thì tốt biết bao, nếu như bắn súng quả quyết hơn chút nữa thì tốt... nếu như lúc đó bắn chính xác hơn một chút thì hay biết mấy...

Tâm trạng của Phương Mộc thoải mái hơn Thái Vĩ nhiều. Có lẽ do lập trường khác nhau, Thái Vĩ quan tâm đến việc khi nào có thể phá án, còn Phương Mộc mặc dù cũng khao khát bắt được hung thủ, nhưng có thể ngăn cản hãm phạm tội còn quan trọng hơn. Tối hôm đó, sau khi lấy xong lời khai, Phương Mộc quay trở về phòng ký túc xá ngủ một giấc thật ngon. Sáng sớm hôm sau, Phương Mộc và mấy bạn quyết định đến bệnh viện thăm Lưu Kiện Quân.

Xách túi hoa quả mua với giá cắt cổ ở trước cửa bệnh viện, Phương Mộc, Đỗ Ninh và vài người bạn bước lên tầng 3 của bệnh viện tỉnh. Khi Đỗ Ninh đang nheo mắt tìm kiếm phòng bệnh 312, Phương Mộc đã đi thẳng đến gian phòng cuối hành lang đang bị hai người cảnh sát canh giữ nghiêm ngặt. Trong đó có một cảnh sát biết Phương Mộc, không tra hỏi gì mà cho cậu vào phòng luôn.

Chiếc giường bệnh sát cửa sổ bị vây kín. Thấy có người bước vào, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn, Phương Mộc nhận ra một trong hai người là anh cảnh sát đã chạy đến nhà thi đấu tối đó.

Họ gật đầu với Phương Mộc, coi như là chào hỏi, quay đầu lại tiếp tục nói với bác sĩ: "Ý của bác sĩ là, tình hình hiện tại của cậu ấy không phù hợp để lấy lời khai?"

"Điều này còn cần nói nữa sao?" Bác sĩ bực bội trả lời: "Bệnh nhân đã rơi vào tình trạng bán hôn mê, hỏi thế nào được?"

Hai người cảnh sát bất lực nhìn nhau một lát, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Phương Mộc đặt túi hoa quả lên bệ cửa sổ, chăm chú nhìn Lưu Kiện Quân đang nằm trên giường bệnh. Vải băng quấn quanh đầu Lưu Kiện Quân, sắc mặt nhợt nhạt, mắt nhắm hờ, bình dưỡng khí chụp lên miệng, trông vô cùng yếu ớt. Con tim Phương Mộc chợt cảm thấy rất nặng nề, tối qua khi cảnh sát khiêng Lưu Kiện Quân xuống, nói một câu "Không sao", xem ra, câu này chỉ là ám chỉ Lưu Kiện Quân vẫn còn sống. Vết thương của cậu nghiêm trọng hơn rất nhiều so với suy nghĩ của Phương Mộc.

Cậu cúi đầu nhìn hồ sơ bệnh án treo phía đầu giường, trên đó viết đơn giản mấy chữ, "Xương sọ lõm".

"Lõm?" Cậu trầm thì: "Có lẽ là do một vật tù đập vào, chắc là hung thủ đã sử dụng búa."

Đỗ Ninh lay tỉnh Trâu Đoàn Kết đang gục người ngủ bên giường, "Cậu ấy sao rồi?"

Trâu Đoàn Kết vừa ngáp vừa nói: "Hôm qua đã làm xong phẫu thuật, bác sĩ nói đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cần phải nằm viện một thời gian để theo dõi."

Lúc này, ở ngoài cửa bỗng vang lên tiếng ồn ào, có thể nghe thấy một người đàn ông đang tranh cãi với cảnh sát gác cửa, còn kèm theo cả

tiếng khóc của một người phụ nữ, "Tôi là mẹ nó, tôi vào thăm nó không được sao?"

Cửa bị đẩy ra, hai người nam nữ trung niên quần áo bụi bặm vội bước vào phòng, hai người nét mặt sợ hãi lướt nhìn khắp cả phòng bệnh, sau đó đến thẳng giường bệnh của Lưu Kiện Quân. Còn chưa đi đến trước giường, người phụ nữ đã khóc toáng lên. Trâu Đoàn Kết vội vàng đứng dậy đỡ bà.

"Cô đến rồi ạ, cô mau ngồi xuống, Kiện Quân không sao đâu."

Mẹ Lưu Kiện Quân ngồi xuống giường, từng giọt nước mắt to tròn lăn dài, bà lấy một tay bịt miệng mình lại, dường như sợ làm ồn đánh thức cậu con trai vẫn còn trong tình trạng hôn mê, bàn tay kia nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lưu Kiện Quân.

Bố Lưu Kiện Quân khẽ đọc dòng chữ trên hồ sơ bệnh án "Xương sọ lõm?" Trên mặt tràn ngập nỗi đau đớn xót xa và sợ hãi.

Đỗ Ninh vội vàng nói: "Chú đừng lo lắng, đã làm xong phẫu thuật, bác sĩ nói đã không còn nguy hiểm đến tính mạng."

Ông gật gật đầu, nét mặt hơi thả lỏng một chút. Ông nhìn mấy chàng trai trẻ hỏi: "Các cậu là bạn học của Kiện Quân à? Rốt cuộc việc này là thế nào?"

Đỗ Ninh nhìn Phương Mộc, "Cụ thể thế nào chúng cháu cũng không biết, nhưng...", cậu đẩy đẩy Phương Mộc, "Chính cậu ấy đã cứu Lưu Kiện Quân."

Bố mẹ Lưu Kiện Quân vội hướng ánh mắt về phía Phương Mộc, mẹ Lưu Kiện Quân nắm chặt tay Phương Mộc, "Cháu ơi, mau nói cho cô biết, rốt cuộc là có chuyện gì, ai đánh vậy?"

"Cô à, cụ thể là như thế nào cháu cũng không biết rõ, cháu cũng chỉ là trùng hợp đi đến nơi xảy ra sự việc."

Mẹ Lưu Kiện Quân đột nhiên quỳ xuống nghẹn ngào nói: "Cậu bé tốt bụng, cô cảm ơn cháu, cô chỉ có mỗi một đứa con trai, cảm ơn cháu lắm!"

Phương Mộc vội vàng đỡ bà, lúng túng đến nỗi đỏ bừng mặt.

"Cô ơi... cô đừng như vậy... là việc cháu nên làm..."

Khó khăn lắm mới khuyên được mẹ Lưu Kiện Quân đứng dậy, Phương Mộc cảm thấy mình không thể ở lại phòng bệnh thêm được nữa. Cậu đặc biệt không thể đối diện với ánh mắt biết ơn vô tận của mẹ Lưu Kiện Quân.

Suy cho cùng, Lưu Kiện Quân gặp nạn chính là do mình.

Nhìn một lần nữa cậu bạn Lưu Kiện Quân vẫn đang hôn mê, tâm trạng Phương Mộc càng lúc càng nặng nề, đôi tay dần nắm chặt.

Tên khốn khiếp! Nhất định phải bắt được mày!

Cậu không muốn bọn Đỗ Ninh nhìn thấy bộ dạng khác thường của mình, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh. Vừa mới bước ra ngoài hành lang, lại bất ngờ nhìn thấy Thái Vĩ đang vội vội vàng vàng chạy lên bậc cầu thang.

"Ồ, cậu cũng ở đây à?" Thái Vĩ cũng nhìn thấy Phương Mộc.

"Ừ, tôi đến thăm bạn."

"Cậu nam sinh đó à, cậu ấy sao rồi?"

"Không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn đang hôn mê. Anh đến đây làm gì?"

"Đến tìm cô nữ sinh để tìm hiểu tình hình. Cô ấy cũng nằm ở viện này, tầng 5. Cậu đi không?"

Phương Mộc nghĩ một lát, gật đầu.

Cảnh sát canh giữ chỗ Đặng Lâm Nguyệt còn nghiêm ngặt hơn chỗ Lưu Kiện Quân nhiều, ở ngoài cửa có bốn cảnh sát trang bị vũ trang canh giữ. Đặng Lâm Nguyệt một mình nằm trong một phòng bệnh rộng rãi, trông giống một ngôi nhà có hai phòng ngủ và một phòng khách, các phương tiện sinh hoạt đều đầy đủ cả.

Khi Phương Mộc và Thái Vĩ bước vào phòng bệnh, một người phụ nữ phong thái ung dung chăm sóc rất kỹ lưỡng đang nói chuyện với hai người cảnh sát: "Hay là để mấy hôm nữa đi, bộ dạng như thế này, làm sao có thể trả lời câu hỏi của các anh được?"

Hai người cảnh sát rõ ràng rất khó xử, "Chúng tôi biết rất rõ tình hình con gái bà. Nhưng cô ấy là người duy nhất tiếp xúc với hung thủ trong cự ly gần, nếu như cô ấy có thể sớm cung cấp cho chúng tôi những manh mối có giá trị, chúng tôi cũng có thể sớm phá án."

"Không được", người phụ nữ nói cương quyết, "Con gái tôi cần phải được nghỉ ngơi đầy đủ, anh là ai?" Bà nói không hề khách khí với Thái Vĩ khi nhìn thấy anh tiến vào.

Hai người cảnh sát quay lại, gật gật đầu nói: "Đội trưởng Thái!"

"Anh là cấp trên của bọn họ, thật khéo, tôi hỏi anh, những người canh gác ở cửa bao giờ mới giải tán? Coi chúng tôi là phạm nhân à?"

"Tạm thời không thể được", Thái Vĩ nhìn giường bệnh trống không, "Con gái bà đâu?"

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt không trả lời Thái Vĩ, trầm mặt xuống nói: "Sao, còn cần ông Đặng nhà tôi phải gọi điện cho Cục trưởng các anh sao?"

Thái Vĩ nhìn bà, lạnh lùng nói: "Tình hình cụ thể chúng tôi không thể tiết lộ cho bà biết, nhưng hung thủ vẫn rất có thể ra tay với con gái bà." Anh dừng lại một lát, "Thế nào? Hay là chúng tôi tạm giải tán?"

Sắc mặt mẹ Đặng Lâm Nguyệt bỗng chốc trở nên rất khó coi, một lúc sau mới thốt ra mấy chữ: "Vậ thì... cứ như vậy đi!"

Đúng lúc đó, từ trong nhà vệ sinh phát ra tiếng nước chảy ào ào, tiếp đó, hai cô y tá đỡ Đặng Lâm Nguyệt bước ra ngoài. Đặng Lâm Nguyệt sắc mặt nhợt nhạt, mái tóc búi tròn phía sau, bả vai bị bó bột, tay cũng bị treo ở trước ngực bằng một miếng vải băng.

Nhìn thấy Phương Mộc, Đặng Lâm Nguyệt cười yếu ớt, "Là anh à!" Cô nghiêng đầu, "Đây là mẹ em. Mẹ à, chính họ đã cứu con."

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt trông khá ngượng ngùng, như thể bù đắp những ngôn từ bất kính vừa rồi, bà miễn cưỡng nở nụ cười mời Phương Mộc và Thái Vĩ ngồi xuống.

Hai cô y tá đỡ Đặng Lâm Nguyệt nằm xuống giường, đắp chăn rồi lại nâng cao giường để Đặng Lâm Nguyệt có thể nói chuyện một cách thoải mái.

"Cảm ơn anh đến thăm em!" Đặng Lâm Nguyệt nằm thu người trong chiếc chăn trắng tinh, mỉm cười nói với Phương Mộc.

"Anh đến thăm Lưu Kiện Quân." Vừa nói dứt lời, Phương Mộc cảm thấy không ổn, "Cũng đến thăm em."

Đặng Lâm Nguyệt có vẻ hơi khó xử, nhưng nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường.

"Ồ, anh ấy sao rồi?"

"Đã làm xong phẫu thuật, bác sĩ nói không còn nguy hiểm đến tính mạng."

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt hừ một tiếng trong mũi.

Thái Vĩ mở túi công văn, lấy ra cuốn sổ ghi chép và bút.

"Bạn Đặng, có thể mời bạn kể lại tình hình tối hôm qua được không?"

Sắc mặt Đặng Lâm Nguyệt bỗng chốc tái mét, hơi thở cũng trở nên dồn dập, nước mắt lưng tròng, rõ ràng, cô vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi

nổi ám ảnh của sự việc tối hôm qua.

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt thấy vậy vội vàng nói: "Đã bảo các anh đừng hỏi nữa, các anh không thể thông cảm một chút đối với người bị hại sao? Để mấy hôm nữa hẵng hay", nói xong liền đứng dậy, bộ dạng như thể hạ lệnh đuổi khách. Thái Vĩ bất lực, lại nhét giấy bút vừa mới đưa ra trở vào trong túi, đứng dậy cáo từ.

Phương Mộc cũng đứng dậy, đang định bước đi, Đặng Lâm Nguyệt gọi giật lại: "Phương Mộc", cô gắng gượng ngồi dậy, "Lưu Kiện Quân nằm ở phòng bệnh nào? Em muốn đi thăm anh ấy!"

Mẹ Đặng Lâm Nguyệt vội ngăn cô, "Không được đi, bộ dạng con thế này, làm sao đi thăm cậu ấy được!"

Thái Vĩ sa sầm nét mặt, nhìn bà ta một cái rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Phương Mộc đành phải vẫy vẫy tay chào Đặng Lâm Nguyệt, vội vàng đi theo Thái Vĩ. Khi đi ra khỏi cửa, vẫn còn nghe tiếng Đặng Lâm Nguyệt khe khẽ tranh luận với mẹ.

"Mẹ nó chứ!" Thái Vĩ bực bội châm một điếu thuốc hút lấy hút để, coi như không nhìn thấy tấm biển cấm hút thuốc lá ở hành lang, "Bọn đàn bà, quá vênh váo tỏ vẻ ta đây!"

Phương Mộc không biết người anh nói là Đặng Lâm Nguyệt hay mẹ Đặng Lâm Nguyệt, cũng hàm hồ khuyên nhủ: "Thôi bỏ đi, người ta cũng có tình hình đặc biệt."

"Mẹ nó chứ, cậu là người nhà của cán bộ, không hề phối hợp với công việc của cảnh sát." Thái Vĩ ném đầu thuốc lá, "Chỉ có mỗi hai người làm chứng, một người hôn mê bất tỉnh, một người không nói, điều tra thế quái nào được!"

Anh vẫy vẫy tay với một người cảnh sát, "Cậu! Đi hỏi bác sĩ, cậu sinh viên đó bao giờ mới có thể tỉnh được?" Người cảnh sát đó không dám nói nhiều, thừa một tiếng bèn đi nhanh xuống dưới tầng. Thái Vĩ tay

chống hông, đứng thờ "phù phù" hồi lâu rồi chợt mở miệng hỏi: "Tiếp theo, cậu tính thế nào?"

Phương Mộc bị hỏi trở tay không kịp, "Cái gì? Cái gì mà tôi tính thế nào?"

"Tiếp theo đây hung thủ sẽ thế nào?" Thái Vĩ tỏ vẻ mất kiên nhẫn, "Hắn ta có tiếp tục tìm cơ hội để xử lý cô gái này không? Hay là tìm một người khác để hoàn thành vụ án giết người lần thứ 6, hắn ta sẽ mô phỏng ai?"

"Làm sao tôi biết được!" Phương Mộc nói vẻ không vui.

Lần này hung thủ vẫn chưa hoàn thành hành vi phạm tội, cũng không để lại manh mối lần gây án tiếp theo. Tiếp theo đây, công việc phòng hộ sẽ tiến hành ra sao? Hắn ta sẽ chọn lựa nạn nhân như thế nào? Là Đặng Lâm Nguyệt hay người khác? Tất cả đều là ẩn số.

Giống như trên một tờ giấy thi chợt trở nên trắng tinh, đề thi tiếp theo là gì? Không ai biết được!

"Ồ, cậu đến rồi à?"

"Ừm, thầy đang gọi điện thoại à? Không làm phiền thầy chứ?"

"Ồ, không sao đâu, vừa vặn gọi xong rồi."

"Thầy gọi tôi đến có chuyện gì vậy?"

"Khà khà, không có gì, đã lâu cậu không đến, muốn hỏi tình hình của cậu."

"Ừm, tôi vẫn khỏe, sắc mặt của thầy không được tốt, thầy bị ốm à?"

"Ồ, không sao, hơi cảm một chút."

"Có bị sốt không ạ?"

"Không. Không sao đâu."

"Hay là tôi đưa thầy đến bệnh viện khám?"

"Không cần, không cần. À, phải rồi, cậu vẫn khỏe chứ?"

"Vâng, cũng khá ổn."

"Còn sợ điểm danh không?"

"Chắc là không sợ nữa, chắc phải cảm ơn thầy nhiều. Khả khả, về cơ bản, có thể ứng phó được."

"Thật vậy sao? Cậu chắc chắn chứ?"

Mấy ngày sau, cuối cùng Lưu Kiện Quân cũng có thể mở miệng nói, tường thuật lại với bên cảnh sát sự việc xảy ra ngày hôm đó. Theo lời kể của cậu, hôm đó cậu định thổ lộ tình yêu với Đặng Lâm Nguyệt trong nhà thi đấu. Do đó, vào bữa trưa hôm trước, cậu đã mượn thầy giáo quản lý nhà thi đấu chìa khóa, đồng thời hỏi vị trí cách bật và phương pháp sử dụng micrô, đèn chiếu trong phòng phát thanh. Trong khi diễn ra trận đấu bóng rổ, cậu hẹn Đặng Lâm Nguyệt buổi tối ở lại nhà thi đấu một mình đợi cậu. Thế nhưng khi nghi thức bày tỏ tình cảm lãng mạn của cậu tiến hành đến then chốt cuối cùng, đột nhiên có người ở đằng sau đánh trúng cậu, còn những sự việc xảy ra sau đó, cậu hoàn toàn không hay biết gì.

Đặng Lâm Nguyệt cuối cùng cũng có thể bình tĩnh hồi tưởng lại cảnh tượng tối hôm đó, đồng thời miêu tả tỉ mỉ cho cảnh sát. Thế nhưng, do ánh sáng lúc đó quá tối, cộng thêm Đặng Lâm Nguyệt đang ở trong trạng tâm lý hoảng sợ cực độ, cô chỉ có thể chứng thực với cảnh sát, hung thủ là một người đàn ông, cao khoảng 1m70 trở lên.

Phương Mộc và Thái Vĩ tối đó mặc dù cũng nhìn thấy hung thủ, thậm chí Thái Vĩ từng đuổi bắt hắn, nhưng do nguyên nhân ánh sáng và cự ly, họ không có ấn tượng sâu sắc nào về hung thủ.

Một vấn đề khiến cảnh sát chú ý là, tại sao hung thủ lại biết được Đặng Lâm Nguyệt sẽ ở lại nhà thi đấu một mình?

Hung thủ đã cố tình phá hỏng ngăn tủ để đồ Đặng Lâm Nguyệt sử dụng tối hôm đó, đổi số 9 thành số 6. Điều này chứng tỏ hung thủ đã xác định Đặng Lâm Nguyệt chính là mục tiêu gây án. Hắn làm như vậy, chắc chắn đã biết trước Đặng Lâm Nguyệt sẽ sử dụng ngăn tủ đồ số 9, hơn nữa còn ở lại một mình trong nhà thi đấu.

Vậy thì người này có lẽ phải là người biết rõ những tình hình kể trên. Suy luận này khiến bên cảnh sát vô cùng hưng phấn, bởi vì nó có thể thu hẹp phạm vi điều tra.

Thế nhưng, kết quả điều tra lại khiến mọi người vô cùng thất vọng. Lưu Kiện Quân nói, cậu không hề nói cho ai biết kế hoạch tối hôm đó. Vậy thì thông tin Đặng Lâm Nguyệt tối đó ở lại nhà thi đấu, chỉ có thể bị người khác biết trong hai trường hợp. Một là, ở nhà ăn, trong khi mượn chìa khóa và hỏi thầy giáo quản lý nhà thi đấu; thứ hai, trong lúc thi đấu bóng rổ, khi mời Đặng Lâm Nguyệt. Thế nhưng Lưu Kiện Quân nói, lúc ăn cơm trưa không hề nhớ xung quanh có những ai, và điều tra thầy giáo quản lý nhà thi đấu cũng chứng thực không có liên quan gì. Trường hợp thứ nhất đã bị loại bỏ, về trường hợp thứ hai, cảnh sát điều tra tỉ mỉ những thành viên trong đội hoạt náo viên và những bạn sinh viên ngồi cạnh Đặng Lâm Nguyệt, cũng đều loại bỏ khả năng gây án của những người đó.

Việc điều tra số ngăn tủ để đồ cũng rơi vào hoàn cảnh khó khăn tương tự. Theo như trí nhớ của giáo viên hướng dẫn đội hoạt náo viên và những thành viên trong đội, hôm đó, khi phân phát chìa khóa ngăn tủ để đồ tại hành lang nhà thi đấu, xung quanh có vô số khán giả chen chúc vào xem, không thể phán đoán xem ai có thể biết được số ngăn tủ để đồ của Đặng Lâm Nguyệt.

Tóm lại, việc xảy ra ngoài ý muốn tối hôm đó không giúp gì được cho công việc phá án. Và có một câu hỏi trong lòng Thái Vĩ: người tiếp theo là 6 hay là 7?

Suy nghĩ của Phương Mộc là: hung thủ là một kẻ vô cùng tàn nhẫn, hơn nữa ý chí rất kiên định, hắn ta sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho

nên người bị hại vẫn là số 6, việc tiếp tục lấy Đặng Lâm Nguyệt là mục tiêu hay lấy người khác hiện thời cũng không thể biết được. Do đó, bất luận cảnh sát hay là Phương Mộc đều cho rằng cần phải bảo vệ nghiêm ngặt Đặng Lâm Nguyệt, cũng cần phải kiên trì canh giữ những chỗ có số "6" khác ở trong trường.

Phương Mộc lại đến thăm Lưu Kiện Quân thêm mấy lần, còn về động cơ, thà rằng nói là vì áy náy trong nội tâm còn hơn là vì mối thâm tình giữa bạn bè.

Vết thương của Lưu Kiện Quân là xương sọ lõm, nửa phần hộp sọ bị tụ máu. Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng có khả năng sẽ để lại di chứng nghiêm trọng. Mấy lần, Phương Mộc nhìn thấy Lưu Kiện Quân bưng bát cháo húp, tay và đầu run rẩy mạnh, thường xuyên làm vẩy đầy khắp mặt và người, cậu đều nẩy sinh tâm trạng muốn quỳ xuống trước mặt Lưu Kiện Quân xin cậu bạn tha thứ. Thế nhưng lần nào cậu cũng lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, trốn vào trong nhà vệ sinh, ra sức hút thuốc.

Trâu Đoàn Kết nói thầm cho Phương Mộc biết, Đặng Lâm Nguyệt chỉ đến thăm Lưu Kiện Quân có một lần, sau đó không hề thấy lộ diện. Còn Lưu Kiện Quân khi vừa mới tỉnh lại đã nhờ người đẩy xe đẩy lên tầng 5 để thăm Đặng Lâm Nguyệt. Lúc đó, người nhà họ Đặng đã chặn Lưu Kiện Quân ngay ngoài cửa, nói là Đặng Lâm Nguyệt đã ngủ rồi. Lưu Kiện Quân ngồi trên xe đẩy ở ngoài cửa, chảy nước dãi, nước mắt lưng tròng nói vô số lần "Anh xin lỗi" về phía phòng bệnh đang đóng chặt.

Phương Mộc nghe xong, lòng đau như cắt.

Nhà trường cử người đến thăm vài lần, sau khi hỏi rõ bệnh tình của Lưu Kiện Quân, kiến nghị Lưu Kiện Quân bảo lưu một năm để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, bố mẹ Lưu Kiện Quân vô cùng cảm ơn nhà trường. Thế nhưng, giáo viên hướng dẫn của Lưu Kiện Quân lại gặp riêng bố mẹ Lưu Kiện Quân, nói nhà trường phải có trách nhiệm không thể thoái thác đối với sự việc này, bố mẹ Lưu Kiện Quân nên khởi tố nhà trường để được

bồi thường thỏa đáng. Bố mẹ Lưu Kiện Quân đều xuất thân từ công nhân, không đồng ý, họ cảm thấy, con trai mình gần như đã bị đánh trở thành phế nhân, nhà trường vẫn chịu bảo lưu tư cách sinh viên cho nó, đây đã là ơn huệ trời biển rồi, sao có thể lấy oán báo ân? Thầy hướng dẫn của Lưu Kiện Quân cũng chỉ biết lắc đầu thở dài.

Nửa tháng sau, Đặng Lâm Nguyệt xuất hiện trong trường giống như một kỳ tích. Mặc dù mục tiêu của hung thủ chính là cô, nhưng vết thương của cô lại nhẹ hơn Lưu Kiện Quân rất nhiều. Tối hôm đó, cô mặc chiếc áo khoác bông nên hung thủ chỉ làm cô bị rạn nhẹ xương bả vai. Cộng thêm dinh dưỡng đầy đủ, được hết lòng chữa trị, cho nên nhanh chóng trở lại trường.

Khi Đỗ Ninh nói cho Phương Mộc biết tin này, cậu cũng chẳng mấy quan tâm. Chỉ thấy kỳ lạ là sao Đặng Lâm Nguyệt không về quê. Lúc đó Thái Vĩ nói rất rõ ràng, hung thủ rất có thể vẫn chọn cô làm mục tiêu gây án. Nếu như tạm thời nghỉ học về nhà, có lẽ là phương pháp an toàn nhất.

Điều khiến cậu càng ngạc nhiên hơn nữa là: vào buổi chiều, thật không ngờ nhận được điện thoại của Đặng Lâm Nguyệt.

"Alô, Phương Mộc à? Em là Đặng Lâm Nguyệt!"

"Ồ, chào em!"

"Ừm, là thế này, tối nay em muốn mời anh ăn bữa cơm. Anh có thời gian không?"

"Mời anh ăn cơm? Vì sao?"

"Để cảm ơn anh đấy. Nếu không có anh, có lẽ em đã mất mạng rồi."

"Không cần đâu, chỉ là trùng hợp mà thôi."

"Ôi dào, anh đừng từ chối nữa, cứ quyết định như thế đi. Năm giờ chiều nay, anh đợi em ở cổng trường nhé", nói xong bèn gác máy.

Phương Mộc bất lực bỏ điện thoại xuống, tên nhóc Đỗ Ninh đang đỏng tai lắng nghe.

"Làm thế nào bây giờ?"

Đỗ Ninh cũng chẳng hề tỏ ra ngại ngùng khi nghe lén điện thoại của người khác, cười hi hi, nói: "Đương nhiên đi rồi, thế mà cũng phải hỏi."

Phương Mộc lắc lắc đầu: "Tớ không muốn đi, cảm thấy... gượng gạo quá."

"Ôi dào, đi đi, đừng có lằng nhằng nhà lằng nhằng. Có cần tớ cho cậu mượn ít tiền không?" Đỗ Ninh giơ tay ra lấy ví tiền.

Phương Mộc đang định mắng cậu bạn, "Còn tích cực hơn cả mời cậu". Nhưng đột nhiên sa sầm nét mặt, "Nếu như cậu vẫn có cách nghĩ như trước đây, thế thì tớ không đi nữa."

Đỗ Ninh lập tức dừng lại, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

"Cậu nói gì vậy chứ? Lưu Kiện Quân vẫn còn nằm trong bệnh viện, chẳng lẽ tớ lại động viên cậu nhân lúc người ta yếu thế lại tấn công sao? Nhưng...", cậu nhìn Phương Mộc, "Con gái đã chủ động mời cậu, ít ra cũng phải nể mặt một chút, đừng quá thất lễ."

Phương Mộc nghĩ một lát, thấy cũng phải. Chẳng qua cũng chỉ là ăn một bữa cơm, nếu từ chối thì có vẻ hơi hẹp hòi.

"Được rồi, tớ đi."

Phương Mộc đến đúng hẹn, từ xa đã nhìn thấy vóc dáng dong dỏng của Đặng Lâm Nguyệt đứng ở đó.

"Xin lỗi, anh đến muộn rồi!"

"Không đâu, tại em đến sớm quá, em còn lo anh không đến nữa kia."

Phương Mộc cười cười, coi như trả lời.

"Cũng không biết anh thích ăn gì? Chúng ta đi đâu nhỉ?" Đặng Lâm Nguyệt hỏi.

"Tùy thôi, anh cái gì cũng ăn."

Phương Mộc chỉ tay vào dãy quán cơm bên ngoài cổng trường, "Chọn một quán, ăn chút gì cũng được, không cần quá tốn kém."

"Thế sao được, anh là ân nhân cứu mạng của em", Đặng Lâm Nguyệt cười, nghiêng nghiêng đầu, "Chúng ta đến khu vực trung tâm đi, tìm nơi ăn ngon một chút."

Hai người lên xe taxi, Đặng Lâm Nguyệt nói muốn mời cậu đến nhà hàng Shang - rila ăn cơm, Phương Mộc giật nảy mình, đó là khách sạn năm sao nổi tiếng. Một bữa cơm hai người, ít nhất cũng lên đến nghìn tệ, cho nên cương quyết từ chối.

Đặng Lâm Nguyệt cũng không kiên trì, "Ha ha, không đi thì thôi. Em ăn những bữa cơm trên ba nghìn tệ, chẳng có bữa nào ngon cả".

Cuối cùng hai người quyết định đến nhà hàng PaPa's - Nhà hàng chuyên đồ ăn Hàn Quốc.

Thực khách đến nhà hàng này dùng bữa thường là những đôi yêu đương trẻ trung, gam màu dịu nhẹ, ánh đèn mờ mờ, ca sĩ hát những bài tình ca nhẹ nhàng ấm áp, khiến cho nhà hàng này có thêm thật nhiều hương vị ngọt ngào. Nhân viên phục vụ nhiệt tình giới thiệu cho Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt về bữa cơm tình nhân, Phương Mộc từ chối thẳng thừng, cuối cùng chọn món thịt bò nướng.

Sau khi các món ăn được đưa lên, Phương Mộc cứ cúi đầu lặng lẽ ăn. Còn Đặng Lâm Nguyệt cũng không mấy để ý đến điều này, cũng lặng im không nói.

Chính Phương Mộc cảm thấy cứ im lặng mãi như thế này thì hơi ngượng ngạo, hơn nữa không được lịch sự cho lắm. Từ nãy đến giờ cậu

vẫn cúi đầu ăn, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Đặng Lâm Nguyệt, cô đang ăn canh, có thể nhận ra cánh tay cô hoạt động vẫn còn hơi gượng gạo.

"Vết thương của em... sao rồi?"

Đặng Lâm Nguyệt chưa vội trả lời, đặt bát canh xuống, bật cười. "Ha ha, em cứ tưởng cả buổi tối anh cũng không hỏi han gì đến em cơ đấy."

Phương Mộc hơi lúng túng: "Đâu có, anh là người không hay nói."

"Ha ha, điều này em đã sớm được linh giáo rồi." Phương Mộc biết cô đang ám chỉ bữa ăn trưa tại nhà ăn, nên càng ngại ngùng.

Đặng Lâm Nguyệt nhìn thấy Phương Mộc ngượng ngùng, nhẹ nhàng thay đổi đề tài, "Vết thương của em gần như đã không có vấn đề gì nữa." Cô giơ giơ nhẹ cánh tay, "Chỉ là có đôi khi vẫn cảm thấy hơi đau, nhưng có lẽ cũng chẳng có vấn đề gì lớn."

"Sao em không về nhà dưỡng thương, điều kiện ở nhà cũng rất tốt, lại an toàn."

"Người nhà em cũng khuyên em như vậy, nhưng em không muốn.Ồ, phải rồi", Đặng Lâm Nguyệt hơi rướn người về phía trước, "Lần trước anh cảnh sát đó nói, có thể hung thủ vẫn sẽ ra tay với em, là chuyện gì vậy?"

Phương Mộc cân nhắc một lát, quyết định không nói sự thực cho cô biết, để tránh cho cô phải quá lo sợ.

"Chỉ là một thằng điên. Hơn nữa, cũng không chắc sẽ ra tay với em, không cần lo lắng."

"Ôi, cũng không biết năm nay trường mình làm sao nữa, xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy", Đặng Lâm cắn ống hút, đột nhiên nét mặt rất thần bí, ghé đầu lại, "Anh đang giúp cảnh sát phá án phải không, thần thám?"

Phương Mộc ngăn người một lát, "Không. Anh làm gì có bản lĩnh đó."

"Hừ, anh đừng giấu em nữa. Đại hội toàn trường lần trước, thầy hiệu phó còn tuyên dương anh nữa". Đặng Lâm Nguyệt dẫu môi như trẻ con, "Hơn nữa, anh không giúp cảnh sát điều tra vụ án, thì sao tối hôm đó anh lại đi cùng cảnh sát đến cứu em?"

"Anh đã nói với em rồi mà, chỉ là trùng hợp mà thôi."

"Anh nói dối, em đã nghe thấy mọi người trong Học viện Luật các anh nói rồi, trong tất cả những sinh viên chuyên ngành tội phạm học, anh học siêu nhất. Ồ, em hiểu rồi." Cô trợn tròn mắt, khẽ nói: "Có cần phải giữ bí mật không? Còn nữa, em nghe có người nói, anh là cảnh sát nằm vùng, được Sở Công an phái đến trường chúng ta, giống như Châu Tinh Trì trong Siêu trồn học phải không?"

Phương Mộc đúng là dở khóc dở cười. Một người đàn ông khi đối diện với người phụ nữ giống như một đứa bé luôn luôn phải chịu bó tay, huống hồ là người vốn không hề có sự hiểu biết về nữ giới giống như cậu.

"Anh chẳng phải là cảnh sát nằm vùng gì cả, anh chỉ là một sinh viên bình thường mà thôi, chỉ có điều, anh có chút hứng thú đối với một số lĩnh vực tội phạm học mà thôi."

"Ồ, nói vậy tức là anh thừa nhận anh giúp cảnh sát điều tra phá án phải không?" Sắc mặt Đặng Lâm Nguyệt vô cùng hưng phấn, "Anh có thể kể cho em nghe được không? Từ nhỏ em đã thích đọc tiểu thuyết trinh thám rồi." Phương Mộc cảm thấy khó xử, cậu không thích bàn luận đến những việc này.

"Thôi bỏ đi, đều rất đáng sợ, không thích hợp cho con gái nghe!"

"Anh đừng có coi thường em, em không nhát gan đâu." Đặng Lâm Nguyệt trợn tròn mắt nói.

Phương Mộc bất lực, "Được rồi".

Trong một giờ đồng hồ tiếp theo, Phương Mộc kể cho cô nghe vụ án "quỷ hút máu" của Mã Khải. Trong lúc kể, cậu cố tình làm mờ nhạt tác dụng của mình trong việc phá án, nhưng khi cậu nhìn thấy Đặng Lâm Nguyệt hai tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào cậu không chớp mắt, trong miệng luôn phát ra những từ cảm thán: "Ồi", "trời ơi". Trong lòng bỗng xuất hiện cảm giác tự hào, muốn được biểu hiện. Kể đến đoạn cuối, đặc biệt là lúc cậu gặp riêng Mã Khải, sém chút nữa bị mất mạng trong tay hắn, cậu nhìn thấy tay Đặng Lâm Nguyệt che lấy miệng, lông mày nhíu lại, trong mắt toát ra vẻ quan tâm và lo lắng, bất giác tự cảm thấy kiêu hãnh.

Kể xong câu chuyện, tay Đặng Lâm Nguyệt ấn chặt vào ngực, đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, bộ dạng có vẻ như vẫn còn bàng hoàng khó tin.

"Anh giỏi quá, ôi trời ơi, không ngờ, em lại có người bạn như anh."

Phương Mộc đành mỉm cười, quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của mình hiện lên trong tấm kính, trong lòng vô cùng lúng túng. Mình làm sao thế nhỉ?!

Để che đậy sự ngỡ ngàng trong lòng, Phương Mộc đề nghị thanh toán để ra về, Đặng Lâm Nguyệt trông có vẻ hơi luyến tiếc, nhưng cũng không hề phản đối.

Bước ra khỏi nhà hàng ấm áp, không khí bên ngoài trở nên vô cùng lạnh lẽo. Khi Phương Mộc đang bắt taxi ở bên đường, Đặng Lâm Nguyệt kéo tay cậu, "Hôm nay em ăn no quá, anh đi bộ với em một lát được không?" Phương Mộc suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Hai người đi song song chậm rãi trên phần đường dành cho người đi bộ, Phương Mộc cảm thấy rất xấu hổ vì sự đặc ý của mình khi này, cậu vốn kiệm lời, giờ càng không muốn nói chuyện. Đặng Lâm Nguyệt không biết đang nghĩ gì, cũng không lên tiếng. Hai người nhất thời đều im lặng, chỉ lặng lẽ bước đi.

Ánh đèn đường lúc kéo dài lúc co ngắn hai bóng hình của họ, lúc lại dính sát vào nhau, nhìn giống như ôm chặt. Không biết đã đi bao lâu, chợt Đặng Lâm Nguyệt lên tiếng hỏi: "Lưu Kiện Quân ra sao rồi?"

"Mấy hôm trước anh có đi thăm cậu ấy. Tình hình không được tốt lắm, sẽ để lại di chứng." Phương Mộc quay đầu lại nhìn cô, "Em... vì sao..." Phương Mộc đang cân nhắc câu chữ của mình, Đặng Lâm Nguyệt đã hiểu ngay ý cậu. "Em biết, có lẽ các anh đều nghĩ em quá vô tình, phải nói thật lòng, em rất muốn đi thăm anh ấy, nhưng mẹ em không đồng ý. Bà luôn cho rằng, nếu Lưu Kiện Quân không hẹn em ra nhà thi đấu thì đã không xảy ra chuyện. Có một lần, em lén đi thăm anh ấy, bố mẹ anh ấy đối xử với em cũng rất tệ, dường như cho rằng anh ấy bị thương là vì em. Em cảm thấy rất oan ức, nhưng lại không thể nổi nóng với họ, dù sao họ cũng quá đau đớn rồi."

"Vậy, em yêu cậu ấy không?"

Đặng Lâm Nguyệt cười nhạt, nhún vai.

"Em không biết. Chắc anh cũng biết, anh ấy đã theo đuổi em rất lâu, trước khi Trần Giao giới thiệu em và anh quen nhau, anh ấy đã đang theo đuổi em. Nói thật lòng, em cũng khá thích anh ấy, dù là học lực, gương mặt hay là thái độ đối với em, em cũng không thể chê bai được gì. Mặc dù nói hoàn cảnh gia đình không được tương đồng, nhưng em không hề chú ý đến điều này. Tất cả bạn bè em cũng đều cảm thấy chúng em rất đẹp đôi. Nhưng đối với anh ấy, em không tìm thấy được thứ cảm giác đó, thứ cảm giác khiến em có thể dựa dẫm, có thể hoàn toàn thư thái. Buổi tối hôm đó, lẽ ra em gần như bị anh ấy làm cho cảm động, nhưng..." Cô lắc đầu cười đau khổ.

Phương Mộc im lặng, không biết nên an ủi cô, hay là cảm thấy bị thương thay cho Lưu Kiện Quân.

"Nói về anh đi, anh có bạn gái không? Hình như chưa bao giờ nhìn thấy anh đi cùng với con gái." Đặng Lâm Nguyệt lại khôi phục lại bộ dạng vui tươi, nghiêng đầu hỏi Phương Mộc.

"Anh, anh à? Không có!"

"Ha ha, ngoan thế à, dốc lòng dốc sức cho sự nghiệp đấu tranh với phần tử phạm tội sao?" Đặng Lâm Nguyệt chạy lên trước mặt Phương Mộc, đi lùi, "Hay là gu thưởng thức của anh hơi độc đáo?" Cô tinh nghịch chớp chớp mắt với Phương Mộc, nhưng mặt mình lại ửng đỏ.

Phương Mộc tỏ ra rất lúng túng, "Đó là việc cần thiết cho việc phá án, nói với em... em cũng không hiểu... dù sao..."

Bộ dạng ăn nói lắp bắp không ra đầu ra đuôi của Phương Mộc dường như khiến Đặng Lâm Nguyệt rất vui, cô cười thật to không hề giữ ý tứ.

Dưới đèn đường phía trước mặt có một sạp hàng nhỏ, người chủ sạp hai tay mỗi tay cầm một que pháo hoa, liên tục giơ ra mời chào khách đi đường, nhưng người hỏi mua rất ít, những dây pháo hoa lóe sáng kêu tí tách trong màn đêm trông thật cô đơn.

"Ha, sớm thế mà đã bán pháo hoa rồi, chúng ta đến đó xem đi!" Đặng Lâm Nguyệt hào hứng chạy đến đó.

Mấy phút sau, Đặng Lâm Nguyệt ôm một thùng pháo hoa cười ha ha bước lại.

"Sao lại mua nhiều thế?"

"Ha ha, từ nhỏ em đã thích thứ này. Người bán pháo hoa nói, nếu không bán hết, ông ấy cũng không thể quay về nhà, nên em mua hết luôn."

"Vấn đề là em đi đâu để đốt chứ?" Phương Mộc nhìn vào trong hộp, ít nhất cũng phải tới 50 que pháo hoa.

"Thì ở ngay đây thôi!" Đặng Lâm Nguyệt giơ tay về phía Phương Mộc, "Cho em mượn bật lửa!"

"Em điên à? Em dám đốt pháo hoa, pháo giấy bên đường, bị cảnh sát tuần tra phát hiện, em sẽ bị xử phạt hành chính đấy."

"Ha ha, đi cùng với thần thám, cảnh sát chắc sẽ tha cho phải không?"

Phương Mộc cũng chẳng có cách nào khác, nhìn xung quanh, nhớ rằng phía trước có một trường tiểu học.

"Đi lên phía trước đi!" Nói xong dập tắt điều thuốc, cúi người ôm lấy thùng pháo hoa. Đặng Lâm Nguyệt đi lon ton phía sau, gương mặt vô cùng hưng phấn, giống y như trẻ con vậy.

Trên sân trường vắng ngắt, từng dây pháo hoa nổ lách ta lách tách, Đặng Lâm Nguyệt khẽ nhún nhảy, cánh tay huơ nhẹ nhàng, pháo hoa tạo thành một vòng tròn ánh sáng lấp lánh bên cạnh cô.

Phương Mộc vừa hút thuốc vừa nhìn đồng pháo hoa trong thùng giấy buồn bực, "Thế này thì đốt đến bao giờ mới xong chứ?"

"Cùng đốt nào!" Đặng Lâm Nguyệt nhìn Phương Mộc đứng im bên cạnh nhiệt tình mời cậu cùng chơi.

Phương Mộc chẳng có hứng thú gì, nhưng nể mặt nên cũng tiện tay cầm một que, châm ngòi và rung rung tay.

Trong luồng ánh sáng chuyển động, Phương Mộc cảm thấy mơ màng. Cô gái đang được ở giữa vòng ánh sáng nhìn rất giống cô gái trong cõi sâu ký ức của mình.

Đột nhiên sống mũi cay cay.

Thấy Phương Mộc chăm chú nhìn mình, Đặng Lâm Nguyệt thoáng đỏ mặt, cô từ từ bước tới, "Anh sao vậy?" Cô dịu dàng hỏi.

"Không sao", Phương Mộc cúi đầu.

Đặng Lâm Nguyệt nhìn que pháo hoa càng lúc càng ngắn trong tay, khẽ nói: "Lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, em cảm thấy anh là người có tâm sự, chỉ có điều, anh không muốn mở rộng tấm lòng với người khác. Cho nên, hôm nay anh đã nói với em rất nhiều, em rất vui, bởi vì, em... em rất muốn tìm hiểu anh."

Đặng Lâm Nguyệt cúi đầu, giọng cũng càng lúc càng nhỏ: "Anh có còn nhớ không, em nói với anh, Lưu Kiện Quân không thể đem đến cho em thứ cảm giác có thể dựa dẫm, có thể thư thái. Thế nhưng, thứ cảm giác này...", cô dừng vài giây, dường như phải hạ quyết tâm lắm, ngẩng đầu lên nhìn Phương Mộc nói: "Tối hôm đó, thật không ngờ, em lại cảm thấy khi ở trong lòng anh."

Phương Mộc không lên tiếng, nhưng tay lại bắt đầu run rẩy.

Đặng Lâm Nguyệt nói tiếp như đang trong cõi mộng: "Lúc đó em rất sợ hãi. Trước đây em cũng tưởng em đã từng sợ hãi khi nhìn thấy con gián, khi gặp ác mộng, nhưng hôm đó lại khác. Đó là một sự sợ hãi khiến ta buồn nôn. Trong đầu óc em vang lên một câu nói: "Mình sắp chết rồi", dường như toàn thế giới chỉ còn lại mình em và hăn, không có ai giúp em cả. Thế nhưng, trong chính khoảnh khắc đó, anh đã xuất hiện. Khi nằm trong lòng anh, em có thể cảm thấy hơi thở của anh, nhịp tim của anh, em biết, em được cứu rồi, em đã an toàn rồi. Không ai có thể làm hại em, bởi vì có anh bên cạnh em."

Phương Mộc cúi đầu, Đặng Lâm Nguyệt không nhìn thấy giọt nước mắt to tròn rơi xuống cạnh chân cậu.

Trần Hy, người mà tôi yêu nhất, lại không kịp đến cứu.

Đặng Lâm Nguyệt từ từ tiến lại, dường như dựa sát đầu lên vai Phương Mộc. "Anh đã nói, cái người đó rất có khả năng còn ra tay với em. Nếu như là thật", Đặng Lâm Nguyệt nhìn Phương Mộc, "Anh có bảo vệ em không?"

Anh có bảo vệ em không?

Trong siêu thị, cô gái đứng ngược sáng; Dưới đèn đường, hai bóng người dựa vào nhau; Trên trạm xe buýt tuyến số 25; Âm thanh dịu dàng giữa đêm khuya: Vẫn chưa ngủ à? Trần Hy mái tóc dài tung bay; Cái đầu lâu nét mặt thanh thản, trong bức ảnh hiện trường...

Anh sẽ bảo vệ em.

Cuối cùng Phương Mộc cũng cất tiếng khóc thút thít, cậu quay đầu lại, trước mắt cậu là ánh mắt đầy thương xót của Đặng Lâm Nguyệt.

Mấy năm nay, anh mệt lắm.

Cậu không kìm lòng được giơ tay về phía trước, một thân người mềm mại ngã vào lòng, tiếp theo, bèn cảm thấy một đôi môi nóng bỏng áp lên đôi môi mình.

Chương 20: MÈO VÀ CHUỘT (1)

Sau khi đưa Đặng Lâm Nguyệt về ký túc xá, Phương Mộc đột nhiên rất muốn đi dạo một mình.

Cậu đi đến sân vận động, đi hết vòng này đến vòng khác trên vạch đường đua. Trong một khoảng thời gian dài, thật không ngờ đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng. Cho đến khi luồng không khí lạnh khiến cậu rùng mình, Phương Mộc mới hồi phục lại ý thức.

Hôm nay, mình đã hôn một người con gái?!

Cả quá trình hôn nhau đều rất mơ hồ, nụ hôn đầu tiên không hề khiến ta khắc cốt ghi tâm giống như trong tưởng tượng. Phương Mộc giãy giụa ra khỏi vòng xoáy ký ức, khi nhìn thấy Đặng Lâm Nguyệt e ngại dựa vào lòng mình, phản ứng đầu tiên là: trời ơi, tôi đã làm gì vậy? Vừa rồi, khi ở dưới ký túc xá nữ sinh, trong ánh mắt của Đặng Lâm Nguyệt rõ ràng lộ ra sự lưu luyến, nhưng Phương Mộc lại không dám ở lại bên cô thêm một giây phút nào nữa.

Sao mình lại như thế?

Bởi vì cô đơn? Hay vì cái gì khác?

Mình trở nên yếu mềm như vậy từ bao giờ?

Khi Phương Mộc trở về ký túc xá, đã gần đến giờ tắt đèn, Đỗ Ninh đang chơi CS, vội vàng quay đầu lại hỏi: "Về rồi à?"

Phương Mộc sợ cậu bạn hỏi kỹ, sau khi "ừ" một tiếng, bèn cầm chậu rửa mặt đi vào nhà vệ sinh.

Đèn nhà vệ sinh lại hỏng rồi, trong bóng tối, Phương Mộc dìm mặt vào trong chậu rửa mặt đựng đầy nước lạnh. Mặc dù lạnh khiến toàn thân run rẩy nhưng lại cảm thấy tỉnh táo, sáng khoái lạ thường.

Đột nhiên, có thứ gì lông mềm mại nhảy qua mu bàn chân. Phương Mộc giật nảy mình, bị sặc nước. Cậu ngẩng mặt lên khỏi chậu, lau nước trên mặt, gắng nhìn, là một con mèo nhỏ đốm vàng đen đang đứng ở cửa nhà vệ sinh nhìn cậu.

Phương Mộc nhận ra đó là "Tom" của Mạnh Phàm Triết, Phương Mộc vừa bực vừa buồn cười cầm vốc nước làm ra bộ tạt vào nó, ai ngờ, nó không hề sợ mà nghiêng cái đầu nhỏ nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc nghiêng nghiêng tay, để lại trong lòng bàn tay một ít nước, hất về phía nó, "Tom" nhanh chóng chui ra ngoài, số nước đó vẩy vào chân một người vừa mới bước vào phòng vệ sinh.

"Ấy chết, xin lỗi !" Phương Mộc vội vàng xin lỗi, ngẩng lên nhìn, thì ra là Mạnh Phàm Triết.

"Là cậu à? Sorry!"

Mạnh Phàm Triết cười, tỏ ý không để ý.

Tom chạy ra khỏi phòng vệ sinh, nhưng chạy không xa, ngồi xuống nhìn chúng tôi, Mạnh Phàm Triết nhìn Tom, trong mắt tràn đầy sự yêu thương, "Nó thật đáng yêu, đúng không?" Mạnh Phàm Triết lăm bắm như trong cõi mộng.

"Đúng vậy", Phương Mộc đột nhiên hào hứng cười nói, "Jerry".

Mạnh Phàm Triết quay đầu nhìn Phương Mộc, "Jerry?" Cậu ta cười, cúi đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì, "Jerry... Jerry". Không hề chào tạm biệt, Mạnh Phàm Triết quay đầu bước đi, Tom thấy vậy cũng dừng đứng đuôi bước theo sau chủ nhân. Phương Mộc chán nản, giơ tay ra lấy cục xà phòng thơm, nghĩ một lát lại nhìn về hướng Mạnh Phàm Triết đã biến mất.

Vừa rồi trong ánh mắt Mạnh Phàm Triết nhìn Tom, ngoài sự yêu thương còn có sự tiếc nuối.

Trở về phòng, Đỗ Ninh vẫn đang "chiến đấu" không biết mệt mỏi.

"Này, thế nào?" Cậu ta hỏi nhưng không buồn quay đầu lại.

"Cái gì thế nào?"

"Buổi hẹn hò lãng mạn của cậu chứ còn cái gì?"

"Còn có thể thế nào được chứ, ăn cơm thôi." Phương Mộc đột nhiên cảm thấy hơi chột dạ, cậu nhanh chóng cởi đồ, chui vào trong chăn, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Không biết bao lâu, cuối cùng Đỗ Ninh cũng tắt máy vi tính, trèo lên giường, chỉ mấy phút sau đã nghe thấy hơi thở đều đều của cậu ta.

Còn Phương Mộc thì mãi không ngủ được, cậu nhắm chặt mắt, cố gắng xua tan ba chữ đó khỏi trí não mình.

Lưu Kiện Quân, đây là cái tên khiến Phương Mộc không dám nghĩ tới.

6h30' sáng, Phương Mộc bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, trong lúc ngái ngủ mở ra xem là một tin nhắn: "Chúng mình cùng ăn sáng nhé?"

Số điện thoại rất lạ, Phương Mộc nghĩ một lát, mở ra xem danh mục các cuộc gọi đến, là số máy của Đặng Lâm Nguyệt.

Bỗng chốc không còn cảm giác buồn ngủ nữa, Phương Mộc nằm trên giường trở đi trở lại, suy nghĩ hồi lâu, quyết định không đi. 30 phút sau, Đỗ Ninh thức giấc, Phương Mộc vẫn giả vờ như vừa mới ngủ dậy, cùng cậu bạn đi đánh răng rửa mặt, cùng xuống dưới tầng đi đến nhà ăn. Khi vừa mới bước ra khỏi cổng chính khu ký túc xá đã nhìn thấy Đặng Lâm Nguyệt đứng ở cửa. Mặt đỏ ửng lên vì lạnh, hai tay rút túi áo, giậm chân liên tục. Nhìn thấy Phương Mộc, Đặng Lâm Nguyệt không hề trách móc, cười nói: "Cuối cùng anh cũng ra rồi."

Đỗ Ninh vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Phương Mộc, hiểu ý nói ngay: "Mình đi trước đây."

Nhìn thấy Đỗ Ninh đi xa, Đặng Lâm Nguyệt khẽ nói: "Sao muộn thế, anh không nhận được tin nhắn của em à?"

"Ồ... không nghe thấy!"

"Anh ngủ muộn quá phải không?" Đặng Lâm Nguyệt thoáng đỏ mặt, "Hay là anh không hề ngủ? Hi hi!"

Phương Mộc né tránh cái nhìn của cô: "Thôi, đi ăn sáng đi!"

Phương Mộc ngồi ăn sáng cùng Đặng Lâm Nguyệt trong một góc của nhà ăn giống như tên trộm. Cậu làm như vậy không hề thừa, rất nhiều người quen biết họ đều đang ném những ánh mắt kỳ thị tới. Đặc biệt là mấy thành viên trong đội bóng rổ, không chỉ ngهن cổ nhìn về phía này, mà còn xúm lại thì thầm to nhỏ.

Phương Mộc giống như ngồi trên bàn chông. Ngược lại, Đặng Lâm Nguyệt rất phóng khoáng, khi gặp những ánh mắt đầy ẩn ý, còn nhìn lại cho đến tận khi đối phương chuyển tầm nhìn.

Bữa ăn sáng dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc. Phương Mộc chào qua loa với Đặng Lâm Nguyệt, bèn bước ra khỏi nhà ăn. Còn chưa kịp đi ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng Đặng Lâm Nguyệt gọi cậu phía sau.

Cô bước nhanh đến, sắc mặt hơi ửng hồng do bước quá vội, ánh mắt rất nghiêm khắc.

"Phương Mộc, có phải anh cảm thấy ở bên em là một việc rất đáng xấu hổ?" Ngử khí còn hung hăng hơn cả ánh mắt.

"...Không phải!"

"Vậy tại sao anh lại có thái độ này đối với em?"

"...Anh..."

"Anh cảm thấy có lỗi với Kiện Quân có phải không?" Ngử khí của Đặng Lâm Nguyệt có vẻ dịu đi phần nào, "Em đã nói với anh rồi, em và Lưu Kiện Quân chưa từng bắt đầu bao giờ, không thể bởi vì anh ấy đã

từng theo đuổi em, bây giờ đang bị thương, là em không được yêu người em yêu?" Phương Mộc không nói câu nào, Đặng Lâm Nguyệt đợi một lát, thấy Phương Mộc vẫn không mở miệng, thở dài khẽ nói: "Nếu anh không thích em, anh hãy nói thẳng cho em biết!" Cô dừng lại, nói tiếp: "Nếu như anh cảm thấy đã hôn em thì phải có trách nhiệm với em, xin anh chớ có suy nghĩ như vậy, chúng ta là những người đã trưởng thành, đừng làm những việc buồn cười."

Cô nhìn đồng hồ, "Anh có tiết học à?"

"Ừ."

"Hãy mau đi đi, anh sắp muộn rồi đấy."

Phương Mộc do dự một lát, cảm thấy cứ thế này mà quay người bước đi, dường như hơi tàn nhẫn, bèn nói: "Em đừng suy nghĩ lung tung, lát nữa anh sẽ liên lạc với em."

Nghe thấy câu nói này, mặt Đặng Lâm Nguyệt khá lên rất nhiều, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

"Buổi tối, chúng ta có thể gặp nhau được không?" Cô khẽ hỏi.

"Nếu không có việc gì, chắc là có thể được."

"Được!" Đặng Lâm Nguyệt cười, "Anh mau đi đi, chú ý an toàn!"

Phương Mộc thở dốc chạy lên tầng 2, nhìn thấy Trâu Đoàn Kết đang đứng ở hành lang gọi điện thoại, thấy Phương Mộc đi đến hỏi luôn: "Cậu có nhìn thấy Mạnh Phạm Triết không?"

"Không thấy, sao thế?"

"Cậu chàng này đã nghỉ mấy tiết liền, toàn vào lúc thầy giáo điểm danh, đã bị tóm N lần rồi." Trâu Đoàn Kết liếc mắt vào trong phòng học, "Ông già đã nói, nếu Mạnh Phạm Triết còn không lên lớp, lúc bảo vệ luận văn sẽ không cho cậu ấy qua."

"Gọi điện thoại cho Mạnh Phạm Triết chưa?"

"Gọi rồi, nhưng không nghe máy." Trâu Đoàn Kết đứng đưa chiếc điện thoại trong tay, nói về bất lực. Phương Mộc nhìn đồng hồ, sắp đến giờ học, cậu không kịp nói thêm với Trâu Đoàn Kết, quay người chạy nhanh về phía phòng học, vừa chạy vừa nghĩ, chẳng phải Mạnh Phàm Triết đã không sợ điểm danh rồi sao, sao vẫn không đi học?

Buổi tối, trong phòng tự học. Phương Mộc lơ đãng lật giở một cuốn sách trước mặt, Đặng Lâm Nguyệt ngồi yên lặng bên cạnh, cô đang dịch một bài viết tiếng Anh, tốc độ rất nhanh, thỉnh thoảng ấn nút vào chiếc kim từ điển trước mặt khẽ đọc một câu.

"Thực sự học không vào." Phương Mộc ngẩng đầu, mắt nhìn quanh phòng học một lượt, đột nhiên như nhớ đến điều gì đó, nhìn ra cửa phòng học, không có ai.

Hừ, anh chàng này coi như biết giữ chữ tín.

Buổi chiều Thái Vĩ đến tìm Phương Mộc, trước tiên là cười hi hi trêu đùa Phương Mộc, nào là số đào hoa, nào là anh hùng cứu mỹ nhân. Phương Mộc biết anh ta muốn ám chỉ việc của Đặng Lâm Nguyệt, nghĩ thầm hành tung của cậu và Đặng Lâm Nguyệt quả thật không thể thoát khỏi đôi mắt của anh chàng này, không chừng, bữa cơm tối qua, Thái Vĩ đi theo ngay ở đằng sau.

Thái Vĩ trêu chọc đã rồi, bèn nghiêm túc nói, Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt ở cùng nhau, hai người đều có thể sẽ là mục tiêu của hung thủ, cho nên phải bảo vệ họ từng giờ từng phút. Phương Mộc cố gắng lên, nói nếu Thái Vĩ làm như vậy thật, đừng trách cậu trở mặt. Thái Vĩ ra sức thuyết phục, Phương Mộc vẫn không đồng ý, cũng đành phải bỏ cuộc. Nhưng anh vẫn kiên trì dưới tiền đề "Không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt", tăng cường bảo vệ. Phương Mộc chú ý đến khi anh tìm cụm từ "cuộc sống bình thường", trong ánh mắt tràn ngập sự chế giễu, bất giác vừa bực bội lại vừa buồn cười.

Phương Mộc đứng dậy, Đặng Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn cậu bằng ánh mắt dò hỏi, Phương Mộc dùng đưa bao thuốc đang cầm trên tay, Đặng Lâm Nguyệt bất lực gật đầu, trong ánh mắt mang theo cái nhìn chê trách.

Đứng ở hành lang, Phương Mộc châm một điếu thuốc, nhìn sang hai bên, có một người ở cuối hành lang chỗ bậc thềm cầu thang vừa mới lộ ra một ít đầu, giờ đã không nhìn thấy nữa. Mặc dù chỉ thoáng lướt nhìn, Phương Mộc nhận ra ngay đó là một cảnh sát cấp dưới của Thái Vĩ.

Hừ, anh chàng này vẫn cho người theo dõi mình. Phương Mộc bất lực lắc đầu, dựa người vào tường lặng lẽ hút thuốc. Hút được phân nửa cậu nhìn thấy ở chiều nghỉ bậc cầu thang tối thui, ở đó không hề có tiếng động, nhưng có thể khẳng định rằng người cảnh sát vẫn ở đó. Phương Mộc nghĩ một lát đột nhiên thấy hứng thú, cậu nhìn đồng hồ 7h26', tiết học thứ 10 chuẩn bị tan rồi.

Cách đó không xa có một lớp học đèn sáng trưng, có thể thấp thoáng nghe thấy có người đang giảng bài.

Cậu đã quyết định xong, quay người tiến vào phòng tự học, bước nhanh đến bên cạnh Đặng Lâm Nguyệt khẽ nói: "Thu dọn đồ!"

Đặng Lâm Nguyệt nhìn cậu đầy băn khoăn. Khóe mép Phương Mộc lộ ra một nụ cười thần bí, "Có cảnh sát đang theo dõi chúng ta, hãy đùa với họ một chút."

Đặng Lâm Nguyệt bỗng chốc hưng phấn hẳn lên, cô vội vàng thu dọn cặp sách, mặc áo khoác, vừa căng thẳng vừa mong ngóng hỏi Phương Mộc: "Chúng ta phải làm thế nào?"

Phương Mộc ra hiệu cho cô cứ ngồi xuống ghế, chỉnh di động sang chế độ rung. Mấy phút sau, tiếng chuông tan học đột ngột vang lên. Phương Mộc tự đếm nhẩm trong lòng, sau 10 giây bèn kéo Đặng Lâm Nguyệt, "Đi thôi!"

Hai người nhanh chóng rời khỏi phòng tự học, trong khoảnh khắc bước ra khỏi cửa, Phương Mộc liếc mắt nhìn về phía một đầu của hành lang, người cảnh sát đó quả nhiên đang đứng ở đó.

Cậu kéo Đặng Lâm Nguyệt đi về phía phòng học vừa mới tan, đây là một phòng học có thể chứa gần 100 người, từng đoàn sinh viên đang chen chúc bước ra ngoài như ong vỡ tổ, trong hành lang bỗng chốc chật kín sinh viên.

Phương Mộc và Đặng Lâm Nguyệt trà trộn vào đoàn người, khi đi qua cửa phòng liền chui ngay vào phòng học, Phương Mộc vừa kéo tay Đặng Lâm Nguyệt đi về hàng ghế phía sau, lấy di động bấm số máy của Đặng Lâm Nguyệt. Họ ngồi xuống hàng ghế cuối cùng của phòng học, mở cửa sau phòng học, thận trọng thò đầu ra xem, người cảnh sát đó quả thực đang bị mắc kẹt giữa đám sinh viên vừa tan học, nghển cổ tìm kiếm khắp nơi. Đặng Lâm Nguyệt kéo tay Phương Mộc, giơ chiếc điện thoại đang rung lên khẽ hỏi: "Làm thế nào?"

"Nghe đi, sau đó cứ giữ nguyên trạng thái đang gọi." Nói xong, Phương Mộc nhìn hướng đi của cảnh sát, đó là hướng tiến về phía cửa sau của tòa giảng đường.

Cậu quay đầu lại nói với Đặng Lâm Nguyệt: "Đi thôi, hai người mục tiêu quá lớn, tách ra đi, em đi hướng này", cậu chỉ vào hướng đi ngược lại của người cảnh sát đó, "Em xuống tầng 1 trước, nghe theo lệnh của anh."

"Được". Đặng Lâm Nguyệt kích động đến nỗi toàn thân run rẩy, cầm chắc điện thoại, quay người bước đi.

Phương Mộc bước vội theo hướng đi của người cảnh sát. Người cảnh sát luôn tìm kiếm ở phía trước, cũng không ngờ đối tượng ở ngay phía sau. Phương Mộc thận trọng nấp sau lưng các sinh viên, luôn giữ khoảng cách khoảng 5 mét với anh ta.

Anh cảnh sát vừa đi vừa rút điện thoại ra, Phương Mộc lén đến gần, dỏng tai lên lắng nghe.

"... Không thấy đâu nữa... Anh ở tầng mấy... tầng 6? Tôi đi ra cửa sau, anh canh ở cửa trước nhé, nhanh lên!"

Quả đúng như vậy. Phương Mộc cười, bước chậm lại, đưa di động lên sát bên tai.

"Em đi đến đâu rồi?"

"Tầng 1, còn anh?" Đặng Lâm Nguyệt thờ dốc, nhưng nghe có vẻ vừa căng thẳng vừa hưng phấn.

"Em mau ra cửa chính, cố gắng ra khỏi tòa giảng đường trước khi cảnh sát đến."

"Được, thế sau đó thì sao?"

Phương Mộc trầm ngâm một lát, "Tập hợp ở khu tầng ngầm, giữ máy nhé."

Phương Mộc đi theo người cảnh sát đó xuống dưới tầng một, sinh viên ra vào cửa sau rất thưa thớt. Người cảnh sát đó chạy đến cửa nhìn xung quanh, rồi lại trở lại tòa lầu, đến thẳng phòng bảo vệ dò hỏi gì đó với nhân viên trực ban, nhân viên trực ban liên tục lắc đầu. Người cảnh sát lại chạy ra cửa đứng nguyên ở vị trí cũ, nhìn chăm chăm vào từng người đi qua mình.

Phương Mộc trốn ở một góc, nghĩ một lát, nhấc máy điện thoại lên nói nhỏ: "Anh tạm tắt máy, lát nữa gọi lại cho em."

"Vâng, anh phải cẩn thận đấy. Hi hi."

Phương Mộc tắt máy, rồi gọi điện thoại đến số tổng đài trường Đại học J, sau khi hỏi được số điện thoại của phòng thường trực ở cổng sau tòa giảng, lại ấn số máy đó.

"Alô, có phải phòng thường trực đó không? Tôi là người của tổ chuyên án, ở cửa sau có một người cảnh sát, đúng rồi, hãy gọi anh ta đến nghe điện thoại." Phương Mộc nhìn thấy nhân viên phòng trực ban vội vàng chạy ra khỏi phòng thường trực, vẫy vẫy tay với người cảnh sát.

"Đồng chí, điện thoại của anh!" Người cảnh sát đó rất ngạc nhiên, nhưng vẫn bước nhanh vào phòng bảo vệ.

Phương Mộc cười thầm, gác máy, bước đến, cúi người khom lưng khi đi qua phía dưới cửa sổ phòng thường trực, bước ra ngoài tòa giảng đường.

Khu tầng ngầm nằm ở phía đông bắc trường Đại học J. Khi trường đại học mở rộng xây dựng, đội thi công vô tình phát hiện ra tòa kiến trúc dưới tầng ngầm này, sau đó tìm chuyên gia đến khảo sát hiện trường, giám định rằng đây là nhà ngục ngầm trong thời kỳ Quốc dân đảng. Nhà ngục gồm hai tầng, toàn bộ được tạo thành bằng xi măng, tầng trên có tám phòng giam, một nửa tầng lộ lên trên mặt đất, tầng dưới là hai bể xi măng, chuyên gia nói đó là thủy lao. Do đây là di tích lịch sử, cho nên trường Đại học J không xâm phạm đến nó, sau khi bàn bạc với thành phố giữ nguyên dạng, hiện giờ tầng ngầm dùng để cất giữ những bàn ghế cũ. Khoảng thời gian trước, bên cảnh sát còn định lắp thiết bị theo dõi ở phòng giam số 6, nhưng sau đó, để giảm bớt nhân lực, đã khóa chặt khu tầng ngầm.

Phương Mộc thở dốc, chạy vội đến gần khu vực tầng ngầm, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Đặng Lâm Nguyệt đâu cả, cậu lo lắng, vội vàng gọi điện thoại.

Điện thoại nhanh chóng kể nối, Đặng Lâm Nguyệt cũng thở dồn dập, có thể nghe thấy tiếng gió vù vù trong điện thoại.

"Anh cũng thoát thân được rồi à?"

"Rốt cuộc là có chuyện gì, cậu có thể nói rõ với mình được không?" Mạnh Phàm Triết rệu rã lắc đầu: "Mình không biết, gần đây mình rất không ổn, mình thường quên mình đã làm những gì, rất nhiều đồ trong phòng mình đều không biết mình đã cầm về khi nào." Phương Mộc nghĩ một lát, "Cậu có cần đi khám bác sĩ không?"

Mạnh Phàm Triết liên tục lắc đầu, "Không cần, không cần, không cần", cậu ta dường như lăm bắm với chính mình: "Mình sẽ khá lên, mình

biết mình chắc chắn sẽ ổn thôi... mình sẽ không trông chờ vào bất cứ ai..." Cậu ta cứ lăm bắm đi lăm bắm lại mãi, xem ra chẳng có chút lòng tin gì cả. Phương Mộc lặng lẽ nhìn cậu ta, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Mạnh Phàm Triết đột nhiên đứng thẳng người nói với Phương Mộc: "Mình, mình về đây, cậu", cậu ta sụp mắt xuống, "Giữ bí mật cho mình được không?"

"Được. Nhưng, mình vẫn kiến nghị cậu nên đi khám bác sĩ."

"Ừm, được, nếu như mình thấy cần thiết, mình sẽ đi. Tạm biệt!" Cậu ta liền cất bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng vệ sinh, lảo đảo trở về phòng. Trong nhà vệ sinh bỗng chốc khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy cuồn cuộn trong đường ống và tiếng tắc te của đèn neon. Phương Mộc đứng yên tại chỗ, một lúc lâu không hề nhúc nhích, cậu nhìn bồn rửa sạch sẽ, lại nhìn vào chiếc thùng nhựa đó, đột nhiên cảm thấy Mạnh Phàm Triết tối hôm nay thực quá xa lạ. Còn xa lạ hơn lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy.

Chương 21: 3+1+3

Sáng sớm hôm sau, Phương Mộc đến gõ cửa phòng Mạnh Phàm Triết. Gõ liên mười mấy cái không thấy tiếng trả lời, Phương Mộc ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ nhỏ, phía trên cửa không có ánh đèn, không biết Mạnh Phàm Triết đã đi ra ngoài hay là không muốn mở cửa.

Suốt cả một ngày, trong tâm trí của Phương Mộc là hình ảnh Mạnh Phàm Triết, khuôn mặt trắng nhợt và đôi mắt sâu thăm thẳm của cậu ta luôn hiển hiện trước mắt Phương Mộc.

Những nhà khoa học hành vi của FPI đã từng đưa ra một lý luận như sau: Nếu như một người trong lúc nhỏ có những hành vi như sau hoặc là đồng thời xuất hiện cả hai loại trong đó, người này sau khi trưởng thành, khả năng phạm tội sẽ tương đối lớn: Đến độ tuổi nhất định

nào đó vẫn dãi dầm; phóng hỏa, ngược đãi những con vật nhỏ hay những đứa trẻ nhỏ hơn nó. Nguyên nhân là do khả năng tự khống chế của những người này khá kém, tâm lý phản xã hội lại khá mạnh. Mà đứng từ góc độ tâm lý học, hành vi ngược đãi động vật luôn luôn xuất phát từ sự bất lực trong hiện thực và cảm giác lo lắng vì mất đi sự khống chế.

Rốt cuộc Mạnh Phàm Triết cảm thấy bất lực đối với cái gì, và cảm thấy mất đi sự khống chế đối với cái gì?

Một câu hỏi khác, tiếp sau đây cậu ta sẽ làm gì? Mạnh Phàm Triết là một người yếu ớt, nhưng tính tình ôn hòa, lương thiện. Xé nát bướm một con mèo đang còn sống, rồi lại nuốt nó vào bụng, dù thế nào cũng không có vẻ như là hành động mà cậu ta có thể làm được. Từ tình hình tối hôm qua, có thể nhận thấy, lúc Mạnh Phàm Triết giết hại Tom, rõ ràng đang ở trong trạng thái ý thức mơ hồ.

Rốt cuộc là thứ gì đã khiến Mạnh Phàm Triết lún sâu vào tình trạng trở ngại tinh thần đến như vậy?

"Tom... bọn họ đều ghét nó... mình cũng không thể... dựa vào nó được nữa..."

Dựa vào?

Nếu như nói Mạnh Phàm Triết đang dựa vào Tom, một người có thể có được sự bảo vệ hay an ủi gì từ một con mèo đây?

Chuột? Phương Mộc biết Mạnh Phàm Triết sợ điểm danh, có lẽ cậu ấy còn sợ chuột.

Nuôi một con mèo, khiến cho trong tiềm thức mình cảm nhận được mình đang được bảo vệ, rõ ràng ở một mức độ nào đó có thể tiêu trừ nỗi sợ hãi đối với chuột.

Vấn đề là, hậu quả trực tiếp của cách làm này là khiến cho bản thân nảy sinh sự dựa dẫm đối với loại "bảo vệ" này, một khi loại "bảo vệ" này biến mất, cậu ta không những không tiêu trừ được tâm lý sợ chuột, ngược lại rất có thể còn gia tăng.

Nếu sự suy đoán ở trên được thành lập, vậy thì việc Mạnh Phàm Triết giết chết Tom mà mình yêu quý (cũng có thể coi là người bảo vệ), thì lại có mùi vị như dốc túi đánh một canh bạc cuối cùng, quyết một phen sống mái.

Nếu như một người có suy nghĩ như vậy, thì anh ta rất nguy hiểm.

Phương Mộc giữ mãi trạng thái miên man này đến tận phòng tự học buổi tối. Đặng Lâm Nguyệt sau khi bị Phương Mộc thờ ơ gần cả buổi tối, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Anh đang suy nghĩ gì vậy?"

"Ờ, không có gì!" Phương Mộc cũng nhận ra thái độ của mình không được bình thường, cười tỏ vẻ hối lỗi với Đặng Lâm Nguyệt, cô không cười, cúi đầu tiếp tục đọc sách. Một lúc sau mới hỏi: "Anh đang nghĩ đến cô ấy phải không?"

"Ai cơ?" Phương Mộc bỗng chốc không kịp phản ứng, trong lòng rất bồn chồn, tại sao cô ấy lại quen với Mạnh Phàm Triết[24].

[24] Trong tiếng Trung, chữ anh ấy và cô ấy có phát âm giống y như nhau, nên nếu không hiểu rõ ý nhau, sẽ không biết đối phương nhắc đến anh ấy hay cô ấy.

"Chính là... cô gái mà anh vẫn giữ ở trong tim." Phương Mộc ngẩn người một lát, bất lực lắc đầu, "Em đừng nghĩ nhiều!" Đặng Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn vào mắt Phương Mộc, rõ ràng cô không hề tin lời Phương Mộc. "Anh nói với em về cô ấy được không?"

"Không!" Phương Mộc từ chối thẳng thừng.

Thời gian còn lại, Đặng Lâm Nguyệt không hề nói thêm câu nào với Phương Mộc, khi Phương Mộc đưa cô về ký túc xá, cô cũng không yêu cầu Phương Mộc ôm cô hay hôn cô rồi hãy đi giống như mọi khi, chỉ đơn giản nói một câu: "Em lên lầu đây", rồi bỏ Phương Mộc một mình ở dưới khu ký túc xá nữ, một mình đi lên lầu.

Phương Mộc rất bất lực, đành phải quay người bước đi, sau khi đi mấy chục mét liền quay đầu lại nhìn, lại thấy Đặng Lâm Nguyệt đứng ở

trước cổng ký túc xá nữ sinh đang nhìn theo cậu.

Phương Mộc quay người đi về phía Đặng Lâm Nguyệt, vừa đi được mấy bước thì Đặng Lâm Nguyệt quay người bước từng bước lên lầu. Phương Mộc do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định đi đến dưới lầu ký túc xá đợi mười mấy phút, thấy lần này Đặng Lâm Nguyệt không có ý định quay lại, lắc đầu quay về.

Yêu đương, là như thế này sao?

Khi trở về khu ký túc xá, Phương Mộc đến phòng Mạnh Phàm Triết trước. Mặc dù nhìn từ ngoài cửa sổ vào có thể thấy trong phòng không bật đèn, nhưng Phương Mộc vẫn gõ cửa phòng cậu ta. Quả đúng như dự liệu, không có tiếng trả lời.

Hôm nay, Phương Mộc đã hỏi Trâu Đoàn Kết, Mạnh Phàm Triết vẫn không đi học, cũng không có ai nhìn thấy cậu ấy.

Đỗ Ninh đang ở trong phòng, thật đáng ngạc nhiên là cậu không ngồi trước máy vi tính chơi CS, mà đang ngồi ngay ngắn trước bàn học, bộ dạng rất nghiêm túc.

"Cậu làm gì vậy?" Phương Mộc đã quen với bộ mặt tươi cười toe toét của Đỗ Ninh, bộ dạng này của Đỗ Ninh khiến Phương Mộc cảm thấy hơi buồn cười.

"Cậu có thời gian không?" Đỗ Ninh nghiêm nét mặt, "Tớ muốn nói chuyện với cậu."

"Nói gì?" Phương Mộc cảm thấy khó hiểu.

"Nói về chuyện cậu và Đặng Lâm Nguyệt."

Phương Mộc nhìn chăm chăm Đỗ Ninh vài giây, "Hiếu kỳ? Hay vì nguyên nhân nào khác?"

"Không phải!" Đỗ Ninh dừng lại một lát, "Xuất phát từ lập trường bạn bè."

Phương Mộc kéo ghế đến, ngồi xuống, châm một điếu thuốc, "Cậu muốn biết cái gì?"

"Cậu và Đặng Lâm Nguyệt... thực sự đang yêu nhau à?"

Phương Mộc do dự một lát, "... Coi như thế đi."

"Cái gì gọi là coi như thế đi?" Đỗ Ninh kéo ghế lại gần Phương Mộc, "Cậu thích cô ấy không?"

Phương Mộc hít mấy hơi thuốc, trầm mặc một lát nói: "Nói thực, tớ cũng không biết!"

Cậu thực sự không biết, mấy hôm trước, cái tên Đặng Lâm Nguyệt chỉ có nghĩa "người bị hại", thế nhưng, giờ đây cô ấy là "bạn gái" của mình. Mà quá trình này giống như một giấc mơ, thiếu cảm giác hiện thực, khiến người ta rơi vào trong đó mà không hề hay biết. Phương Mộc cảm thấy mình không phải là vừa mới nhận thức đến điều này, chỉ là mấy hôm nay, cậu luôn né tránh sự việc này.

Bởi vì cậu đã hơi quen rồi.

Quen với sự dịu dàng của người khác giới, lại kèm theo ánh mắt ngưỡng mộ.

Quen với việc có người tỉ mỉ quan tâm đến ăn uống nghỉ ngơi của mình.

Quen với việc bên cạnh mình có một cơ thể mềm mại thơm ngát.

Quen với những nụ hôn và vòng tay ôm ấp khiến người ta run rẩy.

Đỗ Ninh nhìn Phương Mộc thở dài, chậm rãi nói: "Thực ra, là anh em với nhau, tớ cũng rất ủng hộ cậu và Đặng Lâm Nguyệt thành một đôi. Hơn nữa tớ và Giao Giao cảm thấy hai người rất đẹp đôi, chỉ có điều các cậu tiến triển nhanh quá, đặc biệt lại chính vào lúc này, khiến tất cả bọn tớ đều cảm thấy rất bất ngờ." Cậu ngừng một lát, "Cậu có biết mọi người đã bàn tán chuyện này như thế nào không?"

Phương Mộc chợt phát hiện ra nguyên nhân khiến Đỗ Ninh trịnh trọng bàn luận với cậu về việc này, "Rất nhiều người nói, cậu nhân cơ hội Lưu Kiện Quân bị thương cướp bạn gái của cậu ấy."

Phương Mộc cười khan mấy tiếng, bản thân cậu bị người khác hiểu lầm đã không phải một hai lần nữa rồi, khi mới vào học, chẳng phải có người nói cậu là quái vật sao? Cậu không hề để ý.

"Cậu cũng nghĩ như vậy à?" Trầm mặc một lúc, Phương Mộc hỏi.

"Đương nhiên tớ không nghĩ thế! Tớ hiểu rất rõ cậu là người như thế nào". Đỗ Ninh lập tức nói: "Nhưng tớ cũng vẫn không biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào?" Phương Mộc rất không muốn tiếp tục đề tài này với Đỗ Ninh, nhưng nhìn ánh mắt cương quyết của Đỗ Ninh, cuối cùng kể hết mọi chuyện về Đặng Lâm Nguyệt và Lưu Kiện Quân cho Đỗ Ninh nghe.

Đỗ Ninh nghe xong, một lúc lâu không nói gì, khi Phương Mộc châm điếu thuốc thứ năm, Đỗ Ninh đột nhiên đứng dậy, đặt mạnh tay lên vai Phương Mộc.

"Tớ ủng hộ cậu, người anh em", Đỗ Ninh lớn tiếng nói, "Cậu không sai, Đặng Lâm Nguyệt cũng không sai, nếu như có người bàn tán các cậu, tớ sẽ giúp cậu giải thích."

Phương Mộc đang định nói "Cũng không cần đâu", nhưng nhìn thấy bộ dạng đầy khí thế của anh chàng này, mỉm cười gật đầu.

Nửa đêm, Đỗ Ninh đã hoàn toàn yên tâm ngủ say, còn Phương Mộc thì trở mình liên tục, không tài nào chợp mắt được. Cuộc trò chuyện vừa rồi, đối với Đỗ Ninh mà nói có lẽ là một sự giải thích lý do đầy đủ, nhưng đối với Phương Mộc thì không hề giảm bớt những câu hỏi đối với chính mình. Mình thực sự yêu Đặng Lâm Nguyệt sao? Từ trước tới nay, Phương Mộc đều biết mình có một thứ năng lực này: Có thể nhìn xuyên thấu tâm lý của người khác. Rõ ràng Đặng Lâm Nguyệt thích mình, thế nhưng còn mình thì sao?

Bác sĩ cũng khó chữa được bệnh của chính mình, lúc này đây, cậu hiểu được hàm nghĩa của câu nói này. Cậu cảm thấy mình như một chiếc đèn pin, có thể chiếu sáng từng góc khuất trong bóng tối, nhưng lại không thể chiếu tới được chính mình.

"Có lẽ, chỉ là cần mà thôi."

Ông trời sắp xếp cho mỗi người một con đường. Có con đường bằng phẳng, có con đường gập ghềnh. Còn con đường của tôi, là một con đường đầy chông gai và những mối nguy hiểm. Con đường này có máu tươi, có quái vật, có ký ức, có thương cảm. Bầu bạn cùng tôi lại chỉ có những người đã mất và những lời nguyện như trong cõi mộng.

Mình đã đi một mình quá xa, quá mệt.

Trong lúc mơ màng Phương Mộc dần dần ngủ thiếp đi. Câu hỏi trong lòng cũng chưa có đáp án, thực ra có đáp án hay không cũng có gì quan trọng chứ?

Cậu chỉ biết, khi ở trong lòng Đặng Lâm Nguyệt, thực sự, rất ấm áp.

Thái Vĩ đến tìm Phương Mộc. Vừa bước vào cửa, anh đã nghiêng đầu nhìn Phương Mộc, "Hà hà, sắc mặt khá tốt đấy." Phương Mộc biết anh đang trêu chọc chuyện của Đặng Lâm Nguyệt, không thèm để ý đến anh, nhưng anh chàng này dạo này gây ghê quá, khoang mắt thâm đen, bộ dạng mất ngủ.

"Hôm nay sao không đi cùng đại tiểu thư lên lớp tự học?"

Bố mẹ Đặng Lâm Nguyệt đến trường thăm cô, buổi tối cùng đi ăn cơm. Cả một ngày Đặng Lâm Nguyệt đều ngẫm ra hiệu Phương Mộc đi cùng cô, hy vọng bố mẹ mình cũng có thể gặp được Phương Mộc. Phương Mộc không đồng ý, có lẽ ấn tượng về mẹ Đặng Lâm Nguyệt hôm đó quá tệ. Ngoài ra, nếu như đi, rõ ràng là có ý, chàng rể tương lai đến bái kiến bố mẹ vợ, đây là điều Phương Mộc không mong muốn chút nào.

"Thế nào, có phát hiện mới à?"

"Không có, chẳng có chút tiến triển gì", Thái Vĩ chẳng buồn khách khí nằm ngay lên giường Phương Mộc, "Chúng ta hiện nay chỉ biết ngồi đợi thôi, mẹ nó chứ, những ngày tháng này không biết bao giờ mới chấm dứt!"

Mấy hôm nay Phương Mộc đều suy nghĩ đến chuyện của Đặng Lâm Nguyệt và Mạnh Phạm Triết, không quan tâm chú ý nhiều tới vụ án. Nhìn thấy bộ dạng Thái Vĩ mệt mỏi rã rời, trong lòng cảm thấy hơi day dứt. Cậu giơ ra một bao thuốc Phù Dung Vương đưa cho Thái Vĩ, rồi lại pha cho anh một tách trà đặc.

Thái Vĩ cúi đầu ử rữ hút thuốc uống trà, sau khi trầm mặc một lúc, anh đột nhiên hỏi Phương Mộc: "Cậu cảm thấy đây là một người như thế nào?"

Phương Mộc ngẩn người, "Đặc điểm tâm lý và sinh lý của hắn chẳng phải tôi đã miêu tả tổng quát với anh rồi sao?"

"Ừ," Thái Vĩ gật gật đầu, "Có một câu tôi không biết có nên nói hay không?" Anh nhìn Phương Mộc vẻ thăm dò, "Tôi luôn cảm thấy cái người này... rất giống cậu."

Phương Mộc không lên tiếng, thực ra cậu cũng có thứ cảm giác này, hung thủ thiết kế mấy vụ án mạng đều là đang tiến hành khiêu chiến với Phương Mộc. Vậy thì người này có lẽ là hiểu biết rất nhiều về lĩnh vực tâm lý học tội phạm (ít nhất, chính hung thủ cũng tự cho là như vậy), hơn nữa, trong ngôi trường này, Phương Mộc chỉ biết có hai người giỏi về khắc họa tâm lý, nghĩ đến đây, tâm trạng Phương Mộc bất giác trở nên nặng nề.

Lẽ nào là giáo sư Kiều.

Không đâu, không đâu. Phương Mộc lập tức phủ nhận suy nghĩ của mình. Bất luận đứng từ góc độ nghề nghiệp hay nhân cách, giáo sư Kiều đều đáng được xưng là mẫu mực. Hơn nữa, trình độ của mình còn

thua xa giáo sư Kiều, ông không cần thiết phải khiêu chiến với mình. Hơn nữa, trong mấy vụ án này, hung thủ không những cần kỹ năng mà còn cần thể lực, rõ ràng giáo sư Kiều đã gần 60 tuổi, không thể làm được.

Đã gần 20 ngày kể từ khi xảy ra vụ án trước, hung thủ không hề có chút động tĩnh nào. Sự chờ đợi thế này đúng là một kiểu giày vò.

Bầu không khí trầm buồn dần dần lan tỏa giữa hai người như một đám khói vậy, nó chen ngang ở giữa, anh không nhìn rõ tôi, tôi không nhìn rõ anh.

Tương tự, cũng không nhìn rõ cái người đó.

Không biết bao lâu, Thái Vĩ đứng dậy, vươn vai cúi xuống nhìn đồng hồ.

"Gần 9 giờ rồi, tôi đi đến các trạm quan sát đây, cậu đi không?" Phương Mộc nghĩ, dù sao mình cũng không có việc gì, liền gật đầu.

Trọng điểm theo dõi của cảnh sát vẫn là khu ký túc xá nữ và những nơi mang số "6". Địa điểm quan sát không giống nhau, nhưng những người cảnh sát đang canh giữ lại có chung một trạng thái: vô cùng mệt mỏi, tính tình nóng nảy.

Tình hình trực chiến không phân biệt ngày đêm này đã kéo dài hơn một tháng rồi, nếu là ai thì cũng đều không thể chịu đựng nổi.

Đi đến mấy nơi đều là "tất cả bình thường". Nhìn thấy các anh em cấp dưới của mình ai nấy mặt mày xám xịt, nhưng vẫn kiên trì ở đúng cương vị của mình, Thái Vĩ cũng rất xót xa. Anh và Phương Mộc đi đến quán cơm trước cổng trường, gọi một ít cơm hộp cho mọi người ăn thêm. Phương Mộc nhìn mấy tờ tiền tội nghiệp trong ví anh, tự mình đến siêu thị mua hai cây thuốc lá.

Khi phát cơm hộp, những người cảnh sát đều vô cùng vui vẻ, sau khi đón lấy hộp cơm đều vội vàng đứng dựa vào tường hoặc ngồi xổm cúi đầu nhai ngấu nghiến. Những anh cảnh sát ăn uống nhồm nhoàm, ăn

vội vàng đồ ăn đã hơi nguội lạnh, thỉnh thoảng có người cầm vào sạn cũng vội vàng nuốt luôn. Các nữ cảnh sát túm vào một chỗ, thì thầm bàn tán về mùi vị thức ăn, chia sẻ cho nhau từng miếng thịt, miếng cá, sau khi ăn xong còn không quên lấy ra tờ giấy ăn thơm tho đưa cho các đồng sự nam đang chuẩn bị lấy ống tay lau miệng.

Chỉ có điều, mỗi người đều vừa ăn vừa nhìn chăm chăm vào từng người đi qua, mặc dù trò chuyện cũng vẫn dỏng tai lên nghe ngóng từng tiếng động khả nghi.

Nhìn thấy những người cảnh sát tiêu tụy nhếch nhác, nhưng lại cảnh giác từng giờ từng khắc như những người đi săn, trong lòng Phương Mộc bất giác nảy sinh sự kính trọng. Trong lúc chia thuốc, Phương Mộc cố ý đưa hai bao cho người cảnh sát đã bị cậu trêu chọc. Rõ ràng anh ta đã không để tâm đến hành động trêu chọc của Phương Mộc, vẫn mỉm cười nhìn cậu đầy cảm kích.

Nhìn thấy bộ dạng ăn uống ngẫu nhiên của những người cảnh sát, Phương Mộc cũng cảm thấy hơi đói, chia đôi hộp cơm với Thái Vĩ. Cậu kinh ngạc phát hiện ra, không ngờ cơm hộp lại ngon như thế, mặc dù là đứng dựa vào bức tường lạnh lẽo, mặc dù là hứng chịu cơn gió lạnh, nhai nuốt những hạt cơm không thật mới, cậu vẫn cảm thấy đây là bữa cơm ngon nhất trong thời gian này.

Sau khi ăn xong, Thái Vĩ lại dẫn Phương Mộc đến các trạm giám sát một vòng. Lúc kết thúc đã gần 11h30' đêm, trong trường đã không còn nhìn thấy bóng người, ánh đèn trong các khu ký túc xá lần lượt cũng đã tắt hết. Cả ngôi trường sau một ngày ồn ào huyên náo cũng đã trở lại trạng thái yên tĩnh, chỉ có cơn gió lạnh thổi càng lúc càng mạnh.

Phương Mộc và Thái Vĩ vội vàng bước đi trên đường không một bóng người, khi sắp đến chân khu ký túc xá, Thái Vĩ đột ngột dừng bước nhìn về phía sau.

"Sao vậy?" Phương Mộc nhìn theo hướng Thái Vĩ nhìn, ở gần đó chỉ có một ánh đèn đường mờ nhờ cô độc, con đường phía dưới được

chiếu sáng một mảnh, ngoài ra bị bao phủ bởi bóng đêm vô cùng tĩnh mịch.

"Không có gì!" Thái Vĩ nhú mày lại nhìn quanh một vòng, "Có lẽ là tôi nghe nhầm." Hai người, người đi trước, người đi sau bước vào khu ký túc xá, khi đi qua nhà vệ sinh ở tầng 1, Thái Vĩ đột nhiên ôm bụng nói: "Cậu lên trước đi, trong hộp cơm khi này có cá không được tươi, hình như tôi bị đau bụng." Phương Mộc gật đầu, "Chỗ tôi có Hoàng Liên Tố[25], lát nữa anh lên lấy nhé!" Nói xong, bèn nhắc chân bước lên cầu thang.

[25] Vị thuốc chủ trị: đau mắt nhiệt, đau bụng, tiêu chảy, kiết lỵ, kiện vị, trị viêm dạ dày và ruột.

Hành lang rất tĩnh mịch, thỉnh thoảng có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng nước chảy từ xa vọng lại. Đi bộ suốt buổi tối, Phương Mộc cảm thấy đùi hơi mỏi, cậu chậm rãi bước từng bậc thang, lắng nghe tiếng bước chân của mình.

Đột nhiên, cậu nghe thấy tiếng bước chân không phải của mình.

Tiếng bước chân đó ở ngay gần mình, tiếng bước chân đó không nhanh không chậm, nghe có vẻ dờn dờn như hơi lơ đãng. Phương Mộc dừng bước ở phần chiếu nghỉ ở tầng 2, nghiêng tai nghe ngóng. Bước chân đó cũng lập tức biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

Phương Mộc nín thở đứng im, lồng ngực thở phập phồng, mấy giây sau cậu lại di chuyển đôi chân, từ từ bước lên bậc cầu thang.

Quả nhiên, bước chân đó lại xuất hiện.

Phương Mộc vừa đi vừa nhìn xuống dọc theo tay vịn cầu thang. Ở giữa tầng 1 và tầng 2 có một bóng người kéo dài đang từ từ đi lên.

Phương Mộc cảm thấy lông mao toàn thân dần dần dựng đứng. Cậu không kịp nghĩ nhiều, nhón chân bước vội lên tầng 3. Khi bước đến phòng 313, cậu lưỡng lự một lát, không mở cửa phòng mà đi về hướng

phía bên kia của hành lang. Ở cạnh phòng 320 có một bức tường nhô ra vừa vặn có thể nấp được một người. Khi đi qua phòng 318, có mấy mảnh kính vỡ bị dòn thành đồng ở trước cửa, có lẽ kính trong phòng bị vỡ, vứt ra ngoài để công nhân vệ sinh thu dọn. Phương Mộc tiện tay nhặt một miếng khá to, bước nhanh đến cạnh bức tường. Để miếng kính dựa vào cạnh cửa phòng 321, để chiếu đúng vào phía bên kia hành lang, còn mình nấp ngay sau bức tường nhô ra, vừa để quan sát hành lang qua mảnh gương, vừa không cần thò đầu ra.

Mấy giây sau, trong gương xuất hiện một bóng người lơ mờ.

Anh ta bước chậm rãi, cao khoảng 1m75, rất gầy, một tay đút vào túi áo, một tay đang vung vẩy. Không biết tại sao, Phương Mộc cảm thấy người này rất quen.

Người đó đi càng lúc càng gần, đột nhiên đứng lại, Phương Mộc đoán vị trí anh ta đứng chính là phòng 313.

Người đó đứng ở trước cửa vài giây, đột nhiên giơ tay ra sờ vào cánh cửa.

Anh ta đang làm gì? Tấm gương lơ mờ khiến Phương Mộc không thể không cố gắng mở to đôi mắt nhưng vẫn không nhìn rõ được. Nhân lúc anh ta đang sờ trên cánh cửa, Phương Mộc vội vàng thò đầu ra xem.

Là Mạnh Phàm Triết.

Phương Mộc thở phào, bước ra khỏi bức tường.

"Này, là cậu à?"

Mạnh Phàm Triết quay người, ngấn người nhìn cậu. Phương Mộc giật nảy mình, chỉ mấy ngày không gặp, Mạnh Phàm Triết đã lại tiêu tụy đi rất nhiều. Khoang mắt thâm đen, hai má trũng xuống, mái tóc rối bời dựng đứng trên đầu, có lẽ đã rất lâu chưa gội.

Ánh mắt Phương Mộc nhìn vào bàn tay cậu ta vừa mới sờ trên cánh cửa, trong mấy ngón tay dài đang kẹp một chiếc bút.

Phương Mộc bèn nghĩ ngay đến ngôi sao năm cánh trên cửa.

"Cậu đang làm gì vậy?" Phương Mộc dừng bước, Mạnh Phàm Triết dường như không nghe thấy, hai mắt đờ đẫn nhìn Phương Mộc, Phương Mộc thận trọng bước lên một bước, "Mạnh Phàm Triết, cậu đang làm gì vậy?"

Bỗng chốc Phương Mộc nhìn thấy đôi mắt u ám của Mạnh Phàm Triết đột nhiên trở nên điên dại hung ác, các cơ trên mặt đều rúm ró cả lại, cậu ta há miệng lộ ra hàm răng trắng ớn. Đồng thời phát ra một thứ âm thanh chỉ loài dã thú mới có.

"A!!!"

Phương Mộc hoảng sợ lùi lại mấy bước, còn chưa kịp mở miệng đã thấy Mạnh Phàm Triết rút bàn tay vẫn đút ở trong túi áo ra, trong tay cầm một chiếc dao rọc giấy lớn. Đẩy mạnh ngón tay cái, một lưỡi dao sắc lạnh lộ ra khỏi cán dao rọc giấy. Cậu ta cầm dao, trong miệng lẩm bẩm gì đó nghe không rõ, bước từng bước tiến đến gần Phương Mộc, rồi đột nhiên, vung tay một cái, dưới ánh đèn, con dao rọc giấy tạo nên một luồng ánh sáng chói mắt, lao thẳng tới Phương Mộc.

Phương Mộc nhảy lùi về phía sau, cảm giác như lưỡi dao vừa sượt qua đầu mũi mình, roạt một tiếng, chiếc áo khoác bị rách một vết dài.

"Cậu điên rồi à, Mạnh Phàm Triết!" Phương Mộc vừa lùi lại, vừa hét lớn, "Hãy nhìn kỹ đi, mình là Phương Mộc!"

Lời nói của Phương Mộc không có chút tác dụng gì, Mạnh Phàm Triết phát đầu bị trượt, lại vung dao đến, lần này nhắm thẳng vào cổ Phương Mộc. Phương Mộc vội vàng khom lưng, cùng lúc tránh được lưỡi dao, nhảy phắt ra sau lưng Mạnh Phàm Triết, đá mạnh một cái vào đầu gối cậu ta.

Mạnh Phàm Triết quỳ sụp xuống đất. Phương Mộc định lao lên ấn chặt cậu ta, nhưng động tác của Mạnh Phàm Triết còn nhanh hơn, không

chờ đứng dậy lại vung dao tới. Phương Mộc vội rút người lại, nhưng chậm một bước, ngón tay bị lưỡi dao lướt qua, máu tươi lập tức trào ra.

Mạnh Phàm Triết đứng dậy, trong miệng khẽ gầm mấy tiếng "U...u", từng bước từng bước tiến lại gần Phương Mộc, ánh đèn trên trần soi thẳng xuống, Mạnh Phàm Triết đang cắn chặt hai hàm răng, bên mép toàn là bọt trắng, không khác gì một con dã thú đang nổi điên. Phương Mộc bóp chặt ngón tay đang chảy máu, vội bước lùi về phía sau, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ phía sau truyền tới.

Phương Mộc quay người, nhìn thấy Thái Vĩ đang chạy ra từ phía đầu bên kia hành lang tối om, vừa chạy vừa sờ tay vào thắt lưng.

Trong nháy mắt, Thái Vĩ đã chạy đến bên Phương Mộc, nét mặt anh vô cùng căng thẳng, kéo Phương Mộc ra phía sau mình. Đồng thời giơ súng trong tay lên, "Cậu không sao chứ?" không đợi Phương Mộc trả lời, Thái Vĩ đã hét lớn với Mạnh Phàm Triết: "Bỏ dao xuống, tôi là cảnh sát!"

Mạnh Phàm Triết vẫn không mấy may xúc động, cậu ta dường như không hề nhìn thấy Thái Vĩ, nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, bước từng bước lại gần.

Thái Vĩ lên nòng súng kêu "rắc" một tiếng, "Bỏ dao xuống, không tôi bắn!" Phương Mộc vội giữ Thái Vĩ lại, "Đừng bắn, cậu ấy là bạn học của tôi!"

Thái Vĩ nhìn gườm gườm vào Mạnh Phàm Triết, hạ búa đập vào vị trí cũ, nhét vào trong vỏ đựng súng, đồng thời giạng chân ra đứng tấn, nghiêm mặt chờ đợi.

Mấy cánh cửa phòng ký túc xá mở ra, mấy sinh viên nghe thấy tiếng động mặc áo may ô thò đầu nhìn ra ngoài, chứng kiến cái màn căng thẳng đến nghẹt thở này, kêu lên một tiếng kinh hãi rồi rút đầu lại, ghé mắt qua khe cửa để quan sát hành lang.

Đỗ Ninh cũng ra, cậu ngăn người mất mấy giây, không biết làm gì, bèn quay về lấy một cây gậy lau sàn chạy ra, sau khi sợ hãi đứng cạnh Phương Mộc, bèn run rẩy nói: "Mạnh Phàm Triết, cậu đừng làm bừa!"

Mạnh Phàm Triết lúc này phát ra một tiếng gầm nho nhỏ, giơ cao dao lao đến. Thái Vĩ nhảy phắt lên trước, nhắm chuẩn, nắm chặt bàn tay cầm con dao của Mạnh Phàm Triết, cổ tay bị lật lên, vốn tưởng Mạnh Phàm Triết đau đớn mà bỏ dao xuống, không ngờ Mạnh Phàm Triết không buông tay mà phải thêm một cú đòn vào đầu gối, con dao rọc giấy mới rơi xuống đất. Thái Vĩ thò tay ra phía sau túm chặt cổ áo Mạnh Phàm Triết, hất mạnh về phía trước, Mạnh Phàm Triết đập vào tường rồi ngã vật xuống đất, đau đớn đến nỗi co rúm lại.

Thái Vĩ bước nhanh đến, lật Mạnh Phàm Triết lại, lấy đầu gối giữ chặt phần lưng cậu ta, đồng thời lấy còng tay, còng hai tay Mạnh Phàm Triết ra phía sau lưng. Thái Vĩ lấy máy di động ra, sau khi kết nối, nói một câu đơn giản: "Phòng 313, khu ký túc xá 5 Nam Phạm, mau đến đây!"

Sau khi gác máy, anh quay sang hỏi Phương Mộc: "Chuyện gì vậy, đây là ai, tại sao cậu ta lại muốn giết cậu?"

Phương Mộc không hề có phản ứng trước những câu hỏi của Thái Vĩ, cậu chỉ ngăn người nhìn Mạnh Phàm Triết đang thở dốc và rên rỉ ở dưới đất, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ: Tại sao?

Trong hành lang đã trở nên vô cùng ồn ào, nhốn nháo, hầu như tất cả sinh viên đều chạy đến xem, có mấy người kêu lên kinh ngạc: "Đây chẳng phải là Mạnh Phàm Triết sao, sao vậy?"

Đột nhiên, Phương Mộc lao đến, quỳ xuống trước mặt Mạnh Phàm Triết, hét lớn: "Cậu nghe thấy mình nói không? Rốt cuộc cậu sao vậy?"

Mạnh Phàm Triết nhắm mắt, chỉ thở dốc, không có chút phản ứng nào.

Phương Mộc thả bàn tay vẫn ấn chặt từ nãy đến giờ, lắc mạnh bả vai Mạnh Phàm Triết, "Cậu nói đi chứ, Mạnh Phàm Triết, rốt cuộc là có chuyện gì? Vì sao lại muốn giết mình?"

Đôi mắt Mạnh Phàm Triết bỗng chốc mở trừng trừng, ánh mắt hoảng loạn hung dữ một lần nữa lại xuất hiện trong mắt cậu ta, cậu ta ra sức ngẩng đầu lao đến căn Phòng Mộc,

Phương Mộc ngã ngồi về phía sau, Thái Vĩ đi lên trước đập vào mặt Mạnh Phàm Triết một cái, "Mày cẩn thận một chút!"

Phương Mộc không kịp đứng dậy, lấy tay ôm chặt chân Thái Vĩ, "Đừng đánh cậu ấy, chuyện này chắc chắn có vấn đề, bình thường cậu ấy không như thế này đâu..."

Miệng Mạnh Phàm Triết bị đá rách toác, máu tươi chảy ra lẫn cả với cát bụi trên mặt, trông vô cùng nhớp nháp. Vết thương Phương Mộc vừa mới ấn chặt cũng nứt toác, máu chảy theo ngón tay rơi xuống đất, nhanh chóng tạo thành một vũng nhỏ. Đỗ Ninh nhìn thấy tay Phương Mộc đang chảy máu, vội vàng kéo cậu, "Mau về phòng, mình lấy băng y tế băng vết thương cho cậu." Đầu óc Phương Mộc hoàn toàn trống rỗng, mặc cho Đỗ Ninh kéo cậu đi về phòng 313, khi đi đến cửa, đột nhiên Phương Mộc nghĩ đến vừa rồi Mạnh Phàm Triết vẽ gì đó trên cửa, vội vàng vùng khỏi tay Đỗ Ninh, tìm kiếm thật kỹ trên cửa.

Trên cửa trắng tinh không có gì cả, Phương Mộc sau khi lướt qua một lượt, bắt đầu quan sát tỉ mỉ. Đột nhiên, ánh mắt cậu dừng lại tấm biển trên cửa.

Trên tấm biển, "3", "1", "3" giữa ba số này, bị một chiếc bút mực đen viết thêm hai dấu "+", $3+1+3$... Phương Mộc lăm bẫm, cảm giác bỗng chốc toàn thân lạnh toát.

Thái Vĩ thấy Phương Mộc đứng bất động ở cửa, chỉ vào Mạnh Phàm Triết vẫn đang ngơ ngậy, nói với hai sinh viên: "Giúp tôi trông cậu ta", bèn bước đến hỏi Phương Mộc: "Sao thế?"

Phương Mộc không trả lời, mắt mở trừng trừng, ngăn người nhìn biển số phòng. Thái Vĩ nhìn theo ánh mắt cậu, một lúc sau, Phương Mộc nghe thấy hơi thở gấp gáp của Thái Vĩ. Cậu quay đầu ra nhìn Thái Vĩ, thấy anh đang nhìn chăm chăm vào biển số phòng, Thái Vĩ không nén nổi sự hưng phấn. Đúng lúc đó, những người cảnh sát cũng vừa đến, có người cảnh sát lớn tiếng hỏi Thái Vĩ: "Đội trưởng, tình hình thế nào? Thảm vẫn ở đây hay đưa về Sở?"

Thái Vĩ vẫy vẫy tay, "Tất cả lại đây, lại cả đây!"

Những người cảnh sát đều chạy đến, Thái Vĩ bèn chỉ vào biển số phòng, giọng nói thoáng run rẩy: "Các anh em, bắt được rồi. Chính là cậu ta!"

Những người cảnh sát đều hướng ánh mắt về tấm biển số phòng, sau vài giây yên lặng, đột nhiên bùng lên những tiếng reo hò. Những người cảnh sát nhảy tưng tưng, cố ý xô đẩy nhau, một nữ cảnh sát tiến đến ôm chặt Thái Vĩ.

Phương Mộc bị kẹp giữa những người cảnh sát đang vui mừng hớn hở này, bị họ xô đẩy lắc la lắc lư. Nhưng trên mặt cậu không có lấy một nụ cười, chỉ ngăn người nhìn biển số phòng, trong óc vẫn hiện lên hai chữ đó: Tại sao?

"Được rồi, được rồi!" Thái Vĩ huơ huơ tay ra hiệu mọi người yên lặng, trầm giọng nói: "Tất cả mọi người bắt đầu làm việc!"

Những người cảnh sát thừa một tiếng vang dội, ai vào việc nấy. Gọi thêm chi viện, phong tỏa hiện trường, đối chiếu thân phận của nghi phạm... Đám người trong hành lang bị bắt phải giải tán, chỉ còn Mạnh Phạm Triết vẫn nằm dưới đất và Phương Mộc đang còn ngăn người trước cửa phòng.

Hai người cảnh sát nhắc Mạnh Phạm Triết dậy, mỗi người giữ chặt một cánh tay kéo xuống dưới lầu, Phương Mộc chạy đuổi theo liền bị Thái Vĩ chặn lại.

"Cậu hãy đến bệnh viện trước đi, vết thương của cậu hình như khá sâu đấy".

"Không cần!" Phương Mộc khẩn thiết nói: "Tôi phải nói chuyện với cậu ấy, tôi cảm giác có chuyện gì đó không ổn."

Thái Vĩ hình như không được vui, "Có gì không ổn chứ, chúng tôi quay về thẩm tra là rõ ngay thôi. Tiểu Trương", anh gọi một người cảnh sát, "Đưa Phương Mộc đến bệnh viện."

Người cảnh sát thừa một tiếng, Phương Mộc không còn cách nào, đành phải đi theo anh ta.

Có mấy chiếc xe cảnh sát đang đỗ ở trước cổng ký túc xá, chiếc đèn cảnh sát nhấp nháy, Phương Mộc nhìn thấy Mạnh Phàm Triết đang ở một trong mấy chiếc xe đó, cúi gục đầu, hai người cảnh sát ngồi bên cậu, giữ chặt hai cánh tay của cậu.

Người cảnh sát được ra lệnh đưa Phương Mộc đến bệnh viện ra hiệu cho Phương Mộc lên một chiếc xe bên cạnh. Lúc đi qua, Phương Mộc cứ nhìn Mạnh Phàm Triết mãi, dường như hy vọng có thể tìm ra đáp án trên khuôn mặt bạn.

Và đúng lúc đó, Mạnh Phàm Triết nhìn thấy Phương Mộc. Cậu liên lao đến cửa sổ, sự hung dữ điên cuồng trong mắt đã không còn thấy nữa, mà thay vào đó là nỗi sợ hãi và sự tuyệt vọng tột cùng. Cậu ta ra sức gõ mạnh vào cửa sổ xe, miệng kêu gào không thành tiếng, nước mắt lăn dài.

Hai người cảnh sát bên cạnh ra sức ấn người cậu xuống, thụi mạnh vào cơ thể cậu. Phương Mộc chạy đến muốn kéo cửa xe ra, nhưng trong khoảnh khắc cậu chuẩn bị bước lên song bảo hiểm phía sau, chiếc xe cảnh sát đó đột ngột khởi động, Phương Mộc ngã nhào xuống đất, đợi đến khi cậu đứng dậy được, chiếc xe đó quặt rẽ, đi xa, chỉ còn lại tiếng còi cảnh sát chói tai vẫn vang vọng khắp trường.

Chương 22: MÈO VÀ CHUỘT(2)

Vết thương không dài nhưng rất sâu. Bác sĩ trực ban đang ngái ngủ sau khi rửa sơ qua vết thương của Phương Mộc, bèn khâu mấy mũi. Phương Mộc giữ chặt tay, bước ra khỏi phòng sơ cứu, người cảnh sát đó đang gọi điện thoại ở hành lang nhìn thấy Phương Mộc liền vội vàng gác máy. Anh ta hỏi sơ qua mấy câu về tình hình vết thương, rồi đề nghị đưa Phương Mộc trở về trường.

Phương Mộc lắc đầu, "Đưa tôi đến Sở Công an thành phố".

"Không được!" Người cảnh sát đó từ chối thẳng thừng luôn, "Đội trưởng Thái ra lệnh cho tôi bắt buộc đưa cậu về trường."

"Tôi là người bị hại trong vụ án, lẽ nào các anh không cần lấy lời khai của tôi?" Người cảnh sát đó bị hỏi cứng họng, do dự một lát, nhưng vẫn cương quyết đưa Phương Mộc về.

"Không cần anh đưa! Tôi tự đi!" Nói xong, Phương Mộc bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Khi ra khỏi cổng bệnh viện, Phương Mộc nhanh chóng chạy đến góc tòa lầu ẩn nấp, mấy giây sau liền nhìn thấy người cảnh sát đó đuổi theo, sau khi nhìn lướt quanh một vòng, chửi mấy câu bèn lên xe khởi động, nhanh chóng rời khỏi đó. Phương Mộc chờ anh ta đi xa, ra khỏi chỗ nấp, đi thẳng đến dãy taxi đang đỗ thành hàng dài trước cổng bệnh viện.

Đèn trước cửa Sở Công an sáng trưng, trong sân đỗ chật kín xe, Phương Mộc bước xuống khỏi taxi, nói với chiến sĩ vũ trang trực ban: "Cảnh sát Thái Vĩ gọi tôi đến lấy lời khai". Chiến sĩ vũ trang trở về trạm trực ban gọi một cuộc điện thoại, mấy phút sau, nhìn thấy người cảnh sát đưa Phương Mộc đến bệnh viện vội vàng chạy ra, "Tôi biết thế nào cậu cũng tự đến." Người cảnh sát đó sa sầm nét mặt, "Đừng nói nhiều, lấy lời khai xong là đi ngay. Cảnh sát Thái nói rồi, mấy hôm nữa sẽ liên hệ với

cậu." Anh ta dẫn Phương Mộc đến phòng tạm giam, dặn dò cậu đợi một lát, không được đi lung tung, rồi kéo cửa bước ra ngoài.

Anh ta vừa đi khỏi, Phương Mộc liền lên ra ngoài. Trong hành lang có rất nhiều người, những người đó hoặc là mặc trang phục cảnh sát hoặc là mặc thường phục đang vội vã đi qua đi lại các phòng, thỉnh thoảng có người nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng chẳng ai hỏi cả. Qua những đoạn hội thoại ngắn ngủi giữa họ, có thể nghe thấy những câu chữ như "Mau đưa tập tài liệu này lên tầng 3", "phòng thẩm vấn."

Gần như ai cũng đều rất quan tâm đến việc ở tầng 3, Phương Mộc cố gắng tránh né những người cảnh sát đó, bước nhanh lên tầng 3. Ở cuối hành lang có một cánh cửa sắt đang mở, bên trong hình như còn có một gian phòng, trên bức tường có một tấm gương lớn, lúc này đây, mười mấy người cảnh sát đang lặng lẽ đứng trước tấm gương đó, trong đám người có thể nghe thấy giọng Thái Vĩ.

"... Lúc đó, tôi bèn giả vờ bị đau bụng, nấp ở nhà vệ sinh tầng 1 nghe ngóng động tĩnh, một lát sau, quả thật nghe thấy có một người lên lầu. Tôi lặng lẽ bám theo anh ta, sau khi tiến vào hành lang tầng 3, tôi phát hiện ra anh ta đi lên mấy bước, rồi lại dừng lại, tiếp đến lại đi thẳng về phía trước, cuối cùng dừng lại ở phòng 313, giống như đang gõ cửa, lại giống như đang viết gì đó, sau đó nạn nhân trò chuyện với anh ta vài câu, lúc đó tôi tưởng là bạn học quen biết, tôi chuẩn bị đi, kết quả tôi mới đi mấy bước đã nghe thấy tiếng đánh nhau, sau đó, tôi bèn chế ngự được anh ta đưa về Sở."

Phương Mộc lặng lẽ đi đến đó, tất cả mọi người đều đang nín thở chăm chú nghe Thái Vĩ nói, không ai phát hiện ra cậu.

"Cậu có thể khẳng định cậu ta chính là hung thủ không?" Một người bụng phê, nét mặt uy nghiêm nói.

"Có thể!" Nét mặt và ngữ khí của Thái Vĩ rất kiên quyết, "Trước tiên, phát hiện ra ký hiệu "7" trên cửa phòng nạn nhân; tiếp đến, những

đồng sự của tổ chuyên án đang khám xét hiện trường, bao gồm cả việc kiểm tra phòng ký túc xá của nghi phạm. Vừa nãy họ gọi điện cho tôi, nghe nói có phát hiện rất lớn."

Mấy nữ cảnh sát vội vàng chạy đến, đưa cho Thái Vĩ một tập tài liệu dày, Thái Vĩ lật giở xem qua một lát ngẩng đầu nói với ông mập đó: "Thưa Cục trưởng, có thể bắt đầu được rồi!" Cục trưởng gật gật đầu, "Bắt đầu đi!"

Tất cả mọi người đều vây quanh tấm kính, Phương Mộc không dám chen lên phía trước, chỉ có thể cố gắng hết sức nắm bắt được tình hình trong tấm kính đó qua những kẽ hở của đám người.

Đây là một phòng thẩm vấn có lắp kính một chiều. Bên trong phòng thiết bị rất đơn giản, vị trí chếch bên trái đặt một chiếc bàn, hai chiếc ghế, trên bàn đặt một chiếc đèn bàn. Hai người cảnh sát đang ngồi trước bàn, một người lật giở tập tài liệu vừa mới đưa vào, một người đang viết gì đó trên giấy. Đối diện là một chiếc ghế được lắp cố định xuống đất, nhìn vô cùng lạnh lẽo khó chịu. Ở góc tường có máy quay camera, phía trên có treo micro, âm thanh trong phòng thẩm vấn có thể thông qua chiếc máy khuếch đại âm thanh này truyền ra bên ngoài. Cánh cửa nhỏ phía bên phải phòng thẩm vấn mở ra, Mạnh Phàm Triết bị đeo còng tay và xích chân, bị hai người cảnh sát dẫn vào. Trông cậu vô cùng yếu ớt, mặt luôn cúi gằm, tiếp đến người cảnh sát ấn cậu ngồi xuống ghế, cái đầu cứ đung đưa trước ngực. Máu bên khóe miệng đã khô cứng lại, trên mặt đầy những vết máu đỏ thẫm lại.

Hai người cảnh sát nhìn chằm chằm cậu mấy giây, người cảnh sát già cất lời: "Họ tên?"

Mạnh Phàm Triết cúi đầu không hề có phản ứng. Một người cảnh sát quay chiếc đèn bàn hướng về phía Mạnh Phàm Triết, toàn thân Mạnh Phàm Triết được chiếu sáng dưới ánh đèn, để lại cái bóng gầy gáp trên bức tường phía sau.

"Họ tên?"

Mạnh Phàm Triết vẫn không mở miệng, dường như bất động như đang ngủ. Người cảnh sát già từ tốn châm một điếu thuốc, lật giở cuốn hồ sơ trên bàn.

"Vào khoảng thời gian từ 1 giờ đến 3 giờ sáng ngày 1 tháng 7 năm 2002, cậu ở đâu?" Không hề có phản ứng.

"Từ 8 giờ sáng đến 9 giờ sáng ngày 10 tháng 8 năm 2002, cậu ở đâu?" Vẫn không hề có phản ứng.

Một người cảnh sát khác nhìn tấm gương ở trên tường, anh ta biết Cục trưởng và đồng nghiệp khác đang đứng bên ngoài chăm chăm nhìn vào họ, anh ta quay đầu lại nhìn Mạnh Phàm Triết đang ngồi ngẩn người như một khúc gỗ ở đó, cảm giác xấu hổ biến thành giận dữ. Anh ta đập bàn hét to: "Mạnh Phàm Triết, cậu tưởng rằng không mở miệng là xong chuyện à, căn cứ theo quy định của luật tố tụng hình sự..."

Còn chưa đợi anh ta nói xong, Mạnh Phàm Triết vụt ngẩng đầu lên, đối diện với luồng ánh mạnh, thật không ngờ, đôi mắt cậu vẫn tròn tròn, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì e rằng hai người cảnh sát phía trước mặt đã sớm bị hàng nghìn mũi tên đâm xuyên rồi.

"A!!!" Phương Mộc lại nghe thấy tiếng gầm giống như tiếng dã thú lúc ở trong hành lang.

Tay chân Mạnh Phàm Triết đã bị gắn cố định lên ghế, cậu vẫn gắng ra sức giãy giụa, xem ra dường như lúc nào cũng có thể vùng thoát được sự khống chế, lao mạnh về phía hai người cảnh sát trước mặt. Người cảnh sát trẻ hơn giật nảy mình, bất giác ưỡn người ra phía sau. Hai người cảnh sát đứng phía sau Mạnh Phàm Triết ấn mạnh cậu xuống, nhưng Mạnh Phàm Triết trông vô cùng yếu ớt, thật không ngờ lại như có được thần lực, hai người cảnh sát cao lớn cũng không ấn nổi cậu xuống, một trong hai người còn suýt nữa bị cắn một phát. Một người cảnh sát rút gậy giơ cao lên.

"Không!" Một thân người lao mạnh đến tấm kính, ra sức đập thật mạnh, Thái Vĩ sau khi ngẩn người vài giây buột miệng nói: "Phương

Mộc?!"

Phương Mộc quay người lại, khẩn thiết nắm chặt tay Thái Vĩ, "Đừng đánh cậu ấy!"

"Cậu ta là ai?" Cục trưởng cắt ngang lời Phương Mộc.

"Ồ, cậu ấy là nạn nhân của vụ án này, tôi gọi cậu ấy đến lấy lời khai." Thái Vĩ vội vàng giải thích, sau đó quay người nói nhỏ với Phương Mộc: "Cậu hãy ra ngoài đi, lát nữa tôi sẽ tìm cậu sau."

"Thái Vĩ", Phương Mộc giữ chặt cánh tay Thái Vĩ dường như đang cầu xin anh, "Để tôi nói chuyện với cậu ấy, tôi biết đã có chuyện gì đó xảy ra, chắc chắn hung thủ không phải là cậu ấy."

"Không được!" Thái Vĩ gạt mạnh tay Phương Mộc, nói khê: "Cậu tưởng đây là nơi nào chứ, mau ra ngoài!"

Cục trưởng vẫn đứng bên lạnh lùng quan sát, đột nhiên mở miệng: "Thái Vĩ, cậu ta chính là người mà cậu gọi là "thiên tài" đúng không?"

Thái Vĩ thấy sự việc đã không thể giấu được nữa, nên thật thà thừa nhận: "Vâng".

Cục trưởng "hừ" một tiếng, quay đầu nhìn vào phòng thẩm vấn, Mạnh Phàm Triết vẫn đang ra sức giãy giụa, hai người cảnh sát bị cậu lao mạnh vào đến độ lão đảo. Một người cảnh sát lấy ra một chiếc dùi cui, bật công tắc, hét một tiếng lớn với người đồng sự "Tránh ra", rồi thọc vào vai Mạnh Phàm Triết. Đôi mắt Mạnh Phàm Triết bỗng chốc trợn trừng, thân hình gập hẳn xuống, người cảnh sát đó lại thọc thêm mấy phát vào người cậu, mỗi lần thọc, Mạnh Phàm Triết lại phát ra những tiếng kêu thê thảm, giống như là một con cá sống đang nằm trên thớt cổ găng giãy giụa trước lúc chết. Sau mấy phát, Mạnh Phàm Triết cuối cùng không giãy giụa nữa, ngồi vật người trên ghế, đầu cúi xuống, toàn thân co giật.

Cục trưởng sắc mặt tối sầm, nói với người bên cạnh: "Tối nay không thẩm vấn nữa, tạm nghỉ lại, ngày mai gọi người ở Trung tâm giám

định tư pháp đến làm giám định về tinh thần cho hấn." Nói xong bèn quay người bước đi, khi đi qua bên cạnh Thái Vĩ, trợn trừng mắt nhìn anh một cái.

Thái Vĩ muốn giải thích, nhưng Cục trưởng đã đi xa. Anh bất lực lắc đầu, quay người nói vào phòng thẩm vấn, mấy người cảnh sát đang lôi Mạnh Phàm Triết như lôi một con chó chết ra ngoài. Anh chống tay đứng một lúc, không buồn quay đầu lại mà chỉ nói: "Đưa cậu ta về!"

Người cảnh sát đó túm chặt lấy cánh tay Phương Mộc giống như đang áp giải nạn nhân, liền một mạch đưa cậu lên tầng 3, khu 5 ký túc xá Nam Phạm. Phương Mộc toàn thân mệt mỏi rã rời, chẳng còn chút sức lực nào để phản kháng. Trong hành lang vô cùng ồn ào nhộn nhạo, đây chật kín những người hiếu kỳ đến xem, có người chỉ mặc áo may ô, khoác chắn, cũng có người ở phòng bảo vệ trường vừa nghe tin vội đến làm việc. Xuyên qua đoàn người, có thể nhìn thấy đèn trong phòng của Mạnh Phàm Triết sáng trưng, liên tục có những người cảnh sát bức dọc nói với những người xung quanh: "Tránh xa một chút!" Biển số phòng của phòng 313 đã bị lấy đi để làm vật chứng, người cảnh sát đó gõ cửa, cửa đã khóa, bèn hét lớn vào đám người đang đứng xem: "Người ở phòng 313 đâu, mau mở cửa!" Đỗ Ninh cũng là một thành viên đang đứng trước cửa phòng Mạnh Phàm Triết, nghe thấy tiếng gọi bèn vội vàng chạy lại, rút chìa khóa ra mở cửa.

Người cảnh sát đẩy Phương Mộc vào trong phòng, "Đừng có chạy lung tung nữa!" Anh ta chỉ vào Phương Mộc và nói với Đỗ Ninh: "Trông chừng cậu ta một chút!" Nói xong, đóng sập cửa lại.

Phương Mộc đứng ủ rũ, thông hai tay mất mấy giây rồi từ từ tiến về giường của mình, đổ vật người xuống. Đỗ Ninh nhìn Phương Mộc đầy lo lắng, thận trọng hỏi: "Phương Mộc, có muốn uống chút nước không?" Phương Mộc không trả lời, từ từ lắc đầu.

Đột nhiên, dường như cậu nhớ đến điều gì đó, bật dậy khỏi giường, kéo cửa, lao thẳng đến phòng Mạnh Phàm Triết. Chen qua đám người, Phương Mộc đến được trước cửa phòng, một tay nhắc đường viền

cảnh giới định lao vào trong. Trong phòng có mấy người cảnh sát đang tiến hành điều tra thăm dò hiện trường, người cảnh sát vừa đưa Phương Mộc về cũng đang giúp đỡ, anh ta nhìn thấy Phương Mộc lao vào, vội ngăn cản nói: "Sao cậu lại chạy ra rồi?"

Phương Mộc hỏi đầy khẩn thiết: "Các anh đã phát hiện thấy gì rồi?"

Những người đang điều tra đều ngơ ngác nhìn nhau.

Người cảnh sát đó cuống lên, giữ chặt bả vai cậu, đẩy về phía sau, "Đi mau, ở đây không có việc gì của cậu, có phát hiện gì, Thái Vĩ sẽ nói cho cậu biết."

Phương Mộc gạt mạnh tay anh ta ra, bước nhanh vào trong phòng hét: "Rốt cuộc các anh đã phát hiện ra gì rồi?"

"Phương Mộc!" Người cảnh sát đó hét lên một tiếng, đồng thời "soạt" một tiếng, rút ra chiếc còng tay ở thắt lưng, "Cậu đang gây trở ngại công vụ! Đừng làm tôi khó xử!"

Đỗ Ninh cũng chen vào, ra sức kéo Phương Mộc ra ngoài, vừa kéo vừa khê khuyên nhủ cậu: "Người anh em, hãy về trước đi, ngày mai hãy nói." Người cảnh sát vẫn còn chưa nguôi giận, hét lên với người cán bộ bảo vệ bên cạnh: "Yêu cầu tất cả sinh viên đều quay về phòng, không được cản trở chúng tôi làm việc!"

Phương Mộc bị Đỗ Ninh vừa lôi vừa kéo trở về phòng, cậu đứng dưới đất thở dốc hồi lâu, đột nhiên mở tủ, lấy ra một bức thư giấy da trâu dày cộp, "đét" một tiếng vút lên bàn, lấy ra từ bên trong một tập giấy in, vùi đầu vào xem. Đỗ Ninh đứng phía xa, thận trọng nhìn, có thể thấp thoáng nhìn thấy mấy bức ảnh máu me be bét, còn có thể nghe thấy tiếng khê lăm lăm từ miệng của Phương Mộc:

"Không thể nào, không thể nào là cậu ấy... không thể nào!"

Tôi đang ở đâu đây?

Ôi đau đầu quá, giống như sắp nổ tung vậy...

Tôi đang làm gì vậy?

...

"Cậu có con số may mắn không?"

"Không có, tôi cũng không tin chuyện này lắm."

"Hà hà, đừng vội, cậu biết phần lớn mọi người thích con số gì không?"

"Không biết. Có thể là 8?"

"Khà khà, chỉ có người Trung Quốc mới nghĩ như vậy. Hơn nữa, đó chỉ là những người nhà giàu, chủ đất... Cậu thấy đấy, cậu cười rồi, tôi đã nói với cậu rồi, đừng căng thẳng."

"Tôi không căng thẳng, tôi chỉ cảm thấy hơi... hơi thụt lùi. Bởi vì mấy hôm nay, khi đi học, tôi lại sợ điểm danh rồi."

"Ồ, bắt đầu từ khi nào vậy?"

"Từ lần trước... lần trước, sau khi chúng ta gặp mặt."

"Đừng lo lắng, điều này rất bình thường. Có một số việc cần tăng cường lặp đi lặp lại, mới có thể đạt đến hiệu quả tốt nhất."

"Thưa thầy, tôi hy vọng thầy có thể giúp tôi."

"Được, chỉ có điều cậu nhất định phải làm theo điều tôi nói."

"Vâng."

...

Trời ơi, tôi nhớ ra rồi...

Phương Mộc, cậu ấy chết rồi sao...

...

"Tôi phải làm thế nào? Thưa thầy, tôi phải làm thế nào?"

"Cậu đừng cuống, để tôi nghĩ xem."

"Hôm nay tôi xấu hổ lắm, trước mặt bao nhiêu người như vậy, mỗi một chữ "có" mà cũng không nói ra được."

"Có lẽ chúng ta phải thay đổi phương pháp, nhưng phương pháp này sẽ tàn khốc một chút, cậu xác định cậu chịu đựng được chứ?"

"Tôi..."

"Nếu như có thể thành công, cậu sẽ mãi mãi thoát khỏi tâm lý này."

"..."

"Nếu như cậu cảm thấy cậu là một người yếu ớt, thế thì thôi đi. Tôi cũng không giúp được cậu."

"Tôi... tôi đồng ý thử."

"Rất tốt, bây giờ cậu hãy đến nằm trên chiếc ghế đó, thả lỏng ra, chúng ta sẽ bắt đầu..."

...

"Bây giờ cậu đang ngồi trên giảng đường, có thể cảm thấy được không, xung quanh đều là các bạn học của cậu, rất nhiều người... thầy giáo lấy cuốn sổ bắt đầu điểm danh từng người... Mạnh Phàm Triết!"

"..."

"Mạnh Phàm Triết!"

Sự giãy giụa trong vô ý thức, mồ hôi chảy dài từ trán xuống.

"Mạnh Phàm Triết!"

"Mạnh Phàm Triết!"

"Mạnh Phàm Triết!"

"Mạnh Phàm Triết!"

"A!!!"

...

Lạnh quá...

Tay chân đều không nhúc nhích được, muốn ôm chặt đôi vai cũng không được...

Hãy giúp tôi, hãy giúp tôi...

...

"Cậu sợ chết à?"

"Ồ, đương nhiên, ai không sợ chết chứ?"

"Hà hà, thực ra, chết không hề đáng sợ. Khi cậu cảm thấy không vui, sẽ làm gì?"

"Ừm, chơi game hoặc ngủ một giấc thật đã."

"Ha, ha, đúng vậy. Thực ra tử vong chỉ là một giấc ngủ dài hơn mà thôi, có thể vượt bỏ mọi sự phiền não. Rất nhiều người thà chết để bảo toàn sự tôn nghiêm của mình. Cậu có biết Hemingway[26] không?"

[26] Ernest Miller Hemingway (21/7/1899 - 2 /7/1961): tiểu thuyết gia người Mỹ.

"Biết. Ông già và biển cả."

"Khi ông ta phải đối mặt với chứng bệnh không thể chữa khỏi, để bảo tồn sự tôn nghiêm cuối cùng của mình, đã chọn lựa tự sát. Ha ha, có đôi khi tôi rất ngưỡng mộ ông ta."

"..."

...

Tôi phải làm thế nào?

Tôi đã giết người sao?

Tôi tiêu rồi...

...

"7 là con số rất có ý nghĩa, cậu có phát hiện ra không?"

"Ồ, vậy sao?"

"Cậu thấy đấy, một tuần có 7 ngày, màu phân ra 7 sắc, âm nhạc có 7 thanh, cho nên 7 mang ý nghĩa viên mãn."

"Ồ, là như thế à?"

"Một khi đã viên mãn rồi, chúng ta chẳng cần lo lắng gì cả, có phải vậy không?"

...

Tôi là tội phạm giết người...

Tất cả mọi người đều sẽ biết tôi là tội phạm giết người...

Mẹ của tôi vì vậy mà phải chịu nhục nhã cả đời...

Tôi mới 24 tuổi...

Cuộc đời tôi đã kết thúc như thế này...

...

"Hãy đưa thứ này trở về phòng ký túc xá. Ở xung quanh cậu, tìm được 7, cậu sẽ hoàn thành tất cả mọi điều ước..."

....

Không còn cách nào nữa...

Không còn cách nào nữa...

...

Khi sắp đến 4 giờ sáng, Phương Mộc nằm bò ra bàn ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy, trời đã sáng tỏ. Cảm giác đầu tiên là tức ngực, ngực bị mép bàn hằn lên đau nhức, toàn thân nặng trĩu. Cậu gắng gượng ngồi thẳng dậy, một cái chân rơi xuống đất, chắc là Đỗ Ninh đã đạp lên vai cậu.

Ngón tay rất đau, phía bên ngoài lớp băng bó có thể nhìn thấy máu đã khô lại. Có thể trong lúc giằng co tối qua, vết thương lại bị nứt toác ra. Phương Mộc không hề để ý đến những điều này, cậu loạng quạng đứng dậy, cầm cốc nước đã lạnh toát trên bàn, uống một hơi hết sạch.

Còn không kịp rửa mặt, cậu thu dọn chút đồ, chuẩn bị ra ngoài.

Hôm nay bằng mọi giá, cậu phải gặp được Mạnh Phàm Triết, qua tất cả mọi manh mối, có thể nhận thấy, Mạnh Phàm Triết không thể nào là tên hung thủ đó.

Đáp án của tất cả mọi câu đố chỉ có thể lấy được từ Mạnh Phàm Triết.

Vừa mở cửa, liền đâm sầm vào một người từ bên ngoài vừa bước vào, là Thái Vĩ, "Anh đến đúng lúc lắm, đưa tôi đi gặp Mạnh Phàm Triết!" Phương Mộc nói luôn, một tay kéo Thái Vĩ bước ra bên ngoài.

Nhưng Thái Vĩ không buồn nhúc nhích, "Không cần đi nữa đâu!"

"Tại sao?" Phương Mộc dừng bước, quay sang nhìn Thái Vĩ chăm chăm.

"Mạnh Phàm Triết chết rồi!" Thái Vĩ khẽ nói.

Phương Mộc nhìn chăm chăm Thái Vĩ đến tận nửa phút, cho đến tận khi Thái Vĩ kéo cậu vào trong phòng, "Vào trong phòng nói chuyện."

Phương Mộc ngán người đứng ở giữa phòng, đối diện với cửa sổ, không quay người, cũng không nói gì.

"Sáng sớm ngày hôm nay..."

Phương Mộc đột nhiên giơ một bàn tay ra, ngăn không cho Thái Vĩ nói tiếp, tiếp đến từ từ quỳ sụp người xuống, vùi mặt vào đầu gối, toàn thân run rẩy mạnh.

Thái Vĩ đợi cậu tạm bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng đỡ cậu ngồi lên giường, đưa cho cậu một điều thuốc, rồi lại châm lửa giúp cậu.

Phương Mộc nét mặt thần thờ đưa điều thuốc lên miệng hút lấy hút để.

Sau khi hút xong một điều thuốc, Phương Mộc khàn giọng hỏi: "Sao mà chết?"

"Đập đầu vào tường, hộp sọ tổn thương." Thái Vĩ nói qua loa.

"Tại sao không có ai ngăn cản cậu ấy?" Giọng Phương Mộc bỗng chốc cao vút.

"Chúng tôi đã có những phương pháp dự phòng, khi nhốt cậu ta ở phòng tạm giam, tay chân đều bị khóa chặt vào ghế, lúc đầu nhân viên trực ban nghe thấy cậu ta khóc, sau đó lại nghe thấy những tiếng đập thùm thụp, khi lao vào, cậu ta đã không thể cứu được nữa rồi."

"Tay chân đều bị khóa chặt, vậy tại sao lại..."

Thái Vĩ cười buồn, "E rằng cậu sẽ không tin. Mạnh Phạm Triết đã cố ép rút tay và chân mình ra khỏi còng tay và xích chân, bao năm nay tôi chưa bao giờ gặp sự việc như vậy", anh lắc đầu, "Da tay và da chân đều bị róc ra, xương bàn tay bị gãy." Anh dùng đôi bàn tay mình mô phỏng, "Thật khó có thể tin nổi, thật không ngờ cậu ta lại quyết tâm tìm đến cái chết đến như vậy."

Lại trầm mặc hồi lâu, Phương Mộc mặt lạnh lùng hỏi: "Kết luận của các anh là gì?"

Thái Vĩ do dự một lát, "Kết luận bước đầu là, sợ tội nên tự sát."

"Lý do vì sao? Chắc không đến nỗi chỉ vì việc tối qua mà nhận định cậu ấy là hung thủ chứ?" Thái Vĩ cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh: "Phương Mộc, tôi rất hiểu tâm trạng của cậu. Nhưng chúng tôi không phải là không hề có chứng cứ mà tùy tiện nghi ngờ một người. Tối qua, mặc dù Mạnh Phàm Triết không hề mở miệng nói, nhưng chúng tôi đã phát hiện ra những đồ vật này trong phòng ký túc xá của cậu ta." Anh lấy ra một chồng tài liệu trong chiếc cặp da mang theo đưa cho Phương Mộc, Phương Mộc vừa xem, Thái Vĩ vừa giải thích.

"Đây là miếng vải đen, chúng tôi đã tiến hành đối chiếu với miếng vải đen trong cuộn băng ở vụ án Kim Xảo bị giết, cảm giác rất giống. Hơn nữa, trên đó cũng phát hiện ra vết máu khả nghi, phòng vật chứng đang làm xét nghiệm hóa học, có lẽ chiều nay là có kết quả. Đây là một chiếc búa, sau khi Lưu Kiện Quân bị đánh cho bị thương, chúng ta đã tiến hành phân tích qua hình dạng vết thương, có thể suy đoán ra hình dạng hung khí, chiếc búa này hoàn toàn phù hợp với sự suy đoán của chúng ta, cậu nhìn này."

Anh chỉ vào một bức ảnh, trên đó là mười mấy cuốn sách, "Những cuốn sách này cũng đều được phát hiện trong phòng Mạnh Phàm Triết, toàn bộ đều là sách liên quan đến giải phẫu người, lịch sử phạm tội phương Tây và sát thủ liên hoàn. Cậu có còn nhớ những tài liệu mà chúng ta đã tìm được trong thư viện không, toàn bộ đều được tìm thấy trong phòng của Mạnh Phàm Triết, chúng tôi đang cho người đến thư viện để điều tra những ghi chép về việc mượn sách của Mạnh Phàm Triết. Còn đây là chiếc túi nilon nhỏ được tìm thấy trong túi áo của Mạnh Phàm Triết, trong đó còn để lại một ít bột, qua kiểm tra hóa học, là heroin."

Phương Mộc ngắt lời Thái Vĩ, "Thế xe ô tô thì sao? Hung thủ lẽ ra còn có một chiếc xe ô tô để hỗ trợ cho việc gây án, Mạnh Phàm Triết có không? Còn nữa, Mạnh Phàm Triết không đến nỗi giết chết Kim Xảo ngay trong phòng ký túc xá của mình, cũng không lột da Tân Đình Đình ngay trong phòng mình chứ?"

"Thuê xe không phải là một việc quá khó khăn, hơn nữa, Mạnh Phàm Triết hoàn toàn có khả năng thuê một căn phòng ở ngoài trường học để hoàn thành việc phạm tội của mình."

"Thuê một căn phòng? Thế thì cậu ấy cần thiết mang tất cả các thứ này về phòng mình sao? Để chúng lại ở phòng thuê chẳng phải còn an toàn hơn sao?"

Thái Vĩ nhất thời cứng họng.

Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở, Đặng Lâm Nguyệt thở dốc chạy vào, Đỗ Ninh đi theo sau, trong tay còn cầm một hộp cơm.

Đặng Lâm Nguyệt nhìn thấy Thái Vĩ, ngẩn người, còn không kịp chào anh, đã hỏi ngay Phương Mộc: "Anh thế nào rồi? Anh không sao chứ?"

Nhìn thấy miếng vải băng bó trên ngón tay Phương Mộc, cô kêu lên kinh hãi, lao đến cầm tay Phương Mộc: "Trời ơi! Anh bị thương rồi, sao lại vẫn đang chảy máu, đi đến bệnh viện thôi!" Cô nhìn khắp người Phương Mộc lưỡng lự, "Không bị thương chỗ nào nữa chứ, em xin lỗi, em xin lỗi, em vừa mới nghe tin, em đến muộn mất rồi."

Đặng Lâm Nguyệt nước mắt lưng tròng, nhưng Phương Mộc đã hất tay cô ra, vẫn nhìn chăm chăm vào Thái Vĩ, dường như vẫn muốn anh giải thích câu hỏi vừa rồi.

Thái Vĩ không thèm để ý đến ánh mắt chất vấn của Phương Mộc, mà giờ tập tài liệu đến bức ảnh chiếc búa .

"Cô đến thật đúng lúc", anh nói với Đặng Lâm Nguyệt: "Đây có phải là chiếc búa tối hôm đó hung thủ đã cầm hay không?" Đặng Lâm Nguyệt nhìn bức ảnh đó, "Hình như đúng thì phải, hơi giống", cô nhìn sắc mặt đáng sợ của Phương Mộc, vội vàng sửa lại: "Tôi cũng không biết nữa, búa chẳng phải đều giống nhau sao? Ôi dào, tôi không biết, tôi không biết!"

Thái Vĩ tức giận trừng mắt nhìn Phương Mộc, đóng tập tài liệu lại, "Tôi đi trước đây. Máy ngày này, cậu đừng chạy lung tung, bất di động, có gì tôi sẽ liên lạc với cậu." Nói xong, bèn xách cặp da quay người bước ra ngoài.

Trong phòng bỗng chốc im bật, Đỗ Ninh nhìn Đặng Lâm Nguyệt rồi lại nhìn Phương Mộc, chỉ tay vào hộp cơm để trên bàn, "Phương Mộc, ăn một chút đi, tớ mua bữa sáng cho cậu."

Phương Mộc không nói gì, Đặng Lâm Nguyệt cười cười nói: "Cảm ơn anh, Đỗ Ninh".

"Vậy tớ đi trước đây!" Đỗ Ninh xách cặp sách nói khẽ với Đặng Lâm Nguyệt: "Em ở lại với cậu ấy nhé!"

Sau khi Đỗ Ninh đi, căn phòng rơi vào sự trầm mặc càng khó chịu hơn. Đặng Lâm Nguyệt ngồi lại với Phương Mộc một lát, thấy cậu không lên tiếng, bèn cầm hộp cơm đưa đến nói: "Anh ăn một chút đi!"

Phương Mộc không cầm, cô bèn lấy thìa múc cháo[27], đưa đến miệng Phương Mộc.

[27] Vùng phía bắc Trung Quốc, bữa sáng thường ăn cháo.

Phương Mộc quay đầu sang một bên, "Anh không muốn ăn, em đi về đi, anh muốn yên tĩnh một mình."

Đặng Lâm Nguyệt bất lực, đặt hộp cơm trở lại bàn, khẽ nói với Phương Mộc: "Em ngồi lại với anh." Phương Mộc lắc đầu: "Không cần, em về trước đi!"

Đặng Lâm Nguyệt cắn môi, không kìm nổi hét lớn: "Anh thực sự ghét em như vậy sao?"

Phương Mộc nhìn Đặng Lâm Nguyệt thờ dãi bất lực, "Không phải. Nhưng em không giúp được anh đâu."

"Em không giúp được anh, vào những lúc như thế này, em có thể rời xa anh được sao, lẽ nào anh không cần em sao?" Đặng Lâm Nguyệt

đứng phắt dậy, "Em biết trong lòng anh rất khó chịu, mặc dù em không biết mọi chuyện, em cũng không biết cái người đó vì sao lại muốn giết anh, nhưng em rất muốn an ủi anh, anh không thể đối xử với em nhẹ nhàng một chút được sao?"

"Không thể!" Phương Mộc cũng lớn tiếng: "Em rất hiểu anh sao? Em biết anh là người như thế nào không? Em có biết ở bên cạnh anh sẽ phải chịu đựng những gì không? Em không làm nổi đâu!"

"Anh dựa vào đâu mà cho rằng em không thể? Sự việc nguy hiểm đến thế em cũng đã trải qua rồi, còn có gì em không thể chịu đựng nữa chứ?"

Phương Mộc không muốn tranh luận mãi với Đặng Lâm Nguyệt, cậu mở cửa, "Em có đi không, em không đi, anh đi!" Nước mắt Đặng Lâm Nguyệt trào ra khỏi khoang mắt, thi nhau rơi xuống, cô đứng yên nhìn Phương Mộc vài giây, sau đó lao nhanh ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng Đặng Lâm Nguyệt biến mất cuối hành lang, Phương Mộc cảm thấy vô cùng áy náy và mệt mỏi.

Đặng Lâm Nguyệt, em không biết đâu, nỗi sợ hãi thực sự không phải là hấn ta muốn làm gì, mà là khi nào hấn ta làm.

Một ngày sau, Thái Vĩ nói với Phương Mộc: "Vết máu trên tấm vải đen đã được chứng thực là của Kim Xảo, qua điều tra thư viện trường, cũng được biết Mạnh Phàm Triết đã mượn những quyển sách này ở thư viện vào tháng 5 năm 2002, hoàn toàn phù hợp với thời gian gây án của seri những vụ án này."

Cũng chính trong ngày hôm nay, người thân của Mạnh Phàm Triết đến trường.

Mạnh Phàm Triết mồ côi bố từ bé, người thân duy nhất chính là mẹ cậu. Mẹ Mạnh Phàm Triết sau khi nghe tin vội đi tàu hỏa đến thành phố J. Trong phòng thầy hiệu trưởng, do bệnh tim tái phát, bà đã bị ngất hai lần liền.

Trâu Đoàn Kết nói với Phương Mộc tin này và chính Phương Mộc cũng nhìn thấy bà vào buổi chiều ngày hôm đó. Một người phụ nữ tóc hoa râm, hai người cảnh sát đưa bà đến phòng ký túc xá của Mạnh Phàm Triết để lấy những di vật của cậu. Khi bà vừa nhìn thấy đường cảnh giới chắn ngang cửa phòng đã bắt đầu nghẹn ngào. Mười mấy sinh viên của Học viện Luật, bao gồm Phương Mộc đều đứng xung quanh cửa phòng, nhìn thấy mẹ Mạnh Phàm Triết lão đảo run rẩy bước vào phòng. Vừa bước vào cửa, bà liền nhìn ngó xung quanh, dường như vẫn còn hy vọng nhìn thấy Mạnh Phàm Triết ở một góc nào đó nói với bà: "Mẹ, mẹ đến rồi à". Sau khi nhìn khắp lượt, bà nằm phục lên giường Mạnh Phàm Triết, lật chăn của Mạnh Phàm Triết đưa lên mũi hít lấy hít để, cuối cùng cũng bật khóc "hu hu hu". Mẹ Mạnh Phàm Triết khóc rất lâu, sau đó, dưới sự nhắc nhở của cảnh sát, mới từ từ sắp xếp di vật của Mạnh Phàm Triết.

Phần lớn đồ của Mạnh Phàm Triết đều bị cảnh sát đem đi coi như là vật chứng, cho nên di vật của cậu chỉ còn xếp đủ vào một túi du lịch. Sau khi Mẹ Mạnh Phàm Triết xách chiếc túi du lịch là vết tích cuối cùng con trai bà để lại trên thế giới này rời khỏi phòng ký túc xá, đột nhiên nói với cảnh sát: "Tôi có thể gặp cậu bạn đó, chính là cái cậu mà các anh nói con trai tôi muốn giết, tôi vẫn không thể nào tin con trai mình có thể giết người." Ánh mắt người cảnh sát lướt nhanh qua mặt Phương Mộc, "Không được!"

Ánh mắt của những người khác bỗng chốc lại tập trung cả vào Phương Mộc, Phương Mộc không hề để ý đến những ánh mắt đó, cậu nhìn mẹ Mạnh Phàm Triết thật lâu, cho đến khi bà bước loạng choạng biến mất ở cuối hành lang.

Các sinh viên đứng xung quanh không chịu tản đi, họ vẫn đứng túm tụm lại ở hành lang, có người vừa nhìn Phương Mộc vừa thì thầm với người khác.

Trâu Đoàn Kết dường như đã hạ quyết tâm lớn đến hỏi Phương Mộc, "Vì sao Mạnh Phàm Triết lại muốn giết cậu?"

Phương Mộc nhìn cậu bạn mấy giây, "Mình không biết!"

Quả thật, Phương Mộc không biết. Mấy hôm nay, cậu lần lượt hồi tưởng lại từng lần mình giao tiếp với Mạnh Phàm Triết, nhưng không thể tìm thấy bất cứ động cơ nào khiến Mạnh Phàm Triết muốn giết mình. Hơn nữa, Mạnh Phàm Triết và hình tượng tên hung thủ mà cậu giả thiết thực sự khác biệt quá lớn. Mặc dù cậu vẫn luôn nhắc nhở mình việc khắc họa chân dung nhân vật chắc chắn sẽ tồn tại sự khác biệt với nghi phạm, nhưng sự khác biệt này có lẽ quá hoang đường. Thế nhưng, sự thực không thể phản bác được là: Mạnh Phàm Triết đã viết ký hiệu số "7" lên cửa phòng mình, cũng chính cậu ấy tối hôm đó muốn giết chết mình, hơn nữa, phần lớn các vật chứng đều được phát hiện thấy trong phòng ký túc xá của cậu ấy.

Nhưng, Phương Mộc vẫn không thể liên kết Mạnh Phàm Triết và tên hung thủ tàn độc, xảo quyệt vô cùng đó lại với nhau. Đặc biệt, khi cậu hồi tưởng lại cảnh Mạnh Phàm Triết vờn người đến cửa sổ xe cảnh sát cầu cứu mình, Phương Mộc hết lần này đến lần khác tự nhủ: Không phải cậu ấy, không phải cậu ấy.

Lúc đó, Mạnh Phàm Triết rõ ràng là đang cầu cứu mình.

Làm gì có tên hung thủ nào lại làm như vậy chứ.

Tổ chuyên án quyết định rút khỏi trường Đại học J, trước khi đi, Thái Vĩ đến tiết lộ cho cậu biết tình hình tiến triển của việc điều tra mới nhất: "Trong sổ di vật của Mạnh Phàm Triết, không hề phát hiện ra hóa đơn liên quan đến việc thuê xe và thuê phòng, cũng không hề có những chứng cứ chứng minh Mạnh Phàm Triết đã có những hành động tương tự. Nhưng, dựa vào tất cả những chứng cứ hiện có, có thể khẳng định, tất cả những vụ án giết người này đều do Mạnh Phàm Triết gây ra. Do nhân vật khả nghi đã chết, phía cảnh sát quyết định xóa bỏ vụ án."

Phương Mộc nghe xong, trầm mặc một lúc, rồi hỏi: "Nói như vậy, kết luận của các anh là Mạnh Phàm Triết chính là hung thủ?"

Thái vĩ gật đầu, "Đúng vậy!"

"Các anh thực sự tin rằng cậu ấy là hung thủ? Hay là các anh tình nguyện tin rằng cậu ấy là hung thủ?"

Sắc mặt Thái Vĩ không được ổn lắm, "Ý cậu là gì vậy?"

"Mạnh Phàm Triết không phải là hung thủ!"

"Vậy chứng cứ của cậu đâu?"

"..."

"Trực giác? Trực giác đáng tin cậy hay là chứng cứ đáng tin cậy?" Thái Vĩ tức giận nói: "Có phải là cậu coi chúng tôi là lũ ngốc phải không? Quả thật cậu đã bỏ ra không ít sức lực vào vụ án này, nhưng chúng tôi không phải là lũ ăn không ngồi rồi!"

"Thế động cơ gây án thì sao? Động cơ của Mạnh Phàm Triết là gì?"

"Xì, cậu còn không nhận ra đó là một thằng điên sao? Thằng điên giết người còn cần lý do à?"

"Thằng điên có thể thiết kế ra kế hoạch giết người cẩn mật và tinh tế đến như vậy sao? Lại còn mô phỏng sát thủ liên hoàn thành công đến thế sao?"

"Có lẽ hẳn ta từng bước từng bước trở nên điên rồi..."

"Xì", Phương Mộc giơ tay ném đầu mẫu thuốc lá đi thật xa.

Thái Vĩ bực bội hút thuốc, đột nhiên liếc mắt nhìn Phương Mộc, "Tôi nói này, có phải là cậu cảm thấy Mạnh Phàm Triết hoàn toàn không giống người mà cậu đã miêu tả, cảm thấy hơi bẽ mặt, hơn nữa," Anh cười hi hi hai tiếng, "Còn là trước mặt bạn gái của cậu."

"Thôi cút anh đi!" Phương Mộc nói xong bèn đứng dậy bước thật nhanh.

Phương Mộc không trở lại phòng ký túc xá mà đi đến thư viện. Mấy hôm nay cậu cứ ở đây, lấy tất cả những sách phát hiện trong phòng Mạnh Phàm Triết xuống, xem từng cuốn một. Cậu hy vọng qua đây có thể phát hiện ra vết tích biến đổi tâm lý của Mạnh Phàm Triết, mặc dù biết rằng điều này có thể chỉ tốn công vô ích, nhưng đây chính là điều duy nhất hiện giờ cậu có thể làm.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo. Mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt về cậu. Thầy quản lý Tôn nhìn cậu nhú mày, chu chu môi, ra hiệu cho cậu ra ngoài nghe điện thoại.

Phương Mộc vẫy vẫy tay với thầy tỏ vẻ xin lỗi, cầm di động chạy ra ngoài cửa. Vừa mở di động là một số điện thoại ngoại tỉnh lạ lẫm, nhìn mã vùng, Phương Mộc bất giác giật mình, đây chẳng phải là từ thành phố S nhà của Mạnh Phàm Triết sao?

"Alô!"

Đầu dây phía bên kia truyền đến một giọng nữ giới già nua: "Xin hỏi, cậu là Phương Mộc phải không?"

"Vâng, bác là...?"

"Tôi là mẹ của Mạnh Phàm Triết."

Phương Mộc giật mình hoảng hốt, sao bà lại biết số điện thoại của mình nhỉ?

"Cháu chào bác, bác tìm cháu có việc gì vậy?"

"Chuyện là thế này, chuyện của Mạnh Phàm Triết, cháu cũng biết rồi đấy. Hôm qua, bác vừa mới lo liệu xong việc hậu sự của nó...", giọng của mẹ Mạnh Phàm Triết bắt đầu nức nghẹn, "... Sáng sớm hôm nay vừa mới về đến nhà, sau khi nghỉ ngơi nửa ngày, mới phát hiện ra trong hòm thư của nhà chúng tôi có một bức thư, bác nhìn thấy chính là bức thư mấy hôm trước Mạnh Phàm Triết gửi, ngày gửi thư, chính là một ngày trước khi nó xảy ra chuyện."

Phương Mộc cảm thấy con tim mình sắp sửa ngừng đập, "Mạnh Phàm Triết... gửi về nhà một bức thư?"

"Đúng vậy. Thư viết rất lộn xộn, bên trong nhắc đến một số việc rất kỳ lạ, có liên quan đến việc một thời gian trước nó quen biết với một bác sĩ gì đó. Trong thư nó dặn bác, nếu như nó xảy ra chuyện, hãy giao bức thư này cho cháu, còn viết số điện thoại của cháu ở trong bức thư, nó bảo chỉ có cháu mới giúp được nó..." Nói đến đây, phía đầu dây điện thoại bỗng truyền đến những tiếng rên rỉ đau xót.

"Bác ơi, bác ơi, bác còn ở đó không? Bác sao vậy?" Phương Mộc vội hỏi.

"Bác đây, tim của bác không được tốt lắm... vừa rồi hơi kích động..."

"Bên cạnh bác có thuốc không ạ?"

"Có, cháu đợi một lát, bác đi uống thuốc."

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng bước chân loạng quàng loạng, tiếng kéo ngăn kéo, tiếng lạo xạo mở lọ thuốc, tiếng rót nước.

Một lát sau, mẹ Mạnh Phàm Triết lại nhắc máy điện thoại, "Alô!"

"Bác ạ, cháu đang nghe."

"Làm cách nào bác có thể đưa thư cho cháu được nhỉ?"

"Bác ơi, bác hãy nói cho cháu biết địa chỉ nhà bác, bây giờ cháu sẽ đến lấy."

"Được rồi, cháu hãy ghi lại đi, phòng 401, đơn nguyên 3, tòa lầu số 6, tiểu khu Kim Tọa, số 83 đường Thủy Loan Bắc, khu Bạch Tháp, thành phố S."

Phương Mộc ghi lại địa chỉ, còn đọc lại một lần nữa cho mẹ Mạnh Phàm Triết để chắc chắn, rồi lại dặn dò một câu:

"Bác ơi, bác đừng đi ra khỏi nhà, đợi cháu đến đã nhé."

"Được!"

Sau khi gác máy, Phương Mộc quay trở lại phòng đọc, nhét sách trở lại giá sách, sau khi vội vàng thu dọn đồ, lao thẳng về ký túc xá.

Bây giờ là 3h50' chiều, đi đến thành phố S mất khoảng 3 tiếng đồng hồ, có lẽ tối nay không kịp quay lại. Phương Mộc trở về phòng, kéo ngăn kéo ra xem, trong đó chỉ có hơn 100 tệ. Phương Mộc chuẩn bị đơn giản một ít đồ vào trong ba lô, để lại cho Đỗ Ninh một mẫu giấy nói với cậu bạn tối nay cậu không quay về, tiếp đó lấy thẻ ATM đến thẳng phòng giao dịch trước cổng trường. Trong phòng giao dịch đầy chật những người già đến lấy tiền lương hưu, chiếc máy rút tiền tự động ATM trước cửa cũng có một hàng dài người đang xếp hàng để rút. Phương Mộc nhìn những người già đeo kính râm tỉ mỉ đếm lại số tiền của mình, cân nhắc một lát, đành phải đứng xếp hàng trong đội ngũ rút tiền trước máy ATM, đội ngũ rút tiền nhích dần lên một cách vô cùng chậm chạp, Phương Mộc vừa nhìn đồng hồ vừa lo lắng nhìn về phía trước. Khó khăn lắm mới đến lượt mình, Phương Mộc rút 1000 tệ, bước thật nhanh đến dãy xe taxi đang đỗ trước cổng trường để đi đến bến xe.

Khi đi đến bến xe khách thì đã là 4h30' chiều, ở phòng bán vé, Phương Mộc ủ rũ được biết chuyến xe khách cuối cùng đến thành phố S vừa mới chạy. Cậu không nghĩ nhiều, liền bắt xe đi đến ga tàu. Rất may, 5h10' chiều vẫn có một chuyến tàu hỏa đi đến thành phố S. Phương Mộc mua một vé rồi lại đến siêu thị ở sân ga mua mấy chiếc bánh bao, một chai nước, lặng lẽ ngồi trong phòng đợi, chờ lên tàu.

Tối hôm đó, trong phòng vệ sinh, khi tận mắt chứng kiến Mạnh Phàm Triết giết chết và nuốt sống con mèo, Phương Mộc đã thấp thoáng nhận thấy chắc chắn có người đang trị liệu tâm lý cho Mạnh Phàm Triết, hơn nữa quá trình trị liệu tâm lý này đã xảy ra sai sót dẫn đến tinh thần Mạnh Phàm Triết bị đẩy đến độ suy sụp. Và hôm đó, khi Mạnh Phàm Triết trở nên điên cuồng, sém chút nữa đã giết chết Phương Mộc, càng khiến Phương Mộc nghi ngờ có người đang khống chế Mạnh Phàm Triết.

Mẹ Mạnh Phàm Triết vừa mới nói trong thư có nhắc đến một người bác sĩ, điều này bước đầu đã chứng thực được sự suy đoán của Phương Mộc. Hơn nữa, nếu thực sự có một người như vậy, vậy thì chắc chắn anh ta có liên quan đến những vụ ám sát liên hoàn.

Phương Mộc cảm thấy mình đang ngày càng tiếp cận chân tướng sự thực. Thứ cảm giác này khiến lòng cậu nóng như lửa đốt, thời gian cũng dường như chậm chạp hơn bình thường rất nhiều.

Hành khách trên tàu ít hơn nhiều so với sự tưởng tượng của Phương Mộc, hơn nữa cũng không ngờ còn tìm được ghế trống. Nhân viên trên tàu nói với Phương Mộc, đây là chuyến tàu chậm, thời gian đến thành phố S là sau 4 giờ 40 phút nữa. Quãng đường này không phải dài, chỉ là khi bạn biết phía trước chính là đáp án mà bạn đã khao khát chờ đợi quá lâu, nó sẽ trở nên dài dằng dặc, khiến cho người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Phương Mộc ngồi bên cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ đang dần thẫm lại. Thịnh thoảng, khi dừng lại ở những ga nhỏ, có một vài người xách túi lớn túi bé chen lên. Các hành khách ăn mặc và thân phận đều khác nhau, nhưng trên nét mặt phần lớn mọi người đều hiện ra sự mong ngóng được trở về nhà.

Nhà là gì? Bữa cơm nóng hổi vẫn còn bốc khói, đôi dép đi trong nhà ấm áp, chiếc giường thân quen, còn có cả lời trách móc của bố mẹ.

Có lẽ, khi Mạnh Phàm Triết ngồi trên chuyến tàu này trở về nhà, chắc cũng có thứ tâm trạng này.

Phương Mộc dựa đầu lên cửa sổ lạnh lẽo, trong đầu lại hiện lên nét mặt sợ hãi khóc lóc của Mạnh Phàm Triết in trên cửa sổ xe cảnh sát đó.

Cứu mình với, cứu mình với, Phương Mộc.

Phương Mộc nhắm nghiền mắt lại.

Khi Phương Mộc bước khỏi ga tàu hỏa thành phố S đã gần 10 giờ tối. Phương Mộc vội vàng bước nhanh đến chỗ taxi đang dừng bên ngoài

ga, nói cho tài xế địa điểm cần đến, đột nhiên nghĩ ra cần phải gọi điện thoại đến nhà Mạnh Phàm Triết. Điện thoại đổ chuông rất lâu, nhưng không thấy ai nghe máy. Phương Mộc càng nghĩ càng thấy không ổn, vội giục tài xế lái thật nhanh.

Đi xuyên qua những con đường nhỏ vắng vẻ, cuối cùng taxi cũng đỗ lại trước một khu dân cư.

"17 tệ", tài xế chỉ vào hộp tính tiền nói, Phương Mộc vừa nhìn hướng về khu chung cư vừa lấy ra một tờ 50 tệ đưa cho anh ta.

"Nhiều thế, có tiền lẻ không?"

"Không có, anh lấy 20 tệ đi." Phương Mộc không muốn mất thời gian với anh ta, vội vàng nói.

"Được rồi." Anh tài xế cười tươi rói, nói: "Cậu đợi một lát, tôi đưa hóa đơn cho cậu." Sau khi chiếc máy in trên xe kêu lách tách mấy tiếng, hóa đơn và 30 tệ được đưa tận tay Phương Mộc.

Phương Mộc bước vào tiểu khu Kim Tọa, đây rõ ràng là một khu dân cư đã khá lâu năm. Các tòa lầu đều là kiểu cũ, có hành lang phía bên ngoài. Phương Mộc mở to mắt, cố gắng phân biệt những con số đã bị hoen gỉ ghi thứ tự các tòa lầu, may mà khu này cũng không rộng, Phương Mộc nhanh chóng tìm được tòa lầu số 6. Đi đến đơn nguyên 3, Phương Mộc thận trọng bước lên từng bậc, đi đến tầng 4, nhìn sang trái nhìn sang phải, bên trái là phòng 402, bên phải là phòng 403, cậu đi thẳng vào phòng phía trong cùng bên trái.

Cánh cửa là cửa gỗ kiểu cũ, bên ngoài là một lớp sắt, trên cửa vẫn còn dán chữ "Phúc" từ năm ngoái, Phương Mộc gõ nhẹ mấy tiếng, không có tiếng trả lời, cậu nhìn vào cửa sổ bên cạnh, cũng không hề có ánh đèn hắt ra.

Có lẽ bác ấy đã ngủ rồi?

Phương Mộc gõ tiếp mấy tiếng, vẫn không có tiếng trả lời. Cậu nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa, thật không ngờ, cánh cửa lặng lẽ mở ra.

"Có ai ở nhà không?" Phương Mộc thò đầu vào gọi.

Không có ai trả lời.

Một thứ dự cảm không lành trào lên trong lòng Phương Mộc, cậu thò tay vào túi áo lấy ra con dao găm, mở ra, từ từ tiến vào phòng.

Cả căn phòng tối đen, không có chút ánh sáng nào, Phương Mộc đứng ở cửa mấy giây, thấp thoáng nhìn thấy phía trước là một hành lang, bên trái có một cánh cửa phòng đang mở, có thể thấp thoáng nhìn thấy bên trong có hình dạng bệ bếp và máy hút mùi, chắc là nhà bếp, phía bên phải là một cánh cửa sổ nhỏ, trên bệ cửa sổ có đặt mấy bồn hoa.

Phương Mộc thận trọng bước lên trước, hành lang dài khoảng 1 mét, đi đến cuối, mặc dù trước mắt vẫn một mảng đen kịt, nhưng có thể cảm thấy tầm nhìn rộng hơn, phía trước có lẽ là phòng khách. Phương Mộc dừng lại ở cửa ra vào phòng khách một lát, cố gắng điều chỉnh mắt mình có thể nhanh chóng thích hợp với ánh sáng ở đây, đồng thời lắng nghe từng chút động tĩnh trong phòng khách.

Dần dần, cậu phát hiện ra trong phòng khách có một thứ thanh âm sột soạt kỳ lạ, giống như có người đang lật giở tờ giấy, lại giống như thứ âm thanh phát ra từ những móng vuốt nhỏ chạm vào vải. Cậu đang tập trung tinh thần lắng nghe, đột nhiên có thứ gì đó chạy vụt qua chân mình, Phương Mộc sợ hãi hét lên một tiếng, lùi lại một bước, lưng đập vào tường, chỉ cảm thấy tim đập dồn dập muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực.

Đột nhiên cậu nhớ ra trong túi áo có bật lửa, cậu lấy ra, bật mấy cái, một đốm lửa nhỏ bật sáng, cuối cùng cũng nhìn thấy mọi vật trước mắt.

Đây đúng là phòng khách, phía trước là một chiếc tủ kệ, trên đó đặt tivi. Phía trước chiếc tủ kệ là bộ ghế sofa. Vị trí Phương Mộc đang đứng chính là phía sau ghế sofa.

Nhờ vào ánh lửa yếu ớt của chiếc bật lửa, Phương Mộc thấp thoáng nhìn thấy mấy lọn tóc hoa râm lộ ra phía sau ghế sofa.

"Bác ời!" Phương Mộc gọi, giọng run rẩy.

Mấy lọn tóc ấy không hề động đậy.

Chiếc bật lửa đã hơi nóng tay, cậu không nghĩ được nhiều, cầm chắc chiếc dao găm trong tay, từ từ đi đến ghế sofa.

Khi khoảng cách đến ghế sofa càng lúc càng gần, tim Phương Mộc đập càng lúc càng nhanh, răng cậu va vào nhau lập cập, cảm giác tay mình đã run rẩy đến độ sắp không giữ được bật lửa nữa rồi. Khi đi đến ghế sofa, bật lửa đột nhiên vụt tắt, Phương Mộc rơi vào một khoảng tối đen như mực. Cậu vừa bật chiếc bật lửa đã nóng rẫy, vừa lần mò bước lên phía trước, khi cảm nhận đầu gối đã chạm vào ghế sofa chiếc bật lửa vụt lên một đốm lửa dài, một gương mặt cắt không còn một giọt máu, miệng há to xuất hiện vào trong tầm nhìn của Phương Mộc!

Mẹ Mạnh Phạm Triết nửa nằm nửa ngồi trên ghế, đầu dựa vào lưng ghế sofa, một tay ôm chặt ngực, một tay nắm chặt mép ghế sofa. Đôi mắt bà trợn tròn, miệng cũng há to, nét mặt thể hiện nỗi kinh hoàng tột cùng.

Bà đã chết rồi!

Một con chuột toàn thân đen sì đang bò trên đùi bà, dưới sự kích thích của ánh lửa, thật không ngờ nó không thèm né tránh, hai con mắt đỏ chằm chằm nhìn vào Phương Mộc.

Đến tận khi bị bật lửa làm bỏng tay, Phương Mộc mới định thần lại, trước nỗi kinh hãi tột độ, cậu hoang mang giơ chiếc dao găm vung lên khắp nơi, vừa điên cuồng tìm kiếm chiếc di động trong túi.

Cuối cùng cũng tìm thấy, cậu mở di động, vừa mới ấn số 1, đã nghe thấy từ bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân gấp gáp.

Đột nhiên, mấy luồng ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào, trước mắt Phương Mộc chói lòa bởi ánh sáng, cậu đành phải đưa tay lên che mắt. Chính trong khoảnh khắc đó, Phương Mộc chợt nhìn thấy dưới sự chiếu sáng của ánh đèn pin, trên chiếc cửa sổ kính đầy hơi nước cạnh cánh cửa ra vào vẽ hai ký hiệu vô cùng kỳ lạ!

"Là ai? Ném dao xuống! Nếu không sẽ bắn."

Phương Mộc vội ném dao xuống đất, giơ tay đầu hàng.

Mấy người cảnh sát lao về phía cậu, ấn cậu xuống dưới đất, Phương Mộc giãy giụa gắng gượng ngẩng đầu lên, cố sức muốn nhìn rõ rốt cuộc trên cửa kính vẽ gì.

"Mẹ mày, còn không biết điều." Mặt bị tát một cái thật mạnh, bỗng chốc khóe miệng đầy mùi máu tanh.

Phương Mộc hoa mắt chóng mặt ngơ ngậy, miệng lắp bắp: "Cửa kính... trên cửa kính... là cái gì...?"

Chương 23: ĐÊM NOEL

Hơn 3 giờ sáng, Thái Vĩ vừa mới chợp mắt không lâu, đã bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh giấc.

Anh mơ mơ màng màng khoác áo bước xuống giường lấy máy di động, "Alô!"

"Có phải là cảnh sát Thái không?"

"Là tôi đây, anh là ai?"

"Xin lỗi, đã làm phiền anh nghỉ ngơi. Tôi là Lý Duy Đông, ở chi nhánh Sở Công an Bạch Tháp thành phố S, anh còn nhớ tôi không?"

Lý Duy Đông? Nhớ ra rồi, trước đây khi đến thành phố S bắt một tên tội phạm đào tẩu có mang theo súng, có liên kết với chi nhánh Sở Công an Bạch Tháp, một anh chàng uống rất giỏi.

"Duy Đông, là cậu à, chào cậu, chào cậu."

"Ha ha, muộn như thế này, thật ngại quá, có một việc như thế này, anh có quen biết với Phương Mộc không?"

Thái Vĩ tỉnh ngủ hẳn.

"Phương Mộc, tôi có quen người này."

"Cậu ta hiện đang ở chỗ chúng tôi."

"Ở chỗ các cậu? Có chuyện gì vậy?"

"Ở khu vực chúng tôi có một bà lão bị chết, lúc đó cậu ta có mặt ngay tại hiện trường."

"Ý của cậu là..."

"Không, anh đừng hiểu nhầm. Bác sĩ pháp y của chúng tôi vừa mới về, hiện giờ không có chứng cứ gì chứng tỏ là do cậu ấy làm. Nhưng chúng tôi hỏi cậu ấy, vì sao lại xuất hiện tại hiện trường, cậu ấy nói đang điều tra một vụ án, còn bảo chúng tôi gọi điện liên hệ với anh."

"Ờ, tôi biết rồi!" Thái Vĩ đã hiểu ra, thành phố S chính là quê quán của Mạnh Phàm Triết, bà lão bị chết có lẽ là Mạnh Phàm Triết.

"Duy Đông, thế này có được không nhé, các cậu đừng có thăm vấn vội, tôi dám lấy đầu tôi đảm bảo, sự việc này không liên quan gì đến cậu ấy. Bây giờ tôi sẽ đi ngay, đợi tôi đến hẵng hay."

"Được!" Lý Duy Đông vui vẻ đồng ý.

Khi Thái Vĩ vội đến chi nhánh Sở Công an Bạch Tháp đã là 6h30' sáng, Lý Duy Đông đang đứng ở sân đợi anh. Còn không kịp hỏi han trò chuyện, Thái Vĩ đã hỏi luôn: "Phương Mộc đâu?"

Lý Duy Đông dẫn Thái Vĩ đến cửa phòng tạm giam, nhìn qua ô cửa sổ nhỏ trên cửa phòng, có thể nhìn thấy Phương Mộc đang cuộn tròn người ngủ trên ghế dài, trên mình đắp một chiếc áo đa công dụng, trên mặt có một vết tím bầm sưng tấy.

"Các cậu đánh cậu ấy à?" Thái Vĩ nhíu mày hỏi.

"Ừm," Lý Duy Đông cười ngượng ngùng, "Hôm qua lúc ở hiện trường cậu ta phản kháng ghê quá, có lẽ đã bị đánh mấy cái."

Khi trở về phòng làm việc, Lý Duy Đông mời Thái Vĩ một điều thuốc, Thái Vĩ kẹp điều thuốc trong tay sốt sắng hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Chuyện là thế này: Tối hôm qua có một người dân ở tiểu khu Kim Tọa, đường Thủy Loan Bắc báo cảnh sát, anh ta nói khi đang gọi điện thoại ở ban công vô tình nhìn thấy có một người đứng ở hành lang tầng 4 phía đối diện, anh ta vừa nói chuyện vừa nhìn người đó, anh ta phát hiện người đó gõ mấy cái vào cửa phòng 401, sau đó đẩy cửa bước vào. Khi đó người ấy còn cảm thấy kỳ lạ, nhà đó sao lại không bật đèn, sau đó lại

phát hiện trong phòng có ánh lửa, hơn nữa nhìn thấy cái người bước vào trong tay còn cầm dao, sợ quá nên vội vàng báo cảnh sát. Đúng lúc đó người của chi nhánh Sở chúng tôi đang bắt cờ bạc ở gần đó, kết quả là bắt ngay tại chỗ." Lý Duy Đông dừng lại một lát, "Chúng tôi vừa tiến vào hiện trường đã thấy có người chết, cảm nhận đây là một sự việc hệ trọng, bèn đưa cậu ta quay về đây."

"Bà lão bị chết có phải là Đồng Quế Chi?"

"Đúng vậy, sao anh biết?" Lý Duy Đông kinh ngạc hỏi.

"Ừm, đây là người nhà của nghi phạm trong một vụ án gần đây đang điều tra." Thái Vĩ nói đơn giản. Quả đúng như vậy, Phương Mộc đến thành phố S chính là vì Mạnh Phàm Triết.

"Cậu ấy không nói vì sao lại xuất hiện ở hiện trường xảy ra vụ án à?"

"Lúc đầu không nói, cứ nhắc đi nhắc lại yêu cầu chúng tôi quay lại hiện trường để xem dấu vết trên cánh cửa, còn nói sự việc vô cùng quan trọng. Chúng tôi vừa thẩm vấn cậu ấy, vừa thông báo với đồng chí đang điều tra hiện trường để ý dấu vết trên cửa sổ."

"Dấu vết, dấu vết gì?"

"Làm gì có dấu vết gì? Người đồng nghiệp của chúng tôi đã xem xét tỉ mỉ, anh ta nói ở trên cánh cửa sổ đó, bên trong phía cửa kính là những giọt nước đã tan chảy, bên ngoài cửa kính đã bị những người hàng xóm hiếu kỳ đến xem dựa vào bề cửa lau sạch, chẳng phát hiện ra gì cả."

"Thế, về sau thì sao?"

"Sau đó, cậu ta yêu cầu chúng tôi tìm một bức thư ở hiện trường, còn nói cho chúng tôi ngày nhận thư. Chúng tôi đã tìm thấy một chồng thư ở hiện trường, nhưng không có lá thư của ngày cậu ta nói. Cuối cùng, cậu ta nói cho chúng tôi số điện thoại của anh, bảo chúng tôi liên hệ với anh."

Thái Vĩ không nói gì, lặng lẽ hút thuốc, khi hút xong một điếu, anh nhìn đồng hồ, gần 7 giờ rồi.

"Bây giờ có thể đưa cậu ta đi được không?"

"E rằng không được." Lý Duy Đông nói, "Hiện thời Phương Mộc vẫn chưa thể thoát khỏi liên lụy. Nhưng các đồng nghiệp của chúng tôi đang gấp rút để kiểm nghiệm, nếu mọi việc thuận lợi thì trong buổi sáng có thể đưa ra kết luận sơ bộ."

Một người cảnh sát trẻ bước vào, trong tay cầm mấy túi nilon, có thể nhìn thấy bên trong là sữa đậu nành, quẩy, bánh bao...

"Đặt ở đây đi!" Lý Duy Đông đứng dậy lấy mấy hộp cơm inox gọi Thái Vĩ: "Ăn tạm một miếng đi, chắc anh cũng đói rồi."

Anh nói với người cảnh sát đó, "Cầm cho Phương Mộc mấy cái bánh bao, rót cho cậu ấy chút nước."

Trong lúc ăn sáng, Lý Duy Đông hỏi Thái Vĩ, "Cái vụ án anh nói đến, đó là chuyện gì vậy?" Thái Vĩ nghĩ, dù sao vụ án cũng đã kết thúc, bèn nói sơ qua tình hình vụ án cho anh ta nghe một lượt.

"Khà khà, chả trách." Lý Duy Đông cười nói: "Hôm qua khi chúng tôi thẩm vấn anh chàng này, còn chưa đợi chúng tôi nói cho cậu ta biết về quyền tố tụng, cậu ta đã lấy ra vô số ví dụ cho chúng tôi, có vẻ như còn thông thuộc luật tố tụng hình sự hơn chúng tôi, thì ra là một cậu thực sĩ."

Đang nói chuyện, một người cảnh sát khoanh mắt thâm đen đẩy cửa bước vào, nói với Lý Duy Đông, "Duy Đông, ra ngoài một lát!"

Lý Duy Đông lau miệng nói với Thái Vĩ: "Anh ăn trước đi, tôi ra ngoài một lát, sẽ quay lại ngay." Anh ta đi hết hơn một tiếng đồng hồ, khi quay lại, Phương Mộc đi phía sau anh ta.

Khi bước vào phòng, Phương Mộc còn đang luôn miệng hỏi Lý Duy Đông: "Đã tìm thấy bức thư chưa? Trên cửa kính viết gì vậy?"

Lý Duy Đông mặc kệ cậu, nói với Thái Vĩ: "Vấn đề cơ bản đã được làm rõ, đợi một lát ký tên xong, anh có thể đưa cậu ta đi được rồi."

Phương Mộc vẫn có vẻ quyết không định khuất phục, Thái Vĩ đưa mắt ra hiệu cho cậu không được nói gì nữa, đồng thời ném cho cậu một bao thuốc lá. Phương Mộc nhận lấy thuốc, nhìn Lý Duy Đông, bất mãn ngồi xuống ghế, bắt đầu hút thuốc.

"Không sao rồi chứ?" Thái Vĩ hỏi Lý Duy Đông.

"Ừ, đêm qua bác sĩ pháp y đã tiến hành kiểm nghiệm tử thi suốt cả đêm, chứng thực nguyên nhân gây ra cái chết của nạn nhân chính là do bệnh tim bột phát. Bà lão này bị bệnh tim nghiêm trọng, chúng tôi phát hiện ra mấy con chuột tại hiện trường, có lẽ bà lão này đã bị chuột làm cho sợ hãi quá mà chết. Ngoài ra, chúng tôi cũng tìm thấy trên người cậu ta một tấm vé và cả hóa đơn đi taxi", anh ta chỉ vào Phương Mộc, "Người taxi đó rất có ấn tượng với cậu, bởi vì cậu đã trả thừa cho anh ta 3 tệ. Anh ta cũng chứng thực thời gian cậu đến hiện trường, lúc đó Đồng Quế Chi đã chết gần một tiếng đồng hồ rồi."

Phương Mộc dường như không quan tâm mấy đến việc liệu mình đã được loại trừ ra khỏi diện nghi vấn hay chưa, vẫn hỏi đầy cấp thiết: "Lá thư đâu, trên cửa kính viết gì vậy?"

Lý Duy Đông nhìn Phương Mộc, "Chúng tôi không tìm thấy lá thư mà cậu nói đến, ngoài ra, trên cánh cửa sổ mà cậu nói, cũng chẳng phát hiện ra viết chữ gì. Nếu như cậu không tin thì có thể xem tấm ảnh này." Nói xong, rút một tấm ảnh từ trong tập hồ sơ trên tay ra đưa cho Phương Mộc.

Phương Mộc nhận lấy, xem đi xem lại hồi lâu, cuối cùng lặng lẽ đặt bức ảnh lên bàn, thần thờ nhìn chăm chăm xuống đất.

"Mặc dù chúng tôi vẫn chưa biết vì sao cậu lại xuất hiện ở hiện trường vụ án, nhưng chúng tôi bước đầu nhận định đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn. Cho nên, sau khi làm một số thủ tục, cậu có thể đi."

"Đây không phải là sự cố ngoài ý muốn!" Phương Mộc đột nhiên nói đầy kích động.

"Cậu ngậm miệng lại cho tôi!" Thái Vĩ hét lớn ngăn cản, quay đầu nói với Lý Duy Đông: "Thế thì mau làm thủ tục đi, lát nữa tôi sẽ đưa cậu ta đi."

Lý Duy Đông đồng ý, quay người bước ra khỏi phòng làm việc.

Thái Vĩ quay lại nói với Phương Mộc: "Có phải cậu muốn bị giữ lại ở đây không? Tốt nhất cậu bớt lời đi!" Phương Mộc không đáp trả lại, chỉ hút lấy hút để điều thuốc đang cầm trên tay.

Khi hoàn trả vật phẩm cá nhân, Phương Mộc phát hiện ra con dao găm không có ở đó, anh cảnh sát phụ trách thủ tục hoàn trả đồ nói dao găm đã bị tịch thu rồi. Phương Mộc kiên quyết đòi trả dao lại cho cậu, nếu không sẽ không đi. Thái Vĩ không có cách nào khác, lại phải đi tìm Lý Duy Đông, cuối cùng cũng lấy lại được con dao.

Khéo léo từ chối lời mời của Lý Duy Đông giữ Thái Vĩ ở lại ăn cơm, Thái Vĩ đưa Phương Mộc trở về thành phố J. Vừa lên xe, Phương Mộc đã nằm vật xuống ngay hàng ghế sau ngủ vùi.

Thái Vĩ nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi rũ rùi của cậu thở dài, vặn to luồng khí nóng trong xe. Sau khoảng hơn một giờ đồng hồ, qua kính chiếu, Thái Vĩ nhìn thấy Phương Mộc đã lồm cồm bò dậy, ánh mắt ngái ngủ, liếm đôi môi khô nứt nẻ.

"Cậu tỉnh rồi à?" Thái Vĩ lấy nửa bình nước, đưa ra phía sau. Phương Mộc uống liền một hơi hết sạch, sau đó ngồi lặng lẽ, ngẩn người nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

"Nói xem, vì sao cậu lại đến nhà Mạnh Phàm Triết?"

Phương Mộc không trả lời ngay, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Mẹ Mạnh Phàm Triết gọi điện cho tôi, nói trước một hôm xảy ra sự việc, Mạnh Phàm Triết đã viết cho bà một bức thư, trong thư nhắc đến

tôi, nếu không may cậu ấy xảy ra chuyện, thì giao lại bức thư này cho tôi."

"Ồ? Trong thư nói gì vậy?"

"Không biết, vừa rồi anh cũng nghe thấy rồi đấy, ở hiện trường không tìm thấy lá thư đó".

"Thế cậu vừa nói dấu vết gì? Là chuyện gì vậy?"

"Khi cảnh sát bắt tôi, hình như tôi nhìn thấy một ký hiệu gì đó ở trên cửa kính cửa sổ, bây giờ cũng mất rồi."

"Ký hiệu, đại khái trông như thế nào?"

Phương Mộc nghĩ một lát, "Không biết, không giống chữ Hán." Cậu đập mạnh vào đầu, "Không nhớ được nữa."

"Thôi bỏ đi, cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, trở về nghỉ ngơi thật tốt." Thái Vĩ lái vượt qua một chiếc xe chở hàng, "Bà lão này chết thật không đúng lúc, may là sự cố ngoài ý muốn, nếu không cậu đừng mong được ra sớm như thế này."

"Chắc chắn đây không phải là sự cố ngoài ý muốn!"

"Bệnh tim bột phát, không phải là sự cố ngoài ý muốn là cái gì, lẽ nào là mưu sát?"

"Khi tôi tiến vào hiện trường, cửa không khóa, điều này là bình thường sao?"

"Có lẽ là bà lão đã sơ ý, vừa vặn lại có mấy con chuột chui vào, kết quả là bà lão hoảng sợ quá, bệnh tim bột phát."

"Không chỉ không khóa cửa, đèn cũng không bật."

"Có lẽ bà ấy chuẩn bị ngủ thì sao?"

"Liệu anh có mặc quần áo mặc ban ngày đi ngủ không?" Thái Vĩ bỗng cứng họng, sau khi suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Bà lão có thể từ bên

ngoài trở về, quên đóng cửa. Có lẽ bà cảm thấy rất mệt, bèn nằm lên ghế sofa ngủ thiếp đi, lúc đang ngủ cảm thấy có cái gì bò trên người, bà lấy tay sờ, phát hiện ra đó là chuột, bệnh tim bột phát, qua đời." Anh liếc nhìn Phương Mộc qua gương trong xe, "Cậu cảm thấy thế nào?"

Phương Mộc hừ mũi một tiếng, "Anh không tin lời tôi, có thể, nhưng xin đừng coi tôi là tên ngốc!"

Thái Vĩ có vẻ không vui, giận dỗi trừng mắt nhìn Phương Mộc, không thèm nói thêm câu nào, lặng lẽ lái xe. Trầm mặc một lúc, Phương Mộc đột nhiên hỏi: "Trong di vật của Mạnh Phàm Triết có những thứ như hóa đơn khám bệnh ở bệnh viện, hay sổ bệnh án hay không?"

"Không có, cậu hỏi những thứ đó làm gì?"

"Mẹ Mạnh Phàm Triết nói, trong thư nhắc đến một người bác sĩ."

"Bác sĩ?" Tay Thái Vĩ lập tức nắm chặt vô lăng, "Sao lại xuất hiện một người bác sĩ nữa?"

"Cái gì gọi là "lại" xuất hiện một bác sĩ nữa?" Phương Mộc lập tức hỏi ngay.

"Ồ. Cậu có còn nhớ bức thư mà Mã Khải gửi cho cậu không?" Thái Vĩ né tránh ánh mắt của Phương Mộc, "Trong đó cũng có nhắc đến một người bác sĩ."

Phương Mộc lao ngay về phía trước, "Anh đã đọc bức thư đó rồi à?"

"Chỉ mới lướt qua một cái. Thật là," Thái Vĩ vội vàng giải thích: "Khi bức thư được giao đến tay tôi, tôi không kìm nổi, đọc một chút, kết quả là mới xem một tí đã bị gọi đi làm việc khác mất rồi."

"Trong bức thư đó viết những gì?"

"Tôi cũng chỉ mới xem được mấy câu, nhưng đại ý là, bản thân mình không phải là người xấu, đã từng có một vị bác sĩ giúp đỡ hẳn, rất tiếc là không khắc phục được tâm bệnh của hẳn."

Phương Mộc im lặng hồi lâu, Thái Vĩ nhìn cậu: "Sao, cậu cảm thấy hai vị bác sĩ này là một người?"

Phương Mộc lắc lắc đầu, "Không biết."

Thái Vĩ trầm mặc một lúc, "Cậu đừng nghĩ nhiều nữa, vụ án của Mạnh Phạm Triết đã phá bỏ rồi, quay về ngủ một giấc là được."

"Nhưng không thấy bức thư đó nữa, anh không cảm thấy đáng nghi ngờ sao?"

Thái Vĩ thoáng trầm ngâm, "Phương Mộc, không phải là tôi không tin cậu, chỉ là bà lão này mất đi đứa con trai duy nhất, nỗi đau đớn tột cùng là điều khó tránh khỏi. Hơn nữa, tôi đoán rằng có lẽ bà nhất định không chịu tin rằng con trai bà lại hung dữ, tàn ác như vậy. Cho nên, bà đã coi những sự việc mà mình cảm thấy khả nghi đều thành những chứng cứ giúp con trai mình lật lại vụ án, điều này cũng rất có khả năng xảy ra. Còn về lá thư đó, tôi thực sự nghi ngờ, liệu nó có tồn tại hay không. Có thể do bà lão hy vọng cậu có thể đến đó, mới bịa ra cái lý do này."

"Lật lại vụ án? Thế thì sao bác ấy lại không trực tiếp gọi điện thoại cho các anh?"

"Cậu là người bị hại trong vụ án này, có lẽ bà lão muốn biết nhất, tại sao Mạnh Phạm Triết lại muốn giết cậu."

Phương Mộc lại "hừ" một tiếng, quay người nằm xuống ghế, không nói gì nữa.

Thái Vĩ nhìn cậu, nghĩ một lát, bèn hỏi: "Có đói không? Khi đến khu phục vụ phía trước, tôi mua một chút đồ ăn cho cậu nhé."

Một lúc sau mới nghe thấy Phương Mộc rầu rĩ nói: "Không cần. Cảm ơn!"

Thái Vĩ bất lực lắc lắc đầu, tăng tốc.

Sắp đến giờ ăn trưa, Thái Vĩ lái xe đến trước cổng trường Đại học J, Thái Vĩ mời Phương Mộc ăn cơm trưa tại một quán ăn nhỏ gần cổng

trường, Phương Mộc lạnh lùng từ chối, cầm cặp sách đi thẳng vào trong trường.

Thái Vĩ dõi theo đến tận khi cậu hòa lẫn vào trong đám người trước cổng trường, khẽ lầm bầm một câu "Đồ ngang ngạnh", rồi kéo cửa xe khởi động ô tô.

Giữa tiếng động cơ kêu ầm ỉ, Thái Vĩ lại nắm chặt vô-lăng, suy tư. Trầm ngâm một hồi, anh lôi di động ra, ấn mấy số.

"Alô, anh Thái à?" Đầu phía bên kia truyền tới giọng nói của Lý Duy Đông.

"Ừm, là tôi. Duy Đông, thực sự không phát hiện thấy bức thư đó ở hiện trường sao?"

"Khà khà, sao thế, anh vẫn không tin chúng tôi à?"

"Không phải, không phải, tôi chỉ tiện thể hỏi vậy thôi."

"Thực sự không thấy. Hay là tôi lại sai người đi tìm xem sao?"

"Ừ, làm cậu mất công rồi." Thái Vĩ vội vàng nói, "Ngoài ra, phiền các cậu điều tra kỹ xem, hiện trường có dấu vết của người khác ra vào hay không?"

"Được. Nhưng dạo này, trọng điểm công việc của chúng tôi là tụ điểm những sòng bạc lớn, công việc rất bận, lại thiếu người. Khi có thời gian, tôi chắc chắn sẽ điều tra giúp anh, có tin tức gì tôi sẽ thông báo ngay cho anh biết."

"Cảm ơn người anh em, có thời gian thì đến đây, tôi mời cậu uống rượu."

"Cảm ơn thiện chí, thế đã nhé, tôi còn có chút việc. Tôi gác máy đây."

Tắt mắt điện thoại, Thái Vĩ lại ngẩng đầu nhìn đoàn người đông đúc ở trước cổng trường Đại học J, những sinh viên cười nói rôm rả, đi

ra đi vào, khuôn mặt vô lo vô nghĩ, dường như không có chút phiền muộn nào.

Lẽ nào, chúng ta thực sự đã sai rồi?

Đây là một giả thiết khiến Thái Vĩ khó mà chấp nhận được.

Đỗ Ninh không ở trong phòng, nếu không anh chàng này lại hỏi đi hỏi lại mãi, Phương Mộc ném cặp sách lên ghế, nằm vật xuống giường. Toàn thân vô cùng đau nhức, vết thâm tím trên mặt vẫn chưa hết sưng, khi vừa chạm đầu xuống gối, Phương Mộc buông một tiếng thở dài náo nề.

Phương Mộc gắng gượng lật người, rất muốn ngủ một giấc, nhưng nhắm mắt lại không tài nào ngủ được, trong đầu luôn xuất hiện hai hình ảnh mơ hồ.

Ký hiệu ở trên cửa kính!

Phương Mộc đứng dậy, ngồi xuống bàn, lấy giấy và bút vừa cố gắng hồi ức lại cảnh tượng mình nhìn thấy buổi tối hôm đó, vừa tô tô vẽ vẽ. Thực ra cậu cũng không chắc chắn đó rốt cuộc là do hơi nước tan ra, hay là có người cố tình làm như vậy. Hình dáng trong ký ức dần dần rõ nét, dấu vết dưới ngòi bút cũng dần dần xuất hiện hình dạng.

Ký hiệu đó có tất cả hai chữ: chữ bên trái có vẻ giống "9" (bên trong còn có một gạch ngang nhỏ) chữ bên phải hơi giống chữ cái "A". Phương Mộc cầm tờ giấy, lật đi đảo lại, nhưng chẳng thể nào nhận ra được điều gì, bèn ném xuống bàn, lôi thuốc lá ra buồn bực hút.

Có người đã đến nhà Mạnh Phàm Triết trước mình, không chỉ lấy đi bức thư đó mà còn giết chết mẹ Mạnh Phàm Triết. Vậy thì, có thể suy đoán ra hai việc: thứ nhất, hẳn biết lá thư này, sau nữa, biết Phương Mộc muốn đến nhà Mạnh Phàm Triết, thứ hai hẳn biết mẹ Mạnh Phàm Triết bị bệnh tim, hơn nữa sợ chuột.

Phương Mộc hồi tưởng lại khung cảnh lúc mình nghe điện thoại ở thư viện ngày hôm đó, bên cạnh có người hay không, có những ai, hoàn

toàn không nhớ được gì. Lúc đó mình đã bị tin tức trong điện thoại cuốn hút, không hề chú ý đến việc xảy ra xung quanh.

Lúc đó, giá như bảo mẹ Mạnh Phàm Triết đọc lại nội dung bức thư đó một lượt thì tốt biết mấy, chỉ lo lắng bà lão quá kích động, sợ bệnh tim bột phát, đến lúc đó lại hại mất tính mạng của bà.

Phương Mộc mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm nghiền mắt.

Mạnh Phàm Triết từng nuôi mèo, vậy thì có lẽ cậu ấy sợ chuột. Thực ra, nỗi sợ hãi của con người đối với bất cứ sự vật nào cũng đều xuất phát từ kinh nghiệm trong cuộc sống. Mạnh Phàm Triết sợ hãi chuột, có lẽ bắt nguồn từ mẹ cậu. Có thể từ khi còn nhỏ đã từng tận mắt chứng kiến mẹ cậu sợ hãi chuột, cho nên cậu cũng dần dần hình thành tâm lý sợ chuột.

Vậy thì, người biết được mẹ Mạnh Phàm Triết sợ chuột, chắc phải là người hiểu rất rõ Mạnh Phàm Triết. Người có thể khiến cho Mạnh Phàm Triết thổ lộ hết tâm sự, có lẽ chính là người bác sĩ đó!

Nếu như thực sự có người này, vậy thì suy đoán lúc đầu của Phương Mộc không hề sai: ban đầu, người bác sĩ này đã giúp đỡ chữa trị cho Mạnh Phàm Triết, giúp cậu bước đầu khắc phục tâm lý sợ điếm danh, có thể còn thử giúp cậu khắc phục tâm lý sợ chuột (kiến nghị cậu nuôi một con mèo). Chính vì vậy, Mạnh Phàm Triết đã vô cùng tin tưởng và dựa dẫm vào người bác sĩ đó, thậm chí có thể nói hoàn toàn nghe theo.

Vậy thì, hàng loạt các vụ án giết người xảy ra giả sử tính từ ngày 1 tháng 7 năm nay đến nay, liệu có phải Mạnh Phàm Triết đã tiến hành dưới sự thao túng của hắn hay không?

Không phải, Phương Mộc nhanh chóng phủ nhận giả thiết của mình. Trước tiên, cho dù Mạnh Phàm Triết tính tình có yếu ớt hơn nữa, cậu ấy cũng vẫn là một thạc sĩ ngành luật, bảo cậu ấy đi giết người, cậu ấy không thể nào đồng ý. Tiếp đến, giả định Mạnh Phàm Triết bị người bác sĩ đó thôi miên, vậy thì khả năng này cũng không lớn. Cho dù có tác

phẩm điện ảnh đã miêu tả thôi miên thành một việc rất thần kỳ, nhưng từ trong các vụ án tư pháp thực tiễn, vẫn chưa có chứng cứ đủ để chứng minh có thể thôi miên người khác đi thực thi hành vi giết người. Hơn nữa, qua 6 vụ án giết người, nếu chỉ dựa vào thôi miên, không thể hoàn thành kế hoạch phạm tội một cách tỉ mỉ, chu đáo, cẩn mật đến như vậy.

Vậy thì, liệu có phải tất cả các vụ án đều do người bác sĩ đó làm hay không? Phương Mộc bất giác rung mình.

Đây là một người như thế nào, vì sao lại muốn chĩa mũi dùi vào mình?

Có người gõ cửa. Phương Mộc ra mở cửa, là Đặng Lâm Nguyệt. Vừa nhìn thấy cô, Phương Mộc cố tình quay đầu đi, nhưng Đặng Lâm Nguyệt vẫn nhìn thấy vết thâm tím trên mặt cậu.

"Trời ơi, sao anh lại thành ra thế này?"

"Không sao, không sao!" Phương Mộc vừa nói cho qua chuyện vừa nhường chỗ cho cô bước vào phòng. Nhưng Đặng Lâm Nguyệt vẫn cứ hỏi mãi, bộ dạng có vẻ như quyết hỏi cho bằng được. Phương Mộc không né tránh được cô, đành phải kể lại hết cho cô mọi việc đã xảy ra. Nghe xong, một lúc lâu sau Đặng Lâm Nguyệt vẫn không lên tiếng, chỉ ngồi lặng lẽ ở bên giường.

Trầm mặc hồi lâu, Đặng Lâm Nguyệt mở miệng nói: "Anh... nhất định phải hành động tiếp như vậy sao?"

"Ờ, gì cơ?"

Đặng Lâm Nguyệt ngẩng đầu, đặt tay lên đầu gối Phương Mộc, nhìn thẳng vào mắt cậu nói: "Làm một người bình thường có được không anh, nghiêm túc học tập, tốt nghiệp một cách thuận lợi, sau đó chúng ta cùng ra nước ngoài, có được không?"

Phương Mộc cúi đầu không nói, nhẹ nhàng bỏ tay Đặng Lâm Nguyệt ra, lắc đầu.

"Tại sao chứ?" Đặng Lâm Nguyệt đã ngân ngấn nước mắt, "Anh cảm thấy cuộc sống của anh bình thường sao? Anh cảm thấy anh sống như vậy rất vui sao?"

Phương Mộc nói khẽ: "Không."

"Thế sao anh vẫn cứ phải hành động như vậy mãi!" Đặng Lâm Nguyệt đứng bật dậy, "Anh là cảnh sát à? Anh có trách nhiệm này sao? Hay là có người ép anh phải làm như vậy?"

Nhìn thấy Phương Mộc cúi đầu không nói, cô cắn chặt môi, cố gắng kìm chế ngữ khí của mình, "Phương Mộc, em thừa nhận, em thích anh là bởi vì anh là một người đàn ông từng trải. Trên cơ thể anh toát ra một sức mạnh không gì so sánh được, khiến em hiếu kỳ, cũng khiến em say mê. Nhưng sau khi em yêu anh, em phát hiện ra thứ sức mạnh đó khiến em sợ hãi. Tại sao vậy quanh anh lại có nhiều sự chết chóc đến như thế, tại sao anh luôn làm cho mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm đến như vậy? Cái người họ Mạnh đã chết rồi, đó là đáng phải bị trừng phạt như vậy, điều này thì có liên quan gì đến anh? Tại sao anh vẫn cứ dây dưa mãi? Tại sao anh lại phải gây ra biết bao nhiêu phiền phức không đáng có đến như vậy?" Cô dừng lại, "Khi anh làm như vậy, anh có nghĩ đến em không?"

Phương Mộc ngẩng đầu, "Mạnh Phàm Triết không phải là hung thủ, hung thủ là một người khác."

"Thế thì đã sao? Mặc kệ hắn có được không? Để cảnh sát hành động có được không? Anh hãy cứ làm một sinh viên bình thường có được không?"

Phương Mộc cười buồn, lắc lắc đầu, "Không thể nào!" Cậu nhìn Đặng Lâm Nguyệt, "Có rất nhiều việc... em không hiểu được đâu."

"Có chuyện gì mà em không hiểu, anh hãy nói cho em nghe!" Đặng Lâm Nguyệt ngồi xuống bên cạnh Phương Mộc, lau nước mắt, chăm chăm nhìn vào Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn vào khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết của cô, há miệng, nhưng lại chỉ phát ra mấy chữ: "Em...không cần thiết phải biết..."

Đặng Lâm Nguyệt cứ nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, cho đến tận khi cậu cúi đầu xuống.

Không biết bao lâu sau, Đặng Lâm Nguyệt lau nước mắt trên mặt, từ từ đi đến cạnh cửa, nhẹ nhàng nói: "Dù thế nào đi chăng nữa, em hy vọng anh biết rằng, cho dù xảy ra chuyện gì, em vẫn đều ở bên cạnh anh."

Nói xong, cô kéo cửa bước đi.

Trong khoảnh khắc, Phương Mộc rất muốn gọi cô lại, ôm cô vào lòng, nói với cô: "Anh xin lỗi, hãy tha lỗi cho anh!"

Nhưng, cậu lại chẳng làm gì cả, chỉ lặng lẽ nhìn cô biến mất ở phía bên kia cánh cửa.

Mấy hôm sau Thái Vĩ gọi điện đến, nói Lý Duy Đông đã tiến hành khám xét điều tra lại hiện trường ở thành phố S một lần nữa, do hiện trường đã bị phá hoại nghiêm trọng, do đó không có cách nào chứng minh được trước khi Phương Mộc đến liệu có người đã từng ra vào hiện trường hay không. Ngoài ra, tiến hành điều tra những người hàng xóm ở xung quanh, cũng không phát hiện ra manh mối nào đáng giá. Cảnh sát đã tiến hành lục soát khắp trong và ngoài mấy lượt, chứng thực bức thư Phương Mộc nói đến không hề có tại hiện trường.

Qua điện thoại, Thái Vĩ không hề có ý đưa ra kết luận, nhưng lập trường của anh cũng đã rất rõ: bức thư đó không hề tồn tại. Có người đang nói dối, còn việc người này là Phương Mộc hay Đồng Quế Chi, thì không biết.

Phương Mộc chẳng buồn giải thích thêm với anh, sau khi nói vội vã mấy câu bèn gác máy, cậu cảm thấy Đặng Lâm Nguyệt đang ngồi bên

luôn cố gắng lắng nghe nội dung trong cuộc điện thoại, không quay đầu mà chỉ giải thích một câu: "Thái Vĩ, tình hình điều tra ở thành phố S."

Đặng Lâm Nguyệt quả thực nói được, làm được, mấy ngày hôm nay, ngoài thời gian ngủ, cô không rời Phương Mộc nửa bước. Dù Phương Mộc ra khỏi ký túc xá lúc nào, cũng đều có thể nhìn thấy Đặng Lâm Nguyệt đang đợi ở dưới tầng.

Chỉ có điều, cô ngày càng ít nói, cho dù là lúc ăn cơm, cô cũng thường xuyên im lặng. Rất nhiều lúc, Phương Mộc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện cô cũng đang chăm chú nhìn mình.

Cái nhìn chăm chú này đã không còn là sự dịu dàng và ngóng trông thuở ban đầu yêu nhau nữa, mà có vẻ như đang soi xét. Thứ ánh mắt này khiến Phương Mộc cảm thấy tâm trạng hoảng loạn, luôn chỉ nhìn vào mắt cô có mấy giây đã đầu hàng.

Buổi tối khi trở về ký túc xá, Đặng Lâm Nguyệt luôn đứng lặng lẽ dưới khu ký túc xá nữ mấy phút, Phương Mộc đứng ở bên cạnh cô, hoặc là hút thuốc, hoặc là trầm mặc, cũng không hề lên tiếng. Đặng Lâm Nguyệt thường bất ngờ quay người chạy lên tầng, Phương Mộc đợi cô mấy lần, đều không thấy cô quay lại giống như buổi tối hôm đó.

Trần Giao đã từng tìm gặp Phương Mộc nói chuyện một lần, cô nói với Phương Mộc, mấy ngày hôm nay, tâm trạng Đặng Lâm Nguyệt rất thất thường, thường cả ngày không thấy mặt đâu, sau khi về phòng cũng leo lên giường ngay, có một lần, Trần Giao phát hiện ra Đặng Lâm Nguyệt nửa đêm trốn ở trong chăn khóc, hỏi cô có chuyện gì, cô chỉ bảo là gặp ác mộng, rồi không nói thêm gì nữa.

Trần Giao nói với Phương Mộc về uy hiếp, Đặng Lâm Nguyệt đã từng hỏi cô sự chọn lựa của mình rốt cuộc là đúng hay không. "Nếu như anh không có biểu hiện tốt hơn chút nữa, cẩn thận Đặng Lâm Nguyệt sẽ đá anh đấy!"

Đá với không đá, Phương Mộc cũng chẳng quan tâm lắm, chỉ có điều, cậu nghe thấy những biểu hiện thương tâm của Đặng Lâm Nguyệt,

cũng thấy hơi xót xa. Cho nên, khi Đặng Lâm Nguyệt thử mời cậu tham gia buổi party đêm Noel, cậu vui vẻ nhận lời.

Trong trường đại học, lễ Noel là ngày lễ được coi trọng nhất. Cho dù, đây là ngày lễ của nước ngoài, nhưng những thanh niên da vàng tóc đen này lại còn hăng say hơn cả ngày tết. Bắt đầu từ trung tuần tháng 12, tất cả các cửa hàng quanh trường, cửa hàng bán đồ lưu niệm, hoa tươi, đã bắt đầu các hoạt động tuyên truyền. Trong trường đâu đâu cũng nhìn thấy những tờ áp phích và quảng cáo ngôn ngữ khoa trương, còn có cả hình ảnh ông già râu trắng đội mũ đỏ. Các cô gái bắt đầu tưởng tượng ra món quà mà mình sẽ nhận được, các chàng trai bắt đầu tiết kiệm tiền, chỉ để nhận được nụ cười của bạn gái, hoặc là theo đuổi được cô gái mà mình có tình cảm.

Phương Mộc không hề bị lây nhiễm thứ không khí này, trước đây, khi còn một mình, cậu vốn chẳng có khái niệm lễ Noel. Giờ đây cũng như vậy, khi Đỗ Ninh hẹn cậu cùng đi mua quà, cậu cứ ngẩn người ra.

Đỗ Ninh nhăn nải như một cô gái lượn đi lượn lại trong tòa thương mại quốc tế, cứ luôn miệng hỏi Phương Mộc cái này thế nào, cái kia ra sao. Phương Mộc cứ nhún vai nói, "cũng được". Anh chàng này cũng cảm thấy dẫn Phương Mộc đi cùng để chọn đồ đúng là không được sáng suốt cho lắm, nên chẳng thêm chú ý đến cậu nữa. Phương Mộc cảm thấy nhàn nhã, dứt tay túi quần đi dạo lòng vòng.

Mặc dù có hơi nhàm chán, nhưng hiếm khi có được tâm trạng thảnh thơi như lúc này. Căng thẳng đã quá lâu, lại xảy ra quá nhiều sự việc không muốn nhớ lại, có thể đi dạo lòng vòng với tâm trạng thư thái như lúc này, thực sự là một việc thật sáng khoái.

Khi đi qua một quầy hàng bày rất nhiều các món đồ lưu niệm nho nhỏ, Phương Mộc vô tình nhìn thấy một món đồ có quả cầu thủy tinh, sáng lóng lánh, trông rất bắt mắt, nên đã nhìn kỹ hơn. Cô bán hàng lập tức nhiệt tình chào mời. Phương Mộc nghĩ, dù sao cũng đang nhàn rồi, bèn bước tới ngắm nghía. Đó là một hộp nhạc, bên dưới là hộp nhựa vuông, bên trên có quả cầu bằng thủy tinh, trong quả cầu thủy tinh có

khung cảnh rất thơ mộng: một cô gái và một cậu con trai đứng dưới đèn đường, cô gái ngọt ngào khẽ dựa vào lòng cậu con trai. Trong quả cầu còn có một số hạt nho nhỏ màu trắng, trông có vẻ như thể hiện bông tuyết.

Cô bán hàng ấn nút công tắc ở dưới đáy hộp, chiếc đèn đường bé xíu chợt lóe sáng, và những hạt màu trắng đó cũng bắt đầu chuyển động xung quanh quả cầu. Cùng với tiếng nhạc tình tang vang lên, khung cảnh trong quả cầu cũng sinh động hẳn lên, một đôi tình nhân nhỏ bé đang dựa sát vào nhau.

Khóe miệng Phương Mộc bất giác nở nụ cười. Tuyết rơi rồi.

Khiến ta nhớ đến mùi vị của những cành cây khô trong không khí.

Khiến ta nhớ đến tiếng "lạo xạo" khi bước chân giẫm lên tuyết.

Khiến ta nhớ đến cảm giác buồn buồn khi lông đuôi ngựa quẹt ngang qua mặt.

Khiến ta nhớ đến hai bóng hình người dưới bóng đèn đường lúc tách rời lúc lại dính sát vào nhau.

"Buổi tối xem, hiệu quả sẽ càng tốt hơn." Cô bán hàng cắt ngang dòng suy tư của cậu.

"Cái này bao nhiêu tiền?" Phương Mộc rút ví ra.

Vừa thanh toán xong, Đỗ Ninh cũng chen ra khỏi đoàn người đi mua sắm, bước tới, trong tay xách một chiếc túi nhựa nho nhỏ.

"Khà khà, cậu cũng mua rồi à, đây là cái gì?" Cậu ta giành lấy chiếc hộp giấy trong tay Phương Mộc, "Hộp nhạc à? Cậu đúng thật là chẳng có chút sáng tạo nào cả! Thứ đồ này đã lỗi thời mấy năm nay rồi!"

Phương Mộc cười, "Còn cậu thì sao, mua gì rồi?"

"Hi... hi, món đồ này của tớ, khá là lợi hại." Cậu ta thận trọng lấy từ trong túi nhựa ra một chiếc hộp con tinh xảo, "Nước hoa hàng hiệu,

450 tệ cơ đấy."

"Hi, cậu nhóc này giàu quá nhỉ."

"Chắc hẳn Trần Giao sẽ rất thích cho mà xem." Đỗ Ninh cười tít mắt.

Ngày 24 tháng 12, đêm Noel.

Thạc sĩ khóa 2001 của Học viện Ngoại ngữ thuê đại sảnh lớn của một nhà hàng trong thành phố để tổ chức bữa tiệc Noel, chi phí chia đều, hơn nữa còn yêu cầu, những ai có người yêu, nhất định phải đưa đi cùng.

Bữa tối là bữa ăn tự chọn, mọi người vừa ăn vừa tham gia những tiết mục biểu diễn mà mình tập luyện. Phương Mộc không có hứng thú, ăn chút salad hoa quả và miếng gà rán, lặng lẽ nhìn ra con đường xe cộ vẫn đi lại tấp nập.

Trong đại sảnh rất nóng nực, trên cửa kính đầy những giọt nước, Phương Mộc lấy tay di di trên cửa kính. Di tay một lúc, cậu mới phát hiện ra mình đang vẽ hai ký hiệu kỳ lạ nhìn thấy ở nhà Mạnh Phàm Triết tối hôm đó.

Phương Mộc vẫn luôn tin tưởng chắc hẳn Mạnh Phàm Triết không phải là hung thủ. Nếu như người đến nhà Mạnh Phàm Triết trước cậu thực sự là người bác sĩ đó, vậy thì hai ký hiệu ở trên cửa kính chính là để lại cho Phương Mộc xem.

Lẽ nào đây là gợi ý của hung thủ cho vụ án tiếp theo sao?

Cậu vừa nhìn "9" ở giữa còn có thêm một gạch nhỏ, lắc lắc đầu. Nếu như Đặng Lâm Nguyệt là "6", mình là "7", thì người tiếp theo bất luận thế nào cũng không thể là "9", cho nên, ký hiệu này không thể là 9. Hơn nữa, số "9" này viết hơi kỳ lạ, ngoài việc ở giữa thân có một gạch ngang, phần lớn, mọi người khi viết số 9, bên dưới ít nhiều cũng hơi nghiêng chéo một chút, nhưng người này khi viết số "9" lại gần như vuông góc với mặt đất.

Không phải 9, lẽ nào là chữ "q"?

Còn về chữ bên phải, nhìn kiểu gì cũng giống chữ cái A. Nếu là chữ, sao một chữ lại viết hoa, một chữ lại viết thường?

Đúng lúc Phương Mộc đang vắt óc suy nghĩ, trên tấm kính cửa sổ xuất hiện bóng hình Đặng Lâm Nguyệt.

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Đặng Lâm Nguyệt vừa mới nhảy xong, mặt đỏ bừng bừng, liên tục phe phẩy cổ áo để quạt mát.

"Ồ, không có gì."

"Sao anh không chơi?"

"Hà... hà, anh không biết nhảy. Em cứ chơi đi, mặc kệ anh."

Đặng Lâm Nguyệt khẽ đặt bàn tay lên tay Phương Mộc, dịu dàng nói: "Vây em cũng không chơi nữa, em ở lại với anh."

Đúng lúc đó, anh chàng hướng dẫn buổi party cao giọng nói: "Sau đây, là lúc trao đổi quà cho nhau. Các bạn hãy thể hiện tình yêu sâu đậm của mình dành cho đối phương nào!"

Đặng Lâm Nguyệt rút tay về, nôn nóng lục ở trong túi xách, loáng cái, trong tay đã xuất hiện một chiếc hộp kim loại nhỏ xinh. Cô đưa tay về phía trước, "Tặng anh này! Giáng sinh vui vẻ!"

"Cảm ơn em!" Phương Mộc nhận lấy, nhìn thấy trên chiếc hộp tinh xảo viết chữ "Zippo", cậu hiểu ngay, là bật lửa.

"Anh mở ra xem đi!" Đặng Lâm Nguyệt hai tay chống cằm, khuôn mặt nhìn cậu tràn đầy vẻ mong ngóng. Phương Mộc mở hộp, là sao Vĩnh hằng, loại hàng độc, giá trên thị trường quyết không dưới 1.200 tệ. Mở nắp ra bật một cái, một đốm lửa vụt sáng.

"Anh có thích không?" Đặng Lâm Nguyệt chớp chớp đôi mắt to, "Nhưng anh phải biết rằng, không được hút quá nhiều thuốc đâu đấy. Thế, quà của em đâu?"

Phương Mộc do dự một lát, giơ tay ra lấy hộp nhạc đó.

"Ôi, đẹp quá! Nút bật ở đâu hả anh? Ồ, không cần nói cho em đâu, em tự tìm." Đặng Lâm Nguyệt ấn mấy nút phía dưới hộp, hộp nhạc bắt đầu kêu tinh tinh, tang tang.

Đèn đường vụt sáng. Bông tuyết tung bay.

Đặng Lâm Nguyệt dựa cằm lên cánh tay, nhìn hai hình người bé xíu trong quả cầu đang ôm nhau thật chặt cho đến hết bản nhạc.

"Em rất thích!" Cô cẩn thận bọc hộp nhạc lại, ngẩng đầu nhìn Phương Mộc cười, "Cảm ơn anh!"

Đỗ Ninh ôm Trần Giao đi đến. Món quà cậu nhận được là một đôi giày chơi bóng rổ hãng Nike, cậu chàng này đi ngay lúc đó.

"Thế nào? Đẹp trai không?" Cậu nói đầy đắc ý.

"Được rồi anh ạ, trông anh kìa." Trần Giao ấn tay vào đầu cậu, "Lâm Nguyệt, lát nữa bọn mình đi hát, cùng đi nhé!" Đặng Lâm Nguyệt nhìn Phương Mộc, dường như muốn nghe ý kiến của cậu, Đỗ Ninh thấy vậy liền kéo tay cậu đứng dậy, "Không cần hỏi đâu, cậu ấy chắc chắn đi!"

Ba chiếc xe taxi chở mười mấy thanh niên trẻ đi đến quán KTV "Bay lượn giữa màn đêm". Phương Mộc còn chưa xuống xe, đã nhìn thấy Đỗ Ninh xuống khỏi chiếc xe phía trước, đang cầm di động nói gì đó, nhưng mấy giây sau điện thoại đã bị đối phương tắt, Đỗ Ninh nhìn màn hình di động, tỏ vẻ khó hiểu, Trần Giao đi đến cạnh cậu, muốn hỏi đến cùng, nhưng điện thoại lại reo, Đỗ Ninh mở máy, sau khi "Alô" mấy tiếng liền, đối phương dường như không trả lời, Đỗ Ninh so so vai với Trần Giao, Trần Giao đứng bên cạnh, sắc mặt đầy băn khoăn.

Mọi người lục đục kéo vào KTV, bên ngoài chỉ còn lại Phương Mộc, Đặng Lâm, Đỗ Ninh và Trần Giao. Đỗ Ninh đang vung tay vung chân giải thích với Trần Giao điều gì đó, Trần Giao chỉ cười nhạt, dường như không tin lời giải thích của Đỗ Ninh.

Đặng Lâm Nguyệt đi đến đó, nói với Trần Giao mấy câu, rồi quay lại khoác tay Phương Mộc đi vào KTV.

"Họ sao thế?" Phương Mộc hỏi cô.

"Em cũng không biết, có lẽ là xảy ra chút hiểu lầm, chúng ta vào trước đi, đừng cản trở họ. Trần Giao nói, lát nữa sẽ vào."

Cả đám bạn đã bao hai phòng, sau khi gọi một chút bia và đồ ăn vặt, liền bắt đầu hào hứng ca hát. Phương Mộc bị các bạn hùa vào, cũng song ca cùng Đặng Lâm Nguyệt bài hát "Em không yêu anh nhiều".

Nhưng, Đỗ Ninh và Trần Giao không hề bước vào phòng hát.

Lúc đó, Phương Mộc gọi điện cho Đỗ Ninh, cậu ấy không nghe máy. Đặng Lâm Nguyệt cũng gọi cho Trần Giao, cũng không có hồi âm. Phương Mộc hơi lo lắng, cầm áo khoác nói muốn đi tìm họ, mấy cậu nam sinh khác vội vàng ẵm cậu ngồi xuống ghế, "Khà khà, hai người bọn họ đã yêu nhau lâu thế, đêm Noel, cậu đi làm phiền gì chứ?" Phương Mộc nghĩ cũng phải, nếu như hai người đó đi nhà nghỉ, vậy thì đúng là mình đã làm họ cụt hứng mất rồi.

Khi vui chơi đến 3 giờ sáng, mọi người đều mệt, có mấy người không gượng nổi, bèn nằm trên ghế sofa ngủ khò. Mấy người thấy chơi chưa đã, cũng không còn sức để hát nữa, ngồi xuống bàn uống bia và trò chuyện. Có người đề nghị kể chuyện kinh dị, lập tức được mọi người tán đồng.

Thế là mỗi người kể một chuyện, nào là ma xó ở xóm núi, nào là chuyện ma trong văn phòng, mấy bạn gái nhát gan sợ hãi trốn sau lưng bạn trai, chỉ thò ra đôi mắt, run rẩy sợ hãi lắng nghe.

"Hừ, các cậu kể những thứ này, chỉ đều là nói bừa, nếu nói đến kinh dị thì phải nghe cậu ấy." Một người nam sinh đập tay lên vai Phương Mộc đang ngáp ngủ, "Người ta, đó mới gọi là tư liệu có thực đấy."

Mọi người bỗng chốc hào hứng hẳn lên.

"Đúng rồi, Phương Mộc, chẳng phải cậu giúp cảnh sát điều tra vụ án sao, kể một ít xem nào."

"Nghe nói vụ án giết người hàng loạt mà cậu thạc sĩ Học viện Luật đó làm, cậu cũng tham gia phá án, mau kể xem nào."

"Ừ, nghe nói suýt nữa cậu bị tên hung thủ đó giết chết, mau kể cho chúng tôi nghe đi!"

Phương Mộc nhìn những khuôn mặt hiếu kỳ xung quanh, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng bị thầy hiệu phó gọi lên khán đài phát biểu.

Họ không hề quan tâm đến sự đau khổ của những nạn nhân, cũng không quan tâm đến số phận của Mạnh Phàm Triết. Sự sống chết của người khác, đối với họ mà nói, chẳng qua là tìm chút đề tài kích thích để trò chuyện mà thôi.

Phương Mộc lạnh lùng nói: "Chẳng có gì đáng để kể cả."

Những người đang chuẩn bị để nghe thấy tin tức nội bộ phát ra tiếng "xì xì" đầy thất vọng, mấy bạn nữ vừa rồi vẫn còn trốn sau lưng bạn trai, dường như vẫn không cam tâm, nói với Phương Mộc: "Đừng có mà nhỏ mọn như thế, nói ra xem nào." Một cô gái còn chẳng buồn bận tâm đến cái lườm của bạn trai, ôm chặt cánh tay Phương Mộc lắc qua lắc lại, "Nói đi, nói đi anh chàng đẹp trai, em thích nghe câu chuyện phá án nhất, kích thích lắm".

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mắt cô ta, đến khi cô ta sợ hãi ngừng lắc tay.

"Kích thích? Khà khà...", khóe miệng Phương Mộc khẽ mỉm cười, "Có người lột sạch da trên người em rồi làm thành áo mặc vào người manơcanh, liệu em có thấy kích thích không?"

Cô gái đó lấy tay che miệng, sợ hãi đến độ mặt trắng bệch ra, bạn trai cô ta bất mãn hét lên: "Cậu sao thế, không kể thì thôi, dọa cô ấy làm gì?"

Những người khác vội vàng dàn hòa, Phương Mộc cầm lấy áo khoác và cặp sách bước nhanh ra khỏi phòng hát. Mới đi được vài bước, liền nghe thấy tiếng của Đặng Lâm Nguyệt ở phía sau.

"Anh đừng giận, họ không ác ý." Cô kéo cánh tay Phương Mộc, ánh mắt như đang cầu xin, "Anh ở lại đi, có được không?"

Phương Mộc khẽ khàng rút tay ra, "Thôi, bọn em chơi đi, về sớm một chút." Nói xong, cậu đi thẳng luôn, không thèm quay đầu lại.

Chương 24: ĐƯỜNG BƠI SỐ 6

Thật không ngờ Đỗ Ninh đang ở trong phòng ký túc xá. Khi Phương Mộc bước vào, cậu đang ngồi trên ghế gọi điện thoại, chân vẫn đi đôi giày Nike mới tinh đó, trên bàn có nửa chai bia.

"Ơ! Sao cậu lại ở trong phòng?" Phương Mộc nhìn phía sau cửa, "Trần Giao đâu?"

Đỗ Ninh xua xua tay về phía Phương Mộc, chú ý lắng nghe phía đầu dây bên kia. Mấy giây sau, cậu bèn đập "bụp" chiếc điện thoại lên trên bàn, cầm lấy chai bia uống ừng ực.

"Cậu sao vậy?"

Đỗ Ninh đặt chai bia xuống, vừa nắc vừa nói: "Không... không sao!"

Phương Mộc thấy đôi mắt cậu ta đỏ hoe, "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Tớ cũng không biết có chuyện gì." Đỗ Ninh dường như bị nín nhịn rất lâu, lắc đầu than phiền, "Khi vừa đến KTV, có người gọi điện cho tớ, tớ nghe máy, nhưng đối phương lại không nói gì, khi vừa mới tắt lại gọi điện đến, nhưng vẫn không nói gì, tớ đang buồn bực, Trần Giao đã nghi ngờ, cứ bắt tớ nói cho rõ."

"Khà... khà, cũng chả trách, muộn như thế mà vẫn còn gọi điện cho cậu, hơn nữa lại là đêm Noel, nếu tớ là Trần Giao, cũng phải hỏi cho rõ. Hơn nữa, thường ngày cậu cũng không được thật thà cho lắm".

"Tớ xin thề, tớ chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Trần Giao."

"Khà khà, được, tớ tin cậu. Thế sau thì sao?"

"Sau đó, cô ấy giận, quay người bước đi, tớ đuổi theo muốn giữ cô ấy lại, mẹ nó chứ, vung tay tát ngay một cái". Đỗ Ninh sờ vào má, dường như vẫn còn đau, "Sau đó, tớ cũng bực quá, một mình bắt taxi quay về".

Phương Mộc nhìn đồng hồ, gần 4 giờ sáng, "Cô ấy đâu, đã quay về ký túc xá chưa?"

"Không biết, điện thoại trong phòng cô ấy không ai nghe, tớ gọi điện cho cô ấy mấy lần, lần nào cũng thế, điện thoại vừa mới kết nối được, cô ấy tắt máy ngay".

"Khà khà, có lẽ vẫn đang giận cậu, ngày mai, ồ, hôm nay cố mà nịnh nọt cô ấy đi".

Đỗ Ninh không tiếp lời, nhìn chăm chăm vào di động của mình, "Cô ta tính tình tệ quá, đều là do được chiều quen rồi". Hất mạnh chân, một chiếc giày bay lên góc phòng.

"Xì, đừng có mà trút giận lên món quà". Phương Mộc đi dép lê, nhặt chiếc giày ở góc phòng về, đang định ném xuống cạnh chân Đỗ Ninh, liền ngẩn người nhìn nó.

Đây là giày NIKE AIR PIPPEN, hai bên thân giày là hai chữ cái tiếng Anh "AIR", người thiết kế đã vô cùng khéo léo lợi dụng sự cách điệu giữa hai chữ cái A và R. Phía ngoài thân giày, chữ cái R ở vị trí đế giày, trong thân giày, chữ cái R sau khi hơi cách điệu, được thêu ở vị trí mũi giày, trông rất vừa mắt.

Tức là, chữ cái "R" sau khi cách điệu, trông sẽ rất giống chữ "A". Vậy thì, ký hiệu bên phải tối hôm đó, liệu có phải chữ "R" không?"

qR? Là có ý nghĩa gì đây?

Đỗ Ninh thấy Phương Mộc ngẩn người nhìn chăm chăm vào giày của cậu, liền hỏi: "Sao vậy?" Phương Mộc định thần lại, "Ồ, không có gì."

Đỗ Ninh cũng không có tâm trạng mà truy hỏi, dựa nghiêng người trên ghế. Một lúc lâu sau, đột nhiên cậu mở miệng nói: "Phương Mộc!" Giọng nói hơi run rẩy.

"Ừ?"

"Giao Giao... chắc không xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

"Chắc không đâu." Phương Mộc ngừng một lát, "Đêm nay ở đâu cũng rất đông người, chắc không có chuyện gì đâu."

Đỗ Ninh đứng dậy, buồn bực, đi khắp phòng mấy vòng, rồi lại cầm điện thoại, ấn một số điện thoại.

"Này, em chạy đi đâu đấy... ồ, Đặng Lâm Nguyệt à? Giao Giao đã về chưa...? Ồ... anh biết rồi... cậu ấy về rồi... có muốn nói chuyện với cậu ấy không... ồ, được rồi, chào em!"

Đỗ Ninh ngồi phịch người xuống ghế, không quay đầu lại, nói: "Đặng Lâm Nguyệt hỏi cậu đã về chưa?"

"Trần Giao thì sao?"

Đỗ Ninh không trả lời.

"Hay là chúng mình thử đi tìm xem sao?" Phương Mộc giơ tay để lấy quần dài

"Không tìm!" Đỗ Ninh đột nhiên bùng phát, "Không chiều cái thói xấu của cô ấy!" Cậu đứng bật dậy, bước nhanh đến cạnh cửa, ấn mạnh công tắc đèn, "Đi ngủ!"

6h30' sáng, Phương Mộc bị tiếng chuông báo thức của di động làm tỉnh giấc, cậu mơ mơ màng màng bò dậy tìm di động, lại nhìn thấy Đỗ Ninh vẫn ngồi trên ghế, tay nắm chặt di động.

"Cậu suốt đêm không ngủ à?"

Đỗ Ninh râu ria lởm chởm, trông tiêu tụy rất nhiều, cậu nheo mắt gật đầu với Phương Mộc.

Phương Mộc chú ý thấy, một tay của cậu ôm lấy bụng. "Sao vậy?"

"Dạ dày hơi đau, chắc hôm qua uống nhiều bia quá!"

Phương Mộc khoác áo xuống giường, "Đi thôi, chúng ta đến nhà ăn, ăn chút cháo. Sau đó, mình giúp cậu đi tìm Trần Giao."

Có lẽ đêm qua mọi người đều chơi khá muộn, nhà ăn không đông người lắm. Phương Mộc bảo Đỗ Ninh tìm chỗ ngồi, còn mình đến quầy mua đồ ăn sáng.

Bên cạnh có hai cô nữ sinh, vừa chọn trứng vừa thì thầm kể lại khung cảnh vũ hội tối qua.

Khi Phương Mộc bê khay đồ ăn đi qua hai cô nữ sinh đó, vô tình nghe thấy một cô nói: "... Thật kỳ lạ, trời lạnh như thế này, trong bể bơi sao lại còn bơm nước nhỉ..."

Phương Mộc đột ngột bước chậm lại, cậu vừa đi về phía Đỗ Ninh vừa nhìn về phía hai cô gái đó. Đột nhiên, cậu đặt khay đồ ăn xuống chiếc bàn bên cạnh mình, nhắc chân lao nhanh ra khỏi nhà ăn.

R là mang ý nghĩa river.

Chữ bên trái không phải là "q" mà là chữ "G"!" Giọt nước chảy xuống theo hướng vẽ, cho nên nhìn rất giống chữ "q" ở bên trong có một gạch ngang!

GR! Green river! Sát thủ sông Green!

Khi lao ra khỏi cánh cổng lớn của nhà ăn, đã đâm vào một cậu nam sinh ngã xuống đất, thế nhưng Phương Mộc đành mặc kệ.

Chạy! Chạy! Chạy!

Đừng có chết! Đừng có chết! Cầu xin bạn...

Xuyên qua bãi cỏ đã khô vàng, vòng qua sân tennis, nhìn thấy bể bơi rồi, nước trong bể bơi màu xám đang dập dềnh.

Dù bạn là ai, đừng có chết!

Phương Mộc chạy thật nhanh men theo bức tường, có những dây lưới thép, những cành cây tùng bên tường chạm vào mặt, kỳ lạ thay, cậu không hề cảm thấy đau. Khi đến chỗ ra vào, nhìn thấy dây xích sắt khóa cổng đã nằm cuộn tròn dưới đất giống như một con rắn.

Phương Mộc mở cửa lao vào.

Phía trước là một bể bơi rộng, đã bơm đầy nước. Phương Mộc đi men theo mép bể, căng thẳng tìm kiếm dưới nước, mới đi được mấy bước, cậu đã nhìn thấy có thứ gì đó đang lay động ở dưới khu vực nước sâu.

Dưới đáy bể có người!

Phương Mộc không kịp nghĩ gì, vội vàng chạy lùi lại mấy bước rồi lao người xuống hồ nước. Cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay lập tức kéo xuống tận gót chân. Trong khoảnh khắc, Phương Mộc gần như nghẹt thở.

Cậu cảm thấy đã giẫm chân đến đáy bể, nhún mạnh, nổi lên trên mặt nước, sau đó nhìn đúng hướng, hít thở thật sâu, lặn xuống dưới.

Mặc dù nước bể bơi rất bẩn, nhưng Phương Mộc vẫn nhìn thấy: Một cô gái mặc chiếc áo len màu vàng, mặc váy zúyp da ngắn, đôi boots cao màu đen, đang ở dưới đáy bể, hai tay hơi giơ lên, đầu cúi xuống, tóc nhuộm vàng tung bay dưới nước.

Phương Mộc bơi đến, túm chặt lấy quần áo của cô, gắng gượng bơi lên trên, nhưng không hề nhúc nhích, cậu nhìn xuống dưới chân cô, một sợi dây thừng to đã buộc chặt cổ chân cô lại với chiếc nút thoát nước. Cậu đã hiểu vì sao trông cô gái lại giống như đang đứng dưới đáy bể. Phương Mộc nổi lên mặt nước, điên loạn tìm kiếm trong túi áo, tìm thấy chiếc dao găm, mở ra, ấn chặt trong miệng, lại lặn sâu xuống nước.

Cậu nín thở lặn xuống dưới chân cô gái, ra sức cắt đứt sợi dây thừng, đôi chân cô gái rời khỏi đáy bể, cậu nắm chặt lấy áo cô, cố gắng bơi lên trên mặt nước.

Phương Mộc dồn hết sức lực cuối cùng, kéo cô gái ra rìa bể bơi, đôi mắt cô gái nhắm nghiền như không hề nhúc nhích. Phương Mộc không kịp nghỉ lấy sức, vội vàng tát nhẹ vào hai má cô gái, đầu cô bị đánh lung lay mạnh.

Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, tôi cầu xin bạn!

Cậu kéo hẳn phần thân cô gái ngồi dậy, ra sức lắc, có một chút nước trào ra trào ra từ miệng cô gái, Phương Mộc thấy vậy, vội vàng công cô gái trên lưng, chạy đi chạy lại men theo mép bể bơi. Một số sinh viên đi qua nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng bên bể bơi liền chạy vào xem, ai nấy đều ngẩn người tròn mắt kinh ngạc nhìn cái người công trên lưng một xác chết, hành động như một người điên.

Nước trên đầu Phương Mộc gần như đã đóng băng, ống quần và tay áo cũng bị đông lại cứng nhắc. Toàn thân cậu run rẩy, bước từng bước gượng gạo, công người con gái đó chạy đi chạy lại. Những người xem xung quanh càng lúc càng nhiều, có người gọi điện báo cảnh sát, có người thì thầm bàn tán, có người phát ra tiếng khóc nho nhỏ, có người phát ra tiếng kêu thất thanh.

Phương Mộc không hề cảm nhận được tất cả điều này, đầu óc trống rỗng, chỉ chạy qua chạy lại một cách máy móc, trong miệng lầm bầm mãi:

Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, cầu xin bạn...

Cuối cùng, cậu cũng cạn sạch sức lực, chân mềm nhũn, ngã vật xuống đất, tay chân cô gái cũng dang ra nằm ngay bên cạnh cậu.

Phương Mộc vừa mới thở dốc mấy cái, lại lao đến, lấy hai tay úp lên nhau, đặt lên lồng ngực cô gái, ra sức ấn xuống, sau khi ấn được mấy cái, bịt mũi cô gái, ghé sát miệng vào miệng cô gái để hà hơi. Sau mấy

lần làm như vậy, cô gái vẫn mềm nhũn, không có chút phản ứng nào. Phương Mộc cắn chặt răng, làm lại những động tác đó, cảm thấy có một thứ chất lỏng nóng hổi từ trên mặt chảy vào miệng.

Tĩnh lại đi, tĩnh lại đi, tôi cầu xin bạn!

Một đôi tay giữ chặt vai Phương Mộc, là Đỗ Ninh.

"Thôi đi, Phương Mộc, đừng như vậy nữa, cô ấy chết rồi!"

Phương Mộc hất mạnh tay cậu bạn ra, lại ghé sát môi cô gái. Đỗ Ninh ra sức lật người cậu ra phía sau, đôi tay Phương Mộc không cam tâm lại giơ lên trước, nắm chặt đầu cô gái, hai người cùng ngã xuống đất. Trong tay Phương Mộc túm lấy một bộ tóc giả màu vàng.

Xác nạn nhân nữ nằm trên đất, lộ ra mái tóc ngắn màu đen, Đỗ Ninh ngồi dưới đất, ngấn người tròn mắt nhìn vào xác chết, mấy giây sau kêu lên thất thanh: "Giao Giao!"

Con tim Phương Mộc như chìm hẳn xuống, cậu bò mấy bước đến cạnh xác chết, nhìn chăm chú vào mặt cô. Đúng vậy, mặc dù khuôn mặt đã bị hóa trang rất đậm, nhưng Phương Mộc vẫn có thể nhận ra cô gái đó là Trần Giao.

Bỗng chốc, Phương Mộc không còn nghe thấy gì nữa.

Cậu nhìn thấy Đỗ Ninh lao về phía Trần Giao, ra sức lắc toàn thân cô, hét gọi thật to.

Cậu nhìn thấy đám người xung quanh đang thì thầm.

Cậu nhìn thấy chiếc đèn của xe cảnh sát đang nhấp nháy ở bên ngoài bể bơi.

Cậu nhìn thấy những người cảnh sát đang vội vã chạy vào, lớn tiếng hò hét đám người vây quanh.

Nhưng cậu không nghe thấy gì cả, tất cả mọi sự vật xung quanh dường như đều biến thành một mớ hỗn độn.

Có một thứ có mùi tanh đang cuồn cuộn trong lồng ngực, lồng ngực cảm thấy bị ngột ngạt như sắp bị nổ tung.

"A... a!"

Một tiếng gầm nhói tai phát ra từ lồng ngực của Phương Mộc.

"Tại sao! Tại sao! Mày muốn giết tao, cứ đến thẳng đây mà giết tao! Tại sao lại giết nhiều người đến như vậy? Đến đây nào, giết tao đây này! Giết tao đi! Giết tao đi!"

Từng khuôn mặt quay tròn lướt nhanh trước mặt Phương Mộc, khuôn mặt cậu rúm ró, mắt như muốn nứt toác, trong tai lừng bùng những âm thanh hỗn tạp khó có thể phân biệt. Đỗ Ninh ngăn người nhìn Phương Mộc, tiếp đó, lồm cồm bò dậy túm lấy cổ áo Phương Mộc, lớn tiếng chửi vắn gù. Ánh mắt Phương Mộc rời khỏi khuôn mặt hoảng loạn của cậu bạn, nhìn thấy khuôn mặt vô cùng kinh hãi của Đặng Lâm Nguyệt đứng trong đám đông đang chăm chăm nhìn mình.

Hai người cảnh sát kéo Đỗ Ninh ra khỏi Phương Mộc, một cánh tay ôm lấy vai Phương Mộc đẩy cậu đi lên phía trước. Những người vây quanh tự động dạt sang hai bên nhường đường. Đón nhận những ánh mắt hoảng sợ, nghi ngờ, Phương Mộc không thể hiện chút cảm xúc gì, bước chân gượng gạo bị người đó đẩy ra khỏi bể bơi. Sau khi cố gắng phân biệt rất lâu, cậu mới nhận ra người đó là Thái Vĩ.

"Hãy đi về trước đi." Thái Vĩ ôm chặt vai Phương Mộc, giọng nói trầm, ôn hòa hiếm có.

Khi trở về phòng ký túc xá, toàn thân Phương Mộc ướt như chuột lột và run rẩy bị Thái Vĩ ấn ngồi xuống giường. Thái Vĩ lấy chăn quấn chặt cậu lại, sau đó ném cho cậu một chiếc khăn, Phương Mộc không giơ tay ra đón, để cho chiếc khăn rơi xuống đất. Thái Vĩ cố nén tiếng thở dài, mở tủ quần áo của Phương Mộc, "Quần áo của cậu để ở đâu?" Thái Vĩ còn chưa dứt lời đã thấy Phương Mộc hất mạnh chăn ra, toàn thân run lẩy bẩy, lại định chạy ra ngoài, Thái Vĩ vội ngăn cậu lại.

"Cậu định đi đâu?"

"Tôi phải quay lại... quay lại..." Phương Mộc vừa gạt cánh tay Thái Vĩ, vừa lăm bắm.

"Quay lại để làm gì?"

"Để xem hiện trường." Phương Mộc đột nhiên bùng phát, "Tên khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Tôi phải bắt được hắn!"

Đôi mắt cậu đỏ hoe, khoang mắt ướt nhèm, đôi môi tím tái đang run lập cập.

Thái Vĩ nắm chặt đôi tay cậu, "Những việc này, để chúng tôi làm."

Phương Mộc cố gắng giãy giụa, đẩy mạnh Thái Vĩ ra, kéo cửa, lại gặp ngay Đỗ Ninh. Đỗ Ninh không nói gì, chỉ đẩy mạnh vào ngực Phương Mộc.

Phương Mộc không kịp đề phòng, bị đẩy ngã ngửa người ra giữa phòng, còn chưa kịp để cậu ngồi dậy, Đỗ Ninh đã lao đến túm chặt cổ áo cậu Phương Mộc.

"Phương Mộc, rốt cuộc mày là kẻ nào?" Bình thường Đỗ Ninh vẫn luôn cười đùa tếu táo, lúc này đây trông giống như một con sư tử muốn ăn thịt người, khuôn mặt đầy những vệt nước mắt đang co giật.

"Cậu nói gì cơ?"

"Tao hỏi mày là kẻ nào?" Đỗ Ninh ra sức lắc mạnh cổ Phương Mộc, "Vừa rồi mày nói, người đó muốn giết mày, ý mày là gì? Lần trước khi người bạn học của mày đến, anh ta nói trước đây phòng ký túc xá của mày chết rất nhiều người. Rốt cuộc là chuyện gì? Rốt cuộc mày là kẻ nào? Nói mau!"

Tay Đỗ Ninh càng lúc càng xiết chặt, Phương Mộc cảm thấy khó thở, sắc mặt đã bị dồn nén chuyển sang màu gan lợn. Thái Vĩ thấy vậy, vội vàng kéo Đỗ Ninh ra khỏi Phương Mộc, Đỗ Ninh ra sức giãy giụa, nghiêng răng, nghiêng lợi hét lên: "Nói mau, rốt cuộc mày là kẻ nào?"

Phương Mộc mềm nhũn người ngồi dưới đất, ho sặc sụa như muốn nứt toác lồng ngực, ho mãi, cuối cùng biến thành nôn khan, một giọt nước dãi rơi từ mép kéo dài đến trước ngực.

Thái Vĩ gắng sức giữ chặt Đỗ Ninh đang không ngừng giãy giụa hét lớn: "Có gì từ từ nói... không được động tay động chân... nếu không tôi không khách sáo đâu..."

"Được." Đỗ Ninh giơ hai tay lên, "Được, tôi không động tay động chân, để cậu ta nói."

Phương Mộc từ từ ngồi dậy, lau khước miệng, thở dốc mấy cái rồi nói: "Đúng, hung thủ đúng là nhằm vào tớ... hắn đang thử thách tớ... tớ xin lỗi..." Đỗ Ninh mím chặt môi nhìn Phương Mộc, "Nói vậy, những người đã bị giết chết, bao gồm cả Đặng Lâm Nguyệt, Lưu Kiện Quân, Mạnh Phạm Triết... còn cả...", cậu nắc nhen, "Còn cả Giao Giao, đều là bởi vì mày".

Phương Mộc không nói gì, ngẩng đầu nhìn Đỗ Ninh, rồi lại nhanh chóng cúi đầu, gật gật đầu.

Đỗ Ninh giơ một tay lên chỉ vào Phương Mộc, đôi môi run rẩy, "Vậy có nghĩa là, mày đã sớm biết hắn sẽ giết người đúng không, hơn nữa còn có khả năng giết chết những người bên cạnh mày?"

Nước mắt Phương Mộc trào ra, "Tớ xin lỗi..."

"Vậy tại sao mày không nói ra sớm?" Đỗ Ninh đột nhiên bùng phát, "Tại sao không sớm nhắc nhở tất mọi người? Tại sao lại hại chết bao nhiêu người như vậy?"

Phương Mộc toàn thân run rẩy, miệng lẩm nhẩm: "Tớ xin lỗi... tớ xin lỗi..."

Đột nhiên, Đỗ Ninh lao đến, một tay túm tóc Phương Mộc, ra sức tát vào mặt cậu, "Nói đi... tại sao... mày nói đi..."

Thái Vĩ vội đi lên ngăn cản cậu ta, còn chưa đợi anh đi lên, đã nhìn thấy thân người Đỗ Ninh rụt lại phía sau.

Trên tay Phương Mộc đã xuất hiện một con dao găm.

Trước ngực chiếc áo khoác ngoài của Đỗ Ninh đã bị rách một vết dài. Cậu tròn mắt, ngăn người nhìn trước ngực, rồi lại nhìn con dao phía trước, rồi lại nhìn Phương Mộc - khoe mép chảy máu, tay cầm con dao.

Đỗ Ninh cười buồn bã, "Cũng muốn giết luôn tao phải không? Làm đi, chờ cho tên hung thủ đó phải ra tay, đến đây nào!"

"Không phải!" Phương Mộc gào to: "Không phải như vậy đâu, tớ không phải là cố ý giấu các cậu... tớ..."

"Cậu hãy cất con dao đi cho tôi!" Thái Vĩ nhảy đến giữa hai người, "Còn cậu, hãy ra ngoài!" Anh chỉ vào Đỗ Ninh hét lớn.

Đỗ Ninh trừng mắt nhìn Phương Mộc, quay người, kéo cửa bước đi.

Căn phòng bỗng chốc im ắng, chỉ nghe thấy hơi thở gấp gáp của Phương Mộc. Đột nhiên, chiếc dao găm trong tay Phương Mộc rơi "keng" một tiếng xuống dưới đất, cậu quỳ sụp người, vò đầu bứt tóc hét lên một tiếng "A...a..." rồi bắt đầu khóc.

Thái Vĩ chưa bao giờ nhìn thấy Phương Mộc khóc, chứ đừng nói đến tiếng gào khóc đau đớn đến xé gan, xé ruột như thế này. Bỗng chốc, anh cũng không biết nên làm thế nào, đành bất lực đứng nhìn. Phương Mộc khóc rất lâu, đợi đến khi hơi bình tĩnh lại, Thái Vĩ đỡ cậu ngồi lên giường, rồi rót cho cậu một cốc nước ấm, nghỉ một lát, châm một liều thuốc đưa cho cậu. Phương Mộc mặt đầy nước mắt, sắc mặt đỏ dẫn ngồi đó, thỉnh thoảng hút một, hai hơi, cốc nước chỉ cầm trong tay không buồn uống.

"Hãy thay quần áo ướt đi, nếu không cậu sẽ bị cảm đấy!" Thái Vĩ lục bối một hồi trong tủ quần áo lấy ra được bộ quần áo sạch.

Thái Vĩ tốn rất nhiều công sức mới giúp được Phương Mộc thay quần áo. Sau khi thay quần áo khô, tinh thần Phương Mộc có vẻ khá hơn đôi chút, cũng không run rẩy nhiều như khi nãy nữa.

"Tôi nói này!" Thái Vĩ kéo một chiếc ghế ngồi trước giường Phương Mộc hỏi thử, "Vừa rồi Đỗ Ninh nói, trong phòng ký túc xá của cậu trước đây đã từng có người chết? Là chuyện gì vậy?"

Phương Mộc im lặng hồi lâu, hít vài hơi thật sâu từ từ nói: "Năm 1999, hồi tôi học đại học, trong trường xảy ra mấy vụ án rất kỳ lạ. Sau đó, tôi vô tình tìm ra một tấm thẻ mượn sách, phát hiện ra tất cả các nạn nhân đều đã từng mượn cuốn sách này. Tôi đã tìm những người có tên trong tấm thẻ đó, thành lập nên một tổ tự cứu, trong đó gồm có tôi, một người bạn cùng phòng tôi, và người con gái đầu tiên tôi yêu."

"Về sau thì sao?"

"Hành động tự cứu của chúng tôi không có kết quả. Đầu tiên, người con gái tôi yêu bị sát hại, bị chặt đầu, sau đó, hai người bạn cùng phòng của tôi cũng bị chết. Đến cuối cùng, tôi mới biết, thì ra hung thủ cũng chính là một trong những độc giả của cuốn sách đó. Hắn nói với tôi, ban đầu hắn giết người là để báo thù, nhưng sau đó, việc tôi phát hiện ra tấm thẻ mượn sách đã tạo cảm hứng giết người cho hắn... tôi là người sống sót duy nhất."

"Đó chính là vụ án đã xảy ra tại trường Đại học Sư phạm ở thành phố C có phải không? Nghe nói hung thủ cuối cùng đã chết rồi!"

"Đúng vậy." Phương Mộc thoáng run rẩy, "Hắn bị chết cháy. Lúc đó... tôi cũng có mặt tại hiện trường."

Thái Vĩ trầm mặc một lát, "Sau này cậu có hứng thú đến như vậy đối với việc phân tích hành vi chứng cứ, bao gồm các vụ án cậu đã làm, đều bắt nguồn từ sự trải nghiệm này?"

Phương Mộc ném đầu mẩu thuốc lá, hai tay túm chặt tóc, ra sức rút mạnh về phía sau.

"Tôi cũng không biết nên nói như thế nào, hơn hai năm nay, tôi luôn gặp ác mộng, hành lang đáng sợ, mùi cháy khét đáng sợ, không dám tiếp cận với người khác. Tôi chỉ có không ngừng điều tra các vụ án, không ngừng giúp những người chết đòi lại công bằng, mới có thể khiến mình được yên bình một chút, bởi vì," Phương Mộc ngừng một lát, âm thanh bỗng trầm hẳn xuống, "Cái chết của những người đó, quy cho cùng là vì tôi."

Thái Vĩ gật đầu, ký ức về khứu giác là một loại được lưu giữ lâu nhất trong ký ức. Cuối cùng anh cũng hiểu vì sao Phương Mộc lại là một người có nhiều tính cách lập dị như vậy, cũng có thể cảm nhận được, lần này, hung thủ vì muốn khiêu chiến với cậu mà đã giết hại bao nhiêu người như vậy, nỗi đau khổ trong lòng cậu sâu sắc đến ngần nào.

"Nạn nhân chính là bạn gái của Đỗ Ninh?"

Phương Mộc gật đầu.

"Cậu chắc chắn đây vẫn là do tên hung thủ đó làm?"

Phương Mộc cười đau khổ lắc đầu, "Anh vẫn cứ không tin tôi!" Cậu nhìn xuống nền nhà, "Chắc chắn là hấn, hấn rất hiểu tôi, hấn biết tình bạn của Đỗ Ninh quan trọng đối với tôi như thế nào. Bây giờ đây là người thứ 6, bất luận người thứ 7 có phải là tôi hay không, hấn đều hy vọng từng bước, từng bước hủy hoại tâm lý của tôi".

Thái Vĩ do dự một lát, quyết định nói cho Phương Mộc biết, "Vừa rồi, ở hiện trường, tôi phát hiện ra vị trí nạn nhân bị buộc chặt, chính là ở đường bơi số 6 trong bể bơi".

Phương Mộc nhìn chăm chăm Thái Vĩ vài giây, hất chân ra, xuống giường, "Đi thôi, đến hiện trường."

Thi thể đã bị đưa đi, nhưng đám người xem xung quanh mãi lâu sau cũng không chịu tản đi. Phương Mộc kinh ngạc nhìn thấy giáo sư Kiều cũng có mặt trong đám người, đang nhìn chăm chăm vào bể bơi

chau mày suy nghĩ. Nhìn thấy Phương Mộc đi đến, ông không buồn cất tiếng chào, mà quay người đi luôn.

Những người cảnh sát lấy một tấm lưới lớn đặt ở cổng thoát nước, tìm kiếm từng đồ vật khả nghi. Triệu Vĩnh Quý đứng ở bên bể bơi ôm lấy vai, nhìn chăm chú vào bể bơi nước đang dần rút xuống, sắc mặt rất khó coi.

Thái Vĩ đi đến đập vào vai ông ta, "Lão Triệu, có phát hiện thấy gì không?"

Triệu Vĩnh Quý nhìn Thái Vĩ, lại nhìn Phương Mộc, lắc lắc đầu, "Không có".

Đáp án này nằm trong dự liệu của Phương Mộc, cậu nhìn người cảnh sát đang đứng ở vị trí nước sâu nhất tìm kiếm tỉ mỉ, rất muốn nói với họ làm như vậy chỉ vô ích mà thôi, hung thủ không thể nào để lại bất cứ sơ hở nào.

Triệu Vĩnh Quý nhìn đôi mắt sưng vù đỏ mọng của Phương Mộc, mở miệng hỏi: "Cậu là người đầu tiên phát hiện ra thi thể phải không?"

"Đúng vậy!"

"Lúc đó cậu có phát hiện thấy tình hình dị thường nào không?"

Phương Mộc nghĩ một lát, "Không có".

"Tại sao cậu lại biết ở trong bể bơi có người?"

"Tôi nghe thấy có hai bạn nữ đang nói chuyện với nhau trong bể bơi bơm đầy nước. Hơn nữa, khi tôi đến nhà Mạnh Phàm Triết, nhìn thấy trên cửa sổ có hai chữ..."

"Được rồi!" Triệu Vĩnh Quý ngắt lời Phương Mộc, ông ta liếc nhìn Thái Vĩ một cái, "Cậu vẫn kiên trì cho rằng chúng tôi đã bắt nhầm người rồi phải không?"

Phương Mộc nhất thời cứng họng, đang định mở miệng tranh luận, liền nhìn thấy Thái Vĩ đang ra hiệu bằng mắt với cậu.

"Lát nữa hãy theo chúng tôi về Sở để lấy lời khai." Nói xong, Triệu Vĩnh Quý đi sang phía bên kia của bể bơi, không thèm chú ý đến cậu nữa.

Trên đường trở về Sở Công an thành phố, Phương Mộc không kìm lòng nổi, bèn mở miệng hỏi Thái Vĩ: "Tại sao Triệu Vĩnh Quý luôn có cái thái độ đó với tôi?"

Thái Vĩ trầm ngâm một lát nói: "Cậu cũng phải hiểu cho ông ấy. Vụ án của Mạnh Phàm Triết cuối cùng đã xóa bỏ, nhưng trong Sở vẫn biểu dương Lão Triệu và tôi. Bây giờ, cậu nói với ông ấy rằng đó là vụ án oan, ông ta chắc chắn không thể tiếp nhận nổi. Hơn nữa, hình như ông ta cũng có vẻ không tin tưởng cậu lắm."

Phương Mộc nghĩ một lát, "Vậy thì, anh có tin lời tôi nói không?"

Một lúc lâu sau, Thái Vĩ mới trả lời, "Để điều tra xem đã."

Từ Sở Công an thành phố trở về đã là buổi chiều, khi Phương Mộc lấy chìa khóa ra định mở cửa, bỗng trở nên do dự Cậu không biết, nếu Đỗ Ninh đang ở trong phòng, sẽ phải đối diện với cậu ấy như thế nào.

Cửa mở ra, trong phòng không có ai. Đôi giày Nike vẫn lặng lẽ nằm ở bên giường Đỗ Ninh, khoang mắt Phương Mộc bỗng chốc ướt nhèm.

Căn phòng yên ắng một cách đáng sợ, Phương Mộc bỗng khao khát hy vọng Đỗ Ninh có thể xuất hiện trước mặt cậu, cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói với cậu ấy.

Thế nhưng, nếu như Đỗ Ninh thực sự xuất hiện, nên nói những gì với cậu ấy đây?

Xin lỗi? Rõ ràng là thừa và thật nhột nhạt yếu ớt.

Mang theo tâm trạng mâu thuẫn này, Phương Mộc lặng lẽ ngồi trong phòng. Từ khi mặt trời chiếu rọi rực rỡ khắp nơi cho tới tận màn đêm buông xuống, rồi lại đến lúc tia nắng đầu tiên xuất hiện, cậu cứ ngồi lặng lẽ như vậy. Liên tục có người gõ cửa, Phương Mộc đều mặc kệ, cậu chỉ hy vọng có người lấy chìa khóa mở cửa phòng, nhưng lại lo lắng trong khoảnh khắc đó mình sẽ sợ hãi mà lẫn trốn.

Suốt cả đêm, Đỗ Ninh không về.

Phương Mộc ngồi im không nhúc nhích, suốt một ngày một đêm không ăn uống gì, khi bị dạ dày giày vò đau đớn đến độ không chịu đựng nổi, cậu mới đứng dậy đi đến nhà ăn.

Trước quầy bán đồ ăn, mọi người đang xếp hàng dài, Phương Mộc cúi đầu đứng hàng cuối cùng. Người ở phía trước quay đầu ngược nhìn Phương Mộc một cái, thật không ngờ hét "A, a" lên một tiếng rồi nhảy sang bên cạnh. Cậu ta nhìn Phương Mộc đầy kinh hãi, đưa tay ra kéo người phía trước, "Đi mau! Là cậu ta đấy! Đi mau!"

Hai người vội vàng chạy đến quầy bán hàng khác. Mọi người trong cả dãy hàng quay đầu lại nhìn Phương Mộc đang đứng ở cuối cùng. Hình như tất cả đã cùng hẹn trước, cả đội đã cùng tách ra, để vị trí quầy bán hàng lại cho mình Phương Mộc. Trên nét mặt mọi người đều chung cảm giác: hoảng loạn, sợ hãi.

Anh bán đồ ăn ở quầy nhìn Phương Mộc mấy giây, lớn tiếng hỏi thô lỗ: "Này, cậu có mua đồ không?"

Phương Mộc cắn răng, bước từng bước đến quầy, cảm thấy ánh mắt của mọi người xung quanh giống như mũi kim đâm vào cơ thể mình.

Phương Mộc ngồi một góc ăn bữa sáng, mặt cậu vẫn cúi gằm, cảm thấy ánh mắt và những lời xì xào xung quanh. Tất cả mọi người đều ngồi tránh xa cậu, xung quanh vị trí cậu ngồi hình thành một khu vực không người kỳ lạ, giống như thể Phương Mộc là cây thực vật mọc tua tua gai độc, chỉ hơi tiếp cận là không giữ được tính mạng.

Phương Mộc mới ăn một nửa, không thể nào ăn tiếp được nữa, bước nhanh ra khỏi nhà ăn.

Khi vừa mới quanh vào hành lang tầng 3, Phương Mộc đã nhìn thấy một cảnh tượng bừa bãi trước cửa phòng ký túc xá của mình. Màn hình, máy vi tính đều bị ném xuống đất, bên trên là mấy bộ quần áo của Phương Mộc. Trước cửa phòng có rất nhiều người vây quanh đều chăm chú dõi theo động tác của người trong phòng.

Đỗ Ninh đã quay lại rồi à?

Cậu bước nhanh tới, vừa vặn nhìn thấy Đỗ Ninh ném chận của mình ra ngoài. Đỗ Ninh nhìn thấy Phương Mộc, hành động thoáng ngưng lại một chút, tiếp đến, cúi người xuống lôi chậu rửa mặt của Phương Mộc từ dưới gầm giường ra, vung tay vất ra ngoài.

Phương Mộc né tránh, chiếc chậu nhựa văng vào tường hành lang, xà phòng thơm, đồ đánh răng ở bên trong rơi vung vãi.

"Cậu làm gì vậy?"

Đỗ Ninh không trả lời, lôi tất cả sách ở trên giá sách của Phương Mộc xuống, sau đó ném từng cuốn ra ngoài. Đồ của Phương Mộc nhanh chóng bị ném sạch. Đỗ Ninh phui phui bụi trên tay, bước ra nhìn chăm chăm Phương Mộc mấy giây, sau đó rít một tiếng qua kẽ răng, "Cút!"

Phương Mộc ngồi xổm xuống nhặt đồ đạc bị vứt ra ngoài.

"Cút!" Đỗ Ninh cao giọng. Phương Mộc như thể không hề nghe thấy, cậu kiên nhẫn sắp xếp lại đồ đạc, nắp một chiếc bút máy không thấy đâu cả, cậu lật tìm tỉ mỉ trong đồng quần áo.

"Mày hãy rời khỏi đây đi!" Giọng của Đỗ Ninh nhỏ hơn một chút, nhưng vô cùng lạnh lùng, "Tao vẫn chưa muốn chết đâu!"

Phương Mộc ngừng động tác lại, cậu đứng dậy, quay người, cảm thấy ánh mắt của Đỗ Ninh và những người khác đều tập trung vào cậu.

Cậu nhìn tất cả mọi người một lượt, dường như mỗi người khi tiếp xúc với ánh mắt cậu đều cúi mặt xuống, chỉ có Đỗ Ninh hằm hằm nhìn cậu.

Phương Mộc nhìn thẳng vào Đỗ Ninh mấy giây, từ từ mở miệng nói: "Tôi sẽ không rời khỏi đây, cho đến khi tôi bắt được hắn!"

Nói xong, cậu ôm chăn và mấy bộ quần áo đi đến trước cửa phòng của Mạnh Phàm Triết đã bị khóa chặt, giơ chân đạp mạnh một cái. Cửa gỗ mở ra, cậu ném tất cả đồ đạc trong tay vào đó, rồi lại quay trở lại hành lang lần lượt chuyển từng thứ đồ của mình. Không ai ngăn cản cậu, cũng không ai giúp đỡ cậu. Phương Mộc nhặt món đồ cuối cùng của mình trước con mắt chăm chú của tất cả mọi người, bước vào trong căn phòng vốn thuộc về Mạnh Phàm Triết, "uỳnh" một tiếng đóng chặt cửa lại.

Căn phòng 304 sau khi bị bỏ không một thời gian, cuối cùng cũng có chủ nhân mới.

Phương Mộc đặt đồ lên giường phía bên trái, lên bàn viết và vào trong tủ quần áo. Sau khi đã sắp đặt đồ đạc chỉnh tề, cậu mới nghĩ ra chiếc giường đó là của Mạnh Phàm Triết. Có một khoảnh khắc cậu gần như muốn chuyển đồ sang chiếc giường khác, nhưng cuối cùng cậu vẫn cởi giày ra nằm luôn xuống giường.

Phương Mộc ngắm nghía căn phòng mới của mình, sau khi Mạnh Phàm Triết chết, căn phòng này không có ai ở nữa, khắp nơi đều bám đầy bụi bặm, một cảnh tượng tàn tạ hết mức, trông có vẻ như có người đến hắt nước vào giường.

Vừa nhìn, vừa nghĩ, Phương Mộc suốt cả đêm qua không ngủ, cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng...

Khi tỉnh lại đã là buổi tối. Mặc dù bụng đói sôi ùng ục, Phương Mộc vẫn nằm im trên giường không muốn dậy. Từng ánh đèn của các phòng đối diện chiếu vào căn phòng không có đèn này, có những cái bóng hiện lên trên bức tường thấp thoáng lay động.

Phương Mộc cảm thấy hơi lạnh, bất giác co người lại, cậu nhìn sang giường bên cạnh theo thói quen, nhưng chỉ nhìn thấy một tấm đệm cỏ khô. So với phòng 313 trước đây được bày chật kín đồ của cậu và Đỗ Ninh, phòng 304 vô cùng rộng rãi.

Rộng rãi quá mức khiến con người ta bồn chồn lo lắng.

Đột nhiên, Phương Mộc nhớ đến, trong những ngày tháng Mạnh Phàm Triết sống một mình ở đây, có phải cũng giống như mình bây giờ, nằm một mình trong căn phòng tràn ngập bóng tối, lặng lẽ nằm thưởng thức mùi của sự cô độc, cho đến khi thực sự cậu ấy bị điên.

...

Mình liệu có bị điên hay không?

Phương Mộc ngồi dậy nhìn những ánh đèn mờ hồ trong khu ký túc xá đối diện phía bên ngoài cửa sổ, cảm thấy cơ thể ấm lên một chút, trước tiên mày phải ăn một chút. Phương Mộc tự nói với mình.

Dù thế nào mình cũng không đến nhà ăn nữa, lại lấy ra gói mì tôm, lắc lắc bình nước, (may mà Đỗ Ninh vẫn chưa ném vỡ nó), trống rỗng.

Phương Mộc cầm nước đứng ở cửa vài giây, dường như hạ quyết tâm lớn, mở cửa bước ra ngoài.

Có một thứ gì đó rơi xuống chân, Phương Mộc nhặt lên nhìn, đó là một lá thư, Phương Mộc nhìn sang hai bên, hành lang tĩnh mịch không có lấy một bóng người.

Phương Mộc ngồi xuống giường, lôi từ trong phong thư ra một tờ giấy, trên đó là bút tích của Đặng Lâm Nguyệt.

Phương Mộc thân yêu!

Xin cho phép em lần cuối cùng gọi anh như vậy, cũng xin anh tin rằng khi em gọi anh như thế này, em đang yêu anh, có lẽ tình yêu này sẽ tan biến dần theo thời gian, nhưng em tin rằng, ít nhất lúc em viết bức

thư này, em vẫn yêu anh, khi anh nhận được bức thư này có lẽ em đã đang trên đường trở về nhà. Anh đừng thử đi tìm em, có lẽ đây cũng chỉ là vọng tưởng của một mình em thôi, có lẽ anh chưa bao giờ nghĩ đến việc đi tìm em sau khi em rời khỏi đây. Trong khoảng thời gian ngắn, em sẽ không trở lại ngôi trường này, các thủ tục xin tạm nghỉ, em đã ủy thác người nhà làm xong rồi.

Có lẽ anh sẽ oán hận em nhỉ? Oán hận em không chào từ biệt, oán hận sự nhát gan và nhu nhược của em. Em chỉ là một cô gái bình thường, khao khát được bảo vệ, mong ước có được những ngày tháng lãng mạn và yên bình. Trong khoảnh khắc anh cứu em ở trong nhà thi đấu, em đã yêu anh, giống như những nàng công chúa được chàng hoàng tử cứu nạn, em không hề chọn lựa mà đã yêu anh luôn, thế nhưng, em đã biết anh không phải là chàng hoàng tử của em. Còn em, cũng không được dũng cảm và kiên cường giống như em vẫn tưởng. Sáng hôm qua, em đã tận mắt chứng kiến mọi việc xảy ra ở bể bơi, khi cuối cùng anh cũng nói ra cái bí mật đó, phản ứng đầu tiên của em là sợ hãi, em không đủ dũng khí để chạy đến ôm chặt anh, an ủi anh, mà một mình trốn chạy về phòng. Đúng vậy, em sợ hãi, còn sợ hãi hơn cả cái đêm ở trong nhà thi đấu. Hung thủ đã ra tay giết hại người bạn gái của bạn thân nhất của anh, người tiếp theo có lẽ chính là em. Đợi chết còn đáng sợ hơn cái chết, bây giờ em cũng hiểu được hàm nghĩa của câu nói này.

Vì sao hẳn muốn giết anh, vì sao muốn giết hại bao nhiêu người như vậy? Những câu hỏi này, anh không chịu nói cho em biết, giờ đây đối với em mà nói, cũng không còn quan trọng nữa rồi. Em chọn lựa trốn chạy khỏi đây. Mặc dù, em đã từng cho rằng mình có đủ dũng khí ở bên anh, đối mặt với tất cả mọi thử thách, thế nhưng, khi cái chết lại kề cận một cách quá chân thực ngay bên cạnh em, em vẫn lựa chọn cách làm giống như bất kỳ một cô gái bình thường nào.

Xin hãy tha thứ cho em, tha thứ cho em - một cô gái hết sức bình thường vẫn luôn đánh giá mình rất cao. Có lẽ, anh chưa từng yêu em, lúc này đây, em thực sự hy vọng anh chưa từng yêu em, như vậy, sẽ tốt cho cả anh và em.

Em sẽ luôn cầu nguyện cho anh.

Đặng Lâm Nguyệt

Ngày 25 tháng 12 năm 2002

Thư rất ngắn, nhưng Phương Mộc đọc mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Cõi lòng giống như dòng nước chết.

Đột nhiên bỗng cảm thấy lạnh lẽo chưa từng có, nhưng Phương Mộc lại bật cười, tốt, tốt lắm!

Cuối cùng, lại là một mình tôi.

Có lẽ, từ trước đến giờ đều chỉ có một mình tôi.

Chương 25: PHÒNG 304

Nạn nhân tên Trần Giao, nữ, 23 tuổi, nguyên quán, thành phố Khai Phong, tỉnh Hà Nam, nghiên cứu sinh chuyên ngành tiếng Anh, khóa 2001 Học viện Ngoại ngữ, trường Đại học J. Nguyên nhân dẫn đến cái chết là do nghẹt thở, hung khí có lẽ là một sợi dây thừng. Màng trinh của nạn nhân đã bị rách từ lâu, tối đó không thấy dấu vết phát sinh quan hệ tình dục. Kết hợp với kết quả kiểm tra xác nạn nhân và những lời khai có liên quan, thời gian tử vong của nạn nhân vào khoảng 1 giờ đến 5 giờ sáng ngày 25 tháng 12. Hung thủ sau khi thắt cổ nạn nhân cho đến chết, bèn hóa trang thật đậm, sau đó chuyển xác nạn nhân đến bể bơi trường Đại học J, lấy một sợi dây thừng buộc cổ chân nạn nhân lại với nút thoát nước, sau đó bơm đầy nước vào bể.

Qua sự nhận diện của bạn học và bạn trai nạn nhân, áo len vàng, chân váy zúyp da ngắn màu đen, bột dài màu đen và cả bộ tóc giả nhuộm vàng xuất hiện trên người nạn nhân khi xảy ra vụ án không phải là đồ của nạn nhân. Quần áo nạn nhân vốn mặc không được tìm thấy ở hiện trường, trong chiếc bột da dài nạn nhân đi, phát hiện ra một tờ giấy. Do thời gian ngâm quá lâu, vết chữ trở nên mờ hồ, không còn nhìn rõ, sau khi giám định, xác định rằng đây là một tờ trong bài khóa "Lửa thiêu mây" trong quyển sách giáo khoa Ngữ văn học kỳ 2 của lớp 4, Nhà xuất bản Giáo dục Nhân dân.

Theo bạn trai của nạn nhân cho biết, tối hôm xảy ra vụ án, mình đã nhận được hai cuộc điện thoại kỳ lạ, do đó nạn nhân và bạn trai đã xảy ra tranh cãi, giận nhau và tự bỏ về. Phía cảnh sát đã rà soát và tìm được số điện thoại này ở bộ phận điện tín. Danh bạ của số điện thoại này hiện ra, ngoài hai lần gọi điện vào tối hôm đó không hề được sử dụng lại. Tiếp tục tiến hành điều tra đối với số điện thoại này, phát hiện ra số điện thoại này được mua bởi một cửa hàng kinh doanh cá thể, khi mua không cần đưa chứng minh thư, do đó không có cách nào điều tra ra được thân phận thực sự của người sử dụng số điện thoại này.

"Trước mắt chỉ điều tra được những tình hình này thôi. Vụ án này do Lão Triệu phụ trách, tôi cũng phải nhờ mối quan hệ mới tìm hiểu được những điều này." Thái Vĩ đưa cho Phương Mộc tập tài liệu, "Ồ, phải rồi, còn có một chuyện nữa. Thời gian trước tôi đi đến mấy bệnh viện trong thành phố để điều tra, bao gồm cả bệnh viện mà Mã Khải điều trị, điều tra trọng điểm về các bác sĩ tâm lý, cậu biết đấy, hiện giờ tôi chỉ dùng thân phận cá nhân để điều tra những việc này, cho nên cũng bị hạn chế. Tạm thời chưa phát hiện ra manh mối nào có giá trị."

Phương Mộc mỉm cười với anh, "Cảm ơn!" Thái Vĩ xua xua tay.

Anh vẫn cứ tin mình, một người trọng tình nghĩa, mặc dù không thể hiện bằng lời!

"Chỗ cậu thế nào, có tiến triển gì không?" Phương Mộc cúi đầu nhìn một tấm ảnh, Trần Giao bị trang điểm lòe loẹt đang nằm bên bể bơi lạnh lẽo.

"Kiểu trang điểm này, anh nghĩ đến điều gì?" Cậu chỉ vào bức ảnh hỏi Thái Vĩ.

"Kỹ nữ!" Thái Vĩ nói thẳng không hề né tránh: "Đây là kiểu trang điểm điển hình của những người làm công việc liên quan đến tình dục."

"Vậy thì đúng rồi." Phương Mộc gật gật đầu, "Lần này hẳn ta mô phỏng theo sát thủ Sông Green."

"Sát thủ Sông Green?"

"Đúng vậy, anh còn nhớ đến hai ký hiệu mà tôi đã từng nói với anh chứ? Chính là ký hiệu vẽ trên cánh cửa sổ nhà Mạnh Phàm Triết ấy." Phương Mộc lấy một giấy, vẽ lên trên "Lúc đó tôi cảm thấy rất giống chữ q thường và chữ A hoa. Bây giờ xem ra tôi đã sai rồi, thực ra là chữ "G" và chữ "R", lúc đó hẳn đã viết hai chữ cái này lên trên cửa kính đầy những giọt nước, giọt nước chảy xuống nhìn giống như chữ q và A."

"GR? Green River? Sông Green?"

"Đúng vậy. Đây là vụ án giết người hàng loạt, xảy ra vào năm 1982, ở Seattle, Mỹ. Hung thủ tên là Gary Leon Ridgway[28]. Từ năm 1982 hắn bắt đầu giết người, số nạn nhân lên đến 49 người, thường là kỹ nữ hoặc những cô gái bỏ nhà đi. Mỗi vụ án đầu, hắn thường ném thi thể nạn nhân xuống một con sông, gọi là sông Green ở vùng ngoại ô phía nam Seattle. Người báo án đầu tiên nhìn thấy nạn nhân "đứng" ở dưới sông, bởi vì nạn nhân đã bị kẹp giữa những viên đá dưới đáy sông". Phương Mộc thoáng run một chút, "Giống y xì như hôm tôi nhìn thấy. Bắt đầu từ năm 1987, Gary Leon Ridgway đã bị cảnh sát liệt vào đối tượng khả nghi trọng điểm, nhưng do không có chứng cứ, hơn nữa hắn đã hai lần qua được cuộc trắc nghiệm của máy trắc nghiệm nói dối, cho nên hắn vẫn tự do tự tại ngoài vòng pháp luật. Sau đó, kỹ thuật DNA xâm nhập vào lĩnh vực giám định hình sự, năm ngoái, phía cảnh sát đã lấy mẫu DNA trong nước bọt của hắn và mẫu DNA của tinh dịch tìm thấy trong cơ thể nạn nhân, đối chiếu, kết quả phù hợp. Nhưng sau khi bị bắt, hắn vẫn quyết không nhận tội, do thi thể của những người đầu tiên đều được phát hiện ở dòng sông Green, hơn nữa họ tên viết tắt của Gary Leon Ridgway cũng là G.R cho nên hắn được gọi là sát thủ sông Green."

[28] Xem thêm phụ lục VII.

Thái Vĩ chau mày nghĩ một lúc, "Phần lớn nạn nhân đều là kỹ nữ, cho nên hắn đã trang điểm Trần Giao thành như vậy à?"

Phương Mộc gật đầu. Cậu lật giở tập tài liệu trong tay, "Vừa rồi anh nói nạn nhân không có dấu vết quan hệ tình dục vào tối hôm đó à?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Hừ, điều này khá thú vị đây!" Phương Mộc nói về suy tư, "Thói quen của Gary là sau khi cưỡng bức nạn nhân rồi mới thắt cổ họ cho đến chết. Nếu như muốn mô phỏng cách phạm tội của Gary một cách hoàn mỹ, vì sao không cưỡng hiếp Trần Giao?"

"Điều này, có thể có rất nhiều nguyên nhân: thời gian, địa điểm, khả năng... còn có thể còn có tâm trạng." Nói xong Thái Vĩ cười hi hi,

nhưng ngay lập tức anh cảm thấy không phù hợp, bèn thu nụ cười lại.

"Tâm trạng?" Phương Mộc cười nhạt một cái, "Hắn muốn làm suy sụp tâm lý của tôi, có lẽ chính hắn cũng sắp đến cực độ rồi."

Cậu cầm lấy một bức ảnh khác, chính là bức ảnh chụp bài khóa đó.

"Lửa thiêu mây?" Phương Mộc lật đi lật lại, "Tôi vẫn nhớ, hồi tôi học cấp 1 đã học bài này rồi. Tác giả hình như là Tiêu Hồng."

Thái Vĩ ghé sát lại, "Cậu nói xem, liệu đây có phải là gợi ý của hung thủ cho vụ án tiếp theo?"

Phương Mộc thoáng trầm ngâm, "Nếu như không có đặc trưng nào khác thường, có lẽ hãy cứ nên coi nó là một manh mối đi. Các anh có ý kiến gì về bài khóa này?"

"Lão Triệu cho rằng, tờ giấy này vô tình rơi vào trong bột của nạn nhân. Cho nên, ông ta suy đoán trong nhà hung thủ có một đứa bé học tiểu học. Còn những người khác thì tôi không rõ." Anh thở dài, "Lão Triệu có vẻ không muốn tôi tham gia vào vụ án này. Nhưng điều này cũng thường tình thôi, đây vốn là vụ án do Trạm An ninh phụ trách. Tôi chỉ có thể tìm hiểu chút tình hình thông qua mối quan hệ cá nhân."

"Ừm, để tôi lên mạng tra xem." Nói xong, Phương Mộc ngồi xuống bàn vi tính, tìm kiếm bài khóa "Lửa thiêu mây", bắt đầu đọc tỉ mỉ từng câu từng chữ.

Thái Vĩ không có việc gì làm, anh cầm cuốn sách trên giá, lật giở mấy trang, rồi lại đứng trước cửa sổ, rút thuốc ra hút.

"Hôm nay trong trường có vẻ vắng vẻ quá."

"Ừm, sắp thi rồi, có lẽ đều đang ôn bài." Phương Mộc căng mắt nhìn vào màn hình, nói vẻ lơ đãng.

"Vậy cậu cũng sắp thi rồi nhỉ?"

"À, thực sĩ không phải thi." Cậu cười đau khổ, gõ gõ vào màn hình, "Tôi có đề thi này!"

Thái Vĩ bĩu môi, so so vai. Ánh mắt của Phương Mộc lại quay trở lại màn hình, nhưng không thể nào đọc được một chữ nào nữa cả. Đề thi?

"Thái Vĩ..."

"Gì?" Thái Vĩ quay đầu lại, Phương Mộc đang nhìn anh chăm chăm, trên mặt thể hiện thứ cảm xúc khó mà nắm bắt được.

"Tôi cảm thấy, chúng ta đã bỏ qua một manh mối rõ nét nhất."

"Ồ? Cậu thử nói xem nào!" Thái Vĩ bỗng phẫn chấn hẳn lên.

"Anh nói xem, những người nào hay ra đề thi cho người khác?"

"Thế mà cũng phải hỏi sao, đương nhiên là giáo viên rồi." Thái Vĩ buột miệng nói, ngay lập tức, anh trợn tròn mắt kinh ngạc, "Ý cậu là, người này chính là giáo viên trong trường?"

"Rất có khả năng." Phương Mộc gật gật đầu.

"Đợi đã," Thái Vĩ nhú chặt lông mày, có thể nhận ra anh đang suy nghĩ rất căng thẳng, "Lần trước cậu nói, người này khoảng chừng 30 - 40 tuổi, nhận được nền giáo dục tốt, điều kiện kinh tế khá giả, ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ, có lòng đố kỵ cao, hiếu thắng."

"Đúng thế, tôi đã nói như vậy."

"Vấn đề chính là, trong trường các cậu có quá nhiều những người như vậy. Tôi thấy, giảng viên đại học cơ bản đều có những đặc điểm như cậu nói."

"Anh và tôi có thể không biết, nhưng tôi nghĩ, có một người có lẽ sẽ biết." Phương Mộc cầm lấy áo khoác, "Đi theo tôi!"

Người ra mở cửa là giáo sư Kiều. Xem ra ông không hề ngạc nhiên trước cuộc viếng thăm đột ngột của Phương Mộc, chỉ có điều, khi nhìn thấy Thái Vĩ ở phía sau, sắc mặt hơi thay đổi một chút. Ông chỉ vào những đôi dép lê ở trước cửa, còn mình thì quay người bước vào thư phòng.

Khi Phương Mộc và Thái Vĩ thay xong dép lê đi vào thư phòng, giáo sư Kiều đã châm một điếu thuốc ngồi hút ở trên ghế sofa sắc mặt tối sầm. Nhìn thấy dáng vẻ này của ông, Phương Mộc không biết nên mở miệng ra sao. Thái Vĩ tự giới thiệu trước: "Thầy Kiều, ồ, giáo sư Kiều, chào ông, tôi là Thái Vĩ, người của Sở Công an thành phố, đây là thẻ công tác của tôi."

Giáo sư Kiều chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ "Ồ" một tiếng, không nhìn Thái Vĩ, cũng không giơ tay ra đón lấy tấm thẻ công tác mà Thái Vĩ đưa. Bàn tay Thái Vĩ ngượng ngùng dừng lại mấy phút giữa khoảng không, giận dữ rút lại. Anh thấy Phương Mộc không nói gì, bèn hích mạnh vào lưng cậu một cái. Phương Mộc đành phải đánh liều, mở miệng nói: "Thưa thầy Kiều, em có một việc muốn thỉnh giáo thầy!"

"Ờ."

Phương Mộc nhìn Thái Vĩ, lấy hết dũng khí hỏi: "Thưa thầy Kiều, thầy có biết trong trường mình, ai khá giỏi về phân tích tâm lý hay không ạ?"

Giáo sư Kiều gầy gầy tàn thuốc, "Biết."

"Ai ạ?" Phương Mộc ngay lập tức đồng tai lên.

"Tôi", giáo sư Kiều ngừng một lát, "Còn cả em nữa."

Bầu không khí trong thư phòng bỗng chốc đông cứng lại.

"Em... ý em là..." Phương Mộc nói lắp ba lắp bắp.

"Tôi chỉ biết có vậy thôi." Giáo sư Kiều ấn mẩu thuốc lá vào trong gạt tàn, giơ tay lấy một quyển sách và bắt đầu đọc, hai người thấy vậy

đành phải đứng dậy cáo từ.

Sắc mặt Thái Vĩ rất kém, tức giận giậm giày da, chẳng buồn chào một câu đã bước xuống lầu.

Phương Mộc đi giày xong, vừa mới đứng thẳng lưng, liền nhìn thấy giáo sư Kiều đứng nhìn mình đầy ý tứ sâu xa, "Thưa thầy... em về đây!" Phương Mộc khẽ nói.

Giáo sư Kiều bỗng giơ một bàn tay ra, bóp chặt vai Phương Mộc, "Em hãy bảo trọng." Ông thấp giọng nói: "Mọi việc sẽ nhanh chóng trôi qua thôi." Nói xong, bèn đẩy Phương Mộc ra khỏi cửa, đóng sập cửa lại.

Thái Vĩ ngồi trong xe chờ Phương Mộc, thấy cậu bước vào, nhấn ga có vẻ như đang giận dỗi, chiếc xe Jeep chọt lao nhanh.

"Lão già này, rõ ràng đang giờ trò với chúng ta!" Thái Vĩ bực bội bấm còi inh ỏi về phía những người đi xe đạp phía trước, "Cậu nói xem, hung thủ liệu có phải ông ta không?"

"Đừng nói linh tinh."

Trong lòng Phương Mộc đang cố suy ngẫm, nắm bắt về câu nói đó của giáo sư Kiều.

Lẽ nào thầy biết hung thủ là ai, hơn nữa còn rất chắc chắn có thể khiến cho hắn bị chịu trói trước pháp luật.

Trước đây, khi Phương Mộc biết được thầy Kiều cũng tham gia vụ án này, cậu đã rất yên tâm, thế nhưng lúc này đây, cậu lại không hề cảm thấy nhẹ nhõm chút nào, ngược lại, lại thêm phần lo lắng.

Xe đã đi đến dưới tòa lầu ký túc xá của Phương Mộc, trước khi xuống xe, Thái Vĩ nói với Phương Mộc: "Xem ra chúng ta phải tự mình điều tra rồi, mẹ nó chứ, vốn dĩ chẳng phải việc gì khó khăn, nhưng tôi không có cách nào công khai điều tra, chỉ có thể dùng thân phận cá nhân để điều tra thôi."

"Ừ. Tốt nhất anh nên điều tra xem có thầy giáo kiêm thêm bác sĩ tư vấn ở bệnh viện hay không."

"Ừ, biết rồi. À, còn nữa, cậu cũng phải cẩn thận một chút." Nói xong, Thái Vĩ bèn nổ máy lái xe phóng đi.

Phương Mộc nhìn theo chiếc xe của Thái Vĩ biến mất khỏi ngã quanh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, một đám mây lớn màu chì đang cuộn cuộn trên đầu, dường như dự báo trước một trận mưa lớn đang gần kề.

Khi vừa mới bước vào hành lang tầng 3, Phương Mộc liền nhìn thấy cậu nam sinh đang đứng trước cửa phòng 313, đang thò đầu nhìn vào bên trong.

Phương Mộc giật mình, lẽ nào Đỗ Ninh xảy ra chuyện, cậu bước nhanh đến, mấy cậu bạn đứng xem xung quanh nhìn thấy Phương Mộc không hèn mà cùng nhường vị trí trước cửa.

Đỗ Ninh râu ria lởm chởm, đang cúi đầu ngồi trên ghế, quần dính đầy bùn. Một người đang đứng trước mặt cậu, vung tay vung chân giáo huấn cậu.

"Nếu đêm hôm khuya khoắt cậu còn cầm thứ đồ này lượn lờ khắp nơi, thì không chỉ đơn giản là bị giữ ở phòng bảo vệ, mà trực tiếp đưa cậu đến đồn công an luôn!" Ông đập "bộp" một tiếng, đập chiếc dao rọc giấy lên trên bàn, "Báo thù? Dựa vào cậu, có thể bắt được hung thủ sao? Thật hổ thẹn cậu còn là một thạc sĩ ngành Luật! Nếu cậu có thể báo thù, thì cần cảnh sát làm gì?"

Đỗ Ninh ngẩng đầu lên định tranh luận thì nhìn thấy Phương Mộc đang đứng ở cửa, những lời muốn nói bị kìm lại, chỉ nhìn chăm chăm vào Phương Mộc. Phương Mộc nhìn thấy mấy vết thâm tím trên khuôn mặt bạn, há miệng ra, nhưng lại không nói được gì, quay người bước đi.

Nửa đêm, cuối cùng tuyết cũng rơi. Phương Mộc ngồi trước máy tính, chăm chú nghiên cứu bài văn đó, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên bề mặt cửa phía bên ngoài cửa sổ đã tích một lớp tuyết dày.

Phương Mộc cầm cốc nước đã lạnh ngắt từ lâu, đi đến cửa sổ, nhìn những bông hoa tuyết đang tung bay bên ngoài cửa sổ.

Trong lòng lại đột nhiên thấy ấm áp hơn, không biết con người ta sau khi chết, có thật là có linh hồn không?

Nếu như có, Trần Hy, Lão Tứ, Vương Kiện... hãy giúp mình...

Có người gõ cửa.

Đã muộn như thế này, là ai nhỉ? Phương Mộc cầm con dao găm từ dưới gối, nhón chân bước đến trước cửa, nghiêng tai lắng nghe. Phía bên ngoài cửa có tiếng thở dốc.

"Ai?"

Người bên ngoài cửa trầm mặc hồi lâu mới trả lời: "Tôi", là tiếng Đỗ Ninh.

Phương Mộc do dự một lát rồi mở cửa ra, mùi rượu nồng nặc xộc vào. Đỗ Ninh đầu tóc rối bời, sắc mặt tiêu tụy, mấy vết thương trên mặt trông rất rõ.

Phương Mộc nghiêng người, ra ý để cậu ta bước vào, Đỗ Ninh vừa bước một bước bèn loạng quạng va vào khung cửa. Phương Mộc vội vàng đỡ cậu bạn, Đỗ Ninh hất mạnh tay cậu, lao đảo bước vào, ngồi xuống chiếc giường đối diện với Phương Mộc.

Thấy cậu bạn thở dốc, liên tục nấc, Phương Mộc rót cho cậu ta một cốc nước nóng. Cậu ta chẳng hề khách sáo mà đón lấy uống một hơi hết sạch, Phương Mộc định ngăn cậu ta lại, nhưng không kịp nữa rồi, đó là một cốc nước nóng gần 70 độ, nhưng Đỗ Ninh dường như không hề có cảm giác.

Uống nước xong, hai người ngồi trên hai chiếc giường đối diện nhau, giữa họ chỉ có khoảng cách 2 mét, nhưng dường như hố sâu vạn trượng không thể vượt qua.

Không biết bao lâu, Đỗ Ninh khàn đặc giọng mở miệng nói: "Đã tìm ra hãn chưa?"

Phương Mộc từ từ lắc đầu, "Đừng làm chuyện dại dột!"

Đỗ Ninh lại chìm vào sự yên lặng, sau đó đột nhiên gào khóc nước nở.

Cậu vùi đầu vào giữa hai đùi, liên tục vò đầu bứt tóc mình, đường gân xanh trên tay nổi lên, còn có mấy vết thương chưa lành.

Tiếng khóc ban đầu "hu hu" rồi đến "a...a" nghe ra giống tiếng thứ gì đó bị vỡ vụn. Phương Mộc đứng dậy, giơ một bàn tay đặt lên vai cậu bạn, cậu vẫn nhớ Đỗ Ninh đã từng đặt tay lên vai cậu như thế này, Đỗ Ninh lại vung mạnh cánh tay, "Đi ra!" Đỗ Ninh khóc đúng mười phút, cũng đột ngột như lúc bắt đầu.

Cậu giơ tay rút mấy tờ giấy ăn của Phương Mộc lau nước mắt, xì mũi kêu thật to, rồi lại ném mạnh giấy bẩn xuống dưới đất, Đỗ Ninh đi đến cạnh cửa, quay người nói khẽ: "Khi tìm thấy hãn, báo cho tôi đầu tiên." Cậu dừng lại một lát, "Nếu như cậu vẫn còn sống!" Nói xong, bèn kéo cửa bước đi.

Cả căn phòng bỗng chốc yên ắng, dường như người vừa đến thăm chưa bao giờ xuất hiện vậy. Phương Mộc cảm thấy hơi khó thở, đứng dậy kéo cửa sổ.

Một luồng gió lạnh mang theo cả bông tuyết lao vào phòng qua khe cửa sổ vừa kéo ra. Giấy trên bàn bị thổi tung kêu sột soạt, rồi rơi rải khắp phòng.

Phương Mộc lại vội vàng đóng chặt cửa sổ, những bông tuyết đập lộp bộp trên cửa kính đang thăm tự đắc vì đợt đợt kích vừa rồi.

Sổ tài liệu vốn được đặt trên bàn đã bị thổi tung bay khắp nơi, cả trên giường và dưới đất. Phương Mộc nhặt từng tờ, sau khi sắp xếp lại phát hiện thiếu mất một trang. Lại tìm tiếp, thì ra bị bay xuống gầm giường. Phương Mộc cúi người xuống, thò tay xuống gầm giường,

không với đến. Cậu nhìn quanh khắp phòng, không có đồ vật nào có cán dài, thò dài, chui xuống gầm giường.

Nền đất dưới gầm giường không hề nhiều bụi bặm như trong tưởng tượng, đưa tay sờ, chỉ có một lớp bụi mỏng. Phương Mộc giật mình, sau khi thò tay lấy được tờ giấy đó ra, lấy bật lửa để bàn, chui vào trong gầm giường lần nữa.

Ánh lửa nhỏ phát ra từ chiếc bật lửa làm sáng rực không gian nhỏ hẹp dưới gầm giường. Phương Mộc soi đi soi lại, phát hiện ra góc trong của gầm giường tích một lớp bụi dày, nhưng nền đất ở giữa gầm giường lại rất sạch, giống như thể đã có người cố tình quét dọn vậy. Phương Mộc nhìn thật kỹ nền đất chỉ có một lớp bụi mỏng, nhìn một lát, Phương Mộc từ từ lật người nằm đúng vào vị trí đó. Chiếc bật lửa trong tay

soi sáng khoảng phía trên, dưới ánh lửa, một số chỗ lồi lõm không phẳng bằng tạo nên bóng tối. Đôi mắt Phương Mộc bỗng mở trừng trừng, mặt của cậu đang đối diện với phản gỗ, trên đó khắc chi chít tên một người: Mạnh Phàm Triết!

Nét một số vết chữ khá chảnh tề, hình như là dùng dao để khắc, và có một số chữ thì lại rất ầu, hình như lấy những đồ nhọn như chìa khóa để vạch lên. Xem ra, Mạnh Phàm Triết không chỉ khắc một lần trên đó.

Phương Mộc loay hoay lại dưới gầm giường, liên tục thay đổi vị trí, kết quả là phát hiện ra, trên đầu giường và phía dưới giường đều có tên Mạnh Phàm Triết.

Phương Mộc chợt nghĩ đến, trong những ngày tháng sống cô độc đó, Mạnh Phàm Triết có lẽ cũng co rúm người dưới gầm giống như mình lúc này, run rẩy khắc đi khắc lại tên của mình trên phản gỗ. Một lúc lâu sau, Phương Mộc mới thần thờ bò ra khỏi gầm giường, khắp người đầy bụi, ngồi ngẩn người trên ghế, đột nhiên, Phương Mộc hình như nghĩ ra điều gì đó, đứng dậy chạy ra ngoài cửa.

Mở cửa ra, Phương Mộc liền bước ra hành lang, nhìn lên biển số phòng, quả nhiên đúng như vậy, ở giữa ba số "3", "0", "4", cũng có hai

dấu vết mờ mờ nhìn ra rất giống "+". Có người đã đến cố tình xóa hai dấu cộng này, chỉ là không biết vì sao, không xóa sạch hoàn toàn. Nhưng nếu không xem kỹ, không phát hiện ra được.

Đúng là Mạnh Phàm Triết bị người khác khống chế thật.

Bảy tiếng đồng hồ sau, Phương Mộc và Thái Vĩ cùng ngồi trong phòng ký túc xá, Thái Vĩ vừa mới rửa tay trong chậu rửa mặt, đập đập bụi dính trên quần áo hỏi, "Thôi miên?"

"Đúng vậy, tôi cảm thấy có khả năng này."

"Ý cậu là, tất cả mọi hành vi của Mạnh Phàm Triết vào tối hôm đó, đều là kết quả của việc bị thôi miên? Bao gồm cả việc viết dấu "+" vào giữa ba con số, 3, 1, 3, cả việc giết cậu, có thể thần kỳ vậy sao?"

"Thuật thôi miên, có thể khống chế người làm một số động tác đơn giản, nhưng giết người có mục tiêu, e rằng rất khó." Nhìn thấy nét mặt đầy nghi hoặc của Thái Vĩ, Phương Mộc giải thích: "Mạnh Phàm Triết viết thêm dấu "+" ở trên biển số phòng của tôi, bao gồm cả việc sau đó tiến hành tấn công tôi, đều không phải là cố ý. Anh có còn nhớ, khi Mạnh Phàm Triết theo tôi lên lầu, đã từng có lúc dừng lại."

Thái Vĩ chau mày hồi tưởng lại, "Ừ! Hình như là có chuyện này, tôi nhớ cậu ta có lúc dừng lại một lúc ở hành lang. Đúng rồi, hình như chính là vị trí căn phòng này."

"Được, anh hãy xem đây!"

Phương Mộc kéo Thái Vĩ ra hành lang, chỉ cho anh thấy những dấu vết mờ mờ trên tấm biển ghi số phòng. Thái Vĩ tròn mắt nhìn, miệng lắp bắp: "Trời ơi, lúc đó chỉ chăm chăm chú ý đến phòng các cậu, không chú ý đến đây".

"Điều này chứng tỏ Mạnh Phàm Triết không hề cố ý chọn lựa tôi làm mục tiêu, cậu ấy chỉ là ám thị trong lòng phải tìm ra con số 7 trong hành lang này." Cậu chỉ vào hai bên hành lang, "Từ 301 đến 320, 321 là

nhà vệ sinh, từ sau phòng 322 cách phía bên này chúng tôi một cánh cổng sắt, cho nên, có thể hình thành con số 7 này chỉ có 304 và 313".

"Vậy cậu ta muốn giết cậu, lẽ nào là kết quả của thôi miên?"

"Trước đây tôi cũng lấy làm lạ, bởi vì thôi miên một người để khiến anh ta giết một người khác, điều này gần như là không thể. Cho đến tận khi tôi nhìn thấy những cái tên đó ở dưới gầm giường."

"Ờ, là ý gì?"

"Anh đừng vội, tôi sẽ giới thiệu sơ qua cho anh một chút thế nào là thôi miên. Thôi miên chủ yếu là thông qua ám thị tâm lý để gây ra sự thay đổi của hoạt động thần kinh và sinh vật học, hơn nữa nảy sinh một số thay đổi về một số phương diện sinh lý. Ví dụ, thông qua thôi miên để cải thiện tâm trạng lo lắng, ức chế, hoặc là tiêu trừ tâm trạng sợ hãi... Thôi miên là một quá trình hoạt động vô cùng phức tạp của tâm lý, sinh lý và thần kinh, luôn luôn tạo ra các loại tín hiệu ám thị đối với người bị thôi miên để giúp người bị thôi miên rơi vào trạng thái thôi miên."

"Ồ, điều này tôi biết." Có một bộ phim điện ảnh của Nhật tên là Thôi miên, trong đó tín hiệu ám thị hình như là tiếng kim loại va vào nhau."

"Đúng rồi. Có một loại ám thị gọi là ám thị hậu thôi miên, là chỉ một vài loại tín hiệu người thôi miên cung cấp cho người bị thôi miên, trong trạng thái thức tỉnh sau trạng thái thôi miên, người bị thôi miên vẫn có phản ứng đối với loại tín hiệu này. Để loại ám thị hậu thôi miên này được duy trì hiệu quả, người bị thôi miên cần phải biểu hiện ra sự tin tưởng tuyệt đối đối với người thôi miên. Hơn nữa, trong tiềm thức thiết lập nên sự nhận thức mang tính quyền uy đối với loại ám thị này. Theo như tôi biết, Mạnh Phàm Triết là người có tính tình yếu ớt, rất dễ dàng hình thành tâm lý dựa dẫm đối với người khác, là một đối tượng quá phù hợp cho loại ám thị hậu thôi miên. Bắt đầu từ tối hôm đó, tôi vẫn luôn nghi ngờ Mạnh Phàm Triết chịu sự thao túng của ám thị hậu thôi miên

này, nhưng tôi không hề biết được tín hiệu ám thị rốt cuộc là cái gì. Cho đến tận khi tôi phát hiện ra những cái tên này."

"Ý cậu là, những cái tên này chính là tín hiệu ám thị."

"Đúng. Mạnh Phàm Triết có một bí mật mà không ai biết: Sở điểm danh. Đối với cậu ấy, ấn tượng sâu sắc nhất có lẽ là tên của cậu, và rất có khả năng đã từng tìm hung thủ - cũng chính là người gọi là bác sĩ để tiến hành trị liệu. Hung thủ có lẽ đã lợi dụng đặc điểm này, lấy chính tên của Mạnh Phàm Triết làm tín hiệu ám thị hậu thôi miên. Trước hôm xảy ra chuyện, tôi đã từng có một cuộc trò chuyện với Mạnh Phàm Triết tại nhà vệ sinh, tôi phát hiện, sau khi tôi gọi tên cậu ấy, cậu ấy thể hiện ra tâm trạng thấp thỏm hoang mang vô cùng kỳ lạ. Và tối hôm cậu ấy muốn giết tôi, tôi cũng từng nói với cậu ấy mấy câu, cậu ấy không hề có phản ứng quá khích, nhưng sau khi tôi hét tên cậu ấy, cậu ấy liền đột nhiên tấn công tôi."

"Ồ, tôi nhớ ra rồi." Thái Vĩ dường như bừng tỉnh, "Cậu có còn nhớ tối hôm đó ở trong Sở Công an thành phố, khi chúng tôi thẩm vấn Mạnh Phàm Triết, mấy câu hỏi lúc đầu, cậu ta đều không hề có phản ứng, khi nhân viên dự thẩm của chúng tôi gọi tên cậu ta, bỗng chốc cậu ta trở nên điên cuồng."

"Đúng vậy. Tôi nghĩ, hung thủ đã ám thị với cậu ấy chính là khi cậu nghe thấy tên của mình, liền phát động tấn công với người phát ra tín hiệu".

Thái Vĩ trầm tư một lúc, chỉ xuống gầm giường hỏi: "Vậy cậu ta khắc tên của mình dưới đó, rốt cuộc là vì sao?"

Phương Mộc suy nghĩ một lát, trước khi xảy ra vụ án mấy hôm, Mạnh Phàm Triết có lẽ cũng đã cảm nhận được trạng thái tinh thần khác thường của mình. Cậu ấy đã nói với tôi thường xuyên quên mất mình đã làm gì, cũng không nhớ mình đã cầm một số thứ đồ kỳ lạ trở về phòng lúc nào, chính là những thứ gọi là chứng cứ mà các anh đã tìm thấy trong phòng cậu ấy. Tôi phán đoán, đó cũng là do hung thủ khống chế cậu ấy

đem về. Cậu ấy nảy sinh chứng sợ hãi đối với bản thân, đặc biệt là đối với tên của cậu ấy, khi con người lo sợ, rất có khả năng sẽ lựa chọn lẫn trốn, gầm của chiếc giường này", cậu đập tay xuống giường, "Có lẽ chính là nơi cậu ấy tránh nạn lúc đó, và cậu ấy có lẽ cảm thấy không cam tâm với tất cả mọi việc này. Dù sao, dưới sự giúp đỡ của cái người gọi là bác sĩ đó, cậu ấy suýt chút nữa đã khắc phục được trở ngại tâm lý của mình. Cho nên, cố ép mình tự khắc tên mình nhiều lần vào tấm phản gỗ, hy vọng có thể tự thuyết phục rằng mình đã không sợ tên của mình."

Phương Mộc ngừng lại một lát, khẽ nói: "Lúc ấy, có lẽ cậu ấy đang mang một tâm trạng rất phức tạp đối với người bác sĩ đó, vừa nghi ngờ, vừa dưng dưng, do đó cậu ấy mới viết cho mẹ mình một bức thư."

Trong khoảnh khắc đó, Phương Mộc dường như nghe thấy ở dưới gầm giường có tiếng một người đang thở dồn dập, khóc thút thít, tấm phản cũng phát ra những tiếng "rít, rít" bởi vật cứng cửa vào, kèm theo đó còn là tiếng lẩm bầm lạp đi lạp lại, Mạnh Phàm Triết, Mạnh Phàm Triết, Mạnh Phàm Triết ...

Thái Vĩ chau mày hút thuốc, không nói lời nào, Phương Mộc nhìn anh, "Thế nào, chứng cứ hiện có, có đủ để thuyết phục các anh điều tra lại không?"

"E rằng rất khó." Thái Vĩ trầm mặc hồi lâu mới nói, "Thứ nhất, bức thư đó và chữ cái GR được viết trên cửa kính chỉ có mình cậu biết. Thứ hai, hai vụ "6", "7" trên bề nổi đã hoàn thành rồi, muốn thuyết phục Sở tin rằng vụ án ở bể bơi thực ra là hung thủ hoàn thành lần thứ 6 phạm tội của mình, e rằng họ khó mà tiếp nhận. Ngoài ra, cậu cũng biết, ý kiến trong Sở là kiên quyết không cho cậu tham gia những vụ án này. Cho nên, lời cậu nói chưa chắc đã có người tin."

Thần sắc của Phương Mộc hơi sạm lại, cúi đầu, Thái Vĩ nhìn thấy bộ dạng đó của cậu, cũng hơi mỉm lòng, đập vào vai cậu.

"Phải rồi, bài khóa đó, cậu đã điều tra đến đâu rồi?"

"Chẳng có manh mối gì !" Phương Mộc lắc đầu, "Tôi đã lật đi lật lại bài khóa đó rất nhiều lần. không tìm thấy một chút manh mối và gợi ý nào cả." Cậu đứng dậy, rút một quyển trên giá sách đưa cho Thái Vĩ, "Tôi cũng đã mượn cuốn sách Truyện sông Hô Lan - bài khóa đó được trích ra từ đây, hy vọng có thể tìm được một chút manh mối."

Thái Vĩ nhắc nhắc cuốn Truyện sông Hô Lan, tuy cuốn sách không dày lắm, lật ra, thấy chỉ chít toàn chữ là chữ, bất giác ỉu xiu, "Hừ, cuốn này phải đọc mất bao lâu chứ?"

"Tôi sẽ tìm thêm bộ sách giáo khoa đăng tải bài văn này, để nghiên cứu thật kỹ."

"Ôi, Phương Mộc, cậu nói xem liệu hung thủ có dùng một loại mực ẩn hình để viết lên những gợi ý và manh mối vào bài văn đó không?"

Phương Mộc đã từng suy xét đến giả thiết này, nhanh chóng trả lời: "Chắc không đâu, hẳn biết tờ giấy đó sẽ bị ngâm dưới nước một khoảng thời gian, nếu như không thể phục hồi nguyên dạng, viết cũng chỉ vô ích mà thôi. Cho nên tôi nghĩ, gợi ý chính là bài khóa này".

"Hừm, tài liệu học trong giáo trình học tiểu học lại có manh mối của kẻ giết người, nói ra ai sẽ tin đây?" Thái Vĩ vươn vai, vươn được một nửa, đột nhiên dừng lại, "Lẽ nào nạn nhân là một học sinh học lớp 4?"

Phương Mộc cười đau khổ, "Ai biết được đấy, cũng có khả năng."

Cậu nhìn đồng tài liệu chất đầy trên bàn máy vi tính, "Tôi nhớ, trước đây, khi kiểm tra, câu hỏi cuối cùng là câu khó nhất, thầy giáo thường xuyên nói với chúng tôi, hãy làm những câu dễ trước, khi có thời gian, tập trung tinh thần sức lực để giải đáp câu hỏi khó cuối cùng".

Câu thứ 7, đáp án cuối cùng rốt cuộc là gì?

Lại là một buổi sáng mùa đông lạnh và khô, Phương Mộc lưng đeo cặp sách vội vàng đi đến tòa lầu giảng đường. Trong trường vẫn là cảnh

tượng vô cùng khẩn trương, các sinh viên sau khi lười nhác, uể oải suốt một học kỳ cuối cùng đã trở nên căng thẳng, đã sắp đến kỳ thi cuối kỳ.

Tiết một, tiết hai của ngày hôm nay là môn "Tội phạm học" do giáo sư Kiều dạy sinh viên đại học. Do hồi học ở trường đại học không được nghe một cách có hệ thống, nên Phương Mộc vẫn luôn đến lớp đại học để nghe giảng. Ngoài ra, bắt đầu từ hôm đó, Phương Mộc không hề gặp lại giáo sư Kiều. Câu nói "Mọi việc sẽ nhanh chóng trôi qua" của giáo sư Kiều luôn khiến tâm trạng Phương Mộc thấp thỏm không yên, Phương Mộc rất muốn tìm giáo sư Kiều để trò chuyện, cho dù không nói gì, chỉ ra hiệu bằng mắt cho mình cũng được.

Phương Mộc chọn một vị trí ở trong góc và ngồi xuống, có một vài người biết cậu đang chỉ chỉ trỏ trỏ về phía cậu, cậu đều giả vờ như không nhìn thấy.

Đã qua 8 giờ, vẫn chưa thấy giáo sư Kiều đến, phòng học vốn đang yên tĩnh chờ đợi, bắt đầu huyền ảo. Đã 8h15', giáo sư Kiều vẫn chưa đến, một số sinh viên không chờ đợi được nữa bắt đầu yêu cầu lớp phó học tập gọi điện thoại cho thầy giáo để hỏi tình hình. Lớp phó học tập cầm điện thoại chạy ra hành lang, nhanh chóng quay lại nói: "Tắt máy!"

"Mau gọi điện thoại cho phòng giáo vụ."

Lúc 8 giờ 30, một thầy giáo ở phòng giáo vụ vội chạy tới tuyên bố nghỉ buổi học hôm nay.

"Ô..." các sinh viên bắt đầu cuống quýt thu dọn cặp sách, chỉ loáng một cái đã chạy đi hết, chỉ còn lại mình Phương Mộc đang ngăn người, ngồi một góc. Phương Mộc rút di động ra, ấn số của giáo sư Kiều, tắt máy, ấn số điện thoại nhà của ông, máy bận, liên tục ấn rất nhiều lần, đều là máy bận.

Trong lòng Phương Mộc bất giác nảy sinh một dự cảm không lành.

Buổi chiều, cuối cùng dự cảm đó đã trở thành hiện thực.

Một thạc sĩ chuẩn bị tốt nghiệp chạy đến tìm Phương Mộc, hỏi cậu có biết giáo sư Kiều đi đâu hay không. Phương Mộc lắc đầu nói không biết, anh ta trông vô cùng lo lắng, "Tệ thật, luận văn còn chưa viết xong, chắc không phải sát đến nơi bảo tôi đổi thầy giáo hướng dẫn chứ?" Phương Mộc nghe xong câu nói này, đột nhiên rất muốn chửi, nhưng còn chưa đợi cậu mở miệng, cậu thạc sĩ đó đã kéo cửa chạy biến đi mất. Phương Mộc cố nén cơn giận, cầm di động ấn số máy nhà giáo sư Kiều, vẫn là máy bận.

Tiếp tục gọi, cuối cùng cũng kết nối được. Một giọng nói khẩn thiết vang lên "A lô, ai đấy?"

Là vợ thầy, "Em chào cô, em là Phương Mộc, thầy Kiều có nhà không ạ?"

Cô bắt đầu khóc thút thút, "Lão Kiều đã một ngày một đêm không về nhà rồi."

"Gì cơ ạ?" Phương Mộc cảm thấy lồng ngực bỗng chốc bị bóp chặt, giáo sư Kiều đã mất tích rồi.

Chương 26: SỰ HUYNH

Trong nhà giáo sư Kiều chật kín người, có người học cùng khóa, có anh chị học khóa trên, Biên Bình ở Sở Công an tỉnh cũng có mặt. Phương Mộc cúi đầu chào anh ta, vội vàng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Cô ghen ngào nói: "Ông nhà tôi, tối hôm kia nói đi ra ngoài gặp người bạn, cũng không nói gặp ai đã đi rồi. Tôi chờ đến hơn 11 giờ vẫn không thấy ông ấy quay về, di động cũng tắt máy. Tôi nghĩ cũng có thể đi ăn cơm, rồi đi tắm hơi. Tôi đi ngủ trước. Suốt cả ngày hôm qua cũng không về nhà, di động vẫn tắt máy. Tôi cứ tưởng ông ấy đã đi dạy luôn, ai ngờ, cho đến tận bây giờ, cũng không có tin tức gì..."

Điện thoại chợt vang lên, cô vội vàng lao đến nhấc máy: "A lô? Ủ..." Giọng cô lập tức trầm xuống, "Đặt vé máy bay rồi à? Ủ, về đi, giúp mẹ tìm bố con, ừ, được, được."

Gác điện thoại, cô không kìm nén nổi tâm trạng của mình, lại khóc hu hu. Biên Bình đứng dậy, dìu cô ngồi xuống ghế sofa, ngồi bên cạnh khuyên nhủ. Cô nắm lấy tay Biên Bình, "Tiểu Biên, cô nhờ em, nhất định phải giúp cô tìm được thầy Kiều, ông ấy đã có tuổi rồi, nếu xảy ra chuyện gì..."

"Cô ơi, cô đừng suy nghĩ nhiều." Biên Bình vội nói, "Thầy Kiều chưa chắc đã xảy ra chuyện gì đâu, biết đâu thầy đi đến nơi nào đấy điều tra cũng nên." Có lẽ thấy lời nói của mình không đủ sức thuyết phục, anh vội bổ sung thêm, "Em đã sai người tìm kiếm, sẽ nhanh chóng có tin tức thôi cô ạ."

Người đến hỏi thăm càng lúc càng đông, lãnh đạo nhà trường và Viện trưởng Học viện Luật cũng đến nhà giáo sư Kiều. Điện thoại lại một lần nữa vang lên, cô lại tràn đầy hi vọng, nhấc máy, sau khi nghe thấy giọng đối phương, lại ỉu xiu.

"Ủ, Tiểu Tôn, em đến đi. Ủ, được."

Chắc lại có người đến thăm, Biên Bình nhìn người chập kín phòng, bèn nói với các sinh viên: "Hay là các bạn cứ về trước đi, có tin tức gì, tôi sẽ báo cho các bạn."

Các sinh viên lần lượt cáo từ, khi Phương Mộc đi đến cửa, đột nhiên nhớ đến câu nói của giáo sư Kiều nói với mình hôm đó, quay đầu lại nói với Biên Bình: "Cục trưởng Biên, nếu thầy Kiều có tin tức gì, xin hãy thông báo cho tôi ngay nhé."

Biên Bình vừa nói chuyện với thầy hiệu trưởng, vừa vẫy vẫy tay với cậu, "Tôi biết rồi!"

Trở về phòng, Phương Mộc ngăn người ngồi trên giường, cho đến tận khi màn đêm buông xuống.

Cậu không thể nào liên kết được câu nói đó với việc giáo sư Kiều mất tích lại với nhau.

"Em tự bảo trọng, mọi việc sẽ nhanh chóng trôi qua."

Nếu mình đoán không nhầm, có lẽ giáo sư Kiều quen biết hung thủ, lẽ nào thầy đơn phương độc mã đi tìm hung thủ, kết quả...

Đây là "kết quả" Phương Mộc không muốn nghĩ tiếp.

Cho đến lúc cảnh sát lập án, giáo sư Kiều đã mất tích 48 giờ đồng hồ. Cảnh sát đã tiến hành phỏng vấn điều tra về giáo sư Kiều, đồng thời có đến bộ phận điện tín điều tra, tất cả danh sách cuộc gọi của thầy, đều không phát hiện ra manh mối nào có giá trị. Từ sau khi giáo sư Kiều mất tích, các bệnh viện trong thành phố đã đưa đến bốn xác nạn nhân vô chủ, nhưng đều không phải là giáo sư Kiều. Tìm ở tất cả các trạm cấp cứu, cũng không thấy bóng dáng giáo sư Kiều Doãn Bình đâu cả.

Sống không thấy người, mất không thấy xác.

Khi cảnh sát tìm kiếm giáo sư Kiều, Phương Mộc cũng đi khắp ngõ hẻm và đường phố lớn trong thành phố để tìm. Không có mục tiêu, không có manh mối. Phương Mộc mơ màng đi vào khắp hang cùng ngõ

hẻm, cả những nơi bẩn thỉu nhất trong thành phố, trong lòng luôn hy vọng, chỉ một giây sau là có thể nhìn thấy giáo sư Kiều đi từ con phố đối diện tới, hay là bước ra từ một cánh cửa nhà hàng. Có mấy lần, cậu gần như khẳng định đó là giáo sư Kiều, ra sức đuổi theo, mới phát hiện ra, đó chẳng qua chỉ là một người có vóc dáng và độ tuổi tương đồng mà thôi.

Mỗi lần gần đến đêm, Phương Mộc toàn thân mệt mỏi rã rời mới lặng lẽ trở về trường, ăn bữa thứ gì đó, rồi để nguyên quần áo nằm vật xuống giường. Có khi chợp mắt được một lúc, có khi cứ mở trừng mắt cho đến tận sáng hôm sau. Sau khi trời sáng, giống như hôm qua, cậu lại hòa mình vào đoàn người và xe cộ đông đúc trong thành phố, tìm kiếm một người không biết hiện giờ sống chết ra sao.

Phương Mộc cũng biết, cách tìm kiếm này không có tác dụng gì, nhưng cậu không thể nào chịu đựng nổi việc im lặng ngồi trong phòng chờ đợi tin tức, cậu buộc phải làm điều gì đó, vì giáo sư Kiều và vì chính bản thân mình.

Giáo sư Kiều là người Phương Mộc kính trọng nhất, thứ tình cảm này không giống với Lưu Kiện Quân và Trần Giao. Mặc dù, trong vụ án này, Phương Mộc chưa hề chủ động nhờ thầy giúp đỡ, chỉ có một lần hỏi thăm duy nhất cũng bị thầy từ chối thẳng thừng. Thế nhưng, trong lòng Phương Mộc luôn ôm ấp suy nghĩ này: Cho dù, một ngày nào đó, cậu bị giết chết, giáo sư Kiều sẽ không khoanh tay làm ngơ, thầy nhất định sẽ bắt được hung thủ, bắt hãn chịu tội trước pháp luật. Bởi vì cậu luôn tin tưởng giáo sư Kiều là hùng mạnh, kinh nghiệm phong phú, là niềm hy vọng cuối cùng. Nhưng giờ đây, giáo sư Kiều không biết sống chết ra sao. Điều này khiến Phương Mộc cảm thấy một sự thất vọng chưa từng có.

Trong một quán ăn nhỏ bên đường, Thái Vĩ vừa hút thuốc, vừa nhìn Phương Mộc tóc tai rối bời.

"Ăn thêm một chút đi!" Trước mặt Phương Mộc còn thừa lại hơn nửa bát mì, nghe lời Thái Vĩ, cậu lại bê bát lên uống mấy ngụm.

Thái Vĩ tìm thấy Phương Mộc ở trước bách hóa Đại Lầu. Khi đó cậu đang xé một miếng bánh mì, vừa dòm trước ngó sau nhìn đoàn người trước mặt, vừa nhai bánh mì, rồi nuốt luôn cả cơn gió lạnh vào bụng.

Thái Vĩ nhìn cậu thanh niên tiều tụy trước mặt. Mấy ngày không gặp, cậu đã gầy đi nhiều, chiếc áo khoác trên người trông rộng thùng thình. Thấy cậu tìm kiếm trên người, Thái Vĩ đẩy bao thuốc lá trên bàn sang phía cậu. Phương Mộc rút một điếu, châm thuốc và lặng lẽ hút.

Thái Vĩ thở dài: "Người anh em à, cậu cứ tìm như thế này cũng chẳng ích gì!"

Phương Mộc trầm mặc một lúc, "Phía các anh có tin tức gì không?"

"Vẫn chưa có tin tức gì." Thái Vĩ lắc đầu, "Việc này phân nhánh của Sở đang điều tra, trạm trưởng Biên Bình của Sở Công an tỉnh, đã huy động rất nhiều mối quan hệ, nhưng không thấy tiến triển gì". Anh nhìn sắc mặt Phương Mộc càng ngày càng tối sầm, liền bổ sung một câu: "Cậu cũng đừng nghĩ linh tinh, nếu như gặp phải điều gì bất trắc, thì đã có người đến báo án rồi. Cho nên, tôi cảm thấy, có thể giáo sư Kiều đã bị bột phát thứ bệnh tật nào đó."

Phương Mộc do dự một lát, tường thuật lại cho Thái Vĩ nghe câu nói của giáo sư Kiều nói với mình tối hôm đó. Thái Vĩ nghe xong, một lúc lâu không nói gì. Sau khi hít mấy hơi thật sâu, anh ấn mạnh đầu thuốc vào trong gạt tàn.

"Ông thầy này chắc chắn quen biết tên hung thủ đó! Ông ta muốn bao che cho hắn, nhưng kết quả là bị cuốn vào!"

"Thầy Kiều không phải là loại người đó!" Phương Mộc cao giọng nói.

"Được, được, được!" Thái Vĩ không muốn đôi co với Phương Mộc về việc này, "Manh mối này rất quan trọng, tôi đi tìm Lão Triệu nói chuyện, cho dù có đắc tội với ông ta, tôi cũng không sợ."

Anh đứng dậy, "Phương Mộc, cậu quên rằng mình sở trường nhất việc gì à?"

"Gì cơ?"

"Tìm người không phải sở trường của cậu, mà là khắc họa chân dung." Thái Vĩ cúi người xuống, gần như mũi chạm mũi Phương Mộc.

"Chúng tôi đi tìm giáo sư Kiều, còn cậu, quay về ngủ một giấc. Sau khi tỉnh lại, khắc họa cho tôi chân dung tên hung thủ đó." Anh vỗ vỗ vai Phương Mộc, "Hiện giờ cậu là niềm hy vọng cuối cùng."

Hy vọng cuối cùng?

Phương Mộc quay về phòng, ngăn người nhìn đồng tài liệu chặt kín trên bàn, tâm trạng vô cùng nặng nề. Buổi chiều Thái Vĩ gọi điện nói, gây thêm áp lực cho Phương Mộc. Ý tứ của anh rất rõ ràng: Nếu như quả thực giáo sư Kiều đi tìm tên hung thủ đó, thì rất có khả năng lành ít dữ nhiều.

Nhưng cậu cũng rất đồng tình với quan điểm của Thái Vĩ: phải nhanh chóng tìm được ra hung thủ. Vấn đề then chốt không phải ở giáo sư Kiều, mà chính là bản thân hung thủ. Chỉ có tìm thấy hắn, bất luận giáo sư Kiều còn sống hay đã chết, mới có được đáp án cuối cùng. Cứu người hay báo thù cũng được, đây là điều duy nhất Phương Mộc có thể làm lúc này. Nhưng, đối diện với đồng tài liệu cao như núi, Phương Mộc ngồi ủ rũ hơn nửa giờ đồng hồ, không lọt một chữ nào vào đầu.

Trong khoảng thời gian này, tất cả các loại cảm giác cực đoan, đau đớn, phẫn nộ, căng rứt, tuyệt vọng đã giày vò Phương Mộc, khiến cho thần kinh cậu trì trệ. Thứ khả năng miễn cảm phát giác ra tâm lý của kẻ phạm tội dường như đã biến mất từ lâu rồi.

Cần phải bình tĩnh, phải bình tĩnh. Phương Mộc châm một điếu thuốc, ép mình tập trung sự chú ý vào đồng tài liệu trước mặt.

Ánh mắt chợt dừng lại ở chiếc bật lửa Zippo đang cầm trên tay.

Cậu liên tục đóng mở nắp bật lửa, chuỗi âm thanh "tách, tách" đơn điệu vang lên khắp phòng. Đây là món quà đầu tiên và cũng là món quà cuối cùng Đặng Lâm Nguyệt tặng cậu. Bất luận là giá trị hay ý nghĩa, đều đáng để giữ gìn.

Nhưng Phương Mộc lại chỉ luôn coi nó là công cụ dùng để hút thuốc, có lẽ, còn có thể chiếu sáng.

Rất nhiều sự vật, nói nó quan trọng, vì chúng ta đã trao cho nó ý nghĩa và tình cảm đặc biệt. Nếu như tháo bỏ lớp vỏ bên ngoài, bạn sẽ phát hiện ra, chiếc bật lửa Zippo sao Vĩnh hăng này không hề tốt hơn chiếc bật lửa nhựa giá 1 tệ.

Con người cũng vậy.

Người bị hại. Lưu Kiện Quân, Mạnh Phàm Triết, Trần Giao, có thể còn có giáo sư Kiều Doãn Bình, đều chỉ là nạn nhân. Còn mình, là một nhà khắc họa chân dung tâm lý tội phạm.

Lật giở tập tài liệu đang cầm trong tay, trên tấm ảnh là khuôn mặt không bao giờ có thể tỉnh lại của Trần Giao.

Phương Mộc kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, cứ thế lật giở từng trang một.

Hung thủ là nam giới, tuổi từ 30 đến 40, chiều cao từ 1m70 đến 1m75. Thân hình khỏe mạnh, động tác nhanh nhẹn, quen dùng tay phải. Đầu óc thông minh, mưu kế rất sâu, hiểu biết rộng, nhận được nền giáo dục tốt. Hồi nhỏ, bố mẹ quản giáo rất nghiêm khắc, thời kỳ đầu sự nghiệp thuận lợi, tạo nên tính cách tự phụ và hiếu thắng. Tính tình nghiêm ngặt, có kỷ luật, cẩn thận. Gia cảnh sung túc, ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ, khả năng giao tiếp xã hội tốt, có lẽ có xe riêng, hơn nữa là loại xe rất tốt. Đã từng làm ngành nghề về giáo dục hoặc ngành nghề có liên quan, thông thuộc địa hình môi trường xung quanh trường Đại học J, có thể đã từng dạy học ở trường Đại học J. Tinh thông tội phạm học và tâm lý học tội phạm, nhưng kiến thức về phương diện y học sinh lý, ví dụ giải phẫu học có thể hiểu biết không nhiều.

Sau khi xảy ra vụ án, tâm lý của hung thủ đã thay đổi theo tình hình tiến triển của vụ án. Có lẽ động cơ ban đầu của hắn chỉ là để chứng minh khả năng thiên phú của mình ở một lĩnh vực nào đó. Vậy thì, một mặt, do sự bất lực của cảnh sát, thậm chí là phán đoán sai lầm khiến tâm lý tự phụ của hắn tiến sâu thêm một bước; mặt khác, có lẽ hắn cũng tự nhận thức được sự biến đổi tâm lý của mình, thậm chí là kháng cự. Ví dụ, hắn đã nảy sinh cảm giác chán ghét ghê tởm đối với hành vi phạm tội của mình, do đó rất có khả năng dẫn đến mất đi một vài năng lực hành vi, ví dụ hành vi tình dục bình thường (Điều này, qua việc hắn không hề tiến hành xâm hại tình dục đối với Trần Giao, cũng có thể đoán được vài phần). Ngoài ra, hung thủ quen biết với giáo sư Kiều, hơn nữa cũng rất thân thuộc và hiểu về Phương Mộc.

Môn Tội phạm học đã được bắt đầu lại.

Khi Phương Mộc vô tình nhìn thấy thông báo này ở hành lang tòa lầu giảng đường, lúc đầu còn ngỡ rằng mình đã nhìn nhầm, đi đến nhìn thật kỹ, mới biết môn Tội phạm học đúng là được học trở lại, hơn nữa, lịch học chính là 8 giờ ngày hôm nay.

Tìm Phương Mộc đập rợn rợn, lẽ nào giáo sư Kiều đã quay lại rồi? Cậu nhìn đồng hồ, còn 5 phút nữa là 8 giờ. Không kịp nghĩ nhiều, Phương Mộc lao nhanh vào phòng học.

Khi chạy đến trước cửa phòng học, bước chân của Phương Mộc chậm lại. Cậu quá hy vọng sau khi kéo cửa lớp học, có thể nhìn thấy giáo sư Kiều đang đứng trên bục giảng. Sau khi đứng trước cửa khoảng 3 giây, cậu lấy hết dũng khí, kéo cửa phòng học.

Trên bục giảng trống không, không hề có người thầy giáo đứng tuổi lưng thẳng, ánh mắt nghiêm khắc đó.

Lớp học vừa mới ồn ào nhốn nháo giờ bỗng chốc yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Phương Mộc đang đứng ở cửa. Khi các bạn sinh viên nhận ra đó chỉ là anh thực sĩ vẫn hay đến nghe giảng, cả phòng học lại ồn ào náo nhiệt như cái chợ vỡ.

Cúi đầu đi xuống dãy bàn cuối cùng, Phương Mộc thất vọng tột cùng, nhưng vẫn hy vọng giáo sư Kiều chỉ đến muộn thôi.

Thời gian bỗng trôi chậm một cách khó có thể chịu đựng nổi. Phương Mộc ngồi đó nhìn những sinh viên người thì đang ngáp ngáp dài, người thì đang nhai nhồm nhoàm đồ ăn sáng mua ở nhà ăn, căng thẳng nhìn đồng hồ đeo tay, nhìn kim phút đang nhích dần đến số "12".

Đột nhiên, ở hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Có lẽ mọi người đều không chú ý lắng nghe, nhưng Phương Mộc thì lại nghe thấy. Mặc dù giữa những tiếng ồn ào huyên náo, Phương Mộc vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân từ từ tiến về phía lớp học. Tiếng bước chân đó rất thong thả, tràn đầy tự tin và vững chãi.

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần. Phương Mộc ngừng thở. Cửa mở ra.

Người vừa bước vào, chính là thầy giáo Tôn của thư viện.

Thầy giáo Tôn bước vào phòng học, nhẹ nhàng quay người lại đóng cửa, rồi nhanh chóng lướt nhìn khắp phòng một lượt, bước nhẹ nhàng lên bục giảng.

"Được rồi, bắt đầu học nhé." Thầy mỉm cười nhìn các sinh viên đang im phăng phắc, "Giáo sư Kiều giảng môn Tội phạm học, vì có vài lý do cá nhân không thể lên lớp. Cho nên, thời gian còn lại của học kỳ này, có lẽ là ba buổi, sẽ do tôi cùng nghiên cứu thảo luận với mọi người về môn Tội phạm học này".

Thầy cầm phấn, "Trước tiên, tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Tôn Phổ." Thầy quay lưng lại, viết tên của mình lên bảng đen, nét chữ khoáng đạt, rắn rỏi. "Mọi người có thể gọi tôi là thầy Tôn, Lão Tôn cũng được."

Trong phòng vang lên những tiếng cười khe khẽ.

Tôn Phổ phúi phúi bụi phấn trên tay, ngẩng đầu lên, vừa vận mắt đối mắt với Phương Mộc ngồi ở dãy bàn cuối cùng đang trợn tròn mắt kinh ngạc. Thầy gật đầu mỉm cười với Phương Mộc.

Thầy Tôn bắt đầu giảng bài. Có thể nói, khi thầy vừa bước chân lên bục giảng, đã nhận được mỗi thiện cảm của hầu hết các sinh viên. Ngược lại với phong cách dạy học quy phạm, nghiêm ngặt nhưng không tránh khỏi hơi cứng nhắc của giáo sư Kiều, bài giảng của thầy Tôn vừa thoải mái, vừa hài hước, cũng không thiếu những sự kiến giải sâu sắc. Thầy Tôn dễ dàng thu hút được toàn bộ sự chú ý của mọi người về phía mình.

Thế nhưng, Phương Mộc không nghe lọt tai câu nào nội dung bài giảng của thầy. Trong đầu cậu chỉ có một câu hỏi: Tại sao lại là thầy ấy?

Sau khi tan học, sinh viên vây xung quanh thầy Tôn liên tục hỏi hết câu này đến câu khác. Khi thầy Tôn chuẩn bị rời khỏi phòng học mới nhìn thấy Phương Mộc đang đợi ở cửa lớp. Anh ta nhìn Phương Mộc, mỉm cười, hỏi: "Sư đệ, cậu cũng có câu hỏi gì sao?"

"Sư đệ?" Phương Mộc ngẩn người.

Thầy Tôn cười nói, "Đúng vậy, thầy Kiều không nói với cậu sao?"

"Không. Em chưa bao giờ biết thầy cũng là..."

"Khà khà... Những việc cậu chưa biết còn nhiều lắm." Thầy Tôn thân thiết ôm lấy vai cậu, bóp thật mạnh, rồi lại đẩy mạnh cậu một cái, "Mau đi đi, nếu tôi nhớ không nhầm, cậu còn hai tiết Luật tố tụng hình sự nữa đấy, đừng có đi muộn."

Nói xong, Tôn Phổ bước đi luôn, để lại Phương Mộc ngẩn người đứng nguyên vị trí cũ.

Trong suốt hai tiết học Luật tố tụng hình sự, Phương Mộc luôn ở trong trạng thái mơ màng như người mất hồn.

Bao lâu nay, Phương Mộc như thể vẫn luôn đứng ở bên mép vực sâu thăm thẳm, cố gắng cúi xuống nhìn con quái vật ở dưới đó. Theo từng bước phát triển của tình hình vụ án, con quái vật đó cũng dần dần hiện lên từ vực sâu, màn đen dần rút lui, hình dạng cũng dần trở nên rõ nét. Thế nhưng, Phương Mộc vẫn cách con quái vật đó bởi một lớp sương mù, không thể nhìn rõ nó, nhưng lại có thể cảm nhận được nó đang ở trong màn sương mù dày đặc cười thầm, theo dõi cậu. Đó là khoảng cách như thể giờ tay ra là với tới, Phương Mộc thậm chí có thể ngửi thấy mùi máu tanh trong miệng nó, nhưng lại không thể sờ được đến nó.

Buổi trưa, trong nhà ăn. Dạo này, đối với Phương Mộc, việc ăn cơm trở thành một gánh nặng, cậu dường như đã mất đi vị giác. Đối với tất cả các món ăn trước đây cậu thích hay không thích, giờ chỉ cần có thể ăn xong thật nhanh, thì cậu sẽ chọn.

Thình thoảng ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy mấy người đang bước vào cửa nhà ăn, rồi hướng về phòng ăn riêng. Phương Mộc nhận ra trong số đó có Triệu Vĩnh Quý và Biên Bình. Biên Bình cũng nhìn thấy Phương Mộc, anh nói mấy câu với Triệu Vĩnh Quý đang đứng bên, rồi đi về phía Phương Mộc.

"Đang ăn à?" Biên Bình ngồi xuống ghế đối diện, "Nhớ quá những bữa ăn ở trường Đại học J."

Phương Mộc chẳng có tâm tư gì để nói chuyện với anh ta, "Thầy Kiều có tin tức gì không?"

Biên Bình trầm nét mặt, "Không có. Tôi đang đến Học viện Luật để tìm hiểu tình hình." Phương Mộc không nói gì, cũng không muốn ăn nữa.

"Khi nào cậu tốt nghiệp?"

"Năm 2004, có chuyện gì vậy?"

"Hừ!" Biên Bình châm một điếu thuốc, "Có lẽ cậu là sinh viên có lương tâm nhất của thầy Kiều."

"Sao anh lại nói vậy?"

"Những bạn học của cậu, không có ai lo lắng như cậu. Các anh chị lớp trên của cậu cũng vô cùng lo lắng, nhưng tôi thấy họ lo lắng vì sợ không có ai hướng dẫn luận văn, không tốt nghiệp được." Anh gầy gầy tàn thuốc, "Lãnh đạo của Học viện Luật muốn tôi quay lại trường một thời gian để hướng dẫn sinh viên, tôi làm gì có thời gian chứ! Về sau, cô đã giới thiệu một người."

"Tôn Phổ!"

"Sao cậu biết?"

"Sáng nay tôi vừa mới đi nghe giảng môn Tội phạm học, nghe nói thầy ấy là sư huynh của tôi?"

"Đúng vậy, cậu ta là nghiên cứu sinh khóa 91, tôi khóa 86."

"Vậy sao thầy ấy... lại đến làm việc ở thư viện?"

"Hừ, việc này kể ra thì dài lắm...", Biên Bình đau khổ lắc đầu, đúng lúc đó, Triệu Vĩnh Quý thò đầu ra khỏi phòng ăn riêng, vẫy tay với Biên Bình.

"Được, tí nữa tôi đến." Biên Bình quay đầu nói với Phương Mộc: "Sư đệ, nói chuyện chính nhé, giáo sư Kiều rất quý mến cậu, nhiều lần đã nói với tôi, cậu rất có thiên phú, tôi cũng cảm thấy cậu là một nhân tài. Thế nào, sau khi tốt nghiệp đến giúp tôi nhé?"

Phương Mộc lắc đầu, "Tôi chưa từng nghĩ đến việc làm cảnh sát".

Biên Bình trông có vẻ hơi thất vọng, "Ừ, mỗi người đều có chí hướng riêng nhưng, nếu như cậu có thể làm một người cảnh sát tốt, có lẽ có thể hoàn thành được một tâm nguyện của thầy Kiều." Anh đứng dậy, vỗ vỗ vai Phương Mộc, "Cậu ăn đi nhé, có tin tức gì, tôi sẽ báo cho cậu."

Phương Mộc bước ra khỏi nhà ăn, sau khi đứng bên ngoài mấy phút, quyết định đến nhà thầy Kiều một chuyến.

Trong nhà chỉ có mình vợ thầy. Vừa bước vào cửa, Phương Mộc đã ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng nặc.

"Cô ơi, cô ốm à?" Phương Mộc nhìn vào trong bếp, thấy một nồi đất đang sôi lục bục, bốc đầy hơi ở trên bếp ga.

"Ôi, có thể không ốm được sao?" Mấy ngày không gặp, trông cô đã gầy đi rất nhiều, tóc cũng gần như bạc trắng.

"May mà có em đến, lát nữa giúp cô chặt bã thuốc. Ôi, Tiểu Vũ lại chạy ra ngoài tìm bố nó rồi, trong nhà không có gì để tiếp đãi em, em tự rót nước nhé."

Phương Mộc vội nói không cần khách sáo, dìu cô vào trong giường nằm nghỉ, rồi lại chạy vào bếp, chặt thuốc vào bát, bưng đến đưa cho cô.

"Trong trường thế nào rồi?" Cô bảo Phương Mộc ngồi xuống cạnh giường, lên tiếng hỏi.

"Cũng ổn cô ạ. Môn Tội phạm học cũng đã dạy lại rồi."

Cô khẽ thở dài, "Ông nhà tôi sợ nhất là nhờ bài học của sinh viên, cho dù ông ấy không ở đây, tôi cũng không thể để các sinh viên khuyết giờ. Giờ học của thạc sĩ đành chịu, chí ít cũng phải sắp xếp cho sinh viên đại học trước."

Phương Mộc trầm mặc một lát, lấy hết dũng khí mở miệng hỏi: "Thưa cô, thầy Tôn Phổ... cũng là học sinh của thầy Kiều ạ?"

"Đúng vậy. Cô nhớ xem nào," Cô lấy ngón tay ấn nhẹ vào thái dương, "Cậu ấy là thạc sĩ khóa 91."

"Vậy, tại sao thầy ấy không dạy học, mà lại đến làm việc ở thư viện?"

"Ôi! Đứa trẻ này, đã đi không biết bao nhiêu đường vòng." Cô đặt bát thuốc đã đưa lên miệng xuống, "Tôn Phổ hồi đó là sinh viên xuất sắc nhất khóa 91 của ông ấy. Ông Kiều không dễ gì mà khen ngợi học sinh của mình. Nhưng ở nhà, ông ấy luôn miệng nhắc đến Tôn Phổ, có thể nhận thấy, ông ấy rất quý mến nó. Sau khi Tôn Phổ tốt nghiệp, ông Kiều bèn giới thiệu nó với trường học để nó làm trợ lý giảng dạy bên cạnh mình. Tôn Phổ cũng rất có chí, làm việc rất xuất sắc, chưa đầy 30 tuổi đã được đặc cách đề bạt làm phó giáo sư. Hồi đó, cũng có thể được coi là thanh niên tài năng nổi tiếng trong tỉnh. Nhưng sau đó, ôi..." Cô lắc đầu, lại thở dài.

"Sau đó thì sao ạ?" Phương Mộc hỏi gấp gáp.

"Em cũng biết đấy, Học viện Luật đôi khi cũng tham gia phá án với cơ quan công an địa phương. Khi đó, ông Kiều dẫn Tôn Phổ phá được mấy vụ án. Tôn Phổ dường như có thiên phú đặc biệt đối với lĩnh vực này, mấy vụ án đều làm rất tốt. Lúc đó, các loại bằng khen, tuyên dương đều lũ lượt kéo đến. Đứa trẻ này lúc đó vẫn còn trẻ, có vẻ như không giữ được mình. Năm 1998, khu vực ngoại ô xảy ra liền mấy vụ cường hiếp. Lúc đó, thầy Kiều ra nước ngoài khảo sát, Sở Công an thành phố bèn mời Tôn Phổ phá án. Tôn Phổ vận dụng kỹ thuật khắc họa tâm lý tội phạm, miêu tả một số đặc điểm của hung thủ. Cảnh sát đã dựa theo sự miêu tả, bắt được một người phù hợp với các đặc điểm đó. Kết quả là người đó có chết cũng không chịu khai nhận. Do lúc đó không tìm được những cứ khác, nên mãi mà không thể phá án được. Vụ án đó có ảnh hưởng rất lớn, những người cấp trên cũng luôn thúc bách. Cảnh sát và Tôn Phổ đều chịu đựng áp lực rất lớn. Cô nghĩ, lúc đó Tôn Phổ cố gắng đến u mê đầu óc, thật không ngờ lại xúi giục cảnh sát dùng hình bức cung. Kết quả là người đó không chịu nổi đòn đau, nên đã bị chết. Điều tồi tệ hơn nữa là, mấy hôm sau, hung thủ thực sự đã bị bắt ở vùng khác. Rất nhiều người bị liên lụy vì việc này, có người bị xử phạt, có người bị cách chức. Khá hơn một chút, một đội trưởng của đội Hình sự của Sở Công an thành phố, tôi vẫn nhớ, họ Triệu, tên Triệu Vĩnh Quý, bị điều đến Trạm An ninh. Tôn Phổ lúc đó sém chút nữa cũng bị bắt, sau đó chứng cứ không đầy đủ, cộng thêm việc ông Kiều đã ra sức giúp đỡ, mới

có thể bảo vệ được cậu ấy. Nhưng cương vị giảng dạy chắc chắn không thể giữ được, ông Kiều lại tìm gặp lãnh đạo nhà trường mấy lần, cuối cùng sắp xếp cho cậu ấy một vị trí ở thư viện."

Thì ra là như vậy. Phương Mộc lẩm bẩm, cúi đầu, nhưng lại nhìn thấy bát thuốc đã sắp lạnh ngắt, vội bê lên cho cô.

"Sao em chưa bao giờ nghe thấy điều này?"

Cô nhúu mày, uống hết bát thuốc, rồi nhận lấy tờ giấy ăn Phương Mộc đưa, lau miệng, sau khi thở dài mấy cái, tiếp tục nói: "Lúc đó em còn chưa vào học cơ. Hơn nữa, sự việc này, nhà trường ra sức giữ bí mật còn không hết, sao có thể công khai bừa phứa được. Nhưng quả thực, sự việc này ảnh hưởng rất lớn đến ông Kiều. Từ đó, tính khí ông ấy trở nên rất tệ. Tôn Phổ mấy lần đến thăm ông ấy, đều bị ông ấy đuổi cả người và đồ ra ngoài. Trong nhà, sự việc này là một điều cấm kỵ tuyệt đối." Bà vỗ vào một chiếc gối bên cạnh, "Hôm nay, ông ấy không có ở nhà, cô mới dám nói, ôi, khoảng thời gian đó ở nhà, ông ấy quyết không nhắc đến bất kỳ một sinh viên nào. Nhưng mấy năm nay, ở nhà ông ấy thường nhắc đến em, có thể nhận ra, Tôn Phổ và em là hai sinh viên mà ông Kiều yêu quý nhất. Ôi, Tôn Phổ có thể không biết, ông Kiều ngoài mặt có vẻ không thể tha thứ cho cậu ấy, nhưng ông ấy vẫn luôn ngấm ngấm cố gắng bảo vệ cậu ấy, còn dự định học kỳ sau sẽ kiến nghị với nhà trường mời cậu ấy giảng dạy nữa kia..."

Những lời nói về sau, Phương Mộc đã không còn nghe vào tai nữa rồi, cậu cảm thấy cần phải tìm một người để nói chuyện.

Chương 27: ĐẠI HIỆP HÔ LAN

"Cậu nói gì cơ?" Thái Vĩ chợt nhảy bật dậy khỏi giường Phương Mộc. "Cái người ở thư viện? Chính là cái người đeo kính?"

Phương Mộc gật đầu.

"Thì ra Lão Triệu bị hạ cấp vì chuyện này, chẳng trách ông ta cứ vừa nghe nhắc đến việc khắc họa tâm lý tội phạm là đã nổi nóng bùng bùng." Thái Vĩ nhú mày, "Trông có vẻ rất nho nhã, thật đúng là không thể nhìn người mà bắt hình dong."

"Tôi cũng không dám chắc chắn hung thủ là thầy ấy. Chỉ có điều, chúng ta đã từng phân tích, hung thủ rất tinh thông việc khắc họa tâm lý. Giờ đây xem ra, trong trường học ngoài tôi và thầy Kiêu, chỉ còn thầy ấy thôi."

"Vậy chúng ta phải làm thế nào? Hiện nay, hình như không có chứng cứ chứng minh anh ta là hung thủ."

Phương Mộc nghĩ rồi nói, "Chúng ta đã từng gặp hung thủ, anh còn đuổi theo hắn ta một đoạn. Liệu có thể khớp với Tôn Phổ không?"

Thái Vĩ trầm tư suy nghĩ một lúc, lắc đầu, "Tối đó ánh sáng quá yếu, không thể nào xác định được họ có phải là một người hay không."

Phương Mộc hơi ử dột, không lên tiếng. Thái Vĩ thấy vậy, vội chuyển đề tài: "Bài khóa đó, cậu đã nghiên cứu đến đâu rồi?"

Sắc mặt Phương Mộc càng nặng nề hơn, lắc lắc đầu.

"Cậu nói xem, việc thầy Kiêu bị mất tích liệu có liên quan đến bài khóa đó không? Tôi nghĩ thế này, tờ giấy đó được xé từ sách giáo khoa, hơn nữa thân phận thầy Kiêu vừa vặn là giáo viên, đây có phải ngụ ý nạn nhân thứ 7 là giáo viên không?"

"Chắc không phải." Phương Mộc nghĩ một lát, "Khi bài văn đó xuất hiện, thầy Kiều vẫn chưa mất tích, tôi nghĩ, đối với hung thủ, cuộc thăm viếng của thầy Kiều là một điều bất ngờ. Nạn nhân thứ 7 có lẽ là người khác."

"Vậy chúng ta không làm được gì à?" Thái Vĩ có vẻ hơi nôn nóng.

"Cũng không hẳn. Thái Vĩ, những việc theo dõi anh đều rất có nghề, anh hãy điều tra Tôn Phổ trước. Giả thiết hung thủ thực sự là Tôn Phổ, vậy thì nếu thầy Kiều còn sống...", Phương Mộc ngừng lại một lát, cất cao giọng, cố gắng tỏ ra không bị hết hơi, "Tôn Phổ chắc là giấu thầy ở một nơi nào đó. Theo dõi hành tung của Tôn Phổ, có lẽ sẽ biết được tung tích của thầy Kiều."

"Ừ, giờ tôi sẽ đi chuẩn bị luôn." Thái Vĩ đứng dậy, đột nhiên dấm thình một phát xuống bàn, "Bất luận là thầy Kiều hay là ai, lần này không thể để hãn thành công!"

Nói xong, anh bước nhanh về phía cửa, khi kéo cửa, anh quay người lại, "Cậu nhóc, cậu cũng phải cẩn thận một chút."

Phương Mộc liếc mắt nhìn cặp sách đang đựng con dao găm để trên giường, gật gật đầu.

Cơn ác mộng lại đến như đã hẹn.

Những thân thể tàn khuyết đó lặng lẽ vây quanh giường Phương Mộc, họ im lặng nhìn Phương Mộc đang cố gắng giãy giụa nhưng không thể nào nhúc nhích được. Mặc dù mắt không mở ra được, nhưng Phương Mộc lại cảm nhận được, trong số những người đã khuất đó, có thêm vài khuôn mặt cậu quen biết.

Khúc Vĩ Cường, Vương Thanh, Đường Ngọc Nga, Kim Xảo, Tân Đình Đình, Thomes Jill, Mạnh Phạm Triết, Đồng Quế Chi, Trần Giao...

Một bàn tay đặt lên vai cậu. "Thực ra, cậu cũng giống tôi thôi."

Bất chợt, Phương Mộc cảm thấy cổ mình có thể động đậy được. Cậu quay phắt lại.

Đó là khuôn mặt đang mỉm cười của Tôn Phổ.

Khuôn mặt này, mấy hôm nay là hình ảnh xuất hiện nhiều nhất trong trí não Phương Mộc. Cậu quen thuộc nó, còn quen thuộc hơn cả khuôn mặt của chính mình.

Khi giảng đến đoạn hấp dẫn, con người mắt chuyển động, khi mỉm cười, khoe miệng vênh lên, khi suy tư, lông mày nhíu lại, còn nữa, khi ánh mắt lướt qua Phương Mộc, thấp thoáng thấy ý cười.

Lúc này đây, chủ nhân của gương mặt đó đang đứng trên bục giảng, tận hưởng những ánh mắt ngưỡng mộ của các sinh viên.

"Được rồi, nội dung bài giảng ngày hôm nay chỉ có vậy thôi." Thầy Tôn thả phấn vào hộp phấn, phúi phúi bụi phấn trên tay, "Còn mười mấy phút nữa mới hết giờ, chúng ta hãy làm một trắc nghiệm nho nhỏ nhé."

Các sinh viên đang chuẩn bị thu dọn cặp sách bỗng ngừng động tác, lại tập trung sự chú ý vào thầy Tôn.

"Ở đây tôi có mấy câu hỏi trắc nghiệm về IQ. Nghe nói đây là câu hỏi trắc nghiệm tâm lý mà Cục điều tra Liên bang Mỹ đã tiến hành đối với mấy chục phạm nhân có tâm lý dị thường, đáp án kết quả của cuộc trắc nghiệm trùng khớp một cách đáng kinh ngạc, cũng chứng minh tâm lý của những người này quả thực khác với những người bình thường. Các em xem có thể trả lời đúng mấy câu, không chừng, trong số các em, có người có thiên phú về tội phạm đấy." Tôn Phổ mỉm cười, nheo nheo mắt.

Các sinh viên hào hứng hẳn lên, dường như mỗi người đều cảm thấy có tâm lý dị thường là một điều rất "ngầu".

"Câu hỏi thứ nhất: Vào một hôm, có một vị công trình sư đã từng đến Nam Cực công tác, đang ngồi ăn thịt trong nhà, cảm giác mùi vị rất

lạ bèn hỏi vợ đây là thịt gì? Vợ nói là thịt chim cánh cụt. Người kỹ sư trầm mặc một lúc, lấy đĩa cắm vào cổ họng mình. (Các sinh viên phát ra tiếng kêu kinh hãi) Câu hỏi của tôi là: Tại sao?

Thì ra là cái này, Phương Mộc nhủ thầm.

Một năm trước, Phương Mộc đã từng làm mấy câu hỏi này, vì hiếu kỳ, cậu cũng thử tìm kiếm đáp án. Có tất cả 7 câu hỏi, Phương Mộc trả lời được 5 câu. Kết quả trắc nghiệm là, Phương Mộc có xu hướng cao độ về tâm lý dị thường.

Phần lớn sinh viên đều chưa từng nghe thấy những câu hỏi này, thi nhau bàn luận, cả lớp học ồn ào như cái chợ, nhưng lại chẳng có ai trả lời đúng cả. Sau đó Tôn Phổ nói ra đáp án: Người kỹ sư đó đã từng gặp nguy hiểm ở Nam Cực, có một người đồng nghiệp đã chết, sau đó ông và những người khác dựa vào ăn một thứ gọi là thịt chim cánh cụt mới duy trì, gắng gượng đến lúc nhân viên cứu hộ đến. Ông ta sau khi được nếm mùi vị thực sự của chim cánh cụt, mới biết lúc đó thứ thịt mà ông ăn là thịt của người đồng sự đã chết.

Các sinh viên lúc này mới chợt hiểu ra, một số người tỏ vẻ như buồn nôn, nhưng phần lớn sinh viên đều rất hào hứng với những câu hỏi tiếp theo.

Câu hỏi thứ 2: Một người nam giới bị mắc bệnh kinh niên, đi khắp nơi để chữa bệnh, cuối cùng đã được một bệnh viện chữa khỏi hoàn toàn. Nhưng ngồi trên tàu hỏa trở về quê, đột nhiên anh ta kêu khóc thảm thiết, sau khi điên cuồng làm bị thương mấy hành khách, liền đâm vỡ cửa sổ, nhảy ra ngoài. Kết quả là bị cuốn vào bánh xe tàu, nát bét. Tại sao?

Các bạn sinh viên sôi nổi bàn luận. Thầy Tôn để tay sau lưng, đi lại thành thơi trong lớp học, liên tục phủ nhận đáp án của sinh viên. Cuối cùng, một cậu nam sinh trả lời đúng đáp án: Bệnh kinh niên của người đàn ông đó là bệnh mù. Sau khi khỏi bệnh, cứ tưởng mình sẽ được sáng mắt lại, nhìn thấy mọi thứ, kết quả là khi đoàn tàu đi qua đường ngầm,

trong đêm tối, người đàn ông đó cứ ngỡ bệnh cũ của mình lại tái phát, quá tuyệt vọng nên đã nhảy xuống tàu tự sát.

"Rất tốt, cộng thêm 10 điểm[29] vào điểm hàng ngày!" Thầy Tôn dẫn đầu vỗ tay. Lần này, đã khơi dậy tính tích cực của tất cả các sinh viên. Cậu sinh viên được phần thưởng đỏ mặt ngồi xuống, những người khác vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị, căng mắt chờ đến câu hỏi thứ 3.

[29] Điểm tối đa của Trung Quốc là 100 điểm.

Câu hỏi thứ 3: Một đôi nam nữ đang đi dạo bên hồ, cô bạn gái trượt chân ngã xuống sông, sau khi giãy giụa một lát, liền chìm ngấm. Người con trai hoảng loạn lao xuống sông, nhưng không cứu được cô bạn gái. Mấy năm sau, người con trai quay lại chốn đau thương, nhìn thấy một ông già đang câu cá. Cậu phát hiện ra những con cá bị ông già câu lên đều rất sạch sẽ, bèn hỏi ông già, sao trên người những con cá không có rong rêu. Ông già trả lời: Con sông này chưa bao giờ có rong rêu. Cậu con trai nghe xong, không nói câu nào, bèn lao mình xuống sông tự vẫn. Tại sao?

Đáp án là: Khi cậu con trai nhảy xuống sông cứu bạn gái, đã từng nắm vào một thứ giống như là rong rêu, cậu đã thả tay ra. Sau đó, khi nghe xong câu trả lời của ông già, cậu mới biết, lúc đó, thứ cậu nắm được không phải là rong rêu mà là tóc của cô bạn gái. Không có ai trả lời đúng.

Câu hỏi thứ tư: Một người đâm đầu xuống cát ở sa mạc, chết, bên cạnh là mấy chiếc vali hành lý. Trong tay nạn nhân cầm một nửa que diêm. Người này vì sao mà chết?

Đáp án là: Chiếc máy bay người này ngồi xảy ra sự cố, tất cả mọi người cần phải nhảy dù để sống sót, nhưng lại phát hiện ra thiếu mất một cây dù. Thế là mọi người quyết định bốc thăm để quyết định sinh tử, người bốc vào nửa que diêm không có dù, chỉ có thể tự nhảy xuống. Kết quả là nạn nhân không may bốc vào nửa que diêm. Không có ai trả lời đúng.

Câu hỏi thứ 5: Hai chị em gái tham gia đám tang của mẹ. Trong đám tang, cô em gái nhìn thấy một anh chàng rất đẹp trai, nên đã say mê. Đáng tiếc thay, sau khi đám tang kết thúc, anh chàng này cũng biến mất. Một hôm sau, cô em gái đã lấy dao đâm chết chị gái mình trong bếp. Tại sao?

Đáp án là: Cô em gái đã phải lòng người con trai đó, khao khát được gặp lại anh ta. Nhưng cô biết, chỉ có thể gặp lại anh ta trong tang lễ, thế nên cô đã tự tạo ra một đám tang. Một bạn nữ trả lời đúng câu này.

Câu hỏi thứ 6: Trong đoàn xiếc có hai người lùn, một người bị mù. Một hôm, ông chủ đoàn xiếc nói với họ, đoàn xiếc chỉ cần một người lùn. Hai người lùn này đều vô cùng mong muốn giữ được công việc này để sinh sống. Kết quả, sáng sớm ngày hôm sau, người lùn mù đã tự sát trong phòng mình. Trong phòng có các đồ dùng bằng gỗ và đầy những mẫu gỗ thừa nằm dưới đất. Tại sao người lùn mù lại tự sát?

Đáp án là: Người lùn kia nhân lúc người lùn mù ngủ, đã lén vào phòng anh ta, cưa tất cả chân những đồ gỗ cho thấp xuống. Người lùn mù sau khi tỉnh dậy, phát hiện ra những thứ anh ta sờ thấy đều thấp xuống, cứ tưởng rằng sau một đêm mình đã cao lên, tuyệt vọng quá, đã tự sát. Không ai trả lời đúng.

Thời gian cứ thế trôi đi, sắc trời bên ngoài đã sẫm lại.

"Câu hỏi cuối cùng," Tôn Phổ giơ ngón tay trỏ đặt lên môi, cả phòng học bỗng yên lặng, "Có thể cũng là câu hỏi khó nhất, cho nên mọi người đều phải nghe thật nghiêm túc, suy nghĩ thật nghiêm túc, đừng dễ dàng đưa ra kết luận."

Ai nấy đều chăm chú gằn như nín thở.

"Có một người sống ở một căn nhà nhỏ trên đỉnh núi." Giọng thầy Tôn trầm xuống, "Vào một đêm khuya, trời mưa như trút nước. Khi người đó đang ở trong căn phòng nhỏ, đột nhiên...", thầy bỗng vút cao giọng, mấy nữ sinh khẽ kêu thét lên, "Anh ta nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh ta đẩy cửa ra nhìn...", thầy Tôn dừng lại, lướt quanh cả căn phòng

im phẳng phắc, "Lại không thấy một người nào cả. (Có tiếng cười khe khẽ) Anh ta bèn đóng cửa lại, lên giường đi ngủ. Ai ngờ, mấy chục phút sau, tiếng gõ cửa thần bí lại một lần nữa vang lên. Người đó run rẩy mở cửa, nhưng vẫn không thấy ai, suốt cả một đêm, tiếng gõ cửa lặp đi lặp lại mấy lần liên, nhưng mỗi lần mở cửa ra, bên ngoài cửa đều không có một ai. Sáng sớm hôm sau, có người phát hiện ra ở dưới chân núi có một thi thể mình đầy thương tích".

Thầy Tôn dừng lại mấy giây, "Câu hỏi của tôi là, người này làm sao mà chết?"

Biểu hiện của các sinh viên đã nghiêm túc hơn khi này nhiều, khe khẽ bàn luận tất cả các khả năng có thể xảy ra, có lúc còn có người đỏ mặt tía tai tranh luận. Thầy Tôn có vẻ rất hài lòng trước thái độ hăng say của sinh viên, thầy chậm rãi đi qua từng dãy bàn, lớn tiếng nói: "Nhất định phải thận trọng, đáp án có thể vượt qua sức tưởng tượng của các bạn."

Phương Mộc đã biết đáp án này từ lâu, không tránh khỏi có cảm giác tỉnh bơ đối với kiểu cố tình làm ra vẻ huyền bí của thầy Tôn. Đột nhiên Phương Mộc cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai cậu, cậu ngẩng đầu nhìn, vừa vận gặp phải ánh mắt của thầy Tôn.

Ánh mắt đó vẫn như đang cười, chỉ có điều trong đôi mắt ẩn giấu đằng sau cặp kính chợt phát ra một luồng ánh nhìn âm u lạnh lẽo, ngay cả nụ cười cũng khiến ta không lạnh mà run.

Bàn tay đặt lên vai đột nhiên ấn mạnh, Tôn Phổ hơi cúi người xuống, nói khe giống như đang thì thầm, "Câu hỏi thứ 7, câu hỏi cuối cùng, không biết cậu có đoán được hay không?"

Dường như là tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu. Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người xung quanh đều biến mất, cả thế giới chỉ còn lại Phương Mộc và cái người trước mắt này.

6 câu hỏi, 9 người chết, một người có thể sẽ vĩnh viễn không thể nào nói được một câu hoàn chỉnh (Lưu Kiện Quân). Những hồi ức bê bết

máu đang lóe lên trong đầu Phương Mộc. Phương Mộc cảm thấy máu trong khắp người mình bỗng chốc bốc lên tận đỉnh đầu, cậu đứng bật dậy.

Mấy bạn sinh viên bên cạnh giật mình hoảng hốt, quay đầu nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt kinh ngạc. Thầy Tôn không hề nhượng bộ, vẫn nhìn vào mắt Phương Mộc, "Sao, cậu có muốn nói cho tôi đáp án không?"

Đôi tay Phương Mộc nắm chặt mép bàn, nghiến răng kèn kẹt.

Thầy Tôn rời mắt, cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay, "Được rồi, chuẩn bị tan học rồi, tôi công bố đáp án." Ánh mắt các sinh viên chuyển từ Phương Mộc sang thầy Tôn.

"Đáp án là: nạn nhân đến tìm người sống trong căn nhà trên đỉnh núi - chú ý, người này sống ở trên đỉnh núi. Sau khi gõ cửa, người đó mở cửa ra, người đến thăm đáng thương đó liền bị đẩy xuống. (Trong lớp có người bật cười) Anh chàng xui xẻo này vẫn không cam tâm, sau khi trèo lên lại bị đẩy xuống dưới, cứ lặp đi lặp lại, anh chàng xui xẻo này cuối cùng cũng bị mất mạng." (Tiếng cười vang lên rộn ràng khắp lớp học, tiếp đó là tiếng vỗ tay vang rền)

Tiếng chuông hết giờ vang lên giữa tiếng cười của các bạn sinh viên, thầy Tôn nói: "Tan học!"

Mọi người nhanh chóng rời khỏi phòng học. Khi Phương Mộc định thần lại, trong phòng học chỉ còn lại mình cậu đang đứng im tại chỗ. Trên bục giảng trống không, Tôn Phổ không biết đã đi từ lúc nào.

Phương Mộc vẫn nhìn chăm chăm vào vị trí Tôn Phổ đã từng đứng.

Câu hỏi thứ 7, chắc chắn tôi sẽ trả lời được!

Trước mặt Phương Mộc là toàn bộ tư liệu về vụ án của Trần Giao. Đặt lên trên cùng chính là bản phô tô của bức ảnh chụp bài khóa "Lửa

thieu mây", tiếp đến là cuốn sách giáo khoa tiểu học có đăng tải bài khóa đó, rồi đến tuyển tập "Truyện sông Hô Lan".

Phương Mộc cầm bản phô tô đó lên, bản phô tô này, cậu đã quá quen thuộc rồi, đến nỗi có thể nhớ rõ từng vị trí dấu chấm dấu phẩy. Cậu đã thử rất nhiều cách, đều không thể tìm ra được gợi ý gì về lần gây án tiếp theo của hung thủ. Xem ra gợi ý không phải đến từ chính bài khóa này, vậy thì nó cần đến từ chỗ khác.

Nơi xuất hiện trực tiếp chính là cuốn sách giáo khoa đó. Cuốn sách Ngữ văn học kỳ 2 của học sinh lớp 4, do Nhà xuất bản Giáo dục Nhân dân xuất bản. Nó nằm lặng lẽ trên bàn ra điều vô tội. Phương Mộc đã nghiên cứu nhiều lần từng bài khóa trong đó, nghiên cứu tỉ mỉ từng câu hỏi, nhưng vẫn không tìm ra bất cứ manh mối nào.

Nơi gián tiếp là "Truyện sông Hô Lan". "Lửa thiêu mây" là chương đầu tiên của "Truyện sông Hô Lan". Cuốn sách này không phải là quá dày, nhưng coi nó là một manh mối để điều tra, thì lại quá phức tạp, cho nên, Phương Mộc đặt nó xuống dưới cùng. Bây giờ xem ra, cuốn sách này chính là hy vọng cuối cùng.

Phương Mộc vừa đọc vừa chuyển động chiếc bút máy trong tay, ánh bạc vừa lóe sáng, trong lòng Phương Mộc chợt cảm thấy đau đớn. Chiếc bút máy này là do thầy Kiều tặng cậu. Phương Mộc hít thở thật sâu, cố gắng nhẫn nại, lật giở từng trang, nhưng tìm được manh mối ở đây có vẻ hơi khó khăn.

Theo như thói quen gây án của hung thủ, hẳn có lẽ mô phỏng theo thủ pháp gây án của các sát thủ liên hoàn trong lịch sử. Nhưng cuốn sách này lại là cuốn sách được viết vào những năm 40, miêu tả về phong cảnh và cuộc sống ở một thị trấn nhỏ của vùng Đông Bắc. Muốn tìm được manh mối của sát thủ liên hoàn trong cuốn sách này, chẳng khác gì tìm được bí mật võ công trong cuốn sách dạy nấu ăn. Phương Mộc lật giở từng trang, cố gắng tìm kiếm những chữ như "giết", "đánh", "chết". Mỗi lần phát hiện ra, đều đọc và nghiên cứu thật tỉ mỉ, hy vọng có thể tìm kiếm được chút manh mối.

...

Đột nhiên, Phương Mộc hất tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất.

Giấy, sách xào xạc rơi xuống đất. Một lọ mực bị đổ xuống giường, mực nhanh chóng lan rộng, thấm xuống ga giường. Một chiếc cốc bay thẳng vào tường, âm thanh vỡ vụn nghe thật thê lương.

Phương Mộc túm chặt lấy tóc mình, cảm nhận thấy huyết thái dương đang giạt mạnh.

Cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách. Thầy Kiều không biết sống chết ra sao, người bị hại tiếp theo đang gặp nguy hiểm. Thế mà mình lại ngồi đây suy đoán linh tinh từng chữ từng chữ một. Phương Mộc đứng bật dậy, qua cửa sổ kính, nhìn thấy bên ngoài cửa, tuyết đang bay ngợp trời.

Gần nửa đêm, trên sân thượng vắng ngắt không có một ai, thật đúng với ý đồ của Phương Mộc.

Trên sân thượng đã tích một lớp tuyết dày, ánh lên thứ ánh sáng lạnh lẽo, đúng là vẻ đẹp hoàn mỹ không chút tì vết. Phương Mộc do dự hồi lâu, không nỡ giẫm lên.

Cuối cùng, vẫn bước lên bước đầu tiên, tiếng lạo xạo vang lên, thân quen khiến ta đau lòng.

Có cơn gió nhẹ thổi tới, những bông tuyết bám vào khuôn mặt nóng bừng của Phương Mộc, nhanh chóng tan chảy, chảy xuống mặt, chuyển từ lạnh sang hơi ấm. Ngẩng đầu lên, bầu trời lẽ ra phải tối đen lại thấp thoáng ánh sáng, các bông tuyết bay ngợp trời, rơi xuống khắp nơi. Những tiếng sột soạt khe khẽ, là tiếng cảm thán vì phải rời xa bầu trời hay là sự vui mừng vì được trở về với đất mẹ?

Hoa tuyết dần dần bao trùm khắp người Phương Mộc, nhẹ bằng, không hề cảm nhận được độ nặng nhẹ, cũng không cảm thấy lạnh. Phương Mộc quay đầu lại, những vết chân ngoằn ngoèo in đậm.

Nhìn về phía trước, vẫn là một màu trắng mênh mang, không chút dấu vết.

Nửa đêm, tuyết rơi, gió nhẹ.

Các bạn, bất luận các bạn ở đâu, tôi biết các bạn chắc chắn đang nhìn tôi...

Phương Mộc từ từ quỳ xuống tuyết.

Xin hãy cho tôi thêm chút thời gian.

Xin hãy cho tôi thêm chút gợi ý.

Xin hãy cho tôi thêm chút dũng cảm.

Trưa hôm sau, trong nhà ăn. Phương Mộc vừa ăn vừa nhìn chăm chú vào cuốn "Truyện sông Hô Lan" đang cầm trong tay, liên tục lấy bút máy gạch vẽ lên sách. Cuốn sách này, lúc trả lại thư viện, chắc chắn sẽ bị mất, nhưng cậu không để ý được nhiều đến thế.

Một khay cơm đặt xuống phía đối diện, Phương Mộc ngẩng đầu lên, trước mặt cậu xuất hiện khuôn mặt tiêu tụy của Triệu Vĩnh Quý.

"Chăm chỉ thế?" Lời nói như đang bắt chuyện, nhưng không nhận ra chút thiện chí nào.

Phương Mộc không muốn nói chuyện với ông ta, vốn định đứng dậy bước đi, nhưng nghĩ đến thân phận của ông ta, nên vẫn mở miệng hỏi, "Vụ án thế nào rồi?"

Triệu Vĩnh Quý ử dột vừa xúc thìa cơm lên miệng vừa lắc đầu. Phương Mộc không nói gì, cúi đầu ăn cơm, chỉ muốn ăn xong thật nhanh. Triệu Vĩnh Quý có vẻ không gấp, ông nhìn Phương Mộc, rồi chậm rãi nhai cơm trong miệng. Một lúc lâu sau, ông ở miệng nói: "Hôm trước Thái Vĩ có tìm tôi nói chuyện, cậu ấy nói, cậu có cách nghĩ khác về vụ án này."

Phương Mộc ngẩng đầu lên nhìn ông ta, Triệu Vĩnh Quý đang nhíu mày, dường như đang nhìn cậu đầy thăm dò. Phương Mộc không hề nhìn thấy sự tin tưởng trong ánh mắt của ông ta. Cậu lại cúi đầu ăn cơm, vẻ như giận dữ.

Triệu Vĩnh Quý thấy cậu không có phản ứng gì, lại hỏi: "Cậu vẫn cho rằng, chúng tôi xử sai vụ án đó?"

Phương Mộc ném "bộp" chiếc thìa vào khay đồ ăn, cơm và thức ăn bắn ra bàn, có mấy hạt cơm bắn lên người Triệu Vĩnh Quý.

Phương Mộc cố gắng nén cơn giận, gắng gượng nói một cách bình tĩnh, "Ông cảnh sát Triệu, ông không tin tôi, ý kiến của tôi cũng không thay đổi: Mạnh Phàm Triết vô tội, hung thủ là một người khác. Ông có con đường của ông, tôi cũng có cách của tôi..."

"Cách của cậu?" Triệu Vĩnh Quý ngắt lời của cậu, "Vẫn là cái trò đó? Khắc họa chân dung một cách vô căn cứ."

Ông ta nhón hai ngón tay nhắc cuốn sách, "Truyện sông Hô Lan", như thể nó là một thứ đồ bẩn thỉu, "Dựa vào cái này mà có thể bắt được hung thủ?"

Phương Mộc giơ tay gạt lại cuốn sách, đập mạnh một tiếng lên bàn, "Tin hay không tùy ông, manh mối của vụ án thứ 7 nằm trong đây."

"Trong Truyện sông Hô Lan, có sát thủ liên hoàn? Phì!" Triệu Vĩnh Quý dựa người ra sau, phát ra tiếng cười nhạo, nhưng tiếng cười của ông ta rất ngắn, ông ta dường như chợt nhớ đến điều gì, sắc mặt hơi thay đổi.

Phương Mộc không muốn nói tiếp nữa, nếu không, cậu sợ mình sẽ chửi tục mất. Cậu nhét chiếc bút máy vào túi quần, kẹp cuốn sách dưới nách, bê khay đồ ăn định đi. Nhưng cậu vừa mới đi được một bước, liền bị Triệu Vĩnh Quý giữ lại.

Phương Mộc đang định giăng ra, nhưng phát hiện ra Triệu Vĩnh Quý khác hẳn bộ dạng khi nãy. Ông đang nhíu chặt lông mày, nét mặt vô

cùng kinh ngạc, như thể ông đang nghĩ đến một việc chính ông cũng không dám tin.

"Ngồi xuống!" Triệu Vĩnh Quý chỉ vào ghế đối diện, ngữ khí kiên quyết, đồng thời giơ tay ra rút cuốn "Truyện sông Hô Lan" ở dưới nách Phương Mộc ra, lật đi lật lại. "Sông Hô Lan... sông Hô Lan...", Triệu Vĩnh Quý miệng lẩm bẩm, đôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt, "Cậu vừa nói, cuốn sách này có liên quan đến sát thủ liên hoàn?"

Phương Mộc cảm thấy rất nghi hoặc đối với biểu hiện của ông ta, bất giác gật đầu. Triệu Vĩnh Quý trầm ngâm giây lát, có vẻ như hạ quyết tâm lớn, ngẩng đầu hỏi: "Cậu đã từng nghe nói đến Đại hiệp Hô Lan chưa?"

"Đại hiệp Hô Lan? Chưa từng nghe qua." Phương Mộc hỏi đầy khẩn thiết, "Đây là chuyện gì?"

"Vào những năm 80, có một tên thổ phỉ ở huyện Hô Lan, Hắc Long Giang, hồi đó đã tạo ra bao huyết án."

"Nhưng, sao tôi chưa bao giờ từng nghe thấy nhân vật này?"

"Đương nhiên cậu không nghe nói rồi, bởi vì hồi đó vụ án này chưa phá được, cấp trên đã phong tỏa thông tin. Chỉ có những người cảnh sát già chúng tôi mới biết chút ít."

"Thế cái người có tên "Đại hiệp Hô Lan" rốt cuộc đã phạm tội gì? Tại sao lại gọi là đại hiệp?"

"Gọi hắn là "đại hiệp" chỉ vì đây chính là danh hiệu do hắn tự phong tặng mà thôi, một kẻ tội phạm tàn độc, chứ đại hiệp nổi gì? Hồi đó, có lẽ hắn bất mãn với chế độ xã hội, trong mấy năm đã dùng súng bắn chết vô số người, hơn nữa, hắn chuyên chọn cảnh sát để ra tay..." Triệu Vĩnh Quý còn chưa kể hết, Phương Mộc đã điên cuồng lục khắp người, sau đó giơ tay ra, "Điện thoại, mau!"

Triệu Vĩnh Quý giật nảy mình, vội đưa di động cho cậu. Phương Mộc nhanh chóng ấn mấy số điện thoại, mấy giây sau, Triệu Vĩnh Quý

thấp thoáng nghe thấy tiếng truyền ra từ máy di động của mình, "Thuê bao quý khách vừa gọi, hiện đang tắt máy."

Phương Mộc khẽ chửi thề, ấn nút gọi lại, nhưng vẫn đang tắt máy.

Phương Mộc trả lại di động cho Triệu Vĩnh Quý, hét lớn: "Mau đi tìm Thái Vĩ! Anh ấy xảy ra chuyện rồi!" Nói xong, quay người chạy ra ngoài.

Cậu phải tìm ra được Thái Vĩ.

Bởi vì người bị hại tiếp theo, chính là anh.

Sau khi chạy thực mạng mấy trăm mét, Phương Mộc chợt dừng lại, lồng ngực như sắp nổ tung. Cậu hiểu rất rõ, trong cả cái thành phố rộng lớn nhường này, nếu tìm kiếm một con người một cách mù quáng thì thật là vô ích. Muốn tìm ra được Thái Vĩ trong khoảng thời gian ngắn nhất, thì cần phải suy đoán ra được anh có thể ở nơi nào.

Phương Mộc rút mạnh tóc mình, cảm thấy đau nhức ở da đầu. Cơn đau này khiến cậu tỉnh táo, cũng khiến cậu bình tĩnh. Bây giờ có ba manh mối: Tôn Phổ, số 7, giết bằng súng. Tìm Tôn Phổ rõ ràng là nhẹ nhàng nhất, nhưng do thiếu chứng cứ, cũng là vô dụng nhất, không khéo, lại hại Thái Vĩ bị mất mạng sớm.

"7, giết bằng súng... 7, giết bằng súng...", Phương Mộc khẽ lẩm bẩm, ánh mắt lướt qua những vật xung quanh, bộ não nhanh chóng chuyển động. Với tính cách của Tôn Phổ, nếu hẳn muốn hoàn thành việc giết người bằng súng, và lại phải an toàn để thoát thân, vậy thì, hẳn chắc sẽ giết Thái Vĩ ở một nơi khá biệt lập, ít người lui tới, đồng thời phải là nơi có hiệu quả cách âm tốt, hơn nữa, hiện trường giết người chắc chắn liên quan đến số 7.

Đột nhiên, ánh mắt Phương Mộc hướng về phía đông bắc trường.

Khu tầng ngầm giống như một con quái vật xi măng cốt thép nằm giữa vùng đất ẩm ướt, dường như đang lặng lẽ nhìn trộm xung quanh ở một góc hiểm người qua lại này. Hai cánh cửa sắt hoen gỉ đang khép hờ,

không thấy bóng dáng ổ khóa thường ngày đâu cả. Phương Mộc thận trọng bước lại gần cánh cổng sắt, nắm lấy tay cầm hoen gỉ nham nhở, kéo mạnh. Có lẽ đã quá lâu năm, cánh cửa sắt chỉ có thể hé ra một khoảng tạm đủ cho một người đi vào. Hơi lạnh và những mùi ẩm mốc hòa quện vào nhau xộc tới, bên trong tối đen như mực, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy những thứ phía ngoài cửa.

Phương Mộc hít thở thật sâu, bước vào.

Chương 28: TẦNG TRÊN ĐỊA NGỤC

Nhờ vào ánh sáng phía ngoài cửa, Phương Mộc nhìn thấy dưới chân là những bậc cầu thang xi măng để đi xuống tầng ngầm, chắc có khoảng hơn 30 bậc. Phương Mộc thận trọng bước từng bậc một, mới đi được mấy bước, đã hoàn toàn không nhìn thấy con đường ở dưới chân nữa rồi. Quay đầu lại, ánh sáng phía ngoài cánh cửa sắt đó chỉ còn lại một đường lờ nhờ bé xíu. Cậu do dự mấy giây, cắn răng, vẫn dò dẫm đi xuống tiếp, sau đúng một phút, cuối cùng cũng giẫm lên nền xi măng bằng phẳng.

Xung quanh là một màu đen đặc, yên tĩnh một cách đáng sợ. Phương Mộc đứng yên vài giây, cố gắng căng mắt ra nhìn xung quanh, đáng tiếc chỉ nhìn thấy màn đêm đen, có giơ tay ra trước mặt cũng chẳng nhìn thấy ngón tay. Phương Mộc bị màn đêm đen dày đặc vây bủa, cơ thể dường như càng lúc càng nặng, đôi chân mềm nhũn. Đột nhiên cậu nhớ rằng mình có mang theo bật lửa, vội vàng lần tìm.

Tìm thấy rồi, mở nắp, bật lên, một đốm lửa nhỏ vụt sáng. Trước mắt Phương Mộc không còn là bóng tối nữa, cậu phát hiện ra mình đang đứng ở một đại sảnh hình vuông, rộng khoảng 40m².

Đại sảnh được tạo thành từ xi măng đổ bê tông, ở góc tường xếp một chồng bàn ghế cũ, ngoài ra chẳng còn gì nữa. Bức tường ngay trước mặt, hơi khác với màu xám những bức tường xung quanh, giờ đốm lửa soi, hình như đó là một cánh cửa. Phương Mộc rút dao găm ra, hít một hơi thật sâu, từ từ đi lên trước.

Đó đúng là một cánh cổng sắt, hai cánh cửa sắt han gỉ khép chặt. Phương Mộc đặt tay lên tay nắm lạnh lẽo thô ráp, cảm giác không có bụi. Xem ra, cách đây không lâu, đã có người đến đây. Cậu thử kéo mạnh, cổng sắt phát ra tiếng rít rít nhói tai, cửa đã mở ra.

Mùi ẩm mốc ghê rợn xộc tới khiến Phương Mộc nghẹt thở. Cậu đứng yên, nhờ vào chút ánh sáng yếu ớt của bật lửa, Phương Mộc quan sát thấy phía trước mặt là một hành lang dài. Phương Mộc chợt cảm thấy tâm trạng hoảng loạn đến độ khó mà kìm chế nổi, bật lửa đang cầm trong tay cũng bắt đầu run rẩy.

Lòng bàn tay cảm giác được cán dao găm thô ráp, tâm trạng mới bình tĩnh đôi chút. Phương Mộc cố định thần lại, cố gắng không nhìn xuống điểm tận cùng của hành lang đen kịt đó. Cậu phát hiện ra hai bên trái, phải đều có hai cánh cổng lan can sắt đang mở, bên trong là một phòng rộng khoảng hơn 20m², Phương Mộc thấp thoáng nhận ra trong đó xếp đầy bàn ghế hỏng. Trên góc phải của vòm cửa có một đồ án Trung Hoa Dân quốc hoen ố, bên dưới có ghi số "1" đã bị hủy hoại nghiêm trọng. Phương Mộc lấy bật lửa soi về phía bên trái, trên vòm cửa cũng có một đồ án tương tự, chỉ có điều số bên dưới là số "2".

Rõ rồi, đây là phòng giam. Nếu như đoán không nhầm, có lẽ Thái Vĩ nằm ở phòng thứ tư phía bên phải của phòng giam. Cũng chính là phòng giam số 7. Nghĩ đến đây, Phương Mộc vô cùng nóng vội, bước từng bước lên phía trước. Nền dưới chân không phải là nền xi măng nữa, khi giẫm lên thấy hơi lay động, nhờ ánh lửa, Phương Mộc thấp thoáng nhìn thấy dưới chân chính là một tấm lưới thép dày đặc. Có lẽ hồi đó đã thiết kế để có thể giúp người canh giữ đồng thời quan sát được hai tầng trên dưới.

Phương Mộc vừa nghĩ vừa nhìn chăm chăm vào phòng giam số 3 đang đến gần, chân vẫn không ngừng bước. Đột nhiên, cậu cảm thấy, chân mình giẫm lên một chất liệu không giống với lưới thép. Khi cậu nhận thấy đó có thể là một miếng gỗ đã bị mục nát, cả thân hình đột nhiên bị rơi xuống dưới.

Những tiếng vang thật lớn, Phương Mộc cùng với miếng gỗ bị giẫm gãy đó cùng rơi xuống tầng dưới của tầng ngầm, ngã vật xuống nền xi măng.

Cú ngã này khá mạnh, trong mấy giây liền, Phương Mộc cảm thấy vùng ngực đau rát, đến độ gần như nghẹt thở. Cậu đau đớn lật người dưới đất, cuối cùng cũng miễn cưỡng thở hắt ra, tiếp đó là một trận ho rút gan rút phổi.

Khó khăn lắm mới dứt được cơn ho, Phương Mộc thở dốc, bò dậy. Kính mắt không biết rơi đi đâu rồi, mắt bị bụi bám đầy. Phương Mộc đưa một tay lên dụi mắt, tay còn lại ra sức lặn mò tìm kiếm, may mà, cậu nhanh chóng sờ thấy dao găm và bật lửa.

Phương Mộc bật bật lửa, soi lên bên trên, mới phát hiện ra phía trên khoảng 3 mét có một cái hố hình vuông, bên dưới gắn liền với một chiếc thang kim loại. Đây có lẽ là lối đi giữa hai tầng, lúc đầu có lẽ có một cái nắp kim loại có thể đóng mở được, sau đó người ta sợ rằng nếu không cẩn thận sẽ rơi xuống dưới, nên đã đặt mấy tấm gỗ lên trên. Do thời gian quá lâu, miếng gỗ đã bị mục nát rồi.

Phương Mộc cử động tay chân, thấy không có vấn đề gì nghiêm trọng, bèn cầm bật lửa soi xung quanh.

Đây có lẽ là thủy lao. Phương Mộc phát hiện mình đang đứng ở trên một bức xi măng, bên dưới là một bể xi măng rất lớn, sâu đến 2 mét. Trong bể không có thứ gì, có thể thấp thoáng nhìn thấy trên bức tường bể xếp thẳng hàng một số cọc sắt, có lẽ là để cho các phạm nhân hồi đó sử dụng. Phía trước mặt còn có một bể xi măng. Phương Mộc đi chậm rãi men theo thành bể, dưới ánh lửa yếu ớt, hình dáng chiếc bể xi măng dần dần xuất hiện. Đột nhiên, Phương Mộc phát hiện hình như ở dưới đáy bể có gì đó.

Thứ đó đen sì, nhìn trông giống một cái tủ. Phương Mộc nắm chặt con dao găm, thận trọng nhích từng chút một đến đó. Khi đi đến vị trí đối diện với nó, Phương Mộc vươn cánh tay đang cầm bật lửa ra, cố gắng nhìn thật kỹ.

Trong khoảnh khắc, Phương Mộc cảm thấy ngừng thở, nhưng tim lại đập thành thịch. Đó là một chiếc lồng sắt, trong lồng sắt hình như có

người!

Phương Mộc định thần lại, run rẩy khẽ gọi: "Này!"

Tiếng gọi bị phóng to vô tận giữa thủy lao trống rỗng, nó vang vọng vào các bức tường, tạo nên thứ âm thanh rất đáng sợ. Người đó không hề nhúc nhích.

Người đó là ai? Người đó còn sống không?

Phương Mộc lấy bật lửa soi xung quanh, nghiêng răng, nhảy xuống.

"Thình!"

Bể hơi sâu hơn so với tưởng tượng của cậu, khi chạm xuống đáy, hai chân Phương Mộc cảm thấy đau đớn. Sau khi chạm đất, cậu không đi đến đó ngay, mà nghe ngóng động tĩnh xung quanh, rồi từ từ đứng dậy, cầm con dao găm, bước từng bước đến chiếc lồng sắt.

Đúng vậy, ở trong lồng có một người đang nằm, ánh sáng yếu ớt, Phương Mộc nhìn chăm chăm vào người đó, thận trọng tiến lại gần.

Khoảng cách tới lồng sắt ngày càng gần, hình dáng người đó cũng rõ dần lên, là một người đàn ông, co người nằm nghiêng trong lồng sắt, lưng quay về phía Phương Mộc. Chiếc áo len màu xám đó trông rất quen mắt...

Đùng đưa đốm lửa chiếu lên phía đầu người đàn ông đó, mái tóc hoa râm. Mắt Phương Mộc bỗng mở thật to, lẽ nào là...

Cậu chạy vòng đến phía bên kia lồng, quỳ xuống, soi bật lửa vào mặt người đàn ông đó.

Là thầy Kiều!

Nhất thời, Phương Mộc không biết là nên kinh hãi hay vui mừng, là bi thương hay phẫn nộ. Cậu vội quỳ xuống, ra sức lắc mạnh lồng sắt, "Thầy Kiều, thầy Kiều...". Thầy Kiều đầu tóc rối bời, thân hình đã gầy

rộc hấn đi, đang bị lắc mạnh bởi động tác của Phương Mộc, đôi mắt vẫn nhắm nghiền không hề mở ra.

Thầy đã chết rồi sao? Đừng! Phương Mộc giơ tay vào trong, đặt dưới mũi thầy Kiều, may quá, vẫn cảm thấy hơi ấm nhẹ nhẹ. Phương Mộc vội ấn nhân trung thầy, ra sức gào thét: "Thầy Kiều, thầy tỉnh lại đi, thầy Kiều..."

Không biết bao lâu, tay thầy Kiều đột nhiên nhúc nhích, trong miệng phát ra những âm thanh "u... u". Phương Mộc mừng rỡ, vội vàng lấy tay nâng đầu thầy Kiều, cố gắng đỡ thầy ngồi dậy. Thầy Kiều ho, người mệt lả dựa vào lồng sắt, cổ thốt ra một tiếng yếu ớt: "Nước..."

Nước, chỗ này lấy nước ở đâu, Phương Mộc cuống quá quay xung quanh nhưng khóe mắt lướt nhìn thấy ở góc lồng có một bình nước khoáng. May quá, có non nửa bình nước. Thầy Kiều sau khi uống liền mấy hơi, hơi thở đã dần bình thường lại, mắt cũng từ từ mở ra.

Đôi mắt vốn rất sáng và đầy trí tuệ, lúc này đây vẫn đục vô cùng. Thầy Kiều từ từ chuyển động nhãn cầu, nhìn một lúc mới nhận ra Phương Mộc.

"Là em à?"

"Vâng, em đây, thầy Kiều, em là Phương Mộc!" Phương Mộc hỏi đầy khẩn thiết, "Tại sao thầy lại ở đây?"

Giáo sư Kiều lắc đầu, cười đau khổ nói, "Ôi! Thầy già rồi nên lắm cảm, thầy vẫn cứ tưởng có thể thuyết phục nó đi tự thú, thầy cứ tưởng nó vẫn là cậu sinh viên cầu tiến, ngoan ngoãn biết nghe lời năm nào."

Phương Mộc vội hỏi: "Là Tôn Phổ phải không ạ?"

Giáo sư Kiều thoáng kinh ngạc, bèn gật đầu: "Quả thực thầy đã không nhìn nhầm em."

"Chúng ta đừng nói nhiều nữa, thầy Kiều, em đưa thầy rời khỏi đây!" Phương Mộc dìu giáo sư Kiều dựa hấn vào lồng sắt, đứng dậy nhìn

khấp lượt cả lồng.

Chiếc lồng sắt, cộng thêm thầy Kiều, phải đến hơn 100 kg, di chuyển đã rất khó khăn, chứ đừng nói đến việc chuyển nó lên khỏi bể nước, rồi lại chuyển lên tầng trên. Cách duy nhất là mở được khóa, đưa được thầy Kiều ra rồi tính sau. Phương Mộc nhắc nhắc ổng khóa, khá nặng. Cậu rút con dao găm ra, cắm lưỡi dao vào ổ khóa, cố thử lắc vạy, biết là không thể cạy ra được, hơn nữa còn có thể gãy luôn cả lưỡi dao. Cậu quỳ xuống, nói với thầy Kiều: "Thầy đợi em một lát, em tìm thứ gì đó để mở khóa."

Lời nói chưa dứt, đã nghe thấy âm thanh vang rền phía trên đỉnh đầu.

Một luồng ánh sáng chiếu xuống, chiếu thẳng vào khuôn mặt Phương Mộc đang quỳ bên cạnh chiếc lồng sắt. Phương Mộc bị ánh sáng làm cho chói mắt, cậu vội giơ tay lên che mắt, nhìn về phía đó. Trần nhà xuất hiện một lỗ hổng lớn hình vuông, một chiếc đèn pin đang chiếu thẳng xuống.

Trong khu tầng ngầm vẫn còn có người khác nữa!

Mặc dù bị hoa mắt bởi ánh sáng chói lòa, Phương Mộc vẫn thấp thoáng nhận ra người đó là nam giới.

"Anh là ai?"

Người đó không trả lời, mà chỉ cười "hi hi" mấy tiếng. Trái tim Phương Mộc bỗng chốc lạnh giá, cậu biết đó là ai rồi.

Không để cho cậu kịp nghĩ nhiều, trong tay người đàn ông đó cầm thêm vật gì đó, rót xuống, một thứ mùi nồng nặc như mùi tỏa ra từ trên xuống dưới. Phương Mộc né tránh theo bản năng, nhưng một bên ống tay áo vẫn bị ướt đầm thứ dung dịch đó. Thế nhưng thầy Kiều ở trong lồng sắt không có chỗ tránh, bị ướt đầm toàn thân.

Phương Mộc giơ lên mũi ngửi, bỗng chốc lông mao toàn thân dựng đứng cả lên. Là xăng.

Người đàn ông phía trên đã biến mất, chỉ còn lại một lỗ hồng hình vuông. Ở lỗ hồng đó toát ra thứ ánh sáng yếu ớt, giống như một con mắt, đang nhìn hai người phía dưới với cái nhìn hiểm ác.

Phương Mộc sợ hãi đến ngẩn người, một lúc sau mới bò đến bên chiếc lồng sắt.

"Thầy Kiều..."

"Em đừng lại đây!" Thầy Kiều nghiêm giọng thét lên.

Phương Mộc đứng nguyên vị trí, không dám nhúc nhích, cũng không dám động đến chiếc bật lửa đó.

Trong bóng đêm, Phương Mộc cứng đờ người, nhìn chiếc lồng sắt chỉ cách đó vài bước chân, thấp thoáng nhìn thấy thầy Kiều từ từ ngồi dậy, đôi mắt rực sáng, như đang suy ngẫm một vấn đề nan giải nào đó.

"Phương Mộc," sau mấy giây trầm mặc, thầy Kiều gõ gõ vào lồng sắt, "Em đã từng tận mắt chứng kiến người bị chết cháy phải không?"

Phương Mộc ngẩn người, bất giác "Vâng" một tiếng.

"Hừ hừ, thì ra là thế." Thầy Kiều lẩm bẩm: "Chẳng trách mà nó mãi không giết mình. Phương Mộc," thầy cất cao giọng, "Em có thể nghe được lời tôi nói không?"

"Dạ được!"

"Được, bất cứ lúc nào nó cũng có thể quay lại. Em đứng nguyên ở vị trí cũ, không được nhúc nhích, nghe tôi nói," giọng thầy Kiều chậm rãi, "Trước đây, tôi đã từng nghiêm khắc phê bình em vì em giúp đỡ cho bên cảnh sát phá án, em còn nhớ không?"

"Dạ nhớ."

"Tôi già rồi, già đến nỗi không dám để cho cậu sinh viên tôi yêu quý nhất đối diện với thử thách, sợ sai lầm tương tự sẽ lại trùng diễn." Thầy Kiều ngừng lại một lát, "Tôi phải thừa nhận, tôi đã sai rồi, em

không giống nó. Cho nên, hôm nay em nhất định phải sống sót ra khỏi đây. Bất luận thế nào, em phải ngăn cản nó!"

"Thầy Kiều..."

"Đã nghe thấy chưa?"

"Nghe thấy rồi ạ!" Phương Mộc giật mình, bất giác cũng hét vang.

"Tốt, học trò ngoan." Thầy Kiều dường như đã dùng cạn sức lực của mình, giọng nói càng lúc càng trầm xuống, "Mau đi đi, rời khỏi đây ngay."

Phương Mộc nước mắt lưng tròng, cậu dự cảm đây là cuộc nói chuyện cuối cùng của mình với thầy Kiều. Mắt cậu ngân ngấn lệ nhìn thầy Kiều sắp lả đi ở trong lồng.

Tiến thoái lưỡng nan. Đột nhiên, cậu chạy vội lên trước, quỳ xuống trước lồng sắt, khóc thành tiếng, "Thầy Kiều, thầy Kiều, em không thể để thầy lại đây một mình được."

"Cậu nhóc này." Giọng thầy Kiều rất đổi dịu dàng, "Khóc gì thế? Thật chẳng ra gì." Một bàn tay khô ráp vuốt ve khuôn mặt Phương Mộc.

"Chết không hề đáng sợ." Thầy Kiều khẽ nói, "Điều đáng sợ chính là một con người không có linh hồn. Tôn Phổ chính là một người không có linh hồn. Đây cũng chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa em và nó. Em hãy làm những việc em cần phải làm đi, hãy làm theo cách của em."

"Hi...hi....", những tràng cười lạnh lùng vang lên phía trên đỉnh đầu. Phương Mộc ngẩng đầu, ô vuông trên đầu giờ đã bị một bóng đen chiếm cứ. Trong tay hắn là một bó giấy đang rực cháy!

"Không!!!" Lời nói chưa dứt, đám lửa đó đã bay xuống dưới. Phương Mộc trợn mắt trừng trừng nhìn cuộn giấy đó càng lúc càng gần mình, lượn tròn, bốc cháy, liên tục có những đốm lửa nhỏ bay tản mạn, dường như là điệu múa rực rỡ của tử thần. Đột nhiên, phần ngực của Phương Mộc bị một bàn tay đẩy mạnh, khiến cậu bị đẩy ra xa 2 mét.

Và đám lửa đó ngay lập tức đã rơi vào trong lồng sắt. "Bùm", trong thủy lao tối đen bỗng chốc bùng lên một quả cầu lửa khổng lồ. Giáo sư Kiều chỉ hét lên một tiếng "A" ngắn gọn, rồi im bật, chỉ nhìn thấy ông uốn cong người giữa đám lửa cháy hừng hực, đôi tay nắm chặt vào lồng sắt, lặng lẽ run rẩy.

Phương Mộc ngã ngồi dưới đất, miệng há to, mắt mở trừng trừng nhìn thầy Kiều đang lặng lẽ giãy giụa giữa đám lửa. Khắp bầu không khí tràn ngập mùi cháy khét, thứ mùi vị quen thuộc. Đó là mùi vị của tử vong, mùi vị của cái chết.

Đột nhiên, mọi thứ trước mắt Phương Mộc đều biến mất. Thủy lao, lồng sắt, thầy Kiều, tất cả đều biến mất không để lại chút dấu vết gì. Mà thay vào đó, là một hành lang bốc cháy. Hai bên là những cánh cửa đang cháy hừng hực, trong phòng 352, có thể nhìn thấy Chúc Lão Tứ và Vương Kiện đang bị đốt đến co rúm người lại.

Tôi đang ở đâu?

Trong góc tường có một người đang từ từ đứng dậy, đó là Tôn Mai giờ đã không còn là hình người nữa. Cô giơ đôi cánh tay đầy xương xẩu, toàn thân bốc khói đen, mặc cho từng miếng thịt thấm đầy máu tươi rơi từng miếng xuống đất.

"Đừng giết người nữa..."

Tôn Mai lắc lư, bước từng bước về phía Phương Mộc.

"Đừng giết người nữa..."

Tại sao lại đưa tôi quay lại?

Hãy ôm tôi đi, không hiểu giọng nói của ai chọt vang lên, Tôn Mai cũng được, hân cũng được, chỉ cần có đủ hơi ấm. Cho dù đó là cảm giác của cái chết. Mấy năm nay, những sự việc này, đã làm tôi quá mệt rồi.

Xin hãy cho phép tôi được buông tay.

"Đã nghe thấy chưa?" Tiếng hét nghiêm khắc đó, rõ ràng là của thầy Kiều.

"A!!!"

Một tiếng vang dội trào ra khỏi lồng ngực Phương Mộc. Mọi thứ trước mắt bỗng tan biến theo tiếng hét. Phương Mộc lại trở lại nền xi măng lạnh lẽo của thủy lao.

Đám lửa cháy rực đã dần dần nhỏ lại, thân thể thầy Kiều chỉ còn lại một mẩu ngắn. Phương Mộc khó khăn bò dậy, im lặng nhìn lồng sắt đang cháy trước mắt.

Hãy để em nhìn thầy lần cuối, thầy giáo của em.

Phương Mộc rút con dao găm ra khỏi túi áo, vứt chiếc áo khoác vương vãi, thật không ngờ cậu không hề cảm thấy lạnh. Nhờ vào ánh lửa, Phương Mộc nhìn thấy ở cách đó không xa, cái vị trí mà cậu đã rơi xuống, một chiếc cầu thang sắt lạnh lẽo đang trầm mặc đứng đó. Cậu bước từng bước lớn đến cầu thang sắt, vịn tay vào những bậc cầu thang sắt hoen ố, nhìn hành lang đen sì sì phía bên trên, nói với mình: Đi lên, cho dù nơi đó là địa ngục.

Phương Mộc trở lại hành lang ở tầng trên. Ánh lửa vẫn còn cháy ở thủy lao khiến cho hành lang không còn tối đen nữa. Phương Mộc không do dự, mà bước nhanh đến phía bên kia của hành lang.

Phòng giam số 3... phòng giam số 5...

Phòng giam số 5 là cuối cùng của hành lang. Phía trước lại là một cánh cửa sắt. Phòng giam số 7, là phía bên kia cửa sao?

Phương Mộc nắm lấy tay nắm cửa, kéo mạnh. Cửa sắt mở ra giữa tiếng vang rền, trước mắt lại là một màn đêm đen kịt. Bật sáng chiếc bật lửa trong tay, Phương Mộc phát hiện ra mình dường như đã đến điểm cuối cùng của tầng hầm. Trước mặt là một bức tường xi măng, hai bên bức tường đều có hai cánh cổng sắt dày đặc. Đứng ở giữa hai cánh cổng sắt cũng không phải là lưới thép như hành lang nữa, mà là xi măng đổ bê

tông, ở giữa có một miếng sắt rộng khoảng 1m2 có thể kéo ra được. Ở dưới đất phía bên cạnh có chiếc thùng nhựa đựng một ít xăng.

Tay Phương Mộc hơi run rẩy. Số xăng vừa rồi, chính là đồ xuống từ đây. Phương Mộc định thần, lấy bật lửa soi lên cánh cửa phía bên phải. Đúng vậy, 7. Phương Mộc đi đến, hít thở thật sâu, giơ tay kéo cánh cửa sắt...

Trước mắt là một mảng sáng trắng, Phương Mộc bất giác lấy tay che mắt.

"Chào mừng đến thăm." Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía đối diện. Phương Mộc dõi theo tiếng nói.

Tôn Phổ dựa lưng vào tường, mỉm cười nhìn cậu, trong tay cầm khẩu súng ngắn K64, miệng súng đen ngòm đang hướng thẳng vào Phương Mộc.

"Người đang đứng ở bộ phận trung tâm của tầng hầm: Phòng giam số 7," hắn nhìn sang bên cạnh chu chu môi, "Kiêm phòng tra khảo".

Bên cạnh là một cây thập giá bằng sắt, đôi tay Thái Vĩ bị khóa chặt lên thanh ngang, trên miệng bị dính một miếng băng dính màu vàng. Lúc này, anh đang cố gắng giãy giụa, nhìn Phương Mộc chăm chăm, trong miệng phát ra âm thanh u u.

"Sao? Muốn chào bạn mày à?" Tôn Phổ cười hi hi, "Hay là đang cầu xin nó cứu mày thoát ra?"

Hắn cố tình làm ra vẻ tiếc nuối, thở dài, "Nhưng vị anh hùng của chúng ta e rằng còn khó bảo vệ nổi chính mình đấy. Cậu thấy đúng không, sư đệ?"

Hắn ta quay sang Phương Mộc: "Sư đệ, món quà gặp mặt vừa rồi thế nào? Có thích không?"

Phương Mộc mặt lạnh tanh nhìn hắn một cái, tỉnh bơ nhìn ngắm xung quanh. Diện tích của phòng giam số 7 cũng tương tự như các

phòng giam khác, chỉ có điều có thêm một số ghế sắt và giá sắt có hình dạng kỳ quái. Trên trần nhà xi măng phía trên đỉnh đầu có hai lỗ thoát khí, ánh sáng chiếu qua lỗ thoát khí xuống, cho nên ở đây không hề tối.

Phương Mộc sau khi nhìn khắp một lượt, mới hướng ánh mắt về phía Tôn Phổ: "Cũng khá đấy, từ 1 đến 7, chắc là tốn không ít tâm trí nhỉ?"

Tôn Phổ dường như hơi có chút nghi ngại đối với biểu hiện không hề phần nộ cũng không hề sợ hãi của Phương Mộc. Hắn nhìn Phương Mộc đang có vẻ giống như một người khách đến thăm quan, nụ cười trên mặt đã có vẻ hơi miễn cưỡng, "Đúng vậy, chỉ hy vọng người xứng đáng với tâm huyết này của ta."

Thật không ngờ Phương Mộc cũng cười: "Thế sao? Vậy mà hy vọng tao thế nào?"

Nụ cười trên mặt Tôn Phổ bỗng chốc biến mất, "Hy vọng mà thế nào?" Hắn lên nòng "rắc" một tiếng, hét lớn: "Mày nói xem?"

Thái Vĩ lại ra sức giãy giụa, tiếng gầm u u khe khẽ, cổ tay đã bị rách toạc máu.

Phương Mộc lướt nhìn anh một cái, vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, "Chết ư? Ha... ha, mày không phải là người đầu tiên muốn giết tao." Cậu dừng lại một chút, "E rằng, cũng không phải là người cuối cùng."

"Ồ?" Tôn Phổ cố tình tạo ra một nét mặt khoa trương, "Mày tưởng rằng có người sẽ đến cứu mày sao?" Hắn giẫm giẫm chân, "Cái lão già ở dưới kia sao?"

Hắn ta giơ cánh tay lên, chĩa thẳng nòng súng vào Phương Mộc, "Sự thực đã chứng minh, mày chính là một thằng ngốc cứ tự cho mình tài giỏi."

"Vậy sao?" Phương Mộc nhìn chăm chăm vào nòng súng, "Đây cũng là lý do mày muốn giết tao, phải không?"

Cậu hướng ánh mắt từ nòng súng chuyển sang mặt Tôn Phổ, khẽ nói: "Mày ghen tị với tao, sư huynh."

Mặt Tôn Phổ bỗng chốc trở nên trắng nhợt.

"Từ khi mày giết Khúc Vĩ Cường, tao đã cảm nhận được loại tâm trạng này của mày. Chặt đôi tay của thủ môn, giống như mày muốn tước đoạt khả năng tư duy suy nghĩ của tao vậy. Mày ghen tị cách tư duy của tao, đúng không?"

"Câm miệng!"

Phương Mộc như thể không hề nghe thấy, cứ nói tiếp, "Bắt đầu từ lần đại hội toàn trường phải không? Mày nhìn thấy tao được mời lên bục phát biểu giống như một người anh hùng, còn mày, chỉ là một nhân viên quản lý thư viện nhỏ bé, chỉ có thể co rúm vào một góc để nhìn tao. Mặc dù mày tự lừa dối mình rằng, tất cả mọi điều này lẽ ra phải thuộc về mày!"

"Câm miệng!"

Thái Vĩ lại vang lên những tiếng u u, Phương Mộc nhìn anh, trong ánh mắt Thái Vĩ toát ra sự lo lắng và cầu xin, dường như đang cầu xin Phương Mộc đừng nói tiếp nữa.

"Cho nên lúc nào mày cũng muốn tìm mọi cách để được so tài với tao một phen." Phương Mộc nghiêng chặt răng, chậm rãi bước từng bước lùi về phía sau, tiếp tục nói: "Mày giết bao nhiêu người như vậy, mục đích là muốn chứng minh tao không khắc họa tâm lý giỏi bằng mày. Nhưng thực sự mày đã thắng được tao chưa? Buổi tối mày có bị gặp ác mộng không? Mày có thể làm tình với bạn gái mày một cách bình thường không? Hay là Thomas Jill đã thực sự làm mày...?" Cậu cười đầy ẩn ý, đột nhiên nhấn mạnh ngữ khí, "Đúng không, sư huynh?"

Mặt Tôn Phổ đột nhiên co giật mạnh, cánh tay vẫn giữ khẩu súng, giơ ra phía trước. Phương Mộc vội vàng tránh sang một bên, gần như đồng thời, "Đoàng" một tiếng, một viên đạn bay lướt qua trán, bắn trúng

vào cánh cửa sắt, kêu vang. Phương Mộc quay người, lao đến trước cánh cổng sắt, kéo cửa, lao ra hành lang.

"Keng!" Lại một viên đạn nữa va vào cánh cổng sắt.

Phương Mộc chạy mấy bước, chui vào trong phòng giam số 5, dựa lưng vào tường thở dốc.

Bước chân vội vã từ phía cánh cổng sắt truyền đến, khi chạy đến bên cửa đột ngột dừng lại. Phương Mộc cố gắng nín thở, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tôn Phổ đứng ở đó thở hồng hộc, mấy giây sau, hần bật cười hi hi.

"Mày làm cho tao bị mất khống chế rồi, sư đệ." Hần dừng lại một lát, "Thật xấu hổ, chẳng phải sao, đại sư huynh lẽ ra phải giỏi chịu đựng hơn tiểu sư đệ mới phải."

Trong súng của hần nhiều nhất cũng còn 5 viên đạn.

Bóng tối chính là tấm bình phong tốt nhất. Trong hành lang tối om, Tôn Phổ cũng không dám hành động bừa, hần giơ khẩu súng lên, nghiêng tai lắng nghe.

"Sư đệ, mày ở đâu?" Tôn Phổ hét một tiếng, "Đừng có lẫn trốn giống như con chuột nhắt vậy."

Âm thanh vang vọng dần biến mất, Tôn Phổ nín thở, chăm chú lắng nghe, nhưng giữa màn đêm chẳng có chút động tĩnh gì.

"Hi hi, nói đến chuột." Tôn Phổ thận trọng bước một bước lên trước, "Mày có thích mấy con chuột tao đã để lại cho mày ở nhà Mạnh Phàm Triết không?"

Hần nheo mắt, vừa chú ý quan sát tình hình xung quanh, vừa nói: "Đó vốn là để chuẩn bị giúp Mạnh Phàm Triết khắc phục trở ngại tâm lý đấy, thật không ngờ lại dùng cho mẹ nó. Sư đệ, chính mày đã hại chết bà ta." Trong giọng nói của Tôn Phổ tràn đầy sự giễu cợt, "Nếu như mày không nói điện thoại lớn tiếng ở trong hành lang như thế, thì mày đã sớm

bắt được tao nhờ vào bức thư ấy rồi. Hi hi, thế thì Trần Giao và thầy Kiều cũng không cần phải chết. Chẳng phải vậy sao?"

Phương Mộc cảm thấy máu trong toàn thân bỗng chốc dồn cả lên đầu, trong khoảnh khắc đó, cậu hận một nỗi không thể lao ra đâm chết Tôn Phổ.

Tôn Phổ dường như nghe thấy hơi thở dồn dập, hấn ra sức nắm bắt theo hướng tiếng động.

"Tức giận rồi à? Thế thì mau ra đây báo thù cho họ."

Câu nói này, ngược lại, lại giúp Phương Mộc bình tĩnh trở lại. Cậu ép hơi thở của mình dần dần trở lại bình thường.

Tôn Phổ lắng nghe một lúc, nhưng không thể nhận biết được vị trí của Phương Mộc, lại mở miệng nói tiếp:

"Còn nhớ Mạnh Phàm Triết không?" Tôn Phổ cố ý thở dài đầy luyến tiếc, "Nó thật là xui xẻo. Mày biết không, thực ra tao cũng rất thích nó, cũng thật lòng muốn giúp nó. Nhưng đáng tiếc thay, cái tối hôm ở nhà thi đấu, mày và Thái Vĩ đã làm tao sợ quá." Hấn dừng lại một lát, "Đúng vậy, tao không thể không thừa nhận, mày làm tao sợ hãi. Tao hoảng quá, đành phải vứt nó ra. Nhưng, mày cũng phải thừa nhận, chiêu này của tao rất lợi hại, nó là một đứa trẻ rất ngoan, biết nghe lời. Hi... hi. Khâm phục tao quá phải không, sư đệ?"

Phương Mộc từ từ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng tìm kiếm xung quanh mình, cậu nhanh chóng sờ thấy một thứ giống như là chân bàn.

"Đoán được ra tao từ khi nào vậy?" Tôn Phổ nhích dần lên trước, "Từ khi tao thay thầy Kiều giảng bài trên lớp? Khà... khà, tao biết việc này rất mạo hiểm, nhưng bực giảng có sức mê hoặc quá lớn. Mày có thể hiểu được không?" Hấn đi một chút rồi dừng lại, chăm chú lắng nghe từng động tĩnh xung quanh.

Phương Mộc khễ khàng kéo chiếc chân bàn, lặng lẽ nhấc lên, lặng lẽ bước đến cửa phòng giam.

1, 2, 3.

Phương Mộc đột nhiên chạy ra khỏi phòng giam, đồng thời ném chiếc chân bàn về phía cánh cổng sắt, tiếp đó chui vào phòng giam số 6 đối diện.

Khi Tôn Phổ phản ứng lại thì đã muộn, chiếc chân gỗ đã ném mạnh vào mũi hăn, đập mạnh đến nỗi mắt hăn hoa cả lên. Hăn ôm mặt, hướng về phía trước, bắn hai phát súng.

"Pằng, pằng!"

Nhờ vào ánh lửa phụt ra từ nòng súng, Tôn Phổ mới phát hiện ra phía trước không có một ai. Hăn vô cùng tức giận, chạy đuổi theo, nhưng lại cảm thấy không ổn, vội ngồi sụp xuống.

Mũi hăn đau nhức, thứ chất lỏng nóng hổi chảy từ mũi xuống, giọt ra lau, cả lòng bàn tay dính đầy máu tanh.

"Mày làm cũng khá đấy..."

Hăn nhổ ra đờm dính đầy máu, "Mày làm tao chảy máu rồi, thằng oắt con. Vẫn may, tao không phải là Mã Khải, nếu không chắc chắn tao sẽ hút sạch máu của mày!"

Phương Mộc giật mình, thất thanh nói: "Mã Khải?"

Âm thanh này đã làm lộ vị trí của Phương Mộc, Tôn Phổ lập tức nhận ra cậu đang ở phòng giam số 6. Hăn cầm súng thận trọng tiến đến.

"Mày rất kinh ngạc phải không? Đúng vậy, Mã Khải đã từng là bệnh nhân của tao, giống như Mạnh Phàm Triết vậy, hăn cũng là một tư liệu thực tế rất đáng để nghiên cứu, đáng tiếc, hăn không tin tưởng tao, tư vấn vài lần đã chạy biến mất. Về sau," Tôn Phổ dựa vào tường, từ từ lần mò lên trước, "Khi tao nghe nói đến mấy vụ án hút máu người, lập tức nghĩ ngay đến do Mã Khải gây ra. Mày có biết tao vui mừng đến thế nào không? Tao cứ tưởng cuối cùng tao đã có cơ hội để được chứng minh mình. Không ngờ, mày lại tranh trước một bước..." Tôn Phổ cuối

cùng cũng sờ đến được mép cửa, thấp thoáng nghe thấy hơi thở dồn dập của Phương Mộc.

Hắn đang ở chỗ chỉ cách mình một bức tường, ngay cạnh cửa.

"Cho nên, mày có biết là tao hận mày đến thế nào không?" Tôn Phổ nhảy lên trước, đồng thời quay người thật nhanh về phía bên phải, nhằm thẳng chỗ gần cửa trong phòng giam bắn một phát. "Pằng!" Dựa vào ánh lửa phát ra ở nòng súng, Tôn Phổ phát hiện ra hướng viên đạn bay đi trống không. Còn chưa kịp đợi hắn kịp phản ứng, Phương Mộc đang ngồi xổm ở chân tường chợt lao đến, húc đầu vào ngực Tôn Phổ. Tôn Phổ bỗng chốc bị mất cân bằng, ngón tay trở mất đi sự khống chế, chiếc súng trong tay hắn "Pằng, pằng!" bắn ra hai viên đạn, rồi hắn ngã ngửa người xuống đất.

Cú va chạm này, chính Phương Mộc cũng choáng váng đầu óc, phía đối diện phát ra tiếng rắc rắc. Phương Mộc thở phào. Hắn không còn đạn nữa rồi!

Phương Mộc nắm chặt dao găm, bật bật lửa.

"Phụt", đốm lửa vụt sáng trong tay Phương Mộc, đốm lửa tuy nhỏ, nhưng cũng đủ để soi sáng xung quanh. Tôn Phổ đang ngồi dưới đất cách đó mấy bước, đang điên cuồng tìm kiếm thứ gì đó trên người.

Phương Mộc cầm dao, bước từng bước lại gần.

Tôn Phổ lùi từng tí một về phía sau, "Đừng... đừng..."

Nhìn thấy nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong mắt hắn, trong lòng Phương Mộc trào dâng cảm giác sảng khoái.

"Mày sợ rồi à?" Phương Mộc bước chậm rãi, nghiêng răng hét, "Những người đó có ai đã từng cầu xin mày tha cho họ không? Có hay không?"

"Cầu xin cậu, đừng giết tôi..."

Giọng Tôn Phổ hơi nghẹn ngào, nhưng trong ánh mắt ngân ngấn lệ dường như có vẻ đang hồi hận lại ánh lên sự xảo quyết.

Tôn Phổ đột nhiên dừng xô dịch, bàn tay đang cầm chiếc súng ăn nút mở hộp đạn, và trên một tay còn lại, xuất hiện thêm một băng đạn!

Phương Mộc ngấn người, hắn ta vẫn còn đạn!

Lao đến thì đã không thể kịp nữa rồi, Phương Mộc ném chiếc bật lửa đang cầm trong tay về phía hắn ta theo bản năng, quay người bỏ chạy. Còn Tôn Phổ cũng nhét băng đạn vào súng với tốc độ nhanh nhất, lên nòng, nhắm vào Phương Mộc bắn hai phát.

Phương Mộc cảm thấy hai viên đạn bay vút qua người cậu, bắn trúng vào cửa sắt đối diện ở phía đầu hành lang bên kia, phát ra hai tiếng "Keng keng" giòn tan.

"Pằng!" Lại một viên đạn bắn ở cạnh chân Phương Mộc. Cậu cuống cuống chạy đến cánh cổng sắt, đẩy thật mạnh, nhưng cánh cửa không nhúc nhích, lần sờ phía dưới, thấy một ống khóa to.

"Keng!" Lại là một viên đạn, bắn vào cánh cổng sắt, lửa bắn tung tóe. Phương Mộc vội tránh, tiện đà lăn người vào trong phòng giam số 1.

Tôn Phổ nhìn thấy cậu trốn vào phòng giam số 1, tìm thấy bật lửa, từng bước tiến đến.

Đứng ở cửa phòng giam số 1, Tôn Phổ bật sáng bật lửa. Một mé phòng giam chất đầy bàn ghế cũ, một mé trống không.

"Hi... hi", Tôn Phổ nói đầy đắc ý, "Không ngờ phải không? Thái Vĩ còn có một băng đạn dự phòng!"

Phương Mộc bò phía sau đồng bàn ghế, thầm mắng mình sơ ý. Bàn tay nắm chặt con dao thoáng run rẩy. Đối phương vẫn còn ba viên đạn, bị hắn giết chết chỉ còn là vấn đề thời gian. Cứ thế mà bị giết chết như thế này sao?

"Nhận thua đi, đừng ngoan cố nữa!" Tôn Phổ cố tình thở dài ra vẻ hối tiếc, "Sao mày lại giống ông già đó vậy?"

Thầy Kiều...

"Hãy làm những việc mà em cần phải làm, làm theo cách của em."

Trong lòng Phương Mộc đã định ra phương hướng.

"Đúng vậy, tao và thầy Kiều giống nhau." Phương Mộc từ từ quỳ xuống, thận trọng ngồi sát vào bức tường, "Nhưng mày có biết, sự khác biệt giữa chúng tao và mày không?"

Tôn Phổ hỏi đầy kinh ngạc, "Khác biệt?"

"Mày quả thực là một chuyên gia khắc họa tâm lý rất xuất sắc," Phương Mộc từ từ đứng lên, nhìn chăm chăm vào cửa, "Nhưng mày không có linh hồn. Không hề có sự kính sợ và trách nhiệm đối với nghề của mày. Mày làm tất cả mọi thứ đều chỉ vì mày mà thôi. Nhưng chúng tao, lúc nào cũng có thể hy sinh bản thân mình để bảo vệ người khác."

Lúc này, Phương Mộc đã hiểu vì sao thầy Kiều bị chìm vào giữa đám lửa cháy rừng rực nhưng vẫn không hé răng kêu lên một tiếng. Thầy Kiều chính là quân bài cuối cùng mà Tôn Phổ dùng để hủy hoại tâm lý Phương Mộc. Hẳn biết ngọn lửa cháy rực, mùi cháy khét và tiếng kêu thảm thiết sẽ gợi dậy hồi ức đau khổ nhất trong lòng Phương Mộc. Và thầy Kiều cũng nhận thức được điều này, nên thầy đã cố gắng hết sức để không phát ra tiếng kêu thảm thiết, chính là vì để có thể làm giảm bớt sự tấn công tâm lý đối với Phương Mộc khi phải tận mắt chứng kiến cảnh tượng mình bị đốt cháy cho đến chết.

"Câm miệng! Mày nói láo!" Giọng Tôn Phổ run rẩy, tiến lên phía trước một bước.

Phương Mộc cũng thận trọng di chuyển bước chân.

"Mày biết vì sao thầy Kiều khinh thường mày mà lại xem trọng tao không?"

"Ông ấy là một lão già mù mắt!" Tôn Phổ gào to lên: "Tao giỏi hơn mày hàng vạn lần!"

Phương Mộc từ từ di chuyển giữa những khoảng trống của các dãy bàn ghế, khoảng cách tới cửa càng lúc càng gần.

"Bởi vì mày là một con sâu đáng thương, tự cao tự đại, vô tri, chỉ biết dùng hình bức cung để giữ sĩ diện của mình!"

"Câm miệng!" Tôn Phổ cuối cùng cũng mất đi lý trí, hăn điên cuồng lao vào, nhắm thẳng hướng của Phương Mộc mà bắn.

Thời cơ đã đến!

Phương Mộc dồn toàn bộ sức lực của mình đâm mạnh, những đồng bàn ghế xếp cao ngất ngưỡng rầm rầm đổ xuống. Tôn Phổ đứng ở dưới chỉ kịp phát ra tiếng kêu kinh hãi, bị đè xuống dưới.

Phương Mộc vừa lăn vừa bò, lao đến vị trí Tôn Phổ ngã xuống. Tôn Phổ đang ra sức kéo một cái bàn đang đè lên thân mình, ra sức với khẩu súng bị văng ra một bên. Phương Mộc cầm lấy một cái ghế đập mạnh vào đầu hăn. Chiếc ghế bị đập tan thành mấy mảnh, trên đầu Tôn Phổ lập tức xuất hiện một vết hở lớn, máu tươi phụt ra.

Phương Mộc bước đến, giẫm lên ngực Tôn Phổ, nhanh chóng rút con dao găm ra, kề sát vào cổ hăn.

"Nếu mày còn nhúc nhích, tao sẽ giết mày!"

Tôn Phổ há miệng, quặt đầu sang một bên, không nhúc nhích nữa.

Phương Mộc nhặt súng lên, nhìn Tôn Phổ đã bị ngất lịm đi, chợt giơ súng nhắm thẳng vào hăn. Lồng ngực cậu thở phập phồng, nghe tiếng kêu kèn kẹt, mấy giây sau, cậu từ từ hạ súng xuống, nắm lấy cổ áo Tôn Phổ, khó khăn kéo hăn ra khỏi phòng giam số 1.

Con đường dưới chân dường như dài vô tận. Tôn Phổ đã bị ngất lịm trở nên nặng trĩu, khi kéo hăn vào phòng giam số 7, Phương Mộc cũng đã mệt mỏi.

Thái Vĩ nhắm hờ mắt, toàn thân không còn chút sức lực gì, bị treo lên cây thập giá, nơi cổ tay bê bết máu. Nghe thấy tiếng động, anh mở mắt, nhìn thấy Phương Mộc toàn thân lấm lem đang kéo Tôn Phổ hôn mê bất tỉnh đi vào, trong mắt ban đầu ánh lên sự ngạc nhiên, sau đó là niềm vui sướng, cũng không biết lấy sức lực từ đâu, bắt đầu cử động, miệng phát ra những tiếng u u.

Phương Mộc kéo Tôn Phổ đến giữa phòng giam, thở dốc, vội đi lên trước tháo miếng băng dính bịt miệng Thái Vĩ. Thái Vĩ quên cả đau, hỏi ngay: "Thế nào? Hẳn chết chưa?"

Phương Mộc rãi rời lắc đầu. Cậu quỳ xuống, lấy dao cắt đứt sợi dây thừng dưới chân Thái Vĩ, rồi lại gắng gượng đứng lên, nhìn cổ tay bị còng chặt máu thịt bê bết của Thái Vĩ.

"Chìa khóa đâu?"

"Chắc là trên người hắn, cậu tìm thử xem."

Phương Mộc gật đầu, lảo đảo đi đến cạnh Tôn Phổ, cúi người đang định thò tay vào túi áo hắn, đột nhiên, Tôn Phổ không hề nhúc nhích bật cười hi hi. Phương Mộc giật mình nhảy lùi lại phía sau, rút khẩu súng ra nhắm thẳng vào hắn. Tôn Phổ mặt đầm đìa máu tươi, mở đôi mắt sừng vù chỉ còn lại một khe nhỏ, nhìn Phương Mộc, rồi lại nhìn Thái Vĩ, càng cười càng đặc ý. Tiếng cười khô khốc vang vọng khắp phòng giam, khiến con người khó mà chịu đựng nổi.

"Đừng cười nữa!" Bàn tay nắm khẩu súng hơi run rẩy, lớn tiếng hét: "Tao bảo mày đừng cười nữa!"

"Mày tưởng mày thắng được tao sao?" Tôn Phổ vừa ho vừa nói.

Thái Vĩ đứng bên nghiêng rảnh rảnh lợi nhìn hắn, chỉ muốn lao đến đá cho hắn một phát. "Còn chưa chịu thua? Mày cứ chờ đấy, đợi mà ăn đạn đi!"

"Ăn đạn?" Tôn Phổ chợt ngừng cười, mà đổi sang một khuôn mặt khô hài, toét môi, nhíu mày, "Tao bị bệnh thần kinh, tao là thằng điên!"

Mày có thể làm gì được tao?"

Lòng Phương Mộc trầm xuống, nếu nói đến những điều cơ bản về giám định tinh thần, không có ai nắm rõ hơn Tôn Phổ. Nếu hăn cố giả điên giả khùng, rất có khả năng thoát khỏi sự trừng phạt hình sự. Cậu quay đầu nhìn Thái Vĩ, anh cũng đang trừng mắt nhìn Tôn Phổ, dường như cũng không thể ngờ được hăn lại giở trò này.

"Mày đừng có mơ! Mày cho rằng, người ở Trung tâm giám định tư pháp đều ngốc hết cả sao?" Thái Vĩ lớn tiếng phản bác, nhưng nghe ra có vẻ không đủ sức thuyết phục.

Tôn Phổ mặc kệ, tự lẩm bẩm như một kẻ điên: "Một chuyên gia tội phạm học, tính tình mẫn cảm, do gặp sự đả ngộ không công bằng, sự trầm cảm trong lòng không có chỗ để phát tiết, cuối cùng tinh thần trở nên thất thường, đã thành sai lầm lớn, ha ha! Hai vị, các người cảm thấy thế nào?"

Mặt Phương Mộc sạm đen lại, nhìn chăm chăm vào Tôn Phổ.

"Hoan nghênh các người đến bệnh viện tâm thần để thăm tôi!" Tôn Phổ vẫn lẩm bẩm không dứt, "Đến lúc đó, tao sẽ mời mày ăn thịt nướng thế nào? Hả, sư đệ?" Hăn ngóc đầu lên, nở nụ cười nhìn Phương Mộc, "Thịt nướng, hi hi, tao thích cái mùi vị đó quá!"

Phương Mộc khẽ gầm một tiếng, lao mạnh đến người Tôn Phổ, vút con dao trong tay, giữ chặt trán Tôn Phổ, một tay gí súng vào đầu hăn. Cậu phản nộ đến nỗi toàn thân run rẩy, nước mắt cũng từ từ trào ra khỏi khoang mắt.

Thân hình co rúm của Kim Xảo trong hộp giấy...

Sự cầu cứu tuyệt vọng của Mạnh Phàm Triết...

Thầy Kiều đến chết cũng vẫn giữ im lặng...

Không thể tha cho hăn...

Quyết không thể!

Phương Mộc lên đạn, động tác này đã kích thích Tôn Phổ, hấn ra sức cựa quậy cái miệng đã bị ấn đến độ biến dạng, gào lên:

"Bắn đi, nào... giết tao đi..."

Cơ mặt Phương Mộc giật giật thật mạnh, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy khiêu khích của Tôn Phổ...

Chỉ cần một phát, chỉ cần bóp cò nhẹ nhàng một phát...

Là đủ để đưa tên ác quỷ này xuống địa ngục...

"Phương Mộc, đừng bắn!" Thái Vĩ vội hét lên, "Hắn đang dụ cậu mắc lừa đấy, đừng có đèn mạng mình vào!"

Phương Mộc rùng mình, ngón tay cái vẫn bóp cò.

"Pằng! Pằng!"

Thái Vĩ tuyệt vọng quay đầu đi, xong rồi, Phương Mộc đã đèn cả mạng mình vào rồi, cái giá này quá lớn.

Bên tai chợt truyền đến mấy tiếng va chạm giòn tan, tiếp đến, có thứ gì đó trơn nhẵn lăn xuống dưới chân mình.

Thái Vĩ cúi đầu xuống, là một viên đạn. Anh vội ngẩng đầu lên.

Đầu Tôn Phổ vẫn nguyên vẹn, hắn đang nhắm mắt lại, dường như đang nín thở, mặt đỏ bừng bừng. Trên nền xi măng ở trên đỉnh đầu hắn không quá năm phân có hai lỗ nhỏ màu trắng xám.

Phương Mộc vẫn giữ tư thế bắn súng, gần như không động đậy. Khẩu súng trên tay đã không còn đạn, nòng súng đang bốc khói. Một lúc lâu sau, Phương Mộc mới vạch túi áo của Tôn Phổ, cầm chiếc chìa khóa trong tay. Lúc này, Tôn Phổ mới từ từ thở ra.

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mặt Tôn Phổ, đột nhiên mỉm cười, cậu nói chậm rãi nhưng rõ ràng: "Muốn chết? Không dễ như vậy đâu. Mà hãy đợi lên pháp trường đi!"

Cậu đứng thẳng dậy, rút từ trong túi quần ra một chiếc bút máy, huơ huơ trước mắt Tôn Phổ, "Mày nhìn xem, đây là cái gì?" Nói xong, cậu liền đứng dậy, quay người bước về phía Thái Vĩ.

Thái Vĩ thở phào, đang định khen ngợi mấy câu liền đột nhiên nhìn thấy Phương Mộc đang đi về phía mình làm một động tác kỳ lạ: cậu thò tay vào cổ áo len, khi thò tay ra, trên tay có thêm một món đồ.

Tôn Phổ vẫn nằm ở nguyên vị trí, sau khi nhìn chăm chăm lên trần nhà mấy giây, đôi mắt bỗng mở to. Bút ghi âm?!

Trong lúc giây giụa găng gượng đứng lên, tay hẫng lại sờ thấy con dao găm Phương Mộc để bên cạnh. Trong khoảnh khắc, hẫng như có được thần lực, bò dậy, túm lấy con dao găm, lao về phía lưng Phương Mộc.

Thái Vĩ nhìn thấy động tác của Tôn Phổ, con tim như bị bóp nghẹt, anh đang định hét lên nhắc Phương Mộc, nhưng lại bị nét mặt Phương Mộc làm cho ngẩn người.

Phương Mộc tỉnh bơ nhìn Thái Vĩ, ánh mắt mang theo nụ cười.

Đúng vậy, tôi biết Tôn Phổ đang làm gì phía sau tôi.

Tôi cũng biết hẫng đang giơ cao con dao găm trong tay.

Phương Mộc từ tốn nhét một viên đạn vào súng, sau đó khẽ lên nòng, rắc.

Cậu thậm chí còn có thời gian rướn mày với Thái Vĩ. Anh có còn nhớ viên đạn này không? Sau đó, quay người, giơ súng.

Người trước mặt trợn tròn mắt kinh ngạc, đứng sững lại, là ai?

Cùng là Ngô Hàm và Tôn Phổ giơ cao con dao găm, trước mắt Phương Mộc, hai người hợp làm một.

Bất luận mày là ai. Tao nghĩ, hãy giải quyết dứt điểm đi!

Phương Mộc bóp cò.

Trên đầu Tôn Phổ ngay lập tức xuất hiện một lỗ nhỏ, đầu hẳn dường như bị đâm mạnh một cái ngã ngửa ra phía sau, gần như đồng thời, một thứ gì mang màu sắc lẫn giữa màu đỏ và trắng phụt ra từ phía sau óc.

Tôn Phổ thẳng người ngã vật xuống.

"Keng", một viên đạn vỏ đồng khẽ khàng rơi xuống đất.

Cho đến tận khi tiếng súng nổ vang vọng ở trong phòng giam số 7 đã dần dần biến mất, miệng Thái Vĩ há to sừng sốt vẫn chưa ngậm lại.

Phương Mộc từ từ đặt súng xuống, cảm giác sức lực trong cơ thể đã bị rút sạch. Cậu nhìn Tôn Phổ đang co giật dưới đất, quay người mở còng tay, đỡ Thái Vĩ toàn thân cứng đờ. Cậu cố gắng né tránh ánh mắt nghi hoặc, kinh ngạc của Thái Vĩ, khẽ nói:

"Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây!"

Vĩ Thanh

Trong phòng tạm giam của thành phố J, Phương Mộc ngủ một giấc thật ngon suốt mấy ngày liền. Không mộng mị!

Dưới yêu cầu của cậu, Thái Vĩ đã sắp xếp cho cậu một phòng giam đơn. Đồ ăn uống hàng ngày đều được mua từ nhà hàng ăn uống ở bên ngoài đưa vào. Phương Mộc cũng được đọc báo mới, mỗi ngày còn có một bao thuốc lá Trung Hoa. Lúc rảnh rỗi, Phương Mộc ngồi trên giường sắt, qua ô cửa sổ nhỏ trên tường, lặng lẽ nhìn những đám mây trắng lững lờ trôi, mặt trời và mặt trăng thay nhau xuất hiện.

Thình thoảng nhớ đến một vài người, một vài chuyện. Chỉ khác là, tâm trạng Phương Mộc đã yên bình hơn rất nhiều, dường như không còn có sự việc nào có thể gợi lên cơn sóng dữ dội trong lòng cậu được nữa.

Thì ra, giết người cũng chỉ thế mà thôi.

Mấy hôm sau, cơ quan công an đã phát hiện một lượng vật chứng lớn trong nhà Tôn Phổ, chứng thực Tôn Phổ chính là hung thủ của những vụ giết người, và sai người đến trường Đại học J thông báo tình hình vụ án, nỗi oan của Mạnh Phàm Triết đã được rửa sạch. Đồng thời nhận định, hành vi của Phương Mộc là tự vệ chính đáng, vụ án xóa bỏ. Lời làm chứng của Thái Vĩ có tác dụng then chốt.

Điều duy nhất khiến Phương Mộc cảm thấy nuối tiếc, chính là không thể tham gia lễ truy điệu của thầy Kiều.

Thái Vĩ đón Phương Mộc ra khỏi phòng tạm giam. Đó là một ngày nắng to. Khi Phương Mộc bước ra khỏi phòng tạm giam, vừa vặn mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu. Được tắm nắng dưới ánh nắng chói chang của buổi trưa, toàn thân hơi tê tê, rất dễ chịu, Phương Mộc cũng uể oải vươn vai giống như bao người khác.

Ở trên xe, Thái Vĩ lạng lẽ giúp Phương Mộc sắp xếp đồ vật cá nhân, gồm cả chiếc bút máy đó. Phương Mộc cầm chiếc bút máy trong tay ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng thận trọng ôm chặt vào trong lòng. Thái Vĩ nhìn cậu, đột nhiên hỏi: "Cậu cố ý làm như vậy phải không?" Anh chỉ vào chiếc bút máy đó, "Đó chỉ là một chiếc bút bình thường."

Phương Mộc không trả lời anh, cậu biết khi Thái Vĩ làm chứng không hề nhắc đến chiếc bút máy. Thái Vĩ thấy cậu không trả lời, cũng không hỏi nữa, lạng lẽ khởi động xe ô tô. Khi lái xe đến cổng trường, Thái Vĩ đột nhiên như nhớ ra điều gì.

"À, phải rồi." Anh sờ trên người một lúc, "Tôi đã đòi lại vật này cho cậu."

Anh chìa tay ra, con dao găm nằm trọn trong lòng bàn tay anh. Phương Mộc không nhận lấy ngay, mà lạng lẽ nhìn nó mấy giây, rồi mới giơ tay ra đỡ lấy.

"Tôi đi đây!" Cậu khẽ nói một câu, rồi nhảy xuống xe. Đi được mấy bước, Thái Vĩ ở phía sau gọi cậu lại, cất tiếng hỏi: "Cậu có còn nhớ, tôi đã có lần kiến nghị cậu làm cảnh sát không?" Phương Mộc nhìn anh, gật đầu. Thái Vĩ cúi đầu, như thể đang suy ngẫm điều gì, mấy giây sau, anh dường như hạ quyết tâm lớn, nói: "Tôi rút lại lời nói của mình." Nói xong, anh khởi động máy, lái xe đi.

Phương Mộc nhìn chiếc xe Jeep dần biến mất ở đằng xa, mỉm cười, quay người bước vào cổng trường. Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ thi cuối kỳ, các sinh viên đã thi xong đều nôn nóng kéo va-li hành lý lớn bé, vội vàng ra ga tàu hỏa.

Phương Mộc đi giữa đoàn người tất tưởi đó, chậm rãi bước về ký túc xá.

Trở về phòng 304, Phương Mộc ngồi trên giường, nhìn thấy trên bàn vẫn chất đống tài liệu, đưa tay ra sờ, đầy bụi. Phương Mộc lạng lẽ ngồi thêm một lát, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Những việc cần làm đều đã làm cả rồi, cũng chẳng cần ở lại đây thêm làm gì nữa. Buổi chiều sẽ đến phòng quản lý nghiên cứu sinh đăng kí chuyển đến khu ký túc xá khác.

Đồ đạc của Phương Mộc không nhiều, chỉ một loáng đã thu dọn xong. Cậu phúi phúi bụi dính trên tay, cầm chậu rửa mặt và khăn mặt, mở cửa ra.

Ơ?

Ngoài hành lang có rất nhiều người đang đứng, Đỗ Ninh cũng ở đó. Mọi người đều nhìn Phương Mộc chăm chăm.

Phương Mộc bất giác ngẩn người.

Đỗ Ninh bước đến, đứng trước mặt Phương Mộc, lặng lẽ nhìn Phương Mộc mấy giây, lại nhìn vào phòng 304.

"Cậu đang thu dọn đồ à?" Cậu quay sang nhìn Phương Mộc, "Cậu muốn rời khỏi đây à?" "Ừ." Phương Mộc không muốn nói nhiều, nghiêng người đi qua Đỗ Ninh.

"Này!" Đỗ Ninh ở phía sau lớn tiếng nói: "Còn việc cậu đã hứa với tớ thì sao?"

Phương Mộc quay lại, "Gì cơ?"

Đỗ Ninh làm mặt lạnh, "Cậu đã hứa với tớ, nếu tìm thấy hung thủ sẽ nói với tớ đầu tiên."

Phương Mộc thoáng ngẩn người, cười đau khổ, lắc đầu, quay người bước đi.

"Cậu tưởng cứ đi như vậy là xong sao?"

Phương Mộc không kìm nổi, định hỏi: "Vậy cậu muốn thế nào?" Nhưng vừa quay người, thấy Đỗ Ninh đang nhìn cậu, bật cười, "Nếu lại xuất hiện một Tôn Phổ, bọn tớ phải làm thế nào?" Cậu ta vỗ vỗ vai Trâu

Đoàn Kết đứng bên cạnh, Trâu Đoàn Kết làm mặt quỷ với Phương Mộc, gọi mấy bạn đứng bên cạnh bước vào phòng 304.

Đỗ Ninh mỉm cười nhìn Phương Mộc, "Cho nên, cậu ở lại đi."

Cậu từ từ đi về phía Phương Mộc, bên cạnh là các bạn đang bận rộn chuyển hành lý của Phương Mộc vào phòng 313.

Đỗ Ninh đứng trước mặt Phương Mộc, rồi chột giơ tay dấm một cái lên vai Phương Mộc, "Còn một tin mừng nữa, sáng nay tớ vừa nhận được điện thoại của Lưu Kiện Quân, cậu ấy đang hồi phục rất tốt, sẽ nhanh chóng quay trở lại."

Hai tháng sau.

Mùa đông năm nay kết thúc rất sớm. Phương Mộc vẫn mặc chiếc áo khoác bông, đi lại trong sân trường Sư phạm, một lát toàn thân đã đầm đìa mồ hôi.

Vừa mới nhận được tin nhắn của Lưu Kiện Quân, cậu vui mừng khoe với Phương Mộc, mình đã đi chầm chậm được rồi. Phương Mộc ngửi mùi phấn hoa thơm ngát trong không khí, cảm thấy tâm trạng cũng tuyệt vời như thời tiết ngày hôm nay vậy.

Lớp băng trong hồ đã tan ra, có thể nhìn thấy lớp sương mù đang khẽ khàng chuyển động phía trên mặt nước. Phương Mộc nhìn sang phía bên kia hồ, ở đó trước đây vốn trồng một rừng liễu, giờ đây đã trở thành một cửa hàng dành cho sinh viên, chiếc loa trước cửa đang phát ra bài hát quen thuộc: "Bầu trời cao rộng".

Phương Mộc ngồi xuống một phiến đá bên hồ, nhớ lại bộ dạng chống gậy của mình hai năm trước, bất giác bật cười.

Cậu rút con dao găm từ trong túi ra, tỉ mỉ ngắm nghía nó. Cán dao màu xanh đen.

Nó đã từng đi theo hai người chủ của nó, chứng kiến quá nhiều sự việc. Hồi đó, khi nó bắt đầu được hình thành từ trong dây chuyền sản

xuất thô sơ, chắc nó không thể nào ngờ được rằng, mình lại có sự từng trải phong phú đến nhường này. Còn lúc này đây, nó lặng lẽ nằm trong tay Phương Mộc, vui vẻ tiếp nhận người chủ ngắm nhìn nó, dường như đã quên mất khi nó nằm trong tay hai người khác, hung tướng đã bộc lộ hoàn toàn.

Dao, từ đầu đến cuối vẫn là dao. Tại sao lại bắt nó chịu đựng nhiều thứ đến như vậy. Phương Mộc khẽ mỉm cười, biết chịu đựng, chỉ có chúng ta mà thôi.

Phương Mộc đứng dậy, nhắc nhắc con dao găm trong tay, đột nhiên vùng tay lên.

Con dao găm tạo nên một đường vòng cung sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, "tôm" một tiếng rơi xuống hồ nước. Hồ nước gợn lên những gợn sóng lăn tăn, nhưng rất nhanh, lại bình lặng như lúc đầu.

Tạm biệt, Ngô Hàm!

Hết

Đề thi đẫm máu đã kết thúc, nhưng cuộc chiến đấu của Phương Mộc chỉ mới bắt đầu... Mời các bạn đón đọc các tập tiếp theo của Seri Tâm lý tội phạm.

Ngoại truyện: QUẢ CỦA CÂY ĐỘC

Trời vừa hé sáng, ông Điền đã dậy.

Không khí những ngày cuối hè đầu thu hơi se lạnh. Cả thôn Bát Đạo hết sức yên tĩnh, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng chó sủa rờn rạc từ phía xa vọng đến, càng cho ta cảm giác nơi này yên tĩnh khác thường.

Ông Điền mặc thêm áo, nhẹ tay đóng cổng sân, rồi chắp tay sau lưng bước ra ngoài.

Người đã có tuổi thường ngủ rất ít. Cũng may, không khí sớm mai trong lành, ra ngoài đi dạo cũng tốt. Ông đã suốt đời gắn bó với ruộng vườn, con trai công tác ở thành phố nhiều lần ngỏ ý đón ông ra đó sống cho nhàn hạ nhưng ông vẫn thích ở đây hơn. Nghe tiếng gà gáy, hít thở hương thơm của đồng lúa, ngắm nhìn ruộng ngô vàng óng, vẫn thích hơn hẳn thành thị san sát nhà cao tầng.

Mặt trời dần ló ra, ông Điền vẫn chậm chậm bước đi trên con đường làng, thỉnh thoảng mới gặp một vài nông dân dậy sớm, ông bèn dừng chân chào hỏi, trò chuyện mấy câu. Rồi ông lại bước đi, nhưng bỗng cảm thấy bụng dưới đau từng tấc căng căng, ông vội rảo bước về khu ruộng của nhà mình.

Cái thứ "việc nặng nề" này, nên làm trên ruộng của nhà mình, là điều tổ tiên nhiều đời đã dặn dò, ông Điền không thể quên.

Ông bước đi rõ nhanh. Lúc đi ngang qua nhà ông Đống ở phía đông của thôn, ông đã giơ tay để sẵn sàng chào một câu. Nhưng nhìn vào chỉ thấy khu nhà trống vắng, chứ không thấy Hồ Nguyệt Nga thường dậy đúng giờ để quét sân như mọi ngày. Ông Điền vừa lăm bắm vừa cảm cú rảo bước, nhưng chỉ bước đi vài bước ông đã lập tức đứng lại.

Có một thứ gì đó vừa đập vào mắt ông, dường như rất gây ấn tượng.

Ông xoay người sang, tay bám vào hàng rào và thò đầu nhòm vào sân. Mới thoáng nhìn, ông đã phải trợn tròn mắt.

Rồi ông dụi mắt để nhìn lại, dường như ông không tin ở đôi mắt già nua của mình nữa.

Ông nghĩ ngợi mấy giây, rồi thận trọng bước lại gần cánh cổng ngoài sân, đưa tay lên khẽ đẩy.

Cổng "kẹt" một tiếng và mở ra ngay.

Họ không khóa. Ông Điền cau mày rõ chặt. Ông nhìn sang hai bên, chỉnh trang lại áo quần, rồi từ từ bước vào ngôi nhà ngói ở trong sân.

Chỉ mười mấy bước chân, ông vừa đi vừa chăm chú nhìn vào hai cánh cửa sắt của ngôi nhà đang đóng im ỉm.

Vì ở chỗ tay nắm cửa đang có một cây gậy gỗ đặt ngang.

Ông bước lại gần cửa sắt, nheo mắt nhìn cây gậy gỗ. Định thò tay vào nhấc ra, nhưng ông bỗng nghĩ đến một điều gì đó bèn rút tay lại. Ông bắt đầu thở gấp, rồi ông quay người bước về phía ô cửa sổ.

Bậu cửa sổ hơi cao, ông phải kiễng chân, nghển cổ, cố nhìn vào bên trong nhà.

Bỗng ông có cảm giác cổ họng mình như bị ai đó bóp chặt, dừng quần ông ướt và nóng.

Năm 1998. Ở thành phố J.

"Đến lúc này, mọi sự thật đã được làm rõ." Tôn Phổ chỉnh lại cặp kính trên sống mũi, nhìn khắp lượt lớp học đang im phăng phắc. "Chị A nghĩ rằng, nếu bà mẹ không sang Anh quốc thì bà sẽ không bị tai nạn giao thông, nhưng, sở dĩ bà phải sang Anh quốc là vì chị A mắc bệnh lao cần phải sang châu Âu chữa trị. Chị A còn cho rằng, mình mắc bệnh lao là hậu quả của việc mình không chịu nghe lời khuyên của bà mẹ, chị thường ăn mặc phong phanh, bị nhiễm lạnh."

Một vài học trò tỏ ra đã hiểu vấn đề, bắt đầu ghé tai nhau thì thầm trao đổi.

"Cho nên, mọi nỗi sợ hãi mà chị A thể hiện ra bên ngoài..." Tôn Phổ giơ tay nhìn đồng hồ, "...thực ra xuất phát từ sự áy náy căn rút đối với bà mẹ."

Chuông hết giờ học vang lên vừa đúng lúc.

"Giờ này tuần sau thầy trò lại gặp nhau! Tạm biệt."

Có học trò phì cười, Tôn Phổ hất tay, đám học trò bắt đầu thu dọn cặp sách. Anh ta cúi xuống sắp xếp lại giáo trình, giáo án. Vẫn còn mấy học trò đứng vây quanh bàn giáo viên chưa chịu bước đi.

"Thưa thầy, lúc trước thầy nói ..." Một nữ sinh hỏi rất nhiệt tình: "Sợ hãi là sự ức chế kìm nén phản ứng đối với tính dục và công kích, e rằng không thể giải thích nỗi vụ án về chị A?"

Tôn Phổ mỉm cười, cất tài liệu vào cặp, hơi cúi người xuống, nhìn cô học trò qua phía trên gọng kính.

"Cho nên, vụ án này chứng minh một điều, những sự kiện gây chấn thương tâm lý không liên quan đến bản năng cũng có thể xuất phát từ phòng vệ tâm lý mà nảy sinh nỗi sợ hãi đối với một vật thể, một hoàn cảnh hoặc một hoạt động nào đó."

"Nói vậy tức là..." Cô gái tỏ ra nghi hoặc: "Tâm lý học sẽ là một bộ môn không có quy luật rõ ràng hay sao?"

"Chính nó không phải là điểm hết sức hấp dẫn của tâm lý học hay sao?" Tôn Phổ tủm tỉm cười hỏi vặn lại.

Cô gái cũng mỉm cười, "Thưa thầy Tôn Phổ, em hiểu rồi, em sẽ chăm học đến nơi đến chốn."

Tôn Phổ xua tay, "Mau về đi ăn cơm đi, nếu không, món sườn rán sẽ bị người ta tranh mất hết đấy!"

Đám học trò chạy ào đi rất nhanh. Tôn Phổ nhắc cái máy nhắn tin đeo ở thắt lưng ra, vừa nhìn, anh ta đã lập tức cau mày.

Sự yên tĩnh mọi ngày của thôn Bát Đạo không còn nữa, khắp thôn khắp xóm là bóng cảnh sát đi hỏi han tìm hiểu, đầu thôn cuối thôn đều lấp lóa những ánh đèn nhấp nháy của xe cảnh sát. Mặt trời đã lên cao ba con sào rồi, mà ngoài đồng ruộng cũng chỉ thấp thoáng vài ba người làm việc nhà nông. Gần như toàn bộ dân thôn đều tập trung ở cổng nhà ông Đồng ở mé đông thôn. Nơi này đã bị cảnh sát phong tỏa. Khu nhà vốn không rộng, lúc này trưởng thôn và trưởng ban an ninh trật tự đang cùng mấy anh cảnh sát khám nghiệm hiện trường xem xét xung quanh. Họ có thừa nhiệt tình và sự cảm thông, nhưng nhiều hơn cả là nỗi sợ hãi thật sự nảy sinh từ trong lòng họ. Đám đông đứng ngoài vành đai vàng cảnh giới thì rất vô duyên, người phì phèo thuốc lá, người thì tay chống cuốc xẻng, hoặc lớn tiếng tranh luận hoặc khẽ xì xào bàn tán. Có vẻ như cảnh tượng trước mắt khiến họ khoái trá hơn là cảm thấy kinh ngạc.

Ai cũng cố kiềm chân, ngẩn cổ nhìn vào ngôi nhà gạch trong sân.

Trong đó đã xảy ra chuyện gì thế?

Tôn Phổ cũng muốn biết.

Một cảnh sát trẻ đi trước, dẫn ông lách qua đám đông, đi thẳng vào ngôi nhà ngói trong kia. Cảnh sát đứng trong sân đều lên tiếng chào Tôn Phổ. Anh ta không thể chào hỏi từng người, chỉ gật đầu đáp lại họ. Vị nam giới mặc "thường phục" được cảnh sát vì nể này, lại khiến đám đông đứng xem phải xì xào bàn tán.

"Chắc anh ta là lãnh đạo..."

"Xem chừng, đã xảy ra chuyện tày đình..."

"Anh ta, ít ra cũng là cấp giám đốc..."

Triệu Vĩnh Quý đang đứng trước cửa nhà, nhìn đi nhìn lại cây gậy gỗ trong tay. Thấy Tôn Phổ bước lại, anh buông cây gậy xuống và nói với giọng hậm hực.

"Tôi nhận tin cho anh mấy lần, mà bây giờ anh mới đến?"

"Lúc đó tôi đang lên lớp." Tôn Phổ chú ý đến cây gậy trong tay Triệu Vĩnh Quý. "Gì thế? Nó là hung khí à?"

"Không phải." Triệu Vĩnh Quý gượng cười, chìa cây gậy ra. "Chúng tôi đến hiện trường, thấy cửa nợ này cài ngang trên hai tay nắm ở cánh cửa."

Cây gậy gỗ dài khoảng 70 cm, đường kính khoảng 4cm, bề mặt nhẵn nhụi, một đầu bị nứt gãy. Vết gãy có vẻ còn mới.

"Giống như là..."

"Đúng thế." Triệu Vĩnh Quý nhìn sang bên cạnh. Một nhân viên khám nghiệm hiện trường đang cầm một lưới xẻng cho vào túi đựng vật chứng.

"Nó là cán xẻng." Triệu Vĩnh Quý nói tiếp: "Có vẻ như vừa mới bị gãy."

Tôn Phổ "ừ", rồi anh ta nhìn vào cánh cửa đã mở.

"Hung thủ không muốn cô ta chạy ra để kêu cứu à?"

"Không phải..." Sắc mặt Triệu Vĩnh Quý bỗng nặng nề. "Không chỉ có một nạn nhân."

Cửa ra vào gồm hai cánh cửa sắt sơn xanh lá cây. Phía trên là ô kính được lắp thêm lưới sắt bảo vệ, ô kính cánh bên trái bị vỡ một miếng, phía sau lưới sắt một tờ lịch treo tường được dùng lắp vào che tạm. Sau cánh cửa sắt là tiền sảnh bày một vài thứ đồ đơn giản nhưng ngăn nắp. Tường bên phải tiền sảnh trổ một cửa nhỏ, đi vào gian nhà kho. Bên trái tiền sảnh, gần cửa, là bếp lò, trên đó đặt chiếc nồi gang màu đen, trong nồi còn một ít thức ăn là thịt lợn kho dưa. Bên cạnh bếp lò có một cửa nhỏ đi vào buồng ngủ, tức là hiện trường chính.

Tôn Phổ vừa mở cánh cửa buồng ngủ thì một mùi tanh nồng của máu xộc ra ngạt thở. Anh ta nghiêng người né sang bên. Cảnh tượng

trước mắt khiến anh ta kinh ngạc tròn tròn mắt.

Trên chiếc giường lò(8) với đồng chấn đệm nhàu nát loang lổ những vết máu đã khô cứng.

8. Xây bằng gạch, hình khối hộp chữ nhật, dưới là lò sưởi, trên là giường ngủ (thường có ở miền giá lạnh nông thôn đông bắc Trung Quốc).

Một nữ nạn nhân cao tuổi, thi thể dài 160 cm, nằm sấp theo hướng bắc - nam, không mặc quần, đầu rũ xuống thành giường lò, không nhìn thấy mặt, sau gáy nham nhở, mái tóc dày rời mù dính bết máu khô; trên mặt đất cũng có vũng máu.

Một nữ nạn nhân nhỏ tuổi, thi thể dài 130 cm, nằm ngửa theo hướng nam - bắc, đầu ngoảnh sang bên phải, mắt hé mở, trán bên trái bị lõm sâu hoắm, là một vết thương mở; hai chân nạn nhân dang rộng, một tờ báo đầy giữa hai đùi.

Tôn Phổ cau mày rất căng, anh ta ngoảnh nhìn Triệu Vĩnh Quý. Triệu Vĩnh Quý gật đầu. "Các vật chứng ở hiện trường đều đã được định vị, và thu lại đầy đủ."

"Chắc đều là chấn thương sọ não dẫn đến tử vong?"

"Thương tích rất nặng ở hộp sọ." Anh cán bộ pháp y họ Dương đứng bên nói. "Chắc hung khí là một cái búa."

"Để lại ở hiện trường à?"

"Không." Triệu Vĩnh Quý lắc đầu, "Chúng tôi đã tìm rất kỹ, nhưng chưa phát hiện ra vật gì khớp với vết thương."

Tôn Phổ gật đầu, không nhìn các tử thi nữa, anh ta quan sát khắp căn buồng. Rất nhanh, anh ta chú ý đến một cái hộp đấu dây điện đèn gắn trên tường bên trái giường lò, bên dưới hộp là một sợi dây ngăn.

Triệu Vĩnh Quý nhận ra ánh mắt của Tôn Phổ, bèn bước lại nhìn.

"Nó là dây công-tắc đèn."

"Tôi biết." Tôn Phổ bước lại bên giường lò, "Nhưng anh không cảm thấy nó quá ngắn à?"

Triệu Vĩnh Quý suy nghĩ. "Kể cũng phải. Nếu nằm trên giường thì không thể với tới sợi dây."

Tôn Phổ nhếch mép, tỳ đầu gối trái lên mép giường lò, rồi cúi nhìn vị trí cái gối; sau đó anh điều chỉnh tư thế, nghiêng người về phía trước, đưa tay ra đầu chót của sợi dây và làm động tác "cắt dây"; rồi anh lại đưa tay về phía sau bên trái. Tiếp đó, anh ngoảnh sang nhìn bức tường bên trái: ở đó có một cái tủ gỗ dài rất cũ, mặt đất không có gì. Rồi Tôn Phổ lại nhìn sang bên phải.

Và nhìn thấy trên mặt đất có một đoạn dây giạt công-tắc đèn.

Tôn Phổ đứng thẳng người lên, chỉ đoạn dây đó, nói: "Cầm đoạn dây kia về."

Triệu Vĩnh Quý ra hiệu cho cấp dưới. Vẻ mặt Quý có phần ngượng ngịu, chắc vì anh biết mình đã chủ quan không chú ý đến đoạn dây này.

"Hắn là một gã thuận tay trái." Tôn Phổ không chú ý đến vẻ mặt của Triệu Vĩnh Quý, anh ta đưa mắt nhìn quanh một lượt. "Và, khi gây án, hắn mang theo dao."

Triệu Vĩnh Quý quay sang bên khế bảo một chiến sĩ trình sát trẻ: "Ghi lại đi!"

Tôn Phổ lại nhìn vào hai tử thi nằm trên giường lò. Một phút sau, anh ta bỗng hỏi: "Nam chủ nhân của nhà này đâu?"

Triệu Vĩnh Quý mở sổ công tác, lật giở xem, rồi nói: "Chủ hộ là Đồng Song Bình, đi làm ăn ở Hạc Cường - Hắc Long Giang. Hai nạn nhân là Hồ Nguyệt Nga vợ ông ta và Đồng Nguyệt con gái họ."

Triệu Vĩnh Quý ngừng một lát: "Đã thông báo cho Đồng Song Bình, ông ta đang trên đường trở về."

Tôn Phổ gật đầu, rồi anh ta bước lên một bước, đứng bên giường lò cúi nhìn tờ báo che giữa hai đùi nạn nhân nhỏ tuổi. Tôn Phổ lẩm bẩm:

"Tại sao hắn lại dùng tờ báo này nhỉ?"

"À..." Anh Dương pháp y thản nhiên chêm một câu: "Đó là do tôi đặt lên cho cháu bé."

"Anh?" Tôn Phổ lập tức quay sang. "Anh còn đựng đến thứ gì nữa?"

"Không." Dương vội giải thích: "Tôi chỉ che tờ báo lên, chứ không đựng đến thứ gì khác."

"Anh Dương!" Tôn Phổ đứng thẳng người, hình như đang cố gắng kìm nén tâm trạng của mình. "Phải giữ nguyên hiện trường ban đầu thì mới hữu ích cho việc phân tích tâm lý hung thủ. Bất cứ sự xê dịch thay đổi nào cũng đều có thể ảnh hưởng đến phán đoán của tôi."

"Tôi hiểu ạ, thưa thầy, tôi làm về pháp y nhưng quả thật tôi cũng không dám nhìn." Dương ngập ngừng, giọng nói bỗng khàn khàn. "Tôi cũng có con gái trạc tuổi này..."

Tôn Phổ nhìn anh Dương pháp y mấy giây, vẻ mặt của anh ta dịu đi. Rồi anh bước lên, đưa tay lật tờ báo lên.

Tất cả mọi người có mặt đều rùng mình lắc đầu.

Lúc Tôn Phổ ra khỏi khu công an, đêm đã rất khuya.

Nhìn "Trung tâm phục hồi tâm lý Phổ Ngụy" ở phía xa xa vẫn còn sáng đèn, anh ta thấy phấn chấn và rảo bước nhanh hơn.

Ngụy Ngụy vẫn đang chờ anh ta, vừa thấy anh ta về, cô lập tức rời đi-văng đứng lên.

"Anh ăn cơm chưa?"

"Đã ăn tí chút ở Sở công an." Tôn Phổ cởi áo khoác, đặt chiếc cặp lên ghế. Vừa xoay người sang bên anh liền nhìn thấy cái khay với các món vẫn "niêm phong" đặt trên bàn.

"Em chưa ăn à?"

"Vâng." Ngụy Ngụy cất cuốn sách trong tay lên giá sách, "Chờ anh về cùng ăn mà!"

Tôn Phổ nhìn cô, mỉm cười.

"Anh sẽ ăn với em."

"Được!" Ngụy Ngụy bước lại bên bàn, nhắc cái khay lên, nghĩ ngợi, rồi lại nói: "Hay là, anh cứ nghỉ một lát đã."

"Không cần." Tôn Phổ đón lấy cái khay, rồi nhìn sang ghế đi-văng. "Em cứ ngồi đi, để anh làm."

Không gian lúc nửa đêm, tuyệt đối yên tĩnh. Cả một vùng đều đang trong chìm trong bóng tối, chỉ riêng Trung tâm phục hồi tâm lý ở trong khu dân cư này còn sáng một ngọn đèn nho nhỏ. Nếu lúc này có ai đi qua ô cửa sổ ấy sẽ nhìn thấy một đôi nam nữ đang ngồi đối diện nhau ăn cơm và trò chuyện.

Cuộc sống là thế, thời gian cứ lặng lẽ trôi đi.

Cả hai đều đang nghĩ nếu cứ được như thế này mãi thì cuộc đời quá đẹp.

Ăn xong cơm, Tôn Phổ rửa sạch một quả táo rồi đưa cho Ngụy Ngụy, còn mình thắt tạp dề và đi vào rửa bát. Ngụy Ngụy vừa cắn táo ăn vừa đứng tựa cửa gian bếp nhìn Tôn Phổ nhanh nhẹn cọ rửa bát đĩa.

Thình thoảng Tôn Phổ ngoảnh lại, bốn mắt gặp nhau và mỉm cười.

"Hôm nay có ai đến không?" Tôn Phổ vẩy cái khay cho ráo nước, rồi cài nó lên giá cho ngay ngắn.

"Châu Chí Siêu đến." Ngụy Ngụy ném hạt táo vào thùng rác. "Thấy anh không có nhà, anh ấy nói chuyện với em mấy câu rồi ra về."

"Anh ấy kể cũng vất thật, phải chạy đi chạy về hai nơi, mỗi lần khứ hồi mất đến ba tiếng đồng hồ." Tôn Phổ lau khô tay, cởi tạp dề, rồi cùng Ngụy Ngụy ra khỏi gian bếp.

"Đúng thế. Hôm nay em gợi ý anh ấy đi gặp giáo sư Dương Cẩm Trình ở thành phố C. nhưng anh ấy không đồng ý, và nói chỉ muốn được anh điều trị cho."

"Giáo sư Trình rất giỏi." Tôn Phổ cười, "Có lẽ là vì Châu Chí Siêu tương đối tín nhiệm anh. Tình trạng anh ấy thế nào?"

"Cũng tạm được. Có khá hơn lần trước." Ngụy Ngụy do dự: "Nhưng, tính nóng nảy thì vẫn rất rõ."

"Anh ta cần hỗ trợ thời gian dài." Tôn Phổ ngáp. "Lần sau anh ta đến, nếu anh vắng nhà thì em làm trợ giúp anh ta thay anh."

"Em không dám làm, anh ạ!" Ngụy Ngụy sà đến ngả đầu vào ngực Tôn Phổ. "Anh là chuyên gia, chứ đâu phải em."

"Chuyên gia gì chứ?" Tôn Phổ mỉm cười, vuốt tóc Ngụy Ngụy. "Em cứ coi như mình đang thực tập tốt nghiệp."

"Sao gần đây anh bận khiếp thế?" Tay Ngụy Ngụy vỗ nhẹ lên ngực Tôn Phổ. "Lại có vụ án gì đó à?"

"Ừ!" Bàn tay dịu dàng của Ngụy Ngụy khiến Tôn Phổ cảm thấy dễ chịu, lim dim mắt. "Anh ngờ rằng vẫn là kẻ gây ra mấy vụ án trước đây."

"Liệu anh có bị nguy hiểm gì không?" Ngụy Ngụy ngẩng lên nhìn Tôn Phổ.

"Nói gì vớ vẩn thế? Không!" Bàn tay Tôn Phổ vuốt tóc Ngụy Ngụy chậm lại. "Anh đâu có đi bắt ai?"

"Anh vẫn nên cẩn thận thì hơn."

"Được! Em cứ yên tâm." Giọng Tôn Phổ dần lắng xuống: "Việc thầy Bình giao cho, anh không thể làm hỏng."

"Anh cũng lạ thật, đã được đặc cách phong phó giáo sư rồi thì nên yên tâm mà dạy học." Ngụy Ngụy hơi dẫu môi. "Và còn việc ở phòng khám nữa. Sao anh cứ phải dính dáng đến các chuyện đáng sợ kia làm gì?"

Tôn Phổ không đáp. Ngụy Ngụy nhẹ nhàng ngồi thẳng lên, cô nhận ra Tôn Phổ đã ngả người trên đi vắng và ngáy o o.

Kể từ cuối tháng 3 năm 1998, vùng ngoại ô thành phố J liên tiếp xảy ra bốn vụ án đột nhập nhà riêng cưỡng dâm giết người. Vụ thứ nhất xảy ra lúc 2 giờ sáng ngày 28 tháng 3, tại thôn Du Thụ thị trấn Ngũ Long khu Phong Thủy thành phố J. Nạn nhân là Viên Khiết, nữ, 41 tuổi, góa chồng, ở một mình. Hung thủ đột nhập qua cửa sổ, sau khi cưỡng hiếp nạn nhân, hấn dùng vật cứng có lẽ là búa đinh đánh nạn nhân cho đến chết. Có dấu vết lục soát trong nhà, tiền bạc bị lấy đi hết.

Vụ thứ hai xảy ra trong khoảng từ 1 đến 4 giờ sáng ngày 17 tháng 5, tại thôn Lộc Dương thị trấn Giang Mật khu Phong Thủy thành phố J. Người bị hại gồm Dương Mậu Căn, nam, 53 tuổi; Vu Song Hoa, nữ, 50 tuổi và Dương Chi Anh, nữ, 22 tuổi, là con gái của vợ chồng Căn - Hoa. Hung thủ rạch thùng cửa lưới chống muỗi, rồi vào nhà. Các dấu vết ở hiện trường cho thấy, sau khi đột nhập vào nhà, hung thủ trước hết cắt đứt dây giạt công-tắc đèn và dây điện thoại, sau đó dùng vật cứng (tựa như búa) đánh vào đầu Dương Mậu Căn và Vu Song Hoa cho đến chết. Sau khi cưỡng hiếp Dương Chi Anh, hung thủ cũng dùng thủ đoạn như trên đánh chết cô. Xác Vu Song Hoa cũng có dấu hiệu bị làm nhục. Có dấu vết lục soát trong nhà, tiền mặt bị lấy đi hết.

Vụ án thứ ba xảy ra trong khoảng từ 3 đến 5 giờ sáng ngày 9 tháng 8, tại thôn Lượng Môn xã Kim Châu khu Thiên Cảng thành phố J. Nạn nhân là Vương Hiểu Huệ, nữ, 37 tuổi, sống một mình, kinh doanh một tiệm bách hóa nhỏ. Hung thủ len vào nhà thuận lợi. Thấy trong nhà có các dấu vết vật lộn, ngờ rằng nạn nhân bị hung thủ kéo vào gian trong

cường hiếp, sau đó dùng vật cứng (tựa như búa) đánh chết. Phát hiện thấy trong âm đạo nạn nhân và quần nạn nhân có các vết tinh dịch, kết quả xét nghiệm cho biết, đó thuộc về một nam giới có nhóm máu A. Trong cửa hàng tạp hóa có dấu vết bị lục lọi, tiền doanh thu ngày hôm đó bị lấy mất.

Vụ án thứ tư xảy ra từ khoảng 2 đến 4 giờ sáng ngày 3 tháng 9, tại thôn Bát Đạo thị trấn Tam Đài khu Nam Cảng thành phố J. Nạn nhân là Hồ Nguyệt Nga, nữ, 35 tuổi và Đồng Nguyệt, nữ, 9 tuổi. Hung thủ trèo qua tường vây đột nhập, thò tay vào chỗ bị vỡ kính ở cửa sắt mở được cửa và vào nhà, cắt dây giạt công tắc đèn. Sau khi cưỡng hiếp Hồ Nguyệt Nga, hấn dùng hung khí đánh chết nạn nhân; sau đó cưỡng bức Đồng Nguyệt, rồi cũng dùng thủ đoạn tương tự giết chết nạn nhân. Trong nhà, có dấu vết bị lục soát, tiền mặt bị lấy mất.

Tình hình điều tra hiện trường cho thấy cả bốn vụ án mạng này, hung thủ đều dùng thủ đoạn gây án tương tự; ở các hiện trường đều để lại vài dấu chân đi giày đế cao su, cỡ 39. Các dấu chân đều có đặc trưng như nhau. Quan sát các vết thương dẫn đến tử vong của nạn nhân, ngờ rằng đều do một chiếc búa cán ngắn gây ra. Ngoài vụ án ngày 9 tháng 8 ra, thấy rằng khi cưỡng hiếp nạn nhân, hung thủ đều sử dụng bao cao su, cho nên không để lại dấu vết sinh học làm vật chứng. Tuy nhiên, giám định các sợi tóc - ngoại trừ tóc của nạn nhân - thu được ở hiện trường, thấy rằng đều là của một người thuộc nhóm máu A.

Căn cứ vào các tình hình nói trên, cảnh sát quyết định tổ chức trình sát điều tra đồng thời cả bốn vụ án này. Họ thành lập tổ chuyên án do trưởng công an khu Phong Thủy làm tổ trưởng, Triệu Vĩnh Quý là tổ phó. Trước đó, giáo sư Kiều Doãn Bình ở Học viện pháp luật thành phố J đã được ủy thác phân tích hai vụ án đầu tiên. Trung tuần tháng 7, giáo sư Bình được nước ngoài mời đi thăm giao lưu, nên ông giao lại việc này cho Tôn Phổ là học trò cũ mà ông tin cậy tiếp tục làm.

Sáng sớm, tại khu công an Phong Thủy.

Tôn Phổ vẻ mệt mỏi, bước lên bậc thềm đá nhẵn bóng. Vừa đi qua cửa quay, anh ta đã nhìn thấy Triệu Vĩnh Quý đang ngồi trên ghế dài kê bên cạnh cửa, hút thuốc. Có vẻ như anh ta cũng đang bộn bề bao suy nghĩ.

Thấy Tôn Phổ vào, Triệu Vĩnh Quý đứng dậy, đưa tay lên xoa mặt, rồi bước ra đón.

"Chúng tôi nên cử xe đến đón thầy mới đúng."

"Đừng trịnh trọng thế, nhà tôi ở gần đây thôi mà." Tôn Phổ mỉm cười, "8 giờ rưỡi họp, phải không?"

"Vâng." Triệu Vĩnh Quý nhìn phòng họp ở phía sau. "Các anh em vẫn chưa đến đủ."

Triệu Vĩnh Quý mời Tôn Phổ hút thuốc, và bật lửa cho anh châm thuốc.

"Có điểm gì mới chưa?" Triệu Vĩnh Quý nhìn chiếc cặp da Tôn Phổ khoác trên vai.

"Tôi đã chỉnh lý bản báo cáo về phác họa tâm lý nghi phạm." Tôn Phổ rút một hơi thuốc lá, sắc mặt anh ta có nét mệt mỏi. "Sẽ đọc trong cuộc họp."

"Vâng." Triệu Vĩnh Quý ngập ngừng: "Khi nào thì giáo sư Bình mới về?"

Tôn Phổ nhìn anh, mỉm cười. "Chắc là tháng sau. Thế nào? Chắc anh chưa tin tôi?"

Triệu Vĩnh Quý vội thanh minh: "Không phải thế. Anh và giáo sư Bình đều là chuyên gia."

"Anh nghi ngờ tôi, nghi ngờ kỹ thuật phác họa tâm lý, cũng là chuyện thường tình." Vẻ mặt Tôn Phổ rất nhẹ nhõm. "Rồi kết quả sẽ nói lên tất cả."

Cuộc họp đã rà soát lại toàn bộ tư liệu và vật chứng liên quan đến ba vụ án mạng đầu tiên, và thông báo về tình hình trình sát điều tra vụ án cường dâm giết người vừa xảy ra ngày 3 tháng 9.

Sau khi các cán bộ hữu quan trình bày xong, ánh mắt mọi người đều nhìn sang Tôn Phổ.

Có ánh mắt tò mò, có ánh mắt nghi ngờ, thậm chí có cả những ánh mắt gườm gườm thật là khó hiểu.

Tôn Phổ đã quen với những ánh mắt như thế này. Vì, một phó giáo sư mới ngoài 30 tuổi đã khiến người ta phải chú ý, mặt khác, xưa nay cảnh sát vẫn áp dụng chiến thuật quen thuộc là "loại trừ mò" trong vô số đối tượng, và cũng là đường lối tư duy cố định của các trình sát viên, còn "dấu vết tâm lý nghi phạm" là một danh từ quá mới, thậm chí rất nhiều cảnh sát chưa từng nghe nói đến khái niệm "phác họa tâm lý nghi phạm". Chỉ dựa vào hiện trường gây án để suy ra nghề nghiệp, môi trường sống, gia cảnh, thời trẻ, tính cách, thói quen của nghi phạm, thậm chí suy ra đặc điểm khuôn mặt và cách ăn mặc của nghi phạm... e chuyện này có phần hoang đường.

Tôn Phổ rút thuốc lá ra châm, từ từ rít một hơi. Rồi anh ta mở cặp rút ra tập tài liệu. Lúc này cả phòng họp bỗng im phăng phắc, mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào từng động tác của anh ta.

Tôn Phổ mỉm cười.

Với con mắt của Tôn Phổ, có thể cơ bản khẳng định cả bốn vụ án mạng này là do một kẻ gây ra. Các đặc tính sinh lý của hung thủ: nam giới, tuổi chừng 35 đến 45, chiều cao từ 1,60 đến 1,65 mét, cân nặng từ 50 đến 60 kg; vóc người thấp nhỏ, hơi gầy. Đặc trưng bên ngoài cơ thể: không rõ. Thuận tay trái. Tư chi bình thường, không có tật. Thuộc nhóm máu A.

Sở dĩ có thể đưa ra các kết luận như trên, là vì căn cứ vào kết quả phân tích các vật chứng thu được ở hiện trường như dấu chân, tóc, tinh dịch... mặt khác, căn cứ vào thời gian gây án của hung thủ: phần lớn là

sau nửa đêm về sáng, là lúc mọi người đều ngủ rất say. Các nạn nhân đều bị hung thủ dùng búa sát hại, họ gần như không có phản kháng gì. Từ đó suy đoán rằng, hung thủ không đủ tự tin vào thể lực của mình để hành động, nên hăn chọn thời gian gây án như vậy để loại trừ khả năng phản kháng của nạn nhân. Ngoài ra, trong vụ án ngày 9 tháng 8, hiện trường cho thấy khi hăn cưỡng dâm đã xảy ra vật lộn kịch liệt với nạn nhân; người bị hại này cao 1,65 mét, nặng 46 kg, từ đây suy ra hung thủ có vóc người thấp nhỏ, thể lực không mấy cường tráng.

Xét về thuộc tính xã hội, hung thủ chưa có vợ hoặc đã ly hôn; kết hợp với đặc điểm lứa tuổi của y, có nhiều khả năng là đã ly hôn. Hăn sống một mình hoặc chỗ ở không cố định. Tình trạng kinh tế kém, thói quen vệ sinh cá nhân kém, nơi ở bày các vật dụng lộn xộn bừa bãi, thói quen sinh hoạt không ra gì. Phản ánh ở bề ngoài của hung thủ: ăn mặc lôi thôi nhếch nhác, tóc dài bù xù, có thể để râu ria.

Xét về thuộc tính địa lý: cả bốn vụ án đều không có ai nhận ra hiện trường có vấn đề gì khác thường, vì thế không thể suy đoán về giọng nói của hung thủ và các thông tin liên quan. Nhưng cả bốn vụ án đều xảy ra ở vùng nông thôn quanh thành phố J, cho nên có thể suy đoán rằng hung thủ là người địa phương này, có khả năng đăng ký hộ khẩu thường trú ở nông thôn. Phạm vi hoạt động thường ngày của y là giữa nông thôn và thành phố.

Xét về thuộc tính tâm lý, chắc chắn hung thủ là kẻ không bình thường. Trong cả bốn vụ án, các nạn nhân nữ đều bị y xâm hại tình dục. Y xâm hại từ thi thể nữ nạn nhân cho đến bé gái chưa đầy 10 tuổi, chứng tỏ y là kẻ có hành vi sinh lý hết sức bất thường, từ đó suy đoán rằng hung thủ có vấn đề nghiêm trọng về nhân cách bất thường.

Trước hết, thủ đoạn gây án của hung thủ có tính chất vũ lực tàn bạo. Hiện trường cho thấy, sau khi đột nhập vào nhà, y ngắt nguồn điện hoặc cắt dây điện thoại, sau đó lập tức tấn công người bị hại. Sau khi loại bỏ khả năng phản kháng của nạn nhân nam giới, y thực hiện cưỡng dâm nạn nhân nữ giới. Sau khi đã thỏa mãn thú tính, y không thương tiếc thẳng tay sát hại nạn nhân, thậm chí giết cả nhà. Trong vụ án ngày 3

tháng 9, sau khi gây án, lúc rời hiện trường, hung thủ dùng cán xẻng đã bị bẻ gãy cài vào tay nắm cửa từ bên ngoài để chốt chặt, ngăn chặn khả năng cuối cùng của nạn nhân là kêu cứu, phản ánh rõ rệt ý đồ quyết sát hại nạn nhân.

Mặt khác, hung thủ có bệnh lý về nhu cầu tính dục, quá mạnh, bất thường. Trong vụ án ngày 17 tháng 5, sau khi đã cưỡng dâm rồi giết nạn nhân là cô gái Dương Chi Anh, y dường như vẫn chưa hết cơn thèm khát, y tiếp tục làm nhục thi thể của Vu Song Hoa là mẹ của Chi Anh. Tình hình hiện trường cũng cho thấy, khi làm nhục thi thể của Vu Song Hoa, hung thủ không che đầu và mặt đã máu me bê bết của tử thi. Cũng tức là, y không cho rằng cái xác vừa mới bị cưỡng lại này đã từng là một người sống, mà chỉ là một bộ phận sinh dục nữ dành cho hãn thỏa cơn cuồng dâm mà thôi. Trong vụ án ngày 3 tháng 9, hung thủ cũng cưỡng dâm rồi giết người, sau đó lại xâm hại tình dục bé gái Đồng Nguyệt mới 9 tuổi. Khám nghiệm tử thi cho thấy, vì Đồng Nguyệt còn quá bé, chưa phát dục trưởng thành, hung thủ đã làm rách bộ phận kia của Nguyệt để y có thể hoàn thành hành động cưỡng dâm. Các chi tiết nói trên đều thể hiện hung thủ có nhu cầu tính dục rất lớn, và cực kỳ coi rẻ sinh mạng của người khác.

Điểm cuối cùng, tình hình hiện trường của cả bốn vụ án cho thấy, sau khi cưỡng dâm giết người xong, hung thủ đều lục soát hiện trường và cướp đi hầu hết tiền mặt, sau đó mới bỏ đi. Từ đó có thể suy đoán rằng hung thủ có hai động cơ gây án: nói cho dễ hiểu, một là thỏa mãn thú tính, hai là tiền. Tôn Phổ nhận định rằng nhu cầu nội tâm hung thủ chỉ còn lại hai bản năng thấp nhất đó, cũng tức là năng lực cảm nhận về bản thân tương đối thấp, khả năng kết nối với thế giới bên ngoài cũng kém. Vì thế suy ra y không có vị trí đáng kể trong xã hội và không thể làm những công việc đòi hỏi phải có kỹ năng.

Về thuộc tính quá khứ phạm tội, vụ án xảy ra ngày 28 tháng 3 không phải hung thủ lần đầu gây án; chắc y phải có tiền sự phạm tội và rất có khả năng gây án liên quan đến xâm hại tình dục. Đồng thời, có lẽ hung thủ đã từng bị trừng phạt thụ án, cho nên y có năng lực phạm tội và

năng lực phản trình sát nhất định. Tại sao lại nói thế? Tại vì khi gây án y đã cắt dây giạt đèn, dây điện và dây điện thoại; y "biết" dùng bao cao su khi hành động cưỡng dâm.

Tổng hợp tất cả lại, Tôn Phổ đề nghị tổ chuyên án khi trình sát điều tra ở các khu vực nông thôn thị trấn gần hiện trường các vụ án nên kết hợp điều tra loại trừ những nam giới có các đặc trưng kể trên. Đồng thời, Tôn Phổ cũng cho rằng, vì hung thủ có tình trạng bất thường về nhu cầu sinh lý như nói trên, rất có thể y sẽ hay la cà ở những nơi tổ chức dịch vụ gọi đầu, mát-xa, nhà hàng đẳng cấp thấp thực ra là những chốn ăn chơi truy lạc trá hình. Tiền bạc trộm cướp được, ngoài chi dùng cho sinh hoạt ra, thường sẽ nường vào các chốn bán thú như vậy. Vì thế, tiến hành loại trừ theo hướng này rất có thể sẽ có thu hoạch.

Cuối cùng, Tôn Phổ nói rằng, xét về quy luật gây án của hung thủ, khi y không thể dùng cách nào khác để thỏa mãn thú tính thì rất có thể y sẽ lại gây án cưỡng dâm và giết người. Cho nên, các hoạt động trình sát đối với y cần chú trọng nâng cao hiệu suất.

Phải nhanh chóng tối đa để khép lại vụ án. Đây cũng là nguyện vọng bức thiết của tổ chuyên án. Bốn vụ án mạng xảy ra liên tiếp đã khiến Công an tỉnh tập trung chú ý, và đã ra lệnh cho Sở công an thành phố đưa ra cam kết, giao hẹn thời gian phá án.

Dưới áp lực lớn, các tổ viên tổ chuyên án đều rất căng thẳng, công tác điều tra đã nhanh chóng triển khai. Nhưng, địa bàn khu Phong Thủy là khu vực rộng nhất thành phố, lại bao gồm nhiều thị trấn trực thuộc, tuy phân tích của Tôn Phổ đã thu hẹp diện điều tra loại trừ những "phác họa" đó của anh thì dường như rất xa xôi, liệu có đáng tin không?

Người đặt niềm tin nhiều nhất vào Tôn Phổ vẫn là Triệu Vĩnh Quý. Là một cảnh sát đứng tuổi có thâm niên trong nghề gần 20 năm, nhưng Triệu Vĩnh Quý cũng hay buồn vì trình độ văn hóa có hạn của mình, vì thế anh luôn rất đề cao sức mạnh của tri thức. Trong mấy vụ án nghiêm trọng xảy ra ở giai đoạn trước, giáo sư Kiều Doãn Bình ở thành phố J này đã giúp đỡ rất nhiều trong công tác trình sát phá án của cảnh sát,

điều đó khiến Triệu Vĩnh Quý rất tin tưởng ở kỹ thuật phác họa tâm lý nghi phạm.

Giáo sư Bình đi vắng, chính ông đã tiến cử học trò tài ba thì người học trò này không thể non tay nghề.

Tôn Phổ, bề ngoài có vẻ bình thản như không, nhưng thực ra thâm tâm anh ta lo lắng hơn bất cứ ai trong tổ chuyên án. Mấy vụ án mà giáo sư Bình giao cho anh ta làm tuy đều kết thúc có hiệu quả nhưng các vụ án đó đều chưa thật sự mang tính điển hình, tiêu biểu. Với Tôn Phổ, tham gia mấy vụ ấy chỉ như tích lũy kinh nghiệm mà thôi; nói cách khác, là để luyện tay nghề. Thực ra anh ta còn có một ước mơ rất hùng vĩ.

Kỹ thuật phác họa tâm lý nghi phạm xuất phát từ phương Tây, kho dữ liệu về đặc trưng tâm lý được xây dựng sớm nhất vào cuối thập kỷ 70 thế kỷ trước ở Ban khoa học hành vi thuộc FBI Hoa Kỳ. Sau khi kỹ thuật này được đưa vào Trung Quốc, các nhà nghiên cứu Trung Quốc đã bắt đầu đi sâu nghiên cứu. Tuy nhiên, kỹ thuật phác họa tâm lý nghi phạm rất khác với kỹ thuật kiểm tra DNA có thể lợi dụng kết luận sẵn có. Kỹ thuật ấy của phương Tây, chỉ có thể học tập lý luận cơ bản, chứ các dữ liệu về chỉ tiêu và đặc trưng tâm lý đều không có giá trị tham khảo. Nguyên nhân chủ yếu là vì người phương Tây và người phương Đông có sự khác biệt rất lớn về lịch sử, văn hóa, tôn giáo, nhân chủng và giá trị quan; và chúng trực tiếp ảnh hưởng đến mô thức hành vi của từng cá thể.

Mơ ước của Tôn Phổ là có thể nhanh chóng xây dựng một hệ thống chỉ tiêu tâm lý và kho dữ liệu về đặc trưng hành vi của người Trung Quốc. Việc này tất nhiên sẽ rất gian nan, rất tốn thời gian và sức lực. Tuy nhiên, cái danh hiệu ngất cao "người đặt nền móng cho kỹ thuật phác họa tâm lý nghi phạm người Trung Quốc" quả là rất hấp dẫn.

Anh không thể "bỏ lỡ" bốn vụ án mạng liên hoàn này, dù về phương diện ý nghĩa điển hình hay về giá trị của vụ án.

Cho nên, anh không thể, và cũng không cho phép mình thất bại.

Điều mà Tôn Phổ không ngờ là, chỉ vài hôm sau, công tác trinh sát đã có bước tiến quan trọng.

Tổ trọng án căn cứ vào các đặc trưng về nghi phạm mà Tôn Phổ đề xuất, tổ chức điều tra loại trừ trong một phạm vi nhất định, đồng thời kết hợp đi thăm dò hỏi han trong các khu dân cư quanh vùng, một nghi phạm đã rơi vào tầm ngắm của tổ chuyên án.

Đó là Vương Vĩnh Lợi, 41 tuổi, dân tộc Hán, đã ly hôn, đăng ký hộ khẩu ở thôn Lượng Môn xã Kim Châu - cũng là nơi đã từng xảy ra vụ án cưỡng dâm giết người ngày 9 tháng 8. Vương Vĩnh Lợi học hết tiểu học rồi ở nhà làm nông nghiệp, lúc nông nhàn thì theo cha có nghề mộc đi làm thuê lặt vặt ở vùng xung quanh. Tháng 10 năm 1985 Vương Vĩnh Lợi cưới vợ là một cô gái họ Đồng, là người cùng thôn rồi sinh một con gái. Vốn biếng nhác ham chơi, lại có thói côn đồ lưu manh, khiến tình cảm vợ chồng dần rạn nứt. Cha mẹ của Lợi lần lượt qua đời năm 1989 và 1992. Năm 1993, Lợi bị tòa án xử 4 năm tù vì tội càn rỡ xâm hại phụ nữ. Cũng năm ấy, Lợi và vợ làm thủ tục ly hôn, Lợi chỉ được chia hai gian nhà gạch, con gái do vợ nuôi. Năm 1996, Lợi được giảm nửa năm tù và được tha về. Y trở về quê. Nhưng vì không có việc gì làm, y trở lại nghề cũ là làm mộc để duy trì sinh hoạt. Một số dân thôn quen thuộc với Lợi cho biết y thuận tay trái.

Theo điều tra dư luận cho biết, sau khi ra tù, Lợi hầu như không hề chịu cải tạo, trái lại còn khốn kiếp hơn. Khi đi làm thuê, Lợi đã nhiều lần chòng ghẹo đàn bà con gái của nhà chủ, hoặc giở ngón thô bạo, nên bị chủ nhà đánh mắng. Cũng vì thế, Lợi chẳng kiếm được mấy đồng và sống trong cảnh túng bấn. Sau khi xảy ra vụ án cưỡng dâm giết người "ngày 9 tháng 8", có người dân nhìn thấy Lợi cũng đến xem hiện trường với vẻ mặt căng thẳng. Hôm sau, y xách đồ nghề thợ mộc lên thành phố, cho đến nay vẫn chưa về. Về sau cảnh sát đã bắt được Lợi tại một quán trọ nhỏ ở thị trấn Ngũ Long.

Tin này khiến Tôn Phổ rất mừng. Ngay sau đó, anh lập tức tập hợp toàn bộ tư liệu để nghiên cứu suốt đêm, đồng thời đôn đốc tổ chuyên án

tổ chức đối chiếu các đặc trưng cá nhân của Vương Vĩnh Lợi với các dấu vết và vật chứng thu được ở hiện trường vụ án mạng.

Điều tra cho biết, Vương Vĩnh Lợi cao 1,63 mét, lúc bị bắt, y đi đôi giày cao su "Giải phóng" cỡ 3, mang theo hòm đồ nghề thợ mộc gồm búa, tròng đục, cưa... Cảnh sát đã khám nơi ở của Vương Vĩnh Lợi, thấy có rất nhiều sách, tạp chí với nội dung tục tĩu, bài tú-lơ-khơ và các bức tranh quảng cáo in ảnh khỏa thân. Đồ dùng trong phòng rất bừa bãi lộn xộn, bẩn thỉu. Kết quả giám định cho biết Lợi thuộc nhóm máu A, vết tinh dịch rớt lại trong vụ án mạng "ngày 9 tháng 8" là của Lợi.

Vậy là, phác họa tâm lý nghi phạm của Tôn Phổ, các vật chứng mà cảnh sát nắm được, tất cả đều tập trung vào Vương Vĩnh Lợi.

Wương Vĩnh Lợi được coi là nghi phạm hàng đầu.

"Nhưng, vẫn còn vấn đề." Triệu Vĩnh Quý cau mày, miệng ngậm thuốc lá, tay giở một xấp tư liệu bên cạnh. "Giám định về dấu chân với cỡ giày, hoa văn trên đế giày, đều khớp, nhưng độ mài mòn thì khác nhau, thói quen của bước chân cũng khác."

"Vấn đề đó không lớn." Tôn Phổ gần như không đặt trọng tâm chú ý vào dấu giày. "Bất cứ giám định nào cũng có một chút sai lệch. Cứ bảo họ làm lại đi. Anh nên xem cái này..."

Đó là một trang biên bản thăm dò quần chúng. Triệu Vĩnh Quý đọc xong, vẻ mặt anh băn khoăn.

"Cái này thì có tác dụng gì?" Triệu Vĩnh Quý đưa trả lại Tôn Phổ. "Chẳng qua chỉ nói là thằng khốn ấy từ bé đã là một gã không ra gì."

"Một hàng xóm của Vương Vĩnh Lợi đã cho biết nội dung này." Tôn Phổ mỉm cười. "Ông già 60 tuổi nói rằng mình biết Lợi từ bé. Nội dung này không có tác dụng kết tội Lợi, nhưng ít ra cũng chứng minh cho suy đoán của tôi."

Tờ biên bản cho thấy: Vương Vĩnh Lợi vốn là một đứa trẻ ngang bướng. Khi học tiểu học, vì cha Lợi có vụ việc tranh chấp với hàng xóm,

nên đêm khuya Lợi đã mò đến đốt đồng cỏ khô của nhà đối phương. May sao có người kịp thời phát hiện nên đã dập được lửa, không gây ra hỏa hoạn nghiêm trọng. Rồi người ta thấy nó chỉ là thằng bé con, nên chỉ cần gia đình xin lỗi và bồi thường, là được. Ông già hàng xóm này nói rằng, Lợi là một gã rất quái thâm(9). Nói chung, trẻ con nhìn thấy chó hoang mèo hoang, đưa dễ tính thì cho chúng chút thức ăn gì đó, nhưng Vương Vĩnh Lợi thì khác, nếu bắt được những con vật ấy thì hẳn hành hạ đủ kiểu cho đến chết mới thôi. Hàng xóm đã từng nhìn thấy Lợi tắm dầu hỏa vào con chuột rồi châm lửa. Nhìn con chuột bốc cháy và chạy như điên, hẳn khoái trá như đốt pháo ngày tết. Ngoài ra, Lợi từ bé có tật đá dăm, hàng xóm thường chứng kiến bà mẹ của Lợi lâu lâu trách mắng nó tè ướt hết cả chăn chiếu, bà ta phải đem ra sân phơi. Khi Lợi trưởng thành rồi, cái tật ấy ấy mới chấm dứt.

9. Tiếng địa phương miền đông bắc Trung Quốc, tức là cá tính quái dị và nham hiểm

Nhìn thấy Triệu Vĩnh Quý vẫn có vẻ chưa hiểu mấy, Tôn Phổ tiếp tục giải thích.

"Từ tờ biên bản này, anh nên nhận ra ba từ khóa: phóng hỏa khi còn bé, đá dăm, và ngược đãi động vật."

Triệu Vĩnh Quý hơi suy nghĩ, khẽ gật đầu.

"Khoa học phương Tây nghiên cứu về tội phạm đã chứng minh rằng, những ai hồi nhỏ có cả ba cái tật này, thì lớn lên rất có khả năng phạm tội, nhất là phạm tội về tình dục." Về mặt Tôn Phổ dần trở nên nặng nề. "Năm 1976, David Berkowitz tên tội phạm trong vụ án giết người hàng loạt với tên gọi "Đứa con trai của nhà tiên tri Samuel(10)" thừa nhận hồi nhỏ hẳn đã lập "kỷ lục" đốt nhà hơn 1.000 lần, và hẳn cũng từng ngược đãi động vật.

10. Vụ án lần lượt giết 6 người, xảy ra ở Mỹ thập kỷ 70.

Triệu Vĩnh Quý há hốc miệng, nghệt ra hồi lâu, rồi lại nhìn vào tập tư liệu trong tay.

"...Có tiền sự... lưu manh..." Triệu Vĩnh Quý lẩm bẩm, rồi ngẩng nhìn Tôn Phổ. "Vậy thì, tên này có vẻ rất khó..."

"Tôi cho rằng chính là hắn!" Giọng Tôn Phổ kiên quyết. "Các anh thường nói rằng khẩu cung là chứng cứ số một, thế thì liệu mà bắt hắn mở miệng đi!"

Rồi Tôn Phổ bổ sung một câu: "Thì giờ có hạn, nên càng nhanh càng tốt."

Nhưng, cuộc thẩm vấn tên Vương Vĩnh Lợi không hề thuận lợi. Khi bị bắt, hắn luôn miệng kêu "tôi không giết Vương Hiếu Huệ", câu này chứng tỏ hắn có biết về vụ án ngày 9 tháng 8, cho nên cảnh sát lại càng thêm nghi ngờ hắn. Khi hỏi cung, Vương Vĩnh Lợi tự khai mình có quen Vương Hiếu Huệ nhưng không giết chị ta; cảnh sát bèn đưa ra chứng cứ dấu vết tinh dịch là của hắn thì hắn công nhận đêm hôm 9 tháng 8 hắn có quan hệ tình dục với Huệ nhưng vẫn phủ nhận việc sát hại chị ta.

Wương Vĩnh Lợi khai rằng, hắn mãn hạn tù trở về thôn thì không còn gia đình vợ con gì nữa, không có điều kiện kinh tế cộng với từng có tiền án thì hắn khó mà có thể tái hôn với ai. Để giải quyết nhu cầu sinh lý, hắn thường đến các lò gội đầu, mát-xa... ở thôn và thành phố để chơi bời bằng số tiền ít ỏi kiếm được khi làm nghề mộc. Nghe nói Vương Hiếu Huệ bán tạp hóa ở thôn là một phụ nữ phóng túng, hắn bèn đến gạ gẫm và cả hai đã nhanh chóng dan díu với nhau.

Điều tra được biết, Vương Hiếu Huệ, 37 tuổi, thời học trung học đã từng dan díu với một giáo viên rồi mang bầu, đành phải bỏ học rồi đi phá thai. Do bác sĩ thao tác cầu thả nên đã gây hậu quả cho Huệ là vĩnh viễn mất khả năng sinh sản. Vì tiếng xấu hồi trẻ, nên Huệ đến năm 28 tuổi mới lấy chồng là một người họ Lư, từ nơi khác đến. Lấy chồng rồi, Huệ vẫn không chịu an phận, ngựa quen đường cũ, tăng tịu với nhiều đàn ông trong thôn, bản thân lại không thể sinh con, hậu quả là năm 1996, người chồng họ Lư không chịu nổi nữa bèn ly hôn với Huệ rồi trở về quê ở Sơn Đông. Còn Vương Hiếu Huệ, sau khi ly hôn, Huệ sống một

mình và mở tiệm tạp hóa. Dân thôn phản ánh rằng, Huệ mở tiệm bán hàng chỉ nhằm che mắt thiên hạ, thực ra chị ta hành cái nghề hạ lưu kia để kiếm sống. Mỗi lần chiều khách, Huệ thu từ 20 đến 50 nhân dân tệ. Khi xảy ra vụ án, Vương Vĩnh Lợi và Vương Hiếu Huệ đã duy trì quan hệ mua bán dâm được một thời gian.

Lợi khai rằng đêm hôm đó y mang theo 40 tệ mới kiếm được mò đến nhà Huệ. Sau khi cả hai xong xuôi, y cho Huệ 30 tệ rồi ra về. Sáng hôm sau Lợi biết tin Vương Hiếu Huệ bị hại, bèn đi đến đó xem. Nhưng rồi y nghĩ rằng có lẽ mình bị liệt vào diện tình nghi, bèn bỏ vào nội thành tạm lánh. Vì Lợi sống một mình, lại mò đến nhà Huệ lúc nửa đêm, nên không ai có thể làm chứng cho các lời khai kể trên của y.

Tuy nhiên, giám định các dụng cụ hành nghề mọc của Lợi, đều không phát hiện thấy vật chứng hay dấu vết gì khả nghi, cái búa thợ mọc của y cũng không khớp với vết thương của nạn nhân.

Mọi người đều nhận định Vương Vĩnh Lợi chính là hung thủ, nhưng vẫn không thể có đầy đủ chứng cứ xác đáng. Cho nên, nội dung quan trọng nhất vẫn chỉ là khẩu cung của Vương Vĩnh Lợi.

Tôn Phổ nhanh nhẹn đẩy cửa "Trung tâm phục hồi tâm lý Phổ Ngụy". Bên trong, Ngụy Ngụy đang nói chuyện với Châu Chí Siêu, cả hai thấy anh về đều đứng lên.

Châu Chí Siêu quần áo đầu tóc bụi bặm, chìa tay ra: "Chào bác sĩ Phổ!"

"Rất xin lỗi, xin lỗi anh." Tôn Phổ vừa cởi ba-lô ra vừa bắt tay Châu Chí Siêu. "Tôi vừa tan lớp."

"Không sao." Châu Chí Siêu mỉm cười, "Tôi cũng vừa đến đây, đang nói chuyện với cô Ngụy Ngụy."

Tôn Phổ cởi áo khoác, rồi đến giá áo lấy chiếc blu trắng mặc vào, và dặn Ngụy Ngụy rót hai tách trà.

"Thế nào rồi, anh Siêu?" Giọng Tôn Phổ vẫn còn thở hơi gấp: "Trông khí sắc anh khá tốt đấy."

"Cũng tạm được." Châu Chí Siêu ngượng nghịu gãi đầu. "Gần đây tôi không buồn bực như trước nữa."

"Vậy là việc điều trị cũng đang có tác dụng, anh cần phải kiên trì cho đến khi khỏi hoàn toàn."

"Vâng."

Ngụy Ngụy bưng ra hai tách trà đặt xuống trước mặt Châu Chí Siêu và Tôn Phổ, sau đó cô tỳ cánh tay lên vai Tôn Phổ, tươi cười nhìn Châu Chí Siêu.

Châu Chí Siêu cũng mỉm cười với Ngụy Ngụy.

Tôn Phổ vỗ lên cánh tay Ngụy Ngụy và ra hiệu, Ngụy Ngụy hiểu ý, bèn mỉm cười với Châu Chí Siêu rồi quay người bước vào gian trong.

Tôn Phổ ngả người sang Châu Chí Siêu, khẽ nói: "Nhu cầu sinh lý vẫn mạnh như thế chứ?"

Châu Chí Siêu đỏ mặt, cầm tách trà nóng lên nhấp một hớp, ngần ngừ một lúc rồi trả lời: "Vẫn rất ham cái món ấy."

"Ở tuổi anh mà vẫn rất ham, cũng là điều bình thường thôi." Tôn Phổ đưa ngón tay lên chỉnh cặp kính. "Nhưng, tình dục, nên là thứ cùng đem lại niềm vui cho cả hai người. Anh nên nghĩ đến cảm nhận của người ta."

"Nhưng Phó Hoa là vợ tôi..." Châu Chí Siêu mở to mắt, "Vợ ngủ với chồng không phải là chuyện đương nhiên hay sao?"

"Đúng, chị ấy là vợ anh. Nhưng, vợ cũng là người bạn đời của ta, chứ không chỉ vì cái chuyện ấy." Tôn Phổ kiên nhẫn gợi mở. "Anh phải tôn trọng và quan tâm đến chị ấy, để chị ấy cảm nhận được tình cảm của anh, thì chị ấy sẽ không phản cảm với sinh hoạt vợ chồng."

"Nhưng, bác sĩ Phổ không biết..." Châu Chí Siêu ngao ngán nói.
"Nhà tôi từ chối tôi, tôi thì rất bức xúc... toàn thân cứ như bốc lửa."

Lúc này máy nhắn tin của Tôn Phổ đeo ở thắt lưng bỗng "tít tít", anh nhấc ra xem, rồi ra hiệu xin lỗi Châu Chí Siêu.

"Xin lỗi nhé. Anh nói tiếp đi."

Châu Chí Siêu gật đầu, tiếp tục nói một lèo.

"Có lúc tôi ra ban công hút liền mấy điếu thuốc cũng không sao bình tĩnh trở lại được, đầu óc cứ nghĩ đến cái chuyện ấy..."

Châu Chí Siêu không để ý rằng, từ lúc Tôn Phổ đọc tin nhắn, sắc mặt anh bỗng rất đăm chiêu, rồi anh mở cặp lấy ra một tập tài liệu, lật giở...

"...Tôi cũng cảm thấy mình có lỗi với vợ, nhưng nhìn thấy cô ấy vùng vằng giãy giụa tôi lại càng hưng phấn, càng hăng hái hẳn lên... bác sĩ nói xem, có phải tôi còn mắc bệnh gì khác nữa không..."

Tôn Phổ không đáp, vẫn chỉ lật giở tập tài liệu trong tay, vẻ mặt đầy lo âu.

"Bác sĩ Phổ?"

Tôn Phổ chợt tỉnh ra, ngoảnh sang nhìn Châu Chí Siêu mấy giây rồi luôn miệng xin lỗi.

"Xin lỗi, xin lỗi..." Trán Tôn Phổ lấp lóa ánh sáng, có lẽ là mồ hôi túa ra. "Anh... vừa nói gì nhỉ?"

Châu Chí Siêu cau mày, không đáp, chỉ chăm chú nhìn Tôn Phổ.

Khu tạm giam số 2 của Sở cảnh sát. Trong một căn phòng.

Tôn Phổ ngồi đối diện với cảnh sát Triệu Vĩnh Quý, cả hai đều im lặng, và ngồi rít thuốc lá.

Từ mấy hôm nay cảnh sát đã bắt Vương Vĩnh Lợi về để điều tra xử lý, nhưng việc thẩm vấn tiến triển rất chậm. Những tường sẽ lấy được khẩu cung một cách thuận lợi, thực tế lại khác hẳn. Vương Vĩnh Lợi trước sau như một phủ nhận hành vi giết người. Cho đến giờ, cảnh sát chỉ thu được kết quả là đêm hôm xảy ra án mạng, Lợi có quan hệ mua bán dâm với Vương Hiếu Huệ, ngoài ra không thể chứng minh các tình tiết khác của vụ án. Trong chuỗi chứng cứ rất chặt chẽ và có lý kia, vẫn thiếu không chỉ một mắt xích.

Tôn Phổ không sao hiểu nổi, và cảm thấy rất lo lắng. Xét từ quá trình từ nhỏ đến lớn, đặc trưng nhân cách và mô thức hành vi... Vương Vĩnh Lợi đều rất khớp với phác họa tâm lý của Tôn Phổ, nhưng thẳng cha này vẫn khẳng khẳng một mực cãi rằng mình không giết người. Lẽ nào những phán đoán của mình là sai lầm?

Không, không thể! Tôn Phổ lập tức gạt bỏ cái ý nghĩ này.

Mình không thể mắc sai lầm.

"Bây giờ nghĩ lại, thấy rằng vụ án này vẫn còn không ít những điểm đáng ngờ." Triệu Vĩnh Quý lại châm điều thuốc nữa. "Nếu Vương Vĩnh Lợi là hung thủ, thì trong ba vụ án trước hẳn đều dùng bao cao su, riêng vụ ngày 9 tháng 8 này hẳn lại không dùng và để lại vết tích tinh dịch? Hung thủ là kẻ biết cách che dấu dấu vết, không để lại vật chứng kia mà?"

Tôn Phổ nghĩ ngợi, rồi chậm chậm nói: "Có lẽ là, có chi tiết nào đó anh chưa chú ý đến. Chỉ có vụ án này, gã Vương Vĩnh Lợi đột nhập vào nhà một cách yên ổn. Có lẽ y biết rằng Vương Hiếu Huệ là loại đàn bà buông thả. Rất có khả năng y bất chợt nảy sinh ý định giết người, lại không mang theo bao cao su, cũng là chuyện bình thường thôi. Còn về chuyện giết người..." Tôn Phổ ngập ngừng. "Có lẽ, sau khi hành lạc xong, Vương Vĩnh Lợi nảy sinh lòng tham tiền bạc, rồi tranh cãi với Vương Hiếu Huệ, dẫn đến giết người..."

"Vây hung khí đâu?" Triệu Vĩnh Quý lập tức hỏi vặn. "Nếu Vương Vĩnh Lợi bất chợt nảy ra ý định giết người thì hẳn lại đem búa hay sao?"

"Một tay thợ mộc luôn mang theo đồ nghề là chuyện bình thường."

"Đêm khuya mang đeo đồ nghề lưng củng đi khắp nơi ư?"

"Rất có thể hẳn vừa mới từ thành phố trở về." Tôn Phổ cất cao giọng: "Anh Quý à, đây không phải là trọng điểm."

"Đây chính là trọng điểm." Triệu Vĩnh Quý lấy điều thuốc trên môi xuống. "Cái búa của Vương Vĩnh Lợi không khớp với vết thương của nạn nhân - cho nên nó không bị coi là hung khí, thì chúng tôi phải nói kiểu gì để thuyết phục viện kiểm sát khởi tố hẳn?"

"Hẳn là thợ mộc." Tôn Phổ dường như phải rất cố gắng kiềm chế mình. "Một gã thợ mộc có thể có vài cái búa, nghe không xuôi à?"

"Có vẻ như thầy định thuyết phục tôi..." Triệu Vĩnh Quý lim dim mắt: "...hay là thầy thuyết phục mình?"

"Tôi chỉ nói sự thật thôi." Tôn Phổ sa sầm nét mặt. "Anh có thể chất vấn tôi, nhưng anh không thể phủ nhận sự tồn tại của khả năng này."

"Vây cái búa hẳn dùng để gây án đâu?"

"Rất có khả năng hẳn đã vứt đi rồi." Tôn Phổ nói rất kiên quyết. "Vương Vĩnh Lợi là kẻ đã có tiền án, hẳn rất biết cách che giấu, sau khi gây án thì hẳn đổi công cụ khác, điều này chẳng có gì là lạ."

Triệu Vĩnh Quý im lặng, nghĩ ngợi một lát, rồi anh chậm rãi nói.

"Cũng có thể giải thích như thế." Triệu Vĩnh Quý rít một hơi thuốc lá. "Nhưng chúng tôi buộc phải tìm ra hung khí kia, nếu không sẽ đuối lý trước viện kiểm sát."

"Chuyện đó là ở các anh. Còn tôi, dù tài ba đến mấy cũng không thể đoán ra hẳn vứt hung khí ở đâu."

Triệu Vĩnh Quý lắc đầu, vẻ ngao ngán. "Thằng khốn ấy không hề rằng thì chúng tôi biết tìm ở đâu bây giờ?"

Tôn Phổ không nói gì, chỉ mân mê bao thuốc lá trong tay, ngây nhìn vào một góc căn phòng. Một phút sau, anh thở dài, mạnh tay bóp bẹp bao thuốc, dường như đã rất quyết tâm.

"Anh Quý à..." Tôn Phổ ngẩng sang Triệu Vĩnh Quý, nói giọng rất thấp. "Tôi chưa tham dự vào nhiều vụ án, nhưng tôi biết công an các anh có thủ đoạn để xử lý..."

Triệu Vĩnh Quý từ từ ngồi thẳng người, nhìn lên khuôn mặt của Tôn Phổ.

"Không chỉ có một mình Vương Vĩnh Lợi là nghi phạm không chịu cung khai sự thật." Tôn Phổ trở lại tư thế cũ, nói rõ từng chữ một. "Tôi tin rằng, các anh nhất định có cách bắt hãn phải mở miệng."

Triệu Vĩnh Quý nhìn xung quanh một lượt, rồi ngoảnh lại nhìn Tôn Phổ, mấy giây sau anh thản nhiên hỏi. "Anh Tôn Phổ, anh định làm gì?"

Tôn Phổ không đáp, và cũng ngồi thẳng người, nhìn sang Triệu Vĩnh Quý.

"Anh Quý." Tôn Phổ nhấn nha nói. "Anh lập gia đình bao lâu rồi?"

Triệu Vĩnh Quý nghĩ ngợi. "Mười lăm năm rồi."

"Chắc cháu đã lớn?"

"13 tuổi. Thì sao?"

"13 tuổi." Tôn Phổ mỉm cười. "Học lớp 7 đúng không? Cháu trai hay cháu gái?"

"Cháu gái."

"Anh có yêu cháu không?"

Triệu Vĩnh Quý xoay người, đối diện với Tôn Phổ. "Anh định nói về vấn đề gì?"

Tôn Phổ ngoảnh đi, nhìn khắp căn phòng bằng ánh mắt xa xăm không mục đích.

"13 tuổi, tuổi đẹp như hoa." Tôn Phổ châm điều thuốc, "Anh Quý ạ, tôi tin rằng, dù anh về nhà muộn đến đâu, anh cũng vào thăm con gái, dù cháu đã ngủ rồi, anh cũng thơm cháu một cái đúng không?"

Triệu Vĩnh Quý không đáp, ánh mắt anh dần trở nên trù mẫn.

"Tôi chưa kết hôn, nhưng tôi biết..." Giọng Tôn Phổ rất thấp, nhưng dường như có một sức cuốn hút không thể cưỡng lại. "Có con rồi, chúng ta sẽ sống vì con cái."

Triệu Vĩnh Quý mỉm cười, khẽ gật đầu. "Sau này, thầy Phổ cũng sẽ cảm nhận được."

Tôn Phổ quay sang nhìn Triệu Vĩnh Quý. Anh giơ tay phải đang kẹp điều thuốc, mở ngón giữa và ngón cái ra thành một cự ly hơn chục cen-ti-mét.

Triệu Vĩnh Quý không hiểu ý Tôn Phổ là gì.

"Dài bằng chùng này." Tôn Phổ nhìn Triệu Vĩnh Quý, vẻ mặt trở nên nặng nề. "Để có thể cưỡng dâm cháu bé Đồng Nguyệt mới 9 tuổi, tên Vương Vĩnh Lợi phải làm rách bên dưới của cháu bé một đường dài chùng này - để có thể đưa cái của nợ ấy của hắn vào."

Giọng Tôn Phổ bỗng trở nên khàn khàn. "Anh Dương pháp y cho tôi biết, Vương Vĩnh Lợi làm rách lúc cháu bé vẫn còn sống."

Triệu Vĩnh Quý nín lặng, sững sờ nhìn Tôn Phổ.

"Cháu bé ấy không thể được như con gái anh, đi học, tan lớp, đi chơi trung tâm giải trí, không được thơm trong giấc ngủ." Mép Tôn Phổ hơi động đậy, như định cố mỉm cười. "Mãi mãi không thể."

Triệu Vĩnh Quý vẫn nín lặng nhìn Tôn Phổ, nhưng hơi thở của anh dần gấp gáp, hai môi mấp máy, đôi mắt anh dần rơm rớm.

Phải đến nửa phút sau, Triệu Vĩnh Quý đứng bật dậy, mở cửa bước ra ngoài.

Về mặt của Tôn Phổ bỗng một mỗi khác thường, anh ta vứt mẫu thuốc đi, rồi ngồi tựa trên đi-văng, tay trái áp lên trán, mắt nhắm lại.

Đến hôm thứ ba, thì Vương Vĩnh Lợi bắt đầu mở miệng, hẩn khai nhận rằng mình đã liên tục bốn lần cưỡng dâm giết người, và khai rõ mọi chi tiết gây án; đồng thời cũng khai rằng đã vứt cây búa gây án xuống một cái giếng cạn ở đầu thôn Lượng Môn. Cảnh sát đã đến đó tìm cây búa nhưng không thấy. Đến chiều hôm đó, Vương Vĩnh Lợi lại khai rằng hẩn vứt cây búa vào một căn nhà dân bỏ hoang ở thôn Lộc Trường, cảnh sát lại đến thôn đó sục tìm nhưng vẫn không thấy hung khí ấy đâu, và cũng không hề có căn nhà dân bỏ hoang nào cả.

Còn việc cảnh sát đã làm như thế nào để lấy được khẩu cung thì Tôn Phổ không hỏi kỹ.

Chỉ có thể tiếp tục thẩm vấn Vương Vĩnh Lợi.

Đến hôm thứ tư, tại trại giam số 2 của thành phố J.

Một quản giáo bộ dạng còn ngái ngủ, tay cầm tờ phiếu gọi thẩm vấn, vật vờ bước đến cửa một buồng giam một người, gõ vào cánh cửa sắt. "Vương Vĩnh Lợi, lên thẩm vấn."

Phòng giam im ắng, không một tiếng trả lời.

Quản giáo ngáp dài, ngán ngẩm tiếp tục gõ cửa, những âm thanh leng keng chói tai vang khắp hành lang.

"Vương Vĩnh Lợi, mày đừng ngủ nữa, dậy đi!"

Trong buồng giam vẫn im lặng như tờ.

Quản giáo chửi đồng, rồi rút thanh dùi cui đeo bên hông ra, cầm chìa khóa tra vào ổ, mở cửa buồng giam.

"Đ... mẹ, nhà người..."

Câu chửi tục dừng lại nửa chừng, như bị tắc họng. Quản giáo trợn mắt há hốc miệng nhìn ô cửa sổ bên phải buồng giam. Chiếc dùi cui trong tay rơi xuống sàn.

Vương Vĩnh Lợi gục đầu, buông thõng hai tay, nửa quỳ nửa đứng tựa lưng vào tường; phía sau gáy có một rẻo vải dài màu trắng thít chặt, đầu kia của rẻo vải buộc trên chấn song sắt của cửa sổ.

Cánh học trò ngồi bên dưới bắt đầu rỉ tai nhau xì xào bàn tán râm ran khắp phòng học. Nhiều học trò gác bài vở sang bên, nghi hoặc nhìn thầy Tôn Phổ đang đứng như pho tượng trên bục giảng.

Thầy Phổ chưa bao giờ đọc tin nhắn trong khi đang lên lớp, lần này là ngoại lệ, thầy không chỉ ngừng giảng bài mà còn giữ nguyên tư thế cúi nhìn máy nhắn tin liên hai phút.

Thầy yên lặng nhưng trò thì lao xao. Khi lao xao trở nên ồn ào thì thầy Tôn Phổ bỗng hiểu ra và trở về thực tế.

Tôn Phổ ngẩng đầu lên, lập tức cảm thấy mồ hôi chảy xuống tận cổ, ươn ướt lạnh lạnh. Nhìn đám học trò bỗng im bật, Tôn Phổ cố gượng nở nụ cười, xua tay trông cứng đơ đơ.

"Ta nghỉ thôi!"

Học trò bao giờ chẳng thế, dù thầy cô lên lớp hấp dẫn đến mấy cũng không bằng được tan lớp về sớm. Trong thoáng chốc, phòng học đã vắng tanh.

Tôn Phổ không trụ nổi nữa, anh ta ngồi phịch xuống cái ghế phía sau.

Khu công an Phong Thủy. Phòng giải phẫu pháp y.

Triệu Vĩnh Quý lật tấm vải trắng ra, trên bàn là thi thể Vương Vĩnh Lợi. Trông có vẻ còm nhỏ hơn thường ngày, cái xác trông như gần cũn cỡn so với bàn giải phẫu.

Tôn Phổ sững sờ nhìn những nhát cắt rạch và vết khâu ngang dọc chông chéo đáng sợ trên xác Vương Vĩnh Lợi.

Và những vết tụ máu tím bầm chưa tan, rải rác trên khắp thi thể.

Tôn Phổ ngoảnh đi, gắng không nhìn vào những vết thương hình thành lúc cái xác này vẫn còn là người sống, và càng không muốn nghĩ về nguyên nhân hình thành các thương tích đó.

"Tại sao hãn lại kiếm được dây thừng?"

"Không phải dây thừng." Sắc mặt Triệu Vĩnh Quý tái xanh. "Anh ta xé áo quần thành các rẻo vải - rồi tự thắt cổ ở tư thế ngồi."

"Vì quá sợ bị trừng trị nên tự sát." Tôn Phổ kéo tấm vải lên. "Cũng dễ hiểu thôi. Nếu không, hãn không thể thoát khỏi một viên đạn."

"Sợ bị trừng trị, nên tự sát." Vẻ mặt Triệu Vĩnh Quý không nhẹ nhõm như Tôn Phổ. "Nhưng tiền đề là phải có tội đã."

"Chẳng khó gì." Tôn Phổ nghĩ ngợi. "Chúng ta đã lấy được khẩu cung của hãn."

"Và không có bất cứ thứ gì khác." Triệu Vĩnh Quý bỗng dẫn giọng: "Ngoại trừ một vết tinh dịch khổng nạn kia!"

Tôn Phổ không lập tức phản bác, anh bình tĩnh nhìn Triệu Vĩnh Quý mấy giây, rồi chậm rãi nói:

"Kết quả đã là thế này rồi, điều duy nhất chúng ta cần làm là... khiến cho cái kết quả này hợp tình hợp lý."

Triệu Vĩnh Quý tròn mắt nhìn lại Tôn Phổ lâu đến nửa phút, rồi toàn thân anh như chùng hãn xuống.

"Thầy Phổ ạ, tôi vẫn đang nghĩ..." Triệu Vĩnh Quý nhìn cái xác bên dưới tấm vải trắng, "...có phải chúng ta đã bắt nhầm người không?"

"Không! Tuyệt đối không." Tôn Phổ phủ định thẳng thừng. "Không thể nhầm! Khẳng định là hắn!"

Triệu Vĩnh Quý không nói thêm nữa, anh kéo cái ghế ngồi xuống, vùi mặt vào hai bàn tay.

Tôn Phổ bước lại đặt bàn tay lên vai Triệu Vĩnh Quý, chậm rãi nói.

"Anh Quý, chuyện này chẳng thể trách bất cứ ai. Hắn sợ bị trừng trị nên tự sát. Hắn biết rõ mình không tránh khỏi cái chết. Có người muốn mình được gọn nhẹ - không hiếm thấy những người như thế này." Tôn Phổ nhìn xung quanh, rồi hạ thấp giọng. "Thực ra, hắn chết, lại khiến sự việc trở nên giản đơn. Quyền chủ động vẫn trong tay chúng ta."

Triệu Vĩnh Quý ngẩng đầu nhìn Tôn Phổ.

"Gã Vương Vĩnh Lợi không có người nhà thân thích, sẽ không có ai truy cứu vụ tự sát của hắn cả." Tôn Phổ tiếp tục nói. "Còn điều mà anh gọi là 'tội', thì không khó. Vân tay, cái búa, tóc... chắc không cần tôi chỉ bảo anh?"

Triệu Vĩnh Quý nhìn ra nơi khác, vẻ do dự. Lát sau anh ngẩng đầu lên, như định nói gì đó.

"Anh không sai gì cả." Tôn Phổ không chờ Quý nói. "Vương Vĩnh Lợi có tội, chết là phải! Chúng ta chỉ là làm cho sự việc hoàn mỹ trọn vẹn mà thôi."

Tôn Phổ ngừng lời, đặt tay ấn nhẹ lên vai Quý. "Chúng ta không cần thiết phải vì một kẻ như thế này mà tổn hao anh và cả các đồng đội của anh nữa."

Triệu Vĩnh Quý lại cúi đầu xuống, hồi lâu sau, anh thở dài thườn thượt.

Ba ngày sau, tổ chuyên án báo cáo lên Sở: nghi phạm Vương Vĩnh Lợi đã cung khai, thừa nhận mình đã gây ra các vụ án mạng liên hoàn, tình dịch, tót, dấu chân thu được ở hiện trường đều khớp với nghi phạm; cộng với kết quả đối chiếu cây búa và các vật chứng khác mà nghi phạm sử dụng, tất cả là một chuỗi chứng cứ đầy đủ. Công tác trinh sát phá án đã thành công. Xét thấy nghi phạm Vương Vĩnh Lợi đã tự sát vì sợ bị trừng trị, nay khép lại vụ án này, chấm dứt xử lý.

Đúng là một tin vui lớn. Chung cuộc hoàn mỹ.

Mỗi người lại trở về cuộc sống của mình, bận rộn với các vụ án, hoặc trở lại bụi lên lớp.

Thế nhưng, những chuyện bất ngờ lại thường đến sớm hơn người ta tưởng.

Năm ngày sau khi khép lại vụ án, Sở công an thành phố J nhận được điện thoại gọi từ Sở công an thành phố W. Người gọi điện tự giới thiệu là Đài Vĩ, ở Phòng cảnh sát hình sự Sở công an thành phố W; anh ta hỏi rằng có phải thành phố J nửa năm qua liên tiếp xảy ra mấy vụ án liên hoàn cường dâm giết người không. Anh cảnh sát trực ban trả lời "đúng thế", và cho biết đã phá án xong xuôi.

"Đã phá án ư?" Anh cảnh sát Đài Vĩ rất kinh ngạc. "Không thể! Vì hung thủ đang nằm trong tay chúng tôi."

Theo Sở công an thành phố W cho biết, hồi 3 giờ sáng ngày 17 tháng 9, trung tâm cảnh sát 119 của thành phố nhận được điện thoại khẩn nói rằng, ở thôn Bắc Bá thị trấn Đào Tiên khu Song Hồ xảy ra vụ án cường dâm giết người. Công an thị trấn Đào Tiên nhận được tin báo liền nhanh chóng cử lực lượng đến. Người báo tin là một nam trung niên họ Lưu. Ông ta cho biết, một ngày trước khi xảy ra vụ án, ông ta đang đánh mạt chược ở nhà người bạn đến sáng sớm hôm sau mới ngừng chơi. Khoảng 3 giờ sáng ông ta về nhà thì thấy cổng sân nhà họ Lâm hàng xóm mở toang, trong nhà vẫn sáng đèn nhưng có tiếng vật lộn đánh nhau và kêu cứu. Ông Lưu và nhà họ Lâm vốn có quan hệ tốt, ông Lâm trước

khi vào nội thành làm công có lời nhờ ông Lưu để ý hộ nhà cửa; cho nên ông Lưu mới cầm một thanh củi bước vào nhà xem sao. Vừa bước vào cửa thì ông bị tấn công bằng một vật cứng, khiến ông bị thương ở đầu và vai phải. Trong bóng tối, ông cố vung thanh củi chống trả, hai bên giao đấu chừng nửa phút thì kẻ lạ mặt kia nhanh chân tháo chạy. Ông Lưu chỉ nhìn dưới ánh trăng nhận ra đối phương là một gã nhỏ con. Cảnh sát đến hiện trường, lập tức sơ bộ xem xét và hỏi ba người bị hại. Sự việc là: đêm hôm đó, người bị hại là Diêu X cùng đứa con trai 7 tuổi ngủ ở nhà. Lúc tờ mờ sáng, Diêu X bỗng nhận ra có ai đó đang lần sờ quần áo mình bèn chống cự và kêu cứu. Đứa con lên 7 cũng thức dậy và kêu khóc ầm ĩ, kẻ kia liền cầm búa đánh thẳng bé (chỉ bị thương nhẹ). Cô Diêu X thấy thế quyết bảo vệ đứa con, cô bị hấn dùng búa đập bị thương đầu và cánh tay trái. Khi đang chống cự giằng co thì ông Lưu chạy vào trợ giúp. Nhân lúc ông Lưu đánh nhau với đối phương, cô Diêu X chạy vào bếp lấy ra con dao thái thịt chém bị thương kẻ đột nhập kia.

Tìm hiểu xong, cảnh sát nhận định rằng hung thủ chưa thể chạy đi xa, bèn truy kích theo dấu chân và vết máu của hung thủ. Vào hồi 5 giờ sáng thì bắt được hấn đang nấp trong một thửa ruộng ngô, đồng thời cũng thu được cây búa và dao là công cụ gây án của hấn.

Cảnh sát lập tức hỏi cung, hung thủ khai hấn là Dương Cửu Sơn, năm nay 42 tuổi, không nghề nghiệp, đã ly hôn, không có nơi ở cố định; năm 1991 đã bị kết án 5 năm tù giam về tội cưỡng dâm, cuối năm 1996 mãn hạn được tha về. Hấn cũng thừa nhận tội lỗi gây ra đêm qua. Cảnh sát tiếp tục điều tra khai thác sâu hơn, Dương Cửu Sơn lại lần lượt khai nhận mình đã gây ra 4 vụ cưỡng dâm, giết người, cướp của ở thành phố J. Về vụ án này, đây là lần đầu tiên Sơn mò sang địa phận thành phố W để gây án. Theo lời khai của hấn, cung cách phạm tội cơ bản của hấn là: khi có tiền thì ra thành phố chơi gái, lúc hết tiền thì về nông thôn cưỡng dâm, giết người. Trong thời gian đi tù trước đây, Dương Cửu Sơn đã học được vô số mẹo vặt gây án, cho nên hấn có khả năng nhất định để "phản trình sát". Vì thế, khi phạm tội, hấn biết cách ngắt nguồn điện, cắt dây điện thoại để nạn nhân không thể cầu cứu ai, hấn còn đeo găng tay, dùng bao cao su để ngăn chặn mọi khả năng trình sát.

Và, Dương Cửu Sơn là kẻ thuận tay trái.

Được công an tỉnh xem xét điều chỉnh, Sở công an thành phố W đã giao tên Dương Cửu Sơn và toàn bộ hồ sơ tài liệu về hắn cho công an thành phố J là địa bàn chủ yếu xảy ra các vụ án mạng, để thành phố J xử lý. Họ khởi động lại toàn bộ trình tự trình sát điều tra vụ án cưỡng dâm giết người hàng loạt khủng khiếp này. Kết quả giám định cho biết, nghi phạm Dương Cửu Sơn thuộc nhóm máu A, mẫu tóc cũng khớp với tóc tìm thấy ở các hiện trường. Khi bị bắt, Dương Cửu Sơn đi giày đế cao su nhãn hiệu Giải Phóng, khớp với kết quả khám nghiệm các dấu giày để lại ở các hiện trường. Và, cái búa y mang trong người cũng trùng khớp với các vết thương trên đầu các nạn nhân. Còn các chứng cứ khác cũng phù hợp với lời khai của chính hắn.

Về vụ án cưỡng dâm giết người ngày 9 tháng 3, chính y đã khai nhận toàn bộ, cảnh sát đã chỉnh lý lại cả quá trình như sau: đêm hôm đó Vương Vĩnh Lợi và Vương Hiếu Huệ quan hệ mua bán dâm xong, Lợi ra về. Sau đó không lâu, gã Dương Cửu Sơn đi lang thang đến tiệm tạp hóa vẫn còn bán hàng, bèn kiểm soát vào mua thuốc lá, tán dóc với nữ chủ quán Vương Hiếu Huệ và được biết trong tiệm chỉ có một mình Huệ, y bèn kéo Huệ vào gian trong cưỡng dâm (có sử dụng bao cao su) rồi giết Huệ. Cũng tức là, trong đêm hôm đó Huệ quan hệ sinh lý với hai gã đàn ông.

Sau khi đã xâu chuỗi toàn bộ các tình tiết, cảnh sát tuyên bố toàn bộ vụ án được làm sáng tỏ. Sở công an thành phố J chuyển hồ sơ sang viện kiểm sát thành phố để thẩm tra và khởi tố.

Đồng thời, nhận định rằng tổ chuyên án kết luận Vương Vĩnh Lợi là hung thủ cưỡng dâm giết người khi trước, là sai lầm.

Vậy là, cái kim trong bọc ắt có ngày lòi ra.

Tiếp theo, là vận hành cơ chế truy cứu vụ điều tra xử lý sai. Để tránh không gây ra ảnh hưởng càng xấu hơn, Sở công an thành phố J không hé lộ quá nhiều thông tin ra bên ngoài. Chúng ta nên biết, trong

những năm tháng mà ngành truyền thông chưa mấy phát triển, áp chế dư luận không phải là chuyện khó làm. Tuy nhiên, những ai liên quan đều bị xử lý thích đáng. Có người bị truy cứu trách nhiệm hình sự, có người bị bãi chức, bị giáng chức, và hạ cấp bậc.

Sau khi nhận được tin này, giáo sư Kiều Doãn Bình đã kết thúc sớm chuyến đi giao lưu học thuật để trở về nước.

Tôn Phổ đã tìm đến nhà giáo sư Bình lần thứ tư, ông Bình cũng lần thứ tư cự tuyệt không tiếp Tôn Phổ.

"Cậu đừng trách ông ấy." Vợ giáo sư Bình nói, và đưa tách trà cho Tôn Phổ đang ngồi như khúc gỗ ở một góc đi-văng. "Nửa đêm qua ông ấy mới về đến nhà, lại uống hơi nhiều rượu, nên để ông ấy nghỉ ngơi đã."

Tôn Phổ cố nở nụ cười, rồi bỗng nhìn thấy cái túi nilon khá to đặt bên cửa, đã phủ một lớp bụi mỏng - trong đó là thuốc lá thơm Phù Dung Vương và trà lần trước anh đem biếu thầy Bình.

"Ông già ấy đã quăng đi, tôi lại lén nhặt vào đấy!" Bà Bình chú ý đến ánh mắt của Tôn Phổ. "Chờ ông ấy nguôi giận, tôi sẽ lại đưa cho ông ấy."

"Em cảm ơn cô." Tôn Phổ cúi đầu, nói giọng khàn khàn.

"Nghe nói cậu đã đóng cửa Trung tâm phục hồi tâm lý rồi?"

Tôn Phổ gật đầu. Sau khi sự việc vỡ lở, Tôn Phổ đã bị tước bỏ tư cách chuyên gia cấp II tư vấn tâm lý, trung tâm của anh ta sớm muộn gì cũng phải đóng cửa. Điều khiến anh ta thấy bất ngờ là, anh ta với tư cách "thầy dùi" chỉ dẫn cánh hình sự bức cung dẫn đến làm sai be bét vụ án, đến giờ anh ta vẫn chưa bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

Tôn Phổ đặt tách trà xuống, rồi đứng lên bước đến trước cửa căn phòng ngủ của giáo sư Bình đang khép chặt, gõ cửa.

Trong căn phòng vẫn im lặng không một hồi âm.

"Thưa thầy Bình, em đã sai lầm, em đã nhận ra lỗi lầm của mình." Tôn Phổ nghẹn ngào. "Em thừa nhận mình đã quá nóng vội. Có lẽ lúc này dù nói gì cũng không kịp nữa. Nhưng, thưa thầy, xin thầy cho em một cơ hội... xin thầy tha thứ cho em..."

Tôn Phổ không nói tiếp được nữa, anh ta vội vã khom người "làm lễ" trước cánh cửa, rồi cúi đầu quay ra.

Bên trong phòng ngủ, giáo sư Kiều Doãn Bình thở dài, đặt cuốn sách trong tay xuống, nhắm mắt lại.

Tôn Phổ là một học trò có năng khiếu nhất trong đám học trò ông đã từng dạy, và cũng là người rất có triển vọng. Tham vọng của Tôn Phổ, không phải ông không biết, ông cũng vẫn ủng hộ anh ta dồn tâm trí vào phương hướng này. Có lẽ sự bất đồng duy nhất là ở chỗ, giáo sư Bình cho rằng xây dựng một hệ thống tiêu chí tâm lý và kho dữ liệu hành vi của người Trung Quốc là việc cực khó khăn, không thể hoàn thành trong một hai thế hệ các nhà nghiên cứu tâm lý. Tôn Phổ có thể là người đặt nền móng nhưng không thể là người hoàn thành. Nhưng rõ ràng là Tôn Phổ không thỏa mãn và cũng không bằng lòng với vai trò phát cây dọn đường cho người đi sau.

Tôn Phổ ham muốn quá nhiều, đó là ưu điểm nhưng cũng là điểm yếu "chết người" của anh ta.

Chẳng phải giáo sư Bình không tạo cho anh ta cơ hội. Điều mà Tôn Phổ không biết là giáo sư gần như vừa xuống máy bay đã chạy bổ đi khắp nơi, vì anh ta Sở công an thành phố C rất nể thầy Bình đã hợp tác nhiều năm có hiệu quả, nên mới "lờ đi" không truy cứu trách nhiệm hình sự với Tôn Phổ nữa. Một điều khiến ông rất cảm động: Triệu Vĩnh Quý không "phun ra" Tôn Phổ. Quý nói đại ý rằng, ai trực tiếp làm người ấy phải chịu, một mình anh xin nhận trách nhiệm chính; mình nghe Tôn Phổ "xui đại" là tại mình ngu, và không thể trách người khác.

Trách nhiệm pháp luật có thể miễn, nhưng không thể không xử lý hành chính. Trong bữa tiệc mà giáo sư Bình mời để "bôi trơn" dàn xếp,

ông đã phải uống đến "gần chết vì rượu", phía Đại học thành phố J rốt cuộc đã nhượng bộ: không sa thải Tôn Phổ, nhưng phải bị điều động ra khỏi khu vực giảng dạy, cho về thư viện trường làm chân quản lý.

Mọi kết luận đã thực thi. Kể từ đó trường Đại học thành phố J mất đi một phó giáo sư tâm lý xuất sắc, và thư viện trường thì có thêm một anh thủ thư. Anh thủ thư này không hay đứng trước các giá sách ngất cao kiểm kê lật giờ, mà rất thích đứng ở các hành lang để nghe tiếng giảng bài vọng ra từ các lớp học.

Về mặt anh ta có nét ngưỡng mộ, coi thường, xen lẫn khát vọng, nhưng nhiều hơn cả là sự đố kỵ rất sâu.

Một ngày cuối tháng 10 năm 1998, một nam giới để râu, tay xách cái xách du lịch bước đến trước cửa ngôi nhà đã từng là "Trung tâm phục hồi tâm lý Phố Ngụy". Im ắng, không một bóng người, ngay tấm biển hiệu cũng đã biến mất. Anh ta bước ra bộ điện thoại công cộng ở đầu phố, gọi đi gọi lại mấy lần một số điện thoại, nhưng không thấy ai nghe máy. Anh ta lại thử gửi mẫu tin đến một số máy nhắn tin, rồi kiên nhẫn đứng đó chờ⁽¹¹⁾. Sau mấy tiếng đồng hồ, hút hết một bao thuốc lá, anh ta đành bỏ cuộc. Xách hành lý lên, anh ta nhìn lại lần cuối cái ngôi nhà nho nhỏ kia, sắc mặt anh ta càng nặng trĩu nghi hoặc và lo âu.

11. Các tình tiết liên quan đến máy nhắn tin trong cuốn sách: nhiều năm về trước, Trung Quốc chưa có mạng di động và ĐTDD, nhưng có mạng nhắn tin, có thể trực tiếp gửi-nhận tin nhắn bằng máy của cá nhân, hoặc thông qua dịch vụ của bưu điện để gửi-nhận tin (ND).

Anh ta đeo cái xách lên vai, rồi bước đi, hòa vào dòng người đông đúc trong giờ cao điểm, giao thông đang chật cứng mặt đường.

Anh ta chỉ không biết rằng, ly biệt lần này không phải là vĩnh biệt.

Thời gian không nhanh không chậm cứ thế trôi đi, cũng chẳng mấy chốc đã đến năm 2002.

Tôn Phổ dần dần cũng quen với công việc của người thủ thư, và cũng ít lò dò đến khu nhà dạy học. Anh ta bắt đầu hòa nhập với các nhân viên của thư viện, kiên nhẫn nghe đủ các mẫu tin vĩa hè bát nháo và góp chuyện, anh ta cũng thích đi chợ và cân nhắc xem nên chế biến món thịt chiên như thế nào để ngoài giòn trong mềm.

Tất cả, cũng khiến Ngụy Ngụy được an ủi. Dù Tôn Phổ kiệt xuất hay bình thường, miễn là vẫn có anh thì mọi bề vẫn đều tốt đẹp.

Và, Ngụy Ngụy hiểu rất rõ, không phải Tôn Phổ buông xuôi, mà là anh đang chờ thời cơ.

Một buổi chiều đầu xuân, Ngụy Ngụy vội vã bước vào phòng mượn sách số 3 của thư viện trường Đại học thành phố J, từ xa cô đã nhìn thấy Tôn Phổ ngồi sau quầy mượn - trả sách rất chăm chú đọc một tờ báo, bên cạnh còn có vài cuốn sách đang mở ra.

"Gọi em đến gấp thế, có việc gì xảy ra à?" Ngụy Ngụy vẫn đang thở mạnh. "Gọi điện cho anh, anh không nghe."

"Anh không nghe thấy." Tôn Phổ có vẻ như không mấy chú ý. "Em trở về nhà cũ, tìm hộ anh một hồ sơ bệnh án."

"Bệnh án nào?"

"Của một bệnh nhân tên là Mã Khải, mắc chứng hoang tưởng và trầm cảm nặng."

"Cần gấp lắm không?" Ngụy Ngụy nhìn đồng hồ. "Em còn phải về nhà lấy chìa khóa."

"Rất gấp. Anh cần đọc nó tối nay." Tôn Phổ mỉm cười, đưa tay ra qua mặt bàn, vỗ lên bàn tay Ngụy Ngụy. "Em chịu khó đi giúp anh đi!"

Ánh mắt Tôn Phổ không hờ hững, và lại rực sáng như bốn năm về trước, hình như có sự việc gì đó đã khơi dậy đốm lửa còn sót lại từ thẳm sâu trong lòng anh ta.

Ngụy Ngụy nhìn đôi mắt long lanh của Tôn Phổ, gật đầu.

"Được!"

Nói rồi cô quay người bước đi, nhưng Tôn Phổ đã gọi giật lại.

"Em xách cái này về." Anh đưa tay xuống gầm bàn nhắc ra một cái túi nilon màu đen. "Thịt bò thượng hạng. Về, xát muối lên bề mặt đã, rồi ướp rượu vang. Tối nay anh sẽ làm món bít-tết cho em ăn."

Nét cười rạng rỡ khuôn mặt Ngụy Ngụy, cô cầm lấy cái túi rồi lè lưỡi tỏ ý "thèm ăn", sau đó quay người bước đi rõ nhanh.

Đi đến cửa, cô suýt nữa va phải một cậu có lẽ là sinh viên, cậu ta cũng không để ý đến cô, tiếp tục chạy ào đến chỗ Tôn Phổ.

Nếu thời gian bỗng ngừng trôi, và thế giới này ngừng vận động ở giây phút đó.

Thì chắc chắn đây sẽ là một cảnh mà đáng tạo hóa rất muốn nhìn thấy.

Một nam, một nữ, và một chàng trai đang đi giữa họ.

Anh ta luôn vui với việc khiến người ta cảm nhận được sức mạnh và sự bí hiểm khôn lường của anh ta; khi mà ai ai cũng rất nhẹ dạ và đầy lòng hiếu kỳ nhằm đến tương lai, chính là khi anh ta cực kỳ thần nhiên nói cho họ biết rằng, tất cả chỉ là trò chơi mà anh ta đã thiết kế hoàn mỹ.

Tôn Phổ nhận ra anh chàng đang chạy thẳng đến chỗ mình. Anh biết anh ta thường hay đến mượn sách, và biết rõ thầy giáo hướng dẫn anh ta là giáo sư Kiểu Doãn Bình. Vẫn đang thở mạnh, anh ta chìa ra một tờ ghi danh mục các cuốn sách.

Tôn Phổ lướt nhìn danh mục sách ghi trong đó, và bất giác nhìn xuống mấy cuốn sách anh đang mở ra trước mặt. Vào lúc này ánh mắt Tôn Phổ càng thêm rực sáng.

Anh ta ngẩng đầu lên.

Anh thanh niên soi thấy bóng mình méo mó trên mắt kính của Tôn Phổ, tuy vẫn gầy gò nhợt nhạt như trước nhưng trông lại có nét rất khôi hài.

Anh ta cười với "chính mình".

- Chết, là cảm giác như thế nào?

- Chết, chẳng khác nhiều so với sống.

- Có thể nhìn thấy họ không?

- Họ là ai?

- Là những người mà tôi nhung nhớ.

- Đương nhiên, giống như lúc này tôi có thể nhìn thấy anh.

- Kìa, đừng nói những câu ly kỳ như thế.

- Ha ha...

- Đúng thế! Đâu phải ai cũng có thể đục thủng tôi.

- Tôi không định nói lời xin lỗi.

- Tôi biết anh không thể. Còn tôi giờ đây đã chẳng bận tâm điều đó nữa rồi.

- Tại sao anh vẫn chưa ra đi?

- Anh nhầm rồi, tôi không có mặt ở đây.

- Vậy thì anh ở đâu?

- Anh ở đâu thì tôi ở đó.

- Tôi không hiểu anh nói gì.

- Viên đạn kia không chỉ xuyên qua tôi, mà còn cả anh nữa.

- Giống như tự soi gương và nổ súng?

- Đúng!

- Ý anh là, chúng ta thực ra chỉ là một người ư?

- Đúng. Chắc là anh rất kinh ngạc?

- Không kinh ngạc. Nhưng tôi rất biết anh đã nhầm. Vì hình ảnh trong gương là ngược với anh.

- Hả?

- Nói cho dễ hiểu, đó là một người hướng về bên trái, một người hướng về bên phải.

- Anh hướng về bên trái hay bên phải?

- Điều đó không quan trọng. Chúng ta hoàn toàn khác nhau, điều này mới là quan trọng.

- Khác nhau ở chỗ nào?

- Bây giờ đến lượt anh hỏi tôi chắc?

- Đúng. Tôi rất muốn biết.

- Tôi có thứ mà anh không có: đó là một thứ không thể mất đi.

- Là tình yêu ư? Anh đang nói đùa.

- Tôi không nói đùa. Cô ấy bao la đến nỗi anh không thể nhìn thẳng vào cô ấy.

- Có lẽ... có lẽ anh nói đúng.

- Đang nhớ đến cô ấy chứ gì?

- Tôi có thể không trả lời, được không?

- Đương nhiên có thể.

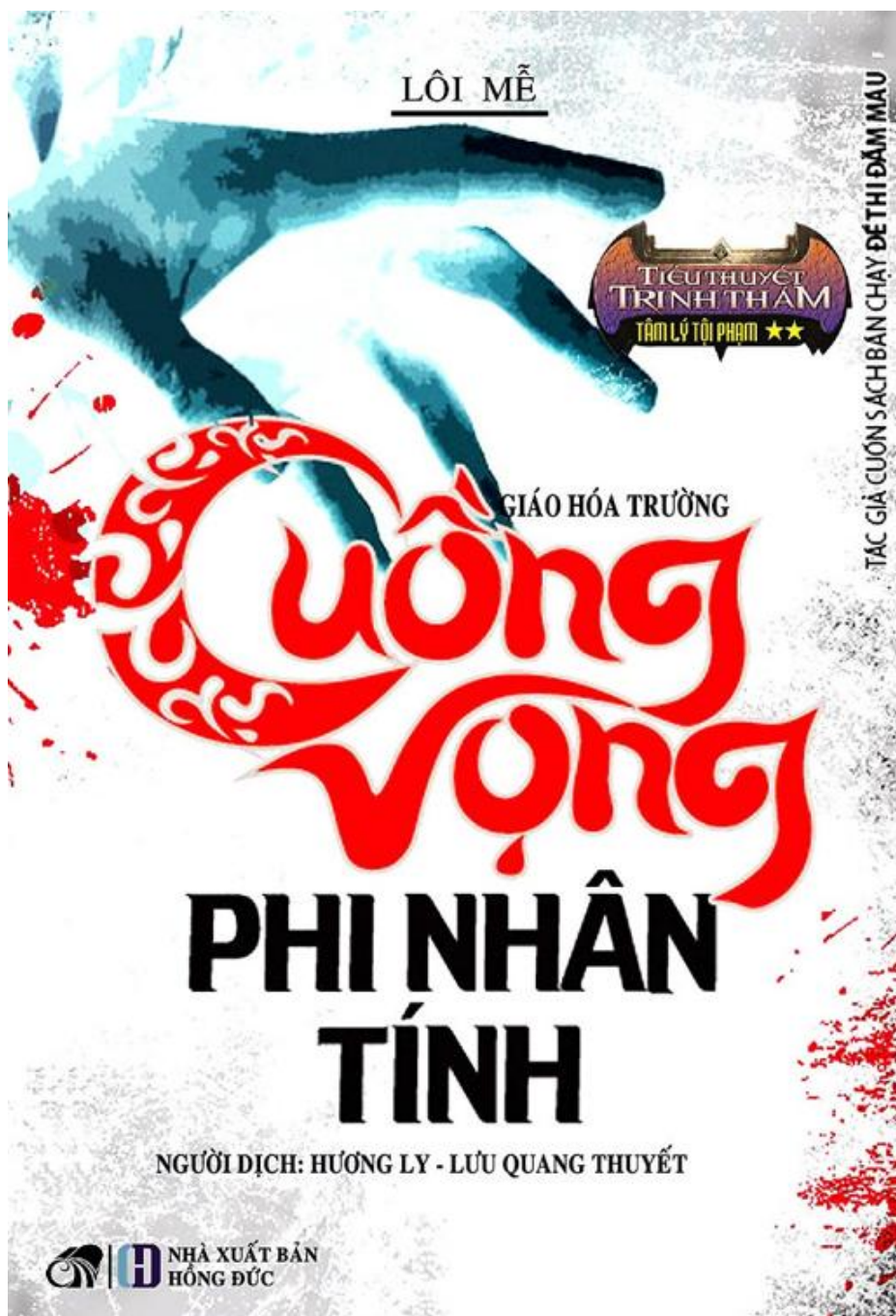
- Ta đối thoại đến đây thôi.

- Được!

- Tạm biệt.

- Tạm biệt.

CUỒNG VỌNG PHI NHÂN TÍNH

Phần Dẫn: NGÀY NHÀ GIÁO

Quá trưa, cả thành phố vẫn chìm trong màn sương mù dày đặc. Trong không khí dường như tràn ngập đủ loại cát bụi, tuy nhẹ tênh nhưng lại có cảm giác ngột ngạt. Đoàn xe nườm nượp nối đuôi nhau như những dòng chảy của sắt thép chia cắt con đường trong thành phố đường như cũng phải chịu áp lực của bầu không khí nặng nề này. Cái thành phố bị ô nhiễm nặng bởi ngành công nghiệp đang ở thời khắc rệu rã nhất trong ngày.

Lúc này đây, một giọt nước trong dòng chảy hồng thủy đã rời bỏ phương hướng ban đầu, quành gấp khi đi đến dốc của cầu vượt. Sau khi đi xuyên qua những con đường dọc ngang đan chéo nhau như mạng nhện thì dừng trước một tòa nhà ba tầng kiến trúc cũ.

Cánh cửa xe viết hàng chữ: “Tổ chương trình Thực hiện ước mơ của đài truyền hình thành phố C” đột nhiên bị kéo ra, mấy người nhảy xuống xe, ai nấy đều bận rộn bắt tay vào việc.

Một cô gái trẻ có khuôn mặt khả ái vừa lấy tay vuốt tóc vừa hỏi bác tài xế: “Đúng là ở đây phải không ạ?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, cô bèn quay lại hỏi đạo diễn chương trình: “Hẹn với cô giáo tuần trước mấy giờ nhỉ?”

“2 giờ!” Đạo diễn chương trình lật giở cuốn sổ ghi chép lịch ghi hình, “Cô giáo nói cần phải dọn dẹp phòng một chút, nếu để bữa bọn quá thì khó coi lắm!”

Cô gái nhìn đồng hồ, “Ừm, cũng gần đến giờ rồi. Ồ, Tiểu La đâu nhỉ?” Cô nhìn dáo dác xung quanh, rồi đi đến cạnh xe, gõ cửa sổ: “Xuống đi chứ, cậu còn ngăn người ở đó làm gì vậy?”

Một chàng trai trẻ sắc mặt u uất đang ngồi trong xe, nhìn chăm chăm vào tòa nhà ba tầng trước mặt. Nghe thấy tiếng cô gái gọi, cậu hít

thở thật sâu, cầm lấy bó hoa cúc vàng để ở hàng ghế sau, rồi xuống xe.

Cô gái đã cầm chiếc micro và chuẩn bị sẵn tư thế đứng trước tòa nhà, miệng lẩm nhẩm lời dẫn chương trình. Nhìn thấy Tiểu La vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, cô sốt sắng vẫy vẫy tay ra hiệu cho cậu hãy đi đến cạnh mình.

Khi đạo diễn chương trình ra hiệu bắt đầu ghi hình, trên mặt cô gái lập tức xuất hiện nụ cười mang tính chất nghề nghiệp.

“Các bạn xem truyền hình thân mến, tôi là Quan Lệ - người dẫn chương trình Thực hiện ước mơ. Hiện giờ, chúng tôi đang đứng dưới khu nhà của cô giáo Tần - cô giáo chủ nhiệm cấp 2 của Tiểu La. Lát nữa, chúng tôi sẽ dẫn Tiểu La đến gặp cô giáo Tần - người mà cậu luôn mong ngóng được gặp mặt.” Cô đưa micro đến trước mặt Tiểu La, “Tiểu La, hôm nay là ngày nhà giáo, trong ngày đặc biệt này, bạn sắp được gặp vị ân sư đã làm thay đổi số phận của bạn. Xin hỏi, lúc này bạn đang rất hồi hộp phải không?”

Tiểu La sắc mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào ống kính máy quay, hồi lâu mới thốt ra hai chữ: “Hồi hộp!”

Quan Lệ rất không hài lòng về biểu hiện của Tiểu La, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười rạng rỡ: “Bạn Tiểu La chắc là do quá hồi hộp. Sắp được gặp lại vị ân sư bao năm không gặp, tôi nghĩ, bất luận là ai cũng đều không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được hết thứ tâm trạng này. Được rồi, xin các bạn xem truyền hình hãy dõi theo ống kính máy quay của chúng tôi, cùng đến thăm người giáo viên đáng yêu đáng kính này nhé!”

Ngay sau khi tiếng “dừng” của đạo diễn, nụ cười trên môi của Quan Lệ cũng biến mất luôn, cô nhú mày nói với Tiểu La: “Tiểu La, nét mặt của cậu lúc này quá gượng gạo, khô cứng, cậu phải thể hiện ra thứ tâm trạng vô cùng mong ngóng và hưng phấn. Đừng căng thẳng, thả lỏng mình một chút.”

Tiểu La không tiếp lời, toàn thân cứng đờ ôm chặt bó hoa, cứ nhìn chăm chăm lên trên tòa nhà.

“Còn bó hoa này nữa, hoa cúc vàng.” Quan Lệ bĩu môi, “Thôi, đành vậy, giờ cũng không kịp đổi nữa rồi.”

Đi qua bậc cầu thang và hành lang nhỏ hẹp bẩn thỉu, cả đoàn người dừng lại trước một cánh cổng sắt phía bên trái ở tầng 3. Đạo diễn ra hiệu muốn quay cảnh cả đoàn bước vào. Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, trên mặt Quan Lệ lại khôi phục lại nụ cười, giơ tay lên gõ cửa, chiếc máy quay cũng chuyển động theo.

“Ai đấy?” Một giọng nữ giới già nua ở trong cửa hỏi vọng ra.

“Chúng tôi là người ở đài truyền hình, xin hỏi cô giáo Tần có nhà không?”

Cửa mở ra, một người phụ nữ gầy gò nhỏ bé hiện ra bên cánh cửa, nụ cười trên mặt trông hơi gượng gạo, khóe mắt lén liếc xéo vào ống kính máy quay.

“Mời vào, xin mời vào!” Người phụ nữ gầy gò nhỏ bé nói.

Đây là một căn hộ cũ có hai phòng, đồ đạc trong phòng tuy cũ nhưng được sắp xếp rất ngay ngắn. Mọi người đều đứng ở phòng khách, căn phòng vốn đã nhỏ, giờ đây càng trở nên chật chội hơn. Cô giáo Tần nhìn thấy Quan Lệ tươi cười rạng rỡ và máy quay lấp lánh phát ra ánh đỏ, nhất thời không biết xử trí ra sao. Quan Lệ nắm lấy tay cô giáo Tần, giọng nói ngọt ngào. “Cô giáo Tần, trước tiên xin chúc mừng cô nhân Ngày nhà giáo. Hôm nay chúng tôi còn đem đến cho cô một món quà vô cùng đặc biệt!” Cô chỉ vào một người trong đoàn “Chính là cậu học sinh mong ngóng đến thăm cô.”

Tiểu La bước tới từ phía sau nhân viên quay phim, trên tay vẫn ôm bó hoa cúc vàng. Cậu đứng trước mặt cô giáo Tần, lặng lẽ nhìn cô giáo.

Chẳng phải đã dặn trước là phải ôm thật chặt thiết sao? Quan Lệ ra sức trừng mắt với Tiểu La, lấy tay ra hiệu.

Tiểu La không buồn để ý đến cô, chợt mở miệng hỏi: “Cô là cô giáo Tần Ngọc Mai phải không?”

Cô giáo Tần rất băn khoăn trước câu hỏi của Tiểu La, “Đúng vậy, cậu...”

“Cấp 2 tử đệ Xưởng sản xuất giấy.”

“Thế à, cậu là học sinh khóa nào?”

Nét mặt Tiểu La bỗng thư thái hẳn, thậm chí cậu đã cười “Em không phải là học sinh của cô, cô có quen Thẩm Tương không?”

Cô giáo Tần nhíu chặt đôi lông mày, dường như đang cố gắng lục tìm cái tên đã bị lãng quên từ lâu trong kho ký ức. “Thẩm Tương, Thẩm Tương...” Đột nhiên, sắc mặt cô thay đổi, “Cậu, cậu là...”

Tiểu La không trả lời, chỉ đưa bó hoa trên tay về phía trước, cô giáo Tần giờ tay đón lấy. Cô còn chưa kịp chạm vào bó hoa đó, đã nhìn thấy Tiểu La rút một con dao từ sau bó hoa ra.

Liền ngay say đó, cô giáo cảm thấy một vật sắc lạnh đâm vào bụng mình.

Chương 1: CÔ NHI VIỆN

Phương Mộc nhận lấy tờ hóa đơn từ quầy giao dịch trong ngân hàng, trên đó ghi rõ 800 tệ đã được chuyển vào số tài khoản này. Phương Mộc nhìn lướt qua rồi tiện tay xé nát, vứt vào thùng rác.

Đi ra khỏi cửa ngân hàng, Phương Mộc nhìn đồng hồ, đã sắp 3 giờ rồi. Anh do dự một lát, quyết định không về trụ sở Công an tỉnh. Thà ở bên ngoài đi loanh quanh còn hơn là quay về văn phòng ngồi uống nước trà đến tận 5 giờ.

Lên xe, Phương Mộc mới phát hiện ra, đột nhiên có hai tiếng đồng hồ dư thừa khiến anh cảm thấy hơi mơ hồ, đi đâu bây giờ. Anh đặt tay lên vô lăng, ánh mắt hướng về phía tòa cao ốc đứng sừng sững đằng xa. Những tòa kiến trúc đồ sộ lạnh lùng màu sắc trầm tối lúc này đây đang ẩn hiện trong màn sương mù dày đặc màu trắng xám, bầu trời như thể sà xuống thấp hơn mọi ngày, dường như đang từ từ ép lấy những giọt nước cuối cùng của thành phố này.

Bất giác, Phương Mộc nghĩ đến một loại hoa quả, vừa ngọt tươi lại vừa giòn, dễ vỡ. Anh thu ánh mắt, khởi động xe.

Nửa giờ đồng hồ sau, xe dừng lại ở bên con đường nhỏ vùng ngoại ô. Phương Mộc nhảy xuống xe, đi đến trước một cánh cửa bên đường. Đây là một khu khuôn viên rộng 800 mét vuông, qua hàng lan can sắt, có thể nhìn thấy một tòa nhà hai tầng đứng sừng sững giữa khuôn viên. Trong sân bị chia cắt thành mấy khu, khoảng đất rộng đối diện với tòa nhà đặt hai chiếc xích đu và mấy cái ghế xi măng dài. Mấy đứa trẻ chừng năm, sáu tuổi đang đuổi nhau chạy thực mạng. Một người phụ nữ ngoài bốn mươi đang ôm một đứa bé mới chỉ mấy tháng tuổi, vừa sưởi nắng - thứ ánh nắng không hề tồn tại, vừa thấp thỏm lo lắng trông chừng lũ trẻ đang chạy qua chạy lại quanh chân chị.

Phía hai bên mảnh đất trống là vùng trồng hoa và rau, trông ngay ngắn thẳng hàng. Lá xanh phối màu với hoa tươi và quả, trông tràn trề

nhựa sống. Mặc dù dưới sắc trời vàng vọt này vẫn khiến con người ta cảm thấy sự vui vẻ tự đáy lòng. Phương Mộc tay nắm lấy song sắt lan can, trên mặt bất giác nở nụ cười.

Nơi khóe mắt chợt xuất hiện một bóng hình nhỏ bé. Phương Mộc quay sang, nhìn thấy một đứa bé khoảng 10 tuổi cũng đang có tư thế giống y như anh, tay nắm lấy song sắt lan can, nhìn dỗi vào phía trong.

Đứa bé nhận ra Phương Mộc đang quan sát nó, cũng quay sang. Đó là một bé trai, tóc hơi xoăn, da trắng trẻo, nhưng toàn thân nhem nhuốc. Trên người nó mặc một bộ đồng phục bẩn thỉu, một chiếc cặp sách đeo xệch xẹo trên lưng. Phương Mộc cười thân thiện với nó: “Tan học rồi à?”

Cậu bé hoảng hốt né tránh ánh mắt của Phương Mộc, một lát sau, lại lén nhìn Phương Mộc. Phương Mộc cảm thấy buồn cười, quay hẳn mặt sang nhìn nó thật kỹ. Đứa bé càng trở nên lúng túng, nó đỏ mặt quay mặt đi, trên chóp mũi bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Dáng vẻ căng thẳng của thằng bé khiến Phương Mộc cảm thấy rất thân thiết. Anh quyết định trêu nó. Phương Mộc nhìn lướt qua cặp sách của nó, đột nhiên nghiêm mặt hét lên: “Hạ Kinh, cháu đã làm xong bài tập chưa?”

Thằng bé giật mình, nó lùi lại một bước, nhìn Phương Mộc từ đầu xuống chân, trong mắt tràn ngập sự nghi hoặc, “Chú... chú... sao lại biết..”

Phương Mộc cười, “Đương nhiên là chú biết rồi!”

Đứa bé sợ hãi nhìn Phương Mộc, đột nhiên như bừng tỉnh, bỏ cặp sách xuống, ở phía mé bên cặp sách có viết hai chữ “Hạ Kinh” bằng mực đen.

“Thì ra chú nhìn thấy cái này!” Cậu bé toét miệng cười, thế nhưng, nụ cười đó lại giống như đang giấu cợt người bạn của mình, “Thực ra, cháu không phải là Hạ Kinh.”

Nói xong, cậu bé quay người bỏ chạy.

Phương Mộc ngẩn người, định mở miệng, liền nghe thấy phía sau có người gọi anh.

“Cảnh sát Phương, cậu đến rồi à?”

Phương Mộc quay người, đó là người phụ nữ trung niên đang ôm đứa trẻ, chỉ nhìn theo hướng thằng bé chạy, “Sao, cậu quen nó à?”

“Ồ?” Phương Mộc rất kinh ngạc: “Chị Triệu, đứa bé đó không phải ở đây sao?” Chị Triệu lắc đầu, “Không phải! Cũng không biết là con cái nhà ai, rất hay chạy đến đây, mà lại không vào, cứ đứng ở ngoài nhìn thôi. Tôi ra để trò chuyện với nó, nó liền chạy biến.”

“Ồ.” Phương Mộc như đang suy nghĩ, gật gật đầu, “Thầy Châu[1] có nhà không hả chị?”

[1] Ở Trung Quốc, khi muốn xưng hô tôn trọng, tôn kính, hay gọi là thầy, không phải nhất định người đó phải làm nghề giáo.

“Có!” Chị Triệu chỉ tay vào sân phía sau lưng, “Thầy đang làm việc trong vườn rau, để chị đi gọi thầy nhé?”

“Không cần đâu ạ!” Phương Mộc vội nói: “Em tự đến đó.”

Một ông lão tóc bạc trắng, xắn ống quần, ngồi xổm trong vườn rau, đang cặm cui làm việc, đôi tay dính đầy đất. Nghe thấy tiếng bước chân, ông ngẩng đầu lên, khuôn mặt ông lập tức rạng rỡ hẳn lên.

“Cậu đến đây à?”

“Vâng, chào thầy Châu!” Phương Mộc ngồi xổm xuống cạnh ông. “Thầy đang làm gì đấy ạ?”

“Hà hà... xới đất cho cây giống.”

“Đây là giống cây gì ạ?”

“Dâu tây, tự mình trồng, hương vị sẽ khác. Lần trước chẳng phải cậu đã được nếm thử rồi sao, ngon đấy chứ?”

Trong miệng Phương Mộc lập tức trào lên thứ mùi vị chua chua, ngọt ngọt, cậu nuốt nước bọt, “Cũng được ạ, chỉ có điều hơi chua một chút.”

“Ha... ha... ha...” Thầy Châu cười vang, “Quả cậu ăn được coi là rất ngon rồi đấy. Bọn nhóc này, không đợi cho kịp chín đã hái rồi.”

Ông gắng gượng đứng dậy, có thể nhận thấy, do ngồi xồm quá lâu, chân bị tê. Phương Mộc vội đỡ ông.

“Ôi, không sao! Tay tôi đầy đất bẩn, không khéo lại làm bẩn quần áo cậu mất.” Phương Mộc không thả tay ra, cứ thế dìu ông ngồi xuống ghế xi măng. Thầy Châu duỗi thẳng đôi chân, tay phải liên tục xoa bóp đùi, phát ra những tiếng kêu rên khe khẽ.

“Thầy Châu, chân thầy khó chịu ạ?”

“Thời kỳ Cách mạng văn hóa bị trúng đạn, thời tiết thay đổi là lại đau nhức. Ồ, cảm ơn cậu!” Thầy Châu đón lấy điều thuốc lá Phương Mộc mời, châm thuốc, hít một hơi thật sâu, rồi khoan khoái nhả khói.

Phương Mộc cũng châm một điều thuốc, vừa hút vừa nhìn đứa trẻ đang nô đùa chạy nhảy không biết mệt mỏi ở khoảng đất trống.

“Chiều hôm nay cậu không đi làm sao?” Thầy Châu hỏi.

“Dạ, em đến ngân hàng chuyển khoản cho các bé. Dù sao về cũng không có việc gì, nên đến đây thăm mọi người.”

“Ừ!” Thầy Châu ném đầu mẩu thuốc lá, quay sang nói nghiêm túc với Phương Mộc: “Tôi thay mặt Á Phàm cảm ơn cậu!”

“Là điều nên làm thầy ạ!” Phương Mộc vội nói: “Một mình thầy gánh vác cả cô nhi viện lớn ngần này, cũng thật khó khăn vất vả cho thầy!”

Thầy Châu cười, lại hỏi: “Vẫn giữ bí mật cho cậu à?”

“Vâng.” Phương Mộc gật đầu, “Cho đến khi cô bé học xong, tìm được việc làm mới thôi. Hiện nay lương của em không được cao, hàng tháng chỉ có thể để ra được chừng này. Nhưng nếu Á Phàm cần tiền, thầy hãy thông báo cho em bất kỳ lúc nào thầy nhé.”

“Tôi có thể biết...” Thầy Châu cân nhắc câu chữ, “Sao cậu lại muốn trợ cấp cho Á Phàm? Sao lại chỉ mình Á Phàm?”

Phương Mộc nhìn đám khói thuốc đang bay lên, hồi lâu, cậu cúi đầu: “Em xin lỗi!”

“Khà khà... Không có gì!” Thầy Châu vỗ vỗ vai cậu, “Ai cũng có bí mật riêng của mình. Cậu giúp đỡ Á Phàm đương nhiên là không có ác ý. Khà khà, nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến!”

Nhìn ra phía cửa, thấy một cô bé lưng đeo cặp sách đang bước vào. Phương Mộc hơi hoảng loạn, đứng dậy định đi, lại bị thầy Châu giữ lại: “Nó chưa gặp cậu bao giờ, sợ gì chứ?”

Ông vẫy vẫy tay với Á Phàm, “Liêu Á Phàm!”

Liêu Á Phàm chợt đứng sững lại như bị giật mình hoảng sợ, nhận ra là thầy Châu gọi, liền ngoan ngoãn đi đến.

“Cháu chào thầy Châu!” Liêu Á Phàm hơi khom lưng chào thầy Châu, rồi lại hướng ánh mắt về phía Phương Mộc, không biết nên xưng hô như thế nào, bèn gật đầu chào anh. Phương Mộc nheo mắt lại, khẽ gật đầu.

“Tan học rồi à?” Thầy Châu cười, nheo mắt nhìn Liêu Á Phàm, “Đã làm xong bài tập chưa?”

“Cháu đã làm xong lúc ở trường rồi ạ!” Liêu Á Phàm đứng thẳng trước mặt thầy Châu, một bàn tay liên tục vôn vê dây đeo cặp sách.

“Ừ, cháu ngoan! Tối cháu nhớ giúp Tiểu Dũng ở tầng 1 ôn luyện môn toán nhé. Ồ, phải rồi, cháu có thích chiếc cặp sách mới này không?”

Liêu Á Phàm nở nụ cười e thẹn: “Cháu thích lắm ạ!”

“Ha ha, vậy thì tốt! Cháu mau về phòng nghỉ ngơi đi!”

Liêu Á Phàm đỏ bừng mặt, vâng một tiếng rồi quay người bước thật nhanh thật khẽ. Nhưng cô không trở về phòng như lời dặn dò của thầy Châu, năm phút sau, cô đã bê một chậu to đầy khoai tây ra sân và bắt đầu gọt vỏ từng củ một.

Tính ra Liêu Á Phàm chắc cũng đã mười sáu tuổi rồi. Gương mặt cô giống y hệt mẹ mình, không cần phải chăm chú nhận diện, Phương Mộc đã có thể nhận ra khuôn mặt của Tôn Mai năm đó qua ánh mắt Liêu Á Phàm. Chỉ có điều, nét mặt cô thể hiện sự trầm tĩnh thờ ơ, mang theo sự u buồn cô độc hiếm thấy trên khuôn mặt của các thiếu nữ đồng trang lứa. Khi những cô gái khác đều đang ở nhà ăn vặt, xem ti vi, lên mạng chat thì cô lại đang gọt vỏ một chậu khoai tây to để chuẩn bị cho bữa ăn tối của mấy chục người. Qua động tác thành thục của cô, có thể nhận thấy, Liêu Á Phàm thường xuyên làm loại công việc nặng nhọc này. Nghĩ đến đây, Phương Mộc cảm thấy khẽ nhói đau. Dù sao, cậu cũng liên quan tới việc Liêu Á Phàm bị cướp đi tuổi thơ.

Đôi khi, động tác của Liêu Á Phàm chợt dừng lại, cứ thế cầm dao và khoai tây, ngẩn người nhìn về phía trước mấy mét, mấy giây sau lại cúi đầu ra sức gọt vỏ. Rồi tiếp đến lại ngẩn người lần nữa. Có lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phương Mộc đang chăm chú nhìn mình, Phương Mộc cười với cô, nhưng cô không đáp lại mà bối rối cúi đầu.

Bọn trẻ con sau khi tan học đã lần lượt trở về cô nhi viện, trong sân bắt đầu trở nên ồn ào huyên náo. Bọn trẻ đủ các độ tuổi, có đứa khỏe mạnh, có đứa tàn tật đang đi đi lại lại trong sân hét gọi nhau. Có đứa kể chuyện xảy ra ở trong trường, có đứa đang ra sức đòi lại cái kẹo bị lấy mất ban sáng, còn có cả đứa bé nước mũi nước dãi chảy đầm đìa đang ngồi cười ngẩn ngơ dưới chân tường.

Liêu Á Phàm đã gọt vỏ xong toàn bộ số khoai tây, cô bê chậu lên bước vào khu nhà nhỏ. Cột ống khói trên mái nhà nhỏ đang phun ra

những luồng khói đen càng lúc càng dày đặc. Loáng cái, trong sân bắt đầu tỏa ra mùi hương thơm của món khoai tây xào rau cải thảo. Thầy Châu phúi phúi đất trên tay, “Tiểu Phương, ở lại ăn cơm nhé, mặc dù rất đậm bạc nhưng cũng là hương vị khác lạ.”

Phương Mộc lắc đầu, anh không thể tưởng tượng ra việc ngồi ăn cùng bàn với Liêu Á Phàm sẽ gượng gạo đến nhường nào. Mặc dù cô hoàn toàn không biết mặt người đã được mẹ cô cứu hai lần, cũng không nhớ được khung cảnh cô như công chúa đứng ở hành lang ký túc xá nam sinh số 2, có một người nam sinh nào đó vội vã đi lướt qua không mấy may động lòng. Nhưng Phương Mộc vẫn không thể thuyết phục mình có thể dùng tâm thái của một người quyền góp tiền để đổi diện với cô gái này.

Đúng lúc cậu đang định tìm lý do để từ chối khéo, di động vang lên thật đúng lúc.

“Phương Mộc, cậu đang ở đâu vậy?” Giọng Biên Bình rất gấp gáp.

“Ở bên ngoài, sao vậy ạ?”

“Trong vòng 15 phút nữa, cậu phải đến ký túc xá xưởng sản xuất giấy, khu Khoan Điền.”

Phương Mộc đang định hỏi tình hình cụ thể, Biên Bình đã tắt máy. Cậu không dám lãng phí thời gian, vội vàng chào tạm biệt thầy Châu rồi nhảy lên xe Jeep, bấm còi ừ, lao nhanh trên đường.

Khu Khoan Điền là khu trung tâm cũ của thành phố này, đã từng là nơi tập trung các cơ quan xí nghiệp ngành công nghiệp nặng. Trước khi ý thức bảo vệ môi trường được đặc biệt quan tâm trong thành phố, nơi đây đã từng rất phồn hoa. Theo quy hoạch mở rộng liên tục di dời công xưởng của thành phố, khu Khoan Điền dần dần biến thành một góc bị lãng quên. Nhưng bất luận ở khu vực mới hay khu vực cũ, lòng hiếu kỳ của con người đều giống nhau cả.

Lúc này đây, phía trước tòa nhà ba tầng kiểu kiến trúc cũ đã bị bao vây chặt kín bởi những người hiếu kỳ đến xem. Cộng thêm, xung quanh có nhiều xe cảnh sát đồ lộn xộn, muốn lái xe đến gần thật sự quá khó. Phương Mộc đỗ xe ở rất xa, chạy tới đó.

Phía trước tòa nhà đã bị đường dây cảnh giới vây quanh một khoảng trống, những người cảnh sát mặc thường phục hoặc trang phục cảnh sát đang vô cùng bận rộn, sắc mặt nặng nề. Phương Mộc đeo thẻ cảnh sát trước ngực, nhắc dây cảnh giới lên, đi vào bên trong. Biên Bình đang nói chuyện với một cảnh sát vũ trang, nhìn thấy Phương Mộc, vẫy vẫy tay gọi anh lại.

“Đây là cảnh sát Phương ở chỗ chúng tôi,” Biên Bình giới thiệu hai người với nhau, “Đây là cảnh sát Đoạn ở chi đội đặc cần.”

Phương Mộc giơ tay ra bắt tay cảnh sát Đoạn, cảm thấy tay đối phương thô ráp, rắn chắc, khỏe mạnh.

“Tôi xin nói qua tình hình vụ án,” Biên Bình chỉ lên tầng 3, “Chiều hôm nay, đài truyền hình thành phố dẫn một người đến ghi hình tiết mục ở phòng 301 tầng 3. Người này tên gọi La Gia Hải, nghe nói, hôm nay - cũng chính là ngày nhà giáo - muốn đến thăm cô giáo của mình. Kết quả là, không biết tại sao cậu ta sau khi bước vào phòng bèn lấy dao đâm thẳng vào người cô giáo mình. Hiện giờ không rõ tình hình thương tích của cô giáo đó ra sao, nhưng theo lời kể của những người tận mắt chứng kiến tại hiện trường, có lẽ cô giáo đã chết rồi. Điều phiền toái chính là, trong nhà còn có một bé gái khoảng 9 tuổi, bước đầu suy đoán đã bị bắt giữ làm con tin, đây cũng chính là lý do tại sao chúng ta vẫn phải trì hoãn việc triển khai tấn công.”

Đúng lúc đó, một anh cảnh sát cầm chiếc loa phóng thanh bắt đầu hét lớn: “Kẻ tội phạm trong phòng nghe đây, anh đã bị bao vây, hãy mau đặt hung khí, thả con tin, lập tức đầu hàng, đây là con đường thoát duy nhất của anh. Tôi nhắc lại lần nữa...”

Phương Mộc nhìn lên trên tầng, cửa sổ đóng chặt, không có chút phản ứng nào.

“Hắn đưa ra yêu cầu gì vậy?” Phương Mộc hỏi Biên Bình.

“Không gì cả, hắn không yêu cầu bất cứ điều gì. Cho nên chúng tôi dự định phái người lên đó nói chuyện với hắn, để làm rõ mục đích của hắn, đồng thời tìm kiếm cơ hội khống chế hắn.” Biên Bình nhìn Phương Mộc, “Tôi định cử cậu đi.”

Phương Mộc thoáng ngần người, đột nhiên cảm thấy miệng khô khốc, anh nhìn chăm chăm Biên Bình mấy giây liền, “Em ư?”

“Đúng vậy!” Biên Bình trả lời rất ngắn gọn, nhưng rất kiên quyết.

Phương Mộc chuyển ánh mắt về phía cảnh sát Đoạn đứng cạnh Biên Bình, dường như muốn tìm được câu trả lời xác nhận nơi anh. Nhưng biểu hiện của cảnh sát Đoạn cũng nghi hoặc như anh, còn kèm theo chút gì đó thiếu tin tưởng.

Biên Bình cũng cảm nhận được sự ngạc nhiên của cảnh sát Đoạn, quay sang nói với anh ta: “Anh Đoạn, đây là chàng trai xuất sắc nhất chỗ chúng tôi đấy.” Biên Bình huơ huơ tay về phía Phương Mộc, “Đi đi, ra đằng kia chuẩn bị một chút!”

Phương Mộc dờ dẩn như người gỗ bị dẫn đến trước chiếc xe chỉ huy, một nữ cảnh sát nhanh nhẹn lắp tai nghe không dây lên người anh, một cảnh sát khác xắn ống quần anh lên, gài bao súng vào mắt cá chân anh. Phương Mộc ngơ ngác để mặc cho họ chuẩn bị mọi thứ, ánh mắt cứ dõi theo Biên Bình đang ở cách đó không xa. Anh đang nói gì đó với cảnh sát Đoạn, thấy cảnh sát Đoạn khẽ nhíu mày, liên tục gật đầu, khi anh ta quay lại nhìn Phương Mộc lần nữa, thật không ngờ trong mắt lại có thêm vài tia kỳ vọng.

“Chuẩn bị thế nào rồi?” Anh ta đi đến hỏi mấy người cảnh sát đang bận rộn cạnh Phương Mộc, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định,

cảnh sát Đoàn lôi từ bao súng giắt ở thắt lưng ra một khẩu súng ngắn loại K64.

“Cậu có biết sử dụng không?”

Phương Mộc gật đầu, nhận lấy khẩu súng, thành thực mở khóa an toàn, kéo bệ khóa nòng về phía sau, lên đạn sau đó nhét súng vào bao súng để ở mắt cá chân.

Biên Bình cũng đi đến, sau khi nhìn Phương Mộc từ trên xuống dưới, bèn nói: “Bây giờ chúng ta nói một chút về kế hoạch. Có ba phương án. Phương án 1: cậu cố gắng hết sức để thuyết phục hãn đầu hàng; phương án 2: tìm cơ hội để khống chế hãn, nếu như cơ hội cho phép, cậu có thể bắn chết hãn; phương án 3: ở tòa lầu đối diện có người mai phục bắn tỉa, nhưng không có cách nào xử lý được hãn, phỏng đoán rằng hãn và con tin đang ở trong phòng. Nếu cậu cảm thấy không thể thuyết phục được hay không thể khống chế được hãn, thì chỉ cần nghĩ cách dụ hãn đi đến cửa phòng chếch phía Nam, càng gần cửa sổ càng tốt. Việc còn lại cứ giao cho đội Đặc cần giải quyết.” Biên Bình ngừng một lát, “Cậu có điều gì cần hỏi nữa không?”

Phương Mộc nghĩ một lát, cảm thấy trong đầu mình có hàng vạn câu hỏi, nhưng lại không biết cần hỏi gì, đành lắc đầu.

“Được rồi, cậu đi đi!” Biên Bình bóp mạnh vào vai Phương Mộc, “Những điểm chính trong đàm phán, tôi không nói dài dòng thêm với cậu nữa, cậu hãy thận trọng nhé!”

Phương Mộc gật đầu, hít thở một hơi thật sâu, đang định quay người bước đi, cảnh sát Đoàn lại gọi cậu lại.

Cảnh sát Đoàn cúi người xuống, rút súng của Phương Mộc ra khỏi bao, rồi lấy hết đạn ra, để trong lòng bàn tay tỉ mỉ chọn lựa, cuối cùng chọn ra ba viên nhét vào ổ tiếp đạn, sau đó kéo bệ khóa nòng về phía sau, lên đạn.

“Ba viên là đủ rồi, thừa đạn cũng chẳng để làm gì, nhờ may gặp phải đạn thối thì càng phiền phức. Hơn nữa, chỉ cần có tiếng súng nổ, người của chúng ta sẽ lao vào ngay.”

Lời nói của cảnh sát Đoạn không hề khiến Phương Mộc cảm thấy yên tâm hơn, ngược lại, lúc anh ta nhét trở lại vào bao khẩu súng chỉ có ba viên đạn càng khiến anh căng thẳng, mặc dù anh ta nói rất có lý, nhưng vẫn có cảm giác như đôi chân đang mềm nhũn.

Trong hành lang có hơn mười cảnh sát đặc vụ, Phương Mộc lê từng bước nặng nề cứng đờ đi qua những người cảnh sát cường tráng đang lăm lăm súng trong tay. Anh có thể cảm nhận được từng tia nhìn kinh ngạc chiếu thẳng vào mặt mình. Đúng vậy, trông anh chẳng có vẻ gì giống chuyên gia đàm phán cần giữ thái độ điềm tĩnh, mà lại hoàn toàn mang dáng vẻ của một cậu sinh viên non choẹt vừa mới tốt nghiệp.

Năm 2004, trong thành phố xảy ra một vụ bắt giữ con tin, do xử lý không thỏa đáng, tội phạm đã cắt đứt động mạch và khí quản của nạn nhân trước khi bị cảnh sát bắn chết. Có tấm gương như vậy, nên cơ quan công an những thành phố khác cũng bắt đầu coi trọng lập ra đội xử lý nhanh. Nhưng trước mắt vẫn thiếu nguồn nhân tài chuyên gia đàm phán. Cho nên, hoàn cảnh ngày hôm nay chỉ có thể để cho người của phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm của Trạm an ninh đến thử xem sao.

Từng bậc cầu thang dưới chân bị phủ một lớp cặn bẩn dầu mỡ, giẫm lên thấy dính dính. Trong hành lang, ánh sáng lờ mờ, Phương Mộc như thể đi trong cõi mộng mơ hồ không nhìn thấy rõ, bước từng bước hư ảo tiến tới phòng 301. Anh đứng trước cánh cửa sắt hoen gỉ, lúc này đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng, không biết cần phải nói gì, cũng không biết cần phải làm gì. Hai người cảnh sát đặc vụ đứng hai bên tay đang cầm súng cùng nhìn nhau. Phương Mộc nhìn thấy động tác tinh tế này qua khóe mắt, anh cảm thấy hơi ngượng ngùng, hắng giọng, giơ tay ra đẩy cánh cửa.

Cánh cửa sắt từ từ mở ra cùng với những tiếng kêu kèn kẹt nhói tai, phía trước là một phòng khách nhỏ hẹp, ở giữa phòng khách có một

người phụ nữ phủ phục xuống đất, dưới thân là một vũng máu đã đông lại. Bên cạnh cô ta có một chiếc máy quay, hình như nó vẫn đang quay. Phương Mộc đứng ở cửa, mở cánh cửa rộng nhất có thể, sau khi chắc chắn đằng sau cửa không có ai, anh mới thận trọng bước lên trước, đi đến bên cạnh người phụ nữ, Phương Mộc cúi người, vừa quan sát động tĩnh xung quanh, vừa để tay vào cổ người phụ nữ.

Cảm giác lạnh giá nơi đầu ngón tay truyền tới và sự khô cứng không chút động đậy khiến Phương Mộc khẳng định chắc chắn phán đoán của mình, người phụ nữ này đã chết. Nếu đã chết rồi, thì không cần lãng phí sự quan tâm chú ý của mình vào người đó. Phương Mộc đứng dậy, nhìn xung quanh một lượt, mở miệng nói: “Anh bạn, anh bạn đang ở đâu vậy?”

Câu nói vừa thoát ra, Phương Mộc bèn nghe thấy phía trong cánh cửa bị khép chặt phát ra tiếng “u u”, có lẽ phát ra từ miệng một người bị nhét thứ gì đó vào miệng. Con tim Phương Mộc như chực nhảy ra khỏi lồng ngực: tội phạm và con tin đều đang ở trong gian phòng đó.

Phương Mộc trấn tĩnh lại, hướng về phía cánh cửa đóng chặt đó, cao giọng nói: “Hãy ra đây nói chuyện nhé, có gì cứ thương lượng.” Nói xong, anh nín thở, nhìn chăm chăm vào cánh cửa, đợi đối phương trả lời.

Vài giây sau, có thể là vài phút sau, cánh cửa từ từ mở ra.

Đi đằng trước là một bé gái hai tay bị buộc chặt ra phía sau, chắc không quá 10 tuổi. Tóc cô bé rũ rượi, mặt đầy vết nước mắt. Khi nhìn thấy xác người phụ nữ ở phòng khách, cô bé gắng sức giãy giụa, trong miệng đang bị nhét vỏ gối phát ra những tiếng u u.

Phía sau cô bé là một người thanh niên, một bàn tay bóp cổ bé gái, tay kia đặt ở phía sau lưng cô bé, không thể nào xác định được loại hung khí anh ta cầm trên tay. Phương Mộc ước lượng bằng mắt chiều cao của đối phương, cao khoảng 1m75, tóc ngắn, trông còn rất trẻ. Khuôn mặt cậu ta hơi gầy, trong mắt đầy tia máu. Phương Mộc cứ tưởng rằng sẽ nhìn thấy một đôi mắt cuồng nộ, lo lắng, căng thẳng, nhưng ánh mắt của

cậu ta lại rất bình tĩnh và tối sầm, điều này khiến Phương Mộc cảm thấy bất an, bởi vì đằng sau ánh mắt kia là sự kiên quyết mong muốn được chết.

Một con người, nếu ngay cả cái chết cũng không sợ, thì anh ta không còn sợ điều gì nữa cả.

“La Gia Hải?”

La Gia Hải không trả lời, mà chỉ nhìn Phương Mộc từ trên xuống dưới.

Phương Mộc phát hiện ra La Gia Hải cũng đang quan sát mình, bèn đứng thẳng người, giang hai chân, đồng thời giơ hai tay lên, năm ngón tay xòe ra: “Cậu nhìn này, tôi không đem theo vũ khí, chúng ta hãy nói chuyện nhé?”

Ánh mắt La Gia Hải dừng lại trên khuôn mặt Phương Mộc, sau khi lặng lẽ quan sát vài giây, bèn mở miệng nói: “Anh là cảnh sát hả?”

Phương Mộc thả tay xuống, gật đầu: “Đúng vậy!”

Nét mặt của La Gia Hải có vẻ thả lỏng đôi phần, trong mắt dường như lại có thêm tia nhìn hiếu kỳ. Phương Mộc đột nhiên hiểu được tại sao Biên Bình lại cử cậu đến đàm phán với La Gia Hải. Người báo án nói, La Gia Hải là một cậu sinh viên chưa tốt nghiệp, nếu người cảnh sát có tuổi đến nói chuyện với cậu ta, La Gia Hải sẽ cảm thấy áp lực và thiếu tin tưởng. Còn Phương Mộc trông sần sần độ tuổi với La Gia Hải, điều này ở một khía cạnh nào đó có thể tiêu trừ tâm lý đề phòng của đối phương.

Thế nhưng, từ “cảnh sát” lại khiến cho bé gái 9 tuổi nhìn thấy tia hy vọng trong hoàn cảnh bế tắc tuyệt vọng, cô bé ra sức giãy giụa, ánh mắt chăm chăm nhìn Phương Mộc mang theo sự cầu xin, hàm nghĩa của ánh mắt đó rất rõ ràng: cứu cháu với!

Phương Mộc chú ý thấy chiếc áo phông đang mặc trên người bé gái dính đầy máu, anh vội vàng quan sát bé gái thật tỉ mỉ, muốn biết xem

bé có bị thương hay không, tình hình thương tích thế nào. La Gia Hải chú ý thấy ánh mắt của Phương Mộc, cậu ta từ từ lắc đầu, hạ giọng nói: “Nó không sao, đó là máu của mẹ nó. Tôi không hề động đến nó.” Cậu ta ngừng lại giây lát, miệng nở nụ cười đau khổ: “Nó không có thứ mùi vị đó!”

Phương Mộc ngẩn người, mùi vị, mùi vị gì?

La Gia Hải không buồn chú ý đến sự kinh ngạc của Phương Mộc, mà cúi đầu, nói khẽ như thì thầm với bé gái: “Đừng giãy giụa nữa, mẹ mày chết rồi, bây giờ mày có làm gì với bà ta cũng vô ích thôi”

Bé gái hoảng sợ nghiêng đầu, như thể muốn tránh xa hẳn, đồng thời hướng ánh mắt dò hỏi về phía Phương Mộc.

Phương Mộc gật đầu, “Cháu hãy làm theo lời cậu ta đi!”

Bé gái cuối cùng cũng ngừng giãy giụa, nhưng lại không ngừng tiếng thút thít, nước mắt lăn dài từng hàng từng hàng chảy xuống.

Phương Mộc nhìn bé gái một lát, rồi ngẩng lên nói với La Gia Hải: “Tôi có một đề nghị thế này, cậu hãy lấy thứ bịt miệng bé gái ra, có được không?”

La Gia Hải cảm thấy ngạc nhiên: “Gì cơ?”

Phương Mộc chỉ tay vào mũi mình, “Người ta khi khóc, màng mũi thường xuất hiện dịch nhầy, gây nên hiện tượng tắc mũi. Cậu lại bịt miệng bé lại...” anh chỉ tay vào khuôn mặt đỏ bừng của cô bé vì nắc nhen, “Cô bé sẽ chết vì nghẹt thở.”

La Gia Hải cúi đầu nhìn cô bé, sắc mặt vô cùng phức tạp, có vẻ như đang tỉ mỉ cân nhắc, cuối cùng nói với bé gái: “Tao bỏ giẻ ra, nhưng mày không được kêu, đồng ý không?”

Cô bé liên tục gật đầu. La Gia Hải bỏ tay vẫn để ở phía sau lưng đứa bé ra, Phương Mộc mới nhìn thấy bàn tay đó vẫn đang nắm chặt con

dao dính đầy máu. La Gia Hải dùng bàn tay cầm dao lôi giẻ bịt miệng cô bé ra, bàn tay bóp cổ cô bé cũng thả lỏng ra.

Lúc trước, thực ra cô bé phải dựa vào sự uy hiếp của La Gia Hải mới có thể đứng được, đột nhiên được thở thoải mái và thả lỏng lại khiến cơ thể cô bé trở nên mềm nhũn. La Gia Hải vội vàng giữ chặt hai cánh tay cô bé mới giúp bé khỏi ngã. Lúc đó, con dao vẫn kề sau lưng cô bé cũng rời khỏi người bé.

Trong tai nghe không dây của Phương Mộc đột ngột vang lên giọng nói rành rọt của cảnh sát Đoàn: “Người anh em, ra tay đi!”

Mệnh lệnh đột ngột xuất hiện khiến đầu óc Phương Mộc bỗng chốc trở nên hỗn loạn: lao lên cướp dao sao? Hay là lôi súng ra bắn chết cậu ta? Trong khi anh đang do dự, La Gia Hải đã dìu được bé gái đứng dậy, con dao cũng bị đặt lên cổ bé.

“Chết tiệt!” Nghe thấy tiếng chửi bực bội của cảnh sát Đoàn trong tai nghe.

Nhưng Phương Mộc lại không hề cảm thấy hối hận, ngược lại, anh lấy làm mừng vì ban nãy mình không hành động nóng vội. La Gia Hải chịu nghe lời đề nghị của mình, vậy thì việc thuyết phục cậu ta đầu hàng không phải là việc nằm ngoài khả năng.

Nghĩ vậy, Phương Mộc cảm thấy bớt căng thẳng hơn, anh cười với La Gia Hải: “Cảm ơn! Nói đi, cậu có yêu cầu gì?”

“Yêu cầu?” La Gia Hải dường như không hề có sự chuẩn bị đối với vấn đề này, cậu ta ngẩn người mấy giây, sau đó lắc đầu, nói: “Tôi không có yêu cầu gì cả!”

Câu trả lời này nằm ngoài suy đoán của Phương Mộc, cuộc đàm phán của hai người do không có bất cứ lợi ích gì nên gần như không thể tiến hành tiếp. Phương Mộc nghĩ một lát, quyết định mạo hiểm.

“Vậy bây giờ cậu ra ngoài với tôi, được không?”

La Gia Hải nhìn chăm chăm Phương Mộc vài giây, ánh mắt dần trở nên mơ màng: “Ra ngoài?”

Cậu ta hơi cúi đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh, “Cứ thế này mà kết thúc sao?”

Phương Mộc quyết định mạo hiểm lần nữa: “Thực sự kết thúc điều phiền phức này, có được không?”

La Gia Hải đột nhiên bật cười: “Kết thúc? Kết thúc như thế nào?” Cậu ta ngừng lại, “Chính là để tôi đi vào cõi chết, có đúng không?”

Trái tim Phương Mộc như bị bóp nghẹn. Trong đàm phán, điều tối kỵ nhất là khiến cho đối phương nảy sinh tâm lý dẫn sâu vào lầm lỗi, điều này rất có thể dẫn đến việc tội phạm liều mình dốc túi đánh cược cuối cùng, cùng chết với con tin.

“Chưa chắc đâu, cậu nghĩ nhiều quá rồi!”

La Gia Hải cười đau khổ, lắc đầu: “Tôi cũng đã học một chút về luật. Anh họ gì?”

Phương Mộc bị hỏi bất ngờ, trở tay không kịp: “Gì cơ?”

“Chắc anh là người cuối cùng nói chuyện với tôi, chí ít tôi cũng phải biết họ của anh chứ.”

“Ồ, tôi họ Phương.” Sắc mặt Phương Mộc rất bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay lại bắt đầu rịn mồ hôi. Lời nói của La Gia Hải đã tiết lộ quyết tâm được chết của cậu ta, buộc phải nghĩ ra cách khiến cậu ta bình tĩnh lại, khiến cậu ta cảm thấy sự việc vẫn còn có cơ hội xoay chuyển.

“Cảnh sát Phương, có thể anh không mang theo vũ khí, nhưng tôi biết, ngay ở chỗ nào đó gần đây, chắc chắn có một khẩu súng đang nhắm thẳng vào đầu tôi. Có thể chỉ một giây sau, não tôi sẽ bung ra, nhưng tôi muốn anh biết rằng, tôi không phải người xấu. Đúng vậy, tôi đã giết người, đó là bởi vì cô ta đáng chết. Nhưng tôi không hề làm hại con bé

này, nó không có thứ mùi vị đó. Tôi hy vọng điều này có thể chứng minh: tôi không phải người xấu.”

Mùi vị. Đây là lần thứ hai cậu ta nhắc đến hai chữ mùi vị.

Phương Mộc nhìn vào mắt La Gia Hải, “Mùi vị mà cậu nói đến, rốt cuộc là gì vậy?”

La Gia Hải lắc lắc đầu, “Bỏ đi, anh cũng không cần biết làm gì, tôi cũng không có thời gian kể chuyện. Tôi đã giết người, tôi không có ý định sống sót rời khỏi đây. Ồ, anh không cần phải căng thẳng.” Thấy sắc mặt Phương Mộc thay đổi, cậu ta thậm chí còn cười: “Tôi sẽ không làm hại đứa bé này đâu. Nhưng nếu nó ở trong tay tôi, tạm thời các anh không thể nổ súng bắn chết tôi được, chẳng phải thế sao?”

La Gia Hải thu nụ cười lại, giọng nói trở nên trịnh trọng: “Xin hãy cho tôi chút thời gian cuối cùng này, cho phép tôi được quyền hồi tưởng lại ký ức trước khi bị bắn chết.”

Nói xong, ánh mắt cậu ta rời khỏi gương mặt Phương Mộc, nhìn chăm chăm vào khoảng không phía trước, ánh mắt một lần nữa lại trở nên mơ màng, rệu rã.

Phương Mộc nheo mắt, đột nhiên anh lên tiếng: “Người phụ nữ mặc bộ đồ màu đỏ là ai, có mùi vị gì?”

La Gia Hải bỗng ngẩng phắt đầu lên, nét mặt thể hiện trạng thái kinh hãi, hoảng sợ.

Phương Mộc biết mình đã đoán đúng, anh bèn cất cao giọng: “Cô ấy là ai?”

Con dao của La Gia Hải thoát cái đã hướng về phía Phương Mộc, “Anh biết tôi sao? Rốt cuộc anh là ai?”

Phương Mộc đang định nói, trong tai nghe đột nhiên phát ra giọng nói của cảnh sát Đoạn: “Người anh em, hãy dụ hẩn bước lên trước hai bước.”

Tim Phương Mộc khẽ giật thót, anh biết ở tòa nhà đối diện đang có một tay súng bắn tỉa đang cầm sẵn khẩu súng K85, nhắm thẳng vào đây. Anh lén giơ tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía cửa sổ (ngôn ngữ bằng tay trong chiến thuật, ý chỉ ngừng lại).

Giọng cảnh sát Đoạn nghiêm nghị vang lên: “Không được! Con tin trông vô cùng yếu ớt, không thể kéo dài thêm nữa. Cấp trên có lệnh, lập tức bắn hạ tội phạm!”

La Gia Hải hoàn toàn không chú ý đến động tác ra hiệu bằng tay của Phương Mộc, cậu ta nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, “Sao anh lại biết chuyện này?”

Phương Mộc giơ một tay lên ra hiệu cho cậu ta bình tĩnh lại, “Bây giờ không phải là lúc bàn luận về vấn đề này. Cậu chỉ cần biết một điều duy nhất là: tôi tin cậu không phải là người xấu, tất cả những việc cậu làm đều có thể lượng tình tha thứ. Nếu cậu bằng lòng, tôi thực sự rất muốn biết đầu đuôi câu chuyện này.”

Mắt La Gia Hải ầng ậc nước, con dao trong tay cậu cũng run lên bần bật, “Chúng đã hủy hoại cả cuộc đời cô ấy, cô ấy mới có 22 tuổi thôi...”

“Phương Mộc, chấp hành mệnh lệnh!” Trong tai nghe vang lên giọng nói của Biên Bình.

Phương Mộc đầu óc rất hỗn loạn, nếu như bây giờ bắn chết La Gia Hải, vậy thì bí mật về cô gái đó và thứ mùi vị nào đó cũng sẽ mãi mãi bị chôn vùi, mà điều này rất có thể sẽ ảnh hưởng tới một người khác - có lẽ chính là sự an toàn sinh mạng của cô gái đó.

La Gia Hải lúc này mặt đã đầm đìa nước mắt, hung thủ giết người toàn thân dính đầy máu giờ đây lại khóc thảm thiết như một đứa trẻ bị oan ức: “Tại sao lại hủy hoại chúng tôi... Chúng tôi nào dám có mong ước xa xỉ gì chứ... Chúng tôi chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình...”

Cậu ta khóc đến độ toàn thân mềm nhũn, cả cơ thể lão đảo. Trong ống ngắm nòng súng của người bắn tỉa ở phía tòa nhà đối diện, cái cổ nổi đầy gân xanh của La Gia Hải lúc thì xuất hiện lúc lại ẩn sau bức tường.

“Người anh em, chỉ cần dụ hần bước lên trước một bước là được rồi.” Cảnh sát Đoạn nói hơi chậm rãi, hình như đang dồn toàn bộ tinh thần vào việc ngắm chuẩn mục tiêu.

Phương Mộc hiểu rằng trạng thái lúc này của La Gia Hải khiến mọi người ở phía đối diện cho rằng cậu ta đã bị hoảng loạn, không thể tự kiểm soát được, anh không còn để tâm được tới việc La Gia Hải có thể nghi ngờ, quay hần đầu ra, ra sức xua xua tay về phía cửa sổ.

“Cảnh sát Phương, tôi đầu hàng! Tôi chỉ xin hãy cho tôi một cơ hội để tôi nói ra chân tướng sự việc. Tôi và Thẩm Tương không muốn gánh thứ tội lỗi này để rời khỏi thế giới...” La Gia Hải cuối cùng cũng ngừng khóc, cậu ta thả dao xuống, “Tôi giao đứa bé cho anh, tôi đi với anh!”

Tiếp đến, cậu ta luồn tay xuống dưới nách bé gái, dìu bé đi về phía Phương Mộc.

Theo bản năng, Phương Mộc giơ tay ra đón, đột nhiên, một suy nghĩ vụt lướt qua đầu anh như tia chớp: La Gia Hải đã ở trong tầm ngắm bị bắn trúng.

Không! Phương Mộc đã không còn kịp làm bất cứ dấu ra hiệu bằng tay nào để ngăn cản nữa cả, anh quyết tâm bước thẳng tới chặn ở ngay trước cửa sổ.

“Chết tiệt!” Trong tai nghe vang lên tiếng chửi bới vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Phương Mộc nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc, gần như anh đã nghe thấy tiếng vù vù xé toang không khí của viên đạn có đường kính 7,62 mm, tiếng cửa kính vỡ toang, và tiếng đạn cắm phập vào cơ thể, thậm chí anh còn cảm nhận được sự nóng rát của viên đạn xuyên qua cơ thể mình...

Nhưng không có gì xảy ra cả. Năm giây sau, Phương Mộc mở mắt, cảm nhận thấy mồ hôi trán chảy đầm đìa.

Anh gắng gượng cười với La Gia Hải: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây!”

Khi vừa bước ra cửa, những người cảnh sát mai phục đồng loạt lao đến, La Gia Hải nhanh chóng bị giải xuống tầng trệt, áp giải lên xe. Phương Mộc chỉ kịp nói một câu: “Đừng đánh cậu ấy!”

Bé gái nhanh chóng được đưa đến bệnh viện gần nhất. Một đội trình sát hình sự tiến vào hiện trường bắt đầu khám xét tử mi.

Phương Mộc đột nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, buộc phải dựa vào tay vịn cầu thang từ từ đi xuống dưới. Có nhiều cảnh sát vội vàng đi qua cậu, thỉnh thoảng lại có người vỗ vỗ vai cậu, “Giỏi lắm!”

Không còn trong trạng thái căng thẳng mà được thả lỏng lại khiến cho Phương Mộc thực sự không còn chút sức lực nào nữa cả, anh bước từng bước nặng nhọc ra khỏi cánh cổng tòa nhà. Bên ngoài cổng, Biên Bình và cảnh sát Đoạn nét mặt nặng nề đang đợi anh.

Biên Bình không khen ngợi anh, cũng không trách mắng anh, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Cậu vất vả rồi, lên xe nghỉ đi!”

Phương Mộc không dám nói nhiều, chỉ vâng một tiếng rồi cúi người, tháo bao súng ở cổ chân ra đưa cho cảnh sát Đoạn.

Cảnh sát Đoạn đón lấy bao súng, nhìn chăm chăm vào Phương Mộc mấy giây, chợt giơ hai ngón tay cái và tay trở ra, khoảng cách ở giữa chưa đầy 0,2mm.

“0,2 giây.” Anh ngừng lại một lát, “0,2 giây. Nếu như phản ứng của tôi chậm 0,2 giây, thì cậu đã bị tôi bắn chết rồi.”

Phương Mộc cười yếu ớt: “Cảm ơn anh!”

Chương 2: TÁI NGỘ

Sau khi ngủ một giấc ngon lành, hôm sau Phương Mộc đến Sở công an từ rất sớm. Thế mà còn có người còn đến sớm hơn cả anh. Vừa bước chân vào phòng làm việc, anh đã bị gọi lên phòng của Cục trưởng Biên Bình.

Trông Biên Bình khuôn mặt mệt mỏi, hai mắt thâm quầng, xem ra anh đã thức trắng cả đêm qua. Phương Mộc nhìn những chiếc gạt tàn chứa đầy những đầu thuốc lá, đang tự hỏi không biết là vụ án nào đã làm cho một người kiến thức sâu rộng như Biên Bình phải đau đầu. Đưa mắt nhìn quanh, vô tình Phương Mộc nhìn thấy mấy bức ảnh trên bàn. Trong đó có tấm ảnh chụp xác nạn nhân nữ nằm trong phòng khách chiều qua. Phương Mộc ngay lập tức hiểu ra, chính là vụ án La Gia Hải.

Biên Bình bắt gặp ánh mắt của Phương Mộc, biết là cậu ta đã đoán được ý của mình, nên đi thẳng vào câu chuyện: “Thằng này cũng khá thú vị đấy.”

Phương Mộc rút một điều thuốc đưa cho Biên Bình, giúp anh châm lửa rồi cũng tự châm cho mình một điều.

“Hồ sơ vẫn ở phân cục hả anh?”

“Ừ.”

“La Gia Hải đã khai chưa anh?”

“Vẫn chưa.” Biên Bình dùng tay bóp nhẹ cổ, “Cả đêm qua bên phân cục hỏi cung cậu ta. Nhưng thằng bé này chỉ thừa nhận là đã giết người, còn động cơ phạm tội là gì thì nhất quyết không chịu nói. Nhưng nói chung bên phân cục cũng đã hỏi được kha khá rồi, nói ra có khi cậu không tin, có khi cậu ta vẫn còn dính đến một vụ án mạng nữa.”

“Gì cơ?” Phương Mộc ngạc nhiên, “Có phải là cô gái mặc đồ màu đỏ không?”

Biên Bình dừng tay lại, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Phương Mộc: “Đây cũng chính là điều tôi muốn hỏi cậu đấy, sao cậu biết có một cô gái mặc đồ màu đỏ?”

“Cũng là do em đoán thôi!” Phương Mộc ngừng lại, “Thông qua ánh mắt của La Gia Hải.”

“Nói tôi nghe xem!”

“Thông thường, nếu một người thuận tay phải, khi suy nghĩ mà mắt đưa lên phía trên và về phía bên trái nghĩa là anh ta đang nhớ lại một việc đã qua. Nếu như cũng đưa mắt lên trên nhưng về phía bên phải nghĩa là anh ta đang tưởng tượng một việc anh ta chưa từng trải qua. Nếu như mắt lại đưa xuống về bên trái nghĩa là anh ta đang tưởng tượng về âm thanh, còn nếu đưa xuống về bên phải thì nghĩa là anh ta đang nhớ lại cảnh tượng nào đó hoặc những cảm nhận mà anh ta đã trải qua.”

“Màu đỏ thì sao, sao cậu đoán ra?”

“Thông qua cơ mặt của La Gia Hải. Thông thường con người khi nhớ lại về những sự vật có màu đỏ, do màu này làm cho người ta dễ bị căng thẳng nên từ đó có dẫn đến việc các cơ mặt sẽ trở nên cứng. Ngoài ra, nếu như nhớ về những sự vật có màu vàng thì ngoài việc cơ mặt cứng ra, trên khuôn mặt còn biểu hiện sự thù ghét, bất an.” Phương Mộc nói hơi nhanh, nên khẽ thở dốc: “Hôm qua, La Gia Hải có vẻ như chìm vào trong suy nghĩ. Mà lúc trước em nhìn thấy cậu ta cầm dao bằng tay phải, cơ mặt cương cứng, nhưng sắc mặt lại bình thường. Em đoán là cậu ta đang nghĩ về một cô gái, vì thế mới liếc một phen, đoán là cậu ta đang nghĩ về một cô gái mặc đồ màu đỏ.”

“Ừm,” Biên Bình vừa như đang suy nghĩ điều gì đó vừa gật đầu, “Tôi nghĩ là lúc đó cậu ta đúng là nghĩ về một cô gái, nhưng không phải là mặc đồ đỏ.”

“Sao thế ạ?” Phương Mộc mở to mắt.

“Một tuần trước, ở trường Đại học Công nghiệp thành phố J có ba sinh viên bị mất tích, gồm có La Gia Hải và hai cô gái tên là Thẩm Tương và Tang Nam Nam.” Biên Bình ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Thẩm Tương lúc đó mặc một chiếc váy liền màu trắng, còn Tang Nam Nam mặc một chiếc áo phông màu vàng và quần soóc đen.”

Phương Mộc nhớ lại câu mà La Gia Hải đã nói hôm đó:

“... Tôi và Thẩm Tương, không muốn mang cái tội danh này rời khỏi thế giới...”

Cô gái mà lúc đó anh ta nghĩ tới chắc là cô gái có tên Thẩm Tương.

Váy liền màu trắng... màu đỏ...

Phương Mộc khẽ nhăn mày, rồi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt dò hỏi của Biên Bình, chậm rãi nói: “Chiếc váy liền màu trắng nhưng bị máu nhuộm đỏ.”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Khuôn mặt Biên Bình trở nên nặng nề, “Hai cô gái này, ít nhất có một người có thể đã chết.”

Phương Mộc nghĩ một lúc rồi hỏi: “Chúng ta liệu có thể làm gì?”

“Cậu đừng vội!” Biên Bình quay màn hình vi tính ở trên bàn về phía Phương Mộc, “Xem cái này đi.”

Trên màn hình lúc này là một đoạn băng video đang được phát, nội dung có vẻ như là một chương trình ti vi nào đó. Phương Mộc nhớ ra là lúc ở hiện trường, anh có nhìn thấy một cái máy quay phim vẫn còn đang chạy.

“Đây là đoạn băng do máy quay phim ở hiện trường thu lại?”

“Ừ!” Biên Bình nằm thoải mái trên ghế sofa, “Cậu cứ xem đi nhé, tôi chợp mắt một chút, thức cả đêm hôm qua rồi.”

Mười phút đầu của đoạn băng đều rất bình thường, so với các chương trình ti vi vẫn thường thấy chẳng có gì khác biệt. Tuy nhiên, Phương Mộc nhận thấy sắc mặt của La Gia Hải luôn nặng nề, có vẻ như đang thấp thỏm lo âu về một việc gì đó sắp sửa thực hiện. Đoạn băng phát đến đoạn La Gia Hải đột nhiên rút dao ra đâm về phía cô giáo Tần, quang cảnh vô cùng hỗn loạn, ống kính của máy quay trở nên chao đảo bất định. Phần âm thanh có tiếng kêu thảm thiết của cô giáo Tần và tiếng kêu thất thanh của nhân viên đài truyền hình. Hình ảnh liên tục bị chao đảo khiến cho Phương Mộc đang tập trung xem cảm thấy chóng mặt và hoa mắt. May là phần này chỉ kéo dài có mấy chục giây, sau đó cảnh vật trong khung hình từ từ hiện ra, quay hẳn sang ngang rồi đứng yên không bị chao đảo nữa.

Chắc là người quay phim trước khi bỏ chạy đã vớt lại chiếc máy quay, Phương Mộc không thể không nghiêng cổ để nhìn màn hình. Nghĩ đến cảnh Biên Bình lúc này cứ liên tay bóp cổ, anh bỗng bật cười.

Màn hình lại hiện ra hai cái chân mặc quần soóc màu xanh, sau đó là một tiếng kêu thất thanh, đồng thời còn có tiếng thở dốc nặng nề, có thể phân biệt được là của La Gia Hải. Chủ nhân của đôi chân kia quay người chạy vào bên trong cánh cửa đối diện với chiếc máy quay. Rầm một tiếng, cánh cửa đóng lại. Nửa người phía dưới của La Gia Hải xuất hiện trong ống kính, cậu ta đi vài bước đến trước cửa, đá một cái, chiếc cửa gỗ bật mở. Đối diện cửa là một chiếc giường, bé gái đang cầm trên tay mấy quyển sách, vừa kêu gào thất thanh vừa ném sách vào người La Gia Hải. La Gia Hải dễ dàng đè cô bé xuống giường, thô bạo giằng xé quần áo của bé.

Bé gái chẳng mấy chốc đã không còn chút sức lực nào, đôi bàn tay mềm yếu đập nhẹ lên người La Gia Hải. La Gia Hải kéo chiếc áo phông của cô bé lên phía trên ngực, rồi đến chiếc quần soóc, rất nhanh chóng, chiếc quần đã bị kéo xuống đến đầu gối. La Gia Hải nửa quỳ, ép chặt hai đùi cô bé lại, bắt đầu cởi quần của mình, nhưng cởi được một nửa, ánh mắt của cậu ta dường như dừng lại trên bộ ngực chưa phát triển của cô bé, rồi ngừng tay.

La Gia Hải cúi đầu, nhìn không rõ được vẻ mặt của cậu ta, nhưng có thể cảm nhận được toàn thân cậu ta đang run lên. Cô bé dùng hết sức lực cuối cùng của mình giơ chân ra đập. La Gia Hải dường như mất đi tri giác, trượt ngã xuống giường theo cú đập của cô bé, ngồi phệt xuống sàn nhà, lưng dựa vào thành giường, bỗng nhiên dùng tay túm lấy tóc mình rồi bật khóc thành tiếng.

Phương Mộc nhíu mắt lại, nhìn La Gia Hải đang khóc run lên bần bật.

Bỗng nhiên, La Gia Hải giơ một chân ra đá cửa. Cánh cửa nặng nề đóng lại. Trên màn hình lúc này chỉ còn cảnh căn phòng khách tối om và cánh cửa đã đóng chặt.

Trong vòng một tiếng sau đó, màn hình không còn xuất hiện một cảnh tượng mới nào, chỉ nghe thấy tiếng còi và tiếng nói từ phía cảnh sát, cho đến khi Phương Mộc nhìn thấy mình xuất hiện trên màn hình.

Sau khi xem xong đoạn băng, Phương Mộc dựa lưng vào chiếc ghế bành, chiêm một điệu thuốc.

Rõ ràng là, La Gia Hải định hiếp dâm cô bé đó, nhưng sau đó lại thôi. Qua việc cậu ta đột nhiên bật khóc cho thấy việc bỏ cuộc này có vẻ như xuất phát từ một sự hối hận thật lòng.

“Tôi chưa động vào nó... nó không có cái mùi vị đó...”

Từ câu nói này có thể thấy, hành vi hiếp dâm của La Gia Hải rõ ràng là với ý định báo thù, còn mùi vị đó chắc chắn là có liên quan đến tình dục.

Phương Mộc đang đắm chiêu suy nghĩ thì chiếc điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông nghe chói cả tai. Trong khi còn đang do dự xem có nên nghe hay không thì Biên Bình đã bật dậy, bước nhanh đến bên bàn, nhắc điện thoại lên nghe.

“A lô, tôi đây... ừ... tôi hiểu rồi!”

Biên Bình đặt điện thoại xuống, quay đầu ra nói với Phương Mộc: “Phân cục gọi đến, bảo cậu qua đây, nghe nói La Gia Hải muốn gặp đích danh cậu.” Biên Bình ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Có lẽ, cậu còn được gặp người quen cũ đấy.”

Sau khi đến phân cục, Phương Mộc được dẫn thẳng đến phòng thẩm vấn. Trước một tấm kính lớn có vài người đang ngồi. Tất cả đều đang quan sát mọi động tĩnh trong phòng thẩm vấn. Nghe thấy tiếng chân từ phía sau lưng, một người vóc dáng cao lớn quay đầu lại.

Phương Mộc dừng chân, khẽ nở nụ cười.

Chính là Thái Vĩ.

Thái Vĩ không vồn vã như Phương Mộc, chỉ có đôi lông mày nhíu chặt được dẫn ra đôi chút. Anh nhìn Phương Mộc từ trên xuống dưới rồi mới lên tiếng hỏi: “Cậu đến rồi đấy à?”

Sự lạnh nhạt của Thái Vĩ khiến cho Phương Mộc thấy hơi khó xử, anh gật đầu rồi đưa tay kéo lấy một chiếc ghế và ngồi xuống.

“Tôi nói ngắn gọn thôi.” Thái Vĩ nói luôn vào công việc, “Một tuần trước, ở trường Đại học Công nghiệp thành phố J có ba sinh viên mất tích. Đó là La Gia Hải, bạn gái của cậu ta Thẩm Tương và Tang Nam Nam, học sau hai người kia hai khóa. Kết quả điều tra của chúng tôi cho thấy, Tang Nam Nam đã từng cãi nhau với Thẩm Tương, vì thế chúng tôi sơ bộ phán đoán rằng La Gia Hải và Thẩm Tương đã ngược đãi Tang Nam Nam. Mà việc La Gia Hải đến tận đây để giết người càng khiến chúng tôi khẳng định việc mất tích của Tang Nam Nam thuộc về hành vi ép bức bằng bạo lực.”

Phương Mộc nghĩ một lát rồi nói, “Tôi có thể làm gì?”

“La Gia Hải sau khi quy án không nói một lời nào, sáng nay cậu ta bị chúng tôi ép quá nên nói là chỉ muốn nói chuyện với một mình cậu. Chúng tôi muốn biết Thẩm Tương và Tang Nam Nam hiện giờ đang ở đâu. Sống thì còn người, chết thì phải còn xác. Đây cũng là mục đích mà

chúng tôi đi từ thành phố J đến đây.” Thái Vĩ dừng lại một lát rồi nói tiếp, “Vụ án này do tôi phụ trách.”

Phương Mộc không nói gì, quay đầu nhìn về phía tường của phòng thẩm vấn, chính là tấm kính lớn kia. La Gia Hải cúi đầu, tay chân bị còng vào ghế, cả cơ thể trông như bị teo nhỏ lại.

Phương Mộc đứng dậy, “Tháo còng tay và xích chân cho cậu ta.”

Cảnh sát ở phân cục nhìn Thái Vĩ, Thái Vĩ vẫy tay với hàm ý “Làm theo những gì anh ta bảo.”

Cảnh sát rút chìa khóa ra, vừa đi cùng Phương Mộc sang phòng thẩm vấn vừa nói: “Người anh em, phải cẩn thận đấy nhé.”

“Anh yên tâm đi, không sao đâu.” Phương Mộc đi đến cửa phòng hỏi cung, bỗng nhiên quay người lại, chỉ tay vào Thái Vĩ nói: “Có điều, lần này anh đừng có mà lẩn khỏi cương vị nữa đấy nhé.”

Mọi người đều nhìn Thái Vĩ vẻ khó hiểu, Thái Vĩ kín đáo khẽ mỉm cười, ánh mắt dụ đi nhiều.

Phương Mộc cũng cười đưa tay mở cửa phòng thẩm vấn.

La Gia Hải ngồi cúi gục đầu trên ghế, không hề cử động. Phương Mộc nghĩ là cậu ta đang ngủ. Nhưng khi cảnh sát mở còng tay và xích chân, La Gia Hải bỗng nhiên đưa tay ra xoa những vết hằn đỏ trên cổ tay, anh mới biết là cậu ta vẫn đang thức. Phương Mộc nghĩ một lát rồi cho người mang đến một chai nước khoáng.

Khi đưa chai nước vào tay La Gia Hải, cậu ta khẽ nói cảm ơn. Sau khi mở nắp bình, uống một ngụm, cậu ta lại vặn nắp lại và đặt lên trên bàn ở trước mặt.

Phương Mộc châm một điếu thuốc, nhìn La Gia Hải qua chiếc bàn. Vài phút sau, anh đẩy bao thuốc lá về phía cậu ta.

La Gia Hải đưa mắt lên, lắc đầu, “Cảm ơn anh, tôi không hút thuốc!”

Phương Mộc khẽ gật đầu rồi ngồi im hút thuốc.

Hai người ngồi đối diện với nhau qua một chiếc bàn, ở giữa là một màn khói từ từ bay lên, lúc ẩn lúc hiện. Một người dán mắt vào chai nước khoáng, còn người kia chăm chú quan sát đối phương qua làn khói. Trầm tư, vừa như đợi chờ vừa như đó sức. Phương Mộc biết rằng ở phía đầu bên kia, mọi người đang nóng lòng đợi La Gia Hải lên tiếng. Thật ra anh rất muốn nói với Thái Vĩ không nên quá nóng vội. Kết quả điều tra lúc này kết hợp với cử chỉ, lời nói của La Gia Hải có thể thấy Thẩm Tương và Tang Nam Nam có nhiều khả năng đã chết cả rồi. Việc tìm thấy họ sớm hay muộn cũng chẳng thể cứu vãn được điều gì nữa.

Điều mà Phương Mộc muốn biết lúc này là ngọn nguồn của sự việc. Rốt cuộc, mùi vị có ý nghĩa gì? Tại sao lại phải giết cô giáo Tân? Thẩm Tương và Tang Nam Nam rốt cuộc có mối quan hệ thế nào với vụ án giết người này...

Hút hết một điếu thuốc, Phương Mộc nhẹ nhàng hỏi: “Cậu muốn gặp tôi, có phải là có điều gì muốn nói với tôi không?”

La Gia Hải không phản ứng lại ngay, vài giây sau mới đưa mắt nhìn lên. Phương Mộc không trốn tránh, đón nhận ánh mắt của La Gia Hải, chăm chú nhìn lại cậu ta. Ánh mắt cậu ta mệt mỏi, chứa đầy sự tuyệt vọng và đau thương.

“Anh cảnh sát Phương, nếu như tôi nói tôi không phải là người xấu, anh có tin không?” Phải một lúc sau, La Gia Hải mới khẽ lên tiếng hỏi.

“Tôi không muốn bình phẩm về nhân cách của cậu, có điều tôi muốn tin rằng cậu là người tốt.” Phương Mộc khẽ cất cao giọng. “Nhưng cậu đã giết người. Ai sau khi phạm tội cũng đều muốn tìm cho mình một lý do. Nếu như cậu muốn khiến tôi tin cậu là người tốt, thì cậu phải thuyết phục được tôi.”

Nói xong, Phương Mộc nhìn La Gia Hải, đợi những lời bộc bạch của cậu ta. Nhưng La Gia Hải lại cúi đầu xuống, bất động.

Phương Mộc lúc đầu cứ nghĩ là mình sẽ dễ dàng khiến cho La Gia Hải mở miệng, nhưng việc im lặng trở lại của cậu ta đã khiến cho anh hơi ngạc nhiên. Anh quyết định thay đổi phương thức khác.

Qua đám khói trước mặt, Phương Mộc nhìn thấy rõ đôi vai La Gia Hải đang rung lên.

“Cậu rất yêu cô ấy đúng không?” Phương Mộc quyết định nhân cơ hội này tiến tới, “Tôi nghĩ, cô ấy cũng rất yêu cậu.”

Vai La Gia Hải rung càng ngày càng mạnh, cả cơ thể như chiếc lá đang đung đưa trong gió thu lạnh lẽo.

Phương Mộc đưa mắt nhìn vào góc phòng thăm vấn, như đang tự nói chính mình: “Người thích màu trắng thường có nội tâm rất thuần khiết. Cuộc sống của họ luôn nề nếp, thích sạch sẽ, gọn gàng.” Phương Mộc gạt tàn thuốc, “Thẩm Tương chắc là đã từng giúp cậu giặt quần áo, dọn dẹp ký túc nhỉ?”

La Gia Hải gạt mạnh cánh tay khiến chai nước khoáng ở trên bàn lăn đến tấm kính một chiều, rồi rơi xuống nền nhà.

“Anh đừng nói nữa!” Cậu ta như gào lên với Phương Mộc.

Phương Mộc bình tĩnh nhìn cậu ta, đôi mắt La Gia Hải đọng đầy nước mắt, đôi môi trắng bệch.

Phương Mộc nói nhẹ nhàng nhưng chắc chắn: “Thẩm Tương đã chết rồi, đúng không?”

Những giọt nước mắt đã không còn kìm lại được, chảy dài xuống khuôn mặt La Gia Hải. Cậu ta cúi đầu xuống, úp mặt vào lòng bàn tay, khóc không thành tiếng.

Phương Mộc lặng lẽ ngồi chờ. Vài phút qua đi, đợi La Gia Hải bình tĩnh hơn, anh lại nói tiếp: “Một cô gái thuần khiết, luôn thích sự sạch sẽ và gọn gàng như vậy mà giờ đây chỉ có thể nằm ở nơi không ai

biết đến, từ từ trương lên, biến dạng rồi phân hủy, bốc mùi, có khi trên người còn có vô số các con dòi bọ.”

Tiếng khóc của La Gia Hải vừa nhỏ dần đi, sau khi nghe những câu nói của Phương Mộc, lại bật lên thành tiếng nức nở.

Giọng Phương Mộc đều đều nhưng lại có gì đó tàn nhẫn: “Cậu đã từng nói, không muốn cùng Thẩm Tương mang tội danh giết người rời xa thế giới này. Tôi nghĩ, Thẩm Tương cũng không muốn dùng bộ dạng đáng sợ khiến người ta phải nôn mửa để nói lời tạm biệt với thế giới này. Vì thế,” Anh khẽ dừng lại, “Hãy nói cho tôi biết, cô ấy đang ở đâu? Tôi đảm bảo với cậu rằng chúng tôi sẽ đối xử tử tế với thi thể của cô ấy.”

La Gia Hải gật đầu lia lịa nhưng vẫn khóc nức lên không nói được thành lời. Phương Mộc dụi điếu thuốc đã hút xong vào gạt tàn, nhìn chăm chú vào La Gia Hải. Tuy nhìn bề ngoài trông anh có vẻ bình tĩnh như lúc mới đầu, nhưng Phương Mộc lại cảm thấy tim mình đang đập dồn dập như tiếng trống.

La Gia Hải cuối cùng cũng ngừng khóc, cậu ta vừa thở vừa nói không liên mạch: “Ở gần chợ đồ kim khí, khu Hồng Viên, thành phố J có một công xưởng bị bỏ hoang. Thẩm Tương và Tang Nam Nam đều nằm trong phòng để dụng cụ trên tầng 2.”

Phương Mộc khẽ thở dài trong lòng, quay đầu nhìn về tấm kính một chiều. Anh biết rằng ở phía bên kia, Thái Vĩ đang liên hệ với các đồng nghiệp ở thành phố J, cấp tốc đến địa điểm đó.

Chỉ mấy câu nói này mà dường như đã lấy đi toàn bộ sức lực của La Gia Hải, cậu ta hoàn toàn mềm nhũn trên chiếc ghế, dùng tay che mặt, mặc cho nước mắt cứ thế từ từ chảy xuống.

Phương Mộc cũng cảm thấy mệt mỏi. Anh biết rất rõ người ngồi trước mặt anh lúc này rất có khả năng đã giết chết hai người, nhưng trông anh ta chẳng khác gì với những cậu sinh viên đại học khác, không quá sành sỏi việc đời, nhạy cảm và yếu đuối. Cho dù vẫn còn rất nhiều câu hỏi với hai vụ án này, Phương Mộc cũng không nỡ chất vấn thêm.

Anh hướng về phía tấm gương dùng tay ra hiệu, rất nhanh, cửa phòng hồi cung mở ra, hai người cảnh sát bước vào.

“Dẫn cậu ta về phòng giam. Hôm khác thẩm vấn tiếp.”

Hai người cảnh sát đáp lời, còng tay La Gia Hải lại rồi như kéo lê cậu ta đi về phía cửa. Lúc gần ra khỏi cửa, La Gia Hải bỗng nhiên gào lên gọi: “Cảnh sát Phương!”

Phương Mộc ra hiệu cho hai người cảnh sát khoan hãy đi. Giọng của La Gia Hải khàn đi, vẻ mặt như cầu xin, “Sau khi các anh tìm thấy Thẩm Tương, tôi... tôi có thể nhìn cô ấy một lần nữa không?”

Phương Mộc nhìn cậu ta vài giây rồi khẽ gật đầu.

Đưa mắt nhìn La Gia Hải bị giải đi, Phương Mộc bỗng dưng thấy mình kiệt sức. Anh ngồi xuống ghế, rút một điều thuốc. Đúng lúc đang định đưa tay ra lấy bật lửa thì từ phía sau một cánh tay đưa ra, “tách” một tiếng, chiếc bật lửa đã được bật sẵn chờ anh.

Phương Mộc đưa điều thuốc qua châm lửa, ngoảnh đầu lại nhìn thì ra là Thái Vĩ. Thái Vĩ kéo ghế đến ngồi cạnh, nhìn Phương Mộc rồi bỗng nhiên nhoẻn miệng cười:

“Anh chàng này, cậu đúng là giỏi thật đấy.”

Phương Mộc nhả một làn khói, cười ngượng ngùng.

“Cậu thấy hai cô gái đấy liệu có khả năng còn sống không?”

Phương Mộc do dự một lát rồi lắc đầu: “Chắc là không! La Gia Hải luôn giữ thái độ quyết một phen sống mái.”

Thái Vĩ thở dài: “Tôi cũng nghĩ thế.”

“Anh không vội trở về à?”

“Không vội!” Thái Vĩ uể oải dựa vào thành ghế: “Người thì đã chết rồi, về sớm một ngày hay nửa ngày cũng chẳng giải quyết được vấn

đề gì.”

Phương Mộc dụi điều thuốc vào gạt tàn, “Đi nào, tôi mời anh ăn cơm.”

Trong quán cơm ở gần phân cục công an, Phương Mộc và Thái Vĩ ngồi đối diện nhau. Trong lúc chờ mang đồ ăn tới, cả hai đều hút thuốc, cơ hồ như chẳng có gì để nói. Thế rồi Phương Mộc phá vỡ sự yên lặng: “Anh lấy vợ rồi à?”

Thái Vĩ sặc nước trà trong cổ họng, anh vừa dùng giấy ăn lau cằm lia lịa, vừa hỏi: “Sao cậu biết?”

Phương Mộc vừa chỉ vào ngón đeo nhẫn bên tay trái Thái Vĩ, ở đó có một vết nhẫn hằn mờ hình tròn. Mặt Thái Vĩ hơi đỏ lên, anh dùng tay cọ cọ lên vết hằn như muốn lau sạch nó đi.

“Á à, vợ anh nhất định là rất lợi hại, nhưng cũng hay dựa dẫm vào anh.”

Thái Vĩ đã phẫn chấn trở lại: “Làm thế nào mà cậu biết được?”

“Tôi đoán là khi đi làm anh tháo nhẫn ra, lúc về nhà lại đeo vào, có thể thấy anh rất sợ vợ. Căn cứ vào tính cách của anh, người khiến anh ngoan ngoãn như thế tất nhiên phải là một người vợ ghê gớm rồi.” Phương Mộc cười hề hề: “Nhưng điều đó cũng chứng tỏ vợ anh rất quan tâm đến cuộc hôn nhân này, cô ấy rất dựa dẫm vào anh. Chúc mừng anh!”

Trong mắt Thái Vĩ trào dâng một tình cảm dịu dàng hiếm thấy: “Hà hà, cứ như trẻ con ấy, ngay cả đi ngủ cũng nắm tay.”

Có lẽ vì được chia sẻ với Phương Mộc những chuyện riêng tư nên Thái Vĩ trở nên nhiều lời hơn. Một người mồm ngậm thuốc lá, uống rượu bằng bát tô như Thái Vĩ không ngờ lại là một cảnh sát biết tôn trọng tình cảm, đã tặng cho Phương Mộc một viên đạn làm kỷ niệm.

Điều đó là cho Phương Mộc cảm thấy gần gũi và thân thiết.

Sau một hồi hàn huyên, Phương Mộc biết Thái Vĩ đã kết hôn, được thăng chức; Triệu Vĩnh Quý được điều đến phân cục làm cục trưởng; những cảnh sát ngày trước tham gia vụ án Tôn Phổ nay có người được lên chức, có người được điều động đi nơi khác, cũng có người đã hy sinh.

Phương Mộc cho Thái Vĩ biết trước khi tốt nghiệp anh đã tham gia thi tuyển công chức, bây giờ đang công tác ở phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm thuộc Sở Công an tỉnh, cấp trên trực tiếp của anh chính là Biên Bình, học sinh cũ của giáo sư Kiều.

Bạn bè gặp lại nhau, câu chuyện chỉ xoay quanh những kỷ niệm xưa cũ, mà những kỷ niệm ấy không phải toàn những chuyện vui. Đó là một sự thật không thể né tránh. Giữa Phương Mộc và Thái Vĩ ngoài vụ án Tôn Phổ ra cũng không có nhiều tiếng nói chung.

“Tôi có lúc lái xe đến trường đại học J, đi đến ký túc xá số 5 Nam Phạm, đến sân bóng rổ, đến nhà thi đấu, còn đến cả chỗ tầng hầm ấy nữa,” Thái Vĩ uống cũng hơi nhiều, anh hé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, một khuôn mặt thoát ẩn thoát hiện trong làn khói thuốc đang mù mịt bay lên. “Thế mà chẳng để làm gì cả, chỉ ngồi ì ra. Có lúc cảm thấy sự việc xảy ra lúc đó cứ như một giấc mơ. Nếu không phải chính mình đã chứng kiến thì thật khó tưởng tượng lại có người tàn ác đến thế.” Thái Vĩ khẽ cười. “Cậu đã cứu mạng tôi, thế mà tôi còn chưa cảm ơn được cậu.”

Phương Mộc cúi đầu, một lúc sau nhẹ nhàng nói: “Không cần đâu.”

Thái Vĩ cũng cảm thấy mình hơi vô ý khi tiếp tục đề tài này, anh quay lại câu chuyện lúc đầu: “Cậu thế nào? Công việc tốt chứ?”

“Cũng được, nhưng cũng có lúc cảm thấy nhàn rồi quá. Thực ra lúc đầu tôi muốn đến làm việc ở Sở Công an thành phố nhưng sau đó cục trưởng Biên Bình kiên quyết kéo tôi về chỗ anh ấy.”

Thái Vĩ cười khà khà: “Cậu còn kêu nhàn rồi hả? Nếu như cậu về Sở Công an thành phố cậu sẽ biết, mệt đến đứt hơi luôn.” Thái Vĩ quay

đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt trở nên u ám. “Cuối cùng, cậu vẫn trở thành cảnh sát, có phải vì giáo sư Kiều không?”

Phương Mộc cúi xuống uống một ngụm rượu, không trả lời.

Thái Vĩ thở dài nhè nhẹ: “Kỳ thực tôi vẫn nghĩ thế này, cậu không hợp với nghề cảnh sát.”

Phương Mộc cười gượng, châm thêm một điếu thuốc.

“Cậu đã thử tìm cách chuyển công tác chưa?”

“Không!” Phương Mộc trả lời như đinh đóng cột.

“Không!” Thái Vĩ nhớ rất rõ hồi ấy khi anh hỏi Phương Mộc có định làm cảnh sát không, Phương Mộc cũng đã trả lời anh như vậy. Cùng một đáp án lại ra hai kết quả khác nhau. Không chừng mình lại sai ấy chứ, trước mặt bây giờ vẫn là con người có khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng ánh mắt sắc bén ấy.

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc chăm chăm một lúc lâu: “Bắt đầu từ chuyện xảy ra ở tầng hầm dưới đất?”

“Hả?” Phương Mộc rướn lông mày, nhìn Thái Vĩ cười không ra cười: “Muốn tố giác tôi sao?”

Nụ cười trên mặt Thái Vĩ biến mất: “Không bao giờ, mãi mãi không bao giờ! Tôi cũng không bao giờ cho rằng cậu có thể là một cảnh sát giỏi.”

“Thế nào gọi là một cảnh sát giỏi?” Phương Mộc hỏi vặn lại.

Thái Vĩ bị chất vấn, ngây ra một lúc mới nói: “Tôi không biết. Nhưng tôi khẳng định cậu không thể. Cậu là người không thể đặt mình ở vị trí đứng ngoài vụ án, cậu luôn dốc quá nhiều tình cảm cá nhân vào nó. Nếu một vụ án nào đó không thể dùng pháp luật để giải quyết hoặc khi cậu không muốn giải quyết nó bằng luật pháp, cậu sẽ làm theo cách của riêng mình.” Thái Vĩ dừng lại một lúc: “Tôi biết, hôm qua cậu suýt chút nữa đã lấy thân mình đỡ đạn cho La Gia Hải.”

Phương Mộc trước sau chỉ cúi đầu, mãi sau cậu búng búng tàn thuốc, nói: “Tôi không thấy làm như thế có gì không đúng.”

Thái Vĩ lắc đầu: “Cậu sẽ tự hại chính mình.”

Phương Mộc bỗng cất tiếng cười hà hà: “Tôi chẳng phải đang sống sờ sờ đây sao.” Không đợi Thái Vĩ kịp nói, cậu đã giơ cốc rượu lên: “Không nói nữa, uống rượu đi!”

Bạn cũ gặp nhau cùng né tránh những vấn đề không muốn nói ra đã kết thúc bằng một bữa say túy lúy. Khi hai người chân nam đá chân chiêu về đến phân cục thì tin tức từ thành phố J cũng đã đến. Ở địa điểm mà La Gia Hải khai báo, cơ quan công an phát hiện thấy thi thể của Thẩm Tương và Tang Nam Nam. Sơ bộ ban đầu xác định nguyên nhân chết của hai người này là do mất máu. Điều khác biệt là vết thương chí mạng của Thẩm Tương là do đứt động mạch còn Tang Nam Nam thì bị đâm nhiều nhát dao. Tình hình cụ thể phải đợi pháp y tiến hành kiểm nghiệm mới có thể xác định chính xác được. Cảnh sát hình sự thành phố J và phân cục có xảy ra chút tranh chấp nhỏ trong việc phân cấp điều tra. Cả hai bên đều cho rằng địa điểm hung thủ gây án thuộc địa phận mình quản lý. Kết quả sau khi bàn bạc là: Thái Vĩ tạm thời trở về thành phố J, đợi sau khi thu thập đủ chứng cứ chủ yếu sẽ xác định lại đơn vị thụ lý vụ án La Gia Hải.

Lúc tạm biệt, Phương Mộc đập vào ngón nhẫn bàn tay trái của anh chàng say chếch choáng Thái Vĩ. Thái Vĩ mơ hồ vẫy vẫy tay nhưng không hiểu ý của Phương Mộc.

Phương Mộc đứng ngăn người dõi theo chiếc xe Jeep khuất dần sau góc phố để lại một đám bụi bốc lên mù mịt. Tầm huy hiệu công an gắn trên biển trước cổng phân cục ánh lên dưới ánh nắng mặt trời ban trưa. Phương Mộc đưa tay che ánh nắng, lặng lẽ ngắm nhìn tầm huy hiệu đó, cảm giác như đang to dần lên, cuối cùng thật không ngờ lại có tư thế rợp trời rợp đất.

Có thật là mình không hợp với nghề cảnh sát không?

Chương 3: BI THƯỜNG

Dương Cẩm Trình mệt mỏi ngẩng đầu lên khỏi bàn làm việc trong văn phòng, ông cảm thấy đau nhức ở phía sau gáy. Cú vươn vai cho dân gân cốt đang tiến hành được một nửa bỗng dừng lại, ông khom lưng cúi xuống ngậy người nhìn vào màn hình rồi cầm cốc nước đã nguội lạnh từ bao giờ uống một hơi.

Chiếc cốc rỗng không vẫn còn nặng trĩu trong tay. Dương Cẩm Trình đứng dậy, đi đi lại lại mấy bước trong văn phòng, khi đến cạnh cửa ra vào, ông thuận tay đẩy cửa bước ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa, mọi nỗi mệt mỏi trên khuôn mặt Dương Cẩm Trình bỗng nhiên biến mất. Trông ông như luôn luôn tràn đầy sinh lực, một chủ nhiệm Dương khoan dung mà không mất đi vẻ anh minh, dỉ dỏm nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm.

Dương Cẩm Trình bước chậm chạp dọc theo hành lang được trang trí rất cầu kỳ, bước đi chậm rãi, không phải vì tuổi tác mà ông muốn cho mọi người cảm nhận thấy sự ung dung đỉnh đạc. Bên cạnh, chốc chốc lại có người dừng bước cúi chào, rồi vội vàng bỏ đi. Dương Cẩm Trình nhìn kính cửa sổ ở hai bên, tuy đã sắp 8h30 tối rồi, nhưng trong các văn phòng sáng đèn vẫn còn rất nhiều nghiên cứu viên đang bận rộn. Hình ảnh nhộn nhịp trước mắt khiến Dương Cẩm Trình rất mãn nguyện. Ông giống như một vị nguyên soái đang duyệt binh, đang dạo bước trước đội quân nghiêm trang, tề chỉnh, một mình hưởng thụ cảm giác ưu việt hơn hẳn người khác.

Sau khi kiểm tra một số phòng ban, vỗ vai một số người này, nhận lời chào của một số người khác, Dương Cẩm Trình thông thả quay trở lại phòng làm việc của mình. Ông ngồi vào chiếc ghế to nhất, rộng nhất, thoải mái nhất viện nghiên cứu, sự mệt mỏi vừa biến mất nay đang từ từ quay lại cơ thể. Dương Cẩm Trình ngồi rất lâu trong tư thế co quắp cho đến khi ông đặt cánh tay tê dại lên mặt bàn.

Ngón tay đề phải con chuột máy vi tính, màn hình tự động phát ra một tiếng tách, khuôn mặt của Dương Cẩm Trình dần dần bị ánh sáng ở màn hình soi vào. Ánh mắt của ông nhìn vô thức vào màn hình máy tính đang càng ngày càng sáng lên. Bỗng nhiên hình như nghĩ ra điều gì đó, Dương Cẩm Trình ngồi thẳng người di chuột vào “My Computer”, vào phần ổ cứng. Sau khi kích chuột liên tục vào các folder một cách thành thạo, một file văn bản ở rất sâu trong máy được mở ra. Dương Cẩm Trình cẩn thận nhìn khắp văn phòng trống không một lượt rồi nhanh tay gõ một dòng mật mã. Tiếp đó ông cúi sát mặt vào màn hình nhìn không chớp mắt. Dần dần trên khuôn mặt Dương Cẩm Trình hiện lên một nụ cười. Nụ cười ấy từ từ hiện lên từ khóe môi đến hai má. Cuối cùng, từng sợi lông mày cũng nhảy dựng lên vì sung sướng.

Dương Cẩm Trình lần lượt đọc những văn bản này, mỗi khi đọc đến một văn bản mới, trên mặt ông ta lại hiện lên một biểu hiện rất lạ, giống như vội vàng xem một đồ vật mà mình quá quen thuộc từ lâu. Ông ta như đang chơi trò bịt mắt bắt dê với chính mình. Vừa tự hỏi: Cái này có đặc sắc không? Vừa cố tình quên đi những văn bản và sơ đồ đã thuộc lòng. Khi mở ra một văn bản thì cố tình lừa mình, dối người bằng tiếng kêu kinh ngạc: Ôi, cái này còn đặc sắc hơn này.

Dương Cẩm Trình chơi không biết một trò chơi này. Đây có vẻ như là số mệnh, là linh hồn của ông ta, cứ như cuộc đời sau của ông ta chính là nó vậy.

10h30 tối, chiếc xe Audi màu bạc của Dương Cẩm Trình từ từ tiến vào khu chung cư “Trí - Uyển”. Đây là khu nhà ở cao cấp của thành phố. Đúng như tên gọi của nó, chủ nhân những căn hộ ở đây phần lớn đều là những phần tử trí thức cao cấp. Dương Cẩm Trình dừng xe, vội vã đi về khu chung cư nhà mình. Chưa đến dưới lầu đã nhìn thấy một bóng người nhỏ bé ngồi trên bậc lên xuống. Dương Cẩm Trình đang nghi ngại xem đây là con cái nhà ai mà muộn thế này vẫn chưa về nhà. Đèn điện trước cửa chung cư đã bật sáng. Dương Cẩm Trình giật mình. Đây chẳng phải là Dương Triển con trai mình sao?

Dương Cẩm Trình vội vàng chạy tới đẩy vào vai Dương Triển, “Ồ, sao con lại ngủ ở đây?”

Dương Triển mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Dương Cẩm Trình một lúc lâu cứ như không nhận ra đây là bố mình. Dương Cẩm Trình nắm cánh tay Dương Triển nhắc nó đứng dậy, vừa móc chìa khóa ra vừa hỏi: “Chìa khóa của con đâu? Lại mất rồi à?”

Dương Triển “vâng” một tiếng, đưa tay dụi mắt. Nó ngoắc cặp sách ở khuỷu tay, cánh tay nặng quá kéo lệch cả đầu. Dương Cẩm Trình dùng tay nhắc cặp sách lên đeo qua loa lên vai nó. Dương Triển đang ngái ngủ bị động tác của bố làm cho loạn choạng. Nó nhanh chóng đứng thẳng người dậy ngoan ngoãn đi theo bố vào cầu thang máy.

Trong căn hộ tầng 18, Dương Cẩm Trình cởi giày, vứt áo vét lên sofa định đi nghỉ ngơi cho thoải mái chợt có tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên.

Ông chửi khể một câu rồi đứng dậy cầm ống nghe.

“Chào anh... dạ, vâng đúng ạ. Tôi là bố của cháu Dương Triển... vâng, anh Hạ, chào anh... cái gì cơ? Không thể nào... Cặp sách của con anh bao nhiêu tiền... À, thôi được rồi, tôi sẽ làm rõ việc này... À à, xin lỗi anh Hạ, hôm khác tôi sẽ đến nhà anh để xin lỗi. Chào anh!”

Dương Cẩm Trình đặt ống nghe xuống, quay người quát một tiếng thật to: “Dương Triển!”

Dương Triển đang từ từ đứng lên ở cửa, nó vừa mới bước vào nhà, vẫn chưa kịp bỏ cặp sách, cũng chưa kịp cởi giày và cũng không kịp bỏ chạy nữa.

Dương Cẩm Trình xách con trai như xách con gà con lồi vào giữa phòng khách, vội vàng kéo cái cặp sách xuống nhìn ngắm một cách kỹ lưỡng.

Đây là một cái cặp bình thường, bên trên in hình siêu nhân sặc sỡ. Đường may rất kém, trên mặt đã có chỗ bị tuột đường chỉ, chỗ nào cũng

dính đầy vết mực.

“Đây là cặp của con à?” Dương Cẩm Trình dốc tung cái cặp, sách vở bút mực trong cặp bắn tung tóe ra đất.

Dương Triển cúi đầu không nói gì.

“Nói mau, có đúng không?” Dương Cẩm Trình đẩy mạnh vào vai Dương Triển một cái.

Dương Triển khẽ trả lời: “Không phải ạ!”

“Vì sao lại bắt bạn đổi cặp? Sao? Mà có biết cái cặp sách của mày bao nhiêu tiền không? Cái này à?” Dương Cẩm Trình tức giận ném cái cặp xuống nền nhà. “Có phải mày bị điên rồi không?”

Dương Triển bỗng ngẩng đầu lên, tỏ ra bình tĩnh, thậm chí còn cười một cái: “Bố có nhận ra cặp sách của con không?”

Dương Cẩm Trình bị hỏi vặn ngay lập tức cảm thấy các cơ trên mặt của mình như đều dồn tụ lại một chỗ.

“Bốp!” Một cái tát thật mạnh giáng vào mặt Dương Triển.

Thân hình bé nhỏ của Dương Triển bị đánh rung lên. Lại bịch một tiếng nữa ngã sõng soài ra sàn nhà. Dương Cẩm Trình trong cơn giận dữ lại lôi Dương Triển dậy muốn đánh tiếp.

Máu mũi Dương Triển chảy ra. Nó nằm bất lực trong tay bố, không thể vùng vẫy ra được, liều mạng quay đầu ra, hướng về phía bức tường phòng khách kêu ầm lên: “Mẹ ơi... Mẹ ơi...”

Tiếng kêu thảm thiết của Dương Triển khiến Dương Cẩm Trình dừng tay lại giữa chừng. Ông bất giác nhìn về phía bức tường. Vợ ông đang đứng trong bóng tối nhìn hai bố con, đôi mắt dịu dàng như ẩn chứa sự cầu xin.

Dương Cẩm Trình buông tay, Dương Triển đổ gục xuống sàn nhà, nằm co quắp miệng rên hừ hừ không thành tiếng: “Mẹ ơi... mẹ ơi...”

Dương Cẩm Trình sau khi buông tay vẫn đứng im tại chỗ thở dốc cho đến khi hơi thở trở lại bình thường, ông chỉ tay: “Về phòng ngay! Tối nay đừng có mà ăn cơm!”

Dương Triển lồm cồm bò dậy chạy nhanh về phòng, “rầm” một tiếng, cánh cửa đã đóng lại.

Thằng bé không bật đèn, ngồi lặng lẽ trong phòng, thỉnh thoảng lại khịt khịt mũi. Nó đã ngừng khóc từ lâu, nước mắt trên mặt đã cạn khô, hai má nứt nẻ. Ngồi một lúc, nó thận trọng xoa nhẹ lên bộ mặt sưng phồng, có thể cảm nhận thấy có mấy vết hằn của ngón tay.

Thằng bé tỏ ra rất bình tĩnh, không chịu khuất phục, cũng không tức giận, chỉ luôn tay sờ lên mặt đồng thời chú ý lắng nghe mọi động tĩnh bên ngoài phòng khách.

Cuối cùng nó nghe thấy tiếng cọt kẹt ở sofa, hình như có người đứng lên, tiếp đó là tiếng bước chân nặng nề của bố nó. Tiếng động đó kéo dài cho đến phòng ngủ của ông, tiếp theo là tiếng đóng cửa.

Thằng bé không động dậy, nó thận trọng lắng nghe cho đến khi chắc chắn rằng bố nó đã ngủ. Nó trượt theo mép giường xuống đất, chui xuống gầm giường, một lúc sau ôm một chiếc hộp sắt chui ra.

Thằng bé mở hộp sắt, ngồi dựa vào thành giường. Trong hộp sắt là rất nhiều đồ ăn, phần lớn là đồ ăn thừa. Có mấy lát bánh mì, mấy miếng bánh gạo đã vụn, nửa chiếc xúc xích, gói bánh quy đã bóc dở, còn có cả mấy viên thạch hoa quả. Dựa vào ánh trăng soi qua cửa sổ, nó chọn mấy thứ cho vào mồm. Nó ăn một cách thông thả, ung dung, ánh trăng chiếu thẳng vào một góc phòng.

Ăn xong thằng bé lại đẩy cái hộp vào gầm giường, phủi bụi trên người, chuẩn bị đi ngủ. Lúc giữ quần áo, tay nó sờ phải một vật cứng cứng. Nó lôi vật đó ra, thì ra là hai chiếc chìa khóa móc vào nhau. Thằng bé xòe chùm chìa khóa trên tay rồi bỗng nhiên đứng dậy mở cửa sổ.

Thời tiết đêm khuya se lạnh khiến thằng bé thấy khoan khoái. Nó hít một hơi thật sâu, một tay nắm chùm chìa khóa ném vào trong bóng đêm. Sau đó nó thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhưng dưới lầu tối om om, chẳng nhìn thấy cái gì. Chỉ nghe thấy “cạch” một tiếng. Thằng bé có vẻ thất vọng. Nó nhìn vô vọng vào bóng đêm phía trước. Chung cư trước mặt có mấy nhà còn sáng ánh đèn, thông qua tấm rèm mỏng có thể nhìn thấy bên trong có người đang đi lại.

Một nụ cười nhẹ nhàng hiện trên mặt thằng bé. Nó trèo lên bậu cửa sổ, thân hình bé nhỏ của nó co ro. Nó ôm lấy hai bờ vai lạnh lẽo nhìn những ngọn đèn le lói ở chung cư đối diện.

Việc tranh chấp quyền điều tra vụ án nhanh chóng được giải quyết. Cảnh sát thành phố J rút khỏi vụ án. Cảnh sát thành phố C được giao điều tra vụ án bao gồm các công việc: hỏi cung, di lý[1] và khởi tố tội phạm. Phương Mộc sau khi nhận được thông tin trên liền đề nghị với cục trưởng Biên Bình cho được thụ lý vụ án. Cục trưởng Biên Bình đồng ý.

[1] Di lý: từ chuyên môn, nghĩa là đưa đối tượng từ nơi này đến nơi khác.

Theo quan điểm của Phương Mộc, động cơ gây án của La Gia Hải rất lạ. Từ vụ án có thể thấy đã có ba người bị hại. Trong đó, nguyên nhân cái chết của Thẩm Tương rất có thể là tự sát, còn nguyên nhân cái chết của Tang Nam Nam và Tần Ngọc Mai không nghi ngờ gì nữa là do La Gia Hải giết. Trên người Tang Nam Nam có nhiều vết dao đâm, còn Tần Ngọc Mai thì cũng chết rất thảm. Nhìn bề ngoài nguyên nhân của cả hai vụ án có thể đều là do thù hận. Nhưng động cơ, nguyên nhân của hành vi giết người của hai vụ án ở hai địa điểm khác nhau cuối cùng là gì? Ngoài ra “mùi vị” mà La Gia Hải nhiều lần nhấn mạnh là gì? Nếu như mùi vị ấy là do tình ái, thế thì đầu đuôi câu chuyện sẽ là như thế nào?

Phương Mộc nghiên cứu các biên bản hỏi cung của vụ án. Tài liệu thể hiện rõ, sau khi La Gia Hải quy án đã thừa nhận hết tội lỗi của mình, nhưng kiên quyết không khai động cơ gây án. Điều đó cho thấy La Gia Hải đã quyết tâm chịu chết. Hình phạt của cậu ta chắc chắn là tử hình.

Nhưng theo quy định của luật pháp Trung Quốc: Nếu do lỗi lầm của nạn nhân dẫn đến hành vi kích động phạm tội, thì có thể hoãn tội chết. Giả thiết hành vi giết người của La Gia Hải chính xác có yếu tố vì tình có thể được xem xét thì trên thực tế, cậu ta đã vượt bỏ cơ hội cuối cùng để được miễn tội chết.

Muốn tìm ra chân tướng sự việc từ miệng của một kẻ quyết tâm tìm đến cái chết là một việc rất khó, nhưng Phương Mộc vẫn định thử một phen xem sao, ngoài ra giữa anh và La Gia Hải cũng đúng là có hẹn từ trước.

Tất cả những vật chứng có liên quan đến vụ án đều được chuyển về Sở công an thành phố C, trong đó bao gồm cả hai thi thể nạn nhân. Hôm yêu cầu La Gia Hải đến nhận diện thi thể, Phương Mộc cũng có mặt. Anh đứng trước cửa phòng khám nghiệm. Từ xa đã nhìn thấy La Gia Hải được hai cảnh sát dẫn đến từ đầu hành lang.

La Gia Hải bước loạng choạng, chân nam đá chân chiêu, bởi vì cậu ta bước đi quá vội, cổ chân lại bị đeo một sợi xích to. Cậu ta vừa đi vừa vươn cổ ra, thần thái lo lắng, khi đi đến cửa phòng để xác, những giọt nước mắt đã rơi xuống.

Cậu ta nhìn Phương Mộc, môi run cầm cập, hình như muốn nói điều gì đó cảm ơn.

Phương Mộc thấy hơi ngượng, thực ra anh không hề thực hiện lời hứa với La Gia Hải, để cậu ta đến tạm biệt Thẩm Tương. Hôm nay chỉ là việc công, cho cậu ta đến nhận diện nạn nhân. Nhìn thấy hai cảnh sát đẩy La Gia Hải vào phòng khám nghiệm, Phương Mộc nói: “Lát nữa, sau khi nhận xác xong, trong điều kiện đảm bảo không hủy hoại thi thể, hãy để cậu ta được đứng lại một lúc vậy.”

Rất nhanh, tiếng khóc buồn bã, tan nát cõi lòng vọng ra từ trong phòng khám nghiệm. Người cảnh sát đã rất nể mặt, 15 phút sau, La Gia Hải hai mắt đỏ hoe mới bị đưa ra, trên mặt thể hiện sự pha trộn giữa sự tiếc thương và sự nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

La Gia Hải lấy mu bàn tay lau mũi, đi thẳng đến trước mặt Phương Mộc, nói: “Chúng ta cần nói chuyện.”

Phương Mộc nhìn cậu ta chăm chăm mấy giây rồi nói: “Được!”

“Nhưng tôi có một điều kiện.”

Phương Mộc gật gật đầu: “Cậu nói đi.”

“Khi chúng ta nói chuyện không được có người thứ 3, cũng không được ghi âm hoặc quay phim. Còn nữa, nội dung câu chuyện sẽ không được cho ai biết.”

“Được, điều này không khó.”

Để loại trừ những lo lắng không cần thiết của La Gia Hải, Phương Mộc không đến phòng thẩm vấn mà sắp xếp cuộc nói chuyện ở một phòng họp nhỏ ở tầng 3. Lúc đang chờ thang máy tại đại sảnh tầng 1, khi thang máy đang mở ra, anh nghe thấy phía sau có tiếng bước chân vội vã.

“Đợi một chút!”

Một người dáng vẻ trung niên xách một cái cặp tài liệu vội vã bước tới Phương Mộc cho rằng người này cũng muốn vào cùng liền đưa tay ra ấn nút dừng trên thang máy.

“Xin hỏi cậu có phải là La Gia Hải không?” Người nam trung niên ấy không vội vã bước vào thang máy mà lại hỏi thẳng La Gia Hải.

“Đúng vậy, anh là...” La Gia Hải có vẻ ngạc nhiên.

Người đàn ông đó thở phào, lấy tay lau mồ hôi trên mặt rồi lôi từ trong cặp ra một tờ công văn của văn phòng luật sư: “Tôi là Luật sư Khương Đức Tiên, người của văn phòng luật sư Hằng Đại. Tôi nghe nói đến vụ án của cậu, hy vọng được làm luật sư biện hộ cho cậu.”

Hóa ra là luật sư đến xin tác nghiệp. Phương Mộc vừa bực vừa buồn cười, đồng thời cũng thấy hơi ngạc nhiên. Con người này anh đã

nghe tên tuổi. Khương Đức Tiên là luật sư nổi tiếng ở thành phố này. Những vụ án anh ta thụ lý không xuể, sao lại mất thời gian chủ động tìm đến một vụ án nhỏ thế này nhỉ?

Trong giới luật sư có quy định bất thành văn thế này: Những luật sư mới vào nghề có thể nhận một số vụ án hình sự trong đó có những vụ án liên quan đến tội tử hình, hy vọng biện hộ thành công sẽ đánh bóng được tên tuổi. Còn Khương Đức Tiên thì từ lâu đã không cần phải dùng đến phương pháp này để được nổi danh.

La Gia Hải cười đau khổ: “Không cần đâu, tôi không yêu cầu luật sư.”

“Cậu có yêu cầu.” Giọng Khương Đức Tiên rất kiên quyết. “Căn cứ vào quy định của bộ luật hình sự thì những vụ án liên quan đến tử hình nhất định phải có luật sư...”

“Tử hình” - hai từ này như kích thích Gia Hải, mặt cậu tối sầm lại. “Xin lỗi! Tôi không yêu cầu. Tôi cũng không có tiền để trả cho anh.”

“Không. Hoàn toàn không mất bất cứ loại phí nào.” Khương Đức Tiên vội vàng nói: “Tôi sẽ biện hộ miễn phí cho cậu. Hãy tin tôi, tôi có thể bảo toàn tính mạng cho cậu.”

“Không cần!”

“Hãy cho mình một cơ hội, anh bạn ạ. Hãy nghĩ đến gia đình của cậu, nghĩ đến bạn gái...”

Phương Mộc thấy nghi ngờ về sự tu dưỡng nghề nghiệp của Khương Đức Tiên, thảo luận với một người gần như sắp buộc phải chết về người nhà và tình thân rõ ràng là đã xát muối vào vết thương của cậu ta. La Gia Hải cũng vì chịu sự kích động này nên mất hết cả lý trí.

“Cút!”

Cậu ta lao về phía Khương Đức Tiên nhưng vì quên mất sợi dây xích ở cổ chân nên vừa lao lên được một bước đã ngã quay xuống đất.

Khương Đức Tiên sợ quá lùi lại mấy bước, mặt trắng bệch.

Hai cảnh sát chịu trách nhiệm dẫn giải La Gia Hải vội vàng giữ chặt lấy cậu ta. La Gia Hải vừa vùng vẫy vừa hét lên: “Cút, cút ngay! Đừng tưởng có thể lấy chúng tao làm công cụ mua danh cho mày... cút!” Nhìn bộ dạng này cứ như thể muốn cắn cho Khương Đức Tiên một miếng mới hả giận.

Mấy cảnh sát khác nghe tiếng vội chạy đến giúp đỡ, nhìn thấy một cảnh sát móc trong người ra một chiếc dùi cui, Khương Đức Tiên nhảy đến kêu to: “Tôi cảnh cáo các anh, không được dùng vũ lực với đương sự của tôi. Nếu không...”

Phương Mộc vừa buộc người cảnh sát cất dùi cui đi vù không khách khí đẩy Khương Đức Tiên ra: “Cậu ta không phải khách hàng của anh, hãy im mồm đi!”

La Gia Hải nhanh chóng bị khống chế, một cảnh sát giữ chặt vai hắn, ngẩng đầu lên nói với Phương Mộc: “Xin lỗi đồng chí Phương Mộc, tôi thấy phải đưa cậu ta về thôi.”

Thực ra không cần anh ta phải nhắc, Phương Mộc cũng biết cuộc gặp gỡ hôm nay thế là hỏng bét rồi. Anh bất giác gật đầu ra hiệu đồng ý đưa La Gia Hải về phòng giam.

Nhìn theo La Gia Hải bị hai cảnh sát dẫn về phía sảnh chính, lúc quay người lại, Phương Mộc thấy Khương Đức Tiên cũng đang đi về phía cổng. Hình như cảm thấy Phương Mộc đang nhìn mình, anh ta ngoái đầu lại. Bốn mắt gặp nhau, Phương Mộc nhận thấy một vẻ mặt chưa kịp tan biến trong mắt Khương Đức Tiên. Ngay sau đó đôi mắt ấy lại lấy lại vẻ lạnh lùng mang tính nghề nghiệp.

Phương Mộc nghĩ tiếp tục ở lại phân cục cũng không giải quyết được vấn đề gì, anh cũng đi ra cổng. Đang đi qua cổng chính thì nhìn thấy một chiếc ô tô Audi A6 chạy vụt qua trước mặt. Người ngồi sau vô lăng chính là Khương Đức Tiên. Chiếc xe giống như một con cá mập

dũng mãnh lao nhanh vào dòng xe đang cuồn cuộn giữa thành phố. Phương Mộc cất tiếng thở dài rồi bước về phía chiếc xe Jeep của mình.

Lên xe, khởi động máy rồi nhưng Phương Mộc vẫn không đạp chân ga, anh phát hiện mình đang nghĩ đến ánh mắt của Khương Đức Tiên. Đó là một ánh mắt rất hiếm thấy trên mặt một người làm nghề luật sư.

Đó chính là sự bi thương.

Chương 4: THIÊN SỬ ĐƯỜNG

Thầy Châu neho mắt cười, giở mấy gói đồ Phương Mộc mang đến, “Ôi, sao mua nhiều thế!” Phương Mộc đỏ bừng mặt: “Em không biết mua đồ...” Anh nhìn thầy giáo Châu đang giở chiếc quần bò, “... Hy vọng Á Phàm thích.”

“À, cậu chu đáo hơn cả tôi đây”. Thầy Châu gấp quần áo lại cho vào túi giấy, “Á Phàm đến tuổi biết làm đẹp rồi, chỉ có điều lần sau mang cho nó ít quà thôi, đối với bọn trẻ ở đây, tốt nhất là đừng làm cho chúng hư sớm.”

Phương Mộc gật đầu, “Vâng ạ!”

“À, lát nữa Á Phàm về, cậu hãy tự tay trao quà cho nó nhé?”

Phương Mộc vội vàng xua tay, “Thôi, thầy đưa cho cô ấy đi.”

“Tôi á? E rằng không hợp lắm.” Thầy Châu nâng gói quà trên tay, “Con nha đầu này cũng ranh lắm, nhìn thấy quà nó sẽ biết ngay đây không phải của tôi mua cho nó. Tiểu Triệu, Tiểu Triệu.”

Chị Triệu hai tay dính đầy bột xà phòng bước vào: “Gì vậy ạ?”

“Mang cái này đưa cho Liêu Á Phàm và nói là của cô mua cho nó, nhưng đừng đưa cho nó tất cả một lần, hay chia ra nhiều lần nhé!”

Chị Triệu tiến lại gần nhìn vào trong túi giấy rồi ngẩng đầu lên cười với Phương Mộc: “Ha... ha, quần áo còn rất mới nữa chứ!”. Chị chỉ về phía cửa một căn phòng: “Tiểu Phương, bây giờ chị đang dở tay, không cầm được, em giúp chị mang vào phòng nhé.”

Phương Mộc dạ một tiếng rồi xách mấy túi giấy mang đi.

Phòng của chị Triệu không lớn, lại là mặt sau nhà nên rất tối. Phương Mộc vừa bước vào đã ngửi thấy mùi khói hương nồng nặc. Anh đặt những túi giấy lên chiếc giường đơn, rồi đưa mắt nhìn xung quanh.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một cái tủ năm ngăn, một cái bàn và hai cái ghế. Trên cái tủ thấp hai ngọn đèn, ở giữa là một bát hương, giữa những tàn tro có mấy que hương lúc sáng lúc tối, khói bay nghi ngút. Đằng sau bát hương là khuôn mặt một đứa bé trai được viền trong khung kính màu đen đang nhìn Phương Mộc cười toe toét.

Phương Mộc tiến gần đến trước cái tủ chăm chú quan sát tấm ảnh đứa bé. Thằng bé chưa quá 10 tuổi, trong ánh mắt toát lên vẻ ngượng ngịu và sự cố gắng làm cho mình trưởng thành hơn, khóe môi lộ ra một nụ cười tinh nghịch. Người chụp ảnh chắc chắn phải là người thân của cậu. Có thể là chị Triệu.

“Đó là con trai của cô Triệu.” Không biết từ khi nào thầy Châu cũng đã bước vào phòng. Ông đứng cạnh Phương Mộc chăm chú nhìn bức ảnh trước mặt.

Phương Mộc nhìn ra cửa hạ giọng hỏi: “Cậu bé này... mấy tuổi”

“Tám tuổi.”

“Nó bị bệnh gì ạ?”

“Không, nó tự sát!”

Phương Mộc giật mình: “Tự sát ạ?”

Thầy Châu gật đầu, mắt vẫn chăm chú vào bức ảnh, một lúc sau ông cất tiếng thở dài lấy từ nóc tủ xuống mấy thẻ hương châm vào ngọn đèn rồi cắm vào bát hương. Khói hương vừa mới tản ra phút chốc lại đặc quánh.

Khi trời sâm sẩm tối, thầy Châu mời Phương Mộc ở lại ăn cơm. Lần này anh không những không từ chối mà còn xung phong vào bếp giúp chị Triệu gọt khoai tây. Chị Triệu lúc đầu còn áy náy nói không muốn để cho Phương Mộc động chân động tay, Phương Mộc phải năm lần bảy lượt đề nghị chị mới đồng ý. Nhưng Phương Mộc chỉ mới gọt được ba củ chị đã không để cho Phương Mộc làm bất cứ việc gì nữa.

“Em gọt vỏ dày quá, chỗ đấy đã đủ xào một đĩa rồi đấy.”

Phương Mộc bắt lực dành đi làm cái việc không cần gì đến kỹ thuật – rửa khoai tây.

“Sao cứ ăn khoai tây mãi thế?” Phương Mộc ngâm từng củ khoai tây đã được rửa sạch vào trong nước. Chậu nước trước mặt nhanh chóng dâng lên gấp đôi.

“Chả có cách nào khác, thứ này rẻ mà!” Chị Triệu lắc lắc mái tóc, “Thầy Châu mua cả miếng đất lớn để làm cô nhi viện, tiền trong người cũng cạn rồi. Còn sự trợ giúp của xã hội cũng có hạn, những người trợ giúp định kỳ như em đã ít lại càng ít. Tiền sinh hoạt, tiền học, tiền chữa bệnh của bao nhiêu đứa trẻ thế này, không tằn tiện một chút thì biết làm thế nào?” “Vâng, cũng phải.” Phương Mộc gật gật đầu: “Thầy Châu thật chẳng dễ dàng gì.” Nói đến đây Phương Mộc ngoái nhìn bốn phía, hạ giọng hỏi chị Triệu: “Sao em chưa bao giờ nhìn thấy vợ thầy Châu nhỉ?”

“Ôi, chị có hỏi ông ấy, ông ấy chưa lấy vợ, độc thân nửa đời người rồi!”

“Thế ạ!” Phương Mộc không giấu được vẻ kính phục, “Xem ra con người này bỏ cả đời cho lũ trẻ.”

“Đúng thế, đấy đúng là là một người phi thường!” Chị Triệu nhìn ra sân, thầy Châu đang ngồi bên bồn hoa, trước mặt là một bé gái đang lau nước mắt, thầy Châu xoa đầu nó, vui vẻ nói gì đó, con bé gật đầu lia lịa.

“Ông ấy rất biết cách an ủi mọi người. Bất kể là gặp chuyện gì phiền muộn, chỉ cần nói chuyện với thầy Châu một lúc thì mọi phiền muộn đều tiêu tan hết.” Chị Triệu quay đầu lại, nói nhỏ nhẹ: “Trên đời này mà gặp được người như thế, lại còn được cùng làm thì không biết sẽ có phúc mấy đời.”

Phương Mộc cười, bất giác quay đầu lại, mặt trời đã xuống dưới đường chân trời, thầy Châu quay lưng lại hướng hoàng hôn, toàn bộ nửa

người ông được tráng phủ một lớp mịn màng màu vàng, phát ra thứ ánh sáng lơ mơ trong sắc trời càng lúc càng thẫm lại. Bé gái đã ngừng khóc, một nụ cười ngọt ngào hiện trên đôi má còn ngấn lệ.

Một thiếu nữ bỗng nhảy qua cửa, sự tinh nghịch trên khuôn mặt vừa hé mở đã nhanh chóng bị thu lại vì nhận thấy có người lạ ở trong bếp.

Đó chính là Liêu Á Phàm, trên người đang diện một chiếc quần bò mới. Vừa nhìn thấy Phương Mộc đang rửa khoai tây cô bé chọt “Ồ” lên một tiếng rồi quay người chạy biến.

Chị Triệu cười, mắng yêu: “Con bé này, hậu đà hậu đậu.”

Cô bé hậu đậu Liêu Á Phàm nhanh chóng quay lại. Chiếc quần bò mới đã được thay bằng chiếc quần thể thao cũ. Nó chẳng nói chẳng rằng kéo chậu khoai tây về phía mình cầm củi rửa.

Phương Mộc thấy hơi ngượng, đứng dậy đi đến bên bể nước rửa tay. Anh đứng nguyên tại chỗ một lát rồi quay người đi ra sân. Trước lúc quay ra anh nghe thấy Liêu Á Phàm hạ giọng nói Chị Triệu: “Cô Triệu, cháu cảm ơn cô!”

Ngoài sân phút chốc đã đầy ắp bọn trẻ. Phần lớn bọn chúng đều gầy yếu, ăn mặc đơn giản, nhưng khuôn mặt vô tư chẳng khác gì những đứa trẻ được bố mẹ đùm bọc. Đây có lẽ là lúc náo nhiệt nhất trong ngày ở cô nhi viện. Những đứa trẻ vừa tan học không hề tiếc rẻ phần sức lực cuối cùng trong ngày. Những đứa bé bị tàn tật chỉ có thể ở lại trong cô nhi viện đã thể hiện toàn bộ sự nhiệt tình tích tụ trong suốt cả ngày của mình với lũ bạn mới trở về. Đâu đâu cũng đầy những nụ cười hoan hỉ, tiếng tranh cãi và đuổi bắt nhau ầm ĩ.

Phương Mộc ngồi bên bồn hoa thong thả hút thuốc, cảm thấy vô cùng thư thái. Anh nhìn theo những đứa trẻ chạy qua chạy lại bên cạnh mình, bụi bay đầy cả lỗ mũi. Phương Mộc nhớ lại ngày thơ ấu cũng hưởng thụ những niềm vui vô tư, hồn nhiên trên đám đất bụi xoàng xĩnh như thế này. Chẳng ngờ ngày nay chỗ nào cũng là phòng chơi game,

quán nét, được chạy nhảy tung tăng cũng đem lại niềm vui vô bờ bến cho bọn trẻ.

Phương Mộc chú ý thấy cạnh bồn hoa có một đứa trẻ đang chăm chú nhìn anh xuyên qua những bông hoa và đám cỏ xanh. Qua khuôn mặt béo tròn và đôi mắt lác có thể thấy đây là một đứa trẻ bị thiếu năng trí tuệ.

Đứa bé cũng phát hiện thấy Phương Mộc đang nhìn nó, liền cười và giơ một tay ra cổ găng vẫy.

Phương Mộc cười, hướng về nó vẫy vẫy tay. Thằng bé như được cổ vũ, vẫy vẫy tay lại.

Cứ như thế mấy lần, Phương Mộc nhận thấy thằng bé thực ra là đang chơi trò oẳn tù tì với anh, đồng thời anh cũng phát hiện bàn tay của nó chỉ có hai ngón. Phương Mộc nghĩ một lúc, lần nào cũng xoè cả năm ngón ra thành “chiếc lá”.

Thế là chủ nhân của “chiếc kéo” rất phấn khởi, thắng lợi liên tiếp làm cho nó hưng phấn ra mặt. Thậm chí còn chạy đến bồn hoa lộn một vòng rồi vội vàng bỏ chạy tiếp tục chơi với người đối diện mãi chỉ biết ra “chiếc lá”.

Trời dần tối, trong khóm hoa bóng những đứa trẻ mờ dần. Phương Mộc cũng không nhìn rõ tay thằng bé nữa, chỉ nghe thấy tiếng cười “ha, ha” sáng khoái phía đối diện.

Bỗng Phương Mộc cảm thấy có người ở bên cạnh. Quay đầu lại, trong bóng tối Liêu Á Phàm đứng cách mấy mét đang lặng lẽ nhìn anh.

“Ăn cơm thôi!” Mấy giây sau cô bé nhẹ nhàng nói.

Bữa cơm tối rất đậm bạc, cải trắng xào đậu phụ, khoai tây hầm, tương ớt và cơm trắng. Phương Mộc được xếp ngồi cạnh thầy Châu, đối diện là Liêu Á Phàm.

Liêu Á Phàm chưa vội ăn cơm mà đang bế một đứa bé mờ côi khoảng một tuổi, bón cho nó từng miếng một. Cô bé để đứa trẻ tựa vào lòng mình, tay phải cầm thìa, tay trái cầm một chiếc khăn ăn, sẵn sàng lau thức ăn đứa trẻ làm vương vãi ra. Nhân lúc đứa bé đang nhai, Liêu Á Phàm vội xúc mấy thìa cơm canh cho vào mồm. Giữ được Phương Mộc ở lại ăn cơm, thầy Châu rất vui. Có lẽ áy náy vì bữa cơm quá đạm bạc, thầy Châu đặc cách rót hai chén rượu trắng, coi như là bù đắp.

Rượu là loại rượu ngon. Ngay cả người không hiểu nhiều về rượu như Phương Mộc sau khi uống xong cũng cảm thấy vị êm dịu, đậm đà. Thầy Châu thấy Phương Mộc chếp miệng tận hưởng, cười nói:

“Ngũ lương dịch[1]!”

[1] Một loại rượu khá nổi tiếng của Trung Quốc.

“Ôi! Em chưa bao giờ được uống loại rượu ngon thế này.”

“Thế để tôi rót thêm cho cậu một chén nữa.”

“Thôi ạ, thôi ạ!” Phương Mộc vội vàng xua tay, “Lát nữa em còn phải lái xe. Với lại, rượu ngon thế này thầy còn phải để tiếp khách quý, cho loại ngoại đạo như em uống khác nào uống nước lọc.”

Thầy Châu bưng chén rượu lên, nhấp một ngụm, ngậm một lúc trong miệng rồi mới nuốt.

“Ồ, hồi trước thầy uống ngũ lương dịch cũng giống như uống nước lã vì có biết thưởng thức vị ngon của nó đâu!” Ông xoay xoay cái chén trong tay: “Bây giờ những dịp để uống rượu ít đi rồi thì mới biết thưởng thức hương vị của nó. Xem ra cơ hội tốt nhất để hồi tưởng lại một sự việc chính là lúc đã bị mất nó.”

“Khục, khục,” chị Triệu mồm đầy cơm lúng búng cười. “Lúc còn đang nhiều tiền chắc ông già chẳng để ý đến mấy trò này đâu nhỉ?”

“Hà, hà. Đúng thế.” Thầy Châu đặt chén rượu xuống, mắt nhìn nền nhà, “Bây giờ nghĩ lại mới thấy hồi ấy phung phí tiền quá.”

“Ông Châu à,” một đứa bé trai nhanh tay gấp một miếng thịt mỡ trong bát canh đưa lên miệng, vừa ăn vừa nói: “Hồi trước ông nhiều tiền lắm à?”

“Ừ!”

“Có bao nhiêu tiền ạ?”

“Hà, hà!” Thầy Châu cười hà hà lấy tay vẽ lên không trung một vòng, “Rất nhiều, rất nhiều tiền!”

“Thế ông đã được đi máy bay chưa hả ông?” Một bé gái khác hỏi.

“Đi rồi!”

“Có tuyệt không ạ?”

“Tuyệt. Nhưng lần đầu tiên đi máy bay ông phát hoảng. Một cái nhà bằng sắt thật to, lơ dờ một lúc rồi bay lên. Ông nghĩ bụng, nếu mà nó rơi xuống thì mình tan xác.”

Bọn trẻ đều cười.

“Thế ông đi nước ngoài chưa ạ?” Một bé gái hỏi.

“Đi rồi!”

“Đi Mỹ chưa ạ?”

“Đi rồi!”

“Nước Mỹ trông như thế nào ạ? Thầy giáo chúng cháu nói nước Mỹ đẹp lắm.”

“Đúng là rất đẹp. Nhưng ông vẫn thích nước mình hơn.”

“Vì sao ạ?”

“Bởi vì ở nước Mỹ không có những cục cưng đáng yêu này.” Thầy Châu đưa tay quệt mũi bé gái. Bé gái chun mũi cười.

“Kể chuyện nước ngoài cho chúng cháu nghe đi ông Châu!”

“Nước ngoài có gì hay mà kể.”

“Kể đi, kể đi mà ông...” Bọn trẻ tranh nhau yêu cầu. Thầy Châu nhìn mười mấy đôi mắt đang hau háu chờ đợi cũng cảm thấy hưng phấn.

“Được, thế thì ông sẽ kể chuyện ông đến một trường đại học. Trường đại học này có tên là trường Đại học Harvard, là một trong những trường đại học tốt nhất trên thế giới. Khi đó, hàng ngày ông đều đi nghe giảng ở trong một toà nhà màu trắng cao nhất...”

Bọn trẻ lắng nghe một say sưa, trong đó Liêu Á Phàm lắng nghe chăm chú nhất, thậm chí quên cả bón cơm cho đứa bé đang ngồi trong lòng. Mặt nó ửng đỏ, trong ánh mắt tràn đầy khung cảnh như trong cõi mộng, vừa mong ngóng, vừa ghen tị.

Cô bé này hoàn toàn có sẵn năng lực tư duy của một người trưởng thành. Phương Mộc nghĩ.

Liêu Á Phàm không thể không so sánh cuộc sống hiện tại với những câu chuyện giống như trên thiên đường qua lời kể của thầy Châu. Mà cô bé lại đang trong độ tuổi dễ sinh ra những ước mơ nhất, nhưng thực tế sao mà tàn khốc. Ánh mắt Phương Mộc bỗng dừng lại trên chiếc quần thể thao cũ rích của Liêu Á Phàm, trong lòng đau nhói.

Đứa bé ngồi trong lòng bị bỏ quên quá lâu, cất tiếng khóc oe oe. Liêu Á Phàm giật mình như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, vội vàng bón cơm cho nó. Chẳng may đứa bé bị sặc, nó ho sặc sụa. Thầy Châu dừng kể, vội bảo chị Triệu mau đến chăm sóc đứa bé. Liêu Á Phàm sau khi giao đứa bé cho chị Triệu, hai mắt lại nhìn chăm chăm vào thầy Châu như hy vọng ông sẽ tiếp tục câu chuyện.

Song thầy Châu lúc này chỉ quan tâm đến đứa bé. Sau khi chờ cho thẳng bé ọe ra một miếng khoai tây, dứt cơn ho thì ông cũng quên mất mình đã kể đến đoạn nào, thế là ông vẫy tay bảo mọi người tiếp tục ăn

cơm. Liêu Á Phàm hơi thất vọng, cô chậm chạp lùa từng chút cơm canh còn sót trong bát vào miệng.

Ăn cơm xong, thầy Châu lại pha một ấm trà, kéo Phương Mộc ngồi xuống nói chuyện tiếp. Bọn trẻ mỗi đứa tìm một chỗ để làm bài hoặc chơi, Liêu Á Phàm bê một chậu to đựng bát đĩa vừa ăn xong đi theo chị Triệu xuống bếp.

Trà cũng là trà ngon, Phương Mộc vừa thông thả thưởng thức vừa ngầm đoán về thân phận và nghề nghiệp của thầy Châu ngày trước. Có lẽ vì uống chút rượu trong bữa cơm tối nên thầy Châu nói chuyện rất hưng phấn.

“Nếu mai kia điều kiện khá lên một chút tôi sẽ xây ở đây một phòng đọc sách... đằng kia dựng một khu tập thể chuyên dành cho nữ sinh...”

Thầy Châu vừa nói vừa lấy tay chỉ ra ngoài sân, làm như trước mắt là những căn nhà ngăn nắp và sáng sủa.

Phương Mộc vừa cười vừa lắng nghe, không ngắt lời. Thầy Châu cứ nói mãi, bỗng tự mình cất tiếng cười.

“Nói cứ như thật ấy,” ông lắc đầu, “Chỉ là nghĩ như vậy thôi, có thể giúp được bọn trẻ có giáo dục, có sức khoẻ để bước ra xã hội xong thì có lẽ tôi cũng thành tro rồi.”

Phương Mộc hỏi, “Thầy xây dựng cô nhi viện này tốn nhiều tiền lắm nhỉ?”

“Ừ.” Thầy Châu gật đầu, “Tích lũy nửa đời người của tôi đều ở cả đây!”

Phương Mộc nhẩm tính, 800 m² sân, lại thêm căn nhà hai tầng này đã là một số tiền lớn lắm rồi. Lại còn tiền ăn, tiền mặc, tiền ở và nhiều chi phí khác của ngàn ấy con người thì dù cho tài sản hàng vạn tệ cũng chẳng còn bao nhiêu.

“Tại sao thầy không tìm kiếm sự trợ giúp của xã hội?”

“Hà, hà, có không ít người muốn đầu tư với tôi để trợ giúp lũ trẻ này.” Thầy Châu cười, “Nhưng tôi không đồng ý, vì ngoài mục đích tài trợ ra họ đều yêu cầu tôi hợp tác với họ làm một vụ tuyên truyền, tay bên này cầm tiền còn tay kia cầm máy quay phim.”

“Nếu như...”, Phương Mộc cân nhắc tìm từ, “... Có thể giải quyết một phần khó khăn trước mắt sao lại không phối hợp với họ một lần?”

“Không!” Thầy Châu hạ giọng nhưng ngữ khí rất kiên quyết, “Bọn họ muốn lũ trẻ phải bày tỏ sự cung kính trước ân huệ của người khác. Đúng là họ bỏ tiền nhưng tôi không muốn bọn trẻ của mình từ nhỏ đã có cảm giác thấp kém hơn người khác một bậc. Thầy Châu ngoảnh đầu sang Phương Mộc, “Cần phải biết cảnh ngộ của một con người thời niên thiếu có ảnh hưởng rất lớn trong suốt cuộc đời.”

Ánh mắt của thầy Châu chuyển tới những ô cửa sổ nhỏ vẫn còn sáng đèn, “Bọn trẻ đã bị người ta vứt bỏ, cái mà tôi muốn là cố gắng hết sức giảm bớt những tác hại mà quá trình này mang lại. Hy vọng sau khi gia nhập vào xã hội, chúng có thể quên đi những gì đã gặp phải trong giai đoạn này.”

Phương Mộc đã hiểu, thầy Châu sáng lập cô nhi viện này xem ra không chỉ là mang lại cuộc sống cho những đứa trẻ bị bỏ rơi. Mục đích của ông là muốn bọn trẻ gia nhập lại xã hội với một nhân cách hoàn chỉnh, kiện toàn. Điều này khiến cho Phương Mộc không thể không tràn đầy kính phục ông già dung mạo bình thường này.

“Em...có thể làm chút gì cho thầy được không ạ?”

“Hà, hà, hà...”, thầy Châu cười lớn, vỗ vỗ mấy cái vào vai Phương Mộc, “Cậu đã giúp tôi rất nhiều rồi!”

“Em đã làm được gì đâu!” Phương Mộc vội nói, mặt đỏ lên.

“Không! Cậu là người duy nhất giúp đỡ tôi mà không cần hỏi đáp.” Thầy Châu nhìn ánh mắt chân thật của Phương Mộc nói: “Tôi đã

mất đi lòng tin với nhiều người, còn cậu đã giúp tôi lấy lại nó.”

Mặt Phương Mộc càng đỏ. Thực ra sự báo đáp của thầy Châu đã có từ nhiều năm trước. Đó là sinh mệnh một con người. Dem so sánh, sự giúp đỡ của mình quả là nhỏ bé. Phương Mộc nhìn căn nhà nhỏ hai tầng, nó đã hoàn toàn bị bóng tối bao phủ, từ trong các cửa sổ nhỏ lọt ra chút ánh sáng yếu ớt, phảng phất như những đôi mắt ấm áp pha chút tình nghịch đang nhìn Phương Mộc và thầy Châu.

Phương Mộc thấy động lòng, “Thưa thầy, em có một đề nghị.”

“Ừ, cậu nói đi!”

“Thầy hãy nghiên cứu đặt cho cô nhi viện này một cái tên.”

“Đặt tên à? Vì sao? Tôi không có ý định quảng cáo nơi này.”

“Không phải để quảng cáo, tuyên truyền!” Phương Mộc nghiêm túc nói, “Là vì những đứa trẻ ở đây. Nếu như gọi là cô nhi viện e rằng những đứa trẻ ở đây sẽ không thể quên chúng đã ra đi từ cô nhi viện.”

“Có lý!” Thầy Châu rất phấn khởi, “Cậu nói tiếp đi!”

“Những đứa trẻ này hoặc mồ côi, hoặc đã từng mất đi sự đùm bọc che chở, có đứa bị cha mẹ bỏ quên. Chúng nó nhất định sẽ mặc cảm về thân phận mình.” Phương Mộc dừng lại một lát, “Nếu sau này khi chúng trưởng thành mà vẫn nhớ đến những kỷ niệm đẹp đẽ trong thời gian sống ở đây, chúng ta phải đặt cho nó một cái tên để tạo cảm giác ấm cúng, thân thuộc.”

Thầy Châu đứng vụt dậy, “Phương Mộc, không ngờ tấm lòng của cậu lại rộng lớn như vậy!” Ông chụm tay làm loa: “Tập hợp, tập hợp, mọi người lại đây nào!”

Sau một lúc yên ắng, căn nhà nhỏ lại ồn ào náo nhiệt trở lại.

Năm phút sau, bọn trẻ từ căn nhà kéo đến, chị Triệu và Liêu Á Phàm cũng chạy theo phía sau, vừa chạy vừa lau tay vào váy.

Thầy Châu đứng bên cạnh bồn hoa, ra hiệu cho mọi người vây quanh.

“Vừa nãy, ông đã bàn với chú Phương Mộc.” Ông lấy tay chỉ vào Phương Mộc. “Chúng ta cần phải đặt tên cho ngôi nhà của chúng ta, mọi người thấy thế nào?”

Bọn trẻ phấn khởi ra mặt, tranh nhau nói. Chị Triệu cũng mỉm cười, xem ra cho dù thầy Châu muốn làm gì thì chị ấy đều nhiệt tình ủng hộ.

“Thế mọi người nói thử xem, chúng ta sẽ đặt tên là gì?”

Tất cả lập tức im lặng, đứa nào cũng chau đôi mày nhỏ tập trung suy nghĩ, ngay cả thằng bé thiếu năng trí tuệ cũng bắt chước những đứa khác làm bộ vắt óc suy nghĩ. Sau một hồi im lặng, nhiều cái tên dồn dập vang lên:

“Trường tiểu học ái tâm!”

“Cô nhi viện hy vọng!”

“Viện phúc lợi ngày mai tươi sáng!”

“Viện từ thiện ông Châu!”

Bọn trẻ thảo luận, tranh cãi với nhau, đứa nào cũng cho rằng cái tên mình đặt là hay nhất. Thầy Châu cười ha hả nhìn tất cả mọi người, thỉnh thoảng cổ vũ những đứa trẻ mạnh bạo phát biểu, thỉnh thoảng lại trầm tư nhìn lên trời đêm.

“Tôi thấy chẳng cần phải tranh luận nhiều thầy Châu ạ, cô nhi viện này do một tay thầy lập lên, thế thì lấy họ tên của thầy đặt tên cho nó là tốt nhất!” Chị Triệu phẩy tay, “Sẽ gọi tên là Viện phúc lợi Châu Quốc Thanh.”

Bọn trẻ vỗ tay rào rào.

“Không!” Ánh mắt của thầy Châu từ từ rời khỏi màn đêm. Một biểu hiện trịnh trọng mà ấm áp hiện lên trên khuôn mặt ông, khoé miệng vẫn ẩn chứa một nụ cười.

“Thiên sứ Đường!” Ông nhẹ nhàng nói.

Ngay lập tức mọi người có mặt đều lặng đi, như bị ba chữ kia mê hoặc. Hai tay chị Triệu dừng lại ngang trán giống như đang vỗ tay trên màn ảnh thì bị đứng hình.

“Thiên sứ Đường...” Chị Triệu nói to, sắc mặt hơi đỏ lên, “Thiên sứ Đường...”

Những giọng nói non nớt vang vọng lên từ mọi phía:

“Thiên sứ Đường...”

“Thiên sứ Đường...”

Hình như mỗi người đều nhắc đi nhắc lại, suy ngẫm về ba chữ này, hưởng thụ khoái cảm khi ba chữ đó được phát ra qua khe hở giữa răng và làn môi, thường thức ý nghĩa sâu sắc chứa đựng bên trong nó.

Một bé gái nhỏ giật giật gấu quần của thầy Châu: “Ông Châu, ý ông là tất cả chúng cháu đều là thiên sứ ạ?”

Thầy Châu cúi xuống bế đứa bé lên. “Đúng thế!” Ông nhìn vào những cặp mắt đang chờ đợi: “Các con, mỗi đứa đều là một thiên sứ.”

Phương Mộc bỗng cảm thấy trước mặt rất sáng, như nhìn thấy rất nhiều thiên sứ nhỏ bé, chúng đang vỗ những đôi cánh trắng tinh khiết, nghiêng đầu nhìn anh nở nụ cười trong trẻo nhất trên thế gian.

Chương 5: CÂU CHUYỆN CỦA LA GIA HẢI

Tôi và Thẩm Tương là bạn cùng học đại học. Lần đầu tiên gặp cô ấy, cô ấy không để ấn tượng sâu sắc trong tôi. Bởi vì cô ấy là một người con gái trầm lặng, ít nói. Lúc lên lớp cũng luôn ngồi bàn cuối, cách rất xa các bạn khác. Nói ra thì thật buồn cười, suốt cả kỳ học năm thứ nhất đại học tôi không để ý đến cô ấy. Có lúc gặp trên đường còn ngờ ngợ không biết cô ấy có phải bạn cùng lớp không. Lần đầu tiếp xúc là vào học kỳ hai của năm thứ nhất, hôm thi môn nguyên lý kinh tế. Tôi không có hứng thú với môn này lắm, cũng không chịu ôn bài. Chính vào lúc bí đang vẽ đầu bút tai thì Thẩm Tương nộp bài trước, khi đi qua trước bàn tôi, cô ấy đặt tay lên mặt bàn, sau khi nhấc tay lên một tờ giấy nhỏ xuất hiện. Tôi vội vàng cầm lấy, kín đáo mở ra xem. Đây là đáp án của hai câu hỏi. Nhờ có sự giúp đỡ ấy, tôi miễn cưỡng qua được kỳ thi. Nam tử hán đại trượng phu, đã nhận ân huệ của người khác, tất nhiên phải tìm cách báo đáp. Thế là tôi hẹn cô ấy định mời đi ăn cơm. Kết quả mời đến hai lần đều bị cô ấy từ chối. Có lần tôi về trường nhìn thấy Thẩm Tương một mình mang một bọc ni lông to đi trên đường. Tôi chạy đến giúp đỡ, trong bụng nghĩ thầm phải trả lại mối ân tình mới được. Ai ngờ khi tôi cầm cái bọc ni lông trên tay cô ấy, Thẩm Tương rất căng thẳng, như định lùi lại phía sau, như muốn trốn chạy khỏi tôi. Tôi thấy hơi lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, vừa đi về phía ký túc xá nữ vừa nói chuyện. Thẩm Tương không muốn đi song song cùng với tôi mà đi sau tôi khoảng hai bước. Anh có thể tưởng tượng đó là một hình ảnh rất đáng xấu hổ. Tôi muốn đưa cô ấy sớm về ký túc xá nên vội rảo bước. Ai ngờ cái bọc ni lông không chắc chắn, roạt một tiếng, rách luôn. Chí ít cũng phải đến 50 bánh xà phòng thơm và mười mấy lọ sữa tắm rơi ra. Tôi giật nảy mình, hỏi Thẩm Tương có phải cô định mở một cửa hàng nhỏ không? Thẩm Tương chẳng nói chẳng rằng nhưng có thể nhận thấy nước mắt đang ầng ậc trong mắt cô ấy. Cái dáng vẻ vô cùng lo lắng ấy như thể tôi vừa làm vỡ một đồ vật vô

cùng quý giá của cô ấy. Thẩm Tương cúi xuống, lấy tay nhặt xà phòng, sữa tắm ôm cả vào lòng. Anh thử tưởng tượng cô ấy gầy gò như thế, liệu có thể ôm được mấy lọ? Thế là tôi dốc hết đồ đạc, sách vở trong cặp sách ra, coi như cũng đựng được gần hết, số còn lại dùng cái túi ni lông rách bọc lại, giúp cô ấy mang về phòng ký túc xá. Hôm sau, Thẩm Tương mang chiếc cặp sách đã được giặt sạch sẽ đến trả tôi. Chiếc cặp vẫn còn thoang thoảng mùi thơm nhẹ nhàng của hương hoa cỏ. Tôi cầm chiếc cặp bỗng cảm thấy cô gái này có gì đó rất đặc biệt. Từ đó tôi bắt đầu chú ý đến cô ấy. Tôi biết cô ấy cũng để ý đến mình. Có lúc ngoái đầu lại tôi bắt gặp ánh mắt cô ấy nhìn mình rất nhanh. Dần dần tôi bắt đầu có được những thông tin liên quan đến cô ấy: Thẩm Tương là một cô gái không thích giao tiếp với mọi người, trong trường không có bạn bè, hằng ngày chỉ thui thủi một mình. Khuôn mặt cô thuộc loại bình thường, cũng không thích nổi trội, cho nên ở trường, cô thuộc tuýp người không gây ấn tượng. Điều duy nhất khác mọi người chính là cô ấy rất thích tắm. Mỗi ngày phải tắm một lần, kể cả khi nôi hơi của trường bị hỏng, không có nước nóng, cô ấy cũng tắm nước lạnh. Hơn nữa, tiền sinh hoạt phí của cô ấy ngoài những chi phí tối cần thiết cho cuộc sống hàng ngày, hầu như cô chỉ để dành mua sữa tắm và xà phòng. Các bạn học nữ đều nói cô ấy là người quá ưa sạch sẽ.

Một cô gái như thế tự nhiên khiến cho tôi thấy hứng thú. Tôi không bao giờ quên đôi mắt ầng ậc nước mắt của cô ấy. Tôi cho rằng cô ấy là người cô độc, một cô gái đang rất cần sự quan tâm, thế là tôi quyết định theo đuổi cô ấy. Anh có thể cảm thấy cô ấy đã lặng lẽ giúp tôi vượt qua một lần gay cấn, tôi phải lấy tình yêu để báo đáp cô ấy. Như vậy có ngốc không? Nhưng lúc đó tôi suy nghĩ như vậy. Tôi thừa nhận cô ấy đã hấp dẫn tôi. Mặc dù mối tình này có chút bốc đồng và hiếu kỳ nhưng tôi không ân hận, thậm chí bây giờ tôi cũng không ân hận.

Một hôm, lúc lên lớp tôi cố ý đến chậm, khi bước vào tôi đi thẳng về phía cuối lớp. Quả nhiên cô ấy đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng, bên cạnh không có ai. Cho đến bây giờ, tôi vẫn không thể quên hình dáng cô ấy lúc đó, căng thẳng đến mức giống như lúc nào cũng chuẩn bị đứng bật dậy để bỏ chạy. Tôi nhìn cô gật đầu, hình như còn cười một chút rồi ngồi

xuống. Thẩm Tương như bị điểm huyết ngời ngay đơ, không dám động đây. Thực ra tôi cũng rất căng thẳng, vội cầm sách, giả vờ chăm chú nghe giảng. Nhưng luôn có một mùi thơm thoang thoang bay vào mũi tôi. Tôi quay sang nhìn Thẩm Tương hít hít mũi. Mặt Thẩm Tương lập tức sa sầm lại. Thật đấy, tôi không hề nói khoác, là màu xám ngoét! Tôi giật nẩy mình, buột miệng một câu: Thơm quá! Cô ấy sau khi nghe xong câu khen về mặt xám ngoét ngay lập tức tươi sáng trở lại. Cô ấy quay đầu lại nhìn tôi một cái, hình như hơi nghi ngờ, nhưng bắt gặp ánh mắt của tôi, lại cúi ngay xuống. Một lúc sau, thật không ngờ sắc mặt cô ấy lại có chút hồng hào. Tôi cũng mạnh dạn hơn, nói chẳng kịp nghĩ: Em dùng loại nước hoa gì đấy, sao mà thơm thế? Thẩm Tương không trả lời, mà viết lên quyển vở mấy chữ sau: Thơm thật à? Tôi lấy hết sức gật đầu. Thẩm Tương nhìn tôi chăm chú một lúc rồi cười.

Từ hôm đó, Thẩm Tương trở thành bạn gái của tôi. Tôi nhanh chóng phát hiện cô ấy thật sự rất thích tắm. Thêm nữa, từ lúc chúng tôi yêu nhau, cô ấy thường xuyên yêu cầu tôi đưa đi tắm. Nhưng mỗi khi đến nhà tắm, cô ấy đều trông bên nọ, ngó bên kia, tâm thần bất định. Tôi truy hỏi mấy lần, cô ấy mới nói, mỗi lần đi tắm hay đi mua đồ đều cảm thấy có người đi theo phía sau. Tôi để ý quan sát nhưng không thấy có gì đáng ngờ. Nhưng là bạn trai của cô ấy, trách nhiệm bảo vệ cô ấy là đạo nghĩa không thể từ chối của tôi. Cho nên khi những đôi uyên ương khác đang ngồi trước hoa, dưới trăng tâm sự tình cảm, thề non hẹn biển, thì tôi ngán ngẩm đăm chiêu ngồi ở cửa nhà tắm đợi cô ấy. Lại còn mỗi lần cô ấy bước ra tay đang lau mái tóc ẩm sì sì, câu hỏi đầu tiên luôn là: Có thơm không? Cô ấy hình như có một sự cuồng nhiệt không thể khống chế đối với vấn đề này. Mỗi ngày phải hỏi tôi đến mấy lần liền. Có lần thấy quá phiền phức, tôi thuận miệng đùa một câu: Không thơm, hôi lắm. Kết quả là mặt cô ấy bỗng nhiên trắng bệch ra như tờ giấy, chẳng nói chẳng rằng, quay người đi thẳng về ký túc xá. Đến đêm, tôi nhận được điện thoại của cô bạn cùng phòng, nói Thẩm Tương bị sốt. Tôi vội vàng đưa cô ấy đi bệnh viện. Trên đường, cô bạn cùng phòng mới nói, sau khi về phòng Thẩm Tương đi thẳng vào nhà vệ sinh tắm, lúc đó đã

không còn nước nóng[1], cô ấy vẫn gội nước lạnh ào ào. Đang là thời tiết tháng 11 cơ mà. Kết quả là đến nửa đêm thì bị sốt.

[1] Ở trong ký túc xá trường đại học Trung Quốc, hệ thống nước nóng bật theo giờ quy định.

Sau sự việc này, tôi không bao giờ dám đả động đến từ hồi nữa, cô ấy có hỏi tôi đều trả lời: Rất thơm! Nhưng nói thật trên người cô ấy đúng là lúc nào cũng thơm phưng phức.

Anh cũng biết đấy, chuyện tình yêu trong trường đại học bây giờ, mới yêu đương vài ngày đã đưa nhau lên giường. Tôi và Thẩm Tương cũng đã xảy ra quan hệ tình dục, nhưng đó là chuyện sau một năm. Anh có lẽ cũng thấy có gì đó hơi lạ phải không, chính xác, chúng tôi từ lúc hôn nhau đến khi có quan hệ tình dục phải trải qua một thời gian dài, thậm chí là cuộc chiến tranh giành co quyết liệt. Đối với những người khác, chuyện đó là chuyện đương nhiên, nhưng giữa chúng tôi lại là một cuộc chiến đấu một mất một còn. Tôi đến bây giờ vẫn nhớ như in lần đầu tiên tôi thò tay vào trong áo cô ấy. Thẩm Tương như ngất đi, cho dù đầu cô ấy ngửa hết về đằng sau. Tôi còn nhớ rõ tiếng cô ấy nghiêng răng kèn kẹt. Lúc đó tôi thật ngốc, lại cho rằng đó là biểu hiện ham muốn tình dục của một thiếu nữ. Lần đầu tiên chúng tôi quan hệ là vào hôm sinh nhật tôi. Trong phòng trọ của bạn học, chúng tôi uống rất nhiều rượu vang và ăn một cái bánh ga tô to. Khi màn đêm buông xuống, đối với việc sắp sửa xảy ra, chúng tôi đều ngẫm hiều nhau. Tôi đi tắm trước, khi Thẩm Tương bước vào nhà tắm, sắc mặt hơi tái. Tôi lên giường nằm đợi rất lâu, mãi không thấy cô ấy ra. Tôi sợ cô ấy bị trúng độc hơi ga[2], vội vàng mở cửa phòng tắm. Kết quả là phát hiện thấy cô ấy đang ngồi dưới vòi sen khóc nức nở. Tôi vội vàng bế cô ấy lên. Cô ấy khóc thảm thiết tưởng như muốn ngất lịm, hoàn toàn không còn để ý được gì đến thân thể không một mảnh che thân, chỉ cuộn tròn tấm thân vào trong chăn mà khóc. Tôi cho rằng cô ấy không đồng ý, vừa dỗ vừa giúp cô ấy mặc quần áo. Bỗng nhiên cô ấy giật tung chiếc quần lót tôi vừa mặc cho, quay người ôm chặt lấy tôi hôn lấy hôn để. Tôi chưa bao giờ gặp phải trường hợp thế này, thế là cũng vừa thờ hồn hà hồn hển vừa đè lên người cô ấy.

Khi tôi định tiến vào thì cô ấy bỗng nhiên mở to đôi mắt đầm nước, nói là em muốn nói với anh một chuyện.

[2] Ở Trung Quốc bình nóng lạnh thường dùng bằng ga.

Đó là một câu chuyện liên quan đến mùi vị.

Hồi học trung học, Thẩm Tương là một cô gái hoạt bát và đáng yêu. Cô như một bông hoa nhỏ bé vừa hé nở. Cô lớn lên mạnh mẽ, khỏe mạnh, tràn đầy ước mơ và chưa hề biết đến tình yêu. Cho đến một hôm, một tai nạn bất ngờ ập đến đã phá vỡ tất cả. Hôm ấy, cô giáo Tần chủ nhiệm lớp nhờ Thẩm Tương ở lại giúp cô chỉnh lý lại sổ điểm học sinh. Lúc xong thì đã rất muộn. Cô giáo Tần vì bận cháu nhỏ mới sinh nên không đưa Thẩm Tương về được. Thế là, Thẩm Tương trên đường trở về nhà đã gặp phải kẻ xấu. Tên này đã đánh cô ấy, còn bắt cô ấy hôn vào chỗ kín của hắn. Cuối cùng hắn cưỡng hiếp Thẩm Tương. Khốn nạn nhất là hắn vừa làm nhục cô ấy vừa nói: Trong cơ thể mày từ nay sẽ lưu lại tinh dịch của tao, cả đời mày sẽ mang theo mùi vị của nó. Ngày hôm sau, Thẩm Tương mình đầy thương tích không lên lớp được. Khi cô giáo Tần đến thăm, đã biết được câu chuyện. Cô ta đã ra sức khuyên ngăn cha mẹ Thẩm Tương đừng đi báo cảnh sát. Nói rằng như thế thì thanh danh của Thẩm Tương sẽ mất hết. Gia đình Thẩm Tương vốn đang do dự nên cuối cùng đã nghe theo lời khuyên của cô giáo Tần. Thực ra lúc đó cô ta không phải vì Thẩm Tương mà là sợ để lộ chuyện này ra sẽ ảnh hưởng đến danh hiệu giáo viên ưu tú của cô ta. Như thế, sự việc này trở thành một bí mật. Nhưng những vết thương trên người Thẩm Tương còn chữa trị được chứ những vết thương tâm lý trong lòng cô ấy không thể bình phục trong một thời gian ngắn. Từ đó trở đi, Thẩm Tương bắt đầu thường xuyên ngửi thấy có mùi lạ trên người. Cảm giác như mùi tanh hôi trên dương vật của gã đàn ông kia. Cô ấy bắt đầu tắm rửa và xa lánh mọi người, sợ mọi người ngửi thấy mùi lạ đó trên thân thể cô. Về sau, gia đình cô ấy phải chuyển cả nhà đi nơi khác, họ cho rằng thay đổi hoàn cảnh thì có thể xua tan được cái mùi ấy. Nhưng chẳng có tác dụng gì. Cái mùi quái lạ ấy cứ bám lấy cô ấy như bóng với hình. Điều đó đối với một cô gái mới lớn mà nói, là một việc đau khổ biết chừng nào. Cho đến khi

một người con trai mà cô ngẫm thương thầm nhớ trộm ngồi bên cạnh cô, nói với cô rằng: Thơm quá...

Sau khi nghe xong câu chuyện của cô ấy, tôi giàn giụa nước mắt. Chúng tôi ôm nhau khóc một trận. Sau đó, cô ấy đón nhận tôi, trong sự đón nhận có một chút hoang mang, có một chút đau khổ nhưng trên hết là rất sung sướng. Tôi hôn lên khắp cơ thể cô ấy, nói với cô ấy, trên thân thể cô ấy không hề một chút mùi khác thường nào cả, có chăng chỉ là mùi thơm dịu dịu thoang thoảng. Cô ấy biểu hiện bán tín bán nghi, nhưng xem ra cô ấy đã không còn để ý đến cái mùi đó nữa và bắt đầu giao tiếp với mọi người. Một thời gian sau Thẩm Tương đã trở lại là cô nữ sinh lạc quan, vui vẻ, hoạt bát. Các bạn học gọi đùa đó là nhờ sức mạnh của tình yêu. Từ đó tình yêu của chúng tôi tốt lên rất nhiều, chúng tôi cùng nhau bàn về kế hoạch tương lai, cùng nhau chung hưởng cuộc sống giản đơn nhưng hạnh phúc. Cho đến khi con người ấy xuất hiện.

Con người ấy chính là Tang Nam Nam. Lần đầu tiên gặp mặt chính là ở hội đồng hương chào đón sinh viên mới. Mọi người tuân tự giới thiệu mình. Đến lượt Thẩm Tương tự giới thiệu. Chúng tôi nghe thấy tiếng kêu ngạc nhiên của một cô gái. Lúc đó chúng tôi đều không để ý. Sau đó trong cả quá trình buổi gặp mặt, chúng tôi thấy cô gái đó luôn luôn nhìn Thẩm Tương bằng một ánh mắt kỳ lạ, vừa có vẻ khinh bỉ, vừa có vẻ đồng cảm. Nhưng rất nhanh sau đó, cô ta lại chuyển ánh mắt về phía tôi. Tôi nhận ra cô gái có tên là Tang Nam Nam này thích tôi. Thẩm Tương cũng nhận thấy điều đó, nhưng cô ấy không nói gì. Mỗi khi Tang Nam Nam “vô tình” gặp tôi trên đường là quần lấy tôi nói cười không ngớt, Thẩm Tương đều im lặng đứng bên cạnh. Có lần khoa chúng tôi thi đấu bóng rổ với một khoa khác, tôi là cầu thủ của đội bóng rổ, còn Tang Nam Nam là đội viên đội cổ vũ. Lúc giải lao giữa chừng, cô ấy mang đến cho tôi một chiếc khăn to để tôi lau mồ hôi. Thẩm Tương không khách khí nữa cầm chiếc khăn vứt đi. Mặt Tang Nam Nam lúc đó thật khó coi. Cô ta cầm chiếc khăn vứt xuống đất rồi nói một câu rất to: “Cứ làm như hay hóm lắm ấy, chẳng qua chỉ là đồ rác rưởi!” Sau đó không lâu, câu chuyện Thẩm Tương đã từng bị cưỡng hiếp truyền đi khắp trường. Tôi và Thẩm Tương trở thành một đôi được quan tâm chú ý nhất

trong trường. Đi đến bất cứ đâu cũng bị bao vây bởi hàng trăm ánh mắt. Thẩm Tương bị khủng hoảng, bất cứ lúc nào cô ấy cũng có thể phát rồ lên. Sau đó lại hỏi tôi trên người có mùi tanh tươi không. Tôi nhắc đi nhắc lại với cô ấy, không có, không có, vốn không hề có. Nhưng cô ấy không tin, lại bắt đầu tắm trở lại. Lần sợ nhất là cô ấy ở lì trong nhà tắm đến sáu giờ đồng hồ liền, lúc trở ra, trên cổ, trên cánh tay có thể nhìn thấy những vết thương nhỏ. Về sau, chúng tôi biết tất cả những tin tức về Thẩm Tương đều bắt đầu từ Tang Nam Nam. Chúng tôi đến chất vấn cô ta, cô ta trả lời mặt tỉnh bơ rằng những điều cô ấy nói đều là sự thật. Thẩm Tương hỏi cô ta vì sao biết, cô ta bảo đã từng học ở trường trung học ấy, cô giáo Tần cũng là giáo viên chủ nhiệm của cô ta. Sau khi Tang Nam Nam thi đỗ vào đại học, cô ta đến thăm cô giáo chủ nhiệm cũ, cô giáo Tần đã nói với cô ta ở trường có một chị nữa, còn mang câu chuyện năm ấy nói cho Tang Nam Nam nghe.

Chúng tôi cho rằng những tin tức ấy rồi dần dần bị quên lãng, ai ngờ nó càng ngày càng trở nên tồi tệ. Lại còn diễn biến thành những câu chuyện không thể chịu đựng nổi. Khoảng thời gian đó, chúng tôi thật sự muốn phát điên. Thẩm Tương mấy lần khóc lóc đòi tôi bỏ cô ấy, nhưng tôi làm sao có thể làm như thế được? Có một lần, chúng tôi ra nhà nghỉ bên ngoài trường lẩn trốn suốt ba ngày, ba đêm. Chúng tôi chỉ biết khóc, hôn nhau, làm tình, cảm thấy thực sự không có lối thoát. Thẩm Tương bấu những móng tay dài vào lưng tôi, vừa khóc, vừa nói, giết cô ta đi, giết cô ta đi, em hận nó đến tận xương tủy. Đây là những việc duy nhất chúng tôi có thể làm vào lúc đó.

Tôi hẹn gặp Tang Nam Nam, giả vờ bỏ Thẩm Tương, muốn kết bạn với cô ta. Tôi nhẹ nhàng lừa cô ta đến một nhà xưởng cạnh bãi sắt phế liệu. Trước khi ra tay chúng tôi cho rằng vẫn còn có thể xoay xở cách khác, chúng tôi nói với Tang Nam Nam chỉ cần cô ta làm sáng tỏ sự việc thì chúng tôi sẽ tha. Nhưng con bé này chửi Thẩm Tương là đồ hèn hạ, lại còn nói sẽ đi tố giác chúng tôi. Lúc này không còn đường lui nữa, thật sự không còn đường lui. Tôi đã đâm cô ta rất nhiều nhát dao. Tôi hãy còn nhớ, khi bị đâm nhát dao thứ nhất, mắt cô ta tỏ ra kinh ngạc. Sau khi giết xong Tang Nam Nam, chúng tôi ngay lập tức bình tĩnh trở lại,

cùng bàn nhau nên bỏ trốn hay tự sát. Gần sáng, chúng tôi ôm nhau ngủ, bên cạnh là xác của Tang Nam Nam. Nói thật, lúc đó cũng không thấy sợ. Kết quả khi tôi vừa tỉnh lại, phát hiện thấy Thẩm Tương nằm bên cạnh, cổ tay bị cắt đứt, máu chảy rất nhiều, máu trong người cô ấy gần như chảy ra hết. Tôi thấy trong tay cô ấy cầm một tờ giấy, trong đó viết là cô ấy giết Tang Nam Nam, tôi hoàn toàn vô can. Cô ấy ngốc quá, tôi làm sao có thể tiếp tục sống được nữa? Nhưng khi chết tôi vẫn còn một việc phải làm. Đó là phải giết cô giáo Tần. Tôi phải bắt cái người mang đến mọi tai họa cho chúng tôi phải trả giá, trả giá tất cả!

Nghe xong câu chuyện của La Gia Hải, Phương Mộc đốt một điều thuốc, rít một hơi thật sâu, rồi lại từ từ nhả ra.

Những mối quan hệ bên trong giữa mùi vị - tình dục - giết người đều đã được làm rõ. Nhưng trong lòng Phương Mộc vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm. Anh chăm chú nhìn con người đang ngồi trước mặt, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Nếu như nói Phương Mộc đồng tình với La Gia Hải trong việc giết hai mạng người, thì không nghi ngờ gì nữa, điều này sẽ là đi ngược lại với thiên phú nghề nghiệp của anh; nếu nói Phương Mộc tìm kiếm động cơ phạm tội khác hoàn toàn là do yêu cầu nghiệp vụ, đó cũng là lừa mình dối người.

La Gia Hải tất nhiên phải trả giá cho hành vi của mình nhưng Phương Mộc không muốn cậu ta phải chết.

Cuối cùng, anh chọn một cách vừa không đi ngược lại với nghề nghiệp, vừa thể hiện được sự đồng cảm.

“La Gia Hải, tôi e rằng sẽ phải làm trái với lời hứa của mình.” Phương Mộc thông thả nói.

“Hả? Cái gì cơ?”

“Không chỉ tôi, tôi hy vọng cậu không nên bảo thủ nữa.” Phương Mộc dụi đầu điều thuốc vào chiếc gạt tàn.

“Tôi hy vọng cậu sẽ đem câu chuyện vừa kể cho tôi nghe kể lại cho thâm phán.”

“Vì sao?”

Phương Mộc đứng lên, hay tay nắm chặt lấy cạnh bàn, vươn người về phía trước: “Cậu có muốn chết không?”

La Gia Hải và Phương Mộc nhìn thẳng vào mắt nhau một lúc. Cuối cùng, cậu ta nhìn ra chỗ khác.

“Không, không muốn!” Giọng cậu ta vừa yếu ớt vừa hoang mang.

“Hãy kể nguyên văn cho thâm phán nghe, có thể cậu còn có một con đường sống. Phải rồi, hãy tìm một luật sư giỏi.” Phương Mộc nghĩ: “Nếu cần tôi giúp đỡ, hãy nói với tôi.”

“Không cần!” La Gia Hải ngẩng đầu lên: “Khương Đức Tiên đã được toà án chỉ định làm luật sư cho tôi rồi.”

“Anh ta?” Phương Mộc hơi ngạc nhiên, thằng cha này quả là người có sức mạnh, có thể thuyết phục được toà án chỉ định cho làm luật sư biện hộ. Nhưng Phương Mộc không nói gì, chỉ vỗ vào vai La Gia Hải: “Anh ta là một luật sư xuất sắc đấy.” Phương Mộc ngừng lại một lát rồi nói, “Chúc cậu may mắn!”

Chương 6: PHƯƠNG HƯỚNG

Tôi đang ở đâu?

Người đàn ông bất lực ngẩng đầu lên, trước mặt là một màn đêm đen kịt. Đó đúng là đêm đen theo đúng nghĩa của nó, không hề có lấy bất cứ một đồ vật gì để có thể nhận ra hình bóng lơ mờ của nó.

Người đàn ông cử động chân tay, nhưng không rời được khỏi chỗ ngồi, anh ta đã bị trói chặt vào một chiếc ghế. Chỉ ít là anh ta cảm thấy thế.

Bóng đêm mênh mông. Nó mang đến cho người ta một ảo giác dài lê thê. Người đàn ông cảm thấy mình như đang ở trong một căn phòng trống trải. Anh ta thử kêu lên một tiếng: “Cứu tôi với...”

Anh ta nhanh chóng nhận ra có điều lạ. Bởi vì, nơi này ngay cả tiếng vọng cũng không có.

Càng hoảng sợ, tiếng kêu của anh ta càng to: “Cứu tôi với... có ai không... cứu tôi với!”

Bóng đêm như mở toang hoác cái mồm to tướng, tiếng kêu của anh ta vừa bật ra đã bị nó nuốt gọn không thương tiếc.

Người đàn ông cố hết sức vận động tay chân, nhưng nỗi sợ hãi đã sớm tiêu hao toàn bộ sức lực của anh ta, anh ta nhanh chóng mệt mỏi rồi, mềm oặt ra trên ghế.

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm đục vang lên: “Hãy cử động tay trái!”

Người đàn ông hoảng sợ nhìn bốn xung quanh, tiếng nói hình như phát ra ngay bên tai, lại hình như bao vây thành một vòng tròn.

“Người... người là ai?”

“Hãy cử động tay trái!”

“Người... rốt cuộc người là ai?”

Tiếng nói chưa dứt, một luồng điện đau nhói xuyên qua cơ thể, cả người anh ta bất giác uốn cong lên, cảm giác như có hàng trăm mũi kim nhỏ cùng lúc đâm vào nội tạng.

Tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông khiến chủ nhân của tiếng nói kia rất hoan hỉ, vẫn giọng nói lạnh lùng ẩn giấu một chút vui sướng:

“Hãy cử động tay trái.”

Người đàn ông không dám chệnh mảng, cố sức nhúc nhích cánh tay trái bị trói chặt trên ghế. Anh phát hiện thấy tay trái mình có thể sờ vào bốn cái nút bấm xếp thành hình chữ thập.

“Sờ được cái nút bấm đó chưa?”

“Sờ... sờ được rồi!”

“Tốt, bây giờ hãy trả lời những vấn đề của tao. Mỗi vấn đề tao cho mày thời gian ba giây suy nghĩ. Nếu mày trả lời đúng, tao sẽ thả cho mày đi.”

“Đợi, đợi đã...”

“Phía đông là phía nào?”

“Rốt cuộc người là...”

“3,2...”

Người con trai không muốn thử cảm giác bị kích điện một lần nữa, chẳng kịp nghĩ ngợi gì vội ấn nút bấm phía bên phải.

“Sai rồi”

Bất thành linh, cảm giác đau nhói lại đâm xuyên qua người anh ta. Anh ta đau đớn co rúm người lại, nhưng tứ chi vẫn bị trói chặt vào ghế,

ngoài cảm giác đau đớn ở cổ chân, cổ tay ra, mọi cố gắng của anh đều phí công vô ích.

Giọng nói khô khốc lại vang lên: “Phía bắc là phía nào? 3, 2...”

Người đàn ông hoảng sợ ấn vào nút bấm hướng lên trên.

“Sai rồi!” Trong giọng nói ấy ẩn chứa một niềm hoan hỉ, giống như đứa trẻ tinh nghịch phát hiện ra sự thú vị của trò chơi.

Cơ thể rúm ró của người con trai chưa kịp hoàn hồn thì lại bị một trận kích điện mãnh liệt bất ngờ ập đến.

Cứ như thế mãi lần liên.

Câu hỏi của người ra đề rất đơn giản, chỉ là vấn đề phương hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Nhưng cho dù người đàn ông có lựa chọn thế nào, đáp án vẫn cứ sai. Tinh thần và tâm trí của người đàn ông không còn tỉnh táo nữa, một dòng nước dãi từ khoé miệng chảy dài xuống ngực. Mỗi lần cuống cuồng sợ hãi nghe câu hỏi xong, anh đều ấn nút bấm một cách điên cuồng, sau đó lại là một trận co giật mãnh liệt kèm theo những tiếng kêu thảm thiết.

“Phía Nam là phía nào? 3, 2...”

“Tôi xin anh... hãy tha cho tôi...” Người con trai khóc thành tiếng, “Anh muốn gì tôi cũng đều đưa cho anh...”

Giây cuối cùng trôi qua, lần này không thấy dòng điện bị kích nữa.

Một lúc sau, giọng nói kia lại vang lên nhưng có phần hạ thấp xuống:

“Mày chẳng có cái gì cho tao cả. Tao chỉ muốn mày biết, phương hướng... rất là quan trọng.”

Tiếng thở gấp gấp của người con trai bỗng chốc dừng lại, anh ta ngẩng đầu lên, bốn xung quanh tất nhiên vẫn là đêm tối mênh mông. Nhưng trước mắt anh ta hình như hiện lên một bóng người mờ mờ.

Anh ta kêu lên thất thanh: “Tôi biết anh là ai rồi! Anh là...”

Cơn đau đớn bất ngờ ập đến khiến cho mấy từ tiếp theo tắc nghẹn giữa cổ họng, kỳ lạ là, lần này điều mà anh ta cảm thấy không phải là sự đau đớn mà là một sự khoái cảm sâu sắc xuyên suốt cơ thể. Trong cơn co giật rúm cả người, anh ta nhìn thấy những tràng pháo hoa đang không ngừng bắn toé ra, nếu như anh ta có thể chịu đựng thêm một chút nữa thì có thể phát hiện thấy trong gian phòng bịt kín này ngoài anh ta ra, cả bốn phía đều được bao bọc bởi những mảng cách âm dày. Đáng tiếc anh ta không thể chịu đựng hơn được. Pháo hoa là thứ cuối cùng anh ta nhìn thấy. Anh ta như đang nhớ lại một câu chuyện nào đó. Nhưng cái ý thức còn sót lại ấy nhanh chóng bị nhấn chìm trong đêm tối mênh mông.

Một lúc sau, từ những máy tăng âm trên bốn bức tường phát ra một thanh âm kỳ quái, vừa giống như tiếng khóc vừa giống như lời than thở.

Chương 7: XÉT XỬ

Phương Mộc chăm chú nhìn cái chén trước mặt, những lá trà xanh lục thong thả duỗi ra, quay tròn trong nước, nhìn trông như vô cùng tự do tự tại, kỳ thực thì chúng không có chỗ dựa.

Giống như số mệnh con người.

Trước đây một giờ, Khương Đức Tiên gọi điện thoại cho Phương Mộc, yêu cầu được nói chuyện trực tiếp với anh. Phương Mộc suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Địa điểm nói chuyện là quán trà này. Đây quả thực là một địa điểm lý tưởng để chuyện trò. Vừa yên tĩnh, lại không bị làm phiền.

Phương Mộc nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa mới đến giờ hẹn. Lúc ngẩng đầu lên lần nữa đã thấy Khương Đức Tiên đang đi men theo hành lang đến.

“Để anh phải đợi rồi!” Khương Đức Tiên bước vội đến trước bàn, đưa tay ra.

Phương Mộc đứng dậy, bắt tay Khương Đức Tiên.

“Cho một Long Tỉnh[1].” Khương Đức Tiên ngồi xuống ghế, lơ đãng xem thực đơn phục vụ mang đến. Anh ta đi vội đến mức thở hỗn hân, trên trán lấp lánh mồ hôi.

[1] Tên một loại trà nổi tiếng của Trung Quốc.

“Tôi là Khương Đức Tiên, luật sư của văn phòng luật sư Hằng Đại. Đây là thẻ luật sư của tôi...” Khương Đức Tiên thò tay vào trong cặp lục tìm.

“Không cần đâu, chúng ta đã từng gặp nhau rồi.”

“Thế thì tốt, chúng ta đi thẳng vào vấn đề luôn nhé!” Khương Đức Tiên lấy tay đỡ cặp kính đang từ từ trễ xuống trên sống mũi ướm mồ hôi. “Tôi là luật sư biện hộ cho La Gia Hải. Tôi hẹn anh đến vì có mấy vấn đề cần anh chứng thực. Anh không phản đối tôi ghi âm chứ?”

“Không!” Phương Mộc nghĩ một lát, lắc đầu “Không phản đối!”

“Thế thì tốt quá!” Khương Đức Tiên lấy ra một chiếc bút ghi âm, mở ra, sau đó cẩn thận đặt lên bàn.

Toàn bộ cuộc nói chuyện chủ yếu xoay quanh vụ án cố ý giết người xảy ra ngày 10 tháng 9. Nhìn từ góc độ những vấn đề Khương Đức Tiên đặt ra thì thấy anh ta cố gắng chứng minh La Gia Hải tự giác ra đầu thú và có những biểu hiện hối hận. Những vấn đề này Khương Đức Tiên hỏi rất tỉ mỉ, ví dụ: “Anh cảm thấy khi đó La Gia Hải có chuẩn bị trước cách sát hại họ không?”, “La Gia Hải khi đó có chủ động hạ vũ khí không?” v.v... Trong quá trình trả lời câu hỏi, Phương Mộc luôn luôn chú ý quan sát Khương Đức Tiên. Anh ta tiêu tụy hơn lần gặp trước nhiều. Khuôn mặt thể hiện sự mệt mỏi.

Lúc cuộc nói chuyện sắp kết thúc, Khương Đức Tiên hỏi thăm dò: “Cảnh sát Phương, nếu được anh có đồng ý ra toà làm chứng không và dưới góc độ nghề nghiệp của mình, chứng minh khả năng tái phạm của La Gia Hải là rất ít không?”

Phương Mộc suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Có thể!”

“Tốt quá!” Khương Đức Tiên ngừng một lát, tỏ ra rất mừng. “Rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh.” Khương Đức Tiên đứng dậy, cúi xuống nắm lấy tay Phương Mộc lắc lắc liên tục.

Phương Mộc cảm nhận được sức mạnh của cái bắt tay này, buột miệng nói: “Thực ra anh là luật sư chắc là biết rõ những chứng cứ này...” Phương Mộc cân nhắc một chút rồi nói tiếp: “... hiệu quả rất hạn chế.”

“Tôi biết!” Nụ cười trên khuôn mặt Khương Đức Tiên hơi dừng lại, “Nhưng tất cả những chứng cứ có khả năng giúp cho đường sự của tôi giảm nhẹ hình phạt, tôi đều cố gắng thu thập.”

Phương Mộc nhìn anh ta một lúc lâu, “Tôi có thể được biết vì sao anh lại nhiệt tình với vụ án La Gia Hải này không?”

Khương Đức Tiên do dự một lúc, “Đây là trách nhiệm của một luật sư!”

Hai người nhìn nhau qua chiếc bàn, trong lòng cả hai đều hiểu rõ, đây không phải là lời nói thật.

Chín giờ sáng thứ 5, Tòa án nhân dân thành phố C xét xử sơ thẩm vụ án La Gia Hải cố ý giết người.

Khi Phương Mộc vội vàng đến tòa án thì phiên tòa sắp sửa bắt đầu. Trong tòa không còn một chỗ trống nào, phóng viên của mấy tờ báo trong thành phố đã sớm chiếm giữ mấy chỗ có lợi cho tác nghiệp, các loại ống kính, dãi có ngăn có đều tập trung hướng về ghế bị cáo. Phương Mộc có thể hình dung ra thái độ của La Gia Hải khi ánh mắt của cậu ta đối diện với chớp đèn máy ảnh. Anh cười một cách đau khổ, quay người đi sang phòng nghỉ của nhân chứng.

Khi đi qua cửa cầu thang, Phương Mộc nhìn thấy một phụ nữ trung niên dáng mệt mỏi đang dựa vào tay vịn cầu thang, mắt nhìn mà như không nhìn lên trên lầu, bên cạnh có mấy người đỡ hai bên nách, như sợ bà ta ngã. Thực ra, điều đó là không cần thiết, trong ánh mắt của người phụ nữ này có cái gì đó rất đáng sợ. Điều đó khiến toàn bộ cơ thể bà ta đều ở trong một trạng thái nuôi chí trả thù.

Phương Mộc ngồi ở phòng nghỉ nhân chứng được khoảng năm phút, bỗng thấy muốn hút thuốc, bèn đứng dậy đi ra hành lang. Chưa hút xong một điếu thì nghe thấy tiếng bước chân rầm rập trên tầng 2, trong đó có lẫn cả tiếng ma sát chói tai của xích sắt kéo lê trên nền nhà. Phương Mộc ngẩng đầu lên nhìn, vừa thấy một bóng người vụt qua cửa

cầu thang đã mất dạng, phía sau là mấy người dìu đỡ đang đứng ngậy ra nhìn.

Phương Mộc ném mẩu thuốc, vội vàng bước tới. Chưa đến cửa cầu thang đã nghe thấy tiếng đánh đèn đét đi kèm với tiếng khóc chửi:

“Đồ khốn khiếp... trả con gái lại cho tao... đánh chết mày đi...”

La Gia Hải dùng tay che đầu, cố gắng tránh những cú đánh vào đầu, vào mặt của người phụ nữ kia. Bốn cảnh sát tư pháp chịu trách nhiệm dẫn giải La Gia Hải không có vẻ tỏ ra lo lắng. Họ nắm vai La Gia Hải từ từ đi xuống tầng. Chẳng ai thêm đến ngăn cản người phụ nữ.

Phương Mộc chạy lên trước, kéo cổ tay người phụ nữ, không ngờ bà ta vụt giãy ra, lao đến há miệng cắn vào người La Gia Hải. Lúc đó những phóng viên bên trong tòa án nghe thấy tiếng ầm ĩ vội chạy ra chụp ảnh. Bốn cảnh sát tư pháp chịu trách nhiệm dẫn giải nhìn thấy ánh đèn chụp ảnh mới thò tay ra kéo người phụ nữ sang một bên. La Gia Hải miệng chảy máu, chệch choạng bước vào phòng xử án trong tiếng chửi mắng và tiếng bấm máy. Đứng cách phòng xử án một cánh cửa lớn dày dạn, Phương Mộc vẫn còn nghe thấy sự hỗn loạn ở bên trong. Sau tiếng gõ búa liên tiếp của thẩm phán, phòng xử án mới lấy lại được trật tự.

Xét xử. Giai đoạn điều tra tại tòa.

Mấy đồng nghiệp ở phân cục hôm nay cũng được triệu tập đến tòa làm chứng. Có người được triệu tập đến để chứng minh quá trình bắt giữ và trình tự thu thập chứng cứ. Có người nhận ra Phương Mộc liền đến cùng hút thuốc và chuyện phiếm.

Có người tò mò hỏi công tố viên yêu cầu Phương Mộc đến làm chứng vấn đề gì. Phương Mộc nghĩ một lát rồi nói đến để làm chứng cho bị cáo. Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, chuyện trò cũng bỗng nhiên nhạt nhẽo dần, có mấy người còn cố ý ngồi cách anh một chút, như muốn vạch rõ ranh giới với anh.

Phương Mộc tuy có thể lý giải được phản ứng của đồng nghiệp, nhưng vẫn cảm thấy ngại ngùng, chỉ mong thẩm phán mau cho gọi mình, coi như thoát khỏi sự lúng túng.

Làm chứng cho bên bị cáo. Phương Mộc vừa khai báo lý lịch và nghề nghiệp của bản thân xong đã thấy mọi người trong phòng hơi nhốn nháo. Không cần nhìn, anh cũng biết mẹ của Tang Nam Nam đang nhìn mình bằng ánh mắt căm hận.

Bắt đầu giai đoạn tranh tụng. Là luật sư biện hộ, trước tiên Khương Đức Tiên hỏi Phương Mộc.

“Cảnh sát Phương, anh có tham gia bắt La Gia Hải hay không?”

“Có!”

“Nhiệm vụ của anh là gì?”

“Đàm phán!”

“Thời gian đàm phán bao lâu?”

“Khoảng 15 phút.”

“Cũng có thể nói thời gian đàm phán rất ít, đúng không?”

Phương Mộc do dự một lát, “Có thể nói như vậy.”

“Bị cáo đã từng nhắc tới việc anh đã yêu cầu anh ta không nên bịt miệng cô bé và anh ta đã làm theo đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Vì sao anh yêu cầu anh ta làm thế?”

“Vì lúc đó cô bé đang khóc, bịt miệng bé lại có thể làm bé ngạt thở.”

“Anh đã giải thích rõ cho bị cáo vấn đề này?”

“Đúng vậy!”

“Bị cáo lập tức nghe theo?”

“Đúng vậy!”

“Anh có cho rằng bị cáo lúc đó định sát hại cô bé đó hay không?”

“Tôi cảm thấy là không.”

“Về sau bị cáo đã tự nguyện bỏ hung khí, thả con tin và đầu hàng cảnh sát đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Tôi có thể lý giải thế này, do sự phối hợp tích cực của bị cáo, nên cuộc đàm phán này đã thành công?”

Phương Mộc nghĩ một lát, “Có thể!”

“Rất tốt! Vừa nãy tôi đã giải thích cho bồi thẩm đoàn về động cơ gây án của bị cáo, tôi tin rằng vấn đề này anh cũng biết, đúng không?”

“Đúng!”

“Thế anh hãy nói cho tôi, với tư cách là một công dân bình thường, anh có đồng tình với bị cáo La Gia Hải không?”

Cả phiên toà bỗng im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn Khương Đức Tiên mấy giây, rồi quay sang nhìn sang La Gia Hải, “Có.”

Ở dưới chỗ ngồi bắt đầu có sự nhốn nháo.

“Tôi hỏi lại anh một câu - Dưới góc độ nghề nghiệp của mình, bị cáo La Gia Hải có khả năng tái phạm không?”

“Tôi cho rằng hành vi của La Gia Hải là do bị kích động.” Phương Mộc ngừng lại một lúc, “Dưới góc độ tâm lý học mà nói, khả năng tái phạm của La Gia Hải là rất ít!”

Phương Mộc vừa dứt lời, cả phòng xử án nhốn nháo hẳn lên. Phương Mộc cố gắng trấn tĩnh, không quay đầu lại. Nhưng thấy Khương Đức Tiên đang đứng trước mặt biển sắc, Phương Mộc thấy trong lòng không yên, nhưng anh không kịp tránh - Một chiếc giày nặng trịch trúng ngay vào sau gáy.

Mẹ của Tang Nam Nam chân chỉ mang một chiếc giày, nhảy lên vừa khóc vừa chửi: “Mày có lương tâm không hả? Nói đỡ cho bọn xấu... cảnh sát gì mày!”

Những người dự phiên toà cũng bị kích động, mười mấy bàn tay chỉ vào mặt Phương Mộc:

“Mày không hổ thẹn với người chết sao?”

“Mẹ mày, có còn là người không?”

“Nói ngay, mày nhận của nó bao nhiêu tiền đút lót?”

Thẩm phán gõ búa liên hồi, “Trật tự! Trật tự!”

Cảnh sát tư pháp tại toà bắt đầu ngăn chặn những người bị kích động. Một phút sau, phòng xử án đã ổn định trở lại.

Thẩm phán cho phép công tố viên có thể thẩm vấn, một khuôn mặt công tố viên tỏ vẻ vui mừng trước nỗi bất hạnh của người khác xua xua tay, tỏ ý không có vấn đề gì.

Thẩm phán nghĩ một lúc rồi hỏi:

“Nhân chứng, anh cảm thấy bị cáo không có khả năng tái phạm đúng không?”

Phương Mộc trả lời một cách rõ ràng mạch lạc: “Vâng.”

Thẩm phán ngờ vực nhìn Phương Mộc một lúc rồi nói: “Nhân chứng, anh có thể xuống!”

Phương Mộc vừa mới ra khỏi phòng xử án, chưa kịp thở đã lại thấy điện thoại di động trong túi rung lên:

“Alô, anh Biên ạ?”

“Cậu đang ở đâu?”

“Tòa án nhân dân thành phố.”

“Đi đến Gia Niên Hoa Vạn Nham Sơn ngay, ở đó xảy ra một vụ án mạng, hiện trường rất kỳ lạ, cậu đi xem xem.”

Rất kỳ lạ à? Phương Mộc tắt điện thoại, vừa đi về phía bãi đỗ xe vừa đoán, cái gì gọi là rất kỳ lạ?

Chương 8: MÊ CUNG DƯỚI LÒNG

ĐẤT

Vạn Nham Sơn nằm ở ngoại vi thành phố. Gọi là Vạn Nham, thực ra chỉ là một hòn núi đá nhỏ. Mấy năm trước, một công ty bao thầu miếng đất lớn dưới chân núi xây dựng một khu vui chơi giải trí cảm giác mạnh, lấy tên là khu vui chơi giải trí Vạn Nham Sơn, trong đó có tất cả những trò chơi cảm giác mạnh như máy nhảy lều, tàu lượn trên không, ô tô bay v.v... Từ ngày khai trương đến nay, khu giải trí này hoạt động rất tốt, hàng ngày khách đông nườm nượp, hình như mỗi người đều muốn thử một lần cái cảm giác mà bình thường rất thích nhưng lại không dám như nhảy lều, đụng xe.

Trước cửa khu giải trí đỗ mấy chiếc xe cảnh sát. Đèn cảnh sát lạng lẽ nhấp nháy xanh đỏ xen nhau. Trước cửa phòng bán vé, một đám đông du khách đang vây quanh một nhân viên mặt đầy mồ hôi to tiếng chất vấn. Anh này đang mặt nhăn như bị, cố sức giải thích điều gì đó.

Phương Mộc giơ cao tấm thẻ cảnh sát, một cảnh sát đang định ngăn anh lại vội bỏ tay xuống.

Phương Mộc nhìn anh ta gật gật đầu, “Hiện trường ở đâu?”

“Ngay bên trong.” Anh ta chỉ tay về phía khu vườn, “Anh có nhìn thấy bức tường gạch đỏ đó không, ở phía sau ấy.” Phương Mộc định rảo chân bước đi lại bị người cảnh sát gọi lại: “Đợi một chút, để tôi gọi người dẫn anh đi.”

Phương Mộc vừa định hỏi vì sao, anh ta đã giơ tay về phía phòng bán vé vẫy vẫy, “Này, cậu kia, lại đây.”

Người nhân viên đó đáp lời, như vừa nhận được kim bài miễn tội, chen ra khỏi đám người đang vây quanh, vội chạy tới.

“Có chuyện gì thế?”

“Cậu dẫn anh cảnh sát này xuống hiện trường!” Giọng nói của anh ta như một mệnh lệnh.

Anh này vội vàng gật đầu, “Được thôi, được thôi.” Xem ra, làm chân đầu sai còn nhẹ nhàng gấp vạn lần đứng giải thích cho đám du khách không được vào kia.

Phương Mộc cảm thấy hơi buồn phiền, hiện trường không xa, sao lại phải có người dẫn đi?

Anh nói một câu khách khí: “Không cần đâu, tôi tự đi cũng được.”

“Hãy để tôi dẫn anh đi!” Người nhân viên kia đã bắt đầu bước đi về phía khu vườn, “Nếu không anh sẽ chẳng tìm thấy được ngay đâu.”

Phương Mộc thấy vậy, chỉ còn cách đi theo anh ta. Vòng qua bức tường gạch đỏ, trước mắt là một cửa hang lớn hình vuông. Chưa đi đến trước cửa đã cảm nhận từng luồng khí lạnh từ trong hang thổi thẳng vào mặt. Bước vào hang, phía bên dưới chân là những bậc thềm xi măng kéo dài xuống phía dưới. Càng đi xuống dưới lòng đất, ánh sáng càng tối dần, trên tường có một số bóng đèn nhỏ màu đỏ, có thể soi lờ mờ những vật ở xung quanh.

Sau khi đi xuống bên dưới mười mấy mét trước mắt lại xuất hiện một bức tường, một cánh cửa sắt đen sì khép hờ, người nhân viên quay mặt lại hạ giọng nói: “Đi theo tôi nhé!”

Nói xong, anh ta kéo rộng cánh cửa ra, bước vào.

Phương Mộc đi qua cánh cửa sắt, thấy mình lọt vào một căn phòng nhỏ hình vuông, trên bốn bức tường có những cánh cửa sắt xem ra rất là kỳ lạ.

Phương Mộc ngay lập tức hiểu rằng mình đang ở nơi nào. Mê cung dưới lòng đất.

Người nhân viên đã mở cánh cửa bên trái, quay lại nói: “Anh hãy đi sát vào, vừa mới có một cảnh sát không theo kịp, đến nửa tiếng sau vẫn chưa tìm được đường ra.”

Đường trong mê cung là một con đường hẹp. Dưới ánh sáng tù mù của những ngọn đèn màu đỏ, trông nó rất nguy hiểm. Cảm tưởng như những bức tường ở hai bên sẵn sàng đổ sập xuống. Phương Mộc và người nhân viên kia, người trước người sau cùng bước. Chốc chốc lại gặp một chỗ ngoặt hoặc lại phải quay trở lại. Lúc đầu Phương Mộc định cố gắng nhớ đường, nhưng ngay sau đó anh đã phải từ bỏ ý định này. Chỉ còn cách bám sát vào người nhân viên. Trong bụng thầm tính toán, chốc nữa làm thế nào quay ra được.

Sáu, bảy phút sau, phía trước có tiếng động vọng đến. Sau khi rẽ qua một khúc ngoặt, trước mắt bất thành linh hiện lên một bức tường sừng sững. Trên tường vẫn là một cánh cửa sắt sơn đen. Người nhân viên dừng bước.

“Anh đi đi, kéo cánh cửa kia ra là thấy!” Anh ta nhìn cánh cửa với nỗi khiếp sợ còn đọng lại trong lòng đến giờ vẫn chưa hết, “Tôi không muốn nhìn thấy thêm lần nữa!”

Phương Mộc gật đầu, “Nếu được, anh cho tôi một bức sơ đồ mê cung này nhé?”

“Tôi phải xin ý kiến lãnh đạo đã.” Anh ta do dự một lát. “Anh biết đấy, đây là bí mật kinh doanh.” Nói xong, anh ta vội vàng quay người bỏ đi.

Phương Mộc đứng trước bức tường, bỗng nhiên cảm thấy hoang mang vô cớ. Anh nhíu mày ngắm nhìn những bóng đèn màu đỏ xung quanh, đưa tay ra kéo cửa.

Đây là một căn phòng giống y hệt căn phòng khi nãy. Trong không khí tràn ngập một mùi vị khác lạ. Chính giữa căn phòng, một cái xác nam giới nằm sấp trên mặt đất. Xung quanh có mấy người đội mũ bảo hiểm, găng tay, găng chân trong suốt. Trông họ mơ hồ dưới ánh đèn đỏ

lờ mờ. Hình như ngoài lòng trắng mắt ra, tất cả đều đỏ mờ mờ. Nghe thấy tiếng mở cửa, họ đều quay cả ra nhìn Phương Mộc. Phương Mộc cảm thấy rất khó chịu trước những cái nhìn kỳ lạ của bọn họ. May mà ngay sau đó có người cất tiếng chào: “Cậu đến rồi à?”

Phương Mộc nhận ra đó chính là Trịnh Lâm - chi đội phó chi đội cảnh sát hình sự Sở Công an thành phố. Anh gật đầu chào lại.

“Chụp xong hết chưa?”

“Xong hết rồi.” Trịnh Lâm cầm một bộ gồm mũ bảo hiểm, găng tay, găng chân có ý bảo Phương Mộc đeo vào. “Đội lấy dấu vết đã bắt đầu làm việc rồi. Tôi cảm thấy hiện trường có vẻ kỳ lạ liền gọi ngay cho anh Biên.” Phương Mộc nhìn mấy cảnh sát đang bò ra nền đất cẩn thận khám nghiệm, rồi lại hướng ánh mắt vào cái xác nằm trên nền nhà.

“Nguyên nhân gây tử vong là gì?”

“Hiện thời chưa thể khẳng định được, pháp y sơ bộ kết luận là do bị kích điện.”

“Kích điện à?” Phương Mộc quay nhìn bốn xung quanh, “Nói như vậy thì đây không phải là hiện trường ban đầu?”

“Đúng vậy. Nạn nhân chết rồi mới được đưa đến đây.”

“Thế thì có điểm hơi lạ.” Phương Mộc nói như người mất hồn.

Trịnh Lâm cười hà hà “Chính vì hơi lạ mới gọi cậu đến.”

Phương Mộc gật đầu, đứng dậy đến bên cái xác cúi xuống. Người chết cao khoảng 1m70, năm sắp, đầu nghiêng về bên trái, có thể thấy mắt hơi hé mở, nhưng chỉ là mí mắt nửa nhắm nửa mở, đã không còn thấy chút sự sống nào.

Mấy cán bộ pháp y cùng hô “1, 2, 3”, lật ngửa cái xác lên. Khuôn mặt cứng đờ của cái xác nhìn lên trần nhà, miệng mở to. Phương Mộc chú ý quan sát khuôn mặt. Đó là một khuôn mặt có biểu hiện rất lạ, như

pha lẫn giữa sự đau đớn, sợ hãi với sự bình tĩnh. Anh ta đang nghĩ đến cái gì đó hoặc nghe thấy, nhìn thấy cái gì đó?

“Ôi, thằng cha này trước khi chết đã bị tra tấn rồi.” Một cán bộ pháp y vừa lăm bầm vừa chia bắp chân của người chết ra.

“Cái gì?” Phương Mộc nhích lại gần.

“Anh nhìn xem.” Người cán bộ pháp y lấy tay chỉ vào bắp chân người chết, cổ chân người chết có một vết thương bị cháy đen.

“Hình như bị... đốt ấy?”

“Bị kích điện.” Người cán bộ pháp y lạnh lùng nói. “Tất cả mọi nơi trên người đều có, trên đùi, trên cổ tay, mà lại còn đối xứng nhau.”

“Đối xứng à?” Phương Mộc nhướn lông mày lên, “Như vậy có thể nói, lúc còn sống anh ta đã bị trói?”

“Lại còn bị cho điện giật nhiều lần.” Người cán bộ pháp y bĩu môi, “Mỗi thù này hẳn là lớn lắm đây!”

Lúc đó cánh cửa lại mở ra, người nhân viên vừa nãy đưa Phương Mộc vào thò đầu qua cánh cửa, anh ta nhìn cái xác nằm trên mặt đất một cái, vội vàng quay mặt đi, một tay đưa qua cánh cửa, trong tay cầm một tờ giấy, vẫy vẫy “Này, này! Đồng chí cảnh sát, địa đồ.”

Phương Mộc bước đến cầm lấy bức địa đồ. Người nhân viên co rút đầu vào sau cánh cửa, cất giọng ồm ồm: “Có địa đồ rồi, lát nữa các anh tự ra nhé.”

Bức địa đồ không to lắm, Phương Mộc xem rất nhanh. Trịnh Lâm nhìn vẻ mặt của anh cũng nhích lại gần, “Chúng ta hiện đang ở chỗ nào, có phải là sắp đến chỗ bên kia không?”

“Không phải!”

Anh trải bức địa đồ ra, chăm chú nhìn vào căn phòng nhỏ mình đang đứng.

“Chúng ta hiện đang ở nơi sâu nhất của mê cung.”

Ngày 28 tháng 9, tại khu vui chơi giải trí Gia Niên Hoa Vạn Nham Sơn, thuộc thành phố C đã xảy ra một vụ án mạng. Lúc xảy ra vụ án, có rất nhiều người đang đi dưới mê cung, khi đến đoạn giữa của mê cung đã phát hiện ra một xác chết nam. Du khách sợ quá bỏ chạy tán loạn, kết quả là tất cả đều bị lạc giữa mê cung. Sau đó có người đã ấn vào thiết bị cứu trợ, nhân viên cứu trợ mới đến đưa họ ra. Lúc đó rất nhiều người thần kinh đã bị suy sụp.

Nạn nhân là Tưởng Bái Nghiêu, 39 tuổi, giảng viên trường Đại học Thương nghiệp thuộc thành phố C. Tối ngày 27 tháng 9, anh này đã không về nhà như thường lệ. Vợ anh ta gọi điện thoại hỏi, anh ta nói còn bận viết nốt báo cáo về một đề tài khoa học. Đến 22 giờ đêm, vợ anh ta lại gọi điện thoại một lần nữa thì thấy điện thoại tắt, chị ta vội đến trường tìm chồng. Nhân viên trực ban nói rằng thầy Tưởng đã ra khỏi trường lúc 21 giờ. Sau khi tìm suốt đêm không thấy, sáng sớm hôm sau người nhà của thầy Tưởng đã trình báo cảnh sát. Sáu giờ sau, xác của Tưởng Bái Nghiêu được phát hiện.

Căn cứ vào những vết thương hình thành do điện giật trên thi thể nạn nhân, làn da cháy đen, xương ngọc trai[1], có thể suy đoán, nguyên nhân chết là do bị sốc khi bị kích điện. Thời gian chết khoảng từ 22 giờ ngày 27 tháng 9 đến 2 giờ sáng ngày hôm sau. Hiện trường cái xác bị bỏ lại không phải hiện trường đầu tiên. Phía khu giải trí xác nhận hai lối ra vào của mê cung không đóng, ban ngày có người bảo vệ, ban đêm sau khi đóng cửa không có ai trông coi. Hung thủ có thể đã đưa xác chết đến bên ngoài tường rào. Sau khi thả xác nạn nhân vào trước, trèo tường vào sau. Sau đó kéo xác nạn nhân vào mê cung. Do hiện trường nơi cái xác bị bỏ lại vẫn hoạt động kinh doanh như thường ngày, cho nên khi phát hiện ra thì hiện trường đã bị xáo trộn. Thực nghiệm điều tra tại hiện trường không tìm thấy đầu mối nào có giá trị. Nhưng phía cảnh sát sơ bộ phán đoán, hung thủ có thể không chỉ có một người, khi gây án có thể sử dụng ô tô.

[1] Xương người sau khi bị điện giật bị khô và lỗ chỗ.

Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy, nạn nhân trước khi chết đã bị tra tấn cực hình, do đó cảnh sát cho rằng đây có thể là một vụ báo thù và từ đó đã cho triển khai hàng loạt các cuộc điều tra. Song kết quả xác minh người nhà, thân bằng cố hữu, hàng xóm láng giềng đều nói nạn nhân trước khi chết là người khiêm tốn, nhiệt tình, không nghe nói có thù oán với ai. Từ những thông tin phía nhà trường, nơi nạn nhân công tác, các đồng nghiệp của nạn nhân cung cấp nạn nhân là người chuyên tâm nghiên cứu khoa học, chăm chỉ với công việc. Nạn nhân còn là người phụ trách hội tình nguyện của nhà trường, rất nhiệt tình trong hoạt động công ích. Từ những kết quả xác minh trên có thể thấy, kết luận nạn nhân bị giết do bị báo thù là không có cơ sở. Có một cánh sát còn nói đùa: “Nếu như nói thầy Tưởng có người thù oán thì chỉ có thể là do anh ta năm nào cũng thành công trong sự nghiệp nghiên cứu khoa học nên lấy hết cả kinh phí nghiên cứu về cho mình thôi.”

Một con người gần như hoàn thiện như thế, thì kẻ nào có thể thù hận anh ta đây?

Mặc dù mọi kết quả điều tra đều khác hẳn với suy đoán của cơ quan cảnh sát, nhưng Phương Mộc vẫn kiên định cho rằng điều tra theo hướng giết người để trả thù là đúng.

Trước tiên, tất cả những vụ án giết người đều kết thúc nhanh chóng, càng kéo dài thời gian gây án càng dễ bị phát hiện. Còn ở vụ án này, nạn nhân sau khi bị ức hiếp, còn bị tra tấn cực hình trong một thời gian dài. Hành vi làm tăng thêm độ nguy hiểm cực lớn này hiển nhiên đã tiết lộ tính cách đặc thù nào đó của hung thủ, mà tính cách này có liên quan đến sự hận thù. Thứ hai, hung thủ chọn thủ đoạn kích điện để giày vò và giết hại nạn nhân. Không nghi ngờ gì nữa, đây là một loại thủ đoạn rất phức tạp. Nếu chỉ muốn nạn nhân chịu đựng đau đớn thì chỉ một nhát dao là đủ, hà cớ gì phải tốn công, tốn sức kích điện? Phương Mộc cũng đã xem xét đến khả năng tra tấn để bức cung. Song, thông qua điều tra hoàn cảnh của nạn nhân, cơ bản có thể loại trừ khả năng nạn nhân có thể nắm giữ một tin tức tình báo hay một bí mật quan trọng nào đó. Còn có thể tưởng tượng, sau khi bị tra tấn liên tiếp bằng điện, nạn nhân đã gào

thét thảm thiết, ngũ quan bị biến dạng cộng với mùi của da thịt bị đốt cháy trong không khí đã mang đến cho hung thủ một sự thoải mái lớn. Rất hiển nhiên, đây cũng liên quan đến loại nhu cầu đặc biệt nào đó của hung thủ.

Nhưng điều khiến cơ quan cảnh sát bế tắc không thể giải thích là: Vì sao hung thủ lại chọn mê cung làm nơi để xác nạn nhân?

Thường thì, sau khi gây án, hung thủ phải tìm che giấu hành vi phạm tội, một trong những hành động đó là xử lý xác nạn nhân sao cho khó bị phát hiện. Còn hung thủ trong vụ án này lại hành động ngược lại, đưa xác nạn nhân đến một nơi vui chơi giải trí đông người qua lại. Nếu giải thích là để loè thiên hạ và thách thức cảnh sát thì có thể thấy hung thủ không cần thiết phải làm như vậy, thậm chí có thể nói là ngu xuẩn. Thứ nhất, hung thủ hoàn toàn có thể đưa xác nạn nhân đến một nơi đông người hơn, ví dụ như quảng trường hoặc trước cổng ủy ban thành phố, nếu làm như thế sẽ càng tăng hiệu quả kích động. Thứ hai, giấu xác buộc phải nhanh, kín đáo. Mà mê cung thì rối rắm phức tạp tuyệt đối không thể là nơi để hung thủ có thể nhanh chóng giấu xác và trốn thoát.

Trừ phi hung thủ muốn dùng mê cung để bày tỏ một loại tình cảm nào đó, đồng thời tên này phải là người rất quen thuộc mê cung.

Cơ quan cảnh sát đưa tất cả nhân viên của khu vui chơi giải trí vào danh sách nghi vấn và tiến hành hàng loạt các biện pháp điều tra, xác minh, nhưng không đạt được kết quả gì. Phương Mộc biết được thông tin này không lấy gì bất ngờ, tự mình lái xe đến khu vui chơi giải trí.

Mê cung đã hoạt động trở lại, kinh doanh đạt được hiệu quả bất ngờ. Xem ra việc phát hiện có người chết ở mê cung lại càng làm cho nơi này trở nên hấp dẫn. Phương Mộc xem xét qua nơi bán vé, cười đau khổ, quay lại phòng giải đáp thông tin.

Một phó giám đốc khu vui chơi giải trí với một tập to tài liệu, xếp thành chồng trên mặt bàn trước mặt Phương Mộc, vừa lau mồ hôi vừa nói: “Cảnh sát Phương, anh cứ thông thả xem, tôi đang bận một chút.”

Anh ta lấy tay chỉ về phía đám du khách đang ùn ùn kéo tới mê cung, trên mặt không nén nổi nụ cười. “Có việc gì cứ gọi tôi!”

Tài liệu bao gồm bản vẽ thiết kế, quá trình thi công, nhật ký cứu trợ và một số bức ảnh. Phương Mộc chăm một điều thuốc, kiên nhẫn đọc từng trang một. Trong lòng anh thầm cảm thấy mê cung chính là then chốt của vụ án, chí ít cũng có liên quan đến động cơ gây án của hung thủ. Phương Mộc đặc biệt chú ý nghiên cứu những tư liệu liên quan đến mê cung, hy vọng có được những phát hiện cần thiết ở nơi này.

Trên cơ sở tài liệu được biết mê cung dài 450 mét, phần lớn đều nằm sâu trong lòng đất. Hai đầu của mê cung đều có cửa ra vào, nhưng cho dù đi vào mê cung bằng cửa nào cũng chỉ có một con đường để đến được cửa bên kia. Căn phòng phát hiện có xác chết là ở đoạn giữa của mê cung, coi như một trạm dừng chân. Du khách muốn vào được căn phòng này buộc phải đứng trước một sự lựa chọn, chỉ có chọn đúng đường mới có thể ra khỏi mê cung, do đó đây mới là nơi sâu nhất của mê cung.

Chính vì sự rối rắm phức tạp của mê cung nên rất dễ khiến người ta bị mất phương hướng, lại thêm ánh đèn tù mù, áp suất của không khí, cho nên những du khách ra khỏi được mê cung chỉ đếm được trên đầu ngón tay, còn phần lớn du khách chưa đến được trạm dừng chân ở giữa chừng đã bị lạc. Mỗi con đường trong mê cung đều lắp một thiết bị cứu hộ, du khách một khi muốn ra khỏi mê cung chỉ cần ấn vào công tắc, phòng điều khiển sẽ xác định vị trí của du khách, phái nhân viên đến đưa du khách ra ngoài.

Bỗng nhiên, một bức ảnh đập vào mắt Phương Mộc. Trong ảnh, một thanh niên đang cười rạng rỡ, tay cầm một chiếc hộp nhỏ, nhìn thẳng vào ống kính làm một động tác tạo hình chữ V bằng ngón tay. Bên dưới bức ảnh có ghi hàng chữ: Đàm Kỳ, ngày 25 tháng 6 năm 2004, du khách đầu tiên đi qua mê cung.

“Đàm Kỳ?” Phương Mộc nhướn lông mày, cái tên này đã đọc qua rồi, anh lật lại những tài liệu vừa xem, quả nhiên trong danh sách những

người vượt qua mê cung nhanh nhất anh đọc thấy tên Đàm Kỳ. Anh này chỉ cần 57 phút để đi qua mê cung. Còn người đứng thứ nhì phải mất 2 giờ 47 phút.

Người phó giám đốc lúc này đẩy cửa bước vào cầm một chai nước khoáng đặt trước mặt Phương Mộc.

“Anh vẫn đang xem cơ à?” Anh ta cúi xuống xem bức ảnh trên tay Phương Mộc. “Ồ, là anh chàng này à.”

“Nghe nói cậu này người đi qua mê cung nhanh nhất phải không?”

“Đúng đấy!” Phó giám đốc đặt mình ngồi xuống sofa, “Từ trước đến nay, chưa có ai nhanh hơn được cậu ta. Anh chàng này cũng rất hay, thường xuyên đến đây, cũng coi như là khách quen của chúng tôi.”

“Hả?” Phương Mộc ngăn người ra, vội vàng lật giở cuốn album vừa gấp lại, ngắm nghía một cách kỹ lưỡng bức ảnh Đàm Kỳ.

“Anh nói cậu ta thường xuyên đến đây. Sự việc đó là trước hay sau khi lập kỷ lục?”

“Là sau đó!” Phó giám đốc cười, “Chắc là muốn phá vỡ kỷ lục của chính mình đây mà?”

Phương Mộc lại chăm chú quan sát bức ảnh một lúc lâu, cuối cùng hỏi: “Trong tay cậu ta là phần thưởng à?”

“Đúng đấy!”

“Là cái gì vậy?”

“Là một chiếc la bàn!”

Đàm Kỳ khi nhận phần thưởng có để lại sổ chứng minh nhân dân, cho nên tìm cậu ta không khó. Ngày thứ 2, Phương Mộc gặp cậu ta tại phòng khách của một công ty quảng cáo.

Đó là một thanh niên trạc 23 tuổi, tóc nhuộm năm, sáu màu, miệng nhai kẹo cao su bước vào phòng họp, nhấc một chiếc ghế đặt lên nền nhà, ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn ra phía trước. Anh ta ngồi trên ghế, hai tay đặt lên thành, rồi lại tì cằm lên.

“Có việc gì thế?”

Thái độ tỉnh bơ này ngoài sức tưởng tượng của Phương Mộc, khiến Phương Mộc cảm thấy hơi bất ngờ, anh quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi là Phương Mộc, người của Sở Công an tỉnh, muốn gặp cậu làm rõ một số vấn đề. Đây là thẻ cảnh sát của tôi.”

Đàm Kỷ liếc qua tấm thẻ công an Phương Mộc đưa ra, gãi đầu nói: “Là vụ án giết người ở trong mê cung Gia Niên Hoa à?”

Phương Mộc nhìn cậu ta, nghiêm sắc mặt nói: “Đúng!”

Đàm Kỷ khịt mũi một cái, lúc lắc đầu, rồi bỗng nhiên cười, nói: “Tôi hỏi như vậy có phải là rất không có lợi với tôi phải không?”

Phương Mộc gầy gầy tàn thuốc, không trả lời.

“Tôi cho rằng anh sắp hỏi tôi: “Sao cậu biết? Hà, hà!””

Thấy Phương Mộc vẫn không mảy may phản ứng, nụ cười trên mặt Đàm Kỷ bỗng nhiên vụt tắt, trở lại vẻ ỉu xìu.

“Muốn biết cái gì thì hỏi đi!”

Phương Mộc đặt điếu thuốc lên chiếc gạt tàn, bắt đầu hỏi:

“Cậu thường xuyên đến mê cung ở công viên giải trí chơi à?”

“Đúng vậy! Người vượt qua mê cung nhanh nhất là tôi!”

“Sau khi lập kỷ lục có đến nữa không?”

“Có đến!”

“Đã lập kỷ lục rồi sao còn đến nữa?”

“Không ngừng vươn lên mà!” Đàm Kỳ ngáp một cái, “Tôi muốn xem có thể nhanh hơn được nữa không?”

“Kết quả thế nào?”

“Sao?” Đàm Kỳ ngây ra một lát, “Không tốt, không vượt qua được kỷ lục lần trước.”

“Kém nhiều không?”

“Không kém bao nhiêu!”

Phương Mộc chăm chú nhìn cậu ta một lúc, “9 giờ đêm ngày 27 tháng 9, cậu ở đâu?”

Đàm Kỳ không ngẩng đầu, mắt nhìn xuống nền nhà, một lúc sau mới nói: “Tôi... hình như là đến quán Internet chơi game. Đúng rồi, tôi chơi điện tử ở quán Internet Hồng Vận dưới nhà.”

“Chơi trò gì?”

“CS[2].”

[2] Tên viết tắt của trò chơi Counter-Strike (chống khủng bố).

“Ở nhà không vào mạng được à?”

“Được chứ!”

“Thế sao lại phải vào quán?”

“Vào quán chơi CS mới đã, mạng lại cực nhanh nữa.”

“Mấy giờ thì rời quán?”

“Hình như là 3 giờ sáng, tôi cũng không nhớ rõ.”

“Cậu đi một mình à?”

“Đúng vậy!”

“Ai có thể chứng thực cho cậu?”

Đàm Kỳ ngẩng đầu dậy, mắt đảo quanh, “Không có ai.” Cậu ta nhìn Phương Mộc đang nhìn mình, không kiên nhẫn được nữa nói: “Ồ, ai mà biết được các anh đang điều tra về tôi. Tôi không thể nào làm bất cứ việc gì đều phải tìm được người làm chứng!”

Phương Mộc cười, đứng dậy nói: “Hôm nay hãy tạm đến đây đã. Nếu có việc gì tôi sẽ lại tìm cậu.”

“Tùy thôi!” Đàm Kỳ dứt tay vào túi quần, miệng nhai kẹo cao su, khệnh khạng bước đi.

Phương Mộc rất rõ Đàm Kỳ đã sớm chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ này. Cậu ta tiếp nhận những câu hỏi với vẻ tỉnh bơ, khi trả lời thì cố gắng tránh tiếp xúc với ánh mắt của Phương Mộc, còn mồm thì nhai kẹo cao su liên tục. Tất cả đều do Đàm Kỳ cố ý tạo nên. Cậu ta đang tìm cách chống lại Phương Mộc đang ngấm dò xét nội tâm cậu ta thông qua những biểu hiện trên nét mặt.

Nhưng những thông báo kết quả điều tra của Sở công an thành phố đã khiến cho Phương Mộc vô cùng thất vọng. Đàm Kỳ đêm hôm đó đúng là đã chơi điện tử ở quán nét dưới nhà. Nhân viên phục vụ nhớ rất rõ cậu ta. Đàm Kỳ sau khi thuê phòng đã yêu cầu phục vụ mang đến một chai nước khoáng, phục vụ mang đến một chai nước khoáng hiệu Oa haha, nhưng cậu ta yêu cầu nước khoáng hiệu Nông phu, phục vụ lại mang đến cho cậu ta một chai nước khoáng hiệu Nông phu. Cậu ta lại nói muốn loại để lạnh chứ không uống loại thường. Ba giờ sáng, lúc thanh toán, cậu ta lại lờ qua tiếng lại với nhân viên phục vụ về vấn đề thu phí.

Cũng có thể nói, lúc xảy ra vụ án Đàm Kỳ không thể có khả năng xuất hiện tại hiện trường.

“Nói như vậy, thằng nhóc này không có vấn đề gì?” Biên Bình thổi những lá trà trên cốc, nhấp một ngụm nhỏ.

“Em thấy chưa chắc.” Phương Mộc lắc đầu, “Em khẳng định cậu ta nói dối.”

Đàm Kỷ nhiều lần ra vào mê cung, mục đích không phải là để phá vỡ kỷ lục của mình. Nếu không, cậu ta không thể không ghi chép lại. Chỉ có một mình, ở dưới mê cung bị ức chế, lại tối mò mò, có thể đáp ứng được thứ nhu cầu gì đây?

Biên Bình châm một điếu thuốc, “Thằng bé này ra vào mê cung nhiều lần khả năng là để vẽ địa đồ.”

“Em đã nhắc nhở trên Sở rồi.” Phương Mộc uể oải ngả người trên sofa, “Cần phải kiểm tra những người gần đây có quan hệ mật thiết với Đàm Kỷ.”

“Xem kìa, cậu mệt đến thế này rồi, mau về nhà ngủ đi.”

Phương Mộc cười hà hà, miễn cưỡng đứng dậy, thò tay rút một điếu nhãn hiệu Trung Hoa trong hộp thuốc của Biên Bình châm lửa. “Em về đây!”

“Ừ, về nhé.” Chuông điện thoại đổ dồn, Biên Bình vừa cầm ống nghe vừa vẫy tay chào Phương Mộc.

Phương Mộc gật đầu, quay người đi ra cổng, vừa khép cổng lại thì nghe tiếng Biên Bình từ trong phòng gọi to tên anh. Anh vội vàng kéo cánh cửa ra.

“Có việc gì thế ạ?”

Vừa mới cất lời, anh đã giật mình bởi sắc mặt của Biên Bình. Vừa nãy Biên Bình mặt mũi hiền lành, lúc này sắc mặt bỗng trở nên nghiêm trọng, lông mày nhíu lại.

Biên Bình nhẹ tay đặt ống nghe xuống, trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu lên nói đồng dục: “La Gia Hải vượt ngục rồi!”

Chương 9: VƯỢT NGỤC

Tòa án nhân dân thành phố C, tại chiếu nghỉ bậc cầu thang tầng 2.

Khương Đức Tiên nghiêng người dựa vào tay vịn cầu thang, vẻ mặt nghiêm túc đang nghe vị thẩm phán đứng trước mặt nói cái gì đó. Vị thẩm phán với bộ mặt lạnh lùng đầy tính nghề nghiệp, đang thản nhiên xổ ra rất nhiều từ khiến đương sự sợ phát khiếp, ví dụ như: Tử hình.

Cuộc nói chuyện diễn ra không lâu, rồi vị thẩm phán nhanh chóng bỏ đi. Khương Đức Tiên vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nhìn bất động vào bức tường trước mặt, trông giống như một pho tượng.

Một lúc sau, pho tượng bỗng nhiên động đậy, quay vội người, nhanh chóng đi xuống lầu.

Nửa giờ sau, chiếc xe Audi màu đen của Khương Đức Tiên lao nhanh đến trại tạm giam.

Quản giáo của trại giam hiển nhiên là rất quen với vị luật sư nổi tiếng này. Sau khi điền mấy chữ đơn giản vào sổ theo dõi liền dẫn Khương Đức Tiên vào phòng thẩm gặp. Khương Đức Tiên đặt cặp tài liệu lên mặt bàn, ngậy mặt nhìn vào góc nhà. Mấy phút sau, La Gia Hải được một người quản giáo dẫn ra.

Thần sắc cậu ta mệt mỏi, cái đầu cạo trọc đang mọc lên những sợi tóc ngắn và cứng. Cả người trông như một cây xương rồng ủ ê rầu rĩ.

Người quản giáo ấn cậu ta ngồi xuống trước mặt Khương Đức Tiên, sau đó đứng dạng chân với tư thế khoa trương phía sau La Gia Hải, Khương Đức Tiên ngăm khuôn mặt căng thẳng không cần thiết của người quản giáo, rồi lại nhìn lên quân hàm cảnh sát 2 sao trên vai anh ta, mỉm cười một cách kín đáo.

Khương Đức Tiên quay đầu lại đối mặt với La Gia Hải, cậu ta cũng nhìn lại anh ta, cố ép ra nụ cười.

“Có thông tin gì à?” La Gia Hải làm như thờ ơ hỏi, nhưng giọng nói có phần run rẩy, mắt nhìn chăm chăm vào Khương Đức Tiên.

“Giấy phán quyết của tòa vẫn chưa đến. Nhưng...” Khương Đức Tiên thở dài, “Tôi đã có được thông tin từ trong nội bộ... Không khả quan lắm!”

“Không khả quan lắm là ý làm sao?” La Gia Hải vội hỏi.

Khương Đức Tiên cụp mắt xuống, không trả lời.

La Gia Hải chuyển ánh mắt sang bức tường trắng bên cạnh, cái nhìn trở nên trống rỗng.

Một lúc sau, cậu ta bắt đầu hỏi giọng khàn đặc “Hoãn tử hình hay là tử hình ngay lập tức?”

“Tử hình ngay lập tức!”

La Gia Hải bỗng nhiên cười ha ha vừa cười vừa lắc đầu.

“Trong dự đoán, trong dự đoán...”

“Chúng ta vẫn có thể kháng án!”

La Gia Hải ngừng cười, mắt nhìn vào cái còng trên tay, “Xong rồi, không cần nữa. Hay là cho tôi một chút nhẹ nhàng thoải mái, chờ chết thế này khó chịu lắm. Tôi chỉ có một thỉnh cầu.” Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn Khương Đức Tiên, “Có thể để tro xương của tôi và Thẩm Tương cùng với nhau được không?”

Khương Đức Tiên không trả lời mà chăm chú nhìn vào mặt La Gia Hải, lông mày nhíu chặt lại, ánh mắt cũng trở nên quả quyết.

“Xem ra chỉ có thể như vậy.”

Khương Đức Tiên lấy từ trong cặp tài liệu ra một bao thuốc lá, một tay sờ soạng tìm trên người, mấy giây sau, anh quay mặt về phía người quản giáo, nét mặt bỗng trở nên thờ ơ.

“Người anh em, lấy hộ tôi cái bật lửa, đội trưởng Điền của các cậu ở đâu? Là Điền hói ấy, hãy nói là luật sư Khương cần.”

Người quản giáo trẻ có vẻ ngần ngừ, nhưng chính miệng Khương Đức Tiên đã tùy tiện nhắc đến biệt hiệu của cấp trên của anh ta, khiến anh này không tiện từ chối. Do dự một lúc, anh ta quay người đi ra khỏi phòng thăm gặp. Có thể nhận thấy, do cứ đứng mãi ở tư thế ngay đơ như thế nên bắp chân anh ta hơi bị tê.

Người quản giáo vừa ra khỏi cửa, Khương Đức Tiên liền đứng bật dậy, lôi từ trong cặp tài liệu một cái phong bì, nhanh chóng lấy từ bên trong ra hai bức ảnh được in ra từ máy in ném xuống trước mặt La Gia Hải.

La Gia Hải có phần ngạc nhiên, theo bản năng cúi xuống nhìn bức ảnh, chỉ liếc qua một cái, mặt cậu ta đã tái đi.

“Anh... anh là...”

“Đừng hỏi gì!” Khương Đức Tiên cắt ngang lời La Gia Hải, những tia mắt đầy máu sau cặp kính vàng toát ra vẻ hung hăng sừng sộ, “Từ lúc này trở đi, tất cả phải theo lời tôi!”

Người quản giáo trẻ vừa dùng tay vuốt cái bật lửa vừa nghĩ về đội trưởng hói, bất giác cười thành tiếng. Vừa rẽ vào hành lang, nụ cười trên mặt liền vụt tắt.

Trước cửa phòng thăm gặp, La Gia Hải đang dùng tay trái bị còng khổng chế Khương Đức Tiên, tay phải cầm một cái bút đã vặn bỏ nắp, ngòai bút cắm vào cổ Khương Đức Tiên.

“Lùi lại!” La Gia Hải bậm môi, trợn mắt hét to.

“Đừng... đừng có làm bậy!” Cặp kính của Khương Đức Tiên đã tụt xuống tận đỉnh mũi. Người Khương Đức Tiên đã bị La Gia Hải kiềm chặt, hai chân di chuyển một cách yếu ớt. Người quản giáo rút từ thắt lưng ra một chiếc dùi cui, lại lấy ra một chiếc bộ đàm gọi loạn lên.

Một lát sau, từ trên gác xông ra mười mấy cảnh sát, thấy tình hình như vậy, những người này cũng đều cuống quýt cả lên, chỉ biết gọi nhau rối rít. Hành lang trở nên ồn ã, huyên náo, La Gia Hải vẫn găm gào chói tai:

“Tránh cả ra, nếu không tôi sẽ giết anh ta!”

“Tất cả... đừng có manh động!” Khương Đức Tiên bắt lực xua tay, “Các anh phải chịu trách nhiệm đây.” Mười mấy cảnh sát trẻ đang định hăm hờ xông vào, nghe thấy nói thế lại ngần ngừ. La Gia Hải lôi Khương Đức Tiên đang chệch choạng vượt qua đám cảnh sát trang bị đầy đủ nhưng bất lực, nhanh chóng ra đến ngoài sân.

Vừa bước ra sân, La Gia Hải đẩy Khương Đức Tiên chắn phía trước, rồi đi giật lùi về bãi đỗ xe. Trên vọng gác gần đấy, một chiến sĩ cảnh sát bảo vệ bất đắc dĩ chĩa súng xuống, nói vào bộ đàm: “Không được, con tin không chế anh ta rất chặt.”

La Gia Hải không chế Khương Đức Tiên dần dần tiếp cận chiếc xe Audi màu đen, cổng ra vào của bãi đỗ xe cũng đã bị mấy chiếc xe cảnh sát chặn lại.

“Hãy tránh xe ra!”

“La Gia Hải, hãy đầu hàng ngay, đó là...”

“Hãy tránh xe ra!” La Gia Hải nhấn mạnh tay, đầu gối bút ấn càng sâu, máu từ cổ Khương Đức Tiên chảy xuống. Anh ta hét toáng lên.

Đội trưởng Điền nghiêng răng lại, “Lái xe ra!”

La Gia Hải và Khương Đức Tiên cuối cùng cũng áp sát phía trước xe ô tô, La Gia Hải hét lên thật to: “Mở cửa xe ra!” Khương Đức Tiên lập cập lấy chìa khóa xe ra mở cửa. La Gia Hải ấn đầu Khương Đức Tiên vào trong. Vài giây sau, chiếc Audi A6 vụt qua cổng trại tạm giam. Mấy chiếc xe cảnh sát kéo còi ử bám sát phía sau.

Khương Đức Tiên tay cầm vô lăng phút chốc trở nên nhanh nhẹn, khác hẳn dáng khốn khổ nhếch nhác vừa rồi. Chiếc Audi như một con cá mập nhanh nhẹn lao vào giữa dòng xe trên đường. Những chiếc xe cảnh sát bám phía sau mặc dù đã chạy rất nhanh nhưng vẫn không làm thế nào rút ngắn được khoảng cách với chiếc Audi.

Khương Đức Tiên chốc chốc lại nhìn vào gương chiếu hậu, khi quay đầu lại vẫn thấy đau trên cổ. La Gia Hải toàn thân ướt sũng vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, mắt nhìn thẳng, cái bút trong tay vẫn run lập cập.

“Cậu có thể rời tay ra một chút được rồi đấy.”

“Ôi, tôi xin lỗi...”, La Gia Hải như người bừng tỉnh cơn mơ, vội vàng rút cái bút ra khỏi cổ Khương Đức Tiên. Khương Đức Tiên đau đến mức kêu lên xuýt xoa, một dòng máu tươi từ cổ chảy xuống. La Gia Hải cuống lên, vội vàng tìm cái gì đó để cầm máu. Khương Đức Tiên mắt nhìn thẳng về phía trước, vẫy tay ngăn La Gia Hải lại.

“Cậu không phải lo cho tôi, hãy mở cái ngăn kia ra!”

Trong chiếc ngăn nhỏ có một chiếc điện thoại di động, và một chiếc chìa khóa nhỏ. Khương Đức Tiên trước hết cầm lấy chiếc điện thoại, mở máy, rồi lại nhìn vào chiếc chìa khóa nhỏ hất hất miệng: “Hãy tự mở còng tay ra!” Nói xong, lại cầm điện thoại bấm một chuỗi dãy số.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối. Phía bên kia tất nhiên là đang đợi cuộc gọi này, Khương Đức Tiên không hàn huyên nhiều lời mà trực tiếp báo cho biết vị trí hiện tại của mình: “Tôi đang ở trên phố Tiền Vệ, hai phút nữa sẽ chạy qua phố Trường Khánh.” Phía bên kia ừ một tiếng rồi dập máy.

La Gia Hải đã mở được còng tay, mắt chăm chú nhìn Khương Đức Tiên, đợi lệnh của anh ta. Trong đầu La Gia Hải đang loạn cả lên, cuống đến mức không tự chủ được mình, chỉ đặt cả hy vọng vào vị luật sư kỳ lạ khó hiểu đang ở trước mặt.

Khương Đức Tiên cảm nhận được cái nhìn của La Gia Hải, quay đầu lại, cất giọng cười: “Cậu chịu khó một chút, chúng ta sẽ nhanh chóng an toàn thôi.”

Phía sau chiếc Audi 50 mét, mấy chiếc xe cảnh sát đang thực mạng đuổi theo. Trong chiếc xe dẫn đầu, đội trưởng Điền mặt đầm đìa mồ hôi đang nhìn chăm chú vào chiếc Audi phía trước, luôn mồm hét vào chiếc máy bộ đàm trong tay: “Nhanh lên... Hãy cho biết ngay... phong tỏa bốn phía phố Tiền Vệ...”

Mấy chiếc mô tô chuyên dùng của cảnh sát vọt qua bên cạnh xe ô tô, khéo léo vượt qua dòng xe phía trước mặt. Đội trưởng Điền nhìn thấy họ đang dần dần áp sát chiếc Audi, trong lòng thấy đỡ lo một chút. Anh lau mồ hôi trước trán, đặt mình ngồi xuống ghế xe. Bỗng nhiên, hình như anh nhớ ra điều gì, vội quay đầu lại hỏi người đồng nghiệp lớn tuổi bên cạnh: “Trong lịch sử thành phố C đã bao giờ xảy ra việc phạm nhân trốn thoát chưa?”

Người đồng nghiệp lắp ba lắp bắp một lúc rồi nói nhỏ: “Hình như chưa có.”

Mặt đội trưởng Điền vừa hồng lại một chút lại trắng bệch ra, anh vỗ mạnh vào vai người lái xe:

“Nhanh nữa lên!”

Một nửa cảnh sát thành phố C đã được điều động. Cảnh sát phòng cháy, cảnh sát giao thông, cảnh sát dự bị và trung đội đặc nhiệm, tất cả đều ai vào chỗ nấy. Một vòng vây lớn đang dần dần thắt lại. Chỉ năm phút nữa, La Gia Hải có mọc cánh cũng không thể thoát được.

Đúng lúc đó, mấy chiếc mô tô chuyên dùng và cảnh sát chỉ còn cách chiếc Audi chừng 10 mét, Khương Đức Tiên thậm chí có thể nhìn thấy rõ huy hiệu cảnh sát trên mũ bảo hiểm.

“Mẹ kiếp!” Khương Đức Tiên hạ giọng chửi một câu, “Cậu La, hãy ấn ngồi bút vào cổ tôi ngay!”

“Hả?” La Gia Hải ngớ ra cầm cái bút lên.

“Nhanh lên!” Giọng Khương Đức Tiên dứt khoát không thể biện bác. “Chúng ta phải diễn kịch tiếp thôi!”

Trước mắt là ngã tư giao nhau giữa đường Trường Khánh và phố Tiền Vệ Đại. Khương Đức Tiên nhắm mắt lại, trong lòng thầm đếm 1, 2, 3, nhaoáng một cái đã lao như bay qua ngã tư.

Gần như cùng một lúc, một chiếc xe tải chở hàng rất dài bất ngờ xuất hiện ở ngã tư Trường Khánh, nó vừa bóp còi inh ỏi vừa lao qua đèn đỏ theo hướng từ Nam đến Bắc, chạy ra đường trung tâm.

Một chiếc mô tô chuyên dùng của cảnh sát không kịp phanh, người cảnh sát lái xe vội vàng đánh tay lái định tránh đuôi chiếc Audi, nhưng không ngờ một chiếc Jeep chạy rất nhanh ở phía sau. Hai chiếc xe tông thẳng vào nhau. Chiếc mô tô lộn vòng bay lên trời. Người cảnh sát lái xe văng xa đến 20 mét rồi nặng nề rơi xuống đường. Sau khi trượt đi một đoạn thì “rầm” một tiếng đâm thẳng vào trụ đèn cạnh ngã tư, bất động.

Người lái xe tải kéo phanh tay, trong tiếng ma sát chói tai, bánh xe để lại một vết lốp đen, dài trên mặt đường nhẵn bóng, kèm theo mùi cao su cháy khét lẹt. Chiếc xe tải chở đầy đất cát chạy ngoằn ngoèo một đoạn rồi đứng khựng lại, xiêu vẹo trên đường. Tiếp đó, một chiếc xe Jetta đâm nghiêng vào thùng xe tải. Người lái xe hoảng hốt vừa thò đầu ra khỏi cửa xe lại vội vàng thụt vào. Một chiếc taxi đâm đánh “rầm” một tiếng vào cửa xe bên cạnh buồng lái. Tiếp theo, lại một chiếc xe nữa...

Xe phanh gấp khiến cho trán của đội trưởng Điền sưng vều lên như một quả bóng bàn, anh lấy tay bịt trán, cúi đầu chui ra khỏi xe, khung cảnh trước mặt khiến anh tỉnh lại ngay.

Phía trước là mười mấy chiếc xe đâm vào nhau thành một đoàn. Trên đường đâu đâu cũng thấy vương vãi mảnh đèn và trụ bảo hiểm vỡ, tiếng rên rĩ, tiếng chửi bới vang lên khắp nơi. Một cảnh sát lái xe nằm trên mặt đường cách khoảng 10 mét, chiếc mô tô nằm đè lên người, đang rướn người dậy, bảì hoải vẩy tay.

Đội trưởng Điền đứng ngậy ra nhìn, anh hiểu rất rõ khung cảnh trước mặt là sự cố giao thông xảy ra cùng một lúc lớn nhất trong lịch sử thành phố C, anh càng hiểu rõ rằng từ khi thành phố C thành lập đến nay, La Gia Hải là phạm nhân đầu tiên đang bị tạm giam đã biến mất không để lại dấu vết ở giữa ngã tư đường.

“Mẹ kiếp!” Đội trưởng Điền lẩm bẩm, “Ta đây đã làm nên lịch sử rồi!”

Vừa lao qua ngã tư, La Gia Hải nghe rất rõ tiếng phanh xe ở phía sau. Không kịp để cho cậu ngoái đầu nhìn, chiếc Audi ngoặt gấp, chạy men theo một con ngõ nhỏ. Sau khi rẽ qua mấy khúc ngoặt, chiếc Audi chạy ra một con đường hơi rộng hơn một chút. Chỉ có lèo tèo mấy người đang đi trên đường, họ chẳng thèm để ý đến chiếc Audi đang lao ầm ầm bên cạnh. Sau khi chạy khoảng hơn 100 mét, bên phải ngã tư đường xuất hiện một người đàn ông đội mũ bóng chày, mặc bộ quần áo màu xám.

Khương Đức Tiên cho xe chạy bên cạnh người đàn ông, nói rất gọn với La Gia Hải: “Xuống xe, đi theo anh ta!”

Người đàn ông đội mũ bóng chày kéo cửa xe, quan sát bốn xung quanh rồi dùng tay làm một động tác: “Xin mời” với La Gia Hải.

La Gia Hải hướng ánh mắt về phía Khương Đức Tiên, Khương Đức Tiên bình tĩnh nói: “Hãy tin tôi!”

La Gia Hải không kịp do dự, quay người chui ra khỏi xe. Khương Đức Tiên đưa chiếc điện thoại vừa gọi cho người đội mũ bóng chày. Người này cất điện thoại đi, rồi lại vơ cả chiếc còng và chìa khóa trên ghế xe, sau đó quay người dẫn La Gia Hải đi về phía chiếc xe Matiz đỗ cạnh đường.

Khương Đức Tiên lập tức nổ máy xe, chạy lên phía trước, vừa lái anh vừa nhìn xung quanh. Cuối cùng, trong một con ngõ nhỏ không người, anh bỗng đưa tay mở cánh cửa bên phải, tăng mạnh chân ga lao về phía trước, tiếp đó, cho xe lao thẳng vào một bồn hoa bên đường.

Đầu xe Audi bị đâm biến dạng, một đám hơi nước lớn bốc lên từ khe hở. Trong buồng lái, Khương Đức Tiên mệt mỏi nhắm nghiền mắt, gục giữa túi khí căng phồng.

Lúc này, ngã tư Trường Khánh trở nên hỗn độn. Xe cứu hộ đang định kéo những chiếc xe bị tai nạn đi để nhanh chóng khôi phục lại giao thông trên đường. Xe cứu hỏa và xe cấp cứu nối đuôi nhau chạy tới, chạy lui. Những nhân viên công tác trong bộ đồ bảo hộ chen chúc giữa những người vây quanh, bận rộn chạy đi chạy lại. Tiếng còi xe liên tiếp rú lên hỗn tạp âm ỉ như tiếng máy cắt kim loại, lại cộng thêm âm lượng tăng lên gấp mấy lần ngày thường của mỗi người. Một bản sonat ngày tận thế được tấu lên trên bầu trời đường Trường Khánh với những thanh điệu chẳng hay ho gì. Trong không khí hỗn tạp mùi xăng dầu, mùi cao su cháy khét lẹt và mùi da thuộc, những người bị thương hoặc đang tỉnh hoặc hôn mê được khiêng lên xe cứu thương, khẩn trương đưa đến bệnh viện gần nhất.

Cách nơi xảy ra tai nạn đâm xe chừng 20 mét về phía Tây Bắc, người cảnh sát lái xe mô tô bị mười mấy người vây quanh.

“Ở đây vẫn còn một người, đến đây mau lên!”

Hai nhân viên cứu hộ khiêng cáng, bước qua lan can chắn vệt vàng đi đến, sau khi xử lý qua loa đã huy động những người vây quanh giúp đỡ khiêng người cảnh sát lái xe mô tô lên cáng. Mấy người khiêng chân, mấy người đỡ vai, không ai để ý có một người nhỏ bé cũng đi lẫn trong đó.

Sự dịch chuyển đã làm cho vết thương đau đớn thêm, người cảnh sát hồi phục ý thức trong chốc lát, anh cảm thấy có người đang sờ vào thắt lưng, một bàn tay đang mở bao súng.

Người cảnh sát không nói được thành lời, muốn đưa tay ra ngăn lại, động tác nhỏ đó đã lấy đi chút sức lực cuối cùng của anh, ngay sau đó anh lại chìm vào trong mê sảng. Những người khiêng cáng không chú ý trên tay người cảnh sát mất đi một trọng lượng khoảng 900 gam. Một

vật bằng sắt nặng trình trịch đã bị đôi bàn tay nhỏ bé mang đi giữa những chân người.

Thế rồi, một súng, một người mất hút giữa con ngõ nhỏ huyền ảo.

Chương 10: TRÙNG HỢP

Phương Mộc ngồi trước bàn, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn chăm chăm vào phía đối diện như người mất hồn. Đây là chiếc ghế xoay. Hai giờ trước, La Gia Hải đã nhảy ra từ chiếc ghế anh đang ngồi này, bức hiệp Khương Đức Tiên.

Biên Bình đi đi lại lại trong phòng thăm gặp, như muốn tìm thấy chút manh mối nào trong căn phòng không đầy 10m2 này. Chính ủy trại tạm giam đứng dựa người vào cạnh cửa, vẻ mặt như người gặp nạn lớn.

“Sao lại không xích chân hắn ta lại?” Biên Bình cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, “La Gia Hải là phạm nhân trọng án.”

“Nếu như có phán quyết của tòa án chúng tôi nhất định đã xích rồi.” Chính ủy lau mồ hôi trên trán, “Ai mà biết được thằng luật sư ngu ngốc đó lại cho hắn biết trước cơ chứ? Thật ra, thằng nhóc này cũng không phải tay vừa!”

Biên Bình cười đau khổ, “Nó đã lừa tất cả chúng ta.”

“Đúng thế.” Chính ủy nhìn Phương Mộc có chút ác ý, như tìm được một đối tượng trút cơn giận, “Đặc biệt là anh cảnh sát Phương đây.”

Biên Bình cảm thấy hơi ngượng, bất giác quay lại nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc hình như không nghe thấy, vẫn nhìn chăm chăm về phía trước.

Chính ủy cảm thấy không vui, chỉnh sửa quân phục, nói: “Người trên Sở Công an thành phố có khả năng đã đến rồi, các cậu bình tĩnh giải quyết, tôi đi trước đây.”

Trong phòng thăm gặp còn lại Phương Mộc và Biên Bình. Biên Bình đi đến trước mặt Phương Mộc, nhìn pho tượng gỗ Phương Mộc, thở dài, rồi rút một điều thuốc ném sang.

Phương Mộc không kịp đưa tay, điều thuốc trúng vào đầu anh rơi xuống đất. Một lúc sau, anh cất tiếng thở dài thườn thượt, hai khuỷu tay chống trên mặt bàn, mặt vui sâu trong lòng bàn tay.

Biên Bình chẳng nói chẳng rằng hút hết điều thuốc, “Đừng nghĩ nữa, sự việc đã xảy ra rồi, trách nhiệm chủ yếu cũng không thuộc về cậu.”

“Không!” Phương Mộc cuối cùng cũng mở miệng, “Chính là do em phán đoán sai.”

Sai rồi, sai hẵn rồi. La Gia Hải xem ra không phải người đơn giản, không phải là một thanh niên đơn thuần, dễ kích động như mình vẫn tưởng. Cứ tưởng rằng phán quyết là xong, ai ngờ mới chỉ là điểm khởi đầu.

“Có tin gì về vị luật sư kia chưa anh?”

“Tạm thời chưa có gì. Tôi có cảm giác La Gia Hải sẽ không giết anh ta.”

“Em cũng có cảm giác là không thể.”

“Chắc sẽ sớm có tin về anh ta thôi. Cuộc truy lùng toàn thành phố đã bắt đầu rồi. Tôi đi đến hiện trường vụ đâm xe đây, cậu đi không?”

Phương Mộc lắc đầu, “Em muốn ngồi thêm một lúc nữa.”

“Cũng được! À, đúng rồi,” Biên Bình cúi người xuống, “Có ai hỏi thái độ của cậu về vấn đề này thì đừng có nói gì, nhất là với giới truyền thông, hiểu không?”

“Em biết rồi!” Phương Mộc cúi đầu, “Em xin lỗi sếp!”

Biên Bình không nói gì, vỗ vỗ vào vai Phương Mộc rồi quay người bước đi.

Trên bàn còn sót lại những đồ vật của Khương Đức Tiên bỏ lại lúc bị khống chế. Một cái cặp đựng công văn, giấy tờ rất đẹp, một quyển sổ ghi chép đang mở. Phương Mộc lật giở cuốn sổ, lại mở chiếc cặp tài liệu, đổ hết những thứ trong cặp ra.

Xem ra đây là con người có thu nhập tương đối cao, những vật dùng đều là loại tương đối tốt. Những thứ để trong cặp đều được phân loại và sắp xếp gọn gàng. Khương Đức Tiên là một người cẩn thận, tỉ mỉ, theo đuổi hiệu suất công việc.

Thế nên sai lầm lần này của anh ta tương đối buồn cười.

Một người hành nghề luật sư như anh ta sao lại có thể để lộ nội dung phán quyết của tòa án khi chưa được truyền đạt, mà lại còn là phán quyết tử hình thi hành ngay?

Một người hành nghề luật sư như thế sao lại có thể để một phạm nhân trọng tội tay đeo còng, sắp sửa bước vào chỗ chết lấy được vật nhọm khống chế mình?

Phương Mộc cầm chiếc bút ghi âm lần trước Khương Đức Tiên dùng để ghi âm cuộc nói chuyện với mình chăm chú xem.

Chiều hôm ấy, trong một con ngõ nhỏ cách nơi xảy ra sự cố chừng 3 km cảnh sát đã tìm thấy Khương Đức Tiên. Anh này và phạm nhân La Gia Hải cùng ngồi trên chiếc xe Audi đâm vào bồn hoa ven đường. Khi cảnh sát đến hiện trường thấy cửa xe bên ghế phụ mở, La Gia Hải không biết đã bỏ đi về hướng nào, Khương Đức Tiên bị nổ túi khí kẹt trong ghế lái, đang trong tình trạng hôn mê. Cảnh sát vội vàng đưa anh ta đi cấp cứu ở một bệnh viện gần đó. May mà không trở ngại gì.

Phương Mộc và một người đồng nghiệp gặp Khương Đức Tiên vào buổi chiều hôm sau. Anh ta đang ngồi trên giường ăn canh, xem ra

không bất ngờ lắm với việc đến thăm của Phương Mộc. Sau một hồi hàn huyên qua loa, cuộc thăm vấn đi thẳng vào chủ đề.

Theo trình bày của Khương Đức Tiên, sự việc xảy ra cụ thể như sau: Khương Đức Tiên có được kết quả phán quyết từ một người quen ở tòa án: Tử hình thi hành ngay. Khương Đức Tiên cảm thấy cần phải thông báo cho La Gia Hải, đồng thời bàn nhau xem sau khi nhận bản phán quyết sẽ phải giải quyết như thế nào, nên Khương Đức Tiên lái xe đến trại tạm giam. La Gia Hải sau khi nghe được thông tin trên thì rất bình tĩnh, ai biết được sau đó anh ta lại nhân lúc cảnh sát bảo vệ vắng mặt, khống chế Khương Đức Tiên. Tiếp đó, tất cả mọi người ở trại tạm giam đều tận mắt nhìn thấy La Gia Hải bức hiếp Khương Đức Tiên lên xe và rời khỏi trại tạm giam. Khi xe chạy đến một con ngõ nhỏ, Khương Đức Tiên và La Gia Hải giằng nhau trên xe, ô tô bị mất lái đâm vào bồn hoa ven đường. Sau đó Khương Đức Tiên bị ngất đi, khả năng La Gia Hải cũng nhân cơ hội này bỏ trốn.

Khương Đức Tiên kể xong, cả phòng bệnh nhân bỗng chìm vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng ngòi bút lạo xạo chạy trên tờ biên bản hỏi cung. Phương Mộc rút một điều thuốc, nghĩ một lúc lại đút vào bao.

“Không sao đâu. Đây là phòng dành cho một bệnh nhân mà.” Khương Đức Tiên vội nói, “Cho tôi xin một điều!”

“Anh có thể hút được thuốc sao?”

“Không vấn đề gì.” Khương Đức Tiên chỉ vào đoạn băng gạc trên cổ. “Chỉ bị vào phần mềm thôi, chưa sâu đến phế quản.”

Hai người ngồi đối diện, thi nhau phun mây, nhả khói, một lúc chẳng ai nói câu gì. Người cảnh sát chịu trách nhiệm ghi biên bản đứng dậy đóng cửa phòng lại. “Cảnh sát bảo vệ vì sao bỗng nhiên bỏ đi?” Phương Mộc hỏi.

“Ôi, chẳng phải là vì thứ này sao!” Khương Đức Tiên giơ điều thuốc lên, tỏ vẻ buồn bực. “Biện hộ cho đương sự thất bại, trong lòng

thấy buồn bực. Tôi quên không mang bật lửa, liền nhờ cậu cảnh sát bảo vệ đi tìm Đèn hói để mượn, ai ngờ La Gia Hải lại ra tay.”

Phương Mộc cười, “Thế La Gia Hải làm thế nào lấy được chiếc bút máy?”

“Là thế này,” Khương Đức Tiên hít một hơi thuốc thật sâu, “Cậu ta nói muốn viết mấy chữ cho người nhà Thẩm Tương. Tôi nghĩ, xác xuất thay đổi bản án không lớn, nên mới đưa bút cho nó, còn đưa cho nó một quyển sổ để nó viết vào đấy.”

“Lúc đó La Gia Hải cách anh một cái bàn làm sao cậu ta có thể áp sát anh được?”

“Nó nói bút máy không mở được nắp, tôi phải chạy đến để mở hộ.”

Phương Mộc nhìn chằm chằm Khương Đức Tiên một lúc lâu, “Sao anh không dùng bút ghi âm?”

“Sao?” Khương Đức Tiên ngây ra, “Tôi không nghĩ đến!”

Phương Mộc nheo mắt, Khương Đức Tiên không thể né tránh ánh mắt của anh, nét mặt thể hiện sự bất lực.

“Nói thật, tôi không quen dùng món đồ này.”

Trên đường về, Phương Mộc luôn luôn hồi tưởng lại cuộc đối thoại với Khương Đức Tiên. Không nghi ngờ gì nữa. Đây là một người có kỹ xảo điêu luyện trong thẩm vấn và trả lời. Lại còn trả lời không thừa không thiếu. Ngoài việc có thể phê phán cách tu dưỡng hàng ngày của anh ta ra, khó có thể tìm được một khuyết điểm nào.

Vấn đề ở chỗ, với những gì Phương Mộc hiểu về La Gia Hải, thì cậu ta có thể thành công trong việc khống chế con tin và có thể trốn thoát một cách ngoạn mục giữa vòng vây tưởng không thể bay qua được của cảnh sát, tất cả những sự việc xem ra rất trùng hợp, ví dụ như: Cảnh sát

bảo vệ rời vị trí, chiếc bút máy, tai nạn đâm xe. Tất cả đều rất khớp nhau. Nếu như thật sự trùng hợp thì La Gia Hải có thể đi mua xổ số được.

Nếu như nói đây là một cuộc trốn chạy có kế hoạch tinh vi, thế thì sẽ có một vấn đề lớn được đặt ra, Khương Đức Tiên vì sao phải làm như vậy? Phương Mộc nhớ lại vẻ mặt của Khương Đức Tiên tại tòa án hôm đó.

Mọi người đều có thể vô tình để lộ tình cảm thật của mình, cho dù là luật sư được rèn luyện một cách đầy đủ cũng khó tránh được.

Chiếc xe Jeep của Phương Mộc đang chạy trên phố Nam Kinh Bắc. Anh đưa mắt thờ ơ ngắm nhìn một cửa hàng nhỏ. Bỗng nhiên, một cô bé đang tần ngần trước tủ kính bày hàng hóa đập vào mắt anh.

Là Liêu Á Phàm.

Phương Mộc cho xe giảm tốc độ, cuối cùng dừng hẳn lại bên đường.

Liêu Á Phàm đeo chiếc cặp sách mới trên vai, mặc chiếc áo thể thao màu xanh pha trắng, có lẽ là đồng phục của trường, và chiếc quần bò Phương Mộc cho.

Ma-nơ-canh trong tủ kính mặc một chiếc váy liền màu trắng, đính rải rác những bông hoa nhỏ màu tím. Đó là một cô gái trông đáng vẻ hoạt bát, phía trên người hơi nghiêng, tay trái đỡ một bên cằm, tay phải vẫy về phía sau một cách tự nhiên, ngón tay hơi đưa lên như tạo thành động tác vẫy gọi người yêu. Liêu Á Phàm cắn môi, ngắm nghía chiếc váy từ trên xuống, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của cô ma-nơ-canh. Nụ cười vĩnh cửu của cô ta vừa hay trùng khít với vẻ mặt của Liêu Á Phàm in trên tủ kính. Liêu Á Phàm cắn chặt khóe môi từ từ ngược lên.

Liêu Á Phàm bắt gặp bóng mình trong tủ kính đang nở một nụ cười tươi rói.

Phương Mộc bấm một hồi còi, tiếng còi xe lọt thỏm giữa dòng người xe đông đúc. Liêu Á Phàm không quay đầu lại, tất nhiên, cô hiểu rằng mình chẳng có liên quan gì đến đường phố ồn ào náo nhiệt phía sau lưng và cũng chẳng có ai lại đang bấm còi xe gọi cô cả. Phương Mộc xuống xe, bước mấy bước qua dải phân cách, lại chạy mười mấy mét vỉa hè, cuối cùng mới đuổi kịp Liêu Á Phàm.

Liêu Á Phàm đang băng qua một cửa hàng KFC, ánh mắt dừng lại một lúc ở tờ poster dán trên cửa sổ rồi lại ngoảnh đi chỗ khác. Khi đi qua cửa, cô bé bước chậm rồi dừng lại, quay đầu nhìn vào bên trong rồi lấy quyết tâm bước nhanh hơn.

“Liêu Á Phàm!”

Liêu Á Phàm giật nảy mình, cô bé không ngờ có thể gặp người quen ở đây. Quay đầu nhìn, thì ra là Phương Mộc.

Liêu Á Phàm càng tỏ ra lúng túng, má cô bé chợt thoáng ửng đỏ, nhưng rồi lại nhanh chóng trở về bình thường như trước.

“Chào chú Phương!” Cô bé khẽ khom người, mắt nhìn chăm chăm xuống mũi giày của mình.

“Cháu tan học rồi à?” Phương Mộc cố làm cho giọng mình nhẹ nhàng.

“Vâng ạ!”

“Sao cháu chưa về... về nhà?”

“Một lúc nữa cháu sẽ về!”

“Ồ!” Phương Mộc nhìn vào cửa hàng KFC ở bên cạnh, “Chú mời cháu một cốc nước nhé.”

“Không cần đâu ạ, cháu còn phải về nhà nấu cơm.”

“Vào đi!” Phương Mộc quay người đẩy cửa, “Đúng lúc chú cũng đang khát, muốn uống ít nước. Chốc nữa chú đưa cháu về.”

Liêu Á Phàm ngần ngừ một lát rồi bước theo Phương Mộc vào cửa hàng KFC.

Sau khi tìm được chỗ ngồi, Liêu Á Phàm cứ ngồi cúi đầu im lặng, tay mân mê quai cặp. Phương Mộc nghĩ một lát, cười nói: “Cháu cứ ngồi đây nhé, chú quay lại ngay.”

Khi đang gọi đồ ăn, Phương Mộc quay đầu nhìn Liêu Á Phàm, đúng lúc cô bé đang tò mò ngắm nghía xung quanh. Phương Mộc thấy tim nhói đau, rút từ trong ví ra tờ 100 tệ.

Lúc quay trở lại bàn, chiếc khay trong tay Phương Mộc như một quả núi con. Liêu Á Phàm cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất ngạc nhiên.

“Nào ăn thôi, đừng khách sáo nhé!”

Liêu Á Phàm vẫn ngồi im bất động, mặt đỏ gay. Phương Mộc thấy cô bé không động tay liền bóc một cái bánh hamburger cắn một miếng, và mở một gói cánh gà rán dúi vào tay Liêu Á Phàm.

Bánh hamburger rất khó ăn, Phương Mộc không hiểu tại sao có người lại thích loại bánh này. Sau khi cố gắng ăn hết một cái, anh bắt đầu uống một cốc nước hoa quả.

Liêu Á Phàm ăn rất chậm, mãi mới ăn xong một chiếc cánh gà. Bàn bên cạnh có một cô bé đang há to miệng cắn một chiếc bánh hamburger, mép dính đầy tương ớt. Mẹ cô bé đang cầm trong tay một miếng khoai tây chiên đã chấm sẵn nước sốt cà chua, đang đợi con gái. Cô bé vừa nuốt xong một miếng đã vội vàng há cái miệng nhỏ xinh, bà mẹ nhanh chóng đút miếng khoai tây vào miệng con gái. Đứa bé vừa há to miệng nhai vừa nhìn mẹ cười “hì hì”.

Liêu Á Phàm vừa gặm xương gà vừa nhìn hai mẹ con họ. Lúc đưa tay định cầm một cái cánh gà nữa thì bắt gặp ánh mắt của Phương Mộc, cô vội rút tay lại.

“Cháu ăn đi, ăn đi, đừng để ý đến chú!” Phương Mộc vội vàng nói.

“Cháu no rồi!” Liêu Á Phàm cụp mắt xuống, nói nhỏ nhẹ.

“Ăn thêm chút nữa đi!” Phương Mộc chỉ vào đĩa thức ăn, “Vẫn còn nhiều lắm đây này.”

“Cháu no rồi!” Liêu Á Phàm lấy giấy ăn thông thả lau tay.

“Thế...”, Phương Mộc chọn lựa trong hòn núi nhỏ, cuối cùng cầm lên một cốc kem dâu tây, “Cháu phải ăn cái này đi, nếu không nó chảy mất.”

Liêu Á Phàm ngần ngừ một lát, không từ chối, dùng một cái thìa nhỏ thông thả ăn.

Liêu Á Phàm cứ cúi đầu suốt, Phương Mộc cũng tranh thủ cơ hội nhìn ngắm cô bé. Nửa tháng rồi không gặp, Liêu Á Phàm hình như cao hơn lên một chút, tay áo thể thao có vẻ ngắn, để lộ cổ tay dài, có thể nhìn rõ mạch máu mờ mờ trên mu bàn tay. Bàn tay cô bé không trắng trẻo thanh thoát như những thiếu nữ cùng trang lứa. Nó không những thô ráp, mà còn có chỗ sứt sẹo. Phương Mộc nhớ đến chiếc chậu nhôm đầy khoai tây và con dao nhỏ, lặng lẽ thở dài.

Trời dần tối sầm lại. Liêu Á Phàm nhanh chóng nhận thấy điều này. Cô bé vội vàng xúc miếng kem cuối cùng vào miệng. Sau khi lau sạch miệng, cô đứng dậy nói: “Cháu phải về đây.”

Phương Mộc nhìn đồng thức ăn vẫn còn chưa bóc, cười gượng nói: “Chú nghĩ cháu không cần phải nấu cơm nữa, ngần này là đủ rồi.”

Phương Mộc gọi người phục vụ mang đến một cái túi nilon, cho số thức ăn chưa động tới, rồi dẫn Liêu Á Phàm ra xe.

Cài dây an toàn cho Liêu Á Phàm xong, cô bé bất giác nói một câu: “Ngày trước mẹ cháu cũng hay đưa cháu đi ăn KFC.”

Phương Mộc ngần người ra, không biết nên nói thế nào cho phải, một lúc lâu sau mới thốt lên một câu: “Ừ!”

Đúng vào giờ tan tầm, trên đường rất nhiều xe. Liêu Á Phàm vẫn im lặng không nói câu nào, cứ nhìn chăm chăm vào bảng đồng hồ điện tử trên xe. Phương Mộc biết cô bé đang lo sẽ về nhà muộn. Đáng tiếc là đường rất đông, không đi nhanh được, chỉ có thể nhích từng bước một. Đây có lẽ là lúc đông đúc nhất trong ngày ở thành phố này. Tiếng còi xe không ngớt vang lên bên cạnh, không khí dường như cũng nóng bức hơn nhiều. Liêu Á Phàm ngồi trong xe, ngắm nhìn quang cảnh ồn ào ngoài cửa sổ trong lòng phấp phồng không yên. Mặt cô bé thoáng ửng đỏ, tay phải nắm chặt tay nắm cửa, ngồi thẳng người.

Sau khi đi qua những trục phố chính, chạy lên con đường ra ngoại ô, mật độ xe ít đi, tầm nhìn cũng thông thoáng hơn nhiều. Trong môi trường tương đối yên tĩnh, Liêu Á Phàm cũng thấy thoải mái đôi chút. Cô nới nhẹ khỏi tay nắm cửa, một nửa người tựa vào ghế xe.

Phương Mộc thấy mặt Liêu Á Phàm vẫn chưa bớt đỏ liền lên tiếng hỏi: “Có nóng không?”

“Cháu không nóng!” Đỉnh mũi cô bé mồ hôi đang rịn ra.

Phương Mộc cười, “Mở cửa đi, chú thấy hơi nóng.”

Liêu Á Phàm ngồi thẳng người dậy, nhìn ngắm cái cửa xe nhưng không biết ấn vào nút nào. Phương Mộc vội kéo cửa kính, một luồng khí mát mẻ từ bên ngoài ập vào trong xe. Tóc Liêu Á Phàm bị gió thổi “phù” một cái bay phấp phới.

Liêu Á Phàm không túm gọn tóc lại mà để nó bay tự do, vẫn vít, hình như rất lấy làm thích thú. Cô bé nhắm mắt lại, tay phải kê má, miệng khẽ mỉm cười bí ẩn, lặng lẽ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, cả một dải xanh mướt lướt qua thân xe.

Mười mấy phút sau chiếc xe Jeep tiến vào sân của Thiên sứ Đường. Đám trẻ đang chơi đùa trên sân lúc đầu ngẩn cả ra, rồi lại quây kín cả lại. Liêu Á Phàm nhẹ nhàng bước xuống xe, vẫy vẫy tay về phía thầy Châu vừa đứng dậy ở ngoài vườn rau:

“Thầy Châu ơi, cháu về rồi!”

“A, ta còn đang nói con bé này sao vẫn chưa thấy về?” Ông hướng về phía Phương Mộc gật đầu, “Hóa ra nó đi cùng cậu!”

“Cũng là tình cờ thôi ạ!”

Một thằng vé treo vào trong xe, hít hít mũi liên tục. Phương Mộc thấy vậy vội lấy túi thức ăn từ trong xe ra đưa cho Liêu Á Phàm.

“Mang vào trong bếp đi, chốc nữa mang ra cho mọi người ăn vào bữa tối.”

“Vâng!” Liêu Á Phàm gật đầu, mắt nhìn về phía thầy Châu, “Chú Phương Mộc mua đấy ạ.”

“Lại để cậu phải tiêu tiền rồi!” Thầy Châu cười híp cả mắt, nói: “Á Phàm mau xuống giúp cô Triệu nấu cơm đi, một mình cô ấy đang bận cả lên kia kìa.”

Liêu Á Phàm vâng một tiếng rồi xách túi thức ăn đi xuống bếp, đám trẻ vây quanh cô, mắt nhìn chăm chăm vào túi thức ăn.

Thầy Châu phúi đất bám trên người, gọi Phương Mộc cùng ngồi xuống bên cạnh bồn hoa.

“KFC à?” Thầy Châu nhận điều thuốc Phương Mộc mời, “Mấy đồ đấy lần sau cậu đừng mua nữa, đừng làm cho lũ trẻ quen thói.”

“Hi hi, chỉ là một lần vô tình này thôi ạ.”

“Sao lại gặp Á Phàm thế?”

“À, lúc chiều em đi đến bệnh viện thành phố, lúc quay về đi qua đường Nam Kinh Bắc thì gặp Liêu Á Phàm.”

“Bệnh viện? Cậu bị bệnh à?”

“Không ạ. Em đến để thăm hỏi một người bị hại, chính là người dẫn đến vụ đâm xe hôm trước.”

“Thế à? Nghe nói là một vụ vượt ngục à?”

“Vâng ạ.” Phương Mộc thở dài, mặt trầm xuống.

Thầy Châu nhìn Phương Mộc, hỏi: “Sao thế?”

Phương Mộc nghĩ một lát rồi đem đầu đuôi vụ La Gia Hải kể lại cho thầy Châu nghe. Thầy Châu nghe rất chăm chú, trong suốt câu chuyện không hề ngắt lời, lông mày nhíu lại, càng ngày càng chặt.

“Vì thế em cũng khá phiền phức.” Phương Mộc cho rằng thầy Châu đang lo lắng cho mình, “Nhất thiết phải nhanh chóng bắt hãm lại, nếu không sẽ ảnh hưởng rất xấu.”

Thầy Châu châm một điếu thuốc, ngồi ngẩn ra hút hết gần nửa điếu, rồi hỏi: “Bạn vừa nói, cô gái tên là gì nhỉ?”

“Cô gái nào cơ ạ?”

“Là cô gái luôn cảm thấy có mùi trên người mình ấy?”

“À, Thẩm Tương.”

Thầy Châu không nói gì, tay kẹp điếu thuốc, trầm ngâm suy nghĩ.

Phương Mộc thấy lạ: “Thầy Châu?”

“Hả?” Thầy Châu như chợt bừng tỉnh, ném mẫu thuốc trong tay, miệng hé một nụ cười, “Không có gì. Đi ăn cơm thôi!”

Bữa tối thật náo nhiệt, bọn trẻ rất vui sướng với món KFC Phương Mộc mua về, vừa đặt lên bàn chúng đã quét hết sạch. Có lẽ vì thế mà cơm canh hôm nay bị ế. Chị Triệu có vẻ không vui. Liêu Á Phàm mang đến cho chị một cái đùi gà nhưng chị từ chối. Không chỉ chị Triệu không vui, Phương Mộc chú ý thấy suốt bữa cơm thầy Châu luôn cau mày. Có vẻ có tâm sự gì đó rất nặng nề. Cơm nước xong, lúc giúp chị Triệu thu dọn, Phương Mộc hỏi nhỏ chị Triệu: “Thầy Châu sao thế ạ?”

“Chị không biết. Vừa nãy vẫn thấy ổn mà.”

Lúc chuẩn bị về, Phương Mộc tìm thầy Châu để chào nhưng không thấy ông ở trong phòng. Phương Mộc buồn rầu bước ra hành lang thì nhìn thấy một phòng khác có ánh đèn.

Thầy Châu đang ở trong phòng chị Triệu, tay đang cầm mấy nén hương vừa châm, nhẹ nhàng cắm vào bát hương. Khói hương quẩn quýt bay lên, như một lớp màng mỏng. Ngăn cách giữa làn khói sương là sự đối vọng giữa thiếu niên trong khung kính với ông già râu tóc hoa râm đang đứng trước bàn thờ.

Phương Mộc không quấy rầy thầy Châu, lặng lẽ ra về.

Chương 11: GIÁO HÓA TRƯỜNG

Tình hình diễn biến ngày càng tồi tệ: Một ngày sau, một thông báo nội bộ được gửi đến các đơn vị. Ngoài những thiệt hại đã thống kê còn bị mất một khẩu súng của người cảnh sát lái xe mô tô. Phía cảnh sát đã truy tìm tại nơi xảy ra sự cố và xác minh hàng trăm người dân ở xung quanh, thế nhưng khẩu súng ngắn chuyên dụng của cảnh sát mang số hiệu C00863726 vẫn bật vô âm tín.

Một khẩu súng, sáu viên đạn, bất kể là người lấy nó với động cơ gì cũng đều không phải là ý tốt.

Phương Mộc cảm thấy áp lực quá lớn. Mỗi buổi sáng khi bật điện thoại lên đều có mười mấy cuộc điện thoại yêu cầu phỏng vấn. Biên Bình cũng thay anh từ chối không ít. Phương Mộc rất hiểu, nói là phỏng vấn, thực ra chỉ là để một lần nữa muốn anh thừa nhận sai lầm của chính mình mà thôi. Rất nhiều đồng nghiệp trong đơn vị cảm thấy phẫn khởi trước sai lầm này của một cán bộ tuổi còn trẻ nhưng rất được lãnh đạo nể trọng. Hàng ngày Phương Mộc đều phải chịu những ánh mắt nghi ngờ và những lời thì thầm truyền đi khắp Sở Công an tỉnh và phân cục.

La Gia Hải, tên khốn, cậu đang ở đâu?

Sau khi vụ án xảy ra, cơ quan công an đã lập tức khống chế các bến xe khác, ga tàu hỏa và sân bay. Trên cơ sở triển khai các phương án vây bắt, nhiều khả năng La Gia Hải vẫn còn ở trong thành phố. Lệnh truy nã có dán ảnh của La Gia Hải nhanh chóng được dán khắp hang cùng ngõ hẻm. Mọi yêu cầu nghỉ phép của cảnh sát đều bị hủy bỏ. Số lượng cán bộ tuần tra cũng được tăng cường gấp đôi so với thông thường. Một người mặc quần áo tù nhân, không thể không ăn, không ngủ, cũng không thể giấu mình một cách hoàn toàn được. Việc La Gia Hải sa lưới chỉ còn là chuyện một sớm một chiều.

Nhưng một tuần trôi qua, công tác vây bắt vẫn không hề có chút tiến triển nào. Cơ quan công an nhiều lần nhận được thông tin báo của

nhân dân qua điện thoại nhưng sau khi bắt được người mới phát hiện là do người báo tin đã nhận nhầm người. La Gia Hải như bốc hơi trong không khí.

“Cậu đừng nóng ruột quá!” Biên Bình massage mặt, sự mệt mỏi thể hiện rất rõ.

“Vâng!” Phương Mộc nhìn những đường gân nổi rõ trên mu bàn tay và đôi mắt hằn đầy những tia máu của Biên Bình, sự hồ thẹn trong lòng càng tăng lên.

“Vụ án mạng ở mê cung tạm thời hãy gác lại, tập trung toàn lực vào việc bắt La Gia Hải, sau hãy hay.”

“Vâng!” Phương Mộc vâng một tiếng nhỏ rồi đứng dậy.

“Cậu đi đâu đấy?”

“Đi ra ngoài... xem xét tình hình.”

“Ngồi lại đã.” Biên Bình chỉ vào ghế sofa, “Tìm người không phải việc của cậu, để anh em trong phân cục đi là được rồi.”

Phương Mộc đứng im.

“Cậu có biết vì sao tôi tuyển cậu về đây không?” Giọng Biên Bình trở nên nghiêm khắc.

“Em biết,” Phương Mộc cúi đầu nói. “Trợ giúp phân tích tâm lý tội phạm trong những vụ án hình sự có dấu hiệu khác thường.”

“Thế vẫn chưa đủ...”

“Vẫn còn,” Phương Mộc bỗng bật cười, “Đàm phán các vụ án không chế, bắt cóc con tin.”

“Hà hà.” Biên Bình cũng bật cười, “Cái thằng này!”

Sự động viên của Biên Bình khiến cho Phương Mộc nhẹ nhõm phần nào, anh kéo một chiếc ghế ngồi xuống, vừa uống trà, vừa sắp xếp

lại những suy nghĩ hỗn độn trong mấy ngày qua.

Từ tình hình hiện nay có thể thấy La Gia Hải hiện nay chỉ có thể có hai khả năng: một là La Gia Hải có thể đã thoát được ra tỉnh ngoài; hai là vẫn còn ẩn náu trong thành phố, hơn nữa còn được sự che giấu của người khác. Phương Mộc nghiêng về khả năng thứ hai hơn.

“Hãy nói lý do của cậu!”

“Trước tiên, em có cảm giác khả năng La Gia Hải chủ động vượt ngục là rất ít. Từ khi tham gia điều tra vụ án em luôn cảm thấy La Gia Hải sau khi quy án, trước sau luôn tồn tại hai tinh thần hoàn toàn khác nhau. Một là yêu mến và xót thương Thẩm Tương, hận chẳng được đi theo cùng; mặt khác lại sợ án tử hình và mong muốn được sống. Có thể nói, sau khi em tiến hành đàm phán với La Gia Hải, thấy quyết tâm chết của cậu ta rất cao. Trước khi mở phiên tòa, khát vọng bản năng sống của La Gia Hải hầu như không có. Về điểm này, có thể thấy rõ từ sự phối hợp tích cực của cậu ta với luật sư. Nhưng suy cho cùng là hai mạng người, nếu chỉ dựa vào “Tình tiết đáng được thương hại” thì khó tránh khỏi án tử hình. Tin rằng về điểm này, La Gia Hải chắc có tính toán. Cho nên, việc bảo toàn tính mạng hay sang thế giới bên kia với Thẩm Tương đều nằm trong sự định liệu của cậu ta cả rồi và cũng là kết quả có thể chấp nhận được. Bất luận kết cục thế nào cũng đều thỏa mãn được một trong những tâm nguyện của cậu ta. Do đó, em cảm thấy cậu ta khó có khả năng chủ động vượt ngục.”

“Ý của cậu là... Khương Đức Tiên rất có khả năng đồng mưu?”

“Đúng. Nếu không tất cả đều trùng hợp một cách vô lý, đúng lúc cảnh sát bảo vệ rời vị trí; đúng lúc trong tay La Gia Hải có một vật nhọn; đúng lúc người bắn tỉa bị che chắn tầm ngắm; đúng lúc xảy ra vụ đâm xe liên hoàn. Nhìn từ góc độ lý luận thông thường thì điều này không thể xảy ra.”

“Thế động cơ của Khương Đức Tiên là gì?”

“Không rõ.” Phương Mộc lắc đầu, “Bị đương sự của mình khống chế, đối với một luật sư mà nói không phải là một việc hay ho gì. Em cũng không hiểu anh ta vì cái gì mà lại tự đi phá hỏng tiền đồ của mình, nhưng em cảm thấy anh ta rất khả nghi.”

Biên Bình trầm ngâm một lúc, “Tôi sẽ kiến nghị Sở Công an thành phố điều tra về Khương Đức Tiên.”

“Còn cả người lái xe tải nữa.” Phương Mộc nhớ lại thái độ người lái xe tải Hoàng Nhuận Hoa mà anh đã nhìn thấy ở chi đội cảnh sát giao thông. Hình như anh ta sợ hãi thật sự, ngồi run cầm cập trên ghế. Bộ phận quản lý giao thông đã tiến hành kiểm tra chiếc xe chạy quá tốc độ của Hoàng Nhuận Hoa và đưa ra kết luận, khi đó bột khí bật kín hệ thống phanh của xe làm tắc ống dẫn dầu dẫn đến phanh xe bị trục trặc. Hoàng Nhuận Hoa sau khi phát hiện phanh xe bị hỏng, để tránh đâm vào xe phía trước đã buộc phải vượt đèn đỏ. Tuy anh ta đã kịp thời kéo phanh tay nhưng vì quán tính quá lớn nên xe vẫn trượt về phía đường trung tâm. Bộ phận quản lý giao thông căn cứ chi tiết này nhận định sự cố giao thông xảy ra là ngoài ý muốn. Công ty bảo hiểm có trách nhiệm bồi thường.

Trong khi lực lượng cảnh sát đang ngày đêm truy lùng La Gia Hải thì cả thành phố vẫn không vì một tội phạm tử hình vượt ngục mà mất đi trật tự vốn có. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, trên đường xe cộ vẫn nườm nượp như nước chảy, mọi người vẫn bôn ba khắp nơi vì những mục tiêu cuộc sống của mỗi người. Họ dường như chưa bao giờ nghi ngờ sự ngăn nắp chỉnh tề của cuộc sống, luôn luôn tin tưởng vào sự tốt đẹp hài hòa của thành phố. Tội phạm tử hình, vượt ngục, tai nạn giao thông liên hoàn, hình như là việc đang xảy ra ở một hành tinh khác. Ngoài việc có thể gây chú ý trong các bản tin tối ra, hầu như không có liên quan gì đến người dân.

La Gia Hải hạ chiếc rèm cửa vừa kéo lên xuống, nặng nề thở dài.

Từ khi được người đội mũ bóng chày đưa đến đây, La Gia Hải chưa từng rời khỏi căn phòng này. Đây là một căn nhà hai tầng ở gần trung tâm thành phố. Ngoài việc không có điện thoại và internet ra, mọi

thứ cần thiết cho cuộc sống đều đầy đủ. Trong tủ quần áo có một ít quần áo để thay đổi, trong tủ lạnh chất đầy thực phẩm, thật là một nơi lý tưởng để trốn tránh truy nã. Người đội mũ bóng chày đen La Gia Hải nhất định không được ra khỏi phòng, cũng không được kéo rèm cửa lên. Vài hôm anh ta lại đến một lần chỉ để mang thức ăn. La Gia Hải kinh hồn bạt vía ở lại đó mấy ngày, dần dần bình tĩnh trở lại. Sau khi trấn tĩnh thì lại thấy lo lắng.

Khương Đức Tiên rốt cuộc là người như thế nào? Người đội mũ bóng chày là ai? Đây là đâu? Bọn họ vì sao phải cứu mình...

Những câu hỏi khiến La Gia Hải không ngủ được. Cho dù cậu có nghĩ thế nào cũng không thể lý giải được rốt cuộc việc này là như thế nào. Cậu chỉ ngẫm hiểu mình đang nằm trong một âm mưu lớn mà người chủ mưu là ai, vì sao lại chọn cậu thì cậu nghĩ mãi cũng không ra.

Chỉ có một điều duy nhất có thể khẳng định, kế hoạch này có liên quan đến Thẩm Tương.

Hôm ấy, khi gặp người quản giáo ra khỏi cửa, Khương Đức Tiên vội mở ngay cặp tài liệu ra, lấy từ trong phong bì ra hai tấm ảnh ném ra trước mặt La Gia Hải. La Gia Hải cúi xuống xem, chỉ liếc qua một cái, cậu đã lặng người đi.

Trong một tấm ảnh, Thẩm Tương một mình đang xách một túi nilon to đi qua đường, hơi cau mày. Còn trong tấm ảnh còn lại, La Gia Hải và Thẩm Tương đang đi trong sân trường, Thẩm Tương khoác vai La Gia Hải, đang ngẩng lên cười, còn La Gia Hải thì vừa cười vừa vênh tai lên nghe.

“Anh... anh là...”

“Đừng hỏi gì. Từ bây giờ tất cả nghe theo tôi.”

Con người thấp, béo Khương Đức Tiên ấy, giây phút đó ánh mắt cứ ngời ngời, như một viên tướng có ý chí quyết thắng.

“Cầm lấy!” Anh ta tháo nắp chiếc bút máy đưa cho La Gia Hải, “Lát nữa dùng cái này gí vào cổ tôi, khống chế tôi đưa đi. Hãy mạnh tay vào một chút, có chảy máu cũng không sao. Hãy nhớ, khi ra khỏi cửa, phải quay người lại, hướng tôi về phía vọng gác, hãy cố gắng nấp sau tôi. Chỉ cần lên được xe là tất cả sẽ tốt đẹp thôi. Nhớ chưa?”

La Gia Hải lòng dạ rối bời cầm lấy cái bút, “Nhưng...”

“Không có nhưng!” Khương Đức Tiên nghiêm giọng, ngoài hành lang có tiếng bước chân người, “Tất cả đều vì Thẩm Tương, cậu hiểu chưa?”

Tất cả đều vì Thẩm Tương?

Đây là câu nói làm cho La Gia Hải cảm thấy khó hiểu nhất. Sau khi sự việc xảy ra, La Gia Hải nhớ lại những chi tiết trong các tấm ảnh. Cậu nhận ra trong tấm ảnh thứ nhất những thứ Thẩm Tương xách trên tay đều là xà phòng và sữa tắm, còn tấm ảnh kia, không nghi ngờ gì chính là chụp trong thời gian La Gia Hải và Thẩm Tương đang yêu nhau. La Gia Hải nhớ lại một câu nói của Thẩm Tương:

“Mỗi lần đi tắm hay đi mua đồ, em đều cảm thấy có người đi theo.”

Người đi theo là ai? Có phải là người chụp ảnh không? Khương Đức Tiên có liên quan gì đến những việc này?

Nếu đầu óc một người lặp đi lặp lại cùng một vấn đề, anh ta không thể càng ngày càng sáng ra mà sẽ càng ngày càng mê muội. La Gia Hải như một cái xác đi đi lại lại ngày nào cũng lặp đi lặp lại cùng một công việc giống nhau: ăn cơm, xem tivi, suy nghĩ, ngủ. Trong cảnh giam cầm ngày lại qua ngày này, cậu cảm thấy mình đang từ từ một gì. Thỉnh thoảng, cậu cũng kéo một góc rèm cửa lên, nhìn xuống dòng xe nườm nượp và dòng người tấp nập suốt từ lúc rạng sáng đến khi phố xá lên đèn.

Những người quan tham chạy trốn khi bị bắt đều nói những ngày trốn tránh là những ngày vô cùng đau khổ, xem ra đúng là như vậy.

Hôm nay, La Gia Hải ăn cơm rất muộn. Bữa tối là một bịch há cảo đông lạnh. La Gia Hải chỉ ăn được mấy miếng, sau đó không thể nào nuốt tiếp được. Cậu bóc một bao thuốc thông thả hút. Cậu không biết hút thuốc nhưng chẳng có việc gì làm, cứ ngồi thế đến mấy tiếng đồng hồ, như đang suy nghĩ điều gì lại giống như đầu óc đang trống rỗng. Cái bát ăn cơm trước mặt chất đầy những mẩu thuốc ngắn dài, không khí cũng trở nên u ám. La Gia Hải muốn mở cửa sổ để thay đổi không khí, nhưng lại không dám, nghĩ một lúc, cậu đứng dậy đi vào bếp mở quạt thông gió.

Từ phòng khác vào bếp, phải đi qua cửa ra vào, La Gia Hải vừa bước được mấy bước thì nghe thấy tiếng mở khóa lách cách. La Gia Hải giật mình, cảm thấy các cơ trong người như cứng cả lại. Cậu cứ đứng trân trân nhìn cánh cửa mở ra, người đội mũ bóng chày bước vào.

“Ôi, sao nhiều khói thế?” Người đội mũ bóng chày lấy tay quạt quạt trước mũi. Bắt gặp bộ mặt kinh hoàng của La Gia Hải anh ta rất buồn cười, “Không sao, là tôi đây. Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi...” La Gia Hải vẫn chưa hoàn hồn, đáp lại.

“Hà, hà.” Người đội mũ bóng chày cười âm lên, “Mấy hôm nay chắc bí bức lắm hả người anh em?”

“Vâng ạ!”

“Đi thôi, tôi đưa cậu ra ngoài một lát.”

Ngồi trong chiếc xe đang phi nhanh trên đường, La Gia Hải mở toang cửa sổ, tận hưởng làn gió đêm mùa thu mát mẻ. Cho đến lúc gió thổi rất mạnh mới cất tiếng hỏi.

“Chúng ta đang đi đâu thế?”

“Đến nơi cậu khắc biết.” Người đội mũ bóng chày đảo mắt nhìn quanh xe, ra ý không muốn nói nhiều. La Gia Hải cũng không tiện hỏi thêm, đành im lặng ngắm nhìn chiếc xe đang dần dần rời khỏi trung tâm thành phố tiến đến vùng ngoại ô.

Ánh đèn rực rỡ của thành phố đã hoàn toàn khuất dần phía sau lưng. Hai bên đường là những vườn rau và ruộng lúa nhìn không rõ bờ. Chiếc ô tô như một du hồn đã quỉ mang theo đèn lồng lướt như bay trên con đường dài vô tận.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một đốm sáng nhỏ. Cùng với đốm sáng ngày một lớn hơn, chiếc xe cũng từ từ dừng lại. La Gia Hải hiểu rằng đây chính là đích đến.

Nhìn kỹ, đây là một quán ăn mang phong vị địa phương vẫn thường thấy bên đường. Nhìn mấy chiếc xe đỗ xếp hàng phía trước cửa có thể thấy nhà hàng này làm ăn khá khá. Người đội mũ bóng chày khóa xe cẩn thận rồi ra hiệu cho La Gia Hải đi theo. Đẩy cửa vào, bên trong trống rỗng chẳng có một thực khách nào. Chỉ có một người đàn ông dáng cao to đang ngồi sau quầy bar xem tivi, vừa thấy có người bước vào, anh ta vội đứng ngay dậy.

Người đội mũ bóng chày tất nhiên rất quen biết anh ta, “Mọi người đến đủ cả chưa?”

“Đến cả rồi, ông K cũng vừa đến.”

Người đội mũ bóng chày gật đầu, quay lại ra hiệu cho La Gia Hải theo anh ta lên lầu.

Trên lầu đèn tối mù mù, chẳng bày biện bàn ghế gì mà là một khoảng trống lớn, trải một tấm thảm màu trắng ngà, dày. Mấy tấm đệm dày dặn vút bừa bãi trên mặt thảm. Một chiếc bàn nhỏ kê ở giữa, trên bàn bày một bộ ấm chén tinh xảo. Bầu không khí đơn giản, tao nhã ở đây ngược hẳn lại với sự dung tục, mỡ màng ở dưới nhà.

Ba người đang ngồi quanh bàn uống trà, nghe có tiếng người lên lầu đều quay cả lại.

“Đây là cô Q, anh T.” Người đội mũ bóng chày lần lượt giới thiệu. Anh T là một người đàn ông khoảng trên 30 tuổi, đeo kính, trông có vẻ

nhỏ nhĩa. Còn cô Q là người duy nhất ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, ăn mặc tùy tiện, khó đoán tuổi.

“Luật sư Khương tôi không cần phải giới thiệu nữa. Nhưng ở đây mọi người gọi ông là ông K.” Khương Đức Tiên cười, vẫy tay ra hiệu cho La Gia Hải ngồi xuống. Lúc này, đèn dưới lầu tắt hết, người đàn ông cao to cũng nhảy mấy bước lên lầu. Anh ta kéo hai tấm ván to ở hai bên lại, che kín hoàn toàn cầu thang. Như vậy, tầng hai trở thành một không gian kín bưng.

“Đây là anh H.” Anh H nhìn La Gia Hải cười thân thiện.

La Gia Hải không nhận được nữa, hỏi: “Thế còn anh?”

“Tôi á?” Người đội mũ bóng chày bỏ mũ ra, xuất hiện một mái tóc năm, sáu màu, “Anh có thể gọi tôi là anh Đ.”

La Gia Hải ngồi giữa những người với những cái tên dị thường, bầu không khí có phần nặng nề. Cô Q rót cho La Gia Hải một chén trà, La Gia Hải cảm ơn, bưng chén trà lên miệng nhưng chần chừ không dám uống. Mọi người cười ầm lên.

“Trước tiên hãy cho cậu ấy xem tài liệu đã!” Anh T nói với Khương Đức Tiên.

Khương Đức Tiên rút từ dưới gầm bàn ra một tập tài liệu đưa cho La Gia Hải.

Bên trong là những trang giấy photocopy và ảnh. La Gia Hải lật từng trang chăm chú xem, lông mày càng ngày càng nhíu chặt, tốc độ lật cũng càng lúc càng nhanh. Sau khi xem xong, lại cầm tờ thứ nhất lên, nhìn chăm chú. Một lúc sau, anh ngẩng đầu lên, môi lập cập:

“Giáo hóa trường?”

Chương 12: DẤU VẾT

Dương Cẩm Trình ngồi tựa lưng vào chiếc ghế bành to rộng, hai tay nâng cuốn “Tuyển tập các bài tham luận hội nghị quốc tế về tính biểu đạt trong tâm lý trị liệu và kịch tâm lý”. Ánh mặt trời buổi chiều lặng lẽ chiếu lên nền nhà bằng gỗ gụ bóng loáng hắt trở lại chuyển thành nhiệt độ ấm áp.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Dương Cẩm Trình bỏ kính ra, quay về phía trước bàn, “Mời vào!”

Trợ lý Trần Triết bước vào, cẩn thận đặt chùm chìa khóa xe lên bàn.

“Chủ nhiệm Dương, xe sửa xong rồi ạ!”

“Ồ, cảm ơn cậu!” Dương Cẩm Trình đứng lên lấy bộ comple treo lên giá áo, “Hết bao nhiêu tiền?”

“Không cần đâu ạ.” Trần Triết buông hai tay, kính cẩn đứng, “Em đã đưa hóa đơn cho kế toán, thanh toán ở Sở Nghiên cứu.”

“Thế sao được? Đây là hai việc khác nhau.” Dương Cẩm Trình cau mày, “Chốc nữa tôi sẽ gặp kế toán.”

Trần Triết hơi ngượng, “Chủ nhiệm Dương thật liêm khiết.”

Dương Cẩm Trình xua tay, “Cần phải như vậy.” Mặt Trần Triết càng đỏ, Dương Cẩm Trình cười, “Ý tốt của cậu tôi xin nhận, lần sau đừng làm thế!”

Trần Triết vừa định nói thì điện thoại trên bàn làm việc bỗng reo vang.

“Chào anh... tôi là... ồ, thầy giáo Thạch, chào thầy...” Dương Cẩm Trình cầm ống nghe, liếc nhìn về phía Trần Triết vội vàng gật đầu, “Chủ nhiệm Dương, em xin phép.”

Nói xong, anh ta quay người đi ra khỏi văn phòng chủ nhiệm và cẩn thận khép cửa lại.

Năm phút sau, Dương Cẩm Trình đã thay chiếc áo cánh trắng bằng bộ comple là phẳng phiu bước ra khỏi văn phòng chủ nhiệm. Sau khi dặn dò trưởng phòng Hành chính mấy câu, ông ta đi thẳng ra bãi để xe, trên đường không ngớt có người cúi chào, Dương Cẩm Trình luôn nở nụ cười, dáng vẻ ung dung.

Sau khi mở khóa xe, Dương Cẩm Trình đặc biệt chú ý đến cánh cửa xe. Cánh cửa xe bóng lộn không chút tì vết. Những vết hằn xấu xí đã biến mất. Dương Cẩm Trình mãn nguyện gật đầu, kéo cửa xe bước vào.

Nửa giờ sau, trong văn phòng của trưởng phòng Giáo vụ trường tiểu học Trường Thịnh, Dương Cẩm Trình và nữ trưởng phòng Giáo vụ có dáng người béo mập đang ngồi đối diện với nhau. Dương Triển đứng ở góc phòng áp mặt vào tường, thỉnh thoảng lại thò tay ra cạy một mảng vữa trên tường.

“Tình hình là như vậy, may mà học sinh bị đánh thương tích không nặng lắm, phụ huynh cũng không truy cứu đến cùng. Nhưng chúng tôi có trách nhiệm thông báo việc này đến ông, hy vọng ông sẽ quản lý và giáo dục Dương Triển. Đừng để tình trạng tương tự xảy ra.” Nữ trưởng phòng Giáo vụ đứng trước Dương Cẩm Trình phong độ đỉnh đặc thì có phần giữ kẽ, chẳng hề lạnh lùng, nghiêm khắc như đứng trước những phụ huynh học sinh khác.

“Chị phê bình như thế là đúng lắm. Thăng bé không chịu nghe lời chủ yếu là trách nhiệm của tôi... Mà ngoan ngoãn một chút!!” Trưởng phòng Giáo vụ giật thót người. Dương Cẩm Trình vội vàng thanh minh: “Xin lỗi, tôi không nói chị. Dương Triển, bỏ tay xuống cho bố!”

Dương Triển không dừng lại ngay, mà còn tăng tốc cố gắng cạy thêm mấy cái nữa. Một mảng tường lớn rơi ào ào xuống.

Dương Cẩm Trình giận sôi máu, trưởng phòng Giáo Vụ vội dàn hòa: “Thăng bé thực ra rất khá, chỉ có điều hay thích làm theo ý mình.”

Dương Triển ngồi co ro yên lặng ở ghế sau, mắt đảo qua những cửa hàng hai bên phố, qua cửa sổ xe, tất cả cảnh vật bên ngoài hiện lên màu xanh xám, giống như một bộ phim điện ảnh cũ, màu sắc đơn điệu.

“Vì sao lại đánh bạn?” Dương Cẩm Trình hỏi.

Dương Triển nhìn vào gương chiếu hậu. Bố nó đang nhìn nó với ánh mắt rất nghiêm khắc. Nó ngoảnh đầu đi, không trả lời.

Dương Cẩm Trình thở dài nặng nề, chăm chú lái xe.

Khi xe chạy qua một cửa hàng KFC, Dương Cẩm Trình cho xe chạy chậm lại. “Ăn trưa chưa?”

Dương Triển không quay đầu lại, chỉ thấy nó trề môi ra, nước mắt từ từ chảy thành dòng trên má.

Dương Cẩm Trình cho xe dừng lại bên đường, lát sau, với bộ mặt lầm lì xách ra một túi giấy to. Ông ta đưa túi giấy cho Dương Triển. Dương Triển không kịp đợi đã mở to miệng chờ sẵn. Nó ăn vội tới mức ghế sau chỗ nào cũng vãi đầy vụn thức ăn. Dương Cẩm Trình nhìn qua gương chiếu hậu, thấy kiểu ăn của thằng con, văng ra một câu chửi thề.

“Mẹ mày, không để bố mày mở mặt ra nữa!” Rồi lấy từ trong hộp giấy ăn ra mấy tờ ném về phía sau. “Lau mồm và tay đi.”

Dương Triển nhanh chóng ăn no. Nó cẩn thận gói túi giấy lại, bộ mặt dính đầy mỡ và tương ớt lại trở lại vẻ thờ ơ, lạnh lùng.

Dương Cẩm Trình không về thẳng nhà mà đi đến phòng bảo vệ khu chung cư Trí Uyển trước. Mười mấy phút sau, Dương Cẩm Trình bước ra, phía sau, trưởng phòng bảo vệ đang cúi gập người gật đầu.

“Thưa ông Dương, xin ông yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ rạch xước xe của ông!” Anh ta nhấn mạnh hai từ “hung thủ”, thái độ như cùng có chung một kẻ thù.

Dương Cẩm Trình đưa con trai về nhà. Vừa bước vào cửa, Dương Triển đã tháo tuột giày, chui tọt vào phòng riêng. Dương Cẩm Trình định

truy hỏi nó đã nghe thấy từ cửa phòng tiếng “lách cách”. Cửa phòng đã bị khóa. Đứng ngây tại chỗ một lúc, nuốt mãi không trôi nổi bức tức trong lòng, Dương Cẩm Trình đành giận dữ gầm lên một câu: “Tao đi làm đây, mày ở nhà ngoan ngoãn đợi tao về.”

Dương Triển đeo cặp sách ngồi trên giường, nghe thấy tiếng gầm của bố khẽ bật cười. Sau khi xác nhận ông bố đã bỏ đi, Dương Triển đặt cặp sách xuống, chui xuống gầm giường, lôi cái hộp sắt nhỏ ra, đổ chỗ thức ăn thừa trong túi giấy cầm khư khư trên tay vào. Làm xong mọi việc, nó phúi bụi trên người về mãn nguyện, mở cửa ra phòng khách xem tivi.

Khi Dương Cẩm Trình quay trở về thì trời đã khuya. Phòng khách tối om om, trong phòng của thằng con cũng không có tí ánh sáng nào. Dương Cẩm Trình xoay thử tay nắm cửa, cửa đã khóa. Dương Cẩm Trình nhẹ bước trở về phòng mình, mở máy tính, thay bộ quần áo ngủ, pha một ly cà phê nóng. Đồng hồ trên tường chỉ 23 giờ 30. Dương Cẩm Trình ngồi trước màn hình, đăng nhập vào hộp thư điện tử của mình. Khi nhìn thấy trong email có một lá thư mới, ông khẽ mỉm cười. Khoảng một giờ sau, Dương Cẩm Trình tắt máy tính, đi tắm rồi lên giường đi ngủ.

Cho đến khi trong phòng của ông bố phát ra tiếng ngáy đều đều, yên ổn, Dương Triển mới rời tai khỏi cửa. Nó vẫn mặc bộ quần áo ban ngày, không có vẻ gì là chuẩn bị đi ngủ.

Dương Triển đứng cạnh cửa, cẩn thận mở khóa, một tiếng “lách cách” vang lên làm chính nó cũng phải giật mình. Nó không mở cửa ngay mà lặng lẽ đứng một lúc, cho đến khi tin chắc ông bố không bị đánh thức mới đẩy cửa ra.

Dương Triển nhón chân, rón ra rón rén đi qua phòng khách, lặng lẽ thay đôi giày thể thao. Tinh thần khẩn trương khiến nó thở dốc sau khi hoàn thành công việc, Dương Triển đứng trước cửa chờ cho hơi thở trở lại bình thường rồi từ từ mở cửa đi ra.

Nhiệt độ ngoài hành lang thấp hơn ở trong nhà rất nhiều. Dương Triển cảm thấy thật sảng khoái. Nó lần theo cầu thang từ từ đi xuống. Đi được hai tầng, nó rảo bước nhanh hơn. Đèn cảm ứng âm thanh bật sáng từng tầng theo bước chân vui vẻ của thằng bé. Không khí nặng nề của chung cư bỗng chốc tràn đầy sức sống.

Đứa bé xuống thẳng tầng hầm để xe. Trong bóng đêm, cửa vào hầm để xe giống như một cái mồm đầy máu chui từ dưới đất lên. Vừa bước qua cửa, một luồng không khí lạnh lẽo xộc thẳng vào mặt. Đứa bé không dừng lại, bước tiếp một cách mệt mỏi, không để ý đến những chiếc camera đang quay. Hầm đỗ xe cũng không vì sự tố cáo của Dương Cẩm Trình mà cử thêm người tuần tra. Phòng trực ban tối om, nhân viên trực ban đã ngủ say từ lâu. Dương Triển đi qua những chiếc xe nhiều màu sắc và kiểu dáng khác nhau, bước thẳng đến chiếc Mercedes màu xám bạc. Nó cúi xuống một bên cửa xe, đưa tay xoa lên bề mặt sơn nhẵn bóng như mới, khuôn mặt biểu hiện như cười mà không phải cười. Nhưng bộ dạng đó kéo dài không lâu, rất nhanh, trong tay thằng bé xuất hiện một chiếc chìa khóa.

Nó cầm chiếc chìa khóa ra sức vạch lên cửa xe.

Chương 13: CÂU CHUYỆN CỦA CÔ Q

Lúc sự việc xảy ra, tôi 19 tuổi, đang học phổ thông trung học. Cũng như bao đứa con gái cùng lứa tuổi khác, đó là cái tuổi tràn đầy mơ ước. Tôi thích tất cả những cái đẹp: hoa cỏ; mùa hè; váy đẹp; kem. Tôi cũng rất yêu bố mẹ tôi. Tôi biết với thành tích của mình, tôi sẽ thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng, trong trường sẽ quen biết một bạn nam cao to, sau đó kết hôn... Tôi không tin rằng trên thế giới này lại có kẻ xấu.

Căn phòng được kéo kín rèm, một ngọn đèn nhỏ để trong góc phòng hắt ra thứ ánh sáng yếu ớt. Trong phòng rất yên ắng, ngoài giọng nói như trong cõi mộng của cô Q ra, chỉ nghe thấy tiếng điều hòa không khí chuyển động nặng nề.

Tăm thắm đã được gấp lên, xếp vào một góc. Anh H và La Gia Hải, anh Đ và Khương Đức Tiên, chia nhau ngồi hai bên cô Q đang cúi đầu. Anh T ngồi đối diện với cô Q. Sáu người quây thành một vòng tròn nhỏ.

Đó là vào một buổi chiều, tôi và mấy người bạn cùng lớp đến phố Trùng Khánh mua quần áo. Khi quay về đã hơn 6 giờ chiều, trời sẫm tối. Tôi và các bạn mỗi đứa mua một que kem, vừa đi vừa ăn. Trên phố rất đông người, rất náo nhiệt, các cửa hàng hai bên phố người đi, kẻ lại tấp nập...

Anh T khê khàng mở một máy ghi âm mi ni bên cạnh, ngay lập tức, một thứ âm thanh hỗn tạp tràn lấp căn phòng. Từ trong mớ âm thanh hỗn tạp đó, lờ mờ có tiếng còi ô tô, có tiếng nhạc trong các cửa hàng, tiếng mặc cả và tiếng bàn bạc. Bỗng chốc, cả năm người như đang có mặt trên con phố ồn ào, náo nhiệt đó.

Cô Q run rẩy một lát rồi vội lấy tay ôm mặt. Anh H đứng dậy bước đến góc nhà, lấy từ trong chiếc tủ lạnh nhỏ ra một que kem ốc quế rồi đi đến bên cô Q vỗ nhẹ lên vai cô.

“Thả lỏng người một chút đi, Q”. Anh nhắc bàn tay đang ôm mặt của cô Q ra, đặt que kem vào đó.

“Cắn một miếng đi Q”. Anh T hơi nghiêng người, dịu dàng nói với cô Q, “Chúng tôi đều ở đây, hãy ngẩng đầu lên, được không?”

Khoảng nửa phút sau, cô Q mới bình tĩnh trở lại. Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng bệch ngấn lệ. Cô cảm thấy như có lỗi, nhìn mọi người cười, cắn một miếng kem đã bắt đầu tan chảy.

Trước cửa một cửa hàng nọ có một con gấu bông rất to đang khoa chân múa tay phát tờ rơi quảng cáo sản phẩm cho người qua đường. Chúng tôi cảm thấy rất hay nên đứng lại xem. Lúc đó tôi nghĩ, một ngày nóng nực thế này, mà người quảng cáo đó phải mặc bộ lông gấu dày thế kia thì vất vả quá. Con gấu đó chú ý đến chúng tôi, lắc la, lắc lư đi đến gần, dang rộng cánh tay định ôm lấy chúng tôi. Các bạn tôi cười khúc khích chạy trốn. Chúng tôi đều cho rằng con gấu đang đùa, nhưng bất ngờ nó quay sang ôm chặt lấy tôi. Tôi giật bắn người, bắt đầu ra sức vùng vẫy, nhưng nó càng ôm chặt tôi hơn. Bộ mặt ngây thơ khờ khạo của con gấu giờ trở nên hung ác, dữ tợn. Tôi thậm chí còn tưởng con gấu muốn cắn tôi. Quá trình giằng xé kéo dài mấy giây hay mấy phút tôi cũng không nhớ được nữa, chỉ nhớ sau khi tôi thoát ra được, cúc áo của tôi bị đứt hết... tất cả mọi người đều đang nhìn tôi...

Cô Q cúi đầu, nghẹn ngào, kem trong tay rơi bụm xuống đất.

Anh T nhìn cô Q, nói nhẹ nhàng: “Tiếp đi!”

Cô Q ra sức lắc đầu quầy quậy, “Không! Không! Tôi sợ lắm!”

Anh T không ép thêm mà khoát tay ra hiệu cho mọi người quay đi không nhìn cô Q nữa.

Điều đó làm cho tinh thần cô Q trấn tĩnh lại một chút, lại mấy phút trôi qua, tiếng khóc của cô tắt dần.

“Tôi xin lỗi, vừa nãy các anh nhìn tôi khiến cho tôi nhớ lại ánh mắt của những người nhìn cơ thể để trần của tôi hôm đó.” Giọng nói của cô

Q vẫn nghệt đầy âm mũi, nhưng đã có vẻ cứng rắn hơn, “Cảm ơn tất cả mọi người, chúng ta tiếp tục!”

“Tôi vừa khóc vừa chạy về nhà, sau đó ốm mất trọn một tuần. Các bạn đến thăm, có một cô bạn thân mang đến cho tôi một con thú nhồi bông rất to, vừa nhìn thấy nó tôi đã ngất luôn. Một tháng sau, tôi thi tốt nghiệp trung học, thành tích có thể đoán được. Song đấy chưa phải là điều tôi tệ nhất. Tôi phát hiện thấy mình không thể động chạm đến bất cứ đồ có lông nào. Có khi chỉ nhìn thấy một vật có lông thôi là tôi đã phản ứng vô cùng quyết liệt. Tôi vốn cho rằng cảm giác này sẽ dần dần mất đi theo thời gian, nhưng mãi cho đến khi tôi đi học đại học, nó vẫn theo tôi như bóng với hình, hơn nữa càng ngày càng mạnh hơn. Ngay cả áo len tôi cũng không dám mặc, cứ như áo len có thể siết chặt lấy cổ tôi, khiến tôi nghệt thở. Các anh đều biết, ở ký túc xá nữ trong trường đại học thứ nhiều nhất chính là thú nhồi bông. Tôi còn nhớ có một lần, người bạn nam của cô bạn giường đối diện tặng cô ta một con gấu bông to. Cô này phấn khởi lắm đem đặt nó ở đầu giường. Đối với tôi trò vui này lại là một tai họa. Tôi không thể hình dung tình cảnh lúc đó. Hết giờ tự học, tôi đẩy cửa ký túc xá, con gấu bông màu vàng nhạt đang ngồi trên giường, nhìn tôi chầu cái mõm hung tợn... lúc đó, chân tôi bủn rủn...”

Cô Q lại run lên, đôi chân đang duỗi thẳng bỗng co quắp lại, như muốn cuộn tròn cả người.

“Cô nhìn thấy con gấu bông... thì có biểu hiện như vậy à?” Khương Đức Tiên nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng!” Cô Q gật đầu, “Thực ra trong đầu tôi vẫn biết đó chỉ là một ảo giác, con gấu bông đồ chơi không thể có biểu hiện gì, nếu như có, cũng chỉ là sự ngây thơ ngộ nghĩnh như tôi đã từng thấy năm 19 tuổi. Nhưng mỗi lần nhìn thấy vật gì giống như thế, tôi đều có một cảm giác rất mãnh liệt...”

Anh Đ liếc nhìn tấm thảm len trong góc nhà, hỏi: “Cảm giác gì?”

Cô Q không yên tâm, ngo ngoáy mấy lần, ngẩng đầu nhìn những người bạn vẫn đang ngồi đối diện, hạ giọng nói: “Nhục nhã!”

“Nhục nhã?”

“Đúng.” Ánh mắt của cô Q hướng về phía trước một cách trống rỗng, “Giống như... tất cả mọi người đang nhìn tôi, còn tôi thì thân thể lỏa lồ.”

Nói xong câu này, cô Q không thể nào kìm nén được tình cảm của mình, khóc nức lên.

Anh Đ đứng dậy, như muốn đi sang an ủi cô nhưng không xác định được làm như vậy có hợp hay không. Anh này quay lại nhìn anh T. Anh T gật gật đầu, đưa tay ra tắt chiếc máy ghi âm.

Mọi người vây lấy cô Q, kéo tay cô, xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói lời an ủi. Cô Q nắm chặt tay anh Đ, chẳng kiêng dè gì nữa, bật khóc. Đợi cho cô Q dần dần bình tĩnh trở lại, anh T nói: “Q, em thật dũng cảm!”

“Cảm ơn anh!” Cô Q lau khóe mắt, “Cũng cảm ơn mọi người.” Cả năm người đàn ông anh nọ nhìn anh kia, tất cả đều mỉm cười.

“Tất cả chúng ta nhất định đều sẽ tốt đẹp!” Cô Q nắm chặt hai bàn tay, đập mạnh lên đầu gối, “Nhất định!”

Chương 14: DIỄN XUẤT ĐAU

THƯƠNG (1)

Phương Mộc ngả người trên ghế, vừa hút thuốc vừa nhìn vào chiếc bảng trên bức tường đối diện, trên đó dán đầy những bức ảnh to nhỏ, nhân vật chính vẫn là La Gia Hải.

Trước tình hình giới nghiêm hiện nay, khả năng La Gia Hải trốn khỏi thành phố là rất ít, lại còn rất nhiều hiện tượng chứng tỏ cậu ta xưa nay chưa từng thử rời thành phố C. Thế thì nhất định cậu ta đang lẩn trốn ở một xó xỉnh nào đó trong thành phố. Vấn đề là: Vì sao cậu ta vượt ngục, vì sao lại phải lưu lại ở đây?

Phương Mộc cầm bút khoanh một vòng tròn trên quyển sổ ghi chép. Trong tầng tầng lớp lớp những vòng tròn có hai chữ thể hiện rõ nét nhất: Báo thù.

Mấy ngày sau khi La Gia Hải vượt ngục, Phương Mộc có lúc dao động trước những phán đoán của mình.

Nhưng căn cứ vào phần lớn những tài liệu thu thập được và những phân tích kỹ lưỡng, Phương Mộc khẳng định những kết luận của mình về La Gia Hải là chính xác. Ví dụ như tình yêu của cậu ta với Thẩm Tương. Có lẽ, đây chính là động cơ vượt ngục của La Gia Hải.

La Gia Hải là người có chí báo thù rất mãnh liệt. Thế thì cậu ta chọn phương án vượt ngục và lưu lại quê hương của Thẩm Tương - thành phố C, chắc chắn không chỉ là tìm một cơ hội để trốn chạy một lần nữa. Địa điểm Thẩm Tương bị cưỡng hiếp là ở thành phố C, cậu ta có thể đi tìm kẻ đã cưỡng hiếp Thẩm Tương năm ấy chẳng?

Phương Mộc lắc đầu. Nếu đúng cậu ta hành động như thế thì thật là ngốc. Vụ cưỡng hiếp năm ấy không được lập án, nạn nhân là Thẩm Tương cũng đã chết rồi, trước tình hình không có một chút manh mối

nào, muốn tìm một kẻ hiếp dâm từ hơn mười năm trước chẳng khác nào mò kim đáy bể. Trừ khi...

Trừ khi có người giúp đỡ cậu ta.

Phương Mộc lại viết vào sổ ghi chép ba chữ Khương Đức Tiên.

Cửa phòng làm việc bỗng mở ra, Biên Bình thò nửa người vào.

“Đi, có việc cần cậu giúp đỡ đây.”

Phương Mộc đi theo Biên Bình lên gác, vào thẳng phòng họp nhỏ trên tầng thượng. Bên trong đã có một người mặc comple màu sẫm đang đợi. Họ vừa ngồi xuống, thì hai đồng nghiệp ở phòng Nghiên cứu tâm lý cũng vừa đến.

Biên Bình giới thiệu qua về người đàn ông mặc comple: “Đây là Chủ nhiệm sở Nghiên cứu tâm lý thành phố - tiến sĩ Dương Cẩm Trình, một chuyên gia tâm lý nổi tiếng.”

Dương Cẩm Trình hơi cúi người, gật đầu, “Rất mong mọi người chỉ giáo!”

Biên Bình xua xua tay “Chủ nhiệm Dương, anh khách khí quá rồi, hôm nay chẳng thà anh cho chúng tôi một cơ hội học tập, còn hơn là nói chúng tôi giúp đỡ anh.” Biên Bình cầm một tập tài liệu trên bàn phân phát cho mọi người, “Mọi người hãy đọc tài liệu trước đã.”

Phương Mộc lật giở tập tài liệu trên tay, trước tiên một sơ yếu lý lịch đập vào mắt anh: “Lỗ Húc?”

“Đúng!” Biên Bình nhìn Phương Mộc, “Lỗ Húc chính là người cảnh sát lái mô tô bị thương trong vụ đâm xe liên hoàn hôm ấy. Trong quá trình chữa trị Lỗ Húc biểu hiện tinh thần thấp thỏm hoang mang, chủ yếu biểu hiện ở trạng thái mất ngủ, dễ cáu giận, nhận thức cá nhân thấp v.v... Các chuyên gia chẩn đoán, Lỗ Húc sau khi bị thương mắc Hội chứng chấn thương tâm lý.”

Một đồng sự đọc nhỏ: “Post - traumatic stress disorder.”

“Đúng.” Biên Bình liếc nhìn mọi người một cái, giọng nói trở nên nặng nề, “Người bị bệnh là anh em của chúng ta, cho nên tôi yêu cầu mọi người phải toàn tâm toàn ý phối hợp với chủ nhiệm Dương, làm cho Lỗ Húc sớm khỏi bệnh.” Nói xong, anh quay đầu sang Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình cười cười, chậm rãi nói: “Tôi được Sở Công an tỉnh và bệnh viện thành phố ủy thác để tìm ra những biện pháp giúp cảnh sát Lỗ Húc. Nói đến Hội chứng chấn thương tâm lý, chúng ta đều quen gọi là PTSD, để chỉ sự uy hiếp bột phát nào đó hoặc tai nạn thương tổn tâm lý mà dẫn đến sự xuất hiện chậm và kéo dài trở ngại về tinh thần. Tôi rất có hứng thú với đề tài này và cũng đã tiến hành một ca nghiên cứu. Nếu như có thể giúp được cho cảnh sát Lỗ Húc tôi sẽ hết sức cố gắng. Đương nhiên, các anh đều là những chuyên gia về tâm lý, với trình độ cao, mong rằng có được sự hợp tác chặt chẽ của các anh.”

Mọi giọng điệu vừa chuyên nghiệp vừa mềm mỏng trong sự khiêm tốn bộc lộ phong độ của một nhân vật tầm cỡ.

Phương Mộc biết Biên Bình có ý không nhắc đến những từ: “Vượt ngục”, “Mất súng”, còn bản thân anh ấy mặc dù đang bận với vụ truy bắt La Gia Hải nhưng vẫn thể hiện sự quan tâm đến người cảnh sát bị thương thì tự nhiên cảm thấy hồ thẹn.

“Thế thì chúng ta phải bắt đầu như thế nào?” Phương Mộc hỏi.

“Đối với trị liệu PTSD là cả một quá trình thứ tự tăng dần. Nếu các vị cho phép tôi chủ đạo, tôi sẽ giao nhiệm vụ cho mọi người trong các giai đoạn khác nhau.” Vẻ mặt Dương Cẩm Trình nhẹ nhõm, “Giai đoạn đầu tiên cần phải làm là nói chuyện với cảnh sát Lỗ Húc, giúp cho anh ta ổn định lại tinh thần, thực hiện cảnh tỉnh và điều phối một cách thích hợp, nhẹ nhàng...”

Phương Mộc buột miệng: “Tâm lý kịch?”

“Đúng!” Vẻ mặt của Dương Cẩm Trình có vẻ hơi ngạc nhiên, ông ta liếc nhìn Phương Mộc, rồi quay đầu nói với Biên Bình: “Hà hà, tôi

vốn cho rằng các chuyên gia tâm lý trong lực lượng cảnh sát chỉ nghiên cứu tội phạm vì sao phạm tội, hóa ra các anh còn nghiên cứu cả phương pháp chữa trị nữa.”

Biên Bình cười, vẽ mặt ánh lên sự hân diện. Mặt Phương Mộc hơi đỏ lên, trong lòng thấy rất phấn khởi. Tâm lý kịch là một trong những phương pháp trị liệu tâm lý đoàn thể của chứng bệnh chương ngại áp lực sau chấn thương. Gần một thế kỷ trở lại đây, từ “Tái hiện diễn xuất” và “Tuyên thệ” truyền thống lại bổ sung thêm hai thành phần “Nghĩ thức” và “Tự sự”, tâm lý kịch đã ứng dụng thành công trong các vụ chấn thương tâm lý, nhưng do sự phức tạp của nó, yêu cầu kịch tính và năng lực của người chỉ đạo trị liệu tương đối cao nên tâm lý kịch chưa được ứng dụng rộng rãi trong điều trị PTSD. Nếu như tiến sĩ Dương thông thạo tâm lý kịch, có lẽ bệnh của Lỗ Húc sẽ có hy vọng được chữa khỏi.

Nửa giờ sau, tất cả mọi người ngồi vây quanh ở một phòng khách, ở giữa là một chiếc ghế mềm, Lỗ Húc vẫn đeo đệm lưng tưng ngồi trên. Nghe cục trưởng Biên Bình giới thiệu xong, biết rằng những người ngồi xung quanh mình đều là cảnh sát, Lỗ Húc mới thấy thoải mái đôi chút.

“Cảnh sát Lỗ,” Dương Cẩm Trình ngồi đối diện với Lỗ Húc, nheo mắt cười, “Có thể nói chuyện về sự việc hôm ấy không?”

Một sự việc tương tự đang xảy ra ở một góc khác của thành phố.

Căn phòng bện rộn một cách lạ thường, chỉ có cô Q ngồi trên ghế, đang nhìn anh T sắp xếp vị trí cho từng người. Mọi người mỗi khi làm một việc gì đều nghe theo ý kiến của cô Q hoặc quan sát thái độ của cô. Thế là ánh sáng được điều chỉnh thành ánh sáng lúc sắp hoàng hôn; điều hòa được đặt ở 28 độ. Ở một góc phòng dựng một bức bình phong. La Gia Hải tay ôm một bọc đồ to đứng nấp phía sau. Tắm tắm len được trải ra, sau đó sẽ lại gấp lại để vào góc nhà.

“Thế...”, sau khi các công việc đã chuẩn bị xong, anh Đ đi đến trước mặt cô Q, cúi người xuống hỏi: “... Em đã chọn ai đóng vai mình chưa?”

Cô Q chỉ vào ông Đ, “Anh ấy.”

Anh Đ lập tức cởi bỏ áo khoác ngoài, cầm một chiếc áo màu trắng để ở sau bức bình phong, vừa mặc vào người thì nghe thấy cô Q gọi lại: “Không.” Cô Q căn môi, như sắp hạ một quyết tâm lớn, “Hay là để em tự làm vậy.”

“Em chắc chắn chứ?” Anh T nhìn vào mắt cô Q.

“Vâng!” Giọng cô Q hơi run. Anh T cười, đưa tay xoa đầu cô Q, “Tốt, em là một cô gái dũng cảm!”

Cô Q đứng dậy, từ từ bước ra giữa phòng, tay phải nắm chặt cổ áo, như sợ nó có thể bất ngờ bung ra, để lộ khuôn ngực trắng ngần. Cô nhìn chằm chằm vào bức bình phong, hơi thở gấp gáp, như sợ những thứ ở phía sau. Lại chờ đợi.

Anh T khoát tay ra hiệu, bảo mọi người hãy quay người đi. Mọi người đều làm theo. Cô Q chú ý đến điểm này, đứng lúng túng mất mấy giây, rồi hạ giọng nói: “Các anh... hướng cả vào em nhé.” Anh T khẽ cười, “Rất tốt, đây là một sự khởi đầu rất tốt.”

Ánh mắt của cô Q lần lượt lướt qua từng người trong căn phòng, cô hít một hơi thật sâu: “Đ, anh đóng vai bạn học của em được không?”

Anh Đ nhăn mặt làm xấu, “Rất hân hạnh!”

Sân khấu đã bố trí xong, đạo cụ cũng đầy đủ cả, diễn viên đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Một vở kịch sắp bắt đầu.

Anh T ấn vào công tắc máy ghi âm.

âm thanh hỗn tạp của các loại tiếng động lập tức vang lên khắp căn phòng, tất cả mọi người lại một lần nữa trở lại con phố ồn ào, náo nhiệt.

Cô Q đang định từ từ đi đến bóng chần chừ trong sự hỗn loạn của âm thanh, tay cô cầm một que kem, trên tay kia là hai túi đầy những thứ vừa mua, toàn thân cứng đờ nhìn vào bình phong, trong mắt dần dần đầy ắp nước mắt.

Khương Đức Tiên và anh H phân vai diễn cho mọi người xong đã bước vào sau cánh gà, cô Q vẫn đứng nguyên tại chỗ. Ông Đ hơi lo lắng nhìn về phía anh T. Anh T không thay đổi sắc mặt và giọng nói nhìn cô Q hạ giọng nói: “Q, tốt nhất là chúng ta không nên dừng lại, phải không?” Cô Q vẫn nhìn chăm chăm vào bức bình phong, nghẹn ngào trong cổ họng, nhưng vẫn nghe thấy tiếng anh T, hàng mi dài bỗng chớp chớp mấy lần.

Cuối cùng, cô Q run rẩy bước lên một bước.

Gần như cùng một lúc, từ sau bức bình phong một con gấu nhồi bông màu vàng, rất to đi ra.

Không chỉ riêng cô Q, tất cả những người có mặt đều sởn tóc gáy. Đó thực sự là một bức tranh kỳ dị: Con phố dần tối, những bước chân loạng choạng của con gấu bông cực lớn đang dần dần áp vào cô gái nhỏ, yếu đuối. Bộ mặt mượt như nhung từ từ mở ra một cái miệng to tướng. Con mắt đen như cúc áo cũng dài ra từng tí một. Nó nhảy dựng lên như nổi cáu dang hai tay lao vào cô gái...

Cô Q thét lên một tiếng, cứng đờ người ra ngã vật về phía sau.

Mấy phút sau, cô mới từ từ tỉnh lại. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt đầy lo lắng của anh Đ. Sau đó là Khương Đức Tiên, anh H và anh T. Không nhìn thấy bộ mặt trợn trạo của con gấu. Cô Q thấy hơi yên tâm. Sau khi uống hết nửa cốc nước, cô Q gắng gượng đứng dậy.

“Tiếp tục!”

Anh T nhìn đôi mắt cô Q, “Em chắc chắn chứ, Q?”

“Em chắc chắn!” Cô Q quay đầu về phía anh Đ, “Chuẩn bị xong chưa?” Anh Đ có vẻ hơi khó xử nhìn sang anh T.

“Nếu em cảm thấy không được khỏe, chúng ta có thể chuyển sang hôm khác.”

“Tiếp tục!” Cô Q bỗng cất cao giọng. Mọi người đều giật mình. Căn phòng bỗng trở nên im lặng.

Lát sau, cô Q lập cập đứng lên, run rẩy vuốt những nếp nhăn trên quần áo.

“Ngày mai, tôi và giám đốc đi ký hợp đồng. Đối tác tặng cho hai con thú nhồi bông làm kỷ niệm...”

Cô vất vả nói: “Các anh biết đấy... lúc đó... tôi có được xấu hổ nữa không?”

Anh T hít một hơi thật sâu, vẫy tay, “Làm lại nào!”

Cảnh thứ nhất: Cô Q và con gấu bông đối diện nhau một lần nữa. Cô vẫn sợ hãi như lúc đầu, nhưng đã dám nhìn thẳng vào bộ mặt mượt như nhung của nó.

Cảnh thứ hai: Con gấu bông dang hai tay ôm chặt lấy cô Q, cô Q ra sức vùng vẫy, những đồ vật trong tay rơi lộp bộp xuống đất. Áo khoác của cô bị bật tung. Người đi đường là anh H và Khương Đức Tiên đi đi lại lại không ngớt bên cạnh, mắt không liếc ngang.

Anh T: “Q, không có ai nhìn em đâu, tất cả chỉ là ảo giác của em mà thôi!”

Cô Q giãy giụa càng lúc càng mạnh.

Cảnh thứ ba: Cô Q vẫn không ngừng vùng vẫy, con gấu bông to tướng đã không còn khống chế cô nữa, rất nhanh, một cánh tay của cô đã giăng được ra.

Anh T: “Đừng sợ, Q, bọn họ muốn em sợ hãi, sau đó quay cảnh em đang sợ hãi. Em muốn để họ thực hiện việc đó được thuận lợi không?”

“Không!”

Thái độ của cô càng phần nộ, cánh tay kia cũng vùng ra khỏi sự khống chế của con gấu bông. Trong chớp mắt, cô Q đã vừa thở hỗn hển

vừa đối diện với con gấu.

Anh T: “Đánh đuổi nó đi! Đánh đuổi nó đi!”

Tiếng nói chưa dứt, cô Q đã vung tay đánh, con gấu đồ chơi liên tiếp bỏ chạy, hình như nó không có bản lĩnh chống đỡ. Cô Q vẫn đuổi gấp, cuối cùng dồn con gấu vào tận bức bình phong.

“A...” Cô Q bỗng trở nên mạnh mẽ, hai tay vung về phía trước.

Con gấu và bức bình phong đổ rầm xuống sàn nhà.

Nửa giờ sau, căn phòng đã trở lại ngăn nắp như cũ. Tấm thảm len đã được gấp lại. Mọi người vây quanh chiếc bàn nhỏ uống trà.

Cô Q vẫn ngồi trên ghế, nhưng tinh thần đã trở lại bình thường. Cô búi gọn lại mái tóc, rót cho La Gia Hải một chén trà. Cậu đang ngồi phía sau véo cằm.

“Xin lỗi, L”. Cô Q nhìn La Gia Hải có vẻ áy náy.

“Không sao!” La Gia Hải bỏ tay xuống, chỗ bị véo vừa nãy vẫn còn đỏ, “Chị cũng ra tay mạnh thật đấy!”

Mọi người cùng cười. Anh Đ đặt tay lên vai La Gia Hải, ấn mạnh.

Anh T nhìn cô Q cẩn thận chắc chắn di gót chân trên thảm trải sàn, nhấp một ngụm trà rồi thông thả nói: “Vẫn còn một việc phải làm.”

Mọi người đều im lặng. Tay cô Q càng run, cốc nước trà tràn cả ra mặt bàn.

“Nhất định phải làm như thế sao?” Cô hạ giọng hỏi.

“Đúng. Chúng ta phải thoát ra một cách triệt để.” Giọng anh T tuy nhỏ nhưng thật khó cưỡng lại. “Đây chính là lý do chúng ta tập trung ở đây.”

Anh T lấy trong người ra một tập tài liệu, rồi lấy từ trong đó ra một tấm ảnh đặt lên bàn. Trong tấm ảnh, một người đàn ông bình thường

đứng ở bến xe khách, hút thuốc một cách nhàn nhã.

Anh T dang hai tay sang hai bên, mọi người khác cũng làm thế. Thế là cả sáu người tạo thành một vòng tròn. Ánh mắt của họ cùng nhìn vào người đàn ông trong ảnh. Nếu ánh mắt của họ có năng lượng, e rằng người đàn ông kia đã có thể hóa thành tro.

Chương 15: DIỄN XUẤT ĐAU

THƯƠNG (2)

Thằng bé vịn tay vào lan can, khuôn mặt bé nhỏ lọt giữa hai thanh sắt, nó giương mắt nhìn bọn trẻ đang nô đùa, đuổi nhau trong sân. Chúng đang gọi nhau, cười đùa vui vẻ. Thằng bé không hiểu sao lại bị cuốn vào, cũng cười theo. Do độ quay của cổ bị hạn chế nên nó không chú ý phía bên phải, một cô gái đang tì vào lan can nhích dần về phía nó.

“Chào em!”

Thằng bé giật nảy mình, vội quay mặt đi. Khuôn mặt bần thiêu lưu lại hai vệt đỏ dài. Thấy đó chỉ là một cô gái đang mỉm cười, thằng bé đang định bỏ đi lại dừng bước. Nó cúi đầu về khó xử.

Cô gái cúi xuống trước mặt nó, “Em tên là gì?”

Thằng bé cúi đầu, hai tay vịn vào lan can không trả lời.

Bỗng nhiên một bàn tay đặt lên má nó, nhẹ nhàng xoa lên những vệt đỏ. Theo bản năng thằng bé định né tránh, nhưng cảm thấy bàn tay ấm áp và mềm mại quá nên nó chỉ hơi nghiêng đầu rồi ngoan ngoãn đứng im.

“Chị là Liêu Á Phàm, còn em?” Cô gái có hàm răng trắng như tuyết và cặp mắt sáng long lanh. Thằng bé ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, “Em tên là Hạ Kinh.”

“Sao em không về nhà?”

“Em không muốn về nhà.” Thằng bé ngập ngừng một lúc mới trả lời, “Ở nhà không tốt.”

“Ngốc ọ.” Liêu Á Phàm xoa đầu nó, “Nhà mới là nơi tốt nhất.”

“Ở nhà không có ai chơi với em.” Nó ngẩng đầu nhìn lũ trẻ đang đùa nhau từng bừng nhộn nhịp, “Không giống như nhà chị, nhộn nhịp quá.”

“Nhà á?” Sắc mặt Liêu Á Phàm bỗng trở nên u ám, cô quay đầu nhìn căn nhà nhỏ và cái sân của Thiên sứ Đường. Trong sắc trời ngày một tối và khói bếp lững lờ bay lên, Liêu Á Phàm bỗng nảy sinh một nỗi buồn bực vô cớ. Giống như chạm phải cái bệ bếp đã lâu không lau chùi, vừa nhờn vừa cũ kỹ.

“Đây không phải nhà của chị!” Liêu Á Phàm thở dài, quay đầu đi khiến thằng bé không nhìn thấy tâm trạng của cô. Liêu Á Phàm đứng dậy nhìn, thằng bé đã chạy sang một con phố khác, chiếc cặp trên vai nhấp nhô, nó quá to so với thân hình bé nhỏ của thằng bé.

“Cháu quen nó à?”

Phương Mộc không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh lan can, Liêu Á Phàm vội vàng nói: “Chào chú Phương!”

Phương Mộc gật đầu, nheo mắt nhìn theo bóng thằng bé đang khuất dần, “Thằng bé lại đến à?”

“Ôi, nó thường xuyên đảo qua, đảo lại bên ngoài bức tường.” Liêu Á Phàm cách Phương Mộc một bức tường nhưng vẫn nhìn theo hướng đi của thằng bé, “Nó tên là Hạ Kinh.”

“Hả?” Phương Mộc cười, “Tên nó không phải là Hạ Kinh.”

Liêu Á Phàm kinh ngạc rướn lông mày lên như muốn hỏi cho ra nhẽ, nhưng thấy Phương Mộc đã men theo lan can đi về phía cửa lớn, đành tiu ngịu quay trở vào trong sân.

Phương Mộc mang đến một số quần áo mùa thu cho bọn trẻ, trong đó có một túi đựng quần áo đúng một mới tinh. Không cần nói, đó là quần áo chuẩn bị cho Liêu Á Phàm. Thầy Châu thấy hơi bất ngờ với sự đến thăm của Phương Mộc. Ông đưa số quần áo cho chị Triệu, dặn dò lại mấy câu, rồi ra sân đi dạo với Phương Mộc.

Tiết trời càng ngày càng lạnh, trong sân một dải úa vàng. Nhớ lại những ngày hè Thiên sứ Đường um tùm, xanh tốt. Cảnh vật trước mắt cho một cảm giác xơ xác tiêu điều. Không chỉ cảnh vật trước mắt mang đến cho Phương Mộc cảm giác như vậy mà còn do cả ông già đi bên cạnh nữa.

Đã hơn một tháng không gặp, thầy Châu già đi nhiều quá. Lưng còng xuống, tóc cũng lơ thơ. Họ đi từng vòng quanh bồn hoa, im lặng hút thuốc. Thầy Châu thỉnh thoảng lại ho rất to. Cái âm thanh ấy trong cảnh sắc chiều tà mới chói tai làm sao. Trong sân, lũ trẻ không đứa nào bảo đứa nào đều im lặng. Cuối cùng, từng đứa, từng đứa một theo nhau chui vào trong nhà.

Thầy Châu không để ý đến lũ trẻ bên cạnh, hình như ông chỉ tập trung vào việc đi dạo. Hút hết hai điếu thuốc, bỗng nhiên ông hỏi: “Vụ án thế nào rồi?”

Phương Mộc phản ứng không kịp, “Vụ án nào cơ ạ?”

“Vụ vượt ngục ấy!”

Phương Mộc thở dài, “Không có tiến triển gì ạ!” Anh thấy thầy Châu nhíu lông mày, vội nói thêm một câu: “Thầy già rồi, đừng lo cho em. Để thầy phải lo lắng đến sự việc như thế đã là nhiều lắm rồi.”

Thầy Châu hơi mỉm cười, “Tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi.” Rồi lại trở nên trầm mặc.

“Nếu bắt được thằng bé đó sẽ tử hình chứ?” Sau khi đi quanh mấy vòng, thầy Châu lại hỏi.

Phương Mộc do dự một lúc, “Có thể, chỉ một tội cố ý giết người đã là đủ, lại thêm những tội danh khác...”

Thầy Châu thở dài, “Làm điều ác mà!”

“Chẳng còn cách nào khác.” Phương Mộc lắc đầu, “Bản thân làm việc sai thì phải chịu trách nhiệm thôi.”

Trong bóng tối, hình như thầy Châu hơi run rẩy, sau đó lại là một tiếng thở dài.

Phương Mộc cảm thấy thầy Châu có tâm sự, vừa định hỏi, thì nghe tiếng chị Triệu vang lên:

“Ông Châu, cậu Phương ăn cơm thôi!”

Họ đáp lại một tiếng, rồi cùng đi về phía căn nhà nhỏ. Khi bước đến cửa, thầy Châu hỏi: “Cô con gái tên là Thẩm Tương kia an táng ở đâu?”

Phương Mộc nghĩ một lúc: “Tro xương hình như chôn ở vườn mộ Long Phong. Bố mẹ cô ấy mua một miếng đất ở đấy.”

“Ồ.” Thầy Châu đẩy đẩy Phương Mộc, “Nhanh đi ăn cơm thôi!”

Cơm nước xong, thầy Châu vẫn dáng vẻ sầu não, ừ ừ. Phương Mộc thấy không tiện ở lại thêm, đành cáo từ. Đi qua phòng chị Triệu, cửa mở, trong phòng không có người. Phương Mộc đã đi quá mấy bước, lại lùi lại, đứng ở cửa nhìn di ảnh của con chị Triệu.

Một đứa bé 8 tuổi, chọn cách tự sát để kết liễu cuộc đời. Điều gì đã làm nó không chịu đựng nổi?

Trên lầu mơ hồ có tiếng trẻ nô đùa. Phương Mộc không biết cuộc sống của những đứa trẻ bị bỏ rơi kia với những đứa trẻ trong khung kính này, cuối cùng ai may mắn hơn ai.

Anh bước đến, rút mấy thẻ hương châm lửa rồi cắm vào bát hương.

“Cảm ơn cậu, Tiểu Phương.”

Phương Mộc ngoảnh lại, chị Triệu đang đứng dựa lưng vào khung cửa, ánh mắt trĩu mến nhìn vào khung kính. Không giống người phụ nữ khô cằn, hùng hổ lúc ban ngày, giờ đây trông chị càng giống một người mẹ mệt mỏi mà hạnh phúc.

“Duy Duy, chú Phương đến thăm con đây.” Chị Triệu nhẹ nhàng bước đến, đưa tay ra xoa xoa mặt kính như xoa lên khuôn mặt mịn màng của đứa con.

“Nó cảm ơn chú đấy.” Chị Triệu quay lại nhìn Phương Mộc cười, “Duy Duy là đứa trẻ thông minh mà.”

Phương Mộc thấy cay cay nơi sống mũi, hạ giọng nói: “Chị Triệu, đừng buồn, cố gắng giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Tôi không buồn đâu.” Chị Triệu bình tĩnh nói, “Con tôi nhất định sẽ quay về.”

Lỗ Húc, nam, 25 tuổi, tốt nghiệp đại học, nghề nghiệp cảnh sát, số hiệu C09748, chưa vợ. Biểu hiện của người bệnh: mất ngủ triền miên, dễ cáu giận, tự ti, mắc chứng ngại giao tiếp cấp tính...

Tình hình cuộc sống gần đây và cuộc sống trước khi bị bệnh: gia đình người bệnh thuộc loại bình thường, bố mẹ là công nhân xí nghiệp, từ nhỏ học vắn và hạnh kiểm đều tốt. Sau khi tốt nghiệp khoa Hình sự học viện Cảnh sát Trung Quốc, gia nhập lực lượng công an. Do công tác chăm chỉ nhiệt tình nên được lãnh đạo và đồng nghiệp đánh giá cao. Cách đây nửa năm được trao tặng giải nhì huy hiệu chiến sĩ giỏi. Nửa tháng trước, người bệnh được lệnh truy bắt một tù nhân vượt ngục, trong quá trình truy đuổi đã bị thương do tai nạn giao thông. Đồng thời, khẩu súng của người bệnh cũng bị mất trong tai nạn đó. Tai nạn cũng khiến cho não của người bệnh bị chấn động nhẹ, đốt sống cổ và toàn bộ phần mềm trên người bị thương. Qua chữa trị đã cơ bản thuyên giảm. Nhưng sau khi người bệnh bị thương biểu hiện tinh thần thấp thỏm, hoang mang như: một thời gian dài không ngủ, mặc dù đã uống thuốc an thần nhưng vẫn không đỡ; dễ cáu giận; có hành vi bạo lực như đập phá đồ đạc; nhận thức cá nhân thấp; không xây dựng được lòng tự tin; không giao tiếp bình thường được với đồng nghiệp và người thân, luôn cảm thấy người khác đang đàm tiếu và miệt thị mình; người bệnh kể lại là không thể có hành động bình thường với bạn gái, chướng ngại tăng lên, và “Luôn cảm thấy thân thể đã bị tàn phế.”

Về tâm lý xã hội: Nhân tố trước tiên: Người bệnh lớn lên trong một gia đình bình thường, dựa vào sự nỗ lực cá nhân thi đỗ đại học và trở thành một công chức nhà nước, vì thế người bệnh là niềm tự hào và hy vọng của gia đình. Bản thân người bệnh cũng có nhiều cố gắng, mong muốn nhờ đó có thể thay đổi được tương lai của gia tộc. Đồng thời, người bệnh từ nhỏ đã được tiếp thu một nền giáo dục tốt, có lòng tự trọng, sau khi gia nhập lực lượng công an, đối với sự nghiệp cảnh sát có lòng tự hào nghề nghiệp cao.

Nhân tố thúc đẩy: Trong quá trình truy đuổi tội phạm do bất ngờ bị thương, chưa hoàn thành nhiệm vụ, lại bị mất súng. Về tâm lý người bệnh không chịu nổi thất bại, dẫn đến tinh thần bị tổn thương.

Các chuyên gia đánh giá và đưa ra hướng điều trị: Triệu chứng của người bệnh phù hợp với căn bệnh áp lực chướng ngại sau chấn thương, kiến nghị dùng tâm lý kịch để điều trị. Từng bước cụ thể như sau:

Giai đoạn một: Chuẩn bị. Bao gồm bảo đảm an toàn, đánh giá và xác lập quan hệ trị liệu.

Giai đoạn hai: Đình chỉ cảm giác không an toàn và mất lòng tin vào bản thân.

Giai đoạn ba: Dựng lại tình huống bị thương. Khống chế hiệu ứng áp lực bị thương đồng thời áp dụng vào trong hệ thống thống nhất của cá nhân.

Giai đoạn bốn: Liên kết lại với thế giới thực, định nghĩa lại hậu quả tạo thành của vết thương đối với người bị hại và thế giới. Khi cần thiết, can thiệp cách điều trị mới.

Phương Mộc cười trần, vừa lau mồ hôi vừa nhớ lại kế hoạch điều trị của Dương Cẩm Trình với Lỗ Húc. Trong giai đoạn hai, Dương Cẩm Trình thêm vào một khâu hành động: Vật lộn quyết liệt và luyện tập bắn súng. Rất rõ là, ông ta hy vọng thông qua hai hình thức luyện tập này khôi phục lại cảm giác khống chế bản thân của Lỗ Húc và tăng cường tình cảm nhận thức cá nhân. Điều khiến cho Phương Mộc bức mình là,

Dương Cẩm Trình chọn anh làm người luyện tập cũng với Lỗ Húc. Lúc đầu Phương Mộc cho rằng sở dĩ như vậy vì anh có chút hiểu biết về tâm lý kịch nhưng đến khi đi đến phòng tập, nhìn thấy Lỗ Húc cơ bắp cuộn lại nhìn bộ ngực gầy đét của mình, Phương Mộc mới hiểu rằng mình chính là vật tham chiếu để Lỗ Húc khôi phục lòng tự tin.

Mồ hôi, bao cát, dây kéo và găng tay được Lỗ Húc coi như những đồ vật thân thiết. Anh ta đã bỏ đệm cổ ra, sau khi vận động nhẹ nhàng cẩn thận một lúc, anh ta bắt đầu vung chân vung tay lên để tập. Anh ta lao vào đâm đá rất mạnh, như rất mãn nguyện và vui mừng kinh ngạc về cơ thể mình. Phương Mộc đã bắt đầu thở như trâu còn Lỗ Húc thì vẫn tràn đầy sinh lực. Cuối cùng anh ta đề nghị được tập đôi với Phương Mộc. Phương Mộc nghĩ một lúc, cuối cùng đồng ý. Khi lần thứ năm nằm trên đệm, Phương Mộc ít nhiều cũng cảm thấy bức bối, nghĩ thầm, mẹ nó, cứ như thế này đến lúc nó khỏi thì mình cũng đến bị PTSD mất.

Sau buổi luyện tập, Dương Cẩm Trình rất mãn nguyện với trạng thái tinh thần của Lỗ Húc, còn Biên Bình tận mắt chứng kiến buổi luyện tập thì cứ bưng miệng cười thầm. Anh không để Phương Mộc kịp nói, đã nói nhỏ: “Coi như tai nạn lao động, coi như tai nạn lao động.” Lỗ Húc cũng hơi ngượng ngùng cứ cười làm thân suốt với Phương Mộc. Phương Mộc vừa xoa cái cằm bị đau vừa giơ ngón trỏ và ngón giữa ra.

“Lần sau sẽ thi bắn súng.”

Nhắc đến súng, Lỗ Húc hơi biến sắc. Dương Cẩm Trình kịp thời chen vào một câu: “Hôm nay đến đây thôi nhé, mọi người về nghỉ đi!”

Tiền Lỗ Húc xong, Biên Bình hỏi Dương Cẩm Trình: “Hôm nay không tiến hành luyện tập bắn súng à?” Dương Cẩm Trình gật đầu, “Ồ, các anh cũng vừa thấy đấy, cậu ấy vẫn chưa muốn nhớ lại và đối diện với vụ mất súng. Ý tôi là cậu ấy vẫn ở vào trạng thái quá thức tỉnh. Hãy từ từ thôi, thứ tự dần dần mới có thể thu được hiệu quả điều trị tốt. Cục trưởng Biên ạ, tôi đề nghị bố trí thêm mấy buổi tập luyện thân thể nữa. Cảm giác thiếu hụt cơ thể của cảnh sát Lỗ đã thuyên giảm, tốt nhất nên tăng cường, làm cho mạnh lên, củng cố thêm một chút nữa. Nhưng,” ông ta

quay lại nhìn Phương Mộc cười nói: “Lần sau nên thay người khác, tôi thấy đồng chí này chịu không nổi rồi.”

Phương Mộc cũng cố nhin cười.

Một cảnh diễn khác.

Trên tầng 2 của nhà hàng cạnh đường, sáu người đứng thành vòng tròn. Một con gấu bông rất to nằm trên sàn xi măng. Phần đầu của con gấu đã được tháo ra. Bên trên cổ là một cái đầu đầy máu. Đây là một người đàn ông, chân tay bị trói, mồm, mắt cũng bị bịt kín bằng keo, đang giãy giụa trên mặt đất, đau đớn kêu: “Hừ, hừ.”

Cả sáu người đều lạnh lùng nhìn anh ta, như nhìn một cố phạm chuẩn bị bày lên bàn tiệc. Tiếng kêu của người đàn ông càng ngày càng yếu dần, như muốn tắc thở. Anh H cúi xuống, giật bỏ băng keo trên miệng anh ta.

Người đàn ông thở ra một hơi dài, tiếp đó cất tiếng ho dữ dội, không đợi cho hơi thở bình thường trở lại, anh ta đã vội kêu lên: “Xin lỗi,... thả tôi ra... tôi chỉ biết đây là một cuộc thí nghiệm... Tôi không có ác ý...”

Không biết vì sợ hãi hay day dứt hổ thẹn, người đàn ông khóc tã tức, “Đó là ngoài ý muốn... tôi không nghĩ mình đã làm hại cô gái ấy...”

Người cô Q lắc đầu. Anh Đ đứng bên vội đỡ lấy cô.

Anh T nhìn đồng hồ, đứng lên lấy từ trong cái tủ ở góc tường ra một vật đặt vào tay cô Q.

Đó là một cái búa.

“Đánh đi, Q, hãy diệt hẳn nó đi.” Anh T nhẹ nhàng nói. “Diệt hẳn những cơn ác mộng của cô đi.” Cô Q thần người ra cầm cái búa, nhìn nó hồi lâu như chưa từng nhìn thấy bao giờ. “Q hãy diệt nó đi. Sau đó em sẽ thanh thản trở lại, sẽ mãi mãi thoát khỏi nó.” Anh T đặt tay lên vai anh Đ, “Giống như anh Đ đây này.”

Cô Q quay đầu nhìn anh Đ, anh Đ đón nhận cái nhìn của cô, gật đầu. Động tác đó như truyền cho cô Q chút dũng khí, cô cầm cái búa lên đi đến bên cạnh người đàn ông, rồi cúi xuống, giật bỏ băng keo trên mắt anh ta.

Mặt người đàn ông bị kéo giật lại, mắt anh ta không mở ngay ra được, phải cố gắng mấy lần mới mở ra được một tí. Khi nhìn thấy cái búa đen sì, nặng trĩu anh ta lập tức giãy giụa một cách hoảng sợ.

Cô Q nhìn người đàn ông, hơi thở nặng nhọc dần, nước mắt cũng từ từ chảy ra giàn giụa.

Ánh mắt của người đàn ông chuyển từ cái búa sang cô Q. Chỉ mấy giây, anh ta ngừng giãy giụa, cố gắng nhận dạng khuôn mặt này.

“Là cô à?” Hai dòng lệ tuôn chảy trên mặt người đàn ông, “Tôi xin lỗi... tôi không cố tình như vậy... hãy cứu tôi... tha cho tôi...”

Cô Q bắt đầu khóc thút thít. Cô nhìn chăm chăm vào bộ mặt đã từng làm cho cô căm thù đến xương tủy, từ từ nâng cái búa trong tay lên.

Người đàn ông oằn người lên, mắt nhìn thẳng vào chiếc búa trên cao, không thốt lên được lời nào.

Bỗng nhiên, cô Q nhắm mắt lại, tay phải buông thõng xuống, cái búa đập đánh “rầm” một cái xuống nền xi măng.

“Em không làm được...”

Anh T nhú mày, nhưng rõ ràng anh ta đã dự đoán được điều này. Anh quay người lại nhìn anh Đ một cái.

Anh Đ lập tức bước lên phía trước một bước, cầm lấy cái búa trên tay cô Q, nhắm vào người đàn ông.

Thình!

Đêm khuya. Một quán thịt quay nhỏ đón một đoàn khách rất vui vẻ, năm nam, một nữ. Họ đang hưng phấn đến cực độ. Họ vừa gọi nhau

vừa cười đùa trong phòng ăn nhỏ. Người phụ nữ có vẻ là vai chính trong cuộc vui thả cửa này. Tiếng cười của cô nổi trội hẳn lên.

Đây là đoàn khách cuối cùng trong ngày. Ông chủ nhà hàng ngồi sau quầy lễ tân tính tiền vừa ngáp liên hồi, vừa nghĩ, có việc gì mà vui vẻ thế?

Họ vui vẻ đến gần sáng mới lên một chiếc xe 7 chỗ màu trắng rời khỏi quán.

Cô Q nằm ngủ ở ghế sau, mặt cô dựa vào đệm xe bọc ni, chốc chốc lại phát ra tiếng lí nhí. Không ai nói gì. Xe ô tô lao như bay dọc theo những ngọn đèn đường đơn độc. Mặt mỗi người luôn thoắt ẩn thoắt hiện, sự thay đổi bộ mặt của người có bản lĩnh cao cường. Chỉ có cô Q nằm ngủ trong bóng tối với tư thế rất bình an.

Xe ô tô chạy đến chung cư, nơi cô Q thuê nhà. Cô Q mắt kèm nhèm ngái ngủ đẩy cửa, loạng choạng bước xuống xe, tay vẫn nắm chặt chiếc đệm xe bọc ni, như không nỡ rời xa.

Anh Đ đập đập vào cửa sổ xe, hét to: “Ngủ một giấc ngon nhé!”

Đang móc lấy chùm chìa khóa, cô Q bỗng dừng tay, từ từ quay người lại. Đèn cảm ứng âm thanh trên đỉnh đầu rọi thẳng xuống, khuôn mặt bên dưới mái tóc dài đen nhánh trắng bệch ra như tờ giấy. Cô Q động tác cứng cỏi vấy cái đệm xe bọc ni trong tay như khoe một chiến lợi phẩm.

Ha ha.

Tiếng cười nghe chói tai như tiếng quạ kêu trong bóng đêm đặc quánh như mực.

Rạng sáng ngày hôm sau. Siêu thị Phú Sĩ Mã vừa mở cửa bán hàng, khách hàng đứng đợi ở cửa từ sáng sớm chen nhau kéo vào. 7h30' đến 8h30' là thời gian mua sắm buổi sáng, có thể mua được nhiều hàng rẻ. Một phụ nữ trung niên dắt theo một đứa trẻ đi xuyên qua khu mua bán tầng 1, đi thẳng đến khi bán thực phẩm ở tầng 2.

Mãi đi, bỗng nhiên chị phát hiện đứa con không còn ở phía sau. Nhìn kỹ, thấy thằng bé 8 tuổi đứng ở quầy đồ chơi, đang ngẩn ngơ nhìn lên bức tường treo đầy những con thú nhồi bông to lớn.

Người phụ nữ đang lo lắng về số trứng gà giá đặc biệt, chị nóng lòng sốt ruột đi đến kéo tay thằng bé, vừa bước được một bước thì trượt ngã. Ngượng quá, chị vội vàng bò dậy thì phát hiện mình và thằng con đều bước vào một vùng nước màu đỏ sẫm nhầy nhầy.

Người phụ nữ run lên, chị ta hiểu rằng thứ nước này là từ con gấu bông to tướng ở trên tường kia chảy xuống. Ánh mắt chị ta bắt đầu từ những vết đã khô trên tường nhìn hướng lên. Chân gấu... da bụng... cánh tay...

Thằng bé không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, inh tai nhức óc của người mẹ ở phía sau, đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng, chỉ nhìn chăm chăm vào phía trên thân thể con gấu nhồi bông màu vàng, đó là một xác người đầy máu.

Chương 16: NGHI THỨC

Hôm nay bỗng nhiên lại có mưa tuyết, nhiệt độ thấp hẳn xuống. Phương Mộc đi qua con đường ẩm sì sì, chân rảo bước trên đám lá rơi đầy đường. Dây cảnh giới của cảnh sát đã chằng ngang trước cổng siêu thị Phú Sĩ Mã, người xem xúm đông đông nghịt. Phương Mộc giờ tấm thẻ cảnh sát trước mặt, cố gắng chen vào.

Địa điểm xảy ra vụ án là quầy bán đồ chơi ở khu buôn bán tầng 1, nằm về phía tây bắc của siêu thị, giữa những cái giá xếp đầy hàng hóa không một bóng người. Phương Mộc men theo hành lang đi tới giống như đi giữa mê cung. Cảm giác này anh đã từng quen, đến mức anh đã dừng lại mấy lần, đưa mắt nhìn quanh những giá hàng như muốn tìm những lý do quen thuộc.

Chi đội phó Trịnh Lâm đang ôm vai đứng dưới một bức tường, ngây ra như người mất của nhìn lên con gấu bông to lớn phía trên. Lúc đầu mới nhìn lại tưởng con gấu bông này tỉ lệ mất cân đối, sau mới phát hiện trên thân thể to lớn của nó là một cái đầu người nhỏ bé.

“Anh đến rồi ạ?” Trịnh Lâm bắt tay Phương Mộc, “Cục trưởng Biên bảo chúng tôi đừng động vào hiện trường, chờ anh đến rồi sẽ tính.”

Phương Mộc gật đầu, “Cục trưởng Biên đâu?”

“Đang nói chuyện với người báo án.” Trịnh Lâm chỉ tay ra bên ngoài. Nghe nói người báo án là một đứa trẻ mới 8 tuổi.

“Một đứa trẻ?” Phương Mộc ngạc nhiên.

“Đúng vậy!” Trịnh Lâm cười gượng, “Loại hiện trường như thế này đúng là không nên để trẻ em nhìn thấy.”

Đây là một bức tường dùng để treo đồ chơi. Bên trên treo một dây thú nhồi bông loại to nhất. Vị trí của người chết là ở hàng thứ 5 bên trái, bị nhét vào trong một con thú nhồi bông. Nhìn từ bên ngoài thì đây có

thể là một con gấu. Do với những con thú ngậy thơ khờ khạo ở hai bên thì con gấu có thân thể rất dài này là một con quái vật đầu người kì dị hơn nhiều. Đầu nó gục xuống, máu dính bết vào tóc, xương sọ lõm hẳn xuống. Phương Mộc cẩn thận đi vòng qua vũng máu đã đông cứng, đến đứng bên dưới nhìn lên mặt cái xác.

Đây là một người đàn ông tuổi chừng 40, đôi mắt đã mất hết tia sáng hơi trợn lên, mặt sưng vù.

Phương Mộc lại lùi lại mấy bước, chăm chú nhìn cái xác treo lơ lửng trên bức tường trước mặt. Người chết cúi đầu như tràn đầy ân hận, hơi nghiêng về bên phải.

Dần dần, những vật phẩm hai bên người chết mất dần đi trong mắt Phương Mộc. Cả siêu thị như chỉ còn lại Phương Mộc và cái xác đang treo lủng lẳng, còn cái xác dường như không chỉ là một sinh vật mất đi sự sống mà còn có liên quan đến thứ tâm trạng nào đó. Nếu có thể dùng chữ viết để hình dung nó, đó chính là: Cuồng nhiệt. Trông đợi. Cứu chuộc.

“Đây...” Phương Mộc lẩm bẩm: “Đây hình như là một nghi thức.”

“Nghi thức?” Biên Bình ngồi trên ghế trong phòng giám sát, ngạc nhiên rướn lông mày lên.

“Chỗ này có phát hiện được gì không?” Phương Mộc chỉ vào bức hình đứng yên trong máy Camera.

Biên Bình bỗng nhiên cười khà khà, “Cậu lại đây mà xem!”

Anh ra hiệu cho bảo vệ quay lùi băng ghi hình đến một điểm thời gian nào đó, sau khi bắt đầu phát lại hình, Phương Mộc biết đây chính là khu bán hàng tầng 1. Trên màn hình lúc đầu chỉ có giá để hàng và một cái cửa cuốn, bỗng nhiên bên dưới cánh cửa cuốn thấy hé ra một chút ánh sáng. Một phút sau, cửa cuốn từ từ kéo lên. Tiếp sau đó, xuất hiện một vật thể kỳ quái.

Đó hình như là một cỗ quan tài đang di chuyển, phân biệt kỹ, mới phát hiện đó là một tấm màn vải màu sẫm quây lại. Từ hình dạng của tấm màn vải có thể thấy bên trong có thể có một vật giống như cái gậy gỗ chống lên. Từ kích thước của tấm màn vải có thể suy ra bên trong ít nhất phải có tới năm người đang nấp.

Trong hình ảnh tiếp theo, bọn chúng đi vào khi trạm điện, lại hình ảnh tiếp theo nữa, bọn chúng tiến vào khu đồ chơi. Trong khu bán hàng, ánh sáng rất yếu, bọn này lại có vẻ rất thông thạo những chỗ đặt Camera. Mặc dù đi giữa những giá hàng nhưng bọn chúng vẫn tránh được những chỗ Camera có thể quay được. Phải đến mấy lần, Phương Mộc tưởng rằng bọn chúng đã biến mất, cho đến khi cạnh bức tường treo nhiều thú nhồi bông bỗng xuất hiện có ánh đèn pin mờ mờ.

Màn vải rất dày, đèn pin chỉ có thể lọt ra một ít ánh sáng, không thể nhìn thấy được gì ở bên trong. Phương Mộc căng mắt ra, kéo màn hình nhích lại gần hơn.

Nếu bọn chúng muốn treo cái xác lên chí ít cũng phải thò một nửa người ra.

Đúng lúc Phương Mộc đang nín thở định thần, cho rằng đã có cơ sở để phát hiện thì thấy bọn chúng động đậy trong bức màn vải. Một lát sau, tấm màn vải bỗng nhiên dâng cao lên khoảng 1,5 mét. Hóa ra nó được gấp lại, bên trong vẫn còn một lớp nữa! Phương Mộc ngây ra như khúc gỗ, không đợi anh định thần lại, một hình người lắc la lắc lư dâng lên trong màn vải. Xem ra, có người đã đứng lên một cái thang ngăn đỡ anh ta lên. Đó chính là người chết.

Sau khi thử đi thử lại mấy lần, cuối cùng người chết đã được treo lên tường. Tấm màn vải lại từ từ hạ xuống, sau khi sắp xếp lại một chút, ánh đèn pin vụt tắt.

Mấy phút sau, tấm màn vải lại xuất hiện ở cửa khu bán hàng, cánh cửa xếp từ từ kéo xuống, bọn chúng mất hút trong bóng đêm.

“Cậu đã xem Đông chí chưa?” Biên Bình dựa người vào ghế, vẻ mặt cười đau khổ.

“Em xem rồi!” Phương Mộc cũng chịu không nổi cười mỉa máo. Trong bộ phim “Đông chí”, diễn viên chính Trần Đạo Minh tay nâng một tấm vải lớn, đã tránh được sự theo dõi của máy quay Camera. Cách này rất cũ, chẳng cần kỹ thuật cao siêu gì, nhưng phải thừa nhận nó rất hiệu quả.

Người chết là Thân Bảo Cường, nam, 41 tuổi, đã ly hôn, là giám đốc công ty bán buôn hoa quả. Thời gian từ lúc chết đến khi phát hiện khoảng 8 giờ. Nguyên nhân chết là do não bị chấn thương. Kết quả giám định pháp y cho thấy: Da đầu của nạn nhân có nhiều chỗ bị rách, trên thân người có nhiều chỗ phần mềm bị bầm tím nhưng đều không phải là vết thương chí mạng. Vết thương thực sự lấy đi tính mạng của anh ta là vết thương lõm ở gần thái dương bên phải gây nên tụ máu trong não. Hung khí có lẽ là một cái búa. Kết hợp với những hình ảnh Camera đặt trong siêu thị thu được thì nơi treo xác là hiện trường thứ hai. Đồng thời với kiểm tra, khám nghiệm phát hiện: chân tay và mặt mũi nạn nhân có dấu vết của băng keo dán, nghi ngờ nạn nhân trước khi chết đã bị uy hiếp và giam cầm.

Kết quả khám nghiệm hiện trường chứng tỏ: Cửa sổ kính tầng 1 phía tây siêu thị là nơi kẻ tình nghi dùng làm cửa ra vào. Đầu bu lông dùng để cố định lưới sắt bảo vệ bị vặn ra, lưới sắt bị nhấc sang một bên. Một bên kính cửa sổ cạnh tay nắm cửa bị đập vỡ một miếng nhỏ, vừa chỗ để luồn tay vào mở. Khóa cửa kéo có vết cạy phá, nhưng không phải phá khóa bằng lực, nghi ngờ bọn chúng dùng công cụ mở khóa. Khám nghiệm hiện trường kết luận: Thủ phạm đã có kế hoạch, định hướng từ trước và có sự chuẩn bị đầy đủ.

Cơ quan cảnh sát đã tiến hành xác minh quan hệ xã hội của nạn nhân và căn cứ theo đề nghị của phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm Sở Công an, hướng trọng điểm điều tra vào khả năng giết người trả thù và có hay không khả năng tham gia của tổ chức xã hội đen. Cơ quan cảnh sát đã tiến hành điều tra tại gia đình và nơi làm việc của nạn nhân nhưng

không phát hiện ra vật phẩm khả nghi, và trên người nạn nhân cũng không có những ký hiệu như những hình xăm. Kết hợp với kết quả gặp gỡ, thăm hỏi người thân và bạn bè của nạn nhân, sơ bộ có thể loại trừ khả năng nạn nhân tham gia tổ chức xã hội đen. Do nạn nhân làm việc trong ngành thương mại và mậu dịch, quan hệ xã hội tương đối phức tạp, cho nên đang tiến hành công tác điều tra theo hướng giết người trả thù, khả năng rất khó đưa ra kết luận trong thời gian ngắn.

Kết quả điều tra sơ bộ khiến Phương Mộc rất bất ngờ. Từ vụ án cho thấy, khả năng nhiều người kéo bè, kết cánh để phạm tội là sự thật rõ ràng, còn hiện trường để lại xác chết lại mang màu sắc nghi thức, cho nên Phương Mộc suy đoán khả năng của một tổ chức xã hội đen nào đó tiến hành “Trừng phạt” nội bộ với thành viên của mình. Còn tình hình trước mắt, cơ quan cảnh sát nắm được không phù hợp với suy đoán của Phương Mộc. Theo đề nghị của Phương Mộc, cảnh sát lại một lần nữa huy động lực lượng hình sự đặc biệt tiến hành điều tra các tổ chức xã hội đen đang hoạt động trong thành phố, nhưng không phát hiện thấy hiện tượng gì liên quan đến vụ án, do đó cảnh sát chuyển trọng điểm điều tra vào siêu thị.

Thực ra đây cũng là một khâu mà phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm rất chú ý. Không còn nghi ngờ gì nữa, hung thủ (không chỉ một người) đã tiến hành quan sát rất kỹ và lâu dài ở hiện trường để lại xác chết rồi lên kế hoạch một cách tỉ mỉ và chu đáo cho cả quá trình. Bọn chúng đã bỏ công sức như thế, lại phải mạo hiểm như vậy, tất nhiên phải xuất phát từ một nhu cầu nào đó từ chính bản thân chúng. Thế nhưng thứ nhu cầu ấy là gì?

Theo suy nghĩ thông thường, hung thủ đem xác nạn nhân đến bỏ ở một nơi công cộng, trạng thái tâm lý này không ngoài mục đích làm nhục, khoe khoang và thách thức. Nhìn từ góc độ vụ án thấy động cơ làm nhục nạn nhân không rõ ràng, còn nếu như xuất phát từ sự phẫn khích nội tâm mà dẫn đến khoe khoang, thách thức thì lại là một sự thật nghiêm trọng đang bày ra trước mắt cảnh sát: Hung thủ rất có khả năng sẽ lại gây án.

Phòng họp đa chức năng của Sở Công an thành phố khói thuốc bay mù mịt, dự đoán bọn chúng sẽ lại tiếp tục gây án khiến cho mỗi thành viên cuộc họp đều cảm thấy nặng nề, dường như hút thuốc lá mới có thể giảm bớt được phần nào tâm trạng lo lắng. Phó chi đội trưởng Trịnh Lâm đã bóc đến bao thuốc thứ hai, đồng thời ra hiệu cho một trinh sát viên báo cáo tình hình điều tra ở siêu thị.

Từ kết quả thu được trong Camera bảo vệ cho thấy hung thủ rất thông thạo tình hình ở siêu thị, nên cảnh sát đã tiến hành điều tra nội bộ nhân viên ở đây. Qua điều tra kỹ lưỡng đã có thể cơ bản loại bỏ khả năng người trong nội bộ gây án. Do vị trí phá cửa sổ của hung thủ vừa vặn ở một góc hẹp giữa siêu thị và nhà dân, lúc đó lại là đêm khuya, do đó không ai nhìn thấy. Cảnh sát căn cứ vào dấu vết cạy phá khóa, nghi là hung thủ có hiểu biết nhất định về kỹ thuật phá khóa nên đã cho triển khai điều tra những người hành nghề khóa trong thành phố.

Nghe báo cáo xong, Trịnh Lâm mãi không nói gì, chỉ rít thuốc lá liên tục, mặt nhăn mày nhíu. Một lúc sau, anh vẫy vẫy tay, “Tiếp tục điều tra các quan hệ xã hội của nạn nhân, tìm hiểu tất cả những đầu mối có thể. Giải tán!”

Các trinh sát viên từng người một đứng dậy ra về, Biên Bình và Phương Mộc cũng đứng dậy nhưng Trịnh Lâm gọi lại.

“Anh Biên,” Trịnh Lâm ném mẩu thuốc đi, “Anh phải giúp đỡ thôi.”

Biên Bình và Phương Mộc nhìn nhau rồi lại ngồi xuống.

“Thật là muốn điên lên mất! Vụ mê cung chưa đâu vào đâu lại thêm vụ này.” Trịnh Lâm day day huyết thái dương, “Sao giờ lại lắm kẻ biến thái tâm lý đến thế!”

Biên Bình cười hà hà, Phương Mộc ngược lại ngồi lặng đi. Câu nói của Trịnh Lâm khiến Phương Mộc nhớ lại cảm giác kỳ lạ trong siêu thị. Chính xác, khi anh đi qua những giá để hàng từng bước tiếp cận hiện trường thì thấy trong lòng có cảm giác quen quen, giống như có sự phán

đoán nào đó đã vụt qua đầu, cho dù chỉ là một cảm giác thoáng qua nhưng trong hoàn cảnh và không khí tương tự, nó giống như những dòng chữ khắc cứ nổi cộm lên.

Đúng, vụ án giết người dưới mê cung.

Nạn nhân trước khi chết cũng bị trói, bị giam giữ; cũng đều không hề cần thiết, hành vi bỏ xác cực kỳ nguy hiểm, tương tự, động cơ không rõ ràng...

“Phương Mộc, anh có ý kiến gì không?” Trịnh Lâm nhìn Phương Mộc đang thần người ra, hỏi.

“Ồ?” Phương Mộc bị hỏi bất ngờ, không định thần lại kịp, “Gì cơ?”

Trịnh Lâm thấy Phương Mộc lơ đãng liền quay sang nói chuyện với Biên Bình: “Anh xem, đem xác chết nhét vào trong đồ chơi là có ý gì?”

“Trước mắt thì chưa biết,” Biên Bình lắc đầu, “Nhưng hung thủ chắc chắn cho rằng điều này là cần thiết, hoặc giả chúng cho rằng như thế không nguy hiểm. Vấn đề là...”

“Là cái gì?” Trịnh Lâm và Phương Mộc cùng cất tiếng hỏi.

“Nếu như chỉ một hung thủ có yêu cầu đặc biệt đó thì còn có thể hiểu được, đằng này có đến mấy người đều có chung một suy nghĩ như vậy, đó là một việc khác thường.”

Đúng là biến thái tâm lý cho dù có rất nhiều điểm chung nhưng biểu hiện nhiều nhất là đặc điểm cá tính hóa.

Cảnh ngộ của mỗi người khác nhau, yêu cầu tâm lý tự nhiên cũng khác nhau. Nếu như nhiều người đều muốn nhét xác chết vào trong đồ chơi sau đó đem treo trên tường siêu thị, tất nhiên sẽ làm cho người khác cảm thấy khác thường.

“Vừa nãy cậu nghĩ gì đấy?” Trên đường trở lại xe, Biên Bình hỏi Phương Mộc, “Có phải đã có hướng suy nghĩ nào rồi không?”

Phương Mộc do dự một lát rồi lắc đầu.

Vụ án La Gia Hải đã cho anh một bài học, khi chưa hoàn toàn xác định được sự việc, tốt nhất đừng nói gì.

Mấy ngày sau, những tin tức xác minh từ các nguồn báo cáo về, kết quả khiến mọi người phát khóc. Vẫn chưa phát hiện đầu mối nào có giá trị. Còn khó khăn lớn nhất là: Vì không thể xác định được động cơ gây án của hung thủ cho nên không thể xác định được hướng điều tra.

Nhiệm vụ này lại được giao cho phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của Sở Công an.

Phương Mộc ngồi ở khoa Vật chứng thuộc phòng Xét nghiệm, trước mặt là con gấu nhồi bông không đầu loang lỗ máu. Nó nằm bẹp gí trên bàn như một món hàng giá hời- một tấm da gấu vừa lột.

Trưởng khoa Sái giới thiệu: Bộ da của con gấu đồ chơi này làm bằng nguyên liệu nhưng nhập ngoại, vật liệu bổ sung đã bị moi rỗng, từ những nguyên liệu bên trong được lấy ra cho thấy, vật liệu bổ sung là loại bông PP thông thường. Nhân viên xét nghiệm phát hiện một ít lông tóc và xương đầu bị vỡ cùng với rất ít mô người trong con gấu bông này. Trước mắt đang cho hóa nghiệm.

“Tôi có chỗ chưa rõ,” Trưởng khoa Sái lấy tay gầy con gấu bông trên bàn, “Nếu như bọn chúng bắt buộc phải cần con gấu bông này, tại sao chúng không đi mua một áo khoác hình gấu dành cho người làm quảng cáo vẫn mặc, hà tất phải tốn công tốn sức moi rỗng một con gấu nhồi bông.”

Trước đây, Phương Mộc đã tiến hành xác minh, con gấu nhồi bông này là loại phổ biến, có bán ở khắp các cửa hàng lớn nhỏ trên thị trường, còn loại áo khoác dùng cho người quảng cáo mặc thì lại phải đặt hàng tại

các xưởng chuyên sản xuất. Hung thủ không chọn loại áo này có lẽ là vì không muốn để lại hóa đơn và bút tích, tránh để lộ tung tích của mình.

“Đây chỉ có thể giải thích một sự việc,” Phương Mộc chậm rãi nói, “Con gấu nhồi bông này rất quan trọng với bọn chúng.”

Đem xác chết treo trên tường siêu thị, nếu như có thể hiểu đó là một cách “phô bày”. Thế thì vì sao phải nhét vào bên trong một con gấu bông đồ chơi? Mục đích của hung thủ hiển nhiên không phải là để giấu đi, đó chắc chắn phải là vì một yêu cầu tâm lý. Vì yêu cầu này vô cùng mãnh liệt nên hung thủ chấp nhận mọi nguy hiểm.

Thế thì yêu cầu đó cuối cùng là gì?

Phương Mộc nhớ đến Mạnh Phàm Triết. Để khắc phục nhược điểm sợ chuột, cậu ấy đã nuôi một con mèo, nhưng con vật đáng yêu này cuối cùng đã bị cậu ấy xé nát và nuốt sống trong phòng vệ sinh. Khi đó, nỗi lo lắng buồn phiền của cậu ấy đã lên đến đỉnh điểm. Còn hung thủ trong vụ án này thì ngược lại, lại thể hiện một trạng thái tâm lý cực kỳ bình tĩnh. Hiện tượng dị thường này càng cho thấy nó giống như sự kết thúc của một nghi thức. Phương Mộc không biết cuối cùng mình có muốn hung thủ tái phạm một lần nữa hay không, nếu như hung thủ gây án liên tiếp, anh có thể thông qua hàng loạt những hành vi của chúng để phân tích chiều hướng tính cách, bối cảnh gia đình, tình hình quan hệ xã hội, thậm chí cả về vóc dáng diện mạo. Còn với một vụ án độc lập như thế này thật khó hình thành những kết luận có giá trị.

Nếu như... đây không phải là một vụ án độc lập.

Vụ giết người ở mê cung.

Cái cảm giác lạ lẫm ấy lại ủa về trong đầu Phương Mộc. Tuy cả hai vụ án đều khác nhau về địa điểm bỏ xác, thủ đoạn gây án, đặc điểm người bị hại nhưng hiện trường để lại cho cảm giác đó đều là một nghi thức giống nhau. Điều này cuối cùng là một ảo giác hay thực sự có liên quan đến nhau?

Phương Mộc quay đầu nhìn con gấu đồ chơi trên bàn, anh quyết định quay về kiểm tra lại những tài liệu của vụ án giết người ở mê cung.

“Anh phải về à? Đừng vội!” Trưởng khoa Sái giờ tờ giấy trên tay, “Chúng ta nhất định sẽ tìm ra!”

Chương 17: TÁI HIỆN VỤ ĐÂM XE

“Có muốn vào chơi không?” Liêu Á Phàm nghiêng đầu, nháy mắt làm thân với thằng bé.

Thằng bé gắng gượng lắc đầu, Liêu Á Phàm cười, đưa tay xoa đầu nó. Thằng bé thẳng người lên, như muốn tận hưởng sự mềm mại của bàn tay trên đỉnh đầu.

“Có đói không?”

Thằng bé không trả lời, chỉ cười ngượng ngịu, dùng ngón tay khều khều gỉ sắt trên mặt lan can.

“Em đợi nhé!” Nói xong, Liêu Á Phàm quay người vượt qua vườn rau, đi vào ngôi nhà nhỏ hai tầng của Thiên sứ Đường. Trong bếp vẫn còn thừa bánh bao nhân rau bữa trưa. Liêu Á Phàm lấy mấy cái trong nồi hấp, thấy vẫn còn nóng nóng, vừa quay người định đi ra thì chị Triệu từ ngoài đi vào.

“Làm gì đấy?” Chị Triệu xắn tay áo, hỏi băng quơ.

“Không có gì đâu ạ.” Liêu Á Phàm giấu tay ra phía sau, chạy nhanh ra ngoài.

Ở cuối hành lang, thầy Châu đang dựa vào cửa sổ hút thuốc, khói thuốc bay lượn quanh người ông. Ông nhìn bất động ra ngoài cửa sổ, dưới ánh chiều trông ông giống như một bức tranh cắt hình. Liêu Á Phàm đứng nguyên tại chỗ nhìn một lúc, bất giác cảm thấy thương cảm.

Nếu như đó là một bức tranh cắt hình thật thì nên đặt tên cho nó là: Đau buồn.

Bên lan can bây giờ không phải chỉ có một mình thằng bé, nó đang thích thú nhìn một đứa bé trai khác đang kêu a, a ở phía đối diện. Thằng

bé kia cũng đang giơ bàn tay chỉ có hai ngón vui mừng phấn khởi vẫy về phía nó.

“Đi, Nhị Bảo,” Liêu Á Phàm đẩy lưng thẳng bé kia một cái, “Đến đằng kia chơi đi.”

Nhị Bảo quay một vòng tại chỗ nhưng không đi, nó vẫy tay tiếp về phía thẳng bé bên lan can, miệng kêu a, a.

Thẳng bé nhận bánh từ tay Liêu Á Phàm, miệng hỏi: “Nó muốn làm gì đấy ạ?”

“Ha ha, muốn chơi oẳn tù tì với em đấy.” Liêu Á Phàm lại đẩy lưng Nhị Bảo, “Đừng để ý đến nó, ăn đi, nguội hết rồi này.”

Thẳng bé cẩn thận cắn một miếng bánh, tiếp đó nó ăn từng miếng to.

“Có ngon không?”

“Ngon ạ.” Thẳng bé mồm đầy bánh, lúng búng trả lời.

“Ha ha, có gì mà ngon, chỉ là bánh bao rau thôi.” Liêu Á Phàm cười, “Ăn chậm thôi, không nghẹn đấy.”

Nhị Bảo thấy có đồ ăn, vội vàng nhào đến thò tay ra. Thẳng bé có vẻ lúng túng nhìn nó, sau khi hiểu ý liền cho nó một cái bánh bao. Nhị Bảo tay chỉ có hai ngón nên không cầm được, để rơi cái bánh xuống đất. Nó bực tức kêu ầm lên a, a, hai tay vồ lấy cái bánh dính đầy đất, nhét ngay vào mồm. Liêu Á Phàm vội giăng lấy, suýt nữa thì bị nó cắn vào tay.

Thẳng bé cười hà hà, “Đừng vội, đừng vội, ăn xong tôi lại cho cái nữa.”

Hai đứa bé vừa ăn bánh bao vừa nhìn nhau cười, sau đó cùng mút tay, giống như hai con vật bé nhỏ hiền lành. Liêu Á Phàm đứng giữa chúng, bỗng nhiên cảm thấy mình thật vĩ đại.

Ăn bánh xong, Nhị Bảo không còn hứng thú chơi oẳn tù tì nữa, nó lắc la lắc lư đi về sân chơi. Thăng bé lau tay vào vạt áo, rồi thò vào lục lọi trong chiếc cặp bản thủ, đồ vật trong cặp theo đó rơi cả xuống đất.

Liêu Á Phàm theo bản năng cúi xuống nhặt. Vừa cầm lên tay cô đã ngấn người ra, một tập tiền một trăm tệ, phải đến hơn một nghìn tệ.

“Sao em lại có nhiều tiền thế?” Cô cúi xuống, “Lấy tiền của bố mẹ phải không?”

Thăng bé lôi trong cặp ra một lon cô-ca, mở nắp uống một ngụm lớn, rồi ợ một cái thật dài.

“Không phải đâu, bố em cho em đấy, đó là tiền ăn của em tuần này.”

Liêu Á Phàm bỗng trầm xuống, cô nhìn xấp tiền trong tay, cẩn thận đút vào túi áo thăng bé.

“Đừng để mất.” Cô không yên tâm ấn ấn vào túi áo thăng bé, “Sao nhiều tiền thế!”

“Không có gì.” Thăng bé đưa lon cô-ca đến trước mặt Liêu Á Phàm: “Chị uống đi.”

“Chị không uống, em uống đi.” Liêu Á Phàm cười, “Uống xong đưa cho chị cái vỏ lon là được rồi.”

“Chị cần cái này để làm gì?” Thăng bé thấy lạ, hỏi.

“Có thể bán lấy tiền.” Liêu Á Phàm vỗ đầu nó, “Em không biết à?”

Thăng bé nghĩ một lúc, “Chị thiếu tiền à?”

“Không.” Liêu Á Phàm đứng dậy, “Không thiếu.” Thăng bé nhìn biểu hiện bỗng nhiên buồn rầu của Liêu Á Phàm, nó đặt lon cô-ca xuống đất, lấy tập tiền ở trong túi áo ra, cầm một tập đưa vào tay Liêu Á Phàm.

“Cho chị này!”

“Em làm gì thế?” Liêu Á Phàm cuống cuống kêu lên, như phải bồng. “Mau cầm về, mau cầm về.”

“Cho chị mà!” Thằng bé cố tình nhét tiền vào tay Liêu Á Phàm, hai người giằng co như vận động viên đấu vật, cuối cùng Liêu Á Phàm phải hạ giọng nói: “Nếu em cứ thế này, chị sẽ giận đấy.”

Thằng bé lúc đó mới thôi, nó nhét đại mớ tiền vào túi áo, rồi cầm lon cô ca lạng lẽ tiếp tục uống.

Liêu Á Phàm thấy nhẹ cả người, tiện tay nhặt cái khuyên mở nắp lon cô-ca thằng bé vừa vứt dưới đất lên, đeo vào ngón tay.

“Em xem, có giống chiếc nhẫn không?” Cô xòe ngón tay ra, cánh tay giờ thẳng, nheo mắt nhìn cái vòng kim loại mơ hồ trên tay.

“Không phải nhẫn.”

“Chị hỏi em giống hay không, chứ không hỏi em có phải hay không phải đâu.” Liêu Á Phàm trách móc. “Chị đương nhiên biết là không phải rồi. Em đúng là một thằng nhóc đáng ghét.”

Thằng bé có vẻ hơi căng thẳng, vội nói thêm một câu: “Không giống!”

Liêu Á Phàm vừa thở dài vừa cười, “Em á.” Cô véo mũi thằng bé một cái, “Cũng không biết nịnh một chút để cho chị vui.”

Lúc đó, có tiếng chị Triệu ở trong bếp vọng ra: “Á Phàm, Á Phàm...”

“Dạ!” Liêu Á Phàm vội đáp lời, quay lại nói với thằng bé, “Chị phải làm việc rồi, em cũng nên về sớm đi.”

Thằng bé vội vàng đưa cái vỏ lon cô-ca rỗng, Liêu Á Phàm đưa tay ra nhận, rồi lại nhìn nó cười để lộ hàm răng trắng bóng, “Cảm ơn em!”

Mặt thằng bé đỏ lên, nó cúi xuống nói nhỏ: “Không cần cảm ơn.”

Thầy Châu không thấy xuất hiện trong bữa cơm. Văng tiếng cười nói ồn ào của thầy, không khí trở nên buồn tẻ. Bọn trẻ chẳng nói chẳng rằng, cúi đầu ăn, ăn xong, từng đứa một lần lượt đi ra. Chị Triệu và Liêu Á Phàm là những người ăn cuối cùng. Sau khi thu dọn xong bát đĩa, ai nấy bê một chậu quần áo đi giặt.

Người lớn gần đây tỏ ra rất kỳ cục. Chị Triệu càng ngày càng thích lẩn bằm một mình ở trong phòng. Còn thầy Châu thì cả ngày chẳng nhìn thấy bóng dáng đâu, thỉnh thoảng nếu có nhìn thấy ông ở Thiên sứ Đường thì nếu không buồn bã đứng hút thuốc thì cũng ở trong phòng chị Triệu đứng ngẩn ra trước di ảnh đứa bé. Biểu hiện buồn rầu trầm mặc của hai người lớn khiến lũ trẻ im thin thít, đứa nào cũng chú ý cẩn thận, việc cười đùa thỏa thích gần như lại trở thành việc quá xa xỉ.

Sau khi giặt giũ xong, sau một ngày vất vả, chị Triệu còn không đứng thẳng người lên được nữa. Liêu Á Phàm tự giác đảm nhận việc phơi phóng.

Trời đã tối hẳn, nhưng còn lâu trăng mới lên. Khí trời đêm mùa thu càng về khuya càng lạnh, quần áo ướt tỏa ra mùi xà phòng thơm ngát. Liêu Á Phàm cố gắng rải quần áo ra, phơi chúng lên hàng dây thép trong sân. Những ngón tay do phải giặt giũ và ngâm lâu trong nước đã bắt đầu tê cóng.

“Này!”

Bên tai nghe có tiếng ai văng vẳng, Liêu Á Phàm dừng tay lại trên một tấm ga giường, lắng tai nghe, mấy giây sau, cô nhìn lên tầng 2, nhún vai, tiếp tục kéo phẳng những vết nhăn trên tấm ga.

“Này!” Lần này thì Liêu Á Phàm khẳng định mình không nghe nhầm. Cô chui qua tấm ga, nhìn ra ngoài hàng rào, một cái bóng nhỏ bé đang vẫy tay về phía cô.

Liêu Á Phàm rảo bước đi ra, cúi người xuống bên hàng rào.

“Sao em vẫn chưa về?”

Mặt thằng bé khuất trong bóng tối nhưng có thể cảm thấy nó đang rất phấn khởi. Liêu Á Phàm không hiểu ra sao cũng cười theo. “Thằng bé này, sao không mau về đi.”

Thằng bé không trả lời, nó luống cuống lục lọi trong túi áo, một lát sau nó cầm một vật đưa vào tay Liêu Á Phàm. Không đợi cô kịp hỏi đã quay người bỏ chạy mất.

Liêu Á Phàm chẳng hiểu gì, nhìn theo bóng thằng bé đang khuất dần trong bóng đêm, rồi mới nhớ đến cái vật đang cầm trong tay.

Đó là một cái hộp nhỏ mặt găm, hình trái tim. Tim Liêu Á Phàm đập thành thịch. Cô mở hộp, những ngón tay run rẩy lấy từ trong hộp ra một chiếc nhẫn. Một cái nhẫn bằng bạch kim trên mặt khảm một viên kim cương nhỏ tỏa ánh sáng rực rỡ dưới ánh trăng.

Nhân viên xét nghiệm làm việc hết sức tỉ mỉ đã phát hiện một số lông tóc bên trong con gấu đồ chơi và thông qua đối chiếu DNA, bất ngờ phát hiện trong đó có mấy sợi không phải là của người chết.

“Điều này nói lên cái gì?” Biên Bình đặt tờ báo cáo xuống, rướn lông mày lên hỏi.

“Nó nói lên rằng trước khi nhét người chết vào bên trong con gấu đồ chơi đã có người chui vào bên trong nó.”

“Có thể trong quá trình sản xuất, tóc của công nhân rụng vào?”

“Nhất định không thể.” Phương Mộc nghĩ, “Nếu như là tóc của công nhân, sẽ lẫn vào những vật liệu nhét vào trong lòng con gấu đồ chơi và khi hung thủ móc ruột con gấu nó sẽ ra theo.”

Đối với nguồn tin này Biên Bình không phấn khởi lắm, ngôn từ cũng rất cẩn thận: “Ồ, có thể coi là một đầu mối, kiểm tra lại xem.”

Phương Mộc rất hiểu thái độ của Biên Bình, con gấu bông đồ chơi đã có người chui vào chỉ là một “khả năng”, chứ không phải là “tất nhiên”. Phương Mộc thì tin rằng có người đã chui vào bởi vì điều này rất

phù hợp với dự đoán “Nghĩ thức” của anh. Con gấu đồ chơi đương nhiên phải là một vật cần thiết trong ý đồ của hung thủ. Nếu như giết người là một kết cục của một nghĩ thức, thế thì cái đạo cụ quan trọng này rất có khả năng có người chui vào trong quá trình tiến hành nghĩ lễ.

Một người có nhóm máu B.

Bệnh tình của Lỗ Húc đã có chuyển biến tốt, anh đã bắt đầu làm việc trở lại. Căn cứ tình trạng thần kinh của anh, đơn vị sắp xếp cho anh làm nội cần.

Khả năng khống chế bản thân của anh đã hồi phục, nhưng vẫn cực tuyệt tập bắn súng. Dương Cẩm Trình không đưa ra yêu cầu cao, trực tiếp loại bỏ kế hoạch này. Tiến vào giai đoạn ba của đợt điều trị - tổ chức lại hiện trường gây nên chấn thương tinh thần.

Tham dự lần chữa trị này có rất nhiều người, ngoài những đồng nghiệp trong phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của Sở Công an, Phương Mộc bất ngờ gặp cả cảnh sát Đoạn của chi đội cảnh sát vũ trang đặc biệt.

“Chào cậu!” Cảnh sát Đoạn giơ tay, Phương Mộc nắm lấy, anh cảm thấy sức mạnh và những vết chai trong lòng bàn tay.

“Hôm nay anh cũng có nhiệm vụ ở đây à?” Phương Mộc nhớ đến khả năng bắn tỉa của cảnh sát Đoạn, “Chẳng phải là không tập bắn nữa hay sao?”

“Không, tôi chỉ đưa anh ta đến thôi.” Cảnh sát Đoạn chỉ vào một cảnh sát vũ trang giỏi. “Anh Vu đây là người hướng dẫn kỹ thuật xuất sắc nhất đội chúng tôi đấy.”

Tiểu Vu đứng dậy, bật ra một câu chào: “Chào thủ trưởng!”

Phương Mộc vội vàng đáp lễ, sau đó mới nhận thấy mình không mặc cảnh phục, nghĩ bụng, mình là thủ trưởng cái gì chứ.

Việc điều trị được bố trí tại một phòng luyện tập. Góc phòng đặt một chiếc máy Camera, quá trình điều trị có thể được nhìn thấy qua một máy giám sát ở một phòng khác.

“Tình hình bệnh tật của cảnh sát Lỗ Húc đã có nhiều chuyển biến nhưng chưa phục hoàn toàn.” Dương Cẩm Trình lật giở tập tài liệu trong tay, “Chúng tôi đã tiến hành theo dõi tình hình sau khi cậu này được bố trí công tác trở lại, phát hiện thấy Lỗ Húc kiên quyết từ chối lái các phương tiện giao thông, hàng ngày đi bộ đi làm. E rằng cậu ta là người tuân thủ luật giao thông nhất thành phố này. Kết quả điều tra cho thấy, cậu ta vẫn sợ các loại xe to nên hàng ngày đều đi làm sớm và rời khỏi đơn vị rất muộn. Tôi cảm thấy, cậu ta cố ý tránh những giờ cao điểm bởi vì dòng xe và tiếng còi vẫn gây cho cậu ta những áp lực rất lớn. Trong đơn vị, cậu ta hầu như không giao tiếp với mọi người, theo tôi được biết, cậu đã từ chối nghe điện thoại của bố mẹ ít nhất là ba lần trở lên.”

“Cậu ta còn chìm đắm trong day dứt đau khổ và xấu hổ.” Biên Bình gật đầu, “Xem ra cậu ta cho rằng mọi cảnh sát xung quanh mình đều đạt tiêu chuẩn, còn mình thì không.”

“Đúng.” Dương Cẩm Trình gấp tập tài liệu lại, “Cho nên phải giúp đỡ cậu ấy.”

Căn cứ theo kế hoạch của Dương Cẩm Trình, việc trị liệu hôm nay là tái hiện lại một vụ tai nạn giao thông. Do đó Sở Công an đã bố trí rất đầy đủ chi tiết. Phương Mộc bước vào phòng luyện tập, bất giác kinh ngạc bởi những gì đang bày ra trước mắt.

Những dụng cụ tập luyện như đệm mềm và bao cát đã được thu dọn đi, một mô hình mô tô bày ở khoảng trống giữa phòng, bức tường trước mặt là một màn hình lớn. Nhìn kỹ, mô hình xe mô tô thực ra là một xe điện đồ chơi loại to. Hình ảnh của đồ chơi này được chiếu lên trên màn hình.

Lỗ Húc và tất cả những người tham gia buổi trị liệu đều ngồi trong văn phòng của phòng luyện tập. Mọi người sau khi giới thiệu và nói

chuyện với nhau một lúc, Dương Cẩm Trình thấy tinh thần Lỗ Húc có vẻ tương đối thoải mái đã đề nghị anh ra chọn diễn viên.

Phương Mộc biết rằng, cái này gọi là “kỹ thuật kính quan”, làm cho Lỗ Húc có thể đứng ngoài theo dõi mình, giống như đang nhìn chính mình trong gương. Kiểu tách rời góc nhìn thế này có thể làm cho Lỗ Húc không quá lo lắng căng thẳng khi xem lại vụ tai nạn.

Vai chính thực ra rất đơn giản chỉ gồm có: Người chỉ huy, nhân viên cứu hộ và Lỗ Húc. Dưới sự bố trí của Lỗ Húc, người chỉ huy do cảnh sát Đoạn đóng, nhân viên cứu hộ do bốn đồng nghiệp trong phòng Nghiên cứu tâm lý đóng, còn vai Lỗ Húc giao cho ai thì vẫn là một việc khó. Dương Cẩm Trình kiến nghị Tiểu Vu đóng vai Lỗ Húc.

“Tốt, thế thì tôi sẽ làm đạo diễn.” Dương Cẩm Trình để cho mọi người ai vào chỗ nấy sau đó dẫn Lỗ Húc, Biên Bình và Phương Mộc đến phòng Camera.

“Vì sao không để cho anh ta trực tiếp xem vở kịch tâm lý này ở phòng luyện tập?” Nhân lúc mọi người đang thay phục trang, Biên Bình hỏi nhỏ Dương Cẩm Trình.

“Như thế sẽ làm tăng áp lực đối với anh ta, chúng ta muốn anh ta dưới góc độ của một người quan sát hồi tưởng lại toàn bộ quá trình xảy ra tai nạn. Cho nên, chúng ta để cho anh ta một hoàn cảnh hết sức thoải mái.” Dương Cẩm Trình vỗ vai Phương Mộc lúc này đang giúp Tiểu Vu mặc cảnh phục, “Nhiệm vụ của anh là luôn ở cạnh Lỗ Húc, bởi vì anh có thể làm cho anh ta thấy thoải mái.”

Ấn ý là: Lỗ Húc ở trước mặt Phương Mộc sẽ cảm thấy mình không đến nỗi quá tệ.

Phương Mộc có ý không vui, một mặt anh cảm thấy không phục, mặt khác, anh cảm thấy mình hình như là một công cụ, nhưng nghĩ một lát, Phương Mộc quyết định sẽ làm theo.

Buổi biểu diễn bắt đầu.

Tiểu Vu trong bộ đồ cảnh phục tương đối giống Lỗ Húc. Lỗ Húc cũng nhin không được cất tiếng cười ha ha. Còn lại, cả buổi buổi diễn thực ra là một trò chơi. Tiểu Vu ngồi trên chiếc mô tô mô hình, lượn vòng vèo theo quá trình chơi. Lỗ Húc từ chỗ mỉm cười đến lúc phải chăm chú. Dương Cẩm Trình luôn luôn theo dõi cậu ta. Sau khi xác định Lỗ Húc đã đắm chìm trong vở kịch tâm lý, ông ta cắt chuyển hình ảnh trên máy Camera.

Hình ảnh trò chơi xuất hiện trên màn hình, sự mô phỏng với kỹ thuật cao khiến cho mặt đường trò chơi không khác gì mặt đường thật. Tiểu Vu, hay nói cách khác là Lỗ Húc theo lệnh của người chỉ huy cười trên xe mô tô thoát ầm thoát ầm, tránh xe cộ và người đi lại trên đường. Lỗ Húc càng ngày càng hăng say, hơi thở hỗn hà hỗn hển, rồi lại tiếp tục uốn lượn thân mình sang trái, sang phải theo trò chơi trên màn hình.

Hình ảnh trên màn hình lại một lần nữa chuyển đến phòng tập, Lỗ Húc lúc đầu ngồi ngây ra, sau đó dần dần thoải mái. Đến lúc màn hình bất ngờ xuất hiện một chiếc xe tải lao qua ngã tư, chiếc mô tô lập tức tránh sang bên phải, nhưng do tránh không kịp nên đã đâm vào phía sau xe tải. Tiểu Vu kêu lên “a, a” một tiếng rồi ngã lăn ra khỏi xe mô tô...

Lỗ Húc theo bản năng bật ngửa ra đằng sau, sau đó đau khổ ôm lấy đầu.

Không ai nói gì, Camera lại một lần nữa chuyển về màn hình trò chơi, Phương Mộc chú ý thấy trên màn hình không xuất hiện dòng chữ “Game over”, vẫn là con đường có người xe đang đi lại ấy.

“Cảnh sát Lỗ,” Dương Cẩm Trình bưng một chén trà đến cho Lỗ Húc: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Lỗ Húc cầm chén nước trên tay, thở ra một cách nặng nề, hạ giọng trả lời: “Tôi không sao!”

Dương Cẩm Trình ngồi bên cạnh anh ta thông thả nói: “Cảnh sát Lỗ, vừa nãy là toàn cảnh vụ tai nạn giao thông chúng tôi mô phỏng lại

trên trò chơi, thời gian, tốc độ xe của cậu và thời điểm chiếc xe tải xuất hiện đều giống hệt như lúc xảy ra sự cố.”

Dương Cẩm Trình dừng lại một lát, “Tiểu Vu e rằng là cảnh sát có kỹ thuật lái xe xuất sắc nhất tôi từng gặp, nếu như tôi nhớ không nhầm thì cậu này đã đoạt giải quán quân trong cuộc đua mô tô của tổng đội cảnh sát vũ trang tỉnh nhà. Mặc dù như vậy nhưng trong tình cảnh lúc bấy giờ cũng khó tránh khỏi để xảy ra sự cố.”

Lỗ Húc ngẩng đầu lên, nhìn Dương Cẩm Trình một cái.

“Đúng thế!” Dương Cẩm Trình gật đầu, “Tai nạn xảy ra không phải do sai lầm của cậu. Bất luận là ai, lúc ấy cũng khó thoát được. Còn theo tôi, cậu đã làm rất tốt vì đã bảo toàn được tính mạng.”

“Ông đang an ủi tôi!” Lỗ Húc hạ giọng nói, nhưng sắc mặt đã khá lên rất nhiều.

“Ha ha, biết ngay cậu sẽ nói thế mà.” Dương Cẩm Trình cười, cầm micrô, “Tiểu Vu, chuẩn bị xong chưa?”

Hình ảnh lại chuyển sang phòng luyện tập, Tiểu Vu đã ngồi lại lên xe mô tô, trò chơi bắt đầu.

“Chúng ta làm lại một lần nữa, cậu sẽ thấy không phải tôi an ủi cậu mà đây là sự thật.”

Thời gian như quay trở lại, một màn biểu diễn lại xuất hiện, chỉ có điều lần này hình ảnh trò chơi hơi dài hơn. Lỗ Húc không lắc lư người theo tiến trình của trò chơi nữa mà tập trung vào màn hình. Thời khắc mà hai xe đâm vào nhau lướt qua, Lỗ Húc thở ra nhẹ nhàng, hơi gật đầu.

Dương Cẩm Trình lại chuyển hình ảnh đến phòng luyện tập, “Đây, cậu xem, tôi có lừa cậu đâu.”

Lỗ Húc cười khó khăn.

Tiểu Vu nằm co ro trên phản, bên cạnh người có thêm khẩu súng ngắn cứ như là nó bị rơi từ khi Tiểu Vu chào đời. Khẩu súng tập trung sự

chú ý của Lỗ Húc. Cậu ghé sát vào màn hình, chăm chú nhìn nó, như muốn làm rõ xem ai đã lấy nó đi.

Những bóng áo trắng vây bọc xung quanh, những nhân viên cứu hộ vội vàng khiêng cáng chạy đi chạy lại, bọn họ khiêng Tiểu Vu “đang bất tỉnh nhân sự” đưa lên cáng, một tay của cậu ta thông xuống, lắc la lắc lư theo động tác của những người khiêng cáng. Đúng lúc đó, một vai diễn không ai ngờ tới xuất hiện.

Đó là một ông già đầu đã bạc quá nửa, ông ta đi như chạy đến bên cáng, vừa vội vàng thò tay ra với “Lỗ Húc” đang nằm trên cáng vừa kêu ầm lên: “Tiểu Húc, Tiểu Húc, nhất định phải kiên cường lên, nhất định phải sống đấy nhé...”

Tất cả mọi người có mặt đều tập trung chú ý đến ông già, Lỗ Húc kêu lên thất thanh: “Bố?”

Bốn nhân viên cứu hộ và bố Lỗ Húc khiêng Lỗ Húc từ cửa cạnh của phòng luyện tập chạy ra ngoài. Căn phòng vừa mới bận bịu tít bụi giờ trống rỗng không một bóng người.

Lỗ Húc bắt đầu khóc thút thít, Dương Cẩm Trình liếc nhìn về phía Phương Mộc, Phương Mộc hiểu ý đưa tay ra vỗ nhẹ lên vai Lỗ Húc.

Đợi cho Lỗ Húc từ từ bình tĩnh trở lại, Dương Cẩm Trình mỉm cười nói: “Cậu nhìn xem khẩu súng đâu rồi?”

Không chỉ có Lỗ Húc, ánh mắt của tất cả mọi người lại một lần nữa nhìn lên màn hình. Không thấy khẩu súng đâu nữa!

“Súng đâu?” Lỗ Húc vội vàng quay lại hỏi Dương Cẩm Trình.

“Có ai biết không?” Dương Cẩm Trình nhún vai tỏ ra không liên quan, “Không có ai chú ý đến khẩu súng, mọi người chỉ cần cậu sống thôi, đó là thành công lớn nhất rồi, đó là xứng đáng với bố mẹ cậu và đội trưởng của cậu rồi.”

“Đúng đấy con ạ. Chỉ cần con còn sống, con sẽ là niềm tự hào của ba mẹ...”

Cửa mở, bố mẹ Lỗ Húc nước mắt lưng tròng đi vào, phía sau họ là đội trưởng của Lỗ Húc.

“Cậu Lỗ, đấy không phải lỗi của cậu!” Đội trưởng vành mắt đã hơi đỏ đưa tay ra, đập đập lên người Lỗ Húc, khi cậu đang ôm hôn bố mẹ, “Chỉ cần cậu không làm sao thì việc tìm ra khẩu súng chỉ là chuyện một sớm một chiều thôi.”

Dương Cẩm Trình nhẹ nhàng đứng dậy, vẫy tay ra hiệu cho Biên Bình và Phương Mộc ra theo, rồi tiện tay khép cửa lại.

Tất cả diễn viên đều tập trung ở hàng lang, nhìn thấy Dương Cẩm Trình, mọi người lặng đi. Bỗng nhiên cảnh sát Đoạn vỗ tay, thế rồi tiếng vỗ tay vang lên khắp hành lang.

“Ông giỏi quá, tiến sĩ Dương ạ.” Tiểu Vu nắm chặt tay Dương Cẩm Trình, “Không ngờ buổi trị liệu lại hiệu quả thế!”

Dương Cẩm Trình mỉm cười, đặt ngón tay trở lên môi, đồng thời quay người lại cánh cửa phía sau gật gật đầu.

“Cậu cũng rất giỏi, Tiểu Vu ạ!” Dương Cẩm Trình vỗ vỗ vào tay Tiểu Vu, “Sau này khi giải ngũ, cậu có thể nghiên cứu để trở thành một minh tinh màn bạc được đấy.”

Mọi người cũng cười, lúc này cửa phòng Giám sát mở ra.

Lỗ Húc cũng bố mẹ và người đội trưởng đi ra, cậu ta vừa lau nước mắt vừa giơ tay về phía Dương Cẩm Trình.

“Cảm ơn bác sĩ Dương.” Lỗ Húc nắm chặt tay Dương Cẩm Trình, lắc đi lắc lại mãi, “Ông đã làm cho tôi đủ dũng cảm đối mặt lại với sự cố đó.”

“Được giúp đỡ cậu là vinh hạnh của tôi.”

“Tôi có một yêu cầu,” Lỗ Húc bỗng trở nên kiên quyết, “Lần sau, tôi muốn được tự diễn vai của mình.”

Dương Cẩm Trình nhìn chăm chăm vào Lỗ Húc một lúc, rồi thông thả nói: “Cảnh sát Lỗ, cậu sẽ là niềm tự hào của tất cả những người ở đây!”

Chương 18: LẠC HƯỚNG VÀ CHỨNG MINH

Vụ án giết người ở mê cung không tiến triển, vụ giết người ở siêu thị Phú Sĩ Mã cũng giậm chân tại chỗ, mặc dù hồ sơ của hai vụ án này đã xếp thành hai chồng dày, nhưng vẫn không cung cấp được một đầu mối có giá trị nào cho việc phá án.

Tháng 11 năm 2004, Bộ Công an đã triệu tập hội nghị toàn quốc về công tác điều tra các vụ án mạng tại Nam Kinh, Giang Tô. Tại hội nghị này đã đưa ra tư tưởng chỉ đạo: “Vụ án mạng bắt buộc phải phá”, và quán triệt chấp hành tại tất cả cơ quan công an trong toàn quốc. Sở Công an tỉnh cũng hết sức coi trọng hai vụ án mạng xảy ra trong thời gian trước đây và liệt kê vào các vụ án cần phải đôn đốc. Nhưng về mặt ảnh hưởng xã hội, việc cấp bách trước mắt là phải nhanh chóng bắt cho được đối tượng vượt ngục La Gia Hải về quy án.

Cơ quan cảnh sát đồng thời với việc tiếp tục các hoạt động vây bắt La Gia Hải tại thành phố C cũng yêu cầu sự hợp tác chặt chẽ với cảnh sát của thành phố J, bố mẹ cậu ta cũng ở thành phố J, do đó, cảnh sát đã tiến hành giám sát nghiêm ngặt nhà bố mẹ La Gia Hải, nhưng từ khi xảy ra vụ án đến nay, không hề thấy tăm hơi La Gia Hải, cũng không thấy cậu ta lộ diện hay liên lạc với gia đình.

Thái Vĩ thông báo sơ bộ kết quả hợp tác cho Phương Mộc. Vấn đề cuối cùng có vẻ khó nói chính là gần đây các vụ trọng án ở thành phố J cũng xảy ra liên tiếp, lực lượng cảnh sát thiếu trầm trọng, cho nên việc phối hợp điều tra vụ án La Gia Hải chỉ có thể dựa vào cơ quan công an cơ sở, nhưng nếu có tin tức gì sẽ lập tức thông báo cho Phương Mộc ngay.

Đặt điện thoại xuống, tinh thần của Phương Mộc có vẻ hơi ủ dột nhưng chưa đến nỗi thất vọng, chán nản. Thực ra thì điều này cũng nằm

trong tính toán, La Gia Hải cho dù ở bất cứ đâu cũng không ngốc đến mức trốn về nhà.

Xét đến sai lầm của Phương Mộc trong vụ án, cấp trên đã ủy nhiệm cho Biên Bình làm một báo cáo phân tích La Gia Hải. Trong báo cáo, Biên Bình tiếp nhận kiến nghị của Phương Mộc đối với việc La Gia Hải vẫn còn ở trong thành phố và khả năng phát triển của vụ án. Phương Mộc rất cảm kích trước việc làm của Biên Bình vì anh biết Biên Bình vẫn tin tưởng ở anh.

Mặc dù trong việc truy bắt La Gia Hải bản thân đã tìm hết cách để phát huy tác dụng nhưng Phương Mộc vẫn dứt khoát đem hết sức mình tập trung vào hai vụ án giết người gần đây. Anh hy vọng có thể nhanh chóng phá được hai vụ án này. Tạm thời không nói đến vấn đề chức nghiệp của cảnh sát, thứ nhất là vì danh dự bản thân, thứ hai là để báo đáp Biên Bình.

Biên Bình không tán thành với phương pháp của Phương Mộc. Anh nói với Phương Mộc, phá án là công việc của cảnh sát, nhưng không vì thế mà để tình cảm cá nhân chi phối sẽ làm cho bản thân rơi vào những sự phiền toái không cần thiết.

“Bảo vệ người bị hại là trách nhiệm của chúng ta, bảo vệ những quyền lợi hợp pháp khác của người phạm tội cũng không có gì sai. Nhưng nên có mức độ.” Biên Bình tỏ ra nghiêm khắc, anh chỉ vào Phương Mộc, “Sai lầm lớn nhất của cậu là để tình cảm chi phối công việc. Những sai lầm tương tự tốt nhất là không nên tái phạm, đặc biệt là việc cậu dùng thân mình đỡ đạn cho tội phạm!”

Đây là lần đầu tiên Biên Bình chính thức nói chuyện với Phương Mộc về vấn đề này. Tình cảm của anh ấy với Phương Mộc không nói cũng hiểu. Nhưng Phương Mộc thấy ý kiến của Biên Bình và Thái Vĩ đều giống nhau: Anh là người rất dễ dàng để tình cảm cá nhân xen lẫn vào trong công việc.

Phương Mộc rất hiểu mình là con người như thế, nếu không đã không có những cơn ác mộng kéo dài hơn hai năm; không có cuộc đối diện độc lập với con quỷ hút máu; không có việc bắn thẳng vào đầu Tôn Phổ ở dưới hầm ngầm; cũng không có việc vì La Gia Hải mà suýt bị người của mình bắn chết...

Phương Mộc buồn rầu suy nghĩ, có lẽ mình không hợp với nghề cảnh sát.

Nhưng cho dù là hợp hay không hợp thì những công việc trước mắt vẫn cần phải làm cho tốt. Việc này không cho phép chọn lựa, Phương Mộc đóng cửa, giam mình lại, suốt cả ngày nghiên cứu hồ sơ về hai vụ án giết người.

Hướng suy nghĩ để phá vụ án giết người dưới mê cung còn được cho là rõ ràng một chút, về cơ bản là giết người báo thù. Chỉ vì quan hệ xã hội của nạn nhân Tưởng Bái Nghiêu nên rất khó phát hiện động cơ gây án của hung thủ. Cảnh sát lúc đầu nghi ngờ thủ phạm là Đàm Kỳ nhưng đã chứng minh được thời gian ngoại phạm của anh ta. Còn điều tra qua những quan hệ thân thiết thì Đàm Kỳ rất ít bạn, những quan hệ tiếp xúc chủ yếu là đồng nghiệp ở công ty quảng cáo. Thời gian rảnh rỗi Đàm Kỳ chỉ thích ở nhà chơi điện tử, dùng một câu theo một bây giờ để nói, đây là người đàn ông chuẩn mực luôn có mặt ở nhà. Do đó, tạm thời không thể chứng minh Đàm Kỳ là đồng phạm với bọn người kia được. Ánh mắt của Phương Mộc dừng lại hơi lâu trên bức ảnh chụp hiện trường. Có lẽ, do có duyên với ánh sáng khi chụp nên bức ảnh hơi mang tính chất của trang sơn dầu. Trong mê cung dưới lòng đất tối tăm chật hẹp, nạn nhân nằm sấp trông như vô tội. Cảnh này khiến Phương Mộc nhớ đến những tác phẩm hội họa thời văn hóa phục hưng ở châu u của các họa sĩ nổi danh lấy đề tài từ những câu chuyện tôn giáo.

Đúng, cảm giác đây là một nghi thức.

Phương Mộc không thể giải thoát mình ra khỏi cái cảm giác này. Nạn nhân trước khi chết đã bị bắt trói và bị cho điện giật nhiều lần. Từ kết quả khám nghiệm cho thấy quá trình chết của nạn nhân tương đối

dài, những tia điện lấp lánh, cơ thể co giật, tiếng kêu thảm thiết yếu dần, không nghi ngờ gì nữa chính là lúc cao trào nhất của cái nghi thức tà ác này. Còn việc bỏ xác ở mê cung lại là kết cục hoàn mỹ nhất của nghi thức. Nhìn thi thể của nạn nhân, Phương Mộc cảm thấy như mình đang đứng bên cạnh nạn nhân, hai bên là những bóng đen lặng lẽ đứng trang nghiêm, khuôn mặt họ trông rất mơ hồ, nhưng hơi thở đều đều lại như đang vang lên ngay bên tai. Phương Mộc thậm chí cảm thấy họ đang rất an lành vì đã được thỏa nguyện, còn dưới chân của thi thể đó không chỉ là những nạn nhân, mà còn là những tế phẩm của nghi thức vừa kết thúc.

Từ cổ chí kim, bất cứ nghi thức nào cũng đều là một loại tượng trưng tinh thần, thế thì nghi thức này rốt cuộc tượng trưng cho cái gì?

Địa điểm bỏ xác là ở chính giữa mê cung, bất luận là tiến lên hay lùi lại, đều cách hai cửa ra vào một khoảng bằng nhau, cho nên, chỗ đó thực ra là nơi sâu nhất của mê cung. Nếu như nói mê cung mang đến cho người ta một cảm giác lạc hướng, thế thì trong nhận thức nơi đây sẽ là nơi sâu thẳm nhất.

Cái cảm giác lạc hướng ở nơi sâu nhất là cảm giác của hung thủ cảm thấy hay là hẳn muốn để cho nạn nhân cảm thấy, hoặc là cả hai?

Nếu như hung thủ đã trải qua cảm giác này một cách sâu sắc, đồng thời cũng muốn cho nạn nhân được nếm trải mùi vị của nó, thế thì mùi vị của việc báo thù này rất đậm.

Tượng trưng của nghi thức dần dần hiện rõ: Phục thù.

Lúc vừa tan tầm, Phương Mộc phát hiện thấy điện thoại di động của mình hết pin, anh đặt tạm nó xuống bên cạnh tập hồ sơ, rồi về ký túc xá dành cho người độc thân lấy sạc.

Khi vừa mới tham gia công tác, để dễ quản lý và tập trung, cơ quan cấp cho mỗi người độc thân một phòng ký túc. Bất kể Phương Mộc là người ở thành phố hay là được mời đến công tác một thời gian. Nói là để thuận tiện cho công việc nhưng thực ra là vì anh không muốn về nhà. Bỏ

mẹ Phương Mộc không đồng ý cho anh làm cảnh sát, do đó, đêm trước khi tốt nghiệp đã to tiếng một trận.

Vừa mở cửa, Phương Mộc ngăn người ra, buổi sáng căn phòng còn bừa bộn lung tung bây giờ đã được dọn dẹp gọn gàng. Sách vở lẫn tạp chí bừa bộn ở trên giường được xếp lên giá sách, tấm ga đến một tháng không thay và cái chăn thì biến đi đâu mất. Đôi giày đánh bóng rỗ đang rở nước trên bệ cửa sổ. Ánh mắt của Phương Mộc dừng lại ở một cái túi vải quen thuộc trên bàn, mẹ đến rồi.

“Tránh ra!” Phương Mộc còn đang ngẩn ngơ thì nghe thấy một giọng nói mệt mỏi vang lên ngay sau lưng, sau đó, một đôi tay đẩy vào vai anh.

Mẹ anh nét mặt nghiêm nghị, tay bưng một chậu quần áo ướt đi vào. Bà để chậu quần áo xuống cuối giường, ngồi xuống thở dốc.

“Quần áo của ai đấy ạ?” Phương Mộc chân tay luống cuống đi tìm ấm chén, đun nước, cười làm lành, hỏi.

“Của ai à? Mẹ mua đấy!” Bà xắn tay áo lên, nói giọng không vui: “Con ở đây ngay cả một cái chậu để giặt quần áo cũng không có, không biết bình thường thì giặt quần áo thế nào?”

“Mang ra hiệu giặt.”

“Thế họ giặt có sạch không?” Bà mẹ không nhẫn nại, “Con xem này, cái chăn của con thành ra màu gì rồi?”

Phương Mộc kéo một cái ghế, ngồi xuống trước mặt mẹ, cười nhún nhur, “Mẹ à, sao hôm nay mẹ lại rảnh rỗi thế?”

“Ừ, con tưởng mẹ muốn đến sao?” Bà mẹ chau môi ra, “Con thử tính xem, đã bao lâu con chưa về nhà rồi?”

Phương Mộc hơi ngượng, cúi đầu không trả lời. Căn phòng bỗng chốc trầm hẳn xuống, hồi lâu, mẹ Phương Mộc thở dài, nói: “Con đã chọn con đường này, mẹ và bố con đành phải nghe theo. Nhưng con

không được lâu như thế không về thăm nhà, đến cả điện thoại cũng ít gọi. Bố mẹ sợ ảnh hưởng đến công tác của con, cũng không dám liên hệ nhiều. Nhưng con biết đấy, mẹ và bố con đều rất nhớ con.”

“Con biết ạ.” Phương Mộc cầm tay mẹ, cọ cọ vào lòng bàn tay mình.

“Nhất định phải chú ý an toàn, biết không?” Mẹ Phương Mộc xoa đầu anh, “Hai sự việc ở thành phố này và thành phố J đã làm bố mẹ sợ chết khiếp rồi, nếu lại xảy ra nữa, coi như con giết mẹ đấy.”

“Không sao đâu ạ.” Phương Mộc cười hề hề, “Con có đi bắt tội phạm giết người đâu mà.”

“Con...” Bà mẹ sầm mặt xuống, “Mẹ không phải không biết, hàng ngày giao lưu với con là những hạng người nào!”

“Con sẽ cẩn thận, mẹ cứ yên tâm!”

Bà mẹ lườm Phương Mộc một cái, vỗ vỗ vào cái túi vải, nói: “Trong này là quần áo mùa thu, trời lạnh thì nhớ mặc vào.” Sau đó bà rút trong túi ra một tập tiền bỏ lên bàn.

“Mẹ làm gì vậy?” Phương Mộc vội vàng cầm tập tiền lên, “Mẹ cầm về đi, con có thiếu tiền đâu.”

“Mày khách sáo với cả mẹ à?” Bà đánh một cái vào tay Phương Mộc, “Đừng có giả vờ giàu có với mẹ, con có tiền hay không mẹ còn không biết sao?” Bà nói chắc nịch, nhét tiền xuống dưới gối, miệng lẩm bẩm, “Cũng không biết rồi cái thằng mất nết này đem tiền tiêu lung tung ở đâu nữa.”

Phương Mộc gãi đầu, “Thế để con mời bố mẹ ăn cơm.”

“Ăn cái gì mà ăn? Tiêu tiền bậy bạ, hơn nữa, cầm tiền của mẹ rồi mời mẹ đi ăn cơm, mày coi mẹ là đồ ngốc à?”

“Ha ha, hay bố mẹ mua chút gì ngon mang về nhà ăn.”

“Được!” Cuối cùng bà mẹ cũng mỉm cười đồng ý, rồi hôn một cái lên mặt Phương Mộc, “Đây mới là thằng con trai ngoan của tôi!”

Ăn một bữa cơm thịnh soạn tại nhà, đánh một giấc ngon lành trên chiếc giường quen thuộc, hôm sau tinh thần của Phương Mộc phấn chấn hẳn lên, tinh lực cũng đầy sung mãn, tư duy tự nhiên cũng sáng ra nhiều.

Nếu như nói tượng trưng nghi thức ở mê cung là báo thù, thế thì nghi thức ở siêu thị Phú Sĩ Mã tượng trưng cho cái gì?

Vấn đề tập trung ở hai điểm: Một là ở siêu thị; hai là con gấu bông đồ chơi.

Từ những kết quả thu thập được như kế hoạch tỉ mỉ, chu đáo của hung thủ, không quản hiểm nguy để hoàn thành kế hoạch bỏ xác, mặc dù việc bỏ xác khó hơn nhiều so với việc khống chế, giết hại nạn nhân. Rất hiển nhiên, việc bỏ xác ở siêu thị là rất quan trọng với hung thủ, là một tình tiết không thể thiếu của quá trình phạm tội. Thế thì vì sao hung thủ lại phải mang xác nạn nhân vào siêu thị? Vì sao phải treo xác nạn nhân lên tường?

Phô bày.

Đặc điểm lớn nhất của siêu thị là lượng người ra vào mật độ quá đông, nếu như muốn hành vi phạm tội của mình được phơi bày ở một nơi đông người thì siêu thị chính là nơi phù hợp nhất.

Nếu như mục đích hung thủ chọn nơi bỏ xác nạn nhân ở siêu thị là vì muốn hành vi phạm tội của mình được thể hiện ở trình độ cao nhất, thế thì ít nhất cũng chứng minh được một vấn đề: Hung thủ hoặc kẻ thù ác có một trạng thái tâm lý dị thường. Bởi vì anh ta hoặc cô ta coi việc phơi bày xác nạn nhân quan trọng hơn nhiều so với việc giết hại nạn nhân.

Giống như mọi nghi thức vốn có, ý nghĩa của hình thức là phải thể hiện được bản chất của nội dung.

Thế thì việc phơi bày như thế có thể mang đến cho hung thủ một sự thỏa mãn tâm lý nào?

Giấu cợt sự bất tài của cảnh sát hay là sự huênh hoang, khoe khoang bản thân?

Một nhà mạng sau khi công bố sản phẩm của mình sẽ phải luôn quan tâm xem sản phẩm của mình sẽ được truy cập và phản hồi như thế nào.

Một đạo diễn điện ảnh, sau khi phim của mình được chiếu sẽ đích thân đến rạp ngồi quan sát phản ứng của khán giả.

Mỗi tác giả đều hy vọng sẽ có nhiều người biết đến tác phẩm của mình. Nếu như tác phẩm được nhiều người khen ngợi thì người đặc ý nhất chính là tác giả, bởi vì nó chứng tỏ được bản thân họ.

Nếu hung thủ cũng có một trạng thái tâm lý giống như vậy, thế thì hẳn muốn chứng minh cái gì?

Đáp án nhiều khả năng sẽ ở con gấu bông đồ chơi kia.

Phương Mộc chăm chú xem lại bức ảnh hiện trường, trong đầu vẫn không ngừng nhớ lại cảm giác lần đầu tiên đến hiện trường. Ngoài cảm giác sâu sắc đây là một nghi thức thì cái ấn tượng nhất đối với anh chính là con gấu bông đồ chơi kia. Nó không cho anh một cảm nhận mãnh liệt mà mang đến cho anh một sự bất ngờ. Anh không thể tưởng tượng một con gấu đồ chơi lại có thể khiến cho hung thủ có được sự khẳng định cái Tôi mãnh liệt như vậy.

Bỗng nhiên Phương Mộc nhận thấy mình đã bỏ qua một đầu mối rõ ràng nhất.

Nếu như con gấu bông đồ chơi kia là vật để hung thủ biểu đạt yêu cầu nội tâm thì hẳn ta không nhất thiết phải moi ruột con gấu bông. Mục đích moi ruột con gấu bông là để nhét người chết vào bên trong giống như mặc quần áo điều đó chứng tỏ: Người mặc bộ da của con gấu bông mới chính là yêu cầu của hung thủ.

Phương Mộc nhớ đến câu nói của trưởng khoa Sái, người mặc bộ da của con gấu đồ chơi chính là hình tượng của người làm nghề quảng cáo!

Giết chết người quảng cáo mặc bộ da của con gấu đồ chơi mới là mục đích chính của hung thủ! Nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết, hung thủ quyết tâm làm như thế để chứng minh cái gì? Cho dù hẳn ta muốn chứng minh cái gì đi nữa thì vẫn xác định được một vấn đề đó chính là trạng thái tâm lý của hung thủ đã đạt đến mức cực kỳ mãnh liệt, đến độ không thể dừng lại được. Để kích thích hành động đó không ngoài hai khả năng: Một là tự cứu; hai là phục thù. Cuối cùng thì đó là khả năng nào?

Phương Mộc thấy rất phấn khởi, hai vụ án càng ngày càng có ý nghĩa đây.

Nghĩ đến đây, Phương Mộc bất giác ngừng cười, tự mình liên hệ hai vụ án với nhau. Trực giác cũng rất tốt, dự đoán cũng rất đúng, chỉ ít bây giờ có hai vấn đề cần phải xác minh:

Thứ nhất: Nạn nhân Tưởng Bái Nghiêu trong vụ án mạng dưới mê cung có bao giờ xúc phạm đến thân thể học sinh của mình để đến mức gây thù chuốc oán không; Thứ 2: Nạn nhân Thân Bảo Cường trong vụ án mạng ở siêu thị Phú Sĩ Mã đã bao giờ làm nghề quảng cáo, nếu như đã làm nghề quảng cáo thì trong thời gian đó có xảy ra sự cố nào không?

Chương 19: ĐƯA TRẺ ĐÁNG

THƯƠNG

Theo yêu cầu của Lỗ Húc, lần diễn kịch tâm lý thứ ba do chính anh thủ vai chính. Do đó, Dương Cẩm Trình có một số thay đổi so với kế hoạch cũ. Trước tiên kéo màn chiếu lại gần để cho Lỗ Húc có cảm giác mạnh hơn. Tiếp đó tăng thêm một tình tiết mới: Lỗ Húc điều trị ở bệnh viện hồi phục trở về nhà.

Khi kịch tâm lý gần kết thúc, Lỗ Húc sai bước thoăn thoắt từ sau bức màn giả làm bệnh viện bước ra, bố mẹ đón tiếp cậu ta, đồng nghiệp tặng hoa chúc mừng cậu ta quay trở lại đơn vị. Lúc đó, lại xuất hiện một nhân vật Lỗ Húc không ngờ tới.

Người yêu của Lỗ Húc đứng ở cửa phòng luyện tập, nước mắt lưng tròng nhìn cậu ta. Lỗ Húc lúc đầu đứng ngây ra, tiếp đó không nói một lời lao thẳng đến ôm chặt cô bạn gái vào lòng.

Trong phòng Camera, Dương Cẩm Trình ôm vai, nheo mắt cười nhìn vào màn hình.

“Rất tốt. Lỗ Húc tự tin đối diện với người yêu với cơ thể khỏe mạnh và trạng thái tâm lý rất thoải mái. Sống lại rồi!” Dương Cẩm Trình quay người lại nói với Biên Bình, “Tôi đề nghị cho Lỗ Húc nghỉ một ngày để cậu ta đoàn tụ với người yêu.”

Biên Bình cười, gật đầu: “Để tôi trao đổi với lãnh đạo của cậu ấy.”

“Thế thì, thưa các vị, giai đoạn IV của trị liệu cũng đã tương đối ổn rồi, hiệu quả rất tốt so với dự liệu của tôi. Công việc tiếp theo là theo dõi, quan sát và thăm hỏi Lỗ Húc đúng giờ. Hy vọng có thể định kỳ phản ánh tình hình hồi phục sức khỏe của Lỗ Húc cho tôi.” Dương Cẩm Trình bắt tay Biên Bình và Phương Mộc, “Cảm ơn sự phối hợp của mọi người!”

“Thôi nào, tiến sĩ Dương.” Biên Bình nắm chặt tay Dương Cẩm Trình, “Chúng tôi phải cảm ơn anh chứ!”

“Là nhiệm vụ cả mà, là nhiệm vụ cả mà.” Dương Cẩm Trình quay đầu lại nói với Phương Mộc, “Cảnh sát Phương, tôi rất ngưỡng mộ cục trưởng Biên có một trợ thủ như cậu, nếu còn cơ hội, hy vọng được hợp tác.”

Phương Mộc thấy hơi buồn bực, “Tôi có làm được gì đâu, ồ, nếu việc tiến sĩ bảo tôi cũng Lỗ Húc luyện tập cũng được tính.”

“Không, cậu không giống như vậy.” Dương Cẩm Trình liếc nhìn Phương Mộc thật lâu qua cặp kính, “Cậu không giống như vậy!”

Liêu Á Phàm vội vàng chạy về Thiên sứ Đường, trong lòng đang lo lắng về việc cơm nước. Vừa đi qua ngã tư thì thấy chị Triệu đang bê rửa rau, đứng bên cạnh một đám các bà, các cô, giương mắt nghe họ đang nhao nhao cả lên.

“Cô Triệu, cô làm gì đấy?” Liêu Á Phàm bước tiếp mấy bước, bê lấy rửa rau từ tay chị Triệu. Chị Triệu nhìn Liêu Á Phàm xua xua tay, ra hiệu cho cô đừng nói gì, rồi tiếp tục chú ý lắng nghe.

Liêu Á Phàm chẳng hiểu mô tê ra làm sao cũng đứng nguyên tại chỗ để nghe. Mấy người già phát âm rất nặng, chỉ nghe thấy mấy từ “tiền bồi thường”, “nhà đầu tư”.

Cô thấy hơi lo lắng vội kéo tay áo chị Triệu “Cô Triệu, không về lo cơm nước sợ muộn đấy.”

Chị Triệu nhìn đồng hồ, nặng nề đi về Thiên sứ Đường cùng Liêu Á Phàm.

Vừa bước vào cửa, chị để Liêu Á Phàm đi rửa rau, còn mình thì quay người đi lên phòng thầy Châu. Liêu Á Phàm vừa đổ rau vào chậu nước thì chị Triệu đã quay lại, hỏi ngay:

“Ông Châu đâu?”

“Cháu làm sao biết được!” Liêu Á Phàm không hiểu đầu cua tai nheo gì, trả lời. “Cháu cũng vừa về!” Chị Triệu hừ một tiếng trong sống mũi, rảo bước ra sân, tiện tay tóm lấy một thằng bé, hỏi: “Ông Châu đâu?”

Liêu Á Phàm thấy Nhị Bảo đang sợ hãi nhìn bộ mặt hung dữ của chị Triệu, miệng lắp bắp kêu gọi a, a, thì không kìm lòng được, bèn chạy từ trong bếp ra:

“Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

“Không có chuyện gì!” Chị Triệu có vẻ bức bối, trả lời. “Nếu có xảy ra chuyện gì thì loại con nít như mày cũng chẳng giúp được gì!”

Liêu Á Phàm ăm ức dầu môi.

Sau bữa cơm tối thầy Châu mới về, trong tay còn bế theo một đứa bé sứt môi bẩm sinh. Sự gia nhập của một thành viên mới làm cho Thiên sứ Đường nhận nhịp hân lên. Mọi người vội vàng đi sắp xếp giường đệm, thay ga, tắm rửa, pha sữa cho thằng bé. Sau đó, mấy đứa đứng nhìn thằng bé mút tay ngủ say sưa.

Thầy Châu sắp xếp cho thằng bé xong, cười và đi xuống bếp. Chị Triệu đi theo ngay đằng sau. Khi Liêu Á Phàm xuống bếp lấy nước sôi thấy gian bếp mù mịt khói thuốc. Sau khi ăn xong nửa suất cơm nguội để trên bàn, thầy Châu ngồi đối diện với chị Triệu, lấy thuốc ra.

Khi thấy Liêu Á Phàm bước vào, hai người lập tức im lặng, thầy Châu nhìn Liêu Á Phàm cười, chị Triệu còn chẳng buồn ngước mắt lên.

Liêu Á Phàm xách phích nước sôi, khi ra khỏi cửa đã cố ý dừng lại một chút. Tiếng họ nói với nhau rất nhỏ, chỉ nghe thấy thầy Châu nói: “...Chuyện này trước hết không được nói cho bọn trẻ biết...tôi sẽ nghĩ cách...”

Chuyện gì mà làm cho họ lo lắng âu sầu vậy? Liêu Á Phàm bỗng nhiên thấy toàn thân mệt mỏi, cảm hứng chăm sóc thằng bé mới đến biến đi đâu hết.

Biên Bình báo cáo toàn bộ tình hình chữa trị cho Lỗ Húc của tiến sĩ Dương Cẩm Trình cho lãnh đạo Sở Công an. Lãnh đạo sau khi nghe xong rất phấn khởi, vừa lúc cả tỉnh đang có hoạt động khoa học để tăng cường sức mạnh của lực lượng cảnh sát, thế là cấp trên chỉ thị cho các bộ phận liên quan mời tiến sĩ Dương Cẩm Trình làm chuyên gia phụ đạo tâm lý, và thu xếp thời gian phù hợp để tổ chức một buổi tọa đàm phụ đạo tâm lý.

Biên Bình và Phương Mộc đến sở Nghiên cứu để đưa giấy mời, trợ lý Trần Triết nói rằng chủ nhiệm Dương đang tiếp khách.

“Có cần tôi thông báo với chủ nhiệm Dương một tiếng không?”

“Không cần, không cần!” Biên Bình vội vàng nói: “Đừng làm phiền ông ấy, chúng tôi đợi một lúc cũng được.”

Trần Triết dẫn hai người lên phòng khách ở tầng 2, lại mang đến hai chai nước khoáng rồi đi ra.

Phòng khách rộng rãi và sáng sủa, ghế ngồi vừa to, vừa rộng lại dễ chịu. Phương Mộc sờ tay lên mặt bàn làm bằng gỗ quý, nói với Biên Bình: “Điều kiện của tiến sĩ Dương ở đây cũng tốt quá nhỉ.”

“Tất nhiên rồi,” Biên Bình ngả người thoải mái trên ghế, “Đây là cơ quan nghiên cứu khoa học được tỉnh tập trung đầu tư, hàng năm cũng được xã hội hỗ trợ nhiều.”

Vừa nói đến đây, lại thấy nhân viên văn phòng dẫn thêm hai người nữa vào. Vừa nhìn thấy họ Biên Bình bỗng “à” lên một tiếng ngồi thẳng người dậy.

Đó là một phụ nữ trung tuổi, dẫn theo một đứa con trai khoảng 7, 8 tuổi. Có vẻ là hai mẹ con. Người mẹ có lẽ cũng nhận ra Biên Bình, vô tình run bắn người. Chị ta dẫn thẳng bé đến ngồi ở một chỗ hơi xa.

“Sao, biết nhau à?” Phương Mộc hơi ngạc nhiên.

“Đương nhiên là biết rồi.” Biên Bình nói nhỏ với Phương Mộc: “Cậu có nhớ vụ án ở siêu thị Phú Sĩ Mã không? Thằng bé này chính là người đầu tiên phát hiện ra xác chết đấy.”

“Ồ?” Phương Mộc giật mình, bất giác quay lại nhìn thằng bé.

Thằng bé mặt vàng ệch, hình dung tiều tụy, gầy nhom như que củi, chiếc ghế trở nên quá rộng so với nó. Nó ngồi yên lặng, ánh mắt bất động dừng lại trên mặt bàn.

Phương Mộc nghĩ một lát rồi đứng dậy đi đến chỗ thằng bé. Mẹ thằng bé linh cảm được hành động của Phương Mộc, chị ta lập tức căng thẳng, hơi nghiêng người, như muốn làm một động tác che chắn cho đứa con.

Phương Mộc nhìn chị ta gật đầu, hơi mỉm cười. Chị ta vẫn không ngừng cảnh giác, giương mắt lên nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc cúi xuống, xoa đầu thằng bé, trong khoảnh khắc khi tay anh tiếp xúc với tóc thằng bé, rõ ràng anh thấy người nó run lên, tuy mắt nó vẫn nhìn về phía trước, nhưng trên cổ đã thấy nổi da gà.

Phương Mộc bỏ tay xuống, cười cười, hỏi nó: “Cháu tên là gì?”

Thằng bé không trả lời, cũng không nhìn Phương Mộc, mặt vẫn lạnh lùng nhìn về phía trước.

“Nói đi, anh bạn nhỏ, tên cháu là gì?”

“Hạ Thiên.” Mẹ thằng bé trả lời thay, trong giọng nói của chị ta vẫn có gì đó đối nghịch. “Tôi biết các anh là cảnh sát. Đừng hỏi con tôi, có gì cứ hỏi tôi đây này!”

Phương Mộc đứng dậy, đến ngồi cạnh mẹ Hạ Thiên, “Cháu bé bị sao đấy ạ?”

“Nó sợ đấy.” Bà mẹ nói với vẻ lo âu sâu muộn, “Bác sĩ ở khoa Tâm lý bệnh viện Nhi khuyên tôi nên đưa cháu đến đây tìm tiến sĩ Dương.”

“Vì sự việc hôm ấy à?”

Mẹ Hạ Thiên thở dài: “Bắt đầu từ hôm đó, đêm nào thằng bé cũng mơ thấy ác mộng. Mỗi lần sau khi khóc thét tỉnh dậy thì chần đệm, giường chiếu đều ướt đẫm. Lúc không ngủ, thì cứ như thế này, không nói không rằng, chỉ chăm chăm nhìn vào một chỗ.”

Phương Mộc quay sang nhìn Hạ Thiên, nó như được mặc định nhìn bất động về phía trước, không có phản ứng với tất cả những gì xảy ra xung quanh.

Phương Mộc đặt tay lên vai thằng bé, dùng sức kéo mạnh về phía lòng mình một cái, thân thể thằng bé mềm oặt như không có lực đỡ, đổ ngửa lại phía sau, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chỗ cũ. Phương Mộc nghĩ một lát, rút trong túi ra tấm thẻ cảnh sát, huơ hơ trước mặt Hạ Thiên.

“Hạ Thiên, chú là cảnh sát đây, cháu đừng sợ, hãy nói cho chú biết cháu bị làm sao?”

Một lúc sau, tròng mắt của thằng bé đảo qua một cái, mí mắt sụp xuống, nó nói khẽ: “Cháu sợ.”

“Cháu sợ cái gì?”

Hạ Thiên không trả lời Phương Mộc, mà lại cất tiếng hỏi: “Chú có súng không?”

Phương Mộc giật mình, thuận miệng trả lời: “Có”

Hạ Thiên cúi đầu, rồi bỗng nắm lấy tay Phương Mộc, “Chú bắn chết nó đi!”

“Bắn chết ai?”

Vẻ tiu ngriu hiện lên trên mặt thằng bé, nó lại chăm chăm nhìn vào chỗ vừa nãy, không nói. Phương Mộc nhìn thằng bé, thấy môi nó đang động đậy.

“Lông lông... lông lông...”

Phương Mộc đang định hỏi cho ra nhẽ thì cánh cửa phòng khách bật mở, Dương Cẩm Trình sải chân bước vào, đi thẳng đến chỗ Biên Bình.

“Ngại quá cục trưởng Biên, để anh phải đợi lâu.”

Phương Mộc và bà mẹ Hạ Thiên cũng đứng dậy, Dương Cẩm Trình nhìn thấy Phương Mộc và mẹ Hạ Thiên, có vẻ hơi bất ngờ, “Ha ha, cảnh sát Phương cũng đến à, còn hai vị này là...”

Trần Triết đứng sau Dương Cẩm Trình vội vàng nói: “Hai người này đến khám bệnh, bác sĩ Lương ở bệnh viện Nhi giới thiệu.”

Dương Cẩm Trình gật đầu, ra hiệu bảo hai mẹ con Hạ Thiên đợi một lát. Mẹ Hạ Thiên gật đầu lia lịa, còn Hạ Thiên thì vẫn ngồi không động đậy. Biên Bình đưa giấy mời cho Dương Cẩm Trình, rồi nói sơ qua tình hình. Dương Cẩm Trình luôn mồm nói “Không dám!”, xem ra ông ta rất phấn khởi. Biên Bình mời Dương Cẩm Trình báo cáo một buổi nội dung nhằm vào nguy cơ ứng dụng can dự tâm lý của cảnh sát, Dương Cẩm Trình cũng vui vẻ đồng ý ngay.

“Không có vấn đề gì, thời gian do các anh chủ động, báo trước cho tôi một tuần là được.”

“Thôi bọn tôi về đây, kéo lại lỗ việc của anh!” Biên Bình và Phương Mộc đứng dậy cáo từ. Lúc đi qua cửa, Phương Mộc phát hiện không biết từ lúc nào Hạ Thiên đã quay nhìn sang phía bên này, đôi mắt nhỏ và đen như hạt đậu cứ nhìn Phương Mộc, cho đến khi bóng anh khuất sau cánh cửa.

Trên đường về, Phương Mộc chỉ nhìn qua cửa xe, chẳng nói chẳng rằng. Biên Bình vừa lái xe vừa quan sát vẻ mặt anh. Lúc dừng xe chờ đèn đỏ ở một ngã tư, Biên Bình ném cho Phương Mộc một điều thuốc.

“Đang nghĩ về thằng bé đó à?”

“Vâng!” Phương Mộc không giấu giếm, buồn bã châm một điếu thuốc, rít một hơi dài.

“Đáng thương quá!” Đèn đỏ chuyển sang màu xanh, Biên Bình vừa tăng ga, “Làm không khéo sẽ lại thêm một PTSD.”

Phương Mộc mệt mỏi nhắm mắt lại, trước mắt anh vẫn hiện lên ánh mắt của Hạ Thiên lúc chia tay. Ánh mắt ấy, giống như ánh mắt của một con thú nhỏ bị thương.

Cuộc gặp gỡ với Hạ Thiên làm cho Phương Mộc thấy buồn, lại thêm mấy ngày không có tin tức gì phấn khởi. Kết quả điều tra, xác minh của cơ quan cảnh sát theo hai đề nghị của Phương Mộc không có tiến triển.

Nạn nhân trong vụ án mạng ở Mê cung Tưởng Bái Nghiêu tuy không được coi là người đạo đức mẫu mực gì nhưng cũng là người tốt, tư chất ôn hòa. 17 năm trước, Tưởng Bái Nghiêu sau khi tốt nghiệp đại học thì làm giáo viên ở trường cao đẳng Thương mại. Mặc dù sinh viên của trường này phần lớn đều khá nghịch ngợm, nhưng cũng chưa nghe thấy giáo sư Tưởng có va chạm gì với họ. Ngược lại, rất nhiều sinh viên khi nhắc đến thầy Tưởng còn nói rất mến ông. Phương Mộc vốn giả tưởng rằng, mê cung, cái nơi được cho là nơi truyền đạt tinh thần “lạc hướng” ấy có lẽ là do Tưởng Bái Nghiêu đã có hành vi phê bình nghiêm khắc một vài học sinh nào đó dẫn đến. Nhưng từ những tình hình thu thập được hiện nay, cái giả tưởng ấy là hoàn toàn sai. Thế thì, có thể vì một sự vô tâm nào đó của Tưởng Bái Nghiêu mà dẫn đến cảm giác lạc hướng mạnh mẽ kia của hung thủ và gây nên mối thù khắc cốt ghi tâm của hắn?

Suy nghĩ này chỉ cần tìm hiểu sau một chút sẽ khiến người ta tuyệt vọng. Tưởng Bái Nghiêu năm nay 39 năm cuộc đời đã từng giao tiếp với hàng nghìn hàng vạn người. Nếu như cần phải xác minh những hành động vô tâm nào đó của anh ta trong suốt cuộc đời đó thì có lẽ phải cần đến số thời gian nhiều hơn cả 39 năm.

Còn kết quả xác minh về nạn nhân Thân Bảo Cường của vụ án mạng ở siêu thị Phú Sĩ Mã lại càng làm cho mọi người thất vọng. Thân Bảo Cường sau khi tốt nghiệp đại học đã từng là kỹ thuật viên của một nhà máy chế tạo cơ khí của một nước nào đó. Năm 29 tuổi, Thân Bảo Cường bỏ nghề đi buôn. Một năm sau, do quản lý kinh doanh không tốt, vừa khởi nghiệp đã phải đóng cửa, bước vào thời kỳ kinh tế túng quẫn. Năm sau ly hôn vợ, vì hai người chưa có con cái gì nên chỉ phải chia tài sản. Sau đó Thân Bảo Cường sống độc thân và thường xuyên không có thu nhập ổn định. Mấy năm sau đến làm quản lý công ty bán buôn hoa quả của một người bạn. Theo những người làm ở công ty mới, Giám đốc Thân đã từng trải qua những ngày gian khổ, do đó rất thoải mái với nhân viên, mọi người ở công ty cũng có ấn tượng tốt với anh ta. Cơ quan cảnh sát đã tiến hành điều tra quá trình của Thân Bảo Cường từ khi xí nghiệp bị đóng cửa đến khi làm giám đốc công ty bán buôn hoa quả và tiến hành gặp gỡ những người có liên quan đến Thân Bảo Cường trong thời gian ấy. Xác nhận Thân Bảo Cường đã từng đi làm gia sư, trợ lý luật sư và nhân viên bảo hiểm nhưng chưa bao giờ làm nghề quảng cáo. Ngay cả tình hình những lúc khó khăn tạm thời cũng chưa từng làm.

Như vậy bộ da của con gấu bông đồ chơi và Thân Bảo Cường gần như không có dính líu. Lẽ nào Thân Bảo Cường chỉ là vật hy sinh hung thủ chọn bừa? Tự cổ chí kim, tế vật của nghi thức phần lớn là phụ nữ, trẻ em hoặc thanh niên tráng kiện. Một người đàn ông bình thường ở tuổi trung niên như vậy có thể là đối tượng được hung thủ chọn không?

Phương Mộc ngẫm cảm thấy giữa hai nạn nhân này ít nhiều có dính líu đến nhau. Đằng sau chúng vẫn là hai nghi thức thần bí. Tuy nội dung của hai nghi thức này vẫn nằm trong vòng bí mật, nhưng Phương Mộc lại tin chắc chúng mang ý nghĩa tượng trưng của nghi thức “báo thù” và “chứng minh”.

Chương 20: CÔNG CỤ

Thời gian hội thảo chuyên đề tâm lý nhanh chóng được xác định. Chủ đề là nguy cơ can dự tâm lý ứng dụng trong thực tiễn công tác công an. Đơn vị đăng cai hội thảo là Sở Công an thành phố C. Sau khi gửi thông báo đến các phân cục và yêu cầu các phân cục cử đại biểu đến tham dự, sự hưởng ứng mạnh mẽ của các phân cục khiến cho Sở Công an thành phố rất bất ngờ. Số người muốn đến dự hội thảo nhiều hơn rất nhiều so với dự kiến. Cuối cùng bắt buộc phải chuyển địa điểm từ phòng họp của Sở Công an thành phố sang hội trường nhỏ của Sở Công an tỉnh.

Thực ra, đây cũng là một việc không lấy gì làm lạ. Trong thời bình, hệ số nguy hiểm nhất và áp lực nghề nghiệp nhất chính là nghề cảnh sát. Hàng ngày phải đối mặt với cái chết, sự cố và phần tử tội phạm xảo quyệt, tàn nhẫn, sau một thời gian dài, trạng thái tâm lý của người cảnh sát không tránh khỏi bị ảnh hưởng. Đặc biệt đó lại là những cảnh sát trẻ tham gia lực lượng cảnh sát chưa lâu, khi thực thi nhiệm vụ, mỗi lần phải nổ súng, thần kinh căng thẳng đến mấy ngày. Có những cảnh sát trở nên thêm rượu, thích đánh bạc. Thực ra đó chỉ là một loại tiêu khiển không thể tránh được khi bị áp lực tâm lý. Cho nên buổi hội thảo này hấp dẫn được rất nhiều cảnh sát.

Chiều thứ 3, trong hội trường nhỏ của Sở Công an tỉnh không có lấy một chiếc ghế trống, ngoài hành lang cũng chật ních người. Lãnh đạo Sở Công an thành phố và lãnh đạo Sở Công an tỉnh ngồi hàng trên, tiếp sau là thành viên của phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm. Lỗ Húc ngồi cùng với những đồng nghiệp ở Sở, về sau lãnh đạo Sở Công an tỉnh sắp xếp cho ngồi hàng trên.

13 giờ 30, Dương Cẩm Trình trong bộ comple màu đen bắt đầu đi vào hội thảo. Sau khi sơ bộ giới thiệu, ông đi thẳng vào vấn đề chính, trước tiên là bàn về chế độ của cảnh sát phương Tây đối với nguy cơ can dự tâm lý so với hiện tượng coi thường sức khỏe tâm lý cảnh sát của Trung Quốc. Chỉ ra luận điểm cần duy trì trạng thái tâm lý tốt của nhân

viên cảnh sát và đề cao tầm quan trọng của việc trang bị trình độ đồng đều. Có thể thấy, Dương Cẩm Trình đã chuẩn bị rất cẩn thận cho buổi hội thảo này, nội dung cuộc hội thảo trích dẫn những tấm gương điển hình, ngôn ngữ giản dị. Điều này khiến cho những cảnh sát ít hiểu biết về tâm lý học cũng cảm thấy không mệt mỏi khi nghe.

Vì thời gian có hạn, Dương Cẩm Trình tập trung nhấn mạnh giảng giải về đặc trưng của căn bệnh áp lực chương ngại sau chấn thương và biện pháp can dự. Công bằng mà nói, luận đề này được chọn rất phù hợp, bởi vì hàng ngày cảnh sát có thể gặp phải rất nhiều những sự ác liệt. Do đó, dẫn đến tần suất mắc bệnh áp lực chương ngại sau khi bị thương cao hơn nhiều so với người bình thường. Có lẽ chính nguyên nhân này, luận đề này thu hút được sự tập trung của người nghe. Khi Dương Cẩm Trình thao thao bất tuyệt trên bục giảng, cả hội trường đều im phăng phắc, tập trung lắng nghe.

Phương Mộc thì ngược lại, anh cảm thấy mệt mỏi, mấy lần quay lại thăm quan sát vẻ mặt của Lỗ Húc. Trong tay cậu ta không biết từ lúc nào đã có một bó hoa. Chắc là lãnh đạo Sở sắp xếp cậu ta lên bục tặng hoa lúc kết thúc buổi hội thảo. Không giống biểu hiện của những người khác như gật đầu liên tiếp hoặc mỉm cười tỏ vẻ hiểu ý, trên mặt Lỗ Húc về cơ bản không có biểu hiện gì, chỉ ẩn sau những đóa hoa tươi, lặng lẽ chăm chú nhìn Dương Cẩm Trình đang mặt mày hớn hở trên bục giảng.

Dương Cẩm Trình cuối cùng bắt đầu dùng ví dụ để minh họa cho bài giảng. Phần này làm cho Phương Mộc lo lắng nhất, là tiết mục không tự nguyện xem nhất.

“Chúng ta có một đồng chí cảnh sát... Ở đây tôi không tiện nói tên thật của đồng chí đó, tạm gọi là đồng chí H. H trong một lần chấp hành mệnh lệnh đã gặp phải một tai nạn bất ngờ...”

Phương Mộc cảm thấy không thể tiếp tục ngồi nghe được nữa, cũng không thể ngồi chờ sự thay đổi trên vẻ mặt của Lỗ Húc, anh đứng dậy men theo hành lang giữa hai hàng ghế đi ra khỏi hội trường.

Ánh trời chiều hôm nay thật đẹp, hơi có chút ấm áp, nếu như không có những chiếc lá rụng trên sân để khiến người ta nhầm tưởng đang là mùa xuân. Phương Mộc tựa lưng vào cột xà đơn trên sân, lấy thuốc lá ra hút hết điếu này sang điếu khác.

Là một nhân viên nghiên cứu khoa học, để trình bày rõ quan điểm phải mang thực tế của vụ án ra để chứng minh đó là điều cần thiết, nhưng lấy ví dụ từ một người ai cũng biết như vậy khiến Phương Mộc cảm thấy không thoải mái. Dương Cẩm Trình đã cố ý giấu tên của Lỗ Húc, nhưng sự việc xảy ra trong thời gian rất gần, người nghe không thể không biết người bệnh trong vụ án chính là Lỗ Húc, huống hồ chữ H trong tên của Lỗ Húc chính là chữ cái đầu của chữ “Húc”. Nghĩ đến việc Dương Cẩm Trình nhắc đến tên Lỗ Húc trên bục giảng khiến ngay cả Phương Mộc cũng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Nhớ lại lúc trị liệu cho Lỗ Húc bằng biện pháp tâm lý kịch, Dương Cẩm Trình đã lấy mình làm một đạo cụ đơn giản, Phương Mộc cứ cảm thấy cảm tình của mình với ông ta cứ giảm dần. Nhưng nghĩ đến tác dụng chính đạt được trong cả quá trình điều trị cho Lỗ Húc của Dương Cẩm Trình, Phương Mộc lại cảm thấy không thể không tự an ủi: Có lẽ đó là phong cách của ông ta; Có lẽ tiến sĩ Dương là người coi việc nghiên cứu khoa học là tất cả; Có lẽ ông ta cho rằng Lỗ Húc cần phải có đủ dũng khí để một lần nữa đối mặt với sự kiện ấy...

Chỉ có điều, với vai trò của nhà tâm lý, nếu như mang đến cho người bệnh một tinh thần không tốt. một thái độ lạnh nhạt như thế thì ông ta sao có thể điều trị triệt để cho người bệnh được?

Phương Mộc ngẫm cảm thấy Dương Cẩm Trình làm như vậy có thể là vì ông ta ở vào trường hợp bao con mắt đổ dồn vào.

Thôi, nếu như có thể làm cho càng nhiều cảnh sát vì thế mà thoát được bệnh tâm lý, tránh được áp lực tinh thần thì sự ngượng ngùng của Lỗ Húc, sự không thoải mái của chính mình có lẽ là điều nhỏ nhoi, chẳng đáng gì.

Khi Phương Mộc quay trở lại hội trường vừa đúng lúc kết thúc buổi hội thảo, cả hội trường đứng dậy hướng lên Dương Cẩm Trình trên bục giảng vỗ tay không ngớt. Dương Cẩm Trình bước xuống khỏi bục giảng, hơi cúi người chào tất cả thính giả, vẫy tay ra hiệu. Lúc đó, Lỗ Húc với nụ cười hơi cứng, tay nâng bó hoa, từ bậc thềm bên cạnh khán đài bước đến đứng nghiêm trước mặt Dương Cẩm Trình đặt bó hoa vào tay ông ta.

Dương Cẩm Trình một tay ôm lấy vai Lỗ Húc, ánh sáng dưới khán đài lóe lên thành một quang...

Sau khi mọi người giải tán, Phương Mộc trở lại phòng làm việc. Phải một giờ sau Biên Bình sau khi tiếp đãi Dương Cẩm Trình mới về.

Biên Bình với bộ mặt mệt mỏi, cau mày, chào hỏi qua loa Phương Mộc rồi lặng lẽ ngồi trước bàn làm việc hút thuốc.

Hút xong một điếu thuốc Biên Bình ngẩng đầu lên vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Phương Mộc. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai cùng gượng cười, trong lòng đều hiểu phía bên kia đang nghĩ gì.

“Tiến sĩ Dương làm như thế...” Biên Bình đắn đo một lúc, “... thực ra có chút không được phù hợp lắm.”

“Đâu chỉ là không hợp!” Phương Mộc cuối cùng cũng nói tuột ra điều ầm ứ trong lòng, “Ông ta chẳng để ý một tý nào đến cảm xúc của Lỗ Húc!”

“Thôi, bỏ qua đi!” Biên Bình vừa xua tay vừa nói theo kiểu dẹp đi cho xong chuyện, “Ông ta đại khái chỉ quan tâm đến chuyên môn của mình thôi. Suy cho cùng thì ông ấy cũng đã chữa trị thành công cho Lỗ Húc.”

Phương Mộc cũng không để tâm tranh luận tiếp, anh hỏi sang một chủ đề khác: “Các lãnh đạo đều về cả rồi ạ?”

“Về cả rồi.” Biên Bình nhìn đồng hồ, “Mau nghỉ thôi, cậu cũng về sớm đi!”

Phương Mộc xuống lầu đi về phía ký túc xá, khi đi qua sân, anh nhìn thấy một người đang đứng dựa vào cột xà đơn. Là Lỗ Húc.

Phương Mộc nghĩ một lát rồi nhón chân bước đi. Lỗ Húc cũng nhìn thấy Phương Mộc, hướng về phía anh cười cười, đứng thẳng người dậy.

“Vẫn chưa về à?”

“Ồ, vừa mới chia tay với tiến sĩ Dương.” Lỗ Húc nhìn về phía cổng lớn, “Các đồng nghiệp đều lái xe về cả rồi.”

“Ừ, hay để tôi đưa cậu về nhé?”

“Không cần đâu, không cần đâu.” Lỗ Húc liên tiếp xua tay, “Tôi tự lái xe về cũng được mà.”

“Không sao, thực ra tôi cũng phải về.” Phương Mộc nói dối.

“Thế... thôi được.” Lỗ Húc do dự một lát, gật đầu, “Cảm ơn.”

Ngồi trong xe, Lỗ Húc không nói gì. Anh cởi cúc trên của chiếc áo thu đông, tay áo cũng buông xuống, dựa cả người vào ghế xe, vẻ người rất sa sút.

Phương Mộc chú ý đầu ngón tay của anh ta cứ vê vê một mẫu giấy nhỏ đã đen nhem.

“Đó là cái gì vậy?”

“À.” Lỗ Húc cười, “Một đàn anh ở Sở bí mật đưa cho, nghe nói là tráng dương bổ thận.”

Lỗ Húc kéo cửa sổ xe xuống, ném mạnh mẫu giấy ra ngoài, “Đúng là coi nhau như đồ bỏ đi.”

Phương Mộc thấy hơi ngượng, không biết làm thế nào để an ủi anh ta, nhin được một lúc rồi nói bừa một câu: “Không phải thế đâu!”

Lỗ Húc không đáp lời, vẫn cứ nhìn chăm chăm vào con đường trước mặt, Đi đến một con đường nhỏ, Lỗ Húc bỗng hỏi: “Phương Mộc, anh ăn cơm chưa?”

“Chưa!” Phương Mộc phanh xe chậm lại, “Sao cơ?”

“Tôi mời anh uống rượu nhé?”

“Bây giờ á?” Phương Mộc nhìn lên bộ quần áo của Lỗ Húc, “Hôm khác đi. Anh mặc bộ quần áo này đi uống rượu có thể hơi phiền đấy.”

“Không sao!” Lỗ Húc bỏ mũ xuống, cởi áo ra, tháo dây lưng vứt cả đồng xuống sau xe, “Như thế này OK chưa?”

“Ôi, anh không sợ lạnh sao?” Phương Mộc nhìn một lượt trong xe, “Tôi không có quần áo cho anh mặc rồi.”

“Không sao.” Lỗ Húc vui vẻ chỉ tay vào một quán ăn nhỏ bên đường, “Ta vào kia đi!”

Mặc dù đã cởi bỏ chiếc áo có đính những quân hàm, quân hiệu nhưng chiếc áo lót màu xanh nhạt và cái quần dài màu xanh sẫm vẫn để lộ màu sắc của lực lượng vũ trang, đây là chưa kể đến chiếc khóa dây lưng lấp lánh ánh bạc của công an hiệu. Lỗ Húc sai chân bước vào quán ăn nhỏ, phía sau là Phương Mộc đang phấp phỏng lo âu.

Lúc gọi đồ ăn, Lỗ Húc kêu một lúc mười lon bia, sau đó mới gọi mấy đĩa thức ăn nhỏ, làm như uống bia là chính, ăn chỉ là thứ yếu.

Sau khi uống hết một lon bia, Phương Mộc lấy lý do còn phải lái xe để từ chối, Lỗ Húc trừng mắt: “Sao anh uống ít thế? Không được!”

“Tôi còn phải lái xe.”

“Không vấn đề!” Lỗ Húc nhắc tay Phương Mộc lên, đặt hai lon bia đã mở sẵn trước mặt anh, “Không tiêu diệt hết, anh đừng có về.”

Trông thái độ của Lỗ Húc có vẻ hung hăng thế, kỳ thực từu lượng cũng vừa phải. Hai lon bia vào bụng lười đã cứng cả lại. Phương Mộc

hiếu nổi khổ của anh ta, nghĩ cùng lắm để xe lại đây, đánh xe về chẳng bằng ngồi uống tiếp với anh ta.

Sau một hồi chuyện nọ chuyện kia cuối cùng chủ đề chính vẫn quay lại buổi hội thảo.

“Ôi, hội thảo tổ chức hay quá!” Mặt đỏ gay, Lỗ Húc bỏ năm lạc vào miệng, “Tiến sĩ Dương rất có trình độ khiến mọi người đều tập trung lắng nghe.”

Lỗ Húc cười ha ha, những vụn lạc bắn cả ra bàn. Phương Mộc không biết an ủi anh ta thế nào, chỉ đành gật đầu phụ họa: “Đúng thế!”

Lỗ Húc cúi đầu nhai lạc, như có điều muốn nói. Lúc ngẩng đầu lên Phương Mộc nhìn rõ ánh mắt khát khao được dốc bầu tâm sự của anh ta. Nhưng khi câu nói ra đến đầu lưỡi thì lại biến thành động tác nâng cốc:

“Uống đi!”

Phương Mộc chạm cốc với Lỗ Húc, nhấp một ngụm bia, nhin không được, nói: “Lỗ Húc, anh đừng có tự trách mình. Tôi tin rằng bác sĩ Dương chỉ muốn... cho mọi người lĩnh hội sâu hơn mà thôi.”

Lỗ Húc cụp mí mắt xuống không trả lời. Lát sau, mới than nhẹ một câu, “Tôi biết... không sao... có thể giúp mọi người giải quyết một chút vấn đề thực tế... một chút ầm ỹ có thấm gì.”

Lỗ Húc ngẩng đầu lên, nụ cười như méo mó, “Tôi không có vấn đề gì.”

Lúc này Phương Mộc chủ động nhắc cốc lên, “Đúng, tất cả những phiền toái đều đã qua rồi, để ý làm gì ba chuyện vặt ấy.”

Lỗ Húc uống một ngụm lớn, vì uống quá nhanh nên bia theo góc miệng chảy hết cả xuống cằm. Anh lấy tay lau qua loa, miệng lải nhải: “Không vấn đề gì... tất nhiên không vấn đề gì.”

Phương Mộc thấy anh ta nói không tự tin lắm, trong lòng thấy rất đồng tình với anh ta, nhưng lại không biết nói gì, đành lặng lẽ rút ra một

điều thuốc. Lỗ Húc châm lửa rít một hơi rồi kẹp điều thuốc vào tay, cúi đầu tiếp tục lăm bằm.

Khi ngẩng đầu lên nói, trên mặt Lỗ Húc nở một nụ cười hồi lỗi.

“Về lý mà nói, tôi chẳng có lý do gì để oán trách tiến sĩ Dương cả,” anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Suy cho cùng người ta chữa khỏi bệnh cho tôi, lấy vụ án của tôi giúp đỡ người khác, tôi phải cảm ơn họ chứ.”

Giờ giao thông cao điểm đã qua, nhưng người đi lại trên đường ngược lại vẫn không dứt. Những bước chân vội vã lướt qua như nước chảy hắt bóng lên tấm kính cửa sổ trước mặt Lỗ Húc.

“Chỉ có điều ông ta không nên lấy tôi làm ví dụ trong trường hợp này, đều là người trong ngành, đến thẳng ngóc cũng hiểu cái người tên là H ấy chính là tôi.” Lỗ Húc vút mẫu thuốc sắp cháy hết, châm tiếp một điều nữa, “Ngoài ra nếu lấy tôi làm ví dụ thì cũng không nên nói hết cả sự việc ra.”

“Tôi cảm thấy...” Lỗ Húc lắc đầu cười, “Tôi cảm thấy lúc đó tôi như bị để lộ mộng trần đứng yên trên bụi, tiến sĩ Dương chỉ vào tôi nói, cậu bé này không dễ bảo – tôi thấy mình giống như một công cụ để ông ta phô bày sự sáng suốt biết nhìn xa trông rộng của ông ta.”

“Đừng nói nữa!” Phương Mộc cảm thấy mình không thể nhẫn nhịn để nghe tiếp được nữa, anh rót cho Lỗ Húc một cốc bia đầy, “Uống bia đi!”

“Phương Mộc,” Lỗ Húc trừng đôi mắt đỏ đòng đòng, “Anh có cảm thấy tôi là một kẻ vong ân bội nghĩa không?”

“Không!” Phương Mộc nói chắc như đinh đóng cột: “Tiến sĩ Dương làm như thế thực ra là hơi quá, nhưng Lỗ Húc ạ, anh đừng vì thế mà cảm thấy có lỗi – Vì ai thì cũng không nên!”

Có lẽ khói thuốc xông vào mắt Lỗ Húc, vành mắt của anh bỗng chốc đỏ lên, tiếp đó anh nắm tay Phương Mộc, lắc lắc thật mạnh: “Người

anh em, người anh em.”

Sắp đến nửa đêm, Phương Mộc mới đưa được Lỗ Húc say bí tỉ về nhà. Lúc dìu anh ta lên tầng 6, Phương Mộc thở dốc. Sau khi ấn chuông, cô bạn gái mặt đầy lo lắng đỡ Lỗ Húc gần như bất tỉnh nhân sự nằm lên sofa, và mời Phương Mộc uống một cốc trà rồi hãy về. Phương Mộc từ chối khéo, đứng dậy cáo từ.

Vừa mới bước được mấy bậc thang đã nghe phía sau có người gọi tên mình.

Phương Mộc quay đầu lại, Lỗ Húc quần áo xộc xệch đang đứng nghiêm trang trước cửa, nhìn thẳng vào Phương Mộc nhấn mạnh từng câu, từng chữ: “Tôi, nhất định sẽ, tìm ra khẩu súng ấy!”

Tinh thần của Dương Cẩm Trình hôm nay rất tốt, thời gian về nhà cũng sớm hơn thường ngày.

Dương Triển ở nhà, ông bố bất ngờ về sớm khiến nó cuống lên. Lúc Dương Cẩm Trình cởi giày ở cửa ra vào thì nó đang ôm một đồng hồ đặc đi vào phòng ngủ. Khi đẩy cửa, có một món đồ rơi xuống đất. Nó không kịp nhặt, vội vàng quay người lại khóa cửa, sau đó ngồi im thin thít trong phòng nghe ngóng động tĩnh.

Cái đồ vật kia lăn lông lốc về giữa phòng khách, Dương Cẩm Trình cúi xuống nhìn, thì ra là một lon co-ca co-la. Dương Cẩm Trình vừa rửa thầm vừa nhặt lon co-ca co-la lên đặt vào bàn trà. Ông bỗng nhiên phát hiện cạnh sofa còn có hai thùng co-ca co-la, trong đó một thùng đã được mở, còn thừa khoảng mười mấy lon, mấy cái lon rỗng cũng bày trên bàn trà.

Dương Cẩm Trình bất giác lắc đầu, hướng vào phòng ngủ kêu to: “Uống ít thứ này thôi, dễ dẫn đến vôi hóa lắm đấy.”

Trong phòng ngủ không có phản ứng gì.

Dương Cẩm Trình đặt thùng co-ca vào nhà kho, quay người đi vào phòng đọc sách.

Trong phòng đọc, hai dãy giá sách dọc hai bên tường, trong đó một bên giá sách bày các loại giấy chứng nhận, giấy mời và cúp vàng của Dương Cẩm Trình. Dương Cẩm Trình lấy từ trong ví ra tờ giấy mời của Sở Công an tỉnh. Ông mở nó ra, bày lên một cái giá nhỏ đã chuẩn bị trước. Sau đó ông lùi lại mấy bước, ngẩng lên ngẩng xuống một hồi, lại chạy lên chỉnh đi chỉnh lại, cuối cùng mãn nguyện gật đầu.

Đây là tủ bày các vinh dự cá nhân của Dương Cẩm Trình. Từ các giấy chứng nhận, thư mời, cúp vàng được sắp xếp một cách gọn ghẽ có thể thấy mấy năm gần đây thành quả nghiên cứu của Dương Cẩm Trình tương đối tốt. Trong tủ quầy có chỗ đã xếp chật ních nhưng Dương Cẩm Trình vẫn để lại một khoảng trống ở giữa, như đang chờ đợi một niềm vinh dự lớn lao nhất.

Dương Cẩm Trình nhìn vào khoảng trống đó rất lâu, một nụ cười hiện dần trên khuôn mặt của ông ta.

Cái ngày lấp đầy khoảng trống kia không còn xa nữa.

Đêm khuya.

Dương Triển thận trọng mở cánh cửa phòng ngủ, thò đầu ra nhìn ngắm phòng khách tối om. Lát sau, nó cầm một cái túi nilon to, rón rén bước về phía nhà kho.

Lát sau, Dương Triển cố gắng bê một thùng co-ca đi về phòng vệ sinh. Sau khi khóa trái cửa lại, nó xé nắp thùng giấy, lôi ra một lon ngồi trên nắp xí xồm thông thả uống.

Nó uống suốt từ chiều đến tối, bụng phình to như cái trống. Lon co-ca trong tay cũng chỉ uống hết một nửa không uống tiếp được nữa. Nó thấy hơi buồn nhìn vào hai mươi ba lon co-ca còn thừa trong thùng giấy, bỗng nhiên nó nghĩ ra điều gì đó liền nhảy cẫng lên, nó đổ hết số co-ca thừa vào bồn rửa tay.

Công việc tiếp theo rất đơn giản, thằng bé khẽ khàng bật từng nắp lon co-ca ra, cố sức giảm thiểu âm lượng của khí ga bắn phọt ra, sau đó

đổ hết co-ca trong lon vào bồn rửa tay, rồi bỏ lon rỗng vào túi nilon.

Mùi vị ngọt ngào của co-ca nhanh chóng tràn ngập phòng vệ sinh. Trong không khí dễ làm cho người ta hưng phấn ấy, thằng bé bình tĩnh lặp lại những động tác, miệng lầm nhẩm đếm: “Ba mươi mốt... ba mươi hai...”

Chương 21: HỒI ỨC

“Tôi đã bảo, tôi sẽ gọi hai người đến giúp anh cơ mà.” Hình Chí Lâm nhìn Phương Mộc mồ hôi đầy mặt, lại nhìn một đồng chăn bông lớn.

“Không cần đâu, sắp Hình ạ, anh giúp đỡ tôi nhiều rồi.”

“Cái cậu này, khách khí gì chứ.” Hình Chí Lâm gõ gõ vào cửa phòng cấp phát, trực ban dân cảnh vội chạy đến, “Đi, đi gọi mấy người lại giúp khuân đồ đạc.”

Hình Chí Lâm là người quen cũ của Phương Mộc, trước khi anh lên làm phó Sở Công an thành phố C, đã từng đảm nhiệm chức trưởng phòng Kinh văn bảo[1], trong quá trình điều tra vụ giết người hàng loạt ở trường đại học Sư phạm thành phố C đã quen với Phương Mộc. Về sau trong quá trình điều tra vụ án giết người Hoàng Vĩnh Hiếu, Phương Mộc cũng giúp Hình Chí Lâm rất nhiều. Sau khi Phương Mộc tốt nghiệp đại học quyết định làm cảnh sát, Hình Chí Lâm đã đặc biệt gọi điện thoại thuyết phục anh tham gia đội cảnh sát hình sự Sở Công an thành phố. Về sau Biên Bình đi trước một bước, đã điều anh về Sở Công an tỉnh. Vì thế, Biên Bình đã đặc cách mời Hình Chí Lâm ăn một bữa hải sản, gọi là tạ lỗi.

[1] Cơ quan chuyên phụ trách những vụ án hình sự trong trường đại học.

Lần này Phương Mộc tìm đến Hình Chí Lâm nhờ giúp đỡ, vì anh từng là trưởng phòng Kinh văn bảo cho nên rất quen biết mấy lãnh đạo ở các trường đại học. Phương Mộc nhờ anh ấy tìm cho một ít chăn bông cũ mà sinh viên sau khi tốt nghiệp bỏ đi không dùng nữa. Hình Chí Lâm sau khi biết là mang cho cô nhi viện, đã giúp đỡ rất nhiệt tình, mấy ngày sau đã kiếm được một lô chăn bông cũ, lại còn nhờ cô vợ đang làm việc ở bệnh viện giặt giũ sạch sẽ.

Dưới sự giúp đỡ của các đồng nghiệp, số chăn bông nhanh chóng được gói ghém xếp lên chiếc xe Jeep. Hình Chí Lâm đưa cho Phương Mộc đang lau mồ hôi một điều thuốc, bản thân anh cũng tự châm một điều.

“Con gái của Tôn Mai cũng ở đó à?”

“Ừ.”

Hình Chí Lâm không nói gì, dựa lưng vào chiếc xe Jeep cùng Phương Mộc hút thuốc. Hút xong điều thuốc, Phương Mộc phỉ phỉ tay, nói: “Sếp Hình, tôi đi đây, không khách khí với anh nữa.”

“Đợi chút!” Hình Chí Lâm móc trong túi ra một tập tiền, đếm mười tờ 100 tệ đặt vào tay Phương Mộc. “Mang đến cho bọn trẻ!”

“Không cần đâu!” Phương Mộc vội chối từ.

“Bảo cậu cầm lấy thì cậu cứ cầm lấy.” Hình Chí Lâm trực tiếp đút tiền vào túi Phương Mộc. “Lần sau có gì tôi có thể giúp được thì cứ nói, đừng ngại.”

Phương Mộc chẳng biết làm thế nào, đành phải nhận. Sau khi chào tạm biệt Hình Chí Lâm, anh quay người bước lên xe.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc dù đã về chiều, trên mặt đường đâu đâu cũng thấy những lớp băng mỏng chưa tan chảy. Trong thời tiết như thế, với những chiếc chăn đã lòi cả bông ra ngoài ở Thiên sứ Đường chắc chắn khó chịu đựng qua mùa đông. Phương Mộc nhìn đồng chăn bông xếp đầy trong xe qua kính chiếu hậu, trong lòng cảm thấy thanh thản.

Trong căn phòng nhỏ phía bên phải ở tầng 2 của Thiên sứ Đường, thầy Châu và chị Triệu đang cùng mấy đứa trẻ hơi lớn một chút sửa sang lại bếp lò. Bếp lò cung cấp khí nóng một cách đơn giản nhất cho căn phòng. Đây là thiết bị sưởi ấm duy nhất trong cả mùa đông. Bên cạnh bếp lò là một đồng than, mấy đứa nhỏ đang phấn khởi nhào nặn, toàn thân nhuộm đầy than đen.

Thầy Châu cảm thấy bất ngờ khi nhìn thấy một chiếc xe đầy chần bông, ông cảm kích vỗ vào vai Phương Mộc, nói: “Thế này thì tôi biết cảm ơn em thế nào đây...”

Phương Mộc cảm thấy hơi ngượng, nói: “Thầy Châu, thầy đừng khách khí, đều là đồ cũ cả ấy mà.” Chị Triệu cười híp cả mắt hô hào mấy đứa trẻ giúp mang chần bông lên lầu. Nhị Bảo đang nhún nhảy trên đồng than cũng kêu a, a xin được giúp đỡ, kết quả là bị chị Triệu phết cho một cái vào mông, vội chạy dạt sang một bên.

Dỡ hàng xong, Phương Mộc lại tự giác xin giúp sửa sang bếp lò. Việc này cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ. Sửa sang xong cũng đã hơn 4 giờ chiều. Rửa qua mặt mũi chân tay, phui sạch bụi than trên người xong, Phương Mộc và thầy Châu lại ngồi ở sân chuyện trò.

Chị Triệu ý ới gọi lũ trẻ đang đùa nghịch trên đồng than về tắm rửa. Phương Mộc nhìn đồng than, hỏi thầy Châu:

“Thầy vừa mua về ạ?”

“Ừ!”

“Có đủ dùng không hả thầy?” Phương Mộc nhăm tính, “Tối thiểu cũng phải có đủ đến tháng 3 sang năm.”

“Cứ đốt thử xem sao đã.” Thầy Châu cau mày nói: “Với lại, cái nhà nhỏ này có thể lưu được đến ngày nào cũng còn chưa biết cơ mà.”

Phương Mộc cảm thấy hơi buồn, vừa định hỏi tại sao thì nghe thấy bên ngoài có người gọi thầy Châu.

Là một ông già, có thể đoán là người dân quanh đây. Thầy Châu chạy ra cửa nói với ông ta mấy câu, khi quay lại càng cau mày hơn.

“Có chuyện gì thế ạ?” Phương Mộc không kìm được, lên tiếng hỏi.

“Thông báo ngày mai họp.” Thầy Châu khẽ thở dài. “Họp, họp cái gì vậy ạ?”

“Họp bàn về việc di dời.” Thầy Châu lắc đầu, “Dân quanh đây thấy tôi có chút văn hóa, muốn tôi đứng ra đặt điều kiện với nhà đầu tư.”

“Gì cơ ạ?” Phương Mộc tròn mắt, “Chỗ này phải di dời ạ?”

Thầy Châu không trả lời, gật đầu cười đau khổ.

Phương Mộc trầm hắt xuống, nhìn vẻ mặt thầy Châu cũng buồn rười rượi, anh cất lời an ủi: “Không sao, đợi lấy được tiền bồi thường chúng ta sẽ xây dựng một Thiên sứ Đường mới.”

“Đâu có đơn giản thế, trong thời gian di dời cậu bảo tôi sẽ dẫn bọn trẻ đi đâu?” Thầy Châu quay lại nhìn ra sân và căn nhà nhỏ hai tầng. “Lại còn lúc này mua một miếng đất để làm cô nhi viện sẽ hết bao nhiêu tiền.”

“Mua ở đây không được thì về nông thôn mua.”

“Bây giờ mua đất ở nông thôn cũng không dễ đâu.” Thấy Châu lắc đầu, “Lại còn, nếu như chỗ chuyển đến xa quá, bọn trẻ đi học sẽ khó khăn, ảnh hưởng đến việc tiếp thu giáo dục.”

Phương Mộc không nói, anh vắt óc suy nghĩ cách giúp thầy Châu. Nghĩ một lúc, anh thăm dò, nói: “Thầy Châu, hay ta tìm sự trợ giúp của xã hội, sợ rằng khó vượt qua được khó khăn này.”

“Không!” Thầy Châu cười nhẹ nhàng, “Nếu như được thì tôi đã làm như thế rồi. Tôi đã từng nói, tôi không muốn để cho bọn trẻ ngay từ nhỏ đã có cảm giác thấp kém hơn người khác.”

Ông quay đầu, thật thà nói với Phương Mộc: “Cái nghèo trong tâm hồn đáng sợ hơn nhiều so với cái nghèo vật chất.”

“Thế em không được coi là một nhà tài trợ sao?” Phương Mộc thử tìm cách thuyết phục: “Chẳng có gì khác so với những người khác.”

“Cậu không giống họ!” Thầy Châu nhìn Phương Mộc cười, “Cậu chỉ đại diện cho cá nhân mình, cậu lại không yêu cầu tôi đưa ra một sự hồi đáp nào.”

Nói đến tài trợ, Phương Mộc chợt nhớ đến lời dặn của Hình Chí Lâm, anh lấy từ trong túi ra 1000 tệ đặt vào tay thầy Châu.

“Cậu làm cái gì thế?” Thầy Châu có vẻ kinh ngạc, “Tháng này cậu đã đưa tiền rồi mà, lại còn mang đến bao nhiêu đồ nữa.”

“Không phải của em đâu ạ!” Phương Mộc truyền đặt lại thiện ý của Hình Chí Lâm. Thầy Châu nắm số tiền trong tay, trầm tư một lúc, lại nhìn trước nhìn sau, bên trái bên phải, hạ giọng nói: “Tiểu Phương, tôi có một việc không hiểu.”

“Việc gì cơ ạ?”

“Vì sao cậu lại muốn giúp đỡ Liêu Á Phàm?”

Phương Mộc nhìn vào mắt thầy Châu, ánh mắt của ông ấm áp và khoan dung khiến cho người ta tin tưởng.

“Bởi vì em quen biết mẹ cô bé.” Phương Mộc nói một cách khó khăn. “Hồi học đại học, mẹ cô bé là quản lý ký túc xá của chúng em. Ba năm trước, năm 1999, em gặp phải một tai nạn bất ngờ, bà ấy đã lấy tính mạng mình cứu em.”

Phương Mộc không muốn kể lại chi tiết, thầy Châu cũng không gặng hỏi. Sau một lúc im lặng, thầy Châu vỗ nhẹ lên vai Phương Mộc, “Tri ân mà trả ơn, có thể coi cậu là người có nhân cách cao thượng.”

“Điều này có đáng gì đâu. Mẹ của Liêu Á Phàm trả giá cả tính mạng mình, Liêu Á Phàm trả giá cả tuổi thơ. Những điều em làm nếu đem so sánh với họ làm sao có thể so sánh được.” Phương Mộc nhìn thầy Châu, “Em cảm thấy câu nhân cách cao thượng ấy phải để dành cho thầy mới hợp.”

Không biết vì sao, ánh mắt thầy Châu bỗng trở nên u ám. “Không giống nhau!” Ông nhìn ra bốn phía, ánh mặt trời đang ngày một tối đi, miệng lẩm bẩm: “Tôi và cậu không giống nhau!”

Hồi ức là một thứ rất kỳ lạ, nó có thể khiến anh trong chốc lát nhảy xuống dòng chảy đã đi qua mà anh không thể cưỡng lại được. Phương Mộc không biết lúc đó thầy Châu nhớ về câu chuyện gì và cũng tin rằng thầy Châu cũng không biết anh đang nghĩ gì. Có lẽ đều là những câu chuyện khó nói. Nó làm cho những người hồi tưởng rơi vào tình trạng tinh thần sa sút. Nỗi buồn của thầy Châu kéo dài đến sau bữa tối vẫn chưa thấy giảm, còn nỗi buồn của Phương Mộc thì lại kéo dài trên con đường về nhà.

Chiếc xe Jeep phóng như bay trên con đường bằng phẳng ở thành phố C, hai bên đường là những con phố, căn nhà vừa lạ vừa quen. Đối với Phương Mộc, đây là thành phố có nhiều kỷ ức nhất. Thời niên thiếu vô tư, thời học sinh đại khờ ngờ nghịch, thời đại học buồn vui lẫn lộn, hạnh phúc và sợ hãi cùng tồn tại. Năm 21 tuổi, cuộc sống vui vẻ cho đến năm 1999 thì bỗng nhiên dừng lại. Còn cái bi kịch ấy cứ kéo dài mãi cho đến khi anh rời quê hương đến thành phố J.

Phương Mộc nhớ lại lần đầu tiên anh nhìn thấy Lỗ Húc, trong mắt của anh ta là cái nhìn bất lực, kinh hãi. Đúng thế, đó đã từng là ánh mắt của chính anh. Đó cũng là vấn đề mà Phương Mộc luôn luôn không muốn nhìn thẳng vào: Sau khi xảy ra vụ án trường đại học Sư phạm, bản thân anh cũng trở thành người mắc bệnh PTSD.

Phương Mộc đã từng tự khép kín mình, đã từng không bao giờ rời bỏ con dao găm quân sự, đã từng mơ thấy ác mộng triền miên, đã từng không thể nào nhìn thẳng vào ngọn lửa và ngửi mùi vị của món thịt quay, đã từng đau đớn đến tan nát tâm can vì cái chết đau thương của những con người đó...

Chiếc xe Jeep phóng qua khu phố vừa mới lên đèn, trong xe sáng như ban ngày. Phương Mộc nhìn mình qua gương chiếu hậu, khuôn mặt ấy không còn nỗi sợ hãi, lo lắng và tự phủ định mình, thay vào đó là sự trấn tĩnh và kiên định, không còn giai đoạn 1, 2, 3, 4, không còn tâm lý kịch. Phương Mộc vẫn có thể bình tĩnh sống, hàng ngày vẫn chìm trong giấc ngủ say.

Từ thời khắc bắn phát súng vào Tôn Phổ đang nắm chặt con dao găm dưới hàm ngậm, tất cả đã kết thúc.

Rất nhiều sự việc đều là do chúng ta không thể nào hoặc rất khó nhìn thẳng vào nó, một khi quay đầu lại thẳng thắn nhìn nhận, e rằng chúng ta đều giật mình trước những sự thật rõ ràng rành.

Chẳng lẽ giết người lại là một thủ đoạn giải quyết vấn đề sao?

Phương Mộc nằm trên giường trong ký túc xá, ngắm ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào cửa sổ, những đồ vật trên bàn mờ mờ ảo ảo, duy nhất chỉ có chiếc công an hiệu trên khóa thắt lưng là ánh lên lấp lánh.

Có lẽ Thái Vĩ khẳng định mình không hợp với nghề cảnh sát còn có nguyên nhân khác.

Đoán tư tưởng của người khác là một việc rất khó khăn, mà điều khó khăn hơn lại chính là đối diện với nội tâm tồi tệ của mình.

Đêm ấy Phương Mộc mất ngủ.

Chương 22: CÂU CHUYỆN CỦA ANH

K

Câu chuyện hôm nay tôi muốn kể cho mọi người nghe là một câu chuyện khó nói. Trước khi bắt đầu câu chuyện tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị mọi người khinh bỉ, thậm chí chửi mắng. Anh T, anh có thể phát những tấm ảnh này cho mọi người.

Đúng vậy, mọi người đều nhìn thấy, đây là một tấm ảnh bị chụp trộm. Người trong tấm ảnh chính là tôi – đang “tự sướng.”

Xin lỗi, em Q, đã để em phải xem một cảnh tầm thường, nhưng điều mà tôi buộc phải nói với mọi người là, đồ lót trong tay tôi đây chính là của con gái tôi.

Ha ha, tôi biết mọi người rất ngạc nhiên, có lẽ mọi người đang chửi thề tôi, chửi tôi là kẻ súc sinh không bằng loài cầm thú. Tôi biết tôi là một kẻ súc sinh, nhưng xin mọi người hãy tin tôi, từ trước tới nay tôi chưa từng đụng đến một ngón tay của con gái tôi, sự việc tồi tệ nhất chính là ở tấm ảnh này.

Anh K run rẩy cầm chén nước trà lên nhưng rồi lại làm đổ cả nửa chén lên người. Cô Q vội vàng đưa cho anh một tập giấy ăn.

Cảm ơn em, Q. Tôi khá hơn rồi, không, anh T, tôi hoàn toàn có thể nói tiếp, hãy tin tôi.

Cũng giống như tất cả mọi người, nguyên nhân tôi bị khinh rẻ thế này là bắt nguồn từ một cuộc gặp gỡ. Nói cụ thể đó là một câu chuyện xảy ra từ mười chín năm trước.

Hồi đó tôi 15 tuổi, là một học sinh lớp 7 vô cùng ngây ngô, hàng ngày chỉ biết vui đầu học tập. Tôi biết, nếu không học thì thân thể sự nghiệp của tôi không thể vượt trội hơn người được. Lúc đó tuy rằng nói

chưa cởi mở như bây giờ nhưng trong vườn trường cũng có hiện tượng lén lút, thỉnh thoảng vẫn bắt gặp những đôi học sinh nam nữ ôm hôn nhau ở góc tường. Ngày ấy tôi bận đến mức chẳng có thời gian nhìn ngó gì các bạn nữ trong lớp, đối với vấn đề nam nữ lại càng mù tịt.

Nghỉ hè năm lớp 9, tôi không đi chơi khắp nơi như những bạn cùng học mà ngày ngày cặm cụi học trong trường vắng vẻ. Đó là những ngày rất gian khổ, mọi người có thể tưởng tượng, một thằng con trai đang sức lực tràn trề mà ngày nào cũng ngồi trong căn phòng vắng vẻ học thuộc lòng, làm toán. Tiêu khiển duy nhất là ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn sân trường vắng lặng. Bây giờ nghĩ lại tôi thấy chẳng thà mùa hè năm ấy cứ chơi bởi thỏa thích lại hơn, không thi được và phổ thông trung học cũng chẳng sao, không thi đỗ vào đại học cũng chẳng sao, cho dù bây giờ tôi có là thằng vô công rồi nghề tôi cũng cam tâm. Nếu được như vậy, chí ít tôi cũng là một con người có nhân cách vẹn toàn, là một người cha đàn ông.

(Anh K lấy tay day day trán, cúi gập người đau khổ tràn trề. Anh T ra hiệu cho La Gia Hải đang định đứng lên an ủi hãy ngồi yên, bảo mọi người chờ anh K bình tĩnh trở lại.)

Dần dần, tôi phát hiện buổi chiều hàng ngày có hai bố con đến chơi ở vườn trường. Tôi sờ dĩ khẳng định họ là bố con là bởi vì tôi nghe thấy cô con gái gọi người đàn ông là bố. Cô con gái khoảng 12, 13 tuổi, tết hai bím tóc, rất xinh xắn, thường mặc một chiếc váy hoa nhiều màu. Ông bố cũng rất đẹp trai, đeo một cặp kính gọng vàng, trông ra dáng tri thức.

Hồi ấy phòng học của chúng tôi là nhà một tầng, dưới cửa sổ là một dãy bồn hoa. Mùa hè đến, từng làn hương thơm ngát bay vào qua cánh cửa sổ để mở. Hai bố con nhà họ thỉnh thoảng đến sân tập chơi xà đơn, có khi đến bên những bồn hoa hái hoa, bắt chuồn chuồn. Mỗi lần nghe thấy tiếng cô bé tôi đều tự cho phép mình nghỉ ngơi một chút. Cái gọi là nghỉ ngơi của tôi chính là ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn hai bố con họ chơi đùa. Có lúc bọn họ nhìn thấy tôi cũng cười tỏ vẻ thân thiện. Lúc đó, cảnh tượng trước mắt khiến tôi cảm thấy cuộc đời sao đẹp thế. Thử

nghĩ mà xem, khi hoàng hôn xuống, bố dẫn con đi chơi trong vườn trường, bức tranh đó thật lay động lòng người. Điều đó làm cho tôi thường nghĩ về cuộc sống tương lai – tháng ngày an nhàn no đủ, tôi phong độ ngồi ngời, dẫn con gái đi chơi. Bên cạnh là một thằng bé gia cảnh nghèo nàn đang nhìn theo với ánh mắt thèm khát. Ngày nào tôi cũng mong ngóng họ đến chơi, như thế mới có thể khiến tôi có được mấy phút thoát ra khỏi cái ảo tưởng ấy. Đối với tôi thực tế là một sự thỏa mãn quá lớn.

(Anh K tỏ vẻ mơ màng, hơi mỉm cười, đồng thời lại đang run rẩy, như đang nhớ lại cảnh tượng khiến anh vừa cảm thấy đau khổ vừa cảm thấy hạnh phúc.)

Tôi nhớ chiều hôm đó rất nóng, không có một làn gió. Tôi ngồi trong phòng học mồ hôi túa ra đầy người, cảm thấy không khí như đông cứng lại. Tôi nghĩ nóng thế này chắc họ sẽ không đến. Nhưng đến khoảng hơn 3 giờ lại thấy bố con họ xuất hiện.

Họ đến thẳng bên cạnh bồn hoa dưới cửa sổ tôi đang ngồi, ông bố còn nhìn tôi gật đầu. Nhưng tôi phát hiện thấy thái độ của ông ta có chút gì đó méo mó, như rất căng thẳng. Cô con gái thì không ngẩng đầu lên.

Lần này họ không hái hoa, bắt chuồn chuồn mà ngồi trên bồn hoa bằng xi măng, cạnh sát vào cửa sổ. Như thế họ có thể nấp sau những khóm hoa rậm rạp, nhưng nhất cử nhất động của bố con họ đều không lọt qua được mắt tôi. Ông bố đặt cô con gái ngồi lên đầu gối mình, tiếp đó...

(Anh K nuốt nước bọt một cách khó khăn, mồm khô khốc nghe như có tiếng lạo xạo.)

Tiếp theo ông ta cởi chiếc váy của cô con gái, cả quần lót của cô bé.

Đầu tôi trống rỗng, cả người giống như bị phép định thân làm cho không cử động được. Trước mắt là cơ thể cô bé đang nhấp nhô trên người ông bố. Bên tai là tiếng thở hổn hển của ông ta.

Họ thay đổi vài tư thế cuối cùng kết thúc bằng tiếng kêu nhẹ của ông bố ở đằng sau cô con gái. Sau đó họ tự nhiên mặc quần áo, còn vớt chiếc khăn mùi soa cô con gái dùng để lau phần dưới cơ thể lên cửa sổ. Cuối cùng họ quay nhìn về phía tôi cười như thông báo sự mãn nguyện rồi bỏ đi.

Họ đã đi rất lâu, tôi vẫn dờ dẫm nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiếp đó, mấy tiếng đồng hồ trôi qua mà cứ tưởng như mấy giây. Cho đến khi bóng đêm trùm xuống, mẹ tôi đến trường gọi tôi về ăn cơm, tôi mới định thần lại. Tôi lén giấu chiếc khăn mùi soa vào cặp sách, cùng mẹ trở về nhà.

Ngày hôm sau tôi đến trường từ rất sớm. Ngày hôm sau nữa, hôm sau nữa, cho đến khi kỳ nghỉ hè kết thúc nhưng không còn thấy hai bố con nhà họ. Những ngày sau đó cũng chẳng có gì khác biệt so với những ngày trước, nhưng tôi biết trong tôi đã có sự thay đổi. Sau khi tận mắt chứng kiến chuyện ân ái hoang đường ấy tôi như bị buộc phải biết về một điều bí mật. Đó là một cảm giác tà ác đầy quyến rũ khiến con người ta vừa căm ghét lại vừa thèm muốn. Nếu có thể dùng một mùi vị nào đó để hình dung thì đó chính là vị ngọt mang mùi tanh.

Trên thực tế, phần lớn thời gian của kỳ nghỉ hè năm ấy tôi đều nấp sau phòng học vắng vẻ ấy vừa ngửi chiếc khăn mùi soa vừa tự thủ dâm.

Về sau tôi thi đỗ vào một trường điểm cấp 3, sau đó học Luật ở một trường đại học, trước khi tốt nghiệp thì đỗ bằng luật sư, lấy vợ sinh con gái, tất cả đều theo đúng trình tự. Chiếc khăn mùi soa ngày ấy không rời tôi nửa bước, đi theo tôi suốt từ thưở niên thiếu đến lúc trung niên. Tôi có thói quen tự mình làm việc đó, sau khi kết hôn vẫn không cai được. Trong quá trình phát triển từ một thằng con trai trở thành một người đàn ông, tôi phát hiện mình luôn có tình cảm đặc biệt với những bé gái, vợ tôi cũng chỉ vì nhỏ nhắn, xinh xắn, thuần khiết đáng yêu nên tôi mới quyết định lấy cô ấy.

Điều bí mật ấy theo tôi suốt hai mươi năm, cũng giày vò tôi suốt hai mươi năm. Mỗi khi tôi nhìn thấy con gái của đồng nghiệp hoặc của hàng xóm, tôi đều không ngăn được sự kích thích nội tâm. Không, đó

hoàn toàn không phải là tình yêu thương và sự xót thương của một người đàn ông trưởng thành với một bé gái mà hoàn toàn là ham muốn tình dục. Các cháu gái không biết rằng khi chúng cất tiếng ngọt ngào gọi tôi là chú thì trong đầu tôi đang tưởng tượng điều gì. Nếu như đối với con gái của người khác tôi có sự thèm muốn dục vọng thì còn có thể tha thứ được, còn đối với sự ra đời của con gái tôi thì lại là một tai họa.

(Anh K bỗng nhiên không nói nữa, gục đầu xuống tận đầu gối, phải một lúc lâu sau anh mới ngẩng đầu lên, một tay che khuất nửa khuôn mặt.)

Khi con gái tôi 6 tuổi đã rất xinh đẹp. Vợ tôi rất yêu nó. Hàng ngày tìm mọi cách trang điểm cho nó. Cô ấy đâu biết rằng con gái tôi càng lớn, càng xinh đẹp tôi càng đau khổ. Tôi không dám bế nó, tôi sợ phải nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp và bím tóc nhỏ của nó. Khi đụng chạm đến thân thể mềm mại của nó, tôi không thể không nhớ đến hình ảnh trước kia. Nhưng cho dù tôi có cố gắng che đậy thế nào thì đến năm con bé được 7 tuổi, sự việc vẫn xảy ra.

Hôm ấy vợ tôi và con gái đang tắm trong nhà tắm, khi trở ra, con gái tôi hai má đỏ hồng, mái tóc dài thấm nước chảy dài xuống hai vai, trên người chỉ khoác một chiếc khăn tắm. Người tôi lúc đó xuất hiện hiện tượng khác thường, để trốn tránh, tôi xông vào nhà tắm. Đúng lúc tôi kéo quần xuống định thủ dâm, tôi chợt nhìn thấy chiếc quần lót của con gái tôi vừa thay ra để trong chậu giặt, tôi chẳng kịp nghĩ ngợi gì đã cầm chiếc quần lót đó, lại cầm tiếp những cái khác đưa lên mũi ra sức ngửi. Đúng lúc tôi sắp sửa cho ra thì vợ tôi xông vào lấy kem dưỡng da. Chúng tôi đứng ngây tại chỗ, đúng lúc đó, tôi cho ra. Khi mà vợ tôi nhìn thấy chiếc quần lót nhỏ đầy tinh khí, cô ấy vội vàng nhét ngón tay vào miệng, vô cùng hoảng sợ nấp vào phía sau. Tôi kéo cô ấy, cầu xin cô ấy tha thứ, nghe tôi giải thích. Nhưng cô ấy vẫn ra sức cắn ngón tay mình, lắc đầu một cách điên loạn, cho dù tôi có nói gì thì câu trả lời cũng chỉ là những tiếng gừ gừ phát ra từ lồng ngực. Chúng tôi giằng co nhau lặng lẽ trong nhà tắm chật hẹp cho đến khi con gái tôi đến gõ cửa mới rời nhau ra.

Từ hôm đó vợ tôi không cho tôi đến gần con gái, cũng không nằm cùng giường với tôi mà chuyển sang ngủ với con gái. Con gái tôi không hiểu có chuyện gì xảy ra giữa bố mẹ, vẫn rất thân thiết với tôi, sau mấy lần bị mẹ nghiêm khắc cấm đoán, dần dần cũng xa rời tôi. Nhìn bề ngoài chúng tôi vẫn bình thường, là một gia đình ba người hòa thuận, nhưng trong lòng tôi thì đau đớn không thể nào tả xiết. Có mấy lần tôi định tìm vợ tôi để trò chuyện làm lành, nhưng nhìn ánh mắt căm hờn và khinh miệt của cô ấy, tôi lại mất hết cả dũng khí, không dám mở miệng.

(Giọng anh K nức nở nghẹn ngào, từng giọt nước mắt to tròn rơi xuống đầu gối.)

Tôi biết tôi không phải là một người bố tốt, người chồng tử tế. Nhưng tôi không có cách nào để khống chế tình dục của mình. Sau khi mất đi gia đình, dục vọng trong tôi lại càng mãnh liệt hơn. Tôi tiếp tục tìm mọi cách ăn trộm quần lót của con gái để thủ dâm. Sau đó nấp trong buồng ngủ tự tát vào mặt mình thật mạnh. Tôi đã nghiên cứu để tự sát. Thế là tôi lao vào làm việc, nhận các vụ án, dự định trong ba năm kiếm lấy 200 vạn tệ đủ cho cuộc sống của hai mẹ con họ, sau đó tìm một nơi nào đó kết liễu cuộc đời mình. Cho đến khi...

(Anh K ngẩng bộ mặt đầm đìa nước mắt, nói với anh T: “Cho đến khi anh đến tìm tôi.”)

Anh T chỉ khẽ gật đầu, những người khác cũng không nói gì. Giai đoạn anh T gọi là “làm ấm cơ thể” thực ra là giai đoạn vô cùng tàn khốc. Phải nghe kể về sự đau khổ của người khác không phải là việc vui vẻ gì. Nhưng mọi người đã tự nguyện lựa chọn, quyết định giúp đỡ lẫn nhau thì phải kiên trì đến cùng.

Anh K đã lấy lại bình tĩnh, đang lấy khăn giấy lau mặt. Anh T nhìn sắc mặt anh K, chậm rãi nói: “Chúng tôi căn cứ vào góc độ chụp của bức ảnh suy đoán ra người chụp khi đó đứng ở trên nóc nhà đối diện với nhà anh. Đã tìm mấy lần nhưng không thấy người này. Cho nên, đối với người đã lên kế hoạch từ trước, chúng ta đành phải bó tay. Nhưng chúng ta nhất định tìm ra hắn ta.” Anh T đẩy một tập ảnh đến trước mặt anh K.

Cảnh trong bức ảnh rất đặc biệt, nhân vật chính là một ông già ăn mặc úi xùi, cũng phải gần 60 tuổi. Anh K bày mấy bức ảnh ra trước mặt chăm chú xem, mấy phút sau anh ta thở ra một hơi thật dài.

“Chính là ông ta!” Trong mắt anh K đột nhiên bùng lên sát khí, “Còn con gái ông ta đâu?”

“Đó không phải là con gái ông ta.” Anh T lắc đầu, “Năm đó cô ta chỉ là một gái điếm vị thành niên, sáu năm trước đã chết vì bệnh giang mai.”

Anh T đưa một tài liệu khác cho anh K, anh K lật xem nội dung bên trong tài liệu ấy, vẻ mặt như người mất hồn.

Anh T hiểu được tâm trạng của anh K, cười, nói: “Theo kế hoạch của chúng tôi, một mình hắc tá là đủ rồi.” Anh ta chỉ vào lão già trong ảnh, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Tin rằng không lâu sau, anh sẽ lấy lại được gia đình và vợ con mình.”

Anh K nhìn tấm ảnh, lại nhìn anh T, ánh mắt dần trở nên kiên quyết.

“Thế chúng ta còn chờ đợi gì nữa?”

Chương 23: ÔNG TA VÀ “CÔ TA”

Phương Mộc xin Biên Bình nghỉ một ngày, nhưng không nói rõ lý do. Biên Bình cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn cậu hãy mở điện thoại di động rồi đồng ý.

Hai giờ sau, chiếc xe Jeep của Phương Mộc lao về phía trường Đại học J.

Đã hơn nửa năm không quay lại trường, sự thay đổi ở đây thật rõ nét. Mấy dãy nhà cao tầng mới mọc lên làm cho nhà trường tăng thêm sự rầm rỏi về kiến trúc và bớt đi những lời đàm tiếu về những tháp ngà.

Phương Mộc giảm tốc độ cho chiếc xe Jeep được ngao du thoải mái trong trường. Qua sân điền kinh, qua nhà ăn, qua bể bơi, cuối cùng dừng lại ở trước cửa khu ký túc xá 5 Nam Phạm.

Phương Mộc không xuống xe, anh ngấm nhìn căn nhà bảy tầng trước mặt qua cửa kính xe. Nó vẫn như vậy, khác biệt duy nhất có lẽ là những khuôn mặt ra vào nơi đây. Các sinh viên đang bước đi vội vã, có người nhìn chiếc xe Jeep đỗ ven đường một cách hiếu kỳ, có người chẳng buồn để ý, ngẩng đầu bước qua. Có những người trong số họ có lẽ đã từng được nghe câu chuyện xảy ra ở đây. Đối với họ, câu chuyện có thể tăng thêm một sự kích thích trong cuộc sống bình thường hàng ngày, là một đề tài mới lạ để trò chuyện, còn đối với người trong cuộc, e rằng đó lại là một hồi ức khó có thể xóa nhòa trong suốt cuộc đời.

Phương Mộc bỗng nhớ đến rất nhiều người, nhớ đến Đỗ Ninh, Trâu Đoàn Kết, Lưu Kiện Quân, lại còn Trần Giao, Mạnh Phàm Triết. Có những người trong số họ đang sống thoải mái ở một nơi nào đó, có những người Phương Mộc tin rằng họ đã bước vào kiếp luân hồi, đang phôi thai hạnh phúc trong bụng mẹ, hoặc đang mở đôi mắt mở màng trong tã bọc ấm áp.

Cho dù thế nào, mong mọi người hãy quên hết tất cả. Nếu nhất định phải có người nhớ lại thì hãy để một mình anh là được rồi.

Phương Mộc khởi động xe, chạy về phía đông bắc trường.

Một bãi cỏ dại ở cạnh hầm ngầm, Phương Mộc nhớ ở đây hai mùa xuân hạ đều xanh tốt um tùm. Có thể đây là nơi xanh nhất trong trường Đại học J. Không rõ vì nhà trường không muốn động đến hay không dám động đến mà nơi này chẳng có gì thay đổi, vẫn giữ nguyên vẻ ngày nào như khi Phương Mộc dìu Thái Vĩ bước ra, ngay cả đám cỏ khô héo đổ rạp trước cửa cũng vẫn như xưa. Phương Mộc bước đến trước hai cánh cổng sắt, sờ tay vào sợi dây cáp quấn trên cửa, cảm thấy sự mọt gỉ và lạnh lẽo trong tay.

“Có muốn vào xem không?”

Phương Mộc quay đầu lại, thì ra là Thái Vĩ.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, cả hai đều không tỏ ra ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của người kia ở đây, như một sự hẹn ước đã định trước.

Thái Vĩ đạp lên đám cỏ khô bước tới, ghé mắt qua khe hở cạnh cửa sắt, nhìn vào bên trong một lượt.

“Chỉ thấy một đám tối đen.” Thái Vĩ quay lại nói với Phương Mộc: “Nếu như cậu muốn vào xem, tôi sẽ đi tìm người quản lý.”

“Không cần đâu!” Phương Mộc lắc đầu.

“Tôi biết thế nào cậu cũng quay lại.” Thái Vĩ nhìn ra bốn xung quanh như nhớ lại một câu chuyện nào đó, “Mỗi khi áp lực công việc quá lớn, tôi đều trở lại đây.”

Thái Vĩ đứng thẳng người dậy, “Ngồi ở đây một lúc, tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Những ngày tháng khó khăn gian khổ đều lần lượt trôi qua, những tội ác tàn bạo tôi đã từng chứng kiến, thế thì cái bọn sâu mọt nhỏ bé này có đáng gì.” Thái Vĩ kéo Phương Mộc ngồi lên một đám cỏ cao rồi châm thuốc cho cả hai người. Thái Vĩ cũng không có gì thay

đổi, giống như những cảnh vật trước mắt, có thể có chút khác biệt là trên mặt anh tăng thêm mấy nếp nhăn. Điều đó cũng không ngăn cản được hồi ức của Phương Mộc, anh có thể dễ dàng nhớ lại vẻ mặt, động tác cũng như lời nói của Thái Vĩ lúc đó.

“Anh biết không, thực ra tôi rất khâm phục anh!”

“Khâm phục tôi á?” Thái Vĩ giật mình rướn lông mày lên, “Khâm phục tôi vì cái gì?”

“Không giống như những người khác, anh có thể giữ được tinh thần bình thường sau khi gặp phải những chuyện như thế.”

“Hà hà.” Trên mặt Thái Vĩ hơi có vẻ tự đắc, “Ý cậu là tôi ý chí kiên cường chứ gì?”

“Không!” Phương Mộc bỗng nhiên bật cười, “Tôi cho rằng cái này gọi là không có tim gan.”

Thái Vĩ huých một cái thật mạnh vào vai Phương Mộc, Phương Mộc loạng choạng suýt nữa thì ngã.

Thiện chí của cú huých khiến hai người càng thêm gần bó nhau hơn. Thái Vĩ hì hì hà hà kéo Phương Mộc, “Cái cậu nhóc này, làm sao có thể làm cảnh sát được, sức khỏe kém thế?”

“Biết làm thế nào.” Phương Mộc xoa xoa chỗ đau trên vai, “Trời sinh ra thế rồi.”

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc từ trên xuống, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

“Thực ra trước lúc cậu tốt nghiệp, tôi đã gặp phải hai vụ án hóc búa, ngay cả Triệu Vĩnh Quý cũng động viên tôi tìm cậu giúp, nhưng tôi đã không làm thế.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi không muốn cậu tham gia những chuyện này.” Thái Vĩ thực thà nói: “Tôi hy vọng cậu sẽ trở thành giáo sư đại học hoặc là một công chức hay là một luật sư cũng được, nhưng không muốn cậu làm cảnh sát.”

Phương Mộc cười cười, cúi đầu không nói.

“Điều cậu vừa nói, có lẽ cũng chính là sự khác biệt giữa tôi và cậu.” Thái Vĩ nói tiếp: “Nếu như cậu vẫn nhất định muốn làm nghề này, tôi chỉ khuyên cậu một câu: Hãy tự lo liệu lấy.”

Một lúc sau Phương Mộc nhẹ nhàng nói: “Tôi biết rồi!”

Thái Vĩ cười hề hề, phát ra một cái thạt mạnh lên vai Phương Mộc rồi đứng lên.

“Đi thôi, tôi dẫn cậu đi.”

“Đi đâu?”

“Cậu lại còn hỏi sao? Lần này về đây chẳng phải là muốn xem nơi này sao?”

Thái Vĩ tự lái xe Jeep của mình, Phương Mộc nghĩ một lát, quyết định để xe lại, cầm bó hoa đã chuẩn bị từ trước bước lên xe Thái Vĩ.

Phương Mộc ngồi vào ca bin, nhìn Thái Vĩ đang điều khiển vô lăng. Tất cả thời gian như đang chảy ngược. Giống như họ đang chuẩn bị điều tra vụ án Mã Khải, lại giống như đang từ nhà Mạnh Phàm Triết trở về.

Cần phải quên, nhưng làm thế nào để quên được?

Tức Viên là nghĩa trang công cộng duy nhất ở thành phố J, trước đây chỉ cho để những hộp tro. Sau khi việc mai táng cũng trở thành thương mại hóa, thì mở ra một khu nghĩa trang rộng lớn. Từ xa nhìn lại những bia mộ to nhỏ dựa vào sườn núi xếp thành hàng dày đặc, tự nhiên có cảm giác tĩnh lặng trang nghiêm.

Thái Vĩ đỗ xe bên cạnh đường, để Phương Mộc một mình đi vào nghĩa trang. Phương Mộc hiểu được dụng ý của Thái Vĩ, trong lòng cảm thấy rất cảm kích.

Phần mộ của giáo sư Kiều nằm ở giữa rừng mộ, xem ra cũng không có gì đặc biệt. Phần đất này là do những học sinh của giáo sư Kiều góp tiền mua. Lúc đầu định mua một phần đất riêng biệt, nhưng vợ giáo sư nói lúc còn sống giáo sư rất ghét sự lãng phí, cuối cùng quyết định để ông nằm trong vườn mộ chung.

Phần mộ của giáo sư Kiều rất sạch sẽ, có lẽ thường xuyên có người quét dọn. Phương Mộc bày hoa cúc mang theo lên cạnh mộ, lại bóc một bao thuốc lá, châm một điếu đặt lên mộ, sau đó anh đứng nghiêm trang hướng về phía mộ của giáo sư cung kính vái ba vái.

Phương Mộc không được tham gia lễ truy điệu giáo sư. Lúc đó anh đang ở trong phòng tạm giam. Những người khác cũng không được tận mắt nhìn thấy giáo sư. Bởi vì di thể của ông đã bị đốt cháy trong hầm ngầm. Có thể nói, Phương Mộc là người cuối cùng được nhìn thấy giáo sư Kiều. Anh không biết đối với mình như thế là hạnh phúc hay là một sự bi thương.

Phương Mộc nhìn bức di ảnh của giáo sư Kiều được khảm trong bia mộ như nhìn thấy ông đang đứng sừng sững trước mặt anh với ánh mắt nghiêm khắc. Phương Mộc đưa tay ra xoa xoa tấm di ảnh, mắt mờ dần.

Anh ngồi dựa vào nấm mộ, lúc này mặt trời đang đi qua đỉnh đầu, từ những phiến đá hoa cương thật không ngờ lại tỏa ra sự ấm áp. Phương Mộc cảm thấy sau lưng có một dòng nhiệt đang từ từ chảy lan ra, cảm giác rất yên lòng.

Nếu như giáo sư Kiều còn sống thì nỗi băn khoăn của anh đã được xua tan. Giáo sư Kiều sẽ nói với Phương Mộc anh có phù hợp với nghề cảnh sát không. Nhưng ngược lại, nếu giáo sư Kiều bình yên vô sự trong

tại nạn ấy thì Phương Mộc có thể vì đạo nghĩa không chùn bước vẫn quyết tâm tham gia lực lượng cảnh sát không?

Vấn đề này anh vẫn chưa suy xét một cách thấu đáo, sau khi tốt nghiệp anh gần như cố chấp đăng ký dự thi vào Sở Công an thành phố C. Nếu như Biên Bình không giữa đường “cướp người” thì bây giờ anh đã là một cảnh sát hình sự dưới quyền của Hình Chí Lâm rồi. Phương Mộc không biết làm cảnh sát cuối cùng là vì ham thích của mình hay là vì nguyên nhân khác. Nếu như không phải lần gặp trước, Thái Vĩ nói việc anh làm cảnh sát là thực hiện di nguyện của giáo sư Kiều, e rằng anh sẽ mãi mãi không bao giờ tìm ra đáp án của vấn đề này.

Không phải chưa bao giờ nghĩ đến mà có lẽ là trốn tránh chính mình. Phương Mộc bất giác quay lại nhìn vào bức ảnh của giáo sư Kiều, nếu như thầy nghe thấy tiếng của em, hãy nói cho em biết, em cần phải làm gì?

Chính lúc đó, chuông điện thoại di động trong túi Phương Mộc vang lên.

Thái Vĩ ngồi nhàn rồi một mình trong ca bin xe nhìn ngó xung quanh, bỗng nhìn thấy Phương Mộc đang chạy như bay từ nghĩa trang ra.

“Đưa tôi về lấy xe!”

Về đến thành phố C nhanh hơn nhiều so với lúc đi, sau hơn một giờ đồng hồ chiếc xe Jeep kéo còi cảnh sát đã tiến vào trường trung học số 11.

Trước cổng trường đã được chằng đường cảnh giới, bên ngoài là những người dân lân cận đang vây quanh. Phương Mộc vượt qua đường cảnh giới, được một cảnh sát hình sự dẫn đường tiến thẳng vào hiện trường.

Trường trung học số 11 là một trường trung học có lịch sử tương đối lâu đời, bắt đầu được xây dựng từ sau Cách mạng văn hóa, địa điểm nhà trường không thay đổi. Rất nhiều những kiến trúc cổ và cảnh vật

trong trường đều được bảo tồn, bao gồm cả những cây đại thụ ngất trời ở khắp nơi trong trường. Dưới một gốc đại thụ không xa, Trịnh Lâm đang mặt mày u ám đứng hút thuốc.

Anh cho người cảnh sát vừa dẫn Phương Mộc đi, còn mình tự dẫn Phương Mộc về phía hiện trường.

Bây giờ đã là 2 giờ chiều, trong trường giờ này đáng lẽ đang rất náo nhiệt, thế mà trên đường không thấy bóng một học sinh nào.

“Học sinh đi đâu hết cả rồi?”

“Nghỉ học hết rồi. Khi trong trường xảy ra vụ án, nhà trường đã cẩn thận cho học sinh nghỉ học.” Về mặt Trịnh Lâm có vẻ không vui, “Anh đi đâu đấy, sao bây giờ mới tới?”

“Đi ra ngoài!” Phương Mộc nói dối, “Điều tra vụ án La Gia Hải.”

“Đợi anh nửa ngày rồi đấy.” Về mặt Trịnh Lâm đã hiền hòa trở lại, “Lần trước anh có nói hiện trường vụ án mạng ở siêu thị Phú Sĩ Mã có biểu hiện của một nghi thức phải không?”

“Đúng, sao thế?” Phương Mộc nén lòng, bước chân như dừng lại.

“Anh hãy xem hiện trường lần này!” Trịnh Lâm dừng bước, “Biểu hiện của một nghi thức càng rõ hơn.”

Phương Mộc không nói gì, bước đi như chạy.

Hiện trường ở bên cạnh một bồn hoa cạnh nhà kho. Nạn nhân là một người đàn ông, khoảng trên dưới 60 tuổi, cao từ 1,75 đến 1,8 mét, nặng khoảng 75kg. Thi thể ở tư thế ngồi, thân thể để trần, lưng dựa vào bồn hoa, mặt hướng về phía bắc. Xung quanh nạn nhân không tìm thấy quần áo, nhưng có thể nhận biết đây không phải là hiện trường đầu tiên. Đầu nạn nhân cúi xuống, trên là da nhão ở cổ nạn nhân có thể nhìn thấy một vết thương, ước lượng có thể sâu đến khí quản. Hai tay nạn nhân khoanh về phía trước, đang ôm một vật, chính là vật kỳ dị nhất ở hiện trường.

Đó là một manơcanh bằng nhựa, nhìn manơcanh bằng nhựa ấy có thể biết “cô ta” là một bé gái. Manơcanh mặc một chiếc váy hoa trắng nền tím tươi tắn, hai tay buông xuống, đặt vào hai cánh tay nạn nhân.

Hai mắt của manơcanh nhìn về phía trước một cách tha thiết nhưng trống rỗng, giống như một động tác nháy lên từ trên người nạn nhân mới được nửa chừng thì dừng lại. Phương Mộc vòng về phía chính diện, anh bất ngờ phát hiện bóng mình ở phía bên phải. Theo bản năng, anh quay đầu lại, trước mặt là một ô cửa sổ, qua tấm cửa kính lem nhem bụi bẩn, có thể nhìn thấy những chiếc bàn ghế hỏng và những dụng cụ dọn dẹp như chổi, đồ hốt rác... ở bên trong.

“Thế nào?” Trịnh Lâm cũng bước đến, cùng với Phương Mộc ngẩng nhìn nạn nhân và hình manơcanh bằng nhựa mà ông ta đang ôm trong lòng, “Đã bắt đầu khám nghiệm được chưa?”

“Không sao, vật chứng đều cố định, cũng đã lấy được gần hết rồi.” Trịnh Lâm bao quát bốn xung quanh, lại nhìn mấy vạch tròn màu trắng vẽ trên mặt đất. “Việc kiểm nghiệm vẫn chưa hoàn tất, nhưng thời tiết ảnh hưởng không lớn đến việc lấy vật chứng.”

Phương Mộc gật đầu, Trịnh Lâm ra lệnh một tiếng, những nhân viên khám nghiệm đang chờ đợi bên cạnh lập tức trở nên bận rộn.

“Đã có thể xác định được nguyên nhân dẫn đến tử vong chưa?” Phương Mộc quay đầu lại hỏi Trịnh Lâm.

“Cán bộ pháp y bước đầu nhận định là chết vì mất máu.” Trịnh Lâm nhìn vết thương ở cổ nạn nhân, dấu mồm ra, “Khí quản bị cắt – cắt yết hầu.”

“Thế còn thời gian tử vong?”

“Khoảng từ 22 giờ đêm hôm qua đến 3 giờ sáng nay.”

“Hả?” Phương Mộc suy nghĩ một lúc, “Việc bỏ xác cũng phải vào ban đêm. Bây giờ là buổi chiều rồi, làm sao phát hiện được xác chết?”

“Do một người lao công của trường phát hiện ra.” Trịnh Lâm chỉ tay về phía căn nhà một tầng đối diện với bồn hoa, “Đây là một cái nhà kho, bình thường rất ít học sinh đến đây chơi, ngoài ra, anh hãy nhìn cái bồn hoa...”

Trong bồn hoa trồng rất nhiều hoa cỏ tươi tốt, tuy hoa lá đã rụng gần hết nhưng từ một bên bồn hoa có thể vẫn rất khó nhìn thấy tình hình ở phía đối diện.

“...Người lao công vào kho lấy dụng cụ, vừa đúng lúc từ trong cửa sổ đối diện với nạn nhân nhìn ra ngoài và đã phát hiện ra.”

Phương Mộc gật đầu, anh nhìn cán bộ pháp y đang gỡ tay nạn nhân để cho hai cán bộ hình sự nắm hai tay nạn nhân từ từ rút nó ra khỏi lòng nạn nhân.

“Ôi?” Mắt Phương Mộc bỗng mở to, “Đây là cái gì?”

Mọi người khác cũng nhìn thấy, tất cả cùng “ồ” lên một tiếng.

Một chiếc khăn mùi soa hình vuông quần ở bên dưới xác chết. Cán bộ pháp y lấy panh kẹp cẩn thận kéo chiếc khăn mùi soa ra.

“Bị buộc rồi!” Anh ta dùng panh kẹp hạ bộ kéo lên, “Các anh xem này, chiếc khăn mùi soa được quần dưới hạ bộ của nạn nhân.”

“Trời ơi!” Trịnh Lâm dở khóc dở cười, “Mẹ nó chứ, thế này nghĩa là gì đây?”

Phương Mộc cúi xuống, chăm chú quan sát chiếc khăn mùi soa, lại quay sang nhìn “bé gái” ở bên cạnh.

“Ông Trịnh,” Phương Mộc ngẩn ra như người mất hồn, hỏi: “Ông nói xem, nếu như buộc cái đó của người đàn ông này lại thì sẽ như thế nào?”

“Lại còn thế nào nữa? Hẳn ta sẽ chẳng làm được gì cả!” Trịnh Lâm thiếu tự tin khép chân lại, như là anh ta cũng bị một sợi dây thừng quần chặt lại, “Không thể đi tè được, cái việc... cũng không thành.”

“Đúng, ông ta sẽ không làm được cái gì cả.” Phương Mộc nhìn nản
nhân, rồi lại chỉ thẳng vào “bé gái”, “Bao gồm cả xâm hại cô bé kia!”

Chương 24: CỨU VẤN

Chiều ngày 22 tháng 11, phát hiện một xác chết vô danh tại trường trung học số 11 thành phố C. Do nạn nhân người ở trần nên không một vật gì có thể chứng minh thân phận của anh ta. Cơ quan cảnh sát đã thông qua mục nhắn tin thông báo tìm tung tích nạn nhân trên toàn thành phố. Chiều ngày thứ hai, một người họ Mã đến cơ quan công an báo tin, nạn nhân là bố anh ta. Cơ quan công an đã bố trí cho nhận dạng quả nhiên là đúng.

Nạn nhân là Mã Xuân Bồi, nam, 57 tuổi, người dân tộc Hán, không nghề nghiệp, góa vợ, sống độc thân. Lúc còn sống cư trú tại số 1, tầng 4, đơn nguyên 3, nhà số 83, đường Đài Bắc, khu Hồng Viên. Nạn nhân có một người con là Mã Quang, làm kế toán ở một công ty nước ngoài nào đó. Vì Mã Quang và bố anh ta ít gặp nhau cho nên mãi đến ngày thứ hai sau khi vụ án xảy ra, Mã Quang xem mục báo tin mới biết bố mình đã bị giết hại.

Nạn nhân trước khi chết sống độc thân, rất ít quan hệ với người thân và hàng xóm. Ngày thường hay đến sông bạc gần nhà chơi bài cho nên những người chơi bài ở đây rất quen ông ta. Qua phỏng vấn điều tra của cảnh sát, kết quả cho biết: Một ngày trước khi vụ án xảy ra, nạn nhân mặc áo khoác ngoài bằng nỉ đen, áo len đan tay màu trắng ngà, quần màu xanh sẫm và đội một chiếc mũ len nhưng ở hiện trường vụ án và những vùng xung quanh không tìm thấy những quần áo mũ mao ấy.

Thời gian tử vong là khoảng từ 22 giờ đêm ngày 21 đến 3 giờ sáng ngày 22 tháng 11. Nguyên nhân chết là mất máu. Trên đầu nạn nhân không có vết thương nào, chân tay và thân mình có nhiều chỗ bị bầm tím ở phần mềm. Nhưng vết thương ở cổ sâu vào đến khí quản mới chính là vết thương chí mạng. Hung khí là vật sắc nhọn, nhưng chưa rõ cụ thể là vật gì, một lưỡi hay hai lưỡi. Chân tay và mặt của nạn nhân có dấu vết bị quần và bít bằng băng dính, nghi là nạn nhân bị bắt cóc và giam giữ trước khi chết.

Ở phần dưới của cơ thể nạn nhân lấy ra được một chiếc khăn mùi soa quần chặt, qua khám nghiệm, chất liệu của chiếc khăn là loại vải phổ thông, thời gian sản xuất khoảng 15, 20 năm trước. Trên chiếc khăn có dính một ít chất dịch, qua hóa nghiệm đó là tinh dịch và chất tiết ra từ âm đạo của nữ giới. Phân tích: nhóm máu O nam tính và nhóm máu AB nữ tính. Qua đối chiếu DNA, tinh dịch trên chiếc khăn mùi soa là của nạn nhân, nhưng thời gian đã quá lâu. Theo con trai của nạn nhân là Mã Quang, bố anh ta không có loại khăn này, trong nhà xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy nó.

Manơcanh bằng nhựa nạn nhân ôm trong lòng được sản xuất từ một nhà máy nào đó ở phương nam, có bán ở rất nhiều nơi trong thành phố. Điều tra ra được người mua là ai là một việc vô cùng khó khăn. Chiếc váy manơcanh mặc là loại trang phục của một hãng thời trang thiếu nhi nào đó, trong các siêu thị lớn nhỏ trong toàn thành phố đều bày bán, muốn điều tra ra được người mua, tương tự cũng cần phải có một khoảng thời gian khá lâu. Chiếc quần lót bên trong manơcanh mặc là của nhà máy nào vẫn chưa rõ, không thể tìm được nguồn gốc.

Cảnh sát xác minh quan hệ xã hội của nạn nhân thì thấy: Nạn nhân tốt nghiệp đại học năm 1982, đã từng làm kế toán của một công ty quốc doanh. Mười năm trước công ty đóng cửa, nạn nhân sau khi thanh toán hết lương lậu đã từng đi làm cho nhiều công ty tư nhân, nhưng thời gian ở mỗi nơi không dài. Đến năm 55 tuổi, không làm cho công ty nào nữa, sống dựa vào tiền để dành. Cảnh già cũng rất khốn khổ. Quan hệ xã hội của nạn nhân cũng tương đối đơn giản, nhún nhường với mọi người, chưa từng gieo thù chuốc oán với ai, nhưng lại rất lạnh nhạt với đứa con trai độc nhất. Cảnh sát đã nhiều lần điều tra Mã Quang – con trai nạn nhân, hỏi nguyên nhân vì sao quan hệ bố con lại xa cách thế. Mã Quang lúc đầu tránh né không trả lời, nhưng sau đó do cảnh sát kiên trì khai thác nên Mã Quang mới kể câu chuyện thế này: Bảy năm trước, nhà anh liên tục nhận được điện thoại của một cô gái lạ, người mà cô tìm gặp chính là Mã Xuân Bồi – bố anh. Có lần cô này còn tìm đến tận nhà. Lúc đó Mã Quang chưa lấy vợ, nhìn cách ăn mặc và trang điểm của cô ta, anh có cảm giác cô này có thể làm nghề cave. Còn bố anh thì cố tình

tránh né chuyện này, như có uẩn khúc gì đó bên trong. Một ngày sau, vợ Mã Xuân Bồi phát hiện mất 7000 tệ, truy hỏi mãi, Mã Xuân Bồi thừa nhận đã đưa cho cô gái kia số tiền này để chữa bệnh. Vợ Mã Xuân Bồi lại truy hỏi tiếp, Mã Xuân Bồi phải thừa nhận cô gái bị mắc bệnh giang mai, còn về quan hệ của hai người, Mã Xuân Bồi từ chối nói rõ. Vợ Mã Xuân Bồi nghi ngờ Mã Xuân Bồi có quan hệ bất chính với cô ta, vừa hổ thẹn vừa căm phẫn nên đồ bệnh không khỏi được, một năm sau thì qua đời. Mã Quang luôn cho rằng cái chết của mẹ mình là do hành vi không kiềm chế của ông bố, từ sau khi mẹ anh ta mất, quan hệ giữa bố con anh ta ngày càng trở nên lạnh nhạt, sau khi lấy vợ lại càng xa cách.

Xét thấy tình tiết vụ án ngày càng phức tạp, khác biệt hẳn so với những vụ án mạng khác, Sở Công an thành phố C lại một lần nữa nhờ đến sự giúp đỡ của phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của Sở Công an tỉnh.

Thực ra, cho dù Sở Công an thành phố không giao cho phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm tham gia phá án thì Phương Mộc cũng rất hứng thú với vụ án này. Sự kỳ dị trong thủ pháp gây án và sự dày công bố trí hiện trường đều thể hiện khuynh hướng tâm lý khác thường của hung thủ. Ngoài ra, Trịnh Lâm đã nói với Phương Mộc hiện trường có tính nghi thức mạnh mẽ, điều này Phương Mộc cũng có cảm nhận sâu sắc lúc ở hiện trường. Hung thủ đã đem nạn nhân và manơcanh sắp xếp thành một tổ hợp dị thường như thế chắc chắn không phải là ngẫu nhiên, mà là muốn biểu đạt một loại tâm trạng nào đó. Thế nhưng hãn muốn biểu đạt cái gì?

Trước tiên, khi phát hiện vụ án, trên người nạn nhân chỉ có một mảnh vải nhỏ. Hung thủ làm như thế rõ ràng không phải để che giấu thân phận nạn nhân một cách đơn giản như vậy, hãn ta dường như cũng không phải làm thế một cách vô ý thức. Nếu không, hãn hoàn toàn có thể chặt bỏ tay chân hoặc hủy hoại khuôn mặt của nạn nhân. Hung thủ sở dĩ để cho nạn nhân lỏa thể chắc chắn là biểu đạt một loại tâm trạng nào đó có liên quan đến tình dục.

Thứ hai, hung thủ chọn một mô hình manơcanh ở tuổi niên thiếu, nếu như muốn truyền đạt một thông tin liên quan đến tình dục ở hiện trường thì phương pháp của hung thủ rõ ràng là không cần thiết. Hẳn ta sở dĩ làm như vậy để thể hiện đối tượng làm tình trong tưởng tượng của hung thủ vẫn còn là một thiếu niên. Nhưng trên người manơcanh mặc một chiếc váy, đây không phải là một y phục thời trang hợp mùa. Cơ quan cảnh sát thông qua khám nghiệm xác nhận, chiếc váy này hoàn toàn mới, chưa từng có ai mặc. Nếu như hung thủ nhất thời này ra ý định thì giữa mùa đông đi tìm mua một chiếc váy như thế cũng tương đối khó khăn, như vậy có thể nói hung thủ đã chuẩn bị chiếc váy từ trước. Điều này chứng tỏ hung thủ đã có âm mưu từ lâu, hoặc nói cách khác, manơcanh và chiếc váy trên người đều là những thứ không thể thiếu trong quá trình gây án và sắp đặt hiện trường của hung thủ.

Tiếp đến là cho manơcanh mặc quần lót. Đây là một động tác có ý nghĩa sâu xa. Để chứng minh điểm này, Phương Mộc đã cố ý đi vòng qua các cửa hàng trong thành phố một lượt. Hôm đó, rất nhiều nhân viên bán hàng ở cửa hàng bán trang phục nữ đều tận mắt chứng kiến một anh thanh niên cứ chăm chăm lật trang phục mặc cho các manơcanh người mẫu lên xem, càng đặc biệt hơn nữa, người thanh niên đó còn hỏi nhân viên cửa hàng có thể cho manơcanh mặc quần lót bên trong được không. Kết quả cho thấy: Cho manơcanh người mẫu mặc quần lót là hành động kèm theo rất cần thiết của hung thủ. Hẳn ta làm như vậy, tất nhiên là một nhu cầu tâm lý rất đặc biệt.

Cuối cùng, một vật đáng để phải suy nghĩ nhất chính là chiếc khăn mùi soa quấn dưới hạ bộ của nạn nhân. Con trai nạn nhân quả quyết chiếc khăn không phải của bố anh ta, nhưng qua xét nghiệm thấy rằng nạn nhân đã sử dụng chiếc khăn này, còn chứng minh được chiếc khăn đã được dùng sau khi nạn nhân làm tình với người phụ nữ có nhóm máu AB. Như vậy sẽ có hai khả năng xảy ra: Khả năng thứ nhất, nạn nhân thường xuyên bí mật cất giấu chiếc khăn trong một thời gian dài; Khả năng thứ hai, hung thủ đã cất giấu chiếc khăn ở đâu đó trong ngăn ấy năm. Cho dù là ai cất giấu chiếc khăn đó đều chứng minh chiếc khăn rất quan trọng đối với hắn. Phương Mộc tương đối nghiêng về khả năng thứ

hai, bởi vì cơ quan cảnh sát đã tiến hành khám xét nhà của nạn nhân nhưng không tìm thấy dấu vết nào của vật chứng này, còn khả năng nạn nhân mang theo chiếc khăn bên người không lớn lắm. Điều này chứng tỏ nạn nhân không thể là đối tượng hung thủ chọn một cách bừa bãi, khẳng định nó phải có mối liên quan nào đó với hung thủ. Ngoài ra, người phụ nữ có nhóm máu AB cũng có quan hệ với nạn nhân, có lẽ là liên quan rất lớn đến vụ án này.

Theo nhân viên xét nghiệm cho biết, khi khám nghiệm xác nạn nhân, họ phải khéo léo lắm mới lấy được chiếc khăn ra khỏi thi thể nạn nhân, bởi nó được quấn rất chặt. Có người nói đùa, nếu như dùng nhiều sức lực như vậy để buộc chiếc khăn vào người sống thì không đến 12 tiếng đồng hồ sẽ làm cho niệu đạo hoại tử và vỡ ra. Đúng như Trịnh Lâm đã nói, sau khi phần dưới của nạn nhân bị quấn lại thì ông ta sẽ không thể làm gì được nữa. Hung thủ làm như vậy tất nhiên là muốn biểu đạt tâm trạng ấy.

Tóm lại, Phương Mộc cảm thấy nghi thức này muốn biểu đạt là: hành vi tình dục bị cự tuyệt.

Nạn nhân lỏa thể, bản thân việc này đã mang đậm sắc thái tình dục, lại còn quấn phần dưới một cách chắc chắn chiếc khăn mùi soa, điều đó có nghĩa là nạn nhân thực ra đã mất đi khả năng giao hợp, còn cách ăn mặc của mô hình manơcanh kia càng phản ánh thông tin này. Thứ nhất, “cô bé” ăn mặc hoàn chỉnh; thứ hai, “cô bé” không phải mà manơcanh đồ lót mà lại mặc quần lót. Một mặt nhấn mạnh kết quả không thể nào bị xâm hại, đồng thời cũng chưa từng bị xâm hại tình dục. Mặt khác, điều này cho thấy hung thủ đã thật sự coi “cô bé” là người thật.

Trao cho vật phẩm cảnh giác thay thế một cách mạnh mẽ, đồng thời sắp xếp chi tiết vô cùng tỉ mỉ, cẩn thận, đó chính là đặc điểm của nghi thức.

Thứ tâm trạng mà hung thủ muốn thể hiện dần dần hiện rõ: Hẳn ta muốn ngăn cản hành vi tình dục nhằm vào bé gái vị thành niên.

Phương Mộc quay lại trường trung học số 11. Lúc đó là 10 giờ sáng. Trường học đã khôi phục lại trật tự giảng dạy thường ngày. Trong ngôi trường cũ kỹ lại vang lên tiếng đọc bài sang sảng. Phương Mộc men theo bức tường bao thấp đi một vòng quanh trường. Anh gượng cười nhìn bức tường gạch cao không quá hai mét, bất giác cười đau khổ. Độ cao thế này, thực sự quá dễ dàng trèo qua. Cảnh sát suy đoán hung thủ có thể dùng xe có động cơ để đưa xác nạn nhân đến hiện trường. Mà bên ngoài tường ở hai phía tây và nam đều là đường đi, những dấu vết lưu lại của xe sẽ rất khó tìm.

Phương Mộc đi đến vị trí của hiện trường – đó là một con đường nhỏ hẹp nằm giữa nhà kho và bồn hoa, nhìn xuyên qua đám cành lá rậm rạp, đây thật sự là một nơi tương đối khuất trong trường. Về điểm này, Phương Mộc cảm thấy hơi lạ. Hung thủ sắp xếp hiện trường một cách hết sức tỉ mỉ, tất nhiên là muốn cho người khác chứng kiến. Nếu như hắn có ý định như thế thì chọn địa điểm này sẽ hạn chế hiệu quả rất nhiều. Thứ nhất, trường trung học số 11 nằm ở ngoại ô thành phố, không phải là trường trọng điểm nên không thể gây chấn động trong xã hội được; thứ hai, ở một ngôi trường hẻo lánh lại chọn một địa điểm kín đáo để triển khai nghi thức của mình thì thi thể phải sau khoảng hơn chín tiếng đồng hồ mới bị phát hiện.

Nếu như hung thủ không muốn làm chấn động dư luận xã hội, thế thì hắn triển khai nghi thức này cho ai xem?

Phương Mộc quay người lại, ngồi ở vị trí thi thể đã được đặt vào. Trước mặt là nhà kho với cánh cửa sổ đóng im ỉm.

Lẽ nào lại để cho người nào đó ở đằng sau cửa sổ kia?

Phương Mộc đứng dậy, nhìn qua cửa kính xem xét lại bên trong nhà kho. Đây là một nhà kho điển hình của trường học, lộn xộn và bẩn thỉu vô cùng, khắp nơi chỗ nào cũng đầy bụi bặm và mạng nhện. Phương Mộc nhìn về phía trước, bỗng nhiên nhìn thấy một đồ vật đằng sau những chiếc bàn ghế gãy hỏng.

Phương Mộc men theo phía ngoài tường đi về phía trước, đến một cửa sổ gần hơn. Đúng vậy, trên tường phía trước nhà kho là một cái bảng đen. Phương Mộc nghĩ một lúc rồi đi về phía phòng học.

Trưởng phòng Giáo vụ nói với Phương Mộc, trước đây nhà kho vốn là một phòng học, khi xây trường do trường trung học của thành phố còn ít, nguồn học sinh lại quá nhiều nên căn nhà cấp bốn đó được sắp xếp làm phòng học. Về sau, do cạnh tranh nên các trường trung học dần dần nhiều lên, học sinh của trường trung học số 11 ngày càng ít đi, nên phòng học đó bị đóng cửa, năm 1999 trở thành nhà kho.

Nếu như dự đoán của Phương Mộc là đúng, thì trường học này đã được hung thủ để tâm lựa chọn làm nơi bỏ xác, vị trí chính xác là ở khoảng giữa bồn hoa và nhà kho. Đó hoàn toàn không phải là một sự tùy tiện. Có lẽ, hung thủ đã từng học ở trường này, thậm chí có thể ngồi học ở chính gian nhà kho này.

Sự phán đoán ấy làm cho Phương Mộc cảm thấy phấn chấn hẳn lên. Anh yêu cầu trưởng phòng Giáo vụ cung cấp danh sách những học sinh đã từng học ở nhà kho này. Trưởng phòng Giáo vụ cảm thấy quá khó khăn, thời ấy danh sách học sinh không được quản lý bằng máy tính như bây giờ mà là chép vào sổ. Muốn tìm danh sách học sinh đã từng học ở đây từ mười mấy năm trước thì phải lật tìm hàng núi giấy tờ. Nhưng ông ta vẫn hứa sẽ cố gắng đáp ứng yêu cầu của cảnh sát.

Hai ngày sau, trường trung học số 11 mang đến mười mấy tập danh sách học sinh, Phương Mộc xem những quyển danh sách cứng queo và úa vàng, đại thể ước tính khoảng trên nghìn học sinh, trong lòng cảm thấy hơi nản. Xem xét đến khả năng hung thủ là học sinh nam tương đối cao, Phương Mộc yêu cầu đồng nghiệp trong Sở trước tiên rà soát danh sách những học sinh nam hiện đang ở thành phố, cần phải làm rõ tình hình chỗ ở hiện nay và nghề nghiệp của những người này.

Đồng thời, theo kiến nghị của Phương Mộc, cảnh sát cũng đã bước đầu thu được kết quả điều tra về người phụ nữ có nhóm máu AB. Phương Mộc cảm thấy, chiếc khăn mùi soa tìm thấy ở hiện trường là vật

chứng quan trọng nhất. Động cơ gây án của hung thủ nhiều khả năng liên quan đến hành vi tình dục này. Nạn nhân là người cá tính mềm mỏng, hướng nội, khả năng quan hệ với gái mại dâm là rất nhỏ. Những lời khai của Mã Quang – con trai nạn nhân lại vừa vặn khẳng định nạn nhân đúng là đã từng quan hệ với gái mại dâm. Thế thì người con gái bị bệnh giang mai kia có thể chính là người đã lưu lại chất dịch trên chiếc khăn mùi soa. Phương Mộc đề nghị lãnh đạo Sở Công an thành phố cho truy tìm trong toàn thành phố (bao gồm các bệnh viện và phòng khám) người phụ nữ bị bệnh giang mai có nhóm máu AB đã vào điều trị ở bệnh viện hoặc phòng khám trong vòng mười năm trở lại đây, tuổi khoảng từ 25 đến 35. Qua xác minh, trong mười năm trở lại toàn thành phố có 1162 người đến điều trị bệnh giang mai ở các bệnh viện, số lượng người tuy nhiều nhưng trong đó bệnh nhân là nữ có nhóm máu AB và độ tuổi từ 25 đến 35 chỉ có 56 người. Cảnh sát đã tiến hành sàng lọc từng người một, cuối cùng tìm được 18 người trong số đó đã từng làm nghề mại dâm.

Trong số 18 người này, 2 người không rõ tăm tích, 6 người đã chết, 10 người còn lại đều sống trong thành phố. Cơ quan cảnh sát sắp xếp cho con trai nạn nhân nhận biết tên của người con gái năm đó đến gặp nạn nhân đòi tiền trong số 18 người. Lúc đầu, cảnh sát không hy vọng lắm vào việc này, thứ nhất là thời gian đã quá lâu, khả năng Mã Quang sẽ chỉ nhớ một cách mơ hồ thậm chí nhớ sai là rất lớn; thứ hai, trong số người được thống kê có thể tồn tại những danh sách khổng, năm ấy người phụ nữ này có thể không đến chữa trị ở bệnh viện. Song may mắn là Mã Quang đã nhận ngay ra cô gái kia trong số 6 người bị bệnh giang mai đã chết, và khẳng định chắc chắn.

“Người đã làm mẹ tôi phải chết, suốt đời tôi không thể nào quên!”

Hạ Lê Lê, nữ, người thôn Bát Thái, huyện Phấn Tiến, thành phố S, trình độ văn hóa tiểu học, bố mẹ ly dị từ nhỏ, năm 10 tuổi theo mẹ đến thành phố C kiếm sống. Qua công tác điều tra, mẹ cô ta làm nghề mại dâm. Hạ Lê Lê chẳng bao lâu sau cũng bước theo con đường đó. Theo một người làm cùng nghề này cho biết, năm Hạ Lê Lê 13 tuổi mẹ cô vì tranh chấp tiền với khách làng chơi nên bị đánh thành người thực vật. Do

không có tiền, Hạ Lê Lê hồi đó cũng liều mạng tiếp khách, nhưng cuối cùng cũng không xoay chuyển được tình thế, ba năm sau mẹ cô ta chết. Sau đó Hạ Lê Lê sống độc thân và tiếp tục hành nghề, cho đến năm 26 tuổi thì bị chết vì bệnh giang mai.

Phát hiện này khiến Sở Công an thành phố và phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm hết sức vui mừng. Nhưng giữa họ lại hình thành những suy đoán khác nhau:

Suy đoán của Sở Công an thành phố là: Hung thủ rất có khả năng sau khi chơi bời với Hạ Lê Lê thì bị nhiễm bệnh giang mai, mà Mã Xuân Bồi chính là người đã truyền bệnh này cho Hạ Lê Lê. Động cơ của hung thủ là báo thù. Nhưng Hạ Lê Lê đã chết, cho nên hung thủ trút hết căm giận lên Mã Xuân Bồi. Nhưng qua khám nghiệm thi thể Mã Xuân Bồi không thấy có bệnh giang mai và ông ta cũng chưa từng mắc bệnh này. Ngoài ra, nếu như hung thủ giết người để báo thù thì tại sao phải đợi đến khi Hạ Lê Lê chết 6 năm sau mới ra tay? Hẳn vì sao lại có được chiếc khăn mùi soa đó?

Ý kiến của Biên Bình là: Hung thủ rất có khả năng là người có quan hệ mật thiết với Hạ Lê Lê và rất đồng cảm với thân phận bi thảm của cô ta nên sau khi cô ta chết đã báo thù người khách làng chơi năm ấy. Xem xét dấu vết trên chiếc khăn mùi soa, thời gian Mã Xuân Bồi quan hệ tình dục với Hạ Lê Lê chính là thời gian Hạ Lê Lê đang liều mình tiếp khách kiếm tiền cứu mẹ. Thời gian đó, Hạ Lê Lê khoảng 13 tuổi. Hung thủ sắp xếp hiện trường thành biểu tượng “Không thể xâm phạm bé gái” chính là ép Mã Xuân Bồi chuộc tội.

Phương Mộc không đồng ý với cả hai lối đoán trên. Suy đoán của Sở Công an thành phố không phù hợp với lẽ thường, lại còn không có chứng cứ chứng minh. Còn ý kiến của Biên Bình, tuy có thể giải thích vì sao hung thủ lại chọn mô hình người mẫu thiếu niên làm hình tượng, nhưng giả thiết hung thủ gây án trên cơ sở trạng thái tâm lý ấy thì khách làng chơi đã qua lại với Hạ Lê Lê có khi lên đến hàng nghìn người, vì sao sáu năm sau khi Hạ Lê Lê chết không có một vụ án tương tự nào xảy ra? Những suy nghĩ của Biên Bình về sự “chuộc tội” lại gợi mở cho

Phương Mộc. Thực tế hiện trường chính xác là muốn truyền đạt một tâm trạng mãnh liệt nào đó, nhưng nếu như lấy đó để giải thích về sự “chuộc tội” chẳng khác nào nói đó là một sự “cứu vãn”.

Trong tập tài liệu có một bức ảnh chụp khi Hạ Lê Lê đang đi chơi với bạn. Năm đó cô 19 tuổi, cho dù khuôn mặt đã được trang điểm đậm nhưng vẫn khó che đậy được sự non nớt. Có lẽ do cuộc sống bệnh tật quá dài, Hạ Lê Lê chỉ cao chưa đến 1,6 mét. Có thể thấy năm 13 tuổi, cô rất nhỏ bé. Giả thiết hung thủ chọn mô hình người mẫu là để làm hình tượng đại diện cho Hạ Lê Lê, thế thì hẳn đã để lộ hai thông tin trên người “cô bé” đó: Một là sự an toàn (mô hình người mẫu ăn mặc đầy đủ, lại còn mặc cả quần lót). Trên thực tế, hung thủ muốn biểu đạt là người đàn ông không thể làm gì được và cũng chưa xâm phạm gì đến cô bé này. Thế thì tâm trạng mà hẳn muốn biểu đạt không phải là “chuộc lỗi” mà là “cứu vãn” – Hẳn muốn chứng minh sự việc kia chưa xảy ra.

Nếu như suy đoán trên là đúng thì hung thủ sắp xếp hiện trường không phải để cho mọi người xem mà rất có khả năng là để cho chính mình xem.

Mà người đó có lẽ là một học sinh năm ấy đã ngồi trong nhà kho nhìn qua cửa sổ bắt gặp một sự việc nào đó.

Qua mấy ngày cố gắng, những danh sách do trường trung học số 11 mang đến đã được sàng lọc hết. Những người phù hợp với điều kiện để điều tra vẫn có tới 464 người. Người cảnh sát phụ trách việc sàng lọc danh sách day day cặp mắt đỏ hoe vừa không chút e ngại gì nhắc nhở thẳng với Phương Mộc, để điều tra lần lượt từng người đối với 464 người này phải tốn rất nhiều thời gian, ngoài ra, lực lượng cảnh sát trong Sở theo kiến nghị của Biên Bình đã tập trung vào xác minh các quan hệ mật thiết của Hạ Lê Lê. Ngầm hiểu là: Tốn công tốn sức sàng lọc số danh sách này chỉ uống công vô ích thôi.

Phương Mộc vừa lơ đãng nghe người cảnh sát nói vừa tiện tay lật xem tập danh sách, bỗng nhiên anh trợn mắt lên.

“Trịnh Lâm có ở đây không?”

Sau khi biết Trịnh Lâm đang ở văn phòng, Phương Mộc chẳng nói chẳng rằng chạy vội ra cầu thang, làm cho người đồng nghiệp phía sau lưng nói với theo:

“Này ông bạn, hồi nhỏ có phải bị chó sói đuổi không đấy?”

Bận rộn mấy ngày liền, Trịnh Lâm đang định ngả mình xuống sofa nằm nghỉ một lát thì bị Phương Mộc gọi dậy, nói thẳng là cần cử cảnh sát đi điều tra một người.

“Điều tra ai?”

Phương Mộc giơ danh sách, chỉ vào một cái tên mà họ đều rất quen thuộc.

Khương Đức Tiên.

Chương 25: MẤT ĐI VƯỜN ĐỊA ĐÀNG

Khương Đức Tiên chui từ trong chiếc Audi A6 màu đen ra, nhìn ngó bốn xung quanh một lượt rồi bước vội về phía phòng Nội trú của bệnh viện tỉnh. Bóng anh ta vừa mới khuất sau cổng chính thì một thanh niên đang đứng mua tạp chí ở bên lề đường cũng nhanh chóng bám theo.

Đối diện bên kia đường, trong chiếc xe Jeep màu đen, Phương Mộc đặt chiếc ống nhòm xuống, dặn dò mấy câu qua bộ đàm:

“Đừng bám sát quá, cẩn thận kéo làm hấn kính động!”

Mấy ngày này, lực lượng cảnh sát theo đề nghị của Phương Mộc tập trung theo dõi Khương Đức Tiên, nhưng không thu hoạch được gì nhiều. Khương Đức Tiên sau khi ra viện hình như vẫn bình tĩnh bước đi trên con đường vốn có trong cuộc sống. Hàng ngày lái xe đi làm, gặp gỡ đương sự, ra tòa án, thỉnh thoảng cùng con gái đi dạo trong khu vườn của khu chung cư với dáng vẻ an toàn, hiền lành. Vì chứng cứ trong tay không đủ, đối phương lại là một luật sư chuyên nghiệp nên cơ quan cảnh sát quyết định tạm thời không tiến hành xét hỏi đối với Khương Đức Tiên mà sẽ thông qua theo dõi những hoạt động của anh ta hòng tìm ra những chứng cứ có hiệu lực. Nửa giờ sau, Khương Đức Tiên bất ngờ từ trong phòng khám bước ra, dáng vẻ vội vàng, mặc dù động tác không rõ rệt lắm, nhưng Phương Mộc qua ống nhòm đã nhìn thấy anh ta chú ý quan sát trước sau, rồi nổ máy xe phóng đi.

Một đội cảnh sát khác đang ngồi trên chiếc xe Satana màu trắng lặng lẽ bám theo.

Khi xe của Khương Đức Tiên chạy đã xa, người cảnh sát phụ trách theo dõi anh ta mới băng qua đường, trèo lên chiếc xe Jeep.

“Tình hình thế nào rồi?” Trịnh Lâm quay người lại hỏi.

“Không rõ lắm!” Người cảnh sát ngừng lại một lát để thở, “Thằng cha này lúc đang đợi thang máy ở sảnh lớn phòng Nội trú đã gặp hai

người. Tôi cảm thấy họ quen nhau, nhưng khẳng định chỉ thỉnh thoảng gặp vì cả hai bên đều tỏ ra ngạc nhiên, họ nói chuyện với nhau vài câu. Tôi đứng hơi xa nên không nghe rõ họ nói gì. Tiếp đó, Khương Đức Tiên rời khỏi phòng Nội trú, đi theo hành lang đến phòng khám đăng ký khám nội khoa Thần kinh. Sau khi gặp bác sĩ khám bệnh xong, ra hiệu thuốc lĩnh thuốc rồi ra về.”

“Phương Mộc,” Trịnh Lâm nghĩ một lúc, “Cậu nói xem hay là ta đã làm kinh động đến thằng cha này rồi?”

“Cũng có thể!”

Khương Đức Tiên đi đến phòng khám chắc chắn là ý nghĩ mới nảy sinh, trong tờ khai đăng ký khám bệnh, anh ta chắc chắn khai là bị đau đầu. Cách đó là đơn giản nhất, đồng thời cũng là lí do vào viện khó xác định nhất. Anh ta làm như thế, hiển nhiên là để che giấu tai mắt của mọi người. Khương Đức Tiên lúc đầu đi thẳng đến phòng Nội trú, điều này chứng tỏ anh ta định đến thăm một người nào đấy. Thế nhưng vì sao bỗng nhiên thay đổi ý định chuyển sang phòng khám?

Lẽ nào lại vì gặp hai người ở tầng 1?

“Hai người kia trông hình dáng thế nào?”

“Một nam, một nữ.” Người cảnh sát nhớ lại, “Người nữ rất xinh, còn người nam, cao như tôi, xem ra rất ăn chơi, hình như còn nhuộm tóc... ô, ô!”

Người cảnh sát bỗng giơ tay chỉ ra ngoài cửa sổ, “Chính là hai người này.”

Một đôi nam nữ từ trong phòng Nội trú vội vàng đi ra, bước lên một chiếc taxi.

Phương Mộc và Trịnh Lâm bốn mắt gặp nhau, cả hai đều không che giấu được sự ngạc nhiên. Lại là một người quen.

Người con trai đó chính là Đàm Kỳ.

“Người anh em, lại phiền anh chạy đi một chuyến nữa rồi.” Ánh mắt của Phương Mộc rời khỏi hướng Đàm Kỳ vừa mất hút, “Anh đi xác minh xem Khương Đức Tiên khám bệnh gì, lấy thuốc gì?”

Người cảnh sát vui vẻ đồng ý rồi xuống xe đi vào phòng Khám bệnh.

“Anh Trịnh, chúng ta đi xem xem ai đang ở trong bệnh viện nào,” Phương Mộc kéo tay Trịnh Lâm, “Biết đâu lại gặp người quen.”

Khương Đức Tiên sau khi rời khỏi bệnh viện đã về thẳng văn phòng Luật sư và làm việc cho đến lúc hết giờ. Sau đó về nhà, cả buổi không ra khỏi cửa, cũng không tiếp xúc với ai.

Còn về chứng bệnh anh ta khai ở bệnh viện chính là bị đau đầu và nói với bác sĩ là gần đây ngủ không ngon, thuốc lĩnh ở hiệu thuốc là loại thuốc an thần phổ thông.

Về Phương Mộc và Trịnh Lâm ngược lại đã thu được một thu hoạch không thể coi là thu hoạch. Do Khương Đức Tiên đã từng đứng đợi thang máy ở đại sảnh cho nên Phương Mộc và Trịnh Lâm quyết định sẽ bắt đầu kiểm tra từ tầng 3. Sau khi xem danh sách bệnh nhân nội trú và tiến hành đối chiếu từng người một vẫn không phát hiện có người khả nghi trong số các bệnh nhân, chỉ có ở phòng Ngoại trú có một bệnh nhân thăm tích không rõ ràng, khiến Phương Mộc và Trịnh Lâm phải chú ý.

Bệnh nhân này tên là Lý Minh, sổ khám bệnh ghi là da đầu bị rách và phía trước cánh tay trái bị vật nhọn đâm vào, tổn thương thần kinh và dây chằng đồng thời chấn động não. Thời gian đến khám là chiều tối hôm trước. Theo bác sĩ điều trị nhớ lại, người bệnh là nam, khoảng 35 tuổi, cao từ 1,75 đến 1,8 mét, tướng mạo bình thường, không có đặc điểm nổi bật. Nhưng ấn tượng sâu sắc nhất đối với bác sĩ là người bệnh khi chữa trị tinh thần rất không ổn định, kết hợp với vị trí vết rách trên đầu (ở phía bên phải) và vết thương do vật nhọn đâm ở phía trước tay trái, nghi ngờ người này tự gây ra vết thương.

Nguyên nhân Lý Minh bỏ đi không phải là không có khả năng thanh toán viện phí, bởi vì số tiền viện phí mà anh ta đặt trước có dư 3000 tệ. Cảnh sát căn cứ vào địa chỉ anh ta để lại tiến hành xác minh, kết quả không tìm thấy người, xem ra cái tên quá phổ thông Lý Minh này chỉ là tên giả.

Mặc dù không tìm được người nhưng chí ít cũng có thể đưa ra hướng suy nghĩ thế này: con người này có thể có quan hệ quen biết với Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ, đối tượng mà Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ không hẹn mà gặp cùng đến thăm chính là anh ta. Nếu như giả thiết trên là đúng thì giữa họ phải có một bí mật nào đó không thể công khai đến nỗi cả hai cùng từ bỏ cuộc viếng thăm, “Lý Minh” cũng bỏ bệnh viện mà đi không thèm chào hỏi.

Cuộc gặp lần này chỉ có bốn người: Cô Q, anh Đ, La Gia Hải và anh T.

Anh T sắc mặt u ám, liên tục hút thuốc, uống trà. Anh Đ cũng mặt mũi lạnh lùng, ôm vai không nói một lời.

Cô Q cúi đầu loay hoay với cái gấu áo, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn anh Đ. Chỉ có La Gia Hải là có vẻ như người ngoài cuộc, nấp sau cửa sổ, vén một góc lên xem xét bên ngoài.

“Tôi nhớ là tôi đã từng nói...” Cuối cùng anh T cũng lên tiếng, nhưng giọng điệu rất cứng rắn, “Chúng ta không được lén lút gặp nhau, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là công sức đổ xuống sông xuống biển hết.”

“Tôi xin lỗi!” Cô Q nhìn thấy anh Đ đang định lên tiếng phản bác, liền chạy lên trước mặt anh ta nói: “Lần sau chúng tôi không thế nữa.”

“Hiện giờ anh H chỉ có thể chữa bệnh tại nhà,” anh T càng nói càng tức giận, “Anh K trong một thời gian không thể đến tham gia hành động cùng chúng ta nữa. Tất cả chỉ vì các anh...”

“Chúng tôi làm sao?” Anh Đ cuối cùng không chịu nổi, “Tôi và cô Q đều rất quan tâm đến anh H, K cũng thế. Anh H xảy ra chuyện lớn như thế, là bạn bè không được quan tâm một chút à?”

“Bạn bè?” Anh T cười lạnh lùng, “Chúng ta chỉ là hợp sức lại với nhau thôi!”

“Chỉ là hợp sức thôi à?” Anh Đ bị kích động đứng dậy, “Chúng ta đều biết từ khi Giáo hóa trường được lập ra, vận mệnh của chúng ta đã kết làm một. Nếu không làm sao chúng ta có thể vượt qua nguy hiểm đi cứu La Gia Hải!”

“T, lúc đó anh cũng đồng ý đi cứu L, thực tế, anh cũng coi chúng tôi là những người bạn cùng sống chết.” Cô Q nói giọng dịu dàng: “Chúng ta đều là những người như nhau, tất nhiên phải liên kết cùng nhau, không phải thế sao?”

Anh T cúi đầu không nói, một lát sau, anh ta quay đầu nhìn La Gia Hải vẫn đang đứng bên cửa sổ lặng lẽ ngắm nhìn bên ngoài như không để lọt tai một câu nói nào của bọn họ.

“Tóm lại mọi người chúng ta phải cẩn thận.” Anh T hạ giọng nói: “Chúng ta cần phải hoàn thành kế hoạch, tự cứu lấy mình, cũng phải tự bảo vệ mình.”

Anh ta cất tiếng thở dài, “Thực ra hành động lần trước khiến tôi không thỏa mãn lắm, anh K chọn địa điểm quá nguy hiểm.”

“Chỉ cần anh ấy cảm thấy thích hợp là được. Cứu mình càng quan trọng hơn giết chết lũ sâu bọ ấy.” Giọng anh Đ có chút ôn hòa, “Đừng lo lắng, chúng ta làm đã nhiều lần, chẳng phải đều không sao cả sao?”

Anh T cười, vẫy tay, nói: “Mọi người giải tán thôi, chia ra mà đi. Đ, anh đi trước đi.” Anh Đ đi rồi, anh T nhìn La Gia Hải, cất giọng nói: “L, có chuyện cần bàn với cậu đây.”

La Gia Hải đứng suốt bên cửa sổ trông giống như một bức tượng gỗ, cuối cùng cũng quay đầu lại, “Hả?”

Anh T ra hiệu cho La Gia Hải đến ngồi trước mặt mình, “Kế hoạch dự định sẽ giải quyết công việc của cậu trước để cậu có thể sớm rời khỏi thành phố này. Nhưng hiện nay tình hình của anh H rất không tốt, chúng ta phải giúp đỡ anh ấy trước, việc của cậu để sau có được không?”

“Được!” La Gia Hải trả lời luôn.

“Cảm ơn!” Anh T cười thiện cảm, vỗ vai La Gia Hải. Ngay lập tức, La Gia Hải như có một động tác tránh né bản năng, nhưng rất nhanh anh đã lấy lại tư thế ngồi ngay ngắn, cầm một chén trà lên.

Cô Q nhìn đồng hồ, “Người tiếp theo là em hay L, hay là anh?”

“Em về trước đi!” Anh T nói: “Lát nữa tôi đưa L về.”

Cô Q gật đầu, vừa định đứng dậy thì anh T lại cất tiếng: “Q, tôi có một việc muốn hỏi em.”

“Gì cơ ạ?” Cô Q nhìn anh T, có vẻ hơi căng thẳng, “Anh hỏi đi!”

Anh T không vội hỏi mà chăm chú ngắm nhìn cô Q cho đến khi khuôn mặt cô từ từ ửng đỏ.

“Q, có phải em và Đ đang yêu nhau không?”

Phương Mộc đặt điện thoại xuống, quay sang Biên Bình xin nghỉ rồi lái xe đến Thiên sứ Đường.

Thầy Châu rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho anh, lần này đang trong giờ làm việc lại yêu cầu anh đến Thiên sứ Đường, chắc đã xảy ra chuyện quan trọng rồi.

Vừa rẽ vào con đường trước cổng Thiên sứ Đường, Phương Mộc đã nhìn thấy mấy chiếc xe sang trọng đỗ ở ven đường. Mấy người béo mập, quần áo chải chuốt và mấy thanh niên quần đen, áo da, tóc cắt cua đang bị đám dân cư quanh vùng vây kín như đang tranh chấp với nhau điều gì. Phương Mộc không quan tâm, anh bấm còi phóng lướt qua bọn họ, lao thẳng vào cửa Thiên sứ Đường.

Đỗ xe xong, Phương Mộc lượn qua Nhị Bảo đang chạy tới đòi chơi oẳn tù tì, chạy vội lên tầng 2.

Thầy Châu và chị Triệu đều ở cả đây, họ đang ngồi trong phòng thầy Châu, sắc mặt buồn rười rượi. Nhìn thấy Phương Mộc bước vào, thầy Châu ra hiệu cho anh ngồi xuống. Chị Triệu chào một câu rồi quay mặt đi.

Phương Mộc cảm thấy ngạc nhiên. “Sao thế ạ, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Hai người không nói gì, điều này càng làm cho Phương Mộc thấy khó hiểu, anh lại hỏi lại lần nữa. Thầy Châu lúc này mới ngẩng đầu lên, thái độ như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Chị Triệu thấy thầy Châu không nói gì quay sang hỏi thẳng Phương Mộc: “Phương Mộc, cậu chỉ chăm chăm giúp đỡ một mình Liêu Á Phàm là có ý gì?”

Phương Mộc nghe thấy giọng chị Triệu có vẻ thiếu thiện cảm, càng cảm thấy đầu óc rối tinh, anh đánh mắt về phía thầy Châu: “Thế này là sao ạ?”

“Cậu nói đi!” Chị Triệu đứng dậy, tay chỉ vào mặt Phương Mộc, “Có phải cậu có ý đồ xấu xa gì đó với Liêu Á Phàm phải không?”

Phương Mộc càng cảm thấy ngạc nhiên và bức tức, “Ai nói như vậy?”

“Cô Triệu!” Thầy Châu chỉ tay ngăn chị Triệu lại, “Cô không hiểu tình hình thì đừng có thấy cậu ấy vừa tới đã nói như bắn súng liên thanh thế.”

Chị Triệu tức giận trừng mắt nhìn Phương Mộc rồi vừa thở hồng hộc vừa ngồi xuống.

“Phương Mộc, cậu đừng có lo lắng quá!” Thầy Châu đưa cho Phương Mộc một điều thuốc, “Gần đây em có cho Liêu Á Phàm vật gì

phải không?”

“Vâng ạ!”

“Ông xem đây, ông xem đây!” Chị Triệu lại đứng phắt dậy, tay run rẩy chỉ vào Phương Mộc, “Đích thân cậu ấy thừa nhận rồi đây.”

“Em thừa nhận cái gì cơ?” Phương Mộc nổi cáu, “Những áo, quần, lại còn sách vở mọi người đều chẳng nhìn thấy cả sao? Thầy Châu chẳng phải còn dặn chị chia ra làm nhiều lần để đưa cho Liêu Á Phàm còn gì?”

Chị Triệu đứng ngẩn ra, cánh tay đang hung hăng sừng sộ không biết vì sao bỗng dừng lại giữa chừng.

“Ôi trời, cô Triệu, cô đừng có làm rối lên!”

Thầy Châu lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ hình trái tim đưa cho Phương Mộc, “Đây có phải là vật em cho Liêu Á Phàm không?”

“Đây là cái gì?” Phương Mộc thấy lo lắng trong lòng, tiện tay anh mở cái hộp ra xem. Bỗng anh giật mình suýt nữa nhảy dựng lên, là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

“Cái này ai đưa?” Phương Mộc chẳng hiểu ra sao cả, hết nhìn thầy Châu lại nhìn chị Triệu, “Cho Liêu Á Phàm á?”

Thầy Châu chăm chú nhìn Phương Mộc như muốn đánh giá xem anh có nói dối không, mấy giây sau, ông quay đầu nói với chị Triệu. “Chắc không phải Tiểu Phương cho nó đâu.”

Chị Triệu cảm thấy hơi ngượng, “Thế thì ai cho nó?”

Phương Mộc hỏi: “Tìm thấy ở đâu ạ?”

“Ở dưới gối Liêu Á Phàm.”

“Có thể nó nhặt được ở ngoài?”

“Không thể nào.” Thầy Châu lắc đầu, “Con bé này nếu như nhặt được đồ vật gì có giá trị chắc chắn nó sẽ đưa cho tôi.”

“Đúng thế!” Chị Triệu nói xen vào, “Mấy hôm trước, Á Phàm gom được một ít tiền bán vỏ hộp và đồ đồng nát đều đưa cả cho tôi không thiếu một đồng.”

“Thế thì ai cho nó nhỉ?” Phương Mộc nhú mày. Chị Triệu phần khởi: “Lần này cậu cảnh sát được dịp thể hiện tài năng rồi, giúp chúng tôi lập án điều tra nhé.”

Phương Mộc vẫn còn giận chị Triệu, hờ hững đáp “Vâng” một tiếng. Chị Triệu cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, nói một câu: “Tôi đi xem lũ trẻ thế nào”, rồi quay người đi ra.

Chị Triệu vừa ra khỏi cửa, thầy Châu đã hạ giọng hỏi: “Thực sự là cậu không tặng chứ?”

“Thầy Châu!” Phương Mộc vừa âm ức vừa buồn cười, “Em làm sao mua nổi những đồ này? Một phần ba lương tháng đều mang đến đây, làm sao còn nhiều tiền thừa vậy chứ.”

“Hà hà, không nói nữa, không nói nữa!” Thầy Châu cười, xua tay, “Tôi cũng không có ý như vậy, chỉ là không muốn em tặng cho nó một món đồ quý giá như thế.”

“Hừ, chị Triệu sao lại có thể nghĩ như thế được nhỉ?”

“Cậu đừng để bụng làm gì. Á Phàm là một đứa trẻ ngoan, ông già này cũng không quan tâm đến nó được nhiều, cô Triệu này cũng có quá nhiều việc phải bận tâm. Mới lại cô ấy cũng không biết rõ nguyên nhân sâu xa về quan hệ giữa cậu và Liêu Á Phàm – Người không biết thì không đáng trách mà.”

Phương Mộc cười tỏ ý đã hiểu, nhú mày lại rồi lại mở ra, “Thế thì ai cho cô ấy nhỉ?”

“Hiện giờ thì chưa biết, đợi Á Phàm về hỏi thì khắc rõ thôi.” Thầy Châu nghĩ một lúc, “Con bé này không thể đi lấy đồ của người khác, thầy chỉ lo nó quan hệ với bạn bè xấu thôi.”

Phương Mộc trầm mặc một lúc, nghĩ ra một việc.

“Việc di dời thế nào rồi ạ?”

Sự việc này càng làm cho thầy Châu thêm não ruột, ông dúi đầu mẩu thuốc vào gạt tàn, thở dài.

“Không thuận lợi lắm.” Thầy Châu dùng tay day day thái dương, “Tiền bồi thường của nhà đầu tư rất ít, dân xung quanh đây không bằng lòng, hai bên chẳng đàm phán nổi.”

Phương Mộc nghĩ không ra được lời nào để an ủi ông. “Thôi thầy đừng lo lắng quá, cho dù có di dời, cũng không thực hiện ngay được, ít nhất cũng phải đợi đến sau mùa xuân sang năm.”

“Hy vọng là như vậy, Dù thế nào cũng để cho tôi vượt qua được mùa đông này đã.”

Bỗng nhiên dưới sân vọng lên tiếng khóc của lũ trẻ và tiếng chửi bới của chị Triệu. Thầy Châu nhìn qua cửa sổ, ông vội vàng chạy xuống. Phương Mộc thấy thế, không kịp hỏi đầu đuôi, cũng chạy xuống theo.

Dưới sân đang đại loạn. Đám người Phương Mộc vừa nhìn thấy bên đường khi này đứng cả trong sân. Nhị Bảo nằm trên mặt đất, khoe miệng đang chảy máu. Chị Triệu đang gào thét với một tên béo mập, bọn trẻ cũng đồn dập phụ họa theo. Chẳng mấy chốc đã ầm ĩ cả lên.

Thầy Châu chạy đến bế Nhị Bảo lên, môi Nhị Bảo bị rách, máu và nước mắt, bụi bẩn hòa làm một loang ra trên mặt, trông rất đáng thương.

“Sao lại ra nông nỗi này?” Giọng thầy Châu run run, có thể thấy ông đang cố hết sức để kìm nén cơn giận dữ trong lòng, “Sao lại đánh người?”

Hóa ra, khi này chị Triệu đang cho bọn trẻ chơi trong sân, bỗng nhiên từ bên ngoài có một bọn người xông vào chỉ chỉ trỏ trỏ lên lầu và ngoài sân, mồm còn nói những câu như: “Cái nhà này phải chuyển đi”, “Đốn đổ cây đại thụ đi”. Chị Triệu hỏi bọn họ làm cái gì, bọn người này

không trả lời lại còn chạy ra giẫm đạp bừa bãi lên vườn rau. Đúng lúc ấy thì Nhị Bảo chạy đến đòi chơi oẳn tù tì với tên béo cầm đầu. Tên béo thấy nó bần quá định tránh mấy lần nhưng không tránh được thế là hăn đánh cho Nhị Bảo một cái.

Thầy Châu càng nghe mặt càng tối sầm, bàn tay đang lau mặt cho Nhị Bảo cũng run lên.

Bọn người kia cũng đã nhận ra thầy Châu, một tên trong bọn thì thầm với tên béo cầm đầu mấy câu, mặt tên béo ngay lập tức chuyển sang hớn hờ.

“Hiếu nhầm, đều là do hiếu nhầm thôi.” Hăn chìa tay về phía thầy Châu, “Ông là Châu Quốc Thanh phải không ạ?” Thầy Châu không thèm bắt tay hăn, lạnh lùng nói: “Anh là ai?”

Người đứng bên cạnh vội nói xen vào, “Đây là Phó tổng giám đốc Hầu của chúng tôi.”

Tên béo chẳng ngượng ngùng gì rút tay về, nói một cách ngạo mạn: “Tôi đây là Phó tổng giám đốc công ty địa ốc Hằng Kim – Hầu Quốc Phúc. Ông Châu, tôi muốn nói chuyện riêng với ông một chút!”

Nói xong, hăn chẳng nói chẳng rằng ôm lấy vai thầy Châu, dùng sức kéo mạnh sang một bên.

“Ông Châu, tôi biết ông là người cầm đầu đám dân chúng ở đây, trong cuộc họp đàm phán lần trước ông đã đại diện cho họ phát biểu, đúng không?”

Hầu Quốc Phú hạ giọng nói, “Chúng ta không nói những câu thừa thãi. Chẳng phải ông muốn tiền đó sao? Tôi sẽ bồi thường cho ông hơn ba mươi phần trăm so với người khác, đưa thêm cho ông 5 vạn tệ, ông giúp tôi trấn an họ.”

Thầy Châu nhấc tay hăn ra, cao giọng nói: “Việc di dời đã có pháp luật, có chính sách, có chính phủ, nên làm thế nào thì sẽ làm như thế.”

“Tặng bốn mươi phần trăm, 8 vạn được không?”

“Ông phó giám đốc Hầu à, mời ông về đi!” Thầy Châu nhìn thẳng vào mặt Hầu Quốc Phúc, dần từng tiếng, “Nhưng ông phải xin lỗi thằng bé này.”

Hầu Quốc Phúc nhìn Nhị Bảo, đôi mắt ti hí sau cặp kính gọng vàng thể hiện một sự hung hăng dọa nạt.

“Ông Châu à, loại điều dân như ông, tôi gặp nhiều rồi.” Hãn sầm mặt xuống nói tiếp: “Đứng lồi đưa ngó ngẩn ra đây để mong được người khác đồng tình thương cảm. Cái chỗ này của ông là cái gì, là cái ổ của lũ ngốc à?”

Thầy Châu không thể kìm được nữa, vung tay đánh vào mặt Hầu Quốc Phúc. Hầu Quốc Phúc không tránh kịp, bị ngay một cái tát thật mạnh, cặp kính gọng vàng cũng văng ra. Thầy Châu định đánh tiếp, nhưng vừa giơ tay lên thì đã bị một thanh niên mặc áo da từ đằng sau đá ông ngã lăn.

Thầy Châu ngã lăn xuống đất, mấy thanh niên mặc áo da khác vây lấy ông, mồm văng ra những câu bẩn thỉu: “Rượu thường không uống, muốn uống rượu phạt hả!”

Chị Triệu vừa gào thét vừa chạy đến liều mạng muốn ngăn những kẻ lâu la kia lại. Bọn trẻ cũng vung những nắm đấm nhỏ nhoi đánh tới tấp lên người bọn chúng.

Thầy Châu đang vùng vẫy định đứng dậy, người thanh niên mặc áo da vừa mới đá ông lại nhắc chân lên, vừa vung chân định đá tiếp thì bỗng nhiên thấy tối sầm trước mặt, cả người hãn cũng bay ngang rồi nặng nề rơi trên mặt đất.

Phương Mộc sắc mặt cứng rắn, tay cầm chiếc dùi cui cảnh sát đứng bên cạnh thầy Châu.

Thanh niên mặc áo da tay ôm mồm nằm giãy giụa dưới đất. Máu từ kẽ tay rỉ ra. Mấy tên lâu la đều khiếp sợ. Sau khi tỉnh lại bọn chúng

đều vội vàng rút dao bên người ra định xông vào, Hầu Quốc Phúc kêu lên một tiếng: “Hãy dừng tay!”

Bọn lâu la chẳng hiểu mô tê làm sao đứng nhìn ông chủ, Hầu Quốc Phúc ngược nhìn chiếc dùi cui cảnh sát trong tay Phương Mộc.

“Dùi cui cảnh sát thứ thiệt đấy!” Hầu Quốc Phúc nhìn về phía tên áo da đang rên la không ngớt trên mặt đất, “Người anh em, anh ở đâu đến đấy?”

Phương Mộc không trả lời, mặt hằm hằm. Chị Triệu cầm điện thoại di động của Phương Mộc hướng về phía họ, tất nhiên là đang quay video.

Phương Mộc lạnh lùng nói: “Mày có đi không thì bảo?”

Hầu Quốc Phúc cười khan một tiếng, vẫy tay ra hiệu cho bọn thủ hạ rút về, tiếp đó hấn chỉ tay vào mặt Phương Mộc: “Tao sẽ còn gặp mày. Chúng ta đi thôi!”

Thế rồi chúng mặt mày giận dữ, hằm hằm bước qua sân vừa lúc chạm mặt Liêu Á Phàm và mấy đứa trẻ đi học về. Liêu Á Phàm nhìn thấy bọn chúng bức tức lồng lộn đang leo lên ô tô lại quay nhìn về phía ụ tường ở cổng, vội chạy như bay về.

“Xảy ra chuyện gì thế ạ?” Ánh mắt của cô bé lướt qua thầy Châu đang bụi bặm đầy người, Nhị Bảo thì mặt mày rớm máu và Phương Mộc với cây gậy dùi cui trong tay, “Xảy ra chuyện gì rồi ạ?”

Không có ai trả lời câu hỏi của cô bé. Phương Mộc cất dùi cui đi, vội vàng lau vết thương cho thầy Châu, chị Triệu vạch miệng Nhị Bảo ra, miệng vẫn chửi lảm bảm. Bọn trẻ đều rất sợ hãi, đứng tùm lại một chỗ, run rẩy.

“Rốt cuộc thì có chuyện gì vậy ạ?” Liêu Á Phàm thấy không có ai đáp lời, cuống quá gào to lên.

Chị Triệu như vừa nhìn thấy cô bé, chẳng nói chẳng rằng lôi cô vào thẳng trong nhà. Phương Mộc cũng dìu thầy Châu vào phòng của ông. Anh để thầy Châu nằm lên giường, cởi áo cho ông, bỗng nhìn thấy sau lưng ứ lên một cục u màu đen.

Phương Mộc thấy hơi lo lắng, thầy Châu tuổi đã cao, có khi phải đưa đi bệnh viện kiểm tra xem. Thầy Châu kiên quyết không chịu đi, Phương Mộc khuyên nhủ một hồi nhưng trước thái độ kiên quyết của thầy, nên đành bó tay.

“Tôi không sao, nhưng liệu có gây phiền phức cho cậu không?” Thầy Châu lo lắng hỏi Phương Mộc.

“Không sao đâu ạ, cảnh sát nhân dân gặp những chuyện như thế này ra tay ngăn chặn là đương nhiên.” Phương Mộc cười. “Chỉ sợ bọn khốn nạn ấy mấy ngày này không thể gặm được xương thôi.”

Thầy Châu nghe Phương Mộc nói đùa thì ho sặc sụa, Phương Mộc vội vàng vỗ nhẹ vào lưng ông.

“Thầy Châu, không ngờ thầy cũng nóng tính ra phết.”

“À, thà nó nói gì khác tôi còn chịu được,” thầy Châu cố gắng nén cơn ho, “Nó lại nói Nhị Bảo là đồ ngốc, nói Thiên sứ Đường là ổ của lũ ngốc. Đến thế thì tôi không nhịn được nữa.”

Nói đến Nhị Bảo, thầy Châu gắng gượng đứng dậy để cho Phương Mộc dìu đi xem vết thương của nó thế nào.

Vừa bước ra cửa thì gặp Liêu Á Phàm đang mặt đỏ tía tai, dùng đũa chọc từ phòng chị Triệu ra, vừa chạy vừa chỉnh sửa quần áo. Chị Triệu chạy theo sát phía sau vẫn lầm bầm: “Con bé này, con bé này...”

Khi Liêu Á Phàm chạy qua bên cạnh Phương Mộc, mặt đã đỏ đến tận mang tai nhưng vẫn cứng rắn chìa tay ra trước mặt thầy Châu:

“Trả lại đồ cho cháu ngay!”

“Á Phàm!” Thầy Châu sắc mặt hiền hòa nói: “Trả đồ cho cháu thì được thôi, nhưng cháu phải nói cho ông biết ai đã cho cháu?”

Liêu Á Phàm mím chặt môi, tay vẫn giơ thẳng ra như muốn nói: “Cháu không nói!”

Chị Triệu ở bên cạnh cũng nói thêm vào, “Đúng, không nói rõ thì đừng hòng lấy lại được.”

Trong mắt Liêu Á Phàm dần dần dâng đầy nước mắt, cô hết nhìn thầy Châu, lại nhìn chị Triệu, cuối cùng đưa mắt sang cầu cứu Phương Mộc. Phương Mộc hơi mất tự nhiên, bất lực bấu môi với cô.

Nước mắt cuối cùng cũng tràn ra khỏi khoang mắt, Liêu Á Phàm hét lên: “Các người dựa vào đâu mà dám lấy đồ của tôi!” rồi quay người chạy đi.

Cho đến tận bữa tối cũng không thấy Liêu Á Phàm trở về, có lẽ vì ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện nên không khí bữa cơm rất buồn. Duy nhất chỉ có một người vẫn rất vui mừng phần khởi đó là Nhị Bảo, vết thương trên môi cũng không ảnh hưởng đến sự hưng phấn của nó với bữa cơm, nó vẫn ăn rất vui vẻ.

Vết thương của thầy Châu không nhẹ, ông không thể đứng thẳng lên được, chỉ có thể cúi khom khom. Thế là ông chỉ ăn qua quýt mấy miếng rồi lại về giường nằm. Liêu Á Phàm không ở nhà, Phương Mộc hằng hái giúp chị Triệu thu dọn bát đĩa, chị Triệu kiên quyết không cho, Phương Mộc đành chịu.

Ngồi ở phòng thầy Châu chuyện trò thêm một lúc, Phương Mộc đứng dậy cáo từ. Khi đi qua phòng chị Triệu anh lại nhìn thấy bức di ảnh của thằng bé. Phương Mộc bỗng nhiên hiểu ra rằng chị Triệu hình như không bao giờ đóng cửa phòng, nghĩ một lát anh bước vào.

Trong phòng ánh đèn rất tối, khói hương phảng phất, có lẽ do nhiều năm nay đều thắp đèn dầu và đốt hương nên bốn bức tường đều bị

ám khói vàng khè. Phương Mộc ngắm nhìn thẳng bé trong khung kính viền đen bỗng nhớ đến câu chị Triệu đã từng nói:

“Con tôi nhất định sẽ quay về.”

Chị Triệu nhiều năm nay vái lạy con mình và không đóng cửa hình như tin tưởng chắc chắn con mình sẽ quay lại. Trong những chân hương dày đặc của bát hương chôn giấu một trái tim người mẹ. Phương Mộc rút hai nén hương, châm lửa cắm vào bát hương, nói nhẹ nhàng: “Nếu như cháu có ở dưới tuổi vàng thì về thăm nhé.”

“Nhất định rồi!” Không ngờ đúng lúc đó chị Triệu trở về phòng. Chị kéo lê đôi chân mệt mỏi đến ngồi trên giường, bỏ ống tay áo đang xắn cao xuống rồi lại phủi bỏ bụi bặm trên người.

“Tiểu Phương, cậu ngồi đi! Ở đây chị chẳng có gì để đãi cậu cả.”

Phương Mộc dạ một tiếng rồi ngồi lên chiếc ghế cạnh bàn.

“Chị Triệu, chị làm việc ở đây với thầy Châu được bao nhiêu năm rồi?”

“Hơn sáu năm rồi.” Chị Triệu bấm tay tính toán, “Sáu năm, bảy tháng rồi.”

“Chị năm nay...”

“41 tuổi rồi.” Chị Triệu vui vẻ nói: “Thành bà lão rồi.”

“Tại sao chị không suy nghĩ đến việc tái hôn?” Phương Mộc chỉnh lại câu nói của mình, “Có lẽ còn có thể có thêm đứa con...”

“Không!” Chị Triệu kiên quyết lắc đầu, “Chị đợi con trai chị, nó nhất định sẽ trở về.”

“Chị Triệu,” Phương Mộc suy nghĩ một lát, rồi không nhin được, nói: “Người chết rồi không thể sống lại được...”

“Đúng là không thể sống lại được!” Chị Triệu cắt ngang lời Phương Mộc, “Nhưng người ta sau khi chết vẫn có linh hồn, linh hồn có thể trở về!”

Phương Mộc không thể đối đáp, chị Triệu nhìn thái độ của anh, chậm rãi nói: “Cậu không tin phải không?”

Phương Mộc ngần ngừ một lát rồi lắc đầu.

“Tôi tin!” Khoang mắt của chị Triệu dần dần đỏ lên, “Tôi một vạn lần tin. Bảy năm trước chỉ vì tôi không tin điều đó nên mới đánh mất đứa con của mình.”

Không có triệu chứng gì báo trước, chị Triệu bất ngờ khóc nức nở.

Phương Mộc cuống cả lên, không biết làm thế nào an ủi chị, chỉ biết ngồi ủ dột ở đó, miệng lẩm bẩm những câu chẳng liên quan gì.

Tiếng khóc của người mẹ vang ra cả Thiên sứ Đường yên tĩnh, rất nhiều đứa trẻ trốn trên giường trùm chăn kín đầu. Ở một phòng khác, một ông già đang cúi đầu nén tiếng thở dài.

Chị Triệu khóc rất lâu mới bình tâm trở lại, Phương Mộc bước tới kéo tay chị, đưa cho chị chiếc khăn mặt.

“Chị Triệu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hãy nói cho em biết đi, được không?”

Chị Triệu lấy tay lau khô nước mắt trên mặt, vừa thút thít vừa kể.

“Hồi ấy chị có một gia đình rất hạnh phúc. Một nhà ba người, vui vẻ thuận hòa. Duy Duy không được coi là thông minh lắm nhưng cũng là đứa trẻ ngoan ngoãn, biết nghe lời. Năm nó lên 8 tuổi, một hôm bỗng nhiên nó hốt hơ hốt hải chạy về nhà chui tọt vào trong phòng ngủ không ra. Bố nó hỏi tại sao, Duy Duy lắp ba lắp bắp trả lời, nó nhìn thấy ma ở trong phòng vệ sinh của trường. Chị và bố nó đều không để ý cho rằng thằng bé suy nghĩ lung tung. Ai ngờ hai ngày sau nói thế nào Duy Duy cũng không đi học, nói rằng sợ lại gặp ma. Bố nó nói mấy câu không

được cuối cùng phải cho nó một cái tát, lúc đó thằng bé mới khóc khóc mếu mếu đi đến trường. Từ đó trở đi thành tích học tập của Duy Duy ngày càng sa sút. Hàng ngày đều mệt mỏi, ủ rũ. Thầy giáo gọi điện thoại đến cho vợ chồng chị, nói Duy Duy thường xuyên gục xuống bàn ngủ trong giờ học. Chị truy hỏi nó thì nó nói rằng ban đêm nó không dám ngủ, cứ nhắm mắt vào thì lại nhìn thấy ma. Không còn cách nào, chị và bố nó thay nhau ngủ cùng nó. Thế nhưng phiền nhiễu lại đến...”

Chị Triệu lấy khăn tay ôm mặt, lại ngồi khóc.

“Một ngày sau, chị nhận thấy thằng bé không chịu ăn, không chịu uống, hỏi ra mới biết nó không dám đi vệ sinh ở trường, sợ gặp ma. Về sau ngay cả phòng vệ sinh ở nhà cháu cũng không dám vào. Nhiều lần đi ra giường. Chị và bố nó đều là những người không hiểu biết, không nghĩ đến chuyện đưa Duy Duy đi khám bác sĩ tâm lý, cho rằng thằng bé nhõng nhẽo. Có lần bố thằng bé tức mình, ép nó uống hai cốc nước to. Thế là nửa đêm vợ chồng chị bị tiếng khóc của Duy Duy đánh thức, nó nói nó muốn đi vệ sinh, bố nó dẫn nó đi nhưng phát hiện thằng bé không thể nào đi giải được. Nhìn kĩ thì thấy trên chim của Duy Duy rõ ràng vẫn đang buộc một sợi dây. Chị và bố nó vội vàng đưa nó đến bệnh viện. Sau khi bác sĩ cắt đứt sợi dây nó vẫn không đi giải được. Bác sĩ bảo thằng bé cố ý nhịn đi, phải đưa nó vào phòng vệ sinh cho nó đi từ từ. Bố thằng bé kiên quyết kéo nó vào phòng vệ sinh. Chị đi xuống tầng dưới nộp tiền, nhưng vì trong người không đủ tiền nên phải quay lên tìm bố thằng bé. Bố nó ra khỏi phòng vệ sinh đi lấy tiền cho chị, lúc quay lại không thấy nó đâu. Bố nó linh tính có chuyện không hay vội vàng chạy ra cạnh cửa sổ để tìm thì thấy Duy Duy nằm ở tầng 1, bố nó cuống lên cũng nhảy xuống theo...”

Chị Triệu vùi mặt vào chiếc khăn lại tiếp tục khóc.

“Thằng bé lúc đó không còn nữa, bố nó cầm cự ở bệnh viện được hơn một tháng rồi cũng ra đi. Lo xong hậu sự cho hai bố con, chị tiêu hết cả số tiền dành dụm được đành phải bán nhà, thế là chẳng còn chỗ đi về nữa. Đúng lúc đó thầy Châu tìm thấy chị...”

Chị Triệu dần dần bình tâm trở lại, “Ông ấy cho chị công ăn việc làm, lại cho chị một chỗ nương thân. Chị không biết kiếp trước ăn ở ra sao mà đúng lúc mất nhà, mất người lại gặp được người tốt thế...”

“Đúng vậy!” Phương Mộc không giấu được nỗi xúc động trong lòng, lẩm bẩm.

“Chị bây giờ rất hài lòng,” chị Triệu lau khô nước mắt trên mặt, mạnh dạn cười, “Chị phải chăm sóc tốt cho bọn trẻ ở đây, tích góp phúc đức, ông trời sẽ mang con chị về với chị, kể cả chỉ là linh hồn của nó thôi cũng được. Đến lúc đó, chị sẽ nói với nó...”

Chị Triệu quay lại nhìn thẳng bé trong khung kính, nước mắt lại lưng tròng, “Chị sẽ nói với nó, mẹ sai rồi, mẹ tin con...”

Khi Phương Mộc ra về đã quá 9 giờ 30 phút tối. Anh không biết Liêu Á Phàm đi đâu, cũng không biết nó có về không, nên ngồi lại sân Thiên sứ Đường hút một điếu thuốc. Thiên sứ Đường, cái tên quá đẹp, chỉ tiếc một điều, mỗi Thiên sứ đều có một câu chuyện đau thương.

Hút hết điếu thuốc, Phương Mộc bước ra bên ngoài sân, lên xe, khởi động, khi đèn xe vừa bật sáng thì anh nhìn thấy Liêu Á Phàm đang đứng trước khoảng 5 mét.

Phương Mộc nhìn cô bé, dưới ánh đèn chói mắt Liêu Á Phàm tất nhiên không thể nhìn thấy anh trong ca bin nhưng cô không hề giơ tay lên che ánh đèn chiếu vào mà còn đứng thẳng lên để lộ cả thân người trước mặt Phương Mộc.

Phương Mộc tắt đèn, nhảy xuống xe.

“Sao cháu còn ở đây? Ăn uống gì chưa?”

Trong bóng đêm, ánh mắt của Liêu Á Phàm sáng đến rợn người. Phương Mộc nghe rõ mồn một tiếng hai hàm răng nghiến vào nhau ken két hệt như tiếng băng vỡ. Bất thành linh Liêu Á Phàm nắm lấy cánh tay của Phương Mộc, Phương Mộc cảm nhận thấy cô đang run rẩy.

“Chỗ chúng cháu, Thiên sứ Đường...”, giọng Liêu Á Phàm run lấy bầy như chính thân thể cô, “Có đúng là phải bị dỡ bỏ không ạ?”

“Cháu nghe ai nói?”

“Có đúng không vậy?” Tiếng Liêu Á Phàm bỗng cất cao, sức mạnh trong tay cũng vụt tăng lên, “Chú nói đi, chú đừng lừa cháu...”

Phương Mộc bỗng nhiên nhớ lại lúc chiều Liêu Á Phàm đã dừng lại một lúc ở ụ đất bên ngoài cổng, quay lại nhìn, quả nhiên trên ụ đất có một cái vòng tròn màu đỏ rất to, bên trong là một chữ màu đỏ ướn sững: Dỡ.

“Cháu đừng lo, sẽ có cách!” Phương Mộc không nghĩ ra được câu gì hay hơn để an ủi cô bé. Nhưng câu nói đó vô tình đã chứng thực suy đoán của Liêu Á Phàm, tay nó ngay lập tức lỏng ra, cả thân người cũng như muốn rã rời.

“Mau về đi, chị Triệu đang lo lắng đợi cháu đấy!”

Người Liêu Á Phàm lắc lư, nhưng cô bé không động đây. Phương Mộc thở dài, nắm lấy cánh tay cô bé dẫn vào trong sân. Liêu Á Phàm bước đi hệt hăng như mất hết cả trọng lượng, mặc cho Phương Mộc dẫn cô lên tận tầng 2 giao cho chị Triệu.

Trên đường về, Phương Mộc chú ý quan sát những căn nhà hai bên đường, tận mắt nhìn thấy những chữ “Dỡ” đau lòng dán ở khắp nơi, điều đó khiến Phương Mộc cảm thấy như đang lái xe trên con đường vừa bị phá. Có người lấy danh nghĩa thành phố phá vỡ nhà cửa của người khác. Mặc dù có được bồi thường, có được cấp nhà mới, song có mấy người tự nguyện rời bỏ ngôi nhà họ đã ở mười mấy năm trời?

Lại có mấy Thiên sứ tự nguyện rời bỏ Thiên đường ấm cúng của mình chứ?

Chương 26: THEO DÕI

Cuộc gặp gỡ ở bệnh viện khiến Phương Mộc tin rằng giữa Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ có một mối quan hệ nào đó. Điều đó cũng làm tăng thêm sức nặng cho sự phán đoán của anh: Vụ án mạng ở mê cung, vụ giết người ở siêu thị Phú Sĩ Mã và ở trường trung học số 11 có sự liên hệ bên trong. Tuy liên hệ trong vụ án thứ hai không rõ ràng lắm nhưng kẻ nghi vấn trong vụ thứ nhất và vụ thứ ba có sự quen biết với nhau là rõ ràng. Đương nhiên, nếu như có thể gọi họ là những kẻ nghi vấn phạm tội.

Đàm Kỳ có đủ chứng cứ chứng minh mình không có mặt ở hiện trường, kẻ hiềm nghi gây án Khương Đức Tiên cũng không rõ ràng. Nhưng trong lòng Phương Mộc, hình ảnh hai con người này xuất hiện rõ nét nhất trong số những kẻ hiềm nghi phạm tội. Anh xuất phát từ sự tự tin ở chính mình vì có được thiên phú nhận biết tội phạm. Nhưng sau khi đánh giá sai sự kiện La Gia Hải ít nhiều cũng ảnh hưởng đến sự tự tin của bản thân. Hơn nữa, căn cứ theo chứng cứ hiện có, rất khó đưa hai người này vào đối tượng hiềm nghi trọng điểm, càng khó điều tra gộp các vụ án cùng một lúc.

Nhưng từ những tin tức phản hồi trước mắt thì tư duy theo hướng “chuộc tội” của Biên Bình là không thông. Cơ quan cảnh sát tập trung triển khai điều tra, xác minh những nhân viên quan hệ mật thiết với Hạ Lê Lê, nhưng không phát hiện đầu mối nào có giá trị. Điều này ít nhiều mang lại cho Phương Mộc một ít không gian. Theo đề nghị của anh, Trịnh Lâm yêu cầu bộ phận trinh sát kỹ thuật tiến hành theo dõi và định vị điện thoại di động của Đàm Kỳ và Khương Đức Tiên. Kết quả điều tra cho thấy, trong số những người có quan hệ với Khương Đức Tiên không phát hiện thấy nhân vật nào khả nghi, phần lớn là người thân thuộc hoặc thân chủ kiện tụng. Nhưng hơn một tháng nay có một số điện thoại liên tiếp giao dịch với Đàm Kỳ, mỗi ngày ít nhất cũng bốn, năm lần, hôm nhiều thì đến hàng chục lần, trong đó phần lớn là những tin nhắn.

Tư liệu về chủ chiếc máy này nhanh chóng được xác minh làm rõ. Quách Nhụy, nữ, 25 tuổi, dân tộc Hán, phó phòng Kinh doanh một công ty nước ngoài, coi như là một nhân viên cổ cồn trắng. Từ những nội dung tin nhắn mà cô này trao đổi với Đàm Kỳ cho thấy hai người này đang có quan hệ yêu đương.

Về biểu hiện của Khương Đức Tiên hôm ở bệnh viện, nghi ngờ anh ta đã đánh hơi được hành động của cảnh sát. Đây là sự việc đau đầu nhất, vì Khương Đức Tiên là một luật sư có kinh nghiệm, đối với việc phá án của cảnh sát, anh ta thuộc như lòng bàn tay, nếu như anh ta có cảm giác về vấn đề này thì việc triển khai công tác trinh sát sẽ gặp khó khăn. Nếu như Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ có quan hệ với nhau thì tin rằng Đàm Kỳ cũng sẽ tránh né sự theo dõi. Điều này làm cho việc phá án đã khó lại càng khó. Thế là cơ quan cảnh sát quyết định điều chỉnh sách lược trinh sát, lấy công tác trinh sát bí mật làm chủ, trọng điểm là giám sát điện thoại di động của hai người này.

Cách làm này thực ra là hành động bất đắc dĩ, thậm chí có thể làm cho kẻ tình nghi thoát ra khỏi nguy hiểm của sự khống chế. Bởi vì Khương Đức Tiên và Đàm Kỳ đều có thể sử dụng số điện thoại khác để tiến hành liên hệ đơn tuyến, nhưng trước những chứng cứ kém tính thuyết phục hiện nay thì chỉ có thể tạm thời như vậy.

Nhưng hành động bất đắc dĩ này ngược lại cũng có một chút thu hoạch nho nhỏ. Cơ quan cảnh sát sau mấy ngày giám sát đã phát hiện quan hệ giữa Đàm Kỳ và Quách Nhụy, bỗng nhiên bị đứt giữa chừng, trong thời gian quan hệ bị gián đoạn ấy trùng hợp với thời gian hai ngày sau khi Phương Mộc và Trịnh Lâm nhìn thấy họ ở bệnh viện. Điều này buộc Phương Mộc nảy sinh một nghi vấn mới: Nếu như Quách Nhụy và Đàm Kỳ chỉ là quan hệ yêu đương thông thường không có liên quan gì đến vụ án thì Đàm Kỳ không thể nào cắt đứt quan hệ giữa chừng. Cũng chính là nói, Quách Nhụy cũng có thể là đối tượng nghi vấn gây án!

Biên Bình nhắc nhở Phương Mộc, có lẽ việc hai người cắt đứt quan hệ yêu đương giữa chừng là lẽ thường tình của tình yêu nam nữ thời nay. Phương Mộc đặc biệt bố trí mấy lần theo dõi Quách Nhụy. Mấy

lần trước đều không có kết quả gì, khi theo dõi đến ngày thứ năm thì vừa hay vào ngày cuối tuần, Quách Nhụy sau khi hết giờ làm đã lái xe đến một cửa hàng lớn, khi cô ta đang chọn áo lót tại quầy bán áo lót nữ thì trinh sát viên nam của cảnh sát vì sợ đi theo vào khu hàng hóa dành cho phụ nữ sẽ dễ nổi trội, dẫn đến bị lộ nên đã yêu cầu thay bằng trinh sát viên nữ. Trong khi họ thay người thì Quách Nhụy biến mất trong phạm vi theo dõi bằng biện pháp kỹ thuật, điện thoại di động cũng tắt. Sau khi bị mất mục tiêu, Phương Mộc vẫn không từ bỏ, anh cho người đến dưới nhà Quách Nhụy hóa trang làm người quét dọn ngồi phục ở đấy. Sau ba ngày chờ đợi, cuối cùng phát hiện thấy một tấm phiếu ăn đã bị xé rách ở trong túi rác. Từ số lượng đồ ăn ghi trong phiếu cho thấy người tiêu số tiền này không phải là Quách Nhụy. Phương Mộc cầm ảnh của Đàm Kỳ đến thẳng nhà hàng. Một nhân viên khẳng định hôm đó Đàm Kỳ và Quách Nhụy đã đến ăn cơm ở nhà hàng này.

Điều này chứng tỏ Đàm Kỳ và Quách Nhụy vẫn duy trì quan hệ với nhau nhưng đã có những hành động cảnh giác với cảnh sát. Từ đó cho thấy Quách Nhụy cũng không thoát khỏi liên quan đến vụ án!

Vụ án càng ngày càng gay cấn.

Tuyết đã rơi. Đây là đợt tuyết rơi đầu tiên từ khi thành phố vào đông. Không to, chỉ đủ rải một lớp mỏng màu trắng trên mặt đường, mỗi khi xe pháo chạy qua những mảng trắng tinh khiết vừa mới lưu lại không lâu lại tan ra. Những bông tuyết bị bánh xe cuốn lên, sau khi trộn lẫn với bùn đất thì thay đổi hoàn toàn, nó hòa thành một màu với mặt đường rồi dần dần biến mất.

La Gia Hải lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vô hồn.

Thẩm Tương nói cô sinh ra vào một ngày tuyết rơi, cho nên cả đời cô yêu màu trắng. Cảnh sát Phương nói đúng, người yêu màu trắng thường hướng đến sự thuần khiết. Thẩm Tương chính là người như vậy, giống như những bông tuyết đang bay ngoài cửa sổ, vừa đẹp vừa mềm yếu, một chút dơ bẩn cũng có thể hủy diệt cô ấy.

Vì sao có người lại nhẫn tâm nghiền nát những bông tuyết tinh khiết?

Vì sao có người lại nhẫn tâm làm hại một người con gái thuần khiết đáng yêu?

Tay của La Gia Hải dần dần nắm chặt lại. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, cậu đều cảm thấy vô cùng đau buồn, cảm thấy căm hận đến tận xương tủy. Đều là do con người ấy! Chính hắn ta đã phá hủy cuộc đời mình và Thẩm Tương.

La Gia Hải rất hối hận đã đồng ý với anh T để phần việc của mình lùi lại sau. Hàng ngày cậu đều lo lắng bồn chồn đi đi lại lại trong căn phòng này, cảm thấy nỗi hận thù trong đầu giống như một quả bóng căng đầy hơi, nó dần ra từng giây, từng phút, đè nén cậu đến mức không thể thở được! Mỗi lần rời khỏi nơi đây, đi đến nhà hàng nhỏ bên đường ấy, cậu đều cảm thấy nhẹ nhõm đôi phần. Nhưng bắt gặp biểu hiện như trút được gánh nặng của cô Q, anh Đ và sự hả hê, sung sướng khi trả được thù của họ, cậu lại cảm thấy công việc của mình quá gấp gáp không thể chờ đợi được. Cậu đã ở lại để báo thù cho Thẩm Tương – thậm chí đó là lý do duy nhất để cậu tồn tại. Nhưng cái ngày này, bao giờ mới đến chứ?

Bỗng có tiếng gõ cửa, tiếng gõ tiếng dài, tiếng ngắn theo quy định làm cho La Gia Hải vừa mới thấy trong người lòng phấn chấn một chút lại xẹp ngay xuống. Chắc chắn là anh Đ đưa đồ ăn tới.

La Gia Hải ra mở cửa, người đứng trước cửa lại là anh T. Anh T nhìn vẻ mặt ngây ra của anh thì chu môi ra cười, ra ý hãy mau để cho anh ta vào, để còn đóng cửa lại.

“Sao Đ không đến?” La Gia Hải nhìn anh T bỏ hai bọc đồ ăn lớn lên bàn ăn thì lo lắng hỏi.

“Anh ấy tạm thời trong một thời gian ngắn không đến được.” Anh T chau mày, tiện tay cầm một điều thuốc đưa cho La Gia Hải, “Nghe Đ nói, cậu học hút thuốc rồi à?”

La Gia Hải cầm điều thuốc, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào anh T, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Khả năng cảnh sát đã nhìn thấy anh ấy.” Anh T hơi trầm ngâm, “Thằng cha này và cô Q dính dáng đến chuyện yêu đương, sợ rằng Q cũng khó an toàn.”

“Còn anh K thì sao?” La Gia Hải hỏi ngay.

“Anh ấy cũng thế.” Anh T nhú mày càng chặt hơn, “Lần hành động trước, chúng ta có nhiều điểm nghiên cứu chưa được chu đáo.”

“Thế thì phải làm thế nào?”

“Không sao. Trong tay cảnh sát không có chứng cứ, cũng chẳng làm gì được họ, có điều từ lần sau phải cẩn thận hơn.”

La Gia Hải trầm ngâm hồi lâu, hỏi: “Các anh... cũng giúp đỡ cả anh Đ nữa chứ?”

“Đúng thế.” Anh T nhìn La Gia Hải, “Cậu biết đấy, mấy người chúng tôi bao gồm cả cậu đều là nạn nhân của “Giáo hóa trường”.”

“Thế chuyện của anh ấy như thế nào?”

“Tôi biết thế nào cậu cũng hỏi câu ấy.” Anh T cười, lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, rút một điếu rồi châm lửa, “Mười mấy năm trước, Đ còn là một cậu bé, ngây thơ, hồn nhiên, giống như bao nhiêu đứa trẻ khác. Một hôm, sau khi tan học đang trên đường trở về nhà thì cậu gặp một người đàn ông. Ông ta nói là bạn đồng nghiệp của bố Đ, còn gọi đúng cả tên của Đ nữa. Ông ta hỏi Đ có muốn theo ông ta đi xem biểu diễn võ thuật không? Đ rất thích, liền vội vàng đồng ý. Tiếp đó, người đàn ông dẫn Đ đến một rạp chiếu phim, còn mua cho Đ một chai nước giải khát có ga. Đ uống xong chai nước thì lăn ra ngủ, khi tỉnh dậy thấy trong rạp không một bóng người. Cậu có thể tưởng tượng trong rạp chiếu phim tối mò, không có ai thì đứa trẻ sợ hãi thế nào. Đ gọi, Đ kêu gào nhưng không có ai đáp lời. Đ vừa khóc vừa sờ soạng chạy bên này, chui bên kia nhưng chỉ hết lần này đến lần khác va chạm vào những chiếc ghế

lạnh lẽo trong rạp. Cứ như thế đến ngày hôm sau, khán giả đến xem mới phát hiện thấy Đ đang hôn mê bất tỉnh.”

“Về sau thì sao?”

“Bố mẹ Đ tối hôm đó đã đi báo cảnh sát, nhưng trong số những người bạn đồng nghiệp của bố Đ không có ai như thế. Đ ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, sức khỏe hồi phục dần. Nhưng từ đó, anh ta mất đi một thứ - cảm giác phương hướng.”

“Cảm giác phương hướng á?”

“Đúng.” Vẻ mặt anh T rất nghiêm trọng. “Đ từ đó không thể phân biệt được đâu là bên trái bên phải, đâu là hướng đông tây nam bắc. Khi đi học, anh ta phải nhờ bố mẹ đưa đến trường và đón về, ngay cả nhà mình anh cũng không tìm ra. Sau khi lên đại học không thể tham gia luyện tập quân sự, bởi vì khi tập đội ngũ anh ta quay lung tung, đã từng bị huấn luyện viên trách mắng. Bạn bè cùng lớp cũng cho rằng anh cố ý phá hoại danh dự tập thể. Bốn năm đại học, anh ta chỉ còn cách đi theo người khác lên lớp, đi ăn cơm, về ký túc xá, đi vệ sinh, nếu không cậu ấy sẽ bị lạc ngay ở trong trường. Sau khi đi làm thì chỉ có thể chọn những công việc không yêu cầu đến phương hướng, lại còn chỉ biết bắt taxi đi làm, chẳng may lái xe không biết địa điểm công ty thì chỉ còn cách chờ anh ta chạy lòng vòng trong thành phố.”

“Trời ơi, thế thì sống thế nào được?” La Gia Hải nghe xong trợn mắt trợn mũi lên, “Về sau thì sao, các anh có tìm thấy con người kia không?”

“Tìm thấy rồi!”

“Sau đó... giết chết ông ta à?”

“Đương nhiên rồi.” Anh T nói nhẹ nhàng, mặt lộ vẻ dương dương tự đắc. “Chúng tôi sắp xếp một kế hoạch cực kỳ hoàn hảo. Chúng tôi trói hắn ta lại trong một nhà hàng, quấn dây điện lên người hắn, sắp đặt nhà hàng thành một nơi giống như một mật thất tối om, không một chút ánh

sáng. Sau đó lắp đặt những máy quay hồng ngoại được nối trực tiếp với máy tính chiếu thẳng vào người hắc. Chúng tôi còn chế tạo ra một phương tiện điều khiển từ xa để cho Đ mang đến một quán internet. Đ có thể thông qua phòng chơi game đã được thuê bao để quan sát tình hình trong mật thất thông qua mạng internet, còn có thể thông qua hệ thống âm thanh để nói chuyện với thằng cha ấy, đương nhiên còn có thể dùng phương tiện điều khiển từ xa để kích điện hắc.”

“Ôi...” La Gia Hải ngạc nhiên thốt lên, “Làm như thế cũng chứng tỏ mình ngoại phạm, đúng không?”

“Đúng thế!” Anh T cười hà hà, “Đ cũng rất thông minh, tự mình điều khiển trò chơi này trên mạng một cách ngẫu hứng khiến cho nhân viên phục vụ ở đó đều nhớ anh ta.”

“Còn cái xác? Làm thế nào xử lý được cái xác của hắc?”

“Chúng tôi mang đến vứt ở một mê cung.”

“Mê cung à?”

“Đúng. Đó là một nơi Đàm Kỳ thường hay qua lại. Anh ta còn vẽ cho chúng tôi một bản đồ sơ đồ chi tiết. Kể cũng lạ, thằng bé này đi lại trong mê cung cứ như cá bơi trong nước ấy. Xem ra đi lại trong mê cung được chỉ có hai loại người: Người có cảm giác đặc biệt về phương hướng và người bị ức chế đến mất hết cảm giác phương hướng. Hà hà.”

“Nhưng vì sao lại mang cái xác đến bỏ ở mê cung?”

“Ai biết được!?” Anh T nhún vai, “Cậu cũng biết đấy, mỗi lần khi chúng tôi kết thúc, đều để cho người đóng vai chính chọn lựa địa điểm hạ màn. Tôi nghĩ, Đ chắc chắn rất căm hận người này cho nên muốn sau khi chết hắc ta cũng không tìm được phương hướng, ha ha.”

La Gia Hải không nói gì, cúi đầu ngẫm nghĩ. Anh T nhìn cậu, đứng dậy vỗ vỗ lên vai cậu, nói:

“L, nói cho cậu nghe những chuyện như thế, hy vọng cậu tin tưởng chúng tôi nhất định sẽ an toàn, sẽ triệt để giúp cậu báo thù cho Thẩm Tương.”

“Ồ!”

“Đợi đến khi cậu đóng vai chính, tất cả sẽ nghe theo lời cậu,” anh dừng lại một lúc, “Với điều kiện phải đảm bảo an toàn.”

“Được thôi.” La Gia Hải đặt tay mình lên tay anh T, “Cảm ơn tất cả mọi người!”

“Thôi tôi về đây.” Anh T nhìn đồng hồ, “Cậu cũng đi nghỉ sớm đi.”

Khi đứng dậy, La Gia Hải chú ý thấy anh T như bỏ vật gì vào túi áo. Nhìn kỹ, hình như là đầu mẫu thuốc lá anh ta vừa hút. Tiễn anh ta đi ra, sau khi đóng cửa lại, La Gia Hải bỗng hiểu ra anh T từ khi bước vào đến khi đi ra đều không tháo bỏ găng tay.

Vừa đến cơ quan, Phương Mộc đã bị gọi lên phòng làm việc của Biên Bình. Biên Bình sắc mặt lạnh lùng, hỏi anh gần đây có làm gì không. Phương Mộc tỏ ra buồn bã, còn làm gì nữa, điều tra án thôi.

“Thế sao có người tố cáo cậu lạm dụng vũ khí của cảnh sát?” Biên Bình chỉ tờ giấy để trên bàn làm việc. “Đã gửi đến Sở Công an tỉnh, giám đốc công an tỉnh bảo tôi hỏi cậu đã làm gì.”

Phương Mộc lập tức hiểu ra, đây là việc xảy ra ở Thiên sứ Đường, anh không nói gì mà trực tiếp đưa điện thoại di động cho Biên Bình xem đoạn video trong máy. Biên Bình xem đi xem lại hai lần, sắc mặt đã dịu dàng trở lại, anh chỉ thị cho Phương Mộc sao chép ra đĩa để giao cho giám đốc xem. Xong chuyện, Biên Bình lại tưởng tượng ra điều gì quay lại hỏi Phương Mộc: “Sao cậu hay đến đây thế?”

Phương Mộc giải thích qua loa, Biên Bình nghe xong trầm ngâm một lúc rồi nói: “Cậu cố gắng tập trung vào công việc chính, còn việc di

dời liên quan đến lợi ích của nhiều bên nên không dễ gì mà ôm đồm hết được.” Vừa nói đến đây thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Biên Bình vừa hướng về phía Phương Mộc chỉ chỉ bao thuốc lá trên bàn trà vừa nghe điện thoại, mới nghe được mấy câu đã thấy mặt anh biến sắc. Đó là một vẻ mặt phức tạp pha lẫn giữa mừng vui và ngạc nhiên. Nỗi nghi hoặc trong lòng Phương Mộc cứ tăng dần. Biên Bình đặt ống nghe xuống không nói gì, anh ngồi xuống ghế như đang vận khí cộng.

“Lần này cậu có thể được thể hiện tài năng rồi.” Cuối cùng Biên Bình cũng lên tiếng, “Còn nhớ những sợi tóc trong con gấu bông đồ chơi không? Là của La Gia Hải đó.”

Chương 27: CÂU CHUYỆN CỦA ANH

H

Nghề nghiệp của tôi tin rằng mọi người đều đã rõ. Tôi là một tài xế xe tải. Văn hóa của tôi không cao, so với mọi người, tôi là một người thô tục. Trước kia tôi cảm thấy chỉ có những phần tử trí thức mới mắc bệnh tâm lý, nhưng ngày nay đầu óc của bất cứ ai cũng có thể xảy ra vấn đề.

Câu chuyện xảy ra cách đây hai năm. Lúc đó tôi lấy vợ chưa được ba năm. Vợ tôi cũng giống như tôi, không có văn hóa, nhưng là người hiền lành, lương thiện. Đời sống của chúng tôi không được rộng rãi lắm nhưng vợ chồng sống rất hòa thuận, vui vẻ. Lúc đó chúng tôi định sinh một đứa con. Ở công ty, tôi cố gắng chăm chỉ làm việc, hy vọng cho hai mẹ con họ một cuộc sống tốt đẹp.

Buổi sáng một ngày tháng 6, tôi bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại của một người lạ, vừa nhắc ống nghe đã thấy vang lên một giọng nói khác thường: “Anh đang ở đâu? Mau đến tiểu khu Phù Dung ngay! Mau lên!”

Tôi chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, vội vàng hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là chồng của Trần Băng, Trần Băng cô ấy... nhảy lầu tự sát rồi!” Nói xong, điện thoại bị ngắt ngang.

Tôi sợ quá, vội quay lại số điện thoại, nhưng điện thoại di động của anh ta không thể liên lạc được. Tôi nghĩ một lúc rồi quyết định lái xe đến tiểu khu Phù Dung xem sao. Trên đường đi, tôi cố gắng nhớ lại cái tên Trần Băng, cuối cùng nhớ ra cô ta là một người bạn học cùng lớp hồi phổ thông trung học. Nhưng sau khi ra trường không hề gặp lại, bình thường cũng không có gì thân thiết, chồng cô ta sao lại có số điện thoại di động của mình? Vì sao vào lúc này lại gọi cho mình đầu tiên?

Tôi phóng xe đến tiểu khu Phù Dung, nhìn thấy bên ngoài có xe cảnh sát đỗ, ở trong sân bên dưới căn chung cư đã tập trung rất đông người. Tôi chạy đến, nhưng chưa chạy đến nơi thì đã thấy mọi người “Ồ” lên một tiếng rồi dãn cả ra để lại một khoảng trống, mấy nhân viên cứu hộ khiêng một cái cáng chạy ra, nằm trên cáng là một người được đắp vải trắng. Dưới tấm vải lộ ra một mái tóc đen dài, đó là một phụ nữ. Tôi sợ quá, lẽ nào đây lại là Trần Băng, lẽ nào cô ta lại tự sát thật?

Khi tôi đang đứng ngây ra thì một người đàn ông từ trong đám đông xông đến, kéo tôi đến dưới một căn chung cư khác, anh ta gọi thẳng tên tôi. Tôi thật khó có thể vùng thoát khỏi anh ta. Anh ta giơ tay, thẳng cánh nện cho tôi một cái tát. Tôi bị đánh, tay ôm mặt kêu lên rất to: “Anh là ai? Sao lại đánh tôi?”

Anh ta gầm lên với tôi: “Tao là chồng của Trần Băng! Mà, chính mày thẳng khốn, chính mày đã giết chết Trần Băng của tao!” Nói xong, anh ta ném vào người tôi một túi đồ rồi quay người chạy. Lúc đó có rất nhiều người nhìn về phía chúng tôi. Lúc đó tôi nghĩ chỉ còn cách mau chóng chạy ra khỏi chỗ này. Tôi chẳng kịp nghĩ đến việc bị đánh rách cả miệng, tôi cúi nhặt túi đồ lên rồi vội vàng lái xe bỏ đi.

Hôm đó tôi không về công ty, cũng tắt luôn điện thoại. Tôi đỗ xe ở bên đường, ngồi trong cabin mở túi đồ ra xem. Bên trong là mấy quyển nhật ký và một tập thư. Qua ngày tháng trong nhật ký và thư cho biết, đều được viết từ mười mấy năm trước cho đến nay. Tôi lật giở những trang nhật ký và những lá thư thì thấy đều là viết cho mình. Cô ta viết trong nhật ký, từ khi còn học cấp hai, cô đã thầm yêu trộm nhớ tôi, nhưng không dám thổ lộ cùng tôi. Sau khi tốt nghiệp mọi người ai đi đường nấy, cô ấy cũng đi lấy chồng, làm vợ rồi nhưng không thể nào quên được tôi. Qua mọi người cô ta biết được số điện thoại và đơn vị công tác của tôi. Thời gian này, cô viết cho tôi rất nhiều thư, nhưng đều không gửi. Về sau, chồng cô ta phát hiện thấy nhật ký và thư của cô, đã nổi cơn tam bành nện cho cô một trận tơi bời. Từ đó về sau anh ta canh cô như canh trộm, có điều gì không vừa lòng lại lôi cô ra đánh. Sau mấy lần bị hành hạ, Trần Băng đã mất đi niềm tin vào cuộc hôn nhân của

mình. Một đêm trước ngày cô ta tự sát, chồng cô ta vì mấy chuyện lật vật đã bới móc và đánh cô ta. Trần Băng khóa trái cửa phòng ngủ, viết cho tôi bức thư cuối cùng rồi ngồi lên bậu cửa sổ đến sáng, sau đó thì nhảy xuống...

“Anh H bỗng nhiên giấu mặt vào trong hai bàn tay gân xanh chẳng chịt, toàn thân run rẩy.”

Từ hôm đó trở đi, cuộc sống của tôi thay đổi hoàn toàn. Tôi cố gắng nhớ lại hình ảnh của Trần Băng, nhưng không thể nào nhớ nổi. Những bức ảnh chụp chúng tôi hồi tốt nghiệp sơ trung không biết vứt đâu mất, về sau tôi liên hệ được với một người bạn học, được anh ta giúp đỡ, mới tìm được một bức ảnh của cô ấy chụp hồi tốt nghiệp cấp 2. Hồi ấy cô ấy rất gầy gò, ít nói. Ba năm học cấp 2 tôi không hề có chút ấn tượng nào về cô ấy. Nhưng bắt đầu từ hôm đó, khuôn mặt ấy luôn luôn hiện lên trước mắt tôi. Tôi không được nhìn thấy xác cô ấy, nhưng tôi cảm thấy như tôi tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình cô ấy nhảy lầu. Cô ấy ngồi trên bậu cửa sổ, ôm khung cửa khóc hu hu, luôn miệng gọi tên tôi, sau đó buông tay nhảy xuống...

(Tiếng nói của anh H bỗng dừng im bật. Đột nhiên, anh ta nhảy dựng lên, cầm lấy cái khay trước mặt tôi rồi cứ thế đập vào đầu không thương tiếc. Ấm trà, chén trà thay nhau lăn lông lốc trên mặt đất, nước trà nóng bỏng rót cả lên người anh ta.)

Mọi người xúm lại ngăn, còn anh H thì mặt tái nhợt, răng nghiến kèn kẹt như sắp gãy đến nơi. Anh T bảo mọi người dìu anh H vào đặt nằm trên tấm thảm ở góc phòng, rồi cậy mồm anh ta cho vào hai viên thuốc an thần. Anh H ở trong tình trạng nửa tỉnh, nửa mê giữa giữa không yên, mồm lảm nhảm những câu gì không rõ, một lúc sau động tác của anh ta yếu dần, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Mọi người trở lại ngồi trước bàn, anh T lại pha một ấm trà mới, ngồi trầm ngâm một lúc, nói: “Phần còn lại tôi sẽ nói hộ anh H.”

Trong đầu anh H luôn luôn hiện lên cảnh tượng Trần Băng nhảy lầu. Mỗi lần như vậy đều khiến anh ta đau khổ tột cùng. Anh H cho rằng chồng của Trần Băng nói đúng, chính anh là người đã hại chết Trần Băng. Cái cảm giác hổ thẹn, day dứt sâu sắc ấy khiến cho anh ta không thể sống và làm việc bình thường được nữa. Anh ta căm ghét mình tận đáy lòng, cảm thấy chỉ có tiêu diệt chính mình mới có thể làm dịu đi nỗi hổ thẹn, day dứt đối với Trần Băng. Thế là anh H đến bệnh viện yêu cầu được hiến tạng lục phủ ngũ tạng. Bác sĩ phát hiện tinh thần của anh H rất không ổn định, nghi ngờ anh ta có trở ngại về tinh thần nên từ chối. Cứ như thế mấy lần, anh H càng ngày càng phát hiện ra mình căm ghét mình hơn, cuối cùng, vào một đêm anh ta vào phòng vệ sinh dùng dao cạo râu để tự hại mình, may mà lúc đó vợ anh ta phát hiện kịp thời. Anh H không thể nào nói rõ sự việc cho vợ biết chỉ đành dùng những câu điên khùng hò hét âm ỉ để trả lời vợ. Vợ anh H không hiểu gì, lại bị chồng dọa nên lánh về nhà mẹ ở tạm.

“Thế, thế người phụ nữ tên là Trần Băng kia thì sao?” Cô Q hỏi: “Có thật là cô ta đã vì anh H mà tự sát không?”

“Hà, hà, không phải.” Anh T lật tập hồ sơ trong tay, “Sự việc này cũng giống như những sự việc chúng ta đã gặp, đều là một thí nghiệm đã được thiết kế rất hoàn hảo. Theo như những tài liệu mà tôi nắm được, Trần Băng đúng là có thật, cũng chính xác là bạn học sơ trung với anh H. Nhưng 5 năm trước cô ta bị mắc bệnh trầm cảm nặng, trước sau đã tự sát rất nhiều lần. Chắc hẳn tác giả của Giáo hóa trường đã nghiên cứu căn bệnh của Trần Băng, biết chắc cô này sớm muộn gì cũng tự sát thế là người ta đã chọn anh H làm sản phẩm cho thí nghiệm này sau cái chết vì tự sát của Trần Băng.”

“Thế còn những cuốn nhật ký và những lá thư thì sao?” Anh Đ hỏi.

“Tất nhiên là ngụy tạo rồi.” Anh T cười, “Theo tôi được biết, ngay cả tình yêu âm thầm của Trần Băng với anh H cũng chỉ là hư cấu mà thôi.”

“Tất nhiên tất cả đều là giả, nhưng chồng của Trần Băng làm thế nào phối hợp được?” Cô Q lại hỏi.

“Hà hà, đây cũng là giả nốt!” Anh T rút từ trong tập tài liệu ra một bức ảnh, “Cũng là một tình nguyện viên mà “Giáo hóa trường” chiêu mộ được. Thằng cha này là một diễn viên. Hẳn đoán chính xác anh H sẽ không dám đi tìm hăn để làm rõ thật giả, thế thì còn phải kiêng dè gì nữa.”

Mọi người truyền tay nhau xem bức ảnh, không khí trở nên nặng nề.

“Gần đây bệnh của anh H có phần nặng thêm.” Giọng anh T trầm xuống. “Cô Q và Đ đã nhìn thấy rồi, anh H lại bắt đầu tự hại mình.”

“Nhưng, vì sao lại có thể như thế?”

Anh T nhìn La Gia Hải một cái, “Trong quá trình cứu La Gia Hải, anh H đã phối hợp với anh K tạo ra một vụ va chạm giao thông. Anh ta tận mắt nhìn thấy thảm cảnh của vụ đụng xe ấy, vô tình làm tăng thêm cảm giác hổ thẹn day dứt. Đây cũng là nguyên nhân phát bệnh mà PTSD thường gặp nhất. Cho nên,” anh T chuyển sang nhìn La Gia Hải, “Chúng ta đề nghị ưu tiên giúp anh H trước, cậu chắc không có ý kiến gì?”

La Gia Hải nhìn anh H đang ngủ say trong góc phòng, lắc đầu.

“Không có ý kiến gì!”

Chương 28: THỰC NGHIỆM

Sở Công an thành phố theo đề nghị của Phương Mộc đã quyết định cho tiến hành điều tra gộp ba vụ án: vụ giết người ở mê cung, vụ án mạng ở siêu thị Phú Sĩ Mã và vụ án mạng ở trường trung học số 11. Và thành lập tổ Chuyên án chuyên trách điều tra các vụ án trên. Trịnh Lâm được phân công làm tổ trưởng tổ Chuyên án, Phương Mộc và Biên Bình đều là thành viên của tổ này.

Sở dĩ có quyết định này là vì bệnh thích khoe khoang của một trình sát viên.

Thằng cha này trực ban ở đơn vị liền mấy ngày, mấy đêm nên bị cô bạn gái mang bộ mặt giận dữ trực tiếp đến cục tìm. Để làm cho người yêu vui lòng, anh ta đã biểu diễn quá trình đối chiếu DNA cho người yêu xem. Anh ta đã lấy tóc lấy được trong con gấu bông đồ chơi làm mẫu. Sau đó tiện tay lấy một vật bất kỳ ở kho dữ liệu để tiến hành đối chiếu. Thực ra anh này chỉ muốn có một kết luận không phù hợp, nhưng sau khi đối chiếu xong, kết quả khiến anh ta giật mình: hai dữ liệu giống nhau đến 99,99%! Anh ta vội vàng lật tìm lại dữ liệu vừa lấy để đối chiếu thì phát hiện thông tin này lấy từ dữ liệu của La Gia Hải. Trong những tội danh La Gia Hải bị khởi tố có tội cưỡng hiếp, để xác định tên này phạm tội giữa chừng hay tội phạm đã hoàn thành đã lấy mẫu máu của La Gia Hải cho đối chiếu với dịch thể lấy trong âm đạo người bị hại. Không ngờ sau khi La Gia Hải trốn thoát, thông tin này đã phát huy tác dụng.

Để có thể gộp ba vụ án làm một cùng tiến hành điều tra là một sự đột phá lớn. Đối với Phương Mộc về mặt này chứng tỏ những suy đoán của anh trước đây là đúng, nhưng về mặt khác, điều tra gộp án cũng mới chỉ bắt đầu. Đúng như Biên Bình đã từng nói, Phương Mộc sở trường về miêu tả quỹ đạo biến hóa tâm lý của kẻ bị tình nghi trong những vụ án giết người liên hoàn và vẽ ra được đặc trưng diện mạo, bối cảnh nghề nghiệp của kẻ đó nhưng trước mắt ba vụ án này không đơn giản như thế.

Sở dĩ vụ án giết người liên hoàn có những dấu vết có thể lần theo nguyên nhân là do hung thủ thường xuyên để lại những dấu hiệu trong quá trình gây án. Mà những dấu hiệu này thông thường là những mô tả rõ nét về hành vi và thuộc về một trong những đặc trưng tính cách của hung thủ. Trong trạng thái thông thường, những loại dấu hiệu hành vi này không bắt buộc phải thực hiện trong quá trình gây án nhưng nếu như thực hiện những hành vi này thì sẽ thỏa mãn một đặc điểm tâm lý hoặc yêu cầu tình cảm nào đó của hung thủ. Nhưng dấu hiệu trong ba vụ án này rất kỳ lạ.

Cả ba vụ án đều có điểm chung rất rõ ràng: Nhiều người thực hiện; sử dụng phương tiện cơ động; hiện trường giết người và hiện trường vứt xác là hai nơi khác nhau; hiện trường có tính chất nghi thức rõ rệt, đặc biệt là điểm cuối cùng: Đó là căn cứ quan trọng tồn tại trong ba vụ án mà Phương Mộc kiên trì theo đuổi. Nhưng tinh thần biểu đạt trong ba vụ án ngược lại lại không đồng nhất. Tượng trưng cho nghi thức trong vụ giết người ở mê cung là “Báo thù”, tượng trưng cho nghi thức vụ án giết người ở siêu thị Phú Sĩ Mã là “Chứng minh”, còn tượng trưng cho nghi thức vụ án giết người ở trường trung học số 11 là “Cứu vãn”. Sự phức tạp về tinh thần như thế không thể đồng thời xuất hiện ở một con người. Trước tình hình có nhiều người kết hợp gây án như vậy Phương Mộc mạnh dạn đưa ra một giả thiết: ba vụ án này rất có thể là do ba người có quan hệ qua lại với nhau nhưng chia nhau ra thực hiện.

“Ý của anh là...”, Biên Bình nhú lông mày, “Tổ chức hỗ trợ giết người?”

“Tôi cảm thấy có thể là như vậy.”

“Thế bọn chúng vì sao phải liên kết với nhau, mục tiêu là gì?”

“Điều này em chưa nghĩ ra!” Phương Mộc ngồi đối diện với Biên Bình, “Cho nên phải nhờ sư huynh giúp đỡ.”

Từ những tài liệu, chứng cứ đã có cho thấy người bị hại ở cả ba vụ án đều không phải do hung thủ ngẫu nhiên chọn lựa mà đều là những

người có quan hệ từ trước với hung thủ. Như vậy có thể hình thành một tổ hợp dị thường: Tưởng Bái Nghiêu – Đàm Kỳ; Thân Bảo Cường – La Gia Hải; Mã Xuân Bồi – Khương Đức Tiên.

“Cho nên chúng ta không ngại ngừng gì mà không tiến hành theo hướng này, hãy xác minh xem giữa Tưởng Bái Nghiêu, Thân Bảo Cường, Mã Xuân Bồi có quan hệ gì với nhau không. Nếu như có đầu mối thì quan hệ giữa Đàm Kỳ, La Gia Hải và Khương Đức Tiên cũng sẽ sớm sáng tỏ thôi.”

Phương Mộc cảm thấy kiến nghị của Biên Bình rất có lý nhưng anh cũng có những ý kiến không đồng nhất. Anh cảm thấy quan hệ giữa Thân Bảo Cường và La Gia Hải không phải là quan hệ đối ứng. Nếu như La Gia Hải muốn giết người, người bị hại chắc chắn phải là người năm đó đã làm hại Thẩm Tương. Từ hiện trường vụ giết người ở siêu thị Phú Sĩ Mã cho thấy không giống kiểu giết người báo thù vì bị xâm hại, ngoài ra, trong vụ án Thẩm Tương không có tình tiết nào liên quan đến con gấu đồ chơi nhồi bông. Nhưng điều đó cũng dẫn đến một kết luận khác: nếu như La Gia Hải chỉ là người tham gia, chứng tỏ hung thủ đối ứng với Thân Bảo Cường phải là một người khác. Tổ chức hỗ trợ giết người này có thể gồm có bốn người, thậm chí nhiều hơn!

“Cũng có thể như vậy.” Biên Bình nghĩ. “Cậu còn nhớ tư liệu ghi hình mà siêu thị Phú Sĩ Mã cung cấp không, nó cho biết dưới tấm vải đó có ít nhất bốn người.”

Một sự thật ngày càng rõ ràng đã bày ra trước mắt: Đã có thể xác định được có nhiều người tham gia tổ chức này, thế thì án mạng có khả năng sẽ còn xảy ra.

Tổ chuyên án bắt đầu bắt tay vào xác minh những người bị hại có hay không quan hệ đan chéo nhau. Đồng thời, xét thấy những đối tượng hiểm nghi có thể đã cảnh giác với động thái của cảnh sát cho nên quyết định tạm thời dừng các hoạt động điều tra trực tiếp những người này. Mặc dù vẫn duy trì hoạt động trinh sát bí mật. Nhiệm vụ của Phương Mộc là tiếp tục nghiên cứu các tài liệu chứng cứ có liên quan đến ba vụ

án, cố gắng tìm cho được một chút manh mối. Trên tấm vách ngăn trong phòng làm việc của anh dán đầy những ảnh và bản photocopy, trong đó, vị trí dễ nhìn nhất là ảnh La Gia Hải.

La Gia Hải là nhân vật then chốt chấp nối ba vụ án, ở anh ta còn có rất nhiều những đầu mối có thể khai thác được.

Thứ nhất, có rất nhiều hiện tượng cho thấy La Gia Hải vẫn còn lẩn tránh trong thành phố. Vòng vây của cảnh sát thành phố C đối với cậu ta không còn nghiêm ngặt như giai đoạn trước, mặt khác thời gian này là vào dịp cuối năm nên lượng khách từ các bến tàu, bến xe, sân bay tăng lên nhiều. Dịp này mà bỏ trốn là thời cơ thích hợp nhất. Cậu ta không muốn trốn khỏi thành phố đương nhiên là có mục đích. Nếu đúng như giả thiết của Phương Mộc, La Gia Hải là người có ý chí báo thù rất mãnh liệt thì việc cậu ta ở lại rất có thể là để báo thù cho Thẩm Tương.

Thứ hai, La Gia Hải sở dĩ có thể lẩn trốn ở thành phố C một thời gian dài như thế thì khả năng có người bí mật che chở cho cậu ta là rất lớn. Điều đó buộc phải nghi ngờ kế hoạch quá chu đáo bố trí cho La Gia Hải vượt ngục, Khương Đức Tiên có nhiều khả năng là tác giả của kế hoạch này, chí ít cũng là người tham gia. Ngay cả Hoàng Nhuận Hoa – người lái chiếc xe tải dẫn đến sự cố đụng xe hàng loạt cũng có thể là một trong những người liên quan. Khương Đức Tiên đã hết sức tranh thủ cơ hội biện hộ cho La Gia Hải, cố gắng làm cho cậu ta thoát khỏi tội chết, sau khi biện hộ thất bại đã rất mạo hiểm cứu La Gia Hải ra, tất nhiên phải xuất phát từ một nguyên nhân rất quan trọng, càng có khả năng đây là tâm nguyện ban đầu của tổ chức hỗ trợ giết người này.

Đồng nghiệp ở bộ phận hộ tịch đưa đến một tấm ảnh. Phương Mộc dán nó bên cạnh ảnh của La Gia Hải. Trong ảnh là một cô gái thanh tú, lộ vẻ hơi buồn – Thẩm Tương.

Tình hình vụ án phát triển đến nay, Thẩm Tương cũng có khả năng là một nhân vật then chốt. Cô gái đáng thương này vì bị xâm hại tình dục mà để lại một vết thương tâm hồn khó xóa nhòa. Cho dù có được sự an ủi của tình yêu trong một thời gian ngắn nhưng cuối cùng nỗi đau của cô

cũng bị công khai trước mọi người, sau khi hoàn toàn tuyệt vọng với cuộc sống, cô ta và La Gia Hải đã giết chết kẻ đã để lộ bí mật của mình hồi ấy. Khi người yêu rơi vào cảnh khốn cùng nguy hiểm thì đã cầm dao để tự kết liễu đời mình.

Nghĩ đến đây, Phương Mộc bỗng nhiên thấy động lòng. Giả sử La Gia Hải vì muốn báo thù cho Thẩm Tương đã tham gia tổ chức hỗ trợ giết người, thế thì người có liên quan đến những người tham gia tổ chức này có thể là Thẩm Tương, chứ không phải là La Gia Hải.

Hướng suy nghĩ này làm cho Phương Mộc bỗng cảm thấy phấn khởi, anh nhấc điện thoại định gọi đến Sở để lấy hồ sơ lưu trữ của vụ án, nhưng vừa bấm được hai số thì bỏ máy xuống. Anh nhớ ra vụ án này năm ấy không báo cảnh sát, tất cả những tình tiết của vụ án đều nghe từ La Gia Hải.

Phương Mộc lấy giấy bút bắt đầu ghi lại chi tiết từng câu từng chữ từ đầu đến cuối vụ án qua lời kể của La Gia Hải. Trang giấy nhanh chóng lấp đầy những dòng chữ ngắn dài, dập dập xóa xóa. Dần dần trong đó có hai đoạn được Phương Mộc khoanh vòng tròn đỏ.

Căn cứ vào lời kể của La Gia Hải, kẻ hiếp dâm đã nói với Thẩm Tương: “Trong cơ thể mày từ nay sẽ lưu lại tinh dịch của tao, cả đời mày sẽ mang theo mùi vị của nó.” Câu nói ấy tuy nghe qua lời kể lại của La Gia Hải nhưng Phương Mộc không hề hoài nghi tính chân thật của nó. Bởi vì đó là một cuộc gặp gỡ suốt đời Thẩm Tương không thể quên, mỗi một chi tiết trong đó đều có thể ghi xương khắc cốt. Thế mà câu nói đó lại khiến cho Phương Mộc có một cảm giác kỳ lạ.

Đúng thế, nó như xuất phát từ đáy lòng, lại giống như một câu nói đã được chuẩn bị từ trước. Câu nói như thế bắt nguồn từ miệng một kẻ hiếp dâm thật sự là một sự kỳ lạ vô cùng. Nếu như nói đây là một dạng bộc lộ sự chân thật của một sự biến thái tâm lý của kẻ phạm tội, thế thì trong cùng một thời gian sẽ phát sinh một vụ án giống như thế. Phương Mộc tính toán sơ qua một lúc rồi đề nghị Sở Công an thành phố cung cấp cho hồ sơ lưu trữ của những vụ án hiếp dâm đã được lập án từ 7 đến 10

năm trước. Phương Mộc ngồi trước bàn đọc hồ sơ hết trọn nửa ngày nhưng không phát hiện ra vụ án nào tương tự vụ án này. Thế thì khả năng kẻ phạm tội có tâm lý dị thường là không lớn. Cứ cho là như thế thì giả thiết kẻ phạm tội nói câu ấy là cố tình, thế thì câu nói đó có thể là một ám hiệu, kẻ phạm tội hy vọng Thẩm Tương khi nghe đến chữ “mùi vị” sẽ phản ứng cực kỳ mạnh mẽ.

Một đoạn khác La Gia Hải nói là mỗi lần Thẩm Tương đi tắm hoặc đi mua sắm đều cảm thấy có người đi theo. Nếu như nói Thẩm Tương thời gian đầu sau khi gặp kẻ xâm hại mà sinh ra bệnh hoang tưởng thì Phương Mộc không hề cảm thấy kỳ lạ. Cảm thấy có người đi theo mình có lẽ là ảo giác hoặc hoang tưởng của Thẩm Tương. Nhưng nếu như kết hợp với giả thiết kẻ phạm tội cố ý khiến cho Thẩm Tương hình thành phản ứng tinh thần đối với “mùi vị” thì cảm giác bị theo dõi của Thẩm Tương có lẽ không phải là ảo giác hoặc hoang tưởng của cô ta. Hay nói một cách khác, chính xác có người đã theo dõi Thẩm Tương mà mục đích theo dõi là để quan sát và quay phim những phản ứng quá khích của cô.

Phương Mộc bỗng cảm thấy rung mình, lẽ nào lại là một thí nghiệm tâm lý? Không, không thể, như thế thì quá tàn nhẫn. Nếu như dùng hành động cưỡng hiếp làm thủ đoạn thí nghiệm thì nó không chỉ phản lại vấn đề luân lý trong nghiên cứu tâm lý học mà là phạm tội!

Nhưng nếu như giả thiết này thành hiện thực thì những người khác trong tổ chức hỗ trợ giết người có liên quan đến thí nghiệm tâm lý này không? Phương Mộc chăm chú nhìn bức ảnh Thẩm Tương. Đây là bức ảnh đăng ký hộ tịch. Khi ấy Thẩm Tương khoảng độ 17, 18 tuổi. Đôi mắt sớm phủ một lớp đượm buồn, trong nụ cười hơi e thẹn có vẻ căng thẳng và gò bó. Nhưng tất cả đều không che đậy được vẻ thanh tú và trẻ trung. Nghĩ đến việc cô ta kinh sợ mùi người mình và gần như che giấu sự tự hành xác, Phương Mộc bất giác cảm thấy buồn bã nhưng đồng thời anh cũng ý thức một cách mãnh liệt rằng thực ra phản ứng quá khích của Thẩm Tương chính là trạng thái của Hội chứng chấn thương tâm lý.

“PISD...”, Phương Mộc bất giác lăm lăm. Nếu như hồi ấy cô ta gặp được tiến sĩ Dương Cẩm Trình thì có lẽ sẽ chẳng xảy ra chuyện gì.

Dương Cẩm Trình theo lệ thường tiến hành thị sát lần cuối cùng trước khi ra về. Như mọi ngày tất cả đều khiến cho ông ta rất thỏa mãn. Dương Cẩm Trình bước ra ngoài, tất cả đều đang làm việc rất bận rộn và gọn gàng ngăn nắp. Ông ta thích như vậy, chỉ có phần đấu không ngừng thì mới có được thu hoạch, nỗ lực thêm một chút thì càng gần thành công thêm một bước. Trong lòng vui vẻ, chân bước đi tất nhiên sẽ nhẹ nhàng, Dương Cẩm Trình kết thúc thị sát trước năm phút so với thường lệ, ông ta quyết định trở lại phòng làm việc để thay quần áo về nhà.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc Dương Cẩm Trình phát hiện căn phòng làm việc lúc này không có ai nay có một người đang đứng sau bàn làm việc của ông.

Trần Triết gật đầu cười và cất tiếng chào: “Dương chủ nhiệm!”

Dương Cẩm Trình nhìn ra ngoài, “Cậu đến lúc nào?”

“Tôi vừa đến.”

“Có việc gì à?”

“À, là thế này ạ. Mẹ của bệnh nhân Hạ Thiên mới gọi điện thoại đến muốn anh cho một cái hẹn để lần sau đưa con đến chữa.” Trần Triết chỉ vào cuốn lịch bàn trên bàn làm việc, “Anh không có ở phòng nên tôi đã tranh thủ xem lịch làm việc gần đây của anh, để sớm trả lời cho mẹ Hạ Thiên.”

“Ồ.” Dương Cẩm Trình đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng nhìn Trần Triết. Trần Triết vội vàng từ sau bàn đi vòng về đằng trước, kéo chiếc ghế bành ra để cho Dương Cẩm Trình ngồi, sau đó duỗi tay đứng một bên.

Dương Cẩm Trình xem lịch làm việc đã ghi trên lịch bàn, nói: “Hẹn thứ 3 tuần sau, 9 giờ sáng.”

“Vâng, thưa chủ nhiệm Dương, tôi xin phép!” Trần Triết quay người lùi ra khỏi phòng làm việc, còn cẩn thận khép cửa lại.

Dương Cẩm Trình bần thần nhìn ra cửa như người mất hồn, một lúc sau, ông ta đưa tay ra mở máy tính.

Chương 29: THIÊN SỬ GÃY CÁNH

Tổ Chuyên án tiến hành điều tra lại thật sâu những quan hệ xã hội và hoàn cảnh của ba nạn nhân, hy vọng qua đó có thể tìm ra một chút manh mối. Nhưng kết quả thật đáng thất vọng, cả ba người như ba đường thẳng song song, cuộc sống riêng lẻ trong không gian riêng lẻ, tuyệt nhiên không tìm thấy một đầu mối nào có giá trị.

Phương Mộc không nản lòng, anh kiên trì cho rằng suy đoán của mình là chính xác. Nhưng đó chỉ là một suy đoán. Chỉ dựa vào đó thì không thể đưa bọn chúng ra vành móng ngựa được. Anh cần phải có những chứng cứ có sức thuyết phục. Về tình hình của tổ chức hỗ trợ giết người, tổ Chuyên án quyết định tiếp tục theo dõi qua hệ thống trinh sát kỹ thuật đối với bốn người là Đàm Kỳ, Quách Nhụy, Khương Đức Tiên, Hoàng Nhuận Hoa. Ngay cả những người mà bốn người này có quan hệ qua lại nhiều lần cũng tiến hành theo dõi qua trinh sát kỹ thuật.

Buổi tối hôm đó, Phương Mộc đang tập trung nghiên cứu hồ sơ vụ án, khi ngẩng lên nhìn đồng hồ mới phát hiện đã qua giờ ăn cơm, trong nhà bếp chắc chỉ còn nước rửa nồi thôi. Phương Mộc xoa xoa cái bụng đang réo lên vì đói, quyết định đi ra ngoài kiếm một quán ăn nhỏ giải quyết bữa tối.

Ra đến xe, Phương Mộc vừa mở cửa, lúc ngẩng đầu lên bỗng nhìn thấy Liêu Á Phàm đang đứng ngay bên cạnh.

Phương Mộc có thể khẳng định một phút trước ở đó không có ai, Liêu Á Phàm như từ trên trời rơi xuống, đang đứng cúi đầu, cặp sách đeo trước ngực.

“Sao cháu lại ở đây?”

Không có tiếng trả lời.

“Cháu đến tìm chú à?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Phương Mộc khẽ thở dài, “Lên xe đi!”

Lần này thì Liêu Á Phàm có phản ứng, cô bé trèo lên xe, lặng lẽ ngồi vào bên ghế phụ. Phương Mộc vốn chỉ định đi ăn một bát mì, nhưng bây giờ lại có thêm Liêu Á Phàm, bữa tối như vậy sẽ không đáp ứng được.

Trên xe Phương Mộc mấy lần hỏi ý kiến cô bé, nhưng Liêu Á Phàm vẫn im lặng. Phương Mộc bất lực, cuối cùng anh quyết định đi đến quán ăn mà trẻ con vẫn thích.

Lần này Phương Mộc đưa cô bé đến Tất Thắng khách. Bánh pizza là loại đồ ăn Phương Mộc không thích lắm. Anh cũng không biết Liêu Á Phàm có thích không, nhưng thấy cô bé không từ chối, anh bèn gọi một suất bánh pizza mới ra, mấy món ăn vặt và hai cốc nước ngọt.

Bánh pizza quả là khó ăn, Phương Mộc ăn được nửa miếng đã muốn bỏ. Những khách hàng xung quanh thì ngược lại rất hào hứng với món pizza trước mặt. Điều này khiến người ta không giải thích được là mọi người đều dùng dao đĩa một cách rất lịch sự. Đối với người nước ngoài, người ta dùng tay trực tiếp cho bánh vào mồm, còn ở đây loại bánh này đã trở thành thực phẩm quý hiếm như gan ngỗng, tương cá, không dùng dao đĩa không thể hiện được sự sang trọng. Liêu Á Phàm dùng dao đĩa cũng lóng nga lóng ngóng, thấy Phương Mộc không ăn nữa cũng thấy hơi ngại, nên dừng lại. Phương Mộc thấy sự khó xử của cô bé nên buộc phải cầm nửa cái bánh còn lại đưa vào mồm cắn một miếng to. Hành động của Phương Mộc hình như cổ vũ Liêu Á Phàm, cô bé cũng học theo anh, ăn từng miếng to.

Bữa ăn được nửa chừng thì điện thoại của Phương Mộc rung lên. Thầy Châu gọi. Thầy Châu lo lắng hỏi Phương Mộc có thể đánh xe giúp ông đi tìm Liêu Á Phàm không. Phương Mộc che điện thoại lại, hạ giọng hỏi Liêu Á Phàm có phải đã bỏ trốn đi không, Liêu Á Phàm không trả lời, cứ cúi đầu ăn bánh. Phương Mộc bất lực, nói với thầy Châu là Liêu

Á Phàm đang ở cùng anh. Thầy Châu “hà” một tiếng dài, để Phương Mộc đưa máy cho Liêu Á Phàm. Nhưng Liêu Á Phàm không nghe điện thoại, cũng chẳng ngẩng đầu nhìn Phương Mộc, vẫn cắn từng miếng bánh nhỏ.

Phương Mộc không còn cách nào khác, đành phải nói với thầy Châu: “Ăn xong, em sẽ đưa cháu về.” Phương Mộc tắt điện thoại thì Liêu Á Phàm ngồi đối diện đã ngẩng đầu lên, tay cầm nửa chiếc bánh pizza, nói rõ từng câu từng chữ:

“Cháu không về đâu!”

“Đừng nói chuyện kiểu trẻ con thế!” Phương Mộc chỉ đồng thức ăn trên khay, “Ăn mau lên kẻo thầy Châu đang lo lắng.”

“Cháu không phải là trẻ con!” Liêu Á Phàm nhìn Phương Mộc không chớp, trong ánh mắt trong trẻo như có cái gì đó rất kiên quyết.

“Được rồi, được rồi, cháu không phải trẻ con.” Phương Mộc vừa tức vừa buồn cười, “Thưa cô Liêu Á Phàm, cô ăn nhanh cho.”

Liêu Á Phàm cúi đầu, vẫn giữ tư thế như cũ, không động đậy, bỗng nhiên, một giọt nước mắt rơi trên khăn trải bàn, tiếp theo là giọt thứ hai, thứ ba...

Liêu Á Phàm khóc không thành tiếng, tay vẫn cầm chặt nửa miếng bánh pizza như không thể ăn được nữa mà coi nó là thứ để nắm chặt trong tay.

Phương Mộc ngượng chín người, nam nữ những bàn xung quanh nhìn anh và Liêu Á Phàm một cách lạ lùng, như hoài nghi mối quan hệ của anh với cô bé. Thực ra, nếu như nói đó là quan hệ cha con thì Phương Mộc quá trẻ, nếu nói là quan hệ yêu đương thì Phương Mộc lại là người quá già. Chỉ còn một cách giải thích: Phương Mộc là một thằng lười manh lừa gạt nữ sinh trung học.

Mấy phút sau, Liêu Á Phàm bỗng nhiên ngừng khóc cũng đột ngột như lúc bắt đầu. Cô bé lấy giấy ăn lau nước mắt, vuốt vuốt mái tóc rồi

tiếp tục ăn miếng bánh pizza đã bị cô nắm chặt làm cho biến dạng. Cả một bàn đầy thức ăn Phương Mộc gần như không đụng đến đã bị Liêu Á Phàm lần lượt ăn hết. Cô bé không phải muốn ăn nhiều mà là cố ý kéo dài thời gian ăn. Khách khứa các bàn bên đối diện đến lượt thứ ba thì bữa ăn tưởng như dài vô tận mới kết thúc.

Phương Mộc nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ rồi. Điện thoại trong túi lại rung lên, không cần xem cũng biết thầy Châu đang giục.

Phương Mộc thanh toán xong, quay lại nói với Liêu Á Phàm: “Về thôi!” Liêu Á Phàm ngồi im không động đậy, tay nắm chặt mép bàn, mắt nhìn Phương Mộc không chớp, nói: “Cháu không về!”

Phương Mộc nghiêm mặt, “Không được!”

Liêu Á Phàm ngoảnh mặt đi, ý nghĩa quá rõ ràng: Thế thì ta sẽ không đi.

Phương Mộc đành bó tay, “Thôi được, không đi về.”

Liêu Á Phàm quay đầu lại, “Chú hứa chứ?”

“Chú hứa!”

Theo yêu cầu của Liêu Á Phàm, xe ô tô chỉ được chạy về phía nam càng xa Thiên sứ Đường càng tốt. Liêu Á Phàm tay đỡ cằm, mắt dán qua cửa sổ lạnh lẽo, ngắm nhìn thành phố trong bóng đêm. Tưởng như đang trầm tư, thực ra cô bé này rất miễn cảm. Mỗi lần Phương Mộc cho xe rẽ về phía bắc, bất kể là cố ý hay vô ý, Liêu Á Phàm đều quay đầu lại không nói gì mà cứ nhìn Phương Mộc thật lâu cho đến khi xe chuyển về hướng nam. Lúc gần 11 giờ đêm, Phương Mộc cho xe đỗ lại ven đường.

“Muộn rồi, cháu phải về thôi.”

“Không!” Giọng cô bé nhỏ nhẹ nhưng rất kiên quyết.

“Nhưng chúng ta không thể đợi trong xe cả đêm được. Hôm nay rét thế này, có thể bị đóng băng mất.”

Liêu Á Phàm trầm ngâm một lúc, quay lại nhìn Phương Mộc, lát sau, một giọng run rẩy vang lên:

“Chú đưa cháu vào khách sạn vậy.”

Phương Mộc không trả lời, hạ cửa xe xuống, hút hết nửa điếu thuốc rồi nhấn ga.

Chiếc xe Jeep phóng như bay về Thiên sứ Đường. Liêu Á Phàm nhìn Phương Mộc chăm chăm khoảng năm phút, có lẽ cảm thấy lần này Phương Mộc sẽ không cả nể mình nữa, cô bé từ từ cúi đầu.

“Đêm nay cho dù chú có đưa cháu về, nhưng cháu vẫn có thể bỏ đi.”

Mặt Phương Mộc răn đanh lại, chẳng nói chẳng rằng, sau khi chạy qua được mấy ngã tư anh đánh vô lăng cho xe chạy vào một con đường khác.

Mười phút sau, Phương Mộc dừng xe dưới chung cư ký túc xá.

“Đi theo chú, đừng nói gì.” Phương Mộc không muốn để cho anh em đồng nghiệp nhìn thấy anh đang đem dẫn một cô gái còn bé thế này về ký túc xá. Liêu Á Phàm thì vừa hồi hộp vừa vui mừng, tự nhiên cúi khom lưng, nhẹ nhàng đi theo Phương Mộc.

Cuộc hành trình qua hai tầng lầu ngăn ngủi mà sao dài vô tận, may mà dọc hành lang không gặp anh bạn đồng nghiệp nào. Cuối cùng thì cũng về đến phòng. Phương Mộc dựa vào cửa, thở một hơi dài.

Liêu Á Phàm ngược lại rất nhẹ nhõm, cô bé cởi cặp sách vứt lên giường của Phương Mộc, rồi hiếu kỳ đưa mắt ngắm nhìn căn phòng ký túc nhỏ bé. Phương Mộc lấy một chậu nước ở trong phòng tắm mang ra, rồi lại đổ một ít nước nóng ở phích vào, chỉ chỉ lên chiếc khăn trên bệ cửa sổ ra hiệu cho Liêu Á Phàm rửa mặt trước. Liêu Á Phàm thuận chân bước đến, cởi bỏ áo khoác đồng phục của trường vắt lên thành ghế. Phương Mộc vội vàng đóng cửa lại, đứng ở hành lang gọi điện thoại.

Giọng thầy Châu tỏ ra rất lo lắng, “Sao cậu không nghe điện thoại của tôi?”

“Thầy đừng lo, em cũng không còn cách nào khác.” Phương Mộc che bớt miệng lại, hạ giọng nói: “Nói thế nào Liêu Á Phàm cũng không chịu về, cũng không biết cô bé này làm sao nữa.”

“Bây giờ hai chú cháu đang ở đâu?”

“Đang ở ký túc xá của em. E rằng Liêu Á Phàm sẽ phải ngủ lại đây đêm nay.”

Thầy Châu có vẻ lưỡng lự, còn Phương Mộc thì nghe rõ mồn một tiếng chị Triệu: “Không được!”

“Thôi được!” Cuối cùng thầy Châu cũng đồng ý. “Sáng sớm mai cậu đưa nó đến thẳng trường nhé.”

“Được ạ, thầy yên tâm.”

Khi quay lại ký túc thì Liêu Á Phàm đã rửa ráy xong, đang khoan khoái ngồi trên giường. Phương Mộc kéo một chiếc ghế ngồi lên, hồi lâu không nói, cuối cùng thốt lên một câu: “Cháu đã làm bài tập chưa?”

Vừa nói xong Phương Mộc đã tự cảm thấy buồn cười. Anh lấy chìa khóa xe, đứng dậy nói: “Cháu ngủ đi, sáng sớm mai chú sẽ gọi dậy.”

Phương Mộc vừa nắm lấy tay nắm cửa thì cảm thấy có bàn tay giật giật áo khoác của anh.

“Chú đừng đi!”

Sau đó là cả hai cánh tay cô bé ôm ghì lấy lưng anh.

Phút chốc cả người Phương Mộc cứng lại, tóc anh cũng dựng đứng cả lên. Theo bản năng anh định quay người thoát khỏi vòng tay của Liêu Á Phàm, nhưng hai cánh tay ôm chặt như thể cho dù anh có quay hướng nào Liêu Á Phàm vẫn cứ bám chặt sau lưng anh. Anh bất giác nhớ đến

trò chơi quạ bắt gà con, mình là gà mẹ, Liêu Á Phàm là con gà con đang núp sau lưng mẹ.

Phương Mộc tìm cách gỡ tay Liêu Á Phàm ra, gỡ được ngón này, quay sang gỡ ngón kia, nhưng những ngón khác lại càng siết chặt hơn không chịu buông ra. Hai người cứ thế giằng co nhau trong im lặng. Gỡ ra gỡ vào mãi, Phương Mộc thấy mệt, đồng thời cũng sợ làm đau tay Liêu Á Phàm, đành đứng im bất động.

Liêu Á Phàm cảnh giác cao độ một lúc, cảm thấy Phương Mộc không còn muốn tiếp tục gỡ tay ra nữa thì thoải mái gục đầu vào lưng anh. Cả người Phương Mộc run lên, anh muốn bước lên phía trước để tránh nhưng Liêu Á Phàm cũng thuận theo đà nhoài theo động tác của Phương Mộc. Cái tư thế vịn lưng, cúi người này không duy trì được bao lâu, khoảng 5 phút sau, Phương Mộc đành phải đầu hàng.

“Chú không đi nữa, cháu bỏ chú ra!”

Liêu Á Phàm nói nhẹ tay, “Chú hứa chứ?”

“Ừ, chú hứa!”

Hai cánh tay Liêu Á Phàm từ từ buông ra. Khi Phương Mộc nghiêng rặng nghiêng lợi vịn lưng trở lại thì Liêu Á Phàm đã nhảy lên giường, nằm quay lưng lại phía anh. Trong phút chốc, Phương Mộc rất muốn tranh thủ cơ hội này mở cửa chạy ra ngoài. Nhưng lại nghĩ bỏ cô gái này ở ký túc một mình ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì nên đành buồn rầu ngồi trên ghế.

Ngủ thì không được rồi, Phương Mộc mở máy vi tính, tìm tài liệu chuẩn bị làm việc thâu đêm. Đọc tài liệu được một lúc, không kìm lòng được, anh lại quay lại nhìn lên giường. Liêu Á Phàm mặt quay vào tường, ôm vai nằm im. Phương Mộc nghĩ một lát rồi mở cái chăn ở cuối giường, nhẹ nhàng đắp lên người Liêu Á Phàm. Cô bé vẫn nằm im nhưng Phương Mộc biết rõ cô bé vẫn chưa ngủ. Phương Mộc cười gượng bật đèn bàn, tắt đèn trần, trở lại bàn tiếp tục làm việc.

Làm việc là một việc kỳ lạ. Nó có thể khiến anh quên đói, quên rét, quên cả cô thiếu nữ đang ngủ trên giường của mình mà không thể nào giải thích cho người khác hiểu được. Lúc Phương Mộc ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã 2h30 sáng. Cô bé đang cuộn tròn trong chăn ngủ ngon lành, có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng bình thản. Phương Mộc nhẹ nhàng đứng dậy, hé cửa sổ, ngồi trên bậu cửa châm một điếu thuốc.

Ánh đèn trong phòng mờ tối, khói thuốc bay lên thành một đám màu xanh, vừa ra khỏi mồm đã bị hút nhanh ra ngoài qua khe cửa. Trên mặt kính băng đã đóng thành hoa sương. Ánh đèn trần màu đỏ trước cửa phòng trực ban dưới lầu nhìn qua kính cửa trở thành màu da cam mờ hồ. Nhìn lên cảm thấy như ấm áp hơn. Phương Mộc lấy tay ấn thử lên mặt kính, lập tức cảm thấy từ đầu ngón tay truyền lại một cảm giác lạnh thấu xương.

Cô bé phía sau lưng phát ra tiếng lẩm bẩm nhè nhẹ, Phương Mộc quay lại nhìn, Liêu Á Phàm đã lật người lại, chiếc chăn bị đạp sang một bên. Phương Mộc vội đóng cửa sổ lại, đi đến bên giường, vừa cúi xuống định kéo chăn đắp lại cho cô bé thì một bàn tay bất ngờ nắm lấy cánh tay anh.

“Mẹ...”

Liêu Á Phàm đương nhiên vẫn đang chìm đắm trong giấc mộng, trên mặt biểu hiện một tình cảm phức tạp, vừa nũng nịu, vừa cầu xin. Phương Mộc thử gỡ tay ra nhưng cô bé vẫn bấu chặt lấy.

“Mẹ...”

Hình như nơi yếu mềm nhất của trái tim đã bị lay động. Phương Mộc chần chờ một lát, tuột dép ra khỏi chân, nửa nằm nửa ngồi trên giường. Gần như đồng thời, cả người Liêu Á Phàm ngả sát vào người anh, dụi mặt lên ngực anh, vẻ mặt rất mãn nguyện.

“Mẹ...” Miệng cô bé khẽ lẩm bẩm, giọng nhỏ dần, cuối cùng lại chìm vào giấc ngủ.

Tay Phương Mộc treo lơ lửng trên không, sau khoảng nửa phút, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống vai Liêu Á Phàm. Xuyên qua lớp áo nhung mỏng, có thể cảm nhận thấy xương bả vai của cô bé nhô lên. Cô bé quá gầy, nhẹ như một đám lông vũ, tóc trên đầu tuy dày nhưng lại khô vàng vì thiếu dinh dưỡng. Tay Phương Mộc chỉ cần dồn sức một chút, đã dễ dàng ôm trọn cô bé vào lòng.

Liêu Á Phàm là đứa trẻ lớn tuổi nhất ở Thiên sứ Đường, những đứa trẻ khác chỉ hiểu một cách lơ mơ về việc phải dời đi, Liêu Á Phàm thì ngược lại, biết rõ rằng một khi Thiên sứ Đường bị giải tán thì hậu quả đối với cô sẽ như thế nào – cô sẽ lại một lần nữa mất đi nơi nương thân tạm thời của mình. Tương lai sẽ như thế nào, tiền đồ ở đâu, cô bé đều chẳng nhìn thấy được.

Mông lung mịt mù là điều đáng sợ nhất đối với Liêu Á Phàm.

Từ lúc đêm khuya sâu thẳm đến khi trời rạng sáng, từ trong tĩnh lặng đến khi tiếng người dần vang lên, Phương Mộc nằm bất động ôm Liêu Á Phàm, mắt mở to nhìn những giọt hoa tuyết đang từ từ sáng dần lên. Nhưng không biết từ bao giờ, Phương Mộc cũng ngủ mất, khi giật mình tỉnh lại thì Liêu Á Phàm đã không còn nằm trong lòng anh nữa.

Phương Mộc vội choàng dậy, hoảng hốt nhìn quanh phòng, thấy Liêu Á Phàm đang lặng lẽ ngồi trước cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách ngoại văn, ngây người nhìn ra ngoài.

Phương Mộc thấy hơi ngượng, quay người tìm cặp kính trên bàn, anh phát hiện thấy mặt bàn đã được dọn dẹp gọn gàng, những tập tài liệu bày bừa bãi được sắp xếp lại, cái gạt tàn chất đầy đầu mẩu thuốc lá cũng đã được đổ đi. Mọi nơi mọi chốn trong phòng đều như vậy, trông sáng sủa như mới. Phương Mộc ngồi bên cạnh giường nhìn Liêu Á Phàm đang ngồi quay lưng lại phía mình, một lúc lâu không nói gì, đành đi vào phòng vệ sinh lấy nước.

Liêu Á Phàm rửa mặt xong xuôi, Phương Mộc cũng đã rửa xong mặt mũi từ trước, anh ra hiệu cho Liêu Á Phàm theo mình ra khỏi phòng.

Lũ quỷ độc thân lười nhác không bao giờ dậy trước 8 giờ. Phương Mộc và Liêu Á Phàm thuận lợi đi dọc hành lang xuống tầng 1. Đứng ở góc nhà đợi một lúc, cuối cùng nghe thấy tiếng ông già trực ban trở dậy mở cửa, đi vào phòng vệ sinh. Phương Mộc vội vàng kéo Liêu Á Phàm bước ra khỏi ký túc xá.

Chiếc xe Jeep chạy ra khỏi sân ký túc xá Công an tỉnh, Phương Mộc mới nhẹ nhõm thở dài. Anh hỏi Liêu Á Phàm: “Mấy giờ cháu vào lớp?” Liêu Á Phàm ngoan ngoãn trả lời: “7 giờ đúng lên lớp tự học.” Phương Mộc nhìn đồng hồ, nhấn ga.

Khi đi qua một cửa hàng KFC, Phương Mộc xuống xe mua một suất đồ ăn sáng đưa cho Liêu Á Phàm. Dặn cô bé phải tranh thủ tìm thời gian thích hợp ăn sớm. Liêu Á Phàm cẩn thận bỏ hộp đồ ăn vào trong cặp sách, rồi ngồi yên lặng đến tận cổng trường.

Đi vào cổng trường là những đứa trẻ đang ngáp ngáp dài, đều mặc những bộ đồng phục thể thao màu xanh trắng giống như của Liêu Á Phàm. Phương Mộc nhìn đồng hồ, 6 giờ 55 phút.

“Mau xuống xe. Tan học tự đi về Thiên sứ Đường nhé.”

Liêu Á Phàm cúi đầu không động dậy, tay nắm chặt dây đeo cặp sách, một lúc sau, cô nói nhỏ: “Chú có thể đưa cháu đi được không?”

“Cái gì?”

Mặt Liêu Á Phàm dần dần ửng đỏ. Phương Mộc nhìn thấy mặt cô bé đỏ dần từ má lên tận mang tai. Liêu Á Phàm cất giọng nhỏ nhẹ như nói thầm: “Cháu có thể làm bạn của chú...”

“Cháu, cháu, cháu đừng có suy nghĩ nhiều nữa!” Toàn thân Phương Mộc run lên, mặt tái xanh, anh nói lắp: “Mau, mau, mau vào lớp đi.”

Liêu Á Phàm càng cúi đầu thấp hơn nữa, giọng to dần, “Cháu có thể giúp chú dọn dẹp vệ sinh, nấu cơm, giặt quần áo... Cháu cái gì cũng biết làm... Cháu hứa sẽ không làm phiền chú...”

Phương Mộc bất chợt mở cửa xe, “Xuống xe!”

Liêu Á Phàm sợ giật bắn cả người, vội vàng quay lại nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn thấy một cảm giác hỗn tạp vừa bị sỉ nhục vừa căm giận trong mắt cô bé.

Liêu Á Phàm nhảy xuống, nặng nề đóng cửa xe lại rồi ba chân bốn cẳng chạy vào trường. Khi chạy qua một thùng rác, Phương Mộc nhìn thấy rõ ràng cô bé lôi từ trong cặp sách ra một vật gì đó giận dữ ném vào đó.

Chương 30: SÚNG

Việc bí mật theo dõi đối với bốn người là Khương Đức Tiên, Hoàng Nhuận Hoa, Đàm Ký, Quách Nhụy đã tiến hành được một thời gian. Tổ chuyên án tin rằng tổ chức hỗ trợ giết người này sớm muộn gì cũng sẽ lại gây án. Để không xảy ra tình trạng đánh rắn động cỏ, họ chủ yếu cho định vị qua điện thoại di động rồi mới cử người theo dõi. Mấy ngày sau, bộ phận trinh sát kỹ thuật cung cấp một tin rất có giá trị: Vào hồi 12 giờ hôm ấy, Quách Nhụy dùng điện thoại liên lạc với Khương Đức Tiên 2 phút 37 giây, nội dung cụ thể không rõ.

Đây là một tin làm chấn động lòng người. Tổ chuyên án nhanh chóng phán đoán, hai người này có khả năng sẽ gặp nhau và triệu tập những người khác trong tổ chức. Nếu chúng chuẩn bị gây án trong đêm nay thì các thành viên khác cũng sẽ đồng thời xuất hiện. Nhưng lúc này lại chính là thời gian trước giao thừa tết dương lịch, tình hình thiếu lực lượng phát sinh. Tổ chuyên án quyết định rút số trinh sát viên đang theo dõi những đối tượng khác về, chỉ theo dõi qua điện thoại di động, còn lại tập trung bố trí lực lượng canh sát đặc nhiệm đợi lệnh, hi vọng có thể cắt vó gọn một mẻ, làm tan rã hoàn toàn tổ chức này.

Khoảng 18 giờ 30 phút, Quách Nhụy ra khỏi công ty, gọi taxi đi về phía bắc, một tốp cảnh sát lập tức lặng lẽ bám theo. Gần như đồng thời, một tổ trinh sát khác báo về, Khương Đức Tiên cũng rời khỏi văn phòng luật sư lái xe về hướng bắc. Nửa tiếng sau hai người này gặp nhau ở nhà hàng Hồ Nam. Sau khi vào phòng số 210 thì không thấy ra nữa. Tổ chuyên án cử hai trinh sát đóng vai trò khách hàng đến ăn ở phòng 213 đối diện, theo dõi chặt chẽ sự ra vào của khách ở phòng 210. Đồng thời, sau khi đã làm việc với chủ nhà hàng, một trinh sát đóng giả làm nhân viên phục vụ bưng bê đồ ăn vào phòng. Tin tức báo về: Trong phòng 210 chỉ có Quách Nhụy và Khương Đức Tiên, ngoài ra không có ai khác.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, hai giờ sau, phòng 210 vẫn không có thêm người vào. Khoảng 21 giờ 20 phút, Khương Đức Tiên và

Quách Nhụy thanh toán tiền rồi đi ra. Họ cùng nhau lên một chiếc xe chạy về hướng đông, nửa tiếng sau lại vào một quán trà.

Trịnh Lâm cảm thấy hình như phán đoán không đúng, anh chỉ thị cho cấp dưới tiếp tục hóa trang thành khách hàng và nhân viên phục vụ đồng thời tiến hành giám sát. Lại liên hệ với bộ phận trinh sát kỹ thuật, tin tức phản ánh lại là: Điện thoại di động của Đàm Ký và Hoàng Nhuận Hoa vẫn mở, chúng vẫn ở nơi ở và làm việc của mình. Trịnh Lâm nghĩ một lúc, chỉ thị cho người trinh sát đang đóng giả làm nhân viên ở quán lấy lý do đưa tặng phẩm vào lại phòng một lần nữa, cố gắng nghe được nội dung hai người bàn bạc. Nhưng bọn họ, trao đổi với nhau rất nhỏ, khi thấy phục vụ vào thì không nói gì nữa. Lại thất bại một lần nữa.

“Đây là cái trò quỷ quái gì vậy?” Biên Bình ngồi trong xe chỉ huy hút thuốc liên tục, mặt ủ mày chau cố gắng suy nghĩ. Thời gian đã gần đến nửa đêm, xem lại thời gian gây án mấy lần trước đều vào lúc gần sáng, tổ chuyên án không dám rút quân về, đành phải tiếp tục chờ đợi.

Phương Mộc ngồi trầm tư ở ghế sau. Càng nghĩ anh cảm thấy hai người này không có vẻ như đang hội họp với những người khác. Do dự một lúc, anh mở cửa xe nhảy xuống. Mấy phút sau, Phương Mộc thở hồng hộc chạy trở lại, vừa trèo lên xe vừa nói: “Khả năng chúng ta trúng kế rồi!”

Vừa nãy, Phương Mộc đã xuống đường dùng điện thoại công cộng gọi vào máy di động của Đàm Ký và Hoàng Nhuận Hoa có khả năng để máy di động đang bị theo dõi ở nhà, còn bọn chúng thì sớm bỏ đi. Nói một cách khác, hai tên này đã thoát rồi!

Điệu hổ ly sơn!

Tổ chuyên án để một người ở lại tiếp tục theo dõi Khúc Nhụy và Khương Đức Tiên, những người khác lập tức lên đường. Vừa khởi động xe đã phát sinh vấn đề mới, nếu như các thành viên khác của tổ chức này bắt đầu gây án thì sẽ phải tìm bọn chúng ở đâu?

“Phía tây!” Biền Bình chỉ vào bản đồ, “Chúng điều chúng ta đến phía đông, chắc chắn địa điểm gây án sẽ ở phía tây.”

Phía tây. Cửa chính của bệnh viện thuộc trường đại học Y.

Một chiếc xe bảy chỗ màu trắng đỗ bên kia đường đối diện với cổng chính bệnh viện khoảng 200 mét. Anh H tay cầm vô lăng, tinh thần rất phấn chấn, dáng vẻ hào hứng như muốn được ra tay. Anh Đ ngồi bên ghế phụ, chốc chốc lại nhìn ngó hai bên đường.

“Vẫn chưa được à?”

“Đợi thêm chút nữa.” Anh Đ nhìn vào cổng bệnh viện thấy vẫn còn nhiều người qua lại, “Q vừa điện thoại cho tôi, cảnh sát vẫn đang tập trung theo dõi đường ấy, đừng lo lắng.”

“Không dùng điện thoại riêng của cô ấy à?”

“Cái ông này!” Anh Đ đẩy anh H một cái, “Ông cho rằng Q cũng vụng về như ông sao?”

“Có chuyện gì thế?”

Người cảnh sát đứng phía sau chẳng nề hà gì chiếu đèn pin vào mặt anh Đ, “Các anh đỗ ở đây làm gì?”

“Đợi người!”

“Đợi người à?” Người cảnh sát đứng trước cau mày, “Đợi ai?”

“Người nhà tôi đang điều trị ở đây, hôm nay xuất viện.” Anh H nhìn về phía bệnh viện hất hất hàm.

“Ra viện giờ này à?” Người cảnh sát đứng phía trước mặt đầy nghi ngờ, đang định hỏi tiếp thì người cảnh sát đứng phía sau bỗng giơ tay kéo tay anh, sau khi dùng đèn pin chiếu rọi nhanh trong xe, anh lùi lại, tay phải đặt lên bao súng sau lưng.

“Tất cả mọi người, xuống xe ngay!” anh ra hiệu cho đồng đội rút súng, “Mau lên!”

Người cảnh sát chưa dứt lời, tay trái anh H bỗng thò ra ngoài cửa xe, một khẩu súng ngắn lờng lờng xuất hiện !

“Pằng!”

Tối nay Lỗ Húc trực ban. Sau khi xem xét nhật ký trực ban ban ngày đang chuẩn bị mang đi nộp thì anh nghe thấy trên lầu vang lên tiếng chân chạy rầm rập. Anh vội vàng chạy ra ngoài hành lang và nhìn thấy những chiến sỹ của trung đội đặc nhiệm vũ trang đầy mình đang chạy xuống. Lúc đó, chiếc máy vô tuyến trên vai một chiến sỹ đặc nhiệm đang vang lên một giọng nói gấp gáp: “... Các đơn vị chú ý. Kẻ tình nghi đang chạy theo từ đường Vĩnh Thái hướng về phía bắc... Chú ý, kẻ tình nghi có thể mang theo súng... “

Lỗ Húc kéo giật anh ta lại, “Xảy ra chuyện gì thế?”

Người chiến sỹ nọ đang vội vàng chấp hành mệnh lệnh nên chỉ nói vội một câu: “Hai cảnh sát tuần tra phát hiện thấy La Gia Hải tại bệnh viện thuộc trường đại học Y,” rồi nhanh chóng vọt ra cửa.

Lỗ Húc đứng ngây tại chỗ một lúc, bỗng nhảy dựng lên như một con báo, chạy thẳng ra bãi để xe.

Trịnh Lâm đặt bộ đàm xuống, ánh mắt lộ vẻ vui sướng như điên tưởng chừng không thể ngăn lại được.

“Phát hiện La Gia Hải rồi, ở khu vực bệnh viện thuộc trường đại học Y.”

“Cái gì?” Biên Bình và Phương Mộc không hện mà cùng bổ về phía trước. “Có mấy người? Làm thế nào phát hiện được?”

“Hai cảnh sát tuần tra đã phát hiện thấy, tất cả có ba tên kể cả La Gia Hải.” Trịnh Lâm lập tức liên lạc với tổ cảnh sát đang theo dõi

Khương Đức Tiên và Quách Nhụy, “Hãy bám sát bọn chúng cho tôi! Tuyệt đối không được để mất dấu vết, nghe rõ chưa!”

Hạ lệnh xong, Trịnh Lâm giục lái xe chạy nhanh hơn nữa.

“Vòng vây lớn đã hình thành rồi.” Trịnh Lâm mở to đôi mắt, dáng vẻ rất mãn nguyện. “Lần này để xem chúng nó chạy đi đâu!”

Chiếc xe bảy chỗ màu trắng lao như bay trên đường phía sau chừng 300 mét, một chiếc xe cảnh sát kéo còi ú đang vội vã bám theo.

Anh H sắc mặt tái xanh, tập trung chú ý con đường phía trước, anh Đ ở cạnh kính hồn bạt vía.

“Làm sao anh lại có súng?”

Anh H không trả lời, chân ga đột ngột tăng lên, tốc độ của chiếc xe bảy chỗ gần như đạt tới mức tối đa.

Anh Đ nhìn bộ mặt đáng sợ của anh ta, không dám hỏi lại, lấy tay đánh mạnh vào đầu mấy cái, tự buộc mình im lặng.

“Hãy chạy ra ngoài thành.”

“Không được!” Anh H chốc chốc lại nhìn vào gương chiếu hậu, “Lúc này tất cả các cửa ra vào thành phố chắc chắn bị phong tỏa cả rồi.”

Đúng vậy, cùng đồng thời với cuộc tháo chạy của bọn chúng, bộ phận cảnh sát giao thông đang thông qua các camera ở các ngã tư theo dõi và thông báo cho cảnh sát hướng bỏ chạy của chiếc xe bảy chỗ. Những con đường chủ yếu thông ra bên ngoài cũng đã bị cảnh sát khống chế.

“Làm thế nào bây giờ?” Ang Đ đã rồi bởi cả lên, “Lần này xong cả lũ ...”

“Các anh hãy im miệng đi!” Tiếng La Gia Hải bỗng vang lên ở ghế sau; “T, là tôi đây, chúng tôi bị cảnh sát phát hiện rồi ... đúng, cảnh sát đang đuổi theo chúng tôi...”

Anh Đ quay đầu lại, La Gia Hải đang nói chuyện điện thoại.

“Vâng, tôi hiểu rồi.” La Gia Hải gấp điện thoại lại. “H, hãy chạy theo con đường nhỏ, các đường lớn không an toàn nữa.”

Anh H ừ một tiếng, đến ngã tư tiếp theo anh ta bất ngờ đánh tay lái về bên phải.

Đã năm phút trôi qua, cảnh sát giao thông không thông báo tin tức về hướng chạy trốn của chiếc xe bảy chỗ. Chỉ có báo cáo của cảnh sát trên đường bám theo đuôi báo về, những kẻ tình nghi chạy vào khu vực thành phố cũ.

“Mẹ nó chứ, tình hình này không hay rồi.” Trịnh Lâm đập tay vào cửa xe. Thành phố cũ là khu vực của lều lán, đường nhỏ hẹp, địa hình vô cùng phức tạp, rất bất lợi cho việc vây bắt. Những kẻ tình nghi một khi đã vào được khu thành phố cũ, bất kỳ lúc nào cũng có thể bỏ xe tháo chạy, khả năng trốn thoát rất cao.

Trịnh Lâm nghĩ một lát, lại cầm máy vô tuyến: “Tiếp tục vây bắt, trọng điểm là ở thành phố cũ. Nếu phát hiện những kẻ tình nghi không được hành động tùy tiện, phải báo ngay vị trí của bọn chúng sau đó đợi chi viện. Điều động thêm một số chiến sĩ, yêu cầu bộ đội vũ trang phối hợp.”

Biên Bình nhíu chặt lông mày, trước tình hình hiện nay, kẻ lái xe có thể là Hoàng Nhuận Hoa, tên này trình độ lái xe giỏi, lại thông thuộc địa hình thành phố, khả năng trốn thoát không phải là không có.

Tin xấu lại truyền về, mười phút sau, cảnh sát trên chiếc xe bám đuôi báo cáo mục tiêu đã biến mất, nhưng cũng kịp xác định vị trí cuối cùng trước khi chúng trốn thoát. Trịnh Lâm ra lệnh tất cả cảnh sát hiện có lập tức bao vây toàn bộ khu vực, tiến hành kiểm tra từ ngoài vào.

Đây là khả năng cuối cùng. Nếu như những kẻ tình nghi sau khi thoát khỏi cuộc truy đuổi tìm nơi vắng vẻ bỏ lại xe ô tô, sau đó chia nhau bỏ trốn thì công tác truy tìm càng thêm khó khăn.

Trong phút chốc, những người trong xe chỉ huy không ai nói gì, chiếc máy bộ đàm trong tay Trịnh Lâm cũng chỉ vang lên những âm thanh hỗn tạp của sóng vô tuyến. Trước mắt, hình như ngoài việc cấp tốc truy đuổi ở khu vực được thông báo, không còn khả năng nào có thể tiến hành được, sắc mặt Trịnh Lâm tái đi, những người khác cũng tỏ ra rất bức tức, mười mấy phút trước còn cho rằng có thể bắt gọn tổ chức này, không ngờ trình độ xảo quyệt của bọn này vượt xa cả sự tưởng tượng. Phương Mộc chờ đợi như cây gỗ nhìn ra ngoài cửa xe, lẽ nào lần này lại để tuột mất La Gia Hải?

Đột nhiên, trong máy bộ đàm chợt vang lên giọng nói rành rọt: “C09748 gọi tổng đài, C09748 gọi tổng đài?”

Trịnh Lâm khẽ giật mình, anh vội vàng ấn vào máy bộ đàm: “Tôi là Trịnh Lâm, có tình hình gì không?”

“Tôi là cảnh sát C09748, phát hiện xe của những kẻ khả nghi chạy trên đường Xương Thịnh, đang chạy từ hướng nam về phía bắc, xin báo cáo lại, phát hiện ra xe của những kẻ khả nghi chạy trên đường Xương Thịnh, đang chạy từ hướng nam về phía bắc ...”

“Tiếp tục bám sát, không được tùy tiện hành động, thường xuyên duy trì liên lạc!” Trịnh Lâm lập tức hạ lệnh cho các đơn vị khẩn trương tập trung về quanh khu vực đường Xương Thịnh, chuẩn bị vây bắt.

Hạ lệnh xong, Trịnh Lâm quay đầu lại phẫn khởi nói: “Lúc về kiểm tra xem thằng cha kia là thằng nào, ghi công cho hắn.”

“C09748 ...” Phương Mộc khẽ nhấm trong mồm, bỗng nhiên anh trợn tròn mắt lên, đây chẳng phải là số hiệu của Lỗ Húc sao?”

Cắt đuôi được chiếc xe cảnh sát bám phía sau, cả ba người đều thở phào nhẹ nhõm. Ahh H tỏ ra rất tự đắc.

“Thằng nhóc kia có dám đua xe cùng ông nữa không?”

“Đừng có vội đắc ý sớm!” La Gia Hải mở máy điện thoại, “Anh T, chúng tôi bỏ xe lại chia nhau trốn đây.”

Khi hai người còn lại không dám chậm trễ, đang giảm dần tốc độ tìm một chỗ thích hợp để bỏ xe lại thì bỗng nghe có tiếng còi ú của xe cảnh sát, trong khoảnh khắc, chiếc xe mô tô cảnh sát đang từ phía sau đã đuổi tới.

Lỗ Húc đã đoán được ý đồ của những kẻ tình nghi, bọn chúng giảm tốc độ để tìm chỗ bỏ xe lại, nếu chúng chia nhau ra bỏ trốn thì sẽ rất khó khăn cho công tác vây bắt, bắt buộc phải tìm cách giữ chúng ở trên xe chờ chi viện rồi tiếp tục hành động.

Chiếc xe bảy chỗ quả nhiên lại tăng tốc bỏ chạy. Lỗ Húc từ phía sau giữ một khoảng cách nhất định, tiếp tục đeo bám.

“Mẹ kiếp!” Anh Đ cuống lên, giật lấy khẩu súng anh H vừa dùng để ở nắp tap-lô, mở cửa xe, nhắm Lỗ Húc bóp cò.

Súng không nổ. Nhưng Lỗ Húc dưới ánh trăng đã nhìn thấy cái vật đang cầm trên tay kia chính là một khẩu súng! Trong chớp mắt, anh đã không còn tình trạng né tránh mà nhấn mạnh tay ga cho chiếc mô tô cảnh sát vượt lên.

“Dừng lại! Tất cả xuống xe ngay!” Lỗ Húc một tay nắm ghi đông, tay kia chỉ vào cửa xe ô tô, “Nộp súng ngay!”

“Mẹ kiếp, tại sao súng lại không nổ?” Anh Đ tức lồng lộn tháo khẩu súng ra.

Anh H đang mắt mờ mắt lợi, bỗng nhiên đánh tay lái thật mạnh về bên phải, chiếc xe bảy chỗ tạt về phía chiếc mô tô cảnh sát. Lỗ Húc đạp phanh, chiếc mô tô giảm tốc độ, thuận đà chuyển sang bên trái ô tô.

“Hãy trả súng cho ta – Giao nộp ngay!”

Anh H gần như phát điên, lại lồng lộn lao sang bên trái, Lỗ Húc một lần nữa nhanh chóng tránh được. Một loạt xe đạp bên đường bị xe bảy chỗ đâm đổ, những mảnh vỡ bay lên đập vào người Lỗ Húc, nhưng anh không hề cảm thấy đau đớn.

Trên con đường nhỏ hẹp, chiếc ô tô bảy chỗ và chiếc xe mô tô cảnh sát thi nhau đâm tránh, một bên muốn giành lại khẩu súng bị mất, một bên cố gắng tìm cách chạy trốn. Cả hai đều muốn dồn nhau vào chỗ chết mà không biết rằng con đường này sắp đoạn cuối, phía trước không xa là một cây cầu.

Trong mắt anh H không có con đường phía trước, chỉ có người cảnh sát đang hết lao bên phải lại lạng sang trái. Qua ánh trăng yếu ớt, anh H ngạc nhiên phát hiện người cảnh sát đang máu chảy đầy mặt. Một ý đồ giết người dần hình thành trong đầu.

Được, mày nhất định liều chết truy đuổi, ông mày sẽ cho mày được toại nguyện!

Anh H chờ cho chiếc mô tô xuất hiện lại bên phải xe ô tô, bèn nghiêng răng đánh vô lăng liên tiếp hai lần liền, nhắm phía chiếc mô tô đâm tới ...

Anh ta không nhìn thấy phía trước là chiếc trụ cầu bằng xi măng.

Khi cảm nhận thấy, anh H theo bản năng tránh về bên trái, nhưng đã không kịp nữa rồi. Đầu bên phải của xe bảy chỗ đâm mạnh vào trụ cầu. Cả chiếc xe quay ngang, quán tính quá lớn khiến nó lật liên tiếp mấy vòng. Lỗ Húc vội vàng đạp phanh, ngay lập tức xe mô tô cũng bị mất thăng bằng. Người, xe cùng bay lên, đập vào chiếc xe bảy chỗ vừa bị lật rồi đổ xoài ra.

Mấy phút trôi qua mà dài như hàng thế kỷ. Anh H là người tỉnh dậy đầu tiên. Anh ta đang cố gắng mở khóa dây an toàn trong chiếc xe nằm nghiêng. Vừa lau máu trên mặt, anh H nhìn thấy bên kính chắn gió có một lỗ hổng lớn. Anh Đ ở bên cạnh không biết đã đi đâu. Không kịp nghĩ nhiều, anh H vội vàng bò ra ngoài xe. Nghe thấy tiếng kêu la của La Gia Hải anh quay lại kéo anh ta ra.

Hai người đứng run rẩy trên cầu, dưới ánh sáng của chiếc đèn xe còn sót lại, La Gia Hải nhìn xung quanh, trên đường đầy những mảnh vụn của chiếc xe đổ, “Anh Đ đâu?”

“Không biết. Không thể bỏ anh ta ở đây được, mau, mau tìm anh ta ngay.”

Hai người lão đảo nhìn bốn xung quanh, vừa đi vừa gọi nhỏ: “Đ, anh ở đâu?”

Không có tiếng trả lời. Anh H loạng choạng đi về phía bên cầu, dưới cầu tối om không nhìn thấy gì. “Có thể nào...” anh ta chỉ tay xuống dưới cầu, giọng run rẩy, “Đ có thể rơi xuống dưới này không?”

Nói chưa dứt lời, anh H bỗng cảm thấy hai chân mình bị ôm chặt. Đó là một cảnh sát!

Anh H vừa kinh ngạc vừa tức giận, cố gắng thoát khỏi người cảnh sát. Người cảnh sát nằm trên cầu hướng về phía sau, đầu và mặt đầy máu, đang thở thoi thóp nhưng vẫn đang cố gắng giãy giụa bò lên, tay nắm chặt chân đối phương.

“Không ... không được đi, hãy trả ... cho tôi!”

Anh H nhấc chân lên đạp vào ngược người cảnh sát, trong tiếng chửi đã thấy nghèn nghẹn: “Tao có giết bố mẹ hay vợ con mày đâu? Vì sao không buông tao ra! Vì sao?”

Giọng nói đứt quãng vang lên rất rõ ràng, ngực người cảnh sát lún xuống, tiếng rên hừ hừ trong cổ họng, một tay vẫn cố gắng tóm vào không trung. La Gia Hải vô cùng lo lắng nắm lấy vai anh H kéo về phía sau, “Anh điên à? Không đánh nữa chúng ta mau chạy thôi!”

Anh H đầu tiên là kinh sợ sau đó trong lòng đầy tuyệt vọng, anh ta quay người đẩy La Gia Hải một cái, “Chạy mau!” La Gia Hải loạng choạng lùi về phía sau hai bước, lăn xuống sườn dốc bên cầu.

Khi anh H quay người trở lại, trước mặt đã tràn ngập ánh đèn pin lấp loáng, kỳ lạ một điều, anh ta cảm thấy trong lòng bình tĩnh vô cùng. Anh ta cúi xuống nhặt một mảnh kính vỡ, kề vào cổ người cảnh sát, vừa kêu to một câu: “Không được lại gần!”, vừa dứt lời thì tiếng súng vang lên.

Hoàng Nhuận Hoa ngã nhào xuống đất, toàn thân giãy giụa, trước khi mất hết ý thức, anh ta bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái: Nếu như có cơ hội, anh ta sẽ nói với mọi người, khi trúng đạn không đau đâu, chỉ giống như đẩy mạnh một cái, ngoài cảm giác nóng bỏng vụt đến, tiếp theo sẽ là lạnh buốt đến tận tim gan.

Phương Mộc không chờ cho xe dừng hẳn đã nhảy xuống, anh đẩy những người mặc sắc phục trước mặt ra, chạy thẳng đến hiện trường. Một khoảng cách không đến 200 mét mà như dài vô tận, anh nhìn thấy xác chiếc mô tô, một dự cảm chẳng lành cứ lớn dần lên.

Xác Hoàng Nhuận Hoa đã bị những đội viên đặc nhiệm vây quanh, mấy khẩu súng chĩa vào bộ mặt đã mất hết thần sắc. Người bị thương duy nhất trên hiện trường mặt mũi hoàn toàn thay đổi nhưng Phương Mộc vẫn nhận ra đó là Lỗ Húc qua số hiệu cảnh sát trên ngực anh.

Lỗ Húc bị thương rất nặng, xương ngực bị lõm xuống một cách đáng sợ. Phương Mộc không dám động vào cậu ta dù rất nhẹ nhàng, anh gọi to bên tai: Lỗ Húc, Lỗ Húc ...”

Miệng Lỗ Húc bỗng nhiên hơi động đậy, tiếp đó là những bong bóng đỏ máu tràn ra. Phương Mộc trong lòng lạnh băng, khả năng xương sườn gãy đã đâm vào nội tạng. Phương Mộc cất tiếng gọi thất thanh: “Xe cấp cứu nhanh lên, mau gọi xe cấp cứu!”

Bỗng nhiên một giọng yếu ớt phát ra từ miệng Lỗ Húc: “Súng... súng...”

Phương Mộc vội vàng tìm xung quanh, nhưng mặt đất đầy những linh kiện và mảnh vỡ, biết tìm súng ở đâu đây? Bỗng nhiên, Phương Mộc nhìn thấy chiếc xe bảy chỗ lật nghiêng nằm cách đó không xa anh chợt bừng tỉnh.

“Mau! Mau! Mau!” Anh cuống đến nỗi nói không ra lời, “Mau ra xe tìm khẩu súng!”

Mấy cảnh sát đặc nhiệm vội vàng chạy ra xe. Phương Mộc cúi đầu, vừa lau bọt máu đang không ngừng chảy ra trên miệng Lỗ Húc vừa lầm bầm: “Không sao đâu... không sao đâu... cậu hãy cố gắng lên...”

Mắt Lỗ Húc đã không mở được nữa, toàn thân giãy giụa yếu ớt, cánh tay đang nắm chặt Phương Mộc cũng lạnh dần.

Mấy phút sau, một cảnh sát đặc nhiệm hô to: “Tìm thấy rồi!”, thế rồi anh ta rẽ đám đông mang món đồ nặng trình trịch ấy đặt vào tay Phương Mộc.

Lỗ Húc đang trong tình trạng mê man, nghe thấy tiếng hô thì hé mở mắt đã bị máu me dính chặt, con người đã thất thần bỗng vụt sáng. Phương Mộc thì ngẩn người chăm chú nhìn khẩu súng trong tay. Đây là khẩu súng dùng để phát lệnh được cải tạo từ súng bắn bằng thuốc súng. Tay Lỗ Húc xòe ra, giọng tăng lên rất nhiều, “Súng..., súng...”

Đầu óc Phương Mộc hoàn toàn trống rỗng, mắt nhìn vào bao súng bên người cảnh sát tuần tra. Anh chẳng nói chẳng rằng vòng qua người cảnh sát tuần tra, đưa tay ra rút khẩu súng. Người cảnh sát tuần tra theo bản năng muốn ngăn anh lại, nghĩ một lúc, lại lặng lẽ cởi dây súng trên người ra.

Phương Mộc đưa khẩu súng vào tay Lỗ Húc, nói to: “Tìm thấy súng rồi, Lỗ Húc, tìm thấy súng rồi!”

Mắt Lỗ Húc đã không thể tụ vào tiêu điểm được nữa nhưng sức mạnh trong tay thì lại mạnh hẳn lên, anh như muốn ôm khẩu súng vào lòng.

“Tôi...” Một nụ cười rất khó cảm thấy đang từ từ nở ra trên môi, “Coi như...”

Nói chưa xong câu định nói, ánh sáng chói lọi trong mắt người cảnh sát mang số hiệu C09748 đã trở nên u ám, rồi dần dần biến mất.

Chương 31: KẼ HIỂN TẶNG

Khương Đức Tiên gấp điện thoại, mặt trắng bệch. Anh ta tắt điện thoại di động, lấy sim ra, lại lấy khăn ăn vừa dùng qua trên bàn lau trong lau ngoài, vừa ra hiệu cho Quách Nhụy đưa điện thoại của cô cho anh.

“Chuyển sang liên lạc nội bộ, nhanh lên!”

Quách Nhụy ngơ ngác chẳng hiểu gì đưa điện thoại cho Khương Đức Tiên. Khương Đức Tiên lại lặp lại những động tác vừa làm với chiếc điện thoại này, sau đó dùng khăn ăn bọc điện thoại lại, cẩn thận cho vào trong người, đứng dậy nói với Quách Nhụy: “Cô ở đây đừng đi đâu, tôi sẽ quay lại ngay.”

Vừa bước ra khỏi cửa anh ta đã cảm thấy ánh mắt của người khách phòng đối diện đang nhìn mình với ánh mắt lạ thường. Khương Đức Tiên giả vờ như không biết gì đi thẳng ra phòng vệ sinh cuối hành lang.

Đóng cửa phòng vệ sinh lại, Khương Đức Tiên lấy điện thoại di động từ trong người ra, ném vào thùng đựng giấy lộn cạnh vách ngăn, lại lấy sim điện thoại ra bỏ vào bệ xí. Tiếp đó, anh ta kéo quần, đi giải vào cái bệ tiểu, từ ngoài cửa sổ nhìn ra thấy bóng hai người đang đi đi lại lại ven đường dưới tầng 1.

Anh ta cười gượng, kéo quần lên bước ra ngoài. Cạnh lavabo một người đàn ông đang đứng rửa tay, Khương Đức Tiên nhận ra anh ta là một trong những người khách ở phòng đối diện.

Khi anh quay trở lại phòng, Quách Nhụy không chờ được, hỏi: “Sao rồi?”

Khương Đức Tiên hạ thấp giọng trả lời: “Bên phía ông H xảy ra chuyện rồi.”

Sắc mặt Quách NHụy lập tức tái nhợt, môi cô mấp máy mấy lần: “Đàm Kỳ thế nào rồi?”

“Vẫn chưa biết!”

Quách Nhựt đứng vụt dậy, vội vàng cầm túi xách chạy ra ngoài. Khương Đức Tiên nắm ngay lấy tay cô, gần giọng: “Cô làm cái gì thế?”

“Em phải đi xem sao.” Quách Nhựt cố gắng giằng tay ra, “Anh đừng có ngăn em!”

“Ngồi xuống!” Mặt Khương Đức Tiên biến dạng một cách đáng sợ, “Cô định hại chết tất cả mọi người sao?”

“Nếu thật sự đã xảy ra chuyện, anh cho rằng vẫn còn đường sống hay sao?” Quách Nhựt gần như phát điên, “Anh bỏ em ra!”

“Bốp!” Một cái tát mạnh giáng vào mặt Quách Nhựt, hoảng quá, Quách Nhựt phải dừng lại.

“Xin lỗi cô, Q.” Khương Đức Tiên hạ giọng: “Có lẽ sợ việc còn có cơ cứu vãn. Chúng ta không thể để cho trận tuyến phía trước rối loạn.”

Lời nói của Khương Đức Tiên giúp Quách Nhựt tạm thời ổn định trở lại, nhưng chưa được bao lâu cô lại ôm mặt khóc.

“Ông trời phù hộ... ông trời phù hộ... Đàm Kỳ...”

Khương Đức Tiên gượng cười an ủi: “Cô đừng có lo lắng quá, chắc sẽ sớm có người đến báo tin cho chúng ta thôi. Chỉ có điều cô phải nhớ, dù thế nào cũng không được nói gì.”

Quả nhiên không đến nửa giờ sau, cửa phòng bị mở rất mạnh, Trịnh Lâm dẫn mấy cảnh sát lần lượt bước vào. Biên Bình và Phương Mộc đi tiếp ngay phía sau.

Khương Đức Tiên đứng dậy: “Các anh làm gì vậy?”

Chưa dứt lời, hai cảnh sát động tác nhanh nhẹn đã bẻ quặt tay Khương Đức Tiên ra đằng sau, gì mặt xuống bàn, một cảnh sát khác lập tức khám người.

“Lệnh khám người đâu, các anh có lệnh khám người không?”

Khương Đức Tiên bị đè chặt, luôn miệng kêu: “Các anh làm như thế này là phạm pháp!”

Trịnh Lâm không thèm trả lời, cầm chiếc điện thoại người cảnh sát chịu trách nhiệm khám người vừa đưa cho, một nữ cảnh sát khám người Quách Nhụy cũng lôi ra một chiếc điện thoại di động. Trịnh Lâm chia ra gọi cả hai điện thoại, mặt không biến sắc.

“Không phải hai cái này, tìm tiếp đi!” Trịnh Lâm nhìn bộ mặt đỏ gay của Khương Đức Tiên, vẫy vẫy tay. “Hãy thả anh ta ra.”

Đồ đạc của hai người đều bị lục tung, nhưng không tìm thấy chiếc điện thoại thứ hai. Trịnh Lâm nghĩ một lát, anh gọi một người phụ trách công tác theo dõi ra ngoài. Người nhân viên chịu trách nhiệm phong tỏa ở tầng 1 nói cửa sổ phòng và cửa sổ phòng vệ sinh trước sau không bị kéo ra, trừ khả năng ném ra ngoài. Người cảnh sát phụ trách theo dõi ngồi ở phòng đối diện đâm vào ngực một cái, chạy vội ra phòng vệ sinh, một lát sau, anh ta chạy trở lại, vật chứng trong tay là hai chiếc điện thoại. Trịnh Lâm nhìn hai chiếc điện thoại, hỏi người cảnh sát: “Anh tận mắt nhìn thấy anh ta ném đi à?”

Người cảnh sát hơi ngượng trả lời: “Không. Tôi chỉ nhìn thấy anh ta đi vào phòng vệ sinh.” Trịnh Lâm rửa thầm một câu, ra lệnh cho cấp dưới mang hai chiếc điện thoại về để kiểm tra vân tay.

Trịnh Lâm trở lại phòng trà, Quách Nhụy đã bị dẫn vào một phòng khác. Anh ngồi trước mặt Khương Đức Tiên đang quần áo xộc xệch, nhìn thẳng vào mặt anh ta đến một phút, thông thả nói: “Nói đi, anh đã quá rõ vì sao tôi đến đây tìm anh.”

Khương Đức Tiên đã lấy lại bình tĩnh cười nhạt một tiếng: “Anh cũng biết tôi làm nghề gì mà, mớm cung chẳng có tác dụng gì với tôi đâu.”

Trịnh Lâm cũng cười, “Đừng đặc ý quá sớm, anh cho rằng tôi không nắm được gì mà lại đến đây bắt anh sao?” Anh ra hiệu cho người cảnh sát sau lưng, “Dẫn anh ta đi!”

0 giờ 30 phút đêm, hai cảnh sát tuần tra đi tuần trong khu vực gần bệnh viện thuộc trường Đại Học Y, phát hiện một chiếc xe khả nghi. Khi tiến hành kiểm tra họ phát hiện có một người giống La Gia Hải – tội phạm bỏ trốn đang bị truy nã. Cảnh sát tuần tra yêu cầu những người có mặt xuống xe để kiểm tra thì tài xế bất ngờ nổ súng và lái xe bỏ chạy. May mà hai cảnh sát mặc quần áo công vụ đa chức năng tương đối dày nên đạn chỉ bắn vào lưới sắt làm chấn thương phần mềm. Sau khi lãnh đạo Sở nhận được báo cáo, đã nhanh chóng tổ chức lực lượng vây bắt. Đến 1 giờ 20 phút cũng ngày đã bắt được những kẻ khả nghi trên chiếc xe. Kẻ khả nghi Hoàng Nhuận Hoa bị bắn chết, Đàm Kỳ bị trọng thương, kẻ khả nghi khác là La Gia Hải chạy thoát. Trong cuộc vây bắt này lực lượng cảnh sát cũng phải trả giá đắt, cảnh sát mang số hiệu C09748 Lỗ Húc đã anh dũng hi sinh.

Hai kẻ tình nghi khác là Khương Đức Tiên và Quách Nhụy bị tạm giữ theo luật pháp. Nghiên cứu cho thấy hai người này có thể là kẻ tình nghi quan trọng của vụ án, tổ chuyên án quyết định sẽ tạm giam hai người này, thời gian là 30 ngày.

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện thuộc trường đại học Y, Đàm Kỳ mặt đeo bình ô xy, trên người cắm đầy những ống dẫn to nhỏ, đang nằm trên giường bệnh. Phương Mộc trước giường hẩn nhìn một lúc, quay lại hỏi Trịnh Lâm đang đứng ôm vai: “Tình hình ra sao rồi?”

“Bị thương nặng phần đầu và ngực, vừa mới phẫu thuật xong.” Trịnh Lâm thở dài, “Tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.”

“Khi nào thì hẩn có thể tỉnh lại?”

“Không biết. Có thể ba ngày, cũng có thể ba năm.” Sắc mặt Trịnh Lâm trông càng u ám, “Bác sĩ nói hẩn rất có thể trở thành người thực vật.”

Phương Mộc thấy lòng nặng trĩu. Trước mắt không đủ chứng cứ buộc tội Quách Nhụy và Khương Đức Tiên. Hoàng Nhuận Hoa cũng đã chết, chỉ có thể dựa vào lời khai của Đàm Kỳ, nếu không đành phải thả người. Mà Đàm Kỳ thì không biết bao giờ mới tỉnh lại. Hi vọng duy nhất là nhanh chóng bắt lại La Gia Hải.

Đang suy nghĩ thì điện thoại trong túi rung lên, Phương Mộc ngó nhìn thì ra là Biên Bình.

“Cậu về Sở ngay, có phát hiện ở trên chiếc xe bảy chỗ.”

Qua cuộc va chạm trong buổi sớm hôm ấy, chiếc xe bảy chỗ bị hư hỏng nặng, nhưng những nhân viên khám nghiệm đã phát hiện trên xe những vật chứng quan trọng, trong đó quan trọng nhất là một cái xác.

Xác chết là một người đàn ông, khoảng từ 35 đến 40 tuổi. Lỗa thể, bị nhét vào một cái bao tải. Pháp y suy đoán thời gian chết khoảng từ 20 giờ hôm qua đến 0 giờ. Nguyên nhân chết là do bị ngạt. Từ những căn cứ thu nhập được trên xác chết cho thấy nạn nhân đã bị bóp cổ chết.

Da nạn nhân thô ráp, nhưng trên mặt lại thấy được một ít hóa chất, qua phân tích được biết đó là một loại sản phẩm dưỡng da. Từ mái tóc được phun keo bột định hình có thể thấy nạn nhân là người rất chú ý đến dáng vẻ bề ngoài.

Phương Mộc cúi xuống, ngửi đi ngửi lại trên cơ thể của nạn nhân, sau đó anh khịt khịt mũi, “Chết đã lâu rồi sao trên người vẫn thơm thế?”

“Ôi” Người cán bộ pháp y đang thao tác không ngẩng đầu lên, “Thằng cha này xúc rất nhiều nước hoa.”

Phương Mộc nghĩ một lát, quay lại hỏi người đồng nghiệp cùng tổ chuyên án: “Đã xác định được thân phận của nạn nhân chưa?”

“Vẫn chưa. Trên người nạn nhân không có vật gì chứng tỏ thân phận của mình, nhưng chúng tôi đã cho thông báo tìm người rồi.”

“Thế à.” Phương Mộc gật đầu. “Hãy xác minh ở những điểm giải trí lớn nhỏ, những nơi có biểu diễn văn nghệ.”

Người đồng nghiệp gật đầu rồi đi ra. Phương Mộc quay lại chỉ chỉ những vòng tròn màu đỏ rải rác trên xác nạn nhân. “Các anh vẽ những vòng tròn đỏ kia để làm gì, là trọng điểm khám nghiệm à?”

“Không.” Người cán bộ pháp y ngừng tay lại, “Đó không phải do chúng tôi vẽ.”

“Cái gì?” Phương Mộc cảm thấy ngạc nhiên, “Ý anh là khi mang cái xác này về, trên đó đã có những vòng tròn này rồi phải không?”

“Đúng!”

Có vấn đề, Phương Mộc phần khởi nghĩ. Anh quan sát tỉ mỉ những vòng tròn đỏ, thấy trong khoang mắt của nạn nhân có một đôi, một số vị trí trên người cũng có vài cái.

“Phía sau lưng có hai cái.” Người cán bộ pháp y thò tay ra sau lưng mình chỉ chỉ, “Ở đây này.”

“Những vòng tròn đỏ này nằm ở những vị trí nào?”

“Ồ, thế mà tôi không nghĩ ra.” Người cán bộ pháp y cũng tỏ ra phần khởi, ước lượng đại thể một lượt, “Đây là tim, đây là gan, đây là ruột non, còn đây là lá lách, phía sau lưng là thận, hà hà, có ý nghĩa đấy.”

“Ý nghĩa gì cơ?” Phương Mộc vội hỏi.

“Anh xem này,” người cán bộ pháp y chỉ vào vòng tròn đỏ trên khoang mắt, “Đối xứng ở đây phải là giác mạc. Tim, gan, ruột non, lá lách, tuyến tụy, lại thêm giác mạc đều là những bộ phận cơ thể có thể hiển tặc. Nếu như thêm xương, da, huyết quản và tế bào tạo máu..” Anh ta khoát tay trên cơ thể nạn nhân, “...Thì toàn thân thẳng cha này đều là của quý, hà hà.”

Phương Mộc không cười mà đang trầm ngâm suy nghĩ.

Theo lời kể của hai cảnh sát tuần tra, khi phát hiện ra chiếc xe bảy chỗ, nó đang đỗ cạnh bệnh viện thuộc trường Đại học Y, mà trên người nạn nhân lại bị hung thủ vẽ những vòng tròn đỏ ở những vị trí những bộ phận cơ thể có thể hiến tặng, lẽ nào bọn chúng lại muốn biến nạn nhân thành kẻ hiến tặng và đem bỏ ở bệnh viện?

Điều này là không thể, thân phận nạn nhân còn đang đợi xác minh, cứ coi như là cái xác vô danh, cũng có thể giúp bệnh viện dùng làm thí nghiệm hoặc để làm giáo cụ. Không thể có khả năng tùy tiện cắt bỏ các bộ phận này để cấy ghép, cũng có thể nói, mục đích chính của hung thủ không phải là để cho nạn nhân hiến tặng các bộ phận cơ thể mà dùng cái xác của anh ta để biểu đạt một loại tâm trạng nào đó.

Đây cũng lại là một nghi thức.

Vấn đề là, trong ba người này, ai là nhân vật chính của nghi thức. Nếu giả thiết của Phương Mộc là đúng, thì Đàm Kỳ đã hoàn thành nhân vật chính trong nghi thức của mình; Nếu như vai chính lần này là La Gia Hải thì người chết kia rất có thể là kẻ năm đó đã cưỡng hiếp Thẩm Tương, nhưng qua khám xét hiện trường, ý nghĩa của việc phạm tội để báo thù không rõ ràng.

Phương Mộc cẩn thận, tỉ mỉ khám nghiệm xác của Hoàng Nhuận Hoa. Anh phát hiện trên người anh ra ngoài vết thương bằng súng còn có những vết thương cũ trên da. Từ vị trí của những vết thương này cho thấy rất giống với hình thức anh ta tự gây thương tích cho mình. Xem ra anh này lúc còn sống đã từng có những hành vi tự hành hạ mình rất ghê gớm. Phương Mộc bỗng nhiên thấy tâm trí lay động. Có lẽ người muốn đi hiến tế các bộ phận cơ thể chính là Hoàng Nhuận Hoa?

Phương Mộc lập tức cử người đi hỏi vợ Hoàng Nhuận Hoa, còn mình thì cầm ảnh của Hoàng Nhuận Hoa đi đến một số bệnh viện trong thành phố. Trải qua vừa tròn hai ngày xác minh, hai bệnh viện (trong đó bao gồm cả bệnh viện thuộc trường đại học Y) đều xác nhận Hoàng Nhuận Hoa đã từng đến bệnh viện yêu cầu được hiến tặng các bộ phận cơ thể. Bệnh viện nhận thấy tinh thần anh ta không ổn định, không phù

hợp với điều kiện hiến tặng nên đều từ chối. Còn kết quả xác minh qua vợ Hoàng Nhuận Hoa, cô ta xác nhận đã từng tận mắt nhìn thấy chồng mình dùng dao cạo cửa đứt tay mình trong phòng vệ sinh.

Xem ra, Hoàng Nhuận Hoa rất căm ghét bản thân, chỉ hận một nỗi không thể hủy hoại được bản thân mình cho đến chết. Nhìn từ góc độ tâm lý học thì nguyên nhân gây ra loại tinh thần như thế này thường là do có sự áy náy trong người. Mà Hoàng Nhuận Hoa sau khi giết chết nạn nhân lại định biến nạn nhân thành kẻ hiến tế đem vứt ở bệnh viện, có mùi vị của nguy cơ tâm lý “Đổ lỗi”.

Vấn đề luôn gây băn khoăn cho tổ chuyên án hình như đã được sáng tỏ phần nào: Ý nguyên ban đầu thành lập tổ chức hỗ trợ giết người này có lẽ là để thoát khỏi một căn bệnh tâm lý nào đó.

Phương Mộc ngắm nhìn bức ảnh Hoàng Nhuận Hoa trong tay, đã bị trúng đạn chết, mắt nhắm nghiền, miệng mở to như không cam lòng. Có lẽ lúc đó anh ta cho rằng đã thoát ra được sự phiền nhiễu, có thể bắt đầu lại cuộc sống.

Phương Mộc mệt mỏi nhắm mắt lại, Hoàng Nhuận Hoa chắc chắn nằm rất nhiều bí mật, nhưng anh ta đã vĩnh viễn không nói được nữa rồi.

Thân phận của nạn nhân nhanh chóng được xác minh làm rõ, Nhiếp Bảo Khánh, 33 tuổi, trình độ đại học, nghề nghiệp: diễn viên. Nói là diễn viên thực ra chỉ là biểu diễn một số tiểu phẩm cách điệu tầm thường ở những nơi vui chơi giải trí trong thành phố. Hôm xảy ra án mạng, Nhiếp Bảo Khánh đi biểu diễn ở nhà hàng Kim Đạt. Khoảng 18 giờ, bảo vệ ở tiểu khu anh ta ở nhìn thấy anh ta rời khỏi nhà, nhưng đến 20 giờ khi tiết mục biểu diễn bắt đầu, Nhiếp Bảo Khánh vẫn chưa đến nhà hàng Kim Đạt. Sơ bộ nhận định trong khoảng thời gian này, Nhiếp Bảo Khánh đã bị bắt cóc.

Nạn nhân là người làm công tác biểu diễn văn nghệ ở các địa điểm vui chơi giải trí tiếp xúc nhiều thành phần phức tạp. Nhưng vợ Hoàng Nhuận Hoa và đồng nghiệp của anh ta đều nói rằng Hoàng Nhuận Hoa

lúc bình thường là người an phận thủ thường, chưa bao giờ dính dáng đến những nơi như vậy. Thế thì nạn nhân và Hoàng Nhuận Hoa có khúc mắc gì với nhau? Nạn nhân có liên quan gì đến tâm lý căm ghét bản thân đến cực độ của hung thủ?

Mớ bong bong càng gỡ càng rối, mà năm người nắm được bí mật thì một người đã chết, một bị thương, một chạy trốn, hai người còn lại thì không chịu mở miệng.

Vụt một cái đã hơn 10 ngày trôi qua. Đàm Kỳ vẫn mê man bất tỉnh. Thời hạn tạm giam 30 ngày, nay chỉ còn chưa đầy nửa tháng. Nếu không tìm được chứng cứ có tính thuyết phục chỉ còn cách biến hình thức tạm giam hình sự đối với Quách Nhụy và Khương Đức Tiên thành bảo lãnh tạm tha chờ xét xử hoặc theo dõi nơi cư trú, nhiều nhất cũng chỉ được theo dõi trong 12 tháng. Tổ chuyên án đứng trước một áp lực rất lớn.

Khương Đức Tiên và Quách Nhụy sau khi bị tạm giam đã bị hỏi cung một lần, song hai người này đều đề nghị được tạm tha chờ xét xử, sau đó không chịu khai một lời. Sau khi viện Kiểm sát từ chối tạm tha, Khương Đức Tiên và Quách Nhụy có biểu hiện không đồng nhất. Khương Đức Tiên hàng ngày ngồi trong nhà gian nhắm mắt dưỡng thần, mỗi lần bị hỏi cung đều trả lời những câu chẳng có liên quan gì, đối với tình tiết liên quan đến vụ án thì ngậm miệng không nói. Quách Nhụy thì truy hỏi tình hình Đàm Kỳ. Tuy không thông báo cho hai người này về tình hình vụ án nhưng tin rằng bọn này đã biết Đàm Kỳ đang hôn mê bất tỉnh ở bệnh viện. Khương Đức Tiên có thể yên tâm chờ đợi hết thời gian tạm giam, có lẽ cũng vì lý do này.

Ở hiện trường phát hiện tổng cộng bốn chiếc điện thoại di động. Trong phần lưu giữ cuộc gọi có sáu số điện thoại. Căn cứ vào thông báo của bộ phận trinh sát kỹ thuật, ngoài số điện thoại Đàm Kỳ và Hoàng Nhuận Hoa sử dụng ra, còn bốn số điện thoại kia thì địa điểm cuộc gọi cuối cùng được phân chia là: Một ở quán trà (nghĩ là số điện thoại Khương Đức Tiên và Quách Nhụy đã dùng), một ở cạnh cây cầu bị đâm xe và một ở quán rượu phía bắc. Căn cứ vào sáu số điện thoại đã được

lưu lại, tổ chuyên án sơ bộ nhận định, La Gia Hải sau khi chạy thoát đã dùng điện thoại di động liên lạc với một nhân vật bí mật ở quán rượu, người này đã chỉ thị cho La Gia Hải tắt máy, tháo bỏ sim vứt đi, sau đó chỉ thị tiếp cho Khương Đức Tiên và Quách Nhụy ngay lập tức bỏ máy điện thoại, bản thân anh ta cũng làm như thế. Hai chiếc điện thoại tìm thấy ở quán trà không phát hiện thấy dấu vân tay nào, cho nên trước mắt chứng cứ để buộc tội Khương Đức Tiên và Quách Nhụy hầu như không có.

Nhân vật bí mật ở quán rượu rất có khả năng là kẻ cầm đầu tổ chức, nhưng dĩ nhiên là không dễ tìm ra hãn, hy vọng duy nhất là phải nhanh chóng tìm bắt được La Gia Hải.

Sở công an thành phố báo cáo công trạng của Lỗ Húc lên UBND tỉnh và đề nghị truy tặng danh hiệu Liệt sĩ cách mạng cho anh. Tỉnh không phê chuẩn với lý do Lỗ Húc tham gia vây bắt nhưng đã tự ý rời bỏ nhiệm vụ, không đủ điều kiện được hưởng tiêu chuẩn Liệt sĩ cách mạng. Hình Chí Lâm nổi giận kéo Trịnh Lâm lên UBND tỉnh đập bàn, dọa từ chức, cuối cùng tỉnh đã thông qua đề nghị của Sở Công an thành phố.

Nghi thức truy điệu cho Lỗ Húc được cử hành ở vườn mộ Long Phong, ngoài những cảnh sát bắt buộc phải trực, còn hầu hết cảnh sát trong toàn thành phố đều để tiễn đưa Lỗ Húc.

Ở giữa nhà tang lễ, Lỗ Húc mặc cảnh phục, lặng lẽ nằm giữa những vòng hoa, dung mạo khoan thai. Ở cạnh lưng anh, một khẩu súng bằng nhựa dùng để luyện tập đút trong vỏ bao. Đây là kỷ vật Phương Mộc tặng anh lúc ly biệt. Anh đã vì tìm súng mà hy sinh, hãy để cho anh mang súng lên đường. Khi Phương Mộc nước mắt lưng tròng cúi xuống vái ba vái, trước mắt vẫn thấy hình dáng Lỗ Húc đang nắm chặt bàn tay anh.

“Người anh em, người anh em.”

Nếu như có một thế giới khác, chúng ta vẫn là anh em.

Thi thể Lỗ Húc sau khi hỏa táng được an táng tại nghĩa trang liệt sĩ cách mạng. Một ngày sau, người đến viếng nườm nượp không dứt, trong đó có cả cảnh sát hôm đó không kịp về dự lễ truy điệu, cũng có cả những người dân thành phố nghe tin tìm đến.

Phương Mộc cũng trực suốt ở khu nghĩa trang Long Phong, nhưng mục tiêu của anh không phải là Lỗ Húc mà là La Gia Hải.

23 tháng 1 là ngày sinh nhật của Thẩm Tương, nếu La Gia Hải chưa trốn ra khỏi thành phố, có thể gần đến ngày đó anh ta sẽ đến đây tưởng nhớ Thẩm Tương. Cảnh sát hóa trang bí mật được trang bị máy theo dõi phục gần mộ Thẩm Tương. Đồng thời bố trí một lực lượng lớn cảnh sát giả làm nhân viên nghĩa trang, một khi La Gia Hải xuất hiện, lập tức bắt anh ta về quy án.

Một ngày trôi qua không phát hiện được gì. Sáng ngày 23, qua hệ thống camera theo dõi phát hiện hai người, một nam một nữ, sau khi xem xét xác nhận là bố mẹ của Thẩm Tương. Hai ông bà kiên nhẫn dọn cỏ, bày đồ cúng lễ, đứng trước mộ lầm rầm khấn vái, cuối cùng khóc lóc một hồi rồi ra về.

Từ đó trong máy camera theo dõi không xuất hiện một đối tượng khả nghi nào nữa. Cảnh sát chịu trách nhiệm theo dõi từ các góc của nghĩa trang cũng thường báo tin “Tất cả bình thường”. Biên Bình ta lệnh cho những nhân viên mai phục cảnh giác cao độ, chuẩn bị sẵn sàng có thể đêm đến La Gia Hải sẽ đến thả hương cho Thẩm Tương.

Bóng tối dần dần ập đến, Phương Mộc đã trực bên máy theo dõi suốt cả ngày, Biên Bình phải giục mãi anh mới cầm lấy hộp cơm đã nguội lạnh ăn lấy ăn để. Đang ăn người đồng nghiệp phụ trách máy theo dõi bỗng “ơ” lên một tiếng, sau đó kêu to có người đến.

Phương Mộc bỏ hộp cơm, đứng dậy chạy đến trước máy camera. Mặc dù trời bên ngoài đã tối, nhưng thiết bị theo dõi được trang bị công năng nhìn đêm nên nhìn qua máy vẫn thấy cảnh vật rất rõ ràng. Trước

tấm bia mộ bằng đá hoa cương, một ông già đầu tóc bạc phơ đang từ từ cúi xuống vái Thăm Tương.

“Đây không phải La Gia Hải rồi.” Biên Bình tỏ ra thất vọng. “Trời ơi, suýt nữa thì lòi lệnh bắt người ra rồi.”

Phương Mộc không động dậy, nhìn chăm chăm vào máy theo dõi, khuôn mặt của ông già đã khiến anh chấn động đến cực điểm!

Chương 32: HỘP SKINNER

Mặc dù đã qua quen thuộc với tiếng gõ cửa theo ám hiệu quy định, nhưng La Gia Hải vẫn nhìn qua kính mắt mèo. Bị kẹt lại ở hành lang, anh T lo lắng nhìn xung quanh.

La Gia Hải mở khóa cửa, tiện tay gấp con dao găm trên tay lại.

Anh T nhanh như chớp lao vào phòng. Đặt hộp bánh ga tô lên bàn sau đó ngồi trên ghế thở hổn hển.

“Làm sao mà lại mệt đến thế?”

“Ừ”. Anh T đưa tay lau mồ hôi, “Đi cầu thang bộ lên.”

“Sao không đi thang máy?”

“Thang máy có camera theo dõi không an toàn.”

Nói đến đây, hai người bỗng im bặt. Ngồi thêm một lúc, La Gia Hải hỏi: “Tình hình hiện nay ra sao?”

“K và Q vẫn ở trại tạm giam, Đ nằm ở bệnh viện.” Giọng anh T nhỏ và trầm, “H thì đã hỏa táng chiều qua.”

“H là vì bảo vệ tôi,” La Gia Hải ôm đầu đau khổ, ra sức vò đầu bứt tai, “Nếu không anh ấy đã có cơ hội trốn thoát rồi.”

“Cậu đừng nghĩ nhiều nữa, đây là tình huống ngoài ý muốn.” Anh T đặt tay lên vai La Gia Hải, “Với lại, H luôn cảm thấy mắc nợ cậu.”

La Gia Hải ra sức lắc đầu, hai vai run rẩy.

“Hiện nay điều may mắn là những người còn lại đều an toàn.” Anh T do dự một lát, “Cho dù Đ có tỉnh lại, tin rằng anh ta sẽ im như thóc, nếu không Q coi như hết.”

“Tôi có thể làm được gì cho họ?” La Gia Hải ngẩng bộ mặt đầm đìa nước mắt lên, “Làm gì cũng được!”

“Cậu bây giờ có một việc duy nhất phải làm là giữ gìn tốt chính mình.” Anh T day day trên vai La Gia Hải, “Khi tất cả mọi người quyết định cùng làm việc này, đều đã chuẩn bị tâm lý nếu xảy ra việc, cậu không nên nặng lòng quá. Một thời gian nữa, chúng ta sẽ góp cho gia đình Đ và H một ít tiền.”

La Gia Hải lau nước mắt, gật đầu.

Anh T cười, chỉ hộp bánh ga tô trên bàn: “Cậu bảo cần bánh ga ô, tôi mua cho cậu đây.”

“Ồ, cảm ơn anh!”

“Cậu cần bánh ga tô để làm gì, làm sinh nhật à?”

“Không, để cho sinh nhật của Thẩm Tương.”

“Ra thế,” anh T biết La Gia Hải sẽ làm gì, đứng dậy nói: “Thôi, tôi không làm phiền cậu nữa!”

“Anh T,” La Gia Hải bỗng nhiên nói: “Công việc của tôi... lúc nào thì tiến hành?”

“Có lẽ phải đợi một thời gian.” Anh T lẩm bẩm, “Hiện nay tình hình hơi căng thẳng, K và Q trong thời gian này không thể tham gia hành động được. Cậu hãy kiên nhẫn một chút, khi thời cơ đến tôi sẽ thông báo cho cậu biết.”

Sau khi anh T đi rồi, căn phòng lại rơi vào im lặng. La Gia Hải ngồi ngây như khúc gỗ, mắt nhìn vào hộp bánh ga tô. Nhìn thấy hộp bánh, La Gia Hải như lấy lại được một chút sức sống.

Cậu mở hộp bánh ra, cắn từng ngọn nến lên trên chiếc bánh, châm lửa và với tay tắt đèn.

Căn phòng nhỏ trở nên ấm áp nhờ ánh sáng lắt lay của những ngọn nến. La Gia Hải đứng ngây ra nhìn ánh sáng đung đưa, lay động trước mắt đang biến hóa kỳ ảo thành một người con gái thanh tú mặc áo trắng. Cậu cười, hai hàng nước mắt từ hốc mắt lăn rơi xuống.

“Chúc em... sinh nhật... vui vẻ, chúc em sinh nhật... vui vẻ...” La Gia Hải cất lời chúc nhẹ nhàng, rồi khe khẽ hát, nhưng nghẹn ngào không thành tiếng.

Thẩm Tương, sinh nhật vui vẻ...

Biên Bình phát hiện gần đây Phương Mộc rất khác thường, hôm nay đến Sở Dân chính, ngày mai phòng Hộ khẩu, thỉnh thoảng bắt gặp cậu ta ở Sở Công an tỉnh thì lại thấy lăm lăm ngồi trước máy vi tính tự tra tư liệu. Biên Bình cho rằng Phương Mộc có phát hiện gì đó rất quan trọng. Thử hỏi thì cậu ta trả lời úp úp mở mở. Biên Bình thấy trong lòng không được thoải mái. Anh cố gắng nhẫn nhịn không hỏi, mình là sư huynh của nó, lại là cấp trên, tốt xấu thế nào cũng phải ra dáng một tí. Không dễ dàng mà Phương Mộc lại chủ động đến tìm Biên Bình, thế mà câu đầu tiên khi anh mở miệng lại là câu khiến Biên Bình giật mình:

“Sư huynh, tôi cần một khẩu súng!”

Ngồi trong chiếc xe jeep, Phương Mộc cảm thấy cái cục sắt nặng trình trịch ở bên hông khiến anh khó chịu. Lúc này khi vào chọn súng ở kho, Phương Mộc không chọn loại súng nhỏ như K64, hoặc K77 mà chọn loại K54 to nhất, nặng nhất. Không vì cái gì cả, chỉ vì cái thứ này trông có vẻ yên tâm. Thực ra đây cũng là quan điểm chung của anh em cảnh sát, thời khắc có ý nghĩa quyết định, dùng K54 là ít bị sự cố nhất, dễ sử dụng nhất.

Mang theo súng là để đề phòng bất trắc, Phương Mộc tự đáy lòng thầm mong sẽ không phải sử dụng đến nó.

Trên những cái cây bên ngoài Thiên sứ Đường được lắp những loa công suất lớn, một giọng nói khô khốc nhắc đi nhắc lại: “Hãy ý thức đến

đại cục, tích cực phối hợp với chính phủ, tự giác di dời là nghĩa vụ của mỗi công dân...”

Chị Thiệu nhìn thấy xe Phương Mộc đỗ ở cổng, đôi lông mày cứ nhíu suốt giờ đã nói ra một chút, chị tươi cười chào đón.

“Cậu đến rồi à?” Chị mở cánh cổng sắt, “Cho xe vào trong này đi, đừng để ngoài đó.”

Phương Mộc trong lòng đang có tâm sự, không muốn hàn huyên, nghe thấy câu nói ấy thấy hơi lạ, “Vì sao?”

“Sợ cái lũ mất dạy kia nó phá xe của cậu.” Chị Triệu nhìn cái loa trên cây bữu môi, “Mấy nhà gần đây chưa đồng ý đều bị chúng đập vỡ cả cửa sổ.”

“Không sao.” Phương Mộc cầm tập hồ sơ lên rồi đóng cửa xe lại, “Thầy Châu có nhà không chị?”

“Có.” Chị Thiệu tỏ ra dửng dưng, “Cậu cứ vào đi, tôi sẽ trông xe cho.”

Phương Mộc “dạ” một tiếng, nhìn căn nhà nhỏ hai tầng, hít một hơi thật sâu rồi bước những bước dài đi lên.

Thầy Châu đang sửa chữa một cái giường trong một phòng ngủ, ông tỏ ra bất ngờ khi thấy Phương Mộc đến, cười ha ha, hỏi:

“Cậu đến có việc gì vậy?”

Phương Mộc không cười, nói thẳng: “Thầy Châu, em muốn nói chuyện với thầy.”

“Được thôi!” Thầy Châu cảm thấy sắc mặt của Phương Mộc hơi lạ, ra hiệu cho anh ngồi xuống, “Liên quan đến Liêu Á Phàm à?”

“Không ạ!” Phương Mộc nói dần từng chữ, “Liên quan đến Thẩm Tương.”

Thầy Châu như bị sét đánh ngang tai, toàn thân run rẩy, chiếc cờ lê trong tay rơi đánh choang xuống đất. Phản ứng của thầy Châu càng củng cố thêm phán đoán của Phương Mộc, anh thản nhiên hỏi: “Thầy biết Thấm Tương, đúng không?”

Thầy Châu như mất đi sức lực vốn có, dựa vào thành giường rồi từ từ ngồi xuống, một lúc sau mới thì thầm: “Làm sao cậu biết được?”

“Ngày 23 tháng 1, thầy đến nghĩa trang Long Phong thắp hương cho Thấm Tương đúng không ạ?” Thầy Châu run cầm cập, lát sau, ông nói nhỏ: “Cho tôi xin điều thuốc!”

Phương Mộc móc bao thuốc đưa cho ông, nhìn ông run run móc ra một điếu, sau khi châm lửa hút liền hai hơi liền.

“Thầy Châu,” Phương Mộc nhìn thẳng vào cặp mắt thất thần của ông, “Rốt cuộc thì thầy là loại người gì?”

Trông thầy Châu rất đau khổ, ông hơi nhắm mắt, lắc đầu, như đang cố gắng thoát khỏi những hồi ức không muốn nhớ lại.

“Châu Chấn Bang, nam, sinh ngày 7 tháng 9 năm 1945 tại thành phố C. Năm 1964 thi vào học viện Tâm lý trường Đại học Sư phạm Bắc Kinh, tháng 7 năm 1971 được phân công về làm công tác giảng dạy tại trường Đại học Sư phạm thành phố C, năm 1983 sở Nghiên cứu tâm lý thuộc viện Khoa học xã hội thành phố C được thành lập, Châu Chấn Bang được giao làm chủ nhiệm. Năm 1999, Châu Chấn Bang đột nhiên từ chức rồi bỏ đi đâu không rõ.” Phương Mộc gấp tập tài liệu trên tay lại, “Nhưng theo những gì tôi nắm được thì 5 năm trước Châu Chấn Bang đã đổi tên thành Châu Quốc Thanh sau đó thành lập cô nhi viện Thiên sứ Đường, ông ta hiện đang ở trước mặt tôi!”

Thầy Châu gượng cười, “Thật không ngờ, cậu đã điều tra quá tường tận.”

“Lần đầu tiên em tới ăn cơm ở Thiên sứ Đường, thầy đã từng đề cập đến việc được đến nghe giảng ở tòa nhà màu trắng cao nhất của

trường Đại học Harvard.” Phương Mộc lấy từ trong tập tài liệu một bức ảnh, “Tòa nhà trắng cao nhất ở đại học Harvard chính là tòa William James[1]. Bên ngoài nhìn vào cứ tưởng là tòa lầu hành chính màu trắng, nhưng thực ra bên trong là khoa Tâm lý. Em chỉ cần truy tìm nhân sĩ họ Châu trong số những nhà tâm lý học thành phố C, sẽ dễ dàng tìm thấy những tư liệu về thầy.”

[1] William James (11/1/1842-26/8/1910): một nhà tâm lý học và triết học tiên phong người Mỹ. Ông đã viết những cuốn sách có tầm ảnh hưởng về khoa học tâm lý, tâm lý học giáo dục, tâm lý học trải nghiệm tôn giáo, chủ nghĩa thần bí cũng như triết học về chủ nghĩa thực dụng.

“Cậu đã mất công xác minh rõ ràng như thế rồi thì cần gì phải hỏi tôi nữa.”

“Điều mà em muốn biết là, thầy và Thẩm Tương có quan hệ như thế nào?”

Thầy Châu không trả lời, lại rút một điếu thuốc, chậm rãi hút. Phương Mộc không truy hỏi mà kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời.

Hút xong điếu thuốc, thầy Châu thở dài nặng nề, ngẩng đầu lên nói: “Tiểu Phương, điều cậu muốn biết tôi sẽ nói cho cậu biết. Nhưng cậu hãy coi đây là một sự ăn năn, hối cải về những sai lầm nửa cuộc đời trước kia của một ông già. Tôi không biết sau khi nghe xong cậu có tha thứ cho tôi không, nhưng cậu hãy tin rằng từ khi thành lập Thiên sứ Đường tôi đã quyết định dùng phần đời còn lại của mình để chuộc tội.”

Phương Mộc nhìn đôi mắt ướt đầm đìa, lúc này trong đó tràn đầy những giọt nước mắt ăn năn, hối hận. Anh nhẹ nhàng gạt đầu.

“Được!”

Thầy Châu nắm chặt hai bàn tay như tự cổ vũ mình thổ lộ ra những điều bí mật khó hé răng. “Cậu có nghe nói đến Skinners Box bao giờ chưa?”

“Hộp Skinner?” Phương Mộc mở to mắt: “Ý thầy muốn nói đến Burrhus Frederic Skinner phải không ạ?”

“Đúng vậy!” Thầy Châu thoáng kinh ngạc: “Cậu có thực là một người cảnh sát bình thường không vậy?”

Phương Mộc không trả lời. Skinner là một nhà tâm lý học hàng đầu người Mỹ, nhân vật đại biểu cho trường phái Hành động chủ nghĩa nổi tiếng nhất. Skinner phản đối việc chỉ dùng phương pháp phân tích tinh thần để nghiên cứu thảo luận thế giới nội tâm con người. Ông chủ trương dự đoán và khống chế hành động của con người chứ không suy đoán trạng thái và quá trình tâm lý của con người. Ông đưa ra một lý luận “Phản xạ thao tác có điều kiện.” Cho rằng người hoặc động vật muốn đạt đến một mục đích nào đó, có thể coi hành vi nhất định làm hoàn cảnh. Khi hậu quả của hành vi ấy có lợi đối với họ, thì hành vi ấy sẽ được lặp lại trong tương lai. Nếu bất lợi thì hành vi ấy sẽ yếu đi hoặc biến mất. Do đó, con người có thể dùng cách tăng cường hoặc giảm thiểu để tác động đến ảnh hưởng của hậu quả, từ đó dần dần điều chỉnh hành vi ấy. Đó chính là lý luận điều chỉnh hành vi để huấn luyện động vật, và chế ra “Hộp Skinner” nổi tiếng. Trong hộp có gậy khống chế, đĩa thức ăn, ván cầu loại nhỏ. Skinner bỏ động vật như chim bồ câu, chuột... vào bên trong. Nghe nói, ông còn bỏ cả con gái mình vào hộp Skinner làm vật thí nghiệm.

Nhưng một nhà khoa học bị tranh cãi và những vụ án này có quan hệ gì với nhau?

“Niên đại 80, 90 tư tưởng bị cấm đoán một thời gian dài này bỗng nhiên lại bùng phát trở lại.” Ánh mắt thầy Châu mơ màng, như đang nhớ lại một thời kỳ vĩ đại và nồng cháy, “Tôi đã bị lãng phí quá nhiều thời gian trong thời kỳ “Cách mạng văn hóa”, một khi đã có không gian để triển khai hoài bão của mình, sự kích động của tôi không nói cũng biết. Đời người ngắn ngủi, học giả nào chẳng muốn để lại cho hậu thế một lý luận để đời? Cho nên, sau khi nhận chức chủ nhiệm sở Nghiên cứu tâm lý, tôi đã chọn đề tài mà khi đó theo tôi có thể làm thay đổi quỹ đạo tiến hóa của nhân loại – Kế hoạch Giáo hóa trường.”

“Giáo hóa trường có ý nghĩa gì?”

“Skinner căn cứ kết quả thực nghiệm suy luận ra con người không coi trọng ý chí tự do, họ bị phụ thuộc vào sự tăng cường khống chế, sắp đặt đơn thuần. Lý luận này tuy bị người đương thời chỉ trích, phản đối nhưng ngược lại để lại cho hậu thế những lợi ích không nhỏ. Liệu pháp thoát khỏi bệnh sợ hãi và bệnh lo lắng buồn phiền đều lấy lý luận hành vi của Skinner làm căn cứ. Skinner mong tưởng sẽ dùng công trình hành vi để khống chế hành vi của nhân loại. Với tinh thần thực sự cầu thị, tôi rất phấn khởi với vấn đề này, bởi vì trong thời kỳ “Cách mạng văn hóa”, tôi đã nhìn thấy rất nhiều những hành vi ngược lại với bản chất con người. Tôi rất muốn biết cuối cùng cái gì đã dẫn đến sự thất bại tập thể mang tính toàn dân ấy. Nếu như có thể tìm thấy sức mạnh thần kỳ ấy, chúng ta có thể triệt để tăng cường tính xã hội của nhân loại, để từ đó xây dựng nên một thế giới ngày càng hoàn mỹ. Chúng tôi thiết tưởng kiến lập một môi trường tác động bên ngoài làm ảnh hưởng đến hành vi của con người và gọi nó là trường Giáo hóa.”

“Ý của thầy là...” Phương Mộc bỗng cảm thấy buồn nôn, “Dùng huấn luyện để bồi dưỡng cá tính con người tiến tới ảnh hưởng đến hành vi – giống như huấn luyện động vật chứ gì?”

“Tôi hiểu phản ứng của cậu!” Thầy Châu đau khổ nhắm mắt lại, “Tôi cũng biết kế hoạch này là phản lại luân lý. Nhưng đối với tôi, thành tựu học thuật thực sự là một thứ có sức mê hoặc quá lớn”

Chẳng bao lâu, sắc trời bên ngoài bắt đầu u ám, một đám mây đen to tướng dần dần che kín bầu trời, một đám tuyết lớn như sắp ập xuống: Trong căn phòng nhỏ hẹp càng trở nên u tối. Mặt hai người đều chìm trong bóng tối, chỉ có chấm lửa trên đầu thuốc lập lòe.

“Toàn bộ kế hoạch chỉ có tôi và trợ lý của tôi nắm được. Trước tiên chúng tôi chọn một số người làm đối tượng thí nghiệm, chủ yếu là con cái những người bình thường. Hằng năm có rất nhiều sinh viên đại học tốt nghiệp đến sở Nghiên cứu tâm lý thực tập. Tôi chọn trong số thực tập sinh một số người bố trí cho họ tiến hành theo dõi những đối tượng thí

nghiệm, yêu cầu họ ghi chép khách quan cuộc sống bình thường hàng ngày của các đối tượng này, nhưng không nói cho số thực tập sinh biết nội dung đó có liên quan đến cuộc thí nghiệm. Đồng thời tôi bí mật tuyển một số tình nguyện viên. Những tình nguyện viên này cũng là những người bình thường và đã trải qua kiểm tra chặt chẽ, xác nhận giữa họ không có quan hệ xã hội với nhau. Sau một thời gian theo dõi, nghiên cứu những đối tượng thí nghiệm, tôi bố trí cho tình nguyện viên tạo ra những tình huống bất ngờ đối với họ như bị người lạ ôm, bị dẫn đến nơi tối trời... Sau khi vấn đề xảy ra, tôi yêu cầu tình nguyện viên ký giấy bảo đảm, sau đó phát cho họ một ít tiền thù lao, từ đó họ không liên quan gì nữa. Sau đó chuyển đổi những thực tập sinh khác theo dõi những phản ứng của đối tượng thí nghiệm sau khi xảy ra vấn đề. Đương nhiên, mục đích thí nghiệm cũng như nội dung thí nghiệm đều được giữ bí mật không cho họ biết. Như thế mới có thể bảo đảm bí mật cho mục đích và quá trình thí nghiệm.”

“Trong cuộc sống của những đối tượng thí nghiệm, thầy đã tạo ra một số cuộc gặp gỡ?” Phương Mộc nhíu mày.

“Đúng vậy!” Thầy Châu khó khăn lắm mới thốt ra được một câu, “Như thế mới có thể làm cho đối tượng thí nghiệm suy nghĩ và hành động theo những ý tưởng của chúng tôi. Nói một cách khác: Họ sẽ sống cuộc sống do chúng tôi sắp đặt.”

Phương Mộc ngẩng đầu lên nhìn ông già trước mặt. Ông ta đang khom lưng, cúi đầu giống như một đứa trẻ mắc lỗi, nhưng có ai biết rằng ông ta đã từng có thời kỳ có dụng tâm rất xấu?

“Về sau thì sao ạ?”

“Đợt thí nghiệm thứ nhất có năm người, ngoài một đứa trẻ tận mắt chứng kiến hành vi tình dục, những người khác sau khi thí nghiệm không thấy xuất hiện phản ứng tinh thần kịch liệt. Thế là mười năm sau, chúng tôi lại tuyển chọn một loạt đối tượng thí nghiệm đợt hai. Lúc đó, lòng tin của tôi rất lớn. Tôi định sẽ tiến hành kế hoạch này trong một thời gian dài. Dùng 20 đến 25 năm để hoàn thành thí nghiệm. Nếu như thí nghiệm

hoàn thành thuận lợi, tôi sẽ đạt được thành tựu mà những người khác năm mơ cũng không có được. Skinner đã chứng minh: Khen thưởng giúp kiến lập hành vi tốt, tôi sẽ chứng minh hình phạt cũng có tác dụng tương tự đối với hành vi của người mình dựng nên. Nhưng hai năm sau, bất ngờ phát sinh...”

“Bất ngờ gì ạ?” Phương Mộc vội hỏi.

Thầy Châu thở dài, đập nhẹ trán vào thành giường.

“Khi đọc một báo cáo theo dõi, tôi phát hiện một đối tượng thí nghiệm có phản ứng rất kỳ lạ, mãnh liệt hơn dự kiến của chúng tôi rất nhiều. Vì đối tượng này do trợ lý của tôi phụ trách tôi bèn hỏi anh ta về tình hình thí nghiệm. Anh ta ấp a ấp úng không muốn nói. Cuối cùng tôi phải hỏi đến lần thứ ba, anh ta mới thừa nhận người tình nguyện viên xảy ra vấn đề – Anh này không làm theo kế hoạch sắp xếp, mà đã cưỡng hiếp cô bé kia...”

“Thẩm Tương?” Phương Mộc kêu lên thất thanh.

“Đúng” Hai hàng nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt già nua của thầy Châu từ từ lăn xuống. “Tôi bị chấn động đến mức không thể hồi phục lại được, trọn một ngày ở nhà không đến cơ quan. Tôi bắt đầu kiểm điểm về những suy nghĩ, những việc làm của mình có phải là nghiên cứu khoa học chân chính không, cũng là lần đầu tiên nảy sinh ý nghĩ rời bỏ thí nghiệm. Sau đó lại xảy ra một sự việc khác khiến tôi hạ quyết tâm.”

“Việc gì ạ?”

Thầy Châu không trả lời, ông dựa vào thành giường khóc hu hu. Phương Mộc nhìn ông già đang khóc trước mặt, không biết nên ghét bỏ hay thông cảm.

Một lúc sau, thầy Châu cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, ông lấy tay lau nước mắt, run run nói: “Có một đứa trẻ sau khi thí nghiệm chịu không nổi nỗi sợ hãi và tự sát. Thằng bé đó chính là Duy Duy...”

“Hả?” Phương Mộc sừng sốt suýt nữa thì nhảy lên, “Con trai của chị Triệu á?”

“Đúng” Thầy Châu nhìn Phương Mộc như muốn anh xông đến đánh mình một trận, “Sau khi Duy Duy chết, tôi quyết định từ bỏ kế hoạch Giáo hóa trường. Tôi tiêu hủy hết những ghi chép thực nghiệm, kể cả mấy bài luận văn mà tôi đã tốn bao công sức và tâm huyết viết ra. Sau đó tôi xin từ chức vì tôi cảm thấy tôi không còn đủ tư cách làm một nhà tâm lý. Tôi đổi tên, thoát ra khỏi cuộc sống vốn có, lại ra ngoại thành mua một miếng đất, xây dựng một cô nhi viện, đưa cô Triệu đang trong hoàn cảnh khốn cùng về. Tôi đã làm hại nhiều đứa trẻ, cho nên tôi phải có trách nhiệm bồi dưỡng, nuôi dạy những đứa trẻ đã từng bị bỏ rơi, bị làm hại để chuộc lại những lỗi lầm trước đây tôi đã phạm phải.”

Nói xong, thầy Châu thấy như bị rút hết sinh khí, mệt mỏi dựa vào thành giường. Nhưng nhìn biểu hiện của ông, thấy nhẹ nhõm đi nhiều sau khi đã thổ lộ hết những bí mật đã giày vò ông ta nhiều năm qua.

Phương Mộc thì ngược lại không thể nào thoải mái được, anh châm một điếu thuốc, tự ra lệnh cho mình phải nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Ông già trước mặt là một người anh rất kính trọng, nhưng kẻ đầu têu của những bi kịch lại chính là ông.

Hút xong một điếu thuốc, Phương Mộc giở cặp tài liệu ra, cố gắng dùng cái giọng của người đang làm việc, hỏi: “Thầy Châu, những ghi chép về những thí nghiệm ngày ấy thầy không lưu lại bản nào à?”

“Đúng vậy!”

“Thế thầy có thể nhớ lại tên của những đối tượng làm thí nghiệm và những tình nguyện viên năm đó được không?”

“Có một số có thể nhớ.”

“Thế thì tốt quá!” Phương Mộc rút trong cặp tài liệu ra một trang giấy, lại đưa cho ông ta một cái bút, “Hãy đánh dấu những cái tên mà thầy nhớ được trong danh sách này.”

Thầy Châu đeo kính vào, cầm tờ danh sách lên lướt qua một lượt, mặt biến sắc, ngẩng đầu lên hỏi: “Em lấy đâu ra bản danh sách này?”

Phương Mộc mặt lạnh tanh, nói: “Thầy hãy đánh dấu vào đi đã, mọi việc nói sau.”

Thầy Châu suy nghĩ một lúc, khoanh tròn mấy cái tên, sau đó đưa trả Phương Mộc. Những cái tên được thầy Châu đánh dấu gồm: Thẩm Tương, Đàm Kỳ, Khương Đức Tiên, Tưởng Bái Nghiêu, Mã Xuân Bồi, Hạ Lê Lê.

Nhìn Phương Mộc chau mày, thầy Châu lại hỏi: “Bản danh sách này còn liên quan đến chuyện gì vậy?”

Phương Mộc nghĩ một lúc rồi quyết định nói rõ sự thật: “Cảnh sát nghi ngờ Đàm Kỳ giết chết Tưởng Bái Nghiêu, còn Khương Đức Tiên giết chết Mã Xuân Bồi.”

“Cái gì?” Thầy Châu giật mình, “Tưởng Bái Nghiêu và Mã Xuân Bồi là tình nguyện viên đối ứng với Đàm Kỳ và Khương Đức Tiên”

Phương Mộc mặt tái xanh, “Thầy đã làm gì Đàm Kỳ và Khương Đức Tiên?”

“Tôi nghĩ một chút,” thầy Châu vội vã đến mức mặt biến dạng, “Theo kế hoạch, Tưởng Bái Nghiêu đem Đàm Kỳ bỏ vào rạp chiếu phim; Mã Xuân Bồi và Hạ Lê Lê giả làm bố con làm chuyện đồi bại trước mặt Khương Đức Tiên...Đúng rồi, còn Hạ Lê Lê đâu?”

“Hạ Lê Lê 6 năm trước đã chết vì bệnh giang mai.” Phương Mộc lãnh đạm trả lời, “Nếu không cô ta cũng sẽ bị Khương Đức Tiên cho tiêu đời.”

Sắc mặt thầy Châu xám ngoét, ông ta nhận bản danh sách từ tay Phương Mộc, “Thế Hoàng Nhuận Hoa, Quách Nhụy, Thân Bảo Cường, Nhiếp Bảo Khánh là ai?”

“Thân Bảo Cường và Nhiếp Bảo Khánh là hai nạn nhân đã chết ngoài hai vụ án mạng kia, cảnh sát nghi ngờ hung thủ là Quách Nhựt và Hoàng Nhuận Hoa.”

“Quách Nhựt, Hoàng Nhuận Hoa và Đàm Kỳ, Khương Đức Tiên có quan hệ như thế nào?” Thầy Châu như vẫn ôm một chút hy vọng cuối cùng.

“Cảnh sát tin rằng bốn người này là đồng bọn, bao gồm cả La Gia Hải đang bỏ trốn.” Phương Mộc nhìn vào mắt thầy Châu, “Là bạn trai của Thẩm Tương!”

Thầy Châu há hốc mồm, trố mắt nhìn Phương Mộc, mấy giây sau, ừ rừ ngồi xuống giường, những thanh sắt lâu ngày không được sửa chữa phát ra tiếng kêu cọt kẹt.

“Cũng có thể nói...” Thầy Châu lẩm bẩm.

“Cũng có thể nói,” Phương Mộc nói nốt hộ ông câu cuối, “Kế hoạch Giáo hóa trường chưa hề kết thúc.”

“Không thể!” Thầy Châu đứng bật dậy, ông gần như mất hồn, “Ghi chép về những thí nghiệm năm đó tôi đều đã tiêu hủy hết, họ không thể biết thân phận của những người tình nguyện.”

“Không có gì là không có thể!” Phương Mộc Bước lên phía trước một bước, ghé sát vào mặt thầy Châu, “Năm ấy trợ lý của thầy là ai?”

Câu hỏi ấy như thức tỉnh thầy Châu, ông nhìn Phương Mộc trừng trừng, nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh.

“Tôi xin lỗi, tạm thời chưa thể nói cho cậu biết được, hãy cho tôi thời gian mấy ngày, tôi nhất định sẽ làm rõ chuyện này.” Thầy Châu nói khẩn thiết, “Đây là cội nguồn tội lỗi của tôi, hãy cho tôi một cơ hội chuộc tội.”

Phương Mộc nhìn ông một lát, thông thả nói: “Được, thầy hãy giữ liên hệ với em. “Nói xong anh đứng dậy cáo từ, khi bước chân ra đến

cửa, Phương Mộc bất ngờ quay lại, hỏi nhỏ: “Kẻ tình nguyện năm đó cường hiếp Thẩm Tương tên là gì?”

“Vương Tăng Tường, lúc đó là công nhân công ty nước.” Thầy Châu ngồi yên bất động, mắt nhìn ra bên ngoài tối om, “Xin lỗi, khi đó tôi không đủ dũng khí báo cảnh sát.”

Bầu trời như cổ chũm trợn một ngày, cuối cùng những bông hoa tuyết bắt đầu rơi, tuyết càng rơi càng dày. Mặt đất nhanh chóng phủ một màu trắng mênh mang. Phương Mộc dừng xe lại bên đường, gọi điện thoại cho tổ chuyên án kiểm tra thông tin về Vương Tăng Tường và dặn đi dặn lại nếu lạc mất tung tích của anh ta thì phải lập tức tổ chức theo dõi 24/24 giờ, bởi vì mục tiêu của La Gia Hải chính là anh ta. Nói chuyện điện thoại xong, Phương Mộc tắt máy, mệt mỏi ngồi dựa vào ghế xe, nghĩ một lúc, anh ta bật máy điện thoại lên. Quả nhiên, điện thoại của Biên Bình gọi đến ngay sau đó, hỏi thẳng anh Vương Tăng Tường có chuyện gì. Phương Mộc nói khi nào về sẽ báo cáo cụ thể. Biên Bình cảm thấy tinh thần của Phương Mộc có vẻ khác thường, không truy hỏi nữa, chỉ dặn một câu: “Lái xe cẩn thận!” rồi gác máy.

Nhìn về phía trước, bầu trời xuống thấp tưởng chừng như sắp sụp xuống, con đường ngoại ô giống như chạy thẳng đến chân trời nơi mây đen đang vần vũ. Nhìn về phía sau, không xa là Thiên sứ Đường đang chìm trong tuyết trắng, cho dù có cố gắng phân biệt cũng không thể nhìn thấy những ánh sáng đèn le lói.

Thiên sứ Đường. Giáo hóa trường.

Phương Mộc nhắc đi nhắc lại hai cái tên đó, bỗng nhiên hiểu ra vì sao thầy Châu lại đặt tên cho cô nhi viện là Thiên sứ Đường. Thiên sứ có đôi cánh tự do bay lượn, không bị giáo hóa, không bị làm cho ô uế.

Phương Mộc nhấn chân ga, chiếc xe jeep phóng vọt lên trên con đường tuyết phủ trắng xóa. Chạy qua khu vực ngoại thành, những ánh đèn trong nội thành đã thấp thoáng hiện ra. Trời đất vừa mới liên tiếp hòa thành màu một màu trắng bỗng biến thành u ám buồn tẻ, nặng nề

bao trùm lên thành phố một màu xám xịt, trông giống như một cái chảo gang lớn từ trên trời chụp xuống.

Trong xe không lạnh, Phương Mộc thấy phía trước thành phố càng lúc càng gần, nhưng tự nhiên anh cảm thấy người phát run lên.

Anh nghĩ đến Hoàng Vĩnh Hiếu, nghĩ đến Mã Khải, nghĩ đến Tôn Phổ, nghĩ đến Hạ Thiên...

Thành phố này chính là một trường giáo hóa lớn vô cùng, nguy cơ rình rập khắp nơi.

Chương 33: SỐ PHẬN

“...Ok, I think we will create a nicer world, good bye.” Dương Cẩm Trình đặt điện thoại xuống, khuôn mặt rạng rỡ. Ông ta dựa lưng vào chiếc ghế da to rộng, mắt nhìn lên trần nhà, cuối cùng chịu không nổi bật lên một tiếng cười.

Cái ngày bước lên đỉnh cao nhất của đời người không còn xa nữa.

Nghĩ đến đây, Dương Cẩm Trình nhìn quanh gian mật thất bé nhỏ, trong lòng có vẻ không vui. Đây là một gian phòng nhỏ nằm trong phòng làm việc của Dương Cẩm Trình. Ngoài ông và người thầy của ông ta ra, không ai biết đến sự tồn tại của căn mật thất này. Cái kế hoạch vĩ đại năm ấy đã ra đời và từng bước kéo dài chính là ở căn phòng bí mật này. Dương Cẩm Trình mân mê bộ bàn ghế đã hơi lỗi thời, trong lòng bất giác cảm khái, nhiều năm sau, cái căn phòng bé nhỏ này có lẽ sẽ giống như căn hầm của tòa nhà William James bảo tồn hộp Skinner, trở thành thánh địa để cho các nhà tâm lý học đời sau rập đầu cúi lạy.

Dương Cẩm Trình mê mẩn chìm vào trong hồi ức, nhưng ông ta đã nhanh chóng lấy lại tư thế trầm tĩnh thường ngày, ngồi ngay ngắn trên ghế, đưa tay ra mở máy vi tính.

Trên màn hình hiện lên một cửa sổ Window, Hình ảnh trên màn hình chính là phòng làm việc của Dương Cẩm Trình. Ông ta kéo cửa sổ lại gần hơn, nhìn thấy chính mình đang chuyển động nhanh nhẹn và buồn cười đằng sau chiếc bàn làm việc, đứng dậy đi lại trong phòng, mở cửa bước ra, lại quay lại, rồi lại mở cửa.

Bỗng nhiên Dương Cẩm Trình nhìn thấy người mà ông ta đang theo dõi. Anh ta nhận lúc Dương Cẩm Trình đi ra khỏi cửa bước vào phòng làm việc, nhìn ngang nhìn ngửa, sau đó ngang nhiên ngồi xuống chiếc ghế da, rồi lại nhìn trái nhìn phải mấy lượt, vẻ mặt si mê giống hệt như Dương Cẩm Trình lúc này, đáng ghét hơn là anh tự tiện cầm cốc trà trị giá 2 vạn tệ của Dương Cẩm Trình lên uống mấy ngụm. Nếu người

khác nhìn thấy cảnh này sẽ cho rằng con người ung dung thông thả, dương dương tự đắc này chính là Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình “hừ” một tiếng, lưu hình ảnh lại rồi đứng dậy đi ra.

Ông ta bước ra khỏi mật thất, ấn công tắc cho cái giá sách thay bức tường trở lại vị trí cũ. Ở giữa cái giá sách có một ánh sáng màu đỏ rất yếu ớt, Dương Cẩm Trình biết rằng camera vẫn đang hoạt động. Ông ta nhìn đăm sáng yếu ớt kia, mỉm cười nhẹ nhàng, hai ngón tay làm thành hình chữ V.

Dương Cẩm Trình mặc áo khoác trắng chỉnh tề đang định đi thị sát lần cuối trong ngày, vừa mới đặt tay lên nắm cửa thì nghe thấy ngoài hành lang có tiếng huyền ảo.

Hai nhân viên bảo vệ đang níu chặt một ông già ăn mặc nhếch nhác, còn ông già thì ra sức vùng vẫy, mồm kêu không ngớt. Trần Triết đứng ngăn trước mặt ông ta, vừa tức giận vừa tỏ ra đáng tiếc giải thích: “Xin lỗi ông, nhưng không có hẹn trước thì không được gặp chủ nhiệm Dương...”

“Bỏ tay ra!” Tiếng Dương Cẩm Trình đột ngột vang lên ngay đằng sau, Trần Triết quay lại, Dương Cẩm Trình đã đứng trước cửa phòng làm việc, kinh ngạc sững sờ.

“Chủ nhiệm Dương, ông ta...” Trần Triết vội vàng thanh minh, nhưng Dương Cẩm Trình chẳng buồn liếc nhìn anh ta lấy một cái, vội vàng chạy tới, bắt tay ông già, sau khi lắc lắc tay mấy cái liền, mới thốt ra: “Thầy Châu, sao thầy lại đến đây?”

Ông già mặt lạnh tanh, Dương Cẩm Trình thì kích động ra mặt, ông ta quay đầu nói với Trần Triết và hai nhân viên bảo vệ: “Từ nay về sau, các anh mà nhìn thấy người này thì phải tôn trọng như tôn trọng tôi, nghe rõ chưa?”

Hai nhân viên bảo vệ vâng dạ rồi tít, Trần Triết cũng ngượng ngịu, hai tay xoa vào nhau nói: “Dương chủ nhiệm, tôi đi chuẩn bị phòng khách...”

“Không cần!” Thầy Châu vẫn lạnh lùng, ông quay đầu về phía Dương Cẩm Trình, “Cẩm Trình, ta muốn tìm anh nói chuyện!”

Dương Cẩm Trình ngây người, sau đó cười rạng rỡ: “Vâng ạ, thầy trò tìm một chỗ nào đó.”

Người đến nhà tắm hơi Kim Huy lác đác, do gần đây cảnh sát truy quét những hoạt động mại dâm, nên so sánh với khung cảnh khách khứa nườm nượp trước đây, hôm nay quả thực quá vắng vẻ.

Trong nhà tắm to chỉ có ba người khách. Một thanh niên tay ôm khăn tắm, mặt hướng lên vòi hoa sen trên vách, hai khách tắm khác nằm bò trên hai chiếc giường kỳ cọ. Rất nhanh, một người trung niên trong số hai người đó đã kỳ cọ xong, sau khi tắm xong ông ta chào ông già còn nằm trên giường rồi đứng dậy đi sang phòng Massage.

Nhân viên kỳ cọ cho ông già ra sức kỳ cọ mấy lần, vỗ vai ông già, nói với vẻ bất lực: “Ông à, ông còn phải vào phòng xông hơi, không kỳ cọ được nữa.” Ông già ừ một tiếng, gắng sức ngồi dậy bước sang phòng tắm hơi bằng gỗ.

Ông lão vừa bước vào, người nhân viên kỳ cọ vội vàng nói với người bạn đồng nghiệp: “Này, lúc này cậu có nhìn thấy không?”

“Nhìn thấy cái gì?”

“Hà hà, ông già hình như không có cái ấy.”

“Không có cái gì?”

Người nhân viên kỳ cọ lấy tay chỉ vào bên dưới, “Không có súng của đàn ông.”

“Thế á?” Người bạn đồng nghiệp hoan hỉ, “Ông lão ấy là thái giám à?”

“Thái giám cái gì chứ, lúc này tôi nhin không nổi liền hỏi ông ấy.” Người nhân viên kỳ cọ tươi cười đặc ý nói: “Ông lão rất tự nhiên chẳng giấu giếm gì. Ông ấy nói với tôi, trong thời kỳ đại cách mạng văn hóa, bị bắn một phát đúng vào chỗ ấy.”

“Hi hi, thế thì cuộc đời ông già ấy thiệt thòi quá ...”

Cuộc đối thoại của hai nhân viên từng câu từng chữ lọt vào tai người thanh niên, anh ta chấn động toàn thân, như quá bất ngờ trước sự kiện này. Người thanh niên đóng cửa lại, lặng lẽ ngồi xuống trước mặt ông già, đưa mắt nhìn xuống phần bên dưới của ông.

Ông già như cảm giác được cái nhìn của người thanh niên, nhẹ nhàng mở mắt ra, thấy người thanh niên nhìn chăm chăm vào giữa hai đùi mình. Ông già dĩ nhiên là quá quen với những cái nhìn như vậy, cười độ lượng, lại nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, ông cảm thấy hình như đã nhìn thấy người thanh niên ở đâu rồi, khi ông mở mắt ra, chiếc ghế trước mặt đã trống không.

Trong phòng thay đồ, La Gia Hải ăn mặc chỉnh tề đang xem bức ảnh trong tay, Châu Chấn Bang áo vest, giày Tây đang cười rất tự tin trước ống kính. Đây là bức ảnh anh T đưa cho La Gia Hải một giờ trước. La Gia Hải như người mất hồn cất bức ảnh đi, dùng khăn bông gói con dao lại, đứng dậy đi ra.

Thầy Châu đã tắm xong khoác áo choàng đi vào phòng, bị một con quái vật mặt trắng từ trên ghế sofa ngồi bật dậy làm cho giật mình.

“Ha ha, xin lỗi làm cho thầy sợ.” Dương Cẩm Trình lộ lớp mặt nạ mỏng trên mặt, “Thế nào ạ, học trò vẫn chưa quên thói quen cũ của thầy ngày trước phải không ạ. Thầy đã từng nói, thoải mái nhất là được tắm một cái.”

Dương Cẩm Trình chỉ những đồ ăn thịnh soạn trên bàn, “Mời thầy ngồi, hôm nay chúng ta vừa ăn uống vừa nói chuyện, bao giờ say thì thôi.”

Dương Cẩm Trình nhắc một chai Ngũ lương dịch trên bàn lên, hươ hươ trước mặt thầy Châu, “Đây cũng là thứ mà thầy thích nhất.” Nói xong mở nắp chai định rót vào ly. Thầy Châu giơ tay ngăn lại, mặt lạnh lùng: “Tôi không phải đến đây để uống rượu, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Dương Cẩm Trình đặt chai rượu xuống, trong lòng đã đoán được bảy, tám phần.

“Thầy nói đi ạ!”

“Có phải anh...” Thầy Châu dừng lại hồi lâu, “Vẫn đang tiếp tục thí nghiệm Giáo hóa trường phải không?”

Dương Cẩm Trình hơi biến sắc, tiếp tục tự rót cho mình một chén rượu, uống cạn luôn.

“Vâng, năm ấy em đã khôi phục lại tất cả những tư liệu vốn có.”

Thầy Châu nắm chặt tay lại, sắc mặt tái đi, “Tại sao anh không làm theo lời của tôi?”

Dương Cẩm Trình lại thông thả rót cho mình một chén rượu nữa, “Em cho rằng, em tiếp tục thí nghiệm này mới đúng là làm theo lời thầy.”

“Anh nói cái gì?” Thầy Châu giận không nén nổi, “Đừng có nói xằng bậy!”

“Chính xác, năm ấy thầy vì những dẫn vật trong lòng mà đã vứt bỏ thí nghiệm.” Dương Cẩm Trình nhìn vào mắt thầy Châu, “Nhưng thầy có dám nói thầy đã hoàn toàn vứt bỏ nó không?”

“Ý của anh là sao?”

“Thầy vừa nói thầy thành lập một Cô nhi viện, tôi biết thầy định làm gì.” Dương Cẩm Trình uống một hớp rượu, cười: “Thiên sứ Đường, Giáo hóa trường – Hai cái tên này nghe có vẻ giống nhau. Thực ra công việc chúng ta làm thì cũng như thế. Chúng ta đều đang giáo hóa người

khác, chẳng qua, thầy dùng khen thưởng còn tôi thì dùng hình thức mà chúng ta đã từng nỗ lực – Trừng phạt.”

“Ăn nói hồ đồ!” Thầy Châu đứng bật dậy, “Ta làm sao lại giống như mi được?”

“Ngồi xuống!” Giọng Dương Cẩm Trình bỗng chốc cao vút, ông ta vén tấm áo choàng của thầy Châu, “Thầy xem, thầy từ khi không dấu điểm sự thiếu hụt của cơ thể, đến bây giờ thầy vẫn như thế này.”

“Thế là thế nào?”

“Thầy đã từng nói, chỉ cần tin rằng đó chỉ là ba ống trụ tròn, không ảnh hưởng đến sự tôn nghiêm của người đàn ông, cho nên không có nó cũng chẳng quan trọng gì, cũng giống như người không có ruột thừa ấy mà. Nhiều năm qua, thầy đã làm cho lòng dạ thanh thản, dồn hết sức lực cho nghiên cứu khoa học, chưa bao giờ nghe thầy nói cô đơn buồn tẻ. Hay nói cách khác, thầy đã giáo hóa chính mình.” Dương Cẩm Trình dấu môi nhìn ra ngoài phòng, “Thầy là người thông minh như thế, ý chí kiên định như thế còn bị giáo hóa thế thì những người bình thường ngoài kia có gì lại không bị giáo hóa?”

“Cuối cùng thì anh định nói gì?” Thầy Châu vẫn nghiêm sắc mặt nói.

Dương Cẩm Trình kéo thầy Châu ngồi vào sofa, ngược lên nhìn thầy Châu mấy giây, rồi thông thả nói: “Năm đó thầy đã làm đúng, cũng như hôm nay tôi cũng làm đúng. Thầy đã từng nói khoa học hành vi có thể thay đổi được thế giới, tôi đến giờ vẫn tin như vậy. Chúng ta có thể tạo ra hành vi cho nhân loại, hành vi làm thay đổi con người một cách mạnh mẽ, đương nhiên, chúng ta có thể loại bỏ nó. Đúng như Skinner đã từng nói thế này, người quản lý xã hội lý tưởng không phải là nhân vật chính trị mà là nhà hành vi học với trái tim nhân hậu nắm vững những thủ đoạn khống chế.”

“Anh..”

“Cho nên...” Dương Cẩm Trình lớn tiếng cắt ngang lời thầy Châu, đồng thời chìa tay ra, xòe năm ngón, rồi từ từ nắm lại thành một nắm đấm, “Tương lai không nằm trong tay những nhà quân sự hay chính khách mà trong tay chúng ta – những nhà hành vi học.”

“Nhưng anh ta đã quên một điều cơ bản nhất, con người, mãi mãi chỉ có thể là mục đích, chứ không thể là thủ đoạn!”

“Phát hiện giá trị của khoa học chính là đã biết vận dụng nó vào thực tế, phát minh khoa học trong xã hội loài người, những từ ngày nay từ khi bắt đầu, tác dụng duy nhất của nó là xây dựng xã hội!”

“Nhưng anh có tư cách gì để sắp xếp vận mệnh của con người?” Thầy Châu gần như không kiềm chế được nữa, “Anh tự cho mình là Thần chắc?”

“Nói đến vận mệnh,” Dương Cẩm Trình đã bình tĩnh trở lại, nhếch miệng cười, “Oidipous thời cổ Hy Lạp đã suốt đời chống lại số mệnh của mình, cuối cùng đã giết cha rồi bỏ mẹ, mà vẫn không thoát khỏi sự sắp xếp của số mệnh; Biết bao nhiêu vị quân vương trong lịch sử đã khổ công đi tìm thần thuốc trường sinh bất lão nhưng có ai bước qua được kết cục cuối cùng của cuộc đời đâu? Tự cổ chí kim, nhân loại luôn luôn trăn trở có thể chi phối được hành vi của chính mình hay không, nếu như đáp án là khẳng định thì có thể chi phối ở mức độ nào?”

Dương Cẩm Trình dừng lại một lúc, dang rộng hai cánh tay ra, “Tôi có thể trả lời được vấn đề này, cho nên về ý nghĩa này, tôi chính là Thần.”

Thầy Châu trừng mắt, há miệng nhìn Dương Cẩm Trình, lát sau, mới lẩm bẩm: “Anh sẽ bị hậu thế chửi bới, nguyên rủa hàng trăm năm, hàng nghìn năm...”

“Không sao!” Dương Cẩm Trình dựa người vào sau sofa, “Albert Einstein[1] phát minh ra vũ khí bất nhân đạo nhất đó là vũ khí hạt nhân, nhưng ông ấy vẫn là nhà khoa học vĩ đại nhất lịch sử.”

[1] Albert Einstein (14/3/1879 -18/4/1955): nhà vật lý lý thuyết người Mỹ gốc Đức – Do Thái. Ông được coi là một trong những nhà khoa học có ảnh hưởng nhất của mọi thời đại. Và người ta gọi ông là cha đẻ của vật lý hiện đại. Ông nhận giải Nobel về vật lý năm 1921 “vì những đóng góp cho vật lý lý thuyết, và đặc biệt cho sự khám phá của ông về định luật quang điện.” Ông được tạp chí Times phong là “Con người của thế kỷ”. Ông là nhà khoa học vĩ đại nhất thế kỷ XX và một tri thức lỗi lạc trong lịch sử.

“Thôi được.” Thầy Châu vô cùng tuyệt vọng, ông biết mình đã không thể thuyết phục được Dương Cẩm Trình, “Tôi lấy danh nghĩa là thầy của anh ra lệnh cho anh, không, cầu xin anh, hãy bỏ thí nghiệm Giáo hóa trường đi, tiêu hủy những số liệu và thành quả của nó.”

“Không đời nào!” Dương Cẩm Trình thẳng thắn cự tuyệt, “Chúng ta đã trả giá hơn hai mươi năm tâm huyết, bây giờ cách thành công không còn bao xa, tôi không thể từ bỏ được!”

“Anh có biết đã có người vì nó mà bỏ mạng...”

“Tất nhiên là tôi biết!” Dương Cẩm Trình đứng lên “Thẩm Tương và bạn trai của cô ta đúng không? Không có thành tựu khoa học nào mà không phải trả giá mới giành được! Còn cái giá mà tôi phải trả và những hiểm nguy mà tôi đã trải qua cũng chẳng kém gì họ.”

Trên mặt ông ta hiện lên một nụ cười quái đản, “Chẳng nói giấu gì thầy, người cường hiếp Thẩm Tương năm đó chính là tôi đấy.”

Thầy Châu choáng đến mức không thể choáng hơn được nữa, sau khi định thần lại, đã giáng cho Dương Cẩm Trình một cái tát thật mạnh!

“Vì sao anh phải làm như vậy, vì sao?”

Mặt Dương Cẩm Trình hằn rõ năm đầu ngón tay, ông ta nhổ ra một bãi máu, nói thong thả và rõ ràng: “Thầy còn nhớ không, thời kỳ bắt đầu thí nghiệm, phần lớn các đối tượng thí nghiệm đều không nảy sinh những phản ứng tinh thần quyết liệt như chúng ta dự đoán, thầy và tôi

đều rất sốt ruột. Theo kế hoạch, chúng ta bố trí cho Vương Tăng Tường sẽ vấy nước bẩn có mùi dị thường vào người Thẩm Tương, tôi cảm thấy, việc làm đó sẽ không mang lại hiệu quả gì lớn. Cho nên tôi đã loại Vương Tăng Tường ra, rồi cưỡng hiếp Thẩm Tương...”

Thầy Châu gần như mất hết sự kiềm chế giờ tay định tát cho Dương Cẩm Trình một cái nữa, nhưng bị Dương Cẩm Trình gạt vào tay ngã xoài xuống sofa.

“Thầy cho rằng đó là do ham muốn tình dục phải không?” Dương Cẩm Trình xông đến trước mặt thầy Châu hét lên: “Không! Đó là tôi làm thí nghiệm! Tôi cam chịu nguy hiểm có thể phải ngồi tù, chỉ là để đối tượng thí nghiệm xuất hiện những hiện tượng chúng ta đã dự đoán!”

Dương Cẩm Trình ủ dột ngồi phịch xuống sofa, hai tay ôm chặt lấy đầu, “Thầy cho rằng việc làm ấy không ảnh hưởng đến tôi phải không? Cho đến sau khi tôi 35 tuổi mới có thể hưởng thụ tình yêu, khi vợ tôi lâm bệnh hiểm nghèo, tôi vẫn còn ngồi trong phòng làm việc nghiên cứu số liệu thí nghiệm!”

Bỗng nhiên Dương Cẩm Trình khóc âm lên, mấy giây sau tiếng khóc bỗng dừng im bật.

“Cho nên, đừng trách tôi không nghe theo lời thầy.” Dương Cẩm Trình lau mặt, trong chốc lát lấy lại được bộ dạng lạnh lùng, “Nếu thầy có cơ hội quyết định vận mệnh của người khác, thầy sẽ làm thế nào? Tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ kế hoạch Giáo hóa trường.”

Nói xong, ông ta lại cầm miếng mặt nạ mỏng lên dán vào mặt, ngả người nằm xuống.

Thầy Châu ngậy người nhìn Dương Cẩm Trình, tinh thần trống rỗng, mấy giây sau ông cười gượng một tiếng: “Anh đang làm gì đấy, đây cũng là tự giáo hóa à?”

“Cái này không có liên quan đến giáo hóa!” Dương Cẩm Trình nhìn lên trần nhà, giọng lạnh lùng, “Một thời gian nữa, tôi sẽ tham gia

một hội nghị quốc tế, đồng thời ra nước ngoài tham gia hội nghị thảo luận về đơn vị nghiên cứu khoa học, nếu như thành công, sẽ mang lại cho tôi hàng triệu đô la kinh phí nghiên cứu.”

Dương Cẩm Trình bỗng nhiên ngồi dậy, nhích lại gần thầy Châu, khuôn mặt bị tấm đắp mặt nạ mỏng phủ kín một nụ cười sống sượng.

“Người lãnh đạo nhân loại trong tương lai sẽ phải có một khuôn mặt hoàn mỹ, phải không thầy?”

Thầy Châu nghiêng răng nhìn khuôn mặt khô cứng trước mặt, nói thông thả: “Điều mà tôi muốn nói với anh là, kế hoạch Giáo hóa trường không chỉ có tôi và anh biết, đã có mấy đối tượng thí nghiệm giết chết những người tình nguyện năm đó rồi đấy.”

Nhìn bộ mặt đang dương dương tự đắc bỗng trở nên sợ hãi của Dương Cẩm Trình, tự đáy lòng thầy Châu cũng cảm thấy thỏa mãn, ông lạnh lùng nói: “Anh hãy mau đi tìm cái người đã để lộ tư liệu của kế hoạch, sau đó đem tất cả những tài liệu ấy nộp cho cảnh sát.”

Nghĩ một lúc, thầy Châu Hạ giọng nói thêm một câu: “Đây là cơ hội chuộc tội cuối cùng của anh đấy.” Nói xong, ông đứng dậy ra khỏi phòng.

Nhà hàng bên đường, tầng 2.

“Làm xong rồi à?” Con người anh T ngược lên bóng đèn trên nóc phòng, hai mắt lóe sáng.

“Đúng vậy!” La Gia Hải cúi đầu, “Làm xong rồi!”

“Theo đúng như kế hoạch chứ?”

“Vâng, đâm chết hẳn trong phòng xông hơi, sau đó cắt dương vật.”

Anh T thở ra một hơi, như trút được gánh nặng.

“Thế còn việc của anh?” La Gia Hải hỏi.

“Việc đó tính sau. Đợi thêm một thời gian nữa, tôi sẽ nhờ K và Q giúp.” Anh T tỏ ra thoải mái, đặt một tay lên vai La Gia Hải. “Việc gấp thì phải ưu tiên đó là giải quyết vấn đề của cậu trước, sau đấy cậu có thể thanh toán rời khỏi nơi này, tôi định...”

Bỗng dưới nhà có tiếng gõ cửa, có tiếng một người giọng địa phương khác đang gọi: “Ông chủ, còn bán hàng không?”

Anh T ra hiệu cho La Gia Hải đừng lên tiếng rồi đứng dậy đi xuống tầng 1.

Bóng anh T vừa khuất sau lối rẽ cầu thang, La Gia Hải vội vùng dậy, cầm lấy chiếc cặp da bất ly thân của anh T. Sau khi lục lọi một hồi bên trong La Gia Hải rút ra được một cặp nhựa đựng tài liệu, cậu ta vội vàng giấu vào cái đệm ở góc phòng, rồi xếp mọi thứ gọn gàng và đặt vào chỗ cũ.

Tầng dưới vọng lên tiếng anh T: “Đóng cửa rồi, xin lỗi nhé.” Người khách tất nhiên là không bằng lòng, sau khi chửi đồng mấy câu, tiếng phanh phanh của chiếc xe tải chở nặng xa dần rồi mất hút.

Anh T lại quay lên lầu, thấy La Gia Hải vẫn đang ngồi bất động trên ghế, cười một tiếng, nói: “Có phải là trong phút chốc cảm thấy trong lòng trống trải?”

La Gia Hải miễn cưỡng cười, gật đầu.

“Ha ha, K và Q sau khi làm xong cũng có cảm giác như thế.” Anh T ngồi đối diện với La Gia Hải, “Nhưng cậu phải nghĩ về những điều tốt đẹp, cuối cùng thì một cuộc sống tốt đẹp đã bắt đầu.”

Anh ta móc trong túi ra một cái thẻ ngân hàng, “Trong này có 5 vạn tệ, mật mã là sáu số 0. Sáng sớm mai, tôi sẽ lái xe đến đón cậu đi thành phố F, sau đó cậu có thể đi đến bất cứ nơi nào cậu muốn.”

“Cảm ơn anh!” La Gia Hải cầm lấy chiếc thẻ ngân hàng, “Sau đó, chúng ta sẽ không liên hệ với nhau nữa, đúng không?”

“Đúng!” Anh T có vẻ trang trọng, “Trong thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, cậu đến nơi nào đó sống vui vẻ, đối với chúng tôi đó là những tin tức tốt đẹp nhất.”

La Gia Hải không nói gì, cất chiếc thẻ ngân hàng cẩn thận vào túi.

“Thôi, tôi đi trước đây!” Anh T đứng dậy, chỉ vào túi ni lon trên bàn, “Trong đó có nước và đồ ăn, cậu nghỉ sớm đi, sáng sớm mai tôi sẽ đến đón.”

Mấy phút sau, chiếc xe ô tô của anh T biến mất trên con đường ngoại ô. La Gia Hải đứng nấp sau cửa sổ nhìn theo rồi hạ rèm cửa, chạy đến góc nhà, rút tập tài liệu bằng nhựa ra khỏi chiếc đệm, vội vàng mở ra xem.

Bên trong là toàn bộ tư liệu của kế hoạch Giáo hóa trường, có tư liệu về những đối tượng thí nghiệm như Thẩm Tương, Khương Đức Tiên, Đàm Kỳ, Quách Nhụy, Hoàng Nhuận Hoa, và ghi chép về những kết quả theo dõi. Còn có cả tư liệu về những người tình nguyện như Tưởng Bái Nghiêu, Thân Bảo Cường, Mã Xuan Bồi, Nhiếp Bảo Khánh, Châu Chấn Bang. La Gia Hải xem đi xem lại, nhưng không tìm thấy tư liệu và ghi chép thí nghiệm liên quan đến anh T.

Tập tài liệu này luôn ở trong tay anh T, được giữ kín không để lộ cho người khác biết. Lẽ nào, anh T không phải là đối tượng thí nghiệm như anh ta vẫn nhận?

Châu Chấn Bang, đối tượng đêm nay tất nhiên không phải là người cường bức Thẩm Tương năm ấy. Anh T vì sao lại phải lừa mình?

Vẻ mặt La Gia Hải càng nhìn càng khó coi, mồ hôi cũng bắt đầu lăn trên gò má. La Gia Hải dần dần ý thức được bản thân mình đang bị mắc vào một âm mưu rất lớn.

Phương Mộc đang ngồi ăn cơm trong phòng khách ở nhà mà lòng dạ để đâu đâu, chốc chốc lại liếc nhìn chiếc điện thoại di động ở bên cạnh.

“Cái thằng bé này đến ăn cũng không tập trung.” Bà mẹ trách giận gắp một miếng xương sườn to vào bát cho anh: “Tập trung vào ăn đi, công việc để ăn xong rồi tính.”

Phương Mộc “dạ” một tiếng, cúi đầu và cầm cơm mà lòng dạ không thể nào tập trung vào bữa cơm gia đình thịnh soạn trước mặt.

Thông qua điều tra của tổ chuyên án, đã tìm thấy Vương Tăng Tường người tình nguyện năm ấy đã cưỡng bức Thẩm Tương. Nhưng anh này đã chết cách đây 5 năm vì bệnh ung thư giai đoạn cuối. Kế hoạch dùng anh ta làm mồi nhử La Gia Hải tự nhiên cũng tan vỡ. Lúc này, chỗ dựa duy nhất chính là thầy Châu.

Thầy Châu tất nhiên không chịu để lộ tên của người trợ lý năm ấy, nhưng Phương Mộc có thể khẳng định đó là Dương Cẩm Trình. Nhưng người đứng đằng sau lên kế hoạch, đồng thời biến mất trong quán bar không thể là Dương Cẩm Trình. Bởi vì nếu như ông ta để lộ kế hoạch cho những đối tượng thí nghiệm biết thì vô hình chung đã kết thúc sự nghiệp học thuật của mình và ông ta không nhất thiết phải giết những người tình nguyện kia.

Phương Mộc chỉ hi vọng thầy Châu có thể thuyết phục được Dương Cẩm Trình giao nộp những tư liệu và số liệu thí nghiệm và có thể cung cấp đầu mối về người thứ ba năm được kế hoạch Giáo hóa trường. Tổ chuyên án cân nhắc việc này nếu để thầy Châu xuất hiện thì khả năng thành công phụ thuộc rất nhiều vào cảnh sát. Chỉ cần chứng minh được động cơ gây án của Khương Đức Tiên và Quách Nhụy thì việc phá án sẽ có nhiều thuận lợi.

Ăn tối xong, mẹ Phương Mộc bê chồng bát đĩa bẩn vào bếp để rửa. Phương Mộc muốn vào giúp mẹ nhưng nói thế nào bà cũng không đồng ý. Phương Mộc bất lực đành chằm một điệu thuốc, dựa vào cửa bếp nhìn mẹ đang bận rộn bên chậu nước. Bỗng nhiên trong đầu anh lóe lên một ý tưởng, cân nhắc một lúc, anh cẩn thận hỏi: “Mẹ, con dẫn về một đứa em gái có được không?”

“Hả?” Bà mẹ quay phắt người lại, ánh mắt lạnh lợi nhìn vào mặt Phương Mộc, “Ý con là thế nào?”

“Không, không có gì.” Phương Mộc bỗng thấy chột dạ, muốn lảng ra. Bà mẹ túm lấy tay Phương Mộc, trong mắt hé một nụ cười.

“Có phải là có bạn gái rồi không? Nói mau!”

“Làm gì có bạn gái nào!” Phương Mộc vừa ngượng vừa cuống lên, “Không có, không có.”

Phương Mộc và mẹ đang tranh cãi, ngoài phòng khách có tiếng chuông vang lên, tiếp đó nghe tiếng bố Phương Mộc gọi to: “Phương Mộc, điện thoại di động của con kêu này.”

Phương Mộc nhân cơ hội thoát lên, anh vội vàng chạy ra phòng khách cầm điện thoại, màn hình hiện lên một số điện thoại lạ.

“A lô!”

Trong ống nghe lúc đầu là một sự im lặng, Phương Mộc “A lô” liên hai tiếng, phía đầu dây bên kia vẫn lặng yên. Phương Mộc cho rằng điện thoại bị chập, đang định đập máy thì nghe thấy giọng rất quen: “Cảnh sát Phương à, tôi là La Gia Hải đây.”

Anh T cho xe vào bãi đỗ, xách chiếc cặp da định bước xuống, tự nhiên thấy cảm giác tay không chuẩn, hình như chiếc cặp nhẹ đi nhiều. Bỗng nhiên anh ta thấy hơi sợ, vội vàng mở cặp ra lục tìm, cuối cùng quyết định đổ hết đồ đạc trong cặp ra ghế xe, mấy phút sau, mặt anh ta trắng bệch như tờ giấy.

Anh T ngồi lặng đi một lúc, bỗng như nhớ ra điều gì, vội vàng móc điện thoại ra, bấm số điện thoại của La Gia Hải, máy bận.

“Rầm!” Anh ta đóng mạnh cửa xe, nhấn hết chân ga, chiếc ô tô lao vút đi như bay.

Đầu Phương Mộc trống rỗng, anh vẫy tay ra hiệu cho ông bố vắn nhỏ âm thanh tivi xuống, cố gắng lấy giọng thật bình tĩnh hỏi: “Cậu đang

ở đâu?”

“Điều này tạm thời chưa nói được với anh. Tôi gọi điện thoại cho anh, là muốn nói với anh một chuyện.” Giọng La Gia Hải có vẻ chần chừ, như còn không biết mình làm thế này có thể thỏa đáng không.

“Về Giáo hóa trường à?”

“Anh biết rồi à?” La Gia Hải giật mình, “Anh... anh làm sao mà biết được?”

“Việc này cậu đừng hỏi bây giờ. Trước hết cậu hãy nói cho tôi những gì cậu biết.”

“Vâng, bây giờ tôi cũng không thể tìm được ai có thể tin cậu hơn.” La Gia Hải như đã hạ quyết tâm. “Anh nên biết việc tôi vượt ngục là do sự sắp xếp của luật sư Khương. Sau đó, tôi bỏ trốn một thời gian ở một ngôi nhà, về sau một người thường gọi là anh Đ dẫn tôi gia nhập một tổ chức.”

“Anh Đ là ai?”

“Anh ta tên là Đàm Kỳ, là một trong những thành viên của tổ chức này. Ngoài tôi ra, tổ chức này tổng cộng có năm người. Lần lượt là anh T, anh H, anh K, cô Q và Đàm Kỳ.”

“Tên họ của bọn chúng là gì?” Phương Mộc cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài, “Cậu hãy nói tên từng người một.”

“Trong tay tôi đang có một tập tài liệu, từ tập tài liệu này có thể suy ra, anh H tên là Hoàng Nhuận Hoa, cô Q tên là Quách Nhụy, ồ, đúng rồi, anh K chính là luật sư Khương.”

“Thế còn anh T?” Phương Mộc vội hỏi: “Anh T tên là gì?”

“Đây chính là lý do tôi gọi điện cho anh.” Giọng La Gia Hải đầy hoài nghi, “Trong tài liệu không có bất cứ ghi chép nào liên quan đến anh T.”

“Mẹ kiếp!” Phương Mộc chửi nhỏ một câu, “Cậu nói tiếp đi!”

“Anh T là người đứng đầu tổ chức này. Theo cách nói của anh ta thì anh ta là một vật phẩm dùng để thí nghiệm. Trong một trường hợp hết sức tình cờ anh ta có được tập tài liệu thí nghiệm về Giáo hóa trường. Sau đó anh ta đã triệu tập những người được dùng làm vật thí nghiệm năm đó bị xâm hại lại.”

“Sau đó thì sao?”

“Những người bị dùng làm vật thí nghiệm này đều mắc một căn bệnh tâm lý nghiêm trọng giống như Thẩm Tương. Mà anh T này có vẻ rất hiểu biết về tâm lý. Anh ta sắp xếp cho chúng tôi tập một thứ giống như kịch nói, sau một vài lần tập, bệnh tật của mọi người có vẻ chuyển biến tốt.”

Tâm lý kịch, những đối tượng thí nghiệm này có lẽ đều mắc Hội chứng chấn thương tâm lý.

“Ngoài tập diễn kịch ra, còn làm gì nữa?”

“Chúng tôi... kết thúc của mỗi vở kịch, đều giết một người tình nguyện năm đó đã làm hại đến chúng tôi. Mục đích bọn họ cứu tôi cũng là để giúp tôi báo thù cho Thẩm Tương. Anh Đ sau khi giết chết người tình nguyện đem xác bỏ vào một mê cung: Người tình nguyện làm hại cô Q bị chúng tôi nhét vào trong một con gấu đồ chơi, treo lên tường một siêu thị, nhưng lần đó là do anh Đ ra tay giết người; người tình nguyện làm hại anh K bị chúng tôi bỏ ở trường cũ; Về anh H, chúng tôi vốn định bỏ xác người tình nguyện làm hại anh ta ở bệnh viện, những việc tiếp theo anh chắc đã biết cả rồi.” La Gia Hải ngần ngại một lúc, “Trong đó có một số việc tôi cũng tham gia.”

“Các cậu liên lạc với nhau như thế nào?” Phương Mộc cầm bút ghi vội ra giấy, “Giết người ở đâu?”

“Giữa chúng tôi có một hệ thống điện thoại liên lạc riêng. Mỗi lần gọi cho nhau xong chúng tôi lại thay đổi sim điện thoại. Còn địa điểm

giết người là ở tầng 2 của một nhà hàng nhỏ ven đường ở ngoại ô thành phố. Đây là nơi anh H thuê từ năm ngoái.”

“La Gia Hải.” Phương Mộc định thần lại, “Vì sao cậu lại nói với tôi những chuyện đó?”

Đầu dây bên kia im lặng. Hồi lâu sau, la Gia Hải nói nhỏ: “Tôi cảm thấy có gì đó không bình thường, tôi và những người khác có thể đã bị anh T lợi dụng.”

“Hả?”

“Hôm nay anh T bảo tôi đi giết người đã hãm hiếp Thẩm Tương. Nhưng khi tôi nhìn thấy người được cho là tình nguyện viên ấy, tôi phát hiện ông ta không thể là người năm xưa đã cưỡng bức Thẩm Tương được, bởi vì hạ bộ của ông ấy không còn khả năng ấy nữa. Sau khi trở lại, tôi đã lấy trộm tập tài liệu trong cặp của anh T, trong đó có tài liệu về tất cả chúng tôi và tư liệu, số liệu thí nghiệm nhưng không có anh ta. Tôi nghĩ, anh ta vốn không phải là vật thí nghiệm gì cả. Chúng tôi đã bị anh T lợi dụng.”

“Người mà anh T để cậu giết tên là gì?”

“Châu Chấn Bang, một ông già.”

“Cái gì?” Phương Mộc kêu lên giọng thất thanh, “Cậu nói nhanh, anh T trông thế nào?”

“Hơn 30 tuổi, chiều cao trung bình, trông rất nho nhã... Ồi ời...”

Điện thoại bên phía La Gia Hải bỗng nhiên bắt đầu rên rỉ.

“Cậu làm sao thế? La Gia Hải, cậu làm sao thế? A lô, a lô...”

Tầng 2 nhà hàng ven đường, La Gia Hải run rẩy toàn thân dựa vào thành ghế, chốc chốc lại ợ lên mùi hạnh nhân. Cậu ta giãy giụa nâng bình nước trên tay, lại nhìn cái túi ni lon trên bàn, cuối cùng cũng không gắng gượng được nữa, nặng nề ngã xoài ra đất.

Gần như đồng thời, cửa tầng dưới bật mở. Mấy giây sau, anh T thờ hồn hà hồn hển, thận trọng leo lên cầu thang, vừa lên đã nhìn thấy La Gia Hải nằm phủ phục. Anh ta nhìn cái bình nước đã mở nắp trên tay La Gia Hải, cười khe khẽ.

Anh T nhặt chiếc điện thoại dưới thảm lên, kiểm tra số điện thoại vừa gọi, lại nhìn đồng hồ. Sau khi chửi nhỏ một câu, quay người nhanh chóng đi xuống lầu, khi quay lên trong tay đã có một cái thùng to bằng nhựa.

Anh ta vẩy thứ dung dịch màu hồng trong chiếc thùng nhựa vào các góc của căn phòng. Mùi xăng nồng nặc trong chốc lát bốc đầy hai tầng nhà. Nhìn thấy tập tài liệu đang mở để trên bàn, anh ta nghĩ một lúc rồi tiện tay rút ra một tờ, sau đó vứt tập tài liệu lên xác La Gia Hải.

Sau khi tưới đầy xăng lên người La Gia Hải, anh T quay gót thông thả đi xuống cầu thang, dọc đường cũng vẩy đầy xăng. Xuống đến tầng một, cả thùng xăng đầy đã vẩy hết. Anh T mở cửa, móc máy lửa ra, bật lửa châm vào một tờ giấy, lại đúng vào tờ giấy phô tô màu bức ảnh của Thẩm Tương. Khuôn mặt thanh tú của cô thiếu nữ cong queo biến dạng bị ngọn lửa nuốt dần.

Anh T vung tay lên, tờ giấy đang cháy rơi xuống vũng chất lỏng dưới đất.

Sau khi điện thoại bị ngắt đột ngột, Phương Mộc lòng nóng như lửa đốt lập tức thông báo cho bộ phận trinh sát kỹ thuật tìm ngay vị trí của người gọi điện thoại.

Bộ phận trinh sát kỹ thuật nhanh chóng xác định được tọa độ của La Gia Hải. Phương Mộc gọi điện thoại thông báo cho tổ chuyên án đến ngay địa điểm trên, còn mình thì chạy xuống lầu, khởi động xe, kéo còi cảnh sát lao vút đi.

Căn cứ vào thông báo tọa độ của bộ phận trinh sát kỹ thuật, vị trí La Gia Hải gọi điện thoại cách cửa Nam đường Hoàn Thành về phía tây khoảng 15km. Phương Mộc vừa tăng ga chạy về địa điểm ấy vừa bấm lại

số điện thoại La Gia Hải vừa gọi, lúc đầu không có người nghe, sau đó không thể nào gọi lại được nữa. Phương Mộc nghiêng răng kèn kẹt, nhấn mạnh chân ga.

La Gia Hải rõ ràng đã gặp sự cố bất ngờ, cậu ta còn sống không?

Dự cảm không lành đã nhanh chóng biến thành hiện thực, vừa chạy được 13km, phía trước đang tối om bỗng xuất hiện ánh lửa. Phương Mộc nén lòng, giẫm hết chân ga.

Đây là một nhà hàng ven đường, trên bức tường đã bị khói hun đen vẫn hiện rõ hai chữ “Nhà hàng”. Phương Mộc vừa kéo cửa xe xuống, đã bị một luồng khí nóng thốc vào mặt. Anh cởi áo khoác trùm lên đầu, từng bước tiến vào đám lửa.

Căn nhà hai tầng đã hoàn toàn bị lửa nuốt chửng, lưỡi lửa phun ra từ các cửa sổ, những thứ bị nó liếm phải đều biến thành than, những tấm kính lớn gặp nhiệt độ cao nổ tung. Trong đám lửa chốc chốc lại vang lên tiếng kính nổ lộp bộp. Phương Mộc cảm thấy cổ họng nóng ran, lông mi cũng như đang bị cuộn lại.

“La Gia Hải...” Tiếng gọi của Phương Mộc như lọt thỏm trong khói lửa ngút trời. Phương Mộc chạy đến bên đường, bốc mấy nắm tuyết rắc lên áo khoác, lại lúi theo một cành cây to che lưng từng bước tiến vào nhà hàng nhỏ bé.

Vừa tiến được mấy bước, đã bị một người lôi lại. Đó là Biên Bình.

Biên Bình một tay che trước trán, một tay nắm khư khư tay áo Phương Mộc lôi lại.

“Mẹ cậu, muốn chết à?”

“La Gia Hải đang ở trong kia...” Phương Mộc đỏ mặt lên cố gắng giằng tay ra, “Trong tay cậu ra có những chứng cứ rất quan trọng...”

Biên Bình không biết lấy đâu ra sức lực đã giữ được Phương Mộc đứng nguyên tại chỗ. Phương Mộc lật người lại giằng ra, Biên Bình đã

cho anh một cái thật mạnh.

“Mẹ nó, cháy như thế này rồi thì còn cái gì nữa?” Biên Bình hét lên với Phương Mộc, “Cậu hãy nghe lời tôi một chút!”

Không biết câu nói đó có tác dụng với Phương Mộc không, nhưng Phương Mộc đã hết cả hơi, anh ngồi bệt xuống đất không nhúc nhích. Thở một lúc lấy sức, sau đó Phương Mộc nói nhỏ: “Gọi đội phòng cháy đến dập lửa!”

Đằng sau anh, ngọn lửa to lớn đang tận tình hết sức nuốt gọn cái nhà hàng vào trong lòng như quyết tâm thiêu sạch tất cả.

Chương 34: TUYỆT LỘ

Thằng bé ăn bánh bao nguội với thái độ rất vui vẻ, tay nắm bên dưới lan can, người đung đưa. Liêu Á Phàm đứng bên cạnh thò tay ra nhặt những vụn bánh trên má nó.

“Em lấy ở đâu ra nhiều nước giải khát có ga thế?” Liêu Á Phàm đá đá vào cái túi cộm cộm dưới chân, “Chẳng lẽ chỉ để mình em uống thôi à?”

Thằng bé cười không nói, trên mặt biểu hiện một niềm tự hào pha đôi chút ngượng ngịu.

“Cảm ơn em.” Liêu Á Phàm mủm mỉm cười, xoa đầu thằng bé.

Thằng bé như được động viên, đứng thẳng người dậy nói to: “Chỉ cần chị có yêu cầu, em sẽ giúp chị, cái gì cũng được!”

Liêu Á Phàm cười gượng một cái, “Em không giúp được chị đâu.”

Thằng bé vội vàng nói: “Em giúp được, em giúp được, chị nói đi, chị cần em giúp cái gì?”

Liêu Á Phàm tát nhẹ vào má nó. Dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng trẻo như ngà voi. Liêu Á Phàm nhìn thái độ đầy tự tin của nó, rồi lại quay lại nhìn lên gác 2 của Thiên sứ Đường.

“Chị muốn đi khỏi đây!”

Ngọn lửa đã bị dập tắt, cảnh sát xông vào đám cháy. Tầng 2 của nhà hàng nhỏ ven đường hầu như đã bị thiêu rụi. Sau khi dọn dẹp qua loa hiện trường, cảnh sát phát hiện một xác chết bị cháy đen, ngoài ra không tìm thấy một thứ gì khác.

Xác chết bị cháy nên khuôn mặt biến dạng, sau khi cho khám nghiệm gấp, thông qua kiểm tra, đối chiếu DNA xác nhận người chết chính là La Gia Hải - tù vượt ngục. Pháp y trong khi tiến hành khám

nghiệm tử thi La Gia Hải đã phát hiện trong đường hô hấp của người chết không bị bỏng, cũng không có khói bụi, khả năng nạn nhân đã chết trước khi bị đốt cháy. Quả nhiên, kiểm nghiệm chất độc xác nhận nạn nhân chết vì bị trúng độc Hidro Xyanuo.

Nguyên nhân cháy cũng nhanh chóng được làm rõ, chất dẫn lửa là xăng. Thông qua thông tin trước đó nạn nhân đã điện thoại cho Phương Mộc xác định La Gia Hải đã bị diệt khẩu trước khi đốt xác xoá dấu tích.

Do xác của nạn nhân nằm sấp nên quần áo phía dưới nạn nhân vẫn còn, cảnh sát đã tìm thấy một chiếc thẻ ngân hàng chưa bị cháy hết ở trong túi nạn nhân. Qua dữ liệu liên quan đến ngân hàng phát hành thẻ, xác nhận người đứng tên thẻ đã sử dụng chứng minh thư giả, số tiền trong thẻ chỉ có 10 đồng.

La Gia Hải đã thừa nhận hiện trường hoả hoạn chính là hiện trường thứ nhất của vụ án do đó Phương Mộc yêu cầu bộ phận khám nghiệm kiểm tra thật kỹ hiện trường, hy vọng có thể tìm thấy vết máu, sợi tóc hay vật chứng nào khác. Nhưng bộ phận khám nghiệm cho biết hiện trường hầu như bị cháy thành một đồng tro tàn, không tìm thấy vật chứng gì có giá trị. Ngay cả số tài liệu La Gia Hải lấy trộm của anh T cũng không tìm thấy.

Một trận đại hoả hoạn đã thiêu sạch tất cả.

“Cái gì?” Thầy Châu giật mình lạng người đi, “Có người muốn giết tôi?”

“Đúng!” Phương Mộc trầm hấn xuống, “Tối hôm đó thầy đi đâu?”

“Tôi đi tắm ở một địa điểm massage... sau đó trở về Thiên sứ Đường.”

“Thầy, có đúng là...” Phương Mộc dẫn đo, “Không còn khả năng đàn ông nữa?”

“Đúng!” Thầy Châu trả lời rất thản nhiên, “Cậu còn nhớ chân tôi đã từng bị trúng đạn không? Bộ phận đó cũng đã bị mất rồi.”

Thế là đã rõ, La Gia Hải đã tiếp cận rất gần với thầy Châu ở trong nhà tắm, xác nhận thầy Châu không phải kẻ đã cưỡng bức Thẩm Tương năm đó, do đó đã nảy sinh nghi ngờ với anh T.”

“Kẻ nào định giết tôi?”

“Là La Gia Hải.” Phương Mộc ngần ngừ một lúc, “Có người tố cáo thầy, năm đó chính thầy đã cưỡng bức Thẩm Tương.”

“Việc này rốt cuộc là thế nào đây?”

“La Gia Hải gia nhập một tổ chức hỗ trợ giết người, thành viên của tổ chức này chính là những đối tượng thí nghiệm của Giáo hoá trường. Người cầm đầu họ gọi là anh T, chính tên này đã nói với La Gia Hải thầy là người cưỡng bức Thẩm Tương.”

“Thế còn La Gia Hải, cảnh sát đã tìm bắt được hãn chưa?”

“La Gia Hải chết rồi.” Phương Mộc tái mét mặt “Chúng tôi tin rằng tên T đã giết cậu ta để diệt khẩu và đốt hết những chứng cứ.”

Mặt thầy Châu trắng bệch, hai mắt vô hồn nhìn Phương Mộc, một lát sau, ông ta ủ rũ ngồi trên ghế, ra sức vò đầu bứt tai.

“Làm sao lại có thể như thế được, làm sao lại có thể như thế được...”

Đột nhiên ông ta ngẩng phắt đầu lên, “Tên T là ai, cảnh sát có điều tra ra rõ không?”

Phương Mộc không trả lời, mà nhìn vào mắt thầy Châu với ý tứ sâu sắc, “Trợ lý của thầy năm đó là Dương Cẩm Trình đúng không?”

Thầy Châu giương to mắt, ông hiểu ngay ý tứ trong câu hỏi của Phương Mộc, lắc đầu quày quặt, “Không thể nào, không thể là anh ta được, tôi là thầy anh ta, anh ta sao dám... với lại, tối hôm đó anh ta ở bên cạnh tôi suốt.”

“Thế việc hai người đến nhà tắm có ai biết không?”

“Lúc đó...” Thầy Châu nhíu mày cố gắng nhớ lại, “Chúng tôi ở Sở Nghiên cứu... Những người ở xung quanh...”

Ông ta ra sức đập vào đầu, “Hình như mấy người này đều biết tôi đi tìm Dương Cẩm Trình nhưng không thể biết chúng tôi đến nhà tắm.”

Phương Mộc không nói gì, im lặng hút thuốc, hút xong điếu thuốc, anh đứng dậy.

“Chúng ta tìm Dương Cẩm Trình nói chuyện.”

Dương Cẩm Trình hình như đã có sự chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ này. Không hàn huyên, không đứng dậy mời ngồi, mà lặng lẽ ngồi sau bàn, hết nhìn Phương Mộc lại nhìn thầy Châu, chờ đối phương nói trước.

Phương Mộc vào thẳng vấn đề: “Tiến sĩ Dương, tôi cần những tư liệu liên quan đến Giáo hoá trường.”

Dương Cẩm Trình liếc thầy Châu một cái, tháo kính ra, thông thả lau. Sau khi cẩn thận đeo kính lên mới nhẹ nhàng nói: “Không được!”

Thầy Châu đập tay lên bàn, kích động đỏ mặt lên, “Cẩm Trình, sự việc này không đơn giản là vấn đề luân lý khoa học nữa! Có người đã nắm được kế hoạch của Giáo hoá trường và đã giết hết những người biết kế hoạch này. Người này đã cho người đến giết tôi, nếu như anh không giao những số liệu hiện có để cảnh sát phá án thì ngay cả anh cũng nguy cơ đấy!”

Dương Cẩm Trình như cười mà không phải cười nhìn thầy Châu đang vô cùng kích động như cảm thấy ông ta thật buồn cười, nhưng không phản ứng gì trước việc ấy.

“Tôi không muốn nhắc lại nữa! Không thể được!”

Thầy Châu tức đến phát điên lên định nói nữa nhưng Phương Mộc giơ tay ngăn lại.

“Tiến sĩ Dương, tư liệu và số liệu về kế hoạch Giáo hoá trường có liên quan đến mấy vụ án giết người, tôi nói để anh biết, người đứng đằng

sau màn kịch này có tên là T, tên này đã tiêu hủy hết chứng cứ. Những tài liệu trong tay anh là hy vọng duy nhất của chúng tôi, ngoài ra,” Phương Mộc cao giọng, “Người này chắc chắn ở bên cạnh anh, tôi hy vọng anh sẽ cung cấp cho chúng tôi một số đầu mối để có thể sớm tìm ra hắn.”

“Xin lỗi!” Dương Cẩm Trình lắc đầu, “Tôi không giúp được cậu.”

Phương Mộc nhìn Dương Cẩm Trình hồi lâu, “Tiến sĩ Dương, tôi có quyền yêu cầu anh phối hợp với cảnh sát...”

“Nhưng tôi không có nghĩa vụ bắt buộc phải phối hợp với anh!” Dương Cẩm Trình cắt ngang lời Phương Mộc, “Nếu như các anh cố tình đến thì xin hãy tin rằng tôi sẽ có hàng vạn cách để các anh ra về tay không!”

Phương Mộc đặt hai tay trên bàn, rướn người lên, nhìn chăm chăm vào Dương Cẩm Trình. Dương Cẩm Trình ngược mặt lên, không chịu lùi một bước nhìn thẳng vào anh. Một lúc sau, Phương Mộc thông thả nói: “Tiến sĩ Dương, tôi hy vọng ông sẽ suy nghĩ lại.”

Nói xong anh quay lại kéo thầy Châu đi ra cửa, vừa định mở cửa thì nghe tiếng Dương Cẩm Trình gọi ở phía sau:

“Thầy Châu!”

Thầy Châu quay lại lòng đầy hy vọng, nhưng nhìn bộ mặt Dương Cẩm Trình không có gì thay đổi.

“Thầy Châu, đây có thể là lần cuối cùng tôi gọi thầy, xin hãy tin tôi,” Dương Cẩm Trình nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Tôi sẽ làm cho ngành Tâm lý học trở nên vĩ đại.”

Thầy Châu cười đau khổ, quay người lại mở cửa bước ra ngoài, Phương Mộc đi ngay phía sau, nghĩ ngợi một lát, anh quay đầu lại nói:

“Ông không phải là muốn làm cho ngành Tâm lý học trở nên vĩ đại, ông chỉ muốn làm cho mình trở thành vĩ đại thôi.”

Không nên nghi ngờ sự vĩ đại của Tâm lý học, nhưng trong tay những kẻ có dã tâm độc ác thì sự vĩ đại của khoa học chỉ là hung khí tàn bạo mà thôi. Tên đường trở về, Phương Mộc đột nhiên nghĩ đến Tôn Phổ.

Tôn Phổ thiêu sống giáo sư Kiều trong hầm ngầm dưới lòng đất, kỳ thực, đó chỉ là một vở kịch tâm lý nhắm vào Phương Mộc - tổ chức lặp lại tình huống đau thương. Đối với đại bộ phận những bác sĩ tâm lý đã dùng hình thức này để cứu người, còn Tôn Phổ thì ngược lại dùng nó để hại người.

Tôn Phổ ngày ấy và tên T bây giờ sao mà giống nhau thế!

Tên T hiển nhiên là biết rất rõ cách điều trị kịch tâm lý kiểu này. Hẳn ta biết rằng kỹ thuật chủ yếu của kịch tâm lý là phải phối hợp với yêu cầu đặc biệt của người bị tổn thương. Chỉ có điều hẳn đã đem ý nghĩa của việc trị liệu - Giai đoạn cuối của vở kịch tâm lý này biến thành giết người diệt khẩu. Tên T rất hiểu điều này sẽ không làm cho Khương Đức Tiên và đồng bọn thoát khỏi chứng bệnh tâm lý mà sẽ tạo ra một vết thương mới.

Phương Mộc nắm chặt vô lăng. Nhất định phải nhanh chóng tìm ra tên T, không thể chần chừ thêm một phút nào nữa.

Có chung một ý tưởng ấy, ngoài cảnh sát ra còn có một người nữa.

Khi những người hung hăng sừng sộ đến gặp vừa ra khỏi cửa, Dương Cẩm Trình như một quả bóng xì hơi, ngồi rã rời trên ghế, khuôn mặt vừa nẩy lạnh băng giờ tỏ ra sợ hãi vô cùng.

Xem ra thầy Châu không phải chỉ là dọa dẫm mình, đúng là có kẻ đã nắm được bí mật của Giáo hoá trường, mà kẻ đó đúng như Phương Mộc nói, đang ở ngay bên cạnh mình.

Dương Cẩm Trình ngồi ngây ra một lúc, bỗng ông ta vùng dậy, bưng chén trà đặt đỏ trước mặt lên uống một hơi hết số nước trà nguội lạnh trong đó rồi đứng dậy bật công tắc đi sang mật thất.

Ông ta cần phải nhanh chóng tìm ra con người kia. Trước khi ra nước ngoài tuyệt đối không được để xảy ra điều gì bất ngờ.

Trong phòng họp to lớn nhường ấy, chỉ có ba người đang ngồi vây quanh bàn là Trịnh Lâm, Biên Bình và Phương Mộc. Trong phòng khói thuốc lá mù mịt, cái gạt tàn trước mặt mỗi người đều cắm đầy những đầu mẩu thuốc. Những khuôn mặt lẫn khuất đằng sau đám khói thuốc kia đều tràn đầy nỗi chán nản thất vọng.

“Tình hình là như vậy,” Phương Mộc dụi đầu mẩu thuốc lá, lặng lẽ chờ hai vị lãnh đạo lên tiếng.

Biên Bình nhìn Trịnh Lâm, “Ông Lâm, ông có cách gì không?”

Trịnh Lâm sắc mặt u ám, dụi mạnh đầu mẩu thuốc vào chiếc gạt tàn, “Xin lệnh bắt khám xét Dương Cẩm Trình thôi.”

“Không được.” Phương Mộc lắc đầu, “Dương Cẩm Trình nói đúng, ông ta chắc chắn sẽ có cách khiến chúng ta ra về tay không.”

“Mẹ nó, thế thì làm thế nào?” Trịnh Lâm đột nhiên nổi cáu, “Dương Cẩm Trình chắc chắn là tên T kia rồi, ngoài hắn ra, ai có thể tiến hành kịch tâm lý như vậy? Hắn ta sợ lộ kế hoạch Giáo hóa trường cho nên đã giết người diệt khẩu.”

Biên Bình liếc nhìn Phương Mộc “Tôi thấy phân tích của ông Trịnh cũng có lý.”

Phương Mộc nói ngay: “Thế vì sao hắn lại phải tiến hành chữa trị cho những người đó bằng kịch tâm lý?”

Trịnh Lâm tạm thời chịu thua nhìn Biên Bình như cầu cứu.

Biên Bình hơi trầm ngâm giây lát rồi nói: “Làm như thế có thể làm cho những đối tượng thí nghiệm kia tin tưởng hắn mà đi giết những kẻ tình nguyện. Làm như thế có điểm hay, đó là khi Khương Đức Tiên và đồng bọn phát hiện Dương Cẩm Trình lợi dụng chúng thì chúng cũng không dám đi tố cáo hắn, làm như thế có khác nào tự đi vào chỗ chết.”

Phương Mộc lắc đầu, “Không, tôi cho rằng khả năng Dương Cẩm Trình làm như thế là không lớn. Theo như cách nói của Châu Chấn Bang thì những người biết về kế hoạch này chỉ có ông ta và Dương Cẩm Trình. Dương Cẩm Trình hoàn toàn không bắt buộc phải nói cho những người kia...”

Trịnh Lâm ngắt lời Phương Mộc “Điều đó càng chứng tỏ động cơ giết Châu Chấn Bang của Dương Cẩm Trình! Tương lai một ngày nào đó Dương Cẩm Trình công bố thành quả nghiên cứu, những kẻ biết về nó hoặc là đều đã chết hoặc là mãi mãi không dám mở miệng, thế là ông ta có thể kê cao gối mà ngủ không còn phải lo lắng gì nữa!”

“Thế vì sao hắn ta phải giết La Gia Hải?”

“La Gia Hải không giống như những người khác. Chúng ta không có chứng cứ bắt Khương Đức Tiên và Quách Nhụy, nhưng có chứng cứ bắt La Gia Hải. Một khi La Gia Hải bị bắt, ai dám đảm bảo anh ta sẽ không khai ra!”

Trịnh Lâm phân tích có đầu có cuối, Phương Mộc thì trước sau luôn bảo vệ suy nghĩ của mình. Biên Bình thấy không khí có vẻ căng thẳng, vội giảng hoà:

“Các cậu đừng có kích động. La Gia Hải từng nói tên T rất tinh thông tâm lý học, lại nắm rõ tung tích của Dương Cẩm Trình và Châu Chấn Bang, hắn ta cho dù không phải là Dương Cẩm Trình thì cũng là một kẻ ở trong Sở Nghiên cứu Tâm lý. Dương Cẩm Trình không chịu cung cấp đầu mối, chúng ta tiến hành điều tra toàn bộ nơi này là hoàn toàn đúng.”

Trịnh Lâm nắm chặt tay lại, khớp xương kêu răng rắc; “Tôi quyết không để Lỗ Húc hy sinh vô ích.”

“Phương Mộc,” Trịnh Lâm quay về phía Phương Mộc, “Cậu tiếp tục để mắt đến Châu Chấn Bang, tạm thời không để ông ta lộ mặt. Tên T nếu đúng là Dương Cẩm Trình thì sẽ sớm hạ thủ Châu Chấn Bang, nếu không phải, thì cái tên T này chắc chắn sẽ còn có hành động khác.”

Phương Mộc dạ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài. Biên Bình hỏi: “Cậu đi đâu đấy?”

“Đến bệnh viện.” Phương Mộc cũng chẳng buồn quay đầu lại, nói: “Tôi đi xem Đàm Kỳ thế nào.”

Tình hình phục hồi của Đàm Kỳ rất kém, hầu như không thấy có dấu hiệu nào của sự tỉnh lại. Xét thân phận đặc biệt của Đàm Kỳ, cảnh sát đã bố trí người bảo vệ tuyệt đối an toàn cho anh ta. Ngoài bố mẹ anh ta, tổ chuyên án và nhân viên điều trị ra, bất kỳ ai cũng không được lại gần, đề phòng những thành viên khác giết người diệt khẩu.

Phương Mộc ngồi bên cạnh giường, nhìn rất lâu vào khuôn mặt hầu như mãi mãi không bao giờ tỉnh lại. Không béo tròn béo trịch như những người sống thực vật khác, Đàm Kỳ gầy gò một cách thảm hại, so với ngày mới gặp khác nhau, khác xa một trời một vực. Bác sĩ cho biết, Đàm Kỳ ngày một yếu đi.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa, Đàm Kỳ cũng chẳng còn nguy cơ bị giết người diệt khẩu. Không biết kết cục như thế có tốt hơn với anh ta không, nếu như anh ta biết mình bị tên T lợi dụng, e rằng chết cũng khó nhắm nỗi mắt.

Ở mức độ nào đó, Đàm Kỳ cũng như Hoàng Nhuận Hoa, La Gia Hải, vừa đáng hận, vừa đáng thương.

Vừa là ác quỷ lại vừa là cừu non.

Ngoài cửa bỗng nhiên vọng lại tiếng huyền não, có thể nghe thấy tiếng quát tháo của cảnh sát và tiếng van xin của một người phụ nữ trẻ:

“Tôi xin các anh, cho tôi vào nhìn anh ấy một cái thôi, đứng ngoài cửa nhìn cũng được...”

Phương Mộc đứng dậy đi ra cửa, nhìn thấy Quách Nhụy đầu bù tóc rối đang giằng co với hai người cảnh sát bảo vệ Đàm Kỳ. Nhìn thấy Phương Mộc, Quách Nhụy nhận ra đây là một trong những cảnh sát đêm

đó đến bắt mình, động tác giằng co có phần nới lỏng, vẻ mặt trông càng thêm bi thương.

Phương Mộc lặng lẽ nhìn cô ta trong giây lát, bỗng nói: “Cởi áo khoác, bỏ hết những thứ trên người ra.”

Tất cả mọi người có mặt đều ngây ra, nhưng Quách Nhụy nhanh chóng hiểu được ý của Phương Mộc, chị ta cuống cuống lột bỏ áo lông vũ và túi xách tay vứt xuống đất lại lộn cả túi quần ra, chứng tỏ trên người không có gì.

Phương Mộc đánh mắt cho người cảnh sát đang ngăn cản cô ta, nói thông thả nhưng nghiêm khắc: “Không được lại gần anh ta, càng không được động vào anh ta, cô nghe rõ chưa?”

Quách Nhụy vội vàng gật đầu, đưa tay ra vuốt gọn lại mái tóc, lại lau những giọt nước mắt trên mặt, hết như muốn nhanh chóng trở thành người con gái đang chuẩn bị đến nơi hò hẹn.

Phương Mộc hơi nghiêng người, “Vào đi!”

Phòng bệnh không lớn lắm, Phương Mộc đi mấy bước đã đến bên giường Đàm Kỷ. Quay lại nhìn vẫn thấy Quách Nhụy đứng nguyên ở cửa, một tay bưng miệng, nhìn chăm chăm vào Đàm Kỷ đang nằm bất động trên giường.

Toàn thân cô ta run rẩy, tiếng khóc bị cô ta nén lại trong miệng. Cô ta như không muốn tin, lại như không dám bước lên xác nhận, chỉ cẩn thận nhẹ nhàng rón rén nhích lên phía trước, mắt vẫn không rời khuôn mặt khô héo tiêu tụy đó. Nỗi đau khổ cố gắng dồn nén lại cuối cùng đã thoát ra được qua một kẽ hở, căn phòng bệnh nhân nhỏ hẹp dần dần vang lên tiếng khóc nhỏ bé nhưng sắc nhọn của người con gái. m thanh ấy giống hết như tiếng móng tay người sắp chết cào trên mặt kính, vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng.

Có mấy lần cô ta chìa tay về phía người nằm trên giường, như muốn được sờ lên khuôn mặt vừa quen vừa lạ của người yêu, lại như

muốn lấy hết sức mình ôm lấy anh ta, kéo anh ta ra khỏi cái số mệnh đáng sợ đó. Nhưng mỗi lần bắt gặp ánh mắt cảnh giác sắc lạnh của Phương Mộc thì ánh mắt khẩn thiết ấy lại trở nên khiếp nhược và tuyệt vọng.

Cuối cùng, Quách Nhụy không giữ nổi thân mình, cô dựa vào bức tường trượt xuống, ngồi phệt trên nền nhà.

“Xin lỗi... xin lỗi...”

Năm phút sau, Phương Mộc đưa trả vật dụng, áo khoác cho Quách Nhụy lúc này đang ngồi trên chiếc ghế dài dọc hành lang. Nghĩ một lát anh đưa thêm cho cô ta một gói khăn giấy.

“Cảm ơn!” Quách Nhụy cảm động cười, “Tôi phải gọi anh thế nào nhỉ?”

“Tôi họ Phương!”

“Cảm ơn anh, cảnh sát Phương!”

Phương Mộc nhìn cô ta hì mũi thật mạnh, những động tác không còn nét trang nhã lịch sự lúc ban đầu mới gặp nữa.

“Có điều gì muốn nói với tôi không?”

Quách Nhụy cười buồn bã, “Tôi biết ý anh là gì, cảm ơn anh đã cho tôi được nhìn thấy Đàm Kỷ, nhưng, xin lỗi, tôi không có gì để nói!”

Phương Mộc không nói gì, im lặng châm một điếu thuốc, nhìn cô ta thông thả mặc áo khoác, rồi đột nhiên nói: “La Gia Hải chết rồi.”

Quách Nhụy chấn động toàn thân, dừng cả động tác mặc áo lại, nhưng cô ta nghiêng răng rất nhanh, chậm rãi nhưng khó khăn xỏ cánh tay vào tay áo.

“Anh T đã giết cậu ta!”

Quách Nhụy mặt không biểu hiện gì, cài từng cái cúc áo, sửa sang lại túi xách, đứng lên hơi cúi người chào Phương Mộc rồi không thèm quay lại đi luôn.

Phương Mộc nhìn theo bóng người hơi khập khiễng đang khuất dần ở chỗ rẽ cuối hành lang, lại nhìn người cảnh sát tuần tra đang đi lại bên ngoài phòng bệnh nhân, bỗng anh cảm thấy một nỗi đau thương sâu sắc.

Thiên sứ Đường.

Đêm đã khuya, ánh đèn trên tầng 2 đã tắt hết, nhưng âm thanh ầm ĩ của chiếc loa trên cây vẫn ra rả không ngớt, không biết có mấy người có thể ngủ ngon giấc.

Giữa những âm thanh đơn điệu lạnh lẽo ấy, tiếng cửa mở kín kít vang lên nhỏ nhoi không đáng kể. Từ khe cửa hẹp có một bóng người nhỏ nhắn, yếu ớt nhanh chóng vụt qua, bước vội qua chiếc sân trống trơn, chạy thẳng đến bên ngoài tường rào.

Nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ ấy, một cái bóng con con khác từ bên ngoài tường rào đứng dậy. Có lẽ nó đã đứng đợi trong gió lạnh khá lâu, chân đã tê dại, người hơi run rẩy.

Liêu Á Phàm tay vịn lan can, ngực phập phồng, cô nhìn thẳng bé trước mặt với ánh mắt trù mến, dưới ánh trăng, ánh mắt Liêu Á Phàm sáng lấp lánh.

“Đúng là em có thể đưa chị đi thật à?”

Chương 35: KẾ TRONG KẾ

Phương Mộc ngồi đối diện với thầy Châu trong một quán rượu nhỏ. Anh nói sơ qua tình hình của Đàm Kỳ cho thầy Châu nghe. Thầy Châu không có biểu hiện gì, cứ đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Chai rượu trước mặt đã vơi đi quá nửa, thức ăn thì vẫn còn nguyên chưa động đũa.

Hồi lâu ông ta mới cất giọng hỏi: “Đàm Kỳ... có khả năng tỉnh lại không?”

Phương Mộc ngần ngừ một lát, “Hy vọng rất mong manh.”

Thầy Châu trề môi dưới ra, không biết là gượng cười hay muốn khóc. Ông cầm chai rượu lên tu một ngụm lớn, Phương Mộc định đưa tay ngăn lại nhưng không kịp.

Mấy ngày không gặp, thầy Châu như già thêm hàng chục tuổi, cặp mắt vốn thông minh lanh lợi giờ trở nên trắng bệch, đờ đẫn. Thân hình vốn đã gầy gò giờ chịu không nổi một cơn gió.

Phương Mộc nhìn thấy mấy giọt rượu đang chảy từ cằm thầy Châu xuống bộ quần áo nhăn nhúm, anh không đành lòng ngoảnh mặt đi, tay giằng lấy chai rượu. Thầy Châu bất ngờ đổ chén rượu vào cổ họng rồi ho một trận dữ dội, tiếp đó tay nắm góc bàn ra sức nôn ọe.

Phương Mộc vội móc tờ 100 tệ để lên bàn, dìu thầy Châu người mềm oặt đi ra khỏi quán rượu.

Thầy Châu nôn rất lâu trên tuyết lạnh bên ngoài, những thứ nôn ra chẳng có gì khác ngoài rượu và dịch vị, hình như cả ngày nay ông ta chẳng ăn thứ gì. Phương Mộc kiên nhẫn đợi ông nôn xong, anh lại mua một chai nước khoáng cho ông uống. Nước lạnh hình như đã làm cho ông tỉnh lại đôi chút, đã có thể đứng lên được.

Ngồi trong xe, thầy Châu mặt đầy mồ hôi lạnh dần dần cũng đỡ run, sắc mặt cũng khá hơn một chút. Phương Mộc nhìn ông, thấy không

còn đáng ngại nữa, nói nhỏ: “Em đưa thầy về.” Thầy Châu không phản ứng, ngồi chết lặng trong xe. Phương Mộc thở dài, khởi động xe.

Trên đường, cả hai đều không nói gì. Khi sắp về đến Thiên sứ Đường, thầy Châu đột nhiên cất giọng nói: “Tôi có thể giúp được gì cho cậu?”

Phương Mộc cho xe chạy chậm lại, nghĩ một lát, gượng cười một tiếng: “Cảnh sát còn không làm được gì nữa rồi, huống hồ là thầy.”

Thầy Châu không nói gì, lặng lẽ nhìn về phía trước.

Ở cách đó không xa, trong một chiếc xe Jeep màu đen, một người đàn ông mặc áo da đen đặt kính viễn vọng xuống, ngoác miệng ra cười, do thiếu mấy cái răng nên bộ mặt ấy trông thật đáng sợ.

Vào đêm, vùng đất ngoại ô một màu đen kịt. Mấy ngày trước, Thiên sứ Đường và những nhà dân cạnh đó bỗng nhiên bị cắt điện. Công ty Điện lực sau khi kiểm tra phát hiện có kẻ phá hoại. Kẻ nào làm, mọi người ai cũng biết cả, cũng đã báo cảnh sát, nhưng hiện tượng mất điện vẫn cứ xảy ra. Một số người chịu không nổi đã ký hợp đồng chuyển đi, những người ở lại cũng tắt đèn đi ngủ sớm.

Trong bóng đêm lặng như tờ, một chiếc xe Jeep màu đen im phăng phắc lẫn bánh bên đường, cuối cùng dừng lại bên ngoài tường rào Thiên sứ Đường. Mấy bóng đen nối đuôi nhau mà đi, họ vượt qua bức tường rào, chạy thẳng vào phía bên phải căn nhà nhỏ hai tầng.

Cửa phòng nôi hơi chỉ buộc một sợi dây thép nhỏ, người áo đen đi đầu lôi ra một chiếc kìm, sau mấy cái vặn đã nhanh chóng mở được cửa.

Một lát sau, ánh đèn pin mờ tối đã được bật lên trong phòng nôi hơi nhỏ hẹp. Một người mặc áo đen khác dùng đèn pin soi lên soi xuống cái nôi hơi, cười khà khà rồi khoá van nước lại.

Mấy người đóng cửa lại đang định đi ra thì nghe thấy có tiếng cửa nhà Thiên sứ Đường mở cọt kẹt. Bọn họ vội vàng nấp vào góc, vừa phấp

phóng lo âu nghe tiếng nôi hơi sôi ùng ục, vừa nghe ngóng động tĩnh trước cửa căn nhà.

Một luồng ánh sáng vàng vọt hắt ra từ cửa căn nhà, một cái bóng nhỏ bé xiêu vẹo xuất hiện ở cửa, tụt quần xuống đứng đái ra sân.

Mấy người thở phào nhẹ nhõm. Người đàn ông áo đen ngược lại lại nhảy vọt lên. Một người áo đen khác vội vàng kéo anh ta lại: “Vũ Tử, anh định làm gì thế?”

Người đàn ông có tên Vũ Tử kéo khăn bịt mặt ra, cái mồm thiếu răng giống như một cái hố đen ngòm; “Các anh đi trước đi, tôi đi giải quyết chút việc rồi về sau.”

Thằng bé đái xong, mắt nhắm mắt mở đi vào. Vừa bước đến cửa thì đột nhiên bị bế bổng lên, vừa định kêu thì nghe một giọng nói rất hung ác ở bên tai: “Lão Châu ở phòng nào?”

Thằng bé giãy giụa, ú a ú ớ nói không thành lời, để cố gắng vẫy vẫy cánh tay. Người đàn ông vội vàng quan sát động tĩnh xung quanh, lại nhìn lại thằng bé - Trong ống tay áo bằng len dài, thò ra hai ngón tay.

Người đàn ông kêu lên một tiếng, đẩy thằng bé dúi vào tường. Sau một tiếng phịch nặng nề, thằng bé co quắp trên mặt đất không dám ho he.

Người đàn ông khom người, men theo cầu thang nhanh chóng chạy lên tầng 2. Vừa bước lên tầng đã nhìn thấy một gian phòng gần cầu thang có ánh đèn, cửa mở.

Người đàn ông nín thở, thận trọng tiến đến gần cửa nhìn nhanh vào trong phòng. Căn phòng rất bé, chỉ có một cái giường, có thể nhìn thấy trong chăn có một người đang ngủ. Người đàn ông nghĩ một lát, từ từ đi đến phòng bên cạnh, khẽ đẩy cửa, bên trong có sáu chiếc giường, bọn trẻ con mỗi đứa một kiểu, đang ngủ say sưa.

Đi xem mấy phòng khác cũng đều như vậy.

Người đàn ông lặng lẽ gật gật đầu, biết chắc rằng căn phòng đang mở cửa kia chính là phòng cần tìm.

Người đàn ông kéo khăn bịt mặt xuống, lấy từ trong túi ra một cái chai đựng bia, châm lửa vào bắc vải ở miệng chai. Ánh lửa bùng lên, mặt người đàn ông đeo khăn bịt mặt giật giật, như cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Khi hắn đang định ném cái chai trong tay vào trong phòng, người nằm trên giường bỗng ngồi vụt dậy, khuôn mặt đầy mong đợi nhìn ra cửa gọi to: “Duy Duy, là con phải không?”

Người đàn ông ngậy người - thì ra là một người đàn bà!

Người đàn bà cũng ngồi nguyên tại chỗ, vừa định há miệng kêu thì người đàn ông nhảy phắt vào trong phòng, nắm lấy cổ người đàn bà, hạ giọng dọa: “Không được kêu! Lão Châu ở đâu?”

Người đàn bà không thở được, mặt đỏ gay, chị ta vừa đánh nhau với người đàn ông vừa giãy giụa muốn thoát ra.

Người đàn ông một tay cầm cái chai đang cháy, chỉ còn tay kia để giữ người đàn bà, nên người đàn bà đã nhanh chóng thoát ra được. Người đàn bà lùi về phía đầu giường, vừa định kêu cứu thì nghe từ dưới nhà vang lên một tiếng nổ “ầm” kinh thiên động địa.

Trong chớp mắt, cả căn nhà lung lay trong những tiếng nổ, khung ảnh đặt trên bàn cũng rơi xuống đất đánh “rầm” một cái.

Người đàn ông hoảng hồn, sau khi cố gắng trấn tĩnh ném cái chai đang cháy xuống đất, quay người bỏ chạy.

Tiếp theo là tiếng vỡ giòn tan của chai lửa, căn phòng trong phút chốc cháy bùng lên.

Mấy phút sau, bọn trẻ sợ hãi chạy ra sân đứng, mấy đứa lớn hơn theo sự chỉ huy của thầy Châu xông vào dập lửa. Chị Triệu sợ hoảng hồn

đã được kéo ra, bất chấp quần áo trên người vẫn còn đang bốc khói, chị kéo tay thầy Châu, nói: “Ông Châu, có kẻ muốn giết ông!”

Những nhân viên ở sở Nghiên cứu tâm lý nhận thấy mấy ngày nay chủ nhiệm Dương Cẩm Trình có những biểu hiện rất khác thường. Cứ giam mình trong phòng suốt không ra ngoài, những buổi kiểm tra ngày mấy lần cũng bỏ. Cho nên khi trợ lý Trần Triết cũng giống như sếp mấy ngày không lộ diện xuất hiện liền có mấy người vây quanh hỏi thăm tin tức. Trần Triết chỉ cười không trả lời, đi thẳng vào phòng của Dương Cẩm Trình.

Anh ta không gõ cửa, vịn tay năm bước thẳng vào phòng, ngồi xuống trước mặt Dương Cẩm Trình, cười mà cũng chẳng ra cười nhìn thẳng vào ông ta.

Điều kỳ lạ là, Dương Cẩm Trình không hề bất ngờ trước hành động vô lễ của anh ta. Ông ta ngồi ngay ngắn trên ghế, khuôn mặt lạnh lùng đối mặt với Trần Triết.

Thái độ ấy của Dương Cẩm Trình khiến Trần Triết bất ngờ, sau khi đối mặt được nửa phút, Trần Triết chịu không nổi, định thần lại nói với Dương Cẩm Trình: “Chủ nhiệm Dương, tôi muốn nói chuyện với anh.”

“Cậu nói đi!” Dương Cẩm Trình dáng vẻ ung dung như đang đối diện với một người bệnh.

Trần Triết nổi nóng, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi yêu cầu anh hãy để cái ghế chủ nhiệm sở Nghiên cứu Tâm lý lại cho tôi và chuyển hết cho tôi những thành quả nghiên cứu đang hoàn thành. Đúng vậy,” Anh ta cười tỏ vẻ đắc ý, “Nếu như anh đã cầm vé máy bay để tuần sau đi tham gia hội thảo nghiên cứu quốc tế thì tốt nhất cũng nên đưa cả cho tôi.”

Dương Cẩm Trình nghe xong không nói gì, ông ta nhắc kính xuống thông thả lau, lau xong, lại đeo lên.

“Vì sao tôi phải làm như vậy?”

“Bời vì cái này!” Trần Triết đập tập tài liệu dày cộp vào trước mặt Dương Cẩm Trình, “Giáo hoá trường.”

Anh ta vốn tưởng nghe xong ba chữ này thì Dương Cẩm Trình sẽ sợ đến hồn siêu phách lạc, nhưng Dương Cẩm Trình chỉ cười lạnh nhạt, đưa tay ra nhắc tập tài liệu, nói nhỏ: “Tôi có thể gọi cậu là anh T được không?”

Trần Triết mặt biến sắc, nhưng sau đó anh ta lấy lại trấn tĩnh, “Nếu anh đã biết thì chúng ta cũng đừng phí lời nữa!”

Nụ cười trên mặt Dương Cẩm Trình biến mất, đôi mắt sau cặp kính cũng trở lên sừng sộ, “Cậu làm thế nào biết được mật mã của tôi?”

“Mật mã là Hộp Skinner 1990.” Anh mắt của Trần Triết không hề nhượng bộ. Để phá được mật mã đó, tôi đã phải tốn mất hàng năm trời, cho đến khi tôi phát hiện ra quyển “Vượt qua tự do và tôn nghiêm” của Skinner trên giá sách - Đây là quyển sách anh giở xem nhiều nhất. Ngoài ra, Skinner chết năm 1990, đúng không?”

Dương Cẩm Trình nhắm mắt lại, “Thật ra, cuối cùng cậu là người như thế nào?”

“Bảy năm trước, tôi chỉ là một sinh viên tốt nghiệp khoa Tâm lý học, nhưng mơ ước được đến đây làm việc. Khi tôi nộp đơn xin đến thực tập ở đây thì bị Sở Nghiên cứu từ chối, còn bạn học của tôi thì lại được nhận. Tôi cảm thấy hơi lạ, bởi vì thành tích học tập của tôi tốt hơn anh ta nhiều. Càng lạ hơn nữa, khi chưa kết thúc kỳ thực tập anh bạn tôi đã bỏ về. Về sau anh ta đã nói cho tôi biết tình hình trong thời gian thực tập. Công việc hàng ngày là ghi chép lại hoạt động của một số người bình thường. Lúc đó tôi không để ý, mà chỉ cố gắng thi làm nghiên cứu sinh, tốt nghiệp xong, tôi dễ dàng được vào đây công tác.

Sau khi được làm trợ lý cho anh, tôi phát hiện trong sở có một số chế độ rất khác lạ, rất nhiều thực tập sinh chỉ qua một đêm mặt mũi đã thay đổi hẳn. Điều đó khiến tôi nhớ lại những việc ngày trước bạn học của tôi đã làm, có lẽ là một thí nghiệm bí mật.” Bộ mặt của Trần Triết

dần dần trở nên nghiêm trọng, “Tôi biết thí nghiệm này chỉ do một mình anh thực hiện, cho nên, tôi đã quyết tâm phải làm rõ.”

Dương Cẩm Trình nghe xong vẫn không biến đổi sắc mặt, nhìn tập tài liệu trước mặt, “Vì sao phải giết người?”

Trần Triết lập tức bậm môi lại, đưa mắt nhìn Dương Cẩm Trình từ trên xuống dưới.

Dương Cẩm Trình cười khinh miệt, “Cậu nghĩ là tôi sẽ tố cáo cậu à?”

Trần Triết thấy hơi ngượng, nhưng anh ta đã nhanh chóng lấy lại sự tự tin.

“Bắt đầu từ ngày tôi có được tài liệu về Giáo hoá trường, tôi biết cơ hội của mình đã đến.” Anh ta cầm tập tài liệu lên huơ huơ trước mặt Dương Cẩm Trình, “Tập tài liệu này có thể làm cho anh thân bại danh liệt, nhưng cũng có thể làm cho tôi bay lên tận trời xanh. Tôi sẽ thay anh trở thành kẻ đầu não ở Sở Nghiên cứu này, cũng sẽ giành được được địa vị học thuật và vinh dự xưa nay chưa từng có. Nhưng trước mắt, tôi cần phải làm cho những kẻ biết được sự việc này phải ngậm miệng lại.”

“Giết người diệt khẩu!” Dương Cẩm Trình như người mất của gạt đầu, “Cậu có dám chắc chắn Khương Đức Tiên và đồng bọn sẽ không tố cáo cậu không?”

Trần Triết cười, có vẻ như đối phương đang nói những lời khó mà tin được.

“Hà hà, tố cáo tôi? Thế thì tất cả đều tiêu tùng hết!” Trần Triết bất ngờ lại gần Dương Cẩm Trình, “Cũng giống như tôi có thể khẳng định anh không bao giờ dám tố cáo tôi vậy.”

Dương Cẩm Trình nhìn bộ mặt đã méo mó đi vì bị kích động, thông thả nói: “Cậu muốn gì?”

“Địa vị của anh! Luận văn của anh!” Trần Triết gần như gào lên, “Lại còn cả chiếc vé kia nữa!”

Môi Dương Cẩm Trình đột nhiên hạ xuống rồi lại cong lên, biến thành một nụ cười.

“Anh cười cái gì?” Trần Triết kinh ngạc nhìn Dương Cẩm Trình, “Không cười nữa.”

“Hà hà hà.” Dương Cẩm Trình bưng miệng cười, đến nỗi toàn thân rung lên.

“Mẹ anh, có bị điên không đấy?” Trần Triết mặt trắng bệch đứng dậy hét lên “Không cười nữa!”

Dương Cẩm Trình liên tục xua tay, làm như người đang đứng trước mặt là một chú hề đang làm người ta cười không dứt. Mãi mới dừng cười được, Dương Cẩm Trình nói: “Cậu có biết mục đích thí nghiệm của Giáo hoá trường là gì không?”

Trần Triết ngây người, buột miệng nói: “Nguyên nhân tạo thành PTSD và trị liệu nó bằng kịch tâm lý.”

Dương Cẩm Trình lại cười, “Cậu đúng là một kẻ thông minh, và cũng là kẻ có chí. Nếu như năm đó tôi và cậu cùng tiến hành thí nghiệm này, có thể hiệu quả sẽ cao hơn nhiều. Nhưng điều đáng tiếc là sự thông minh của cậu đã dùng không đúng chỗ.”

Dương Cẩm Trình chỉ tập tài liệu trên bàn: “Tôi không định mãi mãi giữ kín bí mật này, kế hoạch Giáo hoá trường sau mười mấy năm nữa chắc chắn phải được công bố trước mọi người, nếu như thuận lợi, có thể sẽ sớm hơn. Cho nên, tất cả những gì cậu đã làm không có hại gì với tôi cả, cũng không thể uy hiếp được tôi.”

Dương Cẩm Trình mặc kệ Trần Triết đang ngây ra như tượng, ông ta đi về phía giá sách, rút ra quyển “Vượt qua tự do và tôn nghiêm” ném lên mặt bàn.

“Tôi đề nghị cậu hãy đọc cẩn thận cuốn sách này, có lẽ cậu sẽ có thể lý giải được hàm ý chân thực của ba chữ “Giáo hoá trường.”

Một cảm giác kinh ngạc, hoảng sợ, tuyệt vọng lần lượt hiện lên trên khuôn mặt Trần Triết, giống như một người cầm tờ xổ số trúng thưởng đi lĩnh tiền bỗng phát hiện tờ xổ số bị mờ một con số.

“Nếu như bây giờ tôi công bố trước mọi người, anh sẽ thân bại danh liệt!” Trần Triết không cam chịu, hét lên.

Dương Cẩm Trình không trả lời, mà mỉm cười chỉ vào cuốn sách: “Đọc sách xong, cậu sẽ thấy, lịch sử sẽ đánh giá chúng ta một cách công bằng, giống như Albert Einstein, Skinner, và cả tôi nữa.”

Ông ta thông thả đi ra phía cửa phòng, “Cậu sẽ không có được cái gì của tôi ở đây, đương nhiên, tôi không thể tố giác cậu. Tuần sau tôi phải ra nước ngoài tham gia hội thảo, có lẽ lâu lắm nữa mới trở về. Tôi sẽ đề nghị với cấp trên người thay tôi, nhưng cậu hãy tin rằng, người đó sẽ không phải là cậu.”

Dương Cẩm Trình ngăm nhìn căn phòng một lượt, “Cậu đã thích được ngồi ở đây, có lẽ tôi sẽ để cậu ngồi thêm một lúc, nhưng, tôi cảnh cáo cậu, không được động đến cốc uống nước của tôi.”

Nói xong, Dương Cẩm Trình kéo cửa bước ra ngoài, vừa bước được một bước, lại quay người lại.

“Đúng rồi, có một việc quên chưa nói với cậu.” Dương Cẩm Trình nhìn Trần Triết cười bí hiểm, Châu Chấn Bang vẫn chưa chết, hôm trước chúng tôi vẫn ngồi nói chuyện với nhau cả ngày.” Nói xong, ông ta để Trần Triết mặt ngẩn tò te ở lại trong phòng, quay người bỏ đi. Vừa ra khỏi phòng làm việc, bước chân của Dương Cẩm Trình bỗng nhiên gấp gáp hẳn lên, ông ta như không nhìn thấy những nhân viên đang khom người chào ở xung quanh, đi thẳng vào phòng họp.

Trong phòng họp không có ai, Dương Cẩm Trình trèo lên bục giảng, sờ soạng một hồi dưới gầm bàn, nhanh chóng tìm được một máy

dùng để quẹt thẻ mở cửa. Dương Cẩm Trình lại lấy trong túi ra một tấm thẻ khác, quẹt nhẹ một cái, tiếp theo là một tiếng “tít”, tấm ván bên dưới bục giảng hé ra một khe hở.

Dương Cẩm Trình kéo tấm ván ngăn, nghiêng người chui xuống dưới hầm, sau khi đi qua một hành lang dài khoảng 20 mét, trước mặt lại xuất hiện một cái cửa trang bị hệ thống đóng mở có điều khiển.

Mở cánh cửa đó ra, Dương Cẩm Trình lại trở lại mật thất bên dưới phòng làm việc.

Sau khi Châu Chấn Bang ra đi, Dương Cẩm Trình bí mật cho cải tạo lại mật thất, lúc đó chỉ là đề phòng khi bất trắc, ai ngờ mấy năm sau lại phát huy hiệu quả.

Màn hình vi tính hiện rất rõ quanh cảnh phòng làm việc. Trần Triết đang ngồi trên ghế, vẫn nguyên dáng vẻ của kẻ mất hồn, mất vía.

Dương Cẩm Trình dương dương tự đắc ngồi xuống lặng lẽ thưởng thức sự thất bại của đối thủ. Ông ta không muốn hoàn toàn đánh bại Trần Triết mà vẫn để lại cho anh ta một con đường. Theo Dương Cẩm Trình, kết cục lý tưởng nhất là: Trần Triết tự rời bỏ nơi đây, Dương Cẩm Trình cũng không tố giác cậu ta, vẫn đi nước ngoài theo kế hoạch, sau đó gia nhập tập đoàn nghiên cứu khoa học mới.

Dương Cẩm Trình biết rằng, nếu như một người cho rằng mình sẽ giành được hàng triệu đồng tiền thưởng, kết cục chỉ giành được 50 vạn mà thôi thì sẽ như thế nào. Ông ta không chịu như vậy.

Hình Trần Triết trên màn hình bỗng nhiên động đậy, anh ta đứng lên, ngắm nhìn căn phòng làm việc được trang trí đẹp đẽ, trên mặt hiện lên một biểu hiện phức tạp vừa thù hận pha lẫn tuyệt vọng. Tiếp sau đó, nắm chặt tay lại, ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm nghiền, như muốn hà hơi tiếp sức cho chính mình.

Một lát sau, Trần Triết lấy ra một sim điện thoại lắp vào điện thoại di động, sau đó bấm một dãy số.

Dương Cẩm Trình rướn lông mày lên, bất giác lại gần màn hình, đồng thời lấp tai nghe vào tai.

Điện thoại hình như đã thông, giọng Trần Triết cũng trở lên gấp gáp, hoảng sợ:

“Alô, là ông Châu đấy phải không... ông không cần biết tôi là ai... tôi muốn cho ông biết, có người muốn giết ông... nhưng ông đừng bao giờ nói là do tôi nói nhé... đó là chủ nhiệm Dương... đúng, tất cả mọi việc đều theo kế hoạch của anh ta, anh ta chính là anh T... Tôi á? Tôi chỉ là một quân cờ trong tay anh ta mà thôi... tôi muốn rời khỏi đây, nhưng anh ta không buông tha, vâng, như thế nhé.”

Gấp điện thoại lại, Trần Triết hừ một tiếng từ trong mũi, sau khi đã lấp trả sim vào máy, anh ta quay người lại nhìn chiếc ghế để trống, mắt loé lên ý tưởng giết người.

Dương Cẩm Trình không bao giờ có thể tưởng tượng Trần Triết lại có thể như thế. Ông ta nhìn chòng chọc vào Trần Triết đang kéo cửa bước ra, các thớ thịt trên mặt bỗng nhiên giật giật

Một lúc sau, Dương Cẩm Trình thờ dài, nhìn vẻ mặt như có vẻ gì luyến tiếc, nhưng những tình cảm ấy lập tức biến mất ngay trên những đường nét cứng rắn trên khuôn mặt ông ta.

Dương Cẩm Trình trở lại phòng làm việc, lấy điện thoại ra bấm vào số máy của Trần Triết.

“Trần Triết à? Cậu quay lại phòng làm việc của tôi ngay, tôi đổi ý rồi!”

Thầy Châu cầm điện thoại ngồi cạnh bồn hoa, bỗng cảm thấy toàn thân rệu rã. Cảm giác lạnh từ bên chỗ ngồi xuyên qua quần áo lan truyền khắp cơ thể, đôi chân vốn đã rất mỏi bấy giờ càng không thể động đậy được nữa.

Cái nồi hơi méo mó nằm chỏng chơ trên mặt đất, nhà bếp cũng chỉ còn lại mấy viên gạch vỡ. Căn nhà nhỏ hai tầng của Thiên sứ Đường tuy

chưa bị sập, nhưng những bức tường bên cạnh nhà bếp cũng bị phá thành những vết nứt nhìn thấy mà động lòng. Mấy đứa trẻ lớn tuổi một chút xin nghỉ học, dẫn những đứa trẻ khác dọn dẹp nhà cửa. Không ai nói gì, cũng không ai kêu đói, những đứa trẻ mặt đầy bụi bặm lặng lẽ vận chuyển những viên gạch vỡ, chốc chốc lại nhìn trộm thầy Châu đang ngồi chờ đợi.

Không biết từ khi nào đám mây đen nặng nề lại bắt đầu dần dần tụ lại trên đỉnh đầu, dưới màn trời màu xám tro căn nhà hai tầng nhỏ bé của Thiên sứ Đường như lung lay sắp đổ.

Đầu óc thầy Châu hoàn toàn trống rỗng, ông không nghĩ về căn nhà nhỏ này nếu mất đi thiết bị sưởi ấm thì sẽ ở đâu, cũng không nghĩ đến chị Triệu và Nhị Bảo đang ở trong bệnh viện,

Không còn Thiên sứ Đường nữa rồi.

Thầy Châu ngẩng đầu lên nhìn bầu trời màu xám chì, bỗng nhiên bật cười.

Dương Cẩm Trình sắc mặt u ám lần lượt bày những vật trong tay ra bàn.

“Trong cái USB này là toàn bộ tư liệu và con số nghiên cứu, còn có cả bài luận văn tôi định sẽ đọc ở hội nghị Nghiên cứu thảo luận quốc tế S, cậu có thể đổi thành tên của mình; đây là thư giới thiệu tôi viết cho các anh lãnh đạo tỉnh, hy vọng các anh ấy sẽ tôn trọng ý kiến của tôi. Đây là đơn xin từ chức của tôi, cậu có thể cùng gửi đi; Đúng rồi, còn cái này...” Dương Cẩm Trình rút trong ngăn kéo ra một cái phong bì, “Vé máy bay tuần sau.”

Trần Triết không giấu nổi vẻ vui mừng, nhưng hành động rất cẩn thận.

“Vì sao anh lại quyết định từ bỏ tất cả?”

“Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ từ bỏ.” Mặt Dương Cẩm Trình giống như một miếng sắt, “Nhưng so sánh với các thứ khác, tôi càng tôn trọng

nghề nghiệp của mình.”

Trần Triết mở to mắt ngắm nhìn Dương Cẩm Trình từ đầu đến chân.

“Những thứ cậu cần không ngoài danh lợi và địa vị.” Dương Cẩm Trình cup mí xuống, “Được, những thứ đó tôi đều có thể cho cậu. Nhưng cậu phải đáp ứng với tôi một điều kiện: Mời tôi làm cố vấn sở Nghiên cứu. Như thế, thứ nhất, tôi có thể giúp cậu hoàn thành kế hoạch này; Thứ hai, tôi tuy lùi về hậu trường nhưng vẫn tận mắt nhìn thấy thành quả nghiên cứu của tôi đối với sự thay đổi thế giới.”

Trần Triết gật đầu, “Được, tôi sẽ làm theo yêu cầu của anh.”

“Thế thứ tôi cần đâu?”

Những lời nói của Dương Cẩm Trình khiến cho Trần Triết không còn phải lo lắng gì nữa, anh ta vui vẻ lấy từ trong túi ra chiếc USB đưa cho Dương Cẩm Trình.

“Tất cả những tài liệu đều nằm cả ở đây.”

Dương Cẩm Trình ngẩng lên nhìn Trần Triết, có vẻ bán tín bán nghi.

“Ha ha, anh vẫn chưa tin tôi sao?” Trần Triết cười, “Tôi không còn chỗ lùi nữa. Bây giờ mà để lộ mọi việc, người bị tổn hại danh dự không phải là anh nữa mà là tôi.”

Dương Cẩm Trình gượng cười, sắc mặt u ám.

Trần Triết vỗ vai Dương Cẩm Trình, “Được rồi, ông Dương, đừng khó khăn lắm thế nữa. Ông cần kết quả, tôi cần danh lợi - Chúng ta như thế này gọi là lợi cả đôi đường.”

Dương Cẩm Trình nghiêng người, né tránh cái vỗ vai của Trần Triết, nhìn quanh một lượt khắp phòng làm việc với thái độ thương cảm.

“Trần Triết, tôi hy vọng cậu tôn trọng lời hứa, làm cho thành quả thí nghiệm của Giáo hoá trường có thể ứng dụng ra toàn thế giới.”

“Tôi càng hy vọng ông sẽ gọi tôi là chủ nhiệm Trần.” Trần Triết nhìn vào mắt Dương Cẩm Trình, “Đương nhiên rồi, nếu anh chưa muốn rời nơi đây, tôi có thể cho phép anh ngồi thêm một lúc nữa.”

Dương Cẩm Trình nhìn Trần Triết đang cười đầy chế giễu, đứng dậy một cách khó khăn.

“Được, tôi muốn yên tĩnh một mình!” Tay ông ta từ từ rời khỏi chiếc ghế to rộng, như không muốn rời ra, “Những thứ ở đây đã đưa cả cho cậu rồi, nhưng tôi có thể mang cái cốc này đi không?”

Trần Triết nhìn cái cốc đựng nước trà chẳng có giá trị gì, trong đầu lập tức hiện lên cái vẻ cao ngạo của Dương Cẩm Trình.

“Tôi cảnh cáo anh, không được động vào cốc nước của tôi.”

Trần Triết đặt tay lên cái cốc, nhẹ nhàng nói:

“Không!”

Phương Mộc tay xách một túi đồ ăn to bước vội lên tầng 3 khoa nội trú bệnh viện tỉnh. Bước vào phòng 313 khoa bỏng, chị Triệu không có trên giường bệnh. Phương Mộc nghĩ một lát, quay người đi sang khoa ngoại trú.

Chị Triệu quả nhiên đang ở bên cạnh giường của Nhị Bảo. Bên cánh tay phải của chị quần đầy băng vải trên mặt cũng có vài vết bỏng. Cho dù như vậy chị vẫn cố gắng dùng cánh tay còn lại xoa người cho Nhị Bảo.

Nhị Bảo đầu quần đầy băng, trên tay còn đang đeo một cái nẹp gỗ nhìn thấy thức ăn trong túi thì lập tức kêu a a chạy tới giật lấy. Phương Mộc không dám dùng sức cản nó lại, lau qua quýt mấy cái vào sau lưng còn để mặc nó phùng mồm, trợn má nhai ngon lành.

Chị Triệu nhìn cái túi, nói với giọng vừa cảm kích vừa trách móc: “Sao lại mua nhiều đồ ăn thế?”

“Chị và Nhị Bảo còn phải ở lại đây mấy ngày nữa,” Phương Mộc thả cái khăn vào chậu rửa, “Phải tăng thêm chút dinh dưỡng chứ.”

“Thế không được.” Chị Triệu nhìn Nhị Bảo đang ăn như hùm như hổ, gượng cười, “Ngày mai tôi về rồi, ở nhà còn hàng đống việc, một mình ông Châu không giải quyết hết được.”

“Không sao, chị cứ yên tâm dưỡng bệnh.” Phương Mộc vắt khô chiếc khăn, vắt lên đầu giường, “Ngày mai em sẽ đến giúp thầy ấy. Đúng rồi, chị sao lại lên ở tầng 2?”

“Giai đoạn này, những kẻ di dời luôn đến quấy phá” Chị Triệu đau khổ ưỡn lên cánh tay phải, “Ông Châu và tôi phân công nhau ngủ ở hai tầng, để chú ý đến bọn trẻ, đã điều tra rõ xem ai gây ra chuyện này chưa?”

“Phân cục đã lập án.” Phương Mộc ngừng lại một lát “Bước đầu nghi bọn này có liên quan đến việc di dời.”

Chị Triệu bỗng lúng túng không yên, nhìn Phương Mộc, môi động đậy như có điều gì muốn nói.

“Sao cơ?”

“Phương Mộc, thầy Châu không muốn tôi nói với cậu, nhưng tôi cảm thấy nói với cậu sẽ tốt hơn.” Cuối cùng chị Triệu cũng hạ quyết tâm, “Có người muốn giết ông ấy.”

“Hả?”

Chị Triệu đem câu chuyện tối hôm nọ có kẻ xông vào phòng chị kể lại chi tiết cho Phương Mộc nghe. Mặt Phương Mộc trở nên nghiêm trọng, đang định gọi điện thoại về cho tổ chuyên án thì chuông điện thoại trong túi vang lên.

Là thầy Châu.

Điện thoại thông, thầy Châu không nói gì, Phương Mộc phải chờ mấy lần mới nghe thấy giọng nói nhỏ nhưng bất thường của ông:

“Tiểu Phương, cậu hãy giúp tôi chăm lo cho Thiên sứ Đường, chăm sóc lũ trẻ...”

Phương Mộc trong lòng nặng trĩu, “Thầy Châu thầy đang ở đâu?”

“...Tôi đã gieo mầm ác, tôi sẽ tự giải quyết!” Nói xong, điện thoại bị ngắt.

Phương Mộc vội vàng bấm máy gọi lại nhưng thầy Châu đã tắt điện thoại.

Chị Triệu thấy sắc mặt của Phương Mộc thay đổi, cũng cuống cả lên: “Ông Châu làm sao rồi?”

“Thầy Châu khả năng xảy ra chuyện rồi.” Phương Mộc vội đứng lên chạy thẳng ra bãi đỗ xe. Vừa khởi động xe thì nhìn thấy chị Triệu trong bộ quần áo bệnh nhân đang chệnh choạng chạy đến.

“Chị chạy theo em làm gì? Mau về đi!” Phương Mộc kêu lên.

Chị Triệu mở cửa xe nhảy lên, “Lái xe đi!”

Phương Mộc bất lực, nhấn chân ga, chiếc xe Jeep phóng vút đi như một mũi tên.

Vừa chạy qua được hai ngã tư, Phương Mộc đột nhiên quay đầu, đồng thời kéo còi ú, chạy về hướng ngược lại. Chị Triệu thấy xe chạy ngày một xa Thiên sứ Đường thì cuống lên nói: “Cậu chạy đi đâu đấy?”

Phương Mộc nghiêng răng không nói, nhìn chăm chăm về phía trước, gí chân ga sát tận sàn.

Anh đã biết thầy Châu đang ở đâu.

Thầy Châu đẩy một cánh cửa kính không một hạt bụi ở Sở Nghiên cứu, đi thẳng vào cầu thang máy. Nhân viên bảo vệ ở cửa đứng dậy định

kiểm tra, nhưng nhận thấy ông già quần áo xộc xệch này chính là người mà chủ nhiệm Dương đã dặn “Nhìn thấy ông ấy phải tôn trọng như nhìn thấy tôi”, nên vội vàng chuyển tay từ tư thế định ngăn lại thành tư thế chào nghiêm chỉnh. Thầy Châu không để ý, thang máy vừa mở liền vội lao vào.

Thầy Châu nhanh chóng tìm thấy phòng làm việc của chủ nhiệm ở tầng trên cùng, đẩy cửa bước vào. Dương Cẩm Trình đang ngồi dựa trên ghế bành, trên mặt đắp một miếng mặt nạ mỏng, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thầy Châu trên đường đến đây, mỗi bước đi càng gần đến Sở Nghiên cứu thì nỗi căm giận càng bốc lên, nhìn thấy tấm mặt nạ dưỡng da đắp trên mặt Dương Cẩm Trình thì nỗi căm giận ấy trong chớp mắt đã lên đến đỉnh điểm.

Mày đã vô tình vô nghĩa giết chết bao nhiêu người thế mà còn ở đây chăm chút bộ mặt à!

Thầy Châu bước đến trước bàn làm việc, nhìn thẳng vào bộ mặt trắng toát thông thả nói: “Không phải mày định giết tao sao? Tao đến rồi đây này.”

Dương Cẩm Trình đối diện với thầy Châu nhưng không có phản ứng gì. Lặng tai nghe, tiếng thở nhẹ nhàng lúc thấy lúc không - ông ta đang ngủ.

Thầy Châu không ngờ lại có thể thuận lợi như thế, ông nghiêng răng lại, đi vòng ra phía sau Dương Cẩm Trình, rút từ trong túi ra một sợi dây thép nhỏ.

Con người này đã từng là học sinh ưu tú, trợ thủ đắc lực của ông, nhưng lúc này trong lòng thầy Châu không mấy may do dự, ông từ từ thò sợi dây thép qua đầu Dương Cẩm Trình, hai tay căng lên, siết mạnh vào cổ Dương Cẩm Trình!

Thân hình đang chìm trong giấc ngủ say bỗng bắt đầu co giật, như muốn thoát ra khỏi sợi dây thòng lọng chết người. Tay thầy Châu càng siết mạnh thêm cho đến khi cái thân hình đó dần dần mềm oặt.

Thầy Châu nước mắt giàn giụa, ông ghé sát vào tai Dương Cẩm Trình lẩm bẩm: “Không còn Giáo hoá trường, cũng không còn Thiên sứ Đường. Nếu như các nhà khoa học coi mình là Thần thì những thứ họ tạo ra chỉ có thể là địa ngục...”

Tiếp theo tiếng nói nhỏ nhẹ bị cắt ngang, Dương Cẩm Trình đã không còn nghe thấy gì nữa.

Một lúc sau, thầy Châu thả sợi dây thép trong tay ra, đứng thẳng người dậy, thở dài một cái. Ông ta vừa như trút được gánh nặng lại như mất hết mọi hy vọng.

Thò tay ra sờ lên những sợi tóc xoà xuống trán Dương Cẩm Trình, thầy Châu ngẩng nhìn khuôn mặt mãi mãi không bao giờ tỉnh lại nữa, run rẩy định lột bỏ tấm mặt nạ trên mặt anh ta, vừa mới vén được một góc thì nghe thấy cánh cửa bị đẩy tung ra.

Phương Mộc tay cầm súng, bước vội vào.

“Không được động đây!”

Gần như đồng thời, thầy Châu nhảy một bước đến bên cửa sổ, đưa tay mở cửa ra.

“Đừng có lại gần!”

Phương Mộc nhìn thấy hình người nằm mềm oặt trên ghế, lại nhìn thấy sợi dây thép nhỏ trên cổ anh ta. Anh thoáng rùng mình.

“Đây là... Dương Cẩm Trình?”

Thầy Châu tay đặt trên khung cửa sổ, gật đầu.

Phương Mộc thấy hoang mang, anh đặt khẩu súng xuống, vừa định nói thì nghe thấy sau lưng có tiếng kêu thét lên. Chị Triệu lấy tay che

miệng, hoảng sợ muôn phần nhìn vào thi thể Dương Cẩm Trình, lại nhìn thấy thầy Châu đang đứng bên cửa sổ thì cuống lên muốn nhào ngay đến.

“Các người không được đến đây!” Thầy Châu buông một tay ra, mạo hiểm thả nửa người qua cửa sổ.

Phương Mộc một tay kéo chị Triệu, tay kia giắt súng vào bao, giơ cả năm ngón tay về phía thầy Châu.

“Thầy Châu, đừng quá kích động, thầy hãy xuống đi đã, tình hình chưa đến nỗi không thể cứu vãn, em có thể giúp thầy, hãy tin tưởng ở em.”

Thầy Châu cười buồn bã, “Tôi không muốn cứu vãn.”

Một cơn gió lạnh thổi vù vù qua lưng thầy Châu lọt vào phòng. Thầy Châu tóc tai rối bời, bộ quần áo cũ kỹ trên người bị gió thổi phồng lên. Dưới bầu trời màu xám chì, trông ông giống như một thứ đồ chơi rách nát sắp bị vứt đi.

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào tay thầy Châu, thận trọng bước lên một bước, lập tức anh bị vẻ mặt của thầy Châu ngăn lại.

“Thầy Châu...” Phương Mộc gần như cầu xin, “Thầy đừng bao giờ làm điều ngốc nghếch như thế.”

“Điều ngốc nghếch à?” Thầy Châu gượng cười, lắc đầu, “Những tội ác mà tôi tạo ra trong cuộc đời tôi chẳng phải là những điều ngốc nghếch rồi đó sao! Cậu thấy Dương Cẩm Trình tàn ác như thế, thực ra, tôi và nó, không khác gì nhau...”

“Nhưng thầy cũng đã nghĩ đến Thiên sứ Đường, nghĩ đến lũ trẻ cơ mà!”

“Tôi không còn đủ tư cách để trở lại Thiên sứ Đường nữa.” Hai hàng nước mắt của thầy Châu từ từ chảy xuống, “Tôi là kẻ có tội, tôi luôn luôn coi bọn chúng là công cụ để lấy lại sự thanh thản cõi lòng. Nhưng cho đến giờ, tôi đã làm cho chúng không có nhà để về...”

“Tôi biết, tôi biết!” Chị Triệu bỗng gào lên như điên, “Thầy Châu, cái hôm nghe được câu chuyện giữa thầy và Phương Mộc... tôi không trách thầy, tôi biết thầy luôn tìm cách chuộc lỗi... đúng thế, tôi tha thứ cho thầy...”

Thầy Châu đứng ngây ra, một lúc sau, một nụ cười thanh thản hiện lên trên mặt ông.

“Cảm ơn cô, tiểu Triệu. Cô đã đã làm cho tôi được an ủi trước khi ra đi.”

“Thầy Châu!” Phương Mộc và chị Triệu cùng kêu lên.

“Mọi người hãy nghe tôi nói!” Giọng của thầy Châu bỗng trở nên nghiêm túc, “Cô Triệu, Thiên sứ Đường đã không thể giữ được. Nếu như có thể, mong rằng cô sẽ cố gắng thu xếp cho bọn trẻ một nơi ở mới, được ăn no, mặc ấm, được học hành, tương lai có thể tự lập được, có làm được không?”

Chị Triệu nước mắt giàn giụa, cổ họng tắc nghẹn không nói nên lời, đau đớn nhìn thầy Châu.

“Có làm được không?”

Chị Triệu gật đầu một cách khó khăn.

“Thế thì tốt.” Thầy Châu lại quay sang Phương Mộc, “Hãy giúp tôi chăm sóc cho Liêu Á Phàm, chăm sóc cho lũ trẻ. Tôi biết tôi đã phạm tội chết, nhưng tôi không biết làm cách nào khác để giải quyết nó. Từ nay không còn Giáo hoá trường nữa...”

“Thầy Châu!” Phương Mộc cảm động đến nỗi nói năng lộn xộn, “Thầy hãy xuống mau... không thì em... không thì em... Chưa chắc thầy đã bị tử hình đâu!”

“Phương Mộc, em không hiểu à? Tôi không phải là không dám đối diện với pháp luật và hình phạt.” Thầy Châu nhìn sâu vào Phương Mộc, “Cái mà tôi không dám đối diện chính là lương tâm của tôi.”

Ông ta lấy tay chỉ vào thi thể Dương Cẩm Trình, nói dần từng câu từng chữ:

“Thực ra, chúng tôi đều đáng chết!”

Nói xong, trên mặt thầy Châu hiện lên một nụ cười thanh thản. Ông hết nhìn Phương Mộc, lại nhìn chị Triệu rồi buông tay khỏi khuôn cửa sổ.

Phương Mộc kêu thét lên, chạy đến định tóm lấy ông ta, nhưng khoảng cách quá xa, khi anh chạy đến bên cửa thì chỉ còn cách giương to mắt nhìn thầy Châu đang hai cánh tay đang rơi xuống...

Phương Mộc cất tiếng thất thanh gọi chị Triệu, rồi quay người chạy ra hành lang, va cả vào người nhân viên nghe thấy có động đang chạy đến xem, cứ men theo đường thoát cứu hoả mà chạy như điên xuống dưới.

Không được chết! Ngàn vạn lần không được chết!

Dưới lầu đã có mấy người xúm lại, Phương Mộc đẩy họ ra, xông đến trước thầy Châu. Thầy Châu sắc mặt thanh thản, máu từ sau gáy ông chảy ra nhuộm đỏ một đám đất rộng. Mắt ông ta nửa mở nửa khép, người hơi co giật, cứ mỗi lần như vậy máu từ mép lại chảy ra.

“Gọi xe cứu thương!” Phương Mộc ngẩng đầu lên kêu to, giọng đứt đoạn, “Cứu người!”

Những người vây quanh bắt đầu cuống cuồng bấm máy điện thoại. Phương Mộc cúi xuống nhìn thầy Châu, mặt ông càng ngày càng trắng bệch, anh nói không ra hơi:

“Cố lên... cố lên... xe cứu thương sắp đến rồi.”

Bỗng nhiên, Phương Mộc cảm thấy tay thầy Châu động đập anh vội chụp lấy bàn tay lạnh lẽo ấy, chăm chú nhìn vào mắt thầy Châu.

Môi thầy Châu động đập mấy lần, nhưng không nói ra được lời nào, sức mạnh trong tay thì ngày một tăng lên.

Cuối cùng nước mắt trong mắt Phương Mộc cũng chảy ra.

“Em biết rồi.” Anh cố gắng lắc lắc tay thầy Châu, “Em xin hứa!”

Sức mạnh trong bàn tay ấy dần dần yếu đi, thầy Châu mỉm cười, từ từ nhắm mắt lại.

Xe cứu thương đến rất nhanh, nhân viên cấp cứu xác nhận ông Châu đã chết, đồng thời họ cũng khiêng chị Triệu ngất xỉu lên xe để cứu chữa.

Phương Mộc cởi áo khoác đắp lên người thầy Châu, rồi lấy điện thoại ra, gọi về cho tổ chuyên án.

“Tôi là Phương Mộc, tôi đang ở Sở Nghiên cứu tâm lý, vừa nãy, Châu Chấn Bang đã giết chết...”

“Trợ lý chủ nhiệm Sở Nghiên cứu Trần Triết.”

Một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên phía sau, tim Phương Mộc đập loạn lên, anh quay phắt người lại...

Mình mặc áo khoác trắng, hai tay bắt vào nhau đứng trước mặt Phương Mộc chính là Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình lạnh lùng nhìn Phương Mộc đang cố gắng trấn tĩnh, nói nhỏ: “Đi theo tôi!”

Chương 36: CÁT BỤI LẠI TRỞ VỀ VỚI CÁT BỤI

Dương Cẩm Trình lặng lẽ đứng trước bàn làm việc nhìn sợi dây thép trên cổ người chết, thở dài, lấy từ trong túi ra một chiếc USB lắp vào máy vi tính, sau khi di chuột bấm mấy lần rồi quay màn hình về phía Phương Mộc.

“Cậu tự xem lấy nhé.”

Đó là hai đoạn video. Đoạn thứ nhất, trợ lý Trần Triết đến đưa công văn, thấy Dương Cẩm Trình không có ở trong phòng, sau khi nhìn ngó xung quanh liền ngồi sau bàn làm việc, lắc la lắc lư trong chiếc ghế to rộng ấy, lại còn cầm chiếc cốc đựng nước trà của Dương Cẩm Trình lên uống một ngụm.

Đoạn thứ hai: Chính là đoạn quay cảnh thầy Châu siết cổ chết Trần Triết.

“Hắn chính là tên T mà các cậu đang tìm.”

“Vì sao tôi phải tin ông?” Phương Mộc nhìn vào mặt Dương Cẩm Trình, “Ông có chứng cứ gì không?”

Dương Cẩm Trình cười, lộ vẻ mệt mỏi, “Anh chắc chắn biết câu trả lời của tôi. Nhưng anh có thể cầm ảnh của Trần Triết đến cho Khương Đức Tiên và Quách Nhụy xem, chỉ cần nhìn thái độ của họ, cậu sẽ biết tôi nói đúng hay sai. Cậu không giống những người khác, tôi tin rằng cậu có khả năng phân biệt.”

“Thế thầy Châu vì sao lại phải giết Trần Triết?”

“Anh có thể kiểm tra túi của Trần Triết, ở đó chắc chắn có một cái sim điện thoại.” Dương Cẩm Trình chỉ vào Trần Triết, “Hắn ta gọi điện cho thầy Châu, nói tôi là anh T, để cho thầy Châu đến giết tôi.”

“Về sau thì sao?”

“Trần Triết đã thềm thường vị trí của tôi đã lâu rồi. Trong đoạn video vừa này cũng có thể nhìn thấy - thậm chí hẳn ta còn bắt chước cả tôi đeo mặt nạ dưỡng da, dùng cốc của tôi uống nước. Nhưng rất không may cho hẳn, tôi đã pha thuốc mê trong cốc nước ấy, thằng cha đen đui này uống phải liền lăn ra ngủ, làm con ma thay cho tôi.”

“Ông đã cho thuốc mê vào cốc của mình à?”

“Đúng vậy. Bởi vì tôi bị mất ngủ rất nặng, muốn ngủ phải có nó, chỉ có điều chưa kịp uống.” Dương Cẩm Trình quay người về phía Phương Mộc, Cậu cảm thấy lý do đó có hợp lý không?”

Phương Mộc tái mặt, bước gần hơn một bước, “Ông làm cách nào thuyết phục tôi đó không phải là kế hoạch của ông?”

“Tôi vốn không định thuyết phục cậu!” Dương Cẩm Trình không hề nhượng bộ nhìn thẳng vào mắt Phương Mộc, “Nhưng cậu cũng không có cách nào chứng minh đó là kế hoạch của tôi, đúng không?”

Phương Mộc nhìn ông ta một lúc rồi chậm rãi nói: “Ông đã biết thầy Châu sẽ đến giết mình, cho nên tìm cách lừa cho Trần Triết uống cốc nước của ông, đợi cho hẳn hôn mê, ông đã phủ mặt nạ dưỡng da lên mặt anh ta, sau đó lặng lẽ chờ thầy Châu đến giết người. Như thế, ông vừa trừ khử được Trần Triết, lại ép buộc được thầy Châu phải chết, đúng không?”

Dương Cẩm Trình cười mà như không cười, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Dưới lầu bỗng vọng lên tiếng còi ú, Dương Cẩm Trình bước đến bên cửa sổ nhìn xuống, rồi quay lại nói: “Cảnh sát đến rồi. Sau khi họ bước vào phòng làm việc này, tôi sẽ không nói gì nữa. Cậu còn điều gì cần hỏi nữa không?”

Phương Mộc không nói gì chỉ nhìn ông ta, răng nghiến ken két.

Thất bại, thất bại thảm hại.

“Thôi được.” Dương Cẩm Trình cười, “Cuối cùng tôi khuyên anh một câu, đừng áp dụng hình thức điều tra nào với tôi. Anh cũng tự biết, như thế không có giá trị gì, chỉ làm lãng phí thời gian của anh và tôi mà thôi.”

Phương Mộc cảm thấy mọi mạch máu trong người đều dồn cả lên đầu. Anh bất ngờ thò tay ra thắt lưng mở bao súng...

“Đừng, đừng, đừng.” sắc mặt Dương Cẩm Trình biểu hiện như đang đối diện với một đứa trẻ lỗ mãng nghịch ngợm, “Ở trong phòng này còn có con mắt thứ ba đấy, cậu đừng có mà ngu ngốc thế.”

Cửa bị đẩy mạnh ra, Biên Bình và Trịnh Lâm bước vào, nhìn thấy Phương Mộc và Dương Cẩm Trình đang đối diện nhau, cả hai người bất ngờ đứng ngậy ra.

“Phương Mộc, đây là...”

Phương Mộc bỗng nhiên giơ một tay lên, ra hiệu cho Biên Bình đừng hỏi nữa. Anh gần như mất hết sức lực, loạng choạng bước qua hai người đồng nghiệp, từ từ đi ra cửa.

“Cảnh sát Phương!” Dương Cẩm Trình đột nhiên gọi tên anh ở đằng sau, giọng chứa đầy bi thương, “Thực ra tôi cũng rất buồn trước cái chết của thầy Châu.”

Phương Mộc không quay đầu lại, cũng không dừng bước, đi thẳng ra ngoài.

Vụ án mạng ở Sở Nghiên cứu Tâm lý thuộc viện Khoa học thành phố C đã kết thúc điều tra. Đoạn video thu được ở hiện trường đã đủ tài liệu chứng cứ chứng tỏ Châu Quốc Thanh (nguyên là Châu Chấn Bang) chính là hung thủ giết chết Trần Triết. Kẻ tình nghi giết người Châu Quốc Thanh đã sợ tội tự sát, vụ án khép lại.

Vụ án giết người hàng loạt Giáo hoá trường đi vào bế tắc. Do thiếu chứng cứ, Khương Đức Tiên và Quách Nhụy chỉ bị giám sát ở nơi cư trú, nếu trong 12 tháng, cảnh sát không tìm được chứng cứ thì phải bãi bỏ việc cưỡng chế.

Ở một quán trà bên cạnh bệnh viện thuộc trường Đại học Y, Phương Mộc đang ngồi đối diện với Khương Đức Tiên và Quách Nhụy.

Quách Nhụy ngồi im chẳng hề động lòng nhìn ra ngoài cửa sổ, đối diện bên kia đường, toà nhà lớn màu xám của viện Nội trú lặng lẽ đứng đó từ lâu. Còn Khương Đức Tiên không hẳn nhìn thẳng vào Phương Mộc, nhưng khuôn mặt anh ta gần như chết hắt theo lời nói của Phương Mộc.

“Toàn bộ tình hình đã xảy ra là như vậy.” Phương Mộc bày ảnh của Trần Triết lên mặt bàn, “Hẳn chính là anh T, đúng không?”

Quách Nhụy chỉ liếc qua tấm ảnh một cái rồi lại quay ra nhìn tòa nhà của viện Nội trú. Khương Đức Tiên ngẩng nhìn tấm ảnh rất lâu, nhìn sắc mặt anh ta Phương Mộc khẳng định sự phán đoán trong lòng.

“Vì sao anh lại muốn nói với chúng tôi những điều này?” Một lúc sau, Khương Đức Tiên mới mở miệng một cách khó khăn.

“Chẳng vì sao cả.” Phương Mộc lại châm thêm một điếu thuốc, “Là một luật sư, anh thừa biết chúng tôi không đủ chứng cứ để khởi tố anh. Nhưng việc này không can hệ gì, tôi chỉ cảm thấy nên cho anh chị biết rõ chân tướng của sự việc.”

Ba người lại trở nên im lặng.

Bỗng nhiên, Quách Nhụy đứng lên, hướng về phía Khương Đức Tiên và Phương Mộc cười một cái. Cô ta gầy đến mức chỉ còn cái xác, không thể tả hết được sự kỳ dị và thê thảm trong điệu cười ấy.

“Đến giờ vào thăm rồi!”

Nói xong cô ta cầm túi xách, vội vã đi ra khỏi quán.

Đứng bên trong cửa sổ kính, Phương Mộc nhìn theo Quách Nhụy gầy trơ xương đi qua đường, chạy vào thang máy của viện Nội trú.

“Cảnh sát Phương!”

“Hả?” Phương Mộc quay lại, Khương Đức Tiên lần đầu tiên nhìn anh, như có điều muốn nói nhưng chợt ngừng lại.

“Anh nói đi!” Phương Mộc hiểu được tâm sự của Khương Đức Tiên, “Tôi không mang theo thiết bị ghi âm.”

Khương Đức Tiên gượng cười, mắt nhìn ra cửa sổ.

“Thực ra, sau khi giết người xong, tôi cũng không cảm thấy thanh thản. Tôi tin rằng, những người khác cũng cảm thấy như tôi.”

Phương Mộc không biểu lộ tình cảm gì, nhìn Khương Đức Tiên, trong lòng dần dần dịu xuống.

“Chúng tôi thừa nhận tất cả.” Khương Đức Tiên hạ giọng nói: “Hãy cho tôi và Quách Nhụy một ít thời gian.”

Phương Mộc dụi tắt đầu mẫu thuốc vào gạt tàn, thở dài.

“Tuỳ anh thôi!”

Nói xong Phương Mộc đứng dậy đi ra khỏi quán.

Trên sân ga tàu hỏa thành phố C, Liêu Á Phàm lưng đeo cặp sách bôn chồn nhìn khắp bốn phía, chốc chốc lại nhìn lên đồng hồ đeo tay bằng nhựa.

Cứ mỗi lần tiếng còi hơi vang lên, lại có một đoàn tàu tiến vào ga. Hàng đoàn người tay xách bao lớn bao nhỏ hành lý xuống tàu, lại hàng đoàn người tay xách bao lớn bao nhỏ hành lý lên tàu. Trên cái loa của nhà ga một giọng nói khô khốc thiếu cảm tình nhắc đi nhắc lại: “Vận chuyển hài hòa, xuất hành thuận lợi, đề nghị các quý khách...”

Tiếng còi của người điều độ viên đã cất lên, một nhân viên toa xe xông đến bên Liêu Á Phàm quát lên: “Cô có lên tàu không?”

Liêu Á Phàm nhìn lần cuối cùng ra phía cửa ga người ra vào như mắc cửi, nghiêng rằng, quay người nhảy lên toa tàu đang từ từ chuyển động.

Tiểu khu Trí Uyển,

Trong nhà Dương Cẩm Trình là một đồng bừa bộn, quần áo, sách vở, tài liệu bày khắp nơi trong phòng. Dương Cẩm Trình mồ hôi đầm đìa đang cố gắng đập cái va li đã được xếp đầy lại.

Đằng sau, trong phòng ngủ của Dương Triển vang lên tiếng đập phá liên tiếp, tiếng chai thủy tinh đập vào tường, có cả tiếng cốc cật ỗ khoá cửa càn cạch.

Dương Cẩm Trình mặt tái xanh lại cầm lên một cái va li, xếp tất cả những bằng khen, giấy khen bày trong thư phòng cố nhét vào, vừa định kéo khoá lại thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Dương Cẩm Trình nhìn qua kính mắt mèo, thì ra là người hàng xóm.

Dương Cẩm Trình rửa thầm một câu, mở cửa ra, sốt ruột hỏi: “Gì thế?”

“Tiến sĩ Dương, nhà ông ầm ĩ mấy tiếng đồng hồ rồi, ngay cả ti vi tôi cũng không xem nổi...”

“Ông có thể đi tố cáo với ban quản lý nhà!” Dương Cẩm Trình cắt ngang, rồi đóng cửa lại để mặc ông hàng xóm đứng đó.

Vừa quay trở lại phòng khách lại nghe thấy tiếng Dương Triển gào thét: “Thả con ra đi! Thả con ra đi!”

Dương Cẩm Trình lòng dạ rối bời, hét lên: “Mẹ mày, câm miệng lại cho tao nhờ!”

Tiếng kêu gào trong phòng ngủ bỗng dừng im bật. Dương Cẩm Trình thở phào nhẹ nhõm, giơ tay lên lau mồ hôi trán, kéo một cái ghế, hạ di ảnh của vợ xuống, sau khi lau chùi qua loa, cẩn thận bỏ vào một cái hộp đựng đầy bột nhưa.

Bỗng nhiên, mũi ông ta ngửi thấy có mùi khét. Dương Cẩm Trình khịt khịt mũi, lập tức biết được cái mùi khét ấy xuất phát từ trong phòng ngủ của thằng con.

Dương Cẩm Trình luống cuống lấy chìa khoá, mở cửa ra xem. Dương Triển mặc đồ chuẩn bị đi ra ngoài đang dùng bật lửa đốt ga trái giường.

Dương Cẩm Trình không kìm nén được nữa, ông ta nắm tóc thằng con, tát cho nó hai cái thật mạnh, lại đá cho nó một cái văng vào góc nhà.

“Mẹ mày, định làm gì hả?” Dương Triển mồm miệng rớm máu cố gắng bò dậy, hướng về phía Dương Cẩm Trình gào lên: “Con không đi! Con không ra nước ngoài đâu!”

Dương Cẩm Trình mặt đỏ lên tiện tay bê cả bể cá trên bàn, ném mạnh về phía nó.

Chiếc bể cá rơi cách bên trên đầu Dương Triển không đến nửa mét, vỡ tan trong chớp mắt. Cá, nước, mảnh thủy tinh vỡ rơi lả tả xuống cạnh người Dương Triển. Thằng bé sợ quá kêu thét lên, hai tay ôm đầu, nấp vào góc phòng run lấy bầy.

“Mẹ mày còn quậy nữa ông đánh chết” Nói xong, Dương Cẩm Trình hăm hăm lôi tấm ga trái giường còn đang bốc khói đi vào phòng vệ sinh.

Ném tấm ga trái giường vào chậu rửa, Dương Cẩm Trình bực tức trở lại phòng khách tiếp tục sắp xếp hành lý, mồm tiếp tục chửi bới:

“Đồ ngu! Bố mày vất vả thế này là vì cái gì? Không phải vì mày thì là vì con mẹ mày à! Cả đời tao đã gây nên tội tình gì mà lại sinh ra cái thằng ăn hại như mày cơ chứ...”

Dương Cẩm Trình mãi mê lật giở kiểm tra những tư liệu thư tịch, có cái ông ta trực tiếp vứt bỏ, có cái cho vào va li hành lý nên không cảm thấy Dương Triển đã đứng ngay đằng sau như một bóng ma.

Ông ta lại càng không nhìn thấy Dương Triển đang cầm trong tay một khẩu súng còn quay.

Dương Triển mặt giàn giụa nước mắt thổn thức không ra lời, hai mắt đỏ lừ chứa đầy nỗi tuyệt vọng.

Nó run rẩy giơ súng lên...

Người cảnh sát trật tự tiến sân ga đã chú ý đến thằng bé mấy ngày nay. Hàng ngày nó đều xuất hiện rất đúng giờ trên sân ga, sau đó nó chăm chú quan sát những người khách chuẩn bị lên tàu, như đang tìm người nào đó.

Ngày thứ 4, sau khi đoàn tàu chuyển bánh, nó hình như đã thôi ý định tìm kiếm. Sau khi đứng hồi lâu trên sân ga, nó đến xe bán đồ ăn mua một cái bánh hamburger và một lon cô - ca, ngồi trên ghế đợi tàu thông thả ăn hết. Sau đó, nó đặt cái khayên tròn trên nắp lon cô - ca vào lòng bàn tay, lật đi lật lại chăm chú ngắm nhìn rồi ném cái lon rỗng ra xa.

Cái vỏ lon trống rỗng lăn lông lốc trên mặt đất, cuối cùng lọt xuống dưới đường kẻ, nằm im lìm giữa hai thanh ray.

Người cảnh sát thấy thằng bé đi về phía mình, bước đi ung dung, sắc mặt bình thản.

Vĩ Thanh: KHUNG CẢNH PHÍA SAU

CHỖ ĐÔ THÀNH

“Báo buổi sớm” thành phố C trích tin đã đưa ngày 6 tháng 2:

...Một người họ Dương nào đó thông báo cậu ta đã ném khẩu súng mình đã dùng xuống hồ nhân tạo to nhất thành phố - Bắc Hồ. Cảnh sát đã ngay lập tức tổ chức thợ lặn tiến hành mò tìm, nhưng cho đến khi bản tin này được phát đi khẩu súng vẫn chưa được tìm thấy. Trước mắt, vụ án đang được tiến hành điều tra.

Trích tin đã đưa ngày 10 tháng 3:

... Người họ Dương lúc bắn chết bố chưa đầy 14 tuổi, chưa đủ tuổi cấu thành tội phạm, hiện không còn ai thân thích. Sở Công an thành phố C quyết định đưa Dương Triển cải tạo tại trại Giáo dưỡng thiếu niên hư thành phố C.

Trích tin đã đưa ngày 22 tháng 3:

... Sau khi Phó tổng giám đốc công ty Hầu và bảy người có liên quan đến tội phá hoại bị Sở Công an bắt theo pháp luật, công ty bất động sản Hằng Kim lập tức lên tiếng thanh minh. Hành vi của Phó tổng giám đốc Hầu và những người khác là hành vi cá nhân, không có liên quan đến công ty bất động sản Hằng Kim. Theo tin cho biết, trong số đó một người đàn ông tên là Vũ Tử bị buộc tội cố ý giết người không thành...

Sau khi thầy Châu chết một tháng, Khương Đức Tiên ly hôn với vợ con, tất cả tài sản đều để lại cho vợ. Ba tháng sau, vợ và con Khương Đức Tiên nhập cư Singapo.

Một tuần sau, Đàm Kỷ chết âm thầm trong bệnh viện thuộc Đại học Y. Ngày hôm sau, Khương Đức Tiên và Quách Nhựt đến đầu thú tại Sở Công an thành phố C. Đến đây việc điều tra vụ án giết người hàng

loạt Giáo hoá trường kết thúc và chuyển hồ sơ sang Viện kiểm sát khởi tố.

Một trường tiểu học thành phố C. Hoàng hôn.

Trên sân thể thao không một bóng người, bóng đêm đang dần dần nuốt chửng đường chạy điền kinh màu đất đỏ và thảm cỏ nhân tạo. Trên cái đu ở góc đông bắc sân trường, thấp thoáng một cái bóng nhỏ bé.

Hạ Thiên ngồi lắc lư thong thả trên cái đu, trong đôi mắt trống rỗng của nó một màu đen kịt, không một tia sáng. Nó hát khê ngân nga, nhạc điệu cổ quái, lời ca lẫn lộn, giống như những lời lẩm bẩm ú ớ của kẻ đang nằm mơ.

Dưới chân nó, một con chó nhỏ bị day đi day lại. Theo chiều đu đưa của cái đu, bộ lông mượt mà của con chó cũng lật đi lật lại dưới gót giày của Hạ Thiên.

Đêm tối, trên các con đường của thành phố C.

Phương Mộc lái chiếc xe Jeep, sục tìm khắp hang cùng ngõ hẻm, mỗi lần nhìn thấy bóng một bé gái tuổi thanh niên, anh đều cho xe đi chậm lại, sau khi nhìn rõ mặt mới lại chạy tiếp.

Điện thoại di động rung liên tục, Phương Mộc không chú ý lắm, chỉ nhìn qua màn hình một cái rồi quăng điện thoại ra ghế sau.

Anh đèn đường vàng vọt thoát ẩn thoát hiện lướt qua mặt anh, Phương Mộc đã rất mệt mỏi nhưng ánh mắt anh vẫn sắc bén, lo lắng và ngoan cố.

Trước cửa trại Giáo dưỡng thiếu niên hư, 20 học viên bị tập trung giáo dưỡng đang chuyển những viên thủy tinh lên một chiếc xe tải. Sau khi xếp hàng xong, chiếc xe tải nổ máy âm ầm chạy đi. Những nhân viên xếp thành hàng để người quản giáo đếm quân số và điểm danh rồi trở vào trường.

Trong thùng chiếc xe tải tối om, một cái sọt to chất đầy trân châu bỗng nhiên lắc lư. Tiếp theo những hạt trân châu đang rơi rào rào xuống sàn xe một thằng bé đầu đội một tấm ván từ trong sọt đứng lên.

Chiếc xe tải dừng lại chờ đèn đỏ tại một ngã tư, sau khi khởi động trở lại thì người cảnh sát giao thông giật mình trợn mắt lên khi thấy cửa sau của chiếc xe tải bị mở ra, những sọt trân châu to tướng trên thùng xe lung lay như sắp đổ.

Người cảnh sát thối còi, khởi động xe mô tô chạy đuổi theo.

Một cái bóng màu xám nhỏ bé vội vàng vọt qua đường, chui vào một cái ngõ nhỏ.

Khi quay trở ra, nó đã thay một bộ thường phục rõ ràng là không vừa lắm, thông thả đi dọc theo đường cái.

Bức tường ở sân Thiên sứ Đường đã bị đập bỏ, căn nhà nhỏ hai tầng cũng tan hoang. Các loại phương tiện vận chuyển hạng nặng đang chuyển ra ngoài những ngôi tàn gạch vỡ. Vườn rau ngày trước tràn đầy sự sống giờ đây ngập đầy rác thải xây dựng. Chỉ có ở trong khe hở này mới bắt gặp một chút màu xanh đang cố gắng giãy giụa.

Trên công trường đang di dời bụi đất bay mù mịt, thằng bé ngẩn người ra nhìn sự thay đổi hoàn toàn của Thiên sứ Đường, bất chấp bụi đất phủ đầy trên người, trên mặt.

Tiếng còi rít lên chói tai trên công trường, những người công nhân đang làm việc vội vàng lùi ra bên đường. Một người lái xe mồm ngậm thuốc lá, tinh thần linh hoạt, lái một chiếc xe cần cẩu chạy gần vào căn nhà hai tầng của Thiên sứ Đường. Những người công nhân đội mũ bảo hiểm, tay cầm dụng cụ, vừa cười nói vui vẻ vừa đứng chờ.

Cánh tay dài ngoẵng của chiếc xe cần cẩu từ từ chuyển động, quả cầu sắt to đùng đưa trong lúc hạ xuống, người lái xe lấy chuẩn mực tiêu, đưa quả cầu sắt đập mạnh vào ngôi nhà nhỏ.

“Rầm.” Ngôi nhà nhỏ hai tầng đung đưa, từng mảng gạch to tướng rơi xuống, nhưng nó vẫn chưa chịu đổ sập.

Những người công nhân vây quanh bắt đầu ồn ào, người lái xe thổi phòi điều thuốc trên miệng, khởi động lại quả cầu sắt đập tiếp.

“Rầm.” Ngôi nhà nhỏ không trụ được nữa, sập xuống sau tiếng rạn vỡ khủng khiếp.

Tiếp theo sự sập đổ của ngôi nhà, khói bụi bốc lên dày đặc, mấy người công nhân vừa nãy vẫn còn cười đùa tíu tít giờ chạy toả ra tìm chỗ nấp.

Chỉ có thằng bé vẫn đứng yên lặng, nhìn chăm chăm vào đám bụi đất đang bốc lên đầy mặt.

Mấy phút sau, bụi đất đã tạm lắng xuống.

Những người công nhân từng tốp hai, ba người trở lại công trường làm việc. Thằng bé lau bụi trên mặt thở dài một cái, rảo bước về phía cái cây to nhất trong sân. Mùa xuân đã đến. Cây đại thụ im lặng cả một mùa đông dài giờ bắt đầu lấy lại sức sống, đầu cành đã có thể nhìn thấy những mầm cây đang nhú lên. Thằng bé trèo lên một nhánh cây thò tay vào một tổ chim bỏ hoang lấy ra một cái túi ni lông màu đen.

Nó từ từ tụt xuống ngồi dựa vào gốc cây.

Trong túi ni lông có một vật được quấn bằng mấy lượt giấy báo, bên ngoài buộc dây đai. Thằng bé kiên nhẫn tháo dây đai và giấy báo, để lộ ra một khẩu súng côn.

Nó tháo ổ đạn ra một cách thành thạo, đổ hết sáu viên đạn ra lòng tay. Những vỏ đạn bằng đồng vân vàng óng, trơn bóng như mới. Thằng bé vứt đạn và vỏ đạn xuống đất, cẩn thận vuốt ve thân súng lạnh ngắt, lại bóp cò cho ổ đạn quay quay. Sự chuyển động thông suốt và tiếng cò súng lách cách làm cho nó rất mãn nguyện. Thằng bé nghịch mãi không chán. Nó phát hiện ra cả một mùa đông dài cũng không làm cho khẩu súng bị gỉ.

Trên khuôn mặt bẩn thỉu của nó hé nở một nụ cười.

Trên công trường không xa, tiếng người ồn ào, tiếng máy ầm ĩ, ai cũng chăm chỉ đập phá cái nơi trước đây đã từng là thiên đường. Không ai chú ý đến thằng bé, càng không ai chú ý đến cái vật mà nó cầm trong tay.

Thằng bé đứng bất động nhìn cái bãi hoang tàn và đám người bận rộn, một lát sau, nó cúi đầu, tìm nhặt lại những viên đạn lúc nãy vứt dưới đất, cuối cùng nó chọn một viên lấp vào ổ đạn. Nó tháo ổ đạn ra, quay một vòng, sau đó “cách” một tiếng lấp trả lại thân súng.

Xung quanh trở nên im ắng, chỉ nghe thấy tiếng chim trên cành cây vui vẻ kêu chiêm chiếp. Thằng bé khịt khịt mũi, như người thấy mùi hương quen thuộc của cô bé xinh đẹp ấy.

Nó hướng về phía Thiên sứ Đường không còn tồn tại, bình tĩnh nhấc tay phải lên, đặt nòng súng vào thái dương.

Lạch cạch.

Lạch cạch.

Hết

Ngôi truyện: CHIẾC HỘP CỦA SKINNER *

(*) B.F. Skinner (1904-1990): Nhà tâm lý học người Mỹ, sáng lập ra học thuyết về chủ nghĩa hành vi. Những “cái hộp” là một trong những thiết bị thí nghiệm hành vi của loài chim; rất nổi tiếng.

Năm 1993, trên tầng 15 khu nhà William James trong trường đại học Harvard Hoa Kỳ.

Cánh cửa của một gian phòng làm việc bỗng rộng mở. Một nam giới người châu Á bước ra, rồi đến một nam giới người Mỹ cao và gầy, ra sau.

"Cũng được, nếu giáo sư Châu vẫn giữ muốn như vậy." Người Mỹ tiện tay khép cửa lại, nhún vai. "Có điều, ngài sẽ phát hiện ra rằng những cái hộp đó không thần kỳ như ngài tưởng tượng đâu!"

"Giáo sư Kolb, tôi làm phiền giáo sư quá." Vị giáo sư họ Châu chân thành nói: "Rất cảm ơn ngài."

Giáo sư Kolb gượng cười, "Không có gì. Nói thực tình, tôi đã quen rồi, các học giả ngoại quốc đến thăm trường đều rất muốn xem các thứ đó."

Hai người vừa đi trên hành lang vừa trò chuyện. Vừa đi đến cửa thang máy, thì ở cửa một căn phòng đối diện có một phụ nữ tay ôm chồng tài liệu bước ra. Người phụ nữ ấy bước đi, và bỗng nhiên có một con chó đen xinh xắn lách giữa đôi chân của người phụ nữ chạy đến trước mặt giáo sư Kolb và ngẩng đầu sủa ầm lên.

Giáo sư Kolb giật mình, nhảy sang một bên để tránh nó.

Người phụ nữ vội cúi xuống ẵm con chó lên, luôn miệng xin lỗi: "Lạy Chúa, rất xin lỗi ngài giáo sư Kolb! Kia, Curry, cưng ơi đừng thế nữa."

Con chó giẫy giụa trong lòng chủ nhân, nhao về phía giáo sư Kolb sủa ngấu xị.

"Đã là lần thứ ba rồi đấy, Meris!" Giáo sư Kolb vẫn chưa hết sợ. "Nếu cô vẫn cho nó ở đây thì cô phải để mắt đến nó chứ!"

Cầu thang máy đã lên đến tầng 15, sau tiếng chuông "keng", cửa thang máy từ từ mở ra.

Giáo sư Kolb gần như nhảy vội vào thang máy, rồi ấn ngay nút khép cửa lại, khi cửa đã khép kín, thang máy bắt đầu đi xuống, về mặt ông mới dẫn ra phần nào.

Giáo sư Châu mỉm cười, "Giáo sư Kolb không thích chó à?"

"Đâu chỉ là không thích?" Giáo sư Kolb lau trán lấm tấm mồ hôi. "Tôi cực ghét cái lũ quỷ sứ lông xù ấy!"

"Xin lỗi ngài."

"Không có gì." Giáo sư Kolb nhún vai. "Hồi 9 tuổi tôi đã từng bị chó hàng xóm cắn vào đây này..." Ông chỉ vào bắp chân mình. "Cho nên tôi vẫn ngán lũ động vật này..."

Nói đến đây, giáo sư Kolb bỗng nhớ ra điều gì đó, ông nháy mắt với giáo sư Châu. "Theo lý luận của Skinner, thì tôi vừa bị tác dụng phụ của uy lực."

"Ha ha..." Giáo sư Châu cũng bật cười. "Ngài cũng nên coi chuyện vừa rồi là một lần điều trị để giảm bớt nhạy cảm."

"Chúa ơi!" Giáo sư Kolb làm bộ "đau khổ" một cách hài hước. "Đừng đùa nữa, ông Châu thân mến của tôi."

Lại một tiếng "keng", thang máy dừng lại, cửa từ từ mở ra.

Họ đã xuống đến tầng hầm.

Bước trên những bậc cầu thang đi xuống, giáo sư Châu dần thích nghi với ánh sáng yếu ớt. Các thứ bày trong vùng tối dần hiện ra rõ hình hài. Kê sát tường là những chiếc tủ kính cực to, thấp thoáng trong nó là một vật màu trắng, có những góc nhòn nhọn thì phải. Giáo sư Châu bước lại gần những cái tủ ấy, nhận ra trong đó là những tiêu bản của một giống chim nào đó, được dựng cố định ở tư thế đang bay. Ông lặng lẽ nhìn những cái đầu với vô số lỗ thủng nhỏ li ti và hốc mắt trên đó, thầm nghĩ, nếu những con chim này đang bay lượn trên không trung thì cảnh tượng đó sẽ như thế nào.

"Ngài Châu!" Giáo sư Kolb chỉ vào một góc trong tầng hầm. "Ở kia!"

Giáo sư Châu nhìn về hướng ông ta chỉ. Có mấy cái hộp được đặt cạnh nhau và lặng lẽ xếp ở một góc. Hơi thở của ông bỗng gấp gáp, ông đứng nguyên tại chỗ một lúc rồi từ từ bước lại.

Những cái hộp này trông rất bình thường không có gì đặc biệt, lại có vẻ không mấy kiên cố, rất dễ bị long ra. Điều khiến ông kinh ngạc là chúng lại có màu xám, không hề bắt mắt.

Giáo sư Châu lẩm bẩm: "Những cái hộp của ông Skinner màu đen kia mà?"

"Ha ha... có rất nhiều vị cũng hỏi cái câu này." Giáo sư Kolb bật cười. Có trời mới biết, tại sao họ lại nghĩ rằng hộp của ông Skinner phải là màu đen. Chắc là để tăng thêm cảm giác bí hiểm."

Dưới ánh sáng âm âm, khó mà nhận ra những cái hộp này làm từ chất liệu gì. Bề mặt không nhẵn nhụi, lại còn được lắp thêm tay nắm và trục xoay của thiết bị ghi chấn động, và các loại tay gạt nhỏ để điều chỉnh. Giáo sư Châu đi vòng quanh, cúi xuống quan sát tỉ mỉ những cái hộp này. Ông nín thở, dường như e ngại rằng hơi thở của mình sẽ làm bay lớp bụi mỏng trên bề mặt của chúng; với ông, những hạt bụi li ti này cũng hết sức thiêng liêng, không được phép xâm phạm.

"Không sao đâu, ngài Châu." Giáo sư Kolb nhận ra sự e ngại của ông Châu. "Ngài có thể sờ vào chúng."

Giáo sư Châu mỉm cười cảm ơn ông Kolb, rồi lại nhìn vào những cái hộp. Ông hít sâu một hơi, rồi thò tay vào sờ thử các chi tiết. Sau đó hình như bạo dạn hẳn lên, ông nhẹ nhàng quay một cái trục, ấn thanh gạt điều khiển của cái hộp. Nơi ngón tay có cảm giác rín rít nặng nề, hình như kể từ ngày Skinner đi xa, những cái hộp này không được chăm sóc bảo dưỡng.

Những điều này khiến ông Châu cảm thấy hơi bất bình.

Ông đứng thẳng người lên, từ từ đưa tay vào ô cửa nho nhỏ của cái hộp; đồng thời ông quay sang nhìn giáo sư Kolb như có ý dò hỏi.

Giáo sư Kolb nhún vai, làm động tác tay tỏ ý "cứ tự nhiên".

Giáo sư Châu kéo cánh cửa nhỏ ra, thoáng do dự, rồi ông thò đầu vào.

Một thứ mùi pha trộn đủ thứ bỗng phả ra, hình như là mùi phân chim, thức ăn cho chim và mùi lông vũ bị mục. Thứ mùi rất thật, thậm chí mũi có cảm giác ngứa ngứa vì những sợi lông chim li ti lướt qua mũi. Cổ giáo sư Châu nổi da gà, toàn thân ông khẽ run run. Ông nhìn những mảnh gỗ xinh xắn làm bàn đạp cho chim, những cái chén mộc mạc đựng thức ăn cho chim mổ, rồi, ông bỗng có cảm giác kỳ lạ vừa muốn chạy trốn lại vừa muốn tìm hiểu kỹ hơn nữa.

Skinner đã từng dùng những thiết bị này để thực nghiệm về sức mạnh của sự cường hóa gián tiếp. Tuy lý luận của ông đã bị chỉ trích rất nhiều nhưng rõ ràng là ông đã chỉ ra những hành vi nào của con người có thể được bồi dưỡng, được nhân lên hoặc bị xóa bỏ.

Vào lúc này, giáo sư Châu có cảm giác rất tự hào vì mình được tham dự vào lịch sử. Thậm chí ông khao khát được làm con chim bồ câu hoặc con chuột để Skinner dạy bảo, khen ngợi hoặc trừng phạt.

Đúng vào lúc này thì đèn trong tầng hầm nhấp nháy mấy lần, rồi tắt ngấm.

"Chúa ơi!" Giáo sư Kolb kêu lên. "Giáo sư Châu có cần tôi đi kiểm chiếc đèn pin cho ông không?"

Bóng tối bất ngờ ập đến, giáo sư Kolb hoàn toàn không nhìn thấy gì trước mặt nữa, và, người Trung Quốc đang đứng gần ông cũng không trả lời ông.

"Ngài Châu?" Sau mấy giây chờ đợi, ông Kolb không nén nổi nữa. "Ngài vẫn ở đây đấy chứ?"

Trong bóng tối, mọi vật dưới tầng hầm này dần hiện lên bóng dáng mờ mờ của nó. Giáo sư Kolb nhìn thấy một bóng đen vẫn đang đứng bên cái hộp.

"Không cần, cảm ơn ngài Kolb." Giọng của bóng đen cứ như đang nói mê. "Tôi nghĩ, cứ thế này là được rồi."

Họ lên khỏi tầng hầm, trở lại chốn nhân gian ấm áp. Giáo sư Kolb như không chịu nổi ánh mặt trời quá mạnh, ông rút khăn tay ra lau đôi mắt, rồi ngoảnh nhìn giáo sư Châu. Giáo sư Châu thì đang nhìn mãi về phía thảm cỏ xanh ở phía xa xa, cứ như người mất hồn.

Giáo sư Kolb lấy làm lạ, những ai đã xem những cái hộp Skinner thì hoặc là phấn chấn, hoặc là thất vọng, hoặc thấy nhẹ nhõm, chứ vẻ mặt như của vị giáo sư người Trung Quốc này, lần đầu tiên ông nhìn thấy.

"Ngài Châu vẫn ổn đấy chứ?"

"Hả?" Giáo sư Châu tỉnh ra. "Vâng, tôi rất ổn." Ông nghĩ ngợi, rồi khẽ hỏi: "Câu chuyện về con gái ông ta, có thật không?"

"Không. Đó chỉ là lời đồn đại. Trong lễ tang ngài Skinner tôi còn nhìn thấy cô ấy." Giáo sư Kolb quay người lại, đối diện với ông Châu. "Giáo sư Châu! Ở Trung Quốc cũng có rất nhiều người tôn sùng ngài Skinner phải không?"

"Vâng." Giọng ông Châu rất kiên định. "Tôi là một trong số đó."

"Vậy là, ngài cũng cho rằng nhân loại không có ý chí tự do?"

Ông Châu gật đầu. "Có lẽ ý chí tự do là một thứ phản ứng ngầm đối với thế giới bên ngoài."

Giáo sư Kolb lặng lẽ nhìn ông Châu mấy giây, rồi nói: "Ngài cho tôi xin điếu thuốc lá, được không?"

Ông Châu hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn lấy trong túi áo ra bao thuốc, rút một điếu ra mời và châm lửa cho ông Kolb.

"Tôi không biết giáo sư Kolb cũng hút thuốc."

Giáo sư Kolb thận trọng rút một hơi thuốc lá, rồi bồng ho sặc sụa.

"Không... thưa ngài, tôi chưa bao giờ hút thuốc lá." Giáo sư Kolb vất vả lắm mới dừng được cơn ho, ông vẫn thở hơi gấp gáp. "Nhưng lúc này tôi lại làm thế - không phải là xuất phát từ ý chí tự do hay sao?"

Giáo sư Châu bật cười, nhưng nét cười lập tức chuyển sang nét buồn bã.

"Giáo sư Kolb có hiểu về Trung Quốc không?"

"Hiểu rất ít." Hai ngón tay giáo sư Kolb vân vê điếu thuốc đang cháy dần ngăn lại, và gắng chìa nó ra càng xa mình hơn.

"Trong mười năm từ năm 1966 đến năm 1976, ở Trung Quốc có một phong trào..." Giáo sư Châu chăm chú nhìn giáo sư Kolb. "Hồi đó được gọi là cách mạng văn hóa."

"Tôi có biết chuyện đó." Vẻ mặt giáo sư Kolb trở nên nặng nề. "Đó là một tai họa, đúng không?"

"Đúng! Cho nên về sau chúng tôi gọi nó là kiếp nạn mười năm." Giáo sư Châu nhìn sang chỗ khác. "Trong mười năm ấy, thân thể và tinh thần tôi đã bị tổn thương nghiêm trọng."

"Ôi, thưa ngài, tôi rất xin lỗi." Về mặt giáo sư Kolb đầy vẻ băn khoăn. "Lẽ ra tôi không nên nhắc đến chuyện đó."

"Không sao." Giáo sư Châu mỉm cười." Đó là một thời kỳ rất bất thường có tính chất toàn dân, ai ai cũng dấn thân vào một cách cuồng nhiệt. Hành vi của người Trung Quốc được vun đắp bởi lịch sử và văn hóa mấy ngàn năm, dường như đã bị lật nhào chỉ trong phút chốc. Cho nên, bấy lâu nay tôi luôn muốn biết nguyên nhân."

Ông quay nhìn tòa cao ốc màu trắng ở phía sau, khẽ nói: "Có lẽ, Skinner có thể giải đáp câu hỏi này."

"Nhưng..." Giáo sư Kolb nhún vai. "Ông ấy đã không còn nữa."

"Nhưng lý luận của ông ấy vẫn còn." Giáo sư Châu quay lại nhìn giáo sư Kolb, và tủm tỉm cười pha nét sâu xa, bí hiểm. "Thậm chí, chúng tôi có thể để ông ấy phục sinh - ở Trung Quốc."

Mùa xuân năm 1999. Trường Đại học Sư phạm thành phố C.

Giờ lên lớp buổi sáng đã kết thúc, tiếng chuông tan lớp vang lên. Đám sinh viên ủa ra khỏi các lớp học, rồi rảo bước sang lớp học khác, đi thư viện hoặc trở về ký túc xá ngủ bù. Giáo sư Châu Chấn Bang vẫn còn đứng trên bục giảng sắp xếp lại giáo án. Các động tác của ông rất chậm, ánh mắt ông vẫn chú ý đến một nam sinh ở góc lớp học. Anh ta không ngớt nhìn ngó hai bên và thu xếp cặp sách, rất chậm.

Các bạn nhanh chóng ra về hết. Anh ta có vẻ hơi căng thẳng rảo bước lên chỗ bục giảng, rồi lấy từ cặp sách ra mấy tờ giấy, đưa cho giáo sư Châu Chấn Bang.

Ông cầm lấy, và lướt nhìn một lượt.

"Đây là những biểu hiện của họ trong tuần qua à?"

"Vâng. Kể từ sau khi thầy biểu dương Dương Lập, cậu ấy đặc biệt hứng thú với môn học này, đã mấy lần đến thư viện rồi trở về nói chuyện với em về tác dụng của ám thị, tác dụng của người ngoài cuộc..." Anh

sinh viên có ý hạ thấp giọng và không ngớt nhìn xung quanh. "Còn Dư Lạc Bình thì... cậu ấy không dám đọc truyện trong giờ lên lớp của thầy, ngay đem theo cũng không dám nữa. Mấy hôm trước, cậu Bình còn vay của các bạn trong ký túc xá 100 tệ để đền sách cho thư viện - vì hai cuốn truyện bị thầy xé bỏ khá đắt."

"Được! Tôi hiểu rồi." Châu Chấn Bang cẩn thận cất mấy tờ giấy vào cặp. "Cảm ơn cậu."

"Thưa thầy, xin thầy giữ kín các chuyện này cho em." Anh ta ghé sát người lại. "Nếu họ biết là em tố giác thì họ sẽ tẩy chay em mất thôi."

"Đây không phải là tố giác." Châu Chấn Bang mỉm cười. "Đây là nghiên cứu khoa học - là một phần của tâm lý học thực nghiệm."

Anh ta gật đầu, hình như cảm thấy được an ủi phần nào. Rồi anh ta lại nghĩ ngợi, và hơi đỏ mặt.

"Thưa thầy, năm nay em định vào Đảng, thầy cũng biết là..." Anh ta hơi lúng túng mỉm cười. "Điểm thi cuối học kỳ của em... nên được điểm cao một chút..."

"Tôi đã nhận lời với cậu rồi mà." Châu Chấn Bang khẽ vỗ vai anh ta. "Cứ yên tâm. Nhưng vẫn cần cậu giúp tôi quan sát hai cậu kia."

"Vâng ạ, em xin hứa..." Anh ta liên tiếp gật đầu.

Châu Chấn Bang vừa đi ra khỏi khu nhà dạy học thì có một nam giới đứng bên chiếc xe hơi Audi đỗ bên đường chạy lại, đón lấy chiếc cặp trong tay ông.

"Cẩm Trình? Sao cậu lại đến đây?" Châu Chấn Bang hơi ngạc nhiên. "Cậu đang ở trong bệnh viện chăm sóc cô ấy kia mà?"

"Vẫn là bệnh cũ thôi mà, không sao ạ." Dương Cẩm Trình mở cửa xe, chờ Châu Chấn Bang ngồi vào ghế sau, anh đóng cửa lại, rồi anh vòng qua mũi xe, ngồi trước vô-lăng.

"Về luôn Ban nghiên cứu, phải không ạ?" Dương Cẩm Trình vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

"Về đó." Châu Chấn Bang tựa vào lưng ghế. "Tôi hơi mệt, về nghỉ một lát đã."

Chiếc xe ra khỏi trường Đại học Sư phạm, chạy về hướng trung tâm thành phố. Thành phố này đang có những dấu hiệu phục hồi sau mùa đông, đó đây trên mọi góc phố thấp thoáng những màu xanh của lộc non mới nhú. Thành phố sau mấy tháng bị bụi xám bụi nhờ nhờ hoành hành cũng đã dần khoe ra càng nhiều hơn những sắc màu. Châu Chấn Bang mỉm cười nhìn những tốp người rất đa dạng đang đi lại trên đường.

"Thầy ạ, học kỳ sau thầy đừng lên lớp ở Đại học Sư phạm nữa." Xe dừng lại chờ đèn đỏ, Dương Cẩm Trình nói. "Thầy quá bận rộn rồi, còn dành thì giờ để lên lớp cho sinh viên chính quy, e sẽ rất mệt mỏi."

"Bộ môn tâm lý ở Đại học Sư phạm mấy năm qua không phát triển mấy, nhân lực bị thiếu nghiêm trọng." Châu Chấn Bang khẽ thở dài. "Tôi vốn trưởng thành từ Đại học Sư phạm, các lãnh đạo cũ đứng ra mời tôi, tôi nỡ từ chối hay sao? Cứ nên giúp họ xây dựng đội ngũ giảng viên đã rồi tính sau."

Đèn xanh. Dương Cẩm Trình nhấn ga chạy lên.

"Em rất lo lắng cho thầy." Dương Cẩm Trình nhìn Châu Chấn Bang qua gương chiếu hậu. "Mấy năm nay thầy già đi rất nhanh."

"Là quy luật tự nhiên thôi mà." Châu Chấn Bang vuốt tóc, bật cười. "Có muốn trốn cũng chẳng được."

"Thầy đừng nghĩ thế." Dương Cẩm Trình lớn tiếng một cách hài hước. "Nói câu hơi khó nghe - thầy phải sống đến ngày hoàn thành Kế hoạch về môi trường giáo hóa!"

Nhắc đến chuyện này, Châu Chấn Bang bỗng trở nên nghiêm nghị, ông hơi rướn người về phía trước, khẽ hỏi: "Báo cáo theo dõi phần một của giai đoạn hai, đã chỉnh lý xong chưa?"

"Đã xong cả rồi." Giọng Dương Cẩm Trình rất dứt khoát. "Thầy xem xem hôm nào thuận tiện, em sẽ đến phòng làm việc của thầy để báo cáo với thầy?"

"Về những người tình nguyện thì sao?"

"Nửa đầu số tình nguyện viên đã được nhận thù lao, giao kèo về bảo mật cũng đã được ký kết. Nửa số tình nguyện viên tiếp theo, đang kêu gọi, vẫn còn thiếu vài người nữa."

"Nên tranh thủ thời gian." Châu Chấn Bang rất hài lòng với hiệu suất làm việc của Dương Cẩm Trình. Ông lại rướn người về phía trước nhìn hai bên đường phố ồn ã lao xao, không mục đích. Ánh mắt ông bỗng dừng lại ở một vị trí, không dời.

"Cẩm Trình, dừng xe!"

Mệnh lệnh đột ngột đưa ra khiến Dương Cẩm Trình hơi bất ngờ, anh vội giảm tốc độ rồi đỗ xe bên đường. Không đợi xe dừng hẳn, Châu Chấn Bang đã nhảy xuống đường rồi rảo bước trở lại một ngã tư ở đoạn phố phía sau.

Ở đó có hai nam giới một già một trẻ đang đứng chờ ở đầu tuyến sơn vạch trắng dành cho người đi bộ, chờ đèn xanh sáng lên. Ông già ngồi trên xe lăn, nam giới trẻ tuổi một tay đặt lên lưng ghế, tay kia rút túi quần, bình thần không sốt ruột.

Châu Chấn Bang vội bước đến. Lúc này đèn đỏ đã bắt đầu nhấp nháy, người trẻ tuổi đã đẩy cái xe nhúc nhích. Châu Chấn Bang gần như chạy vụt đến và giữ cái xe lăn lại, kêu lên: "Kìa, anh Vương!"

Động tác này khiến cả hai người bọn họ giật mình. Ông già mở to mắt nhìn Châu Chấn Bang một lúc, rồi bỗng xúc động kêu lên.

"Anh Châu! Đúng là anh Châu rồi!"

Dương Cẩm Trình khóa cửa xe, rồi vội chạy đến nơi. Châu Chấn Bang và ông già kia đang ôm chầm lấy nhau, nắm tay vỗ vai rất thân

thiết. Anh thanh niên thì bình thản đứng sang một bên, buồn tẻ nhìn đèn xanh đỏ.

Chắc họ là bạn lâu năm mới gặp. Dương Cẩm Trình nhã nhặn mỉm cười với anh ta, và lặng lẽ đứng đó chờ đợi. Có thể nhận ra Châu Chấn Bang và ông già kia đều rất hưng phấn, cả hai luôn miệng hỏi han tình hình của nhau và nói về cuộc sống của mình. Đứng bên nghe một hồi, Dương Cẩm Trình nhận ra mấy nét chính: ông già có cuộc sống bình dân, vợ đã mất, anh con trai duy nhất đang chờ xin việc làm. Ông rất ngưỡng mộ vị trí và danh phận của giáo sư Châu Chấn Bang hiện nay, ông luôn gọi anh con trai hãy "làm quen với chú Bang". Anh ta luôn nở nụ cười, và cũng đoán ra "chú Bang" đang là nhân vật đình đám.

Từ xa, Dương Cẩm Trình nhìn thấy một cảnh sát giao thông đang đứng bên chiếc xe Audi, anh đành nhắc ông Châu Chấn Bang rằng đoạn phố này không được đỗ xe.

Châu Chấn Bang vẫn còn rất lưu luyến, ông hỏi số điện thoại của ông già họ Vương, rồi mới bắt tay chào tạm biệt hai cha con họ.

Trở lại xe, vào ngồi rồi, Dương Cẩm Trình tò mò nhìn ông già kia vẫn đang giơ tay vẫy, và hỏi ông Châu Chấn Bang: "Vương tiên sinh là thế nào với thầy?"

Châu Chấn Bang cũng đang giơ tay vẫy cho đến khi không nhìn thấy bóng họ nữa, rồi mới ngồi ngay ngắn trên ghế.

"Vương huynh là bạn cũ từ thời tôi phải về nông trường cải tạo lao động(13), hồi đó ông ấy là công nhân nhà máy nước, và bị coi là phần tử cánh hữu." Châu Chấn Bang dường như vẫn đang chìm trong niềm vui tái ngộ với bạn cũ và những mối thương cảm về một thời đã qua. "Hồi đó tôi thể lực kém, nếu không được Vương huynh chăm sóc cho thì có lẽ tôi chẳng còn được sống đến bây giờ."

13. Thời cách mạng văn hóa.

Châu Chấn Bang và Dương Cẩm Trình cùng trầm mặc một lúc. Ông ngồi nhìn ra ngoài cửa kính cứ như người mất hồn. Dương Cẩm Trình hiểu rằng, điều tốt nhất đối với Châu Chấn Bang lúc này là: đừng quấy rầy.

Khi xe chạy đến gần Ban nghiên cứu tâm lý thuộc Viện khoa học xã hội thành phố C, thì dòng suy tư của Châu Chấn Bang cũng trở về với hiện thực.

"Cẩm Trình, tôi nghỉ trưa một lát, chiều, cậu báo cáo với tôi về tình hình thực hiện phần một nhé!"

"Có lẽ chiều nay thầy nên nghỉ, đừng làm việc nữa thì hơn." Dương Cẩm Trình lái xe vào sân Viện khoa học xã hội. "Hôm nay là ngày gì, thầy quên rồi hay sao?"

Châu Chấn Bang chưa hiểu. "Là ngày gì?"

"Sinh nhật của thầy."

Tiệc mừng sinh nhật ông Châu Chấn Bang tổ chức tại đại sảnh của khách sạn tỉnh. Toàn thể nhân viên Ban nghiên cứu tâm lý đều đến dự. Châu Chấn Bang thường không ưa thích cái cách chúc mừng như thế này nhưng lại không nỡ phụ lòng mọi người. Nhất là khi Dương Cẩm Trình đưa ra mấy chai rượu Ngũ Lương mà anh đã nhờ bạn mua hộ, thì Châu Chấn Bang cảm thấy mình cũng nên thư giãn một chút.

Thế là mọi người đều vui vẻ thoải mái hết cỡ. Năm chai rượu được dốc chống ngược, cạn sạch sành sanh. Đến gần nửa đêm cuộc vui mới tan, mọi người chào nhau ra về. Dương Cẩm Trình đương nhiên nhận nhiệm vụ đưa Châu Chấn Bang về nhà.

Lên xe. Dương Cẩm Trình nhìn Châu Chấn Bang đã ngà ngà say, hỏi: "Thầy cảm thấy thế nào?"

Châu Chấn Bang xua tay. "Không sao."

"Thế thì ổn ạ." Dương Cẩm Trình quay lại, khởi động máy. "Em sẽ đưa thầy đến một nơi thú vị."

Châu Chấn Bang chỉ có hai sở thích: một là rượu Ngũ Lương, hai là mát-xa tắm gội. Cho nên, khi xe đỗ trước cửa một nhà chuyên tổ chức dịch vụ tắm thì Châu Chấn Bang bất giác mỉm cười trách vui: "Gã này thật là... thì ra tôi cũng là đối tượng nghiên cứu của cậu mất rồi!"

Chắc vì rơi vào ngày cuối tuần nên trong này rất đông khách. Châu Chấn Bang và Dương Cẩm Trình cởi quần áo. Dương Cẩm Trình nhìn đám đông nhấp nhô dưới bể tắm. Anh lấy một chiếc khăn tắm quấn quanh người, và cầm một chiếc khăn nữa đưa cho Châu Chấn Bang, nhưng ông không cầm.

"Xuống tắm, thì quần nó làm gì?"

Dương Cẩm Trình có vẻ ngượng ngịu, nghĩ ngợi, rồi cởi phăng cái khăn tắm ra.

Hai con người như thế này vốn dĩ chẳng khiến bất cứ ai phải chú ý. Nhưng mấy phút sau khi Châu Chấn Bang đứng dưới vòi hoa sen xối nước, thì không ít người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán. Và càng có nhiều người đưa mắt nhìn vào nửa người dưới của ông. Nhưng Châu Chấn Bang coi như không nhìn thấy họ, ông vẫn thản nhiên hưởng thụ làn nước ấm xối vào khắp người. Dương Cẩm Trình thoát đầu thấy khó chịu, nhưng khi thấy thầy vẫn cứ bình thản như không, thì không hiểu sao anh bắt đầu "điên tiết", rồi anh ngẩng đầu lên, can đảm nhìn về phía những ánh mắt kia cho đến lúc bọn họ phải quay mặt sang chỗ khác.

Thầy đã từng nói rằng, đó chỉ là một bộ máy của thân thể mà thôi, nếu không cần đến sinh sản thì nó cũng chẳng khác gì cái khúc ruột thừa.

Nghĩ đến đây, Dương Cẩm Trình bất giác nhìn sang ông Châu Chấn Bang. Ông già cho đến giờ vẫn chưa từng lấy vợ, lúc này đang ngửa mặt đứng dưới cái vòi hoa sen để tắm rửa. Thân thể không cường tráng, thậm chí có thể là hơi yếu. Nước phun lên mặt ông bắn tung ra

thành một màn sương mờ mờ, trông toàn cảnh dường như có nét thánh thiện cao khiết.

Chớ có coi thường con người bị khiếm khuyết một phần bộ phận sinh dục này. Dương Cẩm Trình thầm nói với mình. Ông ấy có thể sắp xếp nên một xã hội loài người hoàn toàn khác, và trở thành lãnh tụ của cái xã hội ấy.

Còn Dương Cẩm Trình - trợ thủ của vị lãnh tụ ấy - đang tham gia vào ý tưởng vĩ đại của ông.

Toàn thân Dương Cẩm Trình bỗng hơi run run.

Một giờ sau, hai người đã cực kỳ nhẹ nhõm, họ bước vào một gian thuê bao. Trên bàn đã bày sẵn mấy món ăn. Dương Cẩm Trình cứ như nhà ảo thuật giơ một chai rượu Ngũ Lương lên và nháy mắt với Châu Chấn Bang.

"Em bớt lại được một chai, thưa thầy."

Châu Chấn Bang phì cười, vui vẻ ngồi xuống.

Chỉ lát sau, chai rượu đã vơi đi gần nửa. Châu Chấn Bang thấy mình bắt đầu rớm mồ hôi, chúng đọng lại những đốm muối nhỏ li ti dính trên người, mướt mướt thật dễ chịu. Ông vân vê ly rượu trong tay, và nhìn Dương Cẩm Trình đang tiếp đồ nhắm cho mình, chân thành nói: "Cảm ơn cậu, Cẩm Trình."

Dương Cẩm Trình mỉm cười: "Thầy đừng khách khí. Thầy xưa nay sống độc thân, em là học trò của thầy, đương nhiên phải quan tâm đến thầy. Và, thầy đã rất tin ở em, thầy giao cho em những việc quan trọng."

"Cậu là sinh viên cũ của tôi, một sinh viên ưu tú nhất." Châu Chấn Bang nghiêm trang nói. "Cho nên tôi muốn cậu hỗ trợ tôi để hoàn thành kế hoạch giáo hóa trường."

Đó là một bí mật riêng của hai thầy trò. Chỉ hai người mới biết rõ nội dung của chương trình ấy, không có bất cứ ai khác biết. Nhưng trong

thời kỳ hòa bình, hình như bất cứ bí mật nào cũng có những tình tiết không thể để lộ ra.

"Chỉ hiềm, thầy ạ, em hay nghĩ rằng liệu chúng ta có nên tiến hành cái kế hoạch này không."

"Sao?" Châu Chấn Bang nhướng mày. "Tại sao cậu lại nghĩ thế?"

"Gần đây em đọc lại hai tác phẩm của Skinner, "Wall Gordon thứ hai" và "Tự do siêu việt và lòng tự tôn", em có cảm nhận khác với cách đây mười năm." Tay Dương Cẩm Trình búng mấy hạt lạc rang trong đĩa. "Có những phần vẫn khiến em phấn chấn như trước, ví dụ, dùng "công trình nghiên cứu hành vi" để xây dựng xã hội loài người, cũng có những phần khiến em thấy lo lắng."

"Thử nói xem?" Châu Chấn Bang đặt ly rượu xuống, ngồi thẳng lưng lên, chăm chú nhìn cậu học trò.

"Có một bài bình luận sách nói rằng thực ra Skinner đang dùng phương thức thuần phục chó để thuần phục nhân loại." Dương Cẩm Trình mím môi. "Điều ấy làm cho em không có chút cảm giác nào để theo đuổi một sự nghiệp cao cả."

"Lý luận kinh điển về phản xạ có điều kiện của Pavlov(14), đã dùng chó làm vật thí nghiệm." Châu Chấn Bang mỉm cười. "Thời đó, phát hiện này vĩ đại không kém bước đột phá khoa học nói rằng mặt trời đứng im tại chỗ."

14. Ivan Pavlov (1849-1936): Nhà khoa học Nga.

"Vâng, em biết." Dương Cẩm Trình gãi đầu, có vẻ như thấy khó xử. "Nhưng em vẫn cảm thấy vướng mắc, nghĩ mãi cũng không thể vượt qua. Thầy còn nhớ chuyện Khương Đức Tiên không?"

"Có chứ! Thì sao?"

"Ngày đó chúng ta thu xếp Mã Xuân Bồi và Hạ Lê Lê với tư cách cha và con gái làm tình trước mặt anh ta. Đúng như thầy nói, anh ta đã bị

chúng ta "nhào nặn". Tuy chuyện đã trôi qua cả chục năm nhưng anh ta vẫn không bỏ được thói quen tự sướng, anh ta vẫn thường xuyên thể hiện sự quan tâm khác thường với các cô bé xung quanh."

"Phải! Những số liệu thí nghiệm liên quan đến Khương Đức Tiên, rất có giá trị đối với chúng ta."

"Đúng thế. Em còn nhớ, chúng ta đã rất mừng về điều đó." Dương Cẩm Trình ngẩng nhìn Châu Chấn Bang. "Tuy nhiên, em vẫn luôn nghĩ rằng, nếu không được giáo dục tốt, nhất là giáo dục về pháp luật, thì liệu Khương Đức Tiên có biến thành một kẻ tội phạm chuyên gian dân với gái vị thành niên không?"

Châu Chấn Bang im lặng. Ông rút một điếu thuốc, Dương Cẩm Trình bật lửa cho ông châm.

Hút được nửa điếu thuốc, Châu Chấn Bang thở dài thườn thượt.

"Cẩm Trình, cậu vẫn biết cơ thể tôi khiếm khuyết." Châu Chấn Bang khẽ nói. "Nhưng cậu có biết tại sao tôi bị mất bộ phận ấy không?"

"Không ạ." Vẻ mặt Dương Cẩm Trình trở nên nặng nề. "Em không dám hỏi, và thầy cũng chưa từng nói đến."

"Năm 1969, tôi mới làm công tác giảng dạy ở Đại học Sư phạm ít lâu. Ngày 19 tháng 4 năm ấy tôi trên đường đi đến hiệu sách Tân Hoa trên đường Trưng Khánh thì gặp ngay cuộc ẩu đả giữa hai phái(15). Tôi đang chạy đi tìm chỗ ẩn nấp, vừa chạy được mấy bước tôi cảm thấy người nóng rực. Về sau tôi mới biết có một viên đạn đã bay từ sau lưng và xuyên qua chỗ này của tôi." Châu Chấn Bang chỉ vào bên dưới. "Năm trên giường bệnh, tôi luôn nghĩ thực ra là thế nào nhỉ? Tại sao dân chúng thành phố đều biến thành thế này? Tôi cảm thấy những lý luận mà mình đã học trong trường đại học đều không thể giải thích nổi thứ đại họa đang xảy ra xung quanh. Hình dung bọn họ là dã thú cũng chưa xứng, vì dã thú thì không thể duy trì được sự nhất trí cao độ trong hành vi, nhưng bọn họ thì lại mất hết tính người."

15. Phái tả khuynh, hữu khuynh... rất hỗn loạn, trong thời “cách mạng văn hóa” Trung Quốc.

"Cho nên, thầy bắt đầu nghiên cứu về Skinner?"

"Đúng! Vì lý tưởng của ông ấy là xây dựng một xã hội như thế này: tầng lớp thống trị là tập hợp bởi các nhà tâm lý học, phụ trách đặt ra pháp luật và chính sách để kiểm soát và giáo hóa dân chúng, khiến họ vừa có nhân tính lại vừa phục tùng các mệnh lệnh." Châu Chấn Bang đứng dậy, chỉ ra ngoài cửa sổ. "Cầm Trình, cậu có thể giả thiết rằng nếu toàn thể dân chúng trong cái xã hội đó đều có nhân tính cao thượng, đồng thời tiếp thu sự cường hóa tích cực thì đó sẽ là một thế giới tốt đẹp biết bao!"

"Ý của thầy là..." Dương Cầm Trình chậm rãi nói. "...sẽ có khả năng triệt để loại trừ những tai họa tương tự tái diễn?"

"Đúng!" Châu Chấn Bang nói với giọng khẳng định. "Dù có những biến động xã hội to lớn thì cũng vẫn thúc đẩy xã hội ấy vững bước tiến lên."

"Nếu thế thì..." Ánh mắt Dương Cầm Trình trở nên xa xăm, vẻ mặt anh như đang trong mơ. "Đó sẽ là một xã hội hoàn mỹ."

"Đúng thế!" Châu Chấn Bang rất xúc động. "Khoa học kỹ thuật đã cải tạo thế giới quá nhiều, đã đến lúc phải cải tạo chính nhân loại! Nếu chim bồ câu có thể biết chơi bóng bàn thì nhân loại... khoa học kỹ thuật mà nhân loại có thể phát triển sẽ là vô bờ bến khó bề tưởng tượng nổi!"

"Cũng tức là, những thứ chúng ta làm chính là những việc để cải tạo lịch sử loài người?"

"Cầm Trình! Skinner đã chứng minh rằng việc khen thưởng sẽ có lợi cho con người xây dựng những hành vi tốt đẹp, còn chúng ta sẽ chứng minh rằng trừng phạt cũng có tác dụng xây dựng tương tự." Ánh mắt Châu Chấn Bang rực sáng nhìn Dương Cầm Trình, ông đặt tay lên

vai anh. "Chúng ta, cậu và tôi, có thể khiến cho ngành tâm lý học trở nên vĩ đại chưa từng thấy!"

Dương Cẩm Trình sững sốt nhìn Châu Chấn Bang, anh bỗng trào nước mắt.

Bốn giờ sáng, chiếc xe Audi từ từ dừng bánh dưới một tòa nhà trong khu gia đình của Viện khoa học xã hội thành phố C. Dương Cẩm Trình mở cửa sau của xe, rồi mở cốp xe, nhấc ra một thùng các-tông khá lớn. Sau đó anh đỡ Châu Chấn Bang đang chân nam đá chân xiêu lên gác.

Đưa Châu Chấn Bang vào phòng rồi, Dương Cẩm Trình rót cho ông cốc nước nóng, sau đó anh cáo từ ra về. Châu Chấn Bang đã phải chào thua hơi men, không kiểm soát nổi mình nữa nhưng đầu óc ông lại cực kỳ tỉnh táo. Có lẽ do kết quả của cuộc đàm đạo thoải mái với anh học trò cứng nên ông vẫn cảm thấy rất hưng phấn. Uống xong cốc nước nóng, vẫn chưa hề có cảm giác buồn ngủ. Ông ngồi bên bàn ăn một lúc, rồi đứng dậy tìm thuốc lá. Vừa đứng lên, ông bất chợt nhìn thấy cái thùng các-tông của Dương Cẩm Trình đặt ở tiền sảnh.

Châu Chấn Bang cau mày, nghĩ bụng, không hiểu anh chàng kia đang chơi cái trò gì đây. Ông nhấc cái thùng lên, nó rất nặng. Không thể không tò mò, ông lấy con dao dọc giấy rạch cái nắp thùng ra, ông bỗng rất kinh ngạc.

Quà Dương Cẩm Trình mừng sinh nhật ông. Là một cái hòm mô phỏng cái hòm của Skinner, rất hoàn hảo.

Chiều hôm sau, ở phòng làm việc của Châu Chấn Bang.

Dương Cẩm Trình khóa cửa lại, xác định có thể yên tâm vì không bị ai quấy rầy, anh bắt đầu báo cáo với Châu Chấn Bang.

Kế hoạch đồ sộ "giáo hóa trường" đã được bí mật tiến hành 12 năm. Tuy người tham gia khá đông, nhưng ngoài Châu Chấn Bang và Dương Cẩm Trình ra, không ai được biết toàn bộ kế hoạch là gì. Hai thầy

trò đã tốn rất nhiều thời gian để tuyển chọn được một số người làm đối tượng thực nghiệm. Họ đến từ các gia đình có hoàn cảnh khác nhau, trưởng thành trong môi trường khác nhau, cơ bản có thể đại diện cho các tầng lớp xã hội phổ biến nhất. Sau đó hai thầy trò dùng danh nghĩa Ban nghiên cứu tâm lý để bố trí các thực tập sinh quan sát thường xuyên các đối tượng thực nghiệm, yêu cầu họ ghi lại trung thực sinh hoạt thường ngày của các đối tượng. Khi đã nắm được quy luật hành vi và các đặc trưng tâm lý cơ bản của các đối tượng, thì bố trí các tình nguyện viên tham dự vào đời sống thường ngày của các đối tượng. Việc lựa chọn tình nguyện viên phải rất nghiêm ngặt, cần thẩm tra về danh phận, nhân cách, chưa từng có tiền án tiền sự, ngoài ra, giữa họ với nhau cũng không có các mối quan hệ xã hội đan xen. Có nhiều cách để các tình nguyện viên tham dự vào, và đều là những sự kiện có tính đột phá do con người tạo ra, vì vậy buộc phải hoàn thành trong một lần. Ví dụ, các hành vi có thể nhìn thấy, hoặc bị người lạ ôm hôn. Sau khi nhập cuộc, tình nguyện viên phải được nhận khoản thù lao nhất định và phải ký cam kết giữ bí mật. Đồng thời, lại cử một đợt thực tập sinh mới tiếp tục theo dõi sát sao các đối tượng tham gia thực nghiệm, ghi lại những thay đổi trong hành vi của họ từ sau khi tham dự. Cứ cách một thời gian, các thực tập sinh lại được thay đổi, nhằm bảo đảm có thể thật sự chú ý đến đối tượng thực nghiệm, và cũng vì không để cho ai có thể dần dần nắm bắt được nội dung và mục tiêu cuối cùng của thực nghiệm.

Giai đoạn một của Kế hoạch giáo hóa trường kéo dài mười năm, với 5 người là đối tượng thực nghiệm. Tuy hao tổn nhân lực vật lực rất lớn nhưng ngoại trừ Khương Đức Tiên với hành vi mang tính chất chứng kiến ra, không thấy bốn đối tượng thực nghiệm kia xuất hiện các thay đổi rõ rệt về hành vi và các phản ứng về tâm trạng mang tính quy luật. Những chuyện này không ảnh hưởng đến niềm tin của Châu Chấn Bang, ông và Dương Cẩm Trình lại tỉ mỉ lựa chọn mười đối tượng thực nghiệm khác và đã đưa một số trong đó tham dự vào các tình huống do con người bố trí.

Dương Cẩm Trình báo cáo với Châu Chấn Bang về tình hình quan sát những đối tượng này.

Có thể nói báo cáo rất tỉ mỉ bao gồm đủ mọi nghiên cứu các khía cạnh về đối tượng: việc sinh hoạt ăn ở, nghỉ ngơi, quy luật hành vi, thay đổi tâm trạng, quan hệ xã hội, công tác và học tập. Cuối cùng, Dương Cẩm Trình đưa ra ý kiến so sánh và phân tích tình hình của đối tượng trước và sau khi tham dự, và đây cũng là trọng tâm của báo cáo.

"Thầy xem cái này ạ." Dương Cẩm Trình mở cái kẹp văn bản đưa cho Châu Chấn Bang một tấm ảnh. Người trong ảnh là một thiếu niên chừng 11-12 tuổi, mặc đồng phục học sinh rộng thùng thình, đang vừa đi vừa ăn kem, khuôn mặt nở nụ cười nhẹ nhõm vui vẻ.

"Cậu ta là Đàm Kỳ, 12 tuổi, đang học lớp 6 tiểu học số VI ở khu Hồng Viên thành phố C." Dương Cẩm Trình giở các tài liệu trong tay. "Tính cách ngây thơ, cởi mở, cha mẹ đều có nghề nghiệp chính đáng, thu nhập khá, quan hệ gia đình tốt đẹp."

"Ừ, tôi vẫn nhớ người này, tình huống tham dự là bất ngờ đưa vào môi trường đen tối, đúng không?"

"Đúng! Tình nguyện viên tên là Tưởng Bái Nghiêu, anh ta mạo nhận là đồng nghiệp của cha cậu bé Đàm Kỳ, dẫn Đàm Kỳ vào rạp xem phim, cho cậu ta uống nước ngọt có pha thuốc mê. Sau khi cậu bé đã bị mê man, Tưởng Bái Nghiêu đặt cậu ta xuống gầm ghế. Lúc tan rạp, không ai phát hiện ra cậu bé vẫn còn nằm dưới sàn, cho đến khi rạp đóng cửa. Được biết tình hình tiếp đó là: sau khi Đàm Kỳ tỉnh lại, nó kêu khóc và chạy lung tung trong rạp tối om, cuối cùng lại ngất đi. Về sau, được một người thường trực phát hiện ra."

Dương Cẩm Trình gấp kẹp văn bản lại, tủm tỉm cười có nét bí hiểm. "Giả tưởng của chúng ta trước đó là: Đàm Kỳ sẽ có tâm trạng sợ hãi vì khung cảnh tối om, từ đó ảnh hưởng đến quy luật hành vi của cậu ta. Tuy nhiên, một tình huống bất ngờ đã phát sinh."

"Thế à?" Châu Chấn Bang cảm thấy hứng thú. "Là gì?"

"Thầy lại xem cái này đi!" Dương Cẩm Trình lại đưa ra một tấm ảnh. Vẫn là nhân vật chính Đàm Kỳ, chỉ khác là cậu bé đang đứng tại

chỗ ngơ ngác nhìn bốn bề xung quanh, vẻ lo lắng và sợ hãi.

"Hình như cậu ta..." Châu Chấn Bang nhìn tấm ảnh, cau mày, "... bị lạc đường?"

"Đúng!" Dương Cẩm Trình mỉm cười. "Cậu bé bị mất... cảm giác về phương hướng."

"Cảm giác về phương hướng?"

"Vâng. Cậu ta không thể phân biệt bên phải bên trái hoặc đông tây nam bắc nữa; dù trên đường trở về nhà đã quen thuộc chục năm qua, cậu ta cũng mất phương hướng. Trong hơn một năm sau đó, cha mẹ Đàm Kỳ phải đưa đón con đi học và tan học. Báo cáo của nhóm thực tập sinh thứ hai cho thấy: Đàm Kỳ từ đó không thích ra khỏi nhà, quan hệ xã hội nhạt dần, phạm vi giao lưu cũng thu hẹp lại. Có thể dự đoán rằng, từ nay về sau cậu ta khó có thể học tập mọi kỹ năng liên quan đến phương hướng."

"Chúng ta mong cậu ta sẽ thấy sợ hãi bóng tối, nhưng cậu ta lại mất cảm giác về phương hướng..." Châu Chấn Bang thần thờ, lẩm bẩm. "Bộ não của loài người quá ư phức tạp... liệu có thể còn bao nhiêu vấn đề chúng ta vẫn chưa làm rõ?"

"Và còn một chuyện này em nghĩ là nên nhắc với thầy." Dương Cẩm Trình hơi ngừng lại. "Trong nhóm đối tượng thực nghiệm thứ nhất, phản ứng của Đàm Kỳ mạnh nhất, rõ rệt nhất. Đồng thời, em phát hiện ra rằng cường độ của tình huống để cho cậu ta tham dự, là lớn nhất."

Châu Chấn Bang im lặng, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng làm việc. Dương Cẩm Trình gấp kẹp giấy tờ lại, lặng lẽ ngồi đó chờ thầy đưa ra chỉ thị.

Cuối cùng, Châu Chấn Bang dừng bước, dường như ông đã hạ quyết tâm.

"Chuẩn bị thực nghiệm giai đoạn hai, đồng thời chỉnh sửa lại kế hoạch tình huống tham dự." Sắc mặt Châu Chấn Bang trang nghiêm, đôi

mắt sau cặp kính phóng ra những tia khó bề kiềm chế. "Tăng cường độ của tình huống tham dự."

Màn đêm buông xuống mỗi ngày một chậm, cùng nhiều dấu hiệu khác, chứng tỏ mùa hè đang đến gần.

Trên sân vận động của trường tiểu học trực thuộc nhà máy sợi thủy tinh, chỉ lèo tèo mấy bóng người; mảnh đất thoáng đặng này có vẻ như rộng hơn hẳn mọi ngày. Trên đường chạy vòng quanh sân vận động, có mấy vị cao tuổi đang lững thững đi bách bộ. Họ, hoặc đi một mình hoặc đi thành đôi, có người đang nghe đài mang theo người, có người chỉ vừa đi vừa trò chuyện. Mặt trời đỏ ối đang từ từ lặn xuống chân trời phía tây của thành phố này. Những sự vật được ánh tà dương yếu ớt phủ xuống đều hiện lên những viền vàng nhàn nhạt. Đã sắp hết khoảng thời gian gọi là giờ cao điểm tan tầm, các khu nhà im ắng suốt một ngày đang hiện lên những khung cảnh náo nhiệt nhất vào lúc chạng vạng tối. Dường như mọi ô cửa sổ đều vọng ra những âm thanh của bát đĩa xoong nồi va chạm nhau, hòa trộn với những mùi vị của đủ các món ăn bay khắp trong không khí đang oi nóng.

Ở góc tây bắc của sân vận động, có một bóng người gầy nhỏ đang mài miết bên cái bàn bóng bàn làm bằng xi măng, có thể nghe rõ tiếng lách cách của quả bóng va đập lên mặt tường cứng đanh.

Đó là một chú bé khoảng 8 tuổi, đang say sưa vọt bóng lên mặt tường đối diện. Tuy "đối thủ" chỉ là mảnh tường trước mặt nhưng chú bé vẫn giao đấu rất hăng hái, mồ hôi trán chảy xuống ướt khắp cả khuôn mặt đỏ hồng. Mỗi lần đối thủ "trả bóng" ra ngoài bàn, chú bé đều giơ nắm đấm hét lên khoái trá.

Bên cạnh bàn bóng là một ca nước to, bên trong còn độ một phần tư nước.

Ánh sáng mỗi lúc một tối thêm, khu trường dần chìm trong bầu không khí hắt hiu. Khi những tia sáng cuối cùng tắt hẳn trên khu nhà dạy

học, cả khu nhà trở nên trầm mặc và đồ sộ khác thường, cứ như một con thú khổng lồ đang ngồi đó chờ thời cơ để vồ mồi.

Bên trên nó khu nhà dạy học, có một nam giới đang lặng lẽ đứng, ánh mắt luôn dõi theo chú bé đang tập bóng bàn ở góc tây bắc. Hồi lâu sau, người ấy giơ tay xem đồng hồ, rồi xách cái túi nilon dưới chân lên, quay người bước đi.

Lúc này bóng tối đã bao trùm lên vùng xung quanh cả khu trường. Rất nhanh, màn đêm đã nuốt chửng cả sân vận động yên tĩnh.

Chú bé hình như không nhận ra, thậm chí không biết mặt trời đã lặn khi nào, đường bóng bay trên đầu dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng không nhìn thấy gì nữa.

Sau một cú vọt bóng rất đẹp, chú bé thở mạnh, đặt cái vợt xuống. Chú rất thỏa mãn vì "đối thủ" đã đại bại.

Chú cất cái vợt và quả bóng vào cặp sách, cầm ca nước lên tu một hơi cạn sạch, sau đó vừa lau mồ hôi vừa bước về phía khu nhà dạy học.

Ở cổng khu nhà, chú bé gặp một bác già thường trực đang cầm chìa khóa ra khóa cổng. Nhìn thấy chú bé, ông già bật cười mắng yêu: "Lại là chú nhóc! Ngày nào cũng đến đây đi tè vào giờ này!"

Chú bé lè lưỡi nhìn ông già, rồi nó cười toe toét chạy vào nhà vệ sinh ở cuối hành lang.

Hành lang tối om nên có vẻ như dài vô tận. Ngôi trường tiểu học này có tuổi thọ khá lâu và rất ít được tu sửa, trông rất lem nhem. Tường vôi thì bắn thiu, vữa trát lở lói, nền xi măng thì nứt mẻ mấp mô. Chú bé chạy đến cửa nhà vệ sinh, đẩy cánh cửa gỗ kêu "két két..." rồi bước thẳng vào chỗ đi tiểu.

Ngọn đèn điện 15w treo trên trần đang khẽ khêu sè sè, ánh sáng chập chờn trông giống như một con mắt "độc nhãn" liên tục hấp háy. Chú bé cũng mặc kệ, chú chỉ muốn "giải phóng" ngay cái bụng dưới đang căng tức, chú nhanh chóng tụt quần tè luôn.

Dòng nước mạnh mẽ phun vào bề mặt lát gạch men sứ, kêu "tồ tồ..."

Bỗng phía sau chú bé có tiếng thở dốc nặng nề, hình như là những tiếng rên rỉ cuối cùng của một người bị thương nặng.

Chú bé rung mình một cái, đồng thời dòng nước đang phun cũng chấm dứt. Chú hơi nghiêng đầu lắng nghe nhưng ngoài tiếng sè sè của cái bóng đèn ra, không nghe thấy âm thanh nào khác.

Chú nhích mép, xoay người lại và tiếp tục tè cho đã. Khi chú sắp tè xong, thì lại nghe thấy một chuỗi âm thanh lạ lùng từ phía sau vọng đến.

"Á a..."

Lần này thì nghe rõ, âm thanh kéo dài. Chú bé quay phắt người lại, mặc cho chút nước còn sót rớt lên mũi giày. Chú nhìn vào bốn cánh cửa gỗ ở bốn ô trước mặt, rồi xác định tiếng rên phát ra từ ô cửa thứ hai từ bên trái sang.

Chú bé vội vàng chỉnh đốn cái quần, đưa mắt nhìn sang hai bên, rồi lại nhìn vào cánh cửa gỗ tróc sơn loang lổ ấy. Lúc này tiếng sè sè của bóng đèn càng rõ, và càng đối lập với nhà vệ sinh im ắng. Chú bé cảm thấy hơi căng thẳng nhưng cũng càng thêm tò mò. Chú rón rén bước đến cánh cửa nọ, ghé tai lắng nghe nhưng lại không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Chú bé bỗng cảm thấy mồm miệng khô ran, chú thè lưỡi liếm môi, rồi hắng giọng, và lớn tiếng hỏi: "Có ai trong đó không?"

Vừa nói ra, chú bé lập tức giật mình vì giọng nói run run của chính mình, chú bất giác lùi lại hai bước.

Bên trong cánh cửa hoàn toàn im ắng.

Cảm thấy nghi hoặc, chú bé lại nhìn sang hai bên, sau đó chú xốc cái quai cặp sách trên vai, nuốt nước bọt, rồi từ từ đưa tay ra thử đẩy cái cánh cửa.

Một tiếng "két..." sắc nhọn, cánh cửa gỗ hé ra một khe hẹp.

Chú đẩy thêm lần nữa, cánh cửa bị mở ra quá nửa.

Bóng đèn trên trần chập chờn lúc sáng lúc tối. Chú bé hít một hơi thật sâu...

Bên trong cánh cửa, là một người mặc đồ đen, mặt hướng vào tường, lưng quay ra ngoài, hai chân choãi hai bên bệ xí.

Chú bé chưa kịp hỏi một câu thì người mặc đồ đen đã từ từ xoay người trở ra.

Ngọn đèn trên vẫn chập chờn lúc sáng lúc tối.

Chú bé biết rõ đôi mắt mình mở ra rõ to, hai con mắt lồi ra như sắp bật khỏi hốc mắt, chú cũng biết mồm mình tuy há hốc nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Vì chú nhìn thấy mặt người mặc đồ đen... không phải là mặt.

Mà là một mặt phẳng trơn nhẵn, trắng nhợt, không có mắt mũi mồm tai.

Ông già thường trực ngồi xõm trước cổng khu nhà dạy học, đầu lắc lư, miệng ê a nhẩm theo bài hát phát ra từ chiếc ra-đi-ô đặt bên chân. Đã hút xong một điếu thuốc lá, ông bỗng nhớ ra chú bé con đánh bóng bàn tối nào cũng chạy vào trong kia đi tè, vẫn chưa ra.

Ông hơi bực mình, tay vung vẩy chùm chìa khóa bước về phía nhà vệ sinh ở đầu kia của hành lang.

Ông giận dữ đẩy cửa, gắt âm lên: "Này thằng bé con, mày ngã..."

Chưa nói hết câu, ông đã trợn mắt há miệng đứng chôn chân tại chỗ.

Chú bé nghiêng người, nằm rũ ra trên một vũng nước bẩn ở chính giữa nhà vệ sinh.

Ban nghiên cứu tâm lý thuộc Viện khoa học xã hội thành phố C. Trong phòng làm việc của Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình đang nhìn một nam giới ngồi trước mặt cầm bút ký tên rất bay bướm trên bản cam đoan giữ bí mật, thấy ổn cả rồi, anh cầm lên cất vào két sắt khóa lại. Sau đó anh mở ngăn kéo lấy ra một chiếc phong bì đưa cho người ấy.

Người ấy đưa tay ra nhận nhưng chưa thấy Dương Cẩm Trình buông tay đang cầm phong bì ra.

"Kể từ lúc này, tôi và anh không còn dính dáng gì với nhau nữa." Ánh mắt Dương Cẩm Trình sáng quắc. "Tôi nói đã rõ ràng rồi chứ?"

Người ấy gật đầu. Dương Cẩm Trình buông tay ra. Người ấy mở phong bì rút ra một xấp tiền rồi đếm. Sau đó mỉm cười nhìn Dương Cẩm Trình và gật đầu, đứng dậy bước đi, nhưng lại nhớ ra một việc.

"Thằng bé kia..." Người ấy ngập ngừng: "Sau đó, thế nào?"

"Đó không phải chuyện anh cần quan tâm." Dương Cẩm Trình cúi xuống, tự châm cho mình điếu thuốc. "Nhận tiền thù lao rồi, chuyện ấy không liên quan gì đến anh nữa."

Người ấy hơi ngượng ngịu, cố nặn ra nụ cười, rồi quay người bước ra khỏi căn phòng.

Dương Cẩm Trình lặng lẽ hút hết điếu thuốc, anh nhìn đồng hồ, rồi cầm một cái kẹp văn bản lên, bước ra đi sang phòng họp.

Căn phòng họp nhỏ này đang có người đợi anh. Thấy anh bước vào, người ấy đứng dậy với vẻ hơi căng thẳng.

Dương Cẩm Trình khóa cửa lại, rồi mỉm cười nhìn anh ta, bảo anh ta ngồi xuống.

"Anh là Vương Tăng Tường, phải không?" Dương Cẩm Trình ngồi đối diện với anh ta, tay mở kẹp văn bản ra.

"Đúng!" Vương Tăng Trường nghĩ ngợi, rồi bổ sung. "Chủ nhiệm Châu Chấn Bang của các anh là bạn cũ của cha tôi."

"Tôi biết. Chúng ta đã từng gặp nhau." Dương Cẩm Trình mỉm cười. "Chúng tôi có một dự án nghiên cứu khoa học đang muốn tuyển tình nguyện viên, chủ nhiệm Châu Chấn Bang giới thiệu anh với tôi."

"Đúng thế. Cha tôi thể lực kém, tôi muốn làm việc kiếm thêm ít tiền." Vương Tăng Trường vui vẻ thẳng thắn thừa nhận. "Và, tôi lại sắp cưới vợ, cũng cần tiền."

"Được, tôi hiểu." Dương Cẩm Trình đặt kẹp văn bản xuống. "Những tư liệu về anh mà chúng tôi có được, bao gồm hoàn cảnh gia đình, học lực, quá trình trưởng thành... coi như cơ bản đều phù hợp với yêu cầu của chúng tôi..."

"Các vị điều tra về tôi à?" Vương Tăng Trường ngắt lời, cau mày, tỏ ra khó chịu. "Còn tôi thì không hay biết gì cả?"

"Mong anh hiểu cho." Dương Cẩm Trình kiên nhẫn giải thích. "Công trình nghiên cứu khoa học này thuộc diện bảo mật, cho nên chúng tôi phải tìm hiểu một số điểm cần thiết về tình nguyện viên."

"Đó là dự án gì?" Vương Tăng Trường càng cau mày chặt hơn. "Chắc không phải chuyện phạm pháp đấy chứ?"

"Tôi vừa nói rồi, dự án trong diện bảo mật, cho nên cho phép tôi không thể tiết lộ nội dung." Nét cười trên khuôn mặt Dương Cẩm Trình hơi cứng lại. "Có một số nội dung có lẽ hơi cao hơn trình độ tiếp thu của người dân bình thường, nhưng tôi có thể bảo đảm với anh hoàn toàn không đến mức cấu thành tội phạm hình sự."

Wang Zeng Chang hơi nghĩ ngợi, rồi lại hỏi: "Các vị, với danh nghĩa nhà nước đấy chứ?"

"Đúng!"

"Cũng tức là... chính phủ đứng ra?"

Dương Cẩm Trình bật cười. "Anh có thể cho là như vậy."

"Thế thì được." Vương Tăng Tường thở phào. "Còn tôi, tôi phải làm những gì?"

"Đến lúc đó chúng tôi sẽ thông báo với anh." Dương Cẩm Trình đứng dậy, định kết thúc cuộc gặp mặt.

Nhưng Vương Tăng Tường vẫn ngồi yên. "Tôi cảm thấy cần phải biết mình sẽ làm gì - để còn chuẩn bị tinh thần."

"Anh không cần chuẩn bị gì hết. Việc chúng tôi bảo anh làm, là việc mà người bình thường đều có thể hoàn thành." Dương Cẩm Trình cất cao giọng. "Hoàn thành rồi, anh sẽ được nhận thù lao 5.000 nhân dân tệ."

"Năm nghìn?" Tâm trạng tò mò của Vương Tăng Tường đã hoàn toàn tan biến bởi con số này. "Mỗi lần, năm ngàn?"

"Chỉ một lần thôi." Dương Cẩm Trình giơ một ngón tay lên. "Sau đó chúng ta không bao giờ liên lạc với nhau nữa."

Nói xong, Dương Cẩm Trình bước ra, mở cửa phòng, lặng lẽ chờ Vương Tăng Tường.

Không còn cách nào khác, Vương Tăng Tường đành đứng dậy chào ra về. Bước đến cửa, anh bỗng hỏi: "Chú Châu Chấn Bang có đây không?"

"Thầy ấy không có ở đây." Dương Cẩm Trình không nhìn anh ta nữa, quay người đóng cửa lại. "Vào thành phố dự cuộc họp."

"Tôi không có ý gì khác..." Vương Tăng Tường hơi đỏ mặt. "Tôi chỉ muốn gặp để nói lời cảm ơn chú ấy. May nhờ chú ấy quan tâm, tôi đã được làm tiếp vị trí của cha tôi, tôi đã được đi làm ở nhà máy nước rồi."

"Được, tôi sẽ chuyển lời của anh đến thầy ấy." Dương Cẩm Trình chìa tay ra. "Anh cứ yên tâm."

Tiền Vương Tăng Trường ra về rồi, Dương Cẩm Trình đi thẳng sang phòng làm việc của Châu Chấn Bang. Vừa bước vào, anh đã nhìn thấy dụng cụ mô phỏng cái hộp của Skinner bày ở vị trí nổi bật trên giá sách.

"Đã gặp cậu Vương Tăng Trường chưa?" Châu Chấn Bang đặt tập tài liệu xuống bàn. "Thế nào rồi?"

"Cũng được." Dương Cẩm Trình hơi do dự. "Về cơ bản là đạt yêu cầu."

Châu Chấn Bang nắm bắt được vẻ mặt của anh, ông mỉm cười. "Có vấn đề à?"

"Vâng." Dương Cẩm Trình cũng không giấu nữa. "Anh ta có nhiều bản khoản, và, em cảm thấy anh ta là người rất hay tò mò."

"Những điều không nên cho anh ta biết thì tuyệt đối không nói ra." Châu Chấn Bang dặn dò. "Và, anh ta quan tâm đến 5.000 tệ kia hơn, cho nên vấn đề sẽ không lớn. Tình huống dành cho anh ta nhập cuộc, có khó không?"

"Không khó." Dương Cẩm Trình mỉm cười. "Đơn giản hơn nhiều so với tình huống đối với Đường Duy."

"Này, thằng bé thế nào rồi?"

"Vẫn chưa có báo cáo tiếp theo. Nhưng xét tình hình mấy hôm nay, thấy rằng mô thức hành vi của Đường Duy đã có thay đổi." Dương Cẩm Trình vừa nhớ lại vừa nói. "Suốt ngày hôm qua nó không vào nhà vệ sinh của trường học."

Châu Chấn Bang "à" một tiếng, nhưng vẻ mặt ông không thể hiện điều gì.

"Đối tượng thực nghiệm tiếp theo, là ai?"

"Là người này." Dương Cẩm Trình giở kẹp văn bản ra tìm, rồi cầm lên một tấm ảnh đưa cho Châu Chấn Bang. Trong ảnh là một bé gái đang

đứng trước một quầy nhỏ ven đường chọn cặp tóc. Không rõ có phải người chụp cố ý lựa góc nhìn không, bé gái trông rất xinh. Khuôn mặt trắng trẻo nõn nà, mái tóc nổi bật cái cặp tóc nhiều màu sắc lấp lánh, trông nó lung linh như một thiên sứ. Châu Chấn Bang ngắm tấm ảnh rất lâu, rồi đưa trả lại Dương Cẩm Trình.

"Bé này tên gì?"

"Thẩm Tương, 14 tuổi, đang học lớp 8 trường trung học số 4 của thành phố."

"Chủ đề tham dự là gì?"

"Mùi vị. Kế hoạch của chúng ta là..."

Máy nhắn tin BP của Dương Cẩm Trình đeo ở thắt lưng bỗng kêu "bíp bíp". Anh làm động tác xin lỗi Châu Chấn Bang rồi cúi nhìn các dòng chữ Hán hiện trên màn hình. Sau đó Dương Cẩm Trình ngẩng lên, vẽ mặt bần khoản nhăn nhó.

"Xin lỗi thầy." Dương Cẩm Trình gượng nở nụ cười. "Em muốn xin nghỉ phép mấy hôm, được không ạ?"

Bệnh viện trung tâm thành phố C. Khu buồng bệnh.

Dương Cẩm Trình xách một cái túi nilon, chạy như ma đuổi, chạy lên cầu thang, rồi ngoặt vào hành lang, sau đó đẩy cửa một gian buồng bệnh nhân.

Một phụ nữ sắc mặt vàng nhợt đang nằm trên giường, một bé trai khoảng 2 tuổi ngồi bên. Người phụ nữ tươi cười nhìn bé, nắm hai bàn tay nhỏ xinh của nó đưa lên vẫy vẫy. Đứa bé thích thú cười như nắc nẻ, cái miệng của nó không ngớt ngo ngoạy trên bụng người phụ nữ.

Dương Cẩm Trình hơi cau mày, đặt cái túi nilon xuống bên giường rồi đưa tay ra bế chú bé.

"Triển Triển, không được đè lên người mẹ!"

Chú bé không chịu ngồi trong lòng Dương Cẩm Trình, nó vùng vằng giãy giụa và giơ hai tay về phía người phụ nữ, nó vẫn muốn tiếp tục nô đùa như vừa rồi. Xem chừng không được chiều nữa, nó trề môi khóc nhè luôn.

Một phụ nữ đứng tuổi đang ngồi bên giường vội đứng lên đón lấy chú bé từ tay Dương Cẩm Trình, vừa dung đưa vừa vỗ nhẹ vào lưng nó.

"Thôi nào... Triển Triển đừng khóc nữa, Triển Triển ngoan lắm..."

Dương Cẩm Trình vừa lúng túng vừa bực mình, anh nói với bà: "Mẹ ơi, sao mẹ lại đưa thằng bé vào bệnh viện làm gì? Ở đây náo loạn đủ thứ... nó còn bé tí..."

"Để cho mẹ Triển Triển gặp con, thì sao?" Bà không bằng lòng, tiếp tục lầu bầu. "Nửa tháng nay nó không nhìn thấy mẹ, ngày nào nó cũng hỏi mẹ cháu đâu rồi, thì mẹ biết trả lời nó ra sao?"

"Đúng đấy, anh đừng trách mẹ nữa." Người phụ nữ vội xuê xoa. "Tại em nhỡ mẹ đưa con vào chơi một lát."

Dương Cẩm Trình nhìn trách bà mẹ, rồi lại nhìn đứa bé đang quấy khóc, anh càng thêm bức xúc. Anh ngồi xuống mép giường, nhắc cái túi nilon lên hỏi vợ: "Em ăn một chút đi. Anh mua cháo đây này."

Người vợ miễn cưỡng ngồi dậy cười với Dương Cẩm Trình: "Em ăn một chút vậy."

Dương Cẩm Trình mở túi nilon ra, ngoảnh sang bà mẹ: "Còn mẹ và cháu, thì sao?"

Bà mẹ vẫn chưa nguôi giận, lạnh lùng nói: "Tôi và nó về nhà ăn cơm." Nói rồi bà sửa soạn đi giày, đội mũ cho thằng bé. Vợ Trình và đứa con thơm nhau mấy lần, sau đó bà mẹ bế thằng bé lên rồi ra về. Đi gần đến cửa, bà nói nhỏ với Dương Cẩm Trình: "Con nên tranh thủ vào thăm vợ, chứ đừng luôn mồm kêu là bận việc. Ngày nào cũng bận những việc gì thế không biết?"

Trong buồng bệnh chỉ còn lại hai vợ chồng Dương Cẩm Trình. Tất cả bỗng trở nên yên tĩnh. Dương Cẩm Trình đặt một xấp tài liệu lên giường, ngồi đọc. Vợ anh ngồi tựa vào đầu giường vừa từ từ ăn cháo vừa xem ti-vi. Lát sau, cô nhìn Dương Cẩm Trình đang hết sức chăm chú đọc tài liệu. Cô tắt ti-vi, rồi cầm một cuốn tạp chí lên xem.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, cô vẫn giữ yên lặng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn sang Dương Cẩm Trình vẫn đang đọc mải miết. Sắc mặt anh càng lúc càng nhăn nhó, cuối cùng anh bực tức bỏ lại mấy trang, thò tay vào túi áo tìm bao thuốc lá. Vừa rút điều thuốc ra, có lẽ anh cảm thấy không nên, bèn đứng dậy bước ra ngoài.

Người vợ vẫn chú ý đến anh, cô nói: "Anh cứ ngồi trong này mà hút!" Cô ngừng lại, khuôn mặt thoáng hiện nét cười bẽn lẽn. "Em muốn anh ở bên em."

Dương Cẩm Trình cảm thấy ấm lòng, anh khua điều thuốc lên. "Anh sẽ trở vào rất nhanh thôi."

Anh ra tới tận cuối hành lang, lặng lẽ đứng đó hút thuốc và dõi nhìn làn khói xanh xanh từ từ dâng lên trước mặt, rồi dần tan.

Điều khiến anh đang lo lắng là, 5 người tham dự tình huống thực nghiệm, thì đã hoàn thành 4 người; các báo cáo theo dõi sau đó cho thấy, ngoài Đường Duy ra, phản ứng của các đối tượng kia rất bình thường. Nếu thiếu các số liệu phong phú và mang tính điển hình, thì Kế hoạch về môi trường giáo hóa sẽ không thể hoàn thành thuận lợi. Giả thiết của Châu Chấn Bang là, dùng thời gian khoảng 25 năm để hoàn thành kế hoạch này, nhưng nếu cuối cùng chỉ thu được một số luận cứ đáng buồn thì rất có thể giáo hóa trường sẽ phá sản, thất bại.

Hai mươi năm năm trời. Dương Cẩm Trình thầm nhẩm tính. Đến lúc đó, mình đã gần sáu mươi tuổi. Lẽ nào hao tổn già nửa đời người để vật lộn với một thứ kế hoạch thất bại?

Nên tăng thêm số lượng đối tượng thực nghiệm... hay là nên tăng cường độ của tình huống tham dự?

Anh đang nghĩ ngợi thì máy nhắn tin BP bỗng kêu "bíp bíp..."

Nhân lúc Dương Cẩm Trình ra ngoài hút thuốc, người vợ bật máy tính lên xem, vừa xem một lát thì thấy Dương Cẩm Trình vội vã mở cửa bước vào, vừa nhanh tay thu dọn xấp tài liệu vừa nói với vợ: "Anh phải về Ban nghiên cứu."

Người vợ có phần thất vọng, cô nghĩ ngợi, rồi dặn dò: "Tối anh đừng vào nữa. Anh đã vào bốn đêm rồi, nên về nhà thay quần áo đi!"

"Ừ."

"Nên về cho sớm mà ngủ cho lại sức." Cô dường như có chút khó xử. "Lúc nào rồi thì anh lại vào với em."

Dương Cẩm Trình mỉm cười đáp lại, rồi xách cái túi lên vội vã đi ra khỏi căn buồng.

Chiếc xe Audi màu đen phóng như bay trong màn đêm đen kịt. Dương Cẩm Trình cầm vô-lăng, vẻ mặt nặng trĩu, thỉnh thoảng anh liếc nhìn cái lọ thủy tinh đặt bên dưới ghế cạnh vô-lăng. Đó là cái lọ kiểu lọ đồ hộp, nhãn mác đã vỡ, nắp đang đóng rất chặt. Nhưng Dương Cẩm Trình vẫn cảm thấy một thứ mùi nồng nồng ngai ngái lan tỏa trong xe. Anh hạ cửa kính xuống, cố không nghĩ về hình ảnh ghê tởm của hỗn hợp chất thải và nước ấy.

Trí nhớ về khứu giác luôn tồn tại trong bộ não người ta lâu nhất. Mong sao có thể lấy được số liệu có sức nặng mà thực nghiệm cần phải có.

Dương Cẩm Trình nhấn chân ga mạnh hơn.

Khi xe Dương Cẩm Trình chạy đến một con ngõ nhỏ gần trường trung học số 4 của thành phố C, thì Vương Tăng Tường đã đứng đó chờ anh khá lâu.

Dương Cẩm Trình vừa xuống xe anh ta đã chạy ngay lại, đồng thời "nổ" luôn một lô câu hỏi liên tù tì như bắn súng liên thanh.

"Muộn thế này rồi sao anh còn gọi tôi ra? Tại sao lại phải đến đây? Đêm nay sẽ làm thực nghiệm gì đó phải không? Tôi thì chẳng đem theo thứ gì cả..."

Dương Cẩm Trình tựa vào cánh cửa xe, im lặng nhìn Vương Tăng Tường. Và anh bỗng cảm thấy không thiết mở miệng nói với anh ta nữa. Hình như gã đàn ông đang đứng trước mặt anh còn khô cứng vô duyên hơn cả con ngõ, bóng đèn đường và cái thùng rác!

Hắn không xứng đáng xuất hiện ở đây, không xứng đáng tham gia vào một kế hoạch vĩ đại như thế. Rồi một ngày kia, hắn ý thức được rằng thế giới xung quanh ngày càng tốt đẹp, thì hắn không nên cảm thấy mình là một cái đinh ốc lạng lã góp phần cấu trúc nên cả một hệ thống. Không được! Hắn thậm chí không đáng là một hạt bụi bám trên cái hệ thống đó!

Hắn chỉ là kẻ bình thường, ngu xuẩn, là hàng chợ, là con buôn giáo hoạt.

Hắn không biết có người đang mạo hiểm lao vào cuộc cải tạo chính nhân loại, hắn không biết có người đang nát óc suy nghĩ tìm cách có được những số liệu phong phú hơn, luận cứ đầy đủ hơn. Hắn chỉ quan tâm đến mấy đồng tiền còm côi, như một cái móng tay, chỉ có năm ngàn bạc đáng khinh.

Dương Cẩm Trình bỗng mỉm cười, anh cảm thấy mình là đấng tạo hóa đang đứng quan sát một con kiến đáng thương.

"Tối nay chúng tôi cần anh làm một việc."

"Việc gì? Có khó lắm không?" Vương Tăng Tường lập tức truy hỏi. "Có phải mạo hiểm không? Anh phải cho tôi biết rõ nguyên nhân hậu quả chứ? Kẻo mà..."

"Không khó." Dương Cẩm Trình nhìn xung quanh, rồi tùy hứng chỉ vào một cửa hiệu bán văn phòng phẩm đã đóng cửa. "Anh đến đập vỡ cái ô cửa kính kia!"

Vương Tăng Trường rất nghi hoặc nhìn ô cửa kính đó, rồi lại nhìn Dương Cẩm Trình. Anh ta bước đến ô cửa kính nhìn vào bên trong cửa hiệu.

"Hiệu văn phòng phẩm Giai Lạc... trong này có những gì? Chắc không có đồ gì quý giá chứ? Nếu phá của họ thì tôi có phải bồi thường không?"

"Không." Dương Cẩm Trình đưa mắt nhìn xuống, anh đã quá ngán không muốn phí lời với gã này nữa. "Bên trong, thứ đáng tiền nhất, có lẽ là cây bút xóa và con dao gọt bút chì."

"Thế à?" Vương Tăng Trường đã hơi yên tâm, anh ta bắt đầu tìm xung quanh. "Dùng cái gì để đập nhỉ?"

"Tùy!"

Cuối cùng, Vương Tăng Trường nhặt một hòn gạch, đứng trước cửa kính, chuẩn bị tư thế, quay lại hỏi Dương Cẩm Trình: "Tôi đập nhé?"

Dương Cẩm Trình châm điếu thuốc, hất tay.

"Choang..." Sau đó là những tiếng "rầm rầm..." nặng nề.

Dương Cẩm Trình nhìn cảnh tượng trước mặt, thản nhiên như không. Vương Tăng Trường thì vừa căng thẳng vừa hưng phấn chạy lại xúc động nói: "Sau đây, chúng ta làm gì nữa?"

Dương Cẩm Trình miệng ngậm điếu thuốc, chỉ tay ra đầu con ngõ. "Chạy đi!"

Vương Tăng Trường co cẳng chạy vụt đi, chạy được vài chục mét, anh ta không quên ngoái lại gọi to: "Mai tôi đến nhận tiền, anh nên chuẩn bị sẵn đi..."

Dương Cẩm Trình tựa lưng vào xe, không đáp, cũng không ngoảnh lại.

Hút hết điều thuốc, anh nhìn khu nhà dạy học ở phía sau bức tường vây, thì vừa khéo nhìn thấy một căn phòng duy nhất có ánh đèn, nhưng đèn vụt tắt.

Anh gí chân day tắt mẫu thuốc, ngẩng nhìn cả hai đầu con ngõ đều tối om, anh đi về một đầu ngõ.

Phải có ai làm việc gì đó chứ!

Vì giáo hóa trường.

Vì một thế giới mới.

Nửa giờ sau, Dương Cẩm Trình chạy ra từ trong con ngõ lúc này đã càng tối hơn, trông anh nhếch nhác và sợ hãi hơn cả cô nữ sinh trung học ở phía sau anh.

Anh luống cuống nhảy vào chiếc xe Audi, lập tức nổ máy, rồi nhấn chân ga. Xe húc đổ một thùng rác, sau đó loạng choạng phóng ra khỏi con ngõ.

Cho đến khi xe chạy được gần hai cây số, Dương Cẩm Trình mới nhìn thấy mỗi chiếc xe chạy ngược lại với anh đều nhấp nháy đèn pha một cách giận dữ chiếu vào xe anh, thì ra anh quên chưa bật đèn pha xe mình.

Đáng sợ hơn nữa là, anh phát hiện ra đầu óc mình cứ tự động hiện lên một câu nói:

"Kể từ nay trong thân xác người tồn tại thứ đó của ta, người sẽ suốt đời ám mùi của nó."

Dương Cẩm Trình lập tức thấy căng thẳng.

Đừng! Không được! Ta mới là chúa tể. Quyền chủ động phải nằm trong tay ta!

Anh lần túi áo tìm bao thuốc nhưng những ngón tay run bần bật không thể cầm nổi thứ gì, bàn tay đang nắm vô lăng cũng chuôi đi, đến

nổi chiếc xe bắt đầu đánh võng ngoằn ngoèo trên đường.

Dương Cẩm Trình văng tục một câu, tay trái nắm chặt vô-lăng, đưa ngón tay phải vào mồm cắn thật mạnh. Anh đã hơi tỉnh ra một chút. Nhưng một cảm giác khác, càng rõ rệt hơn, đã lan tỏa khắp thân thể anh.

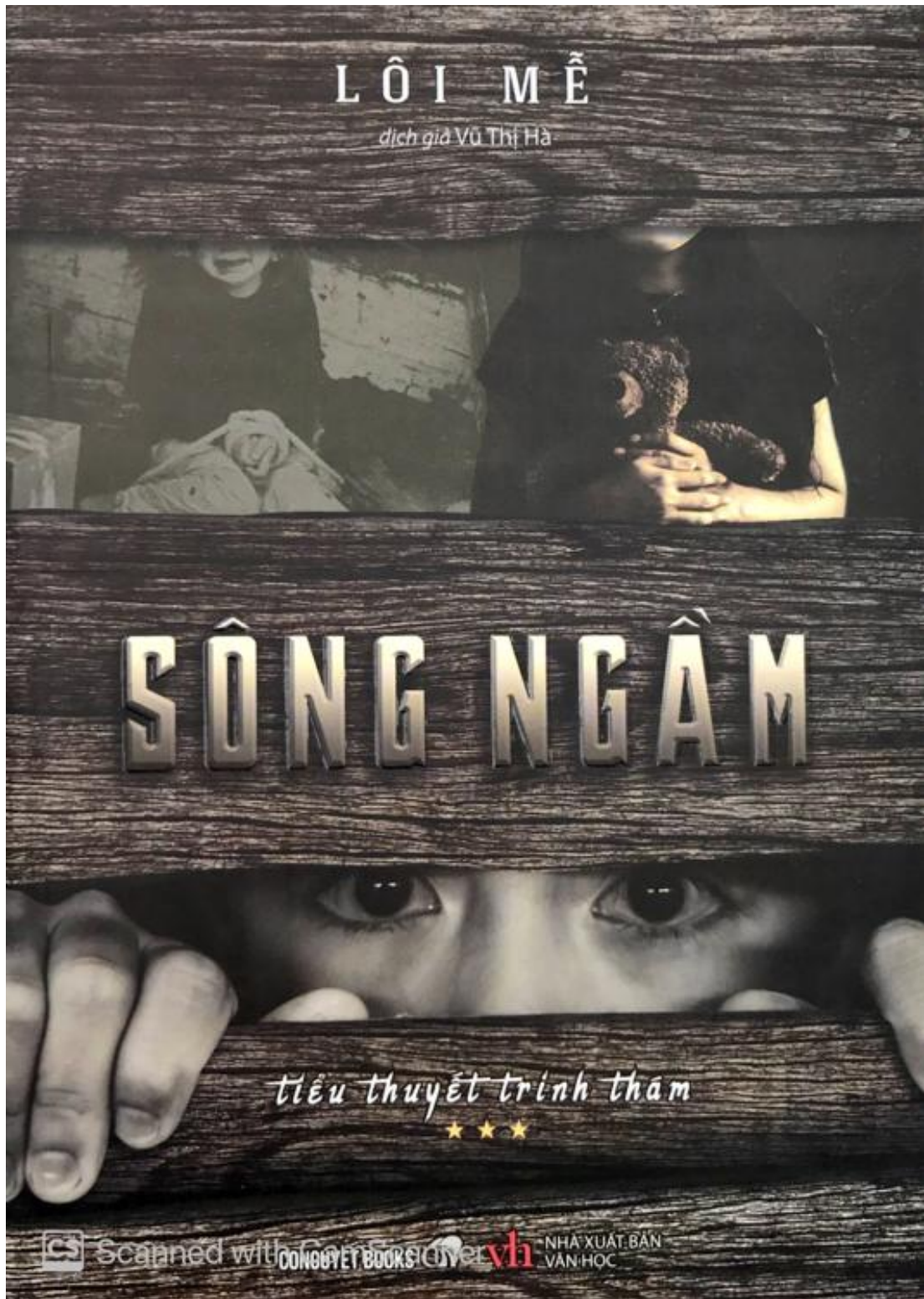
Đúng, đó là tấm thân mềm mại và đang run rẩy của cô gái.

"Đại học Sư phạm." Cậu ta ưỡn ngực, nói giọng oang oang: "Em tên là Trần Triết."

Bốn mắt nhìn nhau. Cả hai đều không biết rằng, họ có vẻ như không có gì liên quan đến nhau nhưng thực ra gạch nối giữa họ là một con người, một cái tên, và một cái hộp.

Họ đều không biết rằng: trong tương lai không xa sẽ lại có dịp nhìn nhau một cách xa lạ như thế này.

SÔNG NGẦM

***Mỗi con người hy sinh vì tương lai tươi đẹp đều là một
tượng đài.***

Julius Fucik

Phần Dẫn: CẠM BẦY

Người đàn ông dừng xe ở bên đường, đưa mắt nhìn con ngõ hẹp bên tay phải, khóa cửa xe cẩn thận rồi bước xuống.

Con ngõ vốn đã không rộng, lại thêm mười mấy hàng quán kinh doanh lấn chiếm vỉa hè. Anh vừa khó nhọc len qua những sợi móc treo điện thoại, những con thú bông, vừa nhìn quanh quan sát các gian hàng hai bên đường. Cuối cùng, anh dừng lại trước cửa một quán nhỏ có cái tên Vua cá nướng Ba Thục ^[1], sau khi đọc tấm biển hiệu cẩn thận, anh đưa tay đẩy cánh cửa kính lem đầy vết dầu.

^[1] Tên gọi của hai nước nhỏ thuộc Trung Quốc thời cổ đại, có vị trí địa lí nằm ở khu vực Tứ Xuyên (Trung Quốc) ngày nay.

Bây giờ là ba rưỡi chiều, quán vắng khách. Bà chủ quán ngồi sau chiếc bàn phục vụ gập gù. Cánh cửa kính vừa được mở, thiết bị cảm ứng treo trên khung cửa liền phát ra câu nói: "Kính chào quý khách". Bà chủ quán lập tức tươi tỉnh, vừa lay nữ nhân viên phục vụ đang ngủ gập bên cạnh, vừa dụi mắt mời chào khách.

Vị khách đứng ở cửa, nhìn một lượt quanh gian quán vắng vẻ rồi nói: "Tôi có đặt một bàn."

"Vâng." Bà chủ quán lật giở cuốn sổ nhỏ trong tay, "Anh Hình ^[2] đúng không?"

^[2] Người Trung Quốc thường gọi họ người khác để xưng hô khi giao tiếp.

Vị khách khẽ gật đầu, thay cho lời xác nhận.

"Bàn số 7."

Cô phục vụ bàn dẫn khách ngồi vào bàn, mở cuốn thực đơn rồi hỏi: "Anh gọi món luôn bây giờ hay đợi một lát nữa?"

"Một lúc nữa." Vị khách dường như không để tâm vào cuốn thực đơn, mà chăm chú ngắm một vật hình tròn trên bàn.

"Món nổi tiếng của quán chúng tôi là cá nướng Ba Thục, me chua lê trắng..."

"Một lúc nữa." Vị khách nói bằng giọng vừa phải nhưng rất rõ ràng, "Cho tôi một cốc nước mơ."

Cô phục vụ bàn hơi bĩu môi, gấp thực đơn mang đi.

Vị khách cầm vật ở trên bàn lên, đó là một thứ đồ chơi đoán vận mệnh qua các chòm sao, vỏ làm bằng loại nhựa tồi, mặt ngoài có in mười hai chòm sao, phía dưới mỗi chòm sao có một cái lỗ nhỏ để bỏ tiền xu, nếu bỏ vào một đồng xu một tệ ^[3], từ cái lỗ nhỏ phía dưới sẽ bật ra một mẫu giấy cuộn ghi thông tin về vận may trong tháng, con số may mắn, màu sắc may mắn...

^[3] Đơn vị tiền tệ của Trung Quốc, 1 tệ xấp xỉ 3.300 VNĐ.

Vị khách mỉm cười, lẩm bẩm: "Cái thằng ôn này cũng giỏi chơi thật." Nói xong, anh lấy ra một đồng xu một tệ nhét vào lỗ bỏ tiền dưới chòm sao sư tử rồi kéo chiếc cần quay. Từ chiếc lỗ nhỏ bật ra một mẫu giấy cuộn.

Vị khách cầm cuộn giấy đưa lên ngắm soi, cuộn giấy được nhét trong một chiếc ống nhựa, đầu kia nhét một cuộn giấy khác nhỏ hơn. Anh khều lấy cuộn giấy nhỏ đó rồi mở ra, trên mẫu giấy có ghi một dòng chữ nhỏ: Khách sạn Thành Loan, 624.

Góc phía dưới bên phải có một hình chữ thập màu đỏ, rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể thấy được, đột nhiên anh cảm thấy máu nóng trong người dồn hết lên đỉnh đầu.

Cô phục vụ bưng cốc nước mơ đến bàn số 7, vị khách đã đi từ lúc nào. Trên bàn còn để lại mười tệ và cuộn giấy chưa mở. Cô bực mình lẩm bẩm "đồ khùng", bỏ tiền vào trong khay, ngắm nghĩ giây lát rồi tò mò cầm cuộn giấy lên, rút ra khỏi ống và mở ra.

... Tháng này sao tai sát chiếu mệnh, đại án mạng...

Khách sạn Thành Loan nằm ở ngoại ô, không xếp loại sao, rất ít người đến đây thuê phòng, mùa này lại càng vắng vẻ. Khi lái xe đến nơi, vẫn còn sớm so với giờ hẹn mười mấy phút, anh ngồi trong xe hút điếu thuốc.

Chiếc móc treo trang trí dưới gương chiếu hậu đung đưa theo gió, trong có lồng ảnh một cô gái, nụ cười rạng rỡ như hoa.

Vật bằng sắt giắt ở thắt lưng cứng cộm, anh nhẹ nhàng rút ra, để trong tay chăm chú ngắm nhìn. Khẩu súng ngắn 64 được giữ gìn cẩn thận bóng lên sắc xanh dưới ánh nắng chiều. Anh tháo hộp đạn, lần lượt kiểm tra từng viên đạn rồi lắp đạn vào băng. Làm xong, anh thấy lòng bàn tay khẽ toát mồ hôi.

Có phải là căng thẳng không? Không, không được căng thẳng, mà phải cảm thấy rất khoan khoái mới đúng. Anh tự nói với mình như vậy rồi đứng dậy xuống xe.

Bước vào cửa, đi qua sảnh lớn, vào thang máy, tất cả đều bình thường. Càng đến gần phòng 624, anh càng thấy nhẹ nhõm. Nhưng khi đến trước cửa, đưa tay lên định gõ cửa, thì phát hiện cửa phòng chỉ khép hờ. Bất cẩn quá mức. Anh cau mày, nghĩ bụng lát nữa phải mắng cho thẳng ôn này một trận.

Trong phòng không có người, từ phòng vệ sinh vọng ra tiếng nước chảy ào ào. Anh càng bức, đưa tay gõ mạnh mấy nhát vào cửa phòng vệ sinh rồi ngồi lên chiếc giường kê sát tường, tiện tay bật ti vi.

Màn hình hiện ra mấy đứa trẻ béo mũm mĩm đang nhìn một đồng hồ uống sữa chua sặc sỡ đủ màu ngậy ngô cười. Anh nhìn vào màn hình ti vi nhưng không để tâm xem, trong đầu còn mải tính toán những chi tiết của việc phải làm: Đầu tiên phải xác định vị trí của đối phương, số người... có dùng súng hay không... sau khi sự việc xảy ra sẽ giải thích động cơ thế nào? Phòng vệ chính đáng hay là...

Bỗng anh phát hiện ra, không ngờ còn nhiều chi tiết chưa được tính toán đến thế - xem chừng việc này cũng không dễ làm như vậy.

Tiếng nước chảy nhỏ dần rồi mất hẳn. Chưa xem hết đoạn quảng cáo, cửa phòng vệ sinh đã mở ra.

Anh sầm mặt lại đưa mắt nhìn lên, chiếc điều khiển từ xa trong tay rơi bịch xuống đất.

Người đi ra là một cô gái, trên người không một mảnh vải.

Anh ngây ra mất mấy giây, phản ứng tiếp theo không phải là nhắm mắt lại mà là đứng dậy rút súng.

Vì anh nhìn thấy cổ cô gái đang bị thắt chặt bằng một chiếc khăn mặt, phía sau cô gái là bàn tay một gã đàn ông đang nắm chặt đầu còn lại của chiếc khăn. Gã đàn ông nhún thấp núp sau người cô gái, không nhìn rõ mặt hẳn, cũng không thấy được hành động ở cánh tay kia của hắn. Nhưng rất rõ ràng, gã đàn ông này không phải là người anh đang chờ.

Khuôn mặt cô gái đầm nước mắt, đầu ngửa ra sau, người xiêu vẹo ườn ra phía trước, rõ ràng, đang bị vật gì đó ấn vào sau lưng.

"Xin anh..." Giọng của cô gái nghẹn trong cổ: "... cứu tôi!"

Khuôn mặt cô gái đã bị sự đau đớn và nỗi sợ hãi lên đến tột cùng làm cho biến dạng, cảm giác xấu hổ vì bị đàn ông nhìn thấy cơ thể khiến cô muốn đưa tay che ngực và phần dưới, nhưng cảm giác đau nhói từ phía sau lưng làm cô buộc phải cố sức ườn ngực ra phía trước, hai tay đỡ đỡ che trên người.

"Buông cô ta ra!" Cảnh tượng bất ngờ trước mắt khiến anh rối trí, anh kéo khóa nòng súng cách một tiếng, "Anh là ai?"

"Anh buông cô ta ra." Anh cố gắng bình tĩnh lại, thận trọng dịch bước, định ngắm trúng vào gã đàn ông, "Có việc gì chúng ta bình tĩnh nói chuyện."

Gã đàn ông vẫn im lặng, không hề đáp lời, vì vậy không thể biết được ý đồ của hắn ta.

"...Cứu tôi..." Mặt cô gái đã bị thất đến tím tái, vừa bật ra được hai chữ, đột nhiên mắt cô trợn lên, cổ họng phát ra những tiếng rên đáng sợ, toàn thân run lên bần bật.

Anh kịp trông thấy một đoạn kim loại sáng bóng xuyên ra từ ngực trái của cô gái.

Gần như cùng lúc đó, gã đàn ông đẩy cô gái ra, quay người mở cửa chạy. Cô gái đã không còn nói được, ánh mắt đầy tuyệt vọng và khẩn cầu. Vừa bước được một bước, thân hình cô đã đổ nhào xuống đất.

Nhát dao đâm rất dứt khoát, thậm chí cô gái còn chưa kịp chảy máu. Nhưng anh biết rất rõ, cô gái đã bị đâm xuyên tim.

Không kịp suy nghĩ nhiều, anh nghiêng rặng bước qua cơ thể còn đang co giật của cô gái, giương súng đuổi theo.

Tên giết người không hề có ý định trốn ra khỏi khách sạn, mà lại chạy lên trên theo lối cầu thang.

Sự việc giết người xảy ra bất ngờ khiến tâm trí anh hỗn loạn, tại sao cô gái đó lại ở trong phòng? Gã đàn ông cầm dao là ai? Tại sao hắn lại giết cô gái? Vô số câu hỏi nảy ra khiến anh bỗng mất đi khả năng suy nghĩ và phân biệt, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ: Quyết không để kẻ giết người chạy thoát!

Ở mỗi góc ngoặt, anh đều giương súng quan sát bốn xung quanh, sau khi chắc chắn không có mai phục mới tiếp tục chạy đuổi theo. Như vậy lẽ ra khoảng cách giữa anh và hung thủ càng lúc sẽ càng xa, nhưng hung thủ dường như không hề có ý định chạy tiếp. Khi nhận ra tiếng chân vội vã trên đỉnh đầu dần biến mất, anh nhìn thấy hung thủ đứng thờ hờn hển ở ban công phía trên.

Khoảnh khắc đó, anh có thể khẳng định ánh mắt hung thủ có thoáng một chút bi thương, nhưng cảm giác đó lập tức hoàn toàn được

thay đổi bởi thần thái quyết tâm muốn chết.

Tiếp đó, hung thủ dang hai cánh tay, để lộ toàn bộ phần ngực, hai tay giơ lên quá đầu - lao về phía anh bằng một tư thế hết sức ngu xuẩn.

Chỉ kịp nhìn thấy ánh kim loại lóe lên trong tay gã, anh liền bóp cò súng theo phản xạ bản năng.

Sức mạnh cực lớn của đầu đạn khiến cơ thể hung thủ lệch đi trong không trung, chưa kịp nhào đến trước mặt anh đã ngã sập xuống đất.

Anh cầm súng bước lên, lấy chân đá hung khí trong tay gã đàn ông, nhát đá khiến anh ngã ra, đó không phải là hung khí gì, mà chỉ là một chiếc thìa sắt thông thường.

Anh vội đưa mắt nhìn hung thủ đang nằm ngửa dưới đất, máu trên ngực hắt trào ra, ánh mắt đờ đẫn, hơi thở gấp gáp.

Nghĩ bụng không ổn rồi, anh khom người gí mạnh đầu súng vào hàm hung thủ, quát lớn: "Rốt cuộc mày là ai? Ai bảo mày làm việc này?"

Khóe miệng đầy máu của hung thủ bỗng lộ ra một nụ cười bí hiểm, anh khó nhọc quay mặt hẳn lại, không ngờ ánh mắt hẳn đầy giễu cợt.

"Mày... tiêu rồi ."

Mặc dù giọng nói rất khẽ, nhưng anh nghe thấy rất rõ ràng. Trong giây lát, anh thấy đầu mình trống rỗng, chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào gương mặt sắp chết trước mắt.

Bỗng có tiếng bước chân dồn dập vội vã từ trên lầu vọng xuống, anh vội đứng lên, cảnh giác nhìn chăm chăm vào chiếc thang máy phía trên. Trong chớp mắt, có mấy người xông đến ban công. Trong tiếng quát đồng thanh và tiếng mở chốt an toàn của cả hai bên, người dẫn đầu kinh ngạc hỏi: "Cục trưởng Hình, có phải là anh không ?"

"Tiểu Tống?" Sau khi đã nhận ra đối phương, người được gọi là cục trưởng Hình bỏ súng xuống, "Sao các cậu lại ở đây?"

Tiểu Tống bối rồi ra hiệu cho mấy người đi cùng bỏ súng xuống, "Chúng em nhận được tin báo, trên tầng mười hai có bọn tụ tập dân loạn, nên..."

Vừa bước xuống cầu thang mấy bước, Tiểu Tống liền nhìn thấy hung thủ đang nằm ngửa trên mặt đất. Anh lập tức dừng lại, nhìn hung thủ rồi lại nhìn sang cục trưởng Hình, không hiểu việc gì đã xảy ra.

"Phát súng vừa nãy có phải là anh bắn không?"

"Phải." Cục trưởng Hình hơi bức bối, "Vừa nãy hắn giết người ở phòng 624. Cậu dẫn mấy người qua canh chặt hiện trường, sau đó báo cho Sở cử người đến. Cậu, cả cậu nữa," anh chỉ hai cảnh sát còn lại, "Xem hắn ta còn cứu được không."

Tiểu Tống lập tức làm theo mệnh lệnh, lấy điện thoại di động ra vừa bấm số vừa lao xuống dưới lầu. Hai cảnh sát ở lại hiện trường lập tức cúi xuống bên hung thủ, một người vạch mắt, một người sờ mạch. Mấy giây sau, cả hai cùng đứng lên và đồng thời lắc đầu.

"Hô hấp nhân tạo cho nó!" Cục trưởng Hình rõ ràng vẫn nuôi hy vọng, "Chỉ cần có thể nói là được."

Nghe lệnh, hai người lập tức lại ngồi xuống thao tác. Ấn ngực, thổi hơi vào mồm hung thủ. Sau khi làm liên tục mấy phút, cơ thể hung thủ vẫn mềm nhũn bất động. Về mặt cục trưởng Hình càng lúc càng tối tăm. Thấy cậu cảnh sát lau vết máu trên mồm, chuẩn bị làm hô hấp nhân tạo cho hung thủ một lần nữa, cục trưởng Hình liền khoát tay: "Thôi!"

Anh đứng chống nạnh, chăm chú nhìn người chết mấy giây, thấp giọng nói: "Các cậu ở đây canh chặt hiện trường, tôi qua bên kia xem thế nào."

Vừa bước vào hành lang tầng 6 liền gặp Tiểu Tống đang gọi điện thoại, thấy Cục trưởng Hình, Tiểu Tống lập tức ngắt điện thoại.

"Thế nào?" Cục trưởng Hình vẫn đang nghĩ về cô gái ở phòng 624, anh vừa hỏi vừa bước đi, nhưng liền bị Tiểu Tống lấy tay chặn lại.

"Cục trưởng Hình, đề nghị anh giao nộp lại khẩu súng của anh."

"Cái gì?" Cục trưởng Hình vô cùng sửng sốt, "Cậu nói cái gì?"

"Đề nghị anh giao nộp lại súng của anh!" Tiểu Tổng đặt tay lên chuôi súng ở thắt lưng, "Đây là quyết định của Sở!"

Cục trưởng Hình ngậy người ra, lúc định thần lại đã thấy bốn cảnh sát vây chặt quanh mình. Anh ngẫm nghĩ một chút rồi nén giận, phức tùng rút súng đưa ra. Gần như cùng lúc đó, một cảnh sát phía sau nhanh chóng rút vòng số tám, chỉ nghe tách một tiếng, cánh tay cục trưởng Hình đã bị còng lại.

Cái lạnh băng của kim loại và cảm giác đau vì bị kéo khiến Cục trưởng Hình có chút kháng cự theo phản xạ bản năng, nhưng ngay lập tức, cánh tay còn lại cũng bị còng chặt.

"Các cậu làm cái gì thế hả?" Cục trưởng Hình nổi giận, "Rốt cuộc là thế nào?"

Tiểu Tổng rón rén bỏ súng vào một chiếc túi thu giữ tang vật, nhìn lãnh đạo đang giận dữ, ngẫm nghĩ một lúc rồi khẽ nói: "Chúng em vừa lục soát phòng 624." Cậu ta dừng lại giây lát, "Trong phòng, không có bất cứ thứ gì."

Chương 1: BẮT CỐC

Phương Mộc ngắm nhìn cánh đồng lúa mạch mênh mông phía ngoài cửa sổ, lại chiêm thêm một điều thuốc.

Anh vẫn thích một mình, nên khi Biên Bình cử anh đến thành phố S công tác, Phương Mộc vui vẻ nhận lời ngay. Đứng ở chỗ nối giữa hai toa tàu, cảm nhận những cơn gió đầu thu vi vút ùa vào qua khe cửa toa tàu, trong đầu chỉ còn lại cảm giác hư vô, thật dễ chịu.

Cảm giác này khiến cho người ta thần thờ, lại man mác một cảm giác buồn như đã từng quen. Phương Mộc ngắm mình qua cửa sổ toa tàu, đã không thể nào nhớ được một thời vô tư gương mặt ấy thế nào. Những trải nghiệm cuộc đời đã khiến những chỗ non tơ mềm mại trở nên xù xì chai sạn. Sự thay đổi không ngừng theo năm tháng, có lẽ không chỉ là nét mặt.

Phương Mộc nhìn ra nơi khác, khẽ phả ra làn khói thuốc.

Thời gian nhàn tản lúc nào cũng rất ngắn ngủi. Hơn một tiếng sau, đoàn tàu dừng lại ở sân ga thành phố S.

Ra ga đón anh là một người trẻ tuổi, Phương Mộc nhìn anh ta giơ cao tấm biển giấy ghi "Phương Mộc thành phố C" và đi thẳng đến trước mặt anh ta.

"Chào anh."

Người thanh niên ngạc nhiên nhìn Phương Mộc, rồi lại nhìn về phía sau lưng anh, như thể hy vọng còn có người khác nữa xuất hiện.

"Anh là... cảnh sát Phương?"

"Vâng, anh là nhân viên của Công an thành phố phải không?"

Vẻ ngạc nhiên trên mặt người thanh niên lập tức hoàn toàn biến mất, anh ta kẹp tấm biển giấy vào nách, đưa một tay ra bắt tay Phương

Mộc.

"Tôi là Tiêu Vọng, làm ở đội cảnh sát hình sự." Phương Mộc cảm nhận được cái bắt tay rất chặt, nồng nhiệt nhưng không thái quá.

Ngồi trên chiếc xe Santana do Tiêu Vọng lái, Phương Mộc lơ đãng ngắm nhìn phố xá hai bên đường, ánh mắt anh liên tục dừng lại trên một gương mặt nào đó thoáng lướt qua. Cuộc sống của những người đó không liên quan đến anh, điều này khiến Phương Mộc cảm thấy an toàn, cũng cho anh có đủ thời gian để suy đoán về đối phương.

Phương Mộc cảm nhận được Tiêu Vọng đang lặng lẽ quan sát mình qua gương chiếu hậu. Phương Mộc khẽ cười, anh biết suốt từ lúc gặp anh, Tiêu Vọng vẫn hoài nghi không biết anh có đúng là chuyên gia tâm lý tội phạm hình sự không. Nhưng cũng chẳng hề gì, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.

"Đại ca Phương đã lập gia đình chưa?"

"Chưa!" Phương Mộc quay đầu lại, "Đừng gọi tôi là đại ca, tôi không chắc đã hơn tuổi anh đâu."

"Ồ, thế năm nay anh bao nhiêu tuổi?" Tiêu Vọng lập tức nắm ngay lấy cơ hội.

"Hai tám." Phương Mộc mỉm cười nhìn Tiêu Vọng qua kính chiếu hậu.

"Hai chín." Tiêu Vọng đưa mắt nhìn sang chỗ khác, "Không thể tin được. Không ngờ anh trẻ thế, tương lai đầy triển vọng đấy."

"Đâu có!" Phương Mộc hơi đỏ mặt.

"Ha ha, không sai đâu." Tiêu Vọng cười vang, "Người được trưởng phòng Biên dịch thân giới thiệu, hẳn phải là chuyên gia."

Hai mươi phút sau, xe dừng lại trước một khách sạn. Phương Mộc nhìn tấm biển đề "Khách sạn Lục Châu", trong lòng thấy hơi lạ.

"Không đến trụ sở Công an thành phố à?"

"Không." Tiêu Vọng đưa anh vào sảnh khách sạn, vừa đi vừa giải thích: "Điều kiện ở nhà khách của Công an chỗ thành phố chúng tôi không được tốt lắm. Anh là chuyên gia, chúng tôi phải làm tốt công tác tiếp đón chứ."

Phương Mộc định nói không cần, nhưng lại nghĩ đã đến đây rồi, khách theo ý chủ thì tốt hơn. Nghĩ vậy, anh liền đi theo Tiêu Vọng vào thang máy, lên thẳng tầng 12, vào phòng 1212. Đã có mấy người ngồi trong phòng, thấy Phương Mộc bước vào, tất cả đều đứng dậy.

"Đây là chuyên gia tâm lý tội phạm hình sự Phương Mộc, được lãnh đạo tỉnh cử xuống." Tiêu Vọng lần lượt giới thiệu với anh từng người một: "Đây là anh Vương Khắc Cần, phó giám đốc Sở của chúng tôi; Đây là anh Đặng Tiểu Thâm, đội trưởng; Còn đây là anh Từ Đồng, đội phó."

Tiêu Vọng và cả mấy người này đều nhiều tuổi hơn Phương Mộc, nhưng đều thể hiện thái độ hết sức kính nể đối với anh. Phó giám đốc Sở Vương còn bắt tay Phương Mộc và nói: "Sau này chúng tôi đều tuân theo sự phân công của anh."

Phương Mộc không quen lắm với lễ nghi khách sáo của giới quan chức, chỉ liên tục gật đầu vâng dạ. Nhưng khi phó giám đốc Vương sang sảng bảo Tiêu Vọng sắp xếp tiệc chiêu đãi, Phương Mộc không thể không lên tiếng.

"Tôi không đói lắm, hơn nữa bây giờ ăn cơm cũng còn sớm quá." Phương Mộc đeo kính vào, "Chúng ta bàn một chút về vụ án nhé!"

Nhắc đến vụ án, vẻ hồ hởi nhiệt tình khi nãy lập tức biến mất, cả mấy người bỗng trở nên im lặng. Phó giám đốc Vương nhìn những người còn lại một lượt, rồi chỉ vào đội trưởng Đặng bảo, "Tiểu Đặng, cậu nói đi."

Bốn hôm trước, một cô gái 26 tuổi tên là Bùi Lam bỗng nhiên mất tích một cách kì lạ ở thành phố chúng tôi. Theo như người báo án - người yêu của Bùi Lam kể, hôm đó hai người ăn tối tại một nhà hàng, sau khi trả tiền, Bùi Lam vào phòng vệ sinh. Anh người yêu đợi hơn hai mươi phút mà vẫn không thấy Bùi Lam quay lại. Anh người yêu thấy kì lạ, liền nhờ một nữ nhân viên phục vụ vào phòng vệ sinh kiểm tra xem, nhưng trong đó không có một bóng người. Anh ta gọi vào điện thoại di động của Bùi Lam, kết quả phát hiện thấy điện thoại di động bị vứt ở thùng giấy trong phòng vệ sinh. Người yêu của Bùi Lam lập tức báo cảnh sát. Sau khi kiểm tra hiện trường, ban đầu cảnh sát suy đoán Bùi Lam bị bắt giữ bằng bạo lực. Ngày hôm sau một cuộn băng video được tìm thấy trước cửa nhà Bùi Lam cho thấy cảnh sát đã suy đoán đúng, Bùi Lam đã bị bắt cóc. Nhưng kì quặc là trong băng video, kẻ bắt cóc không hề đưa ra yêu cầu về tiền chuộc ngay, mà vào buổi tối ba hôm sau đó mới báo cho bố mẹ Bùi Lam qua điện thoại di động, đòi nộp hai triệu tệ tiền chuộc. Bằng các biện pháp kĩ thuật nghiệp vụ, cảnh sát xác định được khu vực kẻ bắt cóc gọi điện thoại, nhưng hắn đã biến mất không thấy tăm hơi. Dưới sự trợ giúp của cơ quan điện tín, cảnh sát đã điều tra ra sim điện thoại mà kẻ bắt cóc sử dụng được mua từ cửa hàng kinh doanh tư nhân, cuộc gọi đó là cuộc gọi đầu tiên của mã số này, chắc cũng là cuộc gọi cuối cùng. Sau khi tổng hợp toàn bộ các manh mối, cảnh sát nhận định căn cứ để phá án có hai điểm: Một là kẻ bắt cóc đã đưa nạn nhân ra khỏi nhà hàng như thế nào; Hai là cuộn băng video. Đặc biệt là điểm thứ hai, cảnh sát đã xem đi xem lại nhiều lần nhưng vẫn không thể tìm được ra bất cứ manh mối nào có giá trị. Không còn cách nào khác, đành phải xin Sở công an tỉnh giúp đỡ.

Sau khi nghe xong giới thiệu về tình tiết vụ án, Phương Mộc im lặng, chăm chú nhìn vào góc phòng một lúc lâu rồi hỏi: "Nạn nhân - làm nghề gì?"

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng Tiêu Vọng lên tiếng: "Diễn viên điện ảnh nổi tiếng, đã đóng rất nhiều phim. Anh không xem phim truyền hình dài tập đúng không?" Anh ta mỉm cười nói thêm một câu.

Thảo nào. Bắt cóc con cái nhà bình thường, nhiều nhất cũng chỉ đòi hai ba trăm nghìn tệ, còn bọn này đòi hẳn hai triệu, chắc chắn nạn nhân không phải là người bình thường.

"Kẻ gọi điện thoại đòi tiền là nam hay nữ, giọng nói có đặc điểm gì?"

Tiêu Vọng vừa định trả lời thì điện thoại di động trong túi áo đồ chuông. Tiêu Vọng nghe điện thoại, vừa nói mấy câu mặt đã biến sắc. Trong phòng bỗng trở nên yên lặng, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Tiêu Vọng và chiếc điện thoại trong tay anh. Mấy phút sau, Tiêu Vọng ngắt máy, quay người lại, nở nụ cười gượng gạo.

"Tên bắt cóc lại gọi điện." Anh dừng lại giây lát, "Đã tăng số tiền chuộc lên thành bốn triệu."

Không khí bỗng chốc trở nên nặng nề. Bốn triệu, không phải là số tiền nhỏ. Nếu cứ tăng lên theo tốc độ này, áp lực mà cảnh sát và người nhà của nạn nhân phải gánh chịu sẽ càng lúc càng lớn. Tất cả mọi người đều im lặng, không khí dường như cũng đông đặc lại. Mấy giây sau, Phương Mộc bỗng mỉm cười.

"Cũng thú vị đây!"

Theo yêu cầu của Phương Mộc, Tiêu Vọng dẫn anh về trụ sở Công an thành phố để xem cuốn băng video đó. Tiêu Vọng đưa Phương Mộc đến phòng họp, sau khi kết nối các thiết bị, Tiêu Vọng đưa cho Phương Mộc chiếc điều khiển từ xa, quay người đi ra cửa và nói : "Anh xem đi nhé, tôi canh ở ngoài cửa, đảm bảo không ai làm phiền anh đâu. Xem xong thì gọi tôi."

Phương Mộc thấy hơi kì quặc, chỉ là cuốn băng video của bọn bắt cóc chứ có gì mà làm ra vẻ thần bí đến thế.

Nhận ra thắc mắc của Phương Mộc, Tiêu Vọng mỉm cười và nói: "Chúng tôi đều xem rồi, chẳng phân tích ra được điều gì. Mà," - Tiêu

Vọng chỉ vào cuốn băng: "càng ít người xem càng tốt, - quay chả khác gì phim con heo cả."

Đúng như Tiêu Vọng nói, tổng độ dài của đoạn băng là 8 phút 47 giây, thì có đến hơn 4 phút đặc tả phần ngực và phần thân dưới của nạn nhân trong trạng thái lỏa thể. Lúc mới xem, Phương Mộc cũng thấy nóng ran cả mặt. Anh định thần lại, rút một điếu thuốc ra hút. Dần dần, anh hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ và phán đoán, chiếc điều khiển từ xa trong tay liên tục tua nhanh rồi tua ngược. Cuối cùng, khi anh dừng lại ở một cảnh quay thì nghe thấy có tiếng ồn ào từ hành lang phía ngoài vọng vào.

Phương Mộc vừa định đứng dậy thì rầm một tiếng, cửa phòng bị kéo ra. Một người đàn ông mặt mũi đỏ gay xộc vào, phía sau lưng anh ta là Tiêu Vọng vẻ mặt đầy hốt hoảng.

"Lương Tử, anh đừng có làm càn..."

Gã đàn ông gạt tay Tiêu Vọng, sau khi thấy rõ Phương Mộc, anh ta không nói gì mà nhìn thẳng vào đũng quần anh.

"Có hay không hả?" Gã đàn ông nheo nheo mắt hỏi, tuy âm lượng nhỏ nhưng rõ ràng là không có chút thiện chí nào, "Mở mang đầu óc rồi chứ?"

Phương Mộc ngửi thấy hơi rượu nồng nặc. Anh khẽ cau mày, đưa mắt nhìn Tiêu Vọng.

Tiêu Vọng quay ra phía Phương Mộc, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo: "Lương Trạch Hạo, bạn trai của nạn nhân." Nói xong, anh lấy hết sức kéo Lương Trạch Hạo ra ngoài.

"Anh ra ngoài trước đi, chúng tôi đang phá án..."

"Phá cái con khỉ!" Lương Trạch Hạo vẫn vùng vẫy cố lao về phía trước, chỉ vào màn hình ti vi, "Mẹ kiếp, đừng tưởng tao không biết chúng mày đang làm gì! Xem sướng chưa? Đã chưa hả?"

"Anh Lương!" Phương Mộc bỗng lên tiếng, giọng lạnh băng, "Tôi hiểu tâm trạng của anh. Chúng tôi đang nghĩ cách giải cứu bạn gái anh. Nếu anh tiếp tục gây rối, làm mất thời gian, người chịu hậu quả chính là bạn gái của anh."

"Mày là thằng nào?" Sắc mặt Lương Trạch Hạo từ đỏ chuyển thành xanh, gã đưa chân đá bay chiếc ghế đầu trước mặt, "Mày lại dám nói với tao thế hả!"

"Lương Tử!" Tiêu Vọng ghì chặt cánh tay của Lương Trạch Hạo, thấp giọng quát: "Anh thấy còn chưa đủ rồi hả?"

"Mẹ kiếp, mày đừng có lên giọng dọa tao!" Lương Trạch Hạo đẩy mạnh Tiêu Vọng ra, xem chừng cơn giận vẫn đang bốc ngùn ngụt, nhưng rõ ràng câu nói của Phương Mộc ít nhiều cũng có tác dụng. Gã đứng nguyên tại chỗ thở dốc hồi lâu, rồi liếc mắt nhìn Phương Mộc đứng phía trước, bỗng gã gật đầu rất mạnh:

"Xem đi, cứ xem nữa đi, xem cho kĩ vào!"

Dứt lời, gã đá tung cửa rồi đi ra, bộ dạng hết sức nghênh ngang.

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc cười gượng, anh bậm môi hướng về phía chiếc đầu video, hỏi nhỏ: "Thế nào, có phát hiện gì không?"

Phương Mộc gật đầu: "Tôi muốn đi xem hiện trường nơi xảy ra vụ án."

Vinh Phúc Thiên Địa là một trung tâm thương mại lớn mới khai trương của thành phố, từ tầng 1 đến tầng 6 là khu vực bán hàng, tầng 7 là rạp chiếu phim, tầng 8 là dịch vụ ăn uống. Buổi tối hôm xảy ra vụ án, Lương Trạch Hạo đưa Bùi Lam đến Ba Đê Nhã - tiệm ăn Thái Lan mới mở, sau khi thanh toán tiền ăn, Bùi Lam vào nhà vệ sinh và mất tích.

Sau khi quan sát một vòng trong tiệm ăn, Phương Mộc muốn đi xem nhà vệ sinh. Tiêu Vọng đưa anh ra khỏi tiệm ăn, vừa đi vừa giải thích là tiệm ăn không có nhà vệ sinh riêng, khách hàng chỉ có thể sử dụng nhà vệ sinh công cộng của tòa nhà. Tiêu Vọng vừa nói vừa dẫn

Phương Mộc rẽ ngang rẽ dọc ngoằn ngoèo đến mấy chục mét tới một chỗ vắng vẻ sâu hun hút phía trong tòa nhà. Thấy đường đi càng lúc càng tối, càng lúc càng vắng người, Phương Mộc buột miệng lẩm bẩm: "Không biết lão kỹ sư óc bã đậu nào lại thiết kế nhà vệ sinh ở chỗ này, tiềm ẩn bao nhiêu rủi ro!"

"Đúng là như vậy!" Tiêu Vọng chỉ lên trần nhà, "Để tiết kiệm tiền vốn, chỗ này cũng không lắp camera. Làm chúng tôi không thu được thông tin gì ở hiện trường cả."

Hiện trường phòng vệ sinh nữ đã bị phong tỏa, sau khi nhân viên quản lý mở cửa, toàn bộ căn phòng vệ sinh chưa đến 15 mét vuông hiện ra rõ mồn một trước mắt. Căn phòng được ngăn thành bốn ô, hai bệ rửa tay, không có cửa sổ, âm u tăm tối, đối lập hoàn toàn với khu mua sắm tráng lệ hào nhoáng phía ngoài.

Báo cáo khám nghiệm hiện trường cho thấy, chỗ này không có dấu vết của sự vật lộn, ẩu đả, như vậy Bùi Lam chắc chắn đã bị khống chế và đưa đi rất nhanh chóng. Đây cũng là điều khiến công an cảm thấy khó lý giải. Thứ nhất, Bùi Lam cao 1m65, nặng 45 kg, để có thể khống chế được cô trong khoảng thời gian ngắn mà không bị phát hiện, nghi phạm chắc chắn phải là đàn ông. Song đàn ông ra vào nhà vệ sinh nữ sẽ rất dễ bị nghi ngờ. Thời điểm xảy ra vụ án, bên phòng vệ sinh nam liên tục có người ra vào, nghi phạm làm thế nào để có thể gây án dễ dàng như vậy? Thứ hai, mặc dù nơi xảy ra sự việc không lắp camera theo dõi, nhưng không thể khống chế một cô gái đi ra khỏi tòa nhà mà tránh được toàn bộ các thiết bị camera. Nghi phạm rời khỏi hiện trường sau khi gây án như thế nào cũng là bí ẩn.

Phương Mộc vừa quan sát hiện trường vừa im lặng nghe Tiêu Vọng phân tích. Một lúc lâu sau, anh quay người nói với Tiêu Vọng: "Đã kiểm tra băng ghi hình giám sát chưa?"

"Xem rồi, không có gì khả nghi cả!" Tiêu Vọng gãi gãi đầu, "Nghi phạm muốn đưa Bùi Lam ra ngoài, ít nhất cũng phải có vật dụng đại loại như túi du lịch to - không phát hiện ra mục tiêu như vậy."

Phương Mộc mỉm cười: "Xem lại xem."

Trong phòng giám sát, Phương Mộc yêu cầu nhân viên bảo vệ mở lại đoạn băng ghi hình giám sát tầng 8 trong vòng một tiếng đồng hồ sau khi xảy ra vụ án, anh ngồi bên cạnh im lặng chăm chú xem. Chưa đầy năm phút, anh đứng bật dậy, chỉ vào màn hình yêu cầu dừng lại.

Tiêu Vọng cũng ngó đầu vào xem nhưng không phát hiện ra điều gì. Trên màn hình đúng là có mấy người đàn ông đang đứng bất động, nhưng hầu hết trong tay đều không có gì, nhiều nhất cũng chỉ là chiếc túi xách tay nhỏ.

"Chỗ này." Phương Mộc chỉ vào một góc trên màn hình, "Người phụ nữ này."

Đó là một nữ lao công, trên người mặc bộ đồng phục lao động của trung tâm thương mại, cô ta đang đẩy chiếc xe chở rác về phía một lối đi.

"Lối đi này dẫn đến chỗ nào?" Phương Mộc hỏi người quản lý trực ban. Người này nghĩ một lúc rồi đáp: "Phía tây tầng 8... có quán trà kèm phục vụ đồ ăn kiểu Hồng Kông, quán bán đồ ăn Tây... còn có thang máy chở hàng."

"Rồi." Phương Mộc lập tức ra lệnh: "Băng ghi hình ở lối ra thang máy chở hàng, khẩn trương!"

Quả nhiên, 1 phút 33 giây sau, nữ lao công lại xuất hiện ở lối ra của thang máy chở hàng tầng 1, vẫn từ từ đẩy chiếc xe chở rác đi men theo tường giống như lúc nãy, cuối cùng biến mất ở phía trên màn hình.

Nhìn dáng vẻ khó nhọc của cô ta, có thể đoán được trong xe chở vật gì đó rất nặng.

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc do dự: "Ý của anh là?"

"Đúng thế." Phương Mộc nhìn màn hình, nét mặt đăm chiêu, "Có thể Bùi Lam nằm trong chiếc xe chở rác đó."

Tiêu Vọng lập tức lao lại gần màn hình, ra hiệu cho nhân viên bảo vệ phóng to hình ảnh. Sau khi xem xong, tất cả mọi người đều thất vọng, nữ lao công mang khẩu trang, hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt. Tiêu Vọng vẫn kiên trì chăm chú màn hình một hồi lâu rồi quay sang nói với người quản lý trực ban: "Số 17." Về mặt anh đã bình tĩnh trở lại, nhưng giọng nói không kìm nén nổi sự phẫn khích, "Kiểm tra xem ngày hôm đó ai nhận chiếc xe chở rác số 17."

Người quản lý trực ban cuống cuồng xem lại sổ ghi, nhanh chóng ngẩng đầu lên trả lời : "Trần Quyên. Đúng rồi, hôm nay chị ấy vẫn đến làm."

Tiêu Vọng và Phương Mộc nhìn nhau không biết nói gì, vẻ mặt đầy nghi vấn. Cuối cùng, Phương Mộc khoát tay: "Gọi chị ấy đến đây, sau đó các anh ra ngoài chờ."

Hai người lại vào ngồi xuống bên bàn, Tiêu Vọng ném cho Phương Mộc một điều thuốc, tự mình châm thuốc, rít mạnh một hơi rồi nói: "Mẹ kiếp, vẫn còn dám đi làm, chắc chắn không phải là cô ta."

"Hỏi xem thế nào đã." Phương Mộc khẽ gật đầu, "Có thể phát hiện được thêm gì đó."

Trần Quyên nhanh chóng được dẫn đến phòng giám sát. Vừa nhìn thấy chị ta, Phương Mộc và Tiêu Vọng đều nhận ra ngay nữ lao công trong đoạn băng ghi hình chắc chắn không phải là chị ta. Trần Quyên cao chưa đến 1m60, thân hình đã lộ rõ vẻ sồ sề của phụ nữ tuổi trung niên. Còn nữ lao công kia phải cao hơn 1m65, dù mặc bộ đồng phục làm việc to rộng, vẫn thấy được dáng người thanh mảnh.

Trần Quyên vô cùng căng thẳng, vào phòng là nắm chặt lấy gấu áo, sợ sệt đứng nép vào tường.

Tiêu Vọng nhìn chị ta từ đầu đến chân rồi hỏi: "Ngày 17 tháng 9, chị ở đâu?"

"Đến làm ở tòa nhà này."

"Chị nhận xe chở rác số 17?"

"Vâng."

"Hôm đó chị sử dụng chiếc xe này suốt đúng không?"

"...Vâng." Trần Quyên trả lời không được tự nhiên, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vọng và Phương Mộc.

Tiêu Vọng nheo mắt lại, nói với giọng lạnh băng: "Chị phải hiểu là nói dối không có bất cứ lợi ích gì cho chị."

"Tôi... không..." Vẻ mặt Trần Quyên bỗng trắng bệch, "... vốn là..."

"Chị đừng sợ!" Phương Mộc ôn tồn nói: "Chúng tôi sẽ không đổ oan cho chị, nhưng chị phải nói rõ sự việc ngày hôm đó."

Trần Quyên do dự một lúc, cuối cùng cũng nói. Theo như lời chị ta, tối hôm đó chị ta phụ trách quét dọn nhà vệ sinh tầng 4, sau khi quét dọn xong, chị ta phát hiện ra xe chở rác ở cửa đã biến mất. Vì sợ bị truy xét trách nhiệm, nên chị ta không dám báo cho người khác biết, phải mất hơn một tiếng đồng hồ chị ta mới tìm thấy chiếc xe ở điểm tập kết rác cửa phía tây tầng 1.

Phương Mộc nghe xong ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi: "Có nhân viên nào bị mất đồng phục làm việc không?"

"Có. Tiểu Tô ở tầng 7 bị mất một bộ, phải tự bỏ ra một trăm hai mươi tệ để đền."

"Mất khi nào?"

"Cũng vào hôm đó."

Phương Mộc khẽ gật đầu, khoát tay ra hiệu cho chị ta đi ra. Trần Quyên ấp a ấp úng hỏi có giữ bí mật cho chị ta được không, nếu không chị ta có thể sẽ bị đuổi việc. Phương Mộc mỉm cười đồng ý. Trần Quyên như trút được gánh nặng, vừa kéo cửa ra, đã hoảng hồn vì cả đội bảo vệ đông nghịt ở ngoài cửa. Viên quản lý bộ phận trực ban lăm le nắm đấm,

tư thế như thể chuẩn bị bắt sống tên tội phạm bắt cóc. Phương Mộc thấy buồn cười, liền vội giải thích: "Chúng tôi đã điều tra rồi, việc này không liên quan đến chị ấy."

"Có đúng là không liên quan gì không?" Trên đường về, Tiêu Vọng vừa lái xe vừa hỏi: "Liệu Trần Quyên có khả năng là đồng phạm không?"

"Chắc là không." Phương Mộc chăm chú nhìn ra ngoài cửa xe, nét mặt đăm chiêu, "Tôi có cảm giác chị ta không phải là đồng phạm."

"Ha ha, cảm giác." Tiêu Vọng khẽ cười, "Anh phát hiện ra con mụ trong đoạn băng ghi hình giám sát cũng là nhờ cảm giác à?"

"Việc này thì không." Phương Mộc ngồi thẳng người lên một chút, "Có thể ra vào nhà vệ sinh nữ một cách tự do mà không bị nghi ngờ thì chắc chắn phải là nữ."

"Ồ! Suy luận ban đầu của tôi là: Chỉ đàn ông mới có thể nhanh chóng khống chế được Bùi Lam mà không bị phát hiện."

"Chưa chắc. Để cho một người ngã gục, chỉ cần một miếng giẻ thấm đẫm ê te ^[4]. " Phương Mộc quay sang Tiêu Vọng, "Nếu anh đang ở trong nhà vệ sinh, thấy người nào cầm một miếng giẻ tiến về phía mình mà không nghi ngờ gì?"

^[4] Một loại chất hóa học có tác dụng gây mê, tên đầy đủ là etherdiethyl.

Nụ cười trên mặt Tiêu Vọng biến mất, anh ngẫm nghĩ giây lát rồi nghiêm túc trả lời: "Lao công."

"Đúng vậy. Nghi phạm chắn chắn đã nhân lúc Bùi Lam rửa tay, bịt miệng và mũi cô ta từ phía sau lưng, rồi đẩy vào xe chở rác kéo đi."

"Nhưng trong đoạn băng ghi hình xuất hiện mấy người lao công liền, sao anh lại khẳng định chắc chắn là nữ lao công đó?"

"Vì mụ ta đeo khẩu trang." Phương Mộc đưa tay lên gần miệng làm động tác miêu tả, "Trung tâm thương mại không hề có nhiều bụi, cô

ta hoàn toàn không cần đeo khẩu trang. Mục đích của hành động này chỉ có thể là để che giấu ngoại hình."

Tiêu Vọng bất giác quay đầu lại nhìn Phương Mộc, trong bụng nghĩ thầm anh chàng trông rất bình thường này quả là có tài.

"Kẻ gọi điện đòi tiền chuộc là một gã đàn ông, cho nên lúc đầu chúng tôi nhận định kẻ bắt cóc là đàn ông." Tiêu Vọng lại hỏi: "Có điều hình như ngay từ đầu anh đã nhận định là có một người phụ nữ tham gia vào việc bắt cóc."

"Đúng vậy."

"Căn cứ của anh là gì?"

Phương Mộc đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cuộn băng video đó."

Trong phòng họp ở trụ sở Công an thành phố, Phương Mộc, Tiêu Vọng, Vương Khắc Cần, Đặng Tiểu Thâm, Từ Đồng ngồi quanh một chiếc bàn. Màn hình tivi đang dừng lại ở một cảnh quay. Bùi Lam cố né tránh ống kính máy quay, vẻ mặt đau khổ tột cùng, một đôi bàn tay thô kệch ẩn chặt trên vai cô.

"Đoạn băng video cho thấy chỗ này chắc là một phòng trọ tồi tàn. Cũng có thể nghi phạm đã thuê tạm căn phòng này để thực hiện mục đích bắt cóc. Trong đoạn băng có xuất hiện một gã đàn ông, còn kẻ cầm máy quay chắc là một mụ đàn bà." Phương Mộc nhận ra, ngoài Tiêu Vọng, vẻ mặt của tất cả những người còn lại đều lộ rõ sự ngạc nhiên, "Các anh xem chỗ này." Phương Mộc chỉ vào góc phía trên bên phải màn hình, vị trí đó hiện ra một góc tủ đầu giường, trên tủ có bày mấy chiếc lọ thủy tinh to nhỏ khác nhau, có thể thấy rõ lô-gô trên lọ.

"Nếu tôi không nhìn nhầm thì đây chắc là mỹ phẩm của hãng Dior." Phương Mộc giải thích: "Ở chỗ thuê tạm mà còn sử dụng mỹ phẩm thì chỉ có phụ nữ. Kết quả điều tra hiện trường lúc chiều của chúng tôi cũng đã chứng minh suy luận này là đúng."

"Một nam một nữ." Đặng Tiểu Thâm cau mày, "Điều này cũng có thể giúp chúng ta thu hẹp được phạm vi điều tra, nhưng... "

Lời chưa nói ra là: "Cũng không có tác dụng thực tế gì lớn."

Phương Mộc mỉm cười: "Sau khi xem xong cuộn băng này, mọi người có suy nghĩ gì?"

Mấy người cùng nhìn nhau, cuối cùng phó giám đốc Vương trả lời: "Thủ đoạn rất tàn nhẫn, tính chất vô cùng nghiêm trọng!" Lối nói điển hình của quan chức, cả Đặng Tiểu Thâm và Từ Đồng đều lộ vẻ ngượng ngùng. Riêng Tiêu Vọng chăm chú nhìn Phương Mộc, ánh mắt sáng rực, chờ anh lên tiếng.

"Thực ra chính là lời của anh Tiêu Vọng đã gợi ý cho tôi." Phương Mộc thân thiện đón nhận ánh mắt của Tiêu Vọng, "Đây là một cuốn băng rất khác thường."

"Gì?" Tiêu Vọng ngồi thẳng dậy, "Câu nào?"

"Anh nói cuốn băng này quay chẳng khác gì phim con heo." Phương Mộc ấn vào nút Play, "Đúng thế. Kỹ thuật quay phim của kẻ cầm máy rất chuyên nghiệp và thành thực, ống kính chủ yếu tập trung vào mặt của Bùi Lam, chú trọng quay lại vẻ mặt đau khổ khóc lóc của cô ấy. Phải công nhận, nữ nghi phạm này có chút tài năng nghệ thuật thiên phú, đoạn băng này thậm chí còn hơi giống phim. Nhưng gã đàn ông mấy lần liên gây rối ảnh hưởng đến việc quay của cô ta, gã kéo ống kính chĩa vào những chỗ kín như ngực, phần thân dưới của Bùi Lam. Điều này nói lên một vấn đề: Mục đích bắt cóc của đôi nam nữ này không đồng nhất."

"Ý của anh là, giữa chúng có mâu thuẫn?" Từ Đồng buột miệng hỏi.

"Đúng thế !" Phương Mộc khẳng định : "Mục đích của nghi phạm nữ là làm nhục và hủy hoại Bùi Lam, còn mục đích của nghi phạm nam là tiền. Lúc đầu bọn bắt cóc đòi hai triệu tệ, vài ngày sau đã tăng lên thành bốn triệu. Điều này vốn đã không bình thường. Làm gì có kiểu

tăng tiền như thế? Cho nên, tôi suy đoán tội phạm chính trong vụ bắt cóc này là nghi phạm nữ, hai triệu hay là bốn triệu đều là mức tiền nghi phạm nữ tùy tiện quyết định, mục đích nhằm xoa dịu nghi phạm nam, để anh ta hỗ trợ giúp cô ta bắt cóc Bùi Lam."

"Nếu như mục đích của nghi phạm nữ là làm nhục và hủy hoại Bùi Lam, thì cô ta phải nhanh chóng công khai đoạn băng Bùi Lam bị làm nhục này chứ nhỉ?" Đặng Tiểu Thâm đăm chiêu nói: "Công an mạng của chúng tôi ngày nào cũng bò trên mạng để trực, không hề phát hiện được tin tức gì kiểu như vậy."

"Đúng vậy." Phương Mộc mỉm cười, "Tôi cảm giác nội bộ bọn chúng cũng đang rối tung. Có khả năng chủ quyền bắt cóc đang nghiêng về một bên. Nghi phạm nam có khả năng không đồng ý công khai cuốn băng, vì như vậy mức tiền chuộc sẽ giảm đi đáng kể. Cho nên, tạm thời Bùi Lam vẫn an toàn. Có điều, lúc bắt giữ tội phạm, chúng ta phải đề phòng việc này."

"Bắt giữ?" Từ Đồng lộ vẻ chán nản, "Chúng ta còn chưa làm rõ được thân phận của hai kẻ này, nói gì đến việc bắt bọn chúng."

"Chúng ta có thể bắt đầu từ động cơ bắt cóc, nhất là nghi phạm nữ." Phương Mộc châm một điếu thuốc, "Qua đoạn băng video này, tôi có thể cảm nhận được nghi phạm nữ vô cùng căm hận Bùi Lam, chỉ mong hủy hoại được Bùi Lam cho hả dạ. Điều gì có thể khiến một người đàn bà thù hận một người đàn bà khác đến như vậy?"

Không chờ Phương Mộc nói tiếp, Tiêu Vọng buột miệng đáp: "Đố kị."

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Phương Mộc hướng về phía mọi người, "Kết hợp với việc Bùi Lam là nghệ sĩ, nghi phạm nữ có thể cũng thuộc giới nghệ thuật. Tôi thấy có thể bắt đầu điều tra từ các mối quan hệ xã hội trong giới của Bùi Lam, tất nhiên, cũng nên điều tra cả Lương Trạch Hạo, đặc biệt là phương diện quan hệ nam nữ."

Khi đã xác định được phương hướng điều tra thì công việc tiếp theo sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Ban chuyên án lập tức hành động. Phương Mộc giao cuốn băng video cho phó giám đốc Vương, yêu cầu bộ phận kỹ thuật ngay lập tức tách riêng phần âm thanh trong cuốn băng, đồng thời kiểm tra triệt để toàn bộ vật chứng, xem có tìm được manh mối nào về địa điểm quay hình không. Đặng Tiểu Thâm và Từ Đồng cử người triển khai điều tra ngay tức khắc.

Tiêu Vọng hiển nhiên là quân chủ lực của đội điều tra, vừa lao ra hành lang đã bị Phương Mộc chặn lại.

"Sao?" Tiêu Vọng nhìn nét mặt khó nói của Phương Mộc, "Còn việc gì à?"

"Vâng." Phương Mộc cười ngằn ngại, lôi một tấm ảnh từ trong túi áo ra: "Khi đi điều tra, anh có thể nhân tiện giúp tôi tìm người này được không?"

"Đây là?"

"Con một người họ hàng của tôi, tên là Liêu Á Phàm, bỏ nhà ra đi từ một năm trước." Phương Mộc không nói rõ mối quan hệ giữa anh và Liêu Á Phàm, "Không chắc đã ở thành phố này, coi như là thử vận may thôi."

"Việc này cứ giao cho tôi." Tiêu Vọng cầm lấy tấm ảnh, nhiệt tình nói: "Tìm người là thế mạnh của bọn tôi."

"Cảm ơn anh nhiều!" Mặt Phương Mộc hơi đỏ, khác hẳn vẻ điềm tĩnh tự tin khi nãy, "Nếu phiền phức quá, đợi giải quyết xong vụ án này rồi tính cũng được."

"Đều là người nhà cả, anh đừng khách khí." Tiêu Vọng bước đi luôn, "Anh cứ đi ăn cơm trước đi, có thông tin gì tôi sẽ gặp anh báo cáo."

Tiêu Vọng sai những bước dài, và nhanh chóng mất hút ở cuối hành lang. Mọi người xung quanh đều bận rộn, chỉ còn Phương Mộc vẫn đứng yên tại chỗ, không có việc gì để làm. Khoảnh khắc nhàn tản hiện

tại khiến Phương Mộc trở nên lơ đãng. Anh ngắm nhìn bầu trời đang dần tối bên ngoài cửa sổ, bất giác nhớ đến người con gái trong tấm ảnh.

Giây phút này, em có đứng cùng tôi dưới một bầu trời?

Chương 2: KÈ CƯỚP

Trước khi người đàn ông ấy xuất hiện, cô đã cầm sẵn một mảnh thủy tinh hình tam giác nhìn theo ba cô gái và hai người già lần lượt đi qua.

Lần nào cô cũng xông lên bằng một tư thế mà mình tự cảm thấy là rất dữ dằn, sau đó dừng lại khi còn cách đối phương khoảng ba mét, rồi vô cùng lúng túng nhìn họ đi mất với vẻ mặt kinh sợ hoặc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng chỉ còn biết cảm hận sự mềm yếu của mình.

Cướp giật, cái việc vốn mang tiếng là không có lấy một chút kĩ thuật, không hề dễ chút nào.

Cảm giác rát bỏng đáng sợ từ cái dạ dày trống rỗng lại lan tỏa khắp toàn thân, trong giây lát cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đành dựa vào một thân cây bên đường dành cho người đi bộ và thở dốc. Dường như sinh linh nhỏ bé trong bụng cảm thấy cô còn chưa đủ đau khổ, lại quấy đạp không yên.

Có phải là mày cũng đói rồi không?

Trời mỗi lúc một tối, khi tia sáng cuối cùng bị nuốt chửng vào trong lòng đất, những ngọn đèn dưới con đường hầm cũng lần lượt bật sáng. Đây có lẽ là con đường hầm hoang vu nhất thành phố này, chỉ thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chở hàng phóng vụt qua, không hề có một bóng người qua lại.

Cô dần cảm thấy tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng làm dậy lên chút dưng khí trong cô. Đã một ngày hai đêm rồi cô chưa được ăn bất cứ thứ gì, nếu không cướp được tiền, cô sợ là mình không thể chịu đựng được thêm nữa.

Phải sống, nhất định phải sống.

Đâu đó trong đường hầm thoáng vang lên tiếng bước chân, âm thanh đó qua tai cô liền biến thành bánh màn thầu [5], mì và những thứ ăn được khác. Kì diệu hơn tất cả. Cho dù anh ta (cô ta) là ai, lần này nhất định phải động thủ.

[5] Một loại bánh làm bằng bột mì, không có nhân.

Cô khẽ ấn vào lớp da bụng đang xao động bất an, như muốn an ủi sinh linh nhỏ bé đang đói khát trong đó, rồi cầm chặt mảnh thủy tinh, xiêu vẹo bước về phía trước.

Là một anh chàng trẻ tuổi mặc đồ vest. Anh ta cúi đầu, chăm chú nhìn con đường dưới chân, hình như cũng đang mệt mỏi rã rời. Nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần anh ta có tiền, chỉ cần anh ta lấy tiền ra nộp, mọi thứ đều không quan trọng.

"Tiền!" Cô giơ miếng thủy tinh ra, cố sức quát bằng một giọng điệu dữ tợn: "Đưa tiền ra đây!"

Anh thanh niên giật bắn người, gương mặt lộ vẻ ngỡ ngàng, anh nhìn xung quanh, như thể nghĩ rằng cô đang nói chuyện với người khác.

"Cô..." Cuối cùng anh cũng quay đầu về phía cô gái mặt mũi bần thiêu, đầu tóc bù xù, toàn thân đang run lẩy bẩy, "... Cô vừa nói gì?"

"Tiền!" Cô gầm lên bằng giọng kích động bất thường: "Tôi cần tiền!"

Anh thanh niên không hề sợ hãi, cũng không căng thẳng, mà cau mày nhìn cô từ đầu đến chân, vẻ mặt dờ khóc dờ cười, ngay sau đó ánh mắt anh ta lập tức trở nên lạnh lùng.

Anh cho tay vào túi, khi rút tay ra, trong tay hiện ra một chiếc ví da nhỏ màu đen.

Nỗi vui mừng khiến cho hơi thở của cô gái nặng nhọc hơn, nhưng ngay sau đó, cô cảm thấy mình không còn thở nổi nữa.

Đó không phải là chiếc ví tiền, mà là tấm thẻ cảnh sát.

Giây phút này, cô gái bỗng muốn cười, nếu việc này xảy ra vài tháng trước, thì đúng là một câu chuyện hài hước mua vui cho mọi người.

Cô quả nhiên lấy tay che mắt và bật cười.

Thôi được. Số mình còn có thể đen đủi hơn không cơ chứ - Ai lại cướp trúng vào cảnh sát.

Qua kẽ tay, cô nhìn thấy khoe môi viên cảnh sát khẽ động đậy, hình như anh cũng cười.

Nụ cười của anh khiến cô bật khóc. Nỗi tủi thân dồn nén suốt mấy tháng qua bỗng vỡ òa trước mặt người cảnh sát không quen biết.

Nếu lúc đó có người nào đi qua đường hầm Du Ninh, sẽ được thấy cảnh tượng hết sức kì quặc: Cô gái mặc bộ quần áo rách nát đứng trước mặt anh thanh niên mặc comple, khóc nức nở như một cô bé con, trên tay còn cầm mảnh thủy tinh hình tam giác, trông vô cùng nực cười.

Cô khóc rất lâu, khi tiếng nấc của cô gái đỡ nghẹn ngào hơn, anh cảnh sát nói khẽ: "Vứt mảnh thủy tinh đi, cô sẽ làm mình bị thương đấy."

Mười phút sau, cô ngoan ngoãn đi theo anh vào một quán mì thịt bò.

Anh cảnh sát châm một điếu thuốc, rít mạnh một hơi, anh nhìn cô gái trước mặt qua làn khói đang từ từ bay lên cao. Cô vừa nuốt gọn bát mì bò với một tốc độ đáng kinh ngạc. Khi chút canh thịt cuối cùng ở đáy bát biến mất, ánh mắt cuồng nhiệt và chăm chú của cô gái cũng trở nên lạnh lùng vô cảm, chân tay như thừa thãi.

"Gọi thêm chút đồ ăn nữa nhé?"

Cô gái đang nhìn ra ngoài cửa sổ, liền quay lại nhìn vào mặt người cảnh sát, rồi lập tức cúi xuống, khẽ gật đầu.

Một đĩa thịt bò ngâm tương, một đĩa gà trộn. Cô lại ăn như rồng cuốn, chẳng mấy chốc đã đánh sạch bách.

Anh cảnh sát thanh toán, rồi đứng dậy nói: "Đi thôi!"

Cô gái ngoan ngoãn đi theo anh ra cửa, lên một chiếc taxi. Cô không hề có ý định bỏ trốn, mặc cho anh muốn đưa cô đi đâu, trụ sở công an hay trại tế bần, cô hoàn toàn không quan tâm. Chỉ cần được sống, chỉ cần có cơm ăn, thế nào cũng được. Nhưng anh cảnh sát lại đưa cô vào một khách sạn, sau khi trực tiếp đặt phòng, cô vẫn thấy hơi thất vọng trong lòng, thậm chí còn cười nhạt: Hóa ra cũng chỉ thế thôi.

Cô biết rõ anh ta định làm gì, nhưng khi trông thấy chiếc giường rộng rãi êm ái trong căn phòng, cô vẫn cảm thấy thật gần gũi. Sự mệt mỏi tích tụ suốt mấy ngày nay dường như bỗng chốc bủa vây lấy cô, cộng thêm bữa no vừa nãy, khiến cô cảm giác hai mí mắt như muốn sụp xuống. Không kịp cởi quần áo, cô đổ nhào ra giường.

Anh muốn làm gì, cứ tùy ý. Không gì có thể cưỡng lại giấc ngủ của tôi.

Mặc dù cơn buồn ngủ đã ập xuống, nhưng cô vẫn nhận thấy viên cảnh sát phía sau lưng không hề cởi quần áo rồi ngang nhiên đòi hỏi như cô nghĩ. Ngược lại, anh nhẹ nhàng tắt đèn, rón rén đi ra rồi khóa cửa phòng lại.

Tiếng khóa cửa vang lên "cạch" một tiếng khiến cô tỉnh táo trong giây lát, vào khoảnh khắc ấy, thật kì quặc, trong đầu cô bỗng hiện ra cái tên trên tấm thẻ cảnh sát.

Phương Mộc.

Chưa đến một ngày, các loại thông tin tới tấp được báo về ban chuyên án. Theo yêu cầu của Phương Mộc, trọng điểm điều tra là nữ giới có khả năng có mâu thuẫn với Bùi Lam trong nghề diễn và phương diện quan hệ nam nữ. Quan hệ xã hội của Bùi Lam dần được làm rõ trong quá trình điều tra. Lúc đầu ban chuyên án đưa một số nhân viên cùng công ty với Bùi Lam vào danh sách đối tượng khả nghi, nhưng Phương Mộc đề nghị điều tra từ thời kì sớm hơn, tức là thời gian Bùi Lam vẫn đang học tại trường nghệ thuật của một tỉnh. Anh giải thích rằng, nếu đồng nghiệp

của Bùi Lam bắt cóc cô để thăng tiến, rất có khả năng sẽ bị ảnh hưởng. Cho dù là thuê người khác thực hiện, cũng khó tránh sẽ bị liên lụy, kết cục cuối cùng chỉ có thể là đôi bên cùng chết. Theo Phương Mộc, nghi phạm nữ phải hiểu rất rõ về Bùi Lam, cô ta muốn hủy hoại tiền đồ chứ không phải là thân thể của Bùi Lam. Còn mâu thuẫn giữa cô ta và nghi phạm nam về mục đích của việc bắt cóc lại là điểm đặc biệt của vụ án này. Có thể, trong lúc cảnh sát đang khẩn trương điều tra, giữa hai người này cũng đang xảy ra một cuộc đọ sức ngầm quyết liệt.

Thực tế chứng minh Phương Mộc đã suy luận chính xác, những đối tượng nghi vấn theo nhận định ban đầu đều bị loại bỏ. Còn nhóm điều tra được cử đến trường học trước đây của Bùi Lam đã nhanh chóng tìm ra một số manh mối, đồng thời đưa ra một danh sách những đối tượng nghi vấn. Đúng lúc ban chuyên án thức thâu đêm nghiên cứu danh sách đối tượng nghi vấn, người nhà Bùi Lam báo tin: Nghi phạm nam lại gọi điện thoại đến, yêu cầu ngày mai gia đình chuẩn bị sẵn sàng bốn triệu tệ, địa điểm nộp tiền sẽ thông báo sau. Theo như kế hoạch đã vạch ra, gia đình Bùi Lam lấy lí do là trong khoảng thời gian ngắn không thể gom đủ bốn triệu, yêu cầu đối phương gia hạn thêm hai ngày, đồng thời yêu cầu được nói chuyện điện thoại với Bùi Lam. Tên bắt cóc chỉ nói một câu "sẽ liên lạc lại" rồi cúp máy. Nhân viên kĩ thuật ém ở nhà Bùi Lam nhanh chóng xác định được vị trí nơi tên bắt cóc gọi điện, nhưng dường như hăn nắm rất vững về thời gian gọi điện thoại, khi cảnh sát đến nơi, hăn đã biến mất không còn dấu tích.

Tiêu Vọng hừ một tiếng: "Thằng khốn này cũng chuyên nghiệp ra phết, chắc là xem không ít phim hành động Mỹ."

Đặng Tiểu Thâm có vẻ lo lắng: "Hăn từ chối không cho người nhà nói chuyện điện thoại với con tin... Liệu có phải là Bùi Lam đã bị hại rồi không?"

"Chắc là không." Phương Mộc lắc đầu, "Tên bắt cóc biết rất rõ là hăn không thể dẫn Bùi Lam đi gọi điện thoại trong thành phố. Nếu để Bùi Lam nói chuyện điện thoại với người nhà ở chỗ trọ tạm thời, thì chỉ cần chưa đầy mười phút chúng ta sẽ tìm được đến chỗ chúng ngay. Hơn

nữa," Anh nhìn về phía chiếc ti vi trong góc phòng, "À đàn bà đó không muốn Bùi Lam chết một cách đau khổ, mà muốn cô sống trong đau khổ."

Câu nói khiến tất cả những người có mặt ở đó chìm trong im lặng. Đúng là lần đầu tiên họ gặp một vụ bắt cóc có những tình tiết phức tạp đến như vậy. Song tất cả đều hiểu rõ rằng họ không còn thời gian để cảm thán. Bọn bắt cóc khả năng sẽ cho công an và người nhà con tin thêm hai ngày, nhưng trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ ấy, có thể sẽ có nhiều biến động phức tạp hơn chờ họ.

Thời gian. Trong lúc này, thời gian là thứ quý giá nhất.

Lúc Phương Mộc đi ra khỏi phòng họp thì trời đã sáng rõ. Sau một đêm thảo luận, danh sách đối tượng khả nghi được xác định gồm bốn người. Tiêu Vọng muốn lái xe chở Phương Mộc về khách sạn, nhưng Phương Mộc lại hỏi ở gần đó có nơi mua sắm nào không.

"Đã thức cả đêm rồi mà anh vẫn còn sức đi ngắm đồ à?" Tiêu Vọng ngạc nhiên, "Thiếu gì? Để tôi cử người mang qua cho anh."

"Không cần đâu." Phương Mộc hỏi rõ vị trí của cửa hàng, "Tôi tự đi."

Phương Mộc xách mấy chiếc túi giấy, mệt mỏi lấy thẻ khóa phòng ra nhét vào ổ khóa. Một tiếng "tít" vang lên, anh định vặn nắm tay cửa, nhưng lại suy nghĩ giây lát rồi đưa tay bấm chuông. Không có ai trả lời. Anh bấm thêm lần nữa, trong phòng vọng ra tiếng đáp rất khẽ: "Mời vào!"

Khi cửa mở ra, Phương Mộc cứ nghĩ là mình đã vào nhầm phòng. Ngồi bên mép giường là một cô gái đang mặc bộ đồ tắm, cô cúi đầu, làn da cổ trắng ngần thấp thoáng sau làn tóc ướt. Cô gái e thẹn ngồi yên lặng trước mắt anh lúc này hoàn toàn khác với bộ dạng hung dữ nhếch nhác của kẻ cướp tởm hôm qua.

Phương Mộc đặt mấy cái túi trong tay lên giường, bỗng không biết nói gì. Phải đến 30 giây sau anh mới lên tiếng hỏi: "Ngủ được không?"

Lại ba mươi giây sau mới nghe thấy tiếng đáp lí nhí: "Vâng."

Phương Mộc nhìn đồng hồ rồi chỉ vào mấy chiếc túi nói khẽ: "Thay đồ đi. Tôi đợi cô ở nhà ăn."

Phòng ăn buffet không đông người, Phương Mộc lấy mấy món và nhanh chóng kết thúc bữa ăn. Anh thấy nhói đau nơi huyết thái dương, vừa ăn vừa từ từ uống từng ngụm nước cam. Anh nghĩ lại hành động của mình tối hôm qua và bất giác bật cười thành tiếng.

Phương Mộc biết lẽ ra phải đưa cô nàng cướp giật ấy đến đồn công an khu vực, sau đó truy tố hành vi phạm tội của cô ta theo trình tự quy định của pháp luật. Cho dù tính chất thế nào, tình cảnh ra sao, hành vi của cô ta cũng đã vi phạm luật hình sự, mà điều tra xử lí tội phạm là thiên chức của cảnh sát. Suýt nữa lúc đó Phương Mộc đã hành động như vậy. Anh cũng chẳng rõ rốt cuộc điều gì đã khiến mình đổi ý.

Đúng lúc cô gái đau khổ khóc lóc, Phương Mộc bỗng nghĩ đến Liêu Á Phàm, liệu cô bé có rơi vào tình cảnh như vậy không: Đói khát rách rưới, cầm mảnh thủy tinh hoặc vật gì khác ở một xó xỉnh tối tăm nào đó chờ cơ hội hành động, trong lòng đầy sợ hãi và tuyệt vọng?

Phương Mộc hiểu rằng anh đã gây ra cho mình một việc phiền toái, nhưng anh buộc phải làm như vậy. Có lẽ Thái Vĩ nói đúng, trong con người anh có tố chất nào đó không thích hợp với nghề cảnh sát.

Cô gái bước vào phòng ăn khi anh đang miên man suy nghĩ. Mặc trên người chiếc áo thể thao kiểu chui đầu, quần bò và đi giày thể thao, trông cô không khác gì một nữ sinh trên giảng đường. Vừa bước vào phòng ăn, cô gái liền đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Phương Mộc biết cô đang tìm mình, nhưng khi ánh mắt gặp nhau, gương mặt cô gái vẫn đỏ bừng, cô cúi đầu, bước thẳng đến chỗ để đĩa ăn. Sau khi chọn mấy món, cô bưng đĩa đứng do dự mấy giây, lấy can đảm đến ngồi trước mặt Phương Mộc.

Cô không nói chuyện với Phương Mộc, thậm chí cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lặng lẽ ngồi ăn. Phương Mộc châm một điếu thuốc,

ngắm nhìn cô gái qua làn khói thuốc mờ ảo đang bay lên. Có lẽ cô chưa đến hai mươi tuổi, làn da trắng ngần, hai bàn tay tái xanh, thô ráp, trên tay vẫn còn mấy vết thương chưa lành hẳn. Dường như cảm nhận được ánh mắt Phương Mộc đang chiếu về phía mình, gương mặt cô đỏ ửng lên, tốc độ ăn nhanh hơn rõ rệt. Mặc dù thế, cử chỉ của cô hoàn toàn không còn cái vẻ khốn khổ ăn lấy ăn để như tối hôm qua.

Sau khi ăn xong, thấy Phương Mộc ngồi yên, cô gái cũng ngồi yên, vân vê hai tay dưới mặt bàn. Phương Mộc nhìn mấy cái đĩa sạch bách hỏi nhỏ: "Ăn no chưa?"

Cô gái không nói gì, chỉ khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

Phương Mộc dập tắt điếu thuốc, đứng dậy nói: "Về phòng nghỉ đi. Bữa trưa cứ ăn ở nhà ăn, ghi hóa đơn phòng 1226."

Anh vừa quay người thì nghe thấy cô gái hỏi khẽ ở sau lưng: "Tại sao lại giúp tôi?"

"Gì?" Phương Mộc không biết trả lời thế nào, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Tôi là cảnh sát."

"Hay thật, nếu anh coi mình là cảnh sát thì phải bắt tôi chứ." Mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt cô, ẩn sau những sợi tóc dài đen óng là ánh mắt bất cần, "Mặc dù anh giúp tôi, nhưng đừng có hy vọng tôi sẽ làm bất cứ việc gì cho anh."

Phương Mộc khẽ nhú mày, anh lại ngồi xuống trước mặt cô gái.

"Cô tên là gì?"

"Anh có cần thiết phải biết không?"

"Đúng là không cần." Phương Mộc cười nhẹ, "Nhưng theo phép lịch sự, tôi cũng nên biết phải xưng hô với cô như thế nào? Không nhẽ lại gọi cô là cô nàng kẻ cướp, đúng không nào?"

Hai chữ "kẻ cướp" khiến gương mặt cô gái chuyển từ trắng sang đỏ, cô cắn môi một lát rồi nói khẽ: "Mề Nam."

"Thế này, Mễ Nam." Phương Mộc hạ thấp giọng, "Tại sao cô lại đi cướp, tôi không quan tâm. Nhưng một cô gái mà sẵn sàng đi cướp, chắc chắn là đã gặp chuyện phiền phức nghiêm trọng."

Mễ Nam quay đầu qua chỗ khác, nước mắt trào ra ướt đầm hàng mi dài.

"Trên cánh tay cô không có vết kim, chứng tỏ không phải là cô đang cần tiền gấp để mua ma túy." Phương Mộc nhìn thẳng vào Mễ Nam, "Cô nằm ngủ ở khách sạn lâu thế, chắc chắn không phải là có việc gấp cần tiền..."

"Không phức tạp như vậy!" Mễ Nam nói nhỏ, giọng như lạc đi , "Chỉ đơn giản, tôi muốn được ăn no, thế thôi."

Phương Mộc yên lặng, lát sau, anh hỏi: "Nghe giọng cô không phải là người thành phố này. Cô là người vùng nào?"

"Không liên quan gì đến anh!" Mễ Nam òa khóc nức nở, Phương Mộc khẽ thở dài, rút mấy tờ khăn giấy trong chiếc hộp giấy trên bàn đưa cho cô. Mễ Nam cầm lấy, lau nước mắt. Một lúc sau, tiếng khóc của cô nhỏ dần.

"Cáp Nhĩ Tân ^[6]." Cô lụng bụng nói.

^[6] Thành phố thủ phủ của tỉnh Hắc Long Giang, nằm ở đông bắc Trung Quốc.

"Ồ. Đợi tôi giải quyết xong việc hiện tại, tôi sẽ đưa cô về." Giọng Phương Mộc nhẹ nhàng hơn, "Cô cứ yên tâm nghỉ ngơi thêm mấy hôm nữa."

"Không cần đâu." Mễ Nam từ chối rất dứt khoát, "Tôi chẳng có chỗ nào để về cả."

"Hả?" Phương Mộc ngạc nhiên, "Cô không có nhà sao?"

"Có cũng như không. Tôi có về nhà cũng sẽ bị đuổi lên trường." Mễ Nam thần thờ nhìn chiếc cốc, "Về trường rồi cũng sớm muộn sẽ bị

đuổi học."

"Đuổi học? Tại sao?"

"Ha, ha." Mễ Nam đột nhiên phá lên cười, cô quay đầu lại, ánh mắt sáng rực chiếu thẳng vào Phương Mộc, như thách thức nhưng chứa đầy nỗi tuyệt vọng, "Tôi đã có bầu."

Phương Mộc sững người, sau đó im lặng dập tắt điều thuốc lá.

"Cô định thế nào?"

Mễ Nam hình như chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này, cô im lặng hồi lâu rồi mới trả lời rất khê: "Tôi không biết!"

Phương Mộc không biết nói gì, anh rót một cốc nước đặt trước mặt Mễ Nam, nghĩ một lát rồi hỏi: "Bố đứa bé đâu?"

Mễ Nam không trả lời mà chỉ thần thờ nhìn cốc nước trước mặt.

"Bạn cùng lớp?"

"Không phải. Bạn quen qua mạng." Mễ Nam khê nói, "Chúng tôi nói chuyện trên mạng được nửa năm... Sau đó, anh ta đến trường gặp tôi, chúng tôi... Hai tháng trước, tôi phát hiện mình có bầu. Tôi sợ quá, liền đến tìm anh ta. Nhưng tôi nhận thấy anh ta không hề quan tâm. Còn bắt tôi..."

"Bắt cô làm gì?" Phương Mộc cau mày, bàn tay bất giác siết chặt nắm đấm.

"Bắt tôi ngủ với bạn anh ta." Mễ Nam cắn chặt môi, "Tôi không đồng ý, anh ta liền đánh tôi, còn trấn lấy mọi thứ của tôi. Sau đó, tôi tìm cách trốn thoát."

"Cô cho tôi địa chỉ của nó." Phương Mộc cố hết sức giữ vẻ bình tĩnh, nhưng cơ mặt vẫn rần rại một cách đáng sợ, "Những việc khác, cô không phải lo."

"Không!" Mễ Nam sợ hãi kêu lên, "Tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh ta nữa. Tôi chỉ muốn rời khỏi nơi đây, càng nhanh càng tốt..."

Phương Mộc nghiêng răng, thở mạnh, đưa tay lấy thuốc lá, vừa rút ra một điếu, nghĩ một lát lại nhét vào.

Im lặng một lúc, Phương Mộc nhìn Mễ Nam, cô ngồi trước mặt anh, vẫn còn đang run rẩy vì sợ, anh hỏi: "Cô học năm thứ mấy rồi?"

"Đáng lẽ là năm thứ tư." Ánh mắt Mễ Nam trống rỗng vô hồn, "Khai giảng gần một tháng rồi, nhưng tôi..."

Phương Mộc khẽ gật đầu, cầm hai chiếc đĩa lên, xếp thành hai đường thẳng song song trên mặt bàn.

"Nếu cuộc đời cô là một con đường, lúc này đúng là đang xảy ra một chút vấn đề." Anh đặt hai chiếc đĩa chạm vào nhau, "Xem ra giống một con đường chết."

Mễ Nam nhìn góc nhọn được tạo thành bởi hai chiếc đĩa trên bàn, "Anh muốn nói gì?"

Phương Mộc mỉm cười, "Nhưng không tồi tệ đến thế." Anh để hai chiếc đĩa về vị trí cũ, "Cho nó trở về trạng thái ban đầu là xong, quay lại cuộc sống bình thường."

Mễ Nam chăm chú nhìn hai chiếc đĩa hồi lâu rồi run rẩy hỏi: "Liệu tôi... còn kịp không?"

"Tất nhiên."

"Nhưng..." Mễ Nam đặt tay lên bụng, "Tôi đã..."

"Đây chính là vấn đề tôi muốn nói với cô." Nét mặt Phương Mộc trở nên nghiêm túc, "Những việc khác tôi có thể giúp cô, nhưng đứa bé này, cô phải tự mình quyết định."

Mễ Nam quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong giây lát, những giọt nước mắt tròn lặn dài trên má.

"Tôi muốn về. Tôi muốn trở lại là tôi của mấy tháng trước." Cô cố gắng hết sức kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào của mình, "Vô tư trong sáng, vui vẻ mạnh khỏe..."

"Cô cứ về suy nghĩ cho kỹ." Phương Mộc đứng dậy, "Tôi đợi quyết định của cô."

"Không cần." Mễ Nam bỗng ngừng khóc, cô lau mắt, nói dứt khoát: "Tôi đến phòng thủ thuật."

Phương Mộc chăm chú nhìn cô gái trước mặt, bỗng anh có cảm giác thần thái trên gương mặt cô thực sự rất giống Liêu Á Phàm, nhất là sự bướng bỉnh ngang ngạnh ẩn sau vẻ yếu đuối dịu dàng.

Nếu Liêu Á Phàm rơi vào tình cảnh này, liệu có ai giúp đỡ cô không?

Phương Mộc khẽ thở dài, nói nhỏ: "Cũng được." Anh làm động tác chém tay, rồi gạt qua một bên: "Cắt bỏ hoàn toàn đoạn kí ức này đi, bắt đầu một cuộc sống mới."

Mễ Nam gật đầu, nở một nụ cười gượng gạo, "Vâng."

Phương Mộc nhìn đồng hồ, "Nếu cô đã nghĩ kỹ rồi, tôi đưa cô đi luôn bây giờ nhé?"

"Không cần đâu. Tôi tự đi." Mễ Nam vuốt lại mái tóc, dáng vẻ vừa dũng cảm vừa quyết đoán, "Tôi không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào người khác. Tôi tự đi sai đường, thì phải tự trở về."

Phương Mộc ngây người một lúc, sau đó hai đầu mày dần ra, anh khẽ gật đầu.

"Cầm lấy cái này." Anh lấy ví rút ra mấy tờ một trăm tệ, "Phí thủ thuật chắc là đủ rồi. Canh gà gì đó thì bảo nhà ăn đưa lên phòng cho cô."

Mễ Nam nhận tiền, song vẫn ngồi yên, vẻ mặt ngáp ngừng như muốn nói gì đó.

"Sao thế?"

Mễ Nam cắn môi, dường như quyết tâm lắm mới ngẩng đầu lên nói: "Còn một việc nữa, có thể giúp tôi không?"

"Ồ?" Phương Mộc ngồi xuống, "Cô nói đi."

"Anh ta tên là Lạc Hoa, thường có mặt ở một quán game đối diện với tòa nhà bưu điện phía bắc thành phố." Mễ Nam nói nhỏ: "Chứng minh thư của tôi cũng ở chỗ anh ta. Còn nữa... bố tôi để lại cho tôi một chiếc bút Parker." Cô cao giọng hơn một chút, khẩn thiết nói: "Đó là kỉ vật duy nhất ông để lại cho tôi, có thể... giúp tôi lấy lại được không?"

"Tất nhiên là được." Phương Mộc trả lời ngay: "Cô cứ yên tâm."

Lúc này, có tiếng gọi từ phía cửa nhà ăn vọng tới "Phương Mộc", Phương Mộc quay đầu lại nhìn, Tiêu Vọng đang sai chân bước tới. Thấy Mễ Nam ngồi đối diện phía bên kia bàn, Tiêu Vọng ngó ra một lát, sau đó lịch sự gật đầu chào, rồi ngồi luôn xuống ghế, cầm cốc nước lên uống cạn một hơi, không hề giữ ý.

"Đã ngủ tí nào chưa?" Anh quệt miệng, mở kẹp tài liệu trên tay ra.

"Chưa." Phương Mộc thành thật trả lời, "Có tin tức gì không?"

"Thế thì anh đừng ngủ nữa." Tiêu Vọng nhìn Mễ Nam ngáp ngừng.

Mễ Nam biết ý đứng lên, nói với Phương Mộc "Tôi đi đây", rồi nhanh chóng rời khỏi nhà ăn.

Phương Mộc cứ nghĩ là Tiêu Vọng sẽ dò hỏi về Mễ Nam, nhưng anh ta không hỏi gì, mà bàn luôn về vụ án.

"Sáng nay anh em đã điều tra bốn đối tượng khả nghi, đúng là có thu hoạch. Trong đó khả nghi nhất là cô này." Tiêu Vọng lấy ra một tấm ảnh, "Cô ta tên là Thang Tiểu Mĩ, là bạn học của Bùi Lam khi còn ở

trường nghệ thuật, thời gian đó còn ở cùng phòng. Lúc sắp tốt nghiệp, Bùi Lam và Thang Tiểu Mĩ cùng đến thử vai ở một đoàn làm phim, kết quả là Bùi Lam được chọn, và ngay sau đó trở nên nổi tiếng. Còn Thang Tiểu Mĩ lẫn lộn trong giới điện ảnh suốt mấy năm, tiếng tăm vẫn cứ mờ nhạt, sau này chuyển sang làm đạo diễn, nhưng cũng chỉ nhè nhằng quay MTV, quảng cáo..."

"Ừ, như vậy là động cơ phạm tội có vẻ khớp."

"Đúng thế." Tiêu Vọng rất phấn khích, "Hơn nữa, chúng tôi đã đem ảnh Thang Tiểu Mĩ đối chiếu với đoạn băng ghi hình giám sát ở trung tâm mua sắm, thân hình của hai người rất giống nhau."

"Bây giờ có thể khống chế được cô ta không?"

"Vấn đề nằm ở đây." Vẻ mặt Tiêu Vọng bỗng trở nên trầm trọng, "Năm trước, Thang Tiểu Mĩ quay lại thành phố này. Một tháng trước, cô ta bỗng cắt đứt tất cả các mối liên hệ, điện thoại di động cũng không gọi được."

"Xem ra..." Phương Mộc dăm chiêu, "Thang Tiểu Mĩ đúng là rất khả nghi."

"Đúng thế, chúng tôi đã liệt Thang Tiểu Mĩ là nghi phạm quan trọng."

Phương Mộc nghĩ một lúc rồi hỏi: "Vật chứng đưa lên Sở công an tỉnh xét nghiệm đã có kết quả chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng chắc là sắp có rồi." Nét mặt Tiêu Vọng đầy mệt mỏi, "Anh thấy còn đầu mối gì nữa không?"

"Trong cuốn băng video có hai chỗ thú vị." Phương Mộc mỉm cười, "Có thể bộ phận xét nghiệm vật chứng có khả năng giúp chúng ta phân tích ra chỗ ẩn náu của bọn bắt cóc và con tin."

"Hả?" Tiêu Vọng bỗng tươi tỉnh hẳn lên, "Ở đâu?"

Phương Mộc đang định trả lời thì chiếc điện thoại di động trong túi Tiêu Vọng đổ chuông.

Chương 3: HÀNH ĐỘNG TRONG ĐÊM

Phòng họp của trụ sở Công an thành phố tràn ngập khói thuốc, mọi thành viên trong cuộc họp đều cau mày, nét mặt căng thẳng. Nửa tiếng đồng hồ trước, tên bắt cóc lại liên lạc với gia đình người bị hại, yêu cầu họ ngày mai phải nộp bốn triệu tệ tiền chuộc ở ga tàu hỏa, giọng hằn rằn đanh, không chút nhượng bộ. Sau khi thảo luận, ban chuyên án quyết định cho quân mai phục ở ga tàu, tiến hành bắt nghi phạm khi hắn nhận tiền chuộc. Gia đình người bị hại quyết liệt phản đối quyết định này. Vì nếu việc bắt giữ thất bại, rất có khả năng tên bắt cóc sẽ chọn cách giết Bùi Lam. Không biết Lương Trạch Hạo dò la được thông tin từ đâu, lại xộc đến chỗ ban chuyên án gây rối, còn lên giọng nếu có chuyện gì xảy ra với Bùi Lam, sẽ cho toàn bộ người của Công an thành phố mất việc. Hành vi của Lương Trạch Hạo khiến Phương Mộc thấy rất phản cảm, nhưng phải thừa nhận, kế hoạch của ban chuyên án thực sự không hợp lí. Bắt sống nghi phạm trong lúc giao tiền chuộc đúng là phương án quen thuộc từ xưa tới nay đối với những vụ án tương tự như vậy, song vụ án này khác với những vụ bắt cóc thông thường: Đầu tiên, kẻ bắt cóc đã lên kế hoạch hành động rất chặt chẽ, không phải là ý đồ nảy sinh nhất thời; Thứ hai, mục đích của kẻ bắt cóc không chỉ đơn thuần là tiền, mà còn liên quan đến những ân oán khác; Cuối cùng, mục tiêu, nhiệm vụ của công an cũng không chỉ dừng lại ở việc giải cứu con tin, bắt giữ nghi phạm, mà còn phải ngăn chặn không để cuốn băng video bị phát tán. Để hoàn thành được ba mục tiêu này, điểm mấu chốt là phải điều tra ra nơi ẩn náu của kẻ bắt cóc và con tin.

Từ Đồng đề xuất sau khi bắt được nghi phạm tại ga tàu, sẽ tra hỏi nơi giam con tin. Tiêu Vọng lắc đầu, một mực không tán thành.

"Ga tàu rất đông, người chen chúc, việc bắt giữ nghi phạm rất dễ xảy ra những tình tiết ngoài dự tính. Hơn nữa, rất có khả năng đôi nam nữ này là tình nhân, nếu một trong hai tên nhất định không khai để bảo

vệ kẻ còn lại, chúng ta sẽ rất bị động. Trong ba mục tiêu này, chỉ cần không đạt được một mục tiêu, coi như chúng ta thất bại."

"Thế anh bảo phải làm thế nào?" Từ Đồng nhìn đồng hồ đeo tay, "Thời gian không còn nhiều nữa."

Tiêu Vọng không trả lời, quay đầu nhìn Phương Mộc.

Không chỉ Tiêu Vọng, mà ánh mắt của hầu hết tất cả mọi người đều hướng về phía Phương Mộc. Phương Mộc không ngẩng đầu lên, nhưng anh cảm nhận được sự chờ đợi, sự hoài nghi và cả sự bàng quan lạnh lùng trong những ánh mắt ấy. Anh vẫn ngồi yên, giữ nguyên tư thế không hề thay đổi.

Phương Mộc đang chờ đợi, chờ đợi suy luận của mình được kiểm chứng. Mặc dù người khác cho rằng thái độ của anh thể hiện sự bất lực, nhưng anh buộc phải đợi, vì đó chính là chìa khóa.

Bỗng nhiên cánh cửa bị đẩy ra, Đặng Tiểu Thâm vội vã bước vào, trên tay cầm mấy tờ giấy và một chiếc USB.

"Đã có trả lời của Sở Công an tỉnh."

Phương Mộc đứng bật dậy, gần như giật lấy mấy tờ giấy trong tay Đặng Tiểu Thâm.

Đó là một bản báo cáo xét nghiệm và một tấm ảnh, bộ phận kiểm tra xét nghiệm vật chứng lấy được một chút bụi bám ngoài cuốn băng video và trong chiếc phong bì đựng cuốn băng, kết quả xét nghiệm xác định đây là bột oxit ferric và silica.

"Bột oxit ferric... Silica..." Phương Mộc khẽ nói một mình, "Vây là chính xác rồi."

Tiêu Vọng hiếu kỳ cầm lấy tấm ảnh, phía trên là cảnh chụp gần trong một căn phòng, quan sát kỹ hơn một chút, anh liền nhận ra đó là một hình ảnh trong cuốn băng video. Sau khi sử dụng biện pháp kỹ thuật xử lý hồi phục, đã rõ hơn rất nhiều.

"Đây là cái gì?"

Phương Mộc bình tĩnh, chỉ vào một chỗ trên tấm ảnh: "Anh xem chỗ này."

Đó là một góc rèm cửa sổ. Gọi là rèm, nhưng thực ra chỉ là hai miếng vải hoa được nối bằng một sợi dây sắt xuyên qua. Giữa khe hở lộ ra một khoảng trời xanh. Kì lạ là chỗ không xa phía ngoài cửa sổ hình như có một luồng khói đỏ bay qua.

Phương Mộc để bản xét nghiệm và bức ảnh cạnh nhau, rồi ngẩng đầu hỏi Tiêu Vọng: "Nghĩ đến cái gì?"

Tiêu Vọng thấy ngạc nhiên không hiểu: "Anh nghĩ đến cái gì?"

"Nhà máy thép." Phương Mộc khẽ nói, "Ở đây có nhà máy thép không?"

Tiêu Vọng vẫn ngơ ngác không hiểu: "Sao anh lại nghĩ đến nhà máy thép nhỉ?"

Phương Mộc cắm chiếc USB vào máy tính, trong đó có một file âm thanh.

"Đây là âm thanh tách ra từ cuốn băng video."

File dữ liệu phát ra mớ âm thanh hỗn tạp. Phương Mộc di chuyển nút trên thanh điều khiển đến một điểm, từ chiếc loa bỗng vọng ra tiếng chuông "tinh tang". Tiêu Vọng ngẩng nghĩ giây lát rồi đột nhiên trợn tròn mắt:

"Đây là tiếng chuông báo thép ra lò!!" Tiêu Vọng phấn khích đến mức giọng nói trở nên lắp bắp, "Thành phố này chỉ có một nhà máy thép - nhà máy thép Tụ Nguyên!"

"Thế là đúng rồi." Phương Mộc gật đầu, "Bụi bột, khói đỏ, tiếng chuông - đây chính là cái mà tôi đang đợi."

Tiêu Vọng chăm chú nhìn tấm ảnh, con người mắt đảo liên tục, có thể nhận thấy anh đang tập trung khẩn trương suy nghĩ. Ngay sau đó, anh nhét tấm ảnh và bản xét nghiệm vào tay Đặng Tiểu Tâm.

"Gọi điện thoại cho cục khí tượng, kiểm tra hướng gió lúc đó." Tiêu Vọng vội sai chân đi ra ngoài, "Tìm người phán đoán độ cao của tòa nhà và khoảng cách đến nhà máy thép dựa trên đặc điểm luồng khói."

Tiêu Vọng kéo Phương Mộc dậy, "Đi, anh đi với tôi đến nhà máy thép."

Nhà máy thép Tụ Nguyên nằm ở ngoại ô thành phố, con đường gồ ghề khiến nhóm của Phương Mộc lãng phí mất không ít thời gian. Vừa đến nhà máy, liền nhận được điện thoại từ Sở Công an thành phố, theo hướng gió lúc đó, tòa nhà nơi kẻ bắt cóc và con tin ẩn náu nằm ở phía bắc nhà máy thép, khoảng cách theo đường chim bay chừng hai nghìn mét, điểm quay phim nằm ở tầng 3 trở lên.

Tiêu Vọng đứng dưới chân ống khói cao vòi vọi của nhà máy thép, nhìn về phía bắc, chỉ vào khu nhà cao tầng cách đó không xa bảo: "Chính là chỗ kia!"

Khu dân cư Hoa Cường là khu nhà cao tầng được xây dựng tương đối sớm, kiến trúc cũ kĩ, tường nhà nham nhở bẩn mốc. Nhìn bốn tòa nhà, mỗi tòa năm đơn nguyên, Tiêu Vọng khẽ bật ra một câu chửi thề:

"Mẹ kiếp, tìm đến bao giờ đây!"

Phương Mộc không hề lo lắng, anh lấy tấm ảnh ra và nói: "Bọn phạm tội luôn tìm mọi cách để ngăn chặn người khác để ý thấy hành vi của chúng. Chắc chắn chúng sẽ kéo kín rèm suốt cả ngày."

Tiêu Vọng vỗ tay lên trán: "Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!" Sau khi ngắm kĩ tấm ảnh, anh lấy ra một chiếc kính viễn vọng, nấp trong xe lần lượt quan sát từng tòa, từng tầng. Nhưng sau khi quan sát bốn tòa nhà, vẫn không phát hiện ra căn hộ nào có treo tấm rèm như vậy. Tiêu Vọng

không nản lòng, tiếp tục kiểm tra đi kiểm tra lại vài lượt nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

"Mẹ kiếp, kì lạ thật." Tiêu Vọng bắt đầu chán nản, "Không lẽ chúng ta tìm nhầm chỗ?"

"Không thể nhầm được." Phương Mộc nhìn khắp xung quanh bên ngoài cửa xe, "Chắc chắn là bọn chúng ẩn nấp ở đây."

"Không lẽ chúng nó nhận ra là rèm cửa đã bị quay vào băng video..." Tiêu Vọng cắn móng tay, "Nên đã đổi rèm?"

Phương Mộc gật đầu bảo cũng có thể. Nếu nghi phạm đã có đề phòng thì việc xác định chỗ ẩn náu của chúng sẽ càng khó. Bốn tòa nhà, hai mươi đơn nguyên, hai trăm bốn mươi hộ gia đình, không thể lục soát từng căn hộ. Nếu bứt dây động rừng, hậu quả xảy ra có thể sẽ là con tin bị hại hoặc cuốn băng video bị đưa lên mạng.

Tất cả mọi người trong xe bỗng chốc đều im lặng. Sau khi hút liền hai điếu thuốc, Phương Mộc đột nhiên lên tiếng: "Tôi nhớ là lúc điều tra ở Vinh Phúc Thiên Địa, chị lao công tên Trần Quyên có nói là tìm thấy xe chở rác ở cửa phía tây của tòa nhà, đúng không?"

"Đúng thế. Sao cơ?" Tiêu Vọng trầm ngâm đáp lời.

"Cửa phía tây tầng 1... đi về phía trước vài chục mét là một con đường cái, đúng không?"

"Phố Sùng Trí." Tiêu Vọng quay đầu lại nhìn Phương Mộc, "Sao lại nghĩ đến những câu hỏi đó?"

"Gọi mấy anh em nữa qua đây." Phương Mộc chăm chú nhìn ra ngoài cửa xe, khóe môi thoáng nét cười rất tự tin, "Một người mặc thường phục, hai người mặc quân phục, điều thêm một xe cảnh sát nữa đến."

"Hả?" Tiêu Vọng có vẻ ngạc nhiên, "Anh định làm gì?"

"Khà." Phương Mộc nheo mắt, "Chúng ta sẽ diễn một màn kịch."

Nửa tiếng sau, trong khu chung cư bỗng xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi bộ dạng say khướt, một tay xách chai bia, tay kia lăm lăm nửa viên gạch.

"Trần Lộ! Trần Lộ!" Anh ta dốc chai bia vào mồm tu liền mấy hơi rồi gào toáng lên: "Em ra đi! Anh thật lòng yêu em..."

Tiêu Vọng cầm kính viễn vọng quan sát động tĩnh trong khu chung cư, trong lòng thấy rất khoái trá.

Phương Mộc không nhịn được cười: "Trần Lộ là ai?"

"Người yêu của cậu ấy." Tiêu Vọng bỏ kính viễn vọng xuống, "Nếu Trần Lộ biết cậu ấy dùng tên cô ấy để phá án, chắc chắn sẽ không tha cho cậu ấy."

Cậu thanh niên gào một hồi lâu, đương nhiên là không có ai ra, nhưng rất nhiều người trên tầng thò đầu ra ngoài cửa sổ hóng xem. Cậu thanh niên dường như đã không còn tỉnh táo, vung tay ném chai bia, một tay giơ viên gạch đập luôn vào một chiếc xe cạnh mình, vừa đập vừa hét: "Em có ra không thì bảo!?"

Trong chốc lát, anh ta đã đập hết cả mấy chiếc xe đỗ dưới tòa nhà, một hồi còi báo động rú lên, cậu thanh niên liền ném viên gạch đi, rồi vội vàng chạy mất.

Phương Mộc cầm máy bộ đàm lên nói: "Anh em chú ý, ba phút nữa lái xe vào trong khu." Vừa bỏ máy bộ đàm xuống, cậu thanh niên đã chui vào trong xe, chưa ngồi vào chỗ đã vội hỏi: "Thế nào, em diễn có đạt không?"

"Rất tốt." Tiêu Vọng vỗ vai cậu ta, "Mày nhẹ tay thôi đấy nhé, đừng có đập mạnh quá, rồi mình không có tiền mà đền đâu."

"Anh yên tâm, em nhẹ tay mà." Cậu thanh niên vội vàng nói thêm một câu, "Anh Tiêu nhớ giữ bí mật cho em, nếu không bạn gái em sẽ không để cho em yên đâu."

Mọi người trong xe đều phá lên cười.

Lúc này, mấy người chủ xe đã xuống dưới sân, nháo nhào kiểm tra xem xe mình có bị hỏng hóc gì không, tất cả đều rất bức mình, có người còn chửi ầm lên. Xe cảnh sát nhanh chóng xuất hiện. Hai vị cảnh sát mặc quân phục bước xuống xe, một người mở cuốn sổ ghi chép trong tay ra: "Vừa nãy ai báo cảnh sát nhĩ, nghe nói ở đây có người đập xe phải không?"

Mấy người chủ xe lập tức xúm lại, nhao nhao đòi cảnh sát phải xử lí nghiêm khắc. Hai vị cảnh sát lần lượt kiểm tra từng chiếc xe, vừa đối chiếu tên chủ xe.

"Một, hai, ba... sáu, bảy." Tiêu Vọng đếm lại lần nữa rồi quay đầu nói với Phương Mộc: "Tám chiếc xe bị đập, chỉ xuất hiện bảy chủ xe - đúng là còn một người nữa không dám ra."

"Ừ." Phương Mộc cầm máy bộ đàm lên, "Anh em chú ý, kiểm tra xem chủ chiếc xe nào không ra, báo lại biển số xe."

Phương Mộc suy luận như sau: Sau khi đưa Bùi Lam đến cửa phía tây tầng 1 của Vinh Phúc Thiên Địa, nghi phạm nữ đã nhanh chóng rời khỏi khu vực hiện trường, như vậy chắc chắn phải có người lái xe đón họ. Và chiếc xe này có thể đang đỗ ngay trong khu nhà. Phương Mộc cho diễn màn kịch đập xe để đối phương khỏi nghi ngờ, mặt khác, do bản năng sợ cảnh sát, kẻ bắt cóc luôn chủ động tránh xa cảnh sát, cho dù vụ việc bị điều tra không liên quan gì đến chúng. Vì vậy, người chủ của chiếc xe đó có thể là một trong hai nghi phạm bắt cóc.

Biển số xe nhanh chóng được điều tra ra. Nhưng chiếc xe mang biển số đó là xe Alto màu xanh lam, còn chiếc xe đỗ trong khu chung cư lại là xe Mazda màu xám bạc. Tiêu Vọng thất vọng nói: "Có khả năng là biển số giả." Phương Mộc khẽ gật đầu, anh lại yêu cầu điều tra xem có chiếc xe nào được đăng kí bằng tên của Thang Tiểu Mĩ không. Kết hợp với sổ chứng minh thư của cô ta, điều tra việc này không hề khó. Kết quả điều tra cho thấy, cuối năm 2006, Thang Tiểu Mĩ đã dùng tên mình đăng

kí mua một chiếc xe Mazda màu xám bạc. Phương Mộc lập tức yêu cầu Sở lấy đoạn băng video giám sát đoạn phố Sùng Trí thời điểm Bùi Lam bị bắt cóc. Nhanh chóng có ngay thông tin phản hồi, lúc xảy ra vụ bắt cóc, chiếc xe Mazda màu xám bạc đó đúng là đã xuất hiện trên con phố, hướng xe chạy chính là cửa phía tây của Vinh Phúc Thiên Địa!

Thông tin này khiến mọi người vô cùng phấn chấn. Phương Mộc ra lệnh cho hai người mặc quân phục cảnh sát rút khỏi khu nhà, những người còn lại ở trong xe tiếp tục quan sát. Khoảng bốn mươi phút sau, bỗng một người đàn ông đi ra từ đơn nguyên 2 của tòa nhà số 3. Anh ta đứng ở sân khu nhà, nhìn ngó bốn xung quanh, sau đó châm một điếu thuốc chậm chậm nhả khói. Trông có vẻ rất nhàn tản thoải mái, nhưng rõ ràng là đang rón rén quan sát tình hình. Sau khi hút hết một điếu thuốc, người đàn ông nhìn trước nhìn sau rồi vội vàng đi về phía mấy chiếc xe bị đập khi nãy. Anh ta đến trước chiếc xe Mazda màu xám bạc, nhanh chóng kiểm tra xe, sờ thử vết lõm trên nắp ca pô, sau khi chắc chắn là xung quanh không có ai, anh ta liền chui vào xe và nổ máy.

Tiêu Vọng lập tức buông phanh tay, "Chuẩn bị hành động!" Phương Mộc vội kéo Tiêu Vọng lại, "Đừng vội, Bùi Lam có thể đang bị Thang Tiểu Mĩ khống chế."

"Không bắt thì không kịp đâu." Nét mặt Tiêu Vọng đầy lo lắng, "Nhỡ hấn chạy mất thì làm thế nào?"

"Hấn không chạy đâu!" Phương Mộc nói rất quả quyết, "Không ai được manh động!"

Quả nhiên, người đàn ông chỉ lái xe đến tòa nhà số 2, khóa xe cẩn thận rồi chạy về đơn nguyên 2 của tòa nhà số 3.

"Có đi lên theo anh ta không?" Tiêu Vọng bắt đầu tin vào phán đoán của Phương Mộc, "Có thể sẽ tìm được ra phòng của hấn."

"Làm thế sẽ khiến hấn ta cảnh giác." Phương Mộc lắc đầu, "Gã này rất thận trọng, bây giờ có khi đang ngồi ở bậc nghỉ tầng 2 nghe ngóng tình hình."

"Thế thì làm thế nào?" Tiêu Vọng nhìn ra ngoài cửa xe, "Trời tối đến nơi rồi!"

Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: "Ra chỗ ban quản lí khu nhà xem thế nào."

Việc điều tra ban quản lí khu nhà không mang lại kết quả gì. Hỏi bất cứ điều gì về tình hình các hộ gia đình và nhà cho thuê trong khu, vị trưởng ban quản lí béo tốt đều ậm ừ không biết. Phương Mộc không hề tỏ ra thất vọng, dường như anh đã lường trước được điều này. Đúng lúc Tiêu Vọng té tát phê bình vị trưởng ban quản lí vì sự vô trách nhiệm đối với công tác an ninh trật tự, Phương Mộc đưa ra một yêu cầu khiến mọi người đều bất ngờ: Anh cần một bộ trang phục của nhân viên thu dọn rác trong khu.

Tiêu Vọng là người đầu tiên hiểu ra, anh nhắc máy điện thoại lên gọi về trụ sở công an yêu cầu điều một nữ cảnh sát có tuổi đến hỗ trợ việc điều tra. Sau khi người được cử đến, Phương Mộc chỉ thị nữ cảnh sát giả làm nhân viên thu dọn rác đi thu dọn và xách toàn bộ các túi rác trước cửa các phòng từ tầng 3 trở lên của đơn nguyên 2 trong tòa nhà số 3 xuống, đồng thời dặn phải ghi rõ số phòng của từng túi rác.

Công việc diễn ra rất suôn sẻ, chưa đầy một tiếng đồng hồ, nữ cảnh sát đã hỗn hển đầy một xe đầy rác về điểm mai phục.

"Nhiều thế này cơ à?" Tiêu Vọng nhìn chiếc xe chở đầy rác, "Làm chị vất vả quá!"

"Không sao." Nữ cảnh sát lau mồ hôi trên mặt, "Tôi sợ nghi phạm ở trên tầng lén lút quan sát, nên cẩn thận thu hết rác của cả mấy tòa nhà này."

"Thế cái chúng tôi cần đâu?" Tiêu Vọng sốt ruột hỏi.

"Đây." Nữ cảnh sát cúi xuống lôi từ trong xe rác ra một chiếc túi giấy, "Tôi đã cẩn thận để riêng ra, băng dính trên túi có ghi rõ số phòng."

Phương Mộc không kịp nói lời cảm ơn, vội vàng đổ một túi rác ra kiểm tra kỹ lưỡng, đổ đến túi thứ tư, Phương Mộc liền giảm tốc độ, sau khi quan sát kỹ càng từng thứ một, Phương Mộc cẩn thận buộc kín lại, tiếp tục so sánh với những túi rác khác, cuối cùng anh xé mẫu nhãn ghi số phòng trên túi rác thứ tư đưa cho Tiêu Vọng.

"502 hả?" Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc, "Có chắc không?"

"Có lẽ là phòng này." Phương Mộc chỉ vào chiếc túi rác, "Anh xem, trong túi hầu như toàn là hộp đựng đồ ăn nhanh, túi đựng thực phẩm ăn liền và vỏ lon bia."

"Ừ." Tiêu Vọng nhìn mẫu nhãn ghi số phòng về suy nghĩ, "Bọn chúng chắc chắn có tâm trạng mà cũng chẳng cần nấu nướng."

"Đúng thế." Phương Mộc lau vết bẩn trên tay, "Đem cái túi rác này về, nếu xét nghiệm ra được DNA của Bùi Lam thì có thể khẳng định chắc chắn là bọn chúng ở phòng 502."

Mọi người lập tức hành động. Tiêu Vọng cử một đội ở lại tiếp tục theo dõi, rồi lái xe về trụ sở cùng Phương Mộc.

Sau khi báo cáo tóm tắt với lãnh đạo ban chuyên án về tình hình tiến triển của vụ án, đồ vật trong chiếc túi rác lập tức được đem đi xét nghiệm DNA. Trong lúc chờ kết quả, cơn buồn ngủ ập tới tấn công Phương Mộc, đã hai ngày một đêm anh không hề chợp mắt chút nào. Hút liền một lúc mấy điếu thuốc mà hai mí mắt vẫn chỉ chực sụp xuống, Phương Mộc liền nằm luôn xuống chiếc ghế dài ở phòng họp, vừa nhắm mắt vào đã ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, anh dường như lại được trở về chiếc sân nhỏ ở Thiên sứ Đường. Mặt trời tỏa nắng rực rỡ, một màu xanh tươi che phủ mặt đất. Nhị Bảo và mấy đứa trẻ chạy nhảy nô đùa trong sân. Bên tai dường như thấp thoáng tiếng gọi của chị Triệu từ xa vọng tới. Trên bãi ruộng dâu tây bát ngát, màu lá xanh biếc được tô điểm bởi những quả dâu tây đỏ rực. Liêu Á Phàm ngồi dưới ruộng, gương mặt rạng rỡ như hoa. Cảm giác hạnh phúc mãn nguyện tràn ngập tâm trí Phương Mộc,

thậm chí khiến anh có đôi chút thần thờ. Đột nhiên mặt trời bị những đám mây đen khổng lồ che lấp, tầng hai của Thiên sứ Đường từ từ đổ sụp. Những tảng gạch vỡ liên tiếp rơi xuống, khiến ruộng dâu tây lún sụt dần. Chiếc váy trắng trên người Liêu Á Phàm bỗng chốc biến màu bần thỉu, gương mặt cô đầy bi ai, một tay che vùng bụng đang to ra, tay kia giơ về phía Phương Mộc... Phương Mộc cố sức nắm lấy bàn tay ấy, nhưng anh nhận ra mình không sao cử động được. Cánh tay Liêu Á Phàm càng lúc càng xa, hơn một nửa người cô đã bị lún xuống vũng sâu thăm thẳm đó, Phương Mộc vừa cuống vừa tuyệt vọng, anh không tìm được hết lên.

"A..."

Chân tay bỗng nhiên lại cử động được! Trong giây lát, Phương Mộc không biết mình đang ở đâu, anh ngồi bật dậy, làm người trước mặt giật bắn mình.

"Trời ạ!" Tay Tiêu Vọng vẫn còn đang kéo một góc của chiếc áo quân phục đa chức năng, anh chăm chú nhìn Phương Mộc đang trong tư thế nhào người ra phía trước để kéo, "Anh làm gì thế?"

Phương Mộc dờ daim nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mắt, phải đến năm giây sau mới tỉnh lại. Anh thần thờ đặt tay xuống, nói khẽ, giọng khàn đi: "Không sao."

"Gặp ác mộng à?"

"Ừ." Phương Mộc không muốn nói thêm, "Đã có kết quả chưa?"

"Vẫn chưa có." Mắt Tiêu Vọng đỏ quạch, có lẽ cũng thức suốt không ngủ, "Anh ngủ thêm một lúc nữa đi, có tình hình gì tôi sẽ gọi."

"Ngủ thế thôi." Phương Mộc nhắc chiếc áo đa chức năng lên, hỏi xin Tiêu Vọng một liều thuốc. Hút được hơn nửa liều, thấy tỉnh táo hơn, anh liền đứng dậy thư giãn, cảm giác toàn thân mới như.

Nhìn bộ dạng ngoác miệng nhe răng nhả nhó của Phương Mộc, Tiêu Vọng lấy làm khoái trá.

"Mẹ kiếp, đúng là cày như trâu."

"Biết làm thế nào được." Phương Mộc tiện tay cầm chai nước khoáng trên bàn lên, tu ừng ực một hơi, "Ai bảo bọn mình làm cái nghề này. Đội theo dõi bên kia thế nào?"

"Chưa có thông tin gì. Phòng 502 buông rèm kín mít suốt, cũng không thấy gã đó ra ngoài thêm lần nào nữa."

"Thế thì chỉ còn cách chờ kết quả xét nghiệm DNA thôi."

"Đúng thế." Tiêu Vọng mệt mỏi bấm huyệt thái dương, "Có điều đội bên anh Đặng đã lên sẵn phương án vây bắt. Chỉ cần có kết quả, làm nốt một vài chi tiết nữa là xong."

Đang nói chuyện thì Từ Đồng đẩy cửa bước vào, trông thấy chai nước khoáng Phương Mộc uống dở, không nói câu nào, cầm luôn lấy uống cạn một hơi.

"Mẹ, thằng chết tiệt." Từ Đồng quệt miệng, "Nó tưởng nó là cái gì chứ."

Tiêu Vọng nhìn Từ Đồng, bình thản hỏi: "Đi rồi à?"

"Nói vớ bọt mép, mãi nó mới xéo đi cho." Vẻ mặt Từ Đồng đầy mệt mỏi, "Lần sau bảo phó giám đốc Vương, những việc khi gió kiêu này đừng có gọi tôi."

Phương Mộc nghe một hồi không hiểu chuyện gì liền hỏi: "Các anh đang nói ai thế?"

"Lương Trạch Hạo." Tiêu Vọng cười nhả nhó, "Vừa nãy chả biết anh ta nghe được thông tin từ chỗ nào, bảo là chúng ta đã tìm ra chỗ của bọn bắt cóc, năng nặc yêu cầu chúng tôi nói cho anh ta biết, anh ta định mang hơn chục người đi cướp Bùi Lam về."

Phương Mộc cau mày lại, nghĩ một lát, tò mò hỏi: "Lương Trạch Hạo rốt cuộc là ai?"

Tiêu Vọng và Từ Đồng nhìn nhau, không ai trả lời. Cuối cùng Tiêu Vọng lên tiếng: "Cặp được với sao điện ảnh, thì anh bảo hẳn là loại người nào? Mà anh cũng đừng hỏi nữa, cứ cho hẳn là cút chó cũng được."

Phương Mộc khẽ nhún vai, quay đầu hỏi Từ Đồng: "Bao lâu nữa mới có kết quả xét nghiệm DNA?"

"Vừa gọi điện thoại hỏi rồi," Từ Đồng nhìn đồng hồ đeo tay, "Chắc phải sau mười hai giờ đêm, các anh mau tìm chỗ nào ngủ một giấc đi, có thông tin tôi sẽ báo ngay."

Phương Mộc nhắm tính thời gian trong đầu, rồi nói khẽ với Tiêu Vọng: "Bây giờ anh có rồi không?"

"Sao?"

"Dẫn tôi đi một chỗ."

Gần mười hai giờ đêm, thành phố S nằm im lìm trong hơi sương. Không khí lạnh và trong trẻo, đường phố vắng vẻ, không một bóng người qua lại, thỉnh thoảng mới có một vài chiếc xe phóng vụt qua rồi mất hút dưới ngọn đèn đường lẻ loi. Tiêu Vọng dừng xe lại trước cổng tòa nhà bưu chính, anh lấy chiếc gậy cảnh sát trong thùng sau xe ra và cầm trong tay.

"Đi thôi." Anh chỉ vào ngôi nhà hai tầng còn sáng đèn phía bên kia đường, "Đấy chính là chỗ anh cần tìm."

Chưa đi đến gần đã nghe thấy tiếng ồn ào từ ngôi nhà vọng tới. Đẩy cửa ra là đập phải tiếng nhạc rock Heavy Metal đinh tai nhức óc, thứ mùi kì dị của thuốc phiện trộn lẫn với mồ hôi xộc vào mũi. Gian phòng chơi game chật ních người, trước mỗi cái máy đều có một đám thiếu niên chừng mười bảy mười tám vây quanh. Chúng không hề chú ý tới sự đột nhập của người lạ, vẫn tiếp tục chiến đấu, bắn giết, phóng vù vù với tốc độ chóng mặt trong thế giới ảo của mình, nhưng cũng có mấy người trong góc phòng đứng phắt dậy, hằm hằm nhìn Phương Mộc và

Tiêu Vọng. Lúc này, một gã trọc đầu trong số đó nhìn thấy cây gậy cảnh sát trong tay Tiêu Vọng, hấn vội vàng đưa tay xuống dưới bàn phục vụ.

Tiêu Vọng đưa mắt nhìn anh ta, không nói gì mà đi thẳng về phía thang máy. Lập tức có mấy người xông đến định ngăn họ lại. Mặt Tiêu Vọng lạnh tanh, anh xoay ngực chặn trước mặt kẻ cao lớn nhất, đặt chân vào thang máy, tay giơ chiếc gậy cảnh sát lên chỉ vào mấy kẻ đang lăm le xông tới, một mặt ra hiệu cho Phương Mộc lên tầng.

Phương Mộc đi nhanh lên tầng hai, khác với quang cảnh đèn đóm sáng chói ở tầng một, tầng hai tối mù, thứ mùi kỳ dị nồng nặc hơn rất nhiều. Đây là một gian phòng lớn có diện tích tương đương với tầng một, hai đầu phía bắc và phía nam được ngăn ra thành mấy ô bằng gỗ tấm, qua cánh cửa khép hờ, có thể nhìn thấy bên trong là chiếc bàn nước và bộ ghế salon cũ rách. Mấy chiếc ghế salon kê lộn xộn giữa phòng, thấp thoáng gương mặt mơ hồ của mấy người đang ngồi ở đó. Trên chiếc salon gần Phương Mộc là một cô gái tóc dài chỉ mặc đồ lót đang nằm, cô ta vẫn ngủ ngon lành, mặc cho tiếng nhạc đinh tai nhức óc. Phương Mộc biết có rất nhiều cặp mắt trong gian phòng, sau vách ngăn đang chăm chăm hướng về mình, anh lạnh lùng đưa mắt nhìn những con người im lặng ấy một lượt, nghĩ đến cảnh Mễ Nam từng sống ở đây gần ấy ngày, sợ hãi, tuyệt vọng khi đang mang bầu, trong lòng anh trào lên sự phẫn nộ.

Tiêu Vọng đi nhanh lên tầng, gọi to: "Đại Bân, ra đây!" Một gã đàn ông cao gầy nghe tiếng đi ra, Tiêu Vọng chỉ cây gậy cảnh sát về phía anh ta: "Bật đèn lên. Còn nữa, tắt ngay nhạc đi!"

Ngay lập tức, gian phòng bừng sáng, tiếng nhạc khó chịu cũng biến mất.

Tiêu Vọng nhìn gian phòng bừa bãi rồi nói với gã thanh niên cao gầy tên là Đại Bân, giọng lạnh băng: "Nhanh thật, hàng giấu đi hết rồi hả?"

Đôi mắt gian xảo trên mặt Đại Bân khiến người ta liên tưởng đến một loài rắn độc, mặc dù toàn bộ cơ mặt đều đang cười, nhưng ánh mắt hằn tuyệt nhiên không có một chút lửa ấm nào.

"Anh Tiêu cứ đùa."

Đại Bân vừa lên tiếng đã một điều gọi Tiêu Vọng là anh, mặc dù trông gã phải ngoài bốn mươi tuổi, "Chỗ em không có đá [7], cũng chẳng có bột [8]. Nếu mà có, cũng là của khách mang đến, không liên quan gì đến em đâu!"

[7] Ma túy chấm đá, một loại ma túy tổng hợp, có tên tiếng Anh là Ice hoặc Crystal.

[8] Bột ma túy.

Tiêu Vọng hừ một tiếng rồi nói: "Bảo với đàn em của anh, lần sau còn dám bấm chuông báo hiệu cho anh, tôi sẽ đánh cho gãy tay."

"Chúng em không dám nữa đâu." Đại Bân gật đầu lia lịa, "Anh Tiêu hôm nay đến để..."

"Tôi tìm Lạc Hoa."

"Lạc Hoa?" Đại Bân ra vẻ vắt óc suy nghĩ, "Em có quen đâu!"

Tiêu Vọng nheo mắt lại, "Anh nói lại lần nữa xem nào?"

"Em thực sự không quen mà." Đại Bân xòe hai tay làm ra vẻ oan ức, rồi hất hàm về phía mấy người trên ghế salon, "Không tin, anh hỏi chúng nó xem."

Tiêu Vọng bật cười, anh đột ngột túm lấy mớ tóc dài của một ả đang oặt người trên salon, khiến ả ngã xuống đất. Anh chỉ vào ả đàn bà vẫn đang hôn mê, hỏi với giọng lạnh tanh: "Nó hút bao nhiêu rồi?"

"Nó không hút, chỉ là uống hơi nhiều."

"Thế à?" Tiêu Vọng cười cười, "Uống nhiều hay là hút nhiều, cho người đến xét nghiệm máu là biết ngay."

Mặt Đại Bân lập tức biến sắc, nụ cười tắt ngấm. Hắn nghiêng rằng, miễn cưỡng nói nhỏ: "Anh Tiêu, đâu cần làm thế. Mọi người..."

"Lạc Hoa đâu?" Tiêu Vọng lập tức ngắt lời hắn, "Gọi nó ra đây."

Đại Bân trợn mắt nhìn Tiêu Vọng mấy giây rồi chỉ về một ô ngăn bên phía bắc, mặt lộ vẻ giận dữ tột độ. Tiêu Vọng bước qua, đá mạnh một nhát, cánh cửa gỗ bật mở, một ả nhuộm tóc đỏ lập tức kêu lên thất thanh rồi chạy ra ngoài. Ngồi trên salon là một gã thanh niên trần như nhộng, ánh mắt đờ đẫn, dường như không nhìn thấy hai người vừa đột nhiên xông vào, miệng vẫn lẩm bẩm một mình, liên tục đờ đẫn lắc lư hai tay.

"Hừ." Tiêu Vọng cười nhạt, "Vẫn đang xem tranh [\[9\]](#) hả?"

[\[9\]](#) Sau khi hút thuốc phiện, có người thấy trước mặt xuất hiện ảo giác, gọi là xem tranh.

Phương Mộc cúi xuống, nhìn chăm chăm vào mặt gã thanh niên gọi: "Lạc Hoa?"

Nghe hỏi, Lạc Hoa không hề có phản ứng gì, vẫn giữ nguyên vẻ mặt và bộ dạng khi nãy.

Tiêu Vọng bật ra một câu chửi, anh nhìn xung quanh, cuối cùng nhắc một thùng đựng đá ở góc tường lên.

"Tránh ra!" Chưa dứt lời, cả thùng đá to đã đổ xuống đầu Lạc Hoa. Lạc Hoa rùng mình, ánh mắt cũng tỉnh ra tí chút. Anh ta quệt nước trên mặt, lắc lắc đầu, hình như đã trông thấy hai người trước mặt.

"Anh có quen Mễ Nam không?" Phương Mộc điềm tỉnh hỏi: "Đưa đồ của cô ấy cho tôi."

Lạc Hoa không trả lời, mà lôi một cục đá to từ dưới cổ ra, anh ta ngơ ngác nhìn viên đá đang tan ra trên tay, chợt nhanh chóng hiểu đã xảy

ra chuyện gì, vẻ mặt hẩn lập tức trở nên giận dữ.

"Mẹ mày..." Lạc Hoa đứng bật dậy, vung tay ném viên đá, câu chửi vừa bật ra đã tắc lại trong cổ. Tiêu Vọng đập một nhát vào giữa ngực khiến hẩn ngã lộn ra ghế.

Lạc Hoa ôm ngực lên cơn ho mạnh, vừa lặn lộn trên ghế vừa khản giọng gọi to: "Anh Bân! Anh Bân!"

Không có ai trả lời hẩn, thậm chí cũng không có ai chạy qua xem thế nào. Lạc Hoa đã hiểu ra tình cảnh của mình, hẩn cuống quýt co người vào một góc ghế, run lập cập nhìn Phương Mộc và Tiêu Vọng.

Phương Mộc tiến lên một bước, anh nói gầy gọn: "Trả đồ của Mễ Nam cho tôi."

"Anh... anh quan hệ thế nào với Mễ Nam?" Lạc Hoa nhìn Phương Mộc, rồi lại nhìn Tiêu Vọng, vẻ mặt đầy sợ hãi, cuối cùng ánh mắt hẩn dừng lại ở cây gậy cảnh sát.

Phương Mộc không nói gì, anh chăm chú nhìn Lạc Hoa rất lâu. Lạc Hoa chỉ gan lì được mấy giây, sau đó vội túm lấy chiếc áo khoác trên ghế ném qua. Phương Mộc lục tìm kĩ cả bên trong và bên ngoài áo, nhưng chỉ thấy mỗi chứng minh thư của Mễ Nam.

"Chiếc bút máy đâu?" Phương Mộc cau mày lại, Tiêu Vọng thấy vậy liền giơ cây gậy cảnh sát chỉ thẳng vào mũi Lạc Hoa.

"Tiệm cầm đồ Đại Hâm!" Lạc Hoa cố hết sức co người ra phía sau, mắt không rời khỏi cây gậy cảnh sát trong tay Tiêu Vọng, "Em đã bán cho lão béo rồi."

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc, Phương Mộc trầm ngâm giây lát rồi gật đầu. Tiêu Vọng ném chiếc áo khoác lên người Lạc Hoa.

"Đi theo bọn tao!"

Lúc áp tải Lạc Hoa xuống tầng 1, mặt Đại Bân tối sầm lại, Phương Mộc quay đầu nói với hẩn: "Đưa cô ta đến bệnh viện đi." Phương Mộc

hất cằm về phía cô ả tóc dài mặc đồ lót đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà, "Có thể chết đấy."

Tiệm cầm đồ Đại Hâm nằm ở phía tây thành phố, đường đi đến đó phải mất hơn hai mươi phút. Chiếc xe Jeep lao nhanh vun vút, cả ba người trong xe đều im lặng, không ai nói với ai câu nào. Lạc Hoa thỉnh thoảng lại khịt mũi hoặc đằng hắng trong cổ, ánh mắt hằn không ngừng sầm soi nhìn Phương Mộc và Tiêu Vọng. Cảm giác khinh ghét khiến Phương Mộc chẳng buồn ngó đến hằn, anh lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thành phố về đêm trông khác hẳn với ban ngày. Mọi con phố, tòa nhà đều trở nên rất đổi xa lạ, dường như vừa mới đột ngột xuất hiện. Phương Mộc bỗng cảm giác như mình đang di chuyển dưới lòng đất. Đúng vậy, đây chính là một thế giới khác đang ngủ say dưới lòng đất, ở nơi đây, cho dù là người bộ hành hay luật hành xử đều hoàn toàn đảo lộn.

Điện thoại di động của Tiêu Vọng bỗng đổ chuông, anh nhét tai nghe vào tai, liên tục "ừ" mấy tiếng, tiếp đó bảo "tôi biết rồi" và dập máy. Chiếc xe Jeep đột ngột tăng tốc khiến Phương Mộc quay đầu lại, chạm phải ánh mắt của Tiêu Vọng qua gương chiếu hậu.

"Xác định chắc chắn rồi." Tiêu Vọng nói ngắn gọn: "502."

Phương Mộc bất giác ngồi thẳng dậy, "Quay về luôn chứ?"

"Không." Tiêu Vọng đập hết ga, "Giải quyết việc của anh trước."

Tiệm cầm đồ Đại Hâm đã đóng cửa từ sớm. Tiêu Vọng cầm cây gậy cảnh sát gõ ầm ầm một hồi vào tấm cửa cuốn, đến khi mấy nhà bên cạnh đều bật đèn lên, lão béo mới khoác áo ra mở cửa, vừa nói vừa chửi rủa. Nhìn thấy cây gậy cảnh sát trong tay Tiêu Vọng, lão béo chột dạ, miệng lắp bắp tuôn ra một tràng, rằng thì mình luôn làm đúng quy định của pháp luật... Tiêu Vọng sőt ruột nói rõ mục đích cuộc viếng thăm của họ, lão béo mới trở lại đứng với bộ mặt của dân kinh doanh buôn bán, lão lập tức ra giá năm nghìn tệ.

"Tiên sư nhà ông!" Lạc Hoa trợn mắt, "Tôi bán cho ông có một nghìn tệ!"

"Tôi không bắt cậu bán cho tôi." Lão béo từ tốn nói: "Đó là chiếc bút cũ hiệu Parker, chính hãng sản xuất."

Tiêu Vọng bảo nói ít thôi, lấy bút ra. Sau khi kiểm tra cẩn thận, Tiêu Vọng lôi tiền trong người Lạc Hoa ra ném lên bàn, cầm chiếc bút lên nhét vào tay Phương Mộc, rồi quay người đi luôn.

"Đợi đã!" Lão béo gọi to đằng sau lưng: "Chỗ này mới có tám trăm thôi."

"Đó là việc của các người." Tiêu Vọng không hề quay đầu lại, anh vẫy tay gọi Phương Mộc lên xe. Xe đi được một đoạn khá xa, Phương Mộc còn thấy lão béo và Lạc Hoa vẫn đang giằng co trong gương chiếu hậu.

Phòng Kiểm nghiệm phát hiện ra có tổ chức niêm mạc trong một chiếc thìa nhựa lấy từ túi rác, kết quả giám định DNA xác định đúng là của Bùi Lam. Ban chuyên án nhanh chóng vạch kế hoạch bắt giữ, những người tham gia hành động được chia làm hai đội, một đội do Từ Đồng chỉ huy, phụ trách việc bắt giữ ở ga tàu hỏa, một đội khác do Tiêu Vọng chỉ huy, phụ trách bắt giữ tội phạm và giải cứu con tin ở khu Cường Hoa. Vì Tiêu Vọng khẩn thiết yêu cầu, Phương Mộc được xếp vào đội thứ hai.

Sau khi mọi việc đã được sắp đặt ổn thỏa, phó giám đốc Vương ra lệnh cho tất cả những người tham gia hành động giữ nguyên vị trí chờ lệnh. Phương Mộc nghĩ một lúc rồi yêu cầu đưa anh về khách sạn, đồng thời đảm bảo sẽ nhanh chóng trở về đội trước bảy giờ. Phó giám đốc Vương đồng ý và phân công Tiêu Vọng đưa Phương Mộc về khách sạn.

Trên đường về khách sạn, Phương Mộc thu mình trong chiếc ghế sau, thầm kiểm tra kỹ lại toàn bộ kế hoạch bắt giữ. Đang mải nghĩ, chợt tay phải anh vô tình chạm vào chiếc bút máy trong túi áo. Anh đưa tay vỗ nhẹ vào vai Tiêu Vọng.

"Hôm nay rất cảm ơn anh!"

Tiêu Vọng không quay đầu lại, mà ném qua một điều thuốc: "Đều là người nhà cả, khách sáo làm gì."

Phương Mộc cười, lặng lẽ tiếp tục hút thuốc. Quả vậy, nếu Tiêu Vọng hỏi về quan hệ của anh với Mễ Nam, đúng là anh không biết trả lời thế nào.

Im lặng đúng lúc, đây có lẽ là ưu điểm của Tiêu Vọng.

Có lẽ không phải.

Căn phòng vẫn để một ngọn đèn nhỏ, nhưng Mễ Nam đã ngủ say. Không khí trong phòng thoảng mùi thuốc khử trùng. Phương Mộc nhìn chiếc tủ đầu giường, một bát canh to đã hết, mấy chiếc xương gà nằm trotrọi trên tờ giấy ăn để bên cạnh.

Trên má cô vẫn còn ngấn nước mắt, nhưng nét mặt đã thanh thản hơn rất nhiều. Phương Mộc lặng lẽ ngắm Mễ Nam một lúc, rồi lấy chiếc bút máy ra để xuống bên gối.

Hôm nay cô đã mất đi đứa con của mình, lấy lại được chiếc bút này, có lẽ sẽ cảm thấy được an ủi phần nào.

Phương Mộc đóng cửa vào, khoanh khắc cánh cửa sập lại, anh khẽ nói, ngủ ngon nhé, Mễ Nam.

Ngủ ngon nhé, Á Phàm.

Chương 4: CĂN NGUYÊN

Ngày hôm sau, trời nắng, bầu trời thoáng đãng không một bóng mây.

Thời tiết dường như không hề liên quan gì đến những kẻ tội phạm, hoa vẫn nở rộ rực rỡ, chim vẫn ca hát líu lo. Những người ra vào ở khu Cường Hoa không hề để ý thấy mọi ngóc ngách quanh họ đều có những con mắt cảnh giác của cảnh sát. Trên nóc tòa nhà số 2, một chiếc kính viễn vọng có độ phóng đại lớn đặt khuất sau máy nước nóng năng lượng mặt trời, ống kính chĩa thẳng vào tòa số 3.

Phương Mộc ngồi trên mặt trần bê tông nóng bỏng dưới ánh nắng gắt, mồ hôi đầm đìa. Tiêu Vọng khom người bên cạnh, mắt nhòm vào kính viễn vọng, chiếc sơ mi trên người ướt đầm mồ hôi.

Đúng lúc đó, máy bộ đàm trong tay Tiêu Vọng vang lên giọng nói của Từ Đồng: "Thế nào rồi? Có động tĩnh gì không?"

"Không." Tiêu Vọng không quay đầu cứ thế đáp lời: "Mẹ kiếp, bọn này giỏi cố thủ thật."

"Bên anh thế nào?" Phương Mộc vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

"Chuẩn bị sẵn sàng cả rồi." Giọng Từ Đồng thoáng chút căng thẳng, "Chỉ chờ tin bên anh nữa thôi."

Có thể hiểu được tâm trạng Từ Đồng, ga tàu đông người, tình hình phức tạp, việc bắt giữ nghi phạm vô cùng khó khăn. Chỉ bất cẩn một chút là toàn bộ công sức trước đó sẽ đổ sông đổ biển. Vì vậy, ban chuyên án quyết định khi giao nộp tiền chuộc sẽ đồng thời hành động giải cứu con tin, đề phòng nghi phạm quần chí làm liều giết hại con tin.

Đột nhiên Tiêu Vọng nhồm người dậy, nói khê: "Ra rồi, ra rồi!"

Phương Mộc phần chấn, thò nửa đầu ra nhìn xuống dưới tòa nhà. Đúng vậy, nghi phạm nam đang đi ra khỏi cửa tòa nhà, sau khi nhìn ngó bốn xung quanh, hẳn quay người đi về phía sau tòa nhà. Chiếc xe Mazda màu xám bạc đang đậu ở đó.

Tiêu Vọng nhắc máy bộ đàm, thông báo đặc điểm trang phục của nghi phạm. Nửa phút sau, chiếc Mazda xám bạc phóng ra khỏi khu nhà, vun vút lao đi trong làn bụi đường. Cách một đoạn không xa, một chiếc Santana cũ âm thầm bám theo, không ai chú ý đến nó.

Tám lưới bủa vây lồng lộng đang im lìm tung ra.

Tiêu Vọng để một đồng nghiệp ở lại tiếp tục giám sát trên nóc tòa nhà, anh cùng Phương Mộc đi xuống, thẳng tiến về chỗ xe chỉ huy đang đỗ ở một góc tòa nhà. Theo kế hoạch, nhiệm vụ của đội này là ngồi đợi tiến triển của đội kia, nếu thời cơ chín muồi, cả hai bên sẽ đồng thời hành động.

Sau khi lên xe, ngay lập tức Tiêu Vọng hỏi về tình hình chuẩn bị máy móc, khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh liền đóng cửa xe và yêu cầu tất cả mọi người sẵn sàng chờ lệnh.

Chờ đợi là việc mệt mỏi nhất trên đời. Mặc dù mọi người đều yên lặng không nói câu nào, nhưng tâm trạng ai nấy đều căng thẳng. Nhất là Tiêu Vọng, anh đốt hết điều này đến điều khác, chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay. Đây là thời điểm mấu chốt của công tác phá án, thần kinh mọi người đều căng đến cực độ, chỉ mong mọi việc suôn sẻ, thắng lợi toàn vẹn.

Nhưng, bất ngờ vẫn cứ không mời mà đến.

Đúng lúc Tiêu Vọng cau mày, đưa tay lên nhìn đồng hồ, máy bộ đàm bỗng vang lên giọng nói đầy lo lắng của Từ Đồng: "Tiêu Vọng! Tiêu Vọng!"

Tiêu Vọng lao đến trước máy bộ đàm: "Tiêu Vọng đây, có tình hình gì?"

"Chúng tôi đang bám theo nghi phạm, nhưng anh ta không đi về phía ga tàu, mà là..."

Dường như Từ Đồng đang dò tìm trên bản đồ, "... Mà là ngoại thành!"

"Ngoại thành?" Tiêu Vọng ngạc nhiên, quay đầu nhìn Phương Mộc. Phương Mộc cau mày hỏi: "Anh ta đang ở vị trí nào?"

"Chúng tôi đang ở một con đường quốc lộ phía tây Cao Gia Đồn... Đợi chút, có tình hình quan trọng!"

Giọng Từ Đồng bỗng trở nên xa xôi, hình như anh nói chuyện với một người nào đó. Lát sau, anh lại trở về trước máy bộ đàm: "Người nhà Bùi Lam vừa nhận được điện thoại, tên bắt cóc yêu cầu người nhà Bùi Lam lên ngay chuyến tàu số 5301 khởi hành vào mười giờ năm phút!"

Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ đã là chín giờ năm lẫn phút, còn mười phút nữa là tàu chạy.

"Làm thế nào?" Từ Đồng do dự không biết nên quyết định thế nào, "Có bám theo nữa không?"

"Cứ bám theo!" Phương Mộc nói quả quyết, "Giữ khoảng cách vừa phải."

Dứt lời, anh quay đầu nói với người đồng nghiệp trước máy vi tính: "Tìm cho tôi tuyến đường của chuyến tàu 5301!"

5301 là chuyến tàu đến thành phố Z, xuất phát từ thành phố này, đi qua rất nhiều ga nhỏ, thuộc loại tàu chậm. Phương Mộc nhìn những ga dừng dày chi chít, miệng lẩm bẫm: "Tàu hỏa... Tàu hỏa..."

Đột nhiên, anh hỏi Tiêu Vọng: "Đây là loại tàu cũ, đúng không?"

"Ừ."

"Không phải là tàu có điều hòa?"

"Không phải." Tiêu Vọng ngạc nhiên hỏi, "Sao?"

Phương Mộc mỉm cười, nhắc máy bộ đàm lên nói với Từ Đồng: "Đội trưởng Từ, sau khi cho người nhà Bùi Lam lên xe, hãy làm mọi theo yêu cầu của tên bắt cóc."

"Có cần cử người đi lục soát toa tàu không?"

"Không cần." Phương Mộc nói bằng giọng quả quyết: "Người nhận tiền chuộc không ở trên tàu."

"Ý của anh là..."

"Nghĩ phạm chắc chắn cũng biết là chúng ta đã chuẩn bị vây bắt, nên hẳn tin chắc rằng sẽ có cảnh sát đi cùng người nhà Bùi Lam. Hẳn tạo ra thông tin giao tiền trên tàu nhằm mục đích đánh lạc hướng." Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát, "Nhưng hẳn không ngờ rằng chúng ta đã sớm tìm ra chỗ ẩn náu của hắn. Nên, chắc chắn hắn sẽ yêu cầu người nhà Bùi Lam mở cửa sổ toa tàu, ném tiền chuộc ra."

"Trời ạ, sao nghe cứ như tình tiết trong phim ấy nhỉ?"

"Đây đúng là tình tiết trong phim đấy!" Phương Mộc mỉm cười, "Có nhớ là anh từng nói tên bắt cóc "chắc là đã xem không ít phim hành động của Mĩ" không? Thang Tiểu Mĩ học chuyên ngành điện ảnh mà, trong một bộ phim có diễn viên chính là Morgan Freeman, kẻ bắt cóc cũng yêu cầu giao nộp tiền chuộc trên tàu, giống hệt như vụ án này."

"Thế phải làm thế nào?" Tiêu Vọng lo lắng, "Bây giờ chỉ có một đội bám theo tên bắt cóc, những người khác đều ở trên tàu."

"Bảo nhóm của đội trưởng Từ rời khỏi ga tàu đi, phục ở đó không có tác dụng gì." Phương Mộc dừng lại giây lát, "Còn nữa, lấy cho tôi một tấm bản đồ."

Theo suy luận của Phương Mộc, muốn bắt được cả tên tội phạm cùng vật chứng, thì thời cơ tốt nhất chính là lúc hắn lấy được tiền chuộc, nhưng nếu bám sát suốt chặng đường, rất có thể hắn sẽ cảnh giác và từ

bỏ không lấy tiền chuộc, như vậy Bùi Lam sẽ rất nguy hiểm. Nếu không bám sát, có khả năng tên bắt cóc sẽ thoát khỏi vòng kiểm soát. Có lẽ phương án tối ưu nhất là khoanh vùng được vị trí mà tên bắt cóc yêu cầu ném hộp tiền ra ngoài cửa sổ toa tàu, và mai phục trước ở đó.

Tuyến đường chi tiết của chuyến tàu 5301 nhanh chóng hiện ra trên màn hình máy vi tính, Phương Mộc chăm chú nhìn vào những con đường và cánh đồng trừu tượng, trong đầu anh diễn ra những phép tính thần tốc.

Chiếc hộp đựng bốn triệu nhân dân tệ ắt phải rất nặng, cho dù tên bắt cóc có thể lấy được tiền một cách suôn sẻ, nhưng nếu không nhanh chóng rời khỏi hiện trường, cũng vẫn rất nguy hiểm. Vì vậy, anh ta sẽ yêu cầu ném tiền ở chỗ gần đường cái, hoặc ít nhất cũng phải là một khu đất rộng, dễ di chuyển. Phương Mộc lập tức nhanh chóng xác định ba địa điểm có khả năng lớn nhất, là vị trí dưới chân một cây cầu trên đường tàu, cạnh đường quốc lộ 104 và cạnh đường quốc lộ 107.

Tiếp đó, Phương Mộc yêu cầu cảnh sát được bố trí trên tàu báo cáo mọi tình hình của chuyến tàu, nếu tên bắt cóc gọi điện thoại đến, lập tức báo ngay. Cùng lúc đó, Từ Đồng dẫn các thành viên khác gấp rút đến phục ở ba địa điểm nói trên chờ lệnh, nhất định phải sẵn sàng chuẩn bị hành động trước khi tên bắt cóc đến. Đội phụ trách bám theo chiếc Mazda màu xám bạc giữ khoảng cách vừa phải, báo cáo mọi thông tin về phương hướng di chuyển của tên bắt cóc. Mặt khác, Phương Mộc cũng đưa ra phương án về tình huống xấu nhất, nếu tên bắt cóc không yêu cầu ném hộp tiền ở cả ba địa điểm nói trên, đội phụ trách bám sát sẽ lập tức hành động bắt hãm.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút. Chiếc xe chỉ huy chật chội mịt mù khói thuốc, mọi người đều tập trung theo dõi tình hình đoàn tàu và khu dân cư Cương Hoa. Chiếc máy bộ đàm liên tục vang lên thông tin báo cáo của các bên: Xe của tên bắt cóc đã đi qua cây cầu trên đường sắt... Cả ba địa điểm đã bố trí sẵn sàng... Tình hình trên tàu vẫn bình thường, chưa nhận được điện thoại của tên bắt cóc...

Ngược lại với tình hình căng thẳng cao độ của đội phụ trách bắt giữ, trong khu Cường Hoa vô cùng bình yên. Phòng 502 vẫn kéo rèm kín mít, quan sát từ bên ngoài không thể phát hiện được tình hình trong phòng. Tiêu Vọng đã đốt hết cả bao thuốc, mặc dù vẻ mặt hết sức bình tĩnh, nhưng anh liên tục nhìn đồng hồ và ngó bốn xung quanh, có thể thấy trong lòng anh bứt rứt không yên.

"Hay là," Tiêu Vọng lại bóc thêm một bao thuốc, "Chúng ta xử lý luôn bên này?"

"Không được." Phương Mộc khẽ lắc đầu, "Thang Tiểu Mĩ và tên đó chắc chắn vẫn giữ liên lạc, nếu chúng ta hành động trước, bên đội trưởng Từ sẽ bị động."

Tiêu Vọng văng ra câu chửi thề, rồi im lặng hút thuốc.

"Kiên nhẫn một chút." Phương Mộc nhìn đồng hồ, "Chắc là sắp có kết quả rồi."

Hai mươi phút sau, máy bộ đàm lại vang lên nội dung báo báo tình hình vụ án: Xe của tên bắt cóc đã đi qua điểm mai phục thứ hai, vẫn chưa yêu cầu ném hộp tiền.

Mọi ánh mắt đều hướng về Phương Mộc. Anh không nói gì, chỉ im lặng hút hết điếu thuốc trong tay, sau đó, khẽ đẩy chiếc kính lên, bình tĩnh nói: "Đi thôi."

Mười lăm phút nữa, đoàn tàu sẽ chạy qua điểm mai phục thứ ba, đến lúc đó cho dù tên bắt cóc có yêu cầu ném hộp tiền hay không, vẫn phải tiến hành việc bắt giữ.

Phương Mộc, Tiêu Vọng và ba cảnh sát khác cẩn thận men theo góc tường đi vào đơn nguyên 2 của tòa nhà số 3, tiếp đó rón rén dừng lại ở chiếu nghỉ giữa tầng bốn và tầng năm. Nhẹ nhàng trong giày lát, đạn đã lên nòng, thanh gậy phá cửa và thiết bị chặn tín hiệu mạng đã chuẩn bị sẵn sàng. Năm đôi mắt đều dán chặt vào cánh cửa gỗ đóng kín cách

chỗ Phương Mộc không xa, chỉ còn đợi mệnh lệnh cuối cùng. Đột nhiên, Tiêu Vọng ấn chặt tai nghe, cau mày, nét mặt trở nên kiên định.

"Tên bắt cóc đã dừng xe lại ở gần đường quốc lộ 107, điểm dừng xe cách đường sắt không quá 150 m." Tiêu Vọng ghé sát vào tai Phương Mộc nói khẽ.

"Người của chúng ta ở đâu?" Phương Mộc lo lắng hỏi.

"Để đề phòng tên bắt cóc không nghi ngờ, đội bám theo đã cho xe vượt lên. Nhưng anh yên tâm, gần đó đã có người của chúng ta." Tiêu Vọng nhìn đồng hồ đeo tay, "Khoảng mười phút nữa đoàn tàu sẽ đi qua điểm đó."

Thông tin này khiến mọi người đều trở nên phấn chấn, tất cả đều giống như một chiếc cung đã được căng hết cỡ, chỉ chờ thời cơ đến là phóng tên. Tiêu Vọng cẩn thận lắng nghe mọi thông tin qua tai nghe, ngay sau đó, mắt anh bỗng mở to. Phương Mộc chú ý thấy sự thay đổi trên gương mặt Tiêu Vọng, không nói gì, chỉ nhìn với ánh mắt thăm dò. Vẻ mặt của Tiêu Vọng rất đổi kì quặc, dường như không tin, lại có vẻ như đã dự đoán từ trước. Bỗng anh dấm nhẹ một cú vào vai Phương Mộc.

"Quả đúng như chú mày nói!" Mặc dù Tiêu Vọng nói rất khẽ, nhưng không giấu được sự hưng phấn: "Tên bắt cóc yêu cầu ném hộp tiền qua cửa sổ toa tàu!"

Nhóm cảnh sát bỗng nhốn nháo, một cảnh sát thậm chí còn vịn nầm dấm hỏi: "Thế nào, hành động luôn bây giờ chứ?"

Tiêu Vọng vội ra dấu hiệu yêu cầu mọi người yên lặng, anh nheo mắt nghe báo cáo tình hình qua máy bộ đàm, vừa nghe vừa khẽ truyền đạt lại: "Đã ném rồi... Tên bắt cóc đã lấy được tiền... Đang đi về phía xe... Người của chúng ta đã xông lên... Nào!"

Vừa dứt lời, Tiêu Vọng giật luôn tai nghe xuống, lao thẳng lên!

"Hành động!" Trong chớp mắt, Tiêu Vọng đã đứng trước cửa phòng, "Hắn vẫn luôn giữ liên lạc với Thang Tiểu Mĩ bằng điện thoại."

Gần như cùng lúc đó, một cảnh sát mở thiết bị chặn tín hiệu mạng. Một cảnh sát khác giơ thanh gậy phá cửa lên thực mạnh vào vị trí ổ khóa. Lực va cực lớn khiến cánh cửa gỗ bật ra trong tích tắc, có tiếng kêu thất thanh, cả mấy người đã ập vào phòng 502!

Tiếng kêu thất thanh đó là của một phụ nữ, lúc cánh cửa bị phá, cô ta đang đứng ngay sau cửa, kết quả là bị đẩy ngã lăn ra đất. Cô ta không hề ngạc nhiên trước sự đột nhập của năm người, lồm cồm bò dậy và lao về căn phòng phía bắc phòng khách. Dù ánh sáng tù mù, tất cả mọi người đều thấy một vết sắc lạnh lóe lên trong tay cô ta.

Đó là một con dao thái rau.

Tiêu Vọng lao lên như tên bắn, túm lấy cổ áo cô ta, tay phải nhanh chóng cướp lấy con dao, tay trái lật một nhát, khiến cô ta ngã ra đất.

"Qua xem thế nào!"

Hai cảnh sát nghe lệnh xông vào gian phòng phía bắc, lập tức vọng ra tiếng hét to của họ: "Con tin ở đây!"

Phương Mộc vội đi vào, đó là phòng vệ sinh, hai cảnh sát khiêng Bùi Lam từ bồn tắm ra, Bùi Lam còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, ra sức vùng vẫy, mắt tròn xoe, miệng bị băng dính dán chặt, chỉ có thể ư ư trong cổ họng.

"Cô bình tĩnh lại nào." Phương Mộc đưa tay an ủi cô, "Chúng tôi là cảnh sát, đến cứu cô."

Hai chữ "cảnh sát" khiến Bùi Lam hoàn toàn thả lỏng người, cô ngừng giãy dụa, đầu ngoẹo sang một bên, ngất lịm đi.

Phương Mộc nhắc máy bộ đàm lên nói: "Đã khống chế được hiện trường, cho đội trợ giúp lên đi."

Ra khỏi phòng vệ sinh, ả đàn bà cúi mặt xuống nền nhà, hai tay đã bị còng ra sau lưng. Tiêu Vọng đứng gọi điện thoại bên cạnh cô ta, thấy Phương Mộc đi ra, liền nở nụ cười rạng rỡ và nói: "Bên đó cũng xong rồi, đã tóm được cả nghi phạm và vật chứng."

Phương Mộc gật đầu, rồi hất hàm về phía ả đàn bà hỏi: "Xác định xem có đúng là cô ta không?"

"Rồi." Tiêu Vọng đập máy, "Chính là Thang Tiểu Mĩ."

Sự việc đã được giải quyết tốt đẹp. Phương Mộc bỗng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Anh tiện tay kéo một chiếc ghế ngồi xuống, yên lặng nhìn đội ngũ nhân viên khám nghiệm hiện trường và bác sĩ bước vào phòng.

Công tác thu giữ bằng chứng được tiến hành một cách quy củ, các vật chứng lần lượt được ghi mã số và cất vào túi đựng tang vật. Tại hiện trường phát hiện tất cả có hai chiếc máy vi tính, nhân viên kỹ thuật đang kiểm tra máy cẩn thận, đề phòng cuốn băng video bị rò rỉ ra ngoài. Sau khi được tiêm một mũi thuốc trợ tim, Bùi Lam đã dần tỉnh lại. Giọng chỉ huy của Tiêu Vọng vang lên đầy vẻ đặc chí.

Bỗng một nhân viên kỹ thuật hét lên không ổn rồi. Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều ngậy ra, người đầu tiên có phản ứng là Tiêu Vọng, anh bước vội qua hỏi có xem có chuyện gì. Anh chàng nhân viên kỹ thuật xoay màn hình máy vi tính về phía Tiêu Vọng: "Anh xem!"

Đó là một trang web diễn đàn nổi tiếng trong nước, một văn bản dạng nén có tên "Video ngôi sao điện ảnh Bùi Lam bị cưỡng hiếp" đang trong trạng thái chuẩn bị đưa lên mạng. Góc phía dưới bên phải màn hình là một thiết bị tính giờ, thời gian đang từ 2 phút 39 giây tiến dần về số 0.

"Thế nghĩa là gì?"

"Thang Tiểu Mĩ đã cài đặt phần mềm này, có thể là tính giờ liên tục, nếu hết thời gian, hệ thống sẽ mặc định..."

"Nói ngắn gọn!" Tiêu Vọng gầm lên.

"Hơn hai phút nữa, hệ thống sẽ tự động đưa file này lên mạng!"

"Tắt nó đi!" Tiêu Vọng bắt đầu cuống, "Nhanh lên!"

"Không tắt được." Cậu nhân viên kỹ thuật gõ vào bàn phím một cách bất lực, một khung thoại lập tức bật ra, yêu cầu phải nhập mật mã có sáu ký tự, "Chúng ta cần có mật mã."

"Có giải mã được không?" Mắt Tiêu Vọng dán chặt vào thiết bị tính giờ, 2 phút 20 giây.

"Không đủ thời gian!" Mặt cậu nhân viên kỹ thuật tái mét, "Kể cả có thông báo cho trang web ngay bây giờ cũng không kịp, tốc độ lan truyền qua mạng nhanh đến mức không tưởng tượng nổi."

Tiêu Vọng chửi thề một câu, quay người đi về phía Thang Tiểu Mĩ, tóm lấy tóc ả, gằn giọng nói: "Tôi không phỉ lời với cô, mật mã!"

Đầu Thang Tiểu Mĩ ngửa ra vì tóc bị tóm, mặt vẫn còn lem đất, bộ dạng vô cùng thảm hại, nhưng ả dường như rất khoái chí, thậm chí còn bật cười ha hả.

"Chúng mày tưởng cái thiết bị chặn tín hiệu chết tiệt đó có thể ngăn được tao à? Ha, ha..."

"Nếu cuộn băng video bị phát tán, cô biết là cô sẽ phải lãnh hậu quả thế nào!"

"Đến nước này, chuyện đó đối với tao chả có ý nghĩa gì." Giọng Thang Tiểu Mĩ đầy thâm lương, "Đã chết, tất cả cùng chết!"

Một tiếng kêu tuyệt vọng bật ra từ phía góc tường, Bùi Lam đã hiểu ra sự việc, không biết lấy được sức lực từ đâu ra, cô nhào tới, tóm lấy Thang Tiểu Mĩ vừa giật vừa đánh.

"Tôi đã làm gì có lỗi với cô! Tại sao cô lại hận tôi như thế?" Bùi Lam trông có vẻ như đã hoàn toàn mất lý trí, cả hai cảnh sát đều không

sao giữ được cô, "Tại sao cô muốn hủy hoại tôi, tôi giết cô! A..."

Hiện trường hỗn loạn, cảnh sát lúng túng mất phương hướng, Bùi Lam kiệt quệ suy sụp, còn Thang Tiểu Mĩ thì giương giương đắc chí. Những lời khuyên nhủ xen lẫn tiếng chửi bới, cười nhạo tạo thành một mớ hỗn độn âm âm trong gian phòng khách chật chội. Đột nhiên một tiếng gầm thình nộ vang lên.

"Có im mồm hết ngay không thì bảo!"

Trong giây lát, căn phòng bỗng trở nên yên ắng. Ngay cả Bùi Lam đầu tóc đang xõa xượi cũng dừng lại thôi không kéo xé, ngơ ngác nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc ngồi trước máy vi tính, bình tĩnh nói: "Tất thiết bị chặn tín hiệu mạng đi."

Chiếc máy vi tính nhanh chóng được kết nối, con số trên thiết bị tính thời gian đã là 1 phút 20 giây.

Không ai nói gì, tất cả mọi người đều dừng lại, im lặng nhìn Phương Mộc. Trong mắt Phương Mộc chỉ có những con số đang không ngừng được cô đọat lại.

Trong ảo giác, những con số ấy từ từ biến thành một khung cảnh mơ hồ, đó là những việc xảy ra trong mấy hôm nay: Từ phòng khách của phòng 502 sang nóc tòa nhà đối diện, tới tòa nhà cao tầng Vinh Phúc, đến căn phòng vệ sinh nữ nằm trên hành lang ngoằn ngoèo, rồi đến gương mặt kinh sợ của Bùi Lam và Thang Tiểu Mĩ đang dần sát lại...

Giống hệt như một bộ phim đang được tua ngược.

Căn nguyên. Phương Mộc thì thầm một mình. Trở về nguồn gốc của sự việc. Đáp án ở đó.

Bên ngoài trường quay, người đến thử vai đứng chen chúc, một thiếu nữ từ đám đông chen ra reo lên mừng rỡ, ôm chầm lấy một cô gái

khác, vừa reo vừa nhảy căng lên, người cô gái bị ôm lắc lư theo một cách bị động, nét mặt đầy vẻ thất vọng và ghen tị...

Trong quán mì ven đường, Thang Tiểu Mĩ nhấp từng ngụm cô-ca, chiếc ti vi trên tường đang chiếu một bộ phim. Hầu hết thực khách trong quán đều ngẩng đầu ngắm Bùi Lam đang rạng rỡ trên màn hình, không ai chú ý thấy lon đồ uống trong tay Thang Tiểu Mĩ đã hằn lên những dấu tay...

Trong một buổi lễ trao giải thưởng, giữa tiếng hoan hô chói tai của fan hâm mộ và ánh đèn chớp của máy ảnh, Bùi Lam mặc chiếc váy dài sang trọng, uyển chuyển bước lên thảm đỏ. Sau lưng cô, Thang Tiểu Mĩ đứng lẫn trong một đoàn làm phim lăm lăm bước tới, nhân viên phục vụ lịch sự ngăn họ, ra hiệu cho họ dừng lại để giới truyền thông chụp ảnh Bùi Lam...

Phương Mộc từ từ quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào mặt Thang Tiểu Mĩ. Cô ta đáp trả Phương Mộc bằng ánh mắt đầy thách thức, dường như đang sẵn sàng ngắm vẻ lúng túng tội nghiệp của anh. 57 giây.

"Bùi Lam." Phương Mộc hơi nghiêng đầu, hỏi khẽ.

Gương mặt đầm nước mắt của Bùi Lam thoáng chút sững sờ, cô trả lời theo bản năng: "Gi?"

"Lần đầu tiên đóng phim," ánh mắt Phương Mộc vẫn không rời khỏi gương mặt Thang Tiểu Mĩ, "Vai cô thử diễn tên là gì?"

45 giây.

"Âu Hải Đường." Bùi Lam ngơ ngác, "Sao cơ?"

Mặt Thang Tiểu Mĩ bỗng trắng bệch, cô ta hơi giãy giụa, như muốn thẳng người bật dậy, mặc dù ánh mắt cô ta lập tức lảng đi chỗ khác, cố hết sức tỏ ra không có chuyện gì, nhưng Phương Mộc đã quan sát thấy tất cả những biểu hiện này.

40 giây.

"Ha ha." Phương Mộc bật cười, "Thang Tiểu Mĩ, cô sinh ngày 27 tháng 5 năm 1980, đúng không?"

Thang Tiểu Mĩ không kìm chế được nữa, cô ta ra sức giãy giụa, như muốn lao đến ngăn không cho Phương Mộc nói tiếp, nước mắt trực trào ra, cổ họng phát ra những tiếng rên, vừa như cảm hận, vừa như cầu cứu.

32 giây.

"Cô luôn cho rằng vai diễn Âu Hải Đường phải thuộc về cô, đúng không?" Phương Mộc đưa tay về phía bàn phím, nhẹ gõ vào phím chữ O.

27 giây.

"Vai diễn Âu Hải Đường đã đem lại sự nổi tiếng cho Bùi Lam, nên cô muốn dùng cái tên Âu Hải Đường để hủy hoại Bùi Lam." Kí tự H. 22 giây.

Gương mặt Thang Tiểu Mĩ đã ướt đẫm nước mắt, cô ta ra sức lắc đầu.

Phương Mộc nhìn cô ta bằng nét mặt vô cảm, nhưng trong lòng rất kiên định, anh lại gõ kí tự T. 15 giây.

"Nhưng đó không phải là nhân vật Âu Hải Đường Bùi Lam đã diễn, mà là Âu Hải Đường trong lòng cô, Âu Hải Đường sinh ngày 27 tháng 5 năm 1980. Cho nên..." 11 giây.

Phương Mộc nheo mắt lại, nhưng ánh mắt sắc như dao chiều thẳng vào Thang Tiểu Mĩ.

"... Nên ba con số sau cùng của mật mà là 527, đúng không?"

"Mày không phải là người! Mày không phải là người!!" Thang Tiểu Mĩ điên cuồng gào lên, gương mặt vô cùng kinh sợ, người cảnh sát trẻ tuổi trước mặt cô ta như thể ma quỷ hiện hình.

Phương Mộc bỗng thấy lòng thật bình yên, anh khẽ buông một tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

"Sự đổ kị có thể sinh ra thù hận, càng có thể khơi dậy lòng dũng cảm." Anh khẽ nói: "Cô đã đi sai đường."

5 giây.

Phương Mộc gõ lên bàn phím ba số 527, rồi ấn phím Enter.

Con số trên thiết bị tính thời gian dừng lại ở 3 giây, tiếp đó, một tiếng "tít" dài vang lên, con số lại chuyển thành 5 phút, 4 phút 59 giây, 4 phút 48 giây...

"Ồ, xem ra cứ 5 phút lại phải nhập mật mã một lần." Phương Mộc đứng dậy, vỗ nhẹ vào anh chàng nhân viên kỹ thuật đang đứng ngây người ra, "Mật mã là OHT527. Còn làm thế nào để tắt được thì tôi chịu, việc này giao cho anh."

Thang Tiểu Mĩ oặt người ra nền nhà, đau khổ khóc rống lên. Còn những người khác, kể cả Bùi Lam vẫn ngây ra nhìn Phương Mộc với vẻ mặt hệt như nhau.

Không thể ngờ được.

Phương Mộc hơi xấu hổ, mặt anh đỏ lên, thần thái tự tin và ung dung khi nãy bỗng hoàn toàn biến mất.

"Nhìn tôi làm gì?" Phương Mộc khoát tay gượng gạo, "Làm việc đi."

Gã đàn ông bị sa lưới bên đường quốc lộ 107 tên là Tôn Vĩ, 33 tuổi, là người yêu của Thang Tiểu Mĩ, bị Thang Tiểu Mĩ lôi kéo tham gia vào việc bắt cóc Bùi Lam. Do có đầy đủ bằng chứng, cho dù không có khẩu cung của hai người, việc khởi tố cũng không gặp bất cứ trở ngại nào. Phương Mộc biết, đến thời điểm này anh không cần tiếp tục tham gia nữa, liền đi thu dọn đồ đạc một mình.

Lúc xuống lầu, anh đụng ngay phải Lương Trạch Hạo từ trước mặt đi tới. Phương Mộc vốn định lảng tránh, nhưng đã bị Lương Trạch Hạo tóm chặt lấy. Anh tưởng gã muốn tỏ ý cảm ơn, đang định từ chối, thì Lương Trạch Hạo hỏi bằng giọng đầy ẩn ý: "Bùi Lam đã bị gì chưa?"

"Hả?" Phương Mộc không hiểu.

"Hừm, anh không phải làm bộ không hiểu!" Mặt Lương Trạch Hạo đầy vẻ sốt ruột: "Nghĩa là đã bị xài chưa?"

Một cảm giác ghê tởm tột độ trào lên trong lòng Phương Mộc, anh đẩy Lương Trạch Hạo ra, không nói câu nào, sai bước đi thẳng xuống lầu.

Phòng họp không một bóng người, có lẽ các thành viên của ban chuyên án đều đang bận tiến hành công việc dự thẩm. Phương Mộc kéo một chiếc ghế ra ngồi, anh bỗng thấy đói cồn cào. Đưa tay lật đồng hồ tài liệu trên bàn, bỗng phát hiện thấy nửa gói bánh quy của ai còn thừa lại, Phương Mộc cầm mấy miếng lên nhét vào miệng, vừa nhai vừa sắp xếp đồ của mình.

Đúng lúc đó có người gõ cửa phòng họp. Phương Mộc vẫn cúi đầu, miệng nói mời vào. Cánh cửa liền bị đẩy ra, có tiếng bước chân nhè nhẹ vang lên ở cửa phòng. Phương Mộc vẫn cầm cúi thu xếp đồ, mấy giây sau thấy người đến không hề nói gì, anh liền ngẩng đầu lên.

Là Bùi Lam. Cô đứng ở cửa, dáng vẻ bồn chồn không yên, hai tay đan vào nhau, rụt rè nhìn Phương Mộc.

"Là chị à?" Phương Mộc ngạc nhiên, "Sao chưa đi bệnh viện?"

"Tôi không sao." Bùi Lam đưa tay lên vuốt tóc, vẻ căng thẳng, "Tôi đến để... cảm ơn anh."

"Ha ha, có gì đâu!" Phương Mộc cười, "Tôi là cảnh sát, đó là nhiệm vụ của tôi." Dứt lời, anh xem qua một tập công văn rồi nhét vào chiếc cặp da của mình. Khi ngẩng đầu lên, anh thấy Bùi Lam vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

"Chị... còn việc gì nữa không?"

Bùi Lam cắn môi, cô nói bằng giọng run rẩy: "Cảnh sát Phương, tôi biết là nếu không có anh, tôi đã mất hết. Nhưng..." Bỗng mắt cô ngấn lệ, nước mắt trực trào ra: "Anh có thể giữ bí mật chuyện này cho tôi được không, đừng bao giờ nói cho ai biết. Cho dù việc này có thể giúp anh thăng chức..."

"Chị Bùi Lam ạ, không tiết lộ thông tin cá nhân của người bị hại là một trong những nghĩa vụ của tôi." Phương Mộc ngắt lời Bùi Lam, "Cho nên chị có thể hoàn toàn yên tâm về việc này."

Bùi Lam bối rối, cô mấp máy môi, nhưng chỉ nói một câu cảm ơn anh, cúi người tỏ ý kính cẩn, rồi quay đi. Phương Mộc nhìn theo bóng dáng mảnh mai của cô, bỗng thấy chạnh lòng, anh ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng gọi cô.

"Chị Bùi, chị có thể..." Mới nói được nửa câu, mặt Phương Mộc đã đỏ lên, "... Có thể cho tôi xin chữ kí được không?"

"Gì cơ?" Bùi Lam tròn mắt ngạc nhiên, "Xin chữ kí? Bây giờ á?"

"Vâng." Phương Mộc khẽ đáp: "Tôi mong rằng, có lẽ chuyện này sẽ không gây ra ảnh hưởng lâu dài đối với chị. Hãy quên nó đi."

Anh mấp máy môi, lúng túng nói thêm một câu: "Tôi là fan hâm mộ của chị. Đối với tôi, chị vẫn là diễn viên xuất sắc nhất."

Nước mắt Bùi Lam trào ra, cô nhìn người cảnh sát bỗng trở nên thật vụng về trước mặt mình, cô hiểu được thiện ý của anh.

"Fan hâm mộ? Anh thậm chí còn không biết bộ phim thành danh của tôi là gì."

Dẫu vậy, cô vẫn cầm lấy cuốn sổ ghi chép Phương Mộc vừa tiện tay đưa, đặt bút kí tên mình. Lúc đưa trả cuốn sổ, Bùi Lam mỉm cười, nụ cười đầu tiên trong suốt mấy tiếng đồng hồ từ lúc Phương Mộc gặp cô.

Chương 5: TẠM BIỆT CẢNH SÁT

Vụ án kết thúc suôn sẻ, Phương Mộc cũng nói lời chào tạm biệt. Tiêu Vọng và lãnh đạo Công an thành phố S năng nặc giữ anh ở lại chơi thêm vài hôm. Cuối cùng, Tiêu Vọng nhất định đẩy Phương Mộc lên xe, mặc cho anh liên tục từ chối.

"Ngoại ô thành phố có một khu thắng cảnh tự nhiên, sơn thủy hữu tình, còn có một động nhũ đá, rất nổi tiếng, ai đến chỗ chúng tôi cũng đều phải đến đó tham quan."

Động Long Vĩ là thắng cảnh đã nổi tiếng từ rất lâu của thành phố S, đây là một động nhũ đá xuyên thủy rất lớn được hình thành từ bốn năm triệu năm trước, xuyên suốt động là một dòng sông ngầm quanh co uốn lượn khoảng sáu nghìn mét. Trong đó có khoảng ba nghìn năm trăm mét sông ngầm đã được khai phá để đón khách du lịch, khúc sông còn lại đang chờ khai thác. Không khí trong động lưu thông rất tốt, quanh năm đều duy trì nhiệt độ ổn định ở khoảng 200C, độ sâu trung bình của lòng sông là 1.75m, chỗ sâu nhất khoảng 8m.

Mặc dù thời điểm này không phải là mùa du lịch, nhưng khách tham quan trong lòng động vẫn đông như trẩy hội. Phương Mộc và Tiêu Vọng ngồi trên thuyền ngược theo dòng sông ngắm cảnh. Rừng nhũ đá, măng đá trong động đẹp như tranh vẽ, cảnh đẹp hiếm có khiến các du khách đều trầm trồ ngạc nhiên, mọi người liên tục giơ máy ảnh lên chụp hình lưu niệm. Riêng mình Phương Mộc chẳng có tâm trí nào để ngắm cảnh, anh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc hành trình này và rời khỏi thành phố S.

Tâm trạng ấy của Phương Mộc chủ yếu là vì Mễ Nam.

Sau khi làm xong thủ thuật, anh cứ nghĩ là Mễ Nam cần được nghỉ ngơi chừng một tháng, nhưng sức sống trong cô mạnh mẽ đến kinh ngạc, hệt như một cọng cỏ mọc ven tường, ngoan cường hồi phục. Khi Phương

Mộc hỏi khi nào cô định trở về Cáp Nhĩ Tân, cô trả lời luôn không hề suy nghĩ: "Ngay lập tức."

Mặc dù trong thâm tâm chỉ muốn sớm quay về, nhưng khi con thuyền quay đầu trên dòng ngầm, trở về bến ở cửa động, anh vẫn cảm nhận được hành trình quá ngắn ngủi.

"Dòng sông ngầm dài tất cả là sáu nghìn mét cơ mà!" Phương Mộc khẽ lật bản giới thiệu thẳng cánh trong tay, "Sao kết thúc nhanh thế?"

"Vừa nãy chú mày không nghe hướng dẫn viên giới thiệu à? Hồn vía lại để đi đâu rồi." Tiêu Vọng mỉm cười nói: "Dòng sông ngầm này mới khai phá được hơn ba nghìn mét."

Phương Mộc "ồ" lên một tiếng, anh quay đầu nhìn về phía thượng du của dòng sông. Đó là khúc sông chưa được khai thác, một vùng tối tăm tịch mịch, những nhũ đá, măng đá đẹp tuyệt vời ấy còn đang ẩn mình trong bóng tối, không giống cảnh đẹp, mà gợi cho người ta liên tưởng đến một tình huống nguy hiểm. Ngược lại với vẻ phồn hoa, rực rỡ của hạ du, khúc thượng du của dòng sông dường như là một thế giới khác.

Sau khi ra khỏi động Long Vĩ, Tiêu Vọng vô cùng hứng khởi, anh muốn đưa Phương Mộc đi ngắm lá phong, lần này Phương Mộc kiên quyết từ chối.

"Cũng được." Tiêu Vọng ngẫm nghĩ một lát rồi khoát tay nói: "Sắp xếp một bữa tiệc cậu."

Cảnh sát tụ họp ăn uống, không thể không uống rượu. Phương Mộc không giỏi uống rượu, nhưng trước tình cảm chân thành của mọi người, nếu không cạn một ly, sẽ thấy áy náy trong lòng. Những lời khen ngợi tăng bốc trong suốt bữa tiệc khiến anh càng không thoải mái. Chẳng mấy chốc, Phương Mộc đã cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, bàng quang căng tức. Anh vội chuồn vào nhà vệ sinh, xả một mạch, đúng lúc anh đang rửa mặt bằng nước lạnh, gương mặt Tiêu Vọng hiện ra trong tấm gương trên tường nhà vệ sinh.

"Không sao chứ?"

"Các anh uống giỏi thật đấy." Phương Mộc gượng cười, "Tôi thì chịu, không thể cố thêm được."

"Khà khà." Tiêu Vọng cũng chen vào rửa tay, "Mọi người căng thẳng suốt mấy hôm nay rồi, giải lao một tí cho thoải mái."

Rửa tay xong, Tiêu Vọng lau tay qua loa vào quần rồi lôi từ trong túi áo ra một chiếc phong bì đưa cho Phương Mộc.

"Gì thế?" Phương Mộc ngạc nhiên hỏi.

"Một chút cảm ơn." Tiêu Vọng cười nói: "Ai lại để cậu vất vả mà không có tí bồi dưỡng nào."

"Ôi thôi!" Phương Mộc đưa tay lên chặn lại, "Chúng tôi có quy định rõ ràng, khoản tiền này tôi không nhận được. Anh cứ gửi thẳng cho Sở."

"Cũng được." Tiêu Vọng nhét chiếc phong bì vào túi áo, rồi lại lôi ngay ra một phong bì khác dày hơn, "Cái này anh nhất định phải nhận."

"Lại là gì thế?"

"Đây là một chút của Lương Trạch Hạo gửi cho anh." Tiêu Vọng hạ thấp giọng, "Gọi là cảm ơn."

"Tôi không lấy!" Phương Mộc cau mày, "Anh trả lại cho hắn ta."

"Ha ha, đừng có ngốc thế." Tiêu Vọng vừa cười vừa nhét chiếc phong bì vào túi Phương Mộc, "Gã chết tiệt ấy không thiếu gì tiền, không lấy thì lãng phí quá."

"Tôi không lấy!" Phương Mộc gần như đẩy Tiêu Vọng ra, "Anh nói lại với Lương Trạch Hạo là tôi có lương để lĩnh. Cứu Bùi Lam không phải vì tiền."

Tiêu Vọng cười gượng mấy tiếng, vẻ mặt vô cùng lúng túng, Phương Mộc cũng thấy áy náy.

"Cái... cái việc tôi nhờ anh thế nào rồi?"

"Hả? Việc gì nhỉ?"

"Cô gái con một người họ hàng nhà tôi ấy..."

"À." Vẻ mặt Tiêu Vọng lập tức tự nhiên trở lại, "Vẫn chưa có thông tin gì. Anh đừng lo, nếu có tình hình gì, tôi sẽ báo cho anh ngay."

"Vâng." Phương Mộc khẽ gật đầu, trong lòng hơi thất vọng. Thực ra, trong thâm tâm anh hiểu rõ, giữa mệnh mông biển người, tìm Liêu Á Phàm đâu có dễ?

Nghĩ đến đó, anh thầm hổ thẹn vì mình vẫn có cơm để ăn, có giường để ngủ.

Gần mười hai giờ đêm, Phương Mộc mới chệnh choáng về đến khách sạn. Vừa vào phòng, anh liền lao ngay vào nhà vệ sinh nôn ầm ầm. Nôn đến lúc dạ dày rỗng tuếch không còn gì, Phương Mộc mới gắng gượng đứng dậy, lê bước ra chỗ bồn rửa tay, xả đầy một bồn nước lạnh, rồi vục cả đầu xuống.

Cảm giác lạnh toát đột ngột khiến anh tỉnh táo trong giây lát, tiếp đó là cảm giác đau buốt như bị kim châm. Rất lâu sau, anh mới nhấc đầu ra khỏi bồn nước, nước lạnh từ má chảy xuống, anh nhắm mắt lại, lặng lẽ cảm nhận từng giọt nước lạnh từ từ chảy vào trong cổ áo, thấm ướt ngực áo và sau lưng...

"Anh làm sao thế?" Lời hỏi thăm đầy ngạc nhiên vọng tới từ phía sau lưng.

Phương Mộc mở mắt ra, trước mặt là một khoảng không gian nhật nhòa. Tấm gương phía trước thấp thoáng hình một cô gái.

"Tôi thấy cửa mở..." Cô gái rụt rè lên tiếng, "... Anh không sao chứ?"

Phương Mộc không trả lời, cũng không quay đầu lại, anh chăm chú nhìn cô gái trong gương. Một lúc lâu sau, anh đột nhiên hỏi: "Tại sao lại bỏ đi?"

"Dạ?"

"Rốt cuộc là em đã đi đâu?" Giọng Phương Mộc khàn đi, "Nếu chúng ta ở bên nhau, Thiên sứ Đường sẽ không tan..."

Cô gái trong gương không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Phương Mộc.

"Về đi. Chị Triệu rất nhớ em, Tam Bảo rất nhớ em..." Phương Mộc chậm chậm quay người lại, "Anh cũng rất nhớ em..."

Mới hoàn thành được một nửa động tác đó, anh đã đổ nhào xuống nền phòng vệ sinh.

Ngày hôm sau khi Tiêu Vọng đến đón, Phương Mộc vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Tiêu Vọng không hề hỏi Mễ Nam điều gì, anh còn giúp cô chuyển hành lí, đến lúc lên tàu, anh mới dặn dò cô chăm sóc Phương Mộc cẩn thận.

Sau khi tìm được giường của mình, Phương Mộc nằm gục xuống nhanh chóng ngủ thiếp đi. Lúc anh tỉnh dậy, trời đã gần tối. Anh gượng bò dậy, bất giác không biết mình đang ở đâu.

"Nước." Phương Mộc liếc đôi môi khô nẻ, mò mẫm sờ lần xung quanh, người bên cửa sổ lập tức đứng dậy, đưa qua chai nước suối đã mở nắp.

Phương Mộc tu liền một hơi hết nửa bình, rồi ngồi trên giường nấc. Anh lắc đầu thật mạnh, cuối cùng cũng thấy tỉnh táo hơn tí chút.

Người ngồi bên cửa sổ chính là Mễ Nam, mái tóc dài đã được cột lại, áo thể thao, quần bò, trông tươi tắn và tràn đầy sức sống.

"Anh có đói không?" Mễ Nam khẽ hỏi: "Em lấy chút đồ ăn cho anh nhé?"

"Không." Phương Mộc đăng hăng trong cổ, anh lôi bao thuốc lá trong túi áo ra, đứng dậy đi ra ngoài cửa khoang tàu đặc biệt.

Đoàn tàu đang chạy qua một cánh đồng lúa. Những bông lúa đầu thu vàng nhạt trở nên rực rỡ, nồng nhiệt hơn dưới ánh nắng chiều. Phương Mộc nghiêng người tựa vào một bên cửa sổ toa tàu, vừa hút thuốc vừa ngắm nhìn những người phụ nữ nông thôn từ đồng về nhà khi trời nhá nhem tối, anh thầm nghĩ cuộc sống như thế này cũng tốt, không có gì để mong đợi, cũng chẳng phải trốn tránh điều gì.

Phía trước luôn là con số bí ẩn, còn phía sau thật khó ngoảnh đầu nhìn lại. Ga cuối cùng của đoàn tàu là Cáp Nhĩ Tân, nhưng có những việc lại không bao giờ tìm thấy điểm dừng.

Chẳng hạn như, tìm kiếm.

Khi anh quay vào trong khoang tàu, Mễ Nam đã úp một bát mì ăn liền, bên cạnh là túi dưa muối đã mở sẵn và hai quả trứng muối. Phương Mộc vốn không hề muốn ăn chút nào, nhưng nhìn thấy mấy thứ đó bất giác lại nuốt nước bọt. Anh khẽ nói lời cảm ơn, rồi ngồi xuống cầm cúi ăn. Mễ Nam ngồi bên cạnh yên lặng đọc sách. Khi Phương Mộc ăn xong, cô liền đứng dậy thu dọn sạch sẽ. Phương Mộc cầm chiếc đĩa nhựa trong tay, không biết làm gì, cho đến lúc Mễ Nam đưa vào tay chai nước suối, anh mới lau miệng, trong đầu thầm nghĩ mình cứ như là chủ nợ.

Bên ngoài cửa toa tàu, những tiếng động ầm ầm vang lên không ngừng nghỉ, còn trong khoang tàu lại yên lặng vô cùng. Đôi trai gái hình như không hề có ý định nói chuyện với nhau, một người đọc sách, còn người kia nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm chậm chậm buông xuống, cảnh vật ngoài cửa sổ mờ dần rồi chìm sâu vào trong bóng tối. Phương Mộc quay đầu lại đúng lúc Mễ Nam ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt họ vô tình chạm vào nhau rồi lập tức lảng đi. Rất lâu sau, Mễ Nam khẽ vươn vai: "Vẫn chưa đến mười tiếng."

"Ừ." Phương Mộc đáp lời, "Đúng là hơi chậm. Thành phố S không có sân bay, nếu không tôi đã đưa cô về bằng máy bay."

"Thế này là tốt lắm rồi!" Mẹ Nam khẽ mỉm cười ngại ngùng, "Đây là lần đầu tiên em được nằm giường mềm đấy."

"Trước đây rất ít khi xa nhà hả?"

"Vâng. Kể cả là đi xa, cũng chỉ mua vé ngồi cứng thôi." Mẹ Nam nhìn đi chỗ khác, "Tiền mẹ em cho cũng chỉ vừa đủ sinh hoạt."

"Lần nói chuyện trước..." Phương Mộc cẩn thận lựa chọn từ ngữ, "...Hình như giữa hai mẹ con rất căng thẳng?"

Mẽ Nam khẽ cười, tay mân mê hộp thuốc lá trên bàn, "Vâng."

Cô hơi cau mày, giọng trầm xuống, giống như đang nói một mình trong khi mơ ngủ.

"Gia đình em rất kì quặc, với em, bố mẹ lấy nhau đúng là một sai lầm. Bố em là giáo viên trung học, còn mẹ là nhân viên bán hàng. Lúc còn nhỏ, em đã biết mẹ có quan hệ với những người đàn ông khác. Bố em cũng biết nhưng không làm thế nào được, đành nhẫn nhịn. Đối với một người đàn ông, đây có lẽ là một sự nhục nhã ghê gớm." Tay Mẹ Nam dần nắm chặt thành nắm đấm, "Sau này ông mất vì trầm uất, trong nhà chỉ còn em và mẹ. Mẹ lại càng quá đáng. Nhiều lúc em đi học về mà không vào nhà được, vì bà ta và những gã đàn ông đó đã khóa trái cửa lại. Em đành ngồi chờ ngoài cửa, buồn chán nhìn những đôi giày đàn ông đó và đoán xem bọn họ là loại người như thế nào."

Mẽ Nam bỗng bật cười, "Lúc đó, em có một biệt tài: Khi những gã đàn ông đó đi ra, em phát hiện mình đoán gần như đúng tuyệt đối, ha ha."

Phương Mộc cũng cười theo, mặc dù trong lòng dâng đầy cảm giác cay đắng: "Sau khi tốt nghiệp, cô có thể cân nhắc theo nghề cảnh sát được đấy, làm công việc giám định vết chân."

Đây đúng là một câu nói hoang đường và nực cười, Mẹ Nam phá lên cười, đến chảy cả nước mắt.

"Kể chuyện gì về anh đi." Mãi cô mới thôi cười, "Em gần như chẳng hiểu gì về anh cả."

"Chẳng có gì để hiểu đâu." Phương Mộc nhẹ nhàng nói, "Tôi tên Phương Mộc, là cảnh sát, cô biết thế là đủ rồi."

"Thế, em có thể hỏi anh một việc không?"

"Cô hỏi đi."

"Liêu Á Phàm là ai?"

"Gì?" Phương Mộc mở to mắt, "Sao lại hỏi điều này?"

"Hôm qua, anh uống nhiều quá, cứ gọi tên cô ấy suốt." Mễ Nam nhìn thẳng vào mắt Phương Mộc, "Cô ấy là người rất quan trọng đối với anh, đúng không?"

Phương Mộc quay đầu đi chỗ khác, một lát sau, anh nặng nề đáp: "Đúng vậy."

"Cô ấy mất tích rồi à?" Mễ Nam ngẫm nghĩ một lúc, "Bỏ đi khỏi một nơi tên là Thiên sứ Đường?"

"Đúng thế."

"Cô ấy... là người yêu của anh à?"

Cô chưa nói dứt lời, cả khoang tàu bỗng tối om. Đã đến giờ tắt đèn.

Hai người ngồi đối diện với nhau, có lẽ cả hai đều thấy may mắn vì bóng tối đã giúp họ che giấu cảm xúc của mình. Im lặng một hồi lâu, Phương Mộc bảo: "Ngủ một lúc đi." Dứt lời, anh nằm xuống giường, không nói thêm gì nữa.

Năm rưỡi sáng, Phương Mộc và Mễ Nam đi ra khỏi ga Cáp Nhĩ Tân, họ quyết định đến tiệm ăn gần đó ăn sáng.

Bữa sáng diễn ra trong im lặng, Mễ Nam không hề để tâm vào món ăn, chốc chốc cô lại thần thờ cầm chặt chiếc thìa. Phương Mộc ngẩng đầu lên nhìn cô, anh nhận ra sự lo lắng, sợ hãi thoáng hiện trong ánh mắt cô.

"Sao thế?"

"Dạ, không có gì." Mễ Nam bưng tỉnh, lúng túng xúc thìa cháo đưa lên miệng. Nhưng chỉ mấy phút sau, cảm xúc phức tạp đó lại hiện ra trên mặt cô.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Phương Mộc cau mày, "Nói cho tôi nghe xem nào."

"Em đang nghĩ..." Mễ Nam cúi đầu, "...Em có nên về không."

"Sao?"

"Tuy việc cái thai đã giải quyết xong. Nhưng..." Mễ Nam ngoáy cốc cà phê về lo lắng, "Em bỏ học lâu quá rồi, em sợ nhà trường sẽ phạt rất nặng."

"Ha ha." Phương Mộc bật cười, "Hóa ra cô lo lắng chuyện này." Anh lục tìm trong cặp một lúc rồi lôi ra một tờ giấy đưa cho Mễ Nam.

Mễ Nam ngạc nhiên không hiểu, cô cầm lấy tờ giấy. Đó là bản nhận xét thực tập đã có dấu của Công an thành phố S.

"Trong thời gian nghỉ hè, cô đã thực tập ở Công an thành phố S, trước khi đợt thực tập kết thúc, có tham gia hoạt động điều tra một vụ án quan trọng. Vì tính chất công việc rất hệ trọng, nên phải tuyệt đối giữ bí mật. Nói cách khác, bất cứ ai hỏi cô những thông tin cụ thể về việc thực tập, cô đều có quyền từ chối trả lời. Phía dưới có số điện thoại của bộ phận tổ chức nhân sự Công an thành phố S, nếu nhà trường không tin, có thể gọi điện thoại cho họ để kiểm tra, cô yên tâm, tôi đã nói trước với họ rồi, sự việc chắc chắn sẽ không bị lộ. Còn nữa..."

Phương Mộc lấy trong túi áo ra một chiếc phong bì, "Đây là ba nghìn tệ, tiết kiệm một chút, chắc là đủ cho cô sinh hoạt trong nửa năm."

Mễ Nam nhận lấy chiếc phong bì, đôi môi run rẩy, không biết nói gì.

"Anh..."

Phương Mộc khẽ mỉm cười xua tay, ý bảo cô không cần nói thêm điều gì nữa.

"Thế thôi nhé, tất cả kết thúc ở đây." Phương Mộc đứng dậy cầm ba lô lên, anh vừa bước một bước, Mễ Nam liền nắm chặt lấy cổ tay anh kéo lại.

"Em..." Gương mặt Mễ Nam đầm đìa nước mắt, "Khi nào em có thể gặp lại anh?"

"Ha ha, chắc là cô sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa đâu." Phương Mộc nhẹ nhàng kéo tay Mễ Nam ra, "Gặp lại tôi, có lẽ cô sẽ nhớ lại những ngày hè tai nạn này. Vì thế, hãy quên tôi đi, quên cả mùa hè này đi. Hãy sống thật tốt. Chúc cô may mắn!"

Nói rồi, anh bước đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Phương Mộc rảo bước một mạch qua quảng trường phía trước nhà ga, đi tiếp qua hai con phố nữa mới đi chậm lại. Tất cả mọi việc đã giải quyết xong, anh như trút được gánh nặng, nhưng cùng lúc đó, một cảm giác trống trải khẽ len vào tâm trí anh. Anh đứng ở bên đường, lơ đãng nhìn người đi đường và những tòa nhà xung quanh, nghĩ ngợi xem nên tìm chỗ nào đó ở lại một ngày, hay là lên đường về thành phố C luôn.

Đúng lúc đó, chiếc điện thoại di động trong túi áo đổ chuông. Phương Mộc lấy ra nhìn, Biên Bình gọi.

Phương Mộc bặm môi, nghĩ bụng không ổn rồi, biết giải thích với vị lãnh đạo già thế nào về lí do về muộn của mình đây? Anh vừa nghĩ vừa nhấn nút nghe điện thoại.

"Cậu đang ở đâu vậy?" Giọng Biên Bình rất sốt ruột, "Sao vẫn chưa về đội?"

"Vâng... em vẫn còn chút việc..."

"Về ngay đi. Có chuyện xảy ra với anh Hình!"

"Sao ạ?" Phương Mộc tròn mắt, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi hả anh?"

"Không nói ngắn gọn được. Cậu về ngay đi!" Biên Bình dừng lại giây lát, "Mà anh Hình nói rõ là muốn gặp cậu!"

Chương 6: ĐỘNG CƠ

Ngày 22 tháng 9, tại khách sạn Thành Loan xảy ra vụ án mạng. Nạn nhân tên là Hồ Anh Bá, nam, 39 tuổi, không nghề nghiệp. Trong ngày xảy ra vụ án, Hồ Anh Bá bị bắn chết ở chiều nghỉ giữa cầu thang từ tầng 9 lên tầng 10. Cùng thời điểm đó, một đội cảnh sát của Công an thành phố nhận được tin báo có người tổ chức tụ tập dân loạn, đang xử lý vụ việc thì nghe thấy tiếng súng nổ. Sau khiập tới hiện trường, cảnh sát nhanh chóng khống chế được nghi phạm và dẫn về trụ sở Công an thành phố để tiếp tục điều tra. Kết quả điều tra cho thấy nghi phạm tên là Hình Chí Sâm, nam, 53 tuổi, phó trưởng Công an thành phố C.

Hình Chí Sâm khai, nạn nhân Hồ Anh Bá đã giết hại một phụ nữ ở phòng 624, khi bị ông ta truy đuổi, Hồ Anh Bá cầm một vật giống như con dao lao vào ông ta, vì mục đích tự vệ, Hình Chí Sâm nổ súng về phía Hồ Anh Bá. Nhưng sau khi khám nghiệm hiện trường, cảnh sát không hề phát hiện thấy có xác chết hay những dấu hiệu khả nghi khác ở hiện trường, còn cái gọi là vật giống như con dao mà Hồ Anh Bá cầm chỉ là một chiếc thìa inox. Cảnh sát hỏi về lí do Hình Chí Sâm xuất hiện ở hiện trường, song Hình Chí Sâm từ chối không trả lời.

Công việc điều tra được triển khai từng bước, đã hé mở một số manh mối: Nạn nhân Hồ Anh Bá từng là công nhân một nhà máy xi măng, sau khi bị đuổi việc vì đánh bạc, anh ta thất nghiệp, có nhiều tiền án tiền sự nghiêm trọng. Xem xét từ góc độ quan hệ xã hội, giữa anh ta và Hình Chí Sâm không có bất cứ mối liên hệ nào; nhân viên quầy phục vụ của khách sạn Thành Loan - nơi xảy ra vụ án cũng chứng minh, trưa hôm đó nạn nhân Hồ Anh Bá một mình đặt một phòng đồng thời dặn nhân viên phục vụ đừng làm phiền anh ta. Năm tiếng sau, Hình Chí Sâm lái xe đến, đi thẳng lên phòng 624. Do tính chất vụ án nghiêm trọng, liên quan đến vụ án lại là người quyền cao chức trọng, ảnh hưởng xã hội rất xấu, ủy ban Kiểm tra Kỷ luật đã trực tiếp tham gia điều tra. Do Hình Chí Sâm im lặng không khai bất cứ điều gì liên quan đến những tình tiết

quan trọng của vụ án, nên những chứng cứ hiện có vô cùng bất lợi đối với ông ta.

Sau khi nghe Biên Bình thuật lại tình tiết vụ án, Phương Mộc im lặng hồi lâu, rồi đột nhiên hỏi: "Công an thành phố có ý kiến gì?"

"Xử lý một cách thỏa đáng." Biên Bình tựa người ra phía sau, một mái vuốt tóc, "Cậu cũng biết đấy, từ sau khi ban hành 5 lệnh cấm, những vụ việc liên quan đến sử dụng súng rất nhạy cảm. Hơn nữa, việc này ảnh hưởng rất lớn, trường công an thành phố nổ súng giết người - giới tin tức truyền thông đang theo dõi rất chặt."

Phương Mộc chửi thề một câu rồi đứng bật dậy, tay bám vào mặt bàn, mắt sáng rực nhìn Biên Bình: "Anh có tin là anh Hình giết người không?"

"Tin." Biên Bình không hề né tránh ánh mắt của Phương Mộc, "Nếu sự thực đúng như lời anh Hình nói, đừng bảo là anh Hình, nếu là tôi, tôi cũng sẽ nổ súng. Nhưng vấn đề là: Không có đủ bằng chứng để chứng minh cho lời khai của anh ấy."

Phương Mộc không biết nói gì, sau khi hút xong một điếu thuốc, anh hỏi: "Bây giờ vụ án đến giai đoạn nào rồi?"

"Vẫn đang điều tra. Cái ông Hình này, sống chết không khai bất cứ điều gì, cũng không biết ông ấy muốn làm gì. Có điều," Biên Bình nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt sâu xa, "Khi vợ vào thăm, anh ấy có nhắn cho tôi một câu: Anh ấy muốn gặp cậu."

Phương Mộc nghe xong, không nói câu nào, quay người đi luôn, Biên Bình hỏi với sau lưng: "Cậu đi đâu đấy?"

"Em đi gặp anh Hình!"

Vì trước khi bị bắt, Hình Chí Sâm đang giữ chức vụ quan trọng, nên cảnh sát sử dụng giải pháp tạm giam ở nơi khác. Phương Mộc gấp rút lên đường, sáu tiếng sau, anh có mặt ở trại giam. Sau khi làm xong thủ tục, Phương Mộc ngồi chờ ở phòng chờ, anh bỗng nhớ ra suốt cả dọc

đường chỉ nghĩ làm thế nào để nhanh chóng gặp được ông Hình mà quên mất không mua gì cho ông. Anh lục lọi chiếc cặp, chỉ tìm thấy hơn nửa bao thuốc lá. Phương Mộc thất vọng thở dài, rút một điếu ngậm trên môi, rồi cẩn thận đóng kín bao thuốc lá, dành số thuốc lá còn lại cho ông Hình.

Vừa bật nắp bật lửa thì có tiếng còng chân va đập xuống mặt đất nghe chói tai từ phía ngoài cửa vọng vào. Phương Mộc ngẩng đầu lên, anh sững sờ nhìn về phía trước không rời mắt, chiếc bật lửa trên tay đã phụt ra một ngọn lửa nhỏ, nhưng anh quên cả châm thuốc.

Ông Hình mặc bộ đồ tù nhân, thân hình tiều tụy, sạm đi, trên mặt đầy những vết bầm tím, ông gần như lê từng bước nhích đến trước bàn ngồi xuống. Thấy vẻ sững sờ của Phương Mộc, gương mặt đầy thương tích của ông cố nặn ra một nụ cười.

"Cục trưởng Hình..." Phương Mộc nhìn chăm chăm vào ông Hình, điếu thuốc ngậm ở miệng rơi xuống bàn, "Anh..."

"Không sao, khà khà, chuyện nhỏ ấy mà." Ông Hình khẽ sờ những vết bầm trên mặt, lông mày nhíu lại vì đau, "Có mấy thằng do chính tay tôi bắt vào, khà khà, đúng là không duyên không nợ không chạm mặt."

"Khốn nạn!" Phương Mộc bật ra một câu chửi thề, đứng bật dậy, quay về phía người giám thị sau lưng ông Hình gầm lên: "Gọi ngay trưởng trại đến đây!"

"Phương Mộc!" Ông Hình sầm mặt, "Tôi nhắc cậu đến không phải vì việc này, ngồi xuống!"

Phương Mộc nghiến răng, trợn mắt hằn học nhìn hai giám thị ở đó, họ đều không có phản ứng gì, chỉ lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác. Phương Mộc nén giận ngồi xuống.

"Cho tôi điếu thuốc." Ông Hình đưa tay ra, Phương Mộc vội vàng lấy thuốc, bật lửa châm. Ông Hình rít mạnh một hơi, "Mong cậu mãi."

"Anh Hình, rốt cuộc là có chuyện gì?" Phương Mộc nghiêng người về phía trước, khẽ hỏi.

Ông Hình ngẩng đầu nhìn Phương Mộc, từ từ phả ra một hơi, rồi hỏi: "Phương Mộc, cậu có tin tôi không?" Ông rành rọt bật ra từng từ một.

"Tất nhiên rồi!" Phương Mộc vội vàng trả lời: "Em tuyệt đối tin anh."

"Rất tốt." Ông Hình mỉm cười, ngay sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc, "Đã tìm thấy xác của người phụ nữ đó chưa?"

"Chưa."

Hai hàng lông mày ông Hình nhíu lại, nhưng sau đó lại khẽ cười.

"Mẹ kiếp, bọn khốn nạn này cũng giỏi thật."

"Hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ông Hình thở dài, "Tôi đã mắc bẫy." Sau đó, ông kể cho Phương Mộc biết toàn bộ tình hình chi tiết ngày hôm đó.

Phương Mộc ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: "Phòng 624... Không phát hiện thấy vết máu để lại à?"

"Ừ." Ông Hình cúi đầu, "Lúc đó, con dao đâm xuyên qua ngực cô gái, trong khoảng thời gian ngắn không có máu chảy ra thì cũng hợp lý, nhưng không thể không phát hiện thấy bất cứ vết máu nào. Chắc chắn có người đã dọn sạch hiện trường."

Phương Mộc tính toán trong đầu một lúc, từ lúc ông Hình ra khỏi phòng để truy đuổi Hồ Anh Bá cho đến lúc cảnh sát vào khám xét phòng 624, tổng cộng không quá bốn phút, có thể nhanh chóng dọn sạch hiện trường trong thời gian ngắn như vậy, đối phương hẳn đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước. Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh.

"Đã xem băng video giám sát của khách sạn chưa?"

"Sau khi sự việc xảy ra, có hỏi rồi, nhưng khách sạn trả lời là đúng vào hôm đó họ tiến hành điều chỉnh hệ thống nên đã tắt thiết bị giám sát."

Phương Mộc chửi thầm trong đầu, anh hỏi khẽ: "Anh có tin là họ trả lời thật không?"

"Không." Ông Hình trả lời rất dứt khoát.

Hai người nhìn nhau, trong lòng họ đều rất rõ, phạm vi của âm mưu này có lẽ đã vượt quá sức tưởng tượng của họ.

"Còn một việc nữa." Phương Mộc dừng lại giây lát, rồi hỏi khẽ: "Hôm đó tại sao anh phải đến khách sạn Thành Loan?"

Ông Hình chăm chú nhìn Phương Mộc, mấy giây sau ông đưa tay lên bàn, đồng thời ra hiệu cho Phương Mộc cũng đưa tay ra.

Ông Hình đặt tay mình dưới tay Phương Mộc, nhẹ nhàng vẽ trong lòng bàn tay Phương Mộc một nét ngang, một nét dọc, thêm một nét hất, sau đó ông nhìn Phương Mộc thăm dò.

Đinh. Phương Mộc đọc thầm, và gật đầu với ông Hình.

Ông Hình mỉm cười, "Còn nhớ vụ án người độc giả thứ bảy khi cậu còn ở Đại học Sư phạm không?"

"Dạ?" Phương Mộc nhướn mày không hiểu, "Nhớ. Nhưng mà..."

"Người phối hợp cùng tôi lúc đó..." Ông Hình nhìn thẳng vào mắt Phương Mộc, "Còn nhớ người đó không?"

"Hả?" Phương Mộc bất giác thốt lên, "Anh muốn nói là..."

Đinh Thụ Thành. Ánh mắt vô cùng nghiêm khắc của ông Hình lập tức chặn đứng cái tên đang chuẩn bị bật ra nơi cổ họng Phương Mộc.

"Giúp tôi tìm ra cậu ấy." Ông Hình nói ngắn gọn: "Càng nhanh càng tốt."

Phương Mộc ngạc nhiên đến mức không nói nên lời. Đinh Thụ Thành từng là cấp dưới của ông Hình, cho đến khi được ông Hình đánh giá cao và trọng dụng. Nhưng khoảng hơn nửa năm trước, Đinh Thụ Thành đã bị khai trừ khỏi ngành công an do bị nghi ngờ có dính líu đến một vụ vi phạm pháp luật vì mục đích tư lợi, sau đó anh ta biến mất không rõ tung tích, nghe nói anh ta vẫn chưa giao nộp khẩu súng được giữ trước đó. Thời điểm đó, rất nhiều người nói ông Hình đã dùng nhăm nhười, sau khi biết chuyện, Phương Mộc cũng thấy rất ngạc nhiên. Nhưng, vụ việc trước mắt có liên quan gì tới Đinh Thụ Thành?

Cảm nhận được sự ngạc nhiên của Phương Mộc, ông Hình ra hiệu cho anh sát lại gần.

"Cậu ấy là điệp viên được tôi cài vào một tổ chức." Ông Hình nói thì thầm: "Hôm đó, cậu ấy báo cho tôi đến gặp ở khách sạn Thành Loan."

"Hả?" Phương Mộc nhướn mày ngạc nhiên, "Anh ta đã làm phản?"

"Chưa chắc." Về mặt ông Hình nặng nề, "Lúc đầu tôi cũng suy luận như vậy, nhưng sự việc đã phát triển đến mức này, tôi lại thấy phải thận trọng hơn. Nếu cậu ấy làm phản, thì rất có khả năng cái bẫy này hoàn toàn là do cậu ấy sắp đặt; nếu không phải, thì..."

"Thì anh ấy đã bị lộ." Phương Mộc lập tức nói: "Và tình cảnh của anh ấy cũng rất nguy hiểm."

"Cho nên mấu chốt là phải nhanh chóng tìm được cậu ấy." Ông Hình khẽ gật đầu, "Nếu cậu ấy làm phản, chỉ cần tìm được cậu ấy là sẽ rõ mọi việc. Nếu không phải, cần bảo vệ cậu ấy, khôi phục danh dự và địa vị cho cậu ấy."

"Còn anh thì thế nào?"

"Nghĩ cách sau." Ông Hình trầm ngâm một lúc, "Trước tiên phải tìm ra được cậu ấy đã. Chính tôi là người cử cậu ấy đi, bây giờ có chuyện xảy ra, không thể bỏ mặc cậu ấy một mình."

Phương Mộc biết, trong thâm tâm ông Hình vẫn không tin là Đinh Thụ Thành làm phản. Anh ngẫm nghĩ rồi hỏi nhỏ: "Tổ chức đó... dính líu đến tội gì?"

"Buôn bán trẻ em xuyên quốc gia." Ông Hình cau mày, "Cậu ấy mất rất nhiều sức lực mới lọt vào được, vừa bắt đầu giai đoạn mai phục, mới chỉ điều tra được đăng sau tổ chức này còn có những nhân vật ở tầng sâu hơn. Không ngờ lại xảy ra việc ngoài dự tính như thế này."

Tâm trạng Phương Mộc càng trở nên nặng nề. Ông Hình rõ ràng là đã bị mưu hại, mà người duy nhất có thể chứng minh sự trong sạch của ông còn chưa rõ chính tà. Tình cảnh của ông Hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, hoặc sẽ vĩnh viễn phải gánh chịu nỗi oan này, hoặc sẽ rơi vào tình huống nguy hiểm như Đinh Thụ Thành. Mặc dù vậy, việc đầu tiên mà ông nghĩ đến vẫn là vấn đề an nguy của Đinh Thụ Thành. Nghĩ đến đó, Phương Mộc bất giác lại nhìn gương mặt đầy thương tích của ông Hình, anh cảm thấy khắp người bừng bừng dũng khí.

"Tại sao anh lại nói với em những điều này?"

"Chuyện này liên quan đến nhiều việc hệ trọng, không chỉ liên quan đến mình tôi, mà còn liên quan đến kết quả của toàn bộ hoạt động. Do đó tôi buộc phải tìm một người dũng cảm và có đầu óc." Hình Chí Sâm nhìn sâu vào mắt Phương Mộc, "Chú mày hiểu chứ, anh không nhìn nhầm người đâu."

Phương Mộc bất giác nắm chặt nắm đấm, "Sau khi tìm được anh ấy, em phải làm thế nào?"

Ông Hình vừa định trả lời thì viên giám thị đang đứng im lìm ngoài cửa bỗng lên tiếng: "Hết thời gian rồi." Nói xong, anh ta đến trước bàn đưa tay lôi ông Hình dậy. Ông Hình không thể nói thêm điều gì nữa, mắt nhìn Phương Mộc không rời, bật ra từng chữ rõ ràng: "Tất cả nhờ cậu!"

Phương Mộc nghiêng chặt răng nhìn ông Hình bị lôi ra cửa, bước chân khó nhọc xiêu vẹo. Bỗng anh đứng bật dậy, túm lấy viên giám thị đi

sau kéo lại, nói như van: "Anh làm ơn... Ông ấy cũng là người của mình... Nhẹ tay với ông ấy một chút."

"Người của mình?" Viên giám thị lạnh lùng hất tay Phương Mộc ra, "Đã giết người thì không còn là người của mình nữa."

Bước ra khỏi cổng trại giam, đột ngột bị bao vây bởi ánh nắng rực rỡ đầu mùa thu chan hòa tỏa xuống, Phương Mộc bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, trong đầu tràn ngập những suy nghĩ hỗn loạn.

Đến đâu để tìm Đinh Thụ Thành bây giờ? Cho dù anh ta làm phản hay không, muốn tìm được anh ta bây giờ cũng vô cùng khó khăn.

Người của khách sạn Thành Loan chắc chắn có vấn đề, đối phương không ngẫu nhiên chọn đó làm chỗ giảng dạy. Có cần điều tra lại xem có thực là không có video giám sát hay không?

Người phụ nữ bị giết là ai, có quan hệ gì với Đinh Thụ Thành và Hồ Bá Anh?

Trong vụ này, Hồ Bá Anh tự sát với vai trò là công cụ hãm hại, anh ta tự nguyện chết vì nguyên nhân gì? Liệu có thể tìm ra manh mối quan trọng nào ở chỗ anh ta?

Quá nhiều câu hỏi được đặt ra khiến Phương Mộc rối bời, đành khởi động xe, tự nhủ về rồi tính.

Xe của Phương Mộc vừa rời đi, một chiếc Santana màu xanh thẫm đậu ở ven đường liền lảng lảng bám theo. Chiếc xe cẩn thận giữ khoảng cách, hết như một con sói độc đang rượt theo con mồi, im lìm chờ đợi thời cơ.

Chương 7: KẼ NGOÀI CUỘC

Lương Tứ Hải ngồi nghe điện thoại trên chiếc ghế ông chủ rất bề thế, vẻ mặt vô cảm. Người ở đầu dây bên kia hình như đang xin ý kiến về việc gì đó, Lương Tứ Hải mân mê chiếc chặn giấy bằng vàng nguyên chất trong tay, miệng trả lời điện thoại nhưng tâm trí dường như đang ở nơi khác: "Nếu con đàn bà đó xử lý xong rồi, giữ lại thằng đó cũng không để làm gì, giải quyết nốt đi... Xử lý thế nào chú mày tự quyết định, về trình tự chú mày rõ hơn anh... Được, anh sẽ bảo bọn tài vụ làm."

Đúng lúc đó, thiết bị đưa tin trên bàn vọng ra một giọng nữ dịu dàng: "Anh Kim đến rồi." Lương Tứ Hải nói với người trong điện thoại: "Thế nhé", rồi dập máy. Hắn nhấn công tắc thiết bị đưa tin: "Cho anh ta vào!"

Mấy phút sau, một người đàn ông cao to vạm vỡ bước vào, một cô gái nhỏ đi theo sau lưng. Người đàn ông dừng lại trước mặt Lương Tứ Hải, cúi thấp đầu chào. Lương Tứ Hải không nhìn anh ta, mà đưa mắt chăm chú ngắm nhìn cô gái. Cô gái còn nhỏ tuổi, người toát lên vẻ non nớt, quê mùa. Cảm nhận được ánh mắt của Lương Tứ Hải đang nhìn mình, cô bé lộ rõ sự căng thẳng, cúi đầu không dám nhìn lên, hai tay đan vào nhau, đôi chân run lập cập.

Lương Tứ Hải khẽ cười, "Bao nhiêu tuổi rồi?"

Cô bé lắp bắp chưa kịp nói thì gã đàn ông họ Kim đã cướp lời: "Mười lăm tuổi, không lệch được."

Lương Tứ Hải từ từ đưa mắt sang gã đàn ông họ Kim, "Đảm bảo còn trinh?"

"Đảm bảo, đảm bảo." Gã đàn ông họ Kim nói liên tiếp: "Lần này tuyệt đối không có vấn đề gì."

Lương Tứ Hải hứ một tiếng: "Nếu có thằng chó chết nào xài trước rồi, tao sẽ lấy luôn cả mạng mày!"

"Dạ, dạ." Mồ hôi gã đàn ông họ Kim túa ra, gã bất giác kẹp hai chân lại.

"Dẫn nó đi, thay bộ quần áo khác." Lương Tứ Hải chỉ vào chiếc váy như đi mượn trên người cô bé, "Trông phải giống học sinh!"

Lúc này cô bé đã ngẩng đầu lên, cô lắng nghe hai người đàn ông nói chuyện, nhưng không hiểu gì cả. Khi gã đàn ông họ Kim đẩy vào vai cô ngầm ý bảo đi ra, cô bé như được ai đó tiếp thêm sức mạnh, nỗi sợ sệt bỗng chốc tan biến.

"Không phải... không phải là làm nhân viên đánh máy ạ?"

"Làm nhân viên đánh máy chứ còn gì nữa." Gã đàn ông họ Kim trả lời qua quýt, "Đi nào."

"Các người lừa tôi!" Cô bé giãy nảy lên, "Tôi không làm nữa, tôi muốn về nhà!"

Gương mặt Lương Tứ Hải tối sầm lại. Gã đàn ông họ Kim thấy vậy, vội vàng kéo cô bé ra ngoài, vừa đi vừa khẽ tiếng dọa nạt: "Mày đã nhận tiền rồi, giờ lại bảo không làm là sao?"

"Chú thả cháu ra, cháu xin chú." Giọng cô bé như muốn khóc, "Cháu về rồi sẽ trả lại tiền cho chú ngay..."

Đang giãy giụa, cô bé chợt cảm thấy ánh sáng trên đầu mình tối đi. Ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lương Tứ Hải đã đứng trước mặt mình từ lúc nào.

Hắn nheo mắt lại nhìn cô bé, không nói lời nào, nhưng ánh mắt hắn như một chậu nước đá giội thẳng vào đầu, khiến cảm giác sợ hãi xâm chiếm lấy tâm trí cô bé. Cô bé cảm giác tay chân dần dần trở nên lạnh cóng, cứng đờ, tiếng khóc cũng nghẹn lại trong cổ không bật ra được.

Một lúc lâu sau, Lương Tứ Hải nói khẽ: "Đừng quấy! Nghe lời!"

Bốn chữ vang lên tựa như một câu thần chú, cô bé lập tức không dám thốt ra âm thanh nào nữa, đôi mắt mở to đầy sợ hãi, mặc cho gã đàn ông họ Kim lôi ra ngoài cửa.

Lương Tứ Hải quay người, lấy điện thoại trong túi áo ra, bấm số, nói bằng một giọng nhẹ nhàng, hoàn toàn khác.

"Chào sếp, hàng đã đưa đi rồi." Nụ cười xòe nở trên mặt hắn, "Giờ bàn chuyện của em chứ?"

Phương Mộc xuyên qua những con ngõ đan vào nhau chẳng chịt rắc rối như mạng nhện, anh vừa nhìn những tấm biển số nhà cũ kĩ hoen ố trên tường, vừa chậm rãi bước về phía trước tìm kiếm. Ngoặt ra khỏi một con ngõ, trước mặt hiện ra một con phố rộng hơn chút xíu. Một chiếc bàn mặt chược đặt giữa đường, chút không gian dành cho người qua lại càng trở nên chật hẹp. Phương Mộc khó nhọc lách người qua một bà cụ già béo tốt đang chăm chú chơi mặt chược, khi ngẩng đầu lên nhìn biển số nhà, anh phát hiện ra mình đã đi quá một đoạn. Đúng lúc đó, một người đàn ông dắt xe đạp từ trong cánh cổng trước mặt đi ra, Phương Mộc vội hỏi: "Anh làm ơn cho hỏi, nhà Hồ Anh Bá ở đâu?"

Người đàn ông nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân, hất hàm về phía căn nhà một tầng chếch phía đối diện bảo: "Ở bên kia! Anh tìm cậu ấy làm gì?"

"À, tôi muốn tìm hiểu một vài thông tin." Phương Mộc trả lời qua loa.

"Thế thì có lẽ anh chỉ có thể gặp được em trai cậu ấy." Người đàn ông quay về phía chiếc bàn mặt chược gọi to: "Anh Vĩ ơi!"

Cậu thanh niên ngồi xồm bên chiếc bàn mặt chược lơ đãng đáp lời. Anh ta để mình trần, vai khoác một chiếc áo vest, cánh tay phải đeo nẹp, treo trước ngực bằng sợi dây băng cáu bắn, tay trái cầm chặt nửa bao thuốc lá Trung Hoa vỏ giấy, anh ta đang khó nhọc ngậm lấy một điếu thuốc.

"Có người tìm cậu."

Cánh tay Hồ Anh Vĩ run bắn, điều thuốc lá rơi luôn xuống đất. Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn Phương Mộc đầy sợ sệt, bốn mắt nhìn nhau giây lát, Hồ Anh Vĩ liền quay người bỏ chạy.

Phương Mộc co cẳng đuổi theo phản xạ bản năng. Hai chân của Hồ Anh Vĩ không được nhanh nhẹn, lúc chạy chân cũng khập khiễng, nên chưa ra khỏi con ngõ đã bị Phương Mộc tóm được cổ áo lôi lại.

"Anh chạy cái gì hả?" Phương Mộc ấn anh ta vào tường, quát hỏi.

"Tay, tay..." Hồ Anh Vĩ ôm tay phải, rên rỉ vì đau.

Phương Mộc buông cổ áo anh ta ra, Hồ Anh Vĩ liền tuột người ngồi xuống, tay trái ôm đầu, bộ dạng như sẵn sàng chuẩn bị chịu đòn.

Đúng lúc đó, mấy bà già bên chiếc bàn mặt chược nhao nhao chen đến, bà già phía trước đi tới xem xét vết thương của Hồ Anh Vĩ, thấy không sao liền đẩy hẳn đến trước mặt Phương Mộc.

"Đánh đi, đánh nữa vào, đánh cho chết đi!" Vẻ mặt bà già đầy đau khổ, "Đằng nào thì cũng chết một thằng rồi, đánh chết nốt cả thằng này đi."

Mấy bà già khác cũng mồm năm miệng mười nói theo:

"Đúng thật, còn để người ta sống nữa không đây?"

"Cũng phải để cho người ta sống bình yên mấy ngày chứ..."

"Kể cả có thù hận đi nữa, cũng không đến mức như thế..."

Phương Mộc lúng túng không biết xử trí thế nào, đành rút thẻ cảnh sát ra bảo: "Tôi là cảnh sát. Tôi hỏi anh ta vài câu rồi đi ngay, tuyệt đối sẽ không đánh anh ta."

Không ngờ, sau khi biết anh là cảnh sát, những lời chỉ trích lại càng dữ dội hơn.

"Cảnh sát thì sao chứ hả? Cảnh sát đánh người còn dã man hơn!"

"Anh Bá đã bị chính cảnh sát đánh chết..."

Phương Mộc không thể nhịn thêm được nữa: "Im ngay! Bây giờ là cảnh sát phá án, mọi người bắt buộc phải phối hợp! Còn bà nữa..." Anh chỉ vào bà Hồ, "Nếu bà muốn sự việc của con trai bà sớm được điều tra rõ ràng, thì biết điều một tí!"

Câu nói lập tức có tác dụng, bà Hồ bĩu môi, gọi mấy bà già khác quay lại bàn mặt chược, lại rộn rã xáo quân chơi tiếp.

Phương Mộc khẽ thở phào một tiếng, đưa tay kéo Hồ Anh Vĩ dậy. Hồ Anh Vĩ vừa nhàn nhem nhe răng che chắn cánh tay phải, vừa len lén liếc nhìn Phương Mộc.

"Hồ Anh Bá là anh trai anh phải không?"

"Đúng vậy!" Hồ Anh Vĩ đáp rất rành rọt: "Nếu anh muốn hỏi chuyện của anh trai tôi, thì anh tìm sai người rồi. Chuyện của anh ta tôi không biết gì hết."

"Thế à?" Phương Mộc nheo mắt, đưa tay túm lấy cổ áo Hồ Anh Vĩ, "Chiếc áo vest này là đồ hiệu, anh có đủ tiền tự mua không? Còn cái này nữa..." Phương Mộc đá vào bao thuốc lá Trung Hoa dưới chân, "Anh trai anh để lại cho anh bao nhiêu tiền?"

Ánh mắt Hồ Anh Vĩ bắt đầu lảng đi chỗ khác, "Đâu có... là tôi... chơi xổ số..."

Phương Mộc tỉnh bơ siết mạnh tay, "Anh khôn hồn thì khai thật ra, nếu không tôi sẽ thường xuyên đến tìm anh."

"Thôi được." Hồ Anh Vĩ không biết làm thế nào, hăn gằn giọng văng ra một câu chửi bậy, "Tôi nói cho anh biết, sau này đừng có đến quấy nhiễu tôi nữa."

Hồ Anh Bá và Hồ Anh Vĩ sống cùng với mẹ, nhưng Hồ Anh Bá thường phiêu bạt bên ngoài, rất ít khi về nhà. Hồ Anh Vĩ kiếm sống bằng

cách đi làm thuê lặt vặt cho người ta. Một tuần trước, ông anh trai bắt thăm lâu ngày đột nhiên về nhà, để lại một túi tiền, dặn em trai phải chăm sóc mẹ chu đáo, rồi vội vàng đi luôn. Trước đây Hồ Anh Bá đã từng có lúc phải trốn ra ngoài lánh nạn như vậy, nên hai mẹ con Hồ Anh Vĩ không để tâm lắm, ai ngờ, mấy ngày sau nhận được tin Hồ Anh Bá đã chết.

Nghe xong, Phương Mộc trầm ngâm một lúc rồi hỏi: "Anh ta để lại bao nhiêu tiền?"

"Năm mươi nghìn tệ."

Phương Mộc nhìn thẳng vào mắt Hồ Anh Vĩ, hăn thở mạnh, ngoan cố được mấy giây, cuối cùng đành thừa nhận: "Hai trăm năm mươi nghìn tệ."

Phương Mộc nhìn hăn, mặt mũi hăn và Hồ Anh Bá giống hệt bà Hồ. Nhưng giờ phút này gương mặt kia đã nằm nơi yên bình lạnh giá. Phương Mộc ngẫm nghĩ, bất giác hỏi: "Anh và mẹ anh có bao giờ nghĩ xem đó là tiền gì không?"

Một lúc lâu sau, Hồ Anh Vĩ chậm chạp lắc đầu: "Người đã chết rồi, tiền vẫn thực hơn cả."

Bỗng đám người ở chiếc bàn mặt chược sau lưng họ nhốn nháo, có người đã thắng. Bà Hồ vừa bực bội càu nhàu, vừa lấy từ trong túi ra một nắm tiền ném lên bàn.

Bà ta vừa thua mất cái gì? Một bàn tay hay một cẳng chân của Hồ Anh Bá?

Phương Mộc bỗng cảm thấy chua xót trong lòng, anh buông cổ áo Hồ Anh Vĩ ra, khẽ nói: "Cố gắng sống cho đảng hoàng, anh và cả mẹ anh nữa."

"Tôi cũng muốn lắm chứ." Hồ Anh Vĩ cười nhăn nhó, hăn nâng cánh tay phải đeo nẹp lên, "Chỉ mong đừng có bị đánh nữa."

"Hả?"

"Hôm trước có người đến hỏi về anh trai tôi, tôi cũng trả lời như thế, kết quả là tự dưng bị nện cho một trận."

"Ai?" Phương Mộc lập tức hỏi.

"Không biết." Hồ Anh Vĩ dường như vẫn còn kinh sợ, "Tóm lại là ra đòn rất dã man."

Phương Mộc nhìn anh ta một lúc, khẽ thở dài, "Tôi sẽ không đến tìm anh nữa đâu, anh yên tâm."

"Anh trai tôi... anh trai tôi anh ấy..." Giọng Hồ Anh Vĩ như nghẹn lại, "Anh ấy không phải là người quá tồi."

Phương Mộc không đáp lời, anh nhìn Hồ Anh Vĩ mấy giây rồi quay người bước đi.

Đúng như suy đoán, Hồ Anh Bá là "tử sĩ" được đối phương thuê bằng một khoản tiền rất lớn. Còn người phụ nữ mà ông Hình nói, có lẽ là một vật hy sinh khác nhằm mục đích cài bẫy để ông Hình nổ súng.

Hai trăm năm mươi nghìn tệ. Hai mạng người.

Mặc dù trời không hề lạnh, nhưng Phương Mộc vẫn thấy rùng mình. Đối phương rõ ràng muốn đẩy ông Hình vào con đường chết, nếu không chứng minh được đúng là Hồ Anh Bá đã giết người trong phòng, sẽ không thể giải thích được động cơ nổ súng của ông Hình. Như vậy, theo quy định của pháp luật, ông quả thực đã phạm tội cố ý giết người.

Kết quả là ông Hình có khả năng sẽ gục ngã vì chính cái mà ông đã dành trọn cuộc đời để bảo vệ: Pháp luật, thật quá nực cười.

Phương Mộc nghiêng chặt răng, ép mình phải mạnh mẽ hơn.

Ông anh già, hãy đợi em, em nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho anh.

Đừng bao giờ bỏ cuộc, em và cả anh nữa nhé.

Về đến Sở, Phương Mộc liền gọi mấy cuộc điện thoại, hỏi xem gần đây có phát hiện thấy xác chết của cô gái vô danh nào không. Kết luận khiến người ta thất vọng, nhưng cũng nằm trong dự đoán. Thế lực của đối phương mạnh như vậy, muốn cho một người sống biến mất cũng không phải là việc khó, huống hồ là một xác chết. Phương Mộc vừa đặt ống nghe xuống thì Biên Bình đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy Phương Mộc ngồi sau bàn làm việc, Biên Bình ngậy người ra.

"Chà, cậu về rồi à."

"Vâng." Phương Mộc vội đứng dậy, "Anh tìm em ạ?"

Biên Bình không hề sốt sắng bàn việc, ông ném cho Phương Mộc một điều thuốc, hút được nửa điều mới khẽ hỏi: "Anh Hình thế nào?"

"Không ổn." Phương Mộc báo cáo ngắn gọn tình hình cuộc gặp ông Hình, nét mặt Biên Bình càng lúc càng u tối. Im lặng một lúc, Biên Bình đứng dậy đóng chặt cửa lại, hỏi nhỏ: "Anh Hình tìm cậu làm gì?"

Phương Mộc không trả lời, anh ngẩng đầu nhìn Biên Bình với vẻ có lỗi. Biên Bình cười, đưa tay vỗ vai Phương Mộc, ý nói ông hiểu được, không sao. Sau đó, ông lấy điện thoại ra bấm số, nghe cuộc đối thoại, Phương Mộc biết người trong điện thoại là trưởng trại giam nơi ông Hình bị giam giữ. Giọng Biên Bình rất khẩn thiết, thậm chí có phần nhún nhường so với địa vị của mình. Sau khi nhận được lời hứa sẽ "chăm sóc ông Hình hợp lý" của trưởng trại giam, ông mới cảm ơn và dập điện thoại.

Phương Mộc mỉm cười cảm kích: "Cảm ơn anh nhiều!"

"Đừng nói thế, anh Hình cũng là bạn của tôi." Biên Bình lại thờ dãi, "Hơn nữa, tôi cũng chỉ có thể làm được một chút như vậy cho anh ấy."

Phương Mộc bất giác thấy lòng chùng xuống, anh ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi: "Tình hình bên nhóm điều tra thế nào rồi ạ?"

"Vẫn đang điều tra, có điều tạm thời vẫn chưa có tin tức gì khả quan." Biên Bình giơ tờ giấy cầm trong tay lên, "Anh Hình vẫn nhất quyết không thay đổi lời khai của mình, không nói thêm một câu nào khác. Vì vậy nhóm điều tra quyết định yêu cầu anh ấy tiến hành trắc nghiệm nói dối."

"Ồ." Phương Mộc lập tức ngồi thẳng người lên, "Chúng ta..."

"Cậu không thể làm gì được đâu." Biên Bình lập tức đoán ngay ra ý đồ của Phương Mộc, "Tránh không dùng bất cứ người nào của tỉnh. Nhóm điều tra đã mời chuyên gia của Thẩm Dương [\[10\]](#)."

[\[10\]](#) Tên thành phố thủ phủ của tỉnh Liêu Ninh, Trung Quốc.

"Mẹ kiếp." Phương Mộc thất vọng, "Thế thì còn cần chúng ta để làm gì?"

"Đón tiếp và học tập kinh nghiệm." Biên Bình cười nhắc nhó, "Tôi với cậu cùng đi, cố gắng phát huy chút tác dụng."

"Khi nào chuyên gia đến?"

"Trong mấy hôm nữa thôi." Biên Bình cau mày, "Mong là anh Hình có thể vượt được qua đận này."

Đối với Phương Mộc, kỹ thuật trắc nghiệm nói dối là một lĩnh vực xa lạ. Anh ngồi trong xe đọc lướt mấy cuốn sách liên quan vừa mua về với hy vọng có thể tìm được một vài đối sách hữu ích cho ông Hình. Xem được một lúc, thấy ông hết cả đầu. Anh nhìn đồng hồ, khẽ cau mày và lôi điện thoại ra bấm số.

"Anh Quỷ hả, sao vẫn chưa đến?"

"Sắp đến rồi... Ồ, tôi nhìn thấy xe của anh rồi."

Lát sau, một người đàn ông thở hỗn hển mở cửa xe chui vào, vừa ngồi xuống đã thản nhiên cầm bao thuốc của Phương Mộc lên lấy một điếu ra hút, không hề khách khí.

"Sao muộn thế?" Phương Mộc vừa khởi động xe vừa hỏi.

"Vừa qua bên Tây Quan, một cô nàng óc bả đậu quên chìa khóa trong nhà, trên bếp vẫn đang hầm nồi ba ba." Người đàn ông họ Quý thoải mái dựa vào lưng ghế, "Anh tìm tôi có việc gì?"

"Đi rồi biết."

Người đàn ông họ Quý khẽ nhún vai, không nói gì nữa.

Nhà của Đinh Thụ Thành ở phòng số 3 tầng 4 đơn nguyên 4 số 43 đường Hồ Đông. Phương Mộc đã phục ở đây hai ngày, nhưng tuyệt nhiên không có người về nhà. Vì vậy anh quyết định nhờ gã Quý đến giúp. Gã Quý trước đây từng đi ăn trộm, sau khi ra tù chuyển làm nghề mở khóa. Anh ta có mối quan hệ với cả công an và xã hội đen, nên cảnh sát đôi khi cũng tìm anh ta để thăm dò thông tin.

"Có nghe nói về việc của ông Hình không?" Phương Mộc dừng xe lại trước tòa nhà, vừa quan sát xung quanh vừa hỏi.

"Ôi giời, tin đưa nhan nhản trên mặt báo." Gã Quý thờ ơ trả lời, "Ông Hình cũng nóng tính quá, cho dù có thế nào đi nữa, cũng không thể giết người được."

"Giúp tôi thăm dò một việc." Phương Mộc ngắt lời anh ta, "Có tin gì nhớ báo cho tôi ngay."

"Hả? Tôi rất bận, cảnh sát Phương ạ."

Phương Mộc không đáp lời, anh lấy ví tiền, rút ra năm tờ một trăm đưa cho gã. Thấy tiền, gã lập tức cười tít mắt.

"Được, có tin gì tôi sẽ gọi điện báo cho anh ngay." Gã nhét tiền vào ngực áo, kéo cửa xe định đi luôn. Phương Mộc kéo anh ta lại, "Từ từ, vẫn còn việc."

Hai người rón rén leo lên tầng bốn, Phương Mộc gõ nhẹ mấy nhát lên cửa phòng số 3, rồi lại áp tai vào cửa chăm chú lắng nghe, sau khi

chắc chắn là trong phòng không có động tĩnh gì, anh nói khẽ với gã Quỷ: "Mở cửa ra."

"Hả?" Gã Quỷ trợn tròn mắt, "Đây là chỗ nào?"

"Đừng có hỏi nhiều thế, mở ra."

"Nhưng tôi không dám." Gã Quỷ quay người định đi, "Việc phạm pháp, tôi không làm."

"Nói phét vừa thôi." Phương Mộc quát khẽ: "Anh làm còn ít hả?"

Gã Quỷ vừa nhìn nét mặt Phương Mộc vừa lẩm bẩm: "Tôi phải mạo hiểm như thế..."

Phương Mộc hừ một tiếng, anh rút thêm ba trăm đưa cho gã. Gã Quỷ nhanh như cắt nhét luôn tiền vào túi, nhăn nhở cười:

"Đây là cảnh sát bảo tôi làm đấy nhé."

Nói xong, gã khom người, nhòm vào lỗ khóa, rồi lôi ra một chiếc túi nhỏ đựng dụng cụ, chọn lấy hai sợi sắt mảnh, thọc vào lỗ khóa ngoáy mấy nhát, "tách" một tiếng, cánh cửa bật mở.

"Tôi đi trước đây." Gã Quỷ nhanh chóng thu dọn đồ nghề, "Việc tiếp theo là của anh, không liên quan đến tôi." Dứt lời, gã vẫy tay chào Phương Mộc, rồi phóng nhanh xuống dưới lầu.

Phương Mộc nhìn xung quanh một lượt rồi đẩy cửa bước vào.

Đây là một căn chung cư có hai phòng ngủ, một phòng khách, phòng khách nằm phía bắc nên rất tối, dưới chùm ánh sáng lọt vào nhà qua cửa sổ thông hơi trong phòng vệ sinh, có thể thấy bụi bặm lang chuyển động trong không khí. Mùi ẩm mốc lan tỏa khắp nơi. Phương Mộc đóng chặt cửa lại, đeo găng tay vào, anh sờ vào chiếc tủ giày cạnh cửa, lập tức bụi bám đầy tay. Xem ra chủ căn phòng này đã lâu lắm rồi không về.

Đồ đạc trang trí trong phòng khách rất đơn giản, một chiếc ghế sofa, một bàn nước, một chiếc ti vi, và một tủ lạnh kê ở góc tường. Phương Mộc lật giở chồng tạp chí trên bàn nước tìm kiếm, không phát hiện thấy gì. Mở ngăn kéo kệ ti vi, bên trong chỉ có một chồng đĩa và ít trà. Phương Mộc đứng dậy đi vào phòng ngủ. Đẩy mở cánh cửa khép hờ, trước mặt hiện ra một chiếc giường đôi cỡ lớn. Trên giường chăn gối vứt bừa bãi, ngăn kéo của mấy chiếc tủ đầu giường đều đã bị kéo ra. Phương Mộc lập tức nhận ra có sự bất thường, anh vừa định quay người liền cảm thấy có kẻ nào đó đẩy mạnh một cú vào lưng mình!

Trong chớp mắt, hai tay anh đã bị bẻ ngoặt ra phía sau, mặt bị ấn chặt xuống giường. Một đôi tay nhanh chóng lục soát khắp người anh. Phương Mộc giãy giụa muốn quay đầu lại, nhưng không sao cử động được. Lập tức, một vật dạng ống lạnh toát đập xuống đầu anh. Phương Mộc kinh sợ, thoi giãy giụa.

Đó là một khẩu súng.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc mày cũng về!" Gã cầm súng nói với giọng hung hãn, "Khai ngay, rốt cuộc là thế nào?"

"Hả?" Một giọng nói khác vang lên, "Thả nó ra. Nó không phải là Đinh Thụ Thành."

Phương Mộc lập tức nhận ra đó là ai.

Cánh tay đè mạnh trên lưng Phương Mộc nhanh chóng rời lỏng. Phương Mộc đang định giãy giụa bò dậy, bỗng thấy hai mắt tối sầm, anh nhận ra mình đã bị trùm chặn bịt mắt lại, tiếp đó bị đẩy xuống nền nhà.

Phương Mộc cuống cuồng giãy đạp chui ra khỏi chỗ, trong phòng đã trống trơn không một bóng người. Anh vội lao ra cửa phòng, liền nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp từ dưới lầu vọng lên. Phương Mộc ba chân bốn cẳng phóng xuống, vừa định lao ra khỏi cửa thì nhìn thấy một chiếc xe Santana màu xanh thẫm đang nổ máy. Anh không kịp suy nghĩ nhiều, chạy luôn tới chặn trước đầu xe, dang hai tay ra.

Tiếng lốp xe mài xuống mặt đường nghe rợn xương sống, chiếc Santana phanh gấp, rồi dừng lại sát người Phương Mộc.

Phương Mộc thấy mồ hôi toát ra lạnh sống lưng, anh nghiêng răng, bước tới kéo mạnh cửa xe, lôi thẳng anh chàng lái xe đang ngoác mồm chửi rủa ra khỏi xe, rồi đưa tay rút phăng chiếc chìa khóa, giơ tay ném vù ra ngoài.

Anh chàng lái xe sững sờ, cuống quýt chạy tới bụi cỏ bên đường tìm chiếc chìa khóa. Phương Mộc chỉ tay vào ghế sau: "Trịnh Lâm, xuống xe!"

Trịnh Lâm - Đội phó đội cảnh sát hình sự Công an thành phố S mặt tái mét, kéo cửa xe bước xuống.

"Anh làm cái gì thế hả?" Trịnh Lâm đóng sầm cửa xe, "Gây rối chưa đã hả?"

"Tôi đang định hỏi anh câu ấy đây!" Phương Mộc trừng mắt nhìn thẳng vào Trịnh Lâm, "Tại sao anh lại có mặt ở đây?"

Trịnh Lâm không trả lời câu hỏi của Phương Mộc, anh ta tiến lên một bước, thấp giọng hỏi: "Ông Hình đã nói gì với anh?"

Phương Mộc sững người, anh lập tức hiểu ra.

"Anh theo dõi tôi?" Phương Mộc gần như chạm vào mũi Trịnh Lâm, "Chính anh đã đánh Hồ Anh Vĩ gãy tay phải không?"

Anh chàng lái xe đã tìm thấy chìa khóa, dùng dùng lao tới trước mặt Phương Mộc giơ nắm đấm lên định đánh. Trịnh Lâm ngăn anh ta lại, rồi quay sang Phương Mộc gượng gạo giới thiệu: "Tiểu Hải [\[11\]](#)." Tiếp đó, anh ta hất hàm về phía một thanh niên khác vừa từ ghế lái phụ bước xuống: "Anh Triển, đều thuộc đội chúng tôi."

[\[11\]](#) Cách xưng hô thân mật của người Trung Quốc đối với người ít tuổi hơn mình: thêm chữ "tiểu" vào trước họ hoặc tên của đối phương.

Phương Mộc lạnh lùng quan sát ba người trước mặt, Tiểu Hải và người tên Triển cũng găm ghè nhìn lại Phương Mộc.

"Đe dọa người thân của người bị hại, lục soát trái phép." Phương Mộc hỏi nhỏ: "Các anh định làm gì?"

"Không liên quan gì đến anh." Trịnh Lâm đáp gãy gọn, "Anh trả lời tôi trước đã, anh Hình nói gì với anh?"

"Không liên quan gì đến anh!" Giọng Phương Mộc lạnh băng, tuyệt nhiên không xuống nước.

"Việc này không thuộc phận sự của anh." Trịnh Lâm cau mày, "Tốt nhất là anh nói cho chúng tôi biết."

"Anh nói cho tôi biết anh định làm gì trước đã?!"

Cơ mặt Trịnh Lâm gồ lên một cách đáng sợ, anh ta chăm chăm nhìn Phương Mộc mấy giây, có lẽ nhận ra là Phương Mộc chắc chắn không cho anh ta biết sự thực, vẻ hầm hầm giận dữ trên mặt anh ta dần chuyển thành bất lực. Anh ta khoát tay ra hiệu cho Hải và Triển lên xe, lần này Phương Mộc không ngăn họ lại, anh nghiêng người tránh sang một bên. Lúc xe chuẩn bị nổ máy, Trịnh Lâm đưa tay ra ngoài cửa sổ xe, chỉ thẳng vào Phương Mộc và nói: "Tôi cảnh cáo anh, đừng có làm càn!"

Phương Mộc hứ một tiếng rồi quay đầu bước đi.

Sự việc vốn đã vô cùng phức tạp, lại xuất hiện thêm ba người này. Ngồi trong xe, Phương Mộc bỗng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Anh và Trịnh Lâm quen nhau đã lâu, thậm chí đã từng hợp tác rất ăn ý trong vụ án Giáo hóa trường. Nếu là thời điểm khác, Phương Mộc chắc chắn sẽ vô cùng tin tưởng anh ta. Nhưng sau khi xảy ra sự việc của ông Hình, anh bỗng cảm thấy tất cả mọi người đều khả nghi, đen trắng khó lường. Hành động của Trịnh Lâm rõ ràng có liên quan đến ông Hình. Mặt khác nhất cử nhất động của Phương Mộc đều bị Trịnh Lâm theo dõi, cho nên anh ta mới có thể đi trước một bước trong việc tìm gặp Hồ Anh Vĩ và đến nhà Đinh Thụ Thành. Trịnh Lâm muốn làm gì, Phương Mộc không thể đoán

biết được. Nhưng có thể khẳng định không chỉ một mình Phương Mộc điều tra việc của ông Hình.

Người nào đáng tin tưởng, kẻ nào cần đề phòng, tất cả rồi như tờ vò.

Chương 8: GẶP LẠI

Việc điều tra vụ án giết người ở khách sạn Thành Loan đã tiến hành được một thời gian, Hình Chí Sâm vẫn một mực không thay đổi lời khai của mình. Từ góc độ pháp luật, nếu quả thật là Hồ Anh Bá đã giết người, sau đó lại cầm một vật giống như hung khí tấn công Hình Chí Sâm ở cầu thang, thì việc Hình Chí Sâm nổ súng bắn hấn là sự việc ngoài ý muốn. Ngược lại, nếu không thể chứng minh được là Hồ Anh Bá đúng là đã giết người, thì ông Hình buộc phải chịu trách nhiệm hình sự. Theo bằng chứng hiện có, lời khai của ông Hình hoàn toàn không có căn cứ. Tuân thủ nguyên tắc tuyệt đối thận trọng trong công việc, nhóm điều tra tiến hành trắc nghiệm nói dối đối với ông Hình, nếu kết quả trắc nghiệm cho thấy ông Hình trung thực, họ sẽ tiếp tục tiến hành điều tra vụ án, ngược lại, vụ án sẽ được chuyển cho viện Kiểm sát thẩm tra và khởi tố. Vì vậy, nhóm điều tra đã tổ chức họp nội bộ về vấn đề này. Biên Bình và Phương Mộc cũng tham gia cuộc họp với tư cách là nhân lực hỗ trợ do Công an tỉnh cử xuống.

Bí thư ủy ban Chính pháp ^[12] cũng tham dự và có bài phát biểu quan trọng trong hội nghị, lời lẽ vô cùng nghiêm khắc với nhiều từ ngữ có tính chất cảnh cáo. Ông yêu cầu nhóm điều tra phải loại bỏ tất cả những ảnh hưởng can thiệp từ bên ngoài, xử lý vụ việc công minh theo pháp luật. Nhằm mục đích ngăn chặn sự bao che bên trong, ngoài việc mời chuyên gia từ Thẩm Dương tới tiến hành trắc nghiệm nói dối đối với ông Hình, còn điều cảnh sát từ nơi khác đến tham gia điều tra. Nhiều người, từ trưởng Công an thành phố đến cảnh sát cấp dưới, đều bất bình nhưng vì vụ việc hệ trọng, không ai dám thể hiện thái độ, đành nhất nhất chấp hành mệnh lệnh. Cuộc họp diễn ra trong bầu không khí vô cùng nặng nề, ngoài lời phát biểu oai phong của bí thư, những người còn lại đều uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, mỗi từ được thốt ra đều hết sức thận trọng. Vì vậy, khi bí thư Ủy ban Chính pháp tuyên bố nghỉ giải lao, hơn một nửa số thành viên lập tức chạy ra ngoài phòng họp thư giãn cho đỡ căng thẳng.

[12] Tên gọi tắt của Ủy ban Chính trị pháp luật, bộ phận lãnh đạo của Đảng cộng sản đối với cơ quan tư pháp các cấp của Trung Quốc.

Phương Mộc và Biên Bình đứng ngoài hành lang hút thuốc, cả hai đều im lặng không biết nói gì. Bên cạnh họ, người thì lên giọng phân tích, người thì vươn vai ưỡn ngực. Phương Mộc bỗng thấy mình thật lạc lõng, vì anh không thể coi mình đối lập với "nghị phạm", cho dù là chỉ lạnh lùng đứng ngoài quan sát, anh cũng không thể làm được. Lúc mấy người bên cạnh đang thì thầm bàn luận nếu ông Hình phải ngồi tù, ai sẽ là người có khả năng được đề bạt làm giám đốc Công an thành phố, Phương Mộc không thể kìm chế hơn được nữa, anh lớn tiếng nói xen vào một câu: "Anh Hình sẽ về."

Mấy người ngớ ra một lúc, rồi cùng cười vẻ chế nhạo. Phương Mộc thấy có người kéo vai mình, là Biên Bình.

Biên Bình ra hiệu cho Phương Mộc im lặng, nhưng ông không hề nhìn anh mà chăm chú nhìn lá rơi ngoài sân, nét mặt thần thờ. Đã vào giữa thu, sau một trận mưa, đất trời cảnh vật xơ xác tiêu điều.

"Trời lạnh rồi." Biên Bình dụi tắt đầu thuốc, nói như đang thì thầm một mình: "Không biết chỗ anh Hình có lạnh không."

Cơn giận trong lòng Phương Mộc vẫn đang bốc ngùn ngụt, "Mẹ kiếp, anh Hình vẫn còn đó, mà cái lũ khốn nạn này đã bắt đầu tính chuyện thế chỗ anh ấy!"

"Cậu ngoan ngoãn vâng lời một tí." Biên Bình nói thẳng băng, "Kín kẽ một tí, nếu không, bị hất ra ngoài nhóm điều tra, thì cậu còn giúp được cái chó gì cho anh Hình!"

Ông nhìn đám người vẫn đang thì thầm to nhỏ bên cạnh, "Quan trường là như vậy, có người xuống, mới có người lên. Những kẻ có khả năng được làm giám đốc Công an thành phố tất nhiên đều muốn ông ấy không qua được vụ này."

Phương Mộc không nói gì nữa, anh bỗng nghĩ đến một người.

Trịnh Lâm.

Có lẽ anh ta chính là một trong những người đang khao khát được thế chỗ ông Hình.

Khi cuộc họp tiếp tục, xuất hiện thêm vài người lạ bên cạnh bí thư, có lẽ là cảnh sát được điều đến từ các nơi khác. Phương Mộc mãi suy nghĩ nên chỉ đưa mắt nhìn qua rồi ngồi vào vị trí của mình trầm lặng hút thuốc. Bí thư lần lượt giới thiệu số cảnh sát điều động, bỗng một cái tên trong đó khiến Phương Mộc bừng tỉnh.

"Tiêu Vọng, thành phố S."

Tiêu Vọng đứng dậy chào mọi người, anh chạm phải ánh mắt ngạc nhiên của Phương Mộc từ phía đối diện nhìn sang. Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc mỉm cười, nháy mắt thân thiện.

Phương Mộc thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn đôi chút. Tiêu Vọng có thể coi như người nhà, Phương Mộc sẽ dễ nắm được hướng điều tra hơn qua anh ta.

Sau khi cuộc họp kết thúc, không đợi Phương Mộc đi sang, Tiêu Vọng đã lập tức chạy luôn tới, anh chào Biên Bình rồi ôm chầm lấy vai Phương Mộc.

"Tớ có cảm giác thế nào cũng gặp được cậu!" Tiêu Vọng cười thoải mái, "Quả nhiên không sai!"

"Tôi lại bất ngờ quá." Phương Mộc nhìn một lượt bốn xung quanh rồi khẽ hỏi: "Anh phụ trách những công việc nào?"

"Tạm dẹp công việc sang một bên cái đã." Tiêu Vọng khẽ nhướn mày, "Tôi đến địa bàn của cậu mà không mời tôi nhậu một bữa à?"

Họ ăn tối ở một quán thịt dê nướng than củi. Tiêu Vọng lên ý tưởng ăn đặc sản địa phương, Phương Mộc không rành về ăn uống nên chọn một quán mới mở gần đó. Được cái Tiêu Vọng cũng không kén chọn, anh say sưa nhậu đùi dê với bia.

Biên Bình không ăn tối cùng họ, Phương Mộc hiểu được suy nghĩ của ông: Tiêu Vọng là người quen của Phương Mộc, không có mặt người khác, câu chuyện sẽ rôm rả hơn.

Được ba tuần rượu, chiếc đùi dê cũng đã được chén bay quá nửa. Tiêu Vọng thỏa mãn lau miệng, dường như vẫn còn luyến tiếc.

"Ngon thật, thủ phủ có khác, ở chỗ bé tí như thành phố S thì không thể tìm được cái quán nào thế này... Chà!" Tiêu Vọng vỗ lên trán, "Phó giám đốc Vương và đội trưởng Đặng, cả Từ Đồng nữa gửi tôi mang cho cậu chút quà, uống tí bia vào, suýt nữa thì quên mất."

"Gì thế?"

"Táo mềm." Tiêu Vọng lấy một chiếc hộp nhựa to trong cặp ra, "Đặc sản rừng núi của thành phố S chúng tôi, chắc chắn là cậu chưa được nếm bao giờ."

"Các anh chu đáo quá." Phương Mộc nhận lấy chiếc hộp, "Khi nào về, anh nhớ cảm ơn các anh ấy giúp tôi nhé."

"Có gì đâu." Tiêu Vọng khoát tay, "Cậu đã giúp chúng tôi một việc lớn."

"Đó là nhiệm vụ của tôi mà." Phương Mộc mỉm cười, "Vụ án thế nào rồi?"

"Tiến triển khá thuận lợi." Tiêu Vọng châm một điếu thuốc, rồi lại đưa cho Phương Mộc một điếu, "Có điều nghe nói quan hệ giữa Lương Trạch Hạo với Bùi Lam khá căng thẳng."

"Sao thế?"

"Bùi Lam bị quay hình kiểu đó, Lương Trạch Hạo thoải mái thế nào được?" Tiêu Vọng lười biếng dựa vào thành ghế, "Nghe nói sau khi Bùi Lam được giải cứu, Lương Trạch Hạo đã ngầm nhờ người ở bệnh viện kiểm tra phụ sản cho ấy."

Phương Mộc nhớ lại vẻ bí hiểm của Lương Trạch Hạo lúc ở cầu thang, trong lòng bỗng thấy ghê tởm.

"Là người yêu, đáng ra lúc đó phải cố gắng an ủi Bùi Lam mới phải." Phương Mộc lắc đầu, "Gã này không đáng mặt đàn ông chút nào."

"Ôi giỏi!" Tiêu Vọng khẽ vẩy tàn thuốc lá, "Tâm lý của hạng người này, bọn mình không hiểu được đâu."

Phương Mộc nhún vai, "Anh được cử đi công tác ở thành phố C bao lâu?"

"Giờ vẫn chưa biết, tôi đoán là sau khi vụ án được chuyển cho bên tòa án thì bọn tôi sẽ phải về đơn vị cũ." Tiêu Vọng ghé sát lại hỏi nhỏ: "Nghe nói nhân vật bị điều tra là giám đốc Công an thành phố?"

"Ừ."

"Ông ấy giết người hả?"

"Bị nghi là giết người." Phương Mộc đính chính theo phản xạ tự nhiên : "Anh được giao nhiệm vụ gì?"

"Chắc là điều tra ngoại tuyến." Về mặt Tiêu Vọng trở nên nghiêm túc hơn, "Xem chừng, cấp trên rất coi trọng vụ này, người trong nhóm điều tra phần lớn đều không phải là của Công an thành phố C. Người ngoài điều tra, nhìn chung là có thể mạnh tay hơn."

"Ừ." Phương Mộc khẽ gật đầu, "Có lẽ đây là lần đầu tiên xảy ra tình huống như vậy ở thành phố này."

"Tôi cũng thấy lạ," Tiêu Vọng bỗng mỉm cười, "Quan lớn ngã ngựa, đa phần là vì ăn hối lộ, vi phạm pháp luật để tư lợi, hoặc một lí do đại loại như vậy. Lần đầu tiên thấy có chuyện động thủ giết người."

"Đúng thế." Phương Mộc chăm chú nhìn đám lửa than củi vẫn đang hồng rực trước mặt đắm chiêu suy nghĩ, "Đây chính là việc mình cần phải điều tra rõ ràng."

"Cho dù thế nào đi nữa, được hợp tác với cậu lần nữa, tôi cũng rất vui." Tiêu Vọng trịnh trọng đưa tay ra, "Tôi tin là bọn mình chung sức thì sẽ làm được việc lớn."

Phương Mộc mỉm cười, nắm chặt tay Tiêu Vọng phía trên đồng lửa than nóng bỏng.

Đèn đỏ.

Lương Tứ Hải nghiêm túc dừng xe trước vạch kẻ đường quy định. Trông anh ta khác hẳn với vị tổng giám đốc họ Lương lúc ngồi sau chiếc bàn làm việc to rộng - người mặc bộ quần áo kiểu lao động, đầu đội chiếc mũ chơi bóng chày, trông hết như một anh chàng tài xế thông thường.

Thời gian chờ đèn đỏ khá lâu. Anh ta đưa tay mở thùng đựng đồ, bên trong có vài bao thuốc lá. Lương Tứ Hải lưỡng lự giây lát, sau đó chọn bao thuốc Vân Yên, loại có giá rẻ nhất, rút ra một điếu rồi châm thuốc hút. Căn buồng lái kín như bưng chằng mấy chốc đã tràn ngập khói thuốc. Anh ta không hề thích mùi thuốc lá, chỉ khi nào cần giữ cho đầu óc tỉnh táo anh ta mới hút một điếu.

Đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh. Lương Tứ Hải lập tức dập tắt điếu thuốc, nghĩ bụng phải vượt hết mấy bao Tô Yên và Trung Hoa loại mềm đi. Lái xe chở hàng mà hút thuốc loại cao cấp, sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Anh ta tự mình làm mọi việc, để cả quá trình không có bất cứ sơ sẩy nào.

Đúng lúc khởi động xe, anh ta thoáng nghe thấy có tiếng động phát ra từ thùng sau của xe. Anh ta lập tức trở nên căng thẳng, chăm chú lắng nghe lần nữa, dường như tiếng động lạ khi nãy đã hoàn toàn biến mất. Chiếc xe phía sau đã sột ruột bấm còi, Lương Tứ Hải nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, nổ máy phóng đi.

Sau khi chạy qua trạm thu phí rồi lên đường cao tốc, Lương Tứ Hải mới thấy đỡ căng thẳng hơn. Trong lúc quan sát mặt đường, anh ta đồng thời chăm chú lắng nghe động tĩnh trong thùng sau của xe, sau khi chắc chắn không có tiếng động phát ra nữa, mới hoàn toàn yên tâm. Hiệu quả của vụ nhập khẩu thuốc gây mê khiến anh ta vô cùng hài lòng, lần sau sẽ mua nhiều hơn.

Mặc dù đang là buổi chiều, nhưng không khí cuối mùa thu vẫn se lạnh. Trải dài hai bên đường cao tốc là những cánh đồng lúa mạch đã thu hoạch xong, một vài đồng rạ bỏ đi đang âm ỉ cháy trên đồng. Trời lặng gió, những làn khói bốc thẳng lên trời chỗ đậm chỗ nhạt hết như khói lửa báo hiệu chiến tranh thời cổ đại [13]. Nghĩ đến đó, Lương Tứ Hải khẽ nhếch mép cười. Cánh đồng lúa mạch hai bên đường khác nào chiến trường sau trận quyết đấu sinh tử? Còn những đồng rạ đang cháy trên đồng chính là hài cốt của những người tử nạn.

[13] Thời cổ đại Trung Quốc, phân khô của sói được dùng để đốt khi báo hiệu chiến tranh. Làn khói bốc lên thẳng đứng, gió to cũng không nghiêng lệch.

Cuộc đời là chiến trường.

Lương Tứ Hải đạp mạnh chân ga, chiếc xe tải đột ngột tăng tốc lao đi vun vút, bỏ lại phía sau những cánh đồng lúa mạch hoang vu, những cột khói đang nghi ngút bay lên.

Người may mắn sống sót chính là kẻ chiến thắng.

Khoảng bốn mươi phút sau, tấm biển báo bên đường cao tốc ghi rõ phía trước là thành phố S. Lương Tứ Hải cho xe rời khỏi đường cao tốc ở một lối xuống gần trạm thu phí, xe chạy vào một con đường quốc lộ. Cảnh sắc hai bên đường không có gì thay đổi, Lương Tứ Hải không để ý quan sát nữa, nét mặt anh ta trở nên nghiêm trọng hơn. Nửa tiếng sau, phía trước dần hiện ra hình dáng một ngọn núi, xe của Lương Tứ Hải ngoặt vào một con đường đất gồ ghề, chiếc xe chạy về phía trước, xóc rung bần bật. Những người nông dân lao động trên đồng đã quá quen

thuộc với sự xuất hiện của chiếc xe, họ hầu như không để ý đến nó, thỉnh thoảng lắm mới có người ngẩng đầu lên lơ đãng liếc một cái, rồi lại cúi đầu xuống tiếp tục lui hụi với đám đất dưới chân.

Khi đến gần chân núi, một con đường nhỏ hẻo lánh hơn hiện ra. Gọi là đường, nhưng thực ra đó chỉ là một khe trống giữa hai tảng đá núi khổng lồ. Mặc dù đã là cuối thu, nhưng khoảng rừng cây dưới chân núi vẫn chưa rụng hết lá, trên ngọn cây lác đác một vài đốm xanh đang rắng chút sức tàn cuối cùng trước khi chết. Con đường nhỏ thoắt ẩn thoắt hiện sau những lùm cây bụi cỏ, nếu không quan sát kỹ, không ai có thể phát hiện ra.

Lương Tứ Hải dừng xe lại, lấy một điều thuốc chậm chậm hút, đồng thời mở cửa sổ xe, chăm chú quan sát, lắng nghe động tĩnh xung quanh. Sau khi chắc chắn không có người, anh ta mới nhồm dậy bước xuống xe, men theo đám cỏ mọc cao ngang thắt lưng bên tay phải đi về phía sau ngọn núi đá. Vừa ngoặt ra khỏi tảng núi đá đã trông thấy một chiếc xe chở hàng giống hệt như chiếc xe anh ta vừa lái khi nãy đỗ ở đó. Lương Tứ Hải không vội lên xe ngay, mà đi một vòng xung quanh xe, kiểm tra kỹ biển số xe, sau khi chắc chắn biển số cũng giống hệt nhau, anh ta mới mở cửa nhảy lên xe. Buồng lái nồng nặc mùi thuốc lá. Lương Tứ Hải nhìn những vết ố bẩn trên bảng đồng hồ, khẽ cau mày. Những con người này đáng tin cậy, có điều tố chất quá kém. Anh ta lấy ra một chiếc khăn giấy ướt nhanh chóng lau vô lăng rồi nổ máy.

Thế là Lương Tứ Hải lái một chiếc xe giống y hệt lúc nãy quay về theo đường cũ. Điểm khác biệt duy nhất là khoang chở hàng của chiếc xe này trống rỗng. Lương Tứ Hải không hề lo lắng về chiếc xe kia và "hàng" trong thùng xe, vì anh ta biết, sẽ nhanh chóng có người đến lái đi.

Màn đêm chậm chậm buông xuống, con đường nhỏ dưới chân núi mờ dần. Trên cánh đồng chỉ còn lác đác vài người nông dân, khói bếp bắt đầu bay lên từ những ngôi nhà lẻ loi nằm rải rác dưới chân núi. Cả vùng rừng núi yên lặng tĩnh mịch, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng quạ về muôn kêu trên cành cây. Chiếc xe chở hàng im lìm đứng đó, trông

không ăn nhập chút nào với cảnh vật xung quanh, nhưng lại giống như một người lắng nghe trung thành.

Bỗng có tiếng đập nhẹ rón rén vang lên ở cửa sau khoang chờ hàng, tiếp đó tất cả lại chìm trong im lặng. Nhưng nếu chăm chú lắng nghe, bạn sẽ nghe thấy có người đang thở gấp, khóc lóc ở phía cánh cửa đó. Cùng lúc đó, có mấy cánh tay đang sợ hãi lần tìm nơi có thể mở cửa thoát ra. Nhưng, chẳng thể làm được gì khác ngoài việc đưa tay sờ soạng một cách vô ích. Giữa những âm thanh sột soạt yếu ớt đó, tiếng đập lại vang lên. Lúc đầu chỉ thưa thớt vài lần, rồi dần dần mỗi lúc một dồn dập hơn, mạnh hơn, cuối cùng có một tiếng kêu khê vang lên, nghe rõ mồn một giữa núi rừng.

"Cứu tôi... Cứu tôi với..."

Mấy con quạ đang đậu ở chỗ nào đó trong rừng giạt mình bay vút lên, chúng bực tức lượn vài vòng trên đầu chiếc xe chờ hàng rồi lao vào khoảng không sâu thẳm tối mịt, vừa bay vừa cất những tiếng kêu thảm thiết.

Đó là lời đáp duy nhất của rừng cây dành cho những con người đó. Trước những tiếng đập, tiếng kêu ấy, núi đồi lặng im, cây cối lặng im.

Đất trời lặng im.

Tất cả đều im lìm.

Chương 9: LỜI NÓI DỐI

Ngày hôm sau, Tiêu Vọng gọi điện thoại đến thông báo được phân công điều tra bên khách sạn Thành Loan. Sau khi hỏi rõ thời gian, Phương Mộc quyết định đi cùng Tiêu Vọng.

Ông Hình nói ngày hôm đó cô gái bị một con dao thép đâm xuyên người, nhưng lại không tìm thấy bất cứ dấu vết gì ở hiện trường. Giả sử là vết thương của nạn nhân bị hung khí bịt chặt, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có máu chảy ra. Điều này đúng là có khả năng xảy ra, nhưng nếu hoàn toàn không có vết máu nào để lại, thì chỉ có thể chứng tỏ một vấn đề: Có người đã hết sức nhanh chóng thu dọn hiện trường ngay sau khi vụ án xảy ra. Đáng lý ra, thiết bị giám sát ở hành lang sẽ ghi lại toàn bộ quá trình hai người đuổi nhau và quá trình thu dọn hiện trường, nhưng khách sạn trả lời là đúng vào hôm đó họ tiến hành điều chỉnh thiết bị, vì vậy đã tắt toàn bộ hệ thống camera giám sát.

Có thật là có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy không?

Lúc Phương Mộc đến khách sạn, Tiêu Vọng đã chờ anh ở sảnh lớn. Tiêu Vọng cầm trên tay một quyển tài liệu, đang nhíu mày chăm chú đọc. Thấy Phương Mộc bước tới, Tiêu Vọng dường như không giấu nổi sự kinh ngạc, nói luôn: "Mẹ kiếp, vụ này kì quặc quá thể!"

"Đúng vậy." Phương Mộc ngồi xuống bên cạnh, "Có rất nhiều điểm khả nghi."

Tiêu Vọng lập tức ngồi đứng dậy, "Thế thì mình còn chờ gì nữa? Bắt đầu điều tra luôn đi."

Theo yêu cầu của cảnh sát, từ sau khi xảy ra vụ án, phòng 624 không được cho khách vào ở nữa. Lúc nhân viên quản lý tầng mở cửa phòng ra, mùi ẩm mốc xộc vào mũi. Tiêu Vọng bước vào phòng, đi lại một vòng, vừa đi vừa đưa tay làm động tác.

"Ông Hình đứng ở chỗ này... Hồ Anh Bá và cô gái đó đứng ở chỗ này... Giết người... Cô gái gục xuống..."

Tiêu Vọng quỳ một chân xuống nền nhà, khễ sờ lên bề mặt tấm thảm trải nền, "...Như vậy chỗ này chắc là chỗ tiếp xúc với vết thương của cô gái."

Tiêu Vọng ngẩng đầu lên hỏi nhân viên quản lý tầng: "Đây có phải là tấm thảm hôm xảy ra vụ án không?"

"Vâng. Chúng tôi không động đến bất cứ thứ gì."

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc, Phương Mộc bất lực nhún vai, "Không phát hiện ra bất cứ một vết máu nào dính trên tấm thảm."

"Thế thì lạ thật." Tiêu Vọng cau mày, "Nếu lời khai của giám đốc Hình đúng sự thật, thì không thể nào lại không có bất cứ một dấu vết gì."

Phương Mộc không biết nói gì, anh quay người đi vào phòng vệ sinh. Theo lời ông Hình nói, Hồ Anh Bá uy hiếp cô gái làm con tin từ trong phòng vệ sinh bước ra. Mặc dù bộ phận khám nghiệm không thu hoạch được bất cứ điều gì ở đây, song Phương Mộc vẫn nuôi hy vọng. Nhưng sau khi điều tra kỹ càng khắp mọi chỗ rất lâu, anh cũng đành phải thừa nhận, đúng là hiện trường không để lại bất cứ manh mối nào có giá trị.

"Có phát hiện thấy gì không?" Tiêu Vọng đứng tựa vào cửa, lật giở tập tài liệu trên tay, "Báo cáo cho thấy không phát hiện ra bất cứ thứ gì ở đây, kể cả là một sợi tóc."

"Đây chính là điểm khả nghi lớn nhất." Phương Mộc nhìn mọi đồ vật trong phòng vệ sinh một lượt, "Quét dọn sạch sẽ thế này, có vẻ như có chủ ý. Khách sạn hạng này mà lại lau dọn phòng vệ sinh sạch bóng không một hạt bụi?"

"Anh ạ!" Nhân viên quản lý tầng nói xen vào, "Anh không được nghi ngờ chất lượng của khách sạn chúng tôi!"

"Thôi đi." Tiêu Vọng bữu môi coi thường, "Chả có tí sao nào thì tốt vào đâu được?"

"Xin lỗi anh!" Người quản lý trẻ tuổi đỏ bừng mặt, "Khách sạn của chúng tôi có những phòng không hề kém khách sạn năm sao đâu! Nếu anh không tin, tôi có thể dẫn anh đi thăm quan, anh thử xem xem có phải là sạch bóng không một hạt bụi không?"

Tiêu Vọng xua tay, "Thôi, tôi không có thời gian. Anh cứ làm việc của anh đi, có việc gì tôi sẽ gọi."

Người quản lý ưỡn ngực, tức tối bỏ đi.

"Có tinh thần tự hào tập thể ra phết." Tiêu Vọng nói với giọng bất lực. Anh quay người nhìn về mặt u ám của Phương Mộc, "Sao thế? Hay là kiểm tra lại xem?"

"Thôi." Phương Mộc thất vọng, "Chỗ này chắc là không điều tra được gì đâu, qua phòng giám sát đi."

Phòng giám sát nằm ở tầng 2, khi Phương Mộc và Tiêu Vọng bước vào, trong phòng chỉ có một nhân viên bảo vệ đang trực. Thấy có người vào, anh ta vội vàng bỏ hai chân đang gác trên thành ghế xuống, đồng thời tắt hình ảnh đang xem trên điện thoại di động đi. Dù vậy, Phương Mộc vẫn nghe thấy tiếng nam nữ đang "vui vẻ".

Tiêu Vọng hiển nhiên là cũng nghe thấy, anh kéo một chiếc ghế ngồi xuống, nét mặt hài hước.

"Không làm phiền anh chứ?"

"Không." Anh chàng bảo vệ chỉnh lại quần áo, "Các anh là..."

"Cảnh sát."

Trong lúc Tiêu Vọng hỏi han, Phương Mộc đưa mắt quan sát căn phòng giám sát, trên vách tường bên trái là màn hình camera giám sát rất lớn, mấy chục hình ảnh tuần tự hiện ra trên màn hình. Phương Mộc nhanh chóng tìm thấy hình ảnh giám sát khu vực gần phòng 624. Xem

được một lúc anh phát hiện thấy mặc dù khách sạn này không ra gì, nhưng thiết bị giám sát lại rất tốt, hình ảnh rõ nét trôi chảy, có thể dễ dàng nhận diện những người trong băng ghi hình. Anh khẽ thở phào, nếu toàn bộ quá trình hôm xảy ra vụ án được ghi lại, thì mọi việc đều rõ như ban ngày. Phương Mộc chửi thầm trong đầu một câu, gạt tâm tư lại, chú ý lắng nghe cuộc đối thoại giữa Tiêu Vọng và anh chàng nhân viên bảo vệ.

"Cảnh Húc, anh làm ở đây được bao lâu rồi?"

"Chưa được một năm."

Xem ra anh chàng bảo vệ này tên là Cảnh Húc, Phương Mộc nghiêng đầu tựa vào chiếc bàn giám sát, im lặng nhìn anh ta.

"Còn giữ đoạn băng video giám sát hôm xảy ra vụ án không?"

"Không, hôm đó tiến hành điều chỉnh hệ thống, nên tất cả các thiết bị giám sát đều bị tắt hết."

"Trùng hợp thế à?"

"Vâng."

"Ai sai khiến anh làm thế?" Phương Mộc đột ngột xen vào một câu.

Cảnh Húc quay đầu lại, nhìn Phương Mộc, tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, "Sao lại là sai khiến?" Anh ta nói lạnh tanh: "Hệ thống cần điều chỉnh, chúng tôi không còn có cách nào khác. Ai mà biết được hôm đó lại có chuyện."

"Tắt hết toàn bộ các thiết bị camera giám sát thì các anh theo dõi tình hình an ninh trong khách sạn thế nào?"

"Ôi dào, cái khách sạn giẻ rách của chúng tôi, bình thường có mấy ai đến, không cần phải theo dõi chặt."

"Không cần? Thế thì lắp thiết bị camera giám sát tốt như vậy để làm gì?"

"Cái này..." Cảnh Húc khẽ cười một tiếng, "Có lẽ các anh phải hỏi ông chủ."

Phương Mộc không nói gì nữa, anh nheo mắt nhìn chăm chăm vào Cảnh Húc, mấy giây sau, anh khẽ hỏi: "Hôm đó, có đúng là không có hình ảnh giám sát không?"

"Không có." Cảnh Húc bực mình tặc lưỡi, đồng thời đưa tay xoa bóp cổ thật lực, có vẻ đã mệt mỏi lắm rồi, "Còn muốn tôi nói mấy lần nữa?"

Phương Mộc khẽ gật đầu, "Thôi được." Anh lấy một tấm danh thiếp đưa cho Cảnh Húc, "Nếu anh nhớ ra điều gì thì gọi điện cho tôi nhé."

Cảnh Húc cầm lấy tấm danh thiếp, chẳng buồn nhìn mà để luôn lên mặt bàn giám sát.

"Vâng."

Phương Mộc và Tiêu Vọng quay người đi về phía cửa, vừa kéo cửa ra, thì Cảnh Húc gọi với một tiếng "này" ở sau lưng.

"Gì thế?" Phương Mộc lập tức quay đầu lại.

"Mấy hôm trước có mấy người ở chỗ các anh đến điều tra, mang mấy cuộn băng video giám sát cũ đi." Cảnh Húc lười biếng nói: "Khi nào sử dụng xong, bảo họ trả lại cho chúng tôi."

"Mấy người?" Phương Mộc hỏi luôn.

"Ba người thì phải, đúng rồi, ba người."

Trên đường về, Tiêu Vọng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ không nói gì, Phương Mộc cũng không có tâm trí để trò chuyện. Lúc chờ đèn

đỏ, Tiêu Vọng bỗng quay đầu lại nhìn Phương Mộc hỏi: "Ai đã lấy băng video?"

Phương Mộc ngớ ra một lúc rồi chậm rãi lắc đầu.

Thực ra anh biết rất rõ, đám người của Trịnh Lâm đã lấy băng video. Còn họ muốn làm gì, anh không thể nào biết được. Nhưng rõ ràng là việc lấy nội dung số băng video đó không thuộc phạm vi chức trách của Trịnh Lâm. Anh mơ hồ cảm giác Trịnh Lâm quan tâm đến vụ án của ông Hình đến mức ấy, có lẽ không chỉ vì mục đích thăng quan tiến chức.

Tiêu Vọng "ồ" lên một tiếng, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: "Anh có tin lời Cảnh Húc không?"

"Không." Phương Mộc gật suy nghĩ trong đầu lại, nhìn về phía trước, trả lời dứt khoát: "Anh ta đã nói dối."

"Ồ?" Tiêu Vọng bất giác ngồi thẳng dậy, "Câu nào?"

Đèn đỏ chuyển sang xanh. Phương Mộc nổ máy, "Về việc băng ghi hình giám sát."

"Ý anh là..." Tiêu Vọng nhíu mày nhớ lại, "Có đúng là có người sai khiến anh ta tắt hết các thiết bị camera giám sát đi không?"

"Đúng."

"Lí do?" Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc thăm dò, "Lại là cảm giác à?"

"Không." Phương Mộc mỉm cười, "Lúc tôi hỏi anh ta có phải có người sai khiến hay không, thái độ anh ta rất khinh khỉnh, thông thường phản ứng như vậy cho thấy nội dung chất vấn là sự thật. Ngoài ra, không biết anh có để ý không, khi tôi hỏi có đúng là hôm đó không có hình ảnh giám sát không, anh ta xoa bóp cổ rất mạnh."

"Ừ, hình như là thế." Tiêu Vọng ngẫm nghĩ, "Thế thì sao?"

"Khi nói dối, người ta thường hay sờ lên cổ." Phương Mộc hừ một tiếng, "Đó là biểu hiện điển hình nhất."

"Ha ha." Tiêu Vọng cười phá lên, "Chú mày cao thủ thật! Đúng rồi, nghe nói ông Hình phải làm trắc nghiệm nói dối, cậu đi luôn cho xong."

"Tôi cũng muốn lắm!" Phương Mộc cười nhảu, bỗng trong lòng ghen lại. Chuyên gia trắc nghiệm nói dối sắp đến, không biết liệu ông Hình có vượt được qua ải này.

Chuyên gia của Thẩm Dương tên là Hàn Vệ Minh, hơn bốn mươi tuổi, tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn. Trông không giống dáng dấp của một chuyên gia trắc nghiệm nói dối, mà giống một nhân viên marketing đã được tôi luyện nhiều năm, thành tích đầy mình trên thương trường. Biên Bình ra đón, vừa xuống xe, anh ta đã ôm chầm lấy Biên Bình, vừa vỗ vừa dấm, có vẻ rất thân mật.

Biên Bình nhìn về phía sau lưng anh ta: "Đến một mình à? Trợ lý đâu?"

"Anh chàng ấy hả, về quê làm đám cưới rồi." Hàn Vệ Minh cười bảo: "Các anh cử cho tôi vài người làm trợ lý cũng được."

"Chuyện nhỏ." Biên Bình vội kéo Phương Mộc lại, "Đây là anh chàng cừ nhất bộ phận của tôi, cho cậu ấy theo học anh nhé."

Hàn Vệ Minh mỉm cười ngắm Phương Mộc, khoảnh khắc ấy, Phương Mộc bỗng cảm giác con người trông rất đổi bình thường này đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào ánh mắt, ánh mắt ấy hệt như tia X quang, trong chớp mắt đã rọi thấu toàn bộ tâm can anh.

"Rất tốt." Hàn Vệ Minh vỗ vào vai Phương Mộc, "Thông minh nhanh nhẹn. Những ngày tới cậu sẽ vất vả đấy."

Phương Mộc bình tĩnh lại, vội khách sáo đáp lời: "Dạ, may quá, có cơ hội đi theo học tập thầy Hàn."

Hàn Vệ Minh cười giòn giã, quay người nói với Biên Bình: "Đi thôi, ông bạn già, mời tôi ăn một bữa ngon nào."

Biên Bình mời cơm, Phương Mộc đi cùng. "Một bữa ngon" hóa ra là một bữa lẩu Tứ Xuyên. Theo lời Hàn Vệ Minh, anh ta chỉ khoái món này. Hàn Vệ Minh hứng khởi sang sảng cười nói với Biên Bình suốt bữa ăn. Phương Mộc không có tâm trí nào để ăn uống, anh mấy lần muốn bàn chuyện vụ án, nhưng không biết bắt đầu thế nào. Bữa ăn kéo dài đến tận mười rưỡi tối, đến lúc không thể uống thêm được nữa, Hàn Vệ Minh mới đòi về khách sạn nghỉ. Trên đường về, Phương Mộc trách Biên Bình đã không nhân cơ hội chỉ có một mình Hàn Vệ Minh để bàn về vụ án, Biên Bình bĩu môi:

"Cậu tưởng Hàn Vệ Minh uống nhiều thật à? Anh ta hiểu rõ tình hình đấy." Biên Bình mở cúc áo cổ, hơi thở nồng nặc mùi rượu, "Cái tay ghê gớm này không muốn cho mình có cơ hội nên mới rót rượu liên tục thế đấy."

Phương Mộc không nói thêm gì nữa, một lúc sau, anh hỏi: "Bước tiếp theo phải làm thế nào?" Lòng anh nặng trĩu.

"Tính từng bước một vậy." Biên Bình nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ đắm chiêu suy nghĩ, "Trong tỉnh có rất nhiều chuyên gia, cậu có biết tại sao lại mời Hàn Vệ Minh không?"

"Tại sao ạ?"

"Hàn Vệ Minh nổi tiếng là người chính trực. Làm trắc nghiệm nói dối đối với ông Hình, phải tìm một người chí công vô tư." Biên Bình nhìn vẻ mặt u ám của Phương Mộc, "Có điều không việc gì phải lo lắng cả. Sự thực là sự thực, hơn nữa, Phương Mộc..."

Giọng Biên Bình bỗng trở nên nghiêm khắc, Phương Mộc bất giác quay đầu lại nhìn ông.

"...Là cảnh sát, nhất định phải bảo vệ chính nghĩa, nhưng chúng ta cũng không được đánh mất lập trường."

Một hồi lâu sau, Phương Mộc mới khẽ gật đầu. Vẻ như đã tiếp thu lời giảng giải của Biên Bình, nhưng thực ra trong lòng anh rối bời.

Rõ ràng là ông Hình đã bị mưu hại, nhưng nếu không có bằng chứng có lợi, hình phạt mà pháp luật dành cho ông sẽ rất nặng.

Cảnh sát phải trung thành, nhưng trung thành với pháp luật, hay với lương tâm?

Đúng như Biên Bình nói, ngày hôm sau Hàn Vệ Minh đóng cửa không tiếp khách, giam mình trong phòng nghiên cứu hồ sơ vụ án, không gặp bất cứ một ai. Việc chọn phòng làm trắc nghiệm và lắp đặt thiết bị trắc nghiệm giao cả cho Biên Bình và Phương Mộc. Sáng ngày thứ ba, Phương Mộc đến chờ Hàn Vệ Minh ở phòng ăn của khách sạn từ rất sớm. Vừa bước vào, đã thấy Hàn Vệ Minh ngồi bên bàn ăn cháo. Hàn Vệ Minh lập tức phát hiện ra Phương Mộc, anh vẫy tay gọi Phương Mộc đi tới.

"Ăn gì chưa?" Hàn Vệ Minh lấy một tờ giấy ăn lau miệng, "Cháo ngon lắm, ăn tí nhé?"

"Em ăn rồi." Phương Mộc không có tâm trí nào để nói chuyện, "Thầy Hàn này, phương án trắc nghiệm thế nào rồi ạ?"

"Chà, người được anh Biên giới thiệu quả là có bản lĩnh." Hàn Vệ Minh cười sáng khoái, "Không ngờ cậu cũng chuyên nghiệp ra phết nhỉ."

Phương Mộc cười nhả nhó. Chuyên nghiệp gì đâu, chỉ vì mấy hôm nay cặm cùi tìm hiểu bổ sung kiến thức về kỹ thuật trắc nghiệm nói dối. Trình tự trắc nghiệm nói dối có thể chia thành ba giai đoạn: lên phương án trắc nghiệm, thực thi phương án trắc nghiệm và chỉnh lý số liệu trắc nghiệm. Trong đó, phương án trắc nghiệm bao gồm các nội dung như mục tiêu trắc nghiệm, đối tượng trắc nghiệm, phương thức trắc nghiệm, trong đó quan trọng nhất là việc thiết kế các câu hỏi khơi gợi phản ứng tâm sinh lý của người bị trắc nghiệm và cách sắp xếp phối hợp các câu hỏi đó. Bề ngoài, Hàn Vệ Minh rất tin tưởng Biên Bình và Phương Mộc, nên đã giao cho họ làm một số công việc, nhưng anh ta

tuyệt đối không để người khác nhúng tay vào phần việc mang tính quyết định trong quá trình trắc nghiệm. Phương Mộc hiểu rõ điều đó nên đã từ bỏ ý định thăm dò trước phương án trắc nghiệm. Hơn nữa, cho dù anh có dự đoán trước được câu hỏi trắc nghiệm, cũng rất khó có thể làm được điều gì đó cho ông Hình.

Ăn xong bữa sáng, Hàn Vệ Minh còn tán chuyện rất lâu, thấy đồng hồ đã hơn tám rưỡi, anh ta mới đứng dậy bảo: "Đi thôi, qua trụ sở xem thế nào."

Mặc dù lúc đó đã qua giờ cao điểm, nhưng đường vẫn đông nghẽn. Dòng xe trên đường chật ních, chiếc xe Jeep chốc chốc lại phải dừng lại chờ đợi, tốc độ chậm như rùa bò. Phương Mộc liên tục quan sát Hàn Vệ Minh qua gương chiếu hậu, Hàn Vệ Minh lơ đãng tựa người ra chiếc ghế sau, có vẻ hứng thú với quang cảnh bên ngoài cửa sổ.

Phương Mộc hiểu rõ, Hàn Vệ Minh tỏ ra thư thái nhẹ nhõm cốt để tạo cho người khác cảm giác khó tiếp xúc. Nhưng anh vẫn muốn thử xem sao.

Lại đèn đỏ. Phương Mộc nhìn dãy xe nối đuôi nhau xếp hàng dài phía trước liền gạt cần số về số không, rồi kéo phanh tay.

"Thầy Hàn làm trắc nghiệm nói dối bao nhiêu năm rồi?" Phương Mộc đưa cho anh ta một điều thuốc.

"Ha ha, cảm ơn cậu." Hàn Vệ Minh cầm lấy điều thuốc, "Gần mười lăm năm rồi."

"Thầy từng trải thế, vốn hiểu biết và kinh nghiệm chắc chắn là vô cùng phong phú." Phương Mộc nhìn về phía trước, cố gắng né tránh ánh mắt của Hàn Vệ Minh, "Thầy có gặp vụ nào gai góc không? Kể cho em nghe để em học tập đôi điều."

"Ha ha, ý cậu là vụ kiểu nào?" Hàn Vệ Minh thoáng nhìn Phương Mộc.

"Là loại..." Phương Mộc cẩn thận lựa chọn câu từ, "Có chuẩn bị trước, định gây nhiễu..."

"Đối phó lại trắc nghiệm đúng không?" Hàn Vệ Minh cười vang, "Tất nhiên là có. Kỹ thuật trắc nghiệm nói dối ra đời, thì kỹ thuật đối phó cũng xuất hiện luôn. Khi Liên Xô cũ huấn luyện đặc vụ KGB, khả năng đối phó lại trắc nghiệm nói dối là một trong những kỹ năng bắt buộc phải nắm vững."

"Thế ạ? Có thật là có thể đối phó lại được trắc nghiệm nói dối không?" Phương Mộc cố gắng tỏ ra thoải mái, "Sử dụng phương pháp gì ạ?"

"Ha ha, có rất nhiều phương pháp có thể gây nhiễu đối với phản ứng tâm sinh lý của mình." Hàn Vệ Minh nói ra một vài phương pháp có khả năng khiến cho người ta không thể tiến hành trắc nghiệm được, hoặc có ảnh hưởng nghiêm trọng đối với kết luận trắc nghiệm.

Phương Mộc không nói xen vào nữa mà cố gắng ghi nhớ. Hàn Vệ Minh nói xong, Phương Mộc im lặng thầm sắp xếp lại trong đầu, bỗng anh cảm giác có gì đó bất thường.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, liền bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Hàn Vệ Minh đang chăm chú nhìn mình.

"Ha ha, thầy Hàn, thầy tin tưởng em quá." Phương Mộc cup mắt xuống, trong lòng hoang mang lo lắng, "Thầy không sợ em thông đồng báo cho ông Hình biết à?"

"Ha ha, tôi nghĩ là cậu cũng có những nguyên tắc đạo đức nghề nghiệp của mình. Chúng ta cũng chỉ bàn về học thuật thôi mà." Hàn Vệ Minh cười thoải mái, nhưng ánh mắt anh ta sắc như dao, "Hơn nữa, tôi biết đã có biện pháp đối phó với trắc nghiệm nói dối, thì tất cũng sẽ có cách đối phó lại."

Đèn đỏ chuyển sang xanh. Phương Mộc im lặng khởi động xe. Niềm vui vừa mới nhen nhóm trong lòng đã hoàn toàn tắt ngấm.

Phòng họp ở tầng 4 của trụ sở Công an thành phố được chọn làm phòng trắc nghiệm nói dối, ở đây sạch sẽ và yên tĩnh, sau khi bỏ bớt số bàn ghế không cần thiết đi, không gian cũng đủ rộng, tiện cho việc bố trí người làm công tác chuẩn bị, đề phòng xảy ra tình hình ngoài dự đoán. Hàn Vệ Minh vỗ tay sau lưng đi một vòng, sau khi cẩn thận kiểm tra nhiệt độ trong phòng, anh ta bày tỏ sự hài lòng đối với kết quả làm việc của Biên Bình và Phương Mộc.

"Nếu còn cần gì, anh cứ nói với chúng tôi." Biên Bình chân thành nói, "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Ha ha, đầy đủ lắm rồi." Về mặt Hàn Vệ Minh trở nên nghiêm nghị hơn, "Gặp đối tượng trắc nghiệm chứ nhỉ."

Vì phải làm trắc nghiệm nói dối, nên Hình Chí Sâm được giải về trại giam của thành phố. Một tiếng đồng hồ sau, khi họ đang chuyện phiếm ở một phòng họp khác thì nhận được thông báo: Đối tượng trắc nghiệm - Hình Chí Sâm đã chờ ở phòng trắc nghiệm.

Hàn Vệ Minh chậm rãi châm một điếu thuốc, rồi đứng dậy nói: "Đi thôi, xem tình hình thế nào."

Biên Bình vỗ vai Phương Mộc, ra hiệu cho anh đi theo.

Để đảm bảo cuộc nói chuyện trước khi tiến hành trắc nghiệm không bị làm phiền, tầng 4 bị phong tỏa tuyệt đối, chỉ giữ lại lực lượng an ninh cần thiết. Bốn xung quanh đều im ắng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hai người. Bước chân Hàn Vệ Minh ung dung thong thả, còn bước chân Phương Mộc thoáng sự lo lắng bất an. Vừa rẽ vào hành lang tầng 4, đang cúi đầu suy nghĩ, Phương Mộc bỗng thấy trước mắt hơi tối, anh ngẩng đầu lên theo phản xạ bản năng, hành lang trống trải xuất hiện một người.

Là Trịnh Lâm.

Hàn Vệ Minh đưa mắt nhìn anh ta, định vòng qua một bên để đi tiếp. Không ngờ Trịnh Lâm giạng chân ra đứng chặn trước mặt Hàn Vệ

Minh.

Gương mặt Hàn Vệ Minh thoáng vẻ ngạc nhiên, nhưng anh lập tức mỉm cười.

"Gì thế?" Hàn Vệ Minh hỏi khẽ, như thể đang nói chuyện với một cậu bé tinh nghịch.

"Ông chính là chuyên gia đấy à?" Trịnh Lâm lạnh lùng ngăm Hàn Vệ Minh, giọng trầm lắng nhưng đầy hằn học.

"Anh Trịnh!" Phương Mộc chạy lên đứng chắn trước Hàn Vệ Minh, "Anh làm cái gì thế hả?"

Trịnh Lâm không hề để tâm đến Phương Mộc, anh ta vẫn chăm chăm nhìn Hàn Vệ Minh, một lát sau, anh ta thông thả nói:

"Trắc nghiệm cho cẩn thận." Anh ta dừng lại một lúc, "Nếu ông làm càn, tôi không tha cho ông đâu."

Hàn Vệ Minh nheo mắt lại, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

"Thế nào là làm càn? Bênh vực, bao che, hay là ép ông ấy vào chỗ chết?" Giọng Hàn Vệ Minh lạnh băng, "Anh có quan hệ thế nào với Hình Chí Sâm, tôi không quan tâm, tôi chỉ tin vào những gì tôi nhìn thấy và những sự thực mà tôi thấy đáng tin cậy."

Nói xong, Hàn Vệ Minh vòng qua Trịnh Lâm, sải bước về phía trước, không hề quay đầu lại. Phương Mộc vội đuổi theo. Lúc Phương Mộc đi ngang qua, Trịnh Lâm đột ngột túm lấy cổ tay anh. Phương Mộc quay đầu lại, vẻ mặt Trịnh Lâm pha trộn những cảm xúc phức tạp, dường như vừa lo lắng, lại vừa thù ghét.

Phương Mộc không nói gì, lạnh lùng nhìn anh ta. Được mấy giây, môi Trịnh Lâm động đậy, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói gì. Phương Mộc lẳng lẳng kéo tay anh ta ra rồi quay người bước đi.

Phương Mộc mở cửa phòng họp, thấy Hàn Vệ Minh và Hình Chí Sâm ngồi đối diện với nhau, Hàn Vệ Minh đang châm thuốc cho Hình Chí Sâm. Phương Mộc vội vàng giới thiệu: "Giám đốc Hình, đây là..."

"Khà khà, không cần giới thiệu đâu. Hàn Vệ Minh, thầy Hàn, trước đây chúng tôi đã từng gặp nhau." Ông Hình nhìn Hàn Vệ Minh cười vang, "Thầy Hàn, lần này lại vất vả cho thầy rồi."

"Vất vả gì đâu, công việc của tôi mà." Hàn Vệ Minh khẽ vẩy tàn thuốc lá, "Dạo này thế nào, anh Hình?"

"Vẫn ổn."

Ông không ổn chút nào. Những vết thương trên mặt Hình Chí Sâm không hề bớt đi, mà còn nhiều hơn, thậm chí có chỗ vết thương cũ chưa kịp lành, đã có thêm vết mới. Hàn Vệ Minh cũng để ý thấy điều đó, nét mặt anh dần trở nên nghiêm nghị.

"Có tiến hành được không?" Hàn Vệ Minh hỏi khẽ.

"Không sao đâu." Ông Hình cười giòn giã, "Chuyện nhỏ, tôi chịu được."

Hàn Vệ Minh mỉm cười, đẩy bao thuốc trên bàn sang cho ông Hình.

"Mình nói chuyện quan trọng nhé. Gần đây anh có uống thuốc gì không?"

"Không."

"Có bị bệnh tim mạch, bệnh đường hô hấp không? Còn nữa..." Giọng Hàn Vệ Minh bỗng pha chút hài hước, "Anh không có bệnh thần kinh chứ?"

Hình Chí Sâm cười phá lên, "Không có, không có bệnh gì cả. Tôi mà mắc bệnh thần kinh thì đã chẳng phải phiền đến anh ra tay."

Một trong những nhiệm vụ của giai đoạn trò chuyện trước khi tiến hành trắc nghiệm là tạo ra không khí tin cậy, khách quan và chuyên nghiệp giữa người tiến hành trắc nghiệm với đối tượng trắc nghiệm, xem ra, ông Hình và Hàn Vệ Minh đã dễ dàng đạt được mục tiêu này.

"Theo thông lệ, tôi phải giới thiệu với anh về nguyên lí trắc nghiệm." Hàn Vệ Minh vẫn tươi cười, "Thế nào, anh muốn trắc nghiệm bằng đối thoại hay diễn tả?"

"Anh không cần mất công mất sức thế đâu." Điều thuốc trong tay ông Hình đã cháy cả đầu lọc, ông vẫn còn cố hút, "Tôi làm công an bấy nhiêu năm rồi, tính khoa học trong quá trình trắc nghiệm tâm sinh lí, tính khách quan của chỉ tiêu trắc nghiệm, rồi kết quả trắc nghiệm không chịu ảnh hưởng chủ quan của nhân viên làm trắc nghiệm, những cái đó tôi đều hiểu."

"Được." Hàn Vệ Minh mở laptop ra. "Thế thì nói về vụ án nhé."

Trò chuyện trước khi tiến hành trắc nghiệm là một khâu vô cùng quan trọng trong cả quá trình trắc nghiệm nói dối. Ở một góc độ nhất định, giai đoạn trò chuyện này thậm chí còn quan trọng hơn cả giai đoạn trắc nghiệm chính thức. Đối tượng trắc nghiệm có thể có những phản ứng cần thiết hay không, phụ thuộc vào trạng thái tâm lí trước khi làm trắc nghiệm, để đối tượng trắc nghiệm có được trạng thái tâm lí thích hợp, người làm trắc nghiệm phải trò chuyện để dẫn dắt, điều chỉnh.

Đầu tiên ông Hình thuật lại chi tiết tình hình hôm xảy ra vụ án. Hàn Vệ Minh rất ít khi xen vào, hầu như chỉ lắng nghe, thỉnh thoảng lại gõ vài chữ. Phương Mộc biết, Hàn Vệ Minh vừa nghe ông Hình nói về tình tiết vụ án vừa điều chỉnh quan điểm của mình về vụ án và những câu hỏi trong quá trình trắc nghiệm. Tiếp đó, Hàn Vệ Minh và ông Hình thảo luận về những vấn đề liên quan đến trắc nghiệm nói dối, anh ta chú trọng giảng giải về những câu hỏi mẫu chốt. Phương Mộc để ý thấy, những câu hỏi mà Hàn Vệ Minh chuẩn bị cho quá trình trắc nghiệm đa phần tập trung vào chi tiết có sự xuất hiện của nạn nhân nữ hay không và chi tiết

nổ súng bắn Hồ Anh Bá. Đối với những câu hỏi này, nội dung trả lời của ông Hình hoàn toàn giống với lời khai trước đó.

Sau khi ghi lại câu hỏi trắc nghiệm vào trong máy, đồng thời yêu cầu ông Hình đối chiếu, giai đoạn trò chuyện trước khi tiến hành trắc nghiệm kết thúc.

"Thế thôi nhé." Hàn Vệ Minh đứng dậy, "Mai chúng ta gặp lại!"

"Mai gặp lại." Ông Hình bình tĩnh nói.

Lúc đi đến cửa, Hàn Vệ Minh bỗng nhớ ra điều gì đó, anh lôi trong túi áo ra hơn nửa bao thuốc ném cho ông Hình.

"Nhớ ngủ một giấc thoải mái. Mai phải tươi tỉnh hơn đây nhé."

Hình Chí Sâm không đáp lời, ông giơ bao thuốc lá lên tỏ ý cảm ơn. Hàn Vệ Minh mỉm cười, mở cửa bước ra. Phương Mộc không đi ngay mà ghé sát tới trước bàn hỏi khẽ: "Giám đốc Hình, em có thể làm được gì giúp anh không?"

Hình Chí Sâm đưa mắt nhìn thiết bị giám sát trên trần nhà, bỗng ông nhe răng cười: "Làm cái chân giò, càng to càng tốt."

Trở ra hành lang, Phương Mộc đuổi theo Hàn Vệ Minh đang chậm rãi bước đi phía trước, rón rén hỏi: "Thầy thấy... bây giờ trạng thái của giám đốc Hình có thể làm trắc nghiệm được không?"

"Ông ấy không sao đâu." Hàn Vệ Minh còn đang mải suy nghĩ trong đầu, ánh mắt nhìn về phía trước vẻ đăm chiêu, "Hình Chí Sâm ngoan cường hơn cậu tưởng nhiều đấy."

Trong phòng họp, Tiêu Vọng đang nói chuyện gì đó với một người phụ nữ trung niên. Thấy Phương Mộc và Hàn Vệ Minh bước vào, hai người liền đứng dậy. Phương Mộc nhận ra người phụ nữ đó là Dương Mẫn, vợ Hình Chí Sâm, y tá trưởng của khoa nhi bệnh viện thành phố, anh vội bước tới bắt tay: "Chị..."

"Cậu Phương, tôi có thể gặp anh ấy một lát được không?" Dương Mẫn gầy sọp và già hẳn đi, "Chỉ nhìn mặt thôi cũng được."

Lời đề nghị khiến Phương Mộc khó xử, anh nhìn Hàn Vệ Minh và Tiêu Vọng. Hàn Vệ Minh lập tức bày tỏ thái độ: "Tôi không có ý kiến gì." "Tôi đi xin ý kiến lãnh đạo." Tiêu Vọng nói rồi đi luôn.

Mấy phút sau Tiêu Vọng quay lại, vẻ mặt đầy khó xử.

"Ý của lãnh đạo là... không nên để tâm trạng của giám đốc Hình bị ảnh hưởng trước khi làm trắc nghiệm."

"Mang vào chút đồ ăn cũng không được sao?" Dương Mẫn không kìm nén được cảm xúc, "Giam lâu như thế... không có tin tức gì... Kể cả là chém đầu... cũng phải được ăn một bữa trước khi xử chứ..." Nói đến đó, Dương Mẫn biết mình đã lỡ lời, vừa hối hận lại vừa tức giận, người chị run lên.

Phương Mộc nghiêng răng, lăm lè kéo Dương Mẫn dậy, rồi xách chiếc túi Dương Mẫn mang đến lên.

"Chị, em dẫn chị đi."

"Phương Mộc!" Biên Bình và Tiêu Vọng cùng đứng bật dậy.

"Để cho cậu ấy đi." Hàn Vệ Minh im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng, "Căn cứ vào trạng thái tinh thần hiện tại của đối tượng trắc nghiệm, người nhà vào thăm có tác dụng ổn định tâm lí. Cứ nói là tôi bảo thế."

Phương Mộc cảm kích nhìn Hàn Vệ Minh rồi kéo Dương Mẫn đi về phía phòng tạm giam. Những người trông thấy Dương Mẫn ở lối đi đều lảng ra chỗ khác, chỉ có mấy người cảnh sát nhiều tuổi chào một tiếng rồi cũng vội vàng đi luôn. Phương Mộc nhớ lại cảnh mọi người vây lấy vỗ vập hỏi han mỗi lần Dương Mẫn đến trụ sở khi trước, trong lòng anh đan xen những cảm xúc phức tạp.

Đến cửa phòng tạm giam, sau khi trình bày tình hình, liền bị cảnh vệ từ chối: "Không được. Ông ta phạm tội nghiêm trọng, chỉ được phép

ăn đồ ăn do Công an thành phố đưa tới."

Phương Mộc nén giận, kiên nhẫn giải thích: "Đây là vợ của ông Hình, không lẽ lại bỏ thuốc độc?"

"Kể cả là thế cũng không được." Cậu cảnh vệ vẫn không thay đổi thái độ, "Chúng tôi buộc phải tuân thủ quy định, ngoại trừ mang đi xét nghiệm..."

"Xét nghiệm cái cục cứt!" Trịnh Lâm từ đầu hành lang bên kia âm ỉ bước tới, mặt sắt lại: "Có cần tôi ăn cho anh xem không hả?"

Cậu cảnh vệ luống cuống, "Đội trưởng Trịnh..."

"Mở cửa ra!"

"Tôi..."

"Tôi bảo anh mở cửa!" Trịnh Lâm gầm lên, "Nhanh lên!"

Cậu cảnh vệ miễn cưỡng nhìn ngó bốn xung quanh rồi thò tay lấy chìa khóa. Dương Mẫn chỉ kịp cười cảm ơn Trịnh Lâm, chị đưa tay khẽ vuốt tóc và đi theo cảnh vệ vào phòng giam.

Hành lang chỉ còn lại Phương Mộc và Trịnh Lâm mặt đối mặt không biết nói gì. Lát sau, Trịnh Lâm đưa cho Phương Mộc một điều thuốc, Phương Mộc lưỡng lự giây lát rồi cầm lấy, im lặng hút.

Hút hết điều thuốc, Trịnh Lâm khẽ hỏi: "Ngày mai... anh có mặt?"

Phương Mộc không muốn nói nhiều, anh đáp ngắn gọn: "Ừ."

"Có kết quả thì báo cho tôi một tiếng." Nói xong, Trịnh Lâm dập tắt điều thuốc, quay người bước đi.

Thời gian trắc nghiệm: Ngày 3 tháng 11

Địa điểm trắc nghiệm: Phòng họp số 3 trụ sở Công an thành phố C

Nguyên nhân vụ án: Án cố ý giết người

Người làm trắc nghiệm: Người trắc nghiệm chính Hàn Vệ Minh; Trợ lí Phương Mộc.

Đối tượng trắc nghiệm: Hình Chí Sâm, 53 tuổi, nam, dân tộc Hán, trình độ văn hóa: tốt nghiệp đại học, trước khi bị bắt là Giám đốc Công an thành phố C.

Mối quan hệ giữa đối tượng trắc nghiệm và vụ án: Nghi phạm

Người trắc nghiệm chính cho đối tượng trắc nghiệm biết: Hôm nay dùng thiết bị trắc nghiệm tâm lí tiến hành trắc nghiệm những vấn đề tâm lí liên quan nhằm mục đích phục vụ cho việc điều tra vụ án giết người ở khách sạn Thành Loan. Nếu nội dung anh trình bày là sự thực, thì kết quả trắc nghiệm sẽ có lợi đối với anh, nếu anh nói dối, kết quả trắc nghiệm sẽ bất lợi đối với anh. Việc tiến hành trắc nghiệm tâm lí là hoàn toàn tự nguyện, anh có quyền từ chối không làm trắc nghiệm tâm lí hoặc chấm dứt không tiếp tục việc trắc nghiệm tâm lí bất cứ lúc nào trong suốt quá trình trắc nghiệm.

Đối tượng trắc nghiệm cam kết: Người trắc nghiệm chính đã giảng giải về đặc điểm kĩ thuật của quá trình trắc nghiệm nói dối, tôi - Hình Chí Sâm hài lòng về những nội dung giảng giải này và hoàn toàn tin tưởng vào trình tự trắc nghiệm, hiểu rõ quyền lợi của mình, đồng thời không sử dụng bất cứ thủ đoạn uy hiếp hay cưỡng ép tôi. Tôi - Hình Chí Sâm hoàn toàn tự nguyện chấp nhận lần trắc nghiệm tâm lí này, và cam kết sẽ phối hợp tích cực. Tôi công nhận kết quả trắc nghiệm và đồng ý lấy kết quả trắc nghiệm làm căn cứ nhận định sau này.

Sau khi Hình Chí Sâm và Hàn Vệ Minh lần lượt kí tên vào văn bản, cuộc trắc nghiệm tâm lí chính thức bắt đầu. Việc được tiến hành đầu tiên là trắc nghiệm kích động.

Hàn Vệ Minh đưa cho ông Hình một tờ giấy, yêu cầu ông tùy ý chọn một trong những con số từ 4 đến 8 và viết lên giấy, sau đó gấp tờ giấy lại, đặt dưới lòng bàn tay mình, tuyệt đối không để người khác nhìn thấy.

"Không cần đâu." Ông Hình mỉm cười nói: "Tôi hoàn toàn tin tưởng vào tính khoa học của việc trắc nghiệm."

"Cần đấy." Hàn Vệ Minh nghiêm túc nói: "Tôi cần kiểm tra mô hình sơ đồ phản ứng sinh lí của anh khi nói dối."

Ông Hình khẽ lắc đầu, viết một con số, rồi gấp đôi tờ giấy lại, đặt dưới lòng bàn tay. Hàn Vệ Minh vẫy tay gọi Phương Mộc, Phương Mộc lập tức lấy thiết bị truyền dẫn nhịp thở đeo vào cho ông Hình, sau đó quần túi hơi đo huyết áp vào tay trái của Hình Chí Sâm, cuối cùng kẹp điện cực vào đầu ngón áp út tay trái của ông. Khoảnh khắc đó, Phương Mộc bỗng cảm thấy người ông Hình khẽ co giật.

"Ha ha, anh bạn già, có phản ứng nhanh thế?" Hàn Vệ Minh đưa mắt nhìn thiết bị hiển thị biểu đồ, "Điện ở da anh tăng lên đấy."

"Lần đầu tiên đeo cái món này mà." Ông Hình cười gượng, "Nếu là anh chắc cũng sẽ căng thẳng thế thôi."

Hàn Vệ Minh mỉm cười: "Được, giờ tôi sẽ hỏi con số khi này anh viết, cho dù là tôi hỏi con số nào, anh đều phải trả lời là "không phải", hiểu không?"

Ông Hình gật đầu. Sau đó, Hàn Vệ Minh lần lượt hỏi từ 4 đến 8, Hình Chí Sâm đều lắc đầu phủ nhận.

Hàn Vệ Minh chăm chú nhìn máy hiển thị biểu đồ, mấy phút sau, anh hỏi: "Là số 5, đúng không?"

Hình Chí Sâm không trả lời mà mở tờ giấy trong tay ra, con số 5 viết ngoáy hiện ra rõ ràng trước mắt.

"Cái món này của anh chuẩn thật." Ông quay về phía Phương Mộc, chọc chọc vào tờ giấy, như thể đang tham gia một trò chơi thú vị.

"Được rồi." Hàn Vệ Minh ngồi dựa vào ghế, mỉm cười nói: "Tôi vẫn phải nhắc anh là mỗi câu hỏi anh đều phải trả lời thành thật, nói dối đối với bất cứ câu trả lời nào đều bất lợi cho anh, hiểu không?"

"Tôi hiểu." Hình Chí Sâm hơi thẳng người lên.

"Được, thế thì chúng ta bắt đầu thôi."

Hỏi: Anh tên là Hình Chí Sâm đúng không?

Đáp: Vâng. (Hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức trả lời ngay)

Hỏi: Buổi chiều hôm xảy ra vụ án, anh đã đến khách sạn Thành Loan đúng không?

Đáp: Vâng.

Hỏi: Anh đến phòng 624?

Đáp: Vâng.

Hỏi: Anh gặp phải một người ở phòng 624, đúng không?

Đáp: Không đúng, là hai người. (Chỉnh lại tư thế ngồi, ngồi thẳng người)

Hỏi: Là hai người đàn ông phải không?

Đáp: Không đúng, là một nam một nữ.

Hỏi: Anh có đồng ý nói thật không?

Đáp: Tôi đồng ý. (Gật đầu, vẻ mặt bình thản)

Hỏi: Công việc của anh là cảnh sát, đúng không?

Đáp: Vâng.

Hỏi: Lúc anh vào phòng, cô gái đó ở trong phòng đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Cô ta từ cửa bước vào phòng à?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Cô ta đi ra từ phòng vệ sinh đúng không?

Đáp: Đúng. (Gật đầu, trả lời ngay)

Hỏi: Anh đã bao giờ nói dối cơ quan công an chưa?

Đáp: Tôi chưa từng nói dối.

Hỏi: Anh sinh năm 1953, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước đây anh đã bao giờ gặp cô gái đó chưa?

Đáp: Chưa.

Hỏi: Cô ta mặc quần áo như thế nào?

Đáp: Cô ta không mặc quần áo.

Hỏi: Trên người cô ta có đặc điểm gì?

Đáp: Bụng dưới có một vết xăm.

Hỏi: Vết xăm hình con chim phải không?

Đáp: Không phải. (Hơi cúi đầu, con người mắt chuyển động xuống dưới về bên trái)

Hỏi: Vết xăm hình động vật phải không?

Đáp: Không phải, là một bông hoa. (Trả lời ngay)

Hỏi: Bông hoa đó màu xanh lam phải không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Bông hoa đó màu đỏ đúng không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Bông hoa đó màu tím đúng không?

Đáp: Đúng. Màu tím nhạt.

Hỏi: Anh có đồng ý thành thật trả lời các câu hỏi của tôi không?

Đáp: Đồng ý.

Hỏi: Anh là người thành phố C, đúng không ?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước khi anh vào phòng, người đàn ông đó đã ở trong phòng, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước đây anh đã bao giờ gặp anh ta chưa?

Đáp: Chưa. (Lắc đầu, vẻ mặt bình thản)

Hỏi: Lúc anh vào phòng, anh ta đang ngồi trên giường đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta đang ngồi trên ghế?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta từ trong phòng vệ sinh đi ra?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh ta đi ra cùng một người khác?

Đáp: Đúng. (Gật đầu)

Hỏi: Là một người đàn ông đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Là một cô gái đúng không?

Đáp: Đúng.(Gật mạnh đầu, người nghiêng về phía trước)

Hỏi: Anh có biết là nói dối sẽ mang đến hậu quả thế nào không?

Đáp: Biết.

Hỏi: Anh bắt đầu công tác từ năm 1973?

Đáp: Để tôi nghĩ một tí... Đúng rồi.

Hỏi: Người đàn ông đó có nói chuyện với anh không?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh ta là người anh cần gặp phải không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta cưỡng chế cô gái đó đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh ta dùng búa để cưỡng chế cô gái đó đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta dùng súng cưỡng chế cô gái đó đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta dùng dao cưỡng chế cô gái đó?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh có lo lắng khi tôi hỏi những câu hỏi khác không?

Đáp: Không. Chẳng có gì phải lo lắng cả, khà khà. (Mím cười, tay phải nắm chặt, ngón cái liên tục di vào đốt thứ hai của ngón trỏ)

Hỏi: Trước khi vụ án xảy ra, anh là Giám đốc Công an thành phố C, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh có đồng ý thành thực trả lời câu hỏi của tôi không?

Đáp: Đồng ý.

Hỏi: Người đàn ông đó đã giết cô gái đó trước mặt anh?

Đáp: Đúng. (Gật đầu, trả lời ngay lập tức)

Hỏi: Giết bằng dao?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Đâm ba nhát đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Đâm hai nhát đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh có giấu tình tiết nào không?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh có gia đình rồi, đúng không?

Đáp: Đúng. (Trả lời ngay, hơi cau mày)

Hỏi: Sau khi giết người, gã đàn ông đó tiếp tục ở lại trong phòng?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh ta chạy trốn phải không?

Đáp: Phải.

Hỏi: Anh ta chạy về bên trái cửa phòng phải không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta chạy về bên phải cửa phòng phải không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta chạy xuống tầng dưới đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta chạy lên tầng trên đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Lúc đó anh có biết họ tên của anh ta không?

Đáp: Không biết.

Hỏi: Anh biết sử dụng súng thành thạo đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh đã bắn vào người đàn ông đó, đúng không?

Đáp: Đúng. (Ngồi thẳng người dậy)

Hỏi: Lúc anh nổ súng, người đàn ông đó đang chạy đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Khi anh nổ súng, người đàn ông đó đang đứng tại chỗ đúng không?

Đáp: Không.

Hỏi: Khi anh nổ súng, người đàn ông đó đang ở tư thế nằm đúng không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Khi anh nổ súng, người đàn ông đó đang lao về phía anh đúng không?

Đáp: Đúng. (Trả lời ngay)

Hỏi: Trước đây đã bao giờ anh sử dụng súng khi không cần thiết chưa?

Đáp: Chưa. (Trả lời chậm)

Hỏi: Anh có giấu tôi gì không?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh tốt nghiệp học viện Cảnh sát hình sự Trung Quốc năm 1973?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh có đồng ý thành thực trả lời tất cả các câu hỏi không?

Đáp: Đồng ý.

Hỏi: Anh cảm thấy khi lao vào anh, người đàn ông đó đang cầm một cây gậy trong tay đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh cảm thấy khi lao vào anh, người đàn ông đó đang cầm súng trong tay đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh cảm thấy khi lao vào anh, người đàn ông đó đang cầm dao trong tay đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Thực ra đó là một chiếc thìa, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước khi nổ súng, anh đã biết đó là chiếc thìa, đúng không?

Đáp: Không đúng. (Lắc đầu, trả lời ngay lập tức)

Hỏi: Sau khi nổ súng, anh mới biết đó là chiếc thìa, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước đó anh đã từng nhìn thấy chiếc thìa đó đúng không.

Đáp: Không.

Hỏi: Có lo lắng tôi sẽ hỏi những câu hỏi khác không?

Đáp: Không, tôi sẽ nói tất cả những điều mình biết. (Lắc vai phải, mỉm cười, nhìn thẳng vào Hàn Vệ Minh)

Hỏi: Anh theo nghề cảnh sát 26 năm rồi, đúng không?

Đáp: Để tôi tính lại xem... Vâng, đúng thế.

Hỏi: Anh đã bao giờ vi phạm luật hình sự chưa?

Đáp: Chưa.

Hỏi: Có vấn đề gì bị người khác nắm được thóp, sợ bị lộ không?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh có biết là nếu anh nói dối, sẽ xuất hiện phản ứng trên máy trắc nghiệm nói dối không?

Đáp: Biết.

Hàn Vệ Minh nói với tốc độ rất chậm, giọng từ tốn, cứ cách 15 giây mới đưa ra một câu hỏi. Phương Mộc căng thẳng quan sát điện ở da, nhịp thở, huyết áp và biểu đồ mạch đập. Hàn Vệ Minh thỉnh thoảng mới đưa mắt nhìn qua, anh ta chủ yếu tập trung quan sát nét mặt Hình Chí Sâm. Suốt cả quá trình, Hình Chí Sâm luôn bình tĩnh trả lời câu hỏi của Hàn Vệ Minh, biểu đồ trắc nghiệm cho thấy phản ứng sinh lí của ông không có những thay đổi rõ rệt. Phương Mộc dần dần đỡ căng thẳng, anh thầm nghĩ ông Hình không nói dối, sẽ dễ dàng vượt qua được khâu trắc nghiệm này.

Gần trưa, Hàn Vệ Minh tuyên bố lần trắc nghiệm thứ nhất kết thúc. Sau khi nhận được sự đồng ý của Hình Chí Sâm, lần trắc nghiệm lần hai

sẽ tiếp tục vào buổi chiều.

Hình Chí Sâm vừa bị dẫn đi, Phương Mộc liền sốt ruột hỏi Hàn Vệ Minh: "Thầy Hàn, thầy thấy lần trắc nghiệm này thế nào?" Hàn Vệ Minh có vẻ hơi mệt, anh ta gỡ kính xuống, xoa huyệt thái dương một lúc lâu, trả lời qua quýt: "Lát nữa hãy nói." Sau khi đeo kính vào, anh ta cũng không định trả lời câu hỏi của Phương Mộc luôn, mà cầm biểu đồ trắc nghiệm lên nhìn chăm chú. Đúng lúc đó, Biên Bình thò đầu vào nói với Hàn Vệ Minh: "Thầy Hàn, đi ăn cơm đã chứ?"

"Ăn cơm, ăn cơm." Hàn Vệ Minh lập tức ném tờ biểu đồ trên tay xuống, "Tôi đói quá rồi." Quay đầu lại nhìn thấy dáng vẻ nóng lòng chờ đợi của Phương Mộc, Hàn Vệ Minh mỉm cười vỗ vào vai Phương Mộc.

"Tôi thấy cậu còn lo lắng về kết quả trắc nghiệm hơn cả ông Hình đấy." Anh ta chỉ vào biểu đồ trắc nghiệm, "Hay là lát nữa cho cậu đeo thiết bị vào, phản ứng của cậu chắc chắn còn mạnh hơn cả ông Hình, ha ha."

Họ ăn trưa ở một phòng riêng trong nhà ăn, mấy vị lãnh đạo của Công an thành phố cũng có mặt để tiếp khách. Có lẽ để tránh dị nghị, mọi người hoàn toàn không nhắc đến kết quả trắc nghiệm, chỉ nói đôi câu khách sáo kiểu quan chức, sau khi ăn uống no say, bèn ai đi đường nấy. Lúc ra khỏi phòng ăn, Phương Mộc để ý thấy Trịnh Lâm, Hải và Triển đang ngồi quanh một chiếc bàn gần đó. Mấy đĩa thức ăn trên bàn đã nguội lạnh, chứng tỏ họ đã ngồi đợi ở cửa rất lâu. Thấy mọi người đi ra, Trịnh Lâm liền đưa mắt nhìn Phương Mộc thăm dò, Phương Mộc cụp mắt xuống, lạnh lùng đi qua chỗ họ.

Hơn một tiếng nữa sẽ tiếp tục cuộc trắc nghiệm buổi chiều, Biên Bình đề xuất sang phòng nghỉ uống trà, Hàn Vệ Minh vui vẻ đồng ý. Ngồi uống trà được một lúc, sau khi nói chuyện đông tây hồi lâu, Biên Bình hỏi thăm dò: "Tình hình trắc nghiệm buổi sáng thế nào?"

Hàn Vệ Minh mỉm cười: "Khá suôn sẻ, nhưng bây giờ kết luận còn sớm quá, để xem tình hình buổi chiều thế nào." Có lẽ để ý thấy vẻ mặt

Biên Bình thoáng chút thất vọng, Hàn Vệ Minh nói thêm: "Có điều, theo quan điểm cá nhân của tôi, ông Hình chắc là không nói dối."

Biên Bình lập tức trở nên phấn chấn: "Như vậy có nghĩa đúng là ông Hình bị mưu hại?"

"Ha ha, chuyện này thì tôi không biết." Hàn Vệ Minh khẽ vuốt tóc, "Tôi chỉ nhận định là ông ấy không nói dối. Nếu không, anh có thể hỏi cậu ấy." Hàn Vệ Minh chỉ vào Phương Mộc, "Cậu Phương chăm chú nhìn biểu đồ trắc nghiệm suốt đấy."

Phương Mộc và Biên Bình nhìn nhau, cảm giác như trút được gánh nặng trong lòng. Ông Hình đã được chứng minh là không nói dối, việc điều tra sẽ phải bắt đầu lại, có lẽ ngày ông Hình được giải oan sẽ không còn xa nữa.

Cuộc trắc nghiệm buổi chiều vẫn diễn ra trong gian phòng họp đó. Trạng thái tinh thần của ông Hình rất tốt, nghe nói buổi trưa đã ăn một bữa ngon, sau đó còn ngủ một giấc. Trước khi trắc nghiệm, ông Hình còn hỏi hút một điếu thuốc và đùa mấy câu với Hàn Vệ Minh.

Hai giờ chiều, lần trắc nghiệm thứ hai chính thức bắt đầu.

Lúc đầu, Phương Mộc vẫn hơi căng thẳng, nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra Hàn Vệ Minh chỉ điều chỉnh thứ tự của các câu hỏi liên quan và những câu hỏi trung tính, những câu hỏi mấu chốt hầu như không thay đổi. Ông Hình trả lời rất ung dung, biểu đồ trắc nghiệm cho thấy phản ứng tâm sinh lý của ông không có những thay đổi rõ nét.

Cuộc trắc nghiệm nhanh chóng kết thúc sau hơn một tiếng đồng hồ. Cả người làm trắc nghiệm và đối tượng trắc nghiệm đều biết mười mười kết quả trắc nghiệm thế nào. Mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm. Hàn Vệ Minh ra hiệu cho Phương Mộc tháo các loại thiết bị dẫn truyền trên người ông Hình. Phương Mộc "vâng" một tiếng, rồi đưa tay định tháo thiết bị truyền dẫn điện ở da ở ngón tay ông Hình, ông Hình vội chỉ vào thiết bị truyền dẫn nhịp thở:

"Tháo món này ra trước cho tôi đã, nghệt thở không chịu nổi."

Hàn Vệ Minh cười phá lên, anh ném cho ông Hình một điều thuốc.

"Anh bạn già ạ, giảm béo đi thôi."

Thiết bị truyền dẫn nhịp thở trên ngực nhanh chóng được tháo ra, nhưng nút cài của thiết bị truyền dẫn nhịp thở ở bụng dưới hơi bị mắc, Phương Mộc nhẹ nhàng tháo từng tí một, ông Hình vừa phối hợp với động tác của Phương Mộc, vừa nói chuyện với Hàn Vệ Minh.

"Anh Hình sắp về hưu rồi nhỉ?"

"Ừ, chẳng còn mấy năm nữa."

"Về hưu sớm một chút cũng được, làm cả đời rồi, về nhà nghỉ ngơi hưởng thụ, vui vầy con cháu, còn gì thoải mái hơn. "

"Ha ha, đúng thế."

Cuối cùng cũng tháo xong thiết bị truyền dẫn nhịp thở ở bụng dưới, Phương Mộc tiếp tục tháo cuộn túi hơi đo huyết áp ở tay trái ông Hình.

"Con gái ông tên là Hình Na nhỉ? Lập gia đình chưa?"

"Chưa đâu!"

"Vẫn làm giáo viên à?"

"Không, ra nước ngoài rồi."

Bỗng nhiên, thiết bị hiển thị biểu đồ ở góc phòng vang lên những tiếng vẽ biểu đồ tí tí, Phương Mộc nhìn về phía phát ra tiếng động, biểu đồ hiển thị điện ở da dao động mạnh.

Ông Hình đang nói dối.

Phương Mộc chợt thấy đầu mình trống rỗng, anh vẫn đưa tay gỡ đầu cực điện trên ngón tay ông Hình, tháo cái thứ chết tiệt này ra!

"Để yên đấy!"

Là Hàn Vệ Minh. Lúc này trông anh ta khác hẳn với hình ảnh người bạn lâu năm hiền hòa khi nãy, nụ cười trên mặt biến mất. Anh ta nhìn chăm chăm vào ông Hình mấy giây, ông Hình nhìn lại không chút sợ hãi, nhưng sắc mặt dần dần trắng bệch.

Hàn Vệ Minh: Hôm đó anh đến khách sạn Thành Loan vì có hẹn, đúng không?

Hình Chí Sâm: Đúng.

Hàn Vệ Minh: Anh đã chuẩn bị súng từ trước, đúng không?

Hình Chí Sâm: Tôi là cảnh sát, trên người có mang súng là chuyện bình thường.

Hàn Vệ Minh: Mang súng đi là định sử dụng, đúng không?

Hình Chí Sâm: Không đúng. (Lắc đầu, nhưng trước đó đã có động tác gật đầu trong thời gian rất ngắn, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Không phải là để bắn người đàn ông đó, mà là người khác, đúng không?

Hình Chí Sâm: Đây là làm lại trắc nghiệm phải không? (Mỉm cười, con ngươi mắt mở to cực độ)

Hàn Vệ Minh: Trả lời câu hỏi của tôi, ông Hình.

Hình Chí Sâm: Không phải. (Đưa mắt nhìn đi chỗ khác, ngón tay trở bên phải gãi nhẹ lên sống mũi bên phải, phản ứng điện ở da bất thường)

Phương Mộc bỗng hiểu ra trong mấy giây nhìn chăm chăm vào ông Hình khi nãy, Hàn Vệ Minh đã nhanh chóng thiết lập một loạt câu hỏi trắc nghiệm trong đầu.

Hàn Vệ Minh: Người đàn ông bị bắn có quen Na Na [\[14\]](#) không?

[14] Người Trung Quốc lặp lại tên những người nhỏ tuổi hơn khi xưng hô, nói chuyện để thể hiện tình cảm thân mật. "Na Na" là cách gọi thân mật của "Hình Na" - tên con gái ông Hình.

Hình Chí Sâm: Không quen.

Hàn Vệ Minh: Người anh định bắn có quen Na Na không?

Hình Chí Sâm: Đừng có nhắc đến con gái tôi, nó không liên quan đến vụ án. (Người nghiêng về phía trước, hàm hất lên, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Anh định bắn người đàn ông đó đúng không?

Hình Chí Sâm: Tôi không định bắn bất cứ ai cả! (Phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh im lặng nhìn ông Hình, khẽ hỏi: "Có chuyện xảy ra với Na Na phải không?"

Hình Chí Sâm: Không có! (Tựa người ra sau, nhìn đi chỗ khác, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Cho nên anh định bắn hử, đúng không?

Hình Chí Sâm: Không đúng! (Tay phải nắm chặt nắm đấm, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Người anh muốn bắn đã hại Na Na, vì thế anh muốn báo thù, đúng không?

Hình Chí Sâm: Không phải! (Mím chặt môi, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Anh Hình, anh mang theo súng, định bắn một người đúng không?

Hình Chí Sâm: Không đúng. (Lại nhìn thẳng vào Hàn Vệ Minh, ngữ điệu lên cao, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Sự việc xảy ra ở hiện trường nằm ngoài dự tính của anh, người anh định bắn không xuất hiện, đúng không?

Hình Chí Sâm: Không đúng, tôi không định bắn bất cứ người nào cả! (Ngồi thẳng, người nghiêng về phía trước, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Rốt cuộc là Na Na bị làm sao?

Ông Hình đột ngột đứng bật dậy, vẻ mặt dữ dội, con người như muốn bật ra khỏi tròng mắt: "Đừng có nhắc đến con gái tôi!"

Giây phút đó, Phương Mộc gần như nghĩ rằng ông Hình muốn bóp chết Hàn Vệ Minh tại chỗ. Hai cảnh sát phụ trách an ninh phía sau nhanh chóng lao đến, ấn chặt Hình Chí Sâm xuống ghế.

Hàn Vệ Minh không hề né tránh, hai hàng lông mày cau lại, một lúc lâu sau, anh ta khẽ nói với ông Hình: "Anh phải nói thật, chúng tôi mới giúp được anh."

Hình Chí Sâm bỗng lặng yên, dường như đã kiệt sức sau cơn vẫy vùng khi nãy. Ông thở dốc một lúc rồi thì thào nói: "Tôi không còn gì để nói nữa."

Hàn Vệ Minh nhìn ông Hình mấy giây, thở dài ngẩng đầu lên nhìn thiết bị giám sát ở góc phòng và nói: "Trắc nghiệm kết thúc."

Phương Mộc ngây ra như một pho tượng đất, cảm giác toàn thân không sao cử động được, chỉ biết nhìn trân trối vào ông Hình. Anh biết những người ở đầu bên kia thiết bị camera giám sát cũng đang sửng sốt bởi sự việc bất ngờ này. Nhưng đối với Phương Mộc, tất cả những điều này đều không hề quan trọng, trong đầu anh chỉ có một dấu hỏi:

Tại sao anh lại lừa dối tôi?

Ông Hình không nhìn Phương Mộc, ông thậm chí không nhìn bất cứ ai, chỉ cúi thấp đầu, người như nhỏ thó lại. Một lúc lâu sau, ông thở dài một tiếng.

"Ý trời, ý trời."

Chương 10: ĐỨC PHẬT VÀ ĐỊA NGỤC

Chùa Ban Nhược nằm ở trung tâm thành phố, đây vốn chỉ là một ngôi chùa nhỏ đồ nát tiêu điều, không biết từ bao giờ, thiện nam tín nữ trong thành phố này bỗng trở nên nhiều vô kể, và vì đây là trung tâm đạo Phật duy nhất của thành phố, chùa Ban Nhược ngày càng nghi ngút khói hương. Sân chùa hương khói mù mịt suốt cả ngày, chỗ nào cũng có thể thấy những vị tăng mặt mũi hồng hào vì được ăn uống đầy đủ.

Không biết vì sao, cuộc sống vật chất ngày càng sung túc, mà tâm linh con người ta lại ngày càng chống chọi.

Chỗ bán đồ cúng lễ và đồ lưu niệm chật cứng người. Gã đàn ông họ Kim bê một bó nến lớn, vừa chửi rửa vừa chen ra khỏi đám đông.

"Mẹ kiếp, người đâu mà đông thế!"

Lương Tứ Hải cau mày, lạnh lùng nhếch mép. Kim vội im bặt, rón rén đặt nến thơm vào tay Lương Tứ Hải.

"Một nghìn tám trăm tám mươi tám tệ." Để ý thấy ánh mắt dò hỏi của Lương Tứ Hải, Kim liền nói thêm một câu: "Loại đắt nhất."

Về mặt Lương Tứ Hải dịu lại, hần nhẹ nhàng nói: "Đắt nhất, chưa chắc đã thành tâm nhất. Quan trọng ở cái tâm." Kim khẽ chớp mắt, nghe xong vẫn thấy mơ hồ không hiểu hết. Lương Tứ Hải khẽ cười, quay người đi về phía chiếc lư hương khổng lồ ở giữa sân chùa.

Khi Lương Tứ Hải chiêm hương, những người đến lễ xung quanh khẽ xì xầm xôn xao. Dù sao cũng ít khi thấy có người mang đồ lễ hoành tráng như vậy ở chùa Ban Nhược. Lương Tứ Hải đã quá quen với cảnh này, hần chấp tay đứng yên lặng hồi lâu, rồi rời bước đi về Đại Hùng bảo điện.

Sau khi vào điện, Lương Tứ Hải lần lượt chấp tay chào các vị tăng đang cầm chuông đứng cạnh tượng Phật. Hiển nhiên đã rất quen mặt

Lương Tứ Hải, những vị tăng đang gật gà bỗng trở nên tươi tỉnh, hoàn lễ xong, liền gõ mạnh vào chiếc chuông trong tay. Tiếng chuông vang lên lạnh lót, ngân nga trong điện hồi lâu, khiến những người đang quỳ bái bất giác đưa mắt nhìn sang. Lương Tứ Hải vẫn thẳng đầu hướng về phía trước, chậm chậm bước tới bên chiếc đệm quỳ, kính cẩn chấp tay, hai bàn chân đứng thành hình chữ bát, hai gót chân cách nhau khoảng hai thốn [15], hai mũi chân cách nhau khoảng tám thốn, mắt chăm chú nhìn vào đầu ngón giữa của hai bàn tay. Tiếp đó, anh ta hạ cánh tay phải xuống trước, bàn tay trái vẫn giữ nguyên ở thế chấp, eo lưng từ từ khom xuống, cánh tay phải đưa về phía trước, bàn tay phải đặt vào giữa đệm quỳ, bàn tay trái vẫn giơ lên như cũ, hai đầu gối lập tức quỳ xuống. Sau khi quỳ xuống, bàn tay trái liền đưa xuống theo, đặt vào chỗ giữa bên trái đệm quỳ, cao hơn bàn tay phải nửa bàn tay. Tiếp đó, bàn tay phải dịch chuyển về phía trước nửa bàn tay, ngang bằng với tay trái, hai bàn tay cách nhau khoảng sáu thốn, trán chạm đất.

[15] Đơn vị đo lường của Trung Quốc, một thốn tương đương với khoảng 3.33 cm.

Một đôi vợ chồng đang quỳ vái bên cạnh trầm trồ thán phục, bà vợ đưa tay khẽ chọc vào ông chồng đang quỳ lạy đại khái:

"Anh xem người ta đấy, chuyên nghiệp thế chứ, thành tâm thật đấy. Mình cũng nên học một tí."

Kim cũng chăm chú nhìn Lương Tứ Hải. Mỗi lần dập đầu bái lạy, miệng Lương Tứ Hải lại thì thầm khấn gì đó, Kim ghé tai qua, cố lắng nghe, nhưng không có chút thu hoạch nào.

Vái lạy xong, Lương Tứ Hải quay sang một vị tăng già đang đứng chờ bên cạnh từ lâu:

"Tĩnh Năng đại sư."

Trụ trì Tĩnh Năng gập người đáp lễ, rồi tươi cười nói: "Thí chủ Lương, anh lại đến à."

"Vâng."

"Lần trước anh quyên góp cho nhà chùa ba trăm nghìn tệ, bần tăng còn chưa kịp cảm ơn anh."

"Đại sư đừng khách khí." Lương Tứ Hải vội nói: "Đó là việc tôi nên làm mà."

"Anh một lòng hướng về Phật, Phật tổ nhất định sẽ phù hộ cho anh."

Lương Tứ Hải liên tục nói "Nam mô A di đà phật", dáng vẻ vô cùng kính cẩn. Lúc quay người rời đi, Kim thấy Lương Tứ Hải mỉm cười hài lòng, nụ cười đầu tiên từ lúc bước vào chùa.

Phòng họp của trụ sở Công an thành phố chìm trong bầu không khí nặng nề, tình huống đột ngột lúc chiều khiến tình tiết vụ án vốn đã mơ hồ khó hiểu càng trở nên phức tạp. Hàn Vệ Minh đưa ra hai bản kết luận trắc nghiệm hoàn toàn trái ngược. Một bản âm tính (người không liên quan đến vụ án đã qua được trắc nghiệm), một bản dương tính (người liên quan đến vụ án không qua được trắc nghiệm). Theo Hàn Vệ Minh, nội dung lời khai của Hình Chí Sâm về khách sạn Thành Loan là chân thực, nhưng mục đích đến khách sạn Thành Loan của ông Hình rõ ràng không đơn giản chỉ là để gặp một người nào đó. Mặc dù Hàn Vệ Minh không nói rõ về điều này, nhưng những người đã xem biểu đồ trắc nghiệm và những câu hỏi liên quan đều hiểu, ông Hình đến khách sạn Thành Loan với mục đích giết người, có điều ông đã giết nhầm người.

Chỉ duy nhất Hàn Vệ Minh trình bày với giọng trầm buồn, còn tất cả mọi người dường như đều chìm trong suy nghĩ, ngay cả lãnh đạo thành phố cũng chẳng còn tâm trí nào để bình luận. Sau khi nghe Hàn Vệ Minh báo cáo, vị lãnh đạo dụi mắt điều thuốc lá, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói vì vụ án hệ trọng, cần nghiên cứu tiếp trước khi đưa ra quyết định, và tuyên bố kết thúc cuộc họp. Mọi người lục tục đứng dậy ra về, loáng một cái, gian phòng họp thênh thang chỉ còn lại ba người: Hàn Vệ Minh, Biên Bình và Phương Mộc. Biên Bình nhìn Phương Mộc này giờ vẫn

ngồi chờ ra trước bàn, ông thở dài rồi khẽ nói với Hàn Vệ Minh: "Đi thôi, thầy Hàn, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đã."

"Thôi, tôi không muốn ăn." Vẻ mặt Hàn Vệ Minh đầy mệt mỏi, "Xong nhiệm vụ rồi, tôi muốn về sớm một chút."

Sau khi tiễn Hàn Vệ Minh về khách sạn, Phương Mộc dừng xe bên đường, lặng lẽ hút thuốc cùng Biên Bình, cả hai đều im lặng, không nói với nhau câu nào. Một lúc lâu sau, Biên Bình ném đầu thuốc ra ngoài cửa sổ xe, buông một tiếng thở dài.

"Tôi về đây."

"Em đưa anh về nhé?" Phương Mộc khởi động xe.

"Không cần đâu. Đầu óc tôi rối bời, tôi muốn tĩnh tâm một mình." Biên Bình nhảy xuống xe, "Mai gặp lại cậu."

Phương Mộc cũng chẳng còn tâm trí nào để đôi co, anh ngồi cúi đầu một lúc, bất giác muốn uống bia. Cách đó không xa, tấm biển hiệu đèn nê-ông của một quán lẩu nhỏ nhấp nháy sáng rực. Phương Mộc đạp chân ga, lái xe phóng thẳng tới.

Loáng một cái bốn chai bia đã được uống cạn, thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên. Chẳng mấy chốc Phương Mộc đã uống say, mắt lơ lơ nhìn nồi lẩu đang sôi sùng sục, anh thấy bộ não của mình cũng giống như thịt và rau trong nồi lẩu, một mớ hỗn độn, cuộn cuộn trào sôi.

Ông Hình đã lừa dối mình, đây là điều mà Phương Mộc không thể ngờ tới. Nỗi vất vả những ngày vừa qua không quan trọng, điều làm Phương Mộc khó chấp nhận là người mà mình tin tưởng nhất đã lừa dối mình. Anh bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình: Việc điều tra lúc trước có giá trị không? Ai mới là người vô tội? Đinh Thụ Thành làm điệp viên với mục đích gì, để điều tra hay là để tiếp tay cho ông Hình giết người?

"Sao lại lãng phí thế?"

Bỗng một bóng người lơ mờ xuất hiện giữa làn hơi đang bốc lên nghi ngút trước mặt, Phương Mộc khó nhọc ngẩng đầu lên, nhìn mãi mới nhận ra là Hàn Vệ Minh.

Hàn Vệ Minh tự động ngồi xuống trước mặt Phương Mộc, đưa mắt nhìn đám vỏ chai bia và thức ăn trên bàn, khẽ cười: "Uống khá nhiều rồi đấy nhỉ, Phương Mộc."

Nói xong, không chờ Phương Mộc đáp lời, anh vẫy tay gọi nhân viên phục vụ.

"Cho thêm bốn chai bia, hai đĩa gáy bò."

Sau khi bia và đồ ăn được mang tới, Hàn Vệ Minh cầm cốc ăn uống, không hề nhìn Phương Mộc. Phương Mộc chăm chú nhìn anh ta, tâm trạng rối bời. Có thể khẳng định, đây là một cảnh sát rất có trách nhiệm với nghề. Nhưng chính anh ta đã vạch rõ ý đồ thực sự của ông Hình, khiến Phương Mộc cảm thấy đau khổ vì bị lừa dối.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Phương Mộc, Hàn Vệ Minh bảo: "Ăn một chút đi, có ghét tôi thế nào, cũng phải ăn cơm chứ." Hàn Vệ Minh không hề ngẩng đầu lên.

Phương Mộc ngây người, nhắc đũa gắp mấy miếng thịt dê trong nồi bỏ vào bát theo phản xạ, ngấm nghĩ giây lát rồi nói: "Không, tôi không ghét anh."

"Ha ha." Hàn Vệ Minh ngẩng đầu nhìn Phương Mộc, "Anh và tôi đều làm nghiên cứu, không phải giấu tôi, viết rõ trên mặt cậu cả đấy."

Phương Mộc lặng im, mấy giây sau bỗng anh đập mạnh chiếc cốc xuống bàn, gầm lên: "Tại sao không tha cho anh Hình?"

Mấy vị khách trong quán giật mình quay đầu lại, kinh ngạc nhìn họ, sau đó lại tiếp tục ăn uống. Phương Mộc đỏ mặt tía tai, còn nét mặt Hàn Vệ Minh vẫn điềm tĩnh.

Hàn Vệ Minh nhìn chiếc cốc nứt toác trong tay Phương Mộc, khẽ cau mày, anh quay người ra hiệu cho nhân viên phục vụ lấy chiếc cốc khác.

Tiếng gầm vừa nãy dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của Phương Mộc, anh cúi đầu xuống, cảm giác toàn thân mệt mỏi rã rời. Nhân viên phục vụ sợ sệt rút chiếc cốc ra khỏi tay Phương Mộc, anh mới cảm giác lòng bàn tay đau nhói.

Lòng bàn tay anh đã bị mảnh thủy tinh vỡ cửa rách, vết thương không sâu, nhưng máu lập tức ứa ra.

Một tờ giấy ăn trắng tinh được đưa tới trước mặt Phương Mộc, Hàn Vệ Minh không nói gì, chỉ ra hiệu cho anh rịt tay lại.

Phương Mộc nghe lời cầm lấy tờ giấy ăn ấn vào lòng bàn tay, khi ngẩng đầu lên, Hàn Vệ Minh đã bỏ đĩa xuống, rút một điếu thuốc chậm rãi hút.

"Không phải là tôi không tha cho anh ấy, mà chính anh ấy không tha cho mình." Hàn Vệ Minh từ tốn nói: "Là cảnh sát, anh ấy đã làm một việc tuyệt đối không nên làm."

"Anh Hình chắc chắn không giết người vô cớ..."

"Cho dù vì bất cứ lí do gì cũng không được giết người!" Hàn Vệ Minh cao giọng: "Mọi tội lỗi đều có thể tha thứ, duy nhất tội giết người, tuyệt đối không thể tha thứ được!"

Mỗi chữ đều được thốt ra rất rành rọt, nói xong, Hàn Vệ Minh nhìn thẳng vào Phương Mộc, lông mày nhíu sát, như thể muốn khắc ánh mắt mình lên mặt Phương Mộc. Sau khi nhìn lại được nửa phút, Phương Mộc chịu thua.

"Anh Hình đã bị mưu hại..." Phương Mộc lắp bắp nói.

"Chuyện này đã rõ như ban ngày." Hàn Vệ Minh lại châm một điếu thuốc, "Nếu tôi đoán không nhầm, anh biết rõ hơn tất cả chúng tôi về

chuyện này. Tôi không hề có ý thăm dò." Hàn Vệ Minh nhìn thấy vẻ mặt đột nhiên trở nên cảnh giác của Phương Mộc, "Nếu anh Hình tin tưởng cậu, và cậu thật sự xứng đáng với sự tin cậy của anh ấy, thì cậu phải điều tra rõ việc này. Nếu tìm ra được kẻ chủ mưu phía sau, anh Hình sẽ được xóa bỏ gần hết tội. Sau đó..."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó anh Hình vẫn phải gánh chịu phần trách nhiệm của mình." Hàn Vệ Minh khẽ nói: "Đây là sự thật mà cả cậu và tôi đều biết rõ, nhưng dù thế nào, tôi vẫn nghĩ rằng không nên để anh ấy bị oan. Chúc cậu may mắn."

Phương Mộc im lặng mấy phút rồi đứng dậy đi luôn, bỏ mặc Hàn Vệ Minh ở lại bực mình lắm bầm:

"Anh chàng này, đã thanh toán tiền đâu."

Đêm khuya, nhiệt độ xuống rất thấp. Phương Mộc đứng ở hành lang tối đen như mực, qua ánh sáng yếu ớt chiếu sáng từ tòa nhà đối diện, có thể thấy những làn hơi trắng mờ phả ra từ miệng mình. Anh định thần, đưa tay ấn chuông cửa phòng 402.

Nửa phút sau, lỗ kính chống trộm trên cửa tối đi, Phương Mộc biết có người ở sau cửa đang nhìn mình thăm dò.

"Ai?"

"Em là Phương Mộc." Phương Mộc cố nói thật nhỏ, "Chị mở cửa cho em."

Dương Mẫn thở phào nhẹ nhõm. "Cách" một tiếng, cánh cửa mở ra.

"Sao cậu..."

Không đợi Dương Mẫn nói hết, Phương Mộc đã lao vào trong phòng, sau đó quay người lại đối diện với Dương Mẫn, anh nói từng chữ rành rọt: "Chị ạ, em cần nói chuyện với chị."

"Nói chuyện gì?" Dương Mẫn bỗng khịt khịt mũi, chị khẽ cau mày, "Cậu vừa uống rượu hả?"

"Vâng." Phương Mộc không muốn dài dòng về câu hỏi này, anh hỏi luôn: "Hình Na ở đâu?"

Sắc mặt Dương Mẫn bỗng trở nên trắng bệch, môi run rẩy. Mấy giây sau, đôi mắt chị bỗng nhiên mở to, dường như vừa nghĩ về một việc gì đó trong đầu.

"Hình Na..."

"Anh Hình sao rồi?" Dương Mẫn bỗng túm chặt lấy cổ tay Phương Mộc bằng một sức mạnh đáng kinh ngạc, Phương Mộc cảm giác móng tay chị gần như đâm vào trong da mình, "Có phải là anh ấy..."

"Hình Na ở đâu?"

"Cậu nói cho tôi biết trước đã, anh Hình sao rồi?" Dương Mẫn bỗng gào lên, vẻ kích động bất thường, "Nếu không, tôi sẽ không nói gì hết!"

Phương Mộc nhìn vào mắt chị, sâu thẳm sau làn nước mắt ẩn chứa một điều gì đó, vững vàng không thể lay động.

"Trong cuộc trắc nghiệm buổi chiều anh Hình..." Phương Mộc thận trọng lựa chọn từ ngữ, "Kết quả trắc nghiệm cho thấy, buổi chiều hôm đó anh Hình định đi giết người."

Dương Mẫn bỗng thấy sức lực kiệt quệ, bàn tay đang nắm chặt cánh tay Phương Mộc trở nên đờ đẫn vô hồn, nước mắt trào ra chảy xuống má, hai chân lùi mãi về phía sau, cuối cùng chị ngã phịch xuống chiếc ghế sofa.

"Cái ông ngốc này..." Dương Mẫn bật khóc thành tiếng, người co lại trên ghế sofa, hai vai rung lên nức nở, "Cái ông ngốc này..."

Phương Mộc thông tay đứng bên Dương Mẫn, không biết nói gì để an ủi chị. Đợi cho tiếng khóc của chị nhỏ hơn, Phương Mộc mới hỏi khẽ:

"Rốt cuộc là Hình Na ở đâu?"

Dương Mẫn lập tức thôi khóc, chị đưa tay lên mặt lau nước mắt, giọng kiên quyết: "Cậu đi đi, tôi không có gì muốn nói với cậu cả."

Phương Mộc cúi người xuống, "Chị, em muốn giúp anh Hình..."

"Nếu anh Hình cảm thấy nói được với cậu, anh ấy đã nói rồi." Dương Mẫn đứng dậy, "Tôi phải đi ngủ rồi, cậu về đi."

Phương Mộc nghiêng rặng, nhanh chóng đảo mắt quanh gian phòng khách, sau đó lảng lạng xông về phía căn phòng ngủ ở phía bắc. Dương Mẫn sững sờ, vội vàng ngăn Phương Mộc lại, nhưng chỉ kịp tóm được ống tay áo. Phương Mộc hất tay chị ra, đẩy cánh cửa phòng ngủ.

Mùi hương của nến thơm nồng nặc xộc vào mũi, cùng lúc đó, anh nghe thấy có tiếng động rì rì âm thầm kêu. Ánh sáng trong căn phòng mù mờ, không khí toát ra cảm giác lạnh thấu xương. Phương Mộc lập tức phát hiện ra có gì đó bất thường, đồng thời lơ mơ cảm giác được nguyên nhân của sự bất thường đó.

Căn phòng không hề giống phòng ngủ của một thiếu nữ. Giường, tủ, bàn trang điểm, bàn máy vi tính... đều không có, chỉ có một ban thờ nhỏ đặt ở góc phòng bên trái. Kì quặc nhất là trong phòng còn có một vật giống tủ đựng đồ rất lớn, anh định thần nhìn kĩ và nhận ra đó là một chiếc tủ lạnh cực lớn.

Những gì quan sát được khiến Phương Mộc ngây người ra, tiếp đó anh bất giác bước về phía chiếc tủ lạnh. Vừa bước được hai bước đã cảm thấy có người tóm chặt lấy cánh tay mình lôi lại.

Là Dương Mẫn. Gương mặt chị đầm đìa nước mắt, mái tóc hoa râm ướt đầm nước mắt dính bết vào mặt, mắt ánh lên sự hoảng sợ và khẩn cầu.

"Đừng làm phiền nó... Hãy để cho nó ngủ yên... Tôi xin cậu... Nó đã phải chịu đựng quá đủ rồi."

Một luồng hơi lạnh buốt xuyên thấu người Phương Mộc, anh bỗng hiểu ra trong tủ lạnh chứa vật gì.

"Đó là... đó là..." Phương Mộc run run giơ một ngón tay chỉ về phía chiếc tủ lạnh, cổ họng nghẹn lại không sao nói tiếp được.

Dương Mẫn cố hết sức gật đầu, người chị nhũn ra, chỉ còn đôi tay vẫn ra sức kéo Phương Mộc, ngăn không cho anh động vào chiếc tủ lạnh.

"Rốt cuộc có chuyện gì?"

"Ngày mùng 7 tháng 8... Sau khi hết giờ làm việc, không thấy Na Na về nhà... điện thoại di động cũng tắt..." Dương Mẫn khóc thảm thiết, "Quá nửa đêm, có người gõ cửa... không nhìn thấy người, chỉ thấy một chiếc thùng giấy to..." Dương Mẫn bật ra một tiếng kêu xé lòng, dường như trước mắt lại hiện ra cảnh tượng khủng khiếp ấy.

"Con... tay chân đều không còn... ngực cũng bị cắt... thân dưới nhét đầy những thứ lộn xộn."

Phương Mộc cảm giác não như bị tê liệt, hai bên huyết thái dương liên tục giật mạnh, một lúc lâu sau anh mới nhận ra hàm răng mình đã bị nghiền mạnh đến mức muốn vỡ ra.

"Kẻ nào làm?" Giọng anh khàn đi, dữ dằn như không còn thuộc về mình, "Kẻ nào làm?"

"Không biết..." Dương Mẫn đã buông tay ra khỏi người Phương Mộc từ lúc nào, trán tì mạnh xuống nền nhà, khóc đến quặn thắt cả gan ruột, "Hu hu... không biết..."

"Tại sao không báo cảnh sát?" Phương Mộc không tin nổi, gầm lên: "Anh Hình là cảnh sát! Chúng tôi là cảnh sát!"

"Anh ấy không nói gì với chị... chỉ bảo chị mua một cái tủ lạnh về cho cháu vào đấy... Hu hu... Anh ấy nói anh ấy sẽ xử lý..."

"Nhưng... tại sao phải để Na Na ở nhà?"

"Con chết thảm quá... Hu hu... Nó thích đẹp thế... chắc chắn sẽ không muốn bị người khác nhìn thấy trong bộ dạng như vậy... Anh chỉ chẳng cho con được gì... Chỉ còn có thể giữ cho con chút tôn nghiêm cuối cùng..."

Phương Mộc quay người nhìn chiếc tủ lạnh. Nó lạnh lùng đứng đó, không hề đoái hoài đến tiếng khóc đau đớn của người mẹ đang gục người trên nền nhà. Phương Mộc chậm chậm bước tới, đặt tay lên cánh cửa tủ, dừng lại mấy giây, rồi lấy hết can đảm mở tủ ra.

Cảnh tượng trước mắt lẽ ra chỉ có thể xuất hiện ở dưới địa ngục.

Cô gái nằm yên trong ngăn đá đầy tuyết, đầu hơi nghiêng sang bên trái, tóc và mặt phủ đầy hoa tuyết. Dù vậy, vẫn không che được vết thương kinh hoàng trên mặt cô. Vì bị mất nước nghiêm trọng, làn da co lại xám xịt, không còn thấy được vẻ đẹp trước đây. Có lẽ vì sợ cô lạnh, bố mẹ mặc cho cô một chiếc áo lông vũ màu sắc rực rỡ, nhưng cơ thể bị mất cả chân lẫn tay khiến chiếc áo méo mó thảm hại, trông như một con búp bê không cân bằng đã bị ai đó ác ý làm hỏng.

Dương Mẫn hình như không nhận thấy Phương Mộc đã mở tủ lạnh ra, chị vẫn chìm trong khoảng kí ức ác mộng đó, chị khóc đến đỡ dần cả người.

"Lúc đó chắc là nó rất sợ... sợ lắm..."

Phương Mộc nghe thấy hết những lời của chị, khi nhẹ nhàng đóng cánh cửa tủ lại, anh đã đưa ra một quyết định.

Ông Hình bị giải về trại giam cũ tiếp tục tạm giam. Mặc dù Công an thành phố đã ra lệnh tạm thời phong tỏa thông tin, nhưng thông tin ông Hình có ý đồ giết người vẫn loan ra. Ngày ông rời thành phố C, không ai đưa tiễn. Vào thời điểm nhạy cảm này, không ai muốn dính líu gì đến ông.

Chiếc xe cảnh sát rời khỏi sân trụ sở Công an thành phố, nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ tấp nập trên đường. Nửa tiếng sau, chiếc xe ra

khỏi địa phận thành phố C, một tiếng sau dừng lại ở một trạm nghỉ bên đường cao tốc.

Ông Hình nhắm mắt nghỉ suốt chặng đường, thấy xe dừng lại liền mở mắt ra hỏi: "Đến đâu rồi?" Hai cảnh sát phụ trách áp giải đi cùng không trả lời, mà bật dậy nhảy xuống xe. Hình Chí Sâm khẽ thở dài, ông vừa nhắm mắt lại thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ bên ngoài xe vọng vào.

"Cảm ơn các anh nhiều!"

"Ừ, đừng lâu quá."

"Vâng, sẽ không để anh bị phiền phức đâu."

Ông Hình thầm giật mình, vừa mở mắt ra đã thấy Phương Mộc mở cửa nhảy lên. Anh cẩn thận đóng chặt cửa lại, rồi gõ mấy tiếng vào cửa sổ phía sau của buồng lái, người lái xe quay đầu lại, Phương Mộc giơ hai ngón tay trở về phía anh ta làm kí hiệu chữ thập, miệng nói không ra tiếng: "Mười phút." Người lái xe khẽ gật đầu rồi nhảy xuống.

Sau đó, anh ngồi xuống trước mặt ông Hình, châm một điếu thuốc nhét vào bàn tay đang bị còng của ông. Cảm giác có lỗi trào dâng trong lòng ông Hình, ông gần như không dám ngẩng đầu lên nhìn Phương Mộc, chỉ làm theo anh một cách máy móc.

"Được rồi, bây giờ ở đây chỉ có anh và em." Phương Mộc khẽ cúi người xuống, "Hôm qua em đã đến nhà anh."

Bàn tay đang kẹp điếu thuốc lá đưa lên liền dừng lại giữa khoảng không, run lên bần bật.

Phương Mộc nhìn bàn tay run rẩy của ông Hình, mặt không biểu lộ cảm xúc, "Kẻ nào làm?"

Ông Hình khó nhọc nhét điếu thuốc vào miệng, rít mạnh một hơi, giọng khàn đi: "Hãy quên việc tôi nhờ cậu đi. Tôi phải gánh chịu tội lỗi của mình."

Phương Mộc im lặng nhìn ông Hình mấy giây, rồi lại hỏi: "Kẻ nào làm?"

"Đừng hỏi nữa. Đừng làm bất cứ việc gì cho tôi nữa, không đáng." Ông Hình lắc đầu rất mạnh, "Tôi không thể để người khác liên lụy thêm nữa..."

"Em không chỉ là vì anh." Phương Mộc ngắt lời ông, "Nếu em biết những việc này, mà không làm gì, thì không còn là em nữa. Anh nghĩ thế nào?"

Ông Hình ngẩng đầu lên, vô tình chạm phải ánh mắt Phương Mộc, hai người nhìn nhau mấy giây, rồi cùng cười.

"Cậu muốn biết những gì?"

"Em muốn biết tất cả." Mắt Phương Mộc sáng rực, "Tất cả mọi chuyện."

"Thế thì phải kể từ đầu năm nay. Có nhớ lần trước tôi nói với cậu về vụ buôn bán trẻ em xuyên quốc gia không? Lúc đầu, bọn tôi đã làm được một số việc ở vòng ngoài, nhưng tiến triển rất chậm, cũng gặp phải trở lực rất lớn. Sau đó, tôi quyết định sử dụng giải pháp điều tra bí mật. Cùng thời gian đó, tôi nhận được một vài cú điện thoại khủng bố. Cậu biết đấy, làm cái nghề này, những trò đó như cơm bữa, tôi cũng không để ý. Đầu tháng 8, ở khu Khoan Điền xảy ra một vụ bắt cóc bé gái học sinh tiểu học ngoài ý muốn, án phạt nhẹ, cháu bé suýt bị bắt cóc đó là học sinh của Hình Na..."

Ông Hình cúi đầu, hai tay liên tục xới vào mái tóc, chiếc còng tay sáng loáng đến nhức cả mắt.

"...Nhà trường yêu cầu phụ huynh đưa đón học sinh. Ngày 7 tháng 8, có ba học sinh không có phụ huynh đến đón, Hình Na lần lượt đưa chúng về nhà. Còn nó không bao giờ về nhà được nữa..."

Ông Hình không nói tiếp được nữa, hai tay đang vuốt tóc chuyển thành kéo rút đầy tuyệt vọng, cổ họng phát ra những tiếng "hu hu" tựa

như mãnh thú bị thương.

Phương Mộc giữ chặt tay ông, hỏi khê: "Sao không hỏi phụ huynh của ba đứa trẻ đó, biết đâu có manh mối gì?"

"Tôi đã gặp họ, họ không muốn nói bất cứ điều gì, sau đó đều nhanh chóng rời khỏi thành phố, chuyển đi nơi khác." Sắc mặt ông Hình trắng bệch, "Rõ ràng là muốn cảnh cáo tôi."

"Thế là anh..."

"Đúng. Tôi cử Đinh Thụ Thành đi làm điệp viên, ngoài việc điều tra vụ án, tôi còn giao cho cậu ấy một nhiệm vụ, đó là tìm ra hung thủ phía sau, để tôi đích thân giết hắn."

"Như vậy có nghĩa là..." Phương Mộc chậm rãi nói: "Anh cử Đinh Thụ Thành đi giúp anh giết người?"

"Đúng." Ông Hình cười đau khổ, "Rất thất vọng về tôi, đúng không?"

"Tại sao không để pháp luật trừng trị hắn?"

"Ha ha." Ông Hình lắc đầu, "Đúng là nếu tôi báo cảnh sát ngay lúc đó, có lẽ sẽ nhanh chóng bắt được một hoặc hai thằng, nhưng làm thế để làm gì? Thiếu gì những kẻ cam tâm chịu tội thay như Hồ Anh Bá. Kể cả là bắt được hung thủ phía sau, bằng chứng đầy đủ, cũng để làm gì? Tử hình? Trói nó vào bàn xử án, tiêm barbitone ^[16] xong đợi đến lúc nó ngủ say thì tiêm potassium chloride ^[17]? Mẹ kiếp, rồi để cho nó chết một cách thoải mái, dễ chịu như đi ngủ hả?"

^[16] Tên một loại thuốc an thần.

^[17] Tên một loại thuốc độc, tiêm với liều lượng lớn sẽ khiến tim ngừng hoạt động.

Ông Hình đột nhiên gầm lên: "Tay chân Na Na đều không còn!"

Phương Mộc lặng lẽ nhìn ông Hình, đột nhiên anh rất muốn giúp con người trước mặt mình rời khỏi chiếc xe này, sau đó đưa cho ông một khẩu súng, để ông bắn thẳng một nhát vào trán kẻ chủ mưu phía sau cho hả dạ.

Phương Mộc gồng mình kìm nén cảm xúc sôi trào trong tim, cố gắng hỏi bằng giọng điệu bình tĩnh: "Sau đó thế nào?"

Ông Hình không trả lời ngay, mà thở dốc, mệt mỏi nhắm đôi mắt khi này gần như muốn bật ra khỏi tròng lại, rồi khẽ nói: "Cậu Đinh báo tin cho tôi, chúng tôi đã mặc định trước, viết trên giấy chữ thập nghĩa là có thể hành động. Kết quả... Những sự việc sau đó thế nào, cậu biết rồi đấy." Giọng ông Hình khàn đặc.

"Đinh Thụ Thành có nói cho anh biết tên của hung thủ phía sau không?"

"Không! Việc này vốn đã không bình thường." Ông Hình cup mắt xuống, "Lòng thù hận đã khiến tôi mất lí trí, vừa nhìn thấy chữ thập đó là tôi quên hết."

Phương Mộc nghĩ một lúc rồi hỏi: "Tất cả chỉ thế thôi?"

"Ừ." Ông Hình ngẩng đầu lên, khẩn thiết nói, "Nếu tôi còn có thể xin cậu làm gì đó, có thể giúp tôi làm hai việc được không?"

"Anh nói đi."

"Việc thứ nhất, tôi không biết mình đã liên lụy đến Đinh Thụ Thành hay chưa, nếu có, nhất định phải giúp tôi tìm ra cậu ấy." Ông Hình dừng lại một lúc, "Thứ hai, nếu Đinh Thụ Thành đã gặp nạn, thì cậu tuyệt đối đừng dính đến việc này nữa. Lực lượng của bọn chúng vô cùng mạnh, có lẽ đã vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta, cho dù kết cục thế nào, tôi cũng chấp nhận sự đen đủi này, tôi không muốn liên lụy đến bất cứ một người nào nữa."

Phương Mộc nhìn gương mặt đầy yếu đuối của ông Hình, vẻ mặt ấy khiến anh cảm thấy rất đối xa lạ, Phương Mộc không nỡ nhìn thêm

nữa. Anh lặng lẽ đứng dậy, nhảy xuống xe, khoát tay ra hiệu cho cảnh sát phụ trách áp giải đi tới. Lúc ấy, Phương Mộc biết ánh mắt ông Hình không hề rời khỏi mình. Khoảnh khắc đóng cửa xe lại, anh không kìm được, ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt già sọm đi của ông Hình, chân thành nói:

"Cố gắng sống!" Phương Mộc nheo mắt lại, "Nhất định phải cố gắng sống!"

Chương 11: CUỘN BĂNG VIDEO

Mấy hôm sau, Công an thành phố chính thức đưa ra quyết định: Căn cứ vào kết luận trắc nghiệm nói dối của Hàn Vệ Minh, ban chuyên án tiếp tục làm việc, điều tra rõ sự thật của vụ án. Việc Hình Chí Sâm cố ý giết người lập án khác xử lí.

Trọng điểm điều tra vẫn là cô gái bị giết trong lời khai của Hình Chí Sâm và mối quan hệ của cô ta với vụ án, nhiệm vụ hàng đầu là phải tìm ra xác của cô ta. Ban chuyên án đã tiến hành rất nhiều công việc liên quan, hễ phát hiện bất cứ thi thể nữ vô danh nào ở trong thành phố hoặc các huyện lân cận đều đến để nhận diện, nhưng không tìm thấy xác chết nào khớp với đặc điểm mà ông Hình miêu tả. Mọi người đều hiểu, công việc này chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tiêu Vọng tiếp tục tiến hành điều tra ở tuyến khách sạn Thành Loan, đồng thời tiết lộ cho Phương Mộc biết tình hình điều tra bất cứ lúc nào. Theo lời anh, khách sạn Thành Loan thành lập năm 2001, giám đốc tên là Kim Vĩnh Dụ, theo tài liệu lấy được từ cơ quan thuế vụ và cơ quan quản lí hành chính công thương, khách sạn này không hề có bất cứ hành vi gây rối, vi phạm pháp luật hay điểm khả nghi nào. Trong thời gian đó, Tiêu Vọng còn đưa nhân viên kĩ thuật đến kiểm tra lại hiện trường xảy ra vụ án và mấy phòng xung quanh nhiều lần, nhưng đều không có thu hoạch gì.

Cùng lúc đó, Phương Mộc cũng âm thầm tiến hành điều tra, mục tiêu quan trọng là Đinh Thụ Thành. Cái người mất tích từ rất lâu này có lẽ chính là chìa khóa giải đáp cho toàn bộ những câu hỏi. Phương Mộc cố gắng không nghĩ đến khả năng anh ta có thể đã bị giết hại hoặc đã rời khỏi thành phố, anh tập trung toàn bộ sức lực có thể của mình để truy tìm dấu vết của Đinh Thụ Thành.

Anh không thể nào quên được căn phòng ngủ trong nhà Hình Chí Sâm, không thể quên nổi chiếc tủ lạnh đó, không thể quên nổi hình ảnh

Hình Na Na nằm co quắp trong ngăn đông lạnh.

Phương Mộc không biết mình làm như vậy có đúng không, thậm chí không biết việc mình làm có giá trị hay không.

Nhưng, trước khi làm, liệu có nhất định phải suy nghĩ xem có giá trị hay không?

Chiều thứ tư, nhóm điều tra họp định kì lần ba.

Thời gian tạm giam Hình Chí Sâm đã sắp vượt quá quy định pháp luật, mà giới truyền thông theo dõi vụ án này rất sát. Nếu không tìm ra bằng chứng chứng minh Hình Chí Sâm vô tội, Công an thành phố chỉ còn cách chuyển giao cho viện Kiểm sát khởi tố với tội danh cố ý giết người. Một khi đã chuyển giao cho tòa án, khả năng thay đổi tình tiết vụ án cho Hình Chí Sâm là rất mong manh. Áp lực trên vai nhóm điều tra vô cùng lớn, mà tình hình điều tra lại không có bất cứ tiến triển nào. Mọi thành viên tham gia cuộc họp đều mang bộ mặt u ám, không khí nặng nề như muốn kết lại thành tảng, giáng xuống đầu mỗi người bất cứ lúc nào.

Đúng lúc mọi người đang lắng nghe Tiêu Vọng báo cáo tình hình điều tra tuyến ngoài, cửa phòng họp bỗng nhiên bị đẩy ra, một người sai bước xông vào, tiến thẳng về phía góc bên kia của chiếc bàn dài, chỗ của giám đốc Công an thành phố.

Là Trịnh Lâm.

Giám đốc Công an thành phố cau mày: "Trịnh Lâm, chúng tôi đang họp, cậu đi ra đã."

"Tôi biết, tôi đến chính là vì vụ án." Trịnh Lâm không dừng lại mà tiến thẳng đến trước mặt giám đốc Công an, "Chúng tôi có phát hiện quan trọng."

Mười mấy người đột nhiên cùng xông vào, khiến gian phòng họp có diện tích chưa đầy mười mét vuông trở nên quá chật chội, mọi người chen chúc sau lưng giám đốc Công an đang đi phía trước, ông quay lại

chỉ vào Phương Mộc, Tiêu Vọng, Trịnh Lâm và mấy người khác: "Cậu, cậu, cậu và cậu nữa ở lại, những người khác đều ra ngoài."

Không gian trong phòng rộng hơn một chút, trưởng Công an quay người nhìn anh chàng trẻ tuổi đứng trước chiếc bàn, ôn tồn hỏi: "Anh là ai?"

Anh chàng trẻ tuổi ngẩng đầu lên, Phương Mộc và Tiêu Vọng nhìn nhau.

Là Cảnh Húc.

Trước mặt nhiều cảnh sát, Cảnh Húc có vẻ bất an, anh ta đảo mắt nhìn lung tung. Trịnh Lâm lên tiếng: "Cậu ấy tên là Cảnh Húc, là bảo vệ ở khách sạn Thành Loan, hôm xảy ra vụ án chính là ca trực của cậu ấy."

"Thế à?" Giám đốc Công an quay sang Trịnh Lâm: "Cậu vừa nói có phát hiện quan trọng, là gì thế?"

"Cuộn băng video." Trịnh Lâm giơ một chiếc túi chứa tang vật vụ án lên, "Trong này đã quay lại mọi tình hình ở hành lang hôm xảy ra vụ án, rất rõ ràng."

Phương Mộc tròn tròn mắt, tiếp đó nhìn chăm chăm vào chiếc túi trong tay Trịnh Lâm. Anh bỗng cảm thấy mình đã biết Trịnh Lâm lấy số băng video đó đi để làm gì. Nhưng Phương Mộc vẫn nuôi chút hy vọng...

"Cuốn băng video?" Trưởng Công an ngạc nhiên quay đầu về phía Cảnh Húc: "Không phải là do hệ thống giám sát cần điều chỉnh nên hôm đó không có video giám sát à?"

Cảnh Húc nhìn trưởng Công an, rồi lại nhìn sang Trịnh Lâm, rụt rè mấp máy môi, vẻ như không biết trả lời thế nào.

"Là thế này, hôm đó có mấy chiếc máy camera đã chỉnh xong." Trịnh Lâm trả lời thay Cảnh Húc: "Trong đó có một máy ở phía nam tầng 6, lại đúng là chiếc máy quay đoạn hành lang đó."

Trưởng Công an đưa mắt nhìn Trịnh Lâm, rồi quay sang Cảnh Húc: "Tại sao lúc đó anh không đưa ra nộ?"

"Tôi..." Cảnh Húc cúi đầu xuống, "Tôi..."

"Cậu ấy sợ bị báo thù, cũng không muốn khách sạn bị liên lụy." Vẫn là Trịnh Lâm lên tiếng.

Trưởng Công an quay đầu nhìn Trịnh Lâm lần nữa, lông mày ông nhíu lại.

Tim Phương Mộc đập thành thịch, cảm giác bất an trước đó dần trở thành sự thật.

Ánh mắt trưởng Công an rời khỏi Trịnh Lâm, ông khoát tay: "Xem cuốn băng video thế nào trước đã."

Cuốn băng video dài một tiếng bốn mươi phút. Một tiếng hai mươi phút đầu không có gì đặc biệt, chỉ có quãng hành lang vắng vẻ, thỉnh thoảng lại có nhân viên phục vụ mặc đồng phục làm việc của khách sạn đi qua. Đến bốn rưỡi chiều, bỗng một người đàn ông cao lớn xuất hiện ở hành lang, mặc dù chỉ nhìn từ phía sau, nhưng qua đặc điểm quần áo trên người, có thể nhận ra chắc chắn là ông Hình.

Mọi người đều vô cùng phấn chấn, ai nấy đều chăm chú không rời mắt khỏi màn hình. Sau khi người đàn ông vào phòng 624, màn hình lại trở về trạng thái tĩnh lặng trước đó. Nhưng khoảng tĩnh lặng đó chỉ duy trì được hai phút mười hai giây, cửa phòng 624 bỗng bật mở, một người đàn ông lao nhanh ra khỏi phòng, tiếp đó ông Hình cũng đuổi theo. Ánh mặt trời rọi xuống từ trong phòng chiếu sáng tấm thảm cửa, Phương Mộc nhìn vệt sáng đó, anh cố gắng phân tích tình hình trong phòng qua những thay đổi bất ngờ đó. Đồng thời, mối nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn. Bỗng mắt anh mở to...

Trịnh Lâm, anh đúng là thằng ngốc!

Khoảng mười phút sau, góc bên dưới màn hình bỗng xuất hiện ba người, quần áo trên người không có đặc điểm gì khác biệt, nhưng đều

đeo khẩu trang. Họ vội vã đi vào phòng 624, rồi đóng cửa lại. Một phút hai mươi giây sau, hai người cùng khiêng một vật hình khối dài bước ra, trông bên ngoài, có thể thấy đó là một người bị quấn trong chiếc thảm. Người đi sau xách một chiếc túi ni lông màu đen căng phồng. Ba người thoăn thoắt bước đi, rồi nhanh chóng biến mất ở phía dưới màn hình.

Trưởng Công an ngồi thẳng dậy, ông không phát biểu ý kiến ngay, mà chống cằm suy nghĩ nửa phút. Tiếp đó, ông khoát tay bảo những người khác đi ra, chỉ để một mình Trịnh Lâm ở lại.

Phương Mộc và Tiêu Vọng trở ra hành lang, về mặt Tiêu Vọng đầy phần chấn: "Thế này thì vấn đề đơn giản rồi, có bằng chứng này, là có thể chứng minh cho lời khai của ông Hình."

Phương Mộc cười nhún nhó, không đáp lời, quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Trời đã rất lạnh, cây cối bên đường chỉ còn những cành cây khẳng khiu trơ trụi, những người đi đường đều phồng phênh trong quần áo, tay ôm vai rảo bước vội vã. Có lẽ họ đều thấy rất lạnh, lòng Phương Mộc còn buốt giá hơn cả cái lạnh đầu mùa đông.

Bỗng trong phòng thoáng vọng ra giọng nói của trưởng Công an, ông cao giọng quát: "...Cái đầu của cậu để làm gì hả... Cậu thấy còn chưa đủ loạn hả?"

Tiếng Trịnh Lâm lẫn trong tiếng quát của trưởng Công an, anh ta hấp tấp nói nhỏ, dường như đang giải thích gì đó, nhưng càng lúc càng mất kiên nhẫn.

Phương Mộc quay đầu lại, vô tình chạm phải ánh mắt Tiêu Vọng, Tiêu Vọng hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng tranh luận, anh ta định châm điều thuốc nhưng lại thôi. Hai người nhìn nhau, đúng lúc đó, cánh cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh, trưởng Công an thò đầu ra, về mặt đầy tức giận, ông đưa mắt hết nhìn mặt Phương Mộc lại nhìn sang Tiêu Vọng, cuối cùng ông chỉ vào Phương Mộc quát: "Cậu, vào đây!"

"Nào, cậu Phương, cậu nói xem," trưởng Công an không quay về phía Phương Mộc, mặt hầm hầm nhìn Trịnh Lâm: "Cậu thấy cuốn băng video này thế nào?"

Phương Mộc hiểu, không thể giấu được nữa, nhưng vẫn không kìm được quay qua nhìn Trịnh Lâm. Trịnh Lâm cũng quay đầu lại nhìn Phương Mộc, ánh mắt đã mất đi vẻ cứng rắn, thậm chí còn thoáng vẻ cầu khẩn.

"Không phải nhìn cậu ấy! Trong đầu nghĩ thế nào thì nói thế ấy!" Giọng trưởng Công an lạnh băng.

Phương Mộc cụp mắt xuống, nhưng anh vẫn cảm nhận được ánh mắt của trưởng Công an và Trịnh Lâm chiếu vào mình bóng rập.

"Cuốn băng video đó là giả."

"Xem đây! Xem đây!" Trưởng Công an giơ hai tay lên một cách khoa trương, rồi đập mạnh xuống mặt bàn, "Cậu Phương không phải là nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp mà còn nhận ra được vấn đề. Cậu tưởng là người ở phòng Vật chứng đều là óc bả đậu hết cả đấy hả?"

Trịnh Lâm không đáp lời trưởng Công an, vẫn chăm chăm nhìn Phương Mộc: "Anh căn cứ vào đâu mà bảo là giả?"

Phương Mộc ngẩng đầu lên, cố gắng nói với giọng ôn tồn: "Vụ án xảy ra vào khoảng hơn bốn giờ chiều, mặt trời lúc đó phải ở phía tây nam, còn phòng 624 ở hướng chính nam, cho nên, ánh nắng mặt trời không thể chiếu thẳng từ cửa sổ phòng ra hành lang. Cuốn băng video của anh chắc chắn là quay vào khoảng một giờ."

Trịnh Lâm ngó ra mấy giây, người bỗng lão đảo, cuối cùng phải dựa vào chiếc bàn mới đứng vững được.

"Quay lúc mười hai rưỡi trưa." Trịnh Lâm cười một cách khó hiểu, "Khó khăn lắm mới tìm được thời gian."

Dứt lời, Trịnh Lâm đưa mắt chăm chú nhìn xuống viên gạch dưới chân, đứng yên không động đậy.

Không khí im lặng bao trùm lấy ba người, rồi dần dần cô đặc lại, cuối cùng như có sức nặng khủng khiếp, đè xuống khiến người ta muốn nghẹt thở.

Một lúc lâu sau, trưởng Công an lên tiếng: "Mấy diễn viên đó là ai? Theo tôi thấy, có cậu Hải và cậu Triển đúng không? Còn ai nữa?"

Trịnh Lâm ngẩng đầu lên, mặt tái xám, vừa định lên tiếng, trưởng Công an đột ngột vung tay: "Thôi, tôi cũng không muốn biết nữa. Cậu tìm đại một cái cớ gì đó đuổi thẳng nhóc đó đi. Việc này kết thúc ở đây! Đừng bao giờ nhắc lại nữa!"

Giọng Trịnh Lâm mềm lại: "Chỉ cần chúng ta tin cuốn băng này có thật, là xong mà?"

"Chết tiệt!" Trưởng Công an đá đổ chiếc ghế cạnh mình, "Cậu điên mẹ nó rồi hả? Như thế là làm bằng chứng giả! Vi phạm pháp luật vì mục đích tư lợi! Cậu cũng muốn vào tù gặm bánh ngô như anh Hình phải không?"

Đúng lúc đó, có người gõ cửa phòng, tiếp đó, Tiêu Vọng rụt rè thò đầu vào, nói khẽ với trưởng Công an: "Bàn xong chưa ạ?"

"Có việc à?" Trưởng Công an hỏi luôn, không hề khách khí: "Có việc thì nói mau đi!"

"Vừa nãy... cái..." Mặt Tiêu Vọng đầy vẻ lúng lúng, "Tốt nhất là anh xuống tầng 1 xem."

Trưởng Công an chửi khể một câu rồi sải bước đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại Phương Mộc và Trịnh Lâm, không khí càng nặng nề. Phương Mộc đứng im lặng một lúc rồi hỏi khẽ: "Tại sao lại làm thế?"

Trịnh Lâm thở dốc một hơi: "Tôi theo anh Hình hơn mười năm rồi, anh ấy có chuyện, tôi không thể mặc kệ."

"Nhưng anh làm tất cả những cái này đều chẳng có ý nghĩa gì cả!" Phương Mộc không kìm được khẽ quát: "Lơ mơ còn liên lụy đến mình!"

"Tôi không sợ!" Trịnh Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt sáng rực nhìn Phương Mộc: "Chỉ cần cứu được anh Hình, tôi có thể làm mọi việc!"

"Trường Công an nói không sai," Phương Mộc nghiêng rằng, "Anh điên mẹ nó rồi!" Dứt lời, Phương Mộc quay người định bước đi. Trịnh Lâm đưa tay kéo bả vai anh, Phương Mộc hất liền mấy nhát nhưng Trịnh Lâm vẫn không chịu buông ra.

"Anh nói cho tôi biết, rốt cuộc anh Hình đã nói gì với anh?" Mặt Trịnh Lâm ánh lên sự cuồng nhiệt đến mất cả lí trí, "Chúng tôi có thể giúp anh!"

"Tôi sẽ không nói cho anh biết." Phương Mộc đứng lại, khẽ nói: "Vì tôi không tin anh."

"Cái gì? Không ngờ anh..." Mặt Trịnh Lâm méo mó, như muốn lôi cả ruột gan ra cho Phương Mộc xem, "Chúng ta quen nhau khá lâu rồi... còn từng làm việc cùng nhau..."

"Sự việc phát triển đến giờ phút này..." Phương Mộc lấy hết sức gỡ tay Trịnh Lâm ra, anh nói từng chữ rành rọt: "Tôi không tin bất cứ người nào cả!"

Nói xong, Phương Mộc quay người đi ra phía cửa, vừa mở cửa ra, liền bị đẩy mạnh một nhát vào ngực, anh lảo đảo mấy bước mới đứng vững lại được.

Hai người lao vụt vào trong phòng, sau đó đóng chặt cửa lại. Phương Mộc nhìn họ, cũng là người quen.

Anh chàng cao, mặc áo da, quần đen là Triển, anh chàng hơi thấp, mặc áo gió màu xanh thẫm là Hải.

"Trả lời câu hỏi của đội trưởng Trịnh," Triển nói lạnh tanh: "Nếu không thì đừng có đi đâu."

Phương Mộc nhìn anh ta, rồi quay đầu nhìn Trịnh Lâm, Trịnh Lâm đang ôm vai, cau mày nhìn lại.

Phương Mộc khẽ cười, tiếp đó khước miệng anh lập tức nhếch lên lạnh lùng: "Nếu tôi không trả lời thì sao?"

"Thế thì đừng trách tôi không khách khí." Hải rút từ sau lưng ra một vật, quăng vù một tiếng, là một chiếc gậy ASP của cảnh sát.

Hai hàng lông mày Trịnh Lâm càng nhíu sát hơn, nhưng anh ta không hề có ý ngăn Hải lại.

"Đừng để chúng tôi phải khó xử, Phương Mộc." Trịnh Lâm nói khẽ.

"Thế thì cứ thử xem."

Bỗng một giọng nói vang lên ở phía cửa, tiếp đó, một người cao lớn nhanh chóng lao vào phòng, đứng cạnh Phương Mộc.

Là Tiêu Vọng.

"Lính mới, việc này không liên quan gì đến anh." Trịnh Lâm lạnh lùng nói: "Đừng tự chuốc vạ vào thân."

"Liên quan đến cậu ấy, là liên quan đến tôi." Mặt Tiêu Vọng thản nhiên, tay vẫn để sau lưng, "Anh cứ thử xem."

Nét mặt Trịnh Lâm sắt lại, anh ta đi tới trước mặt Tiêu Vọng, gần như chạm vào mũi anh.

"Tôi nhắc lại với anh một lần nữa, việc này không liên quan đến anh. Đừng chuốc vạ vào thân."

"Ha ha." Tiêu Vọng liếc qua chiếc gậy cảnh sát trong tay Hải, anh nhìn lại Trịnh Lâm không chút nhượng bộ, "Đánh nhau trong trụ sở Công an của các anh, với tôi không nghĩa lý gì, nhưng tốt nhất là anh giải quyết vấn đề của mình trước đi đã."

"Cái gì?" Vẻ mặt dữ dằn của Trịnh Lâm lập tức chuyển thành ngạc nhiên, "Ý anh là sao?"

"Cục trưởng gọi anh xuống." Ánh mắt Tiêu Vọng đầy giễu cợt, "Cảnh Húc đang làm âm ỉ ở phòng tư vấn kia."

Vừa vào phòng tư vấn, Phương Mộc sững người.

Cảnh Húc mình trần không mặc áo, trên ngực và cánh tay anh ta đầy vết thương. Trên bàn trước mặt anh ta là một chiếc phong bì đã mở, bên trong là một xấp tiền dày.

Cảnh tượng trước mắt rõ ràng là nằm ngoài dự tính của Trịnh Lâm, phải mất ba mươi giây, anh ta mới định thần lại được.

"Cậu làm cái gì thế hả?" Giọng Trịnh Lâm tuy nhỏ nhưng lạnh băng, "Định diễn tiết mục thoát y phải không?"

"Anh ta tố cáo cậu dùng bạo lực để lấy bằng chứng." Trưởng Công an đứng im lặng nãy giờ bèn lên tiếng, "Ngoài ra còn..."

"Còn vi phạm pháp luật vì mục đích tư lợi."

Phương Mộc ngoái đầu nhìn về phía tiếng nói, một người đàn ông cao lớn mặc comple đi giày da bước vào, đi sau lưng hắn là một anh chàng thấp bé cặp chiếc cặp tài liệu, đeo kính đen.

"Kim Vĩnh Dụ, giám đốc khách sạn Thành Loan". Tiêu Vọng ghé vào tai Phương Mộc nói khẽ.

"Anh là ai?" Trưởng Công an nhìn hắn từ đầu xuống chân, lạnh lùng hỏi.

Kim Vĩnh Dụ tự giới thiệu rồi chỉ vào anh chàng thấp bé bên cạnh: "Đây là luật sư của tôi."

"Anh có việc gì?" Trưởng Công an đưa mắt nhìn tấm danh thiếp Kim Vĩnh Dụ đưa, tiện tay đặt lên bàn.

"Cảnh Húc là nhân viên khách sạn của tôi, tôi đại diện cho cậu ấy tố cáo cảnh sát của các anh có hành vi dùng bạo lực để lấy vật chứng, dùng tiền mua nhân chứng, làm giả bằng chứng và vi phạm pháp luật vì mục đích tư lợi, đồng thời yêu cầu truy cứu trách nhiệm hình sự những người liên quan..."

"Việc này liên quan gì đến anh?" Trịnh Lâm ngắt lời hắn, "Anh là gì mà thay mặt cậu ta?"

"Ha ha, thế thì phải hỏi anh." Kim Vĩnh Dụ chậm rãi lên tiếng, "Anh tạo ra bằng chứng giả, tiếp đó chắc chắn sẽ tiến hành điều tra giả, như vậy sẽ ảnh hưởng trầm trọng đến uy tín và việc kinh doanh của khách sạn chúng tôi. Tất nhiên là tôi không thể khoanh tay đứng nhìn."

Mặt Trịnh Lâm hết đỏ lại trắng, hai tay nắm chặt nắm đấm. Trịnh Lâm quay đầu nhìn Cảnh Húc, Cảnh Húc rét run cầm cập, cậu ta không thèm nhìn Trịnh Lâm, vẻ mặt đầy khoái trá.

"Tôi đã đánh giá nhầm anh nhỉ?" Trịnh Lâm hỏi khẽ: "Anh đã lên kế hoạch chơi tôi từ trước, đúng không?"

Cảnh Húc chăm chú nhìn xuống mặt bàn, chậm rãi nói: "Anh không phải uy hiếp tôi, tôi là một công dân nghiêm túc tuân thủ pháp luật."

"Thôi!" Trưởng Công an vừa nhìn thấy Trịnh Lâm đã muốn bốc hỏa, vội xoa dịu cho yên chuyện, quay sang Kim Vĩnh Dụ hỏi khẽ: "Anh muốn thế nào?"

"Vừa nãy tôi đã nói rất rõ ràng." Kim Vĩnh Dụ vẫn dương dương vẻ đã nắm chắc phần thắng trong tay, "Nếu anh xử lý không công minh, tôi sẽ phản ánh sự việc này lên viện Kiểm sát và Ủy ban Chính pháp."

Trưởng công an im lặng nhìn anh ta mấy giây, rồi đột nhiên nói to: "Trịnh Lâm, Triển, Hải, ngay lập tức giao nộp súng và thẻ cảnh sát của các anh, bắt đầu tạm thời nghỉ việc tiếp nhận điều tra từ hôm nay."

Dứt lời, ông quay sang Kim Vĩnh Dụ, mặt không biểu lộ cảm xúc: "Có kết quả, chúng tôi sẽ thông báo cho anh."

"Vâng." Kinh Vĩnh Dụ mỉm cười, đứng dậy, "Chúng tôi giữ quyền tiếp tục truy cứu việc này."

Cảnh Húc cũng đã mặc áo vào, đi theo Kim Vĩnh Dụ ra khỏi phòng tư vấn, khi đi qua chỗ Trịnh Lâm, anh ta cố ý dừng lại, nhìn vào gương mặt ngây ra như tượng đất của Trịnh Lâm, cười một cách khoái trí rồi đắc thắng đi ra.

Chương 12: BÁCH HÂM DỤC CUNG

[18]

[18] "Dục cung" trong tiếng Trung Quốc có nghĩa là địa điểm kinh doanh dịch vụ tắm.

Tại trường quay một bộ phim truyền hình dài tập.

Bùi Lam trang điểm, ăn mặc rất mát, tay kéo một chiếc va li, vừa đi vừa lau nước mắt, một người đàn ông cao to tuần tú đuổi theo sau lưng, anh ta nắm lấy cánh tay Bùi Lam, nói gì đó, vẻ mặt đầy xúc động. Bùi Lam lắc đầu khóc như mưa, cuối cùng cô gục đầu vào ngực người đàn ông, hai tay ôm lấy eo lưng anh ta.

"Dừng! Cảnh này xong!" Một anh chàng bộ dạng như đạo diễn ngồi trước máy theo dõi đứng dậy, mặt lộ vẻ không hài lòng.

"Chuẩn bị cảnh tiếp theo." Đạo diễn quay về phía Bùi Lam, "Bùi Lam, tâm trạng hơn chút nữa, OK?"

"Vâng." Bùi Lam lơ đãng đáp lời. Chuyên gia trang điểm vội vàng tới trang điểm thêm cho cô, phía ngoài trường quay một chiếc xe Mercedes màu đen chậm chậm đi tới, ánh mắt Bùi Lam lập tức bị hút vào chiếc xe.

Hai người một nam một nữ bước xuống xe, tay cô gái xách một chiếc bình giữ nhiệt lớn. Người đàn ông là Lương Trạch Hạo, anh ta thân thiện chào nhân viên trong đoàn làm phim, và sai cô bảo mẫu mang chiếc bình giữ nhiệt vào phòng trang điểm của Bùi Lam. Lương Trạch Hạo đi đến trước mặt Bùi Lam, nhăn nhó cười hỏi: "Em yêu, hôm nay thế nào?"

Bùi Lam chưa kịp trả lời, một nữ diễn viên bên cạnh đã xen vào: "Anh Lương, lại mang canh đến đây à? Anh tốt với chị Bùi thật đấy!"

"Công nhận!" Lương Trạch Hạo ngấm cô gái từ đầu xuống chân, cuối cùng ánh mắt gã dừng lại trên bộ ngực căng đầy của cô gái, "Dạo này Tử Yên xinh thật đấy!"

Tử Yên cười giòn tan, cổ tình lúng liếng liếc nhìn Lương Trạch Hạo. Nét mặt Bùi Lam lộ vẻ tức giận, cô quay mặt đi chỗ khác.

Tử Yên đắc chí bĩu môi, buông một câu đầy ẩn ý "Không làm phiền anh chị nói chuyện nữa", rồi lắc hông điệu đà đi ra chỗ khác, đi được vài bước, còn không quên quay đầu lại đưa mắt liếc tình tứ.

Lương Trạch Hạo thèm thuồng dán chặt mắt vào mông Tử Yên, cho đến lúc Bùi Lam không thể kìm nén hơn được nữa, ho một tiếng, gã mới luyến tiếc quay lại.

Gương mặt Bùi Lam lộ rõ sự bức tức, Lương Trạch Hạo khẽ nói mấy câu. Dỗ dành một lúc thấy Bùi Lam vẫn không tươi tỉnh lên, Lương Trạch Hạo hết kiên nhẫn, gã bèn nói: "Nhớ ra uống canh" rồi chui luôn vào phòng hóa trang.

Bùi Lam không cần đoán cũng biết Lương Trạch Hạo đi làm gì, nghĩ đến cảnh hắt lại cột nhà với mấy cô nàng diễn viên đang nóng lòng muốn bám áo đại gia, cảm giác ghen tức lại trào lên trong lòng Bùi Lam. Chuyên gia trang điểm bị Bùi Lam giục giã vội nhanh chóng hoàn thành công việc. Bùi Lam cảm thấy khó thở, cô đứng dậy, định ra ngoài đi dạo một lúc, vừa đi mấy bước, cô liền nghe thấy có tiếng reo ầm ĩ ở bên ngoài, tiếng chớp máy ảnh vang lên liên tiếp.

Fan hâm mộ xúm đông bên ngoài trường quay. Bùi Lam lập tức nở nụ cười rạng rỡ tự tin, nhẹ nhàng bước tới.

Lúc này, có lẽ chỉ có những người hâm mộ cuồng nhiệt này mới có thể mang đến cho tâm hồn cô một chút an ủi. Bùi Lam kiên nhẫn cầm lấy từng cuốn sổ, đưa bút ký như rồng bay phượng múa. Cô chợt nhớ mình đã từng đặt bút ký trên một cuốn sổ xấu xí, nhớ đến người cảnh sát với ánh mắt sắc lạnh mà ấm áp.

Cô bỗng thấy lòng mình được sưởi ấm.

Chưa đến giờ tan học, nhưng phụ huynh học sinh đã chen chúc chờ ở cổng trường tiểu học số 6, đủ loại xe ô tô, xe đạp điện, xe đạp dàn ra chật kín hai bên đường. Người đi đường đều thấy bức mình, nhưng sau khi hiểu rõ nguyên nhân, mọi người đều mỉm cười độ lượng.

Thông tin về việc các em bé liên tục bị mất tích đã lan đến thành phố C, không ai muốn tai họa giáng xuống đầu đứa con yêu quý của mình.

Trong một quán ăn nhanh bên đường, Phương Mộc vừa chăm chú nhìn về phía cổng trường tiểu học đông chật người, vừa chậm rãi uống từng ngụm sữa đậu nành, đá trong cốc đã tan ra lạnh toát. Cô thu ngân chốc chốc lại đưa mắt nhìn vị khách kì quặc, anh ta đã ngồi ở đây hơn một tiếng đồng hồ, chỉ hút thuốc lá và thỉnh thoảng uống chút sữa đậu nành, cốc sữa không biết bao giờ mới uống hết. Thời tiết đã rất lạnh, ô cửa kính của quán ăn phủ một lớp hơi nước, anh ta chốc chốc lại lấy tay lau sạch một khoảng kính, như thể đang tìm một người nào đó ở bên ngoài. Cô gái cúi đầu nhìn tập tiền lẻ xếp ngay ngắn trong tay, nghĩ bụng chắc là có người nợ anh ta tiền.

Kim đồng hồ chậm chậm nhích gần đến con số năm giờ chiều, cô gái bắt đầu sốt ruột, một lúc nữa là trường tiểu học số 6 tan học, rất nhiều phụ huynh sẽ đưa con vào quán ăn chút gì đó, cái anh chàng này cứ ngồi đây chiếm chỗ thì phiền quá. Cô đang do dự không biết làm thế nào để đuổi anh ta đi thì vị khách bỗng đứng dậy, chạy vù ra ngoài cửa.

Phương Mộc chen ngang chen dọc giữa đám phụ huynh đang chờ đợi, nhằm một người đàn ông mặc chiếc áo gió màu xám xông tới, túm lấy cánh tay anh ta.

Gã Quỷ quay đầu lại, thấy Phương Mộc, lập tức mặt gã lộ vẻ như bị tắc trong ngõ cụt. Không đợi Phương Mộc lên tiếng, gã vội vàng nói nhỏ: "Đừng ở đây, đừng ở đây! Con trai tôi sắp tan học rồi."

Cô thu ngân vừa thu dọn cốc sữa vị khách đáng ghét lúc này chưa uống hết, đã lại thấy anh ta bước vào, lôi theo một người đàn ông trong bộ dạng khổ sở nhăn nhó. Cô gái hỏi theo phản xạ bản năng: "Anh gọi gì?", không ngờ anh ta trả lời không hề khách khí: "Đợi một lúc nữa, tôi gọi sau." Cô gái bĩu môi, bực mình quay về chỗ bàn thu ngân.

Phương Mộc ấn gã Quỷ ngồi xuống ghế, hỏi luôn: "Tại sao không nghe điện thoại của tôi?"

"Tôi có nghe thấy đâu." Mắt gã Quỷ lăm lét, "Ngày nào tôi cũng bận lắm..."

"Việc tôi nhờ anh tìm hiểu, có tin tức gì không?"

"Không." Gã Quỷ trả lời câu hỏi một cách rõ ràng dứt khoát, nói xong gã định đứng dậy, "Xin lỗi anh! Tôi phải đi đón con đây."

Phương Mộc chẳng nói chẳng rằng, ấn luôn gã xuống chỗ ngồi. Gã Quỷ có vẻ cuống, nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Phương Mộc, đành mềm mỏng.

"Anh cho tôi đi đi, đại ca." Gã Quỷ chắp tay khúm núm liên tục van nài Phương Mộc, "Tính khí con mụ vợ cũ của tôi anh cũng biết đấy, mỗi tháng tôi chỉ được gặp con vào hôm nay thôi."

"Được thôi." Phương Mộc chậm rãi châm một điếu thuốc, "Thế thì nói thật đi."

Gã Quỷ chửi khế một câu, nhìn đồng hồ, rồi giở bộ mặt vô lại: "Anh cho tôi uống cốc nước đã. Tôi muốn uống trà sữa trân châu."

"Được." Phương Mộc đứng dậy, một tay chỉ vào mũi gã Quỷ, "Anh mà dám chạy..."

"Trời ơi, tôi đâu có dám." Gã Quỷ sốt ruột xua tay, mắt dán chặt vào cánh cổng trường, "Anh gọi nhanh lên đi."

Lúc trả tiền, cô thu ngân lờm Phương Mộc một cái sắc lẹm, Phương Mộc ngạc nhiên không hiểu, khi nhìn thấy cô bỏ cái gọi là "trân

châu" vào chiếc cốc nhựa, trong đầu anh bất giác lóe lên một ý nghĩ. Sau khi cốc trà sữa được rót xong, Phương Mộc hỏi cô gái lấy một chiếc ống hút to rồi trở về chỗ ngồi.

Đúng là gã Quỷ đã khát khô cả cổ, chả buồn để ý xem liệu có bỏng mồm không, đã uống liền mấy ngụm to, vừa nhai "trân châu" vừa lăm bằm.

"Anh đừng tưởng, cái món này ngon ghê đấy."

"Nói đi, anh nghe ngóng được những gì rồi?"

"Không thấy tăm hơi cái tay họ Đinh ấy đâu, gần đây không ai trông thấy gã. Chắc là chuồn mất rồi." Gã Quỷ nói khề, "Còn về việc của ông Hình, người các băng đảng đều biết là ông ấy đã bị giăng bẫy, nghe nói có liên quan đến vụ án ông ấy đang điều tra."

"Vụ gì?"

"Cụ thể thì tôi không biết, nghe nói là liên quan đến vụ trẻ con bị mất tích."

Phương Mộc nghĩ một lát rồi hỏi: "Nhà họ Trang là ai?"

"Cụ thể tôi cũng không rõ, chỉ biết là người vùng này." Gã Quỷ nhìn xung quanh, nói khề: "Cảnh sát Phương, anh là người tốt, tôi muốn khuyên anh điều này, cũng là muốn tốt cho anh..."

"Gì?"

"Con người đó không dễ chơi đâu, nghe nói là thế lực rất ghê gớm. Đến cả nhân vật như ông Hình mà còn bị đồn ngã, nữa là anh." Giọng gã Quỷ nghe đầy thiện ý, "Theo tôi, anh đừng có nhúng mũi vào cái thùng cứt đấy, không cần thận rồi cũng toi luôn."

"Hả?" Phương Mộc nheo mắt lại, chậm rãi nói: "Xem ra anh biết khối thông tin nội bộ đấy nhỉ."

"Đâu có, đâu có." Gã Quỷ hoang mang nhìn lảng đi chỗ khác, "Tôi có biết gì đâu."

Gã Quỷ cười nhạt mấy tiếng, trong lòng lại càng căng thẳng. Gã bưng cốc trà sữa lên hút một ngụm to để che giấu tâm trạng của mình, bỗng nhiên, cổ họng gã tắc nghẹn, hai mắt trợn lên, gã lấy tay cuống quýt xoa cổ họng.

Phương Mộc đưa mắt nhìn hạt "trân châu" mắc kẹt trong ống hút, im lặng nhìn gã Quỷ đang giãy giụa trước mặt.

Mặt mũi gã Quỷ tím tái, con người mất như muốn bật ra khỏi tròng. Gã đứng dậy, không giữ ý giữ tứ gì nữa, thọc luôn tay vào cổ họng moi móc loạn xạ, nước dãi chảy ròng ròng dính đầy cằm và ngực gã, nhưng cái hạt "trân châu" chết tiệt ấy vẫn tắc trong khí quản. Cô gái thu ngân định tới giúp, nhưng Phương Mộc nghiêm khắc đưa tay ngăn lại khiến cô sợ xanh mặt đứng yên tại chỗ không dám động đậy. Gã Quỷ tức giận trợn mắt nhìn Phương Mộc, định chạy ra ngoài tìm ai đó nhờ giúp. Gã vừa đứng dậy, Phương Mộc liền tung chân đạp mạnh, chiếc bàn đổ xuống đập vào ngực gã Quỷ. Gã bị đè chặt trong ghế không sao động đậy được, cũng không nói được, gã chấp tay rồi rít cầu xin Phương Mộc. Phương Mộc lấy bút và cuốn sổ ghi chép trong túi áo ra, vút xuống trước mặt gã, gã Quỷ vội vàng chớp lấy, ngoáy mấy chữ vào cuốn sổ, rồi ngẩng đầu cuống quýt chỉ vào cổ họng mình.

Phương Mộc thả chân xuống, đi vòng ra sau lưng gã, hai tay đặt vào eo lưng gã, sau đó tay trái nắm lại, ngón trỏ ấn mạnh vào phần bụng trên và ngực gã, tiếp đó tay phải tóm lấy nắm đấm tay trái, ép mạnh vào bụng gã từ dưới lên trên thật nhanh, sau vài lần như vậy, cuối cùng gã Quỷ ho một tiếng dữ dội, hạt "trân châu" bật ra bàn, nảy lên mấy lần rồi lăn vào góc tường.

Chờ cho gã Quỷ bớt ho, Phương Mộc cầm cốc trà sữa lên ý bảo gã súc miệng, gã Quỷ xua tay rồi rít, hốt hốt nói: "Chừa rồi, chừa rồi." Phương Mộc mỉm cười bảo cô thu ngân đang ngây người ra mang cho một cốc nước lọc.

Gã Quỷ uống vài ngụm, sắc mặt đỡ hơn một chút. Phương Mộc đưa cho hắn một điều thuốc lá và hỏi: "Không sao chứ?"

"Không sao." Gã Quỷ vẫn nguyên bộ dạng sợ sệt, "Mẹ kiếp, suýt nữa thì chết ghen."

Phương Mộc vỗ vai gã, anh mở cuốn sổ ra, chỉ vào hai chữ "Bách Hâm" xiêu xiêu vẹo vẹo và hỏi: "Cái này nghĩa là gì?"

"Chẳng có nghĩa gì." Gã Quỷ nhắm mắt lại, ngả người tựa ra phía sau, "Viết bừa thôi."

Phương Mộc không nói gì, anh nhìn chăm chăm vào mặt gã Quỷ.

"Anh nhìn tôi cũng chả được gì." Gã Quỷ quay mặt sang một bên, "Tôi không muốn chết quá sớm."

Đúng lúc đó, một tốp học sinh tiểu học ào vào trong quán, nhốn nháo mua cánh gà, sữa chua, kem, một cậu bé vô tình đưa mắt nhìn về phía họ, cậu lập tức reo lên: "Bố!"

Gã Quỷ giật bắn người, vội mở mắt ra, toe toét cười:

"Dương Dương!"

Dương Dương bước tới, nét mặt đầy nghi ngờ, cậu bé chăm chú nhìn Phương Mộc, vẻ không thân thiện. Gã Quỷ tươi tỉnh ngồi xuống, ôm chầm lấy con trai.

"Muốn ăn gì nào? Bố mua cho!" Nét mặt gã Quỷ bỗng thay đổi, "Nhưng không được uống trà sữa trân châu."

Dương Dương giẫy ra khỏi tay gã Quỷ, cậu bé nhìn Phương Mộc rồi cau mày, "Chú ấy là cảnh sát đúng không, bố lại phạm tội gì rồi?"

"Đâu có. Bố vẫn... con biết đấy..." Gã Quỷ cuống lên nói lắp bắp, "Bố đã thề với con rồi mà..."

"Bố cháu không làm việc xấu." Phương Mộc lên tiếng, anh cúi xuống, vỗ nhẹ vào đầu Dương Dương, "Ông ấy đang giúp cảnh sát làm một nhiệm vụ bí mật."

"Nhiệm vụ gì?" Dương Dương vẫn nửa tin nửa ngờ.

"Chú không thể nói cho cháu biết được, vì đây là nhiệm vụ bí mật."

"Thôi được, thực ra bố cháu rất giỏi đấy." Cậu bé có vẻ rất độ lượng, "Thế cháu có phải giả vờ không quen chú và bố cháu không?"

"À, không cần đâu." Phương Mộc mỉm cười, "Cháu đi mua đồ ăn đi, chú mời nhé."

Dương Dương hớn hờ chạy đi. Gã Quỷ thở phào nhẹ nhõm, ngượng ngùng nói "cảm ơn anh". Phương Mộc không đáp lời, anh lấy trong ví ra năm tờ một trăm tệ đưa cho gã.

"Thù lao cung cấp thông tin."

Gã Quỷ không từ chối, thoải mái nhét luôn tiền vào túi, gã quay người định đi thì bị Phương Mộc gọi lại.

"Đợi đã."

Gã Quỷ nhăn nhó, "Tôi đúng là không biết gì mà, cảnh sát Phương..."

"Cầm lấy."

Gã Quỷ ngây người ra, trước mặt gã là hai trăm đồng.

"Trời lạnh rồi, mua cho con trai anh đôi giày." Phương Mộc hất hàm về phía Dương Dương, cậu bé đang đứng ngay gần đó, "Anh xem, hở hết cả ngón chân ra rồi."

Gã Quỷ lưỡng lự giây lát, cuối cùng vẫn đưa tay cầm lấy tiền, mặt gã lộ vẻ bối rối, dường như định đi nhưng lại muốn nán lại.

"Đi đi!" Phương Mộc nhìn ra chỗ khác, khoát tay, "Con trai anh đang đợi kia kìa."

Gã Quý đứng thêm mấy giây, gã mấp máy môi, nắm chặt lấy mấy tờ tiền trong tay, vẻ như quyết tâm lắm, rồi nói khẽ:

"Cảnh sát Phương?"

"Gì thế?"

"Thời gian trước, có người thấy tay họ Đinh đến Bách Hâm Dục Cung, sau đó thì không thấy hản đi ra nữa."

Phương Mộc đột ngột quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt gã Quý vài giây, khẽ thở phào một tiếng.

"Cảm ơn anh!"

Gã Quý khẽ nhún vai, vẻ mặt ngượng ngùng, gã lẩm bẩm nói thêm một câu: "Anh nhớ cẩn thận", rồi kéo con trai ra khỏi quán.

Bách Hâm Dục Cung nằm ở ngoài vành đai hai, khu vực giáp ranh giữa nông thôn và thành phố, người đại diện pháp lý tên là Lý Thủ Khánh, nam, 47 tuổi. Theo tài liệu của cơ quan thuế vụ, mỗi tháng Bách Hâm Dục Cung đều báo thuế và nộp thuế đúng hạn, tiền thuế tương đối lớn, tình hình kinh doanh có vẻ rất phát đạt. Nhưng lần đầu tiên đến Bách Hâm Dục Cung, Phương Mộc vô cùng ngạc nhiên.

Nơi gọi là Bách Hâm Dục Cung, chỉ là một tòa nhà hai tầng nhỏ, nhìn từ bên ngoài, có lẽ trước đây từng được trang trí rất xa hoa sang trọng, nhưng vì đã lâu không được tu sửa, những hoa văn trang trí tinh xảo đã hoen ố cũ nát. Phương Mộc đi một vòng xung quanh Bách Hâm Dục Cung, anh phát hiện thấy toàn bộ cửa sổ đều được che kín bởi những tấm rèm cửa dày, không thể biết được tình hình bên trong. Một tờ giấy đã ố vàng cứng danh dán trên cửa chính, trên tờ giấy đề dòng chữ "Đóng cửa tu sửa".

Phường Mộc ngẫm nghĩ một lúc rồi quay người đi sang bên kia đường. Ở đó có một hàng sửa xe đạp. Phường Mộc châm một điếu thuốc mời ông già sửa xe, chuyện phiếm vài câu rồi hỏi về tình hình Bách Hâm Dục Cung. Ông già nói, ông sửa xe ở đây đã được mười mấy năm, lúc Bách Hâm Dục Cung bắt đầu xây dựng, ông cũng có mặt. Nhưng kì lạ là, sau khi tường ngoài xây sửa xong thì công nhân thi công đều rời đi hết, từ đó đến giờ chưa từng có người đến, tức là nơi này chưa bao giờ mở cửa kinh doanh.

Phường Mộc đã nắm được tình hình, về đến trụ sở, anh liền kiểm tra ngay thông tin về Lý Thủ Khánh, kết quả không nằm ngoài dự đoán. Đúng là có một người tên là Lý Thủ Khánh, sổ chứng minh thư cũng hoàn toàn khớp, nhưng Lý Thủ Khánh chỉ là một công dân bình thường ở huyện Cổ An tỉnh Hà Bắc, cả đời chưa ra khỏi huyện Cổ An nửa bước.

Rõ ràng mặc dù từ góc độ pháp luật, Bách Hâm Dục Cung kinh doanh bình thường, đóng thuế đầy đủ, nhưng thực chất chỉ là cái vỏ rỗng, giá trị tồn tại của nó tất yếu là vi phạm pháp luật, khả năng lớn nhất là để rửa tiền, ngoài ra còn...

Phường Mộc không muốn nghĩ tiếp, vì Đinh Thụ Thành rất có khả năng đang ở trong Bách Hâm Dục Cung.

Sở dĩ đêm khuya là đêm khuya, vì không có nắng mặt trời chiếu sáng mặt đất. Nhưng ánh sáng vẫn tồn tại, chỉ có điều chúng tỏa ra từ đủ các loại đèn. Có loại mờ dịu ấm áp, ví như chút ánh sáng mong manh ở đầu giường ngủ; có loại cuồng nhiệt khiêu khích, đây vể mờ ám, ví như các loại biển hiệu đèn màu trong đêm tối. Chúng cũng giống như thành phố này về đêm, luôn rập rình trôi dạt, chỉ cần huy hoàng trong giây lát, hoàn toàn không nghĩ đến sớm mai khi nào mặt trời mọc.

Trong những buổi đêm như vậy, luôn có những người không ngủ được và cả những người không muốn ngủ.

Có người đàn ông nằm trên nền nhà lạnh giá của trại giam, ngửa mặt nhìn chút ánh trăng yếu ớt rọi vào qua lỗ cửa thông hơi.

Có người phụ nữ lặng lẽ rời khỏi người đàn ông nằm ngáy vang như sấm bên mình, châm một điếu thuốc giữa phòng khách tối đen như mực, nhớ nhung người cảnh sát mình chỉ tiếp xúc trong mấy tiếng đồng hồ.

Có người đàn ông ngồi trong buồng lái của chiếc xe Jeep, mệt mỏi chăm chú nhìn tòa nhà hai tầng cách đó không xa.

Còn những cô gái ấy nép sát vào nhau để sưởi ấm, lắng nghe tiếng suối chảy rì rầm giữa vùng núi đá đã trầm mặc đứng sừng sững hàng nghìn năm.

Mỗi con người ấy đều là một linh hồn cô quạnh, phiêu du trong khoảng thời gian chôn vùi tất cả.

Cảnh Húc cũng chưa ngủ. Hắn muốn ngủ, nhưng không cam tâm ngủ. Mỗi một giây đều là thời khắc hồi sinh, cũng có thể là khoảnh khắc tận thế. Hắn đã chán ghét những cặp đùi, những bộ ngực của lũ đàn bà bên mình, nhưng vẫn không ngừng sờ soạng, dường như giây phút sau đó sẽ vĩnh viễn không còn nữa, thực chất chưa bao giờ thực sự thuộc về mình.

Trước khi phải đối mặt với giây phút cuối cùng của số mệnh, hắn muốn tận dụng thời gian để hoan lạc.

Kim Vĩnh Dụ đẩy cửa căn phòng VIP, cảnh tượng đòi truy trước mắt khiến gã hơi cau mày, lại thấy buồn cười. Bốn cô nàng không tắm vải che thân ngồi vây quanh Cảnh Húc, người duy nhất trong phòng còn mặc quần áo chỉnh tề cũng chính là anh ta. Thấy có người bước vào, Cảnh Húc ngó ra, hắn đã hoàn toàn đờ đẫn vì cồn và bột K ^[19], sau khi nhận ra người vừa bước vào, hắn chỉ khẽ gật đầu, không hề có ý ngồi dậy.

^[19] Tên một loại ma túy, có tên tiếng Anh là Ketamine.

Kim Vĩnh Dụ khoát tay, mấy cô nàng biết ý vội vàng tìm quần áo của mình, khoác đại lên người rồi lần lượt đi ra.

Kim Vĩnh Dụ ngồi cạnh Cảnh Húc, nhìn gương mặt vô cảm của hắn, bỗng không biết phải nói gì, đành đưa mắt nhìn chiếc màn hình tivi tinh thể lỏng đang liên tục nháy sáng. Cô gái da trắng nằm dưới anh chàng da đen kêu lên những tiếng rên rỉ tội độ, mặc dù kích thích, nhưng chẳng mấy chốc đã khiến người ta thấy nhột nhèo vô vị.

"Đã không?" Kim Vĩnh Dụ châm một điếu thuốc.

Cảnh Húc vẫn đờ đẫn nhìn vào màn hình, một lúc lâu sau mới khẽ gật đầu.

"Thế thì chơi cho đã đi." Kim Vĩnh Dụ lấy trong túi áo vest ra một chiếc phong bì dày cộp, đặt lên bàn rượu, "Ông chủ cho cậu."

Con người mắt Cảnh Húc chậm rãi đảo về phía chiếc phong bì, dừng lại mấy giây, sau đó quay lại, khẽ gật đầu.

Kim Vĩnh Dụ khẽ cười, dụi tắt điếu thuốc, rồi đứng dậy nói: "Vui vẻ đi. Ông chủ thưởng phạt phân minh đấy." Dứt lời, gã mở cửa phòng đi ra.

Cảnh Húc này giờ chỉ gật đầu ra hiệu bỗng lên tiếng.

"Em muốn đàn bà." Hắn nói rõ ràng từng chữ: "Gọi bốn con khác vào cho em."

Kim Vĩnh Dụ đứng ngây ra ở cửa, rồi trả lời ngắn gọn: "Được."

Sau đó, gã đóng cửa phòng lại, quay người bảo nhân viên phục vụ: "Tìm cho nó bốn con khác, đừng có lấy bốn con vừa rồi."

"Dạ?" Cậu nhân viên phục vụ tỏ vẻ khó xử, "Anh Kim, mấy em nói anh Cảnh chơi dữ quá... chảy cả máu..."

Kim Vĩnh Dụ không nói gì, bậm môi nhìn cậu nhân viên phục vụ. Ánh mắt Kim Vĩnh Dụ khiến cậu ta hoảng sợ, cuối cùng đành nhượng bộ, cụp mắt xuống nói: "Em sắp xếp luôn bây giờ đây ạ." Dứt lời cậu ta liền men theo hành lang chạy đi.

Kim Vĩnh Dụ hừ một tiếng, vừa định đi, thì điện thoại di động trong túi áo đổ chuông. Gã ấn nút nghe điện thoại, mới nghe được vài câu mặt gã đã biến sắc. Gã đập máy rồi bấm máy gọi luôn một số khác.

"Sếp," đầu kia vừa bắt máy, gã liền vội nói: "Bên "lồng" có chuyện rồi."

Đã quá hai giờ đêm, con đường vốn đã vắng người lại càng tịch mịch. Phương Mộc bóp bẹp vỏ bao thuốc lá, xách ba lô đứng dậy bước ra khỏi chiếc xe Jeep.

Xung quanh Bách Hâm Dục Cung rậm rạp toàn cỏ hoang, giữa đêm khuya, tiếng bước chân giẫm lên cỏ sột soạt nghe rõ mồn một. Thình thoảng lại vang lên tiếng vỡ lạo xạo, chắc là chân giẫm phải mảnh chai thủy tinh cũ bỏ đi. Những lúc như vậy, Phương Mộc liền dừng lại nhìn xung quanh, cẩn thận lắng nghe tiếng động quanh mình. Nhưng bốn bề đều lặng thinh, ngoài tiếng chó sủa văng vẳng ở xa, không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa.

Phương Mộc chậm chậm bước đến trước một cánh cửa sổ, đưa tay lấy công cụ phá cửa kính trong ba lô ra. Anh cố định miếng chụp hút lên cửa kính, sau đó dùng dao cắt kính khoét một lỗ đường kính chừng nửa mét, rồi cẩn thận gỡ miếng thủy tinh xuống. Vừa kéo được tấm rèm dày nặng trĩu ra, tay Phương Mộc liền dừng lại.

Sau tấm rèm nhung phủ đầy bụi đỏ, Phương Mộc sờ thấy song sắt lạnh toát. Không ngoài dự đoán, bên trong cửa sổ còn có chấn song bảo vệ.

Phương Mộc gỡ thiết bị phá cửa kính xuống cất đi cẩn thận, anh đứng dậy vòng ra phía sau tòa nhà. Ở đó có một ban công thò ra ngoài cao hơn một mét, phía nam ban công là một cánh cửa sắt, có lẽ là vị trí của phòng bếp.

Phương Mộc vặn đèn pin, chỉ nhìn thấy một thanh sắt to chặn ngang tấm cửa sắt, bên trên là một chiếc khóa sắt. Phương Mộc đưa tay thử sức nặng của chiếc khóa sắt, cảm giác tay lạnh toát đầy gỉ sét.

Phương Mộc lấy thanh móc sắt trong ba lô ra, xuyên vào giữa hai còng khóa, vặn mạnh mấy nhát, ổ khóa bung ra.

Phương Mộc lập tức khom người ở nguyên vị trí cũ, sau khi chắc chắn xung quanh không có người, anh mới nhẹ nhàng mở cánh cửa sắt bước vào.

Sau khi bước vào phòng, Phương Mộc phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng xi măng khoảng mười mét vuông. Không có cửa sổ, xung quanh đầy vỏ túi đựng thực phẩm, vỏ trứng và vỏ chai rượu vứt lung tung. Nhìn chiếc bếp ga đặt trên nền nhà, có thể thấy chỗ này đúng là nhà bếp, nhưng hiển nhiên không phải là bếp dùng phục vụ cho việc kinh doanh của Bách Hâm Dục Cung.

Đối diện với căn phòng là một tấm cửa gỗ. Phương Mộc bước tới, thử kéo một nhát, cánh cửa gỗ bỗng cọt kẹt mở ra. Một luồng khí lạnh xộc tới, phía trước dường như là một khoảng không gian lớn hơn.

Phương Mộc vừa đi vừa dùng đèn pin rọi xung quanh, dưới chân là một đoạn cầu thang, phía dưới là một gian phòng lớn rộng chừng hai trăm mét vuông, giữa phòng có hai chiếc bể lớn hình vuông, chỗ này chắc là bồn tắm. Phương Mộc vừa đi, vừa cẩn thận để ý những cục bê tông và những thanh gỗ dưới chân. Quang cảnh trong phòng như vừa mới xây xong, thậm chí còn chưa được quét dọn sạch sẽ.

Phương Mộc đi đến bên miệng bể, tiện tay chiếu đèn pin xuống hố. Trong lòng cái gọi là "bồn tắm" thậm chí còn chưa lát gạch sứ, chỉ trát qua loa bằng xi măng. Dưới ánh đèn pin, Phương Mộc nhìn thấy những thứ trông như chăn, chiếu vứt bừa bãi dưới đáy bồn tắm, trong đầu anh lóe lên một ý nghĩ, anh co chân nhảy xuống.

Chân vừa chạm đáy, Phương Mộc có cảm giác mình đang giẫm lên một đồng gì đó mềm nhũn, nhìn kĩ, hóa ra là một đồng chăn cuộn vào nhau, bẩn đến mức không rõ là màu gì. Phương Mộc cúi xuống lật ra xem kĩ, anh rút mấy sợi cỏ chiếu, khẽ vặn trong tay.

Hơi ướt, nhưng vẫn chưa mục.

Phương Mộc đứng dậy, hai hàng lông mày cau lại. Chỗ này rõ ràng đã từng có người ở, nhưng có thể khẳng định không phải là công nhân ở trong thời gian thi công. Nếu không, trong môi trường ẩm ướt như thế này đến mấy năm, những chiếc chiếu cói đó đã phải mục nát từ lâu. Phương Mộc nhìn gian phòng mênh mông hoang tàn, cho dù là ai ở đây đi nữa, tình cảnh của họ lúc đó chắc chắn là vô cùng thê thảm.

Phương Mộc tiện tay kéo lấy một thanh gỗ bên miệng bể, khua vào đám chần bông rách nát đó. Vì ẩm ướt, chiếu cói và chần đều nặng trĩu, dưới nhiệt độ thấp như vậy, vẫn ngửi thấy mùi hôi nồng nặc chốc chốc lại xộc lên nhức mũi. Mấy phút sau, Phương Mộc nhặt lên một miếng vải rách bươm, dưới ánh sáng của chiếc đèn pin, vẫn có thể lờ mờ nhận ra mấy chỗ màu hoa đào trên miếng vải. Đây có lẽ là một chiếc áo sơ mi, kích cỡ miếng vải cho thấy thân hình chủ nhân của nó dường như rất bé nhỏ.

Phương Mộc ném thanh gỗ xuống, nghiêng chặt răng. Nếu anh đoán không sai, đây chính là nơi những cô bé bị lừa bán đã từng ở.

Phía bắc của bồn tắm là một đoạn cầu thang chưa bị bịt kín, Phương Mộc nhảy lên khỏi chiếc bể, men theo cầu thang đi lên tầng 2. Quang cảnh tầng 2 cũng không khác tầng 1 là mấy, rác xây dựng bừa bãi khắp nơi. Vị trí của gian giữa là một khoảng trống rất rộng, trông giống như một gian phòng nghỉ lớn. Bốn xung quanh là một loạt các phòng nhỏ, có lẽ để dùng làm phòng VIP. Phương Mộc kiểm tra từng phòng một, ngoài một phòng vệ sinh đơn giản ra, các phòng khác đều gần giống như nhau. Nhưng khi bước vào hành lang phía đông, cảnh tượng hiện ra trước mắt hoàn toàn khác.

Không giống như những chỗ khác, ở đây hỗn loạn hơn nhiều. Chỗ nào cũng thấy bàn ghế hỏng, vỏ chai rượu vỡ. Một đoạn khung sắt rơi xuống từ lỗ hổng nứt vỡ trên trần nhà, treo lơ lửng ở đó, thấp thoáng ánh lên sắc lạnh. Chiếc đèn pin trong tay rọi qua mặt tường, những vết lõm sáng tối càng rõ hơn, Phương Mộc cúi sát hơn, có thể nhận ra trên tường đầy dấu tích khốc liệt, có vết dao chém, có vết đập mạnh của loại công cụ dạng côn sắt. Trong đó có một lỗ tròn, hiển nhiên là vết đạn bắn.

Trên mặt tường, Phương Mộc phát hiện thấy một vết chất lỏng màu nâu đỏ đã khô cứng, trông vẫn có cảm giác dính đặc. Phân tích kỹ, có lẽ là do máu phụt ra từ đầu sau khi bị va đập cực mạnh tạo thành.

Phương Mộc rọi đèn pin một vòng khắp xung quanh, lại phát hiện thấy rất nhiều vết máu. Tay anh khẽ run lên. Rõ ràng, ở đây đã xảy ra một cuộc vật lộn thảm khốc. Máu đã chảy nhiều như vậy, cho dù là một người hay nhiều người, ắt phải có người chết.

Còn người chết có khả năng là ai, Phương Mộc không muốn nghĩ thêm nữa, anh buộc mình cất bước, tiếp tục kiểm tra phòng tiếp theo.

Vừa rọi đèn pin vào trong phòng, Phương Mộc chợt thấy mắt mình tối sầm, một bóng người xuất hiện trước mặt, hai tay hăm cùng đưa ra, họng súng đen sì đang nhắm vào anh!

Trúng mai phục!

Phương Mộc lập tức tắt ngay đèn pin, quay người tránh khỏi cửa, lưng dán chặt vào tường, đồng thời điên cuồng lục lọi trong ba lô. Tới lúc cầm được thanh móc sắt trong tay, anh mới nhận ra lòng bàn tay đã ướt lạnh mồ hôi.

Cùng lúc đó anh cũng nhận ra, đối phương không hề nổ súng, thậm chí không hề di chuyển.

Chiếc kính tuột xuống dưới sống mũi ướt đầm mồ hôi, Phương Mộc đưa tay đẩy kính lên, cố gắng để nhịp thở gấp đột ngột bình tĩnh trở lại, đồng thời anh cố sức lắng nghe động tĩnh của đối phương. Nhưng hăn dường như rất kiên nhẫn, cứ đứng im mãi trong phòng.

Phương Mộc không kiên được nữa, anh quát to: "Ai ở trong phòng? Bỏ vũ khí xuống đi ra ngoài, tôi là cảnh sát!"

Tiếng của anh âm vang giữa hành lang trống trải, va vào những bức tường vắng vắng một hồi, nhỏ dần rồi mất hăn. Tiếp đó là một khoảng im lặng rất lâu, có thể là một phút, cũng có thể là mười phút hoặc lâu hơn nữa.

Đối phương vẫn không có phản ứng gì.

Phương Mộc dần cảm thấy kì lạ, nếu đối phương đã mai phục, thì chắc chắn không chỉ có một người, thời gian lâu như vậy, đồng bọn lẽ ra phải xông tới từ lâu rồi mới đúng. Hơn nữa, khi này đối phương rõ ràng có cơ hội nổ súng, tại sao lại không động thủ?

Phương Mộc hạ quyết tâm, khom người xuống, lặng lẽ nhích ra phía cửa, quay người, đột ngột bấm đèn pin chiếu chéo lên trên.

Mặt đối phương bị luồng sáng mạnh rọi vào, Phương Mộc dự tính sẽ nhân cơ hội đó vung chiếc gậy sắt qua, đánh cho hắn ta trở tay không kịp, nhưng khi nhìn thấy rõ gương mặt ấy, anh quên hết toàn bộ kế hoạch, chỉ kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Đó là gương mặt một người chết, mặc dù đôi mắt chưa nhắm hết của anh ta tối tăm vô cảm, mặc dù toàn bộ khuôn mặt đã phù nề biến dạng, mặc dù vết thương dài ngang má đã toác ra như miệng đứa trẻ con, Phương Mộc vẫn nhận ra đó là Đinh Thụ Thành.

Tại sao anh ta lại ở đây?

Ai đã giết chết anh ta?

Anh ta bị giết để bịt miệng hay là đã hi sinh vì thân phận bị lộ?

Hàng loạt câu hỏi dồn dập nảy ra trong đầu Phương Mộc, anh sững sờ đứng yên tại chỗ, mãi mới định thần lại được, anh vội vàng cắt cây móc sắt cẩn thận, bước nhanh đến bên xác Đinh Thụ Thành, rọi đèn pin từ trên xuống dưới.

Đinh Thụ Thành đã chết từ rất lâu, xác đã bắt đầu thối rữa, có điều nhiệt độ thời gian gần đây xuống rất thấp khiến tốc độ thối rữa chậm hơn, quan sát thi thể của anh ta, vẫn có thể nhận ra tình trạng thảm hại trước khi chết.

Tóc Đinh Thụ Thành dính đầy máu khô, bết lại thành từng đám, những vết thương trên da đầu đen đặc máu khô, không thể nhìn rõ độ sâu

và độ rộng. Đôi mắt anh ta khẽ trợn, lông mày nhướn lên, dường như vào giây phút cuối cùng của số mệnh, anh ta vẫn đang cố gắng nhìn rõ phía trước. Hung khí sắc bén để lại trên mặt anh ta một vết chém dài ngang qua miệng, vết thương sâu đến tận xương, có thể thấp thoáng nhìn thấy răng qua vết rách ở môi trên. Thi thể đã thối rữa chứa đầy khí, trương phình khiến quần áo trên người Đinh Thụ Thành căng chặt, lộ ra ít nhất là ba vết đạn xuyên thủng người. Chỉ một trong những vết thương đó cũng có thể khiến một người đàn ông lực lưỡng hoàn toàn mất đi khả năng kháng cự, nhưng Đinh Thụ Thành vẫn giữ nguyên tư thế đứng, người dựa vào chiếc khung sắt trước mặt, hai tay đưa ra nắm chặt khẩu K54, nhắm về phía trước.

Con người này, vào giây phút sự sống bỏ mình ra đi vẫn ngoan cường chiến đấu.

Phương Mộc nhìn theo hướng khẩu súng trong tay Đinh Thụ Thành, nơi đó chỉ còn một khoảng mênh mông, không có một thứ gì. Phương Mộc chợt nghĩ đến quang cảnh hỗn loạn và vệt máu loang ở hành lang.

Cuối cùng anh ta đã chết, nhưng đối thủ của anh ta chắc chắn cũng phải trả cái giá thảm khốc.

Phương Mộc thở dài, đưa tay cầm lấy khẩu súng trong tay anh ta. Giật liên mấy nhát, nhưng không tài nào giật ra được, Phương Mộc bất giác kinh ngạc. Anh giật thật mạnh, thi thể Đinh Thụ Thành khẽ động dậy, ngay lập tức có tiếng sột soạt phát ra ở phía dưới chân anh ta.

Phương Mộc rọi đèn pin, dưới chân Đinh Thụ Thành hàng đồng vỏ gói mì ăn liền vứt lung tung, còn có một vài gói gia vị đã bị xé ra, có thể nhìn thấy nước tương thịt trong đó đã bị liếm sạch sẽ. Phương Mộc bỗng cảm thấy nghi hoặc, không lẽ...

Đúng lúc đó, Phương Mộc phát hiện ra có sự bất thường dưới những tia sáng mờ nhạt: Đồng chân bông rách nát trong góc tường đột nhiên khẽ động dậy!

Phương Mộc vội rọi đèn pin qua, ánh sáng chói lóa khiến vật đang bò dưới đồng chăn bông dừng lại, nhưng lập tức lại động đậy. Một giây sau, một gương mặt thò ra.

Phương Mộc kinh ngạc đến mức không kịp phản ứng gì, quên cả lấy thanh móc sắt ra để chuẩn bị tự vệ. Con người đó hình như không hề có ý chống cự Phương Mộc, thậm chí còn chẳng buồn để ý tới sự tồn tại của anh, cứ tự nhiên bò ra khỏi đồng chăn bông, loạng choạng đi đến dưới chân Đình Thụ Thành, cúi người xuống bới đồng vỏ bao tìm kiếm.

Đó là một đứa trẻ, một bé gái. Phương Mộc nhìn thân hình chưa đến một mét rưỡi và mái tóc rối bù của cô bé, trong lòng càng thấy kinh ngạc.

Cô bé bới ra một chai nước khoáng trong đồng rác đó, vẫn còn nửa chai nước, trông màu vẫn đục. Cô bé mở nắp chai đưa lên miệng uống. Phương Mộc vội vàng ngăn lại, nhưng cô bé chỉ uống một ngụm nhỏ rồi bỏ chiếc chai xuống, qua nét mặt cô bé, có thể nhận ra không phải vì chê nước bẩn, mà là không muốn lãng phí. Uống nước xong, cô bé tiếp tục chăm chú bới đồng rác ra tìm, cuối cùng cô bé nhặt một chiếc vỏ gói mì ăn liền lên, thè lưỡi liếm sạch chút vụn mì còn sót lại trong túi.

Phương Mộc khom người, nghĩ một lúc rồi khẽ hỏi: "Cháu là ai?"

Cô bé không hề chú ý đến câu hỏi của Phương Mộc, vẫn chăm chú nhai thức ăn trong miệng. Phương Mộc hỏi liên mấy lần, cô bé vẫn không trả lời.

Phương Mộc khẽ cau mày, anh đưa tay định đỡ cô bé dậy. Vừa thấy đầu ngón tay anh chạm vào cánh tay mình, cô bé liền nhảy dựng lên như bị bỏng, cuống quýt trốn ra phía sau xác Đình Thụ Thành, túm chặt lấy áo anh ta, nhìn Phương Mộc sợ sệt.

Phương Mộc vội rút tay lại, khe khẽ giải thích: "Cháu đừng sợ, chú không làm gì cháu đâu. Cháu tên là gì?"

Cô bé im lặng, cố sức thu mình nép vào sau thi thể Đinh Thụ Thành.

Dường như đó là thần bảo hộ của cô bé.

Đột nhiên, Phương Mộc cảm thấy mình đã hiểu ra được sự thật.

Đinh Thụ Thành đứng ở sảnh lớn tầng 1, mặt đầy cảnh giác nhìn những kẻ đang tiến sát về phía mình. Gương mặt bọn chúng mơ hồ, nhưng đăm đăm sát khí. Bên miệng bể, cô bé đang bị một gã đàn ông xềnh xệch lôi đi, cô bé giãy giụa đấm đập, nhưng không có ích gì.

Đinh Thụ Thành không rời mắt khỏi cô bé, tay anh chậm chậm đưa xuống thắt lưng. Đúng lúc đó, gã đàn ông trước mặt động thủ, Đinh Thụ Thành tung chân đập hấn ngã lăn ra đất, đồng thời chạy ngay ra chỗ cô bé. Gã đàn ông đang túm chặt cô bé lập tức buông tay ra, đưa tay mò lấy khẩu súng ở thắt lưng. Đinh Thụ Thành nổ súng, gã đàn ông ngã ngửa ra phía sau. Lập tức, đạn bay chiu chiu qua căn phòng, cô bé thét lên sợ hãi. Đinh Thụ Thành túm lấy cô bé, anh phát hiện lối vào đã bị chặn, chỉ có thể chạy lên tầng 2.

Hành lang tầng 2 ngoằn ngoèo quanh co, Đinh Thụ Thành lúc tiến khi lùi trong làn mưa đạn, vách tường sát người anh liên tục tóe lửa đạn. Cô bé loạng choạng, vừa chạy vừa khóc lóc gào thét. Đinh Thụ Thành một mặt che chắn cho cô bé, một mặt cầm súng bắn. Có người rú lên rồi gục xuống. Bỗng có mấy người lao ra từ một phòng VIP, Đinh Thụ Thành giơ súng lên, nhưng đã hết đạn. Ánh dao sáng loáng liên tục chém vào mặt anh. Đinh Thụ Thành đau đớn thét lên, tay anh vớ lấy một thanh sắt vung loạn xạ, có kẻ bị đập trúng đầu, máu phụt ra xung quanh. Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi vòng vây, Đinh Thụ Thành kéo cô bé trốn vào một phòng VIP khác, kéo mấy chiếc khung sắt chặn ở cửa. Anh giấu cô bé đằng sau người mình, thay băng đạn rồi lên nòng. Cô bé túm chặt lấy áo anh, tay run lên bần bật. Đinh Thụ Thành quay đầu lại, cố gắng làm ra vẻ cười cho cô bé đỡ sợ. Nhưng nụ cười đó chỉ là hàm răng đầy máu đỏ lộ ra dưới đôi môi rách. Có kẻ nhô đầu ra ở cửa phòng, Đinh Thụ Thành lập tức bóp cò. Không bắn trúng, viên đạn va vào vách tường đối

diện, phát ra tiếng kêu trầm đục. Sau phát súng đó, chiến trường tạm lắng. Có tiếng chuông điện thoại di động của gã nào đó vang lên. Một gã khề hấp tập giải thích gì đó. Tiếp đó anh nghe thấy tiếng kéo xác chết, tiếng dịch chuyển vật nặng, và tiếng sập mạnh của cánh cửa sắt tầng 1.

Anh nghe thấy tất cả, nhưng đã dần mất đi khả năng suy nghĩ. Anh cảm thấy lạnh, từ những vết thủng trên người anh chảy ra từng giọt sự sống đang mất dần. Anh chỉ biết phải dựa vào cái khung sắt này mới đứng vững được, chỉ biết giương súng lên, mình và cô bé sau lưng tạm thời sẽ không sao. Anh biết nhất định phải nói gì đó, mình và cô bé gái mới có thể vững tin để cố gắng chống chọi.

"Chú là cảnh sát. Không sao đâu. Đừng sợ!"

Anh thều thào lặp lại câu nói ấy, mặc dù lời của anh đến tai cô bé chỉ còn là những âm tiết không rõ ràng.

Khi những âm tiết ấy mỗi lúc một nhỏ hơn, cuối cùng mất hẳn, cô bé phát hiện ra người đứng chắn trước mặt mình đã trở nên cứng đờ, lạnh toát. Cô bé đứng dậy, lần tìm lối ra trong tòa nhà im lìm trống trải. Nhưng cô sờ thấy mỗi ô cửa sổ đều có chấn song sắt, mỗi cánh cửa đều bị khóa chặt. Sự đói khát làm cô bé quên cả sợ hãi, quên cả khóc lóc, cô bé cố sức tìm kiếm thứ gì đó ăn được.

Cô bé không biết tất cả đồ ăn và thức uống đều đã bị mang sạch đi, nước máy cũng đã bị cắt, cô bé không biết có những đôi mắt đang ngày đêm theo dõi tòa nhà, cô bé không biết mục đích của chúng là cô và người cảnh sát sẽ chết trong tòa nhà đã bị khóa chặt, cô bé không biết chỉ khi nào chắc rằng đã đạt được mục đích, chúng mới mở cửa tiêu hủy thi thể của cô và người cảnh sát đã không còn sức đe dọa đối với chúng.

Mỗi ngày cô bé đều cố sức kiếm tìm bất cứ mẫu thức ăn nào còn sót lại, vào nhà vệ sinh hứng chút nước han gỉ còn lại trong đường ống nước. Rồi cô bé lại quay về căn phòng đó, nấp trong đồng chăn bông rách nát, nhìn con người cứ đứng mãi trước mặt. Mặc dù anh không hề

động đây, mặc dù người anh bắt đầu bốc mùi hôi thối, nhưng có anh đứng đó, cô bé sẽ cảm thấy an toàn.

Cho đến lúc ánh đèn pin rơi thẳng vào mặt cô bé.

Phương Mộc hít mạnh một hơi, ngẩng đầu nhìn gương mặt nát bươm của Đinh Thụ Thành, cố nén cảm xúc sôi sục đang trào dâng trong lòng, anh cố gắng nói với cô bé bằng ngữ điệu bình tĩnh: "Đi thôi, chú đưa cháu ra ngoài. Chú là cảnh sát."

Cô bé dường như đã hoàn toàn mất khả năng cảm thụ ngôn ngữ, nhưng những từ ngữ ấy khiến cô bé cảm thấy quen thuộc. Ánh mắt cô dần dần sáng lên, gương mặt bắt đầu từ từ lộ ra phía sau chân Đinh Thụ Thành.

Nhưng đột nhiên vẻ mặt Phương Mộc sững sờ.

Anh nhìn thấy hai đốm lửa nhấp nháy trong mắt cô bé!

Phương Mộc vội vàng quay người lại, đúng lúc đó anh nhìn thấy một chiếc chai ngùn ngụt lửa đập vào vách tường ở cửa, cùng lúc tiếng chai vỡ vang lên, ngọn lửa bùng lên trong căn phòng.

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, lao vụt ra cửa, vừa bước tới hành lang, một chai lửa khác bay vù tới. Phương Mộc vội né sang một bên, chiếc chai rơi xuống chỗ cách người anh mấy mét, bùng lên một đám lửa to.

Phương Mộc nhìn theo hướng ném chiếc chai, một bóng người thấp thoáng sau làn khói lửa mù mịt. Phương Mộc quát to: "Ai?"

Đối phương không trả lời, mà quay người chạy xuống tầng dưới. Cùng lúc đó, tiếng vỡ loảng xoảng vang lên dồn dập ở tầng 1, mỗi đợt âm thanh vang lên, lại thêm một đám lửa bùng sáng.

Phương Mộc bắt đầu hoang mang, anh vội chạy về phòng, xách ba lô, kéo tay cô bé, nhưng cô bé giẫy ra khỏi tay anh, ra sức nép vào sau thi thể Đinh Thụ Thành.

Phương Mộc nhìn gương mặt đầy thương tích của Đinh Thụ Thành, anh nghiêng răng, khom người vác xác Đinh Thụ Thành lên vai.

Người anh em, tôi đưa anh về.

Hành lang đã ngùn ngụt lửa, vừa đi được mấy bước, Phương Mộc đã cảm nhận được sức nóng khủng khiếp ập tới. Các phòng VIP hai bên hành lang có thể có người mai phục, có thể không. Phương Mộc không còn hơi sức nào để quan tâm nữa. Đối với anh bây giờ, có lẽ bị một phát súng lạnh lùng hạ gục còn hơn là bị lửa thiêu sống tại nơi này.

Vừa bước xuống cầu thang, Phương Mộc liền thấy có mấy bóng người thấp thoáng phía cánh cửa sắt ở lối vào. Trong lúc cuống, Phương Mộc quát to "Dừng lại", nghe thấy tiếng quát, bọn chúng đồng loạt chạy hết ra ngoài, cánh cửa lập tức bị khóa chặt.

Phương Mộc vội vàng lao xuống cầu thang, vừa chạm đến tầng 1, anh mất thăng bằng ngã lăn ra nền nhà, đầu gối trái đau nhói. Anh không kịp để ý đến vết thương, vừa lôi vừa kéo, dịch chuyển thi thể Đinh Thụ Thành và cô bé đến trước cửa, đưa tay đẩy mạnh mấy nhát, cánh cửa sắt trở ra không hề lay chuyển. Phương Mộc biết đối phương đã nhốt chặt mình trong tòa nhà, trong lòng vô cùng hoang mang. Anh túm lấy tay Đinh Thụ Thành, định lôi khẩu súng ra. Cố mấy lần, nhưng khẩu súng vẫn bị giữ chặt trong bàn tay cứng đờ ấy. Phương Mộc đành giơ cánh tay anh ta lên, gắng gượng nhắm vào vị trí ổ khóa treo trên cửa, bắn liền hai phát. Hai tiếng "pằng pằng" vang lên, đầu đạn lập tức văng ngược trở lại, suýt trúng vào Phương Mộc.

Thấy khả năng phá cửa thoát ra hoàn toàn vô vọng, Phương Mộc mò lấy điện thoại di động, nhưng không có chút tín hiệu nào, máy nhắn tin khẩn cấp cũng không phát được tín hiệu.

"Mẹ kiếp!" Phương Mộc chửi to một tiếng, khom người xuống, căng thẳng quan sát bốn xung quanh qua làn khói mù mịt, sau khi đã xác định rõ phương hướng, anh vác xác Đinh Thụ Thành lên vai, cô bé vẫn nằm chặt lấy áo Đinh Thụ Thành, xiêu vẹo đi về phía căn phòng bếp.

Đó là lối thoát duy nhất có thể. Phương Mộc vừa thở hỗn hển vừa chạy, vừa thăm cầu nguyện cánh cửa sắt đã bị anh phá khóa bằng thanh móc sắt ấy vẫn chưa bị phát hiện.

Khói lửa trong tòa nhà mỗi lúc một dày hơn, Phương Mộc dần cảm thấy khó thở, cổ họng như bị một bó rơm to chặn lại. Cảm giác thi thể Đinh Thụ Thành nặng đến cả tấn, nước dịch chảy ra từ những vết thương trên xác chết chảy vào cổ Phương Mộc, kết thành một lớp khô cứng dưới sức nóng của lửa. Không còn nhìn rõ lối đi trước mặt, khói mù mịt khiến Phương Mộc không mở nổi mắt ra, chỉ còn cách lần mò men theo tường để tìm đến cánh cửa gỗ. Khi mò thấy nắm tay cửa đã nóng bỏng vì lửa cháy, anh suýt nữa reo lên thành tiếng.

Phương Mộc kéo mạnh, mở tung cánh cửa gỗ, trong phòng bếp khói đỡ mù mịt hơn chút, vẫn có thể lờ mờ nhận ra cánh cửa sắt ở phía đối diện. Phương Mộc lao tới trước cánh cửa sắt, kéo thật mạnh, trong lòng bỗng lạnh toát.

Cánh cửa đã bị khóa chặt.

Phương Mộc không thể gắng gượng được hơn nữa, anh ngồi phịch xuống đất.

Thế là chấm hết.

Thi thể Đinh Thụ Thành nằm nghiêng trên nền nhà, cánh tay phải bị đè bên dưới, đầu hơi nghiêng, trông rất gò bó. Nhưng Đinh Thụ Thành đã không còn cảm giác được nữa, không biết có nên cảm thấy may mắn về điều này. Khói liên tiếp xộc vào căn phòng bếp qua cánh cửa mở toang. Phương Mộc nhìn thi thể Đinh Thụ Thành trước mắt càng lúc càng nhạt nhòa, trong lòng lại dần thấy yên bình hơn.

Dừng lại ở đây thôi, tôi đã cố hết sức rồi.

Xin lỗi nhé, anh Hình.

Xin lỗi nhé, Hình Na.

Xin lỗi nhé, Đình Thụ Thành...

Bỗng Phương Mộc nhìn thấy hai đốm lóe sáng giữa làn khói dày đặc, ý thức đang dần mờ hồ chột bùng tỉnh.

Đó là đôi mắt của cô bé.

Cô bé yên lặng nhìn Phương Mộc, đôi mắt ánh lên sự tin tưởng, mong đợi và cả khích lệ.

Trong đêm tối mịt mùng, cháu cũng nhìn Đình Thụ Thành như vậy đúng không.

Hai chân Phương Mộc âm thầm cố gắng, từng tí từng tí một, cuối cùng đứng thẳng dậy.

Anh ấy đã chết rồi, còn mình thì chưa!

Tia hy vọng cuối cùng nằm ở ô cửa sổ đó. Phương Mộc gắng gượng sắp xếp những suy luận trong đầu. Nếu phá vỡ cánh cửa sổ đó, sẽ có được chút không khí trong lành, biết đâu có thể cố chịu được đến khi có người đến cứu trợ.

Nhưng khói cuộn cuộn bốc mù mịt khắp tòa nhà, việc di chuyển từ phòng bếp tới bên cửa sổ đã trở thành một nhiệm vụ vô cùng gian nan.

Phương Mộc lấy hết sức mới cho được xác Đình Thụ Thành lên vai, cô bé vẫn nắm chặt áo Đình Thụ Thành, ngoan ngoãn bước theo sau Phương Mộc.

Phương Mộc loạng choạng bước ra cửa, lần bám vào tường lần mò từng bước. Cứ men theo bức tường mà đi chắc chắn sẽ tìm thấy cửa sổ. Khói cuộn dày đặc khiến anh không sao mở được mắt ra, đành nhắm chặt mắt lại. Không ngờ vừa đi được vài bước, bỗng thấy hẫng chân, khi kịp nhớ ra đó là đoạn cầu thang, thì cả anh và xác chết đều đã ngã lộn xuống dưới.

Cú ngã lần này khiến Phương Mộc hoàn toàn kiệt quệ, thậm chí không còn sức để bò dậy. Phải đến nửa phút sau, anh mới từ từ ngồi lên,

nhưng không thể xác định được phương hướng. Bốn xung quanh là khói dày đặc và những ngọn lửa đang nhảy nhót, ý thức dần trở nên mơ hồ vì không khí thiếu ôxy trầm trọng, chỉ còn có thể sờ soạng quanh mình một cách vô vọng.

Chỉ có mặt đất bên dưới là vững chắc vô cùng, những chỗ hai tay với tới được đều là khoảng không vô vọng.

Lần đầu tiên trong đời, Phương Mộc cảm thấy hoảng sợ đến thế.

Bất lực, vô vọng thật sự.

Cùng đường, bế tắc thật sự.

Phương Mộc đã gần như tuyệt vọng, đột nhiên anh nghe thấy tiếng kim loại bị bẻ cong và tiếng thủy tinh vỡ vang lên ở phía chếch trước mặt. Phương Mộc vội nhìn về phía tiếng động, chỉ thấy hơi khói mù mịt trong phòng cuốn về phía đó, như thể có chiếc quạt hút mùi bỗng dừng xuất hiện ở đó. Phương Mộc lập tức cảm thấy trước mắt dễ chịu hơn rất nhiều, đến khi nhìn thấy rõ, tinh thần anh càng phấn chấn.

Đó là một ô cửa sổ đã bị ai đó mở toang.

Phương Mộc phân tích và đưa ra kết luận sau khi nhìn thấy tấm rèm bị gió cuốn. Không kịp nghĩ nhiều, Phương Mộc kéo xác Đinh Thụ Thành lên, cuống quýt lao về chỗ đó.

Song sắt bảo vệ bên trong cửa sổ đã bị kéo đến biến dạng, nhưng vẫn chưa rời ra hẳn, có thể thấy được độ kiên cố khi xây lắp. Trên chấn song có một chiếc móc sắt, nối với một đoạn dây thừng đã bị đứt. Phương Mộc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc đó anh trông thấy một chiếc xe đang nháy đèn hậu, ngoặt vào một góc phố.

Xem ra có người đã lái xe đến, treo chiếc móc vào song cửa qua lỗ thủng Phương Mộc khoét trước đó, rồi kéo bung chấn song. Phương Mộc không còn tâm trí nào để nghĩ xem người đó là ai, động cơ và mục đích của anh ta là gì. Phương Mộc nhìn khung cửa sắt đã biến dạng, mặc dù nó vẫn cố định trên mặt tường, nhưng sau khi bị kéo mạnh đã hở ra một

khe nhỏ, đủ để một người lách qua. Phương Mộc quan sát tình hình bên ngoài, anh nghĩ bụng phải nhanh chóng thoát ra, đám lửa phía sau lưng họ đang lan rất nhanh, càng lúc càng gần, hơn nữa một khi có kẻ nào đang chờ chực bên ngoài phát hiện ra lối thoát này, họ không bị thiêu chết cũng sẽ bị đánh chết.

Anh đưa tay về phía cô bé, ra hiệu cho cô nhanh chóng chui ra. Cô bé không nói gì, chỉ ra sức lắc đầu, tay vẫn nắm chặt lấy áo Đinh Thụ Thành. Phương Mộc không còn thời gian nữa, anh giật tay cô bé ra, ôm lấy cô bé nhét qua khe hở ở chấn song bảo vệ rồi đẩy ra ngoài. Vừa rơi xuống đất cô bé liền hốt hoảng nhảy lên, muốn trèo ngược trở lại. Phương Mộc hết kiên nhẫn, anh ra hiệu cho cô bé im lặng cúi thấp xuống, có lẽ vì nét mặt dữ tợn của Phương Mộc trông rất đáng sợ, cô bé liền ngoan ngoãn làm theo.

Phương Mộc thở dốc, đưa tay ôm lấy xác Đinh Thụ Thành, nhưng anh đã gần như kiệt sức, thử vài lần mà vẫn không sao đưa được thi thể cứng đờ của Đinh Thụ Thành lên bậu cửa sổ. Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát rồi nhảy lên bậu cửa sổ trước, sau khi chui ra khỏi song sắt, anh đưa tay kéo Đinh Thụ Thành lên, định lôi ra ngoài khung cửa. Phương Mộc vốn đã rất khó khăn mới lách được ra khỏi khe hở đó, để kéo thi thể đã trương phình của Đinh Thụ Thành ra được lại càng khó hơn. Phương Mộc đã cố hết sức, nhưng cũng chỉ kéo được một phần thân trên của Đinh Thụ Thành ra ngoài. Lửa đã cháy lan đến tận góc tường, quần của Đinh Thụ Thành cũng bắt đầu bốc khói, lòng Phương Mộc còn nóng hơn lửa đốt, nhưng vẫn không sao lôi được thêm một milimét nào.

Đột nhiên, Phương Mộc bỗng nghe thấy "rầm" một tiếng, tiếp đó, gạch sứ trên đầu bị ném vỡ tan.

Đã bị phát hiện!

Mấy chiếc đèn pin cùng rơi tới, ánh đèn giao nhau sáng lóa khắp người Phương Mộc. Ngay lập tức đạn bắn chiu chiu vào vách tường cạnh người anh. Phương Mộc cuống lên, điên cuồng kéo cánh tay Đinh Thụ Thành, nhưng xác chết lại càng kẹt cứng ở khung cửa. Khi cố sức kéo

mạnh hơn, Phương Mộc trượt chân ngã ngửa ra ngoài bậc cửa. Tay anh luống cuống với ra phía trước, không ngờ lại chộp đúng phải nòng khẩu K54 trong tay Đinh Thụ Thành...

Phương Mộc giật mạnh, thật thần kì, khẩu súng nắm chặt trong tay Đinh Thụ Thành bỗng tuột ra.

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, anh giơ súng bắn liền hai phát về phía ánh đèn pin. Đối phương lập tức ngừng bắn, Phương Mộc thừa cơ quay lại trước cửa sổ, định kéo xác Đinh Thụ Thành ra. Nhưng tiếng súng của đối phương lại vang lên ác liệt hơn cả lần trước. Phương Mộc ấn chặt đầu cô bé, gần như nằm bò ra đất, cảm giác đạn bay vù vù qua đầu.

Không còn cách nào nữa, đành bỏ cuộc, nếu không cả mình và cô bé đều sẽ chết ở đây. Phương Mộc ngẩng đầu nhìn xác Đinh Thụ Thành kẹt đã bắt đầu bốc cháy trên khung cửa sắt.

Tha lỗi nhé, người anh em. Phương Mộc nghiêng rặng, bật dậy, bắn liền hai phát, rồi kéo cô bé lên, khom người chạy nhanh. Vừa chạy được mười mét, làn đạn dày đặc của đối phương khiến họ lại buộc phải nằm xuống. Phương Mộc kiểm tra băng đạn, chỉ còn một viên đạn, cho dù thế nào cũng không thể lãng phí được. Đối phương dường như cũng nhận ra là Phương Mộc còn rất ít đạn, chúng không bắn liên tiếp nữa, mà từ từ khép vòng vây lại, chốc chốc lại bắn lẻ tẻ vài phát.

Phương Mộc kéo cô bé lại, nói khẽ: "Lát nữa, lúc chú nổ súng, cháu chạy ngay ra ngoài nhé, chạy càng nhanh càng tốt, ở đâu có ánh đèn thì chạy về phía đó, cho dù có xảy ra việc gì cũng không được dừng lại, có hiểu không?"

Cô bé không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ trân trân nhìn Phương Mộc.

Không còn thời gian để dặn lại lần thứ hai, Phương Mộc khẽ vỗ vào đầu cô bé, vừa để an ủi, vừa để khuyến khích. Sau đó, anh hít một

hơi thật sâu, vừa định bật dậy nổ súng, đột nhiên một hồi còi báo động của cảnh sát rú lên gần đó.

Âm thanh đó đơn điệu, chói tai, nhưng vào giây phút này, đối với Phương Mộc những âm thanh đó tựa như một liều thuốc tăng lực. Lực lượng hỗ trợ đã đến!

Nhưng hóa ra không hề có lực lượng hỗ trợ nào cả.

Phương Mộc bước chậm lại, sau khi chắc chắn xung quanh không có gì bất thường, mới mở cửa xe cho cô bé lên. Đúng lúc đó, anh để ý thấy phía sau xe có buộc một đoạn dây thừng đã bị kéo đứt. Phương Mộc nắm chặt đoạn dây thừng trong tay, ngậy người ra một lúc, sau đó lấy điện thoại di động, màn hình hiển thị cột sóng đầy. Ngón tay anh dừng lại ở phím số "1" vài giây, rồi gập máy lại.

Anh không được báo cảnh sát, cũng không thể quay lại cướp xác Đinh Thụ Thành ra, thậm chí không được tiết lộ cho bất cứ người nào biết về tất cả những việc đã xảy ra.

Rõ ràng, bây giờ không chỉ một người biết được hành động của anh đêm nay. Có người muốn thiêu chết anh trong tòa nhà đó. Có người đã lái xe của anh kéo bung khung chắn song cửa sổ, lại bấm còi báo động khiến bọn người đó hoảng sợ biến mất.

Vụ án vốn đã phức tạp, giờ lại càng phức tạp hơn.

Phương Mộc nhảy vào buồng lái, nổ máy, khoanh khắc đạp chân ga, anh đưa mắt nhìn về tòa nhà nhỏ phía xa, nơi đó lửa đang bùng cháy dữ dội, dường như còn thấy thân thể Đinh Thụ Thành đang bốc cháy. Nỗi đau đột nhiên nhói lên trong lòng, anh cắn chặt môi, mấy giây sau, anh tự nhủ phải cứng rắn lên và nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Chương 13: ĐỘ SÚNG

Phòng họp trụ sở Công an thành phố. Cuộc họp buổi sáng.

Trưởng Công an thành phố mặt mũi rầu rĩ. Toàn bộ Công an thành phố, từ tướng đến quân đều đau đầu khổ sở vì vụ án Hình Chí Sâm, lại thêm sự việc Trịnh Lâm làm giả bằng chứng khiến cảnh sát của Công an thành phố rơi vào tình thế vô cùng bị động. Lãnh đạo trên Sở đã hỏi về việc này, giám đốc công an đành trả lời lấp liếm "một vài cảnh sát đường lối làm việc còn yếu kém, tác phong thô bạo, thiếu quan niệm pháp chế", hơn nữa, ba cảnh sát liên quan đến sự việc này đều đã bị đình chỉ công tác, nên vụ việc bằng video giả coi như tạm thời giải quyết xong. Nhưng tình hình điều tra vụ án không hề có bất cứ tiến triển nào, nếu vẫn không tìm ra được bằng chứng thuyết phục chứng minh lời khai của Hình Chí Sâm là đúng sự thật, sẽ buộc phải chuyển giao cho viện Kiểm sát thẩm tra khởi tố. Nếu không, trưởng công an và cả tập thể sẽ phải gánh chịu trách nhiệm cố ý bao che cho hung thủ giết người. Sức ép quá lớn khiến vị trưởng công an mất đi sự điềm đạm trầm tĩnh thường ngày, thành viên của nhóm điều tra vừa lấp bấp báo cáo vài câu đã bị ông khoát tay ra lệnh dừng lại.

Không khí cuộc họp trở nên đặc quánh, mọi người im lặng nhìn nhau, thậm chí không ai dám thở mạnh. Nhận ra thái độ không phải của mình, giám đốc nở nụ cười gượng gạo: "Mọi người cố gắng lên, khi đã làm hết khả năng của mình, thì không phải cảm thấy đáng tiếc về điều gì nữa cả." Ông dừng lại giây lát, rồi khẽ nói thêm một câu: "Thôi thì hành sự tại nhân, thành sự tại thiên." Dứt lời, ông tuyên bố kết thúc cuộc họp, cậu thư kí bên cạnh ghé sát lại nói nhỏ mấy câu. Giám đốc công an khẽ gật đầu rồi thông báo: "Chiều nay toàn thể được phát súng ngắn loại 92, những ai có mặt ở Sở đều đi thử súng. "

Thông tin của trưởng công an khiến mọi người cũng phần chần chừ hơn phần nào, phòng họp khẽ xôn xao. Trưởng công an vừa định đứng

dậy thì phát hiện ra có vài chiếc ghế trống trong phòng họp. Ông cau mày, quay người hỏi thư kí: "Có người vắng mặt à?"

Biên Bình vội trả lời: "Phương Mộc không đến. Sáng nay đã xin phép."

"Ai cho phép anh ta nghỉ?" Cuối cùng trưởng công an cũng tìm ra được một lí do để bốc hỏa: "Gọi cậu ấy về ngay cho tôi. Bây giờ còn có việc gì quan trọng hơn vụ án hả?"

Phương Mộc ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang bệnh viện Nhi, xem lướt một tờ báo buổi sáng. Mục tin tức xã hội có đưa tin về vụ "hỏa hoạn" ở Bách Hâm Dục Cung, nhưng tất cả chỉ vền vện hơn một trăm chữ. Phương Mộc đọc kĩ từng câu từng chữ của bài báo, mà không hề tìm thấy chữ nào đại loại như "xác chết vô danh". Phương Mộc cũng không mấy may ngạc nhiên về điều này, anh đã không chỉ một lần cảm nhận được thế lực ghê gớm của đối phương. Phương Mộc cố gắng không nghĩ đến chuyện bọn chúng sẽ xử lý thi thể Đinh Thụ Thành thế nào.

Đầu kia hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân vội vã, Phương Mộc ngoái đầu nhìn, thấy Dương Mẫn đang vội vàng bước về phía mình, những vị phụ huynh mặt mũi đầy âu lo ngồi thành hàng dài dọc hai bên hành lang.

Phương Mộc vừa định đứng dậy thì bị Dương Mẫn ấn luôn xuống ghế.

"Cháu bé đó là ai?" Nét mặt Dương Mẫn đầy nghiêm trọng: "Cậu dẫn nó từ đâu về?"

"Sao thế ạ?" Phương Mộc nheo mắt hỏi: "Kết quả kiểm tra là?"

"Suy dinh dưỡng nghiêm trọng, nhiều chỗ tổn thương phần mềm. những cái này đều không quá nghiêm trọng. " Dương Mẫn giở mấy tờ giấy trong tay mình ra, "Cậu xem cái này!"

"Màng trinh bị tổn thương, viêm tử cung cấp tính, viêm bộ phận sinh dục ngoài. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? " Ánh mắt Dương Mẫn

sáng rực, "Nó cùng lắm cũng chưa đến mười bốn tuổi!"

"Chị đừng hỏi nữa." Phương Mộc nói khẽ: "Cũng đừng cho người khác biết."

Dương Mẫn nhìn Phương Mộc, chị thở dồn dập, lồng ngực phập phồng, mắt rơm rớm. Phương Mộc biết, tình cảnh của cô bé khiến chị nhớ đến Hình Na.

"Không phải báo cảnh sát à?"

"Không cần." Phương Mộc lắc đầu, "Chị giúp em kê một ít thuốc cho cháu bé."

Dương Mẫn gật đầu, "Tổn thương sinh lý không quá nghiêm trọng, nhưng hiện giờ chắc chắn cháu bé này có vấn đề nghiêm trọng về tâm lý."

"Em hiểu rồi." Phương Mộc thở dài, "Cảm ơn chị!"

Dương Mẫn khẽ lau nước mắt, đứng dậy đi ra quầy thuốc, vừa đi được mấy bước, lại quay lại.

"Phương Mộc!"

Phương Mộc ngẩng đầu lên, thấy gương mặt Dương Mẫn đã ướt đầm nước mắt.

"Cho dù là kẻ làm hại cháu bé này là ai, "Dương Mẫn nghẹn ngào, giọng chị lạc đi, "Tuyệt đối, tuyệt đối đừng để nó trốn thoát."

Khi Phương Mộc về đến trụ sở Công an thành phố, đã là hai giờ chiều. Mặc dù trong lòng đang rất bức, nhưng chưa kịp hỏi xem Phương Mộc đi đâu, Biên Bình đã hoảng hồn vì bộ dạng của Phương Mộc.

"Cậu... đi đánh nhau ở đâu về hả?" Biên Bình nhìn những vết thương trên mặt Phương Mộc, nhất là mấy vết bỏng do lửa thiêu, "Rốt cuộc là cậu đã đi làm gì?"

"Không sao đâu." Phương Mộc không muốn giải thích tỉ mỉ, anh quay người đi sang phòng trưởng công an.

Vị trưởng công an đã xả xong cơn giận, không còn tâm trạng để phê bình Phương Mộc, ông chỉ hỏi qua loa vài câu rồi để Phương Mộc đi. Sau khi ra khỏi phòng ông, Phương Mộc đi luôn sang phòng Hồ sơ để kiểm tra thông tin về những người dân mất tích.

Từ hôm qua đến giờ, cô bé không hề nói câu nào, thứ duy nhất được cô bé chú ý đến là đồ ăn. Mỗi khi đồ ăn xuất hiện bên mình, như thể có sức mạnh thần kì, dù đang ngủ rất say, cô bé cũng lập tức bật dậy ăn lấy ăn để, ăn xong lại leo lên giường ngủ thiếp đi. Ngoài ra, cô bé không hề nói chuyện với Phương Mộc, thậm chí cũng không hề nhìn vào mắt anh. Phương Mộc không có cách nào xác định được thân phận của cô bé, chỉ còn biết đặt hy vọng vào thông tin báo người mất tích. Nhưng kiểm tra toàn bộ tin tức về các vụ mất tích trong tỉnh từ ba tháng nay, đều không phát hiện ra có đối tượng nào giống với cô bé.

Là do không có người thân nào khác, hay là vì người thân hoàn toàn không biết về tình cảnh của cô bé?

Phương Mộc đi ra khỏi phòng Hồ sơ, lòng nặng trĩu, anh vừa bước vào hành lang liền gặp Tiêu Vọng đang đi tới, Tiêu Vọng giật nẩy mình trước bộ dạng của Phương Mộc.

"Cậu thế này là sao hả, chiến hữu?" Tiêu Vọng kinh ngạc nhìn Phương Mộc, "Làm gì mà trông cứ như từ chiến trường về thế hả?"

Ưu điểm của Tiêu Vọng là tuyệt đối không hỏi nhiều về những điều mà người khác không muốn nói. Tiêu Vọng đưa hai tay vỗ lên vai Phương Mộc, "Qua kho súng đi." Anh ta hớn hờ thông báo: "Công an thành phố phát một loạt súng ngắn loại 92, loại 92 cơ đấy."

Đã có mười mấy đồng nghiệp tập trung ở kho súng, người thì hào hứng ngắm soi súng mới, người thì hai tay mỗi tay cầm một khẩu 54 và 92, tỉ mỉ so sánh từng li từng tí. Ông Tần phụ trách kho súng vốn là người rất mê súng, đang thao thao bất tuyệt giảng giải cho mọi người về

các tham số kỹ thuật của loại súng 92. Nhân viên kỹ thuật trên Sở cử xuống tha hồ thoải mái ngồi nhàn rồi bên cạnh uống trà hút thuốc.

"...Nòng súng dài 153 milimét; tốc độ ban đầu 350 mét / giây; dung lượng hộp đạn 15 viên..."

Tiêu Vọng chen vào, thò tay lấy khẩu súng trên mặt bàn, ông Tần vội vàng túm chặt tay anh, vừa cười vừa mắng: "Cái anh chàng láu táu này, vội gì thế hả, có phải cướp đầu đầu mà vội, đã đến lượt bộ phận của các cậu đầu, đi ra đã nào."

Tiêu Vọng cười hì hì, kiên quyết không buông tay ra, nhất định lôi bằng được khẩu súng: "Anh cứ giảng giải tiếp đi, em xem một tí, xem một tí..."

Phương Mộc mỉm cười, quay đầu hỏi cậu đồng nghiệp đang so sánh hai loại súng: "Cảm giác thế nào?"

"Cũng tạm tạm." Anh ta giơ cả hai khẩu súng ra trước mặt, "Loại 92 được ra phết, có điều chắc là quen rồi, vẫn thấy loại 54 thuận tay hơn."

"Ha ha, đúng đấy." Phương Mộc tiện tay cầm lấy khẩu 54 trong tay anh ta, nhẹ nhàng sờ lên phần chuôi súng đã bị cọ xát nhiều đến mức bạc hết màu, lộ ra cả ánh thép ban đầu, "Anh bạn già này vẫn đáng tin cậy hơn."

"Cậu không hiểu rồi." Tiêu Vọng đang ngắm nghía khẩu súng mới, nghe Phương Mộc nói vậy, bèn xen vào: "Loại 92 vẫn tốt hơn. Thiết kế hợp lý, chất lượng kỹ thuật cao." Anh giơ súng lên ngắm rồi bóp cò, tiếng kim hỏa vang lên giòn đanh, anh chặc chặc lưỡi vẻ hài lòng, "Có anh bạn này, sức chiến đấu của chúng ta sẽ oanh liệt hơn hẳn đây."

Mấy đồng nghiệp bên cạnh cũng phụ họa theo. Phương Mộc vừa cười vừa lắc đầu: "Sức chiến đấu thế nào, chủ yếu là do con người quyết định chứ không phải là vũ khí."

"Nhưng hàng trong tay không ra gì, cao thủ đến mấy cũng không phát huy được năng lực." Tiêu Vọng lập tức phản bác.

"Chung quy lại vũ khí cũng là do người sử dụng." Phương Mộc cao giọng hơn một chút, "Mức độ phát huy tính năng vũ khí thế nào còn phụ thuộc vào người sử dụng."

"Thôi đi ông ạ." Tiêu Vọng bĩu môi, "Xạ thủ cùng một đẳng cấp, vũ khí khác nhau, khả năng chiến đấu tất nhiên là khác nhau."

"Chưa chắc."

"Không tin à?" Tiêu Vọng mắt sáng rực nhìn Phương Mộc, "Không thì tôi với cậu độ thử xem?"

Phương Mộc cười nhăn nhó, đang định từ chối, thì các đồng nghiệp xung quanh đã nhao nhao lên: "Độ đi, độ đi..."

"Đúng đấy, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý..."

Có người còn sốt sắng ra chỗ ông Tần lấy đạn. Thế là, mấy phút sau, cả đoàn người ầm ĩ sĩ tượng kéo Phương Mộc và Tiêu Vọng ra bãi tập bắn ngầm.

Nhìn thấy khẩu 54 và một hộp đựng đầy đạn trước mặt, Phương Mộc biết mình đang ở trong tình thế cười hổ khó xuống.

"Có cần phải độ thật không?"

"Sao, cậu sợ à?" Tiêu Vọng lấp đầy hộp đạn vào khẩu 92, lách cách lên nòng.

Câu nói của Tiêu Vọng khơi dậy tính hiếu thắng của Phương Mộc, anh khẽ đẩy gọng kính, cầm súng lên, nín thở ngắm bắn. Mấy giây sau, bãi tập bắn ngầm lần lượt vang lên những tiếng súng nổ giòn giã.

Phát thứ nhất, Phương Mộc vòng 9, Tiêu Vọng vòng 9.

Phát thứ hai, Phương Mộc vòng 10, Tiêu Vọng vòng 9.

Phát thứ ba, Phương Mộc vòng 9, Tiêu Vọng vòng 10.

Phát thứ tư, Phương Mộc vòng 9, Tiêu Vọng vòng 8.

...

Bắn tám phát, tổng điểm của Phương Mộc hơn Tiêu Vọng hai vòng. Khẩu 54 trong tay Phương Mộc đã bắn hết đạn, anh đang định bỏ súng xuống, nhưng mấy đồng nghiệp lắm chuyện đã nạp đầy một hộp đạn khác đặt sẵn trước mặt anh. Phương Mộc nhìn Tiêu Vọng vẫn đang cầm súng ngắm bắn ở bên cạnh, nghĩ bụng khẩu 92 của Tiêu Vọng vẫn còn bảy viên đạn, bắn thêm một lượt nữa cũng được. Phương Mộc liền tháo hộp đạn rỗng ra, vừa định đưa tay cầm hộp đạn mới, bỗng nghe thấy các đồng nghiệp xung quanh cùng ồ lên kinh ngạc. Anh bất giác ngẩng đầu lên, thì thấy khẩu 92 của Tiêu Vọng đang chĩa vào đầu mình.

Người đầu tiên có phản ứng là ông Tần, ông hăm hăm bước tới, đưa tay túm lấy khẩu súng trong tay Tiêu Vọng: "Cậu định làm gì thế hả? Khi tập bắn, không được chĩa súng vào người, cậu có hiểu quy định không hả?"

Tiêu Vọng giơ tay lên gạt tay ông Tần ra, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Phương Mộc, phải đến năm giây sau, mới nói từng chữ rành rọt:

"Cậu đã hết đạn, nhưng tôi vẫn còn. Đây chính là ưu thế."

Cả bãi tập bỗng chốc im bật. Rất lâu sau, một cảnh sát trẻ mới dăm chiêu nói: "Cậu Tiêu nói có lí, đây chính là ưu thế." Mọi người liền nhao nhao nói theo phụ họa.

Tiêu Vọng từ từ hạ súng xuống, đột nhiên nở nụ cười: "Cái cũ sẽ bị thay thế bởi cái mới, đó là quy luật." Dứt lời, anh ta giơ tay làm bộ đầu hàng, tư thế trông rất buồn cười.

Phương Mộc nhìn Tiêu Vọng rồi bỏ súng xuống, quay người đi ra khỏi bãi tập.

Chập tối. Phương Mộc lái xe về nhà, suốt dọc đường, anh liên tục quan sát phía sau qua gương chiếu hậu, cho đến khi chắc chắn không bị kẻ nào bám đuôi mới dừng xe trước một khu chung cư. Anh vào bằng cổng phía nam, đi lại vòng vèo qua những tòa nhà nằm san sát dày đặc, cuối cùng đi ra khỏi khu chung cư qua cổng phía tây. Tiếp đó lại đi qua hai con phố, sau đó anh dừng lại ở một căn nhà cũ kĩ, nhìn ngó xung quanh hồi lâu, rồi lấy chìa khóa ra mở cửa bước vào.

Đây là một căn nhà rộng khoảng năm sáu mươi mét vuông, có một phòng khách, một phòng ngủ. Một năm trước, cả gia đình nhà dì Phương Mộc chuyển đến Hàng Châu, bố mẹ anh liền mua lại căn nhà, dự định để Phương Mộc ở sau khi lấy vợ. Ý đồ của hai ông bà rất rõ ràng, mua nhà để giục Phương Mộc sớm lập gia đình. Nhưng Phương Mộc chẳng may bận tâm, cũng rất ít đến ở. Không ngờ, giờ đây ngôi nhà lại phát huy được tác dụng.

Trong nhà yên lặng như tờ. Phương Mộc bật đèn phòng khách, ánh sáng trắng dịu bỗng chốc tràn ngập căn phòng, toàn cảnh bữa bãi lộn xộn hiện ra rõ mồn một trước mắt. Phương Mộc nhìn chiếc bàn ăn, bát đĩa để bữa bộn, đồ ăn trong bát sạch trơn. Anh nhẹ nhàng cất túi đồ đang cầm trong tay vào phòng bếp, rồi đi vào phòng ngủ.

Đúng như anh nghĩ, cô bé vẫn nằm ngủ say trong chăn, dường như không hề cảm giác được là Phương Mộc đã về. Nhưng khi Phương Mộc đưa tay kéo chăn cho cô bé, nó lập tức co rúm người lại. Phương Mộc rút tay lại, đứng im lặng một lúc rồi nói khẽ: "Lát nữa cháu ra ăn cơm nhé."

Phương Mộc rất ít khi nấu nướng tử tế, anh chỉ biết nấu cơm và làm món trứng cà chua bằng nồi cơm điện, nên trên đường đi làm về, đã mua một ít đồ ăn sẵn. Anh bỏ gạo đã vo sạch vào nồi cơm điện, bỏ đồ ăn sẵn đã thái miếng vào trong đĩa hấp đặt lên trên rồi cắm phích điện. Tiếp đó anh rửa sạch cà chua, đặt lên thớt thái thành miếng nhỏ. Trong lúc đôi tay bận rộn, đầu vẫn không ngừng suy nghĩ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, giờ đây cô bé đã trở thành một gánh nặng đối với Phương Mộc. Nhưng anh không còn lựa chọn nào khác.

Anh không biết cô bé là con cái nhà ai, cũng không tìm ra được người giám hộ của cô bé. Nếu báo cáo tình hình cho Công an thành phố, một là sẽ không thể giải thích được tại sao buổi tối hôm đó anh lại xuất hiện ở Bách Hâm Dục Cung, không cẩn thận còn ảnh hưởng đến việc điều tra tiếp theo; quan trọng hơn là, một khi cô bé lộ diện, rất có thể sẽ bị giết hại để bịt miệng. Tất nhiên cũng không thể giữ cô bé ở đây lâu dài được, nhưng tạm thời đành phải như vậy.

Mùi thơm của thức ăn dần dần từ phòng bếp bay ra, Phương Mộc nghe thấy có tiếng động trong phòng khách, quay đầu lại, đã thấy cô bé đang cúi đầu ngồi trước bàn ăn, trong tay đã cầm sẵn đôi đũa. Phương Mộc thấy lòng mình chùng xuống, anh mỉm cười nói: "Cháu chờ tí nhé, cơm nấu xong ngay đây."

Cô bé chăm chú ăn rất nhanh, dường như ngoài những món ăn trước mặt, không còn thứ gì đáng chú ý nữa. Nhìn cô bé ăn như rồng cuốn, Phương Mộc bất giác nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên anh gặp Mễ Nam. Cũng không biết Mễ Nam bây giờ ra sao. Nghĩ đến đó, Phương Mộc chợt thấy trong lòng tràn ngập một nỗi buồn man mác. Lúc định thần lại, cô bé đã chén gần hết số thức ăn trong đĩa. Phương Mộc nhìn bát cơm vẫn còn hơn một nửa trong tay mình, vội gắp chút thức ăn. Đang chuẩn bị và cơm, thì nghe thấy tiếng ho như bị ghìm trong cổ của cô bé. Phương Mộc ngẩng đầu lên, thấy mặt cô bé đã đỏ tím vì nghẹn, cơm ho dữ dội khiến đầy mồm thức ăn bắn ra tung tóe. Phương Mộc vội đứng lên vỗ mấy nhát vào lưng cô bé, cơm ho như xé phổi khiến cô bé nấc lên mấy tiếng, rồi nôn ộc toàn bộ thức ăn ra bàn.

Căn phòng khách nhỏ bỗng chốc tràn ngập mùi men chua. Phương Mộc nhét vào tay cô bé một cốc nước, bóp mũi cô bé cho ra hết thức ăn bị nôn. Tình cảnh luống cuống thảm hại khiến Phương Mộc không khỏi bực mình. Anh bất giác quay đầu quát khê: "Ăn uống hấp tấp thế để làm gì? Có ai giành đồ ăn với cháu đâu!"

Cô bé nôn xong mặt mũi bơ phờ, tay cầm cốc nước, cúi đầu ngồi bên bàn. Nghe thấy Phương Mộc mắng, toàn thân như co rúm lại. Người cô bé quần chiếc áo len cũ của Phương Mộc, trông lại càng bé nhỏ. Nhìn

bộ dạng cô bé, Phương Mộc bỗng thấy hối hận vì sự thô lỗ của mình, nhưng anh không biết nói gì, chỉ im lặng ngồi bên bàn ăn cùng cô bé. Một phút sau, khi mùi men chua bốc lên từ số thức ăn bị nôn ra đỡ hơn, một thứ mùi khó chịu khác lại liên tục xộc vào mũi Phương Mộc. Anh phát hiện ra đó là mùi toát ra từ trên người cô bé. Anh ngấm nghĩ giây lát rồi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh có một cái bồn tắm, Phương Mộc kiểm tra sơ qua thấy vẫn dùng được. Anh xả đầy một bồn nước ấm, kéo cô bé vào, chỉ từng thứ một: "Đây là dầu tắm... Đây là dầu gội đầu... Khăn mặt thì dùng cái này... Quần áo sạch ở đây. Cháu tắm cho sạch sẽ. Còn..." Anh lấy ra một tuýp thuốc bôi ngoài do Dương Mẫn đưa, ngượng ngùng bảo: "Tắm xong, cháu bôi vào chỗ đó..." Anh lấy tay ra hiệu, "... Có hiểu không?"

Cô bé không hề có bất cứ phản ứng nào, chỉ dờ dẫm nhìn hơi nước đang nghi ngút bốc lên từ bồn nước nóng.

Phương Mộc khẽ thở dài, quay người đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Anh ngồi hút thuốc và uống trà trong phòng khách, chốc chốc lại dỏng tai lên nghe ngóng động tĩnh trong phòng vệ sinh. Lúc đầu, phòng vệ sinh hoàn toàn im ắng, mười mấy phút sau, có tiếng khua vào nước nhẹ nhẹ vang lên, như đang rón rén thăm dò. Tiếp đó, tiếng nước mỗi lúc một rõ hơn, nghe có vẻ như cô bé đã mạnh dạn ngâm mình, đùa nghịch trong bồn nước. Phương Mộc mỉm cười, trong lòng bỗng thấy vui lên, anh bất chợt đưa mắt nhìn số thuốc Dương Mẫn đưa, tâm trạng lại chùng xuống.

Cô bé không phải là đứa trẻ đầu tiên bị xâm hại, và chắc chắn cũng không phải là đứa trẻ cuối cùng. Không biết đã có bao nhiêu bé gái bị bán ra nước ngoài sau khi bị nhốt ở Bách Hâm Dục Cung. Nếu không nhanh chóng triệt phá được tổ chức tội phạm này, các em bé bị xâm hại sẽ ngày càng nhiều. Nhưng ông Hình đã rơi vào vòng lao lý, Đinh Thụ Thành cũng đã hy sinh. Trịnh Lâm và mấy đồng đội cũng từng muốn làm rõ sự thật, nhưng tiếc là vì quá liều lĩnh, thiếu suy nghĩ nên đã không còn

cơ hội tiếp tục điều tra. Phương Mộc nhận ra rằng mình lại rơi vào tình cảnh đơn độc chiến đấu. Anh mỉm cười khổ sở, như thế cũng tốt, chẳng nào thì mình cũng đã quen rồi.

Một mình, dường như lúc nào Phương Mộc cũng chỉ có một mình. Những chiến hữu bên anh hết người này rồi lại đến người khác ra đi, có lẽ người cùng với anh đi đến tận cùng chỉ còn chính mình.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, có tiếng bước chân lệt bệt, cô bé vừa lau tóc vừa đi ra. Trên người cô bé là bộ quần áo thể thao Phương Mộc mới mua, bộ quần áo hơi rộng, ống tay áo được xắn cao. Mái tóc rối bù bấn thúi lúc trước đã được gội sạch, ướt sũng, xõa xuống vai, trông hệt như một nữ sinh trung học lúc chuẩn bị đến giờ đi ngủ. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Phương Mộc, gương mặt trắng ngần của cô bé đỏ ửng lên, ánh mắt cũng linh hoạt hơn nhiều.

Phương Mộc đẩy lọ thuốc trên bàn qua, ra hiệu cho cô bé uống thuốc. Cô bé ngoan ngoãn ngồi xuống, bỏ lọ thuốc này giờ vẫn cầm chặt trong tay xuống. Phương Mộc để ý thấy màng bảo vệ lọ thuốc đã được bóc ra, phần trên tuýp nhôm cũng lõm xuống một chút, anh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Uống thuốc xong, cô bé lau tóc, bàn tay cử động một cách máy móc, cô bé không hề nhìn Phương Mộc. Phương Mộc nghĩ một lát rồi hỏi khẽ:

"Cháu tên là gì?"

Cô bé vẫn tiếp tục lau tóc, không trả lời câu hỏi của Phương Mộc.

"Cháu từ đâu tới?"

Vẫn không có phản ứng.

"Ai đưa cháu đến Bách Hâm Dục Cung?"

Cô bé bỗng run bắn người, thở dồn dập, ánh mắt lại trở nên đờ đẫn, dường như không thể tập trung được vào một điểm cố định.

Phương Mộc khẽ thở dài, đứng dậy đi lấy chiếc máy sấy tóc trong tủ đựng đồ tắm, rồi gọi cô bé lại. Cô bé đứng trước gương, dáng điệu vô cùng căng thẳng, khẽ ngẩng đầu nhìn mình trong gương rồi lập tức cúi xuống. Phương Mộc túm mớ tóc cô bé lên, bật máy sấy, nhẹ nhàng cho gió nóng lùa vào mái tóc, người cô bé bỗng trở nên cứng đờ, sau gáy lập tức nổi da gà.

Cảm giác sợ hãi tột cùng vẫn hằn sâu trong lòng cô bé, kháng cự lại mọi tiếp xúc cơ thể đã trở thành phản xạ bản năng.

Phương Mộc nhớ lại, Dương Mẫn có nói với anh, khi kiểm tra phụ khoa, cô bé đột nhiên phản kháng, ba vị bác sĩ không tài nào giữ nổi, cô bé kêu gào thảm thiết tuyệt vọng, nghe vô cùng xót xa.

Có lẽ đối với cô bé bây giờ, một người đàn ông xa lạ cầm tóc mình không phải là sự quan tâm tốt bụng, mà là một sự giày vò khiến nó vô cùng hoảng sợ. Phương Mộc thậm chí cảm nhận được rất rõ sự run rẩy trên người cô bé truyền qua từng sợi tóc đến đầu ngón tay mình. Anh bất giác buông tay ra, gần như cùng lúc đó, cô bé co chân bỏ chạy, một tiếng "cạch" vang lên, cửa phòng ngủ đã bị khóa chặt.

Đêm khuya, Phương Mộc nằm trần trọc ở salon phòng khách. Không phải vì chiếc ghế salon cũ kĩ cứng đờ khó chịu, mà vì hoang mang không biết bước tiếp theo sẽ hành động thế nào. Đinh Thụ Thành hy sinh khiến manh mối duy nhất đã hoàn toàn bị cắt đứt. Đối tượng điều tra tiếp theo sẽ là ai, phải bắt đầu từ đâu, tất cả đều mông lung, trong khi đó thời gian cho ông Hình đã không còn nhiều.

Có lẽ có thể tìm ra manh mối ở khách sạn Thành Loan, nhưng bọn chúng đã hết sức cảnh giác trước mọi hành động điều tra của cảnh sát, không thể lấy được bằng chứng trực tiếp từ Cảnh Húc và Kim Vĩnh Dụ. Vụ án xảy ra đã rất lâu, nhưng khả năng tìm thấy xác của nạn nhân nữ gần như là con số không. Bản thân Phương Mộc cũng phải thừa nhận, giờ đây việc giải oan cho ông Hình rõ ràng đã trở thành nhiệm vụ bất khả thi. Nhưng anh không cam tâm chịu khuất phục, nhất là sau khi chứng kiến tình cảnh thảm thương của Hình Na, cho dù không xóa được tội cho

ông Hình, cũng không thể để lũ cầm thú ấy nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

Trong giấc ngủ chập chờn, ý thức của Phương Mộc dần trở nên mơ hồ. Trạng thái nửa tỉnh nửa mơ kéo dài mấy tiếng đồng hồ, đột nhiên có ánh sáng lóe lên trước mắt trong vài phút khiến anh giật mình bừng tỉnh. Anh cảnh giác ngồi dậy, phát hiện ra cửa tủ lạnh trong phòng khách đã bị mở ra, một bóng dáng nhỏ bé đang ngồi trước tủ lạnh sột soạt ăn gì đó.

Bữa tối mặc dù cô bé ăn rất nhiều, nhưng đều nôn ra sạch, chắc bây giờ thấy đói. Phương Mộc khoác áo lên người bước xuống đất, định bụng luộc cho cô bé hai quả trứng, nhưng cũng lạ, trong tủ làm gì có đồ gì ăn được. Lúc đến phía trước tủ lạnh, Phương Mộc mới nhìn thấy cô bé bưng một chiếc hộp nhựa to trên tay, đang nhét thứ quả xanh trong hộp vào mồm.

Phương Mộc chợt nhớ ra đó là đặc sản thành phố S mà Tiêu Vọng mang cho - táo mềm, anh cất trong tủ lạnh rồi quên băng đi không bỏ ra ăn. Anh khẽ cau mày, đang đói mà ăn thứ này, chắc chắn sẽ đau bụng. Phương Mộc định lấy chiếc hộp ra khỏi tay cô bé, nhưng nó giữ rất chặt, nhất định không bỏ ra, lại càng ra sức nhét táo vào mồm. Phương Mộc bất lực mỉm cười, anh lấy hai quả trứng gà trong tủ lạnh, quay người đi ra phòng bếp. Vừa bước mấy bước, trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ, anh ngẫm nghĩ giây lát rồi trở lại ngồi xuống trước mặt cô bé.

"Có ngon không?"

Cô bé vẫn chăm chú ăn táo, không hề để ý đến Phương Mộc. Phương Mộc lặng lẽ nhìn cách bắt cuống nhả hạt thuần thục của cô bé.

"Trước đây cháu đã bao giờ ăn quả này chưa?"

Cô bé vẫn không đáp lời, nhưng Phương Mộc khẳng định mình đã suy luận chính xác. Cô bé nhất định đã từng ở địa phương có đặc sản là loại táo này.

Anh đột nhiên hiểu ra mình phải đi đâu để tìm đáp án.

Chương 14: THÔN LỤC GIA

Hơn một năm nay, chị Triệu già đi rất nhiều. Phương Mộc nhìn chị cười rạng rỡ đỡ cô bé xuống xe, vẻ hiền hậu trên gương mặt chị không che được những nếp nhăn mỗi ngày một nhiều hơn. Phương Mộc cảm thấy ngạc nhiên vì cô bé không hề có phản ứng quá khích như anh dự đoán, chỉ khi chị Triệu dịu dàng xoa vào lưng, người cô bé mới khẽ run lên một chút. Cô bé nhanh chóng ngoan ngoãn để chị Triệu dắt tay vào nhà bếp lấy đồ ăn.

Sau khi thầy Châu mất không lâu, toàn bộ Thiên sứ Đường được chuyển đến một viện phúc lợi ở ngoại ô. Chị Triệu trở thành người phụ trách duy nhất ở đây, tiếp tục chăm sóc những em bé mồ côi ở Thiên sứ Đường. Quý mô của Thiên sứ Đường bây giờ kém xa trước đây. Nhưng mặc dù vậy, Phương Mộc vẫn cảm nhận được sự mệt mỏi của chị Triệu. Mỗi lần gặp, dường như chị lại già đi nhiều hơn.

Phương Mộc xách bột mì và dầu ăn mình mang đến vào nhà bếp, lúc rửa tay, anh nhìn qua ô kính cửa sổ thấy cô bé đang ngồi yên bên một chiếc bàn ăn dài gặm bánh bao, chốc chốc lại nhìn mấy đứa trẻ đang nô nghịch đuổi nhau cạnh mình, vẻ mặt dường như đã tươi tỉnh hơn phần nào.

Chị Triệu bước ra, đưa cho Phương Mộc một chiếc khăn mặt, ra hiệu cho anh lau mồ hôi trên cổ.

"Lục Lộ hình như không hay nói chuyện."

"Lục Lộ? Ai là Lục Lộ ạ?"

"Đứa bé cậu vừa đưa tới chứ còn ai nữa." Chị Triệu ngạc nhiên mở to mắt, "Không nhẽ cậu lại không biết tên nó à?"

"Hả?" Phương Mộc còn ngạc nhiên hơn cả chị Triệu, "Nó nói chuyện với chị rồi à?"

"Ừ. Chị vừa hỏi tên nó, lúc đầu không nói, nhưng về sau lại lí nhí bật ra hai chữ, hình như là Lục Lộ."

"Hay thật đấy, em tiếp xúc với nó suốt mấy hôm nay, nó không nói với em một chữ nào. Thế mà vừa gặp chị mấy phút, đã nói cho chị biết tên rồi." Phương Mộc bực bội nói: "Biết thế đưa nó đến đây ngay từ đầu."

Chị Triệu tỏ vẻ đặc ý: "Chơi với trẻ con, thì cậu làm sao so với chị được."

"Thế thì em yên tâm quá rồi." Phương Mộc nói cho chị Triệu biết mục đích cuộc viếng thăm của mình: Anh có việc định đi xa mấy ngày, tạm thời nhờ chị chăm sóc Lục Lộ. Chị Triệu vui vẻ nhận lời. Nhưng, Phương Mộc đưa ra một yêu cầu khiến chị cảm thấy khó hiểu: Không được để Lục Lộ ra ngoài, tốt nhất là không để bất cứ ai trông thấy cô bé.

"Đứa bé này rốt cuộc là từ đâu đến?" Chị Triệu không bao giờ rào trước đón sau, mà hỏi thẳng luôn.

"Chị đừng hỏi nữa." Phương Mộc nhìn vào mắt chị Triệu, "Chị có tin em không?"

"Tất nhiên rồi." Chị Triệu gật đầu luôn không hề do dự, "Cậu yên tâm, cháu bé cứ để ở đây với chị."

Sau khi ra khỏi viện phúc lợi, Phương Mộc gọi về Sở Công an thành phố xin phép nghỉ một tuần, rồi đi luôn ra ga tàu hỏa, mua một vé đi thành phố S.

Táo mèo là đặc sản vùng núi của thành phố S, cảm giác thân thuộc của Lục Lộ khi thấy loại táo này chứng tỏ có thể cô bé sinh ra và lớn lên ở một vùng gần thành phố S, hoặc đã từng ở đó một thời gian. Biết đâu, sẽ tìm ra được một vài manh mối có giá trị ở đó.

Trên tàu không đông người, hành khách hầu hết đều ngả người tựa vào thành ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngồi đối diện với Phương Mộc là một thanh niên có nước da ngăm đen, anh ta cầm cúi nghịch chiếc điện

thoại di động trong tay. Sau khi tàu chạy, Phương Mộc chăm chú ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Đầu mùa đông, bầu trời xám xịt phủ lên thành phố mới vừa tỉnh giấc một màu u ám. Mặt trời bị che kín bởi những đám mây đen dày đặc, có lẽ một trận tuyết lớn sắp ập đến. Phương Mộc lại hy vọng đó là một trận mưa rào, xối sạch toàn bộ bụi bẩn của thành phố.

Đoàn tàu ra khỏi thành phố, lao vun vút qua những cánh đồng, tầm nhìn trở nên khoáng đạt hơn rất nhiều, nền trời cũng dường như cũng quang đãng hơn. Phương Mộc bắt đầu cảm thấy đói, anh lấy ra một gói cánh gà rán và hamburger thông thả ăn.

Mùi thơm của thức ăn khiến cậu thanh niên đối diện ngẩng đầu lên, cậu ta nhìn chiếc túi ni lông trong tay Phương Mộc, khẽ nuốt nước bọt. Phương Mộc mỉm cười thân thiện. Cậu thanh niên nói nhỏ về ngưỡng ngập: "KFC [\[20\]](#), tôi đã từng ăn rồi."

[\[20\]](#) Một thương hiệu đồ ăn nhanh nổi tiếng của Mỹ.

Lúc đó Phương Mộc mới chú ý đến anh ta. Trông anh ta chưa đến hai mươi tuổi, làn da xù xì ngăm đen, hai bàn tay ngắn, thô kệch, móng tay cắt không sạch, nhiều chỗ còn dính bẩn. Mái tóc xơ cứng, được nhuộm vàng khè, đôi chỗ lại có lọn nhuộm đỏ. Người cậu ta toát ra vẻ nhiệt tình chất phác, nhưng quê kệch ít học. Rõ ràng, đây là một thanh niên nông thôn vừa vào thành phố chơi. Có một điều khiến Phương Mộc cảm thấy kì quặc, vẻ bề ngoài của cậu thanh niên không hề ăn nhập với thân phận của cậu ta, bộ quần áo và đôi giày thể thao trên người đều là hàng hiệu, chiếc điện thoại di động trong tay là Nokia đời mới nhất.

Ánh mắt Phương Mộc khiến cậu thanh niên có vẻ bồn chồn bất an. Phương Mộc nhận ra mình đã làm cậu ta không thoải mái, trong lòng thấy hơi áy náy, anh tự trách mình lại dễ bệnh nghề nghiệp phát tác. Đại để chắc là cậu ta đã trộm tiền của gia đình, không có gì ghê gớm to tát.

Phương Mộc cúi đầu tiếp tục ăn, vừa ăn được mấy miếng, thì điện thoại di động trong túi đồ chuông. Phương Mộc vội vàng nhét miếng đồ

ăn trong tay vào mồm, lôi điện thoại ra nhìn, hóa ra là tin nhắn của Tiêu Vọng.

"Sao không đi làm? Không phải là vẫn giận tôi đấy chứ?"

Phương Mộc mỉm cười, nhắn tin trả lời: "Tôi không để bụng thế đâu, bị cảm, ở nhà nghỉ ngơi vài hôm."

Tiêu Vọng lập tức nhắn lại: "Có sao không? Tôi đi thăm cậu."

Phương Mộc vội trả lời: "Không cần đâu, có việc gì gọi điện thoại là được."

Lúc ngẩng đầu lên, Phương Mộc phát hiện ra cậu thanh niên đang chăm chú nhìn chiếc điện thoại di động của mình, anh thấy hơi lạ, liền lắc lắc chiếc điện thoại hỏi: "Sao thế?"

Cậu thanh niên mỉm cười, chỉ vào điện thoại di động của mình, rồi chỉ vào điện thoại của Phương Mộc: "Điện thoại của anh và của em cùng một hiệu."

Phương Mộc thấy hơi buồn cười: "Đúng đấy, có điều cái của cậu đắt hơn của tôi nhiều."

"Tất nhiên rồi." Cậu thanh niên có vẻ đắc ý, "Em bảo bọn họ lấy cho em cái đắt nhất, hàng Nhật."

"Nokia không phải là thương hiệu của Nhật." Phương Mộc đính chính lại theo phản xạ tự nhiên: "Là của Phần Lan."

"Gì cơ?" Cậu thanh niên có vẻ ngờ ngác: "Không phải hàng của Nhật là tốt nhất à?"

"Có thể thế. Nhưng Nokia là hàng do Phần Lan sản xuất."

"Lan gì cũng kệ, cứ đắt nhất là được." Cậu ta khoát tay đầy tự tin, rồi tiếp tục hào hứng nghịch chiếc điện thoại di động, chốc chốc lại bật ra những tiếng cười khe khẽ. Đúng lúc đó, chiếc xe bán đồ thực phẩm được đẩy tới, cậu thanh niên gọi nhân viên bán hàng, mua mấy lon bia và

một lô một lốc nào là chân giò, gà kho... bày đầy một bàn, còn nhiệt tình mời Phương Mộc cùng uống bia. Phương Mộc tế nhị từ chối, cậu ta cũng không mời thêm nữa, một mình nhồm nhoàm nhai nuốt. Có lẽ vì thực phẩm không còn tươi mới, cậu ta ăn một lúc liền cau mày, đánh hơi bèm bẹp rõ to, khiến những người xung quanh đều nhăn mặt bịt mũi. Cậu ta xấu hổ mặt đỏ như gấc, lục tìm khắp người nhưng không tìm được gì, đành ôm bụng ngồi trên ghế, liên mồm kêu rên. Phương Mộc thương tình bèn lấy một gói giấy ăn đưa cho cậu ta, cậu ta cảm kích nói lời cảm ơn rồi ba chân bốn cẳng chạy luôn ra phòng vệ sinh.

Mặc dù cậu thanh niên đã rời khỏi chỗ ngồi, nhưng mùi khó chịu vẫn chưa bay hết, Phương Mộc đứng dậy đi ra đầu nối giữa hai toa tàu hút thuốc. Hút được nửa điếu thì thấy cậu thanh niên từ phòng vệ sinh đi ra, mặt mũi khoan khoái nhẹ nhõm. Thấy Phương Mộc đang hút thuốc, cậu ta vội lấy một bao thuốc Trung Hoa trong túi ra, rút một điếu đưa cho Phương Mộc. Phương Mộc thấy rõ ràng là cậu ta vẫn chưa rửa tay, liền kiên quyết từ chối. Thấy vẻ gượng gạo trên mặt cậu ta, Phương Mộc vội nói khéo: "Tôi quen hút loại này rồi, thuốc tốt quá không tiêu thụ nổi."

Gương mặt cậu thanh niên lại lộ vẻ đắc ý, cậu ta châm một điếu thuốc, rồi vỗ vào vai Phương Mộc: "Đại ca, đời người được bao nhiêu, phải sống cho thoải mái, tiếc làm gì, hút thuốc cứ chọn loại xịn một tí. "

Phương Mộc gật gù tán thưởng, anh giả vờ vẩy tàn thuốc để hất bàn tay trên vai ra.

Cậu thanh niên tuy thô lỗ, nhưng rất chất phác. Cậu ta kể tuốt tuột mọi điều về mình cho Phương Mộc nghe. Cậu ta tên là Lục Hải Thao, hai mươi tuổi, nhà ở thôn Lục Gia, xã Long Vĩ Ao, thành phố S.

Trong lúc lơ đãng nói chuyện phiếm với cậu thanh niên, ánh mắt Phương Mộc lướt qua những thửa ruộng vừa thu hoạch xong, anh bất giác hỏi: "Năm nay nhà cậu được mùa chứ?"

"Dào, nhà em không làm ruộng, làm ruộng thì bao giờ mới giàu được?"

"Ồ." Phương Mộc nhìn những món đồ hàng hiệu trên người Lục Thao, nghĩ bụng bố anh chàng này chắc là trưởng thôn hoặc mới phát.

Khi quay vào trong khoang tàu, Lục Hải Thao lại chơi điện thoại. Đang chơi, bỗng cậu ta "á" lên một tiếng, rồi lấy bản hướng dẫn sử dụng điện thoại ra, so đi so lại. Xem một lúc lâu, vẫn không hiểu, cậu ta liền đưa chiếc điện thoại ra trước mặt Phương Mộc, khẽ hỏi: "Đại ca, cái này nghĩa là gì?"

Phương Mộc cầm lấy chiếc điện thoại di động: "Ồ, đây là dấu hiệu bật bluetooth."

"Lu gì?"

"Bluetooth." Phương Mộc kiên nhẫn giải thích: "Hai cái điện thoại di động đồng thời bật kết nối bluetooth thì có thể gửi được file cho nhau."

Lục Hải Thao ngẫm nghĩ một lúc, bỗng vỡ ra: "Giống như là máy phát báo ấy phải không?"

Phương Mộc mỉm cười: "Gần như vậy."

Lục Hải Thao trở nên phấn chấn: "Đại ca, anh gửi cho em gì đó đi, em xem có thú vị không."

Phương Mộc hơi lúng lúng, trong điện thoại di động của anh không có nhạc, cũng không có phim, gửi cho cậu ta cái gì được đây? Bỗng chợt nghĩ ra một thứ, anh liền bấm máy để gửi.

Ba mươi giây sau, chiếc điện thoại di động của Lục Hải Thao vang lên một tiếng "tít", cậu ta cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, miệng lẩm nhẩm đọc: "Tin nhắn của Phương Mộc, có nhận không?"

"Đúng rồi, ấn phím nhận."

Rất nhanh, một file đã được gửi đến máy của Lục Hải Thao, cậu ta phấn chấn reo hò rối rít. Mở ra xem, thì thấy tấm ảnh của một cô bé.

"Đây là ai, đại ca? Có phải là con gái anh không?"

"Không phải." Phương Mộc ghé qua hỏi: "Nó cũng họ Lục, có phải là ở thôn của cậu không?"

"Anh nói thế, em cũng thấy quen lắm." Lục Hải Thao ngắm kĩ tấm ảnh, "Nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu."

"Thế à? Cậu nghĩ kĩ lại xem." Phương Mộc sốt ruột, "Có nhớ ra được không?"

Cậu thanh niên lại ngắm thêm một lúc, rồi lắc đầu: "Xin lỗi đại ca, thực sự là em không nhớ được."

Phương Mộc thất vọng, còn cậu thanh niên vẫn rất nhiệt tình, cứ nằng nặc đòi gửi cho Phương Mộc một bài hát để nghe thử. Phương Mộc nhận tin nhắn, mở ra thấy bài hát "Hai con bướm bướm", liền tiện tay xóa luôn.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, tàu vào ga thành phố S. Phương Mộc và Lục Hải Thao cùng xuống tàu. Cậu ta vẫn liến thoắng liên tục. Phương Mộc không có tâm trạng nào để tán chuyện, anh bước rất nhanh để thoát khỏi cậu ta. Vừa ra khỏi cửa sân ga, Phương Mộc bỗng phát hiện mớ âm thanh léo nhéo bên tai đã hoàn toàn biến mất. Quay đầu lại nhìn thì không thấy bóng dáng Lục Hải Thao đâu nữa. Phương Mộc đang ngạc nhiên thì thấy mấy người dáng như nông dân vội vã chạy qua. Phương Mộc chưa kịp nghĩ gì đã bị cuốn vào giữa dòng người, cứ thế đi ra khỏi nhà ga.

Phương Mộc đi thẳng đến phân cục Công an gần ga tàu, vào phòng Thông tin hộ khẩu hỏi thông tin của Lục Lộ, nhưng tiếc là không có bất cứ thu hoạch gì. Xem ra, hộ khẩu thường trú của Lục Lộ không ở thành phố S. Phương Mộc hơi thất vọng, nhưng vẫn không bỏ cuộc. Anh quay đầu đi ra bến xe khách đường dài.

Lục Hải Thao nói cậu ta có ấn tượng về Lục Lộ, hơn nữa hai người lại cùng họ, có thể điều này không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Phương Mộc quyết định đến thôn Lục Gia thử vận may.

Anh mua một tấm bản đồ thành phố S ở bến xe khách, nhưng không sao tìm thấy vị trí của thôn Lục Gia. Phương Mộc cầm chặt điện thoại di động trong tay do dự một lúc, rồi quyết định không gọi điện cho người của Công an thành phố S. Mặc dù anh chỉ làm việc cùng phó giám đốc Vương, Từ Đồng và các đồng nghiệp khác trong vài ngày, nhưng chắc chắn họ sẽ nhiệt tình giúp đỡ. Có điều Phương Mộc thấy càng ít người biết việc này càng tốt.

Anh nhận ra, mình càng ngày càng không tin tưởng vào người khác.

So đi tính lại, cuối cùng Phương Mộc vẫn lên một chuyến xe đi xã Long Vĩ Ao. Chiếc xe xóc bần bật hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng dừng lại bên một con đường cái dưới chân núi. Một cụ già bán đặc sản miền núi bên đường chỉ dẫn cho Phương Mộc vị trí của thôn Lục Gia, Phương Mộc khẽ nhìn mặt trời sắp lặn xuống núi, rồi sai bước thật nhanh.

Đi được hơn hai trăm mét, Phương Mộc nhận thấy thực ra chỗ xuống xe khi này đã là gần cuối con đường cái. Nếu đi tiếp về phía trước, sẽ toàn là đường núi quanh co gập ghềnh. Thậm chí có những đoạn "đường" không thể gọi là đường, chỉ là những lối mòn hẹp ẩn mình giữa những tảng đá núi. Cụ già nói với Phương Mộc, ngọn núi này tên là núi Long Vĩ, tương truyền thời xa xưa, có một con rồng bị trời phạt giáng xuống trần gian, con rồng cắm đầu sâu trong lòng đất, chỉ còn mỗi cái đuôi lộ ra, biến thành núi Long Vĩ. Nơi mà Phương Mộc cần đến - thôn Lục Gia lại ở sườn bên kia của núi Long Vĩ. Phương Mộc không có tâm trí nào để ngắm cảnh hoang vắng của núi Long Vĩ, anh lặng lẽ cắm cúi bước đi. Lúc đầu anh còn lơ mơ nhận được ra phương hướng trên con đường nhỏ giữa những tảng đá nhấp nhô. Nhưng trời tối dần, cảnh vật xung quanh bỗng trở nên giống nhau đến kì lạ. Phương Mộc bắt đầu

hoang mang, sau khi đi lung tung hồi lâu, cuối cùng anh đành chấp nhận mình đã lạc đường.

Phương Mộc bỏ chiếc ba lô nặng trĩu xuống, dựa vào một tảng đá núi to thở dốc, khi hơi thở nhẹ nhàng hơn, anh lấy bao thuốc ra lặng lẽ hút. Xem chừng, tối nay có lẽ phải ngủ ngoài trời, Phương Mộc bò lên tảng đá nhìn bốn xung quanh, thầm nghĩ không biết cái chỗ khi ho cò gáy này có sói hay con gì đại loại như vậy không. Đang bồn chồn lo lắng, chợt anh trông thấy phía trước không xa hình như có ánh đèn pin nhấp sáng. Phương Mộc vô cùng mừng rỡ, có người ở đó!

Không kịp nghĩ nhiều, anh xách vội ba lô lên chạy luôn về phía trước. Xuyên qua một vạt rừng rậm, cuối cùng cũng thấy một vật đen sì trên bãi đất rộng trước mặt, nhìn kĩ, hóa ra là một chiếc xe tải chở hàng. Hai bóng người đang ngồi bên cạnh chiếc xe, không biết họ đang mãi làm gì.

Phương Mộc bước tới, chào rất to: "Này!"

Phản ứng của họ hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của Phương Mộc, một người hoảng sợ đến mức lăn kên ra đất, một người khác có vẻ cũng rất hoảng sợ, anh ta quờ tay cầm lấy gì đó dưới đất giơ về phía Phương Mộc.

Phương Mộc cũng cảm thấy mình có phần quá đường đột, dù sao đây cũng là nơi rừng núi hoang vắng, anh vội bước chậm lại: "Đừng sợ, đừng sợ, tôi không có ý xấu."

"Anh là ai?" Anh chàng thấp bé ngồi bệt ra đất, đưa tay sờ ngực thở dài một hơi, "Làm tôi sợ chết khiếp." Người kia chăm chăm nhìn Phương Mộc đầy cảnh giác.

"Tôi bị lạc đường." Phương Mộc chậm chậm bước đến gần chiếc xe chở hàng, "Các anh đang làm gì thế?" Phương Mộc nhìn nắp capo xe đang mở, dụng cụ sửa xe bày la liệt dưới đất, "Xe hỏng à?"

"Vâng." Anh chàng thấp bé rầu rĩ đứng dậy, "Đen thật!"

Phương Mộc bỏ ba lô xuống, xắn tay áo lên, "Tôi thử xem nào."

Phương Mộc cũng biết một chút kỹ thuật sửa xe, hí hoáy một hồi, chiếc xe lại khởi động được. Anh chàng thấp bé mừng rỡ, vội lấy thuốc lá ra cảm ơn. Phương Mộc cầm lấy điều thuốc, phát hiện ra là thuốc Trung Hoa loại vỏ mềm, anh quay đầu nhìn cậu thanh niên vẫn đang cầm chặt chiếc cờ-lê to, mỉm cười: "Làm gì thế, vẫn nghĩ tôi là kẻ xấu à?"

Anh ta lúng túng cười, rồi tiến sát lại hút thuốc.

Cậu thanh niên thấp bé rất hay chuyện, chuyện trò một lúc, Phương Mộc đã biết cậu ta tên là Lục Tam Cường, còn cậu cầm chiếc cờ-lê tên là Lục Đại Xuân, đều là người thôn Lục Gia. Lục Tam Cường nhìn chiếc ba lô dưới chân Phương Mộc hỏi: "Anh Phương, anh đến đây làm gì thế?"

"Ồ, tôi ở hiệp hội nhiếp ảnh gia của tỉnh, đến đây chụp ảnh làm tư liệu tuyên truyền du lịch, thế mà mới đi được mấy bước đã lạc."

"Chỗ này thì có gì hay ho để khai thác du lịch đâu?" Lục Tam Cường có vẻ nghi hoặc, nhưng lập tức vỗ tay lên trán: "Tôi biết rồi, anh định đến động Long Vĩ, đúng không?"

"Đúng rồi." Chợt nhớ ra Tiêu Vọng từng nhắc đến cái động nham thạch tự nhiên ở ngoại ô thành phố S, Phương Mộc liền phụ họa theo.

"Thế thì anh đi nhầm đường rồi." Lục Tam Cường cười phá lên, "Ở sườn núi bên kia cơ."

"Ồ? Thế thì phải làm thế nào?" Phương Mộc giả vờ nhìn về phía xa, "Phía trước... gần thôn Lục Gia của các anh rồi đúng không?"

Lục Tam Cường hiểu ý Phương Mộc, có vẻ khó xử, cậu ta nhìn Lục Đại Xuân mấy lần, rồi miễn cưỡng nói: "Thế này nhé, tôi đưa anh về thôn chúng tôi, sáng sớm mai đưa anh đến động Long Vĩ. Sáng sớm mai phải đi ngay đấy nhé."

Phương Mộc vội đồng ý, xách ba lô lên xe luôn.

Chiếc xe tải lắc lư chạy trên con đường núi gập ghềnh, Lục Tam Cường lái xe, Phương Mộc ngồi giữa, Lục Đại Xuân ngồi ngoài cùng. Lục Tam Cường khi này mồm năm miệng mười, giờ bỗng yên lặng đến lạ, cậu ta lặng lẽ cầm vô lăng, không nói câu gì. Phương Mộc định gọi cho họ nói chuyện, nhưng chỉ nhận được mấy câu trả lời qua quýt, nên đành thôi.

Màn đêm mỗi lúc một dày đặc, ngoài vạt sáng trắng lóa rọi từ đèn xe phía trước, bốn bề đều tối đen như mực. Sau khi xuyên qua những khoảng rừng rậm rạp, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy dáng vẻ sừng sững của ngọn núi Long Vĩ thấp thoáng dưới ánh trăng mờ ảo. Khi chiếc xe tiến gần đến ngọn núi, cảm giác như cả ngọn núi khổng lồ đang dừng mãi đè xuống. Phương Mộc bỗng thấy trong lòng hoang mang lạ, dường như mình đang lạc vào một thế giới hoàn toàn xa lạ. Bất giác, mồ hôi vã ra đầy trán. Anh định thần lại, thầm cười nhạo sự nhát gan của mình, anh nhét tay vào túi áo lấy thuốc lá. Vừa khẽ cử động, Lục Đại Xuân liền hỏi:

"Làm gì thế?"

"Hả?" Phương Mộc ngẩng đầu lên, "Tìm thuốc lá."

"Hút cái này đi." Lục Đại Xuân lôi ra một bao thuốc lá Trung Hoa vỏ mềm vẫn còn nguyên. Phương Mộc rút một điếu, châm thuốc hút, bỗng anh khẽ cười.

"Thôn các anh giàu có nhỉ, toàn hút loại thuốc xịn thế? "

Lục Đại Xuân mỉm cười, bỗng như nhớ ra điều gì, anh ta liền hỏi: "Anh còn quen ai ở thôn tôi nữa không?"

Phương Mộc đang lưỡng lự không biết có nên nói cho anh ta biết là mình quen Lục Hải Thao không, thì nghe thấy khoang chở hàng sau xe có tiếng động mạnh, như thể có thứ gì đang lăn, rồi va vào thành xe.

"Tam Cường cũng hút loại Trung Hoa vỏ mềm này đấy thôi." Phương Mộc thấy Lục Đại Xuân lộ vẻ nhẹ nhõm như vừa trút được nỗi

lo lắng, anh lại hỏi: "Sau xe chờ gì thế?"

Không ai trả lời. Mấy giây sau, Lục Đại Xuân nói vẻ lãnh đạm: "Thịt lợn."

Dứt lời, anh ta liền bật đài, điệu nhạc đinh tai nhức óc vang lên âm âm khắp buồng lái.

Hơn chín giờ đêm, sau chặng đường núi gập ghềnh xóc nảy từng từng, cuối cùng chiếc xe tải đã chạy về đến thôn Lục Gia. Không có ánh trăng, Phương Mộc chỉ có thể phân biệt nhà cửa và lối đi qua những chỗ ánh đèn rọi tới. Ngôi làng này có vẻ không lớn lắm, nhà nào cũng tắt điện tối om. Mấy phút sau, chiếc xe tải dừng lại trước cổng một ngôi từ đường.

Lục Đại Xuân bảo Phương Mộc ngồi chờ trong buồng lái, anh ta nhảy xuống xe gọi điện thoại, sau khi dập máy, anh ta lên xe, nói ngắn gọn với Lục Tam Cường: "Nhà bà quả phụ họ Thôi."

Lục Tam Cường đáp "vâng", rồi khởi động xe.

Nhà bà quả phụ họ Thôi cách từ đường không xa, có hai gian nhà ngói và một chiếc sân nhỏ, mặc dù diện tích không lớn, nhưng quét dọn rất sạch sẽ. Bà quả phụ họ Thôi là một phụ nữ gầy nhỏ, thân hình khô cứng, da mặt vàng ệch. Sau khi nghe Lục Đại Xuân nói rõ mục đích chuyến viếng thăm, bà ta nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân, rồi bảo: "Thế thì ngủ tạm ở đây một tối vậy, vất vả cho cậu quá."

Phương Mộc vội vàng nói mấy câu khách sáo, ý là mình đã làm phiền họ. Bà quả phụ họ Thôi lãnh đạm hỏi: "Có ăn gì không? Tôi đi nấu cho cậu."

Phương Mộc đúng là đã đói, liền khẽ gật đầu.

Bà quả phụ họ Thôi quay người đi xuống bếp, Lục Đại Xuân cũng đứng lên bảo: "Sáng sớm mai tôi sẽ đưa anh đến động Long Vĩ, anh dậy sớm một tí nhé." Dứt lời, anh ta liền đi ra cửa, lên xe, âm âm nổ máy phóng đi luôn.

Phương Mộc ngồi một mình trong phòng hút thuốc, không có việc gì làm, lơ đãng quan sát khắp xung quanh.

Có thể nhận ra, hai gian nhà ngói này vừa xây xong chưa lâu, tất cả đều toát lên sự mới mẻ. Đồ đạc trong nhà được lựa chọn khá cầu kì, mặc dù cách phối hợp không ra thể thống nào, nhưng có thể thấy toàn là đồ đắt tiền.

Đây là một gia đình giàu có, nhiều của ăn của để.

Đang mải suy nghĩ thì bà quả phụ họ Thôi bê vào một chiếc khay to, bát đĩa chập khay, đẩy những thức ăn. Phương Mộc hơi ngạc nhiên, lại thấy có phần áy náy trong lòng. Nhưng bà quả phụ họ Thôi trông rất bình thản, bà ta lấy một chai Ngũ Lương Dịch [\[21\]](#) trong tủ ra hỏi Phương Mộc có uống không. Phương Mộc vội xua tay, nghĩ bụng người vùng này tiếp đón khách sao mà hào phóng đến thế.

[\[21\]](#) Tên một loại rượu trắng nổi tiếng, đắt tiền của Trung Quốc.

Bà quả phụ họ Thôi cũng không mời thêm nữa, bà ta ngồi bên cạnh xem đĩa phim "Hoàn Châu cách cách." Phương Mộc nhìn chiếc ti vi Sony màn hình 45 inch, khẽ cau mày.

Đang ăn, bỗng ngoài sân có tiếng chân bước lạch bạch, tiếp đó một người đàn ông khoác áo bông bước vào.

Bà quả phụ họ Thôi đứng dậy: "Trưởng thôn."

Phương Mộc vội vàng đứng dậy, người đàn ông được gọi là trưởng thôn chìa tay ra bắt tay Phương Mộc.

"Nghe Đại Xuân nói, trong thôn có khách, tôi đến gặp một tí." Trưởng thôn lấy thuốc lá ra đưa cho Phương Mộc một điếu: "Tôi tên là Lục Thiên Trường, anh tên là gì?"

Phương Mộc giới thiệu về mình, tất nhiên vẫn là nhiếp ảnh gia. Lục Thiên Trường vừa nghe vừa gật đầu, đồng thời vẫn liên tục rút thuốc.

Qua làn khói thuốc bảng lảng bay lên, Phương Mộc biết ông ta vẫn đang quan sát mình.

Phương Mộc đã quá quen với những ánh mắt như vậy, trong lúc chuyện trò, anh cũng âm thầm quan sát đối phương.

Lục Thiên Trường khoảng năm đến sáu mươi tuổi, mái tóc ngắn xơ cứng, gương mặt sương gió đã in đầy nếp nhăn, mắt không to, nhưng rất có thần, hai bàn tay thô ráp, lưng còn rất thẳng.

Có thể thấy, đây là một người có vốn sống phong phú, ý chí kiên định.

Lục Thiên Trường cũng để ý thấy Phương Mộc đang quan sát mình, chuyện trò thêm vài câu rồi đứng dậy cáo từ.

"Chỗ chúng tôi là nông thôn, điều kiện không tốt, anh Phương chịu khó vậy nhé."

"Thế này là tốt lắm rồi." Phương Mộc chỉ vào chiếc khay, "Cô Thôi rất nhiệt tình, làm bao nhiêu là thức ăn cho cháu."

Lục Thiên Trường nhìn bà quả phụ họ Thôi mỉm cười: "Nhà bà ấy có điều kiện, chúng tôi thì không thể sánh được, ha ha."

Bà quả phụ họ Thôi cúi đầu, người như khẽ run lên.

"Đi nghỉ sớm đi nhé." Lục Thiên Trường chỉnh lại chiếc áo bông trên người, "Sáng sớm mai tôi bảo Đại Xuân đến đón anh." Dứt lời, liền quay người đi ra cửa.

Bà quả phụ họ Thôi tiễn ông ta ra cửa, Phương Mộc cũng trở lại ngồi vào bàn ăn, chăm chú nhìn mẫu đầu lọc thuốc lá "Hồng Mai [\[22\]](#)" đắm chiêu suy nghĩ. Đột nhiên, anh thoáng thấy cánh cửa phòng trong khẽ động dẩy.

[\[22\]](#) Tên một loại thuốc lá bình dân của Trung Quốc.

Phương Mộc quay đầu nhìn theo phản xạ tự nhiên, chỉ thoáng thấy bím tóc dài, tiếp đó, nghe thấy rầm một tiếng, cánh cửa phòng sập lại.

Phải đến mười phút sau, bà quả phụ họ Thôi mới quay vào, vẻ mặt ngờ ngác. Phương Mộc hỏi: "Cô Thôi, trong nhà cô còn có người nào nữa à?"

"Gì cơ?" Bà Thôi dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, "À, con gái tôi. Cậu ăn xong chưa?"

"Cháu ăn xong rồi!" Phương Mộc vội nói: "Cảm ơn cô, cô tiếp đón chu đáo quá."

Bà quả phụ họ Thôi dường như không có tâm trạng để nói những lời khách sáo, bà nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn.

"Cậu đi nghỉ sớm đi, sáng sớm mai còn lên đường."

Đêm khuya, tất cả mọi vật trong thôn Lục Gia đều bình lặng, thỉnh thoảng có tiếng chó sủa từ xa vọng tới, khiến màn đêm càng trở nên tĩnh mịch.

Phương Mộc nằm trần trọc trên giường, mặc dù đã mệt rã rời vì cả ngày đi lại vất vả, nhưng những khúc mắc trong lòng mỗi lúc một lớn hơn.

Nhìn bề ngoài, đây chỉ là một ngôi làng rất đỗi bình thường, hơn nữa lại ở một nơi hẻo lánh, đáng lí ra, đời sống vật chất ở đây không thể quá cao. Nhưng cho đến giờ, tất cả những người của thôn Gia Lục mà Phương Mộc đã tiếp xúc, từ Lục Hải Thao đến bà quả phụ họ Thôi, điều kiện ăn mặc, chỗ ở và đồ dùng đều rất tốt. Ngược lại, người đứng đầu thôn - trưởng thôn Lục Thiên Trường xem ra lại nghèo nhất.

Ngôi làng này dựa vào đâu để có được mức sống cao như vậy?

Lục Thiên Trường nghèo thật, hay là giả vờ để che giấu?

Nếu là giả vờ, thì ông ta muốn che giấu điều gì?

Những điều kì quặc trong ngôi làng nhỏ bé này càng lúc càng nhiều.

Gần sáng, Phương Mộc lơ mơ ngủ thiếp đi. Anh không nghe thấy chốc chốc lại có tiếng khóc thút thít khe khẽ từ bên ngoài cửa sổ vọng vào, cũng không nghe thấy trong phòng bên cạnh có người đang âm thầm nuốt nước mắt vào lòng.

Trong đêm ấy, không chỉ một mình anh mất ngủ.

Chương 15: CÁ MÙ [23]

[23] Một loại cá cảnh, màu sắc sặc sỡ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương Mộc giật mình tỉnh giấc, dường như có luồng ánh sáng trắng mờ ảo chiếu trước mặt. Khi tỉnh táo hơn, Phương Mộc nhận ra đó là ánh sáng lọt vào qua cửa sổ. Anh ngồi dậy rời khỏi giường, kéo tấm rèm mỏng che cửa sổ ra, ngoài trời tuyết bay mù mịt, bầu trời xám xịt đang chầm chậm giũ xuống muôn vàn những bông tuyết to dày.

Nửa tiếng sau, Lục Đại Xuân đến nhà bà quả phụ Thôi, hai chân nặng trĩu dính đầy tuyết. Anh ta nói với Phương Mộc, con đường núi đã bị tuyết chặn kín.

"Xem ra, anh phải ở đây thêm mấy ngày." Anh ta nói với vẻ đáng tiếc.

Phương Mộc mừng thầm trong bụng. Thế là có cơ hội điều tra thôn Lục Gia.

Bà quả phụ Thôi nhiệt tình giữ Lục Đại Xuân ở lại ăn sáng, anh ta xua tay từ chối, bảo phải về ngay. Phương Mộc nhìn đôi giày của Lục Đại Xuân gần như đã bị nước tuyết ngấm ướt hết, liền hỏi: "Phiền anh quá, lại phải chạy đến, gọi điện thoại cũng được mà?"

"Nhà cô ấy không có điện thoại." Lục Đại Xuân bĩu môi về phía bà quả phụ họ Thôi, "Cả làng chỉ có một cái máy điện thoại duy nhất, ở nhà bố tôi."

"Bố anh là?"

"Ha ha, quên mất không nói cho anh biết, bố tôi chính là trưởng thôn Lục Thiên Trường." Lục Đại Xuân mỉm cười, "Có việc gì cứ sang chỗ bố tôi gọi điện thoại."

"Không cần đâu, tôi có điện thoại di động."

Lục Đại Thôn lại cười: "Cái thứ đồ chơi đó ở đây không có tác dụng gì đâu, không tin anh lấy ra mà xem."

"Hả?" Phương Mộc lấy điện thoại di động ra, quả nhiên không bắt được một chút tín hiệu nào.

"Anh cứ yên tâm ở đây, đợi đường đi được là tôi sẽ đưa anh đi ngay." Lục Đại Xuân dừng lại một lát rồi nhấn mạnh: "Bố tôi bảo tôi dặn anh, không có việc gì thì đừng đi lang lang. Núi bị bịt kín rồi, chó sói trong núi không kiếm được thức ăn, có lúc sẽ chạy vào làng."

Phương Mộc liên tục gật đầu. Lục Đại Xuân lại quay đầu dặn bà quả phụ Thôi tiếp đãi Phương Mộc chu đáo, nói xong, anh ta liền đứng dậy đi luôn.

Phương Mộc tiễn Lục Đại Xuân ra tận ngoài sân, nhìn anh ta bước cao bước thấp khuất dần sau màn tuyết trắng xóa. Có lẽ vì tuyết to, trong thôn vô cùng im ắng, không một bóng người. Phương Mộc nhìn hàng xóm xung quanh, kinh ngạc phát hiện ra ngoài nhà bà quả phụ Thôi, mấy căn nhà xung quanh đều là nhà mới xây, kiến trúc gần như giống hệt nhau.

Chẳng mấy chốc tuyết đã phủ một lớp mỏng lên khắp người Phương Mộc, anh bắt đầu cảm nhận được cái lạnh thấu xương đang ngấm vào da thịt qua lớp quần áo, bất giác khẽ rùng mình.

Tiếp đó, một cảm giác sợ hãi tự nhiên len lỏi vào tâm trí.

Tuyết dày đã bịt kín đường núi.

Ngôi làng không có tín hiệu điện thoại di động.

Hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Lúc ăn cơm, bên bàn ăn có thêm một cô gái, không cần hỏi cũng biết đó chắc là con gái của bà quả phụ Thôi.

Bà quả phụ Thôi chỉ nói ngắn gọn một câu: "Đây là Lục Hải Yến, con gái tôi", rồi không nói gì nữa. Lục Hải Yến cũng hầu như không nói gì, chỉ lặng lẽ và cöm, thỉnh thoảng lại lên nhìn Phương Mộc.

Bữa sáng cũng rất thịnh soạn, có cá có thịt, nhưng Phương Mộc không hề thấy ngon miệng. Sự im lặng của hai mẹ con khiến Phương Mộc cảm thấy có phần lúng túng khó xử, anh cố gắng hỏi han bắt chuyện, nhưng họ chỉ đối đáp gượng gạo, nên anh cũng lặng lẽ ăn, không nói gì nữa.

Ăn cơm xong, chẳng có việc gì để làm. Lục Hải Yến bỏ đĩa xuống là về phòng luôn, bà quả phụ Thôi thu dọn bát đĩa xong lại xem "Hoàn Châu cách cách". Phương Mộc không biết làm gì, liền đem một chiếc ghế ra ngồi ở cửa phòng khách xem tuyết rơi.

Tuyết bay đầy trời khiến tầm nhìn con người nảy sinh ảo giác. Đường như tất cả mọi sự vật đều xa tít phía chân trời, nhưng lại như thể đang ở ngay trước mặt. Phương Mộc nhìn những bông hoa tuyết không ngừng rơi xuống, tâm trạng mỗi lúc một trĩu nặng.

Việc giúp ông Hình thoát tội đến bây giờ vẫn không có tiến triển gì, vụ án vốn có vẻ đơn giản lại càng ngày càng phức tạp. Thi thể người phụ nữ ở khách sạn Thành Loan vẫn chưa tìm thấy; Lời khai của Cảnh Húc đã loại ngay Trịnh Lâm và hai đồng đội khác ra khỏi trận chiến; Đinh Thụ Thành đã bị giết hại; Bách Hâm Dục Cung bị thiêu hủy... Đường như mỗi một điểm khả nghi đều có một manh mối, nhưng tất cả đều không thể tiếp tục điều tra.

Lục Lộ bỗng dưng xuất hiện, mang lại một bước ngoặt cho tất cả mọi việc, đáp án cho mọi câu hỏi có lẽ đang nằm trong chính ngôi làng miền núi nhỏ bé này.

Nghĩ đến đây, Phương Mộc cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn đôi chút, anh vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện thấy Lục Hải Yến đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào, cô thần thờ nhìn tuyết rơi, vẻ mặt buồn rầu.

Trông cô chưa đến hai mươi tuổi, cách ăn mặc trang điểm toát lên vẻ quê mùa đặc trưng của một cô gái nông thôn, quần áo trên người mặc dù rất thời trang nhưng không hợp với cô. Có thể nhận ra cô vừa khóc, mắt vẫn còn chưa hết sưng.

Có lẽ nhận ra ánh mắt quan sát của Phương Mộc, Lục Hải Yến có vẻ bất an, dường như đang định rời đi chỗ khác. Phương Mộc không muốn bỏ lỡ cơ hội nói chuyện, anh lên tiếng hỏi: "Cô tên là Lục Hải Yến phải không?"

Cô gái cúi đầu, "Vâng."

"Bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi ba."

"Tôi nhiều tuổi hơn cô, cô cứ gọi tôi là anh Phương."

"Vâng." Lục Hải Yến ngẩng đầu lên, nhìn Phương Mộc, vẻ đầy hiếu kỳ, "Anh từ thành phố đến à?"

"Ừ, thành phố C."

"Thành phố C..." Lục Hải Yến khẽ lẩm bẩm, dường như đó là một từ rất xa lạ, "Lớn hơn thành phố S đúng không?"

"Đúng thế, cô đã bao giờ đến thành phố C chưa?"

"Chưa." Vẻ mặt cô gái càng buồn rầu thẫn thờ, "Tôi còn chưa đến thành phố S bao giờ."

"Thế à?" Phương Mộc quay đầu nhìn chiếc màn hình ti vi tinh thể lỏng trong phòng khách, "Điều kiện nhà cô khá giả đấy chứ, chẳng lẽ nơi gần như thế cũng chưa đi bao giờ sao?"

Lục Hải Yến bĩu môi, nói như thì thầm một mình: "Có tiền cũng chẳng để làm gì. Cứ ở đây, có khác nào ngồi tù."

Phương Mộc ngây ra, "Ngồi tù?"

Lục Hải Yến mỉm cười, không đáp lời mà hỏi Phương Mộc: "Anh đến đây làm gì?"

"Ồ, tôi ở hiệp hội nhiếp ảnh gia của tỉnh, đến chụp mấy tấm ảnh."

"Cái chỗ khi ho cò gáy này thì làm gì có gì để chụp."

"Có chứ, cảnh tuyết rơi ngày hôm nay rất đẹp." Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát, "Hay là cô đưa tôi đi dạo loanh quanh một tí?"

Lục Hải Yến lưỡng lự một lúc, cuối cùng cũng đồng ý.

Cô bảo Phương Mộc ở ngoài sân chờ một lát, mình vào khoác thêm chiếc áo. Lúc đi ra, trên người Lục Hải Yến đã có thêm một chiếc áo lông chồn, giống như những thứ đồ khác trên người cô, xa xỉ, nhưng không hề hợp với cô chút nào. Có lẽ sự ngạc nhiên trong ánh mắt Phương Mộc khiến Lục Hải Yến lầm tưởng rằng anh sững sờ vì quá đẹp, cô thậm chí còn thấy kiêu hãnh, cố tạo ra cho mình dáng vẻ quý phái tao nhã, nhưng càng như vậy, thì trông cô lại càng kệch cỡm nông cạn.

Tuyết vẫn rơi lả tả, không hề có dấu hiệu sẽ ngừng lại. Lục Hải Yến và Phương Mộc thong thả bước cạnh nhau trên con đường làng, tất cả mọi chỗ họ đến, chỉ lưu lại dấu chân họ. Đã gần đến trưa, trong làng vẫn vắng vẻ yên ắng, nếu không có khói bếp đang bay lên từ nóc mái nhà, người ta có thể sẽ tưởng rằng đây là một ngôi làng không có người ở. Lục Hải Yến vừa đi vừa nhìn về phía trước, dường như không hề quan tâm đến tất cả mọi vật xung quanh. Để chứng tỏ mình là nhiếp ảnh gia, Phương Mộc đành phải liên tục bấm máy chụp ảnh.

Chỉ qua ống kính máy ảnh, Phương Mộc cũng nhận thấy sự kì dị của ngôi làng. Không chỉ là tất cả những ngôi nhà đều na ná như nhau, mà những cảnh chuồng gà chuồng lợn thường gặp ở nông thôn đều không thấy. Hơn nữa, nhìn rác thải sinh hoạt vứt trước cổng các nhà, thì thấy đồ tiêu dùng hàng ngày không thiếu các loại thuốc lá và rượu cao cấp.

Họ dựa vào đâu để có được cuộc sống giàu có như vậy?

Ngôi làng rất nhỏ, Phương Mộc và Lục Hải Yến mất chưa đầy nửa tiếng đồng hồ đã đi hết một vòng. Đứng ở cổng làng, Lục Hải Yến quay người về phía Phương Mộc khẽ nhún vai.

"Tôi nói đúng chưa, chỗ này chả có gì thú vị cả."

Phương Mộc lại không nghĩ như vậy, cảm giác của anh hoàn toàn ngược lại: Thôn Lục Gia rất thú vị.

Đúng lúc đó, một ngôi nhà gần đường mở cửa, một người phụ nữ thấp béo, đầu tóc rối bù xách một chiếc thùng nhựa loạng choạng bước ra, vừa đi đến cổng, bà ta liền hất đầy một thùng nước bắn ra đường. Phương Mộc kéo Lục Hải Yến lùi lại tránh, nhưng vẫn bị mấy giọt nước bắn vào.

"Ái dà, xin lỗi nhé." Người phụ nữ ngẩng đầu lên, giọng điệu lập tức trở nên tỉnh bơ như không: "Hóa ra là con Yến Tử à, cái con bé này, đi đường không chịu nhìn ngó gì cả."

Lục Hải Yến bực bội nhìn người phụ nữ thấp béo, nhưng khi thấy trên người bà ta mặc chiếc áo khoác lông chồn giống hệt như của mình, nét mặt cô lại có vẻ như không thêm chấp.

Người phụ nữ thấp béo sục sạo nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân, rồi cười giòn giã: "Chàng rể nhà cô đấy hả, Yến Tử?"

"Cô nói liên thuyên gì thế?" Gương mặt Lục Hải Yến lập tức đỏ bừng lên: "Người ta là nhiếp ảnh gia từ thành phố đến."

Người phụ nữ thấp béo chẳng hề có ý quan tâm đến thân phận của Phương Mộc, bà ta ghé sát vào Lục Hải Yến hỏi: "Yến Tử, không phải là hôm nay phát đồ à? Sao vẫn chưa thấy mang đến? Mà đi hỏi Đại Xuân xem thế nào." Mặt bà ta hấp háy đầy vẻ sốt ruột: "Chỉ cần mày nói một tiếng, Đại Xuân chắc chắn sẽ đồng ý ngay."

Lục Hải Yến bực mình đáp lời: "Cháu biết đâu được đấy!"

Lục Hải Yến đổi sắc mặt, kéo Phương Mộc đi luôn.

Đi được hơn một trăm mét, Lục Hải Yến mới bỏ tay Phương Mộc ra, một mình lật đật đi trước. Phương Mộc đuổi theo, nhìn mặt cô, rón rén hỏi: "Đưa tôi ra ngoài đồng xem một tí được không?"

"Gì cơ?" Lục Hải Yến dường như có chuyện gì đó trong lòng, tâm trí đang để ở đâu đó, "Chả trông gì đâu, có gì mà xem?"

Dứt lời, cô rẽ tay phải ở một chỗ rẽ, bước đi thoăn thoắt, dáng vẻ như thể rất quyết tâm.

Phương Mộc không hiểu có chuyện gì, đành rảo bước đuổi theo.

Mấy phút sau, Lục Hải Yến đã bước thẳng vào trong một cái sân lớn, chưa vào đến cửa đã gọi to "Lục Đại Xuân, Lục Đại Xuân!"

Lục Đại Xuân lập tức khoác áo ngoài chạy ra, giày còn chưa kịp xỏ hẳn vào chân, thấy Lục Hải Yến, mặt mũi anh ta liền tươi hơn hở.

"Yến Tử..." Bỗng anh ta trông thấy Phương Mộc đi theo sau, nụ cười bỗng cứng đờ trên môi, "Anh... sao anh cũng đến?"

Lục Hải Yến bước tới trước mặt Lục Đại Xuân, hỏi luôn: "Đại Xuân, em trai tôi..."

"Vào nhà rồi nói chuyện." Lục Đại Xuân lập tức ngắt lời cô, anh ta quay đầu bảo Phương Mộc: "Anh muốn gọi điện thoại phải không? Nhà thứ ba bên tay phải là nhà bố tôi, anh sang đó gọi nhé." Dứt lời liền kéo Lục Hải Yến vào trong nhà, đóng sầm cửa lại.

Phương Mộc nhìn xung quanh, rồi đứng vào dưới hiên nhà bên cạnh châm một điếu thuốc.

Hút hết điếu thuốc thứ hai thì nhìn thấy Lục Hải Yến từ nhà Lục Đại Xuân vội vã bước ra, vừa đi vừa quệt nước mắt. Phương Mộc thấy Lục Đại Xuân không đi ra, liền vội vàng đuổi theo.

"Cô làm sao thế?"

Lục Hải Yến không trả lời, đi như chạy về nhà.

Cả buổi chiều hôm đó, Lục Hải Yến ở lì trong phòng không ra ngoài. Bà quả phụ Thôi vẫn ngồi như pho tượng đất ở phòng khách xem "Hoàn Châu cách cách." Phương Mộc hỏi thử xem tại sao bà ta không xem những chương trình khác, bà ta bảo ở đây hoàn toàn không bắt được tín hiệu vệ tinh, chỉ có thể xem đĩa.

"Hả?" Phương Mộc ngạc nhiên nhướn mày, "Thế thì cuộc sống... buồn tẻ quá."

Bà quả phụ Thôi đưa mắt nhìn vào chiếc màn hình ti vi tinh thể lỏng, vẻ mặt thờ ơ vô cảm.

"Tôi già rồi, quen rồi."

Bữa tối vẫn như vậy, thịnh soạn và ngọt ngào, có điều dường như mọi người đều đã quen với bầu không khí đó, Phương Mộc cũng không thấy có gì khó chịu nữa. Ăn tối xong, Phương Mộc quay về phòng mình, lấy điện thoại di động ra xem, vẫn không có tín hiệu. Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết dường như đã nhỏ hơn, bầu trời u ám thoáng hiện vài vệt sáng. Quan sát kỹ hơn, Phương Mộc phát hiện ra những vệt sáng đó phát ra từ một góc nào đó trong làng, thỉnh thoảng lại có tiếng người lao xao vọng tới.

Phương Mộc ngẫm nghĩ rồi xuyên qua phòng khách đi ra sân, thấy Lục Hải Yến cũng đang hướng mặt về phía những vệt sáng đêm chiêu suy nghĩ gì đó.

"Làm gì ở đó vậy? Rộn rã ghê."

"À, hôm nay là ngày chia đồ." Lục Hải Yến nói vẻ lãnh đạm: "Anh xem, rồi tối nay bọn đàn ông còn ầm ĩ đến nửa đêm."

"Chia đồ gì?" Phương Mộc nhớ lại lời của người phụ nữ thấp béo lúc sáng, "Không nhẽ làng cô vẫn phân phối theo nhu cầu kiểu chủ nghĩa cộng sản à?"

"Ha ha." Lục Hải Yến bật cười, "Hàng tháng vào ngày hôm nay, trong làng đều phát đồ ăn thức uống đồ dùng cho chúng tôi."

"Ồ." Phương Mộc khẽ gật đầu, anh quay đầu nhìn chiếc ti vi màn hình tinh thể lỏng phòng khách, lại nhìn chiếc áo khoác lông chồn trên người Lục Hải Yến, trong lòng vẫn thấy nghi hoặc.

"Thế... tiền để mua những thứ đó ở đâu ra?"

"Không biết." Lục Hải Yến khẽ nhún vai, "Có ăn có uống là được, ai để ý đến chuyện đó làm gì?"

Phương Mộc im lặng. Một lúc sau, anh bỗng nhớ ra một việc: "Nhà cô không đi lĩnh đồ à? Có cần tôi giúp không?"

"Không cần." Lục Hải Yến bỗng có vẻ miễn cưỡng, "Lát nữa sẽ có người mang đến."

Quả nhiên, mười mấy phút sau, Lục Đại Xuân và Lục Tam Cường khiêng một bao tải to căng phòng bước vào. Thấy Phương Mộc đứng ngoài sân, Lục Đại Xuân ngớ ra, rồi khẽ gật đầu, thay cho câu chào. Lục Tam Cường lại rất nhiệt tình, cậu ta đưa cho Phương Mộc điều thuốc lá, rồi chuyện trò vài câu.

"Nhiều đồ thế à?" Phương Mộc chỉ vào chiếc bao tải.

"Vâng. Anh ở nhà bà quả phụ Thôi, nên bố tôi nhất định bảo tôi mang qua đây. Anh là khách mà."

Phương Mộc ngây người ra, bất giác đưa mắt nhìn Lục Hải Yến. Lục Hải Yến không hề đáp lại ánh mắt Phương Mộc, mà nhìn Lục Đại Xuân, nét mặt phức tạp khó hiểu. Lúc đi qua chỗ Lục Hải Yến, Lục Đại Xuân ngẩng đầu lên nhìn cô, định nói gì đó nhưng lại thôi, Phương Mộc đang định quay người tránh đi chỗ khác, thì anh ta đã sải bước đi ra khỏi sân. Lục Hải Yến nhìn theo Lục Đại Xuân cho đến khi bóng dáng anh ta mất hút trong màn tuyết mới quay đầu lại, thở dài một tiếng.

Bà quả phụ Thôi ngồi trong phòng khách soạn lại những đồ vừa được đem đến, hầu hết là đồ ăn và đồ dùng hằng ngày. Bối qua bối lại, bỗng bà ta lôi ra một chiếc túi xách màu đen, ngắm kỹ hồi lâu, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu.

"Đây là cái gì mà nặng thế?"

"Máy tính xách tay." Phương Mộc tiện tay đón lấy, xem nhãn hiệu, "Của Sony, đồ tốt đấy."

"À, cái đó là cho tôi." Lục Hải Yến uể oải nhắc chiếc máy tính xách tay lên, quay người đi về phòng mình. Một lúc sau, Lục Hải Yến lại hé cửa phòng ra, mặt ửng đỏ.

"Anh Phương, có rồi không?"

Phòng của Lục Hải Yến không rộng, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ, không khí trong phòng toát ra thứ mùi đặc trưng của thiếu nữ chưa chồng. Trong phòng kê một chiếc giường đơn, một chiếc bàn học, còn có một chiếc tủ quần áo rất lớn. Trên giường có một chiếc máy nghe nhạc Sony, bên cạnh là mấy băng nhạc, đều là album của các ca sĩ nhạc trẻ đầu thập kỉ chín mươi. Tất cả đều có vẻ rất ngăn nắp sạch sẽ, nhưng có phần cứng nhắc, chỉ có chiếc bình cá cảnh trên bàn học là đồ vật duy nhất mang lại chút sắc thái vui tươi cho căn phòng.

Phương Mộc chú ý đến những con cá đó vì thân hình chúng mỏng dài, màu hồng nhạt, nhìn kĩ mình của chúng đều trong suốt, có thể nhìn thấy rõ xương sống và nội tạng, trông hết như những con cá làm bằng thủy tinh đang tung tăng bơi lội trong nước.

Lục Hải Yến thấy Phương Mộc quan sát lũ cá, liền mỉm cười hỏi: "Có đẹp không?"

"Ừ, đẹp." Phương Mộc định thần lại, "Cô gọi tôi có việc gì?"

Lục Hải Yến có vẻ hơi xấu hổ, chỉ vào chiếc túi đựng máy vi tính: "Làm phiền anh một tí."

Chiếc máy vi tính đã được tháo lớp vỏ bọc, dây cắm nguồn, sách hướng dẫn sử dụng... bày la liệt trên mặt bàn. Lục Hải Yến lơ ngơ không biết phải làm thế nào. Phương Mộc giúp cô kết nối rồi bật máy, khi màn hình sáng lên, Lục Hải Yến có vẻ phấn chấn nhưng bộ dạng vẫn lúng

túng như gà mắc tóc. Phương Mộc hỏi ra mới biết Lục Hải Yến gần như không hiểu gì về vi tính.

Phương Mộc dạy cô một vài thao tác đơn giản và giúp cô đánh ba chữ "Lục Hải Yến" lên màn hình. Lục Hải Yến hớn hờ như một đứa trẻ, cô nói rất chân thành: "Anh Phương, anh giỏi thật đấy !"

Phương Mộc thấy thật đáng buồn, cuộc sống vật chất của Lục Hải Yến có thể nói là rất phong phú, nhưng cuộc sống tinh thần lại nghèo nàn đến đáng thương.

"Tiếc là không lên mạng được, nếu không chiếc máy tính của cô có thể phát huy được rất nhiều tác dụng."

"Lên mạng? Lên mạng là gì?" Lục Hải Yến đang hớn hờ chơi trò chơi cài sẵn trong máy, nghệt mặt ra hỏi.

Phương Mộc khẽ thở dài, anh giảng giải tỉ mỉ cho cô về mạng Internet. Lục Hải Yến nghe rất chăm chú, chốc chốc lại ồ lên ngạc nhiên.

"Ngồi ở nhà mà cũng biết hết mọi việc khắp thiên hạ... Lại còn giao lưu được với bạn bè ở khắp nơi..." Lục Hải Yến nhìn xa xăm, nói như thì thầm một mình.

Bỗng nhiên, cô đứng dậy nhìn khắp phòng, cuối cùng cô nhìn Phương Mộc, cười đau khổ.

"Tôi giống như người cổ đại, đúng không?"

Phương Mộc đành mỉm cười, không trả lời.

"Kể cho tôi nghe những chuyện khác nữa ở bên ngoài đi." Lục Hải Yến quay người nhìn Phương Mộc, dáng ngồi rất ngay ngắn, "Tôi rất muốn biết."

Cái gọi là "chuyện ở bên ngoài", với Phương Mộc chỉ là cuộc sống thường nhật, nhưng với Lục Hải Yến lại như một giấc mơ. Mỗi một câu chuyện Phương Mộc kể đều khiến Lục Hải Yến say sưa mê mết, kể cả những sự vật rất đời thường như đường sắt, máy ATM, siêu thị... Sự

hiếu biết của cô về thế giới dường như vẫn dừng lại ở mười mấy năm trước, theo lời cô, giống người cổ đại.

Trong lòng Phương Mộc nảy ra hàng loạt nỗi nghi vấn, thôn Lục Gia mặc dù ở một nơi hẻo lánh, nhưng cũng chưa đến mức hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài. Lục Hải Yến đang ở độ tuổi đầy hiếu kì, khát khao tìm hiểu thế giới xung quanh, điều gì khiến cô không muốn ra khỏi bản làng nhỏ này một bước suốt mười mấy năm nay?

Nghĩ đến đó, Phương Mộc lại quan sát Lục Hải Yến từ đầu xuống chân một lần nữa. Cô không được học hành nhiều, nhưng vẫn khát khao có tri thức, có thể thấy được điều này qua việc cô giữ gìn sách vở những năm cấp hai rất cẩn thận; Da mặt và da tay đều trắng trẻo mịn màng, chứng tỏ cô chưa từng phải làm việc nặng trong thời gian dài; Chiếc tủ quần áo đồ sộ thể hiện nhu cầu của cô về cuộc sống vật chất, còn sổ băng nhạc và chiếc máy vi tính xách tay này lại cho thấy cô không hề bằng lòng với cuộc sống đầy đủ hiện có.

Câu hỏi được đặt ra là: Nếu Lục Hải Yến đã có suy nghĩ như vậy, tại sao lại không muốn đi một ngày đàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài?

Lục Hải Yến không chú ý đến ánh mắt của Phương Mộc, cô vẫn chìm đắm trong những liên tưởng đẹp đẽ về thế giới đó, miệng vẫn thì thầm một mình: "Thảo nào, nó nhất định phải đi một chuyến xem thế nào..."

"Hả? Ai muốn đi một chuyến xem thế nào?"

"À, không có gì." Lục Hải Yến định thần lại, vội lảng sang chuyện khác, "Anh Phương, anh đúng là thần thông quảng đại, cái gì cũng biết."

"Đâu có." Phương Mộc cũng không gặng hỏi tiếp, tiện tay chỉ vào chiếc bình cá cảnh: "Tôi chưa từng thấy loại cá này."

"Ha ha, loại cá này tên là cá mù." Có lẽ phát hiện ra mình biết thứ mà Phương Mộc không biết, Lục Hải Yến có vẻ đắc ý.

"Cá mù?"

"Vâng." Lục Hải Yến bưng chiếc bình cá cảnh đến trước mặt Phương Mộc, "Anh xem, loại cá này không có mắt."

"Chà, loại cá này đúng là rất hiếm đấy." Phương Mộc cũng thấy thú vị, "Cô kiếm được ở đâu vậy?"

"Lục Đại Xuân tặng cho tôi." Gương mặt Lục Hải Yến hơi đỏ lên, "Anh ấy vớt được ở động Long Vĩ. Người già nói, trong động Long Vĩ có một dòng sông ngầm, những loài cá sống ở đó không bao giờ thấy được ánh sáng mặt trời, nên mắt dần dần thoái hóa."

"Thế... cô nuôi chúng trong môi trường có ánh sáng, liệu chúng có khôi phục được chức năng của mắt không?"

"Tôi không biết." Ánh mắt Lục Hải Yến trở nên hiền dịu, "Nhưng tôi hy vọng là có thể."

Hai người nói chuyện đến tận mười giờ hơn, tới khi bà quả phụ Thôi đến gõ cửa, Lục Hải Yến mới lưu luyến tiễn Phương Mộc về phòng. Phương Mộc đóng cửa phòng, ghi lại toàn bộ những gì mình thấy trong hai ngày vừa qua vào sổ ghi chép, cuối cùng anh đánh một dấu hỏi lớn cạnh ba chữ "thôn Lục Gia".

Ngôi làng nhỏ vùng núi hẻo lánh này chắc chắn ẩn chứa một điều bí mật nào đó, và có thể điều bí mật này liên quan đến Lục Lộ và ông Hình.

Nhưng thời gian để giải mã điều bí mật này có lẽ đã không còn nhiều nữa.

Phương Mộc bước đến bên cửa sổ, tuyết đã nhỏ hơn, trông có vẻ như sắp ngừng rơi. Qua màn tuyết đang mỏng dần đi, ánh đèn trong làng càng trở nên chói mắt hơn. Khác hẳn với lúc Phương Mộc mới đến, tối hôm nay thôn Lục Gia vô cùng náo nhiệt. Ánh đèn chiếu sáng rực khắp mọi nơi, tiếng cười nói của đám đàn ông vang lên rộn rã, dường như mọi góc ngách trong làng đều từng bừng rộn rã. Nếu tinh ý còn có thể ngửi thấy mùi thơm của rượu, thịt và son phấn đàn bà thoảng trong gió lạnh.

Một buổi tối khác thường, có lẽ đó là sự sắp đặt của số phận.

Chương 16: THỎA ƯỚC IM LẶNG

Trước mặt Phương Mộc là một hành lang dài, anh dừng lại ở một đầu do dự, tim đập thành thịch trong lồng ngực, lâu lắm rồi mới có cảm giác như vậy. Nhưng dường như có âm thanh nào đó đang vẫy gọi ở phía trước, anh đành lấy can đảm buộc mình bước tiếp.

Hành lang chìm trong sương khói, tất cả đều mờ mờ ảo ảo, cảm giác như gần ngay bên mình nhưng lại rất xa xôi. Hai bên tường dọc hành lang chi chít những vết chém, vết đạn và dấu tích của máu. Trước mắt Phương Mộc như đang hiện ra cảnh tượng chém giết kinh rợn ở Bách Hâm Dục Cung. Anh cố sức không nhìn những cánh cửa đang đóng chặt, vờ như không nghe thấy những âm thanh yếu ớt đằng sau những cánh cửa đó, cũng không nghĩ về những thứ ẩn giấu phía sau. Nhưng âm thanh đó mỗi lúc một lớn, dường như đằng sau mỗi cánh cửa đều có mười mấy đôi tay đang túm chặt lấy then cửa, và bật ra những tiếng thét gào kêu cứu thảm thiết.

Phương Mộc không thể chịu đựng hơn được nữa, anh lao về phía cánh cửa gần nhất, kéo thật mạnh, cánh cửa trơ ra không hề nhúc nhích. Gần như cùng lúc đó, tất cả những tiếng cào cẩu, kêu cứu đều tập trung lên cánh cửa đó. Âm thanh khủng khiếp đó mỗi lúc một lớn hơn, toàn bộ cánh cửa rung lên bần bật, tiếng móng tay gãy vì cào cẩu, lẫn vào trong tiếng mùn gỗ rào rào rơi xuống tạo thành một mớ tạp âm hỗn độn khiến Phương Mộc gần như không thể phân biệt được. Anh biết rõ rằng, những con người đằng sau cánh cửa đó đang rơi vào tình cảnh đau khổ tột cùng, nhưng cho dù anh cố gắng đến mấy, cũng không sao mở được cửa. Quần áo trên người Phương Mộc ướt đầm mồ hôi lạnh, anh điên cuồng nhìn khắp xung quanh, hy vọng ai đó đến giúp hoặc tìm được dụng cụ để phá cửa. Nhưng hành lang trống hun hút không có bất cứ thứ gì, ngoài những bức tường lạnh lẽo. Đúng lúc Phương Mộc gần như tuyệt vọng, bỗng một luồng sáng lóe lên ở đầu hành lang, tất cả những âm thanh đó cũng hoàn toàn biến mất.

Luồng ánh sáng dịu đỏ xua tan lớp sương mờ bao phủ hành lang, mọi vật trước mặt cũng trở nên rõ ràng. Phương Mộc bất giác bước đi về phía ánh sáng, càng gần, trong lòng càng bình lặng thanh thản, dường như trút được gánh nặng trên vai bấy lâu nay, lại như đã tìm được nơi trở về sau chặng hành trình dài gian khổ.

Nơi tận cùng của luồng sáng đó là một cánh cửa rộng mở. Xuyên qua cánh cửa, một gian sảnh rộng mênh mông trước mặt hiện ra, từ trần nhà đến tường, rồi nền nhà, tất cả đều màu trắng, tỏa ra ánh sáng trắng dịu. Một chiếc bàn ăn kê ở giữa phòng, mười mấy người đang ngồi xung quanh bàn ăn, cúi đầu im lặng.

Phương Mộc rón rén bước đến bên bàn ăn, sửng sốt nhận ra mấy gương mặt quen thuộc trong số đó.

Liêu Á Phàm. Bùi Lam. Lục Lộ.

Phương Mộc vô cùng kinh ngạc, đang định lên tiếng hỏi, thì một giọng nói như đã từng quen ở đâu vang lên ở sau lưng.

"Anh đến rồi à. Ngồi xuống đi!"

Phương Mộc bất giác quay người lại, anh tròn tròn mắt.

Là Mễ Nam.

Cô đang bưng một chiếc khay trên tay, trong khay không rõ là vật gì, trực giác Phương Mộc mách bảo đó là một thứ đồ ăn.

Mễ Nam nhẹ nhàng nhanh nhẹn chia thức ăn cho tất cả những người ngồi bên bàn ăn, quay đầu lại thấy Phương Mộc vẫn đứng ngây ra, cô mỉm cười: "Anh ngồi xuống đi chứ, còn ngây người ra ở đó làm gì?"

Phương Mộc dường như đã mất khả năng suy nghĩ, anh ngoan ngoãn kéo một chiếc ghế ngồi xuống, một suất ăn còn bốc hơi nóng hổi lập tức được đặt xuống trước mặt anh, mặc dù nhìn không rõ, nhưng mùi thơm nức mũi.

Phương Mộc đang lưỡng lự không biết có nên cầm thìa nếm thử, thì nghe thấy có tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài cửa vọng vào.

Anh ngẩng đầu lên nhìn theo phản xạ, đầu óc bỗng trở nên tỉnh táo.

Có một người đang đứng ngoài cửa, là ông Hình.

Hình Na đang nắm trên tay ông, cả chân và tay đều đã bị chặt đứt.

Gương mặt ông Hình đầy vẻ cô độc, đau khổ, bước chân loạng choạng, ông trân trối nhìn Phương Mộc, miệng lắp bắp không nên lời: "Cứu, cứu... cứu, cứu..."

Phương Mộc rời bàn ăn đứng dậy, lao về phía ông Hình, vừa bước được mấy bước, đột nhiên anh phát hiện thấy có một bóng đen đứng sau lưng ông Hình, trong tay hắn ta, một khẩu súng đang từ từ đưa lên nhắm vào gáy ông Hình.

Dáng người đó...

Phương Mộc không còn thời gian để nghĩ thêm, vì anh nhìn thấy lửa đang phụt ra từ nòng súng tựa như hình ảnh quay chậm...

"Đoàng!"

Phương Mộc ngồi bật dậy trên giường, thở hổn hển như một con cá bị vớt ra khỏi nước. Tiếng súng nổ trầm đục đó dường như vẫn vang vọng bên tai, ánh lửa vẫn nhảy nhót trước mặt.

Phải đến ba mươi giây sau, Phương Mộc mới chắc chắn là mình đã thoát ra khỏi giấc mơ, trở về hiện thực, anh liếc đôi môi khô nẻ, khó nhọc bước ra khỏi giường, định xuống bếp lấy một cốc nước. Vừa ra khỏi phòng khách, Phương Mộc bỗng phát hiện thấy có ánh lửa thấp thoáng ngoài sân, kèm theo đó là tiếng người nhốn nháo.

Phương Mộc lập tức hiểu ra, những âm thanh và ánh lửa khi nãy đều không phải là mơ!

Anh mở cửa phòng khách, lập tức thấy hoa mắt chóng mặt vì những luồng ánh sáng chập chờn trước mặt. Phải đến mấy phút sau, anh mới nhìn rõ Lục Thiên Trường cùng mấy người dân làng đang tìm kiếm gì đó trong sân. Người nào cũng cầm trong tay một bó đuốc và một thanh gỗ, trông như đang phải chống chọi với kẻ thù nguy hiểm, Lục Thiên Trường khom người sục sạo tìm kiếm trên mặt đất như một con chó săn.

Bà quả phụ họ Thôi và Lục Hải Yến đứng trên tuyết, chỉ mặc áo mỏng và đi dép lê, có lẽ là vừa vội vã chạy ra khỏi phòng, chưa kịp khoác thêm áo. Nhưng họ dường như không hề thấy lạnh, họ đứng nhìn Lục Thiên Trường một cách bi thương, ánh mắt đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Phương Mộc vừa định đi tới, liền bị hai người trong làng chặn trước mặt. Thấy vẻ mặt đầy thù địch của họ, Phương Mộc hỏi to: "Trưởng thôn Lục, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lục Thiên Trường không trả lời Phương Mộc. Ông ta tiếp tục chăm chú lục soát trên mặt đất. Một lát sau, ông ta ngẩng đầu lên, bảo mấy người người trong làng trong sân rời đi.

"Đi thôi." Lục Thiên Trường chỉ về phía ngọn núi Long Vĩ ở cách đó không xa, "Đúng là nó có về đây, chắc là chạy về phía đó rồi."

Đám người trong làng lục tục đi ra, Phương Mộc chạy theo nắm lấy vai Lục Thiên Trường: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Lục Thiên Trường hất tay Phương Mộc, sắc thái tinh anh khôn khéo đã hoàn toàn biến mất, dưới ánh đuốc chập chờn, gương mặt ông ta hiện ra đầy vẻ hung hãn độc ác.

"Không liên quan gì đến anh! Về phòng ngủ đi." Giọng ông ta lạnh băng, "Sáng sớm mai đưa anh đi khỏi làng."

Dứt lời, ông ta quay người sai bước đi ra.

Phương Mộc đang suy nghĩ mông lung, thì nghe thấy tiếng khóc òa lên ở sau lưng. Anh bất giác quay đầu lại nhìn, cả bà quả phụ họ Thôi và

Lục Hải Yến đều oặt người ra trên nền tuyết. Anh vội đỡ họ dậy, khó khăn lắm mới kéo được họ vào nhà, bà quả phụ họ Thôi đã ngất đi từ lúc nào.

Lục Hải Yến hoảng loạn, vừa khóc vừa quay lung tung. Phương Mộc ấn cô ngồi xuống ghế, rồi lại kéo bà quả phụ họ Thôi lên chiếc salon, ấn vào nhân trung mấy nhát, bà ta thở mạnh một hơi, rồi lại khóc âm lên.

Phương Mộc quay đầu hỏi Lục Hải Yến: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Em trai tôi..." Lục Hải Yến khóc nức lên, "Em trai tôi... nó đã giết người."

"Cái gì?" Phương Mộc cau mày: "Giết người?"

Hai từ đó như mũi dao đâm vào bà quả phụ họ Thôi, bà ta kêu một tiếng thảm thiết, rồi lại ngất lịm đi.

Lại cuống cuống hoảng hốt, sau khi tỉnh lại, người bà quả phụ họ Thôi đã mềm nhũn, chỉ còn lại chút hơi sức để thút thít nghẹn ngào. Phương Mộc lấy cho bà ta một cốc nước, rồi quay người khẽ hỏi Lục Hải Yến: "Cô kể tường tận xem nào, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Em trai tôi... mấy hôm trước nó vào thành phố, trưởng thôn dẫn người đi khắp nơi tìm nó..." Vì nghẹn ngào, lời của Lục Hải Yến đứt quãng liên tục, "Vừa nãy, trưởng thôn đến đập cửa, bảo... em trai tôi đã giết người..."

Phương Mộc nghe không hiểu gì. Chỉ là vào thành phố thôi, tại sao phải dẫn người đi bắt cậu ta? Hơn nữa, tại sao lại xảy ra án mạng?

Bỗng Phương Mộc mở to mắt, dường như có một ánh chớp lóe lên trong đầu.

Anh nắm lấy vai Lục Hải Yến, hấp tấp hỏi: "Em trai cô tên là Lục Hải Thao có phải không?"

"Đúng rồi." Ánh mắt Lục Hải Yến ngơ ngác, rồi lập tức trở nên điên dại, "Anh quen em trai tôi? Có phải anh đã gặp nó ở đâu rồi không?"

Phương Mộc không trả lời, anh thầm trách mình thật ngu xuẩn: Lục Hải Yến, Lục Hải Thao, tại sao lại không nghĩ ra sớm cơ chứ?

Việc Lục Hải Thao giết người nhất định có liên quan đến bí mật của thôn Lục Gia.

Phương Mộc về phòng, vội vàng mặc quần áo, vừa bước ra khỏi cửa thì va phải Lục Hải Yến.

"Anh đi đâu?" Mắt Lục Hải Yến sáng rực.

"Tôi đi tìm em trai cô." Phương Mộc không có tâm trí nào để đôi co với Lục Hải Yến, "Cô và mẹ cô ở nhà đợi tôi."

"Tôi đi với anh!"

"Không được!" Phương Mộc nói thẳng băng, đẩy Lục Hải Yến ra, vội vã bước ra ngoài sân.

Vừa đi ra đường làng, Phương Mộc liền nhìn thấy một đốm sáng ở góc phía tây nam, thấp thoáng có tiếng người vọng tới, anh ngẫm nghĩ rồi chạy nhanh ra đó.

Ở đó có một cây cổ thụ, mặc dù cây rất cao, tán rộng, nhưng vào mùa này cành cây đã trụi lá từ lâu. Có mấy người đứng dưới gốc cây, lửa đuốc trên tay họ rọi xuống nền tuyết xung quanh, hắt lên một thứ ánh sáng vàng kì dị. Dưới chân họ, chập chờn hiện ra một bóng người nằm ngang. Phương Mộc đã đoán ra đó là gì, nhưng khi chạy đến dưới gốc cây, anh vẫn thấy kinh ngạc.

Người bị Lục Hải Thao giết chết là Lục Tam Cường.

Xác chết nằm ngửa, đầu quay về phía đông, chân ở phía tây, hai tay dang ra, chân phải co lại, nửa đầu bên trái be bét máu, thấy rõ cả

xương sọ bị lõm vào trong. Xung quanh xác chết đầy vết chân và đầu lọc thuốc lá, hiện trường đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Phương Mộc đang định ngồi xuống kiểm tra xác chết kĩ càng, thì một người trong làng túm lấy cánh tay anh kéo lại.

"Anh định làm gì?"

Phương Mộc hất tay anh ta ra, hỏi thẳng: "Ai là người đầu tiên phát hiện ra xác chết? Phát hiện ra vào thời gian nào?"

Giọng nói nghiêm khắc của Phương Mộc khiến người đó hoảng sợ, anh ta lưỡng lự một lúc rồi trả lời: "Bọn ni không biết, trưởng thôn kêu bọn ni tới trông người chết, thế là bọn ni đến."

Phương Mộc khẽ nắn vào xác Lục Tam Cường, do không thể kiểm tra vết hoen tử thi, lại có ảnh hưởng của nhiệt độ, nên rất khó suy đoán chính xác được thời gian Lục Tam Cường bị giết hại, chỉ có thể phán đoán sơ bộ dựa trên độ cứng của xác chết.

Phương Mộc thầm tính toán trong đầu, lông mày nhíu lại. Tiếp đó, anh kiểm tra tỉ mỉ vết thương ở đầu xác chết, lông mày anh cau lại chặt hơn.

Anh cầm lấy cây đuốc trong tay người bên cạnh, kiểm tra kĩ lưỡng lại nhiều lần khu vực cách xác chết vài mét, rồi ngẩng đầu hỏi người dân làng ban nãy: "Trưởng thôn cùng mấy người đó đuổi theo về phía nào?"

Anh ta chỉ về phía núi Long Vĩ: "Phía đó."

Phương Mộc tiện tay nhặt lấy một cành cây, vẽ một vòng xung quanh xác chết, rồi nhìn thẳng vào mắt người đó, nói từng chữ rành rọt: "Trước khi tôi quay lại, không ai được đi vào trong cái vòng này, cũng không ai được chạm vào xác chết, anh hiểu chưa?"

Anh ta đã hoàn toàn bị động trước khí thế của Phương Mộc, vội vàng gật đầu liên tiếp.

Phương Mộc nhìn ngọn núi Long Vĩ đen kịt cách đó không xa, nghiêng rằng, giờ đuốc lên chạy về phía đó.

Tuyết rơi mù mịt suốt mấy ngày khiến Phương Mộc cất bước vô cùng khó khăn, mỗi bước đi đều mất rất nhiều sức. Vốn tưởng rằng sẽ dễ dàng xuyên qua vạt rừng rậm dưới chân núi, nhưng mới đi được một nửa, Phương Mộc đã thấy mệt bỏ hơi tai. Anh dựa vào một thân cây thở dốc, vừa lau mồ hôi, vừa để ý quan sát động tĩnh ở bốn xung quanh.

Căn cứ vào độ cứng của xác chết, Lục Tam Cường ít nhất đã chết từ sáu tiếng đồng hồ trước đó. Nhưng đêm nay, trong làng liên hoan reo hò suốt cả đêm, nếu Lục Hải Thao giết người ở dưới gốc cây đó, xác chết lẽ ra phải bị phát hiện ra từ rất sớm. Hơn nữa, vết thương trên đầu Lục Tam Cường cho thấy vũ khí giết hại anh ta phải là một vật dạng búa. Sau khi từ thành phố trở về, Lục Hải Thao trốn ở bên ngoài suốt, không thể nào cũng không cần thiết phải mang một chiếc búa trên người. Hơn nữa, nếu đúng là Lục Tam Cường chết do bị một hung khí cùn đánh vào đầu, thì xung quanh xác chết phải có nhiều vết máu bắn ra, nhưng Phương Mộc không hề phát hiện ra dấu vết nào như vậy ở hiện trường.

Có thể thấy, góc phía tây nam trong làng không chắc đã là nơi xảy ra vụ án mạng, cho dù đúng là Lục Tam Cường đã bị Lục Hải Thao giết hại, thì chắc chắn là xác anh ta đã được chuyển từ nơi khác đến.

Vấn đề là: Ai đã di chuyển xác chết? Làm như vậy với mục đích gì?

Bỗng có tiếng chân bước trên tuyết bập bồm từ trong rừng cây phía sau vọng lại, cùng với tiếng bước chân là tiếng thở hỗn hển. Phương Mộc cảnh giác quay đầu lại, nhìn thấy cách đó không xa có bóng người đang lật đật đi tới.

"Ai ở đó?" Phương Mộc quát lên một tiếng, rồi cúi đầu nhặt lấy một cành cây.

"Anh... anh Phương, có phải là anh không?"

Là Lục Hải Yến.

Mặt cô ửng đỏ, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, lúc nhìn thấy Phương Mộc, cô có vẻ mừng rỡ.

"Cuối cùng cũng đuổi kịp được anh."

"Cô đến làm gì?" Phương Mộc ngạc nhiên, "Tôi đã bảo cô ở nhà đợi cơ mà."

"Không." Ánh mắt Lục Hải Yến rất kiên quyết, "Tôi phải đi cứu em trai tôi."

"Cứu cậu ấy?" Phương Mộc nheo mắt lại, "Cậu ấy đã giết người."

"Dù thế nào đi nữa nó vẫn là em tôi!" Giọng Lục Hải Yến gần như khóc, "Tôi sợ... tôi sợ bọn họ sẽ làm hại nó."

"Không đâu, sự việc không phức tạp như cô nghĩ." Phương Mộc an ủi cô: "Sau khi trưởng thôn tìm thấy cậu ấy, sẽ giao cậu ấy cho cơ quan luật pháp giải quyết, đến lúc đó mọi việc sẽ được điều tra rõ ràng. Có điều..." Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát, "Có việc này tôi vẫn không hiểu được, em trai cô chỉ là đi ra ngoài chơi thôi, có gì nghiêm trọng đâu mà trưởng thôn phải dẫn người đi bắt cậu ấy?"

Người Lục Hải Yến khẽ run lên, cô đứng dậy bảo: "Mau đi thôi, trời sắp sáng rồi."

Dứt lời, cô giẫm lên tuyết đi về phía núi Long Vĩ, Phương Mộc không hỏi nữa, anh giờ được đi theo sau.

Sau nửa tiếng đồng hồ gian nan tiến bước, cuối cùng toàn cảnh núi Long Vĩ đã hiện ra trước mắt Phương Mộc và Lục Hải Yến, dưới bầu trời xám như chì, núi Long Vĩ đứng sừng sững, cao vút và hiểm trở. Phương Mộc vừa lau mồ hôi vừa cố gắng mở to mắt nhìn toàn cảnh núi. Bỗng anh kéo tay Lục Hải Yến:

"Cô nhìn kia." Anh chỉ về phía vạt rừng ở sườn núi phía đông, ở đó, có một vệt sáng dài đang chầm chậm di chuyển.

Lục Hải Yến cuống lên, quay người chạy thẳng lên núi.

"Em trai tôi chắc chắn là ở đó."

Chưa dứt lời, cô đã biến mất trong cánh rừng trước mặt. Phương Mộc không kịp suy nghĩ nhiều, vội vã đuổi theo.

Đường núi vô cùng khó đi, hơn nữa chỗ nào cũng đầy đá sỏi ẩn dưới lớp tuyết mềm. Phương Mộc không rời mắt khỏi bóng dáng Lục Hải Yến thoát ẩn thoát hiện ở phía trước, bước thấp bước cao bám theo sau.

Mới đi được mười mấy mét, đã nghe thấy Lục Hải Yến kêu "ối" một tiếng, Phương Mộc nghĩ bụng không ổn rồi, anh vừa đi nhanh hơn, vừa cố gắng soi đuốc ra xa.

Lục Hải Yến đứng cách anh mười mấy mét, người nghiêng sang một bên trông rất kì quặc, khi đến gần cô, Phương Mộc thở phào nhẹ nhõm.

Lục Hải Yến chạy quá nhanh, lại không nhìn rõ đường, nên tóc đã bị mắc vào cành cây ven đường.

Cô cuống quýt nghiêng đầu, tay túm lấy cành cây ra sức rút, nhưng càng gỡ lại càng đau, không làm sao rút ra được.

Phương Mộc vội cầm ngọn đuốc lên thân cây bên cạnh, định giúp cô gỡ tóc ra. Bốn bàn tay luống cuống châu vào cùng một lúc khiến cho đám tóc càng mắc chặt hơn. Lục Hải Yến vừa cuống vừa bực, cô bẻ luôn cành cây xuống, mặc kệ cho tóc vẫn mắc chặt trên cành cây vừa bẻ gãy, quay người đi luôn, không ngờ lại vấp chân vào một cục đá núi, ngã nhào xuống đất.

Phương Mộc vội đi tới đỡ cô dậy, ngón tay anh vừa chạm vào vai, Lục Hải Yến liền đưa tay ra ôm chặt lấy Phương Mộc, như thể túm được phao cứu hộ.

Phương Mộc xấu hổ, nhưng không đẩy được cô ra, đành khom người trên mặt đất kê cho Lục Hải Yến ôm lấy mình.

Lục Hải Yến khóc thảm thiết, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: "Tôi biết làm sao đây... Em trai tôi biết làm sao đây..."

Mặc dù mặc chiếc áo bông rất dày, Phương Mộc vẫn cảm nhận được sức mạnh khác thường từ bàn tay Lục Hải Yến, sự tuyệt vọng và bất lực khiến ngón tay cô như sắp cắm sâu vào da thịt Phương Mộc. Trong khu rừng hoang vắng này, nơi duy nhất có thể gửi gắm hy vọng lại là một người lạ mặt mới tiếp xúc vài ngày. Không biết đối với cô đó là sự may mắn hay bất hạnh?

Phương Mộc buông một tiếng thở dài tự đáy lòng, anh vòng tay nhẹ nhàng đặt lên vai Lục Hải Yến.

Mấy phút sau tiếng khóc của Lục Hải Yến dần dần đỡ thảm thiết hơn, sau khi bình tĩnh trở lại, cô đẩy Phương Mộc ra, lặng lẽ gỡ lọn tóc còn mắc chặt trên cành cây. Phương Mộc cũng thấy lúng túng, anh cầm lấy ngọn đuốc, không biết nói gì, đành im lặng nhìn Lục Hải Yến.

Dưới ánh lửa, dáng vẻ Lục Hải Yến trông vô cùng thảm hại. Tóc tai xơ xụi, chiếc áo lông chồn bị cành cây cào rách mấy chỗ, mặt loang đầy vết bẩn vì bụi đất hòa lẫn nước mắt. Có lẽ cô cũng ý thức được bộ dạng thảm hại của mình, nên cúi mặt không dám ngẩng đầu lên, sau khi vuốt lại mái tóc, cô liền vội bò dậy, khẽ lau mặt, rồi nói nhỏ: "Đi thôi!"

"Cô có biết đường không?" Phương Mộc hỏi.

Lục Hải Yến khẽ gật đầu. Phương Mộc đưa ngọn đuốc vào tay cô: "Cô đi đằng trước." Anh nghĩ một lát rồi nói thêm một câu: "Nhìn đường cẩn thận."

Lục Hải Yến đỏ bừng mặt, im lặng cầm lấy cây đuốc.

Càng lên cao, rừng núi càng rậm rạp, thêm vào đó, khắp mọi nơi đều phủ một màu trắng xóa, Phương Mộc nhanh chóng mất phương

hướng. May mà có Lục Hải Yến đi trước dẫn đường, quanh co một hồi, dần dần cũng lên đến nửa sườn núi.

Vệt sáng dài đó mỗi lúc một rõ hơn, gần như nhìn rõ cả những đốm lửa nhảy nhót. Phương Mộc nhận thấy họ vẫn đang từ từ đi lên, có nghĩa là những người đuổi theo đó vẫn chưa bắt được Lục Hải Thao, nếu không họ đã xuống núi từ lâu rồi.

Điều này khiến dũng khí trong anh trời dậy, chỉ cần tìm được Lục Hải Thao, có thể sẽ giải mã được điều bí mật nơi đây.

Lục Hải Yến cũng nhận ra điều này, cô vừa nhìn chăm chăm theo những đốm sáng đó, vừa chạy nhanh trên con đường nhỏ xuyên qua những vạt rừng rậm rạp. Nhưng Phương Mộc cảm thấy kì quặc là, đám người đuổi bắt đó rõ ràng là ở sườn núi phía đông, còn Lục Hải Yến lại chọn con đường đi về phía tây.

"Chờ một tí đã!" Phương Mộc thở hổn hển nói: "Có nhầm hướng không đấy?"

"Không nhầm!" Lục Hải Yến không hề quay đầu lại, "Chỗ này có một con đường tắt."

Nói là đường tắt, nhưng Phương Mộc lại thấy khoảng cách giữa họ và đám người đuổi bắt ấy mỗi lúc một xa. Lục Hải Yến dường như không định đuổi theo họ mà đi đến một chỗ khác.

Phương Mộc bất giác nghi hoặc, đang định hỏi cho rõ ràng, chợt nghe thấy hai tiếng "tít, tít" vọng ra từ túi áo mình.

Có tin nhắn. Phương Mộc đưa tay mò lấy điện thoại theo phản xạ, vừa thò tay vào trong túi áo, anh bỗng sững người.

Vùng này không có tín hiệu điện thoại di động.

Ai gửi tin nhắn đến?

Phương Mộc lôi điện thoại di động ra, anh lập tức chú ý thấy mình không hề tắt bluetooth. Đó là tin nhắn từ điện thoại di động Nokia,

Phương Mộc vội ấn nút nhận tin nhắn, mấy giây sau, một bức ảnh hiện ra trên màn hình điện thoại di động của Phương Mộc.

Đó hình như là một bức ảnh được chụp bằng điện thoại, kỹ thuật của người chụp rất kém, tấm ảnh không chỉ tối mà còn rất mờ, nên hầu như không nhìn rõ đối tượng được chụp trong ảnh. Phương Mộc xem đi xem lại một lúc lâu vẫn không hiểu gì.

Bỗng Phương Mộc chợt thấy trước mặt bừng sáng, như thể có một ánh chớp lóe qua đầu.

Anh đã biết đó là tin nhắn của ai gửi tới!

Anh soạn một tin nhắn: Cậu đang ở đâu? Sau đó dùng bluetooth tìm kiếm, đúng là tìm thấy một máy điện thoại di động Nokia. Anh liền gửi tin nhắn đi, vừa chú ý nghe ngóng xem gần đó có tiếng chuông báo tin nhắn không.

Lục Hải Yến thấy Phương Mộc chăm chú nhìn điện thoại di động của mình, cũng ghé sát lại.

"Sao thế?"

"Có người gửi tin nhắn cho tôi."

"Bằng điện thoại di động?" Lục Hải Yến tò mò cầm lấy chiếc điện thoại di động của Phương Mộc, "Chỗ này làm gì có tín hiệu điện thoại di động đâu."

"Đúng thế. Cậu ấy gửi cho tôi qua bluetooth." Phương Mộc nhìn vào mắt Lục Hải Yến, "Theo tôi biết, ở vùng núi này chỉ có một người mang điện thoại di động, mà lại biết gửi file qua bluetooth."

"Ai?"

"Em trai cô, Lục Hải Thao."

Lục Hải Yến tròn tròn mắt, ngây người ra mấy giây, rồi điên cuồng bấm loạn xạ trên chiếc máy điện thoại di động.

"Nó nói gì với anh? Nó ở đâu? Nó có an toàn không?"

Phương Mộc tìm tấm ảnh ra cho Lục Hải Yến xem, "Cô có biết đây là chỗ nào không?"

Lục Hải Yến nhìn một hồi lâu rồi lắc đầu.

"Không biết."

Dưới ánh sáng yếu ớt phát ra từ màn hình chiếc điện thoại di động, gương mặt Lục Hải Yến ẩn trong màn đêm, nhìn không rõ nét mặt cô, chỉ nhìn thấy có chút ánh sáng thoáng hiện lên trong mắt cô.

Đúng lúc đó, chiếc điện thoại di động của Phương Mộc lại kêu tí tít, mấy giây sau, lại có một tấm ảnh khác được gửi đến. Lục Hải Yến giăng lấy xem trước, vẫn là một tấm ảnh được chụp bằng điện thoại di động, mặc dù lần này Lục Hải Thao đã bật đèn chớp, nhưng đối tượng chụp trong ảnh vẫn rất mờ.

"Sao thế?" Lục Hải Yến ngơ ngác không hiểu, "Sao lại chụp ra thế này?"

"Chỉ có một cách giải thích." Phương Mộc chậm rãi nói: "Lúc chụp ảnh, tay cậu ấy đang run."

"Hả?" Lục Hải Yến kinh sợ kêu lên: "Ý của anh là..."

"Không." Phương Mộc hất hàm về phía vệt sáng dài đang di động trên núi, "Em trai cô chắc chắn chưa rơi vào tay bọn họ, có điều có lẽ cậu ấy đang ở đâu đấy cách chúng ta không xa."

Vẻ mặt Lục Hải Yến lập tức trở nên bình tĩnh hơn, cô dờ dẫm dựa người vào một cây phong, miệng thì thầm như nói một mình: "Thế thì tốt... thế thì tốt..."

Phương Mộc nhìn bốn xung quanh, anh dặn Lục Hải Yến cầm điện thoại đứng yên ở đó, rồi thử đi vào sâu trong rừng. Đi được mười mấy mét thì không thấy con đường dưới chân nữa. Phương Mộc đưa tay lên miệng, khẽ gọi: "Lục Hải Thao, Lục Hải Thao!"

Trong rừng rậm không hề có tiếng đáp lại.

Phương Mộc vẫn nuôi hy vọng, anh cúi người thấp xuống đi thêm mấy mét về phía trước, gần như khom sát mặt đất gọi tên Lục Hải Thao, nhưng bốn bề vẫn im lặng như tờ.

Phương Mộc cau mày, bluetooth chỉ có thể gửi được trong khoảng cách mười mấy mét, Lục Hải Thao chắc chắn ở ngay gần đây, nhưng sao không có phản ứng gì?

Bỗng nhiên tiếng gọi thất thanh của Lục Hải Yến vang lên ở phía sau lưng. Phương Mộc vội quay đầu lại hỏi khẽ: "Sao thế?"

Lục Hải Yến giơ chiếc điện thoại di động lên: "Điện thoại của anh... không sáng nữa rồi."

Phương Mộc chạy nhanh tới, cầm điện thoại di động lên xem thì thấy đã hết pin.

"Em trai cô có gửi thêm ảnh đến không?"

"Không." Lục Hải Yến sợ sệt trả lời, như thể điện thoại di động hết pin hoàn toàn là trách nhiệm của cô.

Phương Mộc chửi thầm một tiếng, anh khẽ dặn: "Chúng ta chia nhau ra tìm, em trai cô chắc là ở ngay gần đây thôi."

"Đừng tìm nữa."

"Sao?" Phương Mộc đang định quay người đi bèn ngạt nhiên dừng lại, "Sao không tìm nữa?"

Lục Hải Yến bình tĩnh lạ thường, cô chỉ vào ngọn đuốc trong tay: "Đuốc sắp tắt rồi, gần đây chỗ nào cũng là vực thẳm và hố sâu, chúng ta sẽ ngã ở đâu đó mà chết trước khi tìm thấy em trai tôi."

Không thể tiếp tục tìm kiếm được nữa, mò mẫm xuống núi cũng nguy hiểm không kém. Tận dụng nốt chút ánh sáng cuối cùng của ngọn

đuốc, Lục Hải Yến dẫn Phương Mộc tìm đến một hang núi nhỏ để tránh gió, họ quyết định chờ trời sáng hẵng xuống núi.

Hai người đều không nói gì, lặng lẽ nhìn ngọn lửa đuốc leo lét, chuẩn bị tắt bất cứ lúc nào. Ngọn lửa chập chờn, nháy múa, như thể đang cố gắng giãy giụa trước những giây phút cuối cùng. Lục Hải Yến co người lại, hai tay ôm đầu gối, cầm tựa vào đầu gối, vẻ mặt đầy ưu tư lo lắng. Ngọn lửa ánh lên trong mắt cô hai đốm sáng, những giọt lệ đang chực trào ra ẩn hiện trong đáy mắt.

Phương Mộc cũng đang mãi đuổi theo những suy nghĩ trong đầu. Lục Hải Thao chắc không biết là mình ở ngay gần đó, gửi ảnh qua bluetooth có lẽ là cách liên lạc duy nhất cậu ta nghĩ đến vào lúc đó.

Cái gì khiến cậu ta sốt ruột muốn cho người bên ngoài biết đến như vậy?

Lục Hải Thao ắt đã trông thấy thứ gì đó khiến cậu ta phải choáng váng.

"Tại sao anh lại biết em trai tôi?" Lục Hải Yến đột ngột hỏi.

Phương Mộc nghĩ một lát rồi kể tỉ mỉ cho Lục Hải Yến biết mình đã gặp Lục Hải Thao trên tàu hỏa như thế nào. Lục Hải Yến im lặng một lúc lâu, mắt lại rơm rớm lệ.

"Cái thằng ngốc này... cái thằng ngốc này..."

Phương Mộc ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Em trai cô chỉ vào thành phố một chuyến, sao lại gây ra rắc rối phiền phức như vậy?"

"Trưởng thôn không cho chúng tôi vào thành phố, bình thường mua gì, cũng đều là Đại Xuân với mấy người đó đi mua."

"Tại sao?"

"Anh cũng thấy đấy, chỗ chúng tôi là một làng nhỏ, chỉ có mười mấy hộ gia đình. Trước đây nghèo đói thảm hại, chỉ có mỗi cách bới đất kiếm thức ăn. Khoảng vài năm trước, trưởng thôn bỗng tập hợp tất cả

mọi người lại mở một cuộc họp..." Lục Hải Yến co người lại chút nữa, "... Nói là từ sau thôn sẽ chịu trách nhiệm lo thực phẩm ăn uống và đồ dùng sinh hoạt cho mọi người, có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu gì, nhưng có một điều kiện..."

"Tất cả mọi người đều không được đi ra bên ngoài?"

"Vâng." Lục Hải Yến khẽ thở dài, "Lúc đó mọi người đều đồng ý. Quả nhiên, đủ loại đồ tốt trước đây đã từng thấy hoặc chưa từng thấy đều liên tục được đưa đến tất cả các nhà. Chúng tôi không phải ra đồng làm ruộng, không phải lo ăn lo uống nữa. Nhưng, cái giá phải trả là - không có sóng ti vi, không có điện thoại, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài."

Phương Mộc im lặng không nói gì, đối với những con người luôn phải ngoi ngóp bên bờ vực nghèo đói, nếu so sánh với cuộc sống vật chất giàu có no đủ, sự tự do đúng là không đáng giá một xu.

"Thời gian đầu rất yên ổn, mọi người yên phận với cuộc sống của mình. Nhưng đối với một vài người, ăn uống không phải là tất cả."

"Ví dụ như em trai cô?"

"Đúng thế." Lục Hải Yến đau khổ nhắm mắt lại, rất lâu sau mới mở mắt ra, "Có lần, khi Đại Xuân đem đồ đến, để lại một cuốn họa báo mang về từ thành phố. Lục Hải Thao liền lén lút cất đi, xem đi xem lại rất nhiều lần, sau đó nó nói với mẹ và tôi là phải vào thành phố một chuyến xem thế nào. Mẹ tôi sợ quá, vội vàng ngăn nó. Nhưng hôm sau cái thằng ngốc ấy đã đi luôn, chỉ viết lại một mẫu tin nhắn."

"Sau đó thế nào?"

"Tôi và mẹ tôi cố gắng giữ kín chuyện này, nhưng anh cũng biết đấy, ở chỗ nhỏ như làng tôi, một người còn sống sờ sờ tự dưng không thấy đâu, làm sao mà giấu được. Chiều hôm sau, trưởng thôn liền đến nhà tôi, sau khi hỏi rõ em trai tôi đã đi đâu, ông ấy đi luôn không nói gì. Về sau, Đại Xuân nói với tôi, trưởng thôn định xử nghiêm một người để

làm gương cho những người khác, ông ấy sẽ cho em tôi một trận nhớ đời."

Lục Hải Yến gục trán xuống đầu gối thút thút khóc. Phương Mộc không biết nói gì để an ủi cô, đành vỗ nhẹ lên vai cô. Đợi tâm trạng cô bình tĩnh hơn một chút, Phương Mộc khẽ hỏi: "Tiền trong thôn, rốt cuộc là từ đâu ra?"

Lục Hải Yến ngẩng đầu lên, nhưng không nhìn Phương Mộc, mà thần thờ nhìn cánh rừng tối đen như mực phía trước, một lúc lâu sau, mới chậm rãi trả lời: "Tôi không biết!"

Gần như cùng lúc đó, ngọn lửa đuốc leo lét cháy này giờ cuối cùng đã vụt tắt.

Hai đốm sáng cuối cùng trong con mắt của Lục Hải Yến cũng vụt tắt theo.

Tất cả đều chìm trong màn đêm đen thẫm. Mọi vật bốn xung quanh giống như một bức màn trùm xuống, trong chớp mắt đã phủ kín trời đất. Lục Hải Yến kêu lên một tiếng sợ hãi, tiếp đó với tay ra.

"Anh ở đâu?" Cuối cùng, một bàn tay lạnh toát túm chặt lấy ống tay áo Phương Mộc, nhất định không chịu buông ra, dường như đó là thứ vũ khí thần kì duy nhất có thể chống chọi với bóng tối.

Phương Mộc nhích lại, cố gắng ngồi sát vào Lục Hải Yến, đồng thời lại phải cố gắng để cô không có cảm giác bất an.

Người cô gái run lên bần bật, lúc đầu còn hơi né tránh, mấy giây sau, cô liền dựa sát vào người Phương Mộc.

Sự tiếp xúc gần gũi của cơ thể khiến cả hai người đều thấy ngượng ngùng, nhiệt độ cơ thể tăng lên, sưởi ấm cho mình, và sưởi ấm cho cả người kia. Sự thay đổi diệu kì ấy khiến họ càng dựa sát vào nhau hơn theo phản xạ bản năng, hệt như hai con thú nhỏ bơ vơ ngoài tuyết.

Rất lâu sau, Phương Mộc phá vỡ sự im lặng: "Trời sắp sáng rồi nhỉ?"

"Vâng."

"Cô nghỉ một tí đi."

"Vâng."

Lại im lặng rất lâu, những âm thanh kì dị giữa bốn bề núi rừng càng rõ hơn.

Có tiếng gió thổi xào xạc qua những tán cây.

Có tiếng tuyết rơi lộp bộp.

Có tiếng bước chân giẫm lên cành cây khô gãy.

Có tiếng thở nặng nhọc của những con thú hoang.

Phương Mộc cảnh giác quan sát xung quanh, cố gắng nghe ngóng động tĩnh của Lục Hải Thao giữa những âm thanh kì dị ấy. Có mấy lần, anh gần như tin rằng Lục Hải Thao nấp ngay trong bụi cây nào đó cách mình không xa, nhưng khi khẽ gọi tên cậu ta, chẳng hề có lời đáp lại.

Mỗi lần nghe thấy tên em trai mình, Lục Hải Yến lại căng thẳng ngẩng đầu lên nhìn ngó bốn xung quanh, sau mấy lần như vậy, cô lại co người, khẽ bảo Phương Mộc: "Anh đừng mất sức nữa, nó không ở đây đâu."

Phương Mộc không cam tâm, anh tiếp tục nhìn ngó một hồi, nhưng cuối cùng cũng đành thất vọng ngồi yên. Trong đêm tối, anh vẫn cảm nhận được Lục Hải Yến đang nhìn mình.

"Sao anh lại... quan tâm đến em trai tôi thế?"

"Gì?" Phương Mộc hoàn toàn bất ngờ trước câu hỏi của Lục Hải Yến, "Dù sao cũng từng một lần quen nhau."

"Thật sao?" Lục Hải Yến rõ ràng là không tin vào lí do Phương Mộc nói, "Rốt cuộc là anh làm nghề gì?"

"Nhiếp ảnh gia, không phải là tôi đã nói với cô rồi sao?"

"Thật à?" Ánh mắt Lục Hải Yến bỗng trở nên sắc nhọn: "Thế tại sao trong điện thoại di động của anh lại có ảnh của Lục Lộ?"

"Sao?" Phương Mộc đột ngột quay đầu lại, "Cô quen nó?"

Lục Hải Yến giật bắn người, vội nép mình ra đằng sau theo phản xạ bản năng: "Vâng."

"Nó có phải là người làng cô không?" Phương Mộc nắm chặt cánh tay Lục Hải Yến, "Bố mẹ nó ở đâu?"

"Trước đây đã từng ở làng chúng tôi... Ài, anh buông tôi ra!" Lục Hải Yến sợ hãi nép ra phía sau, cố sức giãy ra khỏi tay Phương Mộc.

Phương Mộc vội an ủi cô: "Nào, được rồi, cô đừng sợ, cô nói cho tôi biết, người nhà của Lục Lộ ở đâu?"

"Anh nói cho tôi biết chuyện tấm ảnh trước đã!"

"Được." Phương Mộc nghĩ rất nhanh, "Tôi quen Lục Lộ ở một cô nhi viện trong thành phố, viện trưởng bảo tôi là trạm cứu hộ đã đưa Lục Lộ đến đó, bà ấy nhờ tôi tìm giúp người nhà của nó. Nên tôi lưu ảnh nó vào trong điện thoại di động, để tiện tìm mỗi khi đi đâu công tác. Chỉ có vậy."

"Ồ." Lục Hải Yến nhìn Phương Mộc nửa tin nửa ngờ, "Hóa ra là thế."

"Giờ đến lượt cô trả lời câu hỏi của tôi."

"Anh đừng tìm bố mẹ của nó nữa." Lục Hải Yến xoa xoa cánh tay, "Bố mẹ Lục Lộ đã mất từ khi nó còn nhỏ. Nó sống cùng với ông nó, mấy năm trước ông nó cũng mất. Sau đó nó biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, hóa ra là đã vào thành phố."

Màn đêm đã che đi nét mặt của Phương Mộc. Anh vừa phẫn chấn vừa tức giận. Thôn Lục Gia đúng là có liên quan đến vụ lừa bán trẻ em xuyên quốc gia, nhưng không ngờ bọn chúng không tha cho cả trẻ con trong làng mình.

Lục Hải Yến cảm nhận được người Phương Mộc khẽ run lên, cô ngạc nhiên hỏi: "Anh sao thế?"

"Hả?" Phương Mộc cố gắng để tâm trạng mình bình tĩnh trở lại, "Hơi lạnh."

"Thế thì..." Lục Hải Yến cúi đầu xuống, "Anh ngồi sát lại đây, ngồi gần một tí, sẽ ấm hơn."

Phương Mộc vẫn ngồi yên không nhúc nhích, mấy giây sau, Lục Hải Yến nhẹ nhàng sát lại dựa vào người anh.

"Trời sắp sáng rồi." Cô chăm chú nhìn gương mặt hơi tái đi của Phương Mộc, thì thầm nói.

"Ừ."

Đột nhiên Lục Hải Yến khẽ thở dài.

"Sau này liệu anh có thường xuyên đến thăm tôi không?"

Không chờ Phương Mộc trả lời, cô lại buồn rầu tự đáp: "Không đâu, chắc chắn là không. Họ không bao giờ muốn cho người ngoài đến."

"Không." Phương Mộc chậm rãi nói: "Tôi nhất định sẽ trở lại."

"Thật không?" Lục Hải Yến có vẻ rất mừng rỡ, "Thế thì tốt quá."

Cô dựa vào đầu vào vai Phương Mộc thăm dò, mấy phút sau liền ngủ thiếp đi.

Phương Mộc không hề buồn ngủ, anh chăm chú quan sát phía trước, nhìn ngôi làng dưới chân núi đang dần dần hiện ra.

Ta nhất định sẽ quay lại, nhất định.

Khi xuống núi, Phương Mộc mới biết tối hôm qua anh đã đi một quãng đường xa thế nào. Từ khi trời tờ mờ sáng, cho đến tận lúc trời sáng rõ, hai người mới về đến thôn Lục Gia. Phương Mộc bảo Lục Hải Yến về nhà trước, còn mình đi thẳng đến góc phía tây nam của làng. Vừa đi đến gốc cây đó, Phương Mộc liền ngậy người ra.

Dưới gốc cây trơ trọi không có gì.

Phương Mộc vội nhìn xung quanh, đúng rồi, chính là chỗ này. Nhưng xác chết đâu rồi?

Anh cúi người xuống, kiểm tra tỉ mỉ trên mặt đất, trên nền tuyết rõ ràng có dấu tích xẻng xúc và quét dọn, không còn một bằng chứng nào lưu lại.

Phương Mộc nghiêng răng, chạy vào trong làng.

Vừa chạy chưa được bao xa liền trông thấy một người dân trong làng tay xách ống quần, ngáp ngắn ngáp dài đi từ trong sân nhà mình ra. Phương Mộc nhận ra đó chính là người đã canh xác chết dưới gốc cây tối hôm qua, anh không nói gì, đi tới túm lấy anh ta.

"Xác chết đâu?"

Anh ta giật nảy mình, đưa tay lên mắt dụi lấy dụi để, sau khi nhìn rõ Phương Mộc, anh ta liền hất mạnh tay Phương Mộc.

"Xác chết nào? Tôi không biết!"

"Anh không biết?" Phương Mộc tiến lên một bước hỏi dồn, "Xác chết dưới gốc cây tối hôm qua, xác Lục Tam Cường!"

"Chả có xác chết nào cả." Anh ta bỗng nở nụ cười quái đản, "Làm gì có người nào tên là Lục Tam Cường."

Thừa lúc Phương Mộc đang tròn mắt ngớ ra, anh ta liền chạy vào trong sân, khóa chặt cổng lại.

Phương Mộc đứng yên tại chỗ một lúc, đầu óc trống rỗng, sau khi định thần lại, anh quay người đi về phía nhà Lục Thiên Trường. Đi được nửa đường, anh đổi ý, chuyển hướng đi về nhà Lục Hải Yến.

Anh vốn định đến nhà Lục Thiên Trường gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng Lục Thiên Trường rõ ràng đã sai dân làng chuyển xác Lục Tam Cường đi chỗ khác, phá hỏng toàn bộ hiện trường, hơn nữa còn có ý đồ che giấu toàn bộ sự việc. Coi như Lục Tam Cường chưa từng tồn tại.

Đến nhà ông ta gọi điện thoại báo cảnh sát, không khác nào muốn lộ da hổ.

Cảnh tượng trong sân nhà Lục Hải Yến bừa bãi thảm hại, chỗ nào cũng thấy có vết chân và đuốc đã cháy hết. Phương Mộc chạy về phòng mình, lấy cục sạc điện thoại ra cắm điện, rồi ấn nút mở máy, nhưng chiếc điện thoại không hề có tín hiệu gì. Phương Mộc đổi mấy ổ cắm, đều như vậy. Anh nghĩ một lúc rồi đứng dậy bật công tắc điện, đèn cũng không sáng.

Phương Mộc chửi thề một câu, vội đi ra khỏi phòng, ra đến phòng khách thì gặp ngay bà quả phụ họ Thôi.

"Cô Thôi, trong nhà sao lại mất điện?"

"Đừng có nói mất điện," Mặt bà quả phụ họ Thôi nhăn nhó, "Đến nước cũng không có."

Cắt điện cắt nước.

Phương Mộc hiểu ra, Lục Thiên Trường không chỉ muốn "dạy bảo" Lục Hải Thao, mà còn muốn "dạy bảo" cả người nhà anh ta.

"Hải Yến đâu?" Phương Mộc hỏi.

"Ra ngoài rồi." Bà quả phụ họ Thôi bồng hạ giọng nói nhỏ, "Nó bảo tôi nói với cậu, lát nữa ra từ đường gặp nó."

Ngôi từ đường nằm trên một bãi đất trống ở góc đông bắc của làng, là một kiến trúc kiểu cổ, cao khoảng sáu mét, ngói đen tường trắng, cửa

chính và cửa sổ đều bằng gỗ, diện tích khuôn viên khoảng hơn hai trăm mét vuông, lịch sử không dài, nhưng vì không được tu bổ định kì nên trông cũ nát thảm hại. Phương Mộc đẩy cánh cửa gỗ đã biến dạng vì ẩm thấp, lập tức hàng đồng bụi xộc vào mũi khiến anh nghẹt thở. Anh không dám ho to, đành đưa tay bịt miệng, chăm chú quan sát gian từ đường rộng trống trải trước mặt.

Bên trong từ đường rộng khoảng hơn một trăm mét vuông, nền lát đá, một lớp bụi dày bám trên mặt nền. Trong gian chính giữa, một vài chiếc bàn ghế cũ hỏng kê lung tung. Thỉnh thoảng lại có gió lạnh thổi vào qua khe cửa sổ, tấm gia phả và mấy bức chân dung treo trên tường màu đã bạc phếch, rung rinh như muốn rơi xuống. Mặc dù bên ngoài nắng chiếu rực rỡ, nhưng trong từ đường vẫn âm u tịch mịch, dường như mở cánh cửa từ đường ra là bước vào một thế giới khác.

Phương Mộc khom người xuống, lập tức nhận ra trên lớp bụi dày có những dấu chân. Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, phía bắc từ đường là một chiếc bục gỗ đơn sơ, trông tựa như một sân khấu dựng tạm. Phía trong cùng của bục gỗ là một khe tường hẹp, lối ra có treo một tấm rèm vải bẩn thiu. Phương Mộc rón rén bước tới, nhẹ nhàng leo lên bục, lập tức nghe thấy có tiếng người nói chuyện ở phía sau bức màn.

"Chị... Chúng ta đang gây ra tội ác... Em nhìn thấy hết rồi... Khủng khiếp quá..."

Phương Mộc nhận ra đó là giọng của Lục Hải Thao, cậu ta vừa nói vừa khóc, giọng vô cùng sợ hãi.

Một giọng nói khác là của Lục Hải Yến, cô cũng đang khóc, vừa khóc vừa khe khẽ khuyên giải Lục Hải Thao.

"Em mặc kệ... Em không thể tiếp tục tiêu loại tiền này nữa... Chị, em phải đi báo cảnh sát... Chắc chắn chúng ta sẽ bị quả báo..."

Bỗng một thanh gỗ dưới chân Phương Mộc bị gãy, mặc dù tiếng động rất nhỏ nhưng trong từ đường yên ắng, âm vang tựa một tiếng sấm

rền. Giọng nói sau tấm rèm lập tức im bật, tiếp đó, nghe thấy giọng Lục Hải Thao sợ sệt hỏi: "Ai?"

Phương Mộc biết không thể tiếp tục nghe trộm được nữa, liền đi tới, vén tấm rèm, chui vào trong khe tường.

"Là tôi!"

Lục Hải Yến sợ sệt ngẩng người nhìn Phương Mộc, mấy giây sau cô thở phào nhẹ nhõm, như thể vừa thoát chết. Lục Hải Thao núp sau lưng chị, thò đầu ra, cậu ta vẫn chưa hoàn hồn, nhìn Phương Mộc như cứu tinh.

"Đại ca, đại ca, em biết là anh mà." Lục Hải Thao xúc động nói lắp bắp, "Em sử dụng cái Lu gì ấy... Đại ca, em nhất định phải nói cho anh biết... Những đứa bé gái đó..."

"Hải Thao!" Lục Hải Yến bỗng ôm lấy đầu em trai, lấy tay bịt chặt miệng cậu ta lại, "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, chị xin em..."

Phương Mộc vội gỡ tay Lục Hải Yến ra, "Bỏ ra! Cô để cho cậu ấy nói, rốt cuộc cậu ấy đã trông thấy gì?"

Trong lúc giằng co, Lục Hải Yến bỗng buông tay ra, đẩy mạnh một nhát vào ngực Phương Mộc. Cú đẩy mạnh khiến Phương Mộc mất thăng bằng, ngã ngửa ra nền đất. Anh lồm cồm bò dậy, bèn thấy Lục Hải Yến sừng sững quỳ trước mặt mình.

"Anh Phương, tôi tin là anh được ông trời gửi đến để cứu chúng tôi." Gương mặt Lục Hải Yến ướt đẫm nước mắt, "Tôi cầu xin anh một việc, anh nhất định phải nhận lời."

Dứt lời, không chờ Phương Mộc trả lời, cô liền cúi lạy.

Phương Mộc vội ngăn cô lại, Lục Hải Yến vẫn tiếp tục cúi lạy liên hồi, Phương Mộc luống cuống không biết làm thế nào, đành đồng ý giúp cô.

"Được rồi." Phương Mộc cố sức giữ chặt vai cô, "Cô nói xem là việc gì đã nào."

"Anh hãy dẫn em trai tôi đến một nơi khác, tìm cho nó một việc làm gì đó, để nó có thể nuôi sống bản thân là được." Lục Hải Yến vẫn quỳ trên nền đất, "Tôi chỉ có một yêu cầu, đừng hỏi nó bất cứ điều gì, đừng hỏi bất cứ điều gì!"

"Sao?" Phương Mộc từ từ đứng thẳng người lên, nheo mắt nhìn Lục Hải Yến, "Em trai cô đã giết người..."

"Em không giết người!" Lục Hải Thao cuống quýt giãy nảy lên, "Lúc nhỏ em và chị em thường ra đó chơi... Em định ra đó trốn..."

"Hải Thao! Đừng nói nữa, đừng nói nữa!" Hải Yến Lại lao tới bịt miệng Lục Hải Thao.

Lục Hải Thao cuống quýt muốn giải thích là mình bị oan, liền ra sức kéo tay chị, nói to: "Là Đại Xuân! Lúc em chụp ảnh, bị Tam Cường và Đại Xuân phát hiện. Chúng em chơi với nhau từ nhỏ, Tam Cường chặn Đại Xuân lại để em mau chạy đi, Đại Xuân liền giơ búa lên bổ vào Tam Cường..."

Lục Hải Thao có vẻ không nói dối. Phương Mộc cũng dần nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề: Lục Thiên Trường vu cho Lục Hải Thao giết người, mục đích đầu tiên là để Lục Đại Xuân thoát tội, thứ hai là phải trừ bỏ Lục Hải Thao. Nếu không nhanh chóng đưa Lục Hải Thao đến một nơi an toàn, cậu ta sẽ rơi vào tình cảnh rất nguy hiểm.

Hơn nữa, Lục Hải Thao là nhân chứng rất quan trọng, có cậu ta, có khả năng vụ án sẽ có một bước tiến triển lớn.

Phương Mộc quay đầu nói với Lục Hải Yến: "Cô mau đứng dậy đi, tôi đồng ý làm theo yêu cầu của cô."

"Thật không?" Lục Hải Yến mừng rỡ, cô lồm cồm bò dậy, "Anh và em trai tôi tạm lánh ở đây một lúc, tôi về nhà lấy đồ đạc cho anh."

"Không cần." Phương Mộc ngăn Lục Hải Yến lại, "Tôi đưa cậu ấy đi ngay bây giờ. Còn nữa..." Anh dừng lại một lát, "Tốt nhất là cô và mẹ cô cũng đi cùng luôn."

"Tôi và mẹ tôi?" Lục Hải Yến cười khổ sở, "Đi ra ngoài kiếm sống bằng cách nào được."

"Em nuôi được." Lục Hải Thao gân cổ lên, "Chị, chắc chắn là em làm được."

"Cái thằng ngốc này, họ sẽ không làm khó chị và mẹ đâu." Lục Hải Yến khẽ sờ lên mặt em, "Chỉ cần em an toàn là tốt rồi."

Lục Hải Thao bật ra một tiếng "chị", rồi ôm lấy Lục Hải Yến khóc òa khóc.

Phương Mộc cau mày, kéo áo Lục Hải Yến: "Đừng khóc nữa, phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này."

Lục Hải Yến vâng liền mấy tiếng, lau nước mắt, đẩy em trai ra.

Ba người vội vã đi xuống bậc gỗ, xuyên qua từ đường, lúc đến cửa, Lục Hải Yến bảo họ đứng yên để mình ra trước xem động tĩnh thế nào.

Vừa đẩy cánh cửa gỗ, Lục Hải Yến liền ngậy người ra.

Phương Mộc biết là có chuyện không ổn, anh khẽ đẩy cánh cửa sổ để hở ra một khe nhỏ, vừa đưa mắt nhìn qua khe hở, lập tức thấy ớn lạnh trong lòng.

Trong sân từ đường đã đầy chật người làng, trên tay họ là cuốc, đinh ba, gậy gộc...

Bây giờ ẩn nấp cũng không còn ý nghĩa gì nữa, Phương Mộc nghiêng răng, kéo Lục Hải Thao ra ngoài từ đường.

Lục Thiên Trường đứng trước mặt đám người làng, ông ta nghiêng đầu, nheo mắt, nhìn Phương Mộc, vẻ mặt thú vị, tựa như một một gã thợ

sẵn đang ngắm nhìn con mồi đã sa bẫy.

Một bà già tóc bạc loạng choạng lao tới, túm chặt lấy Lục Hải Thao cào cào cắn xé.

"Đồ vô lương tâm... Tam Cường lớn lên cùng mày từ khi còn cời truồng... Sao mày có thể nhẫn tâm ra tay được hả?"

Lục Hải Thao cuống quýt né tránh, vừa khóc nức lên vừa thanh minh: "Không phải là cháu... thím... ối..."

Lục Thiên Trường ném đầu thuốc lá đi rồi khoát tay ra hiệu, mấy người làng lập tức xông tới lôi bà già ra chỗ khác, đồng thời kéo Phương Mộc và Lục Hải Thao ra giữa sân.

Loáng một cái, toàn bộ đồ đạc trên người Phương Mộc và Lục Hải Thao đã bị lục soát và vứt xuống tuyết. Lục Thiên Trường nhặt lấy chiếc điện thoại di động của Lục Hải Thao, cười nhạt mấy tiếng.

"Mày giỏi giang nhỉ, còn biết chụp ảnh bằng điện thoại di động cơ đấy." Ông ta thông thả bước đến trước mặt Lục Hải Thao, đột nhiên hạ thấp giọng, "Đã nói cho người khác biết chưa?"

"Chưa... chưa." Lục Hải Thao tái mét mặt, "Cháu không dám... chú... chú tha cho cháu..."

Lục Thiên Trường nhìn cậu ta vài giây rồi quay đầu về phía Phương Mộc, "Tại sao anh lại ở đây?"

"Hải Yến bảo tôi đưa em trai cô ấy đi, thế thôi." Phương Mộc biết là không thể giấu được việc này, "Những chuyện khác tôi không biết."

Lục Thiên Trường quan sát Phương Mộc một lúc, rồi quay về phía những người trong làng.

"Còn nhớ thỏa thuận của chúng ta không?"

Đám người làng nhìn nhau, rồi nhao nhao đáp lời: "Nhớ!"

"Muốn sống sung sướng, thì phải làm đúng thỏa thuận." Lục Thiên Trường cao giọng, "Nếu ai vi phạm thỏa thuận, tức là đã ép cả làng từ người già đến trẻ con vào con đường chết."

Đám người nhốn nháo, có thể nhìn thấy ánh thép của những chiếc đinh ba sắc nhọn lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Chân Lục Hải Thao nhũn ra, nếu không có hai người làng túm chặt hai bên tay, chắc là đã khuỵu người ra đất.

"Chú, cháu không dám nữa, không bao giờ dám nữa... chú tha cho cháu..."

Lục Thiên Trường mỉm cười, lấy một chiếc rìu, đưa cho Lục Hải Thao, rồi hất hàm về phía hai chiếc điện thoại di động vút dưới đất.

Lục Hải Thao run rẩy cầm lấy chiếc rìu, nhìn Lục Thiên Trường, rồi lại nhìn Phương Mộc, tiếp lê từng bước tới, quỳ xuống tuyết, giơ rìu lên.

"Chát!" Màn hình chiếc điện thoại di động lập tức nứt vỡ.

"Mạnh nữa vào!" Lục Thiên Trường quát.

Lục Hải Thao run bắn người, lại giơ rìu lên.

"Chát!" Lần này, điện thoại di động của Lục Hải Thao và Phương Mộc vỡ tan, mấy mảnh linh kiện bắn ra một bên. Lục Hải Thao vun những mảnh vỡ lại, mắt môi mắt lợi bổ liên tục, như thể càng bổ mạnh, cơ hội được sống càng lớn.

Phương Mộc không rời mắt khỏi đám linh kiện điện tử vỡ vụn ấy, cảm giác như mỗi nhát rìu đang bổ vào tim mình

Manh mối cuối cùng đã mất.

Cho đến lúc mảnh vụn của hai chiếc điện thoại di động gần như găm vào trong đất, Lục Thiên Trường mới hài lòng bảo Lục Hải Thao

dừng lại. Ông ta giậm chân lên chỗ đất đó, cúi đầu nhìn Lục Hải Thao vẫn đang quỳ.

"Hừm, coi như sửa được một chút lỗi lầm."

Mắt Lục Hải Thao sáng lên, dường như sự sống lại trở về trong ánh mắt đầy khẩn cầu và cảm kích đó.

Lục Hải Yến khóc nức lên, cô đi tới định đỡ em trai dậy, nhưng đã bị Đại Xuân kéo lại.

"Nhưng, còn một việc chưa xong." Lục Thiên Trường nheo mắt, "Mạng sống của Tam Cường."

Tia hy vọng vừa lóe lên trong mắt Lục Hải Thao vụt tắt, cậu ta giãy giụa định đứng lên, nhưng đã bị hai người dân làng ấn xuống đất.

"Không phải là cháu... Cháu không giết người!" Gương mặt Lục Hải Thao bị vùi trong tuyết, chỉ thốt được ra những tiếng gào không rõ lời.

Giọng Lục Thiên Trường sang sảng át lời Lục Hải Thao.

"Mọi người nói xem, làm thế nào?" Ông ta quay người về phía đám dân làng, "Mạng của Tam Cường, làm thế nào?"

Đám người làng im phăng phắc. Đột nhiên, giọng của bà già khi nãy the thé đập vào tai mọi người:

"Giết chết nó đi!"

Hệt như một giọt nước bắn vào chảo mỡ sôi, đám người lập tức nhốn nháo.

"Thằng súc sinh này, suýt nữa khiến chúng ta phải quay lại cuộc sống nghèo đói trước đây..."

"Ai dám chắc sau này nó không đi, không giết người?"

"Giết nó đi..."

Lục Thiên Trường quay đầu nhìn Lục Hải Thao đã nhũn người ra, ông ta nở nụ cười: "Hải Thao, không còn cách nào khác, làm sai thì phải trả giá..."

"Không được!"

Một tiếng thét đau đớn vang lên, bà quả phụ họ Thôi loạng choạng chen ra từ đám đông, lao tới ngã xuống dưới chân Lục Thiên Trường, ôm chặt lấy chân ông ta, thảm thiết cầu xin: "Trường thôn, trưởng thôn, ông tha cho nó... Ông đã nói là chỉ cần tôi giao Hải Thao ra, ông lấy đi hai chân của nó là xong việc cơ mà..."

Lục Hải Yến đang giãy giụa tìm cánh thoát ra, bỗng trợn tròn mắt, mấy giây sau, cô kêu lên đau đớn: "Mẹ! Tại sao mẹ lại bán đứng chúng con? Nó là con trai mẹ, là em trai con cơ mà!"

Lục Hải Thao dường như đã hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ và hành động, chỉ dờ dẫm nhìn mẹ mà không nói nên lời.

Bà quả phụ họ Thôi khóc lăn ra dãi: "Mẹ không có cách nào khác... Chúng ta phải sống chứ... Mẹ không thể mất thêm cả con nữa..."

Lục Thiên Trường từ từ đỡ bà quả phụ họ Thôi dậy, nét mặt ôn hòa, nhưng giọng lạnh băng: "Chị ạ, con chị đã phạm lỗi, nó phải tự mình gánh chịu trách nhiệm, nó đã giết người, còn suýt nữa làm hại cả làng ta, tôi không trừng phạt nó, sau này sẽ không thể có cuộc sống tử tế như thế này nữa đâu."

Đám người làng nhao nhao nói theo:

"Đúng đấy, trưởng thôn nói có lý."

"Một mình làm thì một mình chịu..."

Lục Thiên Trường cẩn thận giúp bà quả phụ họ Thôi phủi sạch bụi đất trên người: "Chị ạ, luật là luật, nếu phá hỏng luật, chúng ta lại phải

trở lại cuộc sống nghèo khổ trước đây. Bà con đều phải sống, chị phải sống, Hải Yến cũng phải sống."

Hai câu nói cuối cùng khiến bà quả phụ Thôi run bắn người, bà ta nhìn Lục Hải Thao đang đỡ ra như một pho tượng đất, chầm chậm quay người đi.

Lục Thiên Trường ngẩng đầu lên, nhướn mày, đám người làng liền vây tới.

Lục Hải Thao đã ý thức được tính mạng của mình, nổi tuyệt vọng và hoảng sợ tột độ khiến cậu ta không nói nên lời, đành há hốc miệng, quờ quạng chân tay lùi ra sau.

Lục Hải Yến điên cuồng vùng vẫy cắn xé, nhưng đã bị Lục Đại Xuân ôm chặt, không cửa quật nổi. Lục Thiên Trường cau mày, giơ tay chỉ vào Lục Hải Yến, chầm rãi nói: "Cô muốn mẹ cô được sống, cô được sống, thì ngoan ngoãn một tí."

"Chú ơi, cháu xin chú tha cho Hải Thao." Lục Hải Yến khóc òa lên, hai chân giãy trên mặt đất, "Cháu và Đại Xuân, cháu đồng ý mọi yêu cầu của chú..."

"Yến Tử! Hai việc này không liên quan gì đến nhau!" Lục Thiên Trường quát, "Em trai cháu đã phạm tội chết! Nó không chết, cả làng chúng ta sẽ chết!"

"Đúng thế! Không thể chỉ vì nhà cô mà liên lụy đến tất cả mọi người." Một người xách thanh gậy gỗ nói to.

Đám đông lại nhao nhào phụ họa.

"Đại Giang, cậu đánh trước!" Lục Thiên Trường khoát tay, "Sau này phần của Lục Hải Thao sẽ thuộc về cậu!"

Người tên là Đại Giang có vẻ do dự, khom lưng, nhìn chằm chằm vào Lục Hải Thao, cầm chặt thanh gỗ trong tay đi vòng quanh.

"Pháp luật không trừng trị đám đông, cậu sợ cái gì!" Lục Thiên Trường gầm lên: "Người nào cũng phải đánh, ai đánh trước, thưởng 2000 tệ!"

Lòng tham đã khiến Đại Giang mờ mắt, hấn gào lên "a", rồi giơ thanh gậy gỗ đập mạnh.

Lục Hải Thao bị đánh mạnh vào đầu, vẹo người sang một bên ngã lăn ra đất. Máu phụt ra nền tuyết, đỏ đến rợn người.

Có lẽ chính là màu đỏ đó, có lẽ chính là 2000 tệ, có lẽ chính là câu nói "pháp luật không trừng trị đám đông", đã khiến thú tính trong đám người làng bùng phát, sau lưng Đại Giang, gậy gỗ, đinh ba, cuộc ào ào giơ lên dày đặc, xông vào Lục Hải Thao...

"Dừng lại!" Phương Mộc không thể chịu đựng được hơn nữa, anh cố sức vùng ra khỏi hai người làng ở sau lưng, vội vàng lao đến, kéo Lục Hải Thao ra phía sau. Mặc dù người đang lao đến trước mặt đã cố gắng quýt dừng tay, nhưng Phương Mộc vẫn bị đập mạnh mấy nhát vào người.

"Các anh điên rồi à?" Phương Mộc không tin tất cả những gì trước mắt, mặc dù anh biết Lục Thiên Trường muốn ép Lục Hải Thao vào chỗ chết, nhưng anh không thể nào ngờ được ông ta lại chọn cách để toàn bộ dân làng đánh chết Lục Hải Thao giữa thanh thiên bạch nhật.

"Anh đừng nhiều chuyện!" Mặt Lục Thiên Trường tối sầm, "Đây là chuyện của làng chúng tôi!"

Phương Mộc vốn định nói rõ chân tướng kẻ giết Lục Tam Cường là Lục Đại Xuân, nhưng trong tình thế này, sẽ chẳng có người nào tin anh. Đám dân làng muốn giết chết Lục Hải Thao, không phải là vì Lục Tam Cường, mà là để bảo vệ cuộc sống hưởng thụ mà không cần lao động vất vả.

Vật chất có thể khiến con người biến thành ác thú, cho dù ở chốn phồn hoa đô thị, hay ở những vùng quê nghèo hẻo lánh, đó đều là chân lý không bao giờ lay chuyển.

Giảng giải lẽ phải với ác thú, tuyệt đối không phải là một lựa chọn khôn ngoan, nhưng Phương Mộc không còn cách nào khác, đành thử một phen.

"Mọi người bình tĩnh một chút, cho dù trong làng có thỏa ước gì đi nữa, cũng không được giết người." Phương Mộc vừa cố gắng che chắn cho Lục Hải Thao, vừa dang hai tay ra, để chứng tỏ mình không có ý xấu, "Tam Cường đã chết rồi, việc này không thể nào cứu vãn được, mọi người cần... Ái..."

Phương Mộc bỗng cảm thấy bắp chân đau nhói, cúi đầu xuống nhìn, thì ra hai tay Lục Hải Thao đã thọc vào trong ống quần mình, móng tay đã cắm sâu vào trong da chân.

"A..." Mặt mũi Lục Hải Thao be bét máu, cậu ta đang gào rống lên một cách vô nghĩa, đôi mắt dính đầy máu phát ra luồng sáng lạ kì, rọi thẳng vào Phương Mộc.

Phương Mộc đau đến mức chùng chân xuống, suýt nữa thì ngã ra đất.

"Nó điên rồi! Đánh chết nó đi, đánh chết nó đi!" Một tiếng kêu kì quặc vang lên giữa đám đông, đám người làng vừa lùi xuống lại tiếp tục xông tới.

"Mọi người không được mất bình tĩnh!" Phương Mộc vội đứng thẳng người lên, "Giết người sẽ phải đền tội! Nếu các anh giết Lục Hải Thao, sẽ không ai thoát tội!"

"Quên mẹ nó đi, có bắt hết chúng tôi được không?" Có người gào to.

"Các anh phải tin tôi!" Phương Mộc mồ hôi đầy đầu, "Các anh nhất định phải bình tĩnh, xã hội bây giờ có pháp luật..."

"Pháp luật cái gì, pháp luật có quan tâm đến cái ăn cái uống của chúng tôi, cho chúng tôi tiền tiêu không?"

"Tiền và sinh mạng, cái nào quan trọng?" Phương Mộc gầm lên, "Để có ăn có mặc, có tiền tiêu, các anh định giết người hay sao?"

"Nó không chết, chúng ta đều sẽ phải chết!" Lục Thiên Trường hét to: "Đừng có nghe lời hăn, xông lên, xông lên!"

Câu nói đã kích động toàn bộ đám người làng, hàng loạt gậy gỗ, đinh ba lại ùn ùn giơ lên trước mặt Phương Mộc. Phương Mộc lập tức bị đánh mấy nhát mạnh vào đầu, vào người.

Tiếp theo cảm giác đau đớn dữ dội, là cảm giác tê liệt. Trong lúc chờ đợi, Phương Mộc nhận ra trước mắt anh không phải gương mặt của những con người.

Chúng không có mắt.

Trên mặt chúng, chỗ đáng lẽ ra lấp lánh ánh sáng, chỉ là một đám khói đen cuộn bốc.

Cá mù. Phương Mộc chợt nghĩ tới những con cá mất đi đôi mắt vì không bao giờ thấy được ánh sáng mặt trời.

Khi tâm hồn con người bị dục vọng che khuất, có khác nào cá mù?

Tự sâu thẳm trong lòng, Phương Mộc bỗng thấy nỗi tuyệt vọng đang lan tỏa khắp cơ thể, nỗi tuyệt vọng ấy đã khơi dậy sự phản nộ tột cùng.

Một cây gậy đập xuống vai Phương Mộc, anh liền thuận đà nắm lấy, giật mạnh, rồi giơ lên vụt loạn xạ.

Sự phản kháng đột ngột khiến đám người lùi lại phía sau, Phương Mộc có thêm một chút không gian. Máu từ trên đầu chảy xuống, dính chặt vào mắt anh. Phương Mộc vừa lấy tay lau, vừa giơ gậy chỉ vào đám người làng đang rình rập định xông lên.

"Thôi ngay!" Cho dù thế nào đi nữa cũng phải đưa Lục Hải Thao ra khỏi nơi này, Phương Mộc hạ quyết tâm, "Tôi là..."

"Huych!"

Một âm thanh trầm đục vang lên sau lưng, đám người làng trước mặt Phương Mộc đồng thanh kêu lên kinh ngạc, anh quay đầu lại theo phản xạ bản năng, lập tức cảm giác máu nóng trong người mình đông cứng lại.

Lục Hải Thao trong tư thế nửa ngồi, oặt người ra đất, óc lẩn trong máu từ hốc lõm trên đỉnh trào ra. Mồm cậu ta há hốc, hai mắt trợn ngược, dường như hành động của con người trước mặt khiến cậu ta thấy vô cùng nghi hoặc.

Con người đó chính là Lục Hải Yến, tay cô cầm một chiếc rìu.

Lục Hải Yến vẫn trong tư thế cầm rìu, người nghiêng ra phía trước, răng nghiến chặt, hai mắt trân trân nhìn vào em trai mình vẫn đang co giật.

Không, đó không phải là mắt.

Đó cũng là một đám khói đen.

Trong sân im phăng phắc, yên lặng đến mức nghe thấy rõ cả tiếng gió thổi.

Người nào người nấy giống hệt như những pho tượng, im lặng nhìn Lục Hải Yến đang thở hỗn hển và xác chết.

Lục Thiên Trường rõ ràng cũng kinh sợ, thấy Lục Hải Yến đi về phía mình, ông ta có vẻ như định bỏ chạy.

Nhưng Lục Hải Yến chỉ ngoan ngoãn đưa chiếc rìu vào tay Lục Thiên Trường, Lục Thiên Trường cầm lấy theo phản xạ bản năng, ông ta không biết nói gì, môi mấp máy hồi lâu, rồi bật ra mấy chữ:

"Ng oan... cháu rất ngoan."

Lục Hải Yến đột ngột ngẩng đầu lên, mái tóc dài xoa kín mặt, phía sau mái tóc ánh lên hai luồng sáng lạnh băng dữ dội. Tiếp đó, môi cô

cuốn lên như một con ác thú, lộ ra hàm răng trắng nhơn.

"A..." Lục Hải Yến hét lên.

Tiếng thét tựa như một thanh kiếm, đâm vào màng nhĩ của tất cả mọi người. Cách đó không xa, đám quạ trong một vạt rừng kinh hãi kêu quàng quạc, vừa kêu vừa bay về phía xa.

Dường như đến lúc thở hết toàn bộ không khí trong lồng ngực, tiếng thét của Lục Hải Yến mới dần dần dừng lại. Răng cô vẫn lộ ra ngoài đôi môi khô nứt, một vệt nước dãi từ khóe miệng chảy xuống.

Cô cúi đầu, khom lưng công bà quả phụ họ Thôi đã ngất lịm, chậm rãi bước đi, không hề nhìn Phương Mộc.

Cho đến lúc Lục Hải Yến và bà quả phụ họ Thôi đi khuất vào làng, đám người mới dần dần cử động. Không ai nói gì, từng người một lần lượt rời đi. Loáng một cái, trong sân chỉ còn lại Lục Thiên Trường, Lục Đại Xuân, Phương Mộc và mấy người làng.

Còn có Lục Hải Thao, người đã cứng đờ.

Lục Thiên Trường nói thầm mấy câu với Lục Đại Xuân, tiếp đó, Lục Đại Xuân liền sai mấy người trong làng kéo xác Lục Hải Thao đi. Mấy người còn lại đi tới vây chặt Phương Mộc.

Sau nỗi sợ hãi tột cùng, Phương Mộc đã bình tĩnh lại, anh thở ra một hơi, nhìn Lục Thiên Trường mỉm cười.

"Đến lượt tôi rồi, đúng không?"

"Không." Không ngờ Lục Thiên Trường lắc đầu, "Tôi không muốn giết anh. Anh đi đi."

"Sao?" Phương Mộc tròn trợn mắt, "Tại sao ông không giết tôi?"

"Đúng thế, tại sao tôi không giết anh?" Lục Thiên Trường châm một điếu thuốc, vẻ mặt rất thoải mái, "Nếu anh kể lại sự việc ngày hôm nay cho người khác nghe, họ cũng sẽ hỏi như vậy."

"Ồ." Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu, "Không ai tin tôi, đúng không?"

"Tôi có thể khiến cho cái làng này chưa từng có Lục Hải Thao và Lục Tam Cường." Lục Thiên Trường phả ra một hơi thuốc, "Nhưng anh lại khác, nếu anh mất tích, người nhà anh hoặc bạn bè anh sẽ tìm kiếm khắp nơi, có thể họ sẽ tìm đến đây. Tôi không muốn như vậy."

"Cho nên..."

"Cho nên anh quên nơi này đi." Lục Thiên Trường ngắt lời Phương Mộc, "Coi như tất cả những chuyện này đều chưa bao giờ xảy ra. Nếu anh không định tự chuốc lấy vạ vào mình. Có điều tôi cảnh cáo anh, nếu anh quay lại đây, tôi sẽ không khách sáo nữa đâu."

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào ông ta vài giây, rồi cụp mắt xuống, "Được."

"Bỏ lại toàn bộ đồ đạc của anh." Lục Thiên Trường giơ tay vẫy Lục Đại Xuân, "Tôi cho xe đưa anh ra khỏi đây."

Dứt lời, ông ta giẫm chân lên đồng máu đã đông cứng trên mặt đất, quay người bước đi.

Chương 17: CẢM ƠN CẢNH SÁT

Chiếc giá nển có giá tiền đắt cắt cổ. Chân đế là một đám mây bông bành uốn lượn, tròn đầy nhưng rất thanh thoát, phần thân là một bức tượng nữ thần đang bay về trời, nét mặt hiền từ, vóc dáng tuyệt đẹp, áo váy và dải khăn dịu dàng tung bay trong gió. Tay trái nữ thần đặt trước ngực, tay phải giơ cao một cành hoa sen, cũng chính là đĩa nển. Toàn bộ chiếc giá nển đều bằng vàng nguyên chất, được đặt riêng làm quà sinh nhật cho phu nhân một vị lãnh đạo.

Chỉ có điều món quà sinh nhật này dính đầy máu tươi, không biết khi chạm nển thơm, liệu bà phu nhân ấy có ngửi thấy mùi tanh của máu ẩn trong chiếc giá nển?

Những dòng máu tươi đó chảy ra từ cơ thể một người đàn ông đang nằm sõng xoài trên mặt đất, tay chân hằn dạn ra, hoàn toàn bất động, không rõ là giả vờ ngất, hay là thật sự đã lịm đi. Có điều, đối với anh ta, đây mới là tư thế an toàn nhất.

Bởi vì Lương Tứ Hải đang nổi giận.

Sau khi xảy ra chuyện ở "lồng", Lương Tứ Hải đã tổn thất một tòa nhà mà không được gì, còn phải bỏ ra một khoản tiền lớn để lo lót mọi mặt. Nhưng rốt cuộc kẻ nào đã đến Bách Hâm Dục Cung thăm dò vào đêm đó, đến tận bây giờ vẫn chưa phát hiện ra.

Điều khiến Lương Tứ Hải tức giận nhất là, lần trước khi giết Đinh Thụ Thành, không ngờ còn để lại một bằng chứng sống là một đứa bé gái. Mặc dù thuộc hạ đã ra sức giải thích lúc đó Đinh Thụ Thành bắn rất dữ dội, bọn chúng không còn cách nào khác, nếu không sẽ chết sạch... Nhưng Lương Tứ Hải vẫn ra tay.

Làm sai, thì phải bị trừng phạt.

Lương Tứ Hải ném vù chiếc giá nển xuống đất, chỉ vào Kim Vĩnh Dụ đứng bên cạnh đang run lên bần bật: "Đem đi rửa sạch, gói lại." Hẳn

đá một nhát vào gã đàn ông đang nằm trên nền nhà, "Kéo nó đi, tìm ngay ra tung tích con bé đó trong vòng một tuần, nếu không tao sẽ không nhẹ nhàng như hôm nay đâu. Cút ra hết cho khuất mắt tao!"

Loáng một cái, trong căn phòng chỉ còn lại một mình Lương Tứ Hải. Hắn quay lại bên bàn ngồi xuống, cảm giác ngón tay vẫn còn dính dính, cúi xuống nhìn, hóa ra là máu.

Lương Tứ Hải văng ra một câu chửi thề, rút một miếng khăn ướt lau đi lau lại. Sau khi lau sạch, hắn ném mạnh miếng khăn ướt vào thùng rác. Làm xong tất cả những việc đó, hắn cảm thấy người rã rời, bèn lấy một chuỗi tràng hạt từ ngăn kéo ra, lẩm nhẩm niệm Ban Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh.

Một hồi lâu sau, Lương Tứ Hải nhận thấy hắn vẫn không sao tỉnh tâm được.

Câu hỏi kẻ nào đã giúp tên đột nhập chạy thoát vẫn lẫn quất trong đầu hắn.

Cô y tá lo lắng nhìn bệnh nhân, vừa nãy khi thay thuốc, cô hơi mạnh tay, nếu là bệnh nhân khác, đã hét toáng lên ngay, nhưng anh ta vẫn nằm yên không động đậy, mắt nhìn trân trân vào khoảng không trước mặt, như đang đắm chiêu suy nghĩ điều gì.

Từ khi được chiếc xe khách đưa đến vào đêm khuya hôm đó, anh ta dường như lúc nào cũng trong bộ dạng như vậy. Lúc được đưa đến, trên người anh ta chỉ mặc một bộ quần áo ngủ, có nhiều vết rách trên da đầu, rất nhiều chỗ trên người bị tổn thương phần mềm, ngoài ra còn có nhiều vết thương hở ở chân. Khi làm thủ thuật khâu vết thương, anh ta hình như không hề thấy đau đớn, chỉ trân trân nhìn xuống đất. Sau khi xử lý xong toàn bộ các vết thương, bệnh viện cho rằng anh ta là bệnh nhân tâm thần, định đưa đến trạm cứu trợ, không ngờ anh ta đột nhiên yêu cầu cho gọi một cú điện thoại, sau đó nằm trên giường bệnh, không ăn, không uống, không ngủ.

Thay thuốc xong, cô y tá thu dọn khay thuốc, cô ngẫm nghĩ rồi kéo lại chăn cho anh ta, xong bèn quay người đi ra cửa. Vừa mở cửa ra thì một người thanh niên trẻ tuổi vội vã lao vào, suýt nữa đâm sầm vào cô.

"Xin lỗi chị!" Người thanh niên cuống quýt xin lỗi, nhưng mắt còn mãi nhìn vào người đang nằm trên giường bệnh.

"Trời ạ!" Anh ta vừa nhìn thấy người bệnh, hai hàng lông mày lập tức cau lại, "Phương Mộc, cậu làm sao lại ra nông nỗi này hả?"

Người bệnh lúc nào cũng im lìm đó mỉm cười: "Tiêu Vọng, có mang bộ quần áo đến cho tôi không?"

Ưu điểm của Tiêu Vọng là, lúc không nên hỏi tuyệt đối không hỏi. Đây chính là lí do tại sao Phương Mộc gọi anh ta đến đón mình. Nhưng người im lặng đến mấy, khi nhìn thấy tình trạng thảm hại của Phương Mộc cũng không thể không tò mò. Trên đường trở về thành phố C, Phương Mộc để ý thấy Tiêu Vọng liên tục nhìn mình qua gương chiếu hậu. Anh mỉm cười, lập tức thấy vết khâu phía sau đầu đau nhói.

"Ai làm cậu ra nông nỗi này?"

Phương Mộc lắc đầu, không trả lời.

"Gặp rắc rối hả, sao không đến Công an thành phố tìm thêm người?" Tiêu Vọng ném qua một miếng thuốc, "Đây là địa bàn của chúng ta."

Phương Mộc châm thuốc, rít một hơi, từ từ nhả khói.

"Tôi không muốn làm phiền mọi người."

Tiêu Vọng nhận ra thái độ lấp liếm của Phương Mộc, không hỏi thêm nữa, đập hết ga.

Lúc về đến thành phố C đã là giữa trưa, Tiêu Vọng mời đi ăn trưa nhưng Phương Mộc từ chối, muốn về thẳng nhà.

Nơi quen thuộc, mùi quen thuộc, chiếc giường quen thuộc, tất cả khiến Phương Mộc không thể kháng cự lại sự mệt mỏi tích tụ trong mình thêm nữa. Anh ngã nhào xuống giường, chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy vì vết thương đau nhức, đã thấy thành phố lên đèn. Phương Mộc nằm yên lặng một lúc, rồi trở dậy lấy hai quả trứng trong tủ lạnh ra luộc ăn. Lục tìm khắp nơi trong phòng mới phát hiện ra nửa bao thuốc lá đã bị ẩm.

Không bật đèn, anh châm một điếu thuốc, ngồi trong phòng khách cảm nhận nỗi đau nhức từ những vết thương.

Ngày mai phải đi làm rồi, nhưng anh không muốn gặp bất cứ ai. Nếu có thể, anh muốn được ngồi mãi trong bóng tối như thế này.

Từ sau khi đối mặt với Ngô Hàm trong căn phòng kí túc xá bị đốt cháy cho đến khi bị nhốt chặt giữa bốn bề khói lửa ngùn ngụt ở Bách Hâm Dục Cung, ranh giới giữa sự sống và cái chết đã không còn xa lạ đối với Phương Mộc, nhưng anh chưa bao giờ lùi bước trước đối phương, cho dù đó là kẻ tàn ác đến đâu đi nữa, anh cũng ngoan cường chiến đấu đến cùng.

Nhưng trước từ đường thôn Lục Gia, anh đã lùi bước.

Anh không ngờ một đám người lại có thể tước đi mạng sống của một người khác ngang nhiên như vậy.

Anh không ngờ dục vọng về vật chất có thể biến con người ta đồng loạt biến thành dã thú.

Anh không ngờ tình thân ruột thịt có thể biến thành động cơ giết người trong giây lát.

Anh không ngờ tội ác khó để chứng thực lại có thể hoành hành ngang ngược như vậy.

Đúng vậy, những sự thực khó tin đó khiến Phương Mộc từng sờ kinh sợ, đến mức khi bị Lục Đại Xuân lột áo khoác, đấm liên tiếp, rồi bị

đẩy từ trên chiếc xe khách đang phóng như điên xuống đường xuống đất, anh đều hoàn toàn không còn ý thức phản kháng.

Anh thậm chí tin rằng, đó chính là nhân gian: Cá lớn nuốt cá bé. Đó chính là quy luật: Tiền bạc đi đôi với bạo lực.

Dường như vào thời khắc cái thế giới ngủ say trong lòng đất trở mình bao trùm lấy mặt đất, đen trắng điên đảo lẫn lộn, các loại yêu ma quỷ quái ngang nhiên hoành hành.

Nếu đúng là như vậy, việc cứu ông Hình còn ý nghĩa gì?

Nếu đúng là như vậy, sự hy sinh của Đinh Thụ Thành còn ý nghĩa gì?

Nếu đúng là như vậy, hai chữ "cảnh sát" còn ý nghĩa gì?

Đúng là chẳng có ý nghĩa gì, trước sự khiêu khích của Lục Thiên Trường, Phương Mộc đã lựa chọn mạng sống. Chính vào giây phút anh đưa ra sự lựa chọn đó, Lục Hải Thao đã bị giết chết ngay trước mặt anh - một chiến sĩ cảnh sát.

Một cậu thanh niên còn giữ được lương tâm, đã gửi gắm tất cả hy vọng sống sót vào anh đã chết một cách thảm thương đến thế.

Cuối cùng nước mắt đã trào ra.

Nửa bao thuốc lá nhanh chóng chỉ còn là một đồng đầu lọc bừa bãi, Phương Mộc vẫn không sao thoát ra khỏi phiên tòa của linh hồn mình. Có lẽ nhận xét của Thái Vĩ về mình chỉ là những lời nói khách sáo. Phương Mộc không hề phù hợp với nghề cảnh sát, và cũng không xứng đáng được làm cảnh sát.

Có lẽ giữa bao la cuộc đời, rất nhiều việc đều do số mệnh sắp đặt. Ông Hình phải rơi vào vòng lao lý; Đinh Thụ Thành phải chết vô cớ; Lục Hải Thao phải bị giết hại thảm thương sau khi chứng kiến sự thực; Lục Hải Yến phải biến thành dã thú trong sự điên cuồng của đám người đó.

Nếu thế, tại sao ta phải tiếp tục chiến đấu?

Phương Mộc đột nhiên muốn uống rượu.

Phương Mộc vốn không giỏi uống rượu, tất nhiên không có thói quen cất rượu trong nhà. Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Phương Mộc quyết định ra cửa hàng thực phẩm. Lúc khó nhọc di chuyển trong hành lang tối đen như mực, Phương Mộc chợt nhận ra, mình đã yếu đến mức không muốn ra khỏi nhà.

Tay xách hai chai rượu trắng, ném cho ông chủ cửa hàng một nắm tiền lẻ, tránh không nhìn vào ánh mắt của bất cứ người nào, Phương Mộc cúi đầu nhanh chóng rời khỏi cửa hàng, lúc sắp ra khỏi cửa, bỗng anh thoáng nhìn thấy chiếc máy điện thoại trên mặt bàn thu ngân.

Anh ngẫm nghĩ rồi bấm số.

"A lô!" Giọng chị Triệu mật mồi vang lên trong ống nghe, dường như còn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Phương Mộc bỗng thấy nghẹn ngào nơi sống mũi, không thể nói nên lời.

"Ai thế?"

Phải đến mười giây sau, Phương Mộc mới khó nhọc đáp: "Chị à, em đây."

"Em à, em về rồi hả?" Giọng chị Triệu trở nên vui mừng, "Em ở đâu thế? Sao không gọi bằng điện thoại di động?"

"Chị à, đưa bé thế nào rồi?" Phương Mộc cố gắng không để chị Triệu nhận ra cổ họng mình đang nghẹn lại trong tiếng nấc.

"Rất ổn, sao thế, để nó ở chỗ chị không yên tâm à?"

"Yên tâm, yên tâm." Phương Mộc lau nước mắt, "Phiền chị chăm sóc nó, đừng để người khác trông thấy nó."

"Ừ, chị nhớ rồi." Chị Triệu ngừng lại giây lát, giọng nói dịu dàng hơn, "Phương Mộc, em đang làm gì, chị không biết. Em không muốn nói, nên chị không hỏi. Có việc gì chị giúp được, em cứ nói với chị. Có điều, cho dù em đang làm việc gì, cũng phải hết sức cẩn thận, hiểu không?"

"Vâng, vâng." Phương Mộc liên tục gật đầu, kệ cho nước mắt rơi lã chã xuống mặt bàn.

"Thế thì được! Em chờ một tí nhé, Lục Lộ đến rồi..." Giọng chị Triệu bỗng trở nên xa xôi, "Chú Phương đấy, nói với chú ấy vài câu đi."

Tiếng tap âm sột soạt một lúc trong ống nghe, tiếp đó Phương Mộc nghe thấy có tiếng thở gấp khe khẽ vọng đến.

Phương Mộc nín thở hết sức tập trung, cố gắng lắng nghe động tĩnh ở đầu bên kia điện thoại.

"Cái con bé này, sao lại không nói gì thế?" Chị Triệu giục cô bé.

"Lục Lộ, cháu có khỏe không?" Phương Mộc cố gắng nói với giọng bình tĩnh, rõ ràng biết là đối phương không nhìn thấy mình, anh vẫn nặn ra một nụ cười vô ích.

Cô bé vẫn không nói gì.

"Cháu nhớ nghe lời cô Triệu... Chú sẽ sớm đến đón cháu..." Phương Mộc hoàn toàn không biết phải nói gì với cô bé, "Cho cháu đi học... Mọi thứ sẽ tốt đẹp lên..."

"Cảm ơn chú!"

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng nghe rất rõ, tiếp đó đầu kia cúp máy.

Cảm ơn?

Phương Mộc cầm chặt ống nghe, ngây người ra.

Một lúc lâu sau, anh mới ngờ ngàng quan sát bốn xung quanh, ánh mắt lơ đãng lướt qua những món đồ ăn, đồ uống, sổ sách và kéo cắt, cuối cùng dừng lại trên gương mặt đầy ngạc nhiên của ông chủ cửa hàng.

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào ông ta một hồi lâu, như thể muốn ông ta kiểm chứng lại giúp mình: "Vừa nãy, có phải là đứa bé cảm ơn tôi không?"

Ông chủ cửa hàng không hiểu mô tê gì, chìa tay ra: "Cước phí điện thoại, một tệ."

Sau khi ra khỏi cửa, Phương Mộc vẫn thần thờ ngơ ngác, anh hoàn toàn không biết mình đang đi ngược hướng về nhà. Anh đi mỗi lúc một nhanh, cuối cùng cảm đầu chạy.

Anh chạy qua đường phố rực rỡ ánh đèn; chạy qua những ngõ nhỏ tối tăm ẩm ướt; chạy qua thành phố âm ỉ lơ lơ đầu người; chạy qua bãi đất hoang vắng không một bóng người.

Cho đến khi thấy ngòn ngọt nơi cổ họng, kiệt sức rã rời, phát hiện ra hai tay mình đang xách hai chai rượu trắng, vô cùng nực cười.

Phương Mộc bám vào một cây cột điện thở dốc, khi nhịp thở đều đều trở lại, anh lùi lại hai bước, đập mạnh hai chai rượu vào cây cột điện.

Mùi rượu cay nồng xộc vào mũi, Phương Mộc ngửa cổ nhìn những đám mây đen dày đặc đang bao phủ trên bầu trời thành phố, thét lên một tiếng kinh thiên động địa!

"A..."

Ta phải sửa lại toàn bộ những lỗi lầm này!

Ta phải xoay chuyển thế giới điên đảo này!

Ta phải buộc lũ ác quỷ đó trở lại địa ngục!

Bởi vì :

Ta là ý chí.

Ta là trách nhiệm.

Ta là Phương Mộc.

Hôm sau, Phương Mộc đi làm từ sáng sớm. Anh đến thẳng văn phòng của Biên Bình, hỏi thăm tình hình tiến triển của vụ ông Hình. Thấy bộ dạng của Phương Mộc, Biên Bình giật nảy mình, Phương Mộc giải thích ngắn gọn là anh bị tai nạn xe, Biên Bình nửa tin nửa ngờ nhìn anh một lúc, không hỏi thêm nữa.

Vụ án dường như bế tắc không có tiến triển gì. Sau khi biết được ông Hình từng có ý định giết người, nhất là sau khi nhóm của Trịnh Lâm bị đình chỉ công tác, tất cả mọi người đều dè dặt từng li từng tí, không ai muốn chuốc lấy phiền toái về mình. Dưới áp lực của ủy ban Chính pháp, Công an thành phố đã hoàn tất toàn bộ tư liệu của vụ án, chuẩn bị nhanh chóng chuyển giao cho viện Kiểm sát.

Tình hình gần sát với dự đoán của Phương Mộc, nhưng sau khi nghe Biên Bình thuật lại, anh vẫn thấy ức chế. Khi sự việc không liên quan gì đến mình, tất cả mọi người đều giữ thái độ im lặng, so với họ, nhóm của Trịnh Lâm mặc dù liều lĩnh, thiếu suy nghĩ, vẫn đáng kính trọng hơn.

Sau khi ra khỏi phòng Biên Bình, Phương Mộc đi thẳng đến phòng hộ tịch. Đúng là, những người trong thôn Lục Gia hầu như không có thông tin hộ tịch. Lục Thiên Trường nói sẽ để cho Lục Tam Cường và Lục Hải Thao chưa bao giờ tồn tại, hoàn toàn không phải là huên hoang không có lý.

Phương Mộc bỗng muốn cười, cái thứ đã cứu mình, không ngờ chỉ là một tấm thẻ chứng minh thư.

Nghĩ đến chứng minh thư, Phương Mộc mới nhớ ra cần phải kiểm tra lại toàn bộ xem mình đã mất những gì. Máy ảnh, tiền bạc đều là

chuyện nhỏ, chứng minh thư buộc phải làm lại, ngoài ra còn phải mua một chiếc điện thoại di động mới.

Chân trái bị Lục Hải Thao cào rách bị khâu ba mũi, vì chưa tháo chỉ, nên đi lại vẫn hơi khó khăn. Phương Mộc do dự một lúc, cuối cùng quyết định không lái xe. Vừa đi ra khỏi trụ sở Công an thành phố thì gặp Tiêu Vọng lái xe tới. Tiêu Vọng hạ cửa kính xuống, vẫy tay chào Phương Mộc.

"Đi đâu đấy?"

"Phân cục Công an." Phương Mộc ghé lại, "Mất chứng minh thư rồi."

Tiêu Vọng không nói gì, lập tức mở cửa xe: "Lên đi!"

Rất đông người đến làm chứng minh thư, Phương Mộc xếp hàng một lúc lâu, không thể kiên nhẫn hơn đành tìm một người quen nhờ vả, thế là nhanh chóng chụp xong ảnh, điền xong giấy tờ. Nữ cảnh sát chụp ảnh cau mày nhìn vết thương trên mặt Phương Mộc, rồi sửa lại tấm ảnh mấy lần theo ý người quen của Phương Mộc.

Ra khỏi phân cục Công an, Tiêu Vọng hỏi: "Về Sở Công an thành phố, hay về nhà?"

"Chả về đâu cả." Phương Mộc lôi tiền mặt trong túi áo ra đếm, "Tôi đi mua cái điện thoại di động."

"Điện thoại cũ đâu?"

"Mất rồi." Phương Mộc không muốn nói nhiều.

"Trời ạ, thảo nào." Tiêu Vọng đập chân ga, "Gọi cho cậu từ sáng sớm, tắt máy suốt."

Trước khi mua điện thoại di động, Phương Mộc đến công ty điện tín làm lại sim điện thoại trước, sau đó cùng Tiêu Vọng đến cửa hàng điện thoại. Chọn xong điện thoại di động, Phương Mộc đi nộp tiền, lúc

cầm tờ hóa đơn thanh toán về, anh thấy Tiêu Vọng đang cau mày sẫm soi thử chiếc điện thoại di động mới.

"Sao lại mua cái giống hệt điện thoại di động cũ thế?" Tiêu Vọng bĩu môi, "Thiếu tiền à? Tôi có đây."

"Đúng là thiếu tiền, ha ha." Phương Mộc lắp sim vào máy, "Mới cả dùng quen rồi, không muốn thay."

"Cậu đúng là, dùng điện thoại cũ, súng 54." Tiêu Vọng mỉm cười, "Chả theo kịp tiến bộ của thời đại tí nào cả."

Lúc ra khỏi cửa hàng, trời đã gần tối. Phương Mộc ngồi trên xe ngắm chiếc điện thoại di động mới, chốc chốc lại ngậy người ra.

Hai tấm ảnh mà Lục Hải Thao gửi cho mình mặc dù mờ, nhưng nếu mang được về, để phòng kỹ thuật xử lý, có lẽ sẽ biết được Lục Hải Thao rốt cuộc đã nhìn thấy gì. Có điều, bây giờ nghĩ đến những điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Tiêu Vọng thấy vẻ mặt u ám của Phương Mộc, ngắm nghĩ rồi hỏi khẽ: "Uống vài chén không?"

Phương Mộc cũng muốn giải tỏa tâm trạng nặng nề, khẽ cười: "Được."

Tiêu Vọng dẫn Phương Mộc đến một nhà hàng khá sang trọng, Phương Mộc nhìn giá tiền các món trong thực đơn lẻ lười, được cái không đông khách, xung quanh cũng khá yên tĩnh.

Sau khi rượu và đồ ăn được mang tới, Phương Mộc lặng lẽ uống, anh cảm nhận được Tiêu Vọng nhìn mình suốt. Hai người nói chuyện, câu được câu chăng, cho đến khi uống hết bảy tám chai cậu ta mới bắt đầu nói nhiều hơn.

"Đợt này cậu đang bận gì?" Tiêu Vọng ném cho Phương Mộc một miếng thuốc lá, rồi tự châm một điếu, "Vẫn đang điều tra vụ ông Hình à?"

Phương Mộc "ừ" một tiếng thay cho câu trả lời.

"Cậu kiên trì thật đấy." Tiêu Vọng khẽ cười, "Người như cậu bây giờ không nhiều."

"Cũng không hẳn thế." Phương Mộc khó nhọc xê dịch hai chân, cảm giác vết thương vẫn âm ỉ đau, "Mọi người cũng đều đang điều tra việc này đấy chứ."

"Ý cậu nói nhóm điều tra ấy hả?" Tiêu Vọng hứ một tiếng, "Chỉ là cái vỏ rỗng."

"Là sao?"

"Trong tình hình bây giờ, ai còn dám chuốc vạ vào mình? Bọn Trịnh Lâm tích cực nhất, cuối cùng thế nào? Bẻ gãy cả rồi." Tiêu Vọng rót một cốc rượu, tự uống cạn, "Cậu điều tra vụ này, sẽ có người điều tra cậu. Làm cái nghề của bọn mình, có ông nào dám bảo đảm mình không mắc bất cứ sai phạm nào? Cho nên, ốc không mang nổi mình ốc, còn tâm trí nào mà điều tra?"

Phương Mộc im lặng. Tiêu Vọng nói có lý. Một bên là quyền lợi sát sườn, một bên là công việc, hy vọng cực nhỏ mà rủi ro lại cực lớn, cho dù là ai đi nữa, có lẽ đều lựa chọn giống nhau.

"Cho nên," Tiêu Vọng rót đầy cốc cho Phương Mộc, "Lúc cần từ bỏ thì tốt nhất là từ bỏ. Tôi biết cậu thân với ông Hình, nhưng có một câu như thế này, nếu ông trời gây tai họa, vẫn còn khả năng sống, còn mình gây tai họa, thì chỉ có chết. Chúng ta đều đã cố gắng hết sức."

Phương Mộc im lặng một lúc lâu, cuối cùng cầm cốc lên.

"Uống rượu đi!"

Sau khi thanh toán, như chợt nhớ ra điều gì, Tiêu Vọng bảo Phương Mộc: "À, có một việc quên chưa nói với cậu. Tôi được điều về Công an thành phố rồi."

"Hả?" Phương Mộc ngạc nhiên, "Từ khi nào thế?"

"Cách đây một thời gian, vẫn còn một vài thủ tục chưa làm xong." Tiêu Vọng mỉm cười, "Mọi người đều muốn chuyển đến chỗ tốt hơn mà. Năng lực của tôi cũng được lãnh đạo đánh giá khá cao."

"Chúc mừng anh!" Phương Mộc cũng rất vui mừng, "Ở đây anh có thể thoải mái phát huy năng lực."

"Khà khà." Có thể nhận ra, Tiêu Vọng khá phấn chấn, "Thực ra tôi lựa chọn về Công an thành phố, cũng một phần là vì cậu."

"Tôi ấy hả?" Phương Mộc tròn mắt ngạc nhiên.

"Đúng thế." Tiêu Vọng ngồi thẳng người dậy, giọng đầy nghiêm túc, "Cậu là một nhân tài hiếm có, chúng ta cùng hợp lực tác chiến, nhất định sẽ làm được việc lớn."

Phương Mộc bất giác bật cười: "Người anh em ạ, anh đánh giá cao tôi quá."

"Không hề!" Tiêu Vọng nghiêm túc lắc đầu, "Tôi không nhìn nhầm người đâu. Nên tôi hy vọng cậu, không, yêu cầu cậu phải giữ gìn tính mạng cẩn thận, đừng lãng phí tài năng của mình."

Phương Mộc hơi đỏ mặt, anh ngồi thẳng dậy nói: "Mình là người nhà, không phải lừa phỉnh tôi đâu. "

Vừa ra khỏi cửa nhà hàng, liền nghe thấy những tiếng âm ỉ từ trên lầu vọng xuống. Phương Mộc ngẩng đầu nhìn, đúng lúc đó một người từ trên lầu lăn xuống, ngã rất mạnh xuống nền đại sảnh.

Mấy thanh niên bước nhanh xuống cầu thang, người dẫn đầu là một thanh niên cao lớn vạm vỡ, đầu húi cua, trên vai trái xăm hình một con cá. mấy người xông đến bên người vừa ngã xuống, vây lấy anh ta hết đấm lại đá, gã thanh niên có hình xăm vừa đá vừa chửi:

"Đồ biến thái chó chết... Đá chết mày..."

Phương Mộc cau mày, định bước tới ngăn, thì bị Tiêu Vọng kéo lại.

"Cậu nhìn xem." Tiêu Vọng hất hàm, chỉ vào người nằm trên nền nhà mặt mũi sưng tím.

Phương Mộc định thần nhìn lại, trong lòng bỗng thấy thật hả dạ.

Đó chính là Cảnh Húc, nhân viên bảo vệ của khách sạn Thành Loan.

"Cái loại rác rưởi này, đánh chết thằng nào bớt được thằng đấy." Tiêu Vọng hả hê kéo ghế ngồi xuống, lấy ra một điều thuốc chậm rãi hút, "Coi như trả thù cho nhóm của Trịnh Lâm."

Mặc dù không hề định ngăn lại, nhưng Phương Mộc cũng không muốn nhìn thấy Cảnh Húc bị đánh lấn lộn, kêu gào thảm thiết trên nền nhà. Anh quay đầu bảo Tiêu Vọng: "Đi thôi!"

"Chờ tí nữa." Tiêu Vọng xem một cách hứng thú, "Đã quá đấy."

Đúng lúc đó, một cô gái trẻ măng mặc váy ngắn từ trên lầu chạy xuống, giơ chiếc túi trong tay lên đập lấy đập để vào Cảnh Húc.

"Tiên sư cha mày, đồ biến thái chó chết, xem mày còn dám móc chết bà mày không..." Đập một hồi, cô gái mệt phờ, thở hổn hển, miệng vẫn không tha: "Chồng đâu, đánh chết nó cho em!"

Gã thanh niên xăm mình đáp lời, tay chân hằn cày ra đòn dữ dội.

Quản lý nhà hàng và mấy nhân viên bảo vệ vội xông đến, mãi mới lôi được mấy thanh niên đang thượng cẳng chân hạ cẳng tay ra. Gã thanh niên xăm mình vẫn còn chưa hả giận, hằn chỉ vào mũi người quản lý bảo: "Không liên quan gì đến anh, tránh xa ra chỗ khác ngay!"

Người quản lý vẫn rất bình tĩnh: "Đại ca, muốn đánh thì các anh ra ngoài đánh. Đánh chết người, chúng tôi cũng không bảo sao, nhưng các anh sẽ phiền đấy."

Gã thanh niên xăm mình nhìn Cảnh Húc đã gần như ngất lịm, có vẻ hơi lưỡng lự. Cô gái trẻ rõ ràng là vẫn chưa hả giận, bèn kéo gã thanh

niên xăm mình lại thì thầm mấy câu gì đó. Lúc đầu anh ta lộ vẻ ngạc nhiên, tiếp đó lại có vẻ rất buồn cười.

"Được, tao không đánh thẳng chó này nữa." Anh ta cười một cách bí hiểm và nhìn xung quanh, "Có điều, mọi người có muốn xem thái giám trông thế nào không?"

Đầu tiên mấy gã thanh niên còn lại ngó ra, sau đó liền nhao lên cười: "Xem, xem đi!"

"Lột trần nó ra!"

Thấy bọn họ thôi không đánh người nữa, quản lý khách sạn buông gã thanh niên xăm mình ra, ôm vai, nhìn Cảnh Húc, vẻ mặt đầy thú vị. Mấy cô nhân viên phục vụ khi nãy sợ tái mét mặt, cũng xúm lại, vừa thì thầm nói chuyện vừa cười cười liếc trộm thân dưới của Cảnh Húc.

Cảnh Húc lập tức tỉnh lại, vừa lồm cồm bò dậy, vừa khổ sở van xin: "Không... đừng... Tôi không dám nữa..."

Gã thanh niên xăm mình túm lấy hai chân Cảnh Húc, lôi hẳn lại như một con chó, rồi quay người gọi mấy thanh niên khi nãy: "Anh em đâu, lột trần nó ra!"

Đám thanh niên bèn xông tới, giữ chặt chân, cởi thắt lưng, lột quần dài, lập tức thân dưới Cảnh Húc chỉ còn chiếc quần sịp. Cảnh Húc túm chặt lấy quần sịp, hết van nài, rồi khóc lóc chửi bới, cuối cùng chỉ còn cách gào lên như một con thú.

Gã thanh niên xăm mình thấy Cảnh Húc nhất định không buông tay ra, liền xé toạc chiếc quần sịp của hắn ra, "phụt" một tiếng, một phần lông ở bẹn Cảnh Húc lộ ra, chỉ chút xíu nữa là hở ra hết.

Không có ai ngăn bọn họ lại, có thể là vì tò mò, có thể là vì kích động, tất cả đều tập trung sự chú ý vào bộ phận tục tũ đó, hy vọng mảnh vải che chắn ở chỗ đó nhanh chóng bị xé rách.

Phương Mộc không thể nào chịu đựng được thêm nữa, anh bước nhanh về phía trước, một chân đạp vào lưng gã thanh niên xăm mình đang ra sức xé rách chiếc quần sịp của Cảnh Húc.

Gã thanh niên xăm mình bất ngờ không kịp phản ứng, liền ngã nhào lên người Cảnh Húc. Đến khi gã bò dậy, quay người định chửi, thì đã bị một tấm thẻ cảnh sát gí vào mũi.

Gã thanh niên xăm mình ngậy người ra, mấy thanh niên đang định xông tới giúp sức cũng đứng đờ ra tại chỗ.

"Hoặc là các anh biến luôn bây giờ, hoặc là theo tôi về trụ sở Công an." Phương Mộc lạnh lùng nói: "Tổ cáo các anh đã cố ý làm tổn thương..." Phương Mộc nhìn Cảnh Húc, "Tôi tin là anh ta cũng đồng ý tố cáo các anh đã phạm tội sỉ nhục người khác."

Gã thanh niên xăm mình tức giận nhìn Phương Mộc mấy giây, rồi quay người đi, cố đá thêm một nhát vào Cảnh Húc, hăn bảo đồng bọn: "Đi!"

Tiêu Vọng nhìn theo đám thanh niên đi ra ngoài nhà hàng, rồi quay lại nhún vai nhìn Phương Mộc, nửa trách móc nửa bất lực. Những người xúm lại xem ở bên cạnh đường như cũng rất thất vọng, lần lượt đi ra chỗ khác. Quản lý khách sạn đá chân vào Cảnh Húc không chút nể nang: "Này, anh cũng mau đi đi, đừng có làm ảnh hưởng đến việc kinh doanh của chúng tôi."

Cảnh Húc từ từ bò dậy, cúi đầu, mặc quần vào, xiêu vẹo đi ra ngoài cửa. Lúc đi ngang qua người Phương Mộc, hăn ngẩng đầu lên, mấp máy đôi môi rách toác sưng phồng dường như định nói gì đó.

Phương Mộc nhìn gương mặt bị đánh đến biến dạng của hăn, lạnh lùng hỏi: "Anh không sao chứ?"

Chưa dứt lời, Cảnh Húc đã ộc ra một đồng máu, ngã lăn xuống dưới chân Phương Mộc.

Trong hành lang bệnh viện Nhân dân số 2, Phương Mộc ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn Tiêu Vọng đang cầm trên tay mấy tờ giấy đi tới từ đằng xa.

"Hắn thế nào?"

"Gãy một xương sườn, nứt một xương sườn, tổn thương phổi, rách mô." Tiêu Vọng nói uể oải: "Không việc gì, không chết được đâu."

Phương Mộc xem qua sổ khám bệnh, "Đã thông báo cho người nhà hắn chưa?"

"Hỏi hắn rồi, không có người thân trong thành phố."

"Thế thì làm thế nào?"

"Còn làm thế nào được nữa? Đưa hắn về vậy." Tiêu Vọng bĩu môi, "Trên người thằng chó này còn chưa đến ba trăm tệ, không đủ tiền nằm viện. Cậu không định lấy tiền túi ra nộp tiền viện phí cho hắn đấy chứ?"

"Ha ha, không đâu." Phương Mộc mỉm cười, "Đi thôi!"

Cảnh Húc sống ở một tòa nhà dành cho người thân của nguyên cán bộ công nhân viên cơ khí, có lẽ là bố mẹ hắn để lại. Tòa nhà này được khởi công xây dựng vào thập kỷ 90 của thế kỷ trước, không có ban quản lý, chỗ nào trông cũng tồi tàn thảm hại.

Tiêu Vọng vòng qua bồn hoa mọc đầy cỏ dại, dừng chân dưới tòa nhà, quay đầu quát Cảnh Húc: "Xuống đi!"

Suốt dọc đường Cảnh Húc chập chờn lúc ngủ lúc thức, nghe thấy tiếng quát của Tiêu Vọng, gã miễn cưỡng mở mắt ra, đầu tiên là ngơ ngác quan sát xung quanh, sau khi nhận ra khu nhà mình, gã khó nhọc nhấc chân bước xuống xe, vừa đặt chân xuống đất, hắn liền oạt người ngã nhào xuống. Phương Mộc vội kéo lấy cánh tay hắn để hắn không ngã vào một đồng cứt chó.

"Nhanh lên!" Tiêu Vọng bực mình quát: "Mẹ kiếp, đừng có lè mề nữa."

"Thôi." Phương Mộc nhìn Cảnh Húc đang rên lên ư ử, "Để tôi đưa hẩn lên."

Cảnh Húc ở tầng 3. Cầu thang chỉ có mười mấy bậc, mà mất năm phút mới lên được đến nơi. Phương Mộc gần như phải cõng hẩn. Sau khi đặt hẩn nằm lên chiếc ghế salon, Phương Mộc mệt phờ, mồ hôi đầm đìa khắp người, anh ngồi phịch xuống trước mặt Cảnh Húc thở dốc.

Nhà Cảnh Húc là loại nhà ở có bố cục kiểu cũ, phòng khách nhỏ hẹp tối om. Quần áo lót, vỏ lon bia, đầu lọc thuốc lá và tạp chí khiêu dâm vứt loạn xạ khắp nơi, có thể nhận ra lối sống bừa bãi và sở thích thấp hèn của chủ nhân căn nhà. Phương Mộc dừng mắt nhìn Cảnh Húc đang nằm nhũn ra trên salon như một con chó chết, cảm giác thật ghê tởm.

Bỗng nhiên Cảnh Húc khẽ động dậy, hẩn sờ mó lung tung trên người.

Thấy hẩn cuống quýt sờ mò, Phương Mộc bèn hỏi: "Anh tìm gì?"

"Thuốc lá... thuốc lá..."

Phương Mộc nghĩ một lát rồi lấy ra bao thuốc, châm cho mình một điếu và ném cho hẩn một điếu.

"Anh không nên hút thuốc." Phương Mộc nói thêm một câu, "Cẩn thận không lại ho ra máu."

Cảnh Húc vội vàng châm thuốc, rít mạnh một hơi, quả nhiên lập tức ho sặc sụa. Phương Mộc ngồi yên nhìn hẩn khom người co giật, đợi đến lúc nhịp thở của hẩn nhẹ nhàng hơn, anh mới đá cuộn giấy vệ sinh cạnh chân mình qua, ra hiệu cho hẩn lau máu dính bên mép.

"Đừng có hành hạ mình nữa." Phương Mộc nhìn hẩn giật một đoạn giấy lau qua quýt, "Nếu anh không muốn chết sớm."

"Ha ha." Cảnh Húc đột nhiên cười phá lên, rồi vò đoạn giấy vệ sinh thành một cục, ném mạnh xuống đất, "Tôi bây giờ có khác gì chết rồi đâu."

Phương Mộc im lặng một lúc rồi hỏi: "Tại sao đám người đó lại đánh anh?"

"Ha ha." Cảnh Húc tựa lưng vào ghế, ngửa mặt lên trời, có vẻ rất say sưa, "Con ranh lẳng lơ đó là một con điếm, tôi lấy ngón tay móc nó rất thâm, nó liền gọi bồ đến... Anh biết đấy..." Hắc bổng trở nên tươi tỉnh, ngồi thẳng người dậy nhìn Phương Mộc, hai mắt lấp lánh, "...Tôi trói nó lại, con ranh lẳng lơ đó kêu thảm thiết, ha ha, cứ như một con sâu thối... uốn éo lắc lư..."

Những kẻ bạo dân thường là những kẻ biến thái. Phương Mộc lạnh lùng nói: "Anh đúng là loại biến thái chó chết."

"Loại biến thái chó chết?" Nụ cười trên mặt Cảnh Húc tan biến, ánh mắt hắc trở nên tối tăm và tuyệt vọng, đột nhiên hắc đứng bật dậy, tháo thắt lưng rồi tụt luôn quần xuống.

Dương vật của hắc đã bị cắt, chỉ còn lại hai tinh hoàn rung rinh một cách nực cười.

"Anh tưởng là tôi muốn thế hả?" Cảnh Húc nói như khóc, "Nếu còn súng, tôi móc lỗ điếm ấy làm gì?"

Phương Mộc nhìn đi chỗ khác, anh hỏi khẽ: "Ai làm chuyện đó?"

"Sếp tôi." Cảnh Húc đỡ đỡ ngồi phịch xuống salon, quần dài vẫn bồng nhùng một đồng ở mắt cá chân, hắc không hề có ý định kéo lên ngay.

"Cái tay họ Kim ấy à?"

"Hắc? Hắc chả là cái thá gì!"

Cắt đứt dương vật, chỉ để lại hai tinh hoàn. Làm như vậy khiến cơ thể Cảnh Húc vẫn tiếp tục tiết ra hooc môn nam, vẫn còn ham muốn tình dục, nhưng không sao giải tỏa được.

Còn tàn nhẫn hơn cả cung hình [\[24\]](#).

[24] Một hình phạt thời phong kiến Trung Quốc, theo hình phạt này, đối tượng phạm tội bị cắt đi toàn bộ cơ quan sinh dục.

"Tại sao sếp anh lại đối xử với anh như vậy?"

Cảnh Húc không nói gì, dường như hẳn không muốn nhớ lại chuyện đã xảy ra, một lúc lâu sau, mới khó nhọc kể:

"Có một con bé còn trinh, sếp bảo tôi để đó có việc cần dùng, nhưng đã bị tôi xài." Ánh mắt Cảnh Húc như một cái lỗ sâu thăm thẳm, giọng nói đều đều vô cảm, "Một con bé nhà quê người thành phố S, bình thường tôi không bao giờ để mắt tới... Hôm đó xem phim đen, hứng quá không nhịn được..."

"Đứa bé đó tên là gì?" Phương Mộc ngắt lời hẳn, anh đột ngột ngồi thẳng người dậy, tay nắm chặt nắm đấm.

"Hình như họ Lục thì phải." Cảnh Húc giơ hai ngón tay ra, làm động tác xin thuốc, "Thích thì xài, tôi làm sao mà nhớ được."

Phương Mộc ném mạnh cả bao thuốc, nhưng bao thuốc chỉ nhẹ nhàng rơi vào lòng Cảnh Húc. Cảnh Húc lại rút ra một điếu rồi bật lửa châm, hẳn không hề nhận ra toàn thân Phương Mộc đã gồng lên căng cứng, cơ mặt liên tục chuyển động, hẳn càng không thể biết rằng Phương Mộc chỉ muốn bao thuốc lá trong tay anh biến thành một cục gạch.

Dương Mẫn đã từng dặn anh, nếu tìm ra được kẻ đã xâm hại Lục Lộ, tuyệt đối, tuyệt đối không được để hắn thoát.

Tại sao ta phải ngăn đám người đó lại?

Tại sao ta phải đưa hắn đi bệnh viện?

Tại sao ta phải cồng hắn lên lầu, mẹ kiếp, lại còn đưa thuốc cho hắn hút?

Nhưng bây giờ chưa phải là lúc báo thù.

Phương Mộc nhắm chặt mắt lại, mấy giây sau, anh khẽ hỏi: "Sếp của anh là ai?"

Nghe thấy câu hỏi đó, đôi mắt đang nhắm nghiền của Cảnh Húc bỗng mở ra, hắn nhìn Phương Mộc từ đầu xuống chân, rồi lại ngửa cổ ra nhắm mắt vào.

Phương Mộc biết hắn đang nghĩ gì, lần trước đã mất đi của quý của đàn ông, nếu lần này còn nói nhiều, có lẽ sẽ mất đầu.

Làm thế nào để bắt hắn mở miệng đây?

Phương Mộc đang nghĩ cách, thì Cảnh Húc đột nhiên lên tiếng.

"Tại sao anh lại giúp tôi?"

Phương Mộc bị hỏi đột ngột, không kịp nghĩ nhiều, bèn trả lời qua quýt: "Tôi là cảnh sát."

"Cảnh sát, ha ha." Cảnh Húc cười nhạt mấy tiếng, "Cái tay họ Trịnh ấy cũng là. Anh tốt hơn bọn họ tí đấy."

"Họ cũng là cảnh sát." Phương Mộc lạnh lùng đáp lời, "Tất nhiên, trừ vụ băng video giả ra."

"Việc đó bọn họ làm không sai." Cảnh Húc bỗng nghiêng người ra trước, ánh mắt sắc lạnh, "Cuốn băng video đó thực ra là có thật."

Phương Mộc trân trối nhìn Cảnh Húc đến nửa giây, rồi khẽ hỏi: "Anh nói gì?"

"Ý tôi là, nội dung cuốn băng video đó thực ra là có thật." Về mặt Cảnh Húc trở nên nghiêm túc, "Ba tay cảnh sát đó rất thông minh, bọn họ gần như đã làm lại được toàn bộ tình tiết hôm xảy ra vụ án."

"Tại sao anh biết được tình hình hôm đó?" Phương Mộc thở gấp, "Hôm đó hệ thống camera giám sát không bị tắt, đúng không?"

"Sếp bảo tôi tắt đi, nhưng tôi đã không tắt." Cảnh Húc đột nhiên cười, "Không chỉ băng video ngày hôm đó, còn rất nhiều băng video của người khác."

"Hả?" Phương Mộc càng ngạc nhiên hơn, "Còn của ai nữa?"

"Thực ra khách sạn Thành Loan là một địa điểm tốt, rất nhiều phòng đều dùng để chuẩn bị cho khách của sếp." Nét mặt Cảnh Húc dần trở nên lạnh lùng, "Những phòng đó đều có lắp camera, ghi lại toàn bộ những việc hay ho của đám khách đó, sau này sẽ trở thành quân bài có ích trong tay." Hắn cười khoái trá, "Tôi đã tự sao lại một bộ. Tạo cho mình một con đường sống lúc cần thiết."

Phương Mộc nhớ ra tay quản lý tầng từng nói khách sạn Thành Loan có những căn phòng "không hề kém khách sạn năm sao".

Phương Mộc không nói gì, im lặng nhìn Cảnh Húc, Cảnh Húc cũng không nói gì, nghiêng đầu nhìn Phương Mộc.

Tiếp theo tất nhiên sẽ là một vụ trao đổi, ai mở lời trước, người đó sẽ bị động.

Nhưng Phương Mộc không muốn, cũng không thể im lặng mãi được, anh là bên mua, tất nhiên là như vậy.

"Tại sao anh lại nói với tôi những điều này?"

"Thứ nhất, anh đã cứu tôi thoát khỏi cảnh bị làm nhục trước thiên hạ; Thứ hai, việc này không thể cho qua dễ dàng như thế được." Cảnh Húc chỉ vào đống quần mình, "Thứ ba, tôi cần một khoản tiền để rời khỏi đây."

"Anh cần bao nhiêu?"

"Năm trăm nghìn tệ."

"Không thể được."

"Hừ!" Cảnh Húc cười nhạt, "Công an thành phố thiếu gì tiền..."

"Đây không phải là việc của Công an thành phố!" Phương Mộc đột ngột cao giọng, "Là việc của tôi!"

Cảnh Húc kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn Phương Mộc, mấy giây sau, giọng hắn trở nên ôn hòa hơn, "Ba trăm nghìn, không thể ít hơn được nữa."

"Được." Phương Mộc đứng dậy, "Tôi sẽ cố gắng gom tiền sớm, mấy hôm nay anh đừng đi bất cứ đâu, chờ điện thoại của tôi."

Lúc xuống đến tầng một, sốt ruột vì phải chờ quá lâu, Tiêu Vọng liền hỏi luôn: "Cậu làm gì mà lâu thế? Nói chuyện lí tưởng với hắn hả?"

Phương Mộc không trả lời, anh còn mãi nghĩ, kiếm đâu ra ba trăm nghìn tệ đây?

Chương 18: ÉP CUNG

Chiếc xe tải của Lương Tứ Hải vừa rẽ vào con đường nhỏ trong núi, đã trông thấy một chiếc xe giống hệt như vậy đỗ bên một tảng đá núi khổng lồ. Lương Tứ Hải dừng xe, tắt máy. Gần như cùng lúc đó, cửa chiếc xe kia mở ra, mấy người nhảy xuống, đi tới. Lương Tứ Hải không xuống xe, hẩn ngồi yên nhìn bọn họ đang dần dần tiến đến, vừa lưu ý quan sát động tĩnh xung quanh, vừa đưa tay lên đạn khẩu súng ngắn giắt ở thắt lưng.

Bọn họ đến sớm hơn so với thường lệ mấy tiếng, vì hôm nay trên xe có chở hàng đặc biệt.

Lục Thiên Trường mở cửa xe, nhảy lên ghế lái phụ, chìa tay ra.

"Chào ông chủ Lương."

Lương Tứ Hải cũng chìa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay ông ta.

Mấy người còn lại thẳng tiến ra khoang chở hàng, kiểm tra các loại hàng Lương Tứ Hải chở đến. Lương Tứ Hải đảo mắt nhìn những người đó một lượt, gã khề cau mày.

"Sao lại thay người?" Gã ngẫm nghĩ giây lát, "Cái thằng tên là Lục Tam Cường đâu?"

"Bị ốm rồi." Lục Thiên Trường chỉ vào một gương mặt mới, cậu thanh niên đang sốt ruột mở nút chai Ngũ Lương Dịch, "Nó tên là Lục Đại Giang, cũng rất đáng tin cậy."

Lương Tứ Hải khề hứ một tiếng qua mũi, không nói gì nữa. Lục Thiên Trường quan sát quanh buồng lái, như thể đang tìm gì đó, nhưng không tìm thấy, ông ta hỏi khề:

"Mang đến chưa?"

Lương Tứ Hải nhìn Lục Thiên Trường, rồi thò tay xuống dưới chỗ ngồi, lôi ra một chiếc túi nilon màu đen, đưa cho ông ta.

Lục Thiên Trường xé chiếc túi ra, mở gói báo bọc ngoài, bên trong là một khẩu súng ngắn loại 54, ngoài ra còn có mấy hộp đạn.

Hai mắt Lục Thiên Trường sáng lấp lánh, đầu ngón tay ông ta lần lượt lướt trên khẩu 54, miệng chặc chặc trầm trồ.

"Cái này mới thần kì." Ông ta cầm khẩu súng lên, kéo khóa nòng, lấy hộp đạn ra, rồi lại lắp vào, tiếp đó kéo chốt quy lát, quy lát hồi chuyển về vị trí ban đầu.

Lương Tứ Hải lạnh lùng quan sát Lục Thiên Trường đang tẩn mẩn say sưa, nghĩ bụng thật nực cười, đúng là không có văn hóa, không biết "chế tạo Long Hóa [25]" là gì, hẩn ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: "Sao ông tự dừng lại muốn có cái này?"

[25] Tên một huyện của Trung Quốc, nơi có sản xuất nhiều loại súng giả giống như thật.

"Để đề phòng có chuyện không may mà." Lục Thiên Trường không rời mắt khỏi khẩu súng, "Lúc nào cũng dùng gậy gỗ, đinh ba, cũng không ổn."

"Không may, không may gì?" Lương Tứ Hải trở nên cảnh giác, "Chỗ ông xảy ra chuyện gì à?"

"Không, ông chủ yên tâm." Lục Thiên Trường vội giải thích, "Hợp tác bấy nhiêu năm rồi, chẳng nhẽ ông lại không tin tôi hay sao?"

Lương Tứ Hải nhìn ông ta, mỉm cười, giọng nói dịu xuống: "Có biết sử dụng không?"

"Biết." Lục Thiên Trường cẩn thận cất khẩu súng đi, "Trước đây tôi đã từng đi lính. Cảm ơn ông chủ nhiều."

"Không có gì." Lương Tứ Hải chậm rãi nói: "Quan trọng là phải làm tốt công việc."

"Cái này ông chủ cứ yên tâm." Dứt lời, Lục Thiên Trường thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, nói to: "Đại Xuân, hàng thế nào?"

"Kiểm xong rồi, không có vấn đề gì."

Lục Thiên Trường "ừ" một tiếng, rồi quay đầu nói với Lương Tứ Hải: "Ông chủ Lương, qua chỗ chúng tôi ngồi chơi một lát nhé?"

"Thôi, tôi về luôn đây." Lương Tứ Hải mở cửa xe, do dự một lúc rồi nói thêm: "Cho dù là xảy ra bất cứ việc gì, nhất định phải báo cho tôi đầu tiên đấy."

Lục Thiên Trường gật đầu. Lương Tứ Hải nhảy xuống xe, coi như không nhìn thấy mấy người làng cười chào cạnh xe, thẳng bước lên luôn một chiếc xe tải khác.

Lục Thiên Trường nhìn theo chiếc xe tải, sau khi ánh đèn đuôi xe khuất giữa những tảng núi đá, ông ta mới khoát tay bảo những người còn lại lên xe. Lục Thiên Trường nhìn chiếc túi nilon nặng trĩu, đầu mày dần ra.

Lục Thiên Trường đã giấu Lương Tứ Hải cả chuyện Lục Hải Thao tự trốn vào thành phố lẫn chuyện tay nhiếp ảnh họ Phương. Một khi Lương Tứ Hải không còn tin tưởng ông ta, thôn Lục Gia sẽ lập tức phải quay lại cuộc sống nghèo đói trước đây. Ông ta không muốn đánh mất vị thần tài này. Có điều, sự việc xảy ra mấy hôm trước khiến Lục Thiên Trường cảm thấy uy tín của mình đã có phần lung lay, ông ta bắt buộc phải tăng cường uy lực của mình. Để đối phó với đám người trong làng, chỉ dựa vào tiền hiền nhiên là chưa đủ, ân huệ, uy lực kết hợp với tiền bạc chính là chân lý. Lục Thiên Trường sờ nắn chiếc túi nilon, có thể nhận ra được hình dáng của khẩu súng, ông ta bỗng cảm thấy dũng mãnh hơn rất nhiều.

Chiếc xe tải đã lên đường cao tốc, mặc dù xe chạy bon bon suốt chặng đường, nhưng Lương Tứ Hải vẫn cảm thấy hơi khó thở. Gã khẽ kéo cổ áo, đột nhiên thấy thèm hút điếu thuốc. Gã mở nắp hộp đựng đồ, lại lôi ra được một bao Trung Hoa vỏ mềm.

"Mẹ kiếp!" Lương Tứ Hải văng ra một câu chửi, đã nhắc cái bọn nhà quê này không biết bao nhiêu lần rồi, mà vẫn xa xỉ lộ liễu như vậy.

Lúc đầu quyết định chọn nơi này, là vì thôn Lục Gia ở vị trí khép kín, lại gần biên giới, tiện cho việc chuyển dịch những "món hàng". Có điều đám người này đúng là không đơn giản như nhận định ban đầu, bây giờ đòi sủng, không biết sau này còn đòi hỏi gì nữa đây.

Do dự một lúc, Lương Tứ Hải vẫn rút ra một điếu Trung Hoa, bật lửa châm, sau khi phả ra mấy hơi thuốc, mạch suy nghĩ cũng dần rõ ràng hơn.

Có lẽ đã đến lúc nghĩ đến chuyện tìm một nơi khác.

Tiền.

Phương Mộc là người chưa bao giờ quan tâm đến chuyện tiền bạc. Nhưng, bây giờ, anh không thể không đối mặt với vấn đề này. Ba trăm nghìn tệ không phải là một con số nhỏ, anh kiếm đâu ra khoản tiền lớn như vậy?

Không thể hy vọng vào kinh phí phá án của Công an thành phố, chưa bàn đến chuyện có xin được hay không, nếu chẳng may tin tức bị rò rỉ, sẽ gây ra hậu quả khôn lường. Phương Mộc đành tự mình nghĩ cách. Nhưng anh theo nghề cảnh sát mấy năm nay, tiền tích lũy rất ít ỏi, lương hàng tháng ngoài chi phí sinh hoạt thiết yếu, đều đưa hết cả cho cô nhi viện. Vay tiền Biên Bình? Ông bạn già đó cũng nghèo kiệt xác.

Phương Mộc ngồi trước bàn vắt óc suy nghĩ, chiếc gạt tàn trước mặt đã cắm đầy đầu lọc thuốc lá. Sau khi lật đi lật lại mấy lần cuốn danh bạ điện thoại, Phương Mộc phát hiện ra mình không có người bạn nào giàu có. Trong lúc bế tắc, Phương Mộc sốt ruột đi đi lại lại loạn xạ trong căn phòng khách. Bước được mấy bước, bỗng Phương Mộc dừng lại. Anh nhìn một vòng xung quanh bức tường nhà cũ kĩ hoen ố, khẽ thở dài.

Vì ông Hình, không còn cách nào khác.

Buổi chiều hai ngày sau đó, Phương Mộc ngồi trong một tiệm ăn, chốc chốc lại sốt ruột nhìn ra ngoài cửa sổ. Cho đến khi một thanh niên mặc comple, đi giày da vội vã bước vào, nét mặt anh mới dần bình tĩnh lại.

"Mang đến chưa?" Cậu thanh niên chưa kịp ngồi vào chỗ, Phương Mộc đã sốt ruột hỏi.

"Trời ạ!" Cậu thanh niên cầm cốc trà đã nguội lạnh trên bàn lên uống cạn một hơi, "Cậu cũng phải để mình thở cái đã chứ."

Phương Mộc mỉm cười. Đỗ Ninh không hề thay đổi, mặc dù bộ đồng phục nhân viên ngân hàng trên người khiến cậu ta đã bớt đi phần nào vẻ non nớt của mấy năm về trước, nhưng vừa lên tiếng, đã lộ ra tính cách hết như xưa, vẫn là một anh chàng vô tư, ầm ầm ào ào ngày nào.

"Giải quyết có suôn sẻ không?"

"Suôn sẻ cái con khỉ!" Đỗ Ninh cau kinh nói: "Cái nhà nát của cậu mà đòi thế chấp được ba trăm nghìn tệ? Hơn nữa, tên trên sổ đỏ lại là tên mẹ cậu, thế nào? Lấy trộm ra hả?"

Nói đến đó, Phương Mộc bỗng thấy rầu rĩ. Tối hôm kia, anh đột nhiên về nhà, bố mẹ được gặp thẳng con trai mất hút lâu ngày, mừng vui khôn xiết. Trong lúc họ bận rộn tíu tít chuẩn bị cơm nước, anh đã lén lấy trộm sổ đỏ của căn nhà đó.

"Thế phải làm thế nào?"

"Ôi giờ, may mà cô em ở phòng tín dụng có tí tình ý với mình từ trước." Đỗ Ninh lấy từ trong cặp ra hai túi tiền mặt, "Mình gần như phải bán sắc rồi đây."

"Rồi, rồi." Nét mặt Phương Mộc chuyển từ lo lắng sang mừng rỡ, anh đưa tay giật lấy túi tiền mặt, đếm đại khái, rồi đấm một nhát vào vai Đỗ Ninh, "Cảm ơn nhiều nhé."

"Anh bạn cóm ạ." Đỗ Ninh mỉm cười, "Mấy năm rồi không gặp, chưa nói chuyện đã nhờ vả, chẳng có tí nghĩa khí nào cả."

"Với cậu thì khách sáo làm gì?" Phương Mộc dừng lại một lát, vẻ tươi cười trên gương mặt trở nên nghiêm túc hơn, "Lấy vợ chưa?"

Thời kỳ ở đại học J, để ép cho Phương Mộc suy sụp tinh thần, một tên sát thủ liên hoàn đã giết hại người yêu của Đỗ Ninh. Hai người cũng vì thế mà gần như trở thành kẻ thù. Mặc dù đã rất lâu rồi, đã có nhiều đổi thay, Đỗ Ninh cũng đã tha lỗi cho Phương Mộc từ lâu, nhưng mỗi khi nghĩ đến những chuyện đó, Phương Mộc lại cảm thấy mình còn mang nợ Đỗ Ninh, một món nợ khó nói thành lời.

"Chưa đâu." Đỗ Ninh nháy mắt với Phương Mộc, "Mình lấy vợ chắc chắn sẽ báo cho cậu. Cậu phải mừng phong bì dày vào đấy nhé."

"Yên tâm đi!"

"Cậu thế nào, mấy năm không gặp, mọi việc ổn cả chứ?" Nét mặt Đỗ Ninh có phần nghiêm túc hơn, "Rốt cuộc cũng đi làm cảnh sát."

"Vẫn ổn." Phương Mộc lấy điện thoại ra, bấm số của Cảnh Húc.

"Ổn cái con khi! Lại gặp phiền toái gì rồi hả, nếu không làm sao phải cần tiền gấp như vậy?"

Phương Mộc không trả lời, đôi lông mày nhíu chặt hơn.

Điện thoại của Cảnh Húc không có người bắt máy. Cuối cùng, Phương Mộc dập máy, trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng:

"Mình bảo này..."

"Thôi cứ đi đi." Đỗ Ninh làm ra vẻ bức tức, khoát tay, "Nhớ là còn nợ mình một bữa cơm đấy nhé."

Phương Mộc không nói thêm gì nữa, anh vỗ mạnh vào vai Đỗ Ninh, rồi đứng dậy đi luôn.

Ra đến ngoài đường, Phương Mộc vẫy tay gọi một chiếc taxi. Phương Mộc ngồi ở ghế sau, trầm ngâm do dự một hồi, cuối cùng gọi cho Tiêu Vọng.

Khi đến tầng 1 của tòa nhà nơi Cảnh Húc ở, Tiêu Vọng đã chờ ở đó. Phương Mộc chạy tới, hỏi khẽ: "Chưa nói cho người khác biết chứ?"

"Chưa, cậu đã dặn rồi mà, tôi quên sao được." Mặt Tiêu Vọng đầy vẻ nghi hoặc, "Đến đây làm gì?"

Phương Mộc không trả lời, anh ra hiệu cho Tiêu Vọng đi theo mình lên lầu.

Hôm nay tiến hành vụ trao đổi, Phương Mộc vốn định để Biên Bình đến chứng kiến. Nhưng Cảnh Húc không nghe điện thoại, khiến Phương Mộc có một chút cảm giác bất an. Thế nên, anh đột ngột gọi Tiêu Vọng thay cho Biên Bình, nếu xảy ra tình huống khẩn cấp, hiển nhiên là Tiêu Vọng có ích hơn Biên Bình.

Hai người rón rén leo lên tầng 3. Phương Mộc quan sát động tĩnh bốn xung quanh, rồi đưa tay gõ cửa.

Không hề có người trả lời.

Mồ hôi lạnh bỗng túa ra trên trán Phương Mộc. Anh lấy điện thoại di động, tay gần như run lên, bấm lại số của Cảnh Húc.

Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!

Bỗng nhiên, nghe như có một hồi chuông điện thoại di động vang lên ở phía sau cánh cửa. Phương Mộc lập tức chờ người ra như bị sét đánh. Tiêu Vọng ghé sát tai vào cửa nghe ngóng, nhìn Phương Mộc rồi thử đẩy cửa phòng.

Cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Tiêu Vọng không nói không rằng rút luôn súng ra, mở chốt an toàn, nhanh chóng xông vào trong phòng. Phương Mộc vội dập điện thoại, bám theo Tiêu Vọng.

Mặc dù là buổi chiều, nhưng toàn bộ cửa sổ trong phòng đều đóng chặt, còn kéo tấm rèm dày che kín, ngoài những chỗ được chiếu sáng bởi luồng sáng rọi vào từ cửa chính, hầu như toàn bộ gian phòng khách đều tối om. Tiêu Vọng khịt khịt mũi, nhìn Phương Mộc.

Có mùi tanh của máu.

Tay Phương Mộc run lên. Anh bước nhanh về phía gian phòng ngủ phía bên phải, đẩy mạnh cánh cửa phòng đang khép chặt, cảnh tượng hiện ra trước mặt vẫn chỉ là những đường nét mơ hồ. Phương Mộc điên cuồng lần tìm, cuối cùng cũng sờ thấy công tắc đèn. Gian phòng bỗng chốc bừng sáng. Ánh sáng mạnh đột ngột khiến Phương Mộc nhức mắt, nhưng anh vẫn vội vã tìm kiếm.

Phòng ngủ bừa bãi lộn xộn hết như phòng khách, Phương Mộc lật chiếc chăn cầu thả cuộn đống trên giường, không có người. Anh quỳ xuống nền nhà nhòm vào gầm giường, vẫn không có người.

Anh chửi thề một câu, vừa đi ra khỏi phòng ngủ thì nghe thấy Tiêu Vọng gọi "Phương Mộc".

Phương Mộc đi về phía tiếng gọi, thấy Tiêu Vọng đứng ở cửa nhà vệ sinh, ngậy người ra nhìn vào bên trong.

Phương Mộc thấy trong lòng lạnh toát, anh vội bước tới, cảm giác đôi chân như không còn thuộc về mình nữa.

Khi đứng cạnh Tiêu Vọng ở cửa nhà vệ sinh, Phương Mộc đã hiểu tại sao Tiêu Vọng lại ngậy người ra.

Cánh Húc nằm co quắp trong bồn tắm, đầu nằm phía nam, chân phía bắc, tay trái nắm chặt để trước ngực, đầu hơi nghiêng sang phải, hai mắt nhắm hờ, miệng hơi há ra. Một đoạn dây phơi quần áo thắt ở cổ anh ta, vết lõm trên cổ đã chuyển sang màu đen.

Đầu Phương Mộc trống rỗng, anh đang định đi tới kiểm tra theo phản xạ tự nhiên, liền bị Tiêu Vọng túm chặt cánh tay lại.

Tiêu Vọng kéo tuột Phương Mộc ra chỗ ghế salon, ấn anh xuống, sau đó khom người trước mặt Phương Mộc, ánh mắt sáng rực.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Phương Mộc biết không thể giấu được nữa, bèn kể lại tường tận toàn bộ chuyện ngày hôm đó cho Tiêu Vọng. Nét mặt Tiêu Vọng càng lúc càng u ám, cuối cùng Tiêu Vọng đứng bật dậy, nhét súng vào vỏ. Đứng chống nạnh nửa phút, rồi hỏi từng chữ rành rọt: "Tại sao lúc đó cậu không nói ngay cho tôi biết?"

Phương Mộc không biết trả lời thế nào, úp mặt vào lòng bàn tay, buông một tiếng thở dài.

"Không tin tôi, đúng không?" Tiêu Vọng càng nói càng bức, "Nếu lúc đó cậu nói cho tôi biết, chúng ta có thể chia ra, một người đi thu xếp chuyện tiền nong, một người bảo vệ Cảnh Húc. Bây giờ thì sao đây?" Tiêu Vọng đá bay một cuốn tạp chí khiêu dâm trên nền nhà, "Sém một bước là phá được án rồi!"

"Thôi đừng nói nữa!" Phương Mộc đứng bật dậy, đẩy cửa bước vào phòng vệ sinh.

"Cậu đừng có làm loạn thêm nữa." Tiêu Vọng quát khê: "Chúng ta lập tức ra khỏi đây ngay, nếu không sẽ không biết giải thích thế nào đâu!"

Phương Mộc không để ý đến lời của Tiêu Vọng, một mình đến cạnh xác Cảnh Húc. Qua biểu hiện bên ngoài xác chết, có thể thấy Cảnh Húc đã chết ít nhất là hơn hai tư tiếng đồng hồ, nguyên nhân dẫn đến tử vong có lẽ là do ngạt thở cơ học. Phương Mộc nhìn vết máu đã khô cứng trên quần áo Cảnh Húc, cau mày lại.

Phương Mộc ngẫm nghĩ rồi túm lấy cái thông tắc bồn cầu ở góc tường, cắm cán gỗ xuống bên dưới xác chết, lật mạnh ra phía sau. Xác Cảnh Húc cứng đờ lật qua...

Phương Mộc sững sờ.

Tay phải của Cảnh Húc, trừ ngón cái và ngón trỏ, còn lại đều bị chặt đứt. Chỗ bị chặt, thoáng lộ ra cả xương. Nhìn kĩ, lớp thịt cạnh xương trên ngón tay bị chặt đứt dường như còn có vật gì đó. Phương Mộc một tay chống xác chết, tay kia moi chòm chìa khóa, mở chiếc bấm móng tay ở móc khóa, gí sát lại kẹp lấy vật không rõ trong đó, từ từ rút ra.

Là một chiếc tấm.

Sau khi chặt đứt ngón tay Cảnh Húc, hung thủ còn lần lượt nhét tấm vào từng ngón tay.

"Ép cung." Tiêu Vọng đã đứng sau lưng Phương Mộc từ lúc nào, anh ta cẩn thận rút chiếc tấm đó lên xem rồi lại nhét lại như cũ, "Chuyện hôm đó, cậu có kể với ai khác nữa không?"

"Không." Phương Mộc lắc đầu.

"Hung thủ đang tìm thứ gì đó." Phương Mộc dăm chiêu nhìn xác Cảnh Húc, "Có lẽ là những cuốn băng video mà hắn từng nói với cậu."

Mặt Phương Mộc tái xám, anh hất xác Cảnh Húc xuống rồi đi luôn vào phòng ngủ tìm kiếm.

"Đừng mất công nữa." Tiêu Vọng hất hàm về phía xác Cảnh Húc, "Loại người này, không chịu đựng được bao lâu đâu. Ba ngón tay chắc chắn là phun ra ngay, nếu không thì chừa lại hai ngón làm gì."

Phương Mộc dừng chân, nghiêng người tựa vào khung cửa, anh cảm thấy mệt mỏi rã rời. Tiêu Vọng nói đúng, những cuốn băng video đó chẵn chẵn đã không còn.

"Đến giúp cái nào." Tiêu Vọng nhặt một chiếc khăn mặt lên, lau đi lau lại cái thông tắc bồn cầu, "Lau sạch những thứ chúng ta đã động vào, trên nền nhà nữa. Đừng có để lại dấu vết chứng tỏ chúng ta đã đến hiện trường."

Mười lăm phút sau, Tiêu Vọng và Phương Mộc đã lái xe đến một chỗ vắng vẻ không có người. Tiêu Vọng nhìn xung quanh, rồi nhúng chiếc khăn mặt vào trong thùng xăng, sau đó châm lửa đốt.

Phương Mộc ngồi yên lặng trong xe, nhìn chiếc khăn mặt biến thành một đồng tro đen, chút hy vọng vừa lóe lên cũng giống như vậy, tro bay lửa tàn.

Tiêu Vọng quay vào trong xe, ném cho Phương Mộc một điều thuốc lá, tự mình châm một điếu, rồi chăm chú nhìn Phương Mộc đang thần thờ. Một phút sau, Tiêu Vọng lên tiếng hỏi: "Thằng ôn này đã chết hơn hai tư tiếng đồng hồ rồi, hôm xảy ra chuyện, cậu không gọi điện thoại cho nó chứ?"

"Không." Giọng Phương Mộc khàn đi.

"Còn hôm nay, gọi tất cả mấy lần?"

"Hai lần."

"Người của chúng ta sẽ kiểm tra danh sách cuộc gọi của hân." Tiêu Vọng nổ máy, "Chiều nay tôi và cậu điều tra ngoại tuyến, gọi điện thoại cho Cảnh Húc để kiểm tra lại vụ cuốn băng video. Nhớ chưa?"

Phương Mộc gật đầu.

Đi được mấy kilômét, Tiêu Vọng thấy Phương Mộc vẫn rầu rĩ, liền mỉm cười bảo: "Nghĩ theo hướng tốt đi, ít nhất là cậu đã không mất ba trăm nghìn tệ. Đúng rồi, nhắc đến khoản tiền này, tôi định hỏi cậu đấy, cậu lấy đâu ra thế?"

Phương Mộc liếm đôi môi khô nứt, "Tôi thế chấp nhà."

"Hả?" Tiêu Vọng kinh ngạc nhướn mày lên, "Mẹ kiếp, cậu đúng là nghĩa khí. Không, ý tôi không định châm chọc cậu." Tiêu Vọng thấy Phương Mộc nhìn mình, vội vàng giải thích: "Tôi nói thật lòng đấy. Ông Hình có người bạn như cậu, đúng là có phúc."

Anh ta dừng lại một lát rồi nói khẽ: "Tôi cũng hy vọng có được người bạn như cậu."

"Thôi đừng nói nữa!" Phương Mộc ngắt lời Tiêu Vọng. Bây giờ nghĩ đến ông Hình, chỉ khiến anh càng thêm khổ sở.

Hình Chí Sâm đổ canh đậu phụ cải thảo vào đĩa, lẫn với cơm, đảo mấy nhát trộn lên, rồi chậm chậm ăn từng miếng một, có lúc nhai hơi mạnh một chút, vết thương trên mặt lại nhói đau.

Hôm qua lúc tắm trong nhà tắm chung, mấy phạm nhân cố ý vứt cục xà phòng xuống dưới chân Hình Chí Sâm, ông ngã vấp đầu vào ống nước, máu chảy đầy mặt. Sau khi được đưa đến trạm xá, băng bó qua loa, quản giáo hỏi ông đã xảy ra việc gì, ông đành trả lời là mình không cẩn thận nên ngã.

Nếu nói thật, chắc chắn sẽ nhận được sự trả đũa kinh khủng hơn.

Bây giờ buộc phải nhẫn nhịn, cho đến khi thẳng nhóc đó điều tra rõ mọi chuyện.

Có mấy người bê đĩa ngồi ở chiếc bàn đối diện với Hình Chí Sâm, vừa ăn vừa nhìn ông. Hình Chí Sâm không ngẩng đầu lên, nhưng cũng để ý thấy ánh mắt của đối phương. Mấy phạm nhân này ông chưa từng gặp, chắc là mới vào. Tuy không thể nào có mâu thuẫn gì với chúng, nhưng vì ông từng là phó trưởng Công an, thế nào cũng sẽ khiến nhiều kẻ có ý thù hằn. Hình Chí Sâm không muốn có thêm phiền phức, liền quay người đi hướng khác ăn tiếp.

Đúng lúc đó, quản giáo đi tới, gõ lên lên mặt bàn phía trước Hình Chí Sâm.

"Ông Hình, có người đến thăm."

Vừa đến trại giam, Dương Mẫn đã muốn khóc, chị nhìn Hình Chí Sâm đi tới qua bức vách ngăn bằng kính, đôi mắt vừa lau khô lại rơm lệ.

"Bà xã, sao lại khóc thế?" Hình Chí Sâm cầm ống nghe lên, "Anh đang ăn cơm."

"Thức ăn có ngon không?" Dương Mẫn gượng nở một nụ cười, những vết thương trên mặt Hình Chí Sâm hiện ra rõ mồn một trước mắt, chị không muốn hỏi, cũng không dám hỏi.

"Ngon ra phết." Hình Chí Sâm vờ tỏ ra vẫn thèm thuồng, "Có thịt có cá."

Dương Mẫn lau nước mắt, đứng dậy khó nhọc nhấc một chiếc túi nilon to lên, nói với Hình Chí Sâm: "Em mang vào cho anh một ít đồ, có đồ ăn, thuốc lá và trà." Chị nghĩ một lát, rồi nói thêm: "Đừng giữ một mình, chia sẻ với người khác một chút nhé."

Chị rất hiểu tính cách của chồng mình, bảo ông chủ động lấy lòng những người đó chắc chắn còn khó hơn lên trời. Để cho bọn họ có tí lợi trên danh nghĩa "chia sẻ", ít nhất Hình Chí Sâm cũng đỡ khổ hơn.

Hình Chí Sâm tất nhiên hiểu ý vợ muốn nói gì, ông mỉm cười gật đầu.

Hai người cùng cầm ống nghe, bỗng chốc không biết nói gì, họ chăm chú nhìn vào gương mặt người kia, kiếm tìm sắc thái quen thuộc nhất. Đêm sâu và dài đến thế, cho dù ở bên ngoài hay bên trong bức tường rào, chỉ có những hồi ức ấy mới đem lại cho họ niềm tin để cùng kiên cường đến ngày mai.

Dương Mẫn bật khóc: "Ông già ạ, bao giờ anh mới được về nhà đây?"

Bàn tay xưa kia trắng trẻo mịn màng, giờ đầy vết nhăn sờ lên bức vách ngăn bằng kính, như thế xoa dịu được những vết thương chẳng chịt trên gương mặt chồng.

Hình Chí Sâm cũng đặt tay lên tay vợ qua vách kính.

"Đừng lo, chắc chắn rồi anh sẽ được minh oan." Hình Chí Sâm nhìn xung quanh rồi hỏi khẽ, "Gần đây có gặp Phương Mộc không?"

"Có." Dương Mẫn gật đầu, nước mắt dâng trào, "Thời gian trước cậu ấy còn dẫn một cô bé đến bệnh viện, cô bé đó bị xâm hại rất dã man."

"Hả?" Trong lòng Hình Chí Sâm lóe lên một tia hy vọng, xem ra thằng nhóc này đúng là đã điều tra ra được gì đó.

"Có điều, hình như cậu ấy cũng bị thương." Giọng Dương Mẫn đầy lo lắng, "Cũng không biết rốt cuộc là cậu ấy đang làm gì. Hay là để em bảo cậu ấy đến thăm anh?"

"Thôi. Bây giờ chỉ cho người nhà vào thăm gặp thôi, cậu ấy không được phép vào đâu." Hình Chí Sâm cau mày. Hiển nhiên là để điều tra vụ án này, Phương Mộc đã phải đối mặt với mối nguy hiểm rất lớn, đó chính là điều mà ông không muốn thấy, nhưng ngoài Phương Mộc, ông không nghĩ ra người nào đáng tin cậy. Hơn nữa, ông phấp phỏng cảm nhận thấy có mối nguy hiểm lớn hơn.

"Đột này, xem có lúc nào an táng cho con đi nhé." Hình Chí Sâm chậm rãi nói, "Lâu thế rồi, cũng đến lúc phải cho Na Na nằm xuống đất yên nghỉ rồi."

"Vâng." Dương Mẫn đáp lời, chị ngẫm nghĩ giây lát, bỗng mở to mắt, "Anh làm gì? Trăng trời trước giây phút cuối à?"

"Không phải, em nghĩ đi đâu thế..."

"Anh không được làm bừa!" Dương Mẫn cuống lên, "Chúng mình đã mặc định từ trước rồi đấy, chúng mình cùng đưa Na Na đến, thì cũng sẽ cùng tiễn nó đi. Anh nhất định phải giữ gìn sức khỏe."

"Được rồi, được rồi, em cứ yên tâm." Hình Chí Sâm vội an ủi vợ, nỗi bất an trong lòng càng rõ rệt hơn.

Ông đột nhiên nhớ đến những gương mặt lạ ở nhà ăn.

Chương 19: SÔNG NGẦM

Chiều ngày 27 tháng này, phát hiện thấy xác chết của một người đàn ông trong phòng 303, đơn nguyên 2, tòa nhà số 1, tập thể Nguyên cán bộ công nhân viên cơ khí, khu Hồng Viên, thành phố C. Người báo án là một người họ Tiêu sống ở phòng 302, vì có mùi hôi thối bốc ra từ nhà người chết, người họ Tiêu sang gõ cửa hỏi tình hình, thì thấy cửa không khóa, anh ta vào nhà, phát hiện mùi thối kinh khủng hơn, lập tức báo cảnh sát. Sau khi có mặt tại hiện trường, cảnh sát phát hiện ra xác chết của một người đàn ông trong bồn tắm ở phòng vệ sinh, người hàng xóm họ Tiêu đã xác nhận đó chính là chủ nhân của căn hộ 303.

Sau khi khám nghiệm sơ bộ hiện trường, phát hiện thấy đồ vật trong căn hộ 303 vô cùng bừa bãi lộn xộn, có dấu hiệu đã bị lục lọi, nhưng không để lại bất cứ vết chân hoặc dấu vân tay nào có giá trị, cảnh sát nghi ngờ, sau khi vụ án xảy ra, hiện trường đã bị thu dọn sạch sẽ.

Người chết tên là Cảnh Húc, 29 tuổi, chưa kết hôn. Trước khi chết, làm nhân viên bảo vệ ở khách sạn Thành Loan. Chiều dài của xác chết là 172 cm. Vết hoen trên xác chết rất sẫm, đã chuyển thành màu đen tím, chủ yếu phân bố ở vùng eo lưng bên phải, hông, mặt ngoài đùi phải, mặt trong phần trên của đùi trái... Đồng thời xuất hiện tình trạng tụ huyết dày đặc, dùng ngón tay ấn xuống không tán huyết; Toàn thân đã co cứng chuẩn bị thối rữa. Phần mặt bầm tím. Kết mạc mắt xuất huyết thành đốm, giác mạc mờ đục. Trên da đầu có nhiều vết rách cũ, xương sọ, bên trong hộp sọ không có gì bất thường. Xương móng, xương bã mía không bị gãy gập. Một sợi dây phơi quần áo quấn quanh cổ, tầng sâu của tổ chức phần mềm ở cổ xuất huyết. Trong khoang ống khí quản có dịch dạng bọt máu, hai bên phổi tụ huyết rõ, bề mặt tim, phổi đều tụ máu. Gãy xương sườn số 7, rạn xương sườn số 8. Trong thực quản có thực phẩm dạng hạt thể lỏng, vật chứa trong dạ dày khoảng 80 gam, ở dạng hạt thể lỏng và dạng tua. Bàng quang rỗng. Dương vật không còn, bề mặt lồi

lõm, đã lên sẹo. Xuất huyết dưới da ở khớp cổ tay phải, ngón út, ngón áp út, ngón giữa bị đứt, phát hiện thấy que tăm trong cơ thịt.

Ý kiến phân tích: Nguyên nhân dẫn đến tử vong: Người chết bị dây phơi quần áo quấn quanh cổ gây ngạt thở cơ học dẫn đến tử vong.

Nguyên nhân gây ra tổn thương: Vết rách cũ trên da đầu do tác động của vật cứng gây nên; Xương sườn số 7 bị gãy, xương sườn số 8 bị rạn do tác động của vật cứng gây nên; Tổn thương ở cổ do lực thắt gây nên; Xuất huyết dưới da ở khớp cổ tay phải hình thành khi giãy giụa kháng cự; ngón út, ngón áp út, ngón giữa bị đứt do bị cắt bởi công cụ kim loại sắc.

Thời gian tử vong: Căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi như vết hoen trên xác chết đã cố định, xác chết đã co cứng chuẩn bị thối rữa, giác mạc mờ đục... cho thấy nạn nhân đã chết hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ trước khi tiến hành khám nghiệm tử thi lần đầu. Trong dạ dày có hỗn hợp thực phẩm dạng hạt thể lỏng và dạng tua, có khả năng người chết đã tử vong sau khi ăn khoảng hai tiếng đồng hồ.

Tình trạng bị hại: Nhiều vết rách cũ ở da đầu và xương gãy, xương rạn cho thấy người chết đã bị đánh đập bạo lực trước khi bị hại khoảng bảy mươi hai tiếng đồng hồ; ngón tay bị đứt là thương tích trong ngày bị hại, trên thành tường và bồn tắm có nhiều chỗ bị máu bắn vào, cho thấy vị trí gây ra vụ án là trong bồn tắm ở phòng vệ sinh.

Địa điểm bị hại: Trong nhà người chết.

Số lượng phần tử phạm tội, đặc trưng và quan hệ với người bị hại: Số lượng phần tử phạm tội chưa rõ; Căn cứ vào mức độ tàn nhẫn của thủ đoạn gây án, phần tử phạm tội có thể là nam, có quen biết với người bị hại.

Động cơ phạm tội: Người chết là nhân viên bảo vệ khách sạn, tiếp xúc xã hội phức tạp. Căn cứ vào kết quả điều tra phỏng vấn, người chết có lối sống bừa bãi buông thả, có nhiều tiền án nghiêm trọng, cùng với việc người chết đã bị đánh đập bạo lực trước khi xảy ra vụ án, và thủ

đoạn dã man như cắt đứt đầu ngón tay, cầm tằm... cho thấy rất có khả năng giết người để báo thù.

Sau khi vụ án được báo lên Công an thành phố, cảnh sát đã nhanh chóng xác định một số đối tượng tội phạm khả nghi đồng thời lần lượt triển khai điều tra. Trong đó, Trịnh Lâm - phó đội trưởng đội Điều tra tội phạm của Công an thành phố (đã đình chỉ công tác), cùng hai thành viên Phùng Nhược Hải (đã đình chỉ công tác) và Triển Hồng (đã đình chỉ công tác) là khả nghi nhất. Kết quả điều tra cho thấy cả ba người đều có bằng chứng ngoại phạm, nên đã được loại khỏi danh sách đối tượng khả nghi.

Sau khi kiểm tra danh mục các thông tin liên lạc của người chết do cơ quan điện tín cung cấp, phát hiện Phương Mộc, cảnh sát thuộc phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của sở Công an tỉnh, có liên lạc với người chết, kết quả điều tra cho thấy, hôm xảy ra vụ án, Phương Mộc cùng Tiêu Vọng, đều là thành viên của ban chuyên án "9.22", ra ngoài điều tra vụ án, loại khỏi danh sách đối tượng khả nghi. Theo phản ánh của quần chúng, người chết Cảnh Húc có xung đột và bị đánh ở nhà hàng Hoa Lệ mấy hôm trước khi vụ án xảy ra. Sau khi điều tra, phát hiện đối tượng đánh Cảnh Húc là Từ Hợp Hi (nam, hai 26 tuổi, không nghề nghiệp, từng bị phạt tù giam hai năm sáu tháng vì tội danh cố ý gây thương tích), Trình Diễm Ba, bạn gái của Từ Hợp Hi (nữ, 22 tuổi, nhân viên tiếp tân của nhà hàng karaoke Hoa Thiên Ngưu) cùng một vài người bạn của Từ Hợp Hi. Kết quả điều tra cho thấy, trong thời gian tiêu dùng tại nhà hàng karaoke Hoa Thiên Ngưu, giữa người chết và Trình Diễm Ba đã có xung đột. Vì vậy, khả năng Từ Hợp Hi và những người đi cùng đã gây án là rất lớn.

Suốt cả quãng thời gian dài vừa qua, đây là lần đầu tiên Phương Mộc nhìn thấy Trịnh Lâm ở trụ sở Công an thành phố. Anh ta gầy sọp đi, chiếc áo khoác da trên người trông rộng thùng thình. Thấy Phương Mộc đi tới, ánh mắt Trịnh Lâm bỗng trở nên vô cùng dữ dằn, hai mắt anh ta vẫn đầy tia máu.

"Chào anh." Giọng Trịnh Lâm lạnh băng, thái độ không một chút thiện chí.

"Anh ở đây làm gì?" Phương Mộc dừng lại, đứng cách Trịnh Lâm khoảng một mét.

"Hỏi thăm tình hình." Trịnh Lâm trả lời ngắn gọn, sau đó hất hàm về phía phòng Thẩm vấn số 2, "Tiểu Hải ở bên trong."

"Ồ." Phương Mộc cúi đầu xuống, định đi vòng qua người Trịnh Lâm.

"Tại sao anh lại bị coi là đối tượng khả nghi?" Trịnh Lâm xoay ngang người, chặn giữa lối đi, "Anh đã gọi điện thoại cho thằng đó đúng không?"

"Chuyện này không liên quan đến anh." Phương Mộc nhìn thẳng vào mắt Trịnh Lâm, "Đừng quên là anh cũng là đối tượng khả nghi."

"Ha ha." Trịnh Lâm nhe răng cười khẩy, "Tôi cũng muốn vụ đó là do mình làm. Cắt ngón tay, tẩm. Đã thật."

Phương Mộc khẽ cười nhả nhó, rồi cụp mắt xuống: "Anh đúng là thằng điên."

"Ha ha." Trịnh Lâm cười phá lên, rồi vỗ liên tiếp vào vai Phương Mộc. Tất cả cảnh sát và người dân đến giải quyết công việc đi qua đều tò mò liếc nhìn.

Trịnh Lâm bỗng nhiên im bật, bàn tay đang vỗ đột ngột túm chặt lấy vai Phương Mộc.

"Bọn chúng đang tìm cái gì?" Trịnh Lâm nheo mắt lại, giọng anh ta lạnh băng khiến người khác phải rùng mình, "Cắt ngón tay, tẩm, đó là ép cung. Anh cũng đang tìm, đúng không?"

Phương Mộc không hề cảm thấy ngạc nhiên. Căn cứ vào đặc điểm hiện trường nơi Cảnh Húc bị giết, tất cả những người làm công tác điều tra tội phạm thông thường đều sẽ nhận định rằng đây là một vụ giết

người để báo thù, nhưng Trịnh Lâm tuyệt đối không nhầm. Phương Mộc đã từng muốn nói rõ sự thật cho Trịnh Lâm biết, nhưng với tâm trạng hiện nay của anh ta, không cần thận có thể sẽ xảy ra chuyện. Việc cứu ông Hình vốn đã khó, giờ lại càng khó, không thể để mất thêm Trịnh Lâm.

"Tôi không biết." Phương Mộc lạnh lùng kéo tay anh ta ra, quay người đi luôn, vừa đi được mấy bước, đã thấy một anh chàng cao lớn vẩy bàn tay ướt sũng từ trong nhà vệ sinh đi ra. Là Triển.

Triển khẽ nhìn Trịnh Lâm, rồi chặn ngang lối đi của Phương Mộc.

Đúng lúc đó, giọng nói của Trịnh Lâm vang lên phía sau lưng Phương Mộc, hoàn toàn khác với thái độ lạnh lùng khi nãy, giọng anh ta trầm trầm cảm giác ngậm ngùi.

"Năm 95, tôi và anh Hình bắt bọn buôn bán ma túy ở cửa hàng nhà họ Dương, tôi vừa xông vào trong sân liền bị đồn ngã. Đối phương có ba khẩu K56 tự động, lại còn hai khẩu liên thanh năm phát. Tôi nằm sõng soài trên mặt đất, đạn bắn tới như mưa. Tôi nghĩ bụng thế là toi rồi, mọi thứ kết thúc ở đây thôi." Trịnh Lâm thần thờ nhìn lên tường, "Chính anh Hình đã kéo tôi ra khỏi sân, chiếc áo chống đạn trên người anh ấy găm toàn đạn, móc ra không xuể ..."

Phương Mộc quay lại, nhìn Trịnh Lâm đang nói như thì thầm một mình.

"Cho nên, mạng sống của tôi thuộc về anh Hình." Trịnh Lâm đưa mắt nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, "Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải cứu anh Hình!"

Phương Mộc im lặng nhìn anh ta mấy giây, rồi nói khẽ: "Bây giờ anh hãy bảo vệ mình trước đi đã."

"Phương Mộc!" Trịnh Lâm gằn giọng quát, ánh mắt anh ta cũng trở nên lạnh lùng u tối, "Anh đừng có ép tôi. Vì anh Hình, tôi có thể làm bất cứ việc gì."

"Tôi biết." Phương Mộc không hề nhượng bộ, "Đó chính là lí do tại sao tôi không thể tin tưởng anh được."

Việc Cảnh Húc bị hại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Phương Mộc. Khi đó, chỉ có anh và Cảnh Húc trong phòng, tuyệt đối không có khả năng thông tin bị rò rỉ. Rốt cuộc là kẻ nào đã hành động trước một bước? Lúc nhìn thấy tình cảnh thảm hại của Cảnh Húc, người đầu tiên mà Phương Mộc nghĩ đến đúng là Trịnh Lâm, như lời anh ta nói, vì ông Hình, anh ta có thể làm bất cứ việc gì. Nhưng suy nghĩ đó lập tức bị Phương Mộc loại bỏ, mặc dù Trịnh Lâm gần như đã mất lí trí, nhưng cũng không đến nỗi ra tay tàn độc như vậy. Hơn nữa, những câu hỏi của Trịnh Lâm khi nãy cũng chứng tỏ anh ta đúng là không biết chuyện bằng video. Từ Hợp Hỉ và mấy kẻ đi cùng mặc dù hung hãn, nhưng hoàn toàn không có gan giết người. Kẻ khử Cảnh Húc chắc chắn nằm trong tổ chức đó. Phương Mộc rất rõ, cho dù là do nguyên nhân gì đi nữa, vụ mua bán bằng video đã bị lộ, việc mình đang tiến hành điều tra ngầm ắt đã bị đối phương phát hiện. Bây giờ, người đang gặp nguy hiểm nhất chính là Phương Mộc.

Ba người thi gan ở hành lang, không ai nói gì, không khí càng lúc càng căng thẳng. Đúng lúc đó, cánh cửa một văn phòng bật mở, Biên Bình thò đầu ra, nhìn thấy ba người đang thông tay đứng, mặt mũi đang đỏ sạm, ông không khỏi giật mình.

"Các anh đang làm cái gì thế?"

Phương Mộc rời mắt khỏi Trịnh Lâm, hỏi: "Có việc gì ạ?"

"Có việc." Biên Bình vẫy tay ra hiệu cho Phương Mộc đi tới, lúc anh đến gần, Biên Bình nói khẽ: "Có người gọi điện đến Sở Công an tìm cậu."

"Hả?" Phương Mộc tròn mắt ngạc nhiên, "Ai thế?"

"Không biết, chỉ để lại một số điện thoại." Biên Bình đưa cho Phương Mộc một tờ giấy, "Mà sao cậu lại tắt máy di động thế hả?"

Phương Mộc lấy điện thoại di động ra, hóa ra là hết pin.

"Gọi luôn ở đây này." Biên Bình đẩy chiếc điện thoại di động trên bàn qua cho Phương Mộc.

Người nhận điện thoại là một cô gái trẻ. Phương Mộc tự giới thiệu trước, không ngờ đối phương lại trở nên luống cuống.

"Vâng... Tôi là y tá ở khoa Ngoại phổ thông bệnh viện Nhân dân số 2 thành phố S, anh... anh có đồ để rơi ở đây."

"Hả?" Phương Mộc thấy kì quặc, lúc đó anh bị Lục Đại Xuân nện cho một trận trời bời, lột quần áo đẩy xuống xe. Khi người lái xe tải tốt bụng đưa anh đến bệnh viện, trên người anh đã không còn bất cứ thứ gì, "Cái gì vậy?"

"Lấy từ chân trái của anh ra... là một cái thẻ nhớ của điện thoại di động."

Dường như những người đàn ông ít nói và nguy hiểm luôn có sức hút đối với những thiếu nữ đang bước vào độ tuổi cập kê. Y tá Đinh ở khoa Ngoại phổ thông bệnh viện Nhân dân số 2 thành phố S rất muốn được gặp lại bệnh nhân im lặng đó một lần. Sự ra đi đột ngột của anh ta khiến chiếc thẻ nhớ vốn phải được trả về cho chủ nhân của nó bị coi như rác thải của bệnh viện. Nhưng, Đinh Yến đã lén giữ lại, sau đó còn tìm được họ tên và đơn vị công tác của người bệnh đó - một cảnh sát trẻ qua hệ thống bảo hiểm y tế.

Anh cảnh sát bị thương, cô y tá trong sáng, một lần gặp gỡ, một vật làm tin nhỏ bé. Sao mà giống tình tiết trong những bộ phim tình cảm đến thế?

Mấy tiếng sau những ảo tưởng đẹp đẽ trong tâm trí y tá Đinh Yến đã vỡ tan tành. Anh cảnh sát đó gần như giật lấy chiếc thẻ nhớ điện thoại từ tay cô bằng một động tác thô bạo, anh ta không hề để ý đến bộ móng tay được sơn sửa rất cầu kỳ của cô. Y tá Đinh hơi ấm ức, nhưng thấy bộ

dạng thần thờ của anh chàng khi nhìn chiếc thẻ nhớ trong lòng bàn tay, cô lại mềm lòng.

"Sao?" Cô tò mò hỏi: "Có phải là của anh không?"

Đó không phải là thẻ nhớ điện thoại của Phương Mộc, nó hoàn toàn không khớp với điện thoại của anh.

Như vậy, đó chắc chắn là thẻ nhớ điện thoại của Lục Hải Thao!

Phương Mộc thở dồn dập, anh nhớ lại hôm đó Lục Hải Thao bỗng dưng vô cớ cào rách chân mình, cũng vì thế mà đám người làng đó cho rằng Lục Hải Thao đã phát điên.

Trước đó, khi Lục Hải Thao lấy tay gom những mảnh vụn của điện thoại di động lại, chắc chắn đã kẹp chiếc thẻ nhớ vào tay, sau đó, cứa rách da chân Phương Mộc và nhét nó vào trong.

Rốt cuộc là trong chiếc thẻ nhớ này có gì?

Phương Mộc cuống quýt nhìn xung quanh, y tá Đinh rút rè hỏi: "Sao thế?"

"Có thể sử dụng máy vi tính ở đâu được không?"

Y tá Đinh do dự giây lát, "Tôi có một cái netbook. Không biết..."

"Được." Phương Mộc lại nhớ ra một việc, "Cô có thiết bị đọc thẻ không?"

"Chỗ y tá trực ban có thể có, anh đợi một lát." Y tá Đinh vội vàng đi luôn, trong lòng tràn ngập cảm giác ngọt ngào kiểu kiều nữ giúp anh hùng. Lại càng giống phim Mĩ.

Khi góc dưới bên phải màn hình nhảy ra chỉ dẫn "thiết bị phần cứng mới đã được cài đặt và có thể sử dụng", Phương Mộc cảm giác như đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua. Anh sốt ruột nhấp chuột mở chiếc thẻ nhớ, lần lượt kiểm tra từng thư mục. Khi thấy chữ "ảnh", tay Phương Mộc như run lên.

Trong thư mục có khoảng mười tấm ảnh, mấy tấm trước là ảnh Lục Hải Thao tự chụp ở các quán ăn, đường phố và trung tâm mua sắm ở thành phố S, nhìn gương mặt phấn chấn đó và nghĩ đến số mệnh khủng khiếp của cậu ta mấy hôm sau đó, Phương Mộc bất giác thấy lòng chùng xuống.

Tấm thứ tám là ảnh của Lục Lộ mà anh đã gửi cho cậu ta. Tấm thứ chín và tấm thứ mười là hai tấm ảnh Lục Hải Thao đã gửi cho Phương Mộc qua bluetooth. Phương Mộc phóng to hết cỡ, nhưng vẫn không nhìn rõ vật mà cậu ta chụp.

Như vậy, tấm ảnh thứ mười một sẽ thế nào?

Phương Mộc đưa con trỏ vào tấm ảnh thứ mười một, nháy đúp chuột. Gần như cùng lúc đó, anh cảm thấy ngạt thở.

Trạng thái đó kéo dài đến nửa phút, đến mức y tá Đinh cũng tò mò ghé sát lại định xem rốt cuộc là gì.

Phương Mộc định thần, đóng sầm chiếc netbook lại, rút thiết bị đọc thẻ, lấy thẻ nhớ ra.

Anh quay lại nhìn cô y tá đang sợ giật nảy mình, hỏi rành rọt từng chữ: "Cái thẻ này cô đã xem chưa?"

Y tá Đinh vội xua tay một hồi: "Chưa đâu, chưa đâu."

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào cô ta mấy giây, sau khi chắc chắn cô không nói dối, giọng anh trở nên ôn hòa hơn: "Chuyện này cô tuyệt đối không được nói với bất cứ ai, coi như cô chưa từng gặp tôi, được không?"

Sắc mặt cô y tá trắng bệch, tấm thịnh tình dào dạt của cô chỉ được đáp lại bằng câu nói này.

"Chúng ta... có thể làm quen được không?"

"Tốt nhất là cô đừng quen tôi thì hơn." Phương Mộc mỉm cười, chân thành nói: "Cảm ơn cô!"

Đối với một số người, tương ngộ cũng là từ biệt. Tựa như sao băng lướt qua bầu trời, khi tỏa ra ánh sáng chói lòa, cũng là lúc cháy bùng rồi vụt tắt. Điều duy nhất mà họ có thể làm là cố gắng để vết thương thoáng qua ấy không hằn sâu. Y tá Đình nhìn theo cho đến khi bóng dáng người cảnh sát thần bí ấy khuất dần ở cuối hàng lang, trái tim non nớt đã lặng lẽ bình phục. Cô đút hai tay vào túi áo, nhún vai, thầm nghĩ anh chàng Trương - bác sĩ khoa nhi cũng tốt.

Phương Mộc quay trở lại xe, anh không vội nổ xe mà châm một điếu thuốc, lặng lẽ quan sát quang cảnh đường phố và những người đi đường bên ngoài cửa sổ xe.

Thành phố vĩ đại và khoan dung, người đã chứng kiến bao nhiêu tội ác sinh sôi nảy nở trong bóng tối?

Trước những việc không liên quan đến mình, tại sao những con người lương thiện vô tri ấy có thể ác độc vô cảm đến thế?

Các người không biết, khi dòng sông ngấm lặng lẽ phun trào từ sâu trong lòng đất, cũng sẽ là lúc nhật nguyệt chìm khuất, bóng tối tồn tại vĩnh hằng!

Đối với anh, thành phố này không còn xa lạ. Lần đầu đến nơi này, khi từ biệt, hành trang trở về của anh là chiến thắng và một hành động nghĩa cử nhỏ bé ngoài dự tính; lần thứ hai, anh trở về trong thất bại cùng nỗi sợ hãi và tuyệt vọng khôn cùng; Hành trình lần này sẽ thế nào?

Phương Mộc vút đầu lọc thuốc đi, tay cầm chặt vô lăng.

Phải cố gắng để không có lỗi với Lục Hải Thao.

Vào giây phút cuối của cuộc đời, cậu ta đã dùng cách duy nhất này ra trong đầu để bảo vệ mình mỗi cuối cùng.

Phải cố gắng để không có lỗi với sự quả cảm và lương tri của Lục Hải Thao.

Phương Mộc nỗ lực, phóng nhanh đến khu mua sắm, anh muốn tìm một cửa hàng bán đồ dã ngoại.

Trở lại động Long Vĩ.

Đây không phải là lần đầu tiên Phương Mộc đến nơi này, mặc dù giờ đây cũng vẫn là khách du lịch, nhưng tâm trạng anh hoàn toàn khác với lần đầu.

Dù đã sang mùa đông, trong động vẫn nồm nợp khách du lịch. Phương Mộc ngồi trên một chiếc thuyền du lịch, lặng lẽ ghi nhớ tuyến đường con thuyền đi qua, đồng thời đối chiếu vị trí qua GPS.

Dòng sông ngầm quanh co uốn lượn chảy xuyên suốt lòng động, lúc rộng mở thênh thang, khi thắt hẹp hun hút. Cảnh vật trong động lung linh huyền ảo, muôn hình muôn vẻ, rất đáng để thưởng ngoạn. Du khách chốc chốc lại trầm trồ trước những "núi tuyết", "tượng ngọc" giống y như thật và tuyệt đẹp ấy. Dưới ánh sáng phản chiếu từ những ngọn đèn trang trí, nhũ đá rủ xuống từ vòm động lấp lánh muôn màu, sương mỏng bảng lảng trên mặt nước, chẳng khác nào cõi tiên giữa nhân gian.

Nước sông trong vắt có thể nhìn thấu đáy, Phương Mộc cúi xuống, vốc nước vào lòng bàn tay, rồi để nước lọt qua kẽ tay chảy xuống, ánh sáng phản chiếu từ đèn giếng dưới đáy sông khiến chuỗi giọt nước tán thành muôn vàn những ngôi sao nhỏ.

Đẹp. Mặc dù trong lòng đang trĩu nặng, Phương Mộc cũng không thể phủ nhận cảnh đẹp nơi đây quả là hiếm có.

Con thuyền đã chạm đến tận cùng của khúc sông ngầm đã được khai thác, bắt đầu quay đầu, trở về bến xuất phát. Khác hẳn với cảnh tượng đèn sao huy hoàng, đầy ắp tiếng cười nói huyên náo suốt chặng đường vừa qua, khúc sông còn lại một vùng tối om, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy được khoảng mười mét. Phương Mộc đã đánh dấu rõ vị trí lên bản sơ đồ đơn giản vẽ trong lòng bàn tay, anh ngẩng đầu lên một lần nữa ngắm nhìn vùng tối tăm tịch mịch ấy, nét mặt càng lúc càng u ám.

Cõi tiên. Địa ngục. Trên cùng một dòng sông.

Khi ra khỏi động Long Vĩ, mặt trời đang dần xuống núi. Phương Mộc lái xe vòng qua bên kia núi Long Vĩ, dừng lại ở chỗ lần trước vào núi. Sau khi ăn qua loa vài thứ, anh kiểm tra một lượt toàn bộ vật dụng trong chiếc ba lô, hạ ghế xuống, nằm nhắm mắt tĩnh tâm.

Mấy phút sau, Phương Mộc nhận thấy trong lòng vẫn rối bời. Tấm ảnh thứ mười một trong chiếc thẻ nhớ mãi lẫn quất trong đầu.

Vào cái đêm hôm ở trên núi Long Vĩ, có một điều khiến Phương Mộc nghĩ mãi mà vẫn thấy bí hiểm, đó là chỗ ẩn náu của Lục Hải Thao. Theo như khoảng cách gửi file qua bluetooth, vị trí Lục Hải Thao cách anh không quá hai mươi mét. Nhưng xung quanh không hề thấy bóng người.

Bức ảnh thứ mười một đã cho anh câu trả lời.

Trong tấm ảnh, mấy cô bé đầu tóc bù xù, mặt mũi bẩn thỉu nép chặt vào nhau, sợ sệt nhìn ống kính, ánh đèn chớp sáng khiến đôi mắt những đứa bé biến thành những chấm sáng màu đỏ sẫm, nhìn như những con thú bị nhốt. Có thể thấy rõ, sau lưng chúng là những nhũ đá rủ xuống từ vòm động.

Lúc đó, Lục Hải Thao đang ở trong khúc sông ngầm dưới chân Phương Mộc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lục Hải Yến đã lừa Phương Mộc. Chắc chắn Lục Hải Thao đã gửi tấm ảnh này vào điện thoại di động của Phương Mộc, Lục Hải Yến đã nhân lúc Phương Mộc tìm kiếm Lục Hải Thao ở khắp xung quanh, xóa tấm ảnh quan trọng nhất này đi, và nói dối là Lục Hải Thao chỉ gửi hai tấm ảnh.

Ngoài ra, lúc gặp hai chị em họ ở từ đường, Lục Hải Thao có nói hai chị em họ hay đến "chỗ đó" chơi khi còn nhỏ, hơn nữa tối hôm đó khi Lục Hải Yến dẫn Phương Mộc lên núi, rõ ràng là cô đã xác định rõ định đi đâu. Lục Hải Yến hẳn đã biết rõ nơi có khả năng em trai mình sẽ

trốn, nhưng sau khi biết được bí mật đó, cô đã quyết định giữ kín bí mật. Cô ngăn không cho Phương Mộc tiếp tục tìm kiếm, có lẽ cũng vì lí do này.

Như vậy có nghĩa là, còn có thể vào trong động Long Vĩ bằng một lối khác, đây cũng là chỗ hai chị em Lục Hải Yến hay đến khi còn nhỏ.

Lối vào này nhất định ở ngay gần chỗ họ đã ẩn mình qua đêm.

Vừa qua mười hai giờ đêm, chiếc đồng hồ đeo tay của Phương Mộc liền rung lên. Anh tắt chuông báo thức, xách ba lô, lặng lẽ xuống xe. Lúc này nhiệt độ đã xuống đến âm hai mươi mấy độ, gió lạnh thổi qua rừng cây rậm rạp trước mặt, vang lên âm thanh u u như muốn cảnh cáo con người đang đột nhập vào lãnh địa này.

Phương Mộc đưa tay đẩy kính lên, rồi sỏi bước.

Đêm nay trời không có sao, nhưng trăng rất sáng. Dưới ánh trăng, Phương Mộc xuyên qua lối đi trong núi. Nơi đó chính là chỗ lên núi.

Vùng này hầu như không có dấu vết của con người, tuyết đọng trong rừng vẫn rất dày. Phương Mộc cất bước khó khăn trên mặt tuyết, chẳng mấy chốc đã thấy mệt bờ hơi tai. Anh đành liên tục dựa vào thân cây thở dốc, đợi cho hồi sức mới bước tiếp. Mỗi lúc như vậy, anh vô cùng thèm hút một điếu thuốc, nhưng lại sợ là ánh lửa sẽ khiến vị trí của mình bị phát hiện, nên đành thôi.

Khó khăn lắm mới đi ra khỏi vạt rừng, trước mặt là một quãng đường dốc trũng rất dài. Phương Mộc nhớ lại khi ngồi trên chiếc xe tải của Lục Tam Cường, đúng là có một đoạn xuống dốc. Điều này chứng tỏ anh đã không đi nhầm đường, trong lòng bất giác vô cùng phấn chấn.

Mặc dù quãng đường dốc khó đi, nhưng tốc độ dù sao cũng nhanh hơn nhiều. Có điều vì trời tối, đường trơn, Phương Mộc lại sốt ruột, bị ngã là chuyện khó tránh. Mỗi lúc anh thở hổn hển bò dậy khỏi nền tuyết, cảm thấy khuỷu tay, eo lưng đau nhói, dững khí trong lòng giảm phần nào.

Liệu ta có tìm được lối vào đó không?

Liệu ta có kiên trì đến cùng được không?

Tại sao lại phải đơn thương độc mã xông vào chốn nguy hiểm này?

Tại sao phải gánh lên vai những trách nhiệm không thuộc về mình?

Chỉ là, khi người ta cần đưa ra sự lựa chọn, có nhất định phải suy nghĩ xem có ý nghĩa hay không?

Nếu như vậy, thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Phương Mộc mỉm cười, mạnh tay lau sạch băng tuyết bám trên mi mắt, rồi lôi chiếc nạng gấp từ ba lô ra, đứng lên đầy quyết tâm.

Đi thôi, tiếp tục tiến lên, vì đó mới là mình.

Vừa đi vừa ngã suốt chặng đường, khi đi đến tận cùng quãng đường dốc, cánh rừng thứ hai hiện ra trước mắt. Phương Mộc nhìn đồng hồ, thăm tính thời gian, đây chắc là nơi anh và Lục Hải Yến lên núi tối hôm đó. Anh vừa nhìn cánh rừng rậm, vừa đi về phía núi Long Vĩ. Càng tới gần chân núi, Phương Mộc càng bước chậm lại, đồng thời lưu ý quan sát động tĩnh xung quanh mình. Sau khi chắc chắn, không có người canh dưới chân núi, anh mới nấp vào sau một tảng đá lớn, nghỉ một chút.

Đứng ở vị trí đó, ngọn núi lớn trước mặt trông cao sừng sững. Phương Mộc quay đầu nhìn quãng đường dốc trong lòng thung lũng, nếu giảm bớt độ cao, vị trí dòng sông ngầm chảy qua thân núi có lẽ là lưng chừng núi. Điều này một lần nữa lại chứng minh suy luận của Phương Mộc là đúng. Anh lau những giọt mồ hôi đang liên tục toát ra trên trán, đội mũ và đi găng tay cẩn thận rồi đứng dậy lên núi.

Phương Mộc cố gắng nhớ lại con đường lên núi cùng Lục Hải Yến, anh vừa đi lên vừa dò tìm bốn xung quanh. Cuối cùng, sau khi đi được mấy chục mét, anh đã trông thấy đoạn cành cây gãy còn dính một mảnh vỏ cây lớn. Phương Mộc bỏ chiếc đèn pin vào trong mũ, vặn sáng, quan sát kỹ cành cây. Tóc của Lục Hải Yến vẫn còn quăn trên cành cây, nhìn

rõ từng sợi. Điều này khiến Phương Mộc càng có thêm niềm tin. Anh nhớ lại, buổi tối hôm đó suốt chặng đường lên núi Lục Hải Yến đều đi theo hướng tây, anh lúi la bàn ra, vừa nhìn phương hướng vừa leo lên, trong lòng tràn đầy quyết tâm.

Tất cả các lối đi trên núi trông đều tựa tựa như nhau, may mà ánh trăng đủ sáng, chiếu trên nền tuyết, khiến lối đi dưới chân sáng rõ hơn. Sau khi leo gần một tiếng đồng hồ, Phương Mộc ước lượng độ cao, đã gần tới sườn núi. Anh dừng lại, vừa lau mồ hôi, vừa quan sát xung quanh.

Nếu tìm được cái hang núi nơi anh và Lục Hải Yến đã trú ẩn trong đêm hôm đó, thì sẽ tìm được lối vào.

Sau khi nhìn một vòng xung quanh, Phương Mộc thấy hơi thất vọng, những chỗ được ánh trăng chiếu sáng, đều không thấy cái hang nhỏ đó. Anh ngẫm nghĩ rồi quyết định đi ngang để tìm.

Đi theo hướng tây được mười mấy mét, Phương Mộc bỗng thấy một khoảng lõm xuất hiện trên sườn núi như được dát bạc dưới ánh trăng. Anh lấy kính viễn vọng chuyên dùng ban đêm ra nhìn thì thấy một cái hang núi nhỏ.

Phương Mộc vội vàng lao tới, giây phút bước vào trong洞, anh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cửa洞 vẫn còn một cây đuốc đã cháy hết. Đúng là chỗ này rồi.

Phương Mộc nghỉ một lát, rồi bắt đầu tìm lối vào ở xung quanh洞. Theo suy đoán của anh, khi đó anh nhận được ảnh do Lục Hải Thao gửi ở chỗ này, như vậy lối vào sẽ chỉ ở quanh đây. Nhưng anh tìm đi tìm lại trong phạm vi đường kính mười mét, gần như đã lật từng tảng đá lên, bới từng bụi cây vạt cỏ, nhưng vẫn không thấy tăm hơi lối vào đó đâu. Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần hai giờ mười lăm sáng, khoảng năm tiếng nữa thôi là trời sáng.

Không lẽ mình đã tìm nhầm chỗ?

Phương Mộc hơi nản lòng, ngồi phịch xuống đất, anh lập tức cảm thấy gió lạnh chui vào cổ áo, chiếc áo lót ướt đầm mồ hôi bỗng chốc lạnh toát. Anh khẽ rung mình, vội đứng lên đi về phía hang núi.

Làn gió lạnh thổi ù ù bên tai gần như bị chặn ngoài hang núi. Phương Mộc nhìn rừng cây tĩnh mịch ngoài cửa động, ngoài tiếng gió thổi, không còn bất cứ một âm thanh nào khác. Anh lấy thuốc lá bật lửa châm, rít mạnh một hơi, từ từ phả ra một luồng khói, rồi nhắm mắt lại, chậm chậm cảm nhận nỗi mệt nhọc toát ra từ mỗi lỗ chân lông.

Làn khói thuốc màu lam nhẹ nhàng bay ra từ miệng và mũi Phương Mộc, cuộn tròn trước mắt anh, sau đó va vào mặt anh vỡ tan, từng sợi từng sợi bay ra sau lưng anh.

Phương Mộc tưởng tượng cảnh khói bay lượn quanh mình, không khỏi thấy buồn cười: Nếu bây giờ có người nhìn thấy, liệu có nghĩ rằng anh là một vị tiên đang tu luyện?

Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh.

Phương Mộc lấy bật lửa ra, bật lên, ngọn lửa nhỏ phụt ra, chập chờn lay động.

Trong hang núi không có gió mới phải.

Phương Mộc bất giác nhìn đầu thuốc lá trong tay, mặc dù khói thuốc rất mỏng, nhưng chỉ bay về một hướng.

Phương Mộc nhìn ra đằng sau lưng, tim bắt đầu đập mạnh.

Anh lấy đèn pin ra, rọi vào sâu trong lòng hang. Cái hang này không lớn, chiều sâu và chiều rộng chỉ khoảng vài mét, bốn xung quanh đều là vách đá trơ trọi, chỉ có góc dưới bên tay phải có chất một đồng cỏ khô.

Phương Mộc đi tới, khom người, đồng thời rít mạnh một hơi thuốc rồi nhả khói.

Làn khói không hề dừng lại, mà nhanh chóng luồn vào trong đám cỏ khô.

Phương Mộc giật mạnh đám cỏ khô ra, không ngờ đám cỏ không hề có rễ, rõ ràng là có người đã để vào.

Dưới đám cỏ khô, cửa một cái động hiện ra rõ mồn một.

Phương Mộc nhìn cửa động, ngây người ra đến nửa phút. Anh không hề nghĩ tới, lối vào động nằm ngay trong hang núi nhỏ nơi anh và Lục Hải Yến đã trú ẩn. Có lẽ tối hôm đó, khi Phương Mộc khổ sở tìm kiếm Lục Hải Thao, cậu ta nấp ngay đằng sau anh mấy mét, sợ hãi không nói lên lời.

Phương Mộc định thần lại, anh rọi đèn pin cẩn thận khắp cửa hang. Đường kính miệng động chừng một mét, rêu bám vách động có những vết trượt mới hình thành, không chỉ là do một vài người tạo ra. Chỗ cách cửa động khoảng hai mét có một đoạn cong, không rõ độ sâu phía bên dưới.

Phương Mộc ném đầu lọc thuốc lá xuống đất, đứng thẳng người lên, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa động.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng ta nhìn thấy ánh trăng.

Phương Mộc hít một hơi thật sâu, rồi chui trong động.

Độ trơn của lớp rêu bám vượt quá sức tưởng tượng của Phương Mộc, anh vừa giẫm chân xuống đã ngã nhào, người lăn luôn xuống. Rơi xuống chỗ ngoặt, mặc kệ cho mặt bị trầy xước, Phương Mộc với theo túm lấy chiếc đèn pin vừa văng ra khỏi tay. Dưới ánh đèn pin sáng lóa, trước mặt Phương Mộc hiện ra một cái động tối om sâu thăm thẳm, chỉ nhìn thấy một đám hỗn loạn đen sì, xen lẫn trong đó có một vài vật màu trắng nhỏ xíu, trông như xương động vật. Đang định nhìn kỹ xem đó là cái gì, bỗng Phương Mộc chợt thấy trước mắt tối sầm. Một bầu không rõ là loại động vật gì bay lên vù vù trong động. Phương Mộc cuống quýt đưa tay che đầu, nhưng vẫn cảm thấy cánh của chúng đập vào mặt mình,

móng vuốt sắc nhọn của chúng cào qua người mình. Bầy động vật đó đến nhanh, và đi cũng nhanh, trong chớp mắt đã mất hút ở bên kia động.

Phương Mộc dựa vào vách động, hồn bay phách lạc, tim đập thành thịch, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mãi mới lấy lại được bình tĩnh, Phương Mộc nhận ra đám động vật biết bay đó chắc là dơi. Một nỗi lo lớn hơn xâm chiếm lấy tâm trí anh: Không biết chiều dài của cái động núi này rốt cuộc là bao nhiêu, cũng không biết đám dơi vừa kinh động bay lên ấy có làm cho người trong động phát hiện ra?

Phương Mộc khom người, tắt đèn pin, nín thở. Một phút sau, trong động vẫn im lìm. Anh mới bật đèn pin, tiếp tục lên đường.

Sau khi đi tiếp khoảng vài trăm mét, trước mặt xuất hiện một lối rẽ. Ngoài lối đi sâu vào trong động, còn có hai lối rẽ sang bên trái và bên phải. Phương Mộc do dự một lúc, rồi lấy cuốn sổ ghi chép ra, cho đèn pin lên miệng ngậm và vẽ một bức sơ đồ, sau đó anh chọn lối đi ở giữa, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi được vài chục mét, Phương Mộc phát hiện ra đó là một lối cụt, hiện ra trước mặt anh là vách động gồ ghề, không có bất cứ lối ra nào. Phương Mộc quay lại chỗ rẽ ban đầu, rồi đi theo lối bên tay trái, đi được một đoạn thì phát hiện ra đó cũng là một lối cụt. Có điều tận cùng lối rẽ này là một vũng nước. Phương Mộc vốc một chút nước lên xem, nước trong veo, chắc là nước chảy liên tục, anh cầm chiếc nạng gấp xuống thăm dò độ sâu, thấy không chạm được đến đáy.

Phương Mộc lại trở về chỗ rẽ rồi đi theo lối bên phải. Trong động vẫn tối đen như mực, tình hình không hề khác trước. Rút kinh nghiệm từ vũng nước ở động núi bên trái, Phương Mộc chú ý quan sát dưới chân để tránh không bị hẫng chân rơi xuống nước. Sau khi đi được mười phút, có tiếng nước thấp thoáng vọng tới bên tai. Phương Mộc thấy trong lòng lạnh toát, không lẽ phía trước lại là một vũng nước, thế thì đúng là không còn đường nào để đi nữa.

Phương Mộc cầm đèn pin lên rọi về phía trước, chỗ ánh sáng chiếu tới không phải là vách đá gồ ghề, mà hình như là một khoảng không gian rộng hơn. Phương Mộc lập tức điều chỉnh đèn pin xuống mức mờ nhất, đồng thời bước chậm lại, dịch chuyển về phía trước từng tí một.

Cuối cùng, Phương Mộc cũng đến sát bên cửa động, dựa vào tiếng nước chảy và chút ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn pin, Phương Mộc nhận ra sâu xuống phía dưới chưa đầy ba mét chính là con sông ngầm xuyên qua động Long Vĩ.

Phương Mộc khẽ soi đèn pin xuống chân, lớp rêu bám ở cửa động vẫn còn vết trầy xước, nhìn theo vết trầy đó thì thấy mấy tảng đá nhô lên thành lối đi suốt từ cửa động cho đến tận bên bờ con sông ngầm dưới chân, nếu cẩn thận có thể đi xuống được.

Phương Mộc bỗng thấy vô cùng phấn chấn, cuối cùng cũng đã đến nơi.

Anh không vội xuống bên bờ sông, mà khom người tại chỗ quan sát kĩ càng động tĩnh xung quanh, sau khi chắc chắn là không có người, mới từ từ giảm lên những tảng đá, cẩn thận bước xuống.

Nói là bờ sông, thực ra cách mặt nước sông phải đến nửa mét. Phương Mộc nhìn thiết bị định vị GPS, anh đang ở vùng thượng du của con sông ngầm, chính là khúc sông chưa được khai phá. Phương Mộc quan sát xung quanh, không có những ngọn đèn lung linh rực rỡ, khung cảnh trong cái động nham thạch trước mắt trông tối hun hút đến hãi hùng. Những rặng nhũ đá hàng triệu năm tuổi, hết như những móng vuốt khổng lồ từ trên trời nhào xuống, còn con sông ngầm đang lặng lẽ chảy ấy trông giống một cái miệng khổng lồ nuốt chửng tất cả. Phương Mộc chăm chú nhìn toàn cảnh trước mặt, đột nhiên cảm thấy rùng mình ớn lạnh. Đứng trước cảnh vật đã hình thành từ thời tiền sử này, Phương Mộc - chàng thanh niên chưa đến ba mươi tuổi quả là vô cùng nhỏ bé. Mấy nghìn năm trước, hoặc là lâu hơn nữa, có thể đã có người từng đặt chân đến con sông ngầm này, cảnh tượng trải ra trước mắt anh ta, có lẽ giống hết như những gì Phương Mộc đang thấy bây giờ. Chúng âm thầm đứng

đó, lặng lẽ trôi. Mặc cho bên ngoài năm tháng đổi thay, vương triều biến hóa, những con người tự xưng là vạn tuế lần lượt trở về với cát bụi, chúng vẫn ở đó, mấy triệu năm qua, ngày ngày chứng tỏ sự bất biến vĩnh hằng của mình.

Những cái mà người ta gọi là bất hủ, đều phù du. Không ai biết rằng, sự vĩnh hằng đáng sợ đến như thế nào.

Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp ba giờ sáng. Anh phải thật khẩn trương. Phương Mộc lại lấy thiết bị định vị GPS ra, tính toán khoảng cách. Vị trí của anh hiện tại đã gần đoạn sông đã khai phá hơn, chỗ bọn chúng giấu những cô bé đó chắc chắn không ở vùng hạ du, nếu không sẽ rất dễ bị phát hiện.

Phương Mộc quay người đi về phía thượng du, vừa đi được mấy bước, anh nhận thấy đường rất khó đi, vì thực ra không có chỗ nào có thể coi là đường. Mặc dù trong động tối om nhưng dưới chân còn tương đối bằng phẳng. Còn bên bờ sông, chỉ có thể bước lên những tảng đá mập mạp, chỉ sơ ý một chút, là có khả năng trượt ngay xuống dòng sông ngầm. Phương Mộc cho đèn pin lên mũ, huy động cả chân lẫn tay để di chuyển. Chẳng mấy chốc người anh đã đầm đìa mồ hôi. Cũng đúng, vì nhiệt độ ở đây khoảng 10 độ, chênh lệch tận mấy chục độ so với bên ngoài. Phương Mộc dừng lại trên một tảng đá trông hơi bằng phẳng một chút để cởi áo khoác, nhét vào trong ba lô. Khi bước tiếp, anh thấy người nhẹ nhõm nhanh nhẹn hơn hẳn.

Chỗ ẩn náu của đối phương có lẽ ngay ở phía trước, Phương Mộc không dám vặn đèn pin quá sáng. Vì thế những chỗ luồng sáng chiếu đến đều tối om. Khi bò qua một tảng đá thấp, Phương Mộc thoáng thấy một vệt trắng sáng đột nhiên xuất hiện, anh vô cùng ngạc nhiên. Anh lấy đèn pin rọi về phía đó, thì thấy dường như có gì đó nhô lên ở phía sau một tảng đá.

Phương Mộc ngấm nghĩ rồi lấy chiếc nạng gấp trong ba lô ra, tay trái bám chặt lấy một nhũ đá rủ từ trên xuống, chân trái ngoắc chặt vào khe hở giữa tảng đá, cố gắng rướn người nghiêng về phía dòng sông

ngầm, thử vài lần, cuối cùng cũng khều được vật đó bằng chiếc nạng gấp.

Phương Mộc đứng vững rồi nhìn kĩ vật trong tay, hóa ra là một mảnh nilon bọc ngoài chai nước suối. Vị trí của mảnh nilon chứng tỏ nó trôi từ phía trên xuống, rồi mắc lại sau tảng đá đó.

Vùng thượng du chắc chắn có người!

Điều này khiến Phương Mộc càng có thêm niềm tin, xem ra mình đã không chọn sai hướng. Đồng thời, cũng khiến anh nảy ra một suy nghĩ.

Phương Mộc lôi nửa chai nước suối trong ba lô ra, uống cạn, lại xé một mẫu giấy từ quyển sổ ghi chép, viết vội: Nếu có ai nhặt được tờ giấy này, có nghĩa là tôi đã gặp nguy hiểm, xin hãy gọi: 1351428****, xin cảm ơn!

Đó là số điện thoại của Tiêu Vọng. Lần trước không nói với Tiêu Vọng về việc trao đổi thông tin bí mật, kết quả là một mình Phương Mộc không lấy đâu ra thời gian quan tâm đến an toàn tính mạng của Cảnh Húc, dẫn đến ván cờ chỉ thiếu một nước. Hơn nữa, Tiêu Vọng đã từng làm ở Sở Công an thành phố S, điều động người cũng tương đối tiện. Nếu lần này mình gặp chuyện không may, Tiêu Vọng nhất định có thể tiếp tục điều tra qua manh mối này.

Phương Mộc gấp tờ giấy lại, nhét vào trong chai nước suối, rồi cẩn thận bỏ vào trong ba lô. Mẫu giấy tựa lời di chúc này khiến Phương Mộc như trút được gánh nặng. Anh chỉnh đốn lại hành trang, rồi tiếp tục hành trình.

Suốt chặng đường liên tục hết leo lên lại tụt xuống, hết nhòm ngó đằng xa lại chăm chú nghe ngóng, Phương Mộc dần quên cả khái niệm thời gian, chỉ biết miệt mài tiến bước. Cho đến khi thiết bị định vị GPS trong tay hiển thị mình sắp đi đến tận cùng của dòng sông ngầm, anh mới nhận ra là mình đã đi được gần một tiếng đồng hồ.

Phương Mộc đi chậm lại, tập trung quan sát động tĩnh ở khu vực gần đó. Có lẽ đích đến ở ngay phía trước.

Quả vậy, sau khi đi vòng qua một khúc lượn của dòng sông, bỗng khoảng nước sông trước mặt gợn lên những tia sáng lấp lánh. Phía trước có ánh lửa!

Phương Mộc lập tức tắt đèn pin, khom người, nhẹ nhàng bước từng bước tiến về phía trước.

Gần tới chỗ đó, nước sông càng sáng, còn thấp thoáng nghe thấy tiếng người. Phương Mộc nhìn phía trước, một tảng đá phải đến mười mấy tấn chặn ngang giữa dòng sông. Anh nấp sau tảng đá, quan sát từ trên xuống dưới, chỗ gần vách đá có mấy tảng đá nhô lên, dường như có thể bò qua đó. Anh suy nghĩ rồi nhẹ nhàng giẫm chân lên, tay trái bám lấy vách đá, với mạnh một cái, người liền áp chặt vào vách đá. Anh đưa chân trái dò dẫm trên vách đá, tìm thấy một cái hốc nông. Phương Mộc đưa chân trái giẫm vào trong cái hốc, chân phải lại giẫm vào một tảng đá nhô lên, hít sâu một hơi, lấy đà rướn người thật cao, liền trông thấy quang cảnh phía sau tảng đá.

Ở chỗ không xa, dưới bờ vực có một khoảng đất trống rất rộng, rải rác một vài chỗ phát ra ánh lửa, thấp thoáng có bóng người động đậy.

Phương Mộc không dám nhìn lâu, anh vội vàng rút đầu lại. Khi này nhìn vội, ngoài quang cảnh phía trước, anh còn thấy rõ mặt trên của tảng đá tương đối bằng phẳng, lí tưởng nhất là có một cái hang nhỏ gần sát một bên của tảng đá, đủ rộng để một người trốn trong đó.

Phương Mộc đưa hai tay bám chặt vào mép bên trên của tảng đá, cố gắng hết sức, đồng thời giẫm chân phải lên một hòn đá cao hơn, nhún mạnh, nhào hơn nửa người lên trên tảng đá. Anh áp sát người xuống mặt tảng đá, từ từ trườn về phía chiếc hang nhỏ, nghiêng người lăn mình trốn vào trong hang.

Đến lúc này, Phương Mộc đã thở hỗn hển như trâu, anh không dám thở mạnh, đành cố gắng điều chỉnh hơi thở. Đợi đến khi nhịp thở đều

hơn, anh bèn lôi kính viễn vọng ban đêm ra, nhìn về phía những ánh lửa đó.

Chỗ anh đang ẩn nấp có lẽ là tận cùng của dòng sông ngầm, khoảng đất trống dưới bờ vực rộng đến một trăm mét vuông, trông tựa như một gian sảnh lớn. Ánh lửa tỏa ra từ những ngọn nến cắm rải rác khắp nơi. Hai người đàn ông ngồi bên bờ sông đang nhậu nhẹt. Sau lưng họ, chỗ gần sát bờ vực có một tảng đá rất lớn, một sợi xích sắt quấn quanh tảng đá, một đầu sợi xích là một đồng cỏ khô lòng bùng, bốn cô bé nằm, ngồi, co ro trong đồng cỏ, cổ chân đeo vòng sắt, chứng tỏ chúng bị khóa chặt vào sợi dây xích.

Cơ mặt Phương Mộc căng cứng, anh nghiến chặt răng. Đúng lúc đó, anh thoáng thấy có động tĩnh ở góc phía trên bên tay phải.

Anh đưa ống kính viễn vọng về phía đó, hai người một nam một nữ hiện ra trong tầm nhìn.

Phương Mộc tròn tròn mắt.

Gã đàn ông là Lục Đại Xuân, còn cô gái là Lục Hải Yến.

Lục Đại Xuân mặt mũi đỏ gay, bước đi chệnh choáng, có vẻ đã uống nhiều rượu. Hắn kéo Lục Hải Yến lên một đồng cỏ khô sạch sẽ hơn, hôn hít tới tấp, sờ soạng lung tung.

Lục Hải Yến dờ dẩn, mặc kệ cho hắn làm nhục, dường như đã quá quen với chuyện đó.

Hai gã đàn ông bên bờ sông không tảng lờ đi được nữa, bắt đầu cười ầm lên.

"Đại Xuân, chú mày không làm việc cho tử tế, lôi Hải Yến ra đây chơi, liệu không tao nói với ông bố chú mày đấy nhé!"

Phương Mộc nhận ra đó là giọng nói của một người trong làng: Lục Đại Giang.

Một người làng khác cũng lên tiếng phụ họa, "Phải đấy, mẹ kiếp, chú mày chỉ biết sướng một mình, để hai thằng tao ở đây ngồi không."

"Ngồi không cái con khỉ, chúng mày dám!" Lục Đại Xuân đẩy Lục Hải Yến ra, loạng choạng đứng dậy, rút từ sau lưng ra một khẩu K54, "Ông cho chúng mày tan xác!"

Lời nói nửa đùa nửa thật, nhưng khẩu súng lại là thật. Lục Đại Giang và người kia cười giả lả, tiếp tục ăn uống, không đáp lời.

"Khí khái anh hùng" trong người càng bùng bùng trời dậy, Lục Đại Xuân kéo phắt Lục Hải Yến dậy, lôi ra phía sau một tảng đá.

Lục Hải Yến không hề tỏ ý kháng cự, vẫn dờ dẩn nhìn về phía trước, ngực áo hở toang cũng không buồn đóng lại, đôi gò bồng đảo nửa ẩn nửa hiện, khiến Lục Đại Giang và gã người làng kia không khỏi liên tục liếc trộm.

Lục Đại Xuân thô lỗ xoay người Lục Hải Yến, bắt cô bám hai tay lên tảng đá, hấn khom người kéo quần cô xuống dưới đầu gối, rồi cởi quần mình, áp sát lại...

Phương Mộc bỏ kính viễn vọng xuống, nhắm mắt vào.

Cứu cô ta? Lục Hải Yến rõ ràng chỉ còn là các xác không hồn, thậm chí biết đâu cô ta còn tự nguyện. Hơn nữa, nếu hành động bây giờ, ắt sẽ rút dây động rừng.

Không cứu cô ta? Làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn cô gái từng có những giấc mơ trong sáng ấy bị làm nhục ?

Bực nổi tiếng thở hổn hển như thú dữ của gã đàn ông và tiếng xác thịt giao hoan bị âm vang trong động núi, nghe rõ mồn một.

Phương Mộc bịt chặt tai, cảm giác nhục nhã trong lòng còn dữ dội hơn Lục Hải Yến.

Cuối cùng mọi thứ lại bình lặng như thường. Lục Đại Xuân thỏa mãn kéo quần lên, chệnh choáng đi đến chỗ đồng cỏ khô, nằm giạng cả

hai chân hai tay. Toàn thân Lục Hải Yến run lên bần bật, cô rã rời gục xuống, một lúc sau mới lập cập kéo quần, cài cúc lại.

Răng Phương Mộc như muốn vỡ ra vì bị nghiền quá mạnh. Anh lấy thiết bị định vị GPS, đánh dấu lại vị trí hiện tại. Mặc cho máu trong người đang sôi lên vì giận, Phương Mộc biết bây giờ là lúc mình phải hết sức bình tĩnh. Ở chỗ này, không có tín hiệu điện thoại di động, phải nghĩ cách ra khỏi đây, cố gắng tổ chức cho cảnh sát bao vây trước khi trời sáng. Lúc đó, lũ ác quỷ sẽ phải đền tội.

Phương Mộc bò ra đất, định trườn theo đường cũ xuống dưới tầng đá. Đúng lúc đó, giọng nói uể oải của Lục Đại Xuân vọng tới :

"Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Lục Đại Giang nhìn đồng hồ đeo tay: "Bốn giờ mười lăm."

"Ờ. Năm rưỡi là con xe tải sẽ đến." Lục Đại Xuân trở người ngồi dậy, "Không ngủ nữa."

Lục Đại Xuân vẫy tay, Lục Hải Yến liền ngoan ngoãn bước tới, ngồi cạnh hẳn. Lục Đại Xuân ôm cô vào lòng, lại sờ soạng loạn xạ.

Lục Đại Giang nhìn hai người, hiển nhiên bị kích thích mạnh, hắt uống một hơi hết chai bia, xoa xoa đùi quần, rồi đứng dậy đi về phía mấy cô bé.

Hắn đứng cạnh đồng cỏ, khom người nhìn một lúc, sau khi đã chọn được một cô bé, hắn không nói không rằng, lao vào kéo xé quần áo cô bé. Cô bé sợ hãi bừng tỉnh, ra sức giãy giụa. Sợi dây xích khóa ở chân bị kéo, khiến ba cô bé còn lại đều giật mình tỉnh dậy, trong giây lát, tiếng khóc tiếng hét ầm vang khắp đồng.

Lục Đại Xuân văng một tiếng chửi, tiện tay nhặt một hòn đá ném qua, trúng vào lưng Lục Đại Giang. Lục Đại Giang kêu "ái" một tiếng, nổi khùng quay đầu lại: "Mẹ kiếp, mày làm cái gì thế?"

"Cút ngay xuống cho tao!"

"Ông có động vào con đàn bà của mày đâu, xài thử bọn này một tí thì sợ gì?"

"Nói như cú! Ông chủ Lương đã dặn cẩn thận, không được động vào bọn nó."

"Đằng nào thì cũng không còn trinh, làm tí ai biết được?" Hai mắt Lục Đại Giang đỏ rực vì lửa dục thiêu đốt, hăn phủ phục người xuống tiếp tục kéo quần áo của cô bé.

Đúng lúc đó, một tiếng "cách" vang lên, Lục Đại Giang giật bắn người, hăn từ từ quay đầu lại, khẩu súng trong tay Lục Đại Xuân hiện ra sờ sờ trước mắt, hống súng đen sì đang chĩa vào hăn.

"Xuống ngay! Đừng để tao phải trở mặt!"

Lục Đại Giang thộn mặt, lăm bằm chửi một câu rồi bực tức bò dậy.

"Được, coi như mày mạnh hơn!"

Lục Đại Xuân có lẽ cũng thấy mình làm hơi quá, dịu giọng bảo: "Mày đúng là đồ con lừa không biết no là gì, đợi đưa mấy con ranh này đi xong, về nhà bảo vợ mày hầu cho thoải mái. Nếu thấy chưa đã, chuyển sau chợ hàng, tao đưa mày đi nếm mùi bọn con gái thành phố cho biết."

Nét mặt Lục Đại Giang tươi tỉnh hơn, nhưng nhìn khẩu súng trong tay Lục Đại Xuân, bộ dạng hăn vẫn lộ vẻ sợ sệt.

"Bảo ông bà mày nói với ông chủ Lương, kiếm cho bọn tao mấy khẩu hàng thật."

Lục Đại Xuân cười, mặt đầy vẻ tự mãn:

"Cái này phát tùy tiện thế nào được?" Hăn khóa chốt an toàn, rồi say sưa ngắm khẩu súng ánh lên sắc xanh tím trong lòng bàn tay. "Ông già nói chuẩn, thằng nào có súng, thằng đó là đại ca."

Hai hàng lông mày Phương Mộc nhú chặt. Xem ra vào lúc năm giờ sẽ có xe tải đến đưa mấy cô bé này đi. Núi Long Vĩ nằm sát đường biên giới, chỗ này ắt là trạm dừng cuối cùng trước khi những cô bé này bị đưa ra nước ngoài làm nô lệ tình dục.

Phương Mộc nhớ đến lần đầu tiên vào vùng núi này, anh đã ngồi chiếc xe tải do Lục Tam Cường lái. Khi đó, anh nghe thấy có tiếng động trong thùng xe, lúc hỏi đó là gì, Lục Đại Xuân trả lời là thịt lợn.

Cái mà anh ta gọi là "thịt lợn" chính là bốn cô bé đang bị khóa chặt này.

Nghĩ đến chuyện mình đã từng ở sát cạnh những cô bé đáng thương đó, Phương Mộc thầm mắng mình đã thiếu nhanh nhạy. Tiếp đó, một câu hỏi lớn hơn nảy ra trong đầu Phương Mộc.

Ông chủ Lương là ai?

Qua câu chuyện giữa bọn chúng, ông chủ Lương chắc là kẻ chỉ đạo phía sau của những vụ lừa bán trẻ em xuyên biên giới này, hẳn ta cũng chính là kẻ đã cung cấp tiền bạc và đồ tiêu dùng cho thôn Lục Gia. Còn những điều khác, Phương Mộc không có căn cứ để suy luận, một là có quá ít thông tin, hai là anh cũng không có thời gian để suy nghĩ những điều này.

Phương Mộc hiểu rõ tình hình hiện tại. Không còn cách nào khác, buộc phải thay đổi kế hoạch. Nếu bây giờ anh rời khỏi đây, khi dẫn được cảnh sát đến, bốn cô bé đã bị cho lên xe tải, đưa ra nước ngoài. Việc giải cứu sau này có lẽ còn khó hơn lên trời.

Cứu người, hay bắt người, bắt buộc phải đưa ra quyết định ngay lập tức.

Phương Mộc nhăn nhó cười thầm, với tính cách của anh, có cần phải đưa ra sự lựa chọn nữa không?

Cứu người, cũng rất khó. Đầu tiên, đối phương có ba người (Phương Mộc hy vọng Lục Hải Yến không chống lại mình), mà bên

mình chỉ có một; tiếp nữa, trong tay Lục Đại Xuân có súng, vũ khí lợi hại nhất của mình chỉ là một cây nạng gấp. Cuối cùng, bốn cô bé đều bị khóa chặt chân vào tảng đá, nếu không có chìa khóa, sẽ không thể nào đưa được bốn cô bé thoát khỏi chỗ này mà không kinh động đến bọn chúng.

Nhưng, không còn cách lựa chọn nào khác.

Phương Mộc từ từ nhích ra khỏi hang, lặng lẽ trượt xuống tảng đá. Đi được hơn chục mét, anh lấy chai nước có nhét mẩu giấy trong ba lô ra ném xuống dòng sông ngầm. Nhìn chiếc chai trôi theo dòng nước về phía hạ du, Phương Mộc thầm cầu nguyện sớm có người phát hiện ra nó.

Trở lại trên tảng đá, Phương Mộc kiểm tra lại toàn bộ đồ đạc của mình, anh nhét chiếc nạng gấp vào chỗ tiện rút ra. Sau đó nhẹ nhàng trón vào trong hang núi, thỉnh thoảng lại quan sát động tĩnh của những kẻ trên khoảng đất trống. Anh chỉ còn cách chờ thời cơ, nếu thực sự không có cơ hội nào, đành phải liều vậy.

Có điều khả năng giành được thắng lợi vô cùng nhỏ bé. Nếu trở về được trong trạng thái lành lặn thì đúng là kì tích. Phương Mộc cố gắng không nghĩ đến hậu quả phải chịu đựng sau khi thất bại, chẳng nào thì chai nước suối cũng đã trôi đi, cho dù thế nào đi nữa, cũng để lại được chút manh mối. Nghĩ đến đây, Phương Mộc dần dần bình tĩnh lại, anh thậm chí cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Lúc đầu, còn nghe thấy ba gã đàn ông đó nói chuyện, câu được câu chăng, sau đó giọng bọn chúng dần bé đi, cuối cùng hoàn toàn im lặng.

Phương Mộc khẽ thò đầu ra. Lục Đại Xuân ôm Lục Hải Yến, nằm ngả ra đồng cỏ khô ngáy khò khò. Lục Đại Giang và gã còn lại có lẽ đã uống khác nhiều nên cũng dựa vào nhau ngủ gật.

Phương Mộc nín thở, có lẽ bây giờ chính là cơ hội. Anh lặng lẽ bò về phía kia tảng đá, trong lòng không khỏi mừng rỡ: Ở đó có một đoạn dốc nối liền với khoảng đất trống. Phương Mộc xoay người, trượt từng tí

từng tí một xuống dốc, cuối cùng cũng giẫm chân lên được khoảng đất đó.

Phương Mộc không hành động ngay, mà nấp vào một chỗ tối quan sát động tĩnh của bốn người, sau khi chắc chắn bọn họ vẫn đang ngủ say, anh mới nhón chân rón rén bước tới. Khi đi đến chỗ cách mấy cô bé khoảng mấy chục mét, Phương Mộc cảm giác như mình đã đi mất hàng thế kỉ. Mãi mới đi được đến bên mấy cô bé, Phương Mộc đang định cúi xuống kiểm tra đám xích sắt, bỗng một cô bé giật mình tỉnh giấc, trông thấy Phương Mộc đang khom lưng cúi xuống, cô bé định hét lên, liền bị Phương Mộc bịt chặt miệng lại.

"Đừng hét, chú là cảnh sát." Phương Mộc ghé sát vào tai cô bé nói khẽ: "Chú đến để đưa các cháu thoát khỏi đây, có hiểu không?"

Có thể bị nhốt lâu quá, phản ứng của cô bé có phần chậm chạp, mấy giây sau, cô bé mới trợn tròn đôi mắt đầy sợ hãi, gật đầu liên tiếp.

"Cháu gọi các bạn dậy, khẽ thôi." Phương Mộc bỏ tay ra, chỉ vào Lục Đại Giang và gã người làng, "Đừng làm cho bọn chúng giật mình tỉnh dậy."

Lúc cô bé lay các bạn mình dậy, Phương Mộc quan sát sợi xích ở chân bốn cô bé. Cổ chân mỗi cô bé đều có một chiếc vòng sắt do hai nửa ghép lại, chỗ nối là một lỗ tròn đường kính khoảng ba milimét, một thanh sắt ngoằn ngoèo một đầu xuyên qua những chiếc lỗ, đầu kia bị khóa vào sợi xích sắt. Nếu muốn rút thanh sắt ra, buộc phải mở được khóa. Mặc dù không cần phải mở đến bốn chiếc khóa, Phương Mộc vẫn hồi hận trước đây đã không học kĩ thuật mở khóa của gã Quỷ.

Nếu cậy mạnh, chắc chắn sẽ làm bọn chúng giật mình tỉnh dậy, cách duy nhất là tìm ra chìa khóa. Phương Mộc suy nghĩ, chắc chắn là chìa khóa ở trên người Lục Đại Xuân. Anh ra hiệu cho mấy cô bé không được phát ra tiếng động, rồi quay người lặng lẽ tiến đến chỗ Lục Đại Xuân.

Lục Đại Xuân nằm ngửa mặt lên trời, nhịp thở đều đặn, đang ngủ rất say. Lúc Hải Yến co người trong cánh tay trái của hắn, hai mắt nhắm nghiền. Phương Mộc nhìn khắp người Lục Đại Xuân, hắn mặc một chiếc áo lông, quần bò, từ trên xuống có đến sáu bảy cái túi. Chìa khóa nhét ở đâu đây? Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát rồi cúi xuống khê sờ túi áo phía dưới bên phải của chiếc áo lông vũ. Không có. Phương Mộc chửi thầm một câu, đang định đưa tay móc túi áo phía dưới bên phải, thì Lục Hải Yến bỗng mở mắt ra.

Trong giây lát, bốn mắt nhìn nhau, xung quanh tất cả như đều ngừng đọng.

Ánh mắt Lục Hải Yến vẫn đờ đẫn vô hồn, như thể trước mắt cô, Phương Mộc chỉ là một tảng đá hay một vật không có sự sống nào khác. Một giây sau, cô dường như đã nhận ra anh, đồng tử đột ngột thu nhỏ, ánh mắt tựa như hai luồng điện chiếu vào mặt Phương Mộc.

Anh không nói gì. Lục Hải Yến cũng không nói gì.

Chỉ cần nhìn nhau trong giây lát ngắn ngủi ấy là đủ.

Bao nhiêu ân hận, bấy nhiêu tủi mừng; bao nhiêu hờn giận, bấy nhiêu an ủi.

Phương Mộc khê gật đầu nhìn cô, tay làm động tác mở khóa. Lục Hải Yến dường như không muốn rời mắt khỏi gương mặt Phương Mộc, tay cô đưa xuống chiếc quần bò trên người Lục Đại Xuân. Khi cô đưa tay từ túi quần phía trước bên phải lên, một chiếc chìa khóa hiện ra trong tay cô.

Phương Mộc cầm lấy chiếc chìa khóa, chỉ kịp nhìn cô đầy cảm kích rồi vội vàng đi về phía mấy cô bé.

Mở khóa; nhẹ rút thanh sắt ra; lần lượt mở từng chiếc vòng. Mỗi lúc tháo xong một chiếc vòng, niềm vui mãnh liệt trong lòng Phương Mộc lại tăng lên bội phần. Cuối cùng, cả bốn cô bé đều thoát khỏi sợi xích, đứng nép vào nhau run lẩy bẩy, mắt ánh lên niềm hy vọng sống sót

sau hiểm họa. Phương Mộc nhìn cái động nham thạch rộng lớn và dòng sông tĩnh lặng sau lưng những đứa bé, anh chợt ý thức được vấn đề nghiêm trọng: Nên chạy về hướng nào?

Phương Mộc nhìn lại lối đi của mình, để bốn cô bé leo lên đoạn đường dốc đó có lẽ không khó, nhưng từ trên tảng đá đó leo xuống mà không làm bọn chúng phát hiện thì không hề dễ dàng. Hơn nữa, từ chỗ này đến cửa động, đường đi rất hiểm trở, một mình anh còn có thể cố được, nhưng mấy cô bé này liệu có vượt qua nổi không? Trời đã sắp sáng, đám người canh gác này cho họ bao nhiêu thời gian để ung dung chạy trốn?

Mồ hôi trên trán Phương Mộc vã ra lạnh toát, không còn thời gian để trách mình suy nghĩ không thấu đáo, bây giờ cần phải bình tĩnh nghĩ cách.

Đặc điểm cửa động ở phía ngoài thân núi chứng tỏ dân làng thôn Lục Gia không thường xuyên đi đường này, có lẽ chỉ có hai chị em Lục Hải Yến biết. Nếu thế, người thôn Lục Gia vào động nham thạch từ lối nào?

Nhất định phải có lối ra khác!

Phương Mộc nhìn về phía Lục Hải Yến bằng ánh mắt thăm dò. Cô vẫn đang lặng lẽ quan sát hành động của Phương Mộc, bốn mắt nhìn nhau, thăm hiểu rõ những suy nghĩ trong đầu đối phương.

Lục Hải Yến giơ một cánh tay lên, chỉ về một chỗ đằng sau lưng.

Phương Mộc nhìn theo, một chiếc cửa động thấp thoáng giữa khe đá. Đột nhiên, Phương Mộc cảm thấy tràn đầy sức mạnh. Anh quay người, ra hiệu cho mấy cô bé đi theo mình, sau đó...

Anh lại quay lại, nhìn Lục Hải Yến và chìa một tay ra.

Tôi đã từng nói, tôi nhất định sẽ trở lại. Bây giờ, tôi phải đưa em đi.

Đừng day dứt về quá khứ, cũng đừng lo lắng về tương lai. Không liên quan đến tình cảm trai gái, thậm chí cũng chẳng liên quan đến duyên nợ một lần gặp gỡ của chúng ta.

Chỉ là: Trách nhiệm.

Lục Hải Yến yên lặng nhìn bàn tay ấy, mấy giây sau, đôi mắt mờ đục sáng lên.

Tôi đã chết. Vâng, tôi đã chết kể từ giây phút giờ búa lên giáng vào em trai mình.

Nhưng, anh đã đến.

Có lẽ, tôi còn có thể tiếp tục sống?

Lục Hải Yến từ từ ngồi dậy, đôi mắt không rời khỏi bàn tay ấy. Nó có thể đưa tôi đi đâu?

Đi đâu cũng được, chỉ cần ở đó không có kí ức, không có sự nhục nhã, không có những cuộc hoan lạc vô cảm, không có những tiếng thét gào đau khổ. Nơi đâu cũng được.

Chấn dung thân bây giờ vẫn là địa ngục kinh hoàng, nhưng tiến về phía trước một bước, thiên đường sẽ mở ra.

Lục Hải Yến đứng dậy, đưa một tay ra.

Nhưng ngay lập tức, cô cảm thấy cổ chân mình bị giữ chặt.

Lục Đại Xuân ngáp dài một cái rồi ngồi dậy, bực mình hỏi: "Em đi đâu thế hả?"

Tiếp đó, hẩn nhìn thấy Phương Mộc và bốn cô bé.

Hai con mắt của Lục Đại Xuân lập tức trợn tròn lên, hẩn chăm chăm nhìn vào Phương Mộc, như thể không tin nổi vào mắt mình.

"Mày..."

Khoảnh khắc nhìn thấy Lục Đại Xuân tỉnh dậy, máu trong người Phương Mộc như đông cứng lại, nhưng không thể do dự thêm phút giây nào nữa. Anh gầm lên một tiếng: "Tôi là cảnh sát, bỏ vũ khí xuống!"

Đó là trình tự bắt buộc theo quy định của pháp luật, Phương Mộc biết đối phương không hề vì thế mà hoảng sợ. Chưa dứt lời, Phương Mộc đã lao tới trước mặt Lục Đại Xuân, rút chiếc nạng gấp trong tay giáng mạnh xuống.

Lục Đại Xuân giơ tay trái lên đỡ theo phản xạ bản năng, rầm một tiếng, chiếc nạng bằng hợp kim nhôm cong thành hình chữ L, Lục Đại Xuân kêu lên đau đớn, co quắp chân tay lăn sang một bên.

Phương Mộc ném chiếc nạng xuống đất, không cần nhìn anh cũng biết hai tên canh gác sau lưng đã giật mình tỉnh dậy. Anh hét về phía mấy cô bé đang sợ hãi ngậy người ra: "Chạy!"

Phương Mộc lập tức quay người lao về đồng xích sắt, vừa sải được mấy bước, anh đã nhìn thấy Lục Đại Xuân ngơ ngác đứng chặn trước mặt mình, dường vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Phương Mộc nhanh như cắt đập mạnh một nhát vào ngực hăn. Thừa lúc hăn vừa kêu rên vừa ngã lăn ra đất, anh đã kịp xông đến chỗ xích sắt, với tay cầm thanh sắt lên.

Đúng lúc đó, "đoàng!", một tiếng súng nổ vang lên phía sau lưng, gần như đồng thời, một viên đạn đập vào vách đá sau lưng anh, tóe lửa.

Phương Mộc nghiêng răng, quay lại.

Nửa cánh tay trái của Lục Đại Xuân thông xuống, tai phải cầm khẩu súng ngắn, họng súng đen sì chĩa vào Phương Mộc.

"Tao đã nói với mày, nếu còn quay lại tao sẽ cho mày tan xác!" Về mặt Lục Đại Xuân đầy hung hãn, hăn bóp mạnh cò súng, "Mày chết..."

Chưa nói dứt lời, Lục Đại Xuân bỗng cảm thấy người nặng trĩu, hăn mất thăng bằng, lão đảo, viên đạn bắn thẳng lên đỉnh động. Hăn thấy má và cổ hăn đau nhói.

Là Lục Hải Yến. Cô lao vào người Lục Đại Xuân như một con báo cái, điên cuồng cắn xé.

Phương Mộc đang định lao tới giật lấy khẩu súng, Lục Đại Giang đã nhặt một hòn đá ném tới. Thừa lúc Phương Mộc nghiêng người tránh, hắn bèn cầm một thanh gỗ lên, đứng tại chỗ nhảy qua nhảy lại. Xem chừng còn căng thẳng hơn cả Phương Mộc, hắn nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, bộ dạng hoảng sợ.

Phương Mộc không muốn mất thời gian, bèn giơ thanh sắt lên xông tới, Lục Đại Giang thậm chí không còn dũng khí để chống cự, lùi mãi ra đằng sau. Phương Mộc chỉ cần một nhát đã đánh bay cây gậy gỗ trong tay hắn, nhát thứ hai giáng vào đầu hắn, máu tươi phụt ra.

Bắt buộc phải tiêu diệt một thằng trước! Phương Mộc lao lên trước định vọt thì bị gã người làng còn lại vòng tay ôm chặt từ phía sau. Phương Mộc hất liền mấy cái, nhưng không sao giãy được hắn ra. Thấy Lục Đại Xuân đã kéo được Lục Hải Yến ra ném xuống đất. Phương Mộc nghiêng rằng, lùi mạnh vài bước ra đằng sau, gã người làng bị va mạnh không kịp trở tay, cũng đành lùi lại.

Đột nhiên gã người làng phía sau lưng hét lên một tiếng kinh hãi, Phương Mộc thấy cảm giác nhẹ bẫng ở hông, tiếp đó một chân bước hẫng!

Cả hai đều ngã xuống dòng sông ngầm.

Nước sông xộc vào mũi, Phương Mộc chỉ kịp hít mạnh một hơi, đã thấy vùng trước mặt tối om. Anh nín thở, vừa khua tay, vừa lấy mũi chân thăm dò phía dưới, nhanh chóng chạm vào mặt đáy rắn chắc của dòng sông. Phương Mộc đẩy mạnh chân, đầu liền nhô lên khỏi mặt nước. Anh đang định bơi vào bờ thì cảm thấy chiếc ba lô sau lưng bị túm chặt, lôi mạnh xuống nước. Phương Mộc một lần nữa bị kéo chìm xuống, anh vội vàng mở nút khóa, thả chiếc ba lô ra, nhưng cổ áo lại bị gã người làng đó kéo chặt.

Hai người giăng co dưới nước, khả năng hoạt động dưới nước của đối phương rõ ràng mạnh hơn Phương Mộc, hẳn quyết tâm muốn chìm Phương Mộc chết đuối. Trong lúc giăng co, Phương Mộc cảm thấy mỗi lúc một đuối hơi, trong lúc cuống, ý định hạ gục hẳn trời dậy. Anh túm chặt lấy tóc gã người làng, giật lên trên, đầu ngón tay kia đâm mạnh vào chỗ yếm hầu hở ra của đối phương. Đối phương bị đau nơi cổ họng, không nhin được thở, nước xộc vào đầy phổi, trong chớp mắt hẳn đã nhũn ra dưới nước.

Sau khi thoát khỏi gã người làng, Phương Mộc cũng tức thở đến mức tim như muốn nổ tung. Anh cố hết sức nổi lên mặt nước, nhưng chưa kịp thở đã thấy trước mắt đen sì. Anh gạt nước đang ròng ròng chảy trên mặt, định thần nhìn bóng đen trước mặt, bỗng thấy trong lòng lạnh toát.

Lục Đại Xuân đứng sừng sững bên bờ sông, khẩu súng trong tay hẳn đang nhắm vào trán Phương Mộc. Sau lưng hẳn, Lục Đại Giang đang ôm đầu, mồm liên tục chửi bới, Lục Hải Yến đã bất tỉnh nhân sự, máu me đầy mặt.

Gương mặt méo mó của Lục Đại Xuân dính đầy vết máu, một con mắt bị máu dính bết, con mắt còn lại vẫn lên những tia sáng hết như một con thú hoang.

"Mày giỏi thật! Đến con đàn bà của tao cũng giúp mày." Những thớ thịt trên mặt Lục Đại Xuân liên tục gồ lên, "Bây giờ, mày chết mẹ mày đi!"

Thế là kết thúc!

Lần này, đúng là phải chết thật rồi!

Không, đừng nhắm mắt. Đừng để hẳn thấy sự mềm yếu của mình, dù là một thoáng. Sự yếu hèn trước tử đường chỉ là một lần duy nhất.

Hãy chết như Đinh Thụ Thành, hãy chết như Lục Hải Thao.

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào họng súng đen ngòm đó, đợi viên đạn xuyên qua đầu mình.

"Đoàng!"

Một đốm lửa nổ bùng trước mắt Phương Mộc, trong lòng anh thấy thật bình yên.

Khoảnh khắc ánh lửa vụt sáng, Phương Mộc biết viên đạn đã ra khỏi nòng súng, nó sẽ xuyên thấu xương sọ anh, hiệu ứng cộng hưởng hốc sẽ làm cho tổ chức não của anh nát bét, sau đó viên đạn sẽ xuyên qua não, lao thẳng vào dòng sông ngầm yên ả sau lưng. Lúc đó, đầu anh chỉ còn là một đám be bét máu thịt.

Nhưng, tất cả những việc đó không hề xảy ra.

Lửa đạn khiến trước mắt Phương Mộc nhòa đi, khi nhìn rõ được mọi vật, anh phát hiện ra mình vẫn đang nổi trên mặt nước. Đầu vẫn nguyên vẹn, còn Lục Đại Xuân đang chờ người ra ở trên bờ.

Lục Đại Xuân dường như vẫn chưa hoàn hồn sau tiếng nổ khủng khiếp vừa nãy, hắn đỡ nhìn bàn tay nát bét của mình, dưới chân hắn là khẩu súng ngắn đã vỡ tan vẫn đang bốc khói nghi ngút.

Phương Mộc đã hiểu ra, đây chắc chắn là một khẩu súng xã hội đen chế tạo phi pháp, sau khi bắn liên tiếp đã bị nổ nòng.

Không lẽ giữa mênh mông cõi đời đúng là có thần phạt âm thầm phù hộ?

Bàn tay phải của Lục Đại Xuân gần như mất hết, chỉ còn những sợi gân nổi liền với cổ tay. Hắn hoàn toàn không để ý thấy Phương Mộc đang đi qua bên cạnh, trân trối nhìn bàn tay đã biến mất trong khoảnh khắc.

Lục Đại Giang đứng chết sững cạnh đó, Phương Mộc nhìn hắn cảnh cáo, anh vội bước đến bên cạnh Lục Hải Yến, cúi xuống lay cô thật mạnh.

"Hải Yến, Hải Yến, cô tỉnh dậy đi."

Đầu Lục Hải Yến lắc lư theo động tác của Phương Mộc, nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

"A..."

Phương Mộc bất giác quay đầu lại. Là Lục Đại Xuân, cuối cùng hẳn cũng nhận ra mình đã vĩnh viễn mất đi bàn tay phải. Hẳn gào lên những tiếng thảm thiết tuyệt vọng, rồi ngã gục ra đất, ngất lịm đi.

Phương Mộc đưa mắt nhìn Lục Đại Giang đang kinh sợ run lên bần bật.

"Anh đi vớt cậu ta lên," Phương Mộc chỉ về phía dòng sông ngầm, "Có thể cậu ta vẫn còn cứu được."

Lục Đại Giang đáp lời rồi vội vàng nhảy xuống sông.

Đúng lúc đó, cơ thể mềm nhũn trong lòng Phương Mộc khẽ động đậy.

Phương Mộc nhìn Lục Hải Yến, cô đã hơi tỉnh lại, con người mắt mờ đục khẽ chuyển động, rồi nhìn thẳng vào mặt Phương Mộc.

"Anh... đúng là anh đã trở lại." Khóe miệng rách sưng bầm tím thoáng hiện một nụ cười, dường như cô đang ở giữa không gian mùa xuân tươi đẹp, chứ không phải là giữa chiến trường thảm sát khốc liệt.

"Có đi được không? Tôi đưa cô rời khỏi đây." Phương Mộc cố sức nâng người Lục Hải Yến, định đỡ cô dậy.

"Không, em không thể cử động được." Lục Hải Yến lắc đầu, "Anh mau đi đi, đi tìm mấy đứa bé... Chỉ một lúc nữa thôi là sẽ có người đến chỗ này."

"Không được." Phương Mộc cố hết sức đỡ người Lục Hải Yến, "Tôi không thể để cô ở lại đây được."

"Anh mau đi đi..." Lục Hải Yến bướng bỉnh đẩy tay Phương Mộc ra, "Đại Xuân sẽ không làm gì em đâu... Dù sao em cũng là người của hân..."

Tiến thoái lưỡng nan. Phương Mộc quỳ gối bên người Lục Hải Yến bất lực không biết làm gì, lòng đau như cắt.

Lục Hải Yến nhắm mắt lại, giơ một tay lên, nhẹ nhàng ra hiệu "đi mau".

Phương Mộc nghiêng răng, nói khẽ: "Cô giữ gìn sức khỏe."

Dứt lời, anh đứng dậy chạy về phía cửa động. Vừa chạy được vài bước, anh liền nghe thấy có tiếng gọi vang lên.

"Phương Mộc!"

Phương Mộc lập tức dừng bước, quay đầu lại.

Đôi mắt Lục Hải Yến mở ra, trong sáng vô cùng, tựa như lần đầu anh gặp cô.

"Lần này, em đã làm đúng..." Cô khẽ hỏi, "Phải không?"

Phương Mộc nhìn thẳng vào cô mấy giây, mắt anh dần nhòa đi. Anh gật đầu thật mạnh.

Lục Hải Yến mỉm cười nhắm mắt lại, một giọt nước mắt nhẹ lăn xuống má.

Phương Mộc nhìn cô lần cuối, rồi quay người vội vã bước đi.

Chương 20: CUỘC CHIẾN ĐẮM MÁU

Gió thổi ù ù suốt một đêm, trời đã gần sáng, hoa tuyết bay lượn giữa không trung. Chị Triệu kéo rèm cửa sổ ra, chợt nghĩ đến số rau cải thảo đang phơi ngoài sân để dành cho mùa đông, chị vội vàng khoác áo ra khỏi giường.

Vừa mở cửa, chị Triệu liền nhìn thấy một chiếc xe Santana màu xanh thẫm đỗ ngoài sân. Chiếc xe còn chưa tắt máy, thoáng nhìn thấy vài người đang ngồi trong xe.

Chị không bận tâm, vội vã trải tấm nilon ra phủ lên đông cải thảo, lại lấy mấy viên gạch chặn lên cẩn thận.

Chị không biết rằng mấy người ngồi trong xe đang quan sát mình.

"Có phải là chị ta không?"

"Đúng rồi."

"Được, các anh..."

"Đợi một tí, tôi nghe điện thoại cái... A lô, anh Nam à... vâng... vẫn đang di động ? Biết rồi... giữ liên lạc nhé... Cảm ơn anh nhiều, xong việc về, tôi sẽ mời anh một bữa."

"Thế nào?"

"Tìm thấy hẩn rồi."

"Tốt, ra tay thôi."

Sau khi làm xong, chị Triệu thấy hơi đau lưng, chị khó nhọc đứng thẳng người dậy, bỗng nghe thấy có tiếng bước chân vang lên ở sau lưng.

Chị bất giác quay đầu lại, liền nhìn thấy ba người đàn ông đang đi về phía mình.

"Các anh là?" Vừa lên tiếng hỏi, chị chợt nhận ra một vấn đề: Họ làm thế nào mở được chiếc khóa sắt ở cổng?

Người đàn ông đi đầu không trả lời, mà lên tiếng hỏi: "Chị họ Triệu, đúng không?"

"Vâng." Chị Triệu ngơ ngác không hiểu, "Các anh..."

Anh ta hơi cúi người xuống, hỏi từng chữ rành rọt: "Chị có quen Phương Mộc không?"

Cửa động không lớn, chỉ đủ cho một người lách qua. Đi vào được một đoạn, Phương Mộc thấy trước mắt tối om như mực. Anh đưa tay định lấy chiếc đèn pin, mới nhớ ra là chiếc ba lô đã để lại dưới dòng sông ngầm. May mà vẫn còn chiếc bật lửa, Phương Mộc vẩy sạch nước đọng, thăm cầu nguyện chiếc bật lửa vẫn còn dùng được. Bật đi bật lại vài lần, cuối cùng một ngọn lửa nhỏ cũng phụt ra.

Trước mặt là một cái động núi dài, không rõ chiều sâu thế nào. Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, đã năm giờ bốn mươi phút. Anh không biết mấy cô bé đã chạy được bao xa, cũng không biết, liệu có kẻ nào canh ở ngoài cửa động, đành liều thẳng tiến về phía trước.

Đi được một quãng, chiếc bật lửa đã nóng đến bỏng tay, Phương Mộc đành phải tắt đi, mò mẫm đi tiếp một đoạn rồi lại bật lên. Đi được hơn một trăm mét mà vẫn không thấy bóng dáng mấy cô bé đâu. Phương Mộc nghĩ bây giờ không cần lo lắng chuyện bị lộ nữa, anh bèn cất tiếng gọi to.

Anh cứ vừa đi vừa gọi, đi tiếp một đoạn thì trước mặt hiện ra một lối rẽ. Phương Mộc chửi thầm trong bụng, anh chọn lối rẽ bên tay phải, vừa bước qua chỗ ngoặt, Phương Mộc bỗng nghe thấy một giọng nói nhỏ.

"Chú cảnh sát !"

Phương Mộc vừa ngạc nhiên vừa mừng, vội bật bật lửa soi sáng xung quanh.

"Các cháu ở đâu?"

"Ở đây ạ!"

Giọng nói vọng ra từ chỗ rẽ. Phương Mộc vội chạy ngược trở lại, men theo lối đi bên tay trái chui vào động núi, vừa đi được mười mấy mét, liền trông thấy một chiếc hang nhỏ lõm sâu vào trong, bốn cô bé đang nép sát vào nhau, thấy Phương Mộc, một cô bé liền khóc òa lên.

Phương Mộc thở phào nhẹ nhõm, khoát tay ra hiệu cho chúng đi ra.

"Sao lại trốn vào đây?"

"Chúng cháu chạy đến đây thì phía trước không còn đường nữa." Một cô bé trông nhỉnh hơn số còn lại đáp lời: "Chúng cháu không dám đi nữa, nên trốn vào đây."

Phương Mộc gật đầu, xem ra anh chọn lối đi bên phải là đúng.

"Cháu tên là gì?"

"Điền Tiếu."

"Được rồi, Điền Tiếu, cháu dắt các bạn bám sát theo chú, được không?"

"Vâng." Cô bé tên là Điền Tiếu đưa tay nắm lấy tay áo Phương Mộc, gật đầu thật lực.

Bốn bé gái, một người lớn, cùng tiến lên phía trước trông hệt như một con gà mái mẹ dẫn theo bầy gà con chạy trốn đại bàng. Mặc dù chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, nhưng Phương Mộc đã thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Đáng tiếc là cảm giác thoải mái chưa được bao lâu, sau khi vòng vèo hồi lâu, va đầu vào vách đá đến mấy lần, trước mặt họ lại hiện ra một chỗ rẽ.

Phương Mộc ngẫm nghĩ rồi quay người hỏi Điền Tiếu: "Các cháu có nhớ đường khi bị dẫn vào trong động không?"

"Không ạ." Điền Tiểu lắc đầu, "Bọn cháu đều bị bịt mắt."

"Ồ." Phương Mộc nghiêng răng, đành lần lượt thử từng lối một vậy.

"Chú ơi, chú nhìn kia!" Bỗng cô bé khi nãy òa khóc bỗng kêu lên, "Chú nhìn đằng kia!"

Phương Mộc nhìn theo, dường như có ánh sáng thấp thoáng ở đầu bên kia của một động núi.

Tim Phương Mộc đập thành thịch, anh liền nắm chặt tay một cô bé, chạy về phía có ánh sáng.

Khoảng cách càng gần, Phương Mộc càng khẳng định đó là ánh sáng mặt trời.

Ánh dương có nghĩa là mặt trời, mặt trời có nghĩa là nhân gian.

Chỗ cửa động đó cách đáy động khoảng nửa mét, bên trên được che bằng cỏ khô và cành cây, Phương Mộc vội vàng chọc ra, ánh mặt trời ấm áp liền rơi vào.

Anh lần lượt đỡ từng cô bé lên, sau khi trèo lên khỏi cửa động, các cô bé đều khẽ reo lên. Tiếng reo của các cô bé khiến hy vọng trào dâng trong lòng Phương Mộc, dường như đã lâu lắm rồi anh không nhìn thấy mặt trời di chuyển. Khi Phương Mộc khó nhọc chui ra được khỏi cửa động, anh lập tức hoa mắt chóng mặt vì ánh mặt trời chói lóa.

Mặt trời đang từ từ nhô lên nơi đường chân trời.

Cuối cùng đã thoát ra khỏi dòng sông ngầm!

Phương Mộc bỗng cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, anh ngồi phịch xuống đất.

Thở dốc một lúc, Phương Mộc nhận thấy bây giờ vẫn chưa đến lúc được xả hơi. Anh gượng đứng dậy, quan sát tình hình xung quanh.

Vị trí của họ có lẽ là lưng chừng sườn đông của núi Long Vĩ. Đúng lúc nhìn xuống phía dưới chân núi, anh thấy đuôi một chiếc xe tải khế vụt qua giữa những tảng đá núi.

Có lẽ đó chính là "bên mua" mà bọn chúng nhắc tới. Phương Mộc nhìn đồng hồ, đã sáu rưỡi. Đợi mãi không thấy, chắc "bên mua" cũng đoán biết được là đã có chuyện xảy ra. Có thể, những kẻ gấp rút đuổi bắt họ cũng sắp xuất hiện.

Phương Mộc lấy điện thoại di động ra, lập tức thất vọng tràn trề. Lúc vật lộn dưới dòng sông ngầm, chiếc điện thoại đã tắt máy vì bị ngập nước. Phải nhanh chóng liên lạc với cảnh sát, nếu không, kể cả là đi ra được khỏi dòng sông ngầm, mình và bốn cô bé vẫn rất nguy hiểm.

Phương Mộc nhìn xuống dưới, quanh chân núi không có làng mạc, cũng không có đường cái, anh nhìn ra xa hơn, liền thấy có luồng khói đỏ đang bốc lên từ một ống khói và một khu kiến trúc trông tựa như khu vực nhà máy.

Phương Mộc chợt nghĩ ra đó là nơi nào. Nhà máy thép Tụ Nguyên.

Trong nhà máy thép chắc chắn sẽ có điện thoại. Phương Mộc phấn chấn hẳn lên, anh đưa bốn cô bé chạy xuống núi. Mặc dù mặt trời đã mọc, nhưng nhiệt độ trên núi vẫn ở khoảng âm hai mươi độ. Trong động nham thạch tuy tối tăm, song vẫn ấm hơn bên ngoài rất nhiều. Phương Mộc ướt sũng từ đầu đến chân, nên chẳng mấy chốc anh đã cảm thấy lạnh buốt khắp người, chiếc áo khoác ngoài đã đóng băng cứng đờ. Để không đến nỗi bị lạnh cóng, anh buộc phải chạy thật nhanh. Nhưng bốn cô bé không thể theo kịp tốc độ của Phương Mộc, anh đành phải liên tục dừng lại chờ chúng. Cứ như vậy, chạy được một lúc lại dừng, khi xuống đến chân núi Long Vĩ, xuyên qua một bãi đất hoang rộng, đã gần tám giờ.

Cổng nhà máy vắng lặng, không một bóng người. Phương Mộc cảm thấy kì quặc, mặc dù vẫn chưa đến giờ đi làm, nhưng cũng không thể yên tĩnh đến như vậy.

Đang nghĩ, thì cánh cổng bằng sắt trước mặt bỗng từ từ mở ra. Một người đàn ông trông như nhân viên bảo vệ đi từ phòng trực ra, anh ta quan sát từ đầu đến chân Phương Mộc.

"Anh có việc gì không?"

"Có thể cho tôi gọi nhờ điện thoại một chút được không?" Phương Mộc lấy thẻ cảnh sát ra, "Tôi là cảnh sát."

"Ồ." Người bảo vệ dừng dừng nói rồi chỉ về phía phòng trực, "Anh ra kia mà gọi."

"Cảm ơn anh."

Phương Mộc dẫn bốn cô bé đi vào trong sân, tiến về phía phòng trực cách đó chừng mười mấy mét. Bỗng mấy thứ hiện ra trước mắt khiến anh chú ý.

Có mấy cái túi vứt lung tung dưới đất và một cốc sữa đậu nành bị đổ, vẫn đang bốc hơi nóng.

Dường như có người vừa chạy vội qua.

Phương Mộc cau mày, nói với Điền Tiểu: "Các cháu ở đây, chú sẽ quay lại ngay." Dứt lời, anh liền đi vào trong phòng trực.

Diện tích căn phòng trực không lớn, chỉ có một cái giường và một cái bàn. Người bảo vệ đi vào theo, anh ta hất hàm về chiếc điện thoại để bàn.

Phương Mộc nhìn thanh gậy bằng nhựa trong tay anh ta, rồi quay người cầm ống nghe điện thoại lên, mắt anh nhìn chăm chăm vào một chiếc cốc inox đặt cạnh chiếc máy điện thoại.

Trên thành cốc sáng loáng hiện rõ mọi thứ đằng sau lưng Phương Mộc.

Phương Mộc đưa tay bấm số : 1, 1...

Chưa kịp ấn số 0, anh đã nhìn thấy bóng người trên thành cốc lắc mạnh, tiếp đó, "vù" một tiếng bên tai.

Phương Mộc né sang một bên, đúng lúc đó một thanh gậy nhựa sượt qua vai anh, giáng mạnh xuống chiếc máy điện thoại, trong chớp mắt chiếc điện thoại vỡ toác thành bốn phần.

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, anh đập mạnh ra sau, chỉ nghe thấy "ái" một tiếng. Khi quay đầu lại, gã bảo vệ đã ôm mặt ngã lăn xuống đất. Phương Mộc lao ra khỏi phòng trực, bế thốc một cô bé lên rồi chạy về phía cổng. Vừa chạy được mấy bước, anh liền nhìn thấy cánh cổng điện đã bị đóng chặt, có mấy người đang chạy về phía mình.

Đã rơi vào ổ mai phục!

Phương Mộc quay đầu về phía ba đứa bé còn lại cuống cuồng hét lên: "Chạy mau!"

Hoàn toàn không còn khả năng chạy được ra ngoài cổng, cách duy nhất trước mắt là trốn trong nhà máy, rồi chờ cơ hội thoát khỏi vòng vây.

Phương Mộc dẫn mấy cô bé xông vào một căn nhà xưởng, vừa vào bên trong, bèn cảm thấy một luồng hơi nóng xộc vào mặt. Phương Mộc nhìn mấy đường ray trượt bằng thép chạy song song trên nóc nhà và hai cái lò nung nhiệt độ cao bằng điện trở cực lớn, anh nhận ra chỗ này chắc là xưởng đúc thép, vừa ra hiệu cho bốn cô bé tìm chỗ nấp, anh vừa quan sát bốn xung quanh. Anh hét to: "Có ai không?"

Vừa há miệng, một luồng khí nóng bỏng liền xộc ngay vào cổ họng, Phương Mộc ho lên sặc sụa. Nhưng đáp lại anh chỉ là tiếng máy móc ầm ầm vang lên trong gian xưởng.

Phương Mộc hiểu ra đây là một nhà máy thép vẫn đang sản xuất, nhưng toàn bộ công nhân đã bị dời đi nơi khác, với một mục đích duy nhất, đó là để Phương Mộc và bốn đứa bé chết tại nơi đây.

Không còn thời gian để suy xét nhiều hơn, Phương Mộc quay người đóng chặt cánh cửa lớn của gian xưởng, nhặt một cái xẻng cài vào

móc chốt cửa. Vừa làm xong, liền có kẻ đập mạnh bên ngoài cánh cửa sắt, tiếp đó, tiếng đập mỗi lúc một mạnh hơn.

Phương Mộc nhìn xung quanh, đây là một gian xưởng rộng chừng bốn trăm mét, được ngăn làm đôi bằng một bệ xi măng rộng chừng bốn mét. Sắt vụn lung tung khắp xưởng, mấy cái lò thùng để không và mấy cái khuôn lớn chất đống lộn xộn. Bốn cô bé đã mất hút không thấy đâu, có lẽ đã tìm được một chỗ kín nào nấp vào.

Nhiệt độ trong gian xưởng rất cao, mỗi lần hít thở đều cảm giác phổi mình như bị thiêu đốt. Chẳng mấy chốc Phương Mộc đã cảm thấy miệng khô khốc. Quần áo ướt sũng nước sông chưa kịp khô đã lại ướt đầm mồ hôi. Phương Mộc liền cởi luôn áo khoác ra, chỉ mặc mỗi chiếc áo ni. Mồ hôi vã ra như tắm, Phương Mộc đưa tay lau mặt, anh trông thấy cái xẻng xuyên giữa móc chốt cửa đã cong lên một cách đáng sợ, khe cửa mỗi lúc một rộng hơn, có thể thấy rõ gương mặt hung hãn của những kẻ đuổi theo.

Bọn chúng là ai?

Lần trước, khi ở trước cửa từ đường, Phương Mộc đã nhìn rõ mặt gần hết đám người làng. Những người này hoàn toàn không phải là người thôn Lục Gia. Như vậy có lẽ bọn chúng là thuộc hạ của kẻ được gọi là "ông chủ Lương".

Nhưng, bọn chúng làm thế nào mà biết được anh sẽ đến nhà máy thép Tụ Nguyên?

Phương Mộc không kịp nghĩ tiếp, một tiếng gậy vang lên giòn khốc, thanh cán gỗ của cái xẻng đã gãy đôi, cánh cửa mở toang.

Những kẻ đuổi theo liền xông vào.

Phương Mộc vội nấp vào sau một cái lò thùng, nín thở.

Những kẻ đuổi bắt họ không hề vội vã lục soát, bọn chúng đứng yên ở cửa vài giây rồi mới tiến vào. Cùng với tiếng đế giày cọ xát xuống nền xưởng, tiếng kéo chốt an toàn của súng ngắn vang lên chói tai.

Đối phương có súng, hơn nữa không chỉ một khẩu.

Phương Mộc chửi thầm một tiếng, anh nhìn khắp xung quanh để tìm vũ khí. Nhưng quanh anh, không có một thứ gì, ngoài sắt vụn. Bỗng anh nhìn thấy một đoạn ống nước mềm oặt.

Đó có lẽ là ống nước cao áp dùng để hạ nhiệt cho lò nung. Phương Mộc ngẫm nghĩ và rón rén bước tới.

Đám người đuổi bắt có tất cả sáu tên, bộ dạng ăn mặc mỗi tên một kiểu, nhưng vẻ mặt đều cảnh giác và lạnh như tiền. Hai tên canh ở cửa, bốn tên còn lại cầm súng, cẩn thận tiến về phía trước lục soát. Diện tích xưởng không hề rộng, rất ít chỗ có thể ẩn nấp được. Đám người đuổi bắt lập tức xác định mục tiêu, bọn chúng tập trung vào xung quanh mấy cái thùng lò để không và mấy cái khuôn lớn. Một tên nhặt mẫu sắt vụn lên ném mạnh vào một cái thùng lò, "keng" một tiếng, tập tức vang lên tiếng hét thất thanh.

Một cô bé bịt tai nhảy ra khỏi chiếc thùng lò, trông thấy gã đàn ông vừa ném, sợ hãi đến mức người gần như nhũn ra ngã xuống đất.

Hắn giơ khẩu súng trong tay lên, mặt lạnh tanh, ngắm trúng vào đầu cô bé.

Đột nhiên, hắn thoáng thấy một bóng người khác xuất hiện, đó là tên người lớn mà ông chủ đã ra lệnh nhất định phải khử bằng được. Thấy Phương Mộc cầm ngang chiếc ống nước, khóe miệng hắn thoáng nét cười giễu cợt. Sao, định chơi trò bắn súng phun nước à?

Tiếp đó, hắn nhìn thấy Phương Mộc mở van vòi nước.

Gần như cùng lúc đó, hắn thấy mặt đau rát. Không phải là nước, mà như hàng nghìn mũi kim thép lạnh toát!

Trong chớp mắt luồng nước cao áp phụt ra xối xả vào mặt khiến hắn hoa mắt chóng mặt, hắn gào to một tiếng, rồi ôm mặt nằm lăn ra đất, máu tươi túa ra qua kẽ ngón tay. Phương Mộc vứt ống nước xuống đất, cúi người nhặt lấy khẩu súng ngắn của gã, khi anh nhòm người dậy, một

tên khác nghe thấy tiếng động liền thò ra nửa người. Phương Mộc không hề do dự, giơ tay bắn liền hai phát, một viên đạn xuyên thủng đùi đối phương. Hắn ngã nhào xuống đất, ôm đùi kêu gào thảm thiết.

Trong giây lát, mấy phát đạn nhắm vào Phương Mộc, anh khom người, kéo cô bé dậy, cuống cuống nấp vào sau một cái khuôn.

Sau làn mưa đạn chớp nhoáng, đối phương bỗng im hơi lặng tiếng. Trong gian xưởng chỉ còn nghe thấy tiếng kêu rên của hai tên bị thương. Mấy phút sau, tiếng kêu rên trở nên đứt quãng, cùng với đó là tiếng kéo lê vật nặng. Có lẽ là đồng bọn đã kéo chúng ra chỗ khác. Phương Mộc mở hộp đạn, vẫn còn năm viên, cộng thêm một viên ở nòng súng, tất cả chỉ có sáu viên. Nhưng nghĩ đến việc hai tên đã bị đốn gục, Phương Mộc cũng thấy được an ủi ít nhiều. Nghe tiếng động, bốn tên còn lại có lẽ đang ở gần cửa. Hai bên đều cảnh giác khẩu súng trong tay đối phương, không dám manh động. Mặc dù, hai bên đều đang dè chừng thăm dò, nhưng Phương Mộc biết, ưu thế không thuộc về mình.

Tuy đã phanh gấp, nhưng chiếc xe Santana vẫn trượt về phía trước mấy mét mới dừng hẳn lại, Trịnh Lâm nhìn khu nhà xưởng cách đó không xa, ngây người ra mấy giây rồi quay đầu hỏi Triển: "Có đúng là chỗ này không?"

Triển cũng đang nhìn về phía khu nhà xưởng: "Đúng rồi. Anh Nam nói là điện thoại di động của Phương Mộc ở chỗ này, không hề di chuyển đi nơi khác."

Trịnh Lâm trầm ngâm một lúc rồi nói khẽ: "Hải, cậu đi xem thế nào."

Hải vâng một tiếng, mở cửa xe bước xuống, quan sát một vòng xung quanh rồi chạy nhanh về phía nhà máy.

Chỗ đó vừa có tiếng súng nổ, chắc chắn là có chuyện xảy ra.

Trịnh Lâm không rời mắt khỏi khu nhà xưởng đó một giây, anh ta đưa tay lấy thuốc lá trong túi áo, vừa cho tay vào liền cảm thấy vết cào

trên mu bàn tay đau nhói.

Mẹ kiếp, con mụ họ Triệu ghê gớm thật.

Nghĩ đến đó, anh ta quay đầu nhìn cô bé ngồi ở vị trí lái phụ. Cô bé đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như tâm trạng căng thẳng của những người khác không hề ảnh hưởng đến mình.

Trịnh Lâm ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng hỏi: "Cháu tên là gì?"

Thực ra, anh ta đã hỏi cô bé câu hỏi này không biết bao nhiêu lần. Ngoài ra, những câu hỏi như "Cháu mấy tuổi rồi?", "Cháu từ đâu đến?", "Cháu có quan hệ thế nào với Phương Mộc?", anh ta đã hỏi suốt dọc đường, nhưng cô bé không chịu hé nửa lời. Thậm chí những câu hỏi ôn hòa hơn một chút như "Cháu học lớp mấy rồi?", "Sau này cháu định làm gì?", cô bé cũng hoàn toàn không có phản ứng gì.

Suốt dọc đường, nét mặt cô bé thậm chí không hề thay đổi, ánh mắt cứ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa mãi như vậy.

Cho dù cô bé này có liên quan đến vụ án của ông Hình hay không, nếu cô bé cứ im lặng không nói nửa lời như vậy, liệu có làm nhân chứng được không? Nhưng Phương Mộc thương tích đầy mình mới đưa được cô bé về, còn bí mật gửi nó vào cô nhi viện, hẳn là phải có nguyên nhân nào đó.

Trịnh Lâm châm thuốc, rít mạnh một hơi. Cũng không biết liệu cô bé này có cứu được ông Hình hay không?

Bỗng chiếc điện thoại di động trên bàn điều khiển rung lên, Trịnh Lâm vội ấn nút bật loa ngoài.

"A lô!"

"Sếp, em nhìn thấy rồi." Giọng Hải mặc dù nhỏ nhưng rất rõ, "Phương Mộc và mấy đứa bé gái ở bên trong, đối phương có sáu người, một thằng là Kim Vĩnh Dụ, hai thằng đơ rồi, nhưng trong tay bọn nó đều có hàng. Làm thế nào bây giờ?"

"Cậu ở đâu?"

"Em ở cửa sổ phía sau, không có kẻ nào phát hiện được đâu, anh yên tâm." Hải dừng lại một lát, "Sếp, phải làm thế nào bây giờ?"

Trịnh Lâm bắt đầu do dự, anh ta quay đầu nhìn Triển, Triển cũng đang nhìn anh ta, mấy giây sau, khẽ lắc đầu.

Trịnh Lâm khẽ nheo mắt, nhưng vẫn nhìn thẳng vào mặt Triển. Triển biết mình phải đưa ra một lời giải thích.

"Sếp ạ, cả ba chúng ta đều đang bị đình chỉ công tác, nếu còn gây ra vụ gì, chắc chắn là toi luôn." Triển nhẹ nhàng nói: "Hơn nữa, Phương Mộc có quan hệ gì với đối phương, chúng ta cũng không rõ. Nếu không liên quan gì đến vụ của cục trưởng Hình, mà chúng ta mạo hiểm như vậy thì không đáng."

Triển suy nghĩ một lát, rồi nói thêm: "Anh và Hải là anh em của em. Còn Phương Mộc thì không."

Trịnh Lâm quay đầu đi chỗ khác. Triển nói có lý, hơn nữa, đối phương có sáu người, trong tay đều có súng, bên mình chỉ có bốn người, cô bé này chỉ tổ vướng chân, khả năng chiến thắng rất mong manh.

Trịnh Lâm cúi xuống chiếc điện thoại nói: "Hải, cậu nấp cẩn thận, chờ lệnh."

"Nhưng, sếp..." Hải có vẻ khó xử, "... Bên trong còn có mấy đứa bé."

"Bây giờ không suy xét được nhiều nữa, cứ để Phương Mộc một mình chống đỡ đã." Trịnh Lâm ngắt lời Hải, "Đội đánh xong rồi, chúng ta sẽ thu dọn chiến trường."

Đầu kia điện thoại im lặng hồi lâu, mấy giây sau, giọng Hải vọng ra dè dặt: "Sếp?"

Trịnh Lâm cup mắt xuống, chậm chậm nói: "Cứ thế đã, nấp kín, chờ lệnh."

Dứt lời, anh ta ngả người ra sau ghế, nhắm mắt lại.

Đội trận chiến giữa hai bên kết thúc, có thể đều có thương vong (Trịnh Lâm cố gắng không nghĩ đến khả năng Phương Mộc hoặc mấy đứa bé gái bị bắn chết), tới lúc đó hăng ra tay, đây là cách an toàn nhất. Cho dù không thể nhờ đó mà cứu được ông Hình, thì ít nhất cũng có thể tố cáo Kim Vĩnh Dụ tội cố ý giết người.

Không phải là không hành động, mà là chờ thời cơ.

Có lẽ, nghĩ như vậy có thể khiến lòng mình đỡ day dứt hơn đôi chút?

Không khí trong xe im lặng đến ngạt thở, Trịnh Lâm và Triển đều tránh không nhìn vào mắt nhau, cả hai đều đóng tai lắng nghe động tĩnh từ chiếc điện thoại di động, cố gắng dò đoán tình hình trong khu nhà xưởng qua những âm thanh sột soạt phát ra từ chiếc điện thoại.

Đột nhiên một âm thanh khê nhưng rất rõ ràng vang lên trong xe.

"Làm cảnh sát, bắt kẻ xấu."

Trịnh Lâm ngậy người ra. Anh ta quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào cô bé, hỏi: "Cháu vừa nói gì?"

Cô bé vẫn ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề động đậy.

Trịnh Lâm nhìn thẳng vào mắt cô bé, đầu bỗng sôi lên, như thể vừa bị châm một mũi lửa.

Anh ta hoàn toàn không hiểu nổi rốt cuộc cô bé đang nghĩ gì, nhưng anh ta biết, cô bé đã trả lời một câu hỏi của chính mình. Một câu hỏi vu vơ đến nực cười.

"Sau này cháu muốn làm gì?"

Giây lát sau, Trịnh Lâm quay đầu lại, trong lòng thấy thật nhẹ nhõm, như vừa trút được một gánh nặng.

"Làm cảnh sát, bắt kẻ xấu." Anh ta khẽ đọc câu nói đó rồi mỉm cười.

Trịnh Lâm ngẩng đầu, nhìn Triển qua gương chiếu hậu, Triển cũng đang nhìn anh ta, ánh mắt đầy ý chí và kiên quyết.

Trịnh Lâm cúi xuống chiếc điện thoại di động trên bàn điều khiển, nói ngắn gọn:

"Hải, cứu người!"

Gian xưởng đúc thép hết như một chiếc lồng hấp, tạm chìm trong sự im lặng chết chóc. Cả hai bên đều nín thở tập trung cao độ, dè chừng suy đoán vị trí và khả năng hành động của đối phương. Điều Phương Mộc lo lắng nhất không phải là khi nào những kẻ đó bắt đầu tấn công, mà là sự an toàn của ba cô bé còn lại.

Anh khẽ hỏi cô bé vừa nhảy ra: "Các bạn khác đâu?"

Gương mặt cô bé ướt đầm mồ hôi và nước mắt: "Cháu không biết... vào đến đây là chúng cháu chạy mỗi đứa một nơi rồi..."

Phương Mộc nghiêng rằng, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ không có lợi cho mình. Nhưng ngoài cánh cửa lớn, lối ra duy nhất còn lại là những ô cửa sổ cao hơn mặt nền phải đến hai mét. Hiển nhiên là mấy cô bé đó không thể trèo lên được. Bây giờ chỉ còn mỗi cách thăm cầu nguyện cho mấy cô bé đó không bị phát hiện.

Chỉ mấy phút sau, nỗi lo của Phương Mộc đã biến thành sự thật. Mấy phát đạn thành linh bắn vào ngay gần Phương Mộc, anh hoảng hốt, thu mình vào sau cái khuôn theo phản xạ. Tiếp đó, anh liền nhận ra, mục đích của đối phương không phải là tấn công, mà để kiểm chế hỏa lực của anh. Có tiếng bước chân dồn dập vang lên, hai tên trong bọn chúng đã rời khỏi cửa, thoát khỏi phạm vi Phương Mộc có thể bắn trúng, bọn chúng lao thẳng về chỗ ẩn nấp của mấy cô bé.

Phương Mộc cuống lên, định liều mạng chạy qua. Nhưng vừa thò ra nửa người, đã bị một loạt đạn bắn tới tấp khiến anh không sao ngẩng

đầu lên được.

Đúng lúc đó, một tiếng kêu thất thanh vang lên từ đồng sắt đó, tiếp đó, vang lên một giọng nói khiến Phương Mộc cảm thấy quen thuộc:

"Ra ngay, mau, không tao giết luôn con ranh này!"

Phương Mộc chửi thầm một tiếng, trong lòng đấu tranh dữ dội: Ra, hay không ra?

Nếu ra, tất yếu là sẽ chết; không ra, không nhẽ lại khoanh tay đứng nhìn cô bé bị giết ngay trước mặt mình?

"Mau lên!"

Vừa dứt lời, tiếng súng liền vang lên. Tiếng kêu thất thanh của cô bé đã chuyển thành tiếng gào khóc thảm thiết.

Phương Mộc nghiêng răng, đứng dậy đi ra khỏi chỗ nấp.

Là Kim Vĩnh Dụ, tay trái hấn túm chặt tóc Điền Tiếu, tay phải cầm khẩu súng chĩa vào đầu cô bé.

"Là mày à?" Nhìn thấy Phương Mộc, Kim Vĩnh Dụ vô cùng kinh ngạc. Người cảnh sát trông thư sinh yếu ớt gặp ở trụ sở Công an thành phố hôm đó không ngờ lại to gan như vậy?

Cho dù anh ta là ai, cũng phải khử bằng được.

"Bỏ súng xuống!" Kim Vĩnh Dụ túm tóc Điền Tiếu, hòng súng gí sát vào thái dương cô bé, "Mau lên!"

Phương Mộc nhìn Điền Tiếu, người cô bé gần như lả đi, anh thở dài, giơ tay vứt khẩu súng xuống đất.

Thấy Phương Mộc đã không còn vũ khí trong tay, ba tên còn lại đều đứng hết dậy, từ từ tiến sát lại bao vây Phương Mộc.

Kim Vĩnh Dụ mỉm cười, khẩu súng trong tay hấn chĩa thẳng vào Phương Mộc.

Cảnh sát đúng là cảnh sát. Tinh thần chính nghĩa chính là gót chân Asin của cái bọn được coi là bảo vệ chính nghĩa này. Hôm ở Bách Hâm Dục Cung, nếu không vì cứu cái con ranh tên là Lục Lộ, Đinh Thụ Thành đã không phải chết.

Tương tự như vậy, nếu mày có thể nhìn bọn tao giết chết mấy con ranh này, bọn tao cũng không chắc đã khử được mày.

Nhưng Kim Vĩnh Dụ không biết rằng lương thiện không phải là sự hèn nhát mà là sức mạnh!

"Cảnh sát! Bỏ súng xuống!"

Một tiếng gầm thịnh nộ vang lên như sấm. Kim Vĩnh Dụ run bắn người, quay đầu về phía tiếng quát theo phản xạ bản năng, hăn trông thấy hai người đàn ông đang từ cửa xông vào. Người dẫn đầu chính là tay cảnh sát đã bị hăn chơi cho một vố thảm hại.

Kim Vĩnh Dụ kinh ngạc, quay súng về phía tay cảnh sát đó, nhưng hăn không chú ý thấy, Phương Mộc đã lao tới.

Ngay lập tức cả ba người lăn đùng vào nhau. Phương Mộc thoáng thấy Trịnh Lâm đang giằng co với một tên, bàn tay cầm súng của đối phương đã bị Trịnh Lâm tóm chặt.

Phương Mộc quay người, hét to: "Trịnh Lâm!", rồi nhanh như cắt đá bay khẩu súng trên mặt đất qua. Trịnh Lâm đẩy tên đó ra, nghiêng người lăn sang một bên, nhặt lấy khẩu súng, bắn liên tiếp hai phát vào một gã đang định xông tới ở sau lưng, hăn gục luôn tại chỗ.

Ở phía khác, Triển đang một mình chống chọi với hai tên, một tên thoát được khỏi vòng khống chế của Triển, hăn giơ tay bắn một phát. Triển lão đạo, ngã phịch xuống đất. Đối phương đang giơ tay định bắn tiếp, bỗng nghe thấy có tiếng cửa kính vỡ loảng xoảng phía sau lưng. Hăn bất giác quay đầu lại nhìn, đúng lúc đó một người đàn ông từ trên trời rơi xuống, lao đúng vào người hăn.

Là Hải.

Phía bên này, Kim Vĩnh Dụ vẫn đang vật lộn với Phương Mộc. Phương Mộc mệt bơ phờ sau một đêm chạy trốn, chẳng mấy chốc đã thấy đuối sức. Con dao trên tay vừa lỏng ra một chút, đã bị Kim Vĩnh Dụ đá bay. Kim Vĩnh Dụ không hề muốn tiếp tục giằng co với Phương Mộc, hăn quay người chạy ra phía cửa. Đúng lúc đó, một loạt tiếng súng vang lên, tên bị Phương Mộc bắn vào đùi bị thương nằm ở cửa đang bắn liên tục về phía họ.

Phương Mộc khom người cùng Trịnh Lâm chạy ra cạnh Triển, kéo anh ra đằng sau một đồng khuôn.

Nhìn sang bên kia, Hải đã đốn gục một tên, mặt mũi hăn máu me be bét, nằm rên rỉ trên nền xường. Hải đã đoạt được súng của hăn, nằm bò sát đất sau một chiếc xe đẩy.

Phương Mộc khẽ thở phào, quay đầu hỏi Trịnh Lâm đang thở dốc: "Sao anh biết tôi ở đây?"

Trịnh Lâm không trả lời Phương Mộc, mặt tái mét nhìn Triển. Triển nằm trên nền xường, tay phải ôm chặt vùng bụng dưới ướt đầm máu, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra qua kẽ tay.

"Cậu thế nào?"

"Không sao." Triển gượng nhòm người dậy, nửa nằm nửa ngồi, đưa tay sờ ra sau lưng, "Đạn bắn xuyên qua, không chết được đâu."

Phương Mộc nhìn sắc mặt trắng nhợt của Triển, trong lòng trào lên cảm giác áy náy.

"Tôi thành thật xin lỗi, may mà các anh..."

"Mẹ kiếp, dẹp mấy câu tầm phào đó đi!" Trịnh Lâm sốt ruột ngắt lời Phương Mộc, "Mấy đứa bé đâu?"

Phương Mộc thò đầu ra, nhòm ngó khắp xung quanh. Có thể nhìn thấy mấy bàn chân đang run lập cập trong một chiếc thùng lò phía bên tay phải trước mặt.

Thành thùng bằng thép rất dày, đạn bắn vào cũng không hề gì.

"Ở đằng kia." Phương Mộc rút người lại, chỉ về phía cái thùng lò, "Tạm thời an toàn."

"Bọn chúng ở đâu ra?" Trịnh Lâm khẽ gật đầu, xé vạt dưới chiếc áo nỉ của mình ra bịt vào vết thương của Triển, "Rốt cuộc là thế nào?"

"Vụ án của anh Hình liên quan đến vụ buôn bán trẻ em xuyên quốc gia. Mấy đứa bé này là nạn nhân, bị nhốt trong động Long Vĩ." Phương Mộc cố gắng nói thật ngắn gọn, "Kẻ cầm đầu đằng sau là một tên họ Lương."

"Ồ." Trịnh Lâm và Triển đột nhiên nhìn nhau, "Đánh trận này quả là không sai!"

Trịnh Lâm như được tiêm thuốc kích thích, lập tức vô cùng phấn chấn. Anh kiểm tra lại súng ngắn, quay đầu nói với Phương Mộc: "Tôi đã báo cảnh sát rồi. Bọn chúng còn ba tên có vũ khí. Tôi, anh, thêm Hải nữa, cậu cứ nằm đây, đừng đi đâu." Triển đang định cố sức ngồi hẳn dậy, Trịnh Lâm khoát tay ngăn Triển lại, "Ba chúng ta đối phó với bọn chúng chắc là ổn."

Đúng lúc đó, Hải đang nấp ở phía bên kia bỗng kêu lên.

"Sếp!"

Trịnh Lâm nhìn qua, thấy Hải đang chỉ tay chếch lên phía trên. Phương Mộc nhìn về phía Hải chỉ, lập tức trợn tròn mắt.

Cái thùng lò nơi bốn cô bé nấp đang di chuyển!

Cái thùng lò đang treo trên ray sắt!

Phương Mộc đang định nhồm người dậy xem thế nào, thì mấy phát đạn dồn dập bắn tới, trúng vào cái khuôn trên đỉnh đầu kêu bong bong.

Phương Mộc và Trịnh Lâm vội nằm bò xuống đất, hai người nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Bọn chúng định làm gì?

Mấy cô bé đang trốn trong thùng lò cũng nhận ra là mình đang bị di chuyển, chốc chốc lại khẽ kêu lên thất thanh. Một phút sau, mấy đứa bé bỗng kêu rất to.

Phương Mộc nghiêng rặng, mạo hiểm thò đầu ra lần nữa.

Cái thùng lò đã bắt đầu dốc ngược xuống, đầu có nắp mở đang từ từ hướng xuống dưới, bốn cô bé cuống cuống vùng vẫy, kết quả là lần lượt rơi xuống một cái khuôn lớn ở phía dưới.

Phương Mộc kinh ngạc nhìn xuống bên dưới, cái lò nung nhiệt độ cao bằng điện trở cực lớn đang âm ỉ phát ra tiếng động.

Một cảm giác hoảng sợ chưa từng có lập tức lan khắp người Phương Mộc.

Anh đã biết được ý đồ của đối phương!

Trịnh Lâm thấy Phương Mộc ngây ra, vội kéo anh thấp xuống, hỏi luôn: "Sao thế?"

Toàn thân Phương Mộc run lập cập như bị sốt rét, mãi mới bật được ra vài chữ: "Mấy đứa bé ở trong cái khuôn... thép nóng chảy... bọn chúng định..."

Mặc dù Phương Mộc nói đứt quãng, nhưng Trịnh Lâm vẫn hiểu ra, anh cũng sững sờ ngây ra như bị điện giật. Một giây sau, Trịnh Lâm lấy lại bình tĩnh trước, nhưng nỗi hoảng sợ khó xua tan vẫn ánh lên trong mắt.

"Lũ súc vật này!" Trịnh Lâm cầm súng lên định xông ra, nhưng vừa nhò dậ, một loạt đạn liền chiu chú bắn tới. Anh đành phải cúi thấp người xuống.

Làm thế nào bây giờ?

Phương Mộc lo lắng suy nghĩ, phải nhanh chóng cứu mấy đứa bé ra khỏi cái khuôn, nếu không, một lát nữa chúng sẽ bị đúc trong thép nóng chảy ở 1500 độ C.

Cái thùng lò tiếp tục bị kéo lên cao, tiếp đó dừng lại ở bên dưới lò nung. Lò nung bắt đầu mở ra, thép nóng chảy đỏ rực sôi sùng sục từ từ đổ vào thùng lò.

Trịnh Lâm ngồi dựa dưới nền xưởng, nhìn thép nóng chảy đang đổ xuống như thác, ngực anh phập phồng liên tục vì thở gấp. Bỗng anh gầm lên một tiếng: "Hải, nổ súng!"

Tiếp đó, Trịnh Lâm đứng thẳng dậy, bắn liên tiếp về phía cửa. Gần như cùng lúc đó, Hải nhảy ra khỏi chỗ nấp, giơ súng lên bắn.

Sau loạt đạn tới tấp như mưa bão của cả hai bên, tiếng súng cuối cùng cũng lắng xuống. Hai tên đuổi bắt ngoài cửa đã trúng mấy phát đạn, nằm gục dưới đất. Đạn sượt qua má Trịnh Lâm chảy một vệt máu dài, tay phải của Hải bị trúng đạn. Họ ném khẩu súng đã hết đạn xuống đất, chạy vội về phía chiếc bệ đúc bằng xi măng.

Tiếng súng vừa lắng, Phương Mộc đã chạy ngay đến bên cạnh chiếc khuôn, anh nhảy lên mặt bệ xi măng, thò đầu nhòm vào trong cái khuôn, lập tức thấy rung mình ớn lạnh.

Cái khuôn hình trụ dài, đáy hình bán nguyệt, đường kính bên trong khoảng ba mét, nhưng phải sâu hơn bốn mét. Mấy cô bé nép sát vào nhau, tám cánh tay cùng giơ về phía Phương Mộc, nhưng không sao bò ra được.

Phương Mộc nhìn lên đỉnh đầu, cái thùng lò đã đổ đầy thép nóng chảy, đang từ từ trôi gần lại theo ray trượt.

Không còn thời gian để do dự nữa, Phương Mộc nhảy vào trong khuôn, ngồi xổm tựa lưng vào thành khuôn, để một cô bé giẫm lên vai mình, rồi cố gắng nhòm người dậy.

"Chưa đủ!" Tiếng quát của Trịnh Lâm vọng qua đầu, "Cao thêm tí nữa!"

Phương Mộc cảm thấy hai chân đều run lên bần bật, anh cố sức thẳng người dậy, cảm giác cô bé lại cao được thêm một chút.

Vẫn chưa đủ!

Trịnh Lâm đứng bên miệng khuôn với sát xuống, gần như nhào cả nửa người vào trong khuôn, nhưng tay anh vẫn còn cách tay cô bé một đoạn xa.

Phương Mộc vẫn đang nghiêng rằng kiên trì, anh không thể thấy được tình hình trên đỉnh đầu mình, nhưng sức nặng trên vai không hề giảm đi nên anh biết Trịnh Lâm và Hải vẫn không thể kéo cô bé lên được.

Làm thế nào đây! Làm thế nào đây! Làm thế nào đây!

Đột nhiên Phương Mộc thấy trước mắt mình tối sầm, một bóng người rơi phịch xuống trước mặt mình. Tiếp đó, "bịch", "bịch" hai tiếng, lại có thêm hai người nữa nhảy vào.

Là Trịnh Lâm, Hải, và cả Triển đang bị thương.

"Phương Mộc, lên đi!"

Phương Mộc do dự, "Anh... có chịu được không?"

"Mẹ kiếp, đừng có hỏi vớ vẩn nữa!" Trịnh Lâm chửi bậy, "Không thì còn cách nào nữa hả? Nhanh lên!"

Phương Mộc nghiêng rằng, giẫm lên vai Trịnh Lâm. Trịnh Lâm thở sâu một hơi, đứng bật dậy, rồi bế cô bé, cố sức giơ lên quá đầu. Phương Mộc đón lấy cô bé, lấy hết sức đẩy lên cao để cô bé giẫm lên vai mình. Trọng lượng tăng đột ngột khiến chân Trịnh Lâm chùng xuống, anh lấy hết sức đứng vững, mặt đỏ tím lên vì gắng gượng.

Cô bé đã nhào được nửa người ra khỏi miệng khuôn, bản năng sinh tồn thôi thúc khiến cô bé ra sức trèo lên... Cuối cùng, cô bé cũng nhảy được ra ngoài!

Phương Mộc chưa kịp mừng rỡ, nhìn cái thùng lò trên đỉnh đầu đang dần tiến gần đến, anh liền quát xuống: "Anh Trịnh, nhanh lên!"

Hải và Triển cũng làm thành một cái thang người. Hải bên dưới, Triển bên trên, theo cách vừa nãy, cô bé thứ hai cũng nhảy được ra khỏi thùng lò.

Độ cao tăng thêm một milimét, sức lực trên người lại bị rút bớt một phần. Mỗi giây trôi qua, những sinh mạng non nớt lại cách xa tử thần thêm được một bước.

Có điều, thép nóng chảy sôi sục trên đầu mỗi lúc một gần hơn.

Cô bé thứ ba, thứ tư.

Cuối cùng, cả bốn cô bé đều thoát được ra khỏi cái khuôn.

Phương Mộc đã hoàn toàn kiệt sức, đôi chân giẫm trên vai Trịnh Lâm run lên bần bật. Anh gắng gượng dựa vào thành thép của cái khuôn, đưa tay cho Triển đỡ mềm oặt dưới đáy khuôn.

"Cậu bị thương nặng, cậu lên trước đi!"

Triển lơ lơ mở mắt, nhìn bàn tay Phương Mộc, rồi lại nhìn Trịnh Lâm và Hải.

Ba người nhìn nhau cùng bật cười.

"Nhanh lên!" Phương Mộc nhìn lên đỉnh đầu, cái thùng lò đã dừng ở bên trên miệng khuôn, thép nóng chảy đang sùng sục cuộn trào chực đổ ập xuống.

Triển không hề để ý đến lời của Phương Mộc, anh nhích qua, bê một chân Trịnh Lâm, lấy hết sức đẩy lên. Cánh tay bị thương của Hải đã

hoàn toàn bất động, anh chùng vai xuống, cánh tay còn lại cố hết sức đẩy Trịnh Lâm lên người mình.

Trịnh Lâm mất thăng bằng chao đảo, Phương Mộc cũng lắc lư theo, nhưng anh cảm giác người mình đã cao lên một chút.

Phương Mộc lập tức hiểu ra ý đồ của họ, anh cuồn cuồn hét lên: "Không được! Các anh..."

"Im ngay!" Trịnh Lâm đã không còn đủ sức để quát, "Chúng tôi đều kiệt sức cả rồi, không thể cùng thoát ra hết được." Anh dừng lại để thở, "Tôi và hai người anh em được cùng chết, cuộc đời thế là có ý nghĩa rồi."

Nước mắt trào ra. Cái lò thùng đang chậm chậm dốc xuống trước mặt nhòa đi.

"Anh Trịnh..."

"Đừng nói nữa." Giọng Trịnh Lâm mỗi lúc một nhỏ đi, "Việc của anh Hình... cậu cố gắng!"

Phương Mộc không nói nên lời, anh không nhìn thấy được gương mặt Trịnh Lâm, trước mặt anh Hải và Triển đang đỏ mặt tía tai ráng hết sức, gân xanh trên cổ hằn lên.

Trịnh Lâm quát nhỏ: "Một, hai, a..."

Thật khó có thể tin được rằng tiếng gầm rung chuyển ấy phát ra từ lồng ngực của ba con người sắp chết, cũng thật khó có thể tin được rằng cú đẩy cuối cùng ấy lại có sức mạnh vĩ đại đến thế. Phương Mộc đột ngột cảm thấy cả người mình như bay lên.

Trong tiếng gầm khiến người ta ù tai váng óc ấy, Phương Mộc bị Trịnh Lâm, Triển và Hải ném vọt ra khỏi cái khuôn.

Gần như cùng lúc đó, cái lò thùng hoàn toàn dốc xuống, thép nóng chảy 1500 độ C đổ vào trong khuôn.

Sau khi rơi ngã xuống bệ xi măng, Phương Mộc lập tức cảm thấy rất bỏng sau lưng. Nhiệt độ xung quanh đột ngột tăng lên vài trăm độ. Phương Mộc không dám dừng lại một giây, lăn luôn xuống dưới bệ xi măng, loạng choạng chạy về phía cửa.

Anh không thể quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại.

Khoảnh khắc thép nóng chảy sùng sục trào lên trong không trung, tiếng gầm rung động mây xanh ấy hoàn toàn im bật.

Chương 21: NHÂN CHỨNG IM LẶNG

Biên Bình ôm vai, lặng lẽ nhìn Phương Mộc nằm phía bên kia cửa sổ. Anh nằm sấp trên giường, mình trần, hai y tá đang giúp anh thay thuốc. Chỗ bị bỏng sau lưng lộ ra một mảng thịt đỏ, trông vô cùng đáng sợ.

"Trưởng phòng Biên."

Biên Bình nghe thấy tiếng gọi liền quay lại, thấy ở đầu kia hành lang Tiêu Vọng và hai người nữa đang đi về chỗ mình.

"Đây là anh Vương Khắc Cần, phó trưởng Công an chỗ chúng tôi; còn đây là anh Từ Đồng, đội phó đội Cảnh sát hình sự. Đây là trưởng phòng Biên ở Công an tỉnh." Tiêu Vọng giới thiệu từng người với Biên Bình, hai bên cùng bắt tay chào hỏi, Biên Bình hỏi thẳng luôn tình hình hiện tại. Từ Đồng đưa cho Biên Bình một tập tài liệu, để ông vừa đọc vừa nghe.

"Sáng nay chúng tôi nhận được tin báo nói là có vụ bắn nhau xảy ra ở nhà máy thép Tụ Nguyên. Chúng tôi lập tức điều động cảnh sát đến hiện trường, phát hiện ra xác chết của ba người đàn ông, ngoài ra còn một người đàn ông và bốn đứa bé gái." Từ Đồng hất hàm về phía Phương Mộc đang ở trong phòng bệnh, "Chúng tôi cũng không ngờ là cậu ấy. Ngoài ra, gần khu vực hiện trường còn phát hiện ra một chiếc Santana màu xanh, trên xe có một cô bé. Chúng tôi đang tiếp tục điều tra các việc khác."

Biên Bình khẽ gật đầu. Lúc này, Phương Mộc đã mặc áo vào, từ phòng bệnh đi ra.

Anh không kịp chào Biên Bình, vội hỏi Từ Đồng: "Mấy đứa bé đâu?"

"Đều ở trụ sở Công an chỗ chúng tôi, anh yên tâm. Chúng tôi đã lấy được thông tin của bốn đứa bé ở phòng Hộ tịch và thông báo cho bố

mẹ của chúng rồi. Anh cũng biết, điều tra người chưa thành niên yêu cầu người giám hộ phải có mặt. Vì thế, tạm thời chưa hỏi chúng ngay được, có điều," Từ Đồng nhìn cuốn sổ ghi chép trong tay, "Chúng tôi không tìm được bất cứ thông tin nào về cô bé trên chiếc xe Santana, cũng không biết người giám hộ của cô bé đó là ai."

Thấy Phương Mộc cau mày, Biên Bình nói thêm: "Theo yêu cầu của cậu, tôi đã đón chị Triệu đến đây, cô bé tên Lục Lộ đó đang ở cùng chị ấy. Vết thương của cậu thế nào?"

"Em không sao." Phương Mộc quay sang Từ Đồng: "Mấy người dân trong thôn Lục Gia huyện Long Vĩ Ao liên quan đến việc cố ý giết người và buôn bán trẻ em xuyên biên giới, kẻ cầm đầu là trưởng thôn Lục Thiên Trường, hai kẻ phạm tội trọng yếu khác là Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang, phải nhanh chóng khống chế bọn chúng. Ngoài ra," Anh bổ sung thêm: "Có một người trong thôn tên là Lục Hải Yến, cần bảo vệ cô ấy cẩn thận."

Mặc dù thiết bị định vị GPS đã chìm xuống đáy dòng sông ngầm cùng với chiếc ba lô, nhưng Phương Mộc nhớ lại và nói cho Từ Đồng biết vị trí đại khái của chỗ đó.

"Chỗ đó đã từng là nơi nhốt những đứa bé gái bị bắt cóc để đem bán, khi cần thiết, có thể đưa mấy đứa bé đó đến để xác nhận."

Cần gấp rút bắt tay vào việc, Từ Đồng và phó trưởng Công an Vương vội vàng cáo biệt, Tiêu Vọng cũng tích cực tình nguyện cùng hỗ trợ. Vừa đi được mấy bước, Tiêu Vọng liền bị Phương Mộc gọi lại.

"Hôm nay... có ai gọi điện thoại cho anh không?" Phương Mộc để ý quan sát nét mặt Tiêu Vọng.

"Có." Tiêu Vọng đáp rất dứt khoát.

"Ai vậy?" Phương Mộc lập tức cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Cậu chứ còn ai nữa." Tiêu Vọng ngơ ngác không hiểu, "Không phải là cậu gọi điện bảo tôi và trưởng phòng Biên đến còn gì?"

"Ồ." Phương Mộc nghĩ một lát, trong lòng cảm giác như được an ủi, nhưng lại có chút nghi hoặc, anh vẫy tay chào Tiêu Vọng: "Không có việc gì. Anh vất vả quá!"

Xem ra không có ai nhặt được chiếc vỏ chai trôi trên dòng sông ngầm. Như vậy, tại sao bọn Kim Vĩnh Dụ lại biết được hành tung của mình?

Trong hành lang chỉ còn lại Phương Mộc và Biên Bình.

"Bắt được Kim Vĩnh Dụ chưa?"

"Đã triển khai lùng bắt ở cả thành phố C và thành phố S." Biên Bình nói: "Sớm muộn cũng sẽ bắt được hẳn." Ngẫm nghĩ một lúc, ông lại hỏi: "Hôm nay có phải là cậu báo cảnh sát không?"

"Không phải là em. Điện thoại di động của em hỏng rồi." Vẻ mặt Phương Mộc u ám, anh lắc đầu: "Là anh Trịnh và hai đồng đội của anh ấy."

"Hả? Ý cậu là còn Trịnh Lâm, Phùng Nhược Hải và Triển Hồng?" Biên Bình nhìn quanh, "Họ ở đâu?"

"Lúc anh ở hiện trường, có thấy một cái khuôn đổ đầy thép nóng chảy không?"

Giọng Phương Mộc bỗng lạc đi.

"Sao?" Biên Bình mở tập tài liệu trong tay ra, trong một tấm ảnh hiện trường hiện ra một lò thép nung chảy đang tỏa ra hơi nóng.

"Anh Trịnh, Hải và Triển..." Phương Mộc nhìn thoáng qua tấm ảnh rồi nhắm chặt mắt lại, "... trong đó."

Tập tài liệu trong tay Biên Bình rơi bịch xuống đất, ông trợn tròn hai mắt, nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, dường như hoàn toàn không

hiểu được những gì anh nói.

Một lúc lâu sau, Biên Bình mới cúi xuống nhặt tập tài liệu lên, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt Phương Mộc, ông hỏi rành rọt: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngồi trên chiếc ghế dài của bệnh viện, Phương Mộc kể lại chi tiết toàn bộ sự việc cho Biên Bình nghe. Biên Bình là một người tốt bụng nhân hậu, thường không thể hiện tâm trạng ra ngoài mặt. Nhưng sau khi nghe Phương Mộc thuật lại, những cảm xúc kinh hoàng, vui mừng, phần nộ, đau khổ lần lượt hiện rõ trên gương mặt ông.

Nghe xong, Biên Bình ngồi im lặng một lúc rất lâu, rồi đột ngột đứng bật dậy.

"Cậu cần được nghỉ bao lâu nữa?"

"Dạ?" Phương Mộc ngạc nhiên nhìn ông bạn già tốt bụng, giờ đây trông ông hết như vị phật Kim Cương đang nổi giận lôi đình, "Không, em không cần nghỉ."

"Đi thôi. Còn rất nhiều việc phải làm." Biên Bình quay người sai những bước mạnh, "Nhất định phải bắt bọn chúng trả giá."

Công tác điều tra khẩn trương bắt đầu. Chưa đến một ngày, đã có một phần kết luận điều tra và kết quả kiểm nghiệm vật chứng. Đã điều tra ra thân phận của ba xác chết ở hiện trường, chúng đều là những kẻ thất nghiệp ở thành phố S, đã từng có tiền án tiền sự. Phát hiện ra tất cả năm khẩu súng ở hiện trường, bắn ra một lượng đạn. Trên một khẩu súng có vân tay của Phương Mộc, vết vân tay trên hai khẩu súng khác trùng hợp với vân tay của hai trong số ba xác chết. Chưa xác định được vết vân tay trên hai khẩu súng còn lại là của ai, hơn nữa lại chồng chéo lên nhau. Theo lời của Phương Mộc, vết vân tay trên một khẩu súng chắc chắn là của Kim Vĩnh Dụ. Việc lấy tư liệu đối chiếu đang được tiến hành ở thành phố C.

Chỉ có Phương Mộc biết, hai dấu vân tay còn lại là của Trịnh Lâm và Hải.

Lò thép nóng chảy cuối cùng cũng nguội hẳn. Khối thép đúc được công nhân lấy ra khỏi khuôn, để ngoài sân nhà máy thép Tự Nguyên. Khối thép thô ráp khổng lồ nhìn đôn hậu chất phác, dường như đã hoàn toàn quên mất mình đã từng nuốt chửng ba người cảnh sát trong giây lát. Phương Mộc đi quanh khối thép một vòng, đưa tay sờ lên bề mặt thép thô ráp. Cảm giác lạnh loát. Anh ghé sát tai vào khối thép, dường như vẫn còn nghe rõ tiếng tim đập thình thịch của họ. Nhưng, tất cả còn có ích gì nữa, khối thép vẫn lặng lẽ đứng im, giống như những sinh mạng đã bị nó giam hãm trong đó.

"Thật không thể tin được." Biên Bình đã đứng cạnh Phương Mộc từ lúc nào, "Ba con người bằng xương bằng thịt, thế mà..."

Một lúc lâu sau, Phương Mộc thở dài, khẽ hỏi: "Tình hình bên đó thế nào?"

"Ông chủ nhà máy thép tên là Bành Trung Tài, 44 tuổi, theo lời của công nhân nhà máy thép, hôm đó chính là hắn đã đuổi toàn bộ công nhân của nhà máy đi nơi khác." Biên Bình đưa cho Phương Mộc một tấm ảnh, Phương Mộc nhìn một lúc liền nhận ra đó chính là tên đuổi bắt đã bị anh bắn vào đùi.

"Hắn ở đâu?"

"Đang chạy trốn." Biên Bình nói ngắn gọn, nhưng giọng vô cùng kiên quyết, "Nhưng cũng như Kim Vĩnh Dụ, chắc chắn sẽ không thể chạy thoát được."

Đến tối, lần lượt có được thông tin phản hồi từ các nguồn. Có tin tốt, có tin xấu. Bố mẹ bốn cô bé đều đã lần lượt đến thành phố S. Công an thành phố sắp xếp cho họ và con gái mình ở trong một khách sạn, đồng thời cử người đến giám sát, bảo vệ. Dự tính ngày hôm sau là có thể tiến hành điều tra mấy đứa bé. Nhóm bắt người đã khổng chế được cả

Lục Thiên Trường và mấy gã người làng, nhưng họ đều được dân làng chứng minh là không có mặt tại hiện trường.

Lục Hải Yến bị thương bên ngoài, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng. Còn về nơi nhốt giam nằm trong động nham thạch, mặc dù cảnh sát đã tìm thấy, nhưng có người đã quét dọn sạch hiện trường, nên không phát hiện ra bất cứ chứng cứ nào có giá trị.

Di thể của Trịnh Lâm, Hải và Triển là vấn đề lớn nhất. Mặc dù họ đang bị đình chỉ công tác, nhưng Phương Mộc vẫn quyết tâm phải để cho họ được coi là đã hy sinh khi đang làm nhiệm vụ.

Tuy nhiên, mặc dù vô cùng thất vọng, Biên Bình cũng đành phải cho Phương Mộc biết, với trình độ khoa học hiện có, rất khó chứng minh được Trịnh Lâm và hai đồng đội đã bị đúc trong khối thép, vì nhiệt độ cao tới 1500 độ C rất có khả năng đã làm đứt chuỗi sắp xếp của ADN, không thể tổ hợp lại được.

Không sao. Không sao. Phương Mộc nghiêng răng để tự an ủi.

Nếu lấy được lời khai của bốn cô bé, tất cả mọi chuyện rồi sẽ sáng tỏ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương Mộc, Biên Bình cùng Tiêu Vọng đến trụ sở Công an thành phố S. Kì quặc là trụ sở Công an thành phố thường ngày tấp nập người, giờ lại vô cùng vắng lặng, chỉ có mấy cảnh sát ở lại trực. Phương Mộc kiên nhẫn chờ đến tám giờ, không thể ngồi chờ được lâu hơn nữa, anh liền đứng dậy đi đến đội Cảnh sát hình sự. Từ Đồng không có ở đó. Quay sang văn phòng trưởng Công an, cả trưởng và phó Công an đều đi vắng. Phương Mộc bực bội, gọi điện cho Từ Đồng và phó trưởng Công an Vương, nhưng cả hai đều tắt máy.

Biên Bình cũng thấy bất thường, liền bảo Phương Mộc và Tiêu Vọng lập tức đến khách sạn nơi mấy đứa bé và bố mẹ chúng đang trọ, còn mình ở lại trụ sở Công an chờ tin.

Suốt dọc đường, dự cảm bất an trong lòng Phương Mộc càng lúc càng rõ, anh liên tục giục Tiêu Vọng lái xe nhanh hơn. Khi đến khách sạn, Phương Mộc xông thẳng lên tầng 4, vừa bước vào hành lang, anh lập tức cảm giác mọi thứ tối sầm. Không thấy bóng dáng những cảnh sát phải bảo vệ ở đây đâu.

Phương Mộc nghĩ thầm không ổn rồi. Anh vội vã sải bước đến trước một căn phòng, kinh ngạc phát hiện ra cánh cửa phòng chỉ khép hờ. Anh và Tiêu Vọng lập tức nhìn nhau, Tiêu Vọng rút súng ngăn ra, Phương Mộc đẩy mạnh cánh cửa phòng, Tiêu Vọng lập tức xông vào.

Một tiếng kêu "ối mẹ ời" vang lên, một nhân viên phục vụ quăng chiếc máy hút bụi, ngồi phịch xuống đất.

Phương Mộc ngậy người ra, nhìn lại trong phòng, ngoài nhân viên phục vụ không còn ai.

"Khách trọ trong phòng này đâu?"

Nữ nhân viên phục vụ vẫn chưa hoàn hồn, Phương Mộc hỏi liên hai lần, chị ta mới run rẩy đáp: "Đã... đã trả phòng rồi."

"Cái gì?" Phương Mộc trợn tròn mắt.

Tiêu Vọng cất súng đi, nói luôn ba số phòng rồi hỏi "Khách trọ ở những phòng này đâu?"

"Đều trả phòng cả rồi, tôi vừa quét dọn xong mấy phòng đó." Nữ nhân viên phục vụ đứng dậy, "Tình hình cụ thể thế nào thì tôi không rõ, anh hỏi quầy tiếp tân xem."

Câu trả lời của quầy tiếp tân là: Khoảng sáu giờ sáng nay, những cảnh sát canh gác ở khách sạn vội vã rời đi, sau đó bố mẹ mấy đứa trẻ lần lượt đưa chúng xuống làm thủ tục trả phòng, không rõ họ đi đâu.

Đầu óc Phương Mộc trống rỗng, hai tay đặt trên mặt bàn quầy tiếp tân, không nói được câu nào. Tiêu Vọng bình tĩnh lại trước, anh lập tức

gọi điện thoại cho Biên Bình, bảo ông hỏi xem tại sao cảnh sát phụ trách canh gác lại rời đi.

Một nhân viên phục vụ khách sạn nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân vài lần, rồi lên tiếng hỏi: "Xin lỗi, có phải anh họ Phương không?"

Phương Mộc ngạc nhiên, vội gật đầu.

"Anh là cảnh sát?"

"Vâng, sao thế?"

Nhân viên phục vụ liền lấy từ bên trong ra một tờ giấy đưa cho Phương Mộc, "Sáng nay, có một cô bé đưa cho tôi, bảo tôi nhất định phải đưa cho một cảnh sát họ Phương, chắc là anh."

Phương Mộc cầm lấy tờ giấy, mở ra. Đó là một tờ giấy ghi chép của khách sạn, trên giấy có viết mấy dòng chữ, nét chữ viết ngoáy, nhìn là biết lúc viết rất vội.

Phương Mộc mới đọc lướt qua, người đã run lên bần bật. Anh khom người, đầu gục xuống mặt quầy phục vụ, cổ họng bật ra một âm thanh tựa như quát ai đó, như thể có gì đang mắc kẹt trong khí quản.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Tiêu Vọng vội đỡ Phương Mộc, liên tiếp hỏi: "Cậu sao thế, có sao không?"

Phương Mộc đẩy Tiêu Vọng ra, mặt tái nhợt đi ra ngoài khách sạn.

"Đi, về trụ sở Công an thành phố!"

Chiếc xe Jeep phóng như gió vào trong sân trụ sở Công an thành phố S, xe chưa dừng lại hẳn, Phương Mộc đã nhảy xuống, lao lên tầng 3, ngoặt vào hành lang, phóng thẳng vào phòng họp ở cuối hành lang.

Căn phòng họp rộng mênh mông chỉ có Biên Bình, chị Triệu và Lục Lộ. Thấy Phương Mộc đột ngột xông vào, cả ba người đều giật mình, vội đứng dậy. Phương Mộc hăm hăm không nói không rằng, giật lấy tập tài liệu trong tay Biên Bình, rồi túm lấy Lục Lộ kéo dậy hết như

túm một con gà con, mặc kệ cho cô bé giãy giụa, anh lôi thẳng cô bé sang phòng Thẩm vấn.

Chị Triệu ngơ ngác không hiểu gì, cuống quýt ngăn Phương Mộc, nhưng không làm sao được, Phương Mộc đã gần như đang trong trạng thái điên cuồng. Anh khóa trái cửa, để mặc Biên Bình và chị Triệu ở bên ngoài, tiếp đó đặt Lục Lộ ngồi trên một chiếc ghế, rồi lôi từ trong tủ ra một tập biên bản lời khai, ném lên bàn.

"Ai đưa cháu đến thành phố C, Lục Thiên Trường hay là Lục Đại Xuân?"

Lục Lộ sợ đến mức toàn thân run lẩy bẩy, thu mình rúm ró trên chiếc ghế dài, hoảng sợ nhìn Phương Mộc.

"Ai đưa cháu đến Bách Hâm Dục Cung?"

Phương Mộc dường như không nghe thấy tiếng gõ cửa ầm ầm của chị Triệu và Biên Bình, anh thậm chí không để ý thấy Lục Lộ không hề trả lời câu hỏi của mình. Anh cứ thế điên cuồng viết vào biên bản lời khai, miệng hỏi liên tục như thể bị ma nhập.

"Ngoài Cảnh Húc ra, cháu còn bị những kẻ nào cưỡng hiếp?"

"Còn những ai bị nhốt cùng cháu, có biết tên các bạn ấy không?"

"Bọn chúng có nói là sẽ bán các cháu đi đâu không?"

"Trong số những người cháu từng gặp, có ai họ Lương không?"

...

Phương Mộc đột ngột ném tập biên bản lời khai lên bàn, tập biên bản lời khai dày cộp tung ra, bay xuống đất mỗi nơi một tờ. Anh túm chặt tóc mình, hai khuỷu tay chống xuống bàn, bật ra mấy chữ qua kẽ răng, như thể đang khuyên bảo chính mình:

"Đừng như vậy, bình tĩnh một chút... Đừng như vậy..."

Nhưng, điều đó hoàn toàn không có tác dụng gì. Mấy giây sau, Phương Mộc lại đập mạnh tập tài liệu giật từ tay Biên Bình xuống bàn. Ánh mắt anh chờ đợi, những ngón tay như bị co giật, thoăn thoắt mở tập tài liệu, miệng lẩm bẩm không rõ lời:

"Được, cháu không muốn nói phải không? Được..."

Anh giơ ảnh một nghi phạm lên, mặc dù nhìn về phía Lục Lộ, nhưng trước mắt anh chỉ là một khoảng hư vô.

"Có biết người này không?"

Lục Lộ ra sức tựa ra sau, như muốn chui vào trong thành ghế, người run lẩy bẩy.

"Không biết hả? Được." Phương Mộc ném tấm ảnh xuống, miệng lẩm bẩm như không thể kìm chế được nữa, "Không sao, không sao..."

Anh lại cầm một tấm ảnh khác lên, nét mặt đại đi: "Còn người này? Có biết không? Được... còn người này?"

Mỗi tấm ảnh dừng lại trong tay Phương Mộc đều chưa đến một giây, anh dường như rất sốt ruột muốn lấy được lời khai từ cô bé theo ý mình, nhưng lại không hề cho Lục Lộ thời gian để suy nghĩ.

Biên Bình và chị Triệu đã đẩy được cánh cửa phòng Thẩm vấn ra, sững sờ nhìn Phương Mộc như bị ma nhập.

Tất cả số ảnh nhanh chóng được "nhận diện" xong, trên bàn, trên mặt đất, chỗ nào cũng thấy ảnh và tài liệu rơi lung tung. Phương Mộc nhìn chăm chăm vào cô bé đang sợ hãi đến tột độ trước mặt mình, hơi thở dồn dập khiến lồng ngực Phương Mộc phập phồng.

Bỗng anh đột nhiên gầm lên: "Sao cháu không nói gì hả?!"

Vừa dứt lời, Phương Mộc liền đứng bật dậy, đưa tay tóm lấy cổ cô bé!

Chưa kịp chạm tay vào cô bé, anh đã bị chị Triệu dang tay tát bốp vào mặt.

"Cậu làm cái gì thế hả?" Chị ôm lấy Lục Lộ, phần nộ chất vẫn Phương Mộc.

Phương Mộc bị tát vẹo mặt sang một bên, tiếng gầm khi nãy biến thành tiếng nức nở.

Biên Bình cảm thấy nhói lòng, ông đưa tay kéo vai anh, "Phương Mộc, bình tĩnh một chút..."

"Bình tĩnh? Em bình tĩnh thế nào được? Tất cả nhân chứng đều không còn, nếu nó vẫn tiếp tục không mở miệng..." Gương mặt Phương Mộc đã đầm đìa nước mắt, anh chất vấn Biên Bình, như thể ông chính là người gây ra toàn bộ sai lầm.

"Ba đồng đội của em đã chết! Ba người!" Mắt Phương Mộc lồi ra một cách đáng sợ, anh gầm lên tuyệt vọng: "Họ thậm chí không còn lấy một mảnh xương!"

Sau tiếng gầm của Phương Mộc, phòng Thẩm vẫn im lặng đến ngạt thở. Chị Triệu kinh ngạc nhìn Phương Mộc, không thốt ra được câu nào nữa.

Một cuộn giấy vo viên từ tay Phương Mộc rơi xuống đất.

Biên Bình nhặt cuộn giấy lên, mở ra, khẽ đọc:

"Chú Phương, có người đưa cho bố cháu rất nhiều tiền. Nhà cháu sẽ chuyển đến ở một vùng rất xa. Lập tức đi ngay. Cảm ơn ba chú cảnh sát không biết tên."

Nghe đến câu cuối cùng, Phương Mộc không kìm lòng được nữa, anh òa khóc.

Chương 22: SỰ HY SINH CỦA CHIẾN SĨ CẢNH SÁT

Công an thành phố S giải thích: Năm giờ sáng hôm nay, khoảng hơn hai trăm công nhân tập trung trước cổng nhà máy thép Tụ Nguyên phản đối việc đóng cửa nhà máy, yêu cầu chính phủ phát trợ cấp sinh hoạt. Lãnh đạo tỉnh hết sức quan tâm đến việc này nên đã yêu cầu Công an thành phố S điều động toàn bộ lực lượng đến duy trì trật tự tại hiện trường, tránh để sự việc diễn biến trầm trọng hơn.

Toàn bộ cảnh sát phụ trách bảo vệ khách sạn cũng bị điều đi.

Từ Đồng nói xong liền nhìn vào mắt phó trưởng Công an Vương, không nói thêm gì nữa.

Phương Mộc, Biên Bình và Tiêu Vọng ngồi trên ghế, cùng im lặng. Sự việc đã đến nước này, cũng không còn gì để nói nữa. Sự im lặng ngột ngạt bao trùm lấy căn phòng. Một hồi lâu sau, phó trưởng Công an Vương đăng hăng trong cổ họng, rồi lên tiếng: "Chúng tôi không ngờ lại gây ra trở ngại cho công việc của các anh. Song, thi hành mệnh lệnh là nhiệm vụ của cảnh sát... Lần sau chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức phối hợp."

Có lẽ cảm thấy những lời nói khách sáo kiểu lãnh đạo đó không thể làm nguôi cơn giận của đối phương, Từ Đồng ngấm nghĩ một lát rồi lấy thuốc lá ra chia cho mọi người, chỉ có Tiêu Vọng cầm lấy điều thuốc, Biên Bình hăm hăm xua tay chặn lại, Phương Mộc nhìn trân trân vào góc tường, hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Từ Đồng lúng túng, tự châm thuốc, hút được nửa điều bèn lên tiếng: "Tôi coi các anh như anh em trong nhà, mặc dù không nắm được tình hình cụ thể của vụ án, nhưng tôi hoàn toàn tin lời các anh. Trong cuộc sống, nhiều việc không thể theo ý mình, lệnh của lãnh đạo tỉnh,

chúng tôi biết là có vấn đề, nhưng cũng không dám chống đối không thi hành."

Vừa nói, Từ Đồng vừa đi đến trước mặt Phương Mộc, cúi thấp người, đặt tay lên vai anh, nói một cách chân thành: "Người anh em, đừng trách anh, chúng ta vẫn còn phải tiếp tục sống với nghề này, đều cùng cảnh trên có bố mẹ già, dưới có con nhỏ, nếu làm ngược lại ý cấp trên, sự nghiệp của chúng ta tiêu tan cũng chẳng hề gì, nhưng sẽ liên lụy đến cả gia đình."

Từ Đồng coi như đã lòi hết gan ruột ra để nói. Nét mặt Biên Bình dịu đi phần nào, ông kéo tay Phương Mộc và Tiêu Vọng đứng dậy cáo từ. Đi đến cửa, bỗng Phương Mộc quay người lại: "Tôi có một yêu cầu."

Phó trưởng Công an Vương và Từ Đồng đồng thanh đáp: "Cậu cứ nói."

Phương Mộc nói rành rọt: "Tôi muốn đưa đồng đội của mình về."

Bốn nhân chứng quan trọng "mất tích", nhân chứng cuối cùng là Lục Lộ tuyệt nhiên không mở miệng, khiến toàn bộ công việc điều tra rơi vào bế tắc. Việc duy nhất có thể làm là tiếp tục đuổi bắt Kim Vĩnh Dụ và hai nghi phạm đã bỏ trốn khỏi hiện trường. Hai ngày sau, gã bị Phương Mộc bắn bị thương bằng súng nước cao áp bị bắt trong một bệnh viện, mắt trái của nghi phạm đã hoàn toàn mất thị lực, mắt phải chỉ còn 0.05. Người này vẫn đang được điều trị tại bệnh viện, không hề mở miệng, tạm thời không thể lấy được lời khai. Nhưng căn cứ vào bằng chứng hiện có, hoàn toàn có thể khởi tố tên này. Về Lục Thiên Trường và hai người còn lại của thôn Lục Gia, do có bằng chứng ngoại phạm của dân làng, hơn nữa không có nhân chứng ngược lại, nên sau khi hết hạn tạm giam, chỉ có thể thay đổi biện pháp cưỡng chế, chuyển thành cho bảo lãnh tại ngoại chờ xét xử hoặc giám sát tại nơi cư trú. Nếu vẫn không tìm được bằng chứng, chỉ còn cách để bọn chúng nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Còn Phương Mộc, với tư cách là một trong những đương sự, lại không hề bị điều tra hoặc bị hạn chế điều gì. Đây là vấn đề khó hiểu nhất, đồng thời cũng dễ giải thích nhất. Đối với một số lãnh đạo cấp trên, sự thật của vụ án đã rất rõ ràng. Thái độ của họ đối với Phương Mộc vừa dễ trấn áp, đồng thời cũng nhằm xoa dịu, mục đích duy nhất là: Để Phương Mộc dừng lại ở đó!

Nhưng sự việc đã đến nước này, Phương Mộc làm sao có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra!

Suốt mấy hôm nay, tiếng gầm của Trịnh Lâm, Hải và Triển cứ văng vẳng bên tai Phương Mộc. Mỗi khi anh cảm thấy nhụt chí vì quá mệt mỏi, tiếng gầm đó lại vang lên vô cùng rõ ràng, như để nhắc mình: Tất cả còn chưa kết thúc, còn phải tiếp tục chiến đấu.

Có điều, bây giờ Phương Mộc đúng là đã rơi vào tình thế đơn thương độc mã.

Về sự việc xảy ra ở dòng sông ngầm và nhà máy thép Tụ Nguyên, có người biết rõ, có người biết loáng thoáng, nhưng thật đáng ngạc nhiên, thái độ của họ đều nhất loạt như nhau: Né tránh. Thế lực của đối phương ghê gớm thế nào, Phương Mộc đã cảm nhận được một cách sâu sắc, những người khác cũng âm thầm lĩnh hội. Nhóm điều tra chỉ còn trên danh nghĩa, mặc dù không nói ra mồm, nhưng ai cũng mong vụ án của ông Hình mau chóng kết thúc, không phải dính líu đến nữa, rồi ai nấy quay trở lại với cuộc sống bình yên của mình.

Trên thế giới có vô số những kẻ đen đủi, chẳng qua lần này đến lượt Hình Chí Sâm.

Hơn nữa, vì vụ này mà mất đi Trịnh Lâm, Hải và Triển. Không ai muốn tiếp tục chuốc thêm phiền phức, ôm rơm rậm bụng.

Tất cả mọi người đều câm lặng trước tội ác, câm lặng như cái động nham thạch, câm lặng như dòng sông ngầm. Cho dù biết rằng có dòng chảy ngầm dưới mặt nước phẳng lặng ấy, cũng vờ như không thấy.

Việc điều tra của Phương Mộc vô cùng khó khăn.

Lúc ở bên dòng sông ngầm, Lục Đại Xuân đã từng nhắc đến một người là "ông chủ Lương." Người này chắc là phần tử cầm đầu của toàn bộ tổ chức, Kim Vĩnh Dụ cùng lắm là nhân vật thứ hai. Hơn nữa, khách sạn Thành Loan và nhà máy thép Tụ Nguyên nhất định đều có liên quan đến hắn. Thông thường, thông tin về kẻ cầm đầu của những tổ chức tội phạm đều nằm trong tay cảnh sát, nhưng lần này lại không có bất cứ thông tin gì về người này. Có thể thấy được khả năng che đậy của hắn tinh vi đến mức độ nào.

Tình hình như vậy, chỉ còn cách điều tra qua các mối quan hệ xã hội của Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài, có lẽ có thể tìm ra được thân phận của hắn.

Phương Mộc huy động toàn bộ các mối quan hệ xã hội có khả năng phát huy tác dụng của mình, cả trong giới cảnh sát và trong xã hội đen. Mặc dù có sự giúp đỡ của Biên Bình, nhưng mọi người hầu hết đều né tránh không nói thật, vì vậy thông tin có được từ các nguồn chính thống vô cùng ít ỏi.

Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài bề ngoài đều là thương nhân làm công việc kinh doanh, đều có hoạt động thương mại riêng. Nhưng theo tình hình cảnh sát nắm được, cả hai người này đều hoạt động ngầm trong xã hội đen, hơn nữa đều là nhân vật tai to mặt lớn. Sau trận chiến ở nhà máy thép Tụ Nguyên, những tổ chức do Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài cầm đầu gần như đã tan rã. Song, tất cả các manh mối đều dừng lại ở đó, không có bất cứ thông tin nào về ông chủ đứng đằng sau hai tên này.

Thông tin do gã Quỷ cung cấp mặc dù chưa được chứng thực, nhưng vẫn có giá trị hơn tư liệu của cảnh sát. Theo lời anh ta, Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài mặc dù ở hai thành phố khác nhau là C và S, nhưng đều hoạt động dưới sự chỉ huy của một ông chủ lớn. Tên này tai mắt thấu trời, có gốc rễ vững chắc ở cả trong giới xã hội đen và quan chức chính phủ. Hơn nữa, thế lực của Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài ở hai thành phố cũng là nhờ tên này giúp đỡ gây dựng nên. Nhưng hoạt

động của hắn vô cùng kỳ bí, những người có thể liên lạc trực tiếp với hắn đếm được trên đầu ngón tay, hầu hết các thành viên trong tổ chức thậm chí còn không biết họ tên thật của hắn, chứ đừng nói là từng tận mắt nhìn thấy hắn. Có điều, gã Quỷ dò hỏi qua nhiều nguồn cũng có chút hiệu quả, nghe nói, ông chủ lớn đằng sau này đúng là họ Lương, có tự mở một công ty, kinh doanh những lĩnh vực gì không rõ, chỉ biết là có liên quan đến vận tải.

Hai chữ "vận tải" đã mách nước cho Phương Mộc. Cho dù là đưa những đứa bé bị hại đến động Long Vĩ hay là chuyển ra nước ngoài, cũng đều cần phương tiện giao thông loại lớn và an toàn. Lần đầu tiên đến thôn Lục Gia, anh đã thấy chiếc xe tải mà Lục Đại Xuân và Lục Tam Cường lái, lúc đó, mấy cô bé bị bắt cóc đang bị nhốt trong thùng xe.

Toàn bộ quá trình buôn bán trẻ em về cơ bản có thể chia ra thành các khâu: lừa bắt, bắt cóc, bán, đưa đón, chuyển giao. Trong quá trình này, việc vận chuyển vô cùng quan trọng, cũng là mắt xích dễ xảy ra tình huống khó lường nhất. Theo tình hình nắm được hiện tại, "ông chủ Lương" là một kẻ cực kì cẩn thận, cho nên, hắn chắc chắn sẽ rất coi trọng khâu vận chuyển, thậm chí có khả năng đích thân phụ trách việc này.

Trưởng phòng Ngụy, người đứng đầu phòng Thông tin cục Quản lý đường cao tốc của tỉnh, đập điện thoại, nhìn cậu thanh niên đang gân cổ đỏ mặt tía tai trước mặt, trong bụng không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Cậu là cháu của trưởng phòng Biên à?"

"Vâng." Phương Mộc lấy trong túi ra hai gói thuốc lá Trung Hoa vỏ mềm, đặt lên bàn, trưởng phòng Ngụy vờ vịt từ chối mấy câu rồi nhét vào ngăn kéo.

"Ái chà, không cần khách sáo, có phải việc gì lớn đâu."

"Sao lại không phải là việc lớn?" Về mặt Phương Mộc càng càng, "Trưởng phòng Ngụy, anh em mình đều là đàn ông, trên đầu đội mũ kiêu gì cũng không sao, nhưng bị cầm sừng thì không thể chấp nhận được!"

"Đừng nóng." Sự việc không liên quan đến mình, trưởng phòng Ngụy nhẹ nhàng nói: "Có việc gì tôi giúp được, cậu cứ nói."

"Em chỉ muốn biết là có phải là cái loại khốn nạn đó đã lái xe đi cùng thẳng chó chết đó đến thành phố S không?" Phương Mộc nghiêng chặt rằng, "Còn nói dối em là về nhà mẹ đẻ."

"Việc này thì dễ thôi." Trưởng phòng Ngụy dập tắt đầu thuốc lá, đứng dậy đưa Phương Mộc đến phòng giám sát.

Ông ta vừa bảo nhân viên lấy đoạn băng video giám sát, vừa hỏi Phương Mộc: "Biển số xe vợ cậu là bao nhiêu nhỉ? Chúng tôi tìm giúp cậu."

Phương Mộc lộ vẻ lúng túng, "Trưởng phòng Ngụy, em tự tìm được không?"

"Cũng được." Trưởng phòng Ngụy cười thầm, bị cảm sừng mà còn sĩ hão.

Phương Mộc tìm thấy đoạn băng video hôm mình đến thôn Lục Gia lần đầu, anh ước chừng thời gian chiếc xe tải đi qua trạm thu phí, rồi chăm chú theo dõi màn hình.

Vì lúc đó anh không để ý biển số chiếc xe tải, lúc ra khỏi núi thì bị Lục Đại Xuân bịt chặt đầu bằng chiếc áo khoác, nên Phương Mộc không thể dựa vào đặc điểm chiếc xe tải để phân biệt. Phương Mộc lần lượt ghi lại biển số từng chiếc xe, tâm trạng tươi tỉnh hơn một chút. Mặc dù phạm vi điều tra vẫn rất rộng, nhưng ít nhất cũng có chút manh mối.

Đúng lúc chuẩn bị tắt đoạn máy ghi hình, Phương Mộc thấy đột nhiên xuất hiện một chiếc xe từ thành phố S ngược về trông rất quen mắt. Anh vội ghi lại biển số chiếc xe đó, rồi lật giở cuốn sổ ghi chép biển số xe trong tay, đúng là cách đây không lâu chiếc xe này có đi qua trạm thu phí.

Phương Mộc cau mày, căn cứ vào thời gian để suy luận, chiếc xe này không thể quay ngược lại ngay sau khi đến thành phố S. Như vậy

khả năng lớn nhất là chiếc xe đã ngoặt vào đường quốc lộ giữa chặng, mặt khác nếu muốn đến núi Long Vĩ thì nhất định phải đi qua con đường đó. Nếu chiếc xe tải này chính là chiếc xe mà Phương Mộc đã ngồi hôm đó, thì vẫn có vấn đề cần làm rõ. Chiếc xe tải đi theo đường quốc lộ, vào trong núi Long Vĩ, thẳng tiến đến thôn Lục Gia, rồi đưa những cô bé bị bắt cóc vào động Long Vĩ. Thời gian cần thiết cho cả quá trình này vượt xa thời gian như trong cuốn băng ghi hình giám sát.

Có thể, đây là hai chiếc xe biển số hoàn toàn giống nhau, dừng lại ở một điểm nào đó trên đường để đổi xe? Chỉ có duy nhất cách này, mới giải thích được tại sao chiếc xe có thể quay ngược lại trong thời gian ngắn như vậy.

Phương Mộc khoanh đậm vào biển số của chiếc xe đó.

Thời gian gần đây, Lương Tứ Hải như già đi đến chục tuổi. Không chỉ đầu óc mệt mỏi, sức khỏe giảm sút, mà dường như khả năng tư duy cũng kém đi rất nhiều. Bành Trung Tài đang xúc động nói gì đó với Lương Tứ Hải, nhưng hăn chốc chốc lại nghĩ vẫn vợ đi đâu.

Nửa năm gần đây không hiểu là làm sao nữa? Các loại phiền toái cứ dồn dập gõ cửa. Đầu tiên là bị cảnh sát cài vào một thằng điệp viên, may mà có nội ứng, nhưng đã mất rất nhiều sức lực mới dẹp yên được thằng đó; vốn cứ nghĩ là việc khử cái lão cảnh sát họ Hình dễ như trở bàn tay, nhưng cuối cùng lại phải tiêu một đồng tiền, mà cho đến tận bây giờ vẫn chưa giải quyết triệt để; Bách Hâm Dục Cung không dùng được nữa, khách sạn Thành Loan cũng không thể tiếp tục sử dụng, giờ đây đến cả nơi bí ẩn nhất là động Long Vĩ cũng đã bị lộ...

Nghĩ đến đó, Lương Tứ Hải liếc nhìn chiếc điện thoại di động của mình. Khi này, Lục Thiên Trường vô cùng tức giận gọi điện thoại đến: Tay con trai ông ta đã bị tàn phế hoàn toàn, kẻ tội đồ chính là khẩu súng Lương Tứ Hải đưa. Bản thân Lương Tứ Hải cũng phải thừa nhận hăn đã không suy nghĩ thấu đáo trong việc này. Hăn vốn cho rằng Lục Thiên Trường và người của ông ta hoàn toàn không cần dùng đến súng, cũng không muốn mạo hiểm đi mua một khẩu súng quân dụng nhập cảnh lậu,

vì thế, đã mua vài khẩu súng đen ở chợ đêm do Long Hoa chế tạo. Không ngờ, nòng súng đã nổ tung vào đúng lúc quan trọng, khiến lòng tin và việc hợp tác giữa Lục Thiên Trường và hãn vớ vụn, đồng thời để cho gã cảnh sát nhiều sự đó may mắn trốn thoát.

Đúng, chính là gã cảnh sát tên là Phương Mộc đó. Sự xuất hiện của anh ta, khiến Lương Tứ Hải không chỉ thiệt hại nghiêm trọng về kinh tế, mà còn hao binh tổn tướng. Nhất là trận chiến trong nhà máy thép Tự Nguyên, chưa kể đến việc chết và bị thương mấy người, Lương Tứ Hải đã buộc phải chi ra một khoản tiền lớn để lo lót trên dưới, mới có thể thoát thân. Cú này khiến Lương Tứ Hải suy yếu trầm trọng. Nhưng đây vẫn chưa phải là điều khiến Lương Tứ Hải điên đầu nhất. Tiền còn có thể kiếm lại được, người cũng có thể tìm được. Nhưng con đường kiếm tiền một khi bị đứt đoạn sẽ rất khó nối lại. Vết rạn giữa Lương Tứ Hải và Lục Thiên Trường không thể hàn gắn lại được nữa, buộc phải tìm ra một nơi khác để làm "lồng"; bên mua nước ngoài vô cùng bất mãn về sự việc lần này, rất có khả năng sẽ tìm một người khác thay thế.

Hiện thực là như vậy. Bình an vô sự, mọi người cùng phát tài. Một khi đã xảy ra chuyện, bên mua nước ngoài sẽ bỏ rơi hãn, còn hãn thì bỏ rơi Lục Thiên Trường.

Tất cả những việc này, đều là do gã cảnh sát khốn kiếp đó gây ra.

Nét mặt Lương Tứ Hải đột ngột tối sầm. Kim Vĩnh Dụ vẫn im lặng bên cạnh từ nãy, liền ngăn Bành Trung Tài đang liên mồm cãi nhải. Hãn tự cho là mình rất hiểu Lương Tứ Hải, trong thời điểm khó khăn này, tốt nhất là đừng để ông chủ nổi cáu.

Thực ra những lời kêu ca của Bành Trung Tài không hề lọt vào tai Lương Tứ Hải. Có điều, cho dù không nghe, Lương Tứ Hải cũng biết đối phương đang lăm nhăm về chủ đề gì gì.

Một là tiền, hai là một lời đảm bảo về tương lai.

Lương Tứ Hải kéo ngăn kéo, lôi ra hai chiếc phong bì đã chuẩn bị sẵn từ trước, ném lên mặt bàn.

"Đây là hai cái thẻ, mỗi cái năm trăm nghìn tệ, mấy hôm nữa tôi sẽ đưa hai chú đi đâu đó tạm lánh một thời gian, đợi tình hình lắng xuống rồi trở về."

Bành Trung Tài nhìn Kim Vĩnh Dụ, tập tễnh một chân xông lên trước, cầm lấy một chiếc phong bì nhét vào túi áo.

Kim Vĩnh Dụ do dự một lúc, rồi cũng cầm lấy chiếc phong bì. Tấm thẻ ngân hàng nhỏ bé nặng tựa nghìn cân.

Đợi tình hình lắng xuống, có thể là một hai năm, cũng có thể là tám đến mười năm. Đến khi đó, kể cả có quay về được, đại ca lòng lấy một thời, cũng chỉ còn cách dè chừng sắc mặt người khác để kiếm miếng ăn.

Bành Trung Tài không nghĩ nhiều thế, hăng lên tiếng hỏi: "Sếp ạ, em đi chuyến này, con trai em, và mấy mụ vợ của em thì làm thế nào?"

"Chuyện này chú cứ yên tâm." Lương Tứ Hải mỉm cười, "Tôi sẽ chăm sóc chu đáo."

Nói là chăm sóc, thực ra là con tin. Nếu hai tên này làm bất cứ việc gì bất lợi đối với Lương Tứ Hải, người nhà bọn chúng sẽ phải gánh chịu hậu quả.

Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài đều hiểu rõ điều này, người trong giang hồ, không tự quyết định được việc cho mình, đã dẫn thân vào nghề này, lúc cần nhịn phải nhịn, lúc cần dừng tay, phải dừng tay. Nhưng Kim Vĩnh Dụ vẫn có chút gì đó không cam tâm, hăng nghĩ một lúc rồi thề thốt hỏi: "Sếp ạ, sau này nếu về được, hai anh em em... sẽ sắp xếp thế nào?"

"Việc sau này, để sau này tính." Lương Tứ Hải lập tức trả lời: "Chỉ cần người còn đó, chú không phải lo những cái khác. Tôi chắc chắn không để các chú thiệt."

Đó cũng chỉ là một câu sáo rỗng, nhưng đã nói đến nước này, Kim Vĩnh Dụ cũng không dám yêu cầu Lương Tứ Hải bảo đảm thêm điều gì nữa, đành đứng dậy cáo từ.

Thực ra không phải là Lương Tứ Hải chưa suy xét đến việc này. Hai tướng đặc lực nhất đều không còn cách nào khác, đành phải chạy trốn, nhưng tổ chức không được tan rã, buộc phải đưa một người khác lên.

Lương Tứ Hải trầm thờ dài một tiếng, người đó thực ra là phù hợp nhất, nhưng giữ hần ở vị trí hiện tại sẽ có tác dụng hơn. Con trai mình mặc dù không tài cán gì, nhưng bây giờ đành phải giao phó việc quan trọng cho người nhà.

Đã lên sẵn kế hoạch, nhưng Lương Tứ Hải không vội sắp xếp. Vì còn một việc bắt buộc phải làm ngay bây giờ.

Phương Mộc đem ba mươi sáu biển số xe thu thập được giao cho phòng Quản lý giao thông điều tra. Cơ quan trực thuộc và chủ nhân của ba mươi sáu chiếc xe nhanh chóng được tìm ra. Điều khiến Phương Mộc phần chấn nhất là, trong số đó, có một công ty vận tải mà người đại diện pháp lý họ Lương, chiếc xe bị nghi ngờ làm giả biển số thuộc về công ty này.

Lương Tứ Hải, nam, 49 tuổi, người thành phố C, đại diện pháp lý của công ty vận chuyển hàng hóa Tiệp Phát. Quy mô của công ty vận chuyển hàng hóa Tiệp Phát không lớn, chỉ có sáu chiếc xe cùng một số nhân viên, vốn điều lệ cũng chỉ có vài trăm nghìn tệ. Theo biên bản lưu trữ của phòng Quản lý hành chính công thương, công ty này hoàn tất đầy đủ thủ tục, nộp thuế đúng quy định, không có những hành vi phạm pháp hay vi phạm quy định.

Mặc dù bề ngoài, công ty này hoàn toàn không có tì vết gì, nhưng Phương Mộc vẫn quyết định phải tìm hiểu xem thực hư ra sao.

Công ty vận chuyển hàng hóa Tiệp Phát nằm ở một khu đô thị cũ, mặt tiền rất nhỏ, lọt thỏm giữa những cửa hàng tạp hóa và gara sửa chữa ô tô xung quanh. Công ty này chỉ có một tòa nhà văn phòng hai tầng và một khoảnh sân sau để đỗ xe. Phương Mộc giả vờ mua hàng ở một cửa hàng thực phẩm chín phía đối diện, lặng lẽ liếc nhìn cánh cổng đóng kín

của công ty Tiệp Phát. Một người bộ dạng như nhân viên bảo vệ ngồi sau ô cửa kính, trông nhàn tản, nhưng thực chất luôn cảnh giác cao độ. Phương Mộc nghĩ một lát, rồi đứng dậy vòng ra sau bãi đỗ xe. Ở đó có một tòa nhà dân cư năm tầng. Phương Mộc leo lên nóc tòa nhà, mở ô cửa sổ ở chiều nghỉ, lấy kính viễn vọng ra quan sát tòa nhà văn phòng và bãi đỗ xe của công ty.

Trong tòa nhà văn phòng không đông người, thỉnh thoảng mới thấy có bóng người thoáng xuất hiện ở hành lang. Tất cả các ô cửa sổ đều có treo màn sáo, và đều kéo kín mít. Phương Mộc quan sát một lúc, không có thu hoạch gì, liền hướng tầm nhìn về phía bãi đỗ xe.

Vài chiếc xe tải đỗ trong bãi, chiếc xe mang biển giả cũng hiện ngang nằm trong số đó. Ngoài ra, còn có một chiếc xe minibus cũ kỹ. Biển số của chiếc xe rất bẩn, bám đầy bụi và vết dầu. Phương Mộc điều chỉnh độ phóng đại của chiếc kính viễn vọng, đang định nhìn kỹ số của chiếc xe, thì cánh cửa sau của tòa nhà văn phòng đột nhiên mở ra, một người bộ dạng giống như nhân viên bảo vệ đi ra, quan sát tình hình xung quanh một lúc rồi vẫy tay về phía cửa sau, mấy người khác liền nối đuôi nhau đi ra.

Phương Mộc nín thở theo dõi.

Mặc dù người đó đội mũ lưỡi trai và đeo kính đen, nhưng Phương Mộc có thể khẳng định hẳn chính là Kim Vĩnh Dụ. Nhìn qua người bên cạnh, mặc dù cũng ngụy trang kín mít như Kim Vĩnh Dụ, nhưng nhìn dáng đi kéo lết một chân của hắn, cũng biết đó là Bành Trung Tài, kẻ đã bị thương vì phát súng của anh.

Loáng một cái, cả mấy tên đã chui lên chiếc xe minibus. Còn gã bảo vệ thì chạy ra lối vào bãi đỗ xe, mở cánh cổng sắt cho bọn chúng.

Phương Mộc cảm thấy máu nóng trong người dồn hết lên đỉnh đầu, anh nhét chiếc kính viễn vọng vào trong ba lô, rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới tòa nhà. Đến lúc anh lao được ra ngoài đường, chiếc xe minibus đã mất hút. Vừa lao tiếp về phía trước hai bước, Phương Mộc

liền nhận ra gã bảo vệ ở trước bãi đỗ xe đang nhìn mình ngạc nhiên. Anh nghiêng rằng, chạy về bến xe buýt cách đó không xa, giả vờ như đuổi theo một chiếc xe buýt vừa nổ máy.

Mọi người trên xe ngạc nhiên nhìn anh chàng thanh niên đang thờ hồn hển, không phải vì sự vội vã của anh ta, mà vì những giọt nước mắt trên mặt anh ta. Phương Mộc không hề để ý đến những lời xì xầm xung quanh mình, bên tai anh vẫn văng vẳng tiếng hét đột ngột âm vang ấy.

Phương Mộc gần như thức trắng đêm, anh tổng kết lại toàn bộ những thông tin thu thập được trong những ngày vừa rồi, và viết thành một bản báo cáo chi tiết. Mặc dù hiện tại mọi lối ra trên toàn thành phố đều được kiểm soát nghiêm ngặt, tạm thời không cần lo lắng về việc Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài trốn thoát ra khỏi thành phố, nhưng nếu thời gian kéo dài, sẽ khó tránh được sơ suất. Vì vậy, buộc phải nhanh chóng triển khai điều tra hoạt động của Lương Tứ Hải, chỉ cần tập trung tinh thần, chắc chắn sẽ tìm ra manh mối.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương Mộc vội vã đến trụ sở Công an thành phố. Anh đẩy cửa phòng trưởng Công an, Biên Bình đang nói chuyện gì đó với trưởng Công an.

Phương Mộc không còn tâm trí nào để nói chuyện phiếm, anh khẽ gật đầu chào Biên Bình, rồi đặt chiếc ba lô xuống mặt bàn, đưa tay lấy tài liệu.

"Giám đốc, tôi có việc cần báo cáo với anh..."

Phương Mộc không chú ý thấy nét mặt Biên Bình và trưởng Công an đều u ám.

"Vụ án của anh Hình liên quan đến một tổ chức buôn bán trẻ em xuyên biên giới, tổ chức này..."

"Phương Mộc," Biên Bình đột ngột lên tiếng, ông nhìn thẳng vào mắt Phương Mộc, nói rành rọt từng tiếng: "Anh Hình mất rồi."

Phương Mộc run bắn người, bàn tay lập tức dừng lại. Mấy giây sau, anh cúi đầu lấy tập tài liệu ra, đặt lên bàn.

"Kẻ cầm đầu đứng đằng sau tổ chức này là một người tên là Lương Tứ Hải, hắn đã đăng ký thành lập một công ty vận chuyển hàng hóa, địa chỉ là..."

"Phương Mộc, anh Hình mất rồi." Cơ mặt Biên Bình run lên, ông cũng đang cố gắng kìm chế cảm xúc trào dâng trong lòng.

Phương Mộc không ngẩng đầu nhìn Biên Bình, tay anh vẫn tiếp tục lật giở tài liệu, anh dường như không hề nghe thấy lời của Biên Bình, giọng mỗi lúc một cao, như muốn nói át tiếng Biên Bình.

"Địa chỉ ở số 184 đường Châu Giang, công ty vận chuyển hàng hóa Tiệp Phát..."

"Phương Mộc, bình tĩnh lại..." Biên Bình ấn chặt tay Phương Mộc, "Cậu bình tĩnh lại."

Phương Mộc hất tay Biên Bình ra, nói như hét: "Lương Tứ Hải lừa bắt thiếu nữ chưa thành niên trong nước, sau đó..."

Đã át được tiếng của anh chưa, có phải là anh giả vờ không nghe thấy, có phải những điều anh nói chưa từng xảy ra?

"Đủ rồi!" Phó giám đốc Vương đột nhiên đứng bật dậy, "Bây giờ nói những điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa, lo chuẩn bị hậu sự cho anh Hình đi."

Phương Mộc thôi không nói nữa, trân trân nhìn trưởng công an, rồi lại nhìn Biên Bình, vẻ mặt như cố rặn ra một nụ cười: "Đừng có đùa nữa... Bây giờ... không phải là lúc đùa..."

Anh hết nhìn Biên Bình lại nhìn giám đốc công an, mắt ánh lên sự van xin, như thể hy vọng giây tiếp theo đối phương sẽ nở nụ cười rồi vỗ vai mình bảo: "Ngốc ạ, bọn tớ đùa đấy, không ngờ cậu sợ đến mức này."

Cuối cùng, ánh mắt Phương Mộc trở nên u ám, đầu gục xuống, tay đỡ dần lật giở tập tài liệu trên bàn một cách vô thức, miệng lầm bầm như thể nói một mình: "Làm sao có thể... Anh ấy vẫn chờ em... sắp có kết quả rồi..."

Phương Mộc đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn Biên Bình như muốn ông làm chứng, run run hỏi: "Đúng không?"

Biên Bình quay mặt đi, ông không nỡ nhìn vào mắt Phương Mộc.

"Việc này kết thúc ở đây." Giám đốc Sở nhật một tập tài liệu trên bàn lên, "Anh Hình đã mất, tất cả đều kết thúc. Tiếp tục điều tra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tôi đã mất ba nhân viên cấp dưới, tôi không thể mất thêm được nữa. Cậu cậu cậu không sao chứ?"

Câu cuối cùng là nói với Phương Mộc, vì trưởng công an nhìn thấy sắc mặt anh đột nhiên tái nhợt, người lão đảo.

Chưa dứt lời, Phương Mộc đã đổ ập xuống đất.

Sáng sớm ngày hôm nay, trại giam thành phố D xảy ra một vụ án nghiêm trọng. Năm tù nhân bị giam giữ đánh lộn, dẫn đến một người chết, hai người bị thương nhẹ.

Người bị chết là Hình Chí Sâm, nguyên phó trưởng Công an thành phố C.

Nghe nói, có mấy tù nhân đã chứng kiến toàn bộ quá trình đánh lộn. Theo lời họ, Hình Chí Sâm đã lời qua tiếng lại với một tử tù họ Khang bị giam cùng phòng vì người này nghiện rượu khi ngủ, dẫn đến việc đánh lộn. Ba tù nhân khác xông vào can, không ngờ Hình Chí Sâm không phân biệt phải trái, đánh họ bị thương. Trong khi đánh nhau, Hình Chí Sâm bị tử tù họ Khang đâm bị thương, gục xuống đất, sau khi dẹp yên sự việc, giám thị trại giam đã nhanh chóng đưa Hình Chí Sâm đến bệnh viện cấp cứu, nhưng cuối cùng vì bị đứt động mạch, mất quá nhiều máu gây ra sốc mất máu dẫn đến tử vong.

Hung khí khiến Hình Chí Sâm tử vong là chuôi một chiếc bàn chải đánh răng đã mài nhọn. Tên tù nhân họ Khang thừa nhận mình đã đâm chết Hình Chí Sâm. Khi hỏi về động cơ phạm tội, hắn chỉ trả lời vồn vện mấy chữ: "bị kích động nhất thời."

Do sự thật về vụ án rõ ràng, chứng cứ đầy đủ xác đáng, cảnh sát đã chuyển giao vụ án cho viện kiểm sát thẩm tra khởi tố. Còn về vụ án giết người ở khách sạn Thành Loan, vì nghi phạm Hình Chí Sâm đã chết nên hủy án. Được sự đồng ý của gia đình người chết, hai ngày sau khi xảy ra vụ án, di thể Hình Chí Sâm đã được đưa đến hỏa táng tại nhà tang lễ Long Phong.

Buổi truy điệu hôm đó vô cùng vắng vẻ, chỉ có vài người đến tiễn đưa. Hàn Vệ Minh vội vã từ Thẩm Dương đến, ngoài ông và Biên Bình túc trực bên cạnh Dương Mẫn, những người khác đều chỉ cúi đầu vái mấy vái, nói vài câu rồi nhanh chóng ra về. Nếu Tiêu Vọng không chủ động ở lại sau khi nói lời chia buồn, có lẽ nỗi đau khổ trong lòng Dương Mẫn còn tăng thêm bội phần.

Do trước khi chết Hình Chí Sâm vẫn là nghi phạm, các phòng ban có liên quan đều từ chối yêu cầu mặc quân phục cảnh sát cho di hài ông. Hình Chí Sâm chỉ được mặc bộ comle, yên lặng nằm trong chiếc quan tài thủy tinh. Dương Mẫn không cam tâm, cứ bê suốt một quân phục cảnh sát trên tay, cho dù ông Hình không được mặc, cũng phải để ông hỏa táng cùng với bộ quân phục. Giám đốc Sở đến vào lúc lễ đưa tiễn di hài Hình Chí Sâm sắp kết thúc. Ông đứng trước mặt người bạn già đã cùng chiến đấu nhiều năm, trịnh trọng vái ba vái. Tiếp đó, ông bước đến trước mặt Dương Mẫn, không nói câu nào, lặng lẽ bắt tay chị, rồi quay người vội vã rời đi.

Khi Dương Mẫn mở lòng bàn tay, nước mắt chị rơi xuống lăn tăn.

Trong tay chị là tấm thẻ cảnh sát ông Hình đã giao nộp khi bị bắt.

Suốt từ lúc buổi lễ truy điệu bắt đầu, Biên Bình cứ liên tục ngóng ra ngoài, nhưng người đáng lẽ phải có mặt nhất mãi không thấy đến.

Thình thoảng quay đầu lại, ông cũng bắt gặp ánh mắt nghi hoặc hết như vậy của Dương Mẫn và Hàn Vệ Minh. Cuối cùng, không nén được nữa, Biên Bình kéo Tiêu Vọng ra một bên hỏi: "Cậu có thấy Phương Mộc không?"

"Không." Tiêu Vọng nhành mồm vẻ bất lực, "Suốt mấy hôm nay em không liên lạc được với cậu ấy."

Biên Bình cau mày. Từ sau hôm ngắt lịm ở phòng giám đốc Sở, Phương Mộc mất hút, không thấy tăm hơi. Điện thoại di động lúc nào cũng tắt. Có thể hiểu được sự đau khổ và phẫn nộ của anh, nhưng hôm nay là buổi đưa tiễn ông Hình, cho dù thế nào, Phương Mộc cũng phải xuất hiện.

Thời gian thuê phòng truy điệu đã hết, nhân viên nhà tang lễ cũng đến giục mấy lần, nhưng Dương Mẫn mãi không chịu gật đầu, không vì lí do khác, chỉ là muốn được nhìn ông Hình thêm một lần trước khi ông hóa thành một đám tro xám.

Nhưng giây phút từ biệt cuối cùng cũng phải đến.

Nhân viên nhà tang lễ sốt ruột cho di hài ông Hình lên xe đẩy, chuẩn bị đưa đến phòng hỏa táng. Dương Mẫn vội vàng đặt bộ quân phục và tấm thẻ cảnh sát lên ngực ông. Đang định nắm tay ông lần cuối, chiếc xe đã bị đẩy đi. Dương Mẫn bỗng ý thức được, lần này thật sự là vĩnh biệt. Người đàn ông cao lớn, ít cười, thường cau mày khi nói chuyện ấy, không bao giờ được gặp lại nữa.

Hoang mang sợ hãi, tuyệt vọng, day dứt, đau khổ tiếc thương...

Tất cả mọi cảm xúc bỗng cùng lúc trào lên trong lòng Dương Mẫn, tìm chệch lại đau nhói, nỗi đau lan tỏa khắp cơ thể. Nỗi đau xé tâm can ấy khiến chị vừa định đưa tay ra nắm chặt lấy ông Hình thì trước mắt bỗng tối sầm.

Dương Mẫn ngã ngửa xuống đất.

Giữa lúc Biên Bình và mấy người thảng thốt kêu lên, một bóng người vụt tới. Một tay đỡ lấy Dương Mẫn, tay kia túm chặt chiếc xe đẩy.

Biên Bình giật mình kinh ngạc.

Người trước mắt có đúng là Phương Mộc không?

Ông không bao giờ ngờ tới, chỉ trong hai ngày một con người có thể gầy rộc đi như vậy, ông cũng không bao giờ ngờ tới, một thanh niên tốt bụng ôn hòa, thậm chí còn hơi bẽn lễn lại có thể toát lên khí chất dữ dội đến thế.

Phương Mộc không nói không rằng, đưa mắt ra hiệu cho Biên Bình đỡ Dương Mẫn đã ngất lịm đi. Sau đó, anh quay người chăm chú nhìn ông Hình đang nằm trên xe đẩy.

Ông Hình, người ngồi ở phòng bảo vệ trường Đại học Sư phạm chăm chăm nhìn vào anh bằng ánh mắt mệt mỏi nhưng sắc nhọn.

Ông Hình, người đứng cùng anh ngoài ban công lúc nửa đêm, quan sát thành phố này dưới chân mình.

Ông Hình, người chở đầy chăn bông trên chiếc xe đạp, lấy tiền bắt anh đưa cho Liêu Á Phàm.

Ông Hình, người đeo chiếc còng số tám, mặt đầy thương tích vẫn mỉm cười đòi anh đưa thuốc lá.

Em sẽ làm một việc vì anh, cho dù có phải trả cái giá thế nào.

Biên Bình và Tiêu Vọng đỡ Dương Mẫn đi ra khỏi phòng truy điệu, Hàn Vệ Minh lôi điện thoại di động ra gọi điện thoại cấp cứu. Bỗng tiếng xe điện từ sau lưng vọng tới. Biên Bình bất giác quay đầu lại, Phương Mộc khi này còn đứng bên chiếc xe đẩy, giờ đã mất hút, không thấy tăm hơi.

Chương 23: SỰ THẬT

Trong căn phòng VIP ở khách sạn Đỉnh Nguyên, đèn bật sáng rực, gian phòng rộng thênh thang bày rất ít đồ trang trí, ngoài một chiếc bàn ăn, là một sân khấu nhỏ ở đầu phía bắc của phòng. Một thanh niên nam nữ uốn éo lắc lư một cách khoa trương trong tiếng nhạc cuồng nhiệt mê loạn, những chỗ kín trên cơ thể thấp thoáng ẩn hiện sau mấy mảnh vải ít ỏi đến mức đáng thương.

Khung cảnh khiêu khích đầy kích thích đó không hề thu hút những người ngồi bên bàn ăn, họ im lặng chăm chú nhìn những cô gái đang nhảy nhót trên sân khấu với thái độ cứng nhắc đến mức nực cười. Thịnh thoảng lại có người vờ uống rượu hoặc châm thuốc, len lén nhìn trộm Lương Tứ Hải đang ngồi trên ghế dành cho khách quan trọng.

Lương Tứ Hải rất thoải mái, thậm chí giãn người ngồi chăm chú xem mấy cô gái, nhưng hẳn biết rõ những người xung quanh đang quan sát mình. Hẳn hiểu nỗi nghi hoặc của họ. Mấy sự cố ngoài dự tính thời gian trước đã làm sức mạnh của hắn suy yếu đi nhiều, bây giờ quả thật không phải là lúc ăn mừng. Có điều con trai hắn yêu cầu nhất định phải tuyên bố lên chức trong một buổi lễ chính thức, mặt khác Lương Tứ Hải cũng muốn tìm một dịp thích hợp để mọi người cùng vui vẻ, khích lệ tinh thần anh em.

Hơn nữa, cái lão cảnh sát gây ra mọi sự phiền toái đã được giải quyết triệt để.

Đúng lúc đó, cửa mở ra, một thanh niên cao to lực lưỡng dắt một cô gái cao ráo bước vào, vừa đi vừa vẫy tay chào mọi người, vẻ đầy đặc ý.

Những người ngồi bên bàn ăn lần lượt đứng dậy chào, chỉ có Lương Tứ Hải vẫn ngồi yên không động đậy. Tự đáy lòng, hắn thấy cách làm khoa trương của thằng con trai vô cùng phản cảm, rồi kết tội ngay cho cô gái bên cạnh nó.

Chọn đứa con gái nào không được, lại chọn ngay một đứa diên viên, sao với chả giảng. Cái kiểu tiệc tùng này chắc cũng là học đòi theo con bé này.

Có điều dù sao nó cũng là con trai hấn, hơn nữa, chính nó đã tính kế khử lão cảnh sát đó trong trại giam. Về tình về lý, Lương Tứ Hải đều phải đưa nó lên chức.

Lương Tứ Hải hơi cúi người ra trước, mời mọi người ngồi xuống, rồi khoát tay ra hiệu tắt nhạc, bảo đám vũ nữ đi ra.

Gian phòng yên tĩnh trở lại, mấy cặp mắt đều chăm chú nhìn mặt Lương Tứ Hải. Lương Tứ Hải cup mắt xuống, chậm rãi uống một ngụm trà, mỉm cười đảo mắt nhìn những người xung quanh một lượt.

"Những việc xảy ra thời gian trước, tôi không nói, mọi người cũng rõ." Lương Tứ Hải dừng lại một lát, "Chúng ta gặp một chút phiền toái, tổn thất mất mấy người."

Căn phòng im bật. Lương Tứ Hải ngồi thẳng người dậy, tiếp tục nói: "Nhưng không sao. Tí việc còn con như vậy không đủ để cản trở chúng ta. Mọi người cứ tiếp tục làm việc, tiếp tục phát tài. Có điều, anh Kim và anh Bành tạm thời phải lánh ra ngoài một thời gian. Vị trí của họ phải có người thay thế."

Lương Tứ Hải ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn là ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía mình, hấn bèn chỉ vào một thanh niên đang nhấp nhồm chờ đợi.

"Giới thiệu với các vị một người mới, cũng là con trai tôi." Hấn cao giọng hơn một chút, "Lương Trạch Hạo."

Lương Trạch Hạo đã gần 30 tuổi, hôm nay có lẽ là thời khắc vinh quang nhất trong đời hấn. Những người xung quanh khom mình cúi đầu nịnh nọt tung hô hấn là đại ca đã đành, ngay cả ông bố trước nay vẫn coi thường con trai, cũng liên tục nhìn hấn với ánh mắt đầy kỳ vọng.

Từ nay trở đi, thiên hạ là của ta rồi. Ta không còn là thằng công tử vô tích sự để cho người ta bề ngoài tỏ vẻ kính trọng, nhưng sau lưng lại cười nhạo nữa, ta sẽ trở thành đại ca đứng đầu thành phố này, trong tương lai, ta còn phải trở thành đại ca của cả tỉnh, không, cả nước!

Trong đầu Lương Trạch Hạo hiện lên toàn là viễn tưởng hoành tráng về tương lai, lại thêm những lời tâng bốc nịnh nọt giả tạo của những người khác, khiến người hấn như muốn bay lên. Lương Trạch Hạo liên tục nâng cốc, chẳng mấy chốc đã bắt đầu say.

Nhưng điều đó không hề làm hấn bỏ qua ánh mắt tình tứ của cô nàng vũ nữ dẫn đầu.

Mặc dù Bùi Lam ở bên cạnh, nhưng tiếng nhạc vừa dứt, Lương Trạch Hạo đã chệnh choáng bước tới, lấy ra một xấp bạc một trăm tệ nhét vào trong áo ngực của cô gái. Cô gái cười giòn tan, nhìn hấn âu yếm đưa tình. Lương Trạch Hạo nói nhỏ: "Phòng nghỉ." Cô gái hiểu ý, lại liếc Lương Trạch Hạo một lần nữa, rồi quay người điệu đà bước đi.

Lương Trạch Hạo quay trở lại bàn, lại uống thêm hai cốc rượu, chột chạm phải ánh mắt buồn bực của Bùi Lam. Hấn vờ như không thấy, nhưng đối phương không rời mắt khỏi hấn, không còn cách nào khác, hấn đành tỏ chút thái độ.

"Sao thế?" Lương Trạch Hạo đặt tay lên đùi Bùi Lam, "Tâm trạng không vui à?"

Bùi Lam đẩy tay hấn ra, nói khẽ: "Lương Trạch Hạo, bình thường anh lăng nhăng, em không chấp, nhưng hôm nay anh cũng phải giữ cho em một chút thể diện chứ."

"Anh làm sao?" Lương Trạch Hạo nói vẻ oan ức, "Em đừng nhỏ mọn thế, phải ra dáng đàn chị chứ."

Bùi Lam bực bội quay mặt đi, Lương Trạch Hạo mặc kệ không thèm để ý đến cô, hấn mời mọi người tiếp tục uống rượu.

Uống được vài tuần rượu, Lương Trạch Hạo đã cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, những thứ ăn vào dạ dày liên tục ộc ra. Hắn lại tư tưởng đến "món ngon" trong phòng nghỉ, nghĩ đến đó hắn thấy tươi tỉnh hẳn, nếu không lát nữa mà lực bất tòng tâm trên giường, thì hỏng cả bữa tiệc.

Hắn lão đảo đứng dậy, cố gắng kìm nén hơi rượu đang trào lên, ra hiệu với mọi người mình đi vệ sinh. Để không bị mất mặt trong ngày đầu tiên được làm đại ca, hắn không sử dụng buồng vệ sinh trong phòng VIP, cũng không cho thuộc hạ đi theo, một mình đi ra khỏi phòng.

Lương Trạch Hạo chệnh choáng đi đến nhà vệ sinh, đẩy cửa, cảm đầu nôn thốc nôn tháo vào bồn cầu. Dạ dày khi này căng tức, nôn xong đã nhẹ nhõm hơn, nhưng hắn lại thấy hoa mắt chóng mặt kinh khủng. Đành nửa ngồi nửa quỳ trên nền nhà, nhắm mắt, thở hỗn hển.

Lương Trạch Hạo không nhận thấy cánh cửa vừa bị hắn đẩy ra, đang từ từ khép lại.

Một bóng người chậm chậm hiện ra.

Phương Mộc đội mũ lưỡi trai, hơn nửa gương mặt bị che khuất, nhưng có thể thấy rõ cơ mặt anh đang gồ lên. Anh nhìn chăm chăm vào Lương Trạch Hạo đang nhũn người ra bên cạnh bồn cầu, vừa chậm chậm tiến tới, vừa từ từ kéo sợi thép trong tay ra.

Đột nhiên anh nghe thấy một tiếng "cách" vang lên ở sau lưng, mặc dù rất khẽ, nhưng Phương Mộc lập tức nhận ra đó là tiếng mở chốt an toàn của súng ngắn.

Anh quay đầu lại, thấy một khẩu súng ngắn loại 92 đang chĩa thẳng vào trán mình.

Phương Mộc bỗng trợn tròn mắt.

Kẻ cầm khẩu súng ngắn là Tiêu Vọng.

Phương Mộc trân trối nhìn Tiêu Vọng, cảm giác toàn thân như đông cứng lại. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại mấy chữ điên

cuồng va đập vào nhau.

Là anh?

Tại sao lại là anh?

Tiêu Vọng đưa một ngón tay chỉ lên môi, đồng thời lắc lắc khẩu súng trong tay, ra hiệu cho Phương Mộc đi theo mình. Phương Mộc đã hoàn toàn mất khả năng tư duy, chỉ còn biết bước từng bước đi theo Tiêu Vọng ra ngoài.

Tiêu Vọng đi giật lùi ra hành lang, vòng tay mở một phòng VIP đối diện với phòng vệ sinh, ra hiệu cho Phương Mộc đi vào. Trong suốt mười mấy giây đó, khẩu súng trong tay anh ta không hề rời khỏi trán Phương Mộc.

Phương Mộc cũng nhìn chăm chăm vào Tiêu Vọng, nhưng ánh mắt hoang mang, đờ đẫn. Hai tay anh nắm chặt sợi dây thép, dường như đó là vật duy nhất có thể tin được. Tiêu Vọng ngồi đối diện với anh, hai đầu lông mày nhíu chặt.

"Vứt nó đi!"

Câu nói đó như khiến Phương Mộc thức tỉnh, ánh mắt anh linh hoạt hơn một chút. Anh cúi đầu nhìn sợi dây thép, lại ngẩng đầu nhìn hòng súng trước mặt, rồi ném sợi dây thép lên bàn, anh đột nhiên mỉm cười: "Anh cũng nên nói gì với tôi chứ?"

Tiêu Vọng không đáp lời, mà nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân.

Phương Mộc hiểu ý nghĩ của anh ta, anh đưa tay lấy điện thoại di động trong túi, rút pin ra, rồi cởi áo khoác ném lên bàn.

"Tôi không mang theo thiết bị ghi âm." Phương Mộc lạnh lùng nói: "Tôi không nghĩ là sẽ gặp anh ở đây."

Nét mặt Tiêu Vọng dịu đi. Anh ta khóa chốt an toàn, nhét súng vào trong vỏ, ngấm nghĩ giây lát, đứng dậy đóng cửa rồi tắt đèn đi.

Bóng tối bao trùm căn phòng, hai người ngồi đối diện bên bàn ăn, lắng nghe nhịp thở và tiếng tim đập của đối phương. Không thể suy đoán được điều gì, đồng thời hoàn toàn mất niềm tin.

Một lúc lâu sau, Phương Mộc phá vỡ sự im lặng: "Bao lâu rồi?"

"Từ trước đến nay vẫn vậy."

"Như vậy, có nghĩa từ lúc Đinh Thụ Thành được cài vào làm điệp viên, anh đã là người của Lương Tứ Hải?"

"Đúng." Có lẽ vì bị giấu trong bóng tối, nên Tiêu Vọng trả lời rất dứt khoát, "Anh ta cứ cho là mình làm rất khôn khéo, nhưng Đinh Thụ Thành vừa xuất hiện, tôi đã biết ngay anh ta là điệp viên, ngay cả cách thức anh ta liên lạc với Hình Chí Sâm tôi cũng rõ như lòng bàn tay."

"Sao anh biết?"

"Vì tôi đã từng làm điệp viên!" Tiêu Vọng đột nhiên cao giọng: "Đó chính là lí do tại sao tôi căm hận Hình Chí Sâm!"

Mặc dù ở trong bóng tối, Phương Mộc vẫn cảm nhận rõ được sự thù hận toát ra từ người Tiêu Vọng, hết như một con rắn cực lớn quấn quanh người anh ta, lúc nào cũng chực nuốt gọn tất cả mọi thứ xung quanh.

"Cậu đừng có tưởng Hình Chí Sâm tốt đẹp gì." Tiêu Vọng đã hoàn toàn không định che giấu tâm trạng của mình, "Để đạt được mục đích của mình, ông ta có thể hy sinh người khác, thậm chí là tính mạng của đồng đội. Bọn Trịnh Lâm là bằng chứng sờ sờ ra đấy!"

"Trịnh Lâm và đồng đội của anh ấy không chết vì anh Hình, mà là để cứu mấy đứa bé!"

"Như vậy cũng chỉ coi như là bọn họ tự tìm lấy cái chết." Tiêu Vọng hừ một tiếng, "Tôi cũng không ngờ là bọn họ lại xuất hiện ở nhà máy thép."

Phương Mộc sững sờ, tiếp đó, toàn thân đều căng cứng.

"Có người nhặt được chiếc vỏ chai trôi dưới sông, đúng không?"

"Đúng. Sáng sớm hôm đó, có công nhân vệ sinh ở động nham thạch gọi điện cho tôi." Tiêu Vọng khẽ cười một tiếng, "Tôi lập tức nghĩ ngay đến cậu."

"Chính anh đã thông báo cho bọn Lương Tứ Hải đuổi bắt để giết chúng tôi đúng không?"

"Không phải là các anh, mà là bốn đứa bé gái." Tiêu Vọng ngồi thẳng lên, "Tôi không muốn giết cậu. Nếu không, lúc ở Bách Hâm Dục Cung, tôi đã không cứu cậu ra."

"Hả?" Phương Mộc nhướn mày lên, "Hôm đó người kéo khung chắn song bảo vệ ra, rồi dọa cho bọn chúng bỏ chạy, chính là anh?"

"Đúng."

"Sao anh biết là tôi ở đó?"

"Rất đơn giản, định vị điện thoại di động. Khi đó, cậu đi đâu tôi cũng biết." Giọng Tiêu Vọng trở nên ôn hòa hơn, "Phương Mộc, tôi từng nói với cậu, cậu là một nhân tài. Tôi đã từng muốn kéo cậu gia nhập, cùng tạo dựng một sự nghiệp lớn. Đã là nhân tài, thì phải thể hiện được giá trị của cậu. Chính nghĩa, trung thành, những thứ chết tiệt đó chẳng qua chỉ là những từ ngữ sáo rỗng lừa phỉnh cậu khí khái lao vào chỗ chết. Xã hội này rất hiện thực, luật chơi của nó hoàn toàn không như cậu tưởng tượng. Một khi cậu đã rơi vào đó, thì sẽ không bao giờ có cơ hội rút lui an toàn. Cậu muốn tiếp tục sinh tồn, và muốn sống tử tế, thì buộc phải tuân theo quy luật, nếu không..."

"Nếu không sẽ giết tôi?"

"Không, như vậy sẽ rất phiền phức. Chúng tôi có thể khiến cậu biến mất không để lại bất cứ một dấu vết nào, trở thành một cư dân mất tích vĩnh viễn." Giọng Tiêu Vọng dần trở nên lạnh lùng nham hiểm, "Ví dụ như để cậu tan ra trong một khối thép, rồi ném xuống đáy biển."

Phương Mộc lặng lẽ quan sát khuôn mặt mờ ảo mơ hồ trước mắt, bỗng anh lên tiếng: "Cô gái bị Hồ Anh Bá giết chết ở khách sạn Thành Loan, đã bị xử lý bằng cách đó, đúng không?"

Tiêu Vọng khẽ cười, "Cậu rất thông minh. Đó là cách giải quyết triệt để nhất. Thậm chí không thể xét nghiệm được DNA."

"Cô gái đó là ai?"

"Cậu không muốn biết đâu, thật đấy, tin tôi đi." Tiêu Vọng đứng dậy, "Sự việc đã đến nước này, tôi nghĩ, cậu và tôi cũng không thể làm bạn được nữa. Những kẻ đáng phải chết, những người đáng ra không phải chết, đều đã chết hết. Cậu cũng biết rõ, không có bằng chứng, cậu không thể làm gì được chúng tôi. Quay lại sở Công an, ngoan ngoãn làm một chân văn thư đi. Tôi cũng là cảnh sát, nhất cử nhất động của cậu đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi, nếu cậu còn gây phiền toái, tôi sẽ đích thân xử cậu."

Dứt lời, Tiêu Vọng bèn mở cửa phòng, đi ra.

Trong bóng tối. Xung quanh, là bóng tối mênh mông.

Phương Mộc ngồi im không động đậy, lặng lẽ cảm nhận bóng tối sờ sờ quanh mình, đang tầng tầng lớp lớp quấn chặt lấy mình.

Đã thua. Đúng thế. Thất bại thảm hại.

Lương Trạch Hạo có còn ở trong phòng vệ sinh phía đối diện hay không, Phương Mộc đã không còn quan tâm nữa. Anh chỉ muốn trốn trong bóng tối sâu thẳm thẳm ấy, một phút một giây hay vĩnh viễn cả cuộc đời cũng được.

Ngoài bóng tối ra, trên thế giới này còn có gì khác nữa?

Nhưng, cửa phòng bỗng bật mở.

Ánh đèn ngoài hành lang hắt lên người Phương Mộc, tựa như một thanh kiếm sắc chém toác chiếc vỏ kén dày bọc đen sì. Phương Mộc bất

giác nhìn về phía cánh cửa, dưới ánh đèn sáng lóa, hiện ra bóng dáng một cô gái tóc dài tha thướt.

Cô gái hiển nhiên không thể ngờ tới trong căn phòng tối đen như mực này lại có người, sau phút giật mình hoảng sợ, đang định quay người đi chỗ khác, bỗng cô đứng ngậy ra ở cửa.

"Là anh à?"

Không chờ Phương Mộc kịp có phản ứng, cô đã lẳng lặng kéo anh dậy, chạy ra ngoài.

Xuyên qua hành lang, xông vào thang máy, cho đến khi cửa thang máy từ từ khép lại, Phương Mộc mới nhận ra cô gái ấy là Bùi Lam. Rõ ràng, cô vừa khóc, mà còn uống rất nhiều rượu. Mặc dù tối nay xảy ra rất nhiều sự việc bất ngờ, nhưng hành động của Bùi Lam vẫn khiến Phương Mộc ngỡ ngàng không hiểu.

"Cô... cô định làm gì?"

Bùi Lam không đáp lời, cô quay lưng về phía Phương Mộc, chăm chú nhìn con số tầng đang không ngừng thay đổi, nắm chặt cổ tay Phương Mộc.

Cửa thang máy vừa mở ra, cô liền kéo Phương Mộc lao vào hành lang, chạy nhanh đến một gian phòng ở phía trước, mở cửa, lôi Phương Mộc vào, đẩy Phương Mộc lên cánh cửa.

Cánh cửa bị Phương Mộc va vào, đóng sầm lại, khóa chặt. Tiếp đó, cơ thể Bùi Lam tựa như một con rắn quấn lấy anh.

Phương Mộc cảm giác làn môi Bùi Lam như mưa phủ lên má, cổ và tai mình, hơi rượu nồng nặc hòa lẫn mùi thơm của tóc xộc vào mũi. Sau khi liên tục nếm trải những sự việc kinh hoàng, đối với Phương Mộc, sự dịu dàng và ấm áp đột ngột này như một ảo giác khiến người ta tạm thời quên đi tất cả. Anh bất giác ôm lấy eo Bùi Lam. Sau mấy giây chờ đợi, Phương Mộc bỗng cảm nhận thấy một đôi tay đang sờ xuống eo lưng mình, định cởi chiếc thắt lưng da của anh.

Phương Mộc chột bừng tỉnh, đẩy mạnh Bùi Lam ra.

Bùi Lam bị đẩy ra xa mấy mét, tóc cô rối rung, gương mặt đỏ rực, ánh lên trong đôi mắt không phải là ngọn lửa ham muốn, mà là sự tuyệt vọng.

"Anh có cần em không? Em cho anh..." Bùi Lam đưa tay cởi cúc áo, chiếc áo sơ mi đen nhanh chóng hở ra hơn một nửa, làn da trắng như tuyết trông càng chói mắt.

Phương Mộc nhắm mắt lại, quay người mở cửa.

"Anh đừng đi..." Bùi Lam chạy tới, đưa tay kéo Phương Mộc, vừa chạm vào áo anh, người cô liền nhũn ra, ngã xuống.

Phương Mộc vội kéo cô dậy, Bùi Lam cứ như bị ai đó rút mất gân, toàn thân kiệt sức. Phương Mộc không còn cách nào khác, đành bế cô lên giường. Hai mắt Bùi Lam nhắm nghiền, hơi thở dồn dập, lỗ chân lông trên người tựa như đập nước đã tháo tãm chắn, liên tục vã mồ hôi. Phương Mộc đứng dậy định đi vào buồng vệ sinh lấy khăn mặt, liền bị Bùi Lam nắm chặt cổ tay.

"Đừng đi..." Bùi Lam thì thào: "Đừng bỏ em ở đây... Đừng đi..."

Phương Mộc không còn cách nào khác, đành mặc kệ cho cô nắm lấy tay mình, anh im lặng nhìn cô vừa thở dốc vừa chảy nước mắt.

Một lúc lâu sau, nhịp thở của Bùi Lam dần bình thường trở lại, cô buông một tiếng thở dài, từ từ co chân lên, tì cằm vào đầu gối.

"Đờ hơn chưa?" Phương Mộc khẽ hỏi.

"Vâng." Sắc mặt Bùi Lam từ đỏ ửng chuyển thành trắng nhợt, mái tóc dài dính trên gò má ướt đẫm mồ hôi, trông yếu ớt vô cùng. Cô khó nhọc nhích ra mép giường, cởi nốt hai chiếc cúc áo sơ mi còn lại.

Phương Mộc cau mày, quay người đi ra cạnh ghế salon ngồi xuống.

"Anh đừng sợ." Có lẽ để ý thấy vẻ lúng túng của Phương Mộc, Bùi Lam mỉm cười một cách mệt mỏi, "Em không làm gì anh nữa đâu. Cái áo ướt đầm mồ hôi, mặc thấy khó chịu."

Vừa nói, cô vừa cởi nốt cả chiếc quần bò, chỉ mặc mỗi đồ lót bước đến bên cái tủ lạnh, lấy ra một chai nước, uống ừng ực.

"Cô bị ốm à?" Phương Mộc nhìn những giọt mồ hôi lấp lánh trên cơ thể trắng ngần của cô, lên tiếng hỏi.

Bùi Lam cười khổ sở, "Không phải là ốm, Lương Trạch Hạo lừa em uống thuốc, rồi tìm thêm một cô gái nữa, định chơi trò ba người. Em không chịu, bỏ chạy ra ngoài, không ngờ lại gặp anh. Vừa nãy có làm anh khiếp sợ không?"

Phương Mộc im lặng chăm chú nhìn cô. Hơi thở của Bùi Lam lại trở nên dồn dập, cô quay người lại, không hề có ý che giấu cơ thể mình.

Thực ra, tự đáy lòng cô hy vọng người cảnh sát này sẽ làm gì đó.

Ánh mắt của Phương Mộc quét từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở vùng bụng dưới của Bùi Lam, ở đó có xăm một bông hoa.

Bùi Lam bắt gặp ánh mắt Phương Mộc, cô cúi đầu nhìn bụng dưới của mình, vẻ mặt bỗng trở nên u ám.

"Hoa thạch thảo của châu Âu, tượng trưng cho tình bạn." Bùi Lam khẽ sờ lên bông hoa màu tím nhạt đó, "Thời còn học ở học viện Điện ảnh, em và Tiểu Mĩ rất thân nhau. Năm thứ hai đại học, em và cô ấy cùng đi xăm, cùng một vị trí, cùng một loài hoa. Hai đứa thề sẽ là bạn tốt của nhau suốt đời. Nhưng, sau này..."

"Đợi đã!"

Bùi Lam giật mình, cô ngẩng đầu nhìn, ngạc nhiên thấy hai mắt Phương Mộc trợn tròn lên, như muốn lao người tới.

"Cô vừa nói gì?" Phương Mộc thực sự đã lao tới, nắm chặt lấy cánh tay Bùi Lam, "Trên bụng dưới của Thang Tiểu Mĩ cũng có xăm một

bông hoa?"

Bùi Lam ngơ ngác gật đầu.

"Màu tím nhạt?"

"Vâng." Bùi Lam hỏi lại: "Sao cơ?"

Phương Mộc không đáp lời, chậm chậm lắc đầu, lui lại vài bước, rồi dờ dẫm ngồi phịch xuống mép giường.

Khi làm trắc nghiệm nói dối, ông Hình từng nhắc đến trên bụng dưới của cô gái bị Hồ Anh Bá giết có xăm một bông hoa.

Cô gái đó chính là Thang Tiểu Mĩ.

Tiêu Vọng nói đúng, đây đúng là một sự thật mà Phương Mộc không muốn biết: Khi bắt được Thang Tiểu Mĩ, anh đã đẩy cô vào con đường chết.

Bùi Lam không hiểu có chuyện gì xảy ra, dè dặt nhìn nét mặt Phương Mộc: "Sau sự việc đó, anh có gặp lại Tiểu Mĩ không? Không biết cô ấy bị xử mấy năm, giam ở đâu, em muốn đi thăm cô ấy."

Phương Mộc lắc đầu, "Cô sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy được nữa."

Lương Tứ Hải dám làm như vậy, chứng tỏ trong lúc điều tra vụ án, Tiêu Vọng hoàn toàn không thực hiện bất cứ việc nào để lập hồ sơ vụ án, đừng nói đến duyệt lệnh bắt giữ, khởi tố và xét xử. Dựa vào thời gian để suy luận, buổi tối ngay sau khi bị bắt, Thang Tiểu Mĩ đã bị đưa đến thành phố C, có thể Tôn Vĩ, người yêu của cô ta cũng bị đưa đi cùng. Sau đó, đúng như Tiêu Vọng nói, họ đã trở thành cư dân mất tích vĩnh viễn.

Bùi Lam không hiểu gì, cô suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Tôi không hiểu ý anh, không phải là Tiểu Mĩ đang ở trong tù sao?"

"Cô ấy không may mắn như vậy." Phương Mộc quyết định nói cho Bùi Lam biết sự thật, "Thang Tiểu Mĩ đã bị người của Lương Trạch Hạo giết, sau khi chết bị đúc trong thép khối, ném xuống biển."

Bùi Lam "á" lên một tiếng, rồi đưa tay bịt miệng, ánh mắt đầy hoảng sợ và khó tin, toàn thân run bần bật. Phải đến nửa phút sau, cô mới thì thào nói:

"Em... em không bảo anh ta làm thế... sao anh ta có thể..."

"Hắn giết Thang Tiểu Mĩ không phải là vì cô." Phương Mộc nghiêng rằng, "Mà là để hãm hại người khác."

Anh quay về phía Bùi Lam, giọng nói càng lạnh lùng hơn: "Bây giờ cô đã biết, cô đang ở cạnh con người như thế nào rồi chứ?"

Câu nói của Phương Mộc khiến Bùi Lam hoàn toàn gục ngã, cô khụy xuống nền thảm, hai tay ôm mặt, đau khổ khóc không ra tiếng.

Phương Mộc yên lặng nhìn đôi vai Bùi Lam rung lên nức nở, không biết nên cảm thấy phần nộ cho mình hay đau khổ cho Bùi Lam.

Suốt một đêm, Phương Mộc và Bùi Lam ở trong căn phòng, không hề nói chuyện với nhau. Một người lặng lẽ hút thuốc, một người hết khóc thốn thức trong giấc ngủ, rồi lại thức dậy khóc. Lúc trời sắp sáng, Bùi Lam cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, xiêu vẹo đi vào trong phòng tắm, một lúc sau tiếng nước chảy ào ào vọng ra.

Phương Mộc đứng dậy, đi đến bên tắm cửa kính sát mặt đất, chăm chú ngắm nhìn thành phố vừa thức dậy sau những cơn mơ. Đây đúng là khoảnh khắc tối nhất trước lúc bình minh. Ánh trăng hắt về phía tây, những ngôi sao mờ nhạt. Mặt trời lẽ ra phải nhô lên, nhưng mãi không xuất hiện.

Phương Mộc nhìn về đằng đông, ở đó những ngôi nhà cao tầng mọc dày đặc hơn, sừng sững lạnh lùng. Chúng che khuất đường chân trời, cho dù mặt trời có nhô lên cũng phải vùng vẫy một hồi, mới có thể lộ ra vẻ rực rỡ ấm áp vốn có đằng sau những góc cạnh kia. Chúng cao

lớn và im lìm như thế, nếu như không được tô điểm bởi những ánh đèn lác đác, sẽ khiến người ta có cảm giác chẳng khác nào một ngọn núi Long Vĩ.

Có điều không biết, bên dưới liệu có dòng sông ngầm hung dữ nào không.

Phương Mộc bỗng nhận ra, mình vẫn chưa thoát khỏi dòng sông ngầm đó.

Luôn luôn bị nó bủa vây, luôn luôn bị nó nhấn chìm.

Tiếng nước trong phòng tắm nhỏ dần, rồi dừng hẳn. Một lúc sau Bùi Lam quần chiếc khăn tắm đi ra. Cô nhìn Phương Mộc đang đứng bên cửa sổ, chậm chậm bước đến.

"Cho em một liều thuốc." Vì khóc suốt một đêm, giọng Bùi Lam đã khàn đặc. Phương Mộc rút một liều thuốc đưa cho cô, rồi giúp cô châm thuốc.

Bùi Lam đứng bên cạnh Phương Mộc, chăm chú nhìn thành phố dưới chân mình, lặng lẽ hút thuốc. Gương mặt giấu sau làn tóc ướt thấp thoáng ẩn hiện dưới đốm sáng phát ra từ liều thuốc.

Hút xong một liều thuốc, Bùi Lam khẽ hỏi: "Anh nghĩ là sau khi người ta chết, có linh hồn không?"

"Tôi không biết." Phương Mộc cũng châm một liều thuốc, rít mạnh một hơi, rồi nhìn làn khói màu lam nhạt uốn lượn bay lên trước mắt, "Nhưng tôi hy vọng là có."

Bùi Lam nhe răng khẽ cười, "Em cũng vậy."

Cô đưa tay ra, dịu dàng xoa lên bóng của mình trên tấm cửa kính.

"Lúc Thang Tiểu Mĩ chết... như thế nào?"

"Ở một khách sạn." Phương Mộc dừng lại một lát, "Trên người không một mảnh vải."

Bùi Lam bật ra một tiếng "hả", cô ngẩng đầu, nhìn vào khoảng trời đêm tăm tối, như muốn tìm kiếm gì đó.

"Hy vọng là linh hồn Tiểu Mĩ vẫn còn." Giọng Bùi Lam trầm nhẹ dịu dàng, tựa như trong mơ, "Mong là cô ấy đang nhìn em."

Bùi Lam đưa tay lên trước ngực khẽ kéo, chiếc khăn tắm nhẹ nhàng tuột xuống dưới chân.

Cô nhắm mắt lại, dang rộng hai cánh tay.

"Tiểu Mĩ, trả lại cơ thể của tớ cho bạn, cả bông hoa thạch thảo nữa. Tất cả, đều trả lại cho bạn..."

Nét mặt cô bình yên và chân thành, như muốn linh hồn đang bay lượn giữa hai cõi âm dương ấy chiếm lấy thân thể mình.

Dưới ánh đèn tối mờ, cơ thể để trần của Bùi Lam hết như một bức tượng, cô đứng yên lặng chờ đón giây phút ấy, hy vọng rằng có thể xua tan mọi phiền muộn, xóa bỏ mọi nỗi hận thù từ đây.

Bên ngoài tấm cửa kính, thành phố đang dần sáng lên.

Một lúc lâu sau, Bùi Lam nhẹ nhàng thở ra một hơi, cô mở mắt, nhìn cơ thể vẫn thuộc về mình hiện ra trong tấm kính, nước mắt lại trào ra.

"Phương Mộc, tôi muốn làm gì đó cho Tiểu Mĩ."

Không có lời đáp. Bùi Lam quay mặt lại, người cảnh sát ấy đã biến mất từ bao giờ.

Phương Mộc ngủ đến tận chiều, lúc anh tỉnh dậy, cổ họng khát khô, đầu đau như búa bổ. Anh ngậy người ra một lúc, rồi đứng dậy kiểm tra điện thoại di động. Có mười cuộc gọi nhỡ của Biên Bình. Phương Mộc tắt máy, rút sim điện thoại ra, rồi bắt đầu thu xếp hành lý.

Một chiếc ba lô nhỏ, mất đến mấy tiếng đồng hồ mới sắp xếp xong. Rất nhiều đồ hết lấy ra lại cho vào, lấy ra lại cho vào, cứ như vậy.

Cuối cùng, Phương Mộc hoàn toàn mất kiên nhẫn, ngoài những đồ dùng thiết yếu, tất cả những thứ khác đều lôi hết ra khỏi ba lô.

Anh muốn rời khỏi thành phố này, đến một nơi toàn người xa lạ, bắt đầu một cuộc sống mới.

Không có kị ức, không có tội ác, không có sự hy sinh, không có sự phản bội.

Không có sự lộng hành bao trùm trời đất, không có sự tuyệt vọng khôn cùng.

Ta chấp nhận thua cuộc. Thua cuộc một cách nhục nhã nhất.

Chỉ để chạy trốn khỏi dòng sông ngầm ấy.

Thu xếp xong hành lý, Phương Mộc bắt đầu viết đơn xin thôi việc. Viết đi viết lại câu mở đầu, nhưng không sao viết được tiếp, cuối cùng anh xé toạc tờ giấy. Đăng nào cũng đã bỏ việc đến hơn mười lăm ngày rồi, chắc cũng đã bị đuổi việc rồi.

Xin thôi việc với bị đuổi việc thì có gì khác nhau?

Làm xong những việc đó, một cảm giác trống trải vô bờ ập tới. Phương Mộc bỗng cảm thấy đói cồn cào. Anh nhìn đồng hồ, quán bánh canh [\[26\]](#) ở góc phố chắc là chưa đóng cửa.

[\[26\]](#) Một món quà vặt của Trung Quốc, là một loại bánh vỏ làm bằng bột mì cán mỏng, bọc một chút nhân, bỏ trong nước dùng.

Có lẽ nhận ra đây là bữa ăn cuối cùng của mình ở thành phố C, Phương Mộc ăn một cách chăm chú. Dường như đang nhai trong miệng nỗi đau buồn, nuốt vào trong lòng những hồi ức.

Anh không để ý đến cô gái vừa ngồi xuống cạnh bàn.

Cô gái gọi một bát bánh canh tôm thịt, trong lúc đợi đồ ăn, cô lơ đãng nhìn ngó xung quanh. Chợt trông thấy Phương Mộc, ánh mắt cô liền dừng lại trên người anh. Cô gái do dự một lát rồi lấy can đảm gọi:

"Phương Mộc!"

Phương Mộc bất giác quay đầu lại, anh lập tức ngạc nhiên đến mức không nói lên lời.

Là Đặng Lâm Nguyệt.

Đặng Lâm Nguyệt là cô bạn gái chính thức duy nhất từ trước đến nay của Phương Mộc. Khi còn ở đại học J, Phương Mộc từng cứu Đặng Lâm Nguyệt thoát khỏi nhát búa sắt của một kẻ cuồng sát, một mối tình kì quặc nảy nở từ đó. Nhưng sau đó, khi kẻ cuồng sát kia lại xuất hiện như một bóng ma, Đặng Lâm Nguyệt đã rời xa Phương Mộc trong sợ hãi. Sau khi tốt nghiệp đại học J, hai người không gặp lại nhau lần nào nữa.

Phương Mộc không ngờ, trước khi mình rời khỏi thành phố C, người quen cuối cùng anh gặp mặt lại là cô.

Thấy Phương Mộc ngạc nhiên nhưng không hề có ý ghét, Đặng Lâm Nguyệt cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

"Lâu lắm rồi không gặp anh."

"Đúng vậy!" Phương Mộc thần thờ nói, "Em... em vẫn khỏe chứ?"

"Mọi việc cũng tương đối ổn. Em làm ở cục Du lịch." Đặng Lâm Nguyệt hơi nghiêng đầu, "Nghe nói anh vẫn chọn nghề cảnh sát, thám tử?"

Thần thái Đặng Lâm Nguyệt vẫn như xưa, một cô gái cởi mở, hoạt bát.

"Ừ." Phương Mộc khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua ngón tay cô, trên ngón tay vô danh có vết nhẫn mờ, "Sao vậy?"

"Gì cơ?" Đặng Lâm Nguyệt ngờ ngạc, nhìn theo ánh mắt của Phương Mộc đang hướng về ngón tay của mình, chợt hiểu ra, cô bật cười giòn tan.

"Mắt anh vẫn sắc ghê thật đấy, ha ha." Đặng Lâm Nguyệt xoa xoa ngón tay, "Đừng hiểu nhầm, không phải là hôn nhân có chuyện gì đâu. Máy hôm nay ngón tay hơi sưng, nên tháo nhẫn ra thôi."

"Ồ, chúc mừng em." Lông mày Phương Mộc dần ra, nhưng lập tức nhú lại, "Sao muộn thế này lại ra ngoài một mình?"

"Cũng không biết tại sao, từ lúc có bầu, em rất kén ăn." Đặng Lâm Nguyệt bối rối mỉm cười, "Tối nay tự dừng cứ thèm ăn bánh canh tôm thịt, thế là lén ra ngoài ăn."

Phương Mộc nhìn ra ngoài cửa sổ, đường phố vắng tanh không một bóng người, anh đứng dậy nói khẽ: "Để anh đưa em về."

Bước đi trong bầu không khí se lạnh của buổi đêm, nỗi vui mừng vì gặp lại người cũ dường như cũng dịu xuống. Hai người, mỗi người một nỗi niềm riêng, đều không nói gì, chỉ lặng lẽ bước đi.

Cùng với sự giũa mài của năm tháng, có những thứ đã dần dần mất đi, giống như hơi ấm tỏa ra từ bát bánh canh.

Đi đến cổng của khu nhà, Đặng Lâm Nguyệt dừng bước, quay người bảo: "Em đến nhà rồi, cảm ơn anh."

Phương Mộc mỉm cười: "Lần sau đừng đi ra đường khuya như thế này nữa, bên ngoài không an toàn."

"Không sao đâu. Có thám tử như anh bảo vệ mẹ con em, còn gì đáng sợ nữa?" Cô cúi đầu, xoa nhẹ nhẹ lên bụng mình, "Đúng không nào, con yêu?"

Dứt lời, cô vẫy tay chào Phương Mộc, rồi quay người đi vào trong khu nhà.

Phương Mộc nhìn theo cho đến khi thấy cô bước vào một tòa nhà, mới quay người rời đi. Đi được vài bước, anh lại đứng lại, quay đầu nhìn khu nhà đó. Có mấy hộ gia đình chưa đi ngủ vẫn sáng đèn, ánh đèn rải rác lấp lánh tô điểm cho những tòa nhà tối om, tuy mờ ảo nhưng ấm áp.

Không biết đằng sau những ô cửa sổ ấy, đang diễn ra những gì. Cho dù thế nào, thì đèn sáng cũng tượng trưng cho cuộc sống, tượng trưng cho hy vọng.

Cho dù là ông Hình, Đình Thụ Thành, Trịnh Lâm, Hải hay là Triển...

Sự hy sinh của tất cả mọi người không phải là để có thể thắp sáng lên ngọn đèn trong đêm tối hay sao?

Thế mà ta lại định bỏ cuộc sao?

Đêm đã rất khuya, Phương Mộc đưa ra quyết định cuối cùng trên con phố vắng tanh không một bóng người.

Quyết định ấy là vì tất cả những bà mẹ.

Vì tất cả những đứa trẻ.

Vì tất cả những ngọn đèn đã được thắp sáng.

Vì tất cả những buổi đêm yên tĩnh thanh bình.

Chương 24: GIẢNG BÃY

Vì tình hình hiện tại tương đối căng thẳng, Lương Tứ Hải quyết định tạm dừng tất cả mọi hoạt động trong một thời gian, đợi mọi việc lắng xuống một chút rồi tính tiếp. Lương Trạch Hạo cảm thấy khó hiểu, sau khi khử xong lão cảnh sát già đó, hẳn cứ nghĩ là sẽ được tha hồ vũng vầy, không ngờ việc đầu tiên được ông bố giao cho lại là đem tiền đến cho Lục Thiên Trường.

Năm trăm nghìn tệ, đối với Lương Tứ Hải chỉ là chút muối bỏ bể, nhưng Lương Trạch Hạo vẫn cảm thấy quá nhiều. Hắn cho rằng Lục Thiên Trường đã gây ra nhiều phiền toái như vậy, không tính sổ với ông ta thì thôi, tại sao phải nhũn nhặn như vậy. Lương Tứ Hải nhìn xa trông rộng hơn, bây giờ quan trọng nhất là phải dẹp yên tình hình. Mặc dù đã tuyệt đối không thể tiếp tục hợp tác với Lục Thiên Trường được nữa, nhưng nếu bây giờ trở mặt, e rằng Lục Thiên Trường sẽ chọn cách đục thuyền cùng đắm. Cứ đưa cho lão ít tiền, một là để xoa dịu lão, mặt khác cũng coi như là đền bù cho cánh tay bị tàn phế của con trai lão.

Lương Trạch Hạo vẫn thấy hậm hực, hắn cầm tờ giấy viết mã số tài khoản xem đi xem lại, rồi nói nửa đùa nửa thật: "Cho lão già đó, chẳng thà là cho con còn hơn." Lương Tứ Hải không nói gì, mà chăm chăm nhìn hắn. Lương Trạch Hạo không dám nhiều lời, ngoan ngoãn đi ra khỏi cửa, kéo tay Bùi Lam đang đứng đợi bên ngoài, lái xe đi.

Hình Chí Sâm đã chết, tất nhiên là không cần thiết phải tiếp tục duy trì nhóm điều tra. Ủy ban Chính pháp thành phố chủ trì cuộc họp tổng kết. Cuộc họp diễn ra trong bầu không khí nặng nề, mấy vị lãnh đạo liên quan nói vài lời sáo rỗng, lác đác một vài người phát biểu. Có một vài thành viên của nhóm được điều từ các nơi khác đến, thậm chí còn sắp sẵn đồ đạc cá nhân mang đến phòng họp, dường như tất cả mọi người đều sốt ruột muốn thoát khỏi nơi đây. Phương Mộc cũng là một trong những thành phần tham dự cuộc họp, anh hút thuốc suốt buổi, thần thờ, không nói chuyện với bất cứ người nào, không cả nhìn vào mắt họ. Tiêu

Vọng lặng lẽ quan sát anh, tâm trạng phức tạp. Sau khi cuộc họp kết thúc, toàn bộ số cảnh sát điều động từ các nơi khác lần lượt quay về đơn vị của mình, riêng Tiêu Vọng đã cơ bản hoàn tất mọi thủ tục điều chuyển đến Công an thành phố C. Có điều, anh ta chưa kịp quen hết toàn bộ các đồng nghiệp mới, đã nhận được nhiệm vụ.

Nội dung nhiệm vụ không rõ, chỉ yêu cầu tất cả đợi mệnh lệnh. Lúc hơn mười giờ tối, Tiêu Vọng và các đồng nghiệp đi nhận súng và áo chống đạn theo mệnh lệnh. Tiêu Vọng cảm thấy có gì đó bất thường, liền lén thăm dò tình hình, nhưng không khai thác được bất cứ thông tin nào. Một giờ mười lăm phút sáng, toàn thể nộp lại điện thoại di động, lên xe. Sau khi lên xe, họ được thông báo địa điểm tập hợp hành động: Phố Vạn Bảo ở ngoại ô thành phố.

Bấy giờ Tiêu Vọng mới hiểu ra mục tiêu hành động: Bắt giữ Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài.

Không thể để phí một giây phút, anh ta giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi, tay phải thò vào túi áo bấm nút một chiếc điện thoại di động khác. Một tin nhắn ba chữ lặng lẽ được gửi đi.

Kim. Bành. Trốn.

Vụ án của ông Hình đã đi đến hồi kết, nhưng vụ án ở nhà máy thép Tự Nguyên vẫn chưa kết thúc. Ngọn lửa giận vẫn đang bốc ngùn ngụt trong lòng giám đốc và Biên Bình. Nên khi Phương Mộc nói cho họ biết chỗ ẩn náu của Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài, giám đốc Sở lập tức đưa ra quyết định: "Tiến hành bắt giữ."

Nhưng điều khiến Biên Bình thấy hơi ngạc nhiên là Phương Mộc không hề sôi sục sốt ruột muốn tham dự, thậm chí cũng không hề chủ động yêu cầu được tham gia hành động. Ông nhìn hai gò má hõm vào của Phương Mộc, khẽ hỏi: "Thông tin lấy được từ đâu?"

"Em tự điều tra." Phương Mộc nhẹ nhàng nói: "Em đã bám theo người của công ty vận tải Tiệp Phát bốn hôm, cứ cách một hôm bọn chúng lại đưa đồ dùng sinh hoạt cho Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài."

Phố Vạn Bảo nằm ở ngoại ô thành phố, thuộc khu vực giao thoa giữa thành thị và nông thôn. Những tòa nhà ba tầng trở nên rất ít, hầu hết đều là những khu nhà một tầng đang chờ dỡ bỏ, địa hình phức tạp. Theo thông tin do Phương Mộc cung cấp, đối phương có khoảng ba đến bốn người, có khả năng có trang bị vũ khí. Vì vậy các thành viên trong đội bắt giữ chia thành mấy nhóm, lần lượt tập hợp ở các điểm chỉ định, sau đó bao vây số nhà 117 phố Vạn Bảo từ bốn phía. Yêu cầu phải bắt sống toàn bộ bọn chúng.

Nhưng, đội bắt giữ chưa kịp đến điểm tập hợp, nhóm theo dõi đã báo tin: Người ở số 117 phố Vạn Bảo đã bắt đầu có những động thái bất thường, dường như có ý định chạy trốn. Sau khi xin ý kiến của trung tâm chỉ huy, giám đốc Sở đích thân chỉ huy công việc bắt giữ, ông hạ lệnh không cần tập hợp nữa, mà trực tiếp tiến hành bắt giữ luôn, đồng thời rút ra ba nhóm phong tỏa xung quanh khu vực phố Vạn Bảo.

Mệnh lệnh vừa đưa xuống, tiếng súng đã vang lên trên phố Vạn Bảo.

Kim Vĩnh Dụ chạy bán sống bán chết dọc theo con phố ngoằn ngoèo tối đen như mực, bám theo sau hắn là một thuộc hạ. Hai người đã hoàn toàn mất phương hướng, chỉ biết chạy thục mạng về phía trước, chốc chốc lại bắn mấy phát súng về phía sau lưng. Phía sau chúng, mấy cảnh sát bám sát không chịu lùi bước.

Ngay trước đó, Bành Trung Tài lết một cẳng chân bị thương không sao chạy tiếp nổi, điên cuồng gào thét nã súng lia lịa vào cảnh sát, kết quả đã bị bắn nát bướm không khác gì một tấm sàng. Kim Vĩnh Dụ không muốn trở thành chiếc sàng thứ hai, nhưng bốn xung quanh đều là tiếng còi rú và ánh đèn pin loang loáng của cảnh sát, biết chạy đi đâu bây giờ?

Khẩu súng của cả hai chẳng mấy chốc đã bắn hết đạn. Cảnh sát sau lưng lập tức nhận ra điều này, tốc độ rượt đuổi nhanh hơn hẳn. Kim Vĩnh Dụ ném mạnh khẩu súng về phía họ, cũng chỉ khiến bước chân họ chậm lại đôi chút. Sau khi điên cuồng chạy thêm được mấy trăm mét, Kim

Vĩnh Dụ cảm thấy hai chân mỗi lúc một nặng như đeo đá, cổ họng bắt đầu ngòn ngọt, mắt hoa lên.

Đầu hàng, hay tiếp tục chống chọi đến cùng?

Không đợi hăn kịp suy nghĩ kĩ càng, bỗng một bóng người vụt xuất hiện cách mấy mét trước mặt hăn, dưới ánh trăng tối mờ, trên đầu người đó trùm một chiếc mũ, hai chân xuống tấn, hai tay đưa ra...

"Đoàng", "đoàng", hai phát súng vang lên, Kim Vĩnh Dụ kinh ngạc phát hiện ra đạn không hề xuyên qua người mình. Ngược lại, đám cảnh sát phía sau cuống cuồng tìm chỗ nấp.

"Sao bây giờ mới đến? Đẳng này." Trong bóng tối, người đó chỉ về một ngõ hẻm, cánh tay phải quấn kín băng trắng trông vô cùng nhức mắt.

Sếp đã cử người đến. Kim Vĩnh Dụ thở phào nhẹ nhõm, quay người chạy vào trong con hẻm. Tên thuộc hạ định bám theo để thoát thân, không ngờ bị họng súng trong cánh tay quấn băng trắng gí mạnh vào trán.

Hăn còn đang ngơ ngác không hiểu, đã bị đối phương đá một nhát ngã nhào xuống đất.

Đám cảnh sát đằng sau lưng lập tức ập tới như một bầy mãnh thú, hăn lồm cồm bò dậy, loạng choạng chạy được mấy bước liền bị một đôi tay ấn luôn xuống đất, trong lúc giãy giụa, hăn ngoái đầu nhìn vào con hẻm. Cánh tay quấn băng trắng và Kim Vĩnh Dụ đã hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

Quân viện trợ xuất hiện đột ngột khiến sức lực trong người Kim Vĩnh Dụ như tăng lên bội phần. Nhưng khi chạy thực mạng đến tận cùng con hẻm, vẻ hoan hỉ trên gương mặt Kim Vĩnh Dụ đã chuyển thành kinh ngạc.

Trước mặt là một bức tường trống trơn. Con đường cụt.

Đang ngỡ ngác, thì cánh tay quần băng trắng lẳng lẳng chạy đến sau lưng, mở một cánh cửa gỗ bên cạnh, khoát tay ra hiệu cho hấn bước vào. Kim Vĩnh Dụ không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lao vụt vào bên trong.

Đó là một căn nhà mái bằng đã bỏ hoang, đồ gia dụng cũ hỏng vứt bừa bãi khắp nơi. Cánh tay quần băng trắng dịch chuyển một chiếc tủ quần áo cũ nát ở góc tường, dưới nền nhà đột nhiên hiện ra một cái miệng hầm lớn.

Cánh tay quần băng trắng chỉ vào cái hầm. Kim Vĩnh Dụ nghiêng răng, nhảy xuống.

Vừa nhảy xuống dưới hầm, Kim Vĩnh Dụ lập tức nhận ra, đây là một cái hầm phòng không dưới lòng thành phố trong thời kỳ đầu xây dựng đất nước. Mặc dù chật hẹp, nhưng không gian thoải mái cho một người chui qua. Cánh tay quần băng trắng cũng nhảy xuống theo, vặn sáng đèn pin, rồi đẩy vào vai hấn, ra hiệu cho hấn đi về phía trước. Kim Vĩnh Dụ không còn lựa chọn nào khác, đành làm theo ý anh ta.

Đi về phía trước chừng mười phút, cánh tay quần băng trắng đột nhiên túm lấy áo Kim Vĩnh Dụ, đồng thời rọi đèn pin lên trên. Kim Vĩnh Dụ ngẩng đầu lên, thấy một cái thang sắt bắc lên một mặt phẳng trên đầu, thoáng có ánh trắng hắt xuống.

Kim Vĩnh Dụ muốn nhìn xem mặt mũi đối phương thế nào, vừa quay đầu lại, không ngờ trước mắt tối om. Cánh tay quần băng trắng đã tắt đèn pin.

Hấn đành nói cảm ơn, rồi nhắc chân trèo lên chiếc thang, vừa trèo lên trên đỉnh, nắp miệng giếng băng sắt trên đầu liền mở ra, kêu "xoảng" một tiếng.

Mấy luồng sáng đồng thời rọi vào mặt hấn, Kim Vĩnh Dụ lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Tiếp đó, mấy cánh tay lôi hấn lên khỏi miệng hầm, hấn còn chưa kịp định thần lại, luồng sáng chói lóa trước mắt đã biến mất.

Kim Vĩnh Dự bỗng bị một chiếc bao tải trùm kín từ đầu đến chân.

Lục Đại Giang mặc bộ comple mới cứng cộm, đi giày da bóng lộn, nhưng vẫn không sao che được sự thô lỗ và vô học hiện ra rõ mồn một trên gương mặt hăn. Hăn ngẩng đầu nhìn tấm cửa kính sáng loáng không một hạt bụi của ngân hàng Thương nghiệp, khẽ đặng hăng trong cổ, đưa tay vuốt tóc, gượng gạo bước vào bên trong.

Ngân hàng chật kín người. Hôm nay là ngày phát lương hưu, ô cửa nào cũng có rất nhiều các ông cụ, bà cụ vẻ mặt phúc hậu xếp thành hàng dài. Lục Đại Giang cầm chặt tấm thẻ ngân hàng, đứng chen chúc giữa đám đông không biết làm thế nào.

Nhân viên bảo vệ ngân hàng quan sát anh ta, vẻ nghi hoặc, rồi bước tới hỏi: "Xin lỗi, cho hỏi anh muốn làm gì?"

Lục Đại Giang nuốt nước bọt, lắp bắp trả lời: "Rút... rút tiền."

"Rút bao nhiêu?"

"Năm trăm nghìn tệ." Con số khiến Lục Đại Giang tự tin thêm phần nào, lưng cũng thẳng hăn lên.

"Cho hỏi, anh có hẹn trước không?"

"Gì cơ?" Lục Đại Giang ngẫm nghĩ, "À, hẹn rồi."

Nhân viên bảo vệ đưa Lục Đại Giang đến ô cửa VIP. Lục Đại Giang đưa tấm thẻ vào, trong đầu bắt đầu tính toán: Sau khi làm xong việc này, đầu tiên là đi ăn một bữa, hay là tìm một cô nàng chơi cho sướng đây?

Không ngờ nhân viên thu chi trong ô cửa VIP đã phá tan ảo mộng trong đầu hăn: "Xin lỗi, trong thẻ của anh chỉ có mười tệ."

"Cô nói gì?" Nụ cười ngờ nghệch vẫn hiện hữu trên gương mặt Lục Đại Giang, nhưng hai mắt hăn trợn tròn lên, "Không thể có chuyện đó. Cô xem lại xem!"

Nhân viên thu chi lại thử thêm lần nữa, rồi trả lời bằng giọng lịch sự nhưng lạnh lùng, kết quả vẫn như vậy, trong tấm thẻ chỉ có mười tệ.

Lục Đại Giang nghệt mặt, đầu óc choáng váng quay người đi ra khỏi ngân hàng. Hắn đứng ở góc phố ngây người ra hồi lâu, đến khi bị một người đi đường đâm vào mới định thần lại, hắn vội chui vào một trạm điện thoại gọi cho Lục Thiên Trường.

Lục Thiên Trường cũng không kém phần kinh ngạc, sau khi nổi giận lôi đình đập cú điện thoại của Đại Giang, ông ta định hỏi tội Lương Tứ Hải ngay lập tức. Nhưng vừa bấm mấy số, lão liền dừng tay lại.

Lương Tứ Hải làm như vậy, rõ ràng là đã trở mặt, lại còn làm nhục lão. Hắn dám ngông cuồng như vậy, nhất định là có lí do.

Trước khi làm rõ lí do này, không được phép hành động mù quáng.

Không chỉ một mình Lục Thiên Trường rơi vào trạng thái kinh ngạc không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi Công an thành phố C kết thúc đợt hành động tối hôm đó, lập tức phong tỏa thông tin, bắt đầu tiến hành điều tra nội bộ. Mặc dù đợt hành động đã thu được những kết quả nhất định, bắt giữ được hai người, bắn chết một người, nhưng Kim Vĩnh Dụ đã trốn thoát thành công. Cảnh sát nghi ngờ có người đã để lộ thông tin cho đối phương biết trước khi triển khai cuộc vây bắt, dẫn đến hậu quả Bành Trung Tài và đồng bọn biết tin tháo chạy, Kim Vĩnh Dụ đã bị bắt cóc giữa đường.

Có nghĩa là, trong tập thể cảnh sát có nội gian.

Trong lúc lãnh đạo vất óc tìm cách điều tra ra kẻ nội gian, chính bản thân kẻ nội gian cũng vô cùng nghi hoặc.

Lúc đầu Tiêu Vọng cũng cho rằng người của Lương Tứ Hải đã bắt Kim Vĩnh Dụ. Nhưng sau khi bí mật gặp Lương Tứ Hải, anh ta mới biết Lương Tứ Hải cũng chỉ biết bọn Kim Vĩnh Dụ đã trốn thoát, nhưng hoàn toàn không kịp cho người đi tiếp ứng. Lương Tứ Hải cũng vô cùng kinh ngạc, đồng thời cảm thấy căng thẳng cực độ. Kẻ đột ngột giải vây giữa

đường này hiển nhiên không phải vì mục đích tốt đẹp gì. Hãn yêu cầu Tiêu Vọng nhanh chóng điều tra rõ thân phận của kẻ đó, đồng thời âm thầm quan sát tình hình.

Tiêu Vọng đích thân tham gia hỏi cung hai tên bị bắt. Theo lời khai của một trong hai tên đó, kẻ bắt Kim Vĩnh Dụ giữa đường là một người đàn ông, người tầm thước trung bình, đầu tròn mũ, không nhìn rõ mặt, đặc điểm rõ nhất là tay trái cầm súng, tay phải quấn băng trắng kín mít.

Ngoài ra, dường như hãn ta đã hẹn trước với Kim Vĩnh Dụ - vì hãn chỉ đưa một mình Kim Vĩnh Dụ đi.

Tiêu Vọng phản hồi lại những thông tin đó cho Lương Tứ Hải. Lương Tứ Hải không tỏ thái độ gì, chỉ "ồ" lên một tiếng, hãn bảo Tiêu Vọng tiếp tục quan sát mọi biến động.

Nhưng trong lòng Lương Tứ Hải đã sôi lên sùng sục.

Vì kẻ đã bắt cóc Kim Vĩnh Dụ, là Lục Đại Xuân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chính Lục Thiên Trường đã sắp đặt vụ này. Cho dù lão ta làm như vậy với mục đích gì, chắc chắn cũng không có lợi cho Lương Tứ Hải.

Năm trăm nghìn tệ, bọn chúng còn chưa thấy đủ, còn bắt cóc Kim Vĩnh Dụ ngay trước mũi cảnh sát, xem ra, trước đây, đúng là hãn đã coi thường đám người quê mùa này.

Rất ít người biết chỗ ẩn náu của Kim Vĩnh Dụ, Lục Thiên Trường tìm được hãn, chỉ có một cách giải thích duy nhất: Kim Vĩnh Dụ đã cấu kết với Lục Thiên Trường. Như vậy, đối với Lục Thiên Trường, Kim Vĩnh Dụ có giá trị gì?

Lương Tứ Hải bỗng phát hiện, trong tất cả đám thuộc hạ hiện có, Kim Vĩnh Dụ là kẻ đi theo hãn lâu nhất, cũng là người nắm được nhiều thông tin về hãn nhất.

Hãn cảm thấy hoảng sợ tột độ.

Chưa bao giờ hoảng sợ đến như vậy.

Lại có tiếng gõ cổng.

Lục Thiên Trường đã không còn muốn động dậy, lão khoát tay ra hiệu cho Lục Hải Yến đang cho Lục Đại Xuân ăn cháo ra mở cửa. Lục Hải Yến không nói không rằng, đặt bát xuống, đi ra ngoài sân.

Lập tức lại có tiếng thăm hỏi vẫn vơ vọng vào, quanh đi quẩn lại vẫn là "Có nhà không?", "Hải Yến đã đỡ hơn tí nào chưa?", "Vết thương trên mặt không hề lộ ra đâu"...

Lần này là con dâu nhà Lục Tự Bảo ở đầu làng phía tây đến thăm, theo vai vế trong họ, Lục Thiên Trường còn phải gọi chị ta là chị dâu thứ hai. Cho nên khi bà chị dâu thứ hai cười nói đơn đả bước vào, Lục Thiên Trường đang ngồi trên chiếc trường kỉ liền đứng dậy, mời chị ta ngồi xuống.

Đầu tiên bà chị dâu than thở "mùa đông năm nay sao mà lạnh thế", rồi lại bảo "trong nhà ấm ghê đấy", cuối cùng nói "đến thăm thẳng cháu Đại Xuân một tí".

Lục Thiên Trường cụp mắt, đáp xã giao mấy câu. Mục đích của bà chị dâu cũng giống như mấy người đến thăm trước đó, bàn tay tàn phế của con trai lão chẳng qua chỉ là cái cớ.

Quả nhiên, sau một hồi nói đông nói tây, bà chị dâu bắt đầu đi vào chủ đề chính.

"Trường thôn này, hôm qua là ngày phát đồ, sao không có động tĩnh gì?" Bà chị dâu cố gắng nói một cách nhẹ nhàng, "Chú cũng biết đấy, ông anh hai của chú ngày nào cũng phải uống một chút, mà cứ phải rượu ngon mới uống, giờ đến bữa thiếu rượu, ngày nào cũng náo loạn cả nhà."

Lục Thiên Trường bắt đầu bực mình, mặt hăm hăm bảo: "Đợt này tình hình làm ăn khó khăn, bảo anh hai cố nhịn mấy ngày đi, chả biết đâu

sau này lại phải làm ruộng mà kiếm ăn đấy, đừng có sinh ra lắm tật phú quý thế."

"Thế làm sao được!" Bà chị dâu cuống lên, "Sung sướng suốt bao nhiêu năm rồi, giờ làm sao còn nhắc nổi cái cuộc cơ chứ? Hơn nữa, trước đây chú bảo sẽ cho chúng tôi sống sung sướng trong núi, chúng tôi cũng nghe lời chú. Không thể nói hết là hết được. Không ai đồng ý đâu!"

"Việc này có phải một mình tôi quyết là được đâu!" Lục Thiên Trường nhần nhin, "Người ta không đồng ý, tôi biết làm thế nào?"

"Người nào cắt con đường sống của chúng ta, chúng ta đi theo người đó mà làm!" Bà chị dâu vỗ đùi, "Tóm lại, chú là trưởng thôn, chú nhất định phải trả lời chúng tôi cho ra nhẽ. Sống sướng quen rồi, bây giờ bảo bọn tôi đi bới đất kiếm ăn, chúng tôi không chịu đâu."

"Được rồi, được rồi." Lục Thiên Trường không thể kiên nhẫn hơn được nữa, bèn tỏ ý đuổi khách, "Tôi sẽ nghĩ cách."

"Này." Bà chị dâu cũng không khách khí, "Khi nào phát đồ, đừng bắt cháu tôi phải mang đến từng nhà một nữa, để nó nghỉ ngơi cho lành vết thương, tôi tự đến lấy cũng được. Đừng có quên rượu của anh hai chú đấy."

Dứt lời, bà chị dâu liền phúi đít quần ra về. Nghe thấy tiếng cổng đóng lại đánh rầm một cái, Lục Thiên Trường buông một tiếng thở dài.

Lão quay đầu nhìn Lục Đại Xuân đang nằm dài trên giường, trong lòng bỗng bứt rứt không yên.

Từ khi bàn tay của Lục Đại Xuân bị tàn phế, bộ dạng nó lúc nào cũng như vậy. Nó chỉ yêu cầu lão đừng làm khó Lục Hải Yến, ngoài ra hầu như không nói gì với lão. Thỉnh thoảng mới trở dậy làm việc gì đó, cũng thử cầm đũa, cầm dao thái rau bằng tay trái, nhưng kết quả gần như là: Đập vỡ tất cả những gì nó có thể cầm lên bằng tay trái.

Thằng con trai cao to vạm vỡ, tràn đầy sức sống, thậm chí có phần thô lỗ của lão, giờ đây đã trở thành bộ dạng thế này.

Tất cả đều do ông chủ Lương đó gây nên.

Đã thế, hẵn lại còn làm nhục lão bằng một tấm thẻ ngân hàng chỉ có vốn vụn mười tệ, còn khiến cả làng lão phải quay lại cuộc sống đói nghèo trước đây.

Lương Tứ Hải, người dựa vào cái gì mà dám làm như vậy?

Chùa Ban Nhược.

Lương Tứ Hải thành kính quỳ lạy gấp đôi thời gian thông thường. Dường như mỗi lần cúi đầu vái, ánh hào quang của Phật tổ lại phù hộ cho hẵn thêm một phần. Hẵn tưởng tượng mình vô cùng nhỏ bé, nhỏ bé đến mức có thể trốn thoát được mọi sự trừng phạt. Hẵn tưởng tượng pho tượng Phật trước mặt vô cùng to lớn, to lớn đến mức có thể che chắn được mọi tội lỗi.

Sau khi vái lạy xong, Lương Tứ Hải chấp tay đứng dậy, nổi bực dọc trong lòng dường như không hề giảm bớt đi chút nào. Vị tăng cầm chuông không hiểu ý, lại gõ mạnh một nhát, tiếng chuông boong boong nghe không còn giống lời khích lệ, mà hết như hàng ngàn chiếc kim thép nhọn hoắt, đâm chiu chiu vào đầu hẵn.

Có tiếng giày vải chạm vào nền gạch cổ vọng tới từ phía hậu đường, trụ trì Tĩnh Năng cầm chuỗi tràng hạt, chậm chậm bước tới.

Lương Tứ Hải vội vã khom người, chấp tay, "Đại sư."

Trụ trì Tĩnh Năng mỉm cười đáp lễ, "Thí chủ Lương, lâu lắm không gặp anh."

"Vâng, dạo này nhiều việc phàm tục khiến con bận quá." Lương Tứ Hải hất hàm ra hiệu cho thuộc hạ đứng bên cạnh, tên thuộc hạ lập tức đưa chiếc va li da màu đen xách trên tay cho trụ trì Tĩnh Năng, "Năm trăm nghìn tệ, coi như là một chút lòng thành đối với Phật tổ."

Trụ trì Tĩnh Năng chấp tay nhận lễ, miệng niệm A di đà Phật, rồi gọi một đệ tử mang chiếc va li vào trong hậu đường. Sau đó, ông quay

đầu nhìn Lương Tứ Hải hồi lâu, mỉm cười nói: "Thí chủ Lương trông thần sắc mệt mỏi, tâm không được tĩnh, dường như có chuyện phiền muộn?"

"Đại sư minh giám." Lương Tứ Hải cười nhắc nhó, "Gần đây việc kinh doanh gặp chút phiền phức, có chút mâu thuẫn với đối tác. Không biết liệu đại sư có thể giúp con gỡ ra vài điều?"

Trụ trì Tĩnh Năng cười ha hả, mỉm cười nói, "Bần tăng không biết xem tướng để đoán biết mọi việc, nhưng có mấy lời, muốn nói cho thí chủ Lương cùng nghe."

Lương Tứ Hải lại khom người, chắp tay, vội vã nói: "Xin đại sư cứ nói."

"Kinh Pháp Hoa có nói, tam giới thống khổ. Có nghĩa là, trong sáu cõi luân hồi, không hề có niềm vui thực sự. Con người sống trên cõi đời đều vướng vào bốn loại nhân duyên, là báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ, đời đời kiếp kiếp, không bao giờ ngừng nghỉ. Hết kiếp này, đến kiếp khác, duyên phận càng kết càng sâu, mà ân tình sẽ biến thành oán hận, oán hận lại biến thành ân tình; chuyện vui hóa buồn, chuyện buồn vĩnh viễn không bao giờ hóa vui. Cho nên, đừng gây thù chuốc oán với người khác, cũng không cần cố ý kết thiện duyên. Vì thiện duyên thái quá, sẽ biến thành ác duyên. Người yêu quý ta tất có thể hại ta. Bởi vậy, mọi việc đều nên tuân theo tự nhiên, tùy duyên, không cố kết duyên. Trong Phật pháp gọi là "quảng kết pháp duyên", chính là đạo lý đó."

Giọng trụ trì Tĩnh Năng ôn tồn, nhưng Lương Tứ Hải càng nghe càng thấy trong lòng lạnh toát, nhất là câu "kẻ yêu quý ta tất có thể hại ta". Do dự hồi lâu, Lương Tứ Hải lại khẽ hỏi: "Đại sư, thế con phải làm thế nào?"

Trụ trì Tĩnh Năng đưa bàn tay đang lần chuỗi tràng hạt lên trước ngực, mỉm cười nói: "Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên."

Lương Tứ Hải đắm chiêu đi ra khỏi chùa Ban Nhược, lúc bước chân qua bậc thềm ở cổng, hắt suýt nữa thì vấp ngã, cứ như người mất

hồn.

Thiện duyên. Ác duyên.

Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên.

Kẻ yêu quý ta tất có thể hại ta...

Lục Thiên Trường bảo Lục Đại Giang trở về ngay lập tức, nhưng Lục Đại Giang không hề vội vã. Chẳng mấy khi mới được vào thành phố một chuyến, nhất định phải chơi cho đã. Hơn nữa, Lục Đại Xuân đã hứa sẽ dẫn hắn vào thành phố ném mùi con gái thành thị. Bây giờ thằng ôn này đã tàn phế rồi, hắn làm sao có thể bỏ qua cơ hội này được.

Có điều, sáng sớm ngày ra hắn đi xe đến đây, bây giờ đã gần trưa, cái bụng đói réo lên ùng ục. Vốn định lấy được tiền xong sẽ chén một bữa no nê, bây giờ không được việc, muốn ăn một bữa tử tế thì phải tự bỏ tiền túi, không đáng. Lục Đại Giang nhìn quán xương hầm xì dầu phía bên kia đường, nuốt nước bọt, vội vã bước qua.

Một bát xương sống hầm xì dầu, một bát xương ống hầm xì dầu, một đĩa mì xào, 200 ml rượu trắng. Lục Đại Giang ăn như rồng cuốn, loáng một cái đã chén sạch bách. Sau khi cơm no rượu say, Lục Đại Giang vừa cảm thán cơm thành phố đúng là ngon, vừa gọi nhân viên phục vụ tính tiền.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang hóa đơn đến, chẵn 78 tệ. Lục Đại Giang ngậm tăm ở miệng, đưa tay lấy ví tiền, bỗng mặt hắn biến sắc, tiếp đó hắn lục tìm toàn bộ túi quần túi áo, mồ hôi lạnh toát ra.

Ví tiền đã không cánh mà bay.

"Tôi... tiền của tôi bị mất rồi." Lục Đại Giang sợ sệt nhìn nhân viên phục vụ, như thể hy vọng anh ta có thể giúp mình tìm lại được ví tiền.

Nhân viên phục vụ bĩu môi, nhìn Lục Đại Giang từ đầu đến chân, mặt đầy vẻ khinh rẻ.

"Đúng là mất thật rồi." Lục Đại Giang vội moi túi áo comple ra, "Không tin anh nhìn..."

"Không phải lắm lời! Lấy tiền ra nhanh lên!" Nhân viên phục vụ bực mình ngắt lời hắn, "Loại người như anh tôi gặp nhiều rồi, định ăn không..."

Bỗng có người đập một tờ một trăm lên mặt bàn. Lục Đại Giang bất giác ngẩng đầu lên, một người đàn ông trung niên đứng cạnh bàn, khoát tay ra hiệu cho nhân viên mau cầm lấy tiền đi ra chỗ khác.

Nhân viên phục vụ tròn mắt nhìn Lục Đại Giang, rồi cầm lấy tiền bước đi.

Lục Đại Giang khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn người đàn ông trung niên, trong lòng bỗng cảm thấy nghi hoặc.

"Đại ca, anh là..."

Người đàn ông trung niên ngồi luôn xuống trước mặt Lục Đại Giang, lấy một chiếc cặp da đen và một chiếc điện thoại di động ra tiện tay để lên mặt bàn.

"Anh họ Lục đúng không ? Lục Đại Giang?"

"Đúng thế." Lục Đại Giang càng ngạc nhiên, "Anh quen tôi sao?"

"Đúng." Người đàn ông khẽ gật đầu, nói nhỏ: "Tôi là người của ông chủ Lương."

"Ồ." Lục Đại Giang nhìn xung quanh, nổi nghi ngờ trong lòng vẫn còn nguyên vẹn, "Sao anh biết tôi ở đây?"

"Tôi vừa đi ra ngân hàng." Người đàn ông chỉ về ngân hàng Thương nghiệp phía đối diện, "Nhân viên bảo vệ nói với tôi là anh đã sang bên này ăn cơm."

"Ngân hàng?" Lục Đại Giang lập tức nói như quát, "Đúng rồi, chuyện năm trăm nghìn tệ là thế nào?"

"Anh nói nhỏ một chút!" Người đàn ông cau mày, "Tôi đến là vì việc này. Công ty xảy ra sự cố nhỏ, số tiền đó chưa kịp gửi vào tài khoản của anh. Ông chủ cử tôi mang tiền đến cho anh."

"Hóa ra là như vậy." Lục Đại Giang thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng lần này có thể tìm mấy cô em chơi cho đã đây, "Tiền đâu? Đưa cho tôi luôn đi."

"Tôi không mang theo, anh đi cùng tôi để lấy."

"Đi thôi!" Lục Đại Giang sốt ruột vội đứng dậy, người đàn ông trước mặt cũng đứng dậy, nhưng vừa thẳng người dậy, anh ta liền kêu "ái" một tiếng.

Lục Đại Giang giật bản mình, "Anh làm sao thế?"

"Tự dưng lại đau bụng." Người đàn ông mặt mũi nhăn nhó, "Anh ngồi chờ một tí, tôi đi ra nhà vệ sinh." Nói xong, liền cuống quýt đi luôn.

Lục Đại Giang bực mình ngồi xuống, rót một cốc trà chậm rãi uống. Đợi mấy phút, mà vẫn không thấy người đàn ông quay lại. Đúng lúc đó, chiếc máy điện thoại của anh ta để trên bàn bỗng đổ chuông.

Lúc đầu Lục Đại Giang mặc kệ, nhưng chiếc điện thoại cứ kêu mãi không dứt, khiến khách ăn ở xung quanh liên tục nhìn sang.

Lục Đại Giang cũng thấy khó chịu, bèn cầm chiếc điện thoại lên, ấn bừa mấy nút, không ngờ đầu kia bỗng vang lên tiếng nói.

"A lô?" Những âm thanh không rõ ràng vọng ra từ chiếc điện thoại, "Đã xong việc chưa hả?"

Lục Đại Giang rón rén áp sát điện thoại vào tai, "A lô?"

"Anh còn lề mề gì thế hả?" Đối phương dường như rất sốt ruột, "Đã gặp cái thằng họ Lục đó chưa? Mau chóng tìm cơ hội khử nó đi! Ông chủ giục mấy lần rồi đấy!"

Lục Đại Giang dựng ngược tóc gáy.

"Anh có nghe thấy không đấy? Ông chủ dặn rồi, nhất định phải khử nó..."

Lục Đại Giang hoảng hốt ném điện thoại xuống bàn, như thể đó là trái lựu đạn có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Khử... thằng họ Lục?!

Hắn hoảng sợ nhìn bốn xung quanh, cảm giác như mỗi người bên cạnh đều có khả năng rút dao ra, lao vào mình.

Chạy mau, nhân dịp gã đó còn chưa quay lại, chạy mau!

Lục Đại Giang đứng dậy, cảm giác chân nhũn ra như hai sợi mì. Vừa đi được mấy bước, hắn bèn quay lại nhặt chiếc cặp da đen của gã đàn ông để trên bàn.

Phải cầm lấy nó, nếu không trên người không có đồng nào, làm sao thoát khỏi thành phố C được.

Lục Đại Giang hoảng hốt kẹp chặt chiếc cặp da, cầm đầu cầm cổ chạy như bay.

Lương Tứ Hải ngả người ngồi trên chiếc ghế da, chiếc gạt tàn thuốc lá trước mặt cắm đầy đầu mẩu thuốc lá. Hắn nhìn chăm chăm vào cốc trà xanh đã nguội lạnh, lại rít mạnh một hơi thuốc.

Lời của trụ trì Tĩnh Năng khiến hắn suy nghĩ suốt mấy ngày. Lương Tứ Hải không phải là người hoàn toàn tin vào số mệnh, nhưng hắn luôn coi bốn chữ thiện ác báo ứng làm điều răn đe mình. Những năm gần đây, việc kinh doanh thuận buồm xuôi gió, cho dù có chút gợn sóng, cũng không hề gì, khiến hắn tự nhiên tin chắc rằng mình được thần phật phù hộ. Liệu có đúng là thiện duyên đã hết rồi chăng?

Lục Thiên Trường khác với những vị quan chức cao cấp mà Lương Tứ Hải có quan hệ. Họ có thân phận, có địa vị, nếu chưa đến giây phút sinh tử, họ sẽ không tùy tiện trở mặt. Nhất là, tất cả đều biết rõ, hai bên đều nắm được chuôi của mình, cũng coi như là đã mua bảo hiểm. Kể cả

có không qua lại nữa, cũng vẫn phẳng lặng yên bình. Lục Thiên Trường thì khác, lão là kẻ tiểu nhân mặt hạng quê mùa. Dạng tiểu nhân mặt hạng quê mùa có ưu điểm là chỉ biết đến tiền, nhưng nhược điểm cũng là chỉ biết đến tiền.

Nếu tên tiểu nhân này lại tương đối có đầu óc, thêm tí thủ đoạn cay độc nữa, lại càng nguy hiểm.

Hắn vẫn chờ Lục Thiên Trường chủ động liên hệ. Một là Kim Vĩnh Dụ đang ở trong tay Lục Thiên Trường, hai là hắn cũng không muốn cho đối phương nhận ra mình đang chao đảo. Năm trăm nghìn tệ chắc chắn chưa đủ cho khẩu vị của Lục Thiên Trường, nhưng rốt cuộc lão muốn gì, lão dựa vào đâu mà đòi hỏi, hắn không tài nào đoán biết được. Cho nên, Lương Tứ Hải chỉ còn cách đợi.

Cảm giác chờ đợi luôn vô cùng khó chịu, nhất là khi ta không thể đoán biết được số mệnh phía trước thế nào.

Lương Tứ Hải đập mạnh đầu thuốc vào chiếc gạt tàn. Nếu giải quyết được triệt để tất nhiên là tốt nhất, nếu không thể...

Chiếc máy điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông.

Người gọi điện thoại là một cô gái, nhưng lại dùng máy điện thoại của Lương Trạch Hạo. Lương Tứ Hải chỉ nghe thấy mấy tiếng "hu hu" nghẹn ngào trong máy, như thể đối phương đã bị bịt chặt mồm. Tiếp đó, điện thoại bị cắt đứt.

Lương Tứ Hải gọi lại, nhưng không có người nhắc máy. Hắn vội gọi cho vệ sĩ của Lương Trạch Hạo.

"A lô?"

"Đại ca của cậu đâu?" Lương Tứ Hải hỏi luôn.

"Ồ, sếp," vệ sĩ nhận ra giọng của Lương Tứ Hải, "Đại ca... với chị dâu... đang thư giãn."

"Ở đâu?"

"Khách sạn Lệ Tinh... phòng 1408."

"Chúng mày mau lên xem thế nào!"

Khi Lương Tứ Hải vội vã đến phòng 1408, Lương Trạch Hạo đã được vệ sĩ đưa đến bệnh viện. Nghe nói, Lương Trạch Hạo bị thương rất nặng, nhất là tay phải. Mắt Lương Tứ Hải sa sầm, hẩn nhìn những vết máu trên giường, im lặng không nói gì một lúc lâu.

Trong phòng ngoài Bùi Lam ra, còn có một cô gái trẻ nữa. Hai người run lập cập thu mình vào trong góc tường, không dám thở mạnh.

Lương Tứ Hải nhìn cô gái trẻ, rồi lại nhìn Bùi Lam, hỏi khê: "Xảy ra chuyện gì?"

"Trạch Hạo hẹn cháu đến đây, cả cô ấy nữa, định chơi trò ba người." Bùi Lam cúi gằm mặt, mặt hết đỏ lại trắng, "Trạch Hạo bảo hai đứa cháu đi tắm. Lúc ở trong phòng tắm, nghe thấy có người bước vào... Rồi có tiếng đánh nhau. Hai đứa cháu không mặc quần áo nên không dám đi ra... sau đó..."

"Thôi." Lương Tứ Hải ngắt lời Bùi Lam, khoát tay gọi một thuộc hạ, rồi chỉ vào cô gái đang run lấy bầy vì sợ hãi, "Cho nó một ít tiền, bảo nó về đi."

Cô gái run rẩy nhận lấy tiền, quay người định đi, thì bị Lương Tứ Hải gọi lại: "Việc hôm nay, không được nói với ai, nghe thấy không?"

Cô gái vội vàng gật đầu, bước đi như chạy trốn.

Lương Tứ Hải quay lại nhìn Bùi Lam, "Cô kể tiếp đi."

"Cháu và cô gái ấy ở trong nhà tắm vô cùng hoảng sợ, bỗng nhiên có người xông vào, nắm chặt lấy tóc cháu lôi ra ngoài. Sau đó, sau đó..."

"Nói mau!"

"Hẩn làm nhục cháu ngay bên cạnh Trạch Hạo." Bùi Lam lấy tay ôm mặt, khóc hu hu.

Lương Tứ Hải văng ra một câu chửi, rồi lại hỏi: "Thằng đó trông thế nào?"

"Cháu không nhìn rõ, hấn đội mũ và đeo khẩu trang. Nhưng bàn tay rất thô ráp, người rất hôi, như thế lâu lắm rồi không tắm." Bùi Lam vừa nói vừa khóc, bỗng nhiên như chợt nhớ ra điều gì đó, cô nói thêm: "Đúng rồi, hấn còn bảo cháu đưa cho chú một thứ."

"Hả?" Lương Tứ Hải trợn tròn mắt, "Là cái gì?"

Bùi Lam sợ sệt xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay cô là một tờ giấy vo viên.

Lương Tứ Hải mở tờ giấy ra, chỉ nhìn thoáng qua, liền đứng sững như trời trồng.

Một lúc lâu sau, hấn khoát tay, ra hiệu cho Bùi Lam đi trước. Tiếp đó, hấn đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng, một mình ngồi trên ghế salon, ngây người nhìn chăm chăm vào những vết máu trên giường.

Một kẻ rất bẩn thỉu, chỉ đánh cho Lương Trạch Hạo hồng cánh tay phải. Kẻ khốn nạn đó là ai đã quá rõ ràng.

Kẻ yêu quý ta tất có thể hại ta.

Cuối cùng hấn đã hiểu ra, Kim Vĩnh Dụ có giá trị gì đối với Lục Thiên Trường.

Trên tờ giấy đó là một hình ảnh trong camera giám sát ở khách sạn Thành Loan. Máy người ôm cơ thể Thang Tiểu Mĩ bọc trong tấm thảm đang từ phòng 624 bước ra.

Lúc đó Lương Tứ Hải đã ra lệnh cho Kim Vĩnh Dụ tắt toàn bộ thiết bị giám sát, xem ra hấn đã không làm như vậy. Nếu hấn có toàn bộ hình ảnh camera hôm đó, thì có khả năng có cả những hình ảnh camera trước đó.

Những hình ảnh camera đó có thể khiến Lương Tứ Hải muôn kiếp không bao giờ ngóc đầu dậy nổi.

Đó chính là mục đích hợp tác của Lục Thiên Trường và Kim Vĩnh Dụ.

Lương Tứ Hải nhận ra, mình đã rơi vào tình trạng nguy hiểm chưa từng gặp phải trong suốt cuộc đời đã qua.

Chương 25: TRÊN DANH NGHĨA TÊN ANH

Lục Thiên Trường nhìn Lục Đại Giang run lấy bầy, mặt tái mét. Lục Đại Giang đã vô cùng hoảng sợ, tay anh ta vẫn run lên bần bật suốt từ lúc cuống cuồng lao vào trong phòng. Cốc nước nóng trong tay sánh ra người đến hơn một nửa.

"Chú ạ," Lục Đại Giang lắp bắp kể lại toàn bộ sự việc, vừa khóc hu hu vừa nói thêm một câu, "Cháu suýt nữa thì mất mạng trong thành phố rồi."

Lục Thiên Trường nghiêng rằng không nói gì. Đại Xuân đã tàn phế, Lương Tứ Hải còn muốn khử Lục Đại Giang: Chặt đứt cả tay phải và tay trái của lão!

Xem ra, bây giờ đã không chỉ là vấn đề tiền nữa.

Lục Thiên Trường nhìn chiếc cặp da màu đen trên mặt bàn, đó là vật Lục Đại Giang mang về. Lão mở chiếc cặp da, dốc toàn bộ mọi thứ trong cặp ra bàn.

Trong cặp không có nhiều đồ, một cái ví da màu đen, một chiếc túi da đựng chìa khóa màu cà phê, một con dao gấp, hai chiếc bút bi, mấy tờ hóa đơn, ngoài ra còn có một vật nhỏ bằng nhựa màu vàng xen lẫn màu nâu.

"Đây là cái gì?" Lục Thiên Trường lấy ngón tay móc vật đó lên, Lục Đại Giang ghé sát lại nhìn, cũng không biết đó là cái gì.

"Ồ, cái này con đã từng thấy rồi. Lúc mua máy vi tính cho Lục Hải Yến, con thấy cửa hàng bách hóa có bán cái này." Lục Đại Xuân đi tới, vẻ mặt u ám, cầm lấy vật bằng nhựa từ tay bố, "Hình như gọi là cái đĩa gì đó."

Cái "đĩa gì đó" này dài khoảng hơn 6 cm, một đầu đội chiếc mũ nhựa, rút ra, bên trong lộ ra một đầu dẹt bằng sắt hình chữ nhật. Lục Thiên Trường ngẩng đi ngẩng lại vật đó, rồi quay đầu hỏi Lục Đại Xuân: "Cái này dùng để làm gì?"

"Hình như để ghi lại gì đó, giống như băng đài ấy." Lục Đại Xuân không quan tâm lắm, uể oải đáp lời.

"Ồ." Lục Thiên Trường suy nghĩ một lát, vật này lấy được từ chỗ Lương Tứ Hải, có lẽ bên trong sẽ có một vài thứ có giá trị.

"Thế... làm thế nào biết được bên trong có ghi những gì?" Lục Thiên Trường nhìn "cái đĩa gì đó", như muốn tìm một cái tuốc nơ vít để gỡ nó ra.

"Đừng có mất công nữa." Lục Thiên Trường nhận ra ý đồ của bố, hãnh cười nhạt, "Phải xem bằng máy vi tính."

Chưa nói dứt lời, hãnh và Lục Thiên Trường liền nhìn nhau. Máy vi tính?

Mười mấy phút sau, Lục Thiên Trường và Lục Đại Xuân cùng ngồi quanh chiếc bàn học trong phòng Lục Hải Yến, chăm chăm nhìn vào màn hình chiếc máy tính xách tay đang sáng lên.

Có được máy vi tính rồi, nhưng cái thứ này thì bỏ vào đâu được đây? Lục Thiên Trường nhìn cái đầu dẹt bằng sắt hình chữ nhật, rồi lại nhìn mấy cái cổng kết nối bên sườn chiếc máy vi tính, lần lượt thử từng cổng một. Cuối cùng, cũng cắm được vào một cổng kết nối có vẽ hình một chiếc đĩa nhon.

Chiếc máy vi tính kêu lên "tinh" một tiếng, sau đó trên màn hình xuất hiện một trang web.

Lục Thiên Trường ghé sát mặt lại, gần như chạm cả mũi vào màn hình. Cái vật kì quặc bé tí trước mặt lão nom giống như ba cuốn sách bị buộc vào nhau bằng sợi thắt lưng da.

"Video." Lão lăm lăm đọc mấy chữ ghi bên dưới ba cuốn sách, ngẫm nghĩ giây lát, rồi quay đầu hỏi Lục Hải Yến vẫn im lặng từ nãy: "Nghĩa là gì?"

"Nghĩa là: trong đĩa này có video." Lục Hải Yến cầm chuột trong tay, cụp mắt xuống.

"Thế thì mở ra xem nào." Lục Thiên Trường bắt đầu căng thẳng. Video, video gì?

Lục Hải Yến kích liên mấy nhát lên màn hình vi tính, một chiếc hộp thoại liên nhảy ra.

"Hãy nhập mật mã." Lục Hải Yến lăm lăm đọc, "Không xem được! Phải nhập mật mã."

Lục Thiên Trường "ồ" lên một tiếng, cau mày lại, lão ngồi thẳng người dậy hết nhìn Lục Hải Yến, lại nhìn Lục Đại Xuân.

Nếu phải thêm mật mã thì chắc chắn đây là thứ không thể cho người khác biết. Có điều, không biết đoạn băng video này liệu sẽ lấy được tính mạng của Lương Tứ Hải, hay là tính mạng của Lục Thiên Trường!

Cho dù nó lấy được mạng của ai đi nữa, bây giờ vật này cũng đã nằm trong tay ta - Lục Thiên Trường.

Lục Thiên Trường rút vật bằng nhựa ra, cẩn thận bỏ vào túi áo trong người, cảm giác lưng mình như vững chắc hơn bội phần. Lão khoát tay ra hiệu cho Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang đi ra, ngẫm nghĩ một lát rồi quay đầu nói với Lục Hải Yến: "Hầm tí canh gà mang đến đây, cần tắm bổ cho Đại Xuân."

Lục Hải Yến cúi đầu đáp "vâng".

Lục Thiên Trường, Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang cùng đi ra. Lục Hải Yến nhìn họ đi khuất sau cổng, quay người ngồi trở lại bên chiếc máy vi tính, một tay ấn lên lồng ngực đang đập thình thịch, tay còn lại kích liên mấy nhát lên màn hình vi tính.

Cái văn bản dạng nén đó lại hiện ra trên màn hình.

Lục Hải Yến chăm chú nhìn hộp thoại yêu cầu nhập mật mã, vụng về gõ bàn phím.

Cánh tay phải của Lương Trạch Hạo đã tàn phế hoàn toàn, sau khi trao đổi kĩ càng với Lương Tứ Hải, cuối cùng bệnh viện quyết định tiến hành phẫu thuật lắp tay giả.

Trước khi tiến hành phẫu thuật, Lương Trạch Hạo đã làm náo loạn một trận, đánh cả mấy bác sĩ và y tá, cuối cùng hăn quỳ xuống trước mặt Lương Tứ Hải, nước mắt đầm đìa, khổ sở van xin: "Bố, bố nghĩ cách gì đó, con không muốn trở thành kẻ tàn phế, bố, con xin bố..."

Lương Tứ Hải cắn răng, ra lệnh cho vệ sĩ lôi Lương Trạch Hạo vào phòng phẫu thuật. Một loạt những tiếng đập loảng xoảng, cùng tiếng gầm rú tuyệt vọng của Lương Trạch Hạo văng vẳng trong hành lang bệnh viện. Mớ âm thanh hỗn độn đó yếu dần, cuối cùng căn phòng phẫu thuật đã bình yên trở lại.

Cuộc phẫu thuật diễn ra rất nhanh, xem ra việc cắt đi một cánh tay dễ dàng hơn nhiều so với việc chữa trị. Lương Trạch Hạo vẫn đang trong trạng thái hôn mê, được đưa vào phòng bệnh đặc biệt. Bác sĩ phẫu thuật cầm tới một chiếc khay bệnh viện, bên trên là cánh tay đã bị cắt bỏ. Lương Tứ Hải nhìn những ngón tay gần như đã bị đập giập, lòng bàn tay giập nát, toàn thân hăn run lên.

Đó là tay của con trai hăn, ngưng kết từ chính xương máu hăn. Giờ đây, cánh tay ấy đã trở thành rác thải bệnh viện, sắp bị vứt vào lò thiêu hủy.

Hắn khoát tay ra hiệu cho bác sĩ mang cánh tay đó đi, rồi quay người hỏi vệ sĩ: "Đã mang theo hàng chưa?"

Vệ sĩ ngậy người ra, lần đầu tiên anh ta thấy vẻ mặt Lương Tứ Hải dữ dằn như vậy.

"Mang rồi ạ." Anh ta ngấm ngấm giây lát, "Trên xe còn một khẩu nữa."

"Được." Lương Tứ Hải đưa tay rút khẩu súng ở thắt lưng vệ sĩ, giắt vào sau lưng mình, sau đó hắn lấy điện thoại di động ra bấm số.

Đối phương không nghe, mà đập máy luôn.

Lương Tứ Hải không chờ thêm, mà liên tục bấm nút gọi lại. Sau khi đập máy bốn lần, cuối cùng đối phương cũng nghe điện thoại.

"Em đang ở trụ sở Công an thành phố." Điện thoại vọng ra giọng nói rất khê của Tiêu Vọng, "Có việc à?"

"Đi cùng anh một chuyến đến thôn Lục Gia."

Tiêu Vọng im lặng mấy giây, rồi nói khê: "Em hiểu tâm trạng của anh, nhưng..."

"Chú có đi không?" Giọng Lương Tứ Hải bình tĩnh, nhưng không để cho đối phương thanh minh thêm nữa.

Phải ba mươi giây sau, mới nghe thấy tiếng Tiêu Vọng trả lời: "Nửa tiếng nữa, tập hợp ở lối vào đường cao tốc."

"Được!" Lương Tứ Hải đập máy, rồi đi đến trước phòng bệnh đặc biệt, nhìn thẳng con trai vẫn đang ngủ mê man qua cánh cửa phòng.

Ngủ đi. Đợi lát nữa con tỉnh dậy, bố nhất định sẽ mang kết quả báo thù về cho con.

Lục Hải Yến ngồi xồm trước bếp, chiếc nồi sắt to trước mặt đang hầm gà sôi lục bục. Cô chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay, tay vô thức

thêm củi vào bếp, tâm trí còn mãi nghĩ đi đâu.

Sau khi hầm gà xong, cô múc ra hai bát, phục vụ bố con Lục Thiên Trường ăn uống xong xuôi, cô lặng lẽ rửa bát rồi lại múc một bát thịt gà, cầm thêm một chai rượu, cho vào trong chiếc làn.

Lục Thiên Trường nhìn cô khoác áo bông lên người, quàng khăn vào, bèn lên tiếng hỏi: "Cháu định làm gì?"

Lục Hải Yến cầm chiếc làn trên tay, cúi đầu đáp: "Đi cúng Hải Thao."

Lục Thiên Trường "ừ" một tiếng, ngẫm nghĩ một lát, rồi nói thêm một câu: "Đốt cho nó ít tiền."

Lục Hải Yến không đáp lời, bước ra khỏi cửa.

Hai chiếc xe dừng lại trước cổng thôn Lục Gia. Tiêu Vọng đóng cửa xe cẩn thận, rồi đuổi theo Lương Tứ Hải đang sải bước phía trước.

"Sếp, rốt cuộc là anh định làm gì?"

"Giải quyết triệt để việc này chứ sao." Lương Tứ Hải nói nhẹ nhàng, nhưng những thớ thịt trên mặt gồ lên dữ tợn. Tiêu Vọng nhìn chuôi khẩu súng thấp thoáng sau thắt lưng Lương Tứ Hải, bèn kéo chặt cánh tay hắn.

"Anh định giải quyết triệt để, em không có ý kiến gì." Tiêu Vọng nhìn quanh, "Nhưng làm gì trước, làm gì sau, làm thế nào, cũng phải tính toán một chút chứ."

"Đúng thế." Gã vệ sĩ ở bên cạnh nói theo phụ họa, "Tùy tiện hành động, sợ là không ổn."

Lương Tứ Hải bước chậm dần, cuối cùng dừng hẳn lại. Hắn nhìn Tiêu Vọng, rồi lại nhìn gã vệ sĩ. Tiêu Vọng rút ra một điều thuốc đưa qua, rồi châm thuốc cho hắn. Lương Tứ Hải im lặng hút thuốc không nói gì, lại buông một tiếng thở dài.

"Tay của Lục Đại Xuân bị tàn phế, anh thừa nhận, đó là lỗi của anh. Nhưng đó là việc ngoài ý muốn. Còn cánh tay Lương Trạch Hạo là bị bọn chúng chém sống." Giọng Lương Tứ Hải lạc đi, "Kể cả là bọn chúng muốn báo thù, được, anh chấp nhận. Nhưng liên kết với Kim Vĩnh Dụ xử lý anh, thì kiểu gì anh cũng không thể chịu được ..."

"Lão cầu kết với Kim Vĩnh Dụ xử lý anh như thế nào?" Tiêu Vọng cắt lời Lương Tứ Hải. Cánh tay Lương Trạch Hạo có phải là đã tàn phế hoàn toàn, Tiêu Vọng không mấy may quan tâm. Điều anh ta quan tâm là nếu Lục Thiên Trường cầu kết với Kim Vĩnh Dụ để xử lý Lương Tứ Hải, có thể anh ta sẽ bị liên lụy.

"Chỗ Kim Vĩnh Dụ...", Lương Tứ Hải dẫn đo lựa cách nói: "Có một số thứ không nên có."

"Cái gì?" Tiêu Vọng lập tức truy hỏi. Lương Tứ Hải bậm môi, quay mặt đi, không nói nữa.

Tiêu Vọng im lặng chăm chú nhìn Lương Tứ Hải, hai hàng lông mày nhíu sát lại. Thứ trong tay Kim Vĩnh Dụ là nhắm vào Lương Tứ Hải, hay là nhắm vào mình?

Ba người đứng trên tuyết, không ai nói câu nào. Cuối cùng, Tiêu Vọng vút đầu thuốc đi, khẽ mỉm cười, rồi lập tức lại sầm mặt xuống.

"Tìm xem anh Kim ở đâu trước đã." Dứt lời, Tiêu Vọng liền đi luôn vào trong làng.

Kim Vĩnh Dụ chắc là trốn ở trong làng. Mặc dù thôn Lục Gia chỉ có mười mấy hộ gia đình, nhưng cũng không thể lục soát từng hộ một, một là bứt dây động rừng, hai là nếu đám người làng tấn công, ba khẩu súng trong tay bọn họ sẽ không thể ứng phó nổi. Tốt nhất là xác định vị trí chính xác của Kim Vĩnh Dụ trước, sau đó ép chặt anh ta.

Lương Tứ Hải và Tiêu Vọng đều cho rằng, Kim Vĩnh Dụ rất có khả năng đang trốn trong nhà Lục Thiên Trường. Trong ba bọn họ, chỉ có

Lương Tứ Hải từng đến nhà Lục Thiên Trường, nên hẳn đi đầu dẫn đường.

Trong làng vô cùng im ắng, mặc dù trời chưa tối, nhưng trên đường không có một bóng người. Lương Tứ Hải mới đến nhà Lục Thiên Trường có một lần, hơn nữa lại từ mấy năm trước. Nhìn những ngôi nhà ngói na ná như nhau, Lương Tứ Hải cũng chỉ nhớ mang máng, không chắc chắn lắm. Ba người đi đến một chỗ rẽ thì lạc đường, hoàn toàn không thể xác định được phương hướng. Đang nghiêng ngó quan sát xung quanh, thì nhìn thấy phía đằng xa có một cô gái mặc áo bông hoa, đầu đội khăn đang đi tới.

Lương Tứ Hải và hai người còn lại liền đi tới đón đường, gã vệ sĩ bước tới hỏi: "Chị cho hỏi nhà trường thôn ở đâu nhỉ?"

Cô gái đang cúi đầu bước đi, đột nhiên có người hỏi chuyện, có vẻ giật mình hoảng sợ. Cô khẽ kéo chiếc khăn đội đầu, hơn nửa gương mặt bị che kín sau chiếc khăn.

"Các anh... làm gì?"

"Chúng tôi muốn gặp trường thôn có chút việc..." Gã vệ sĩ chưa nói hết, Tiêu Vọng đã khoát tay ngăn anh ta lại.

"Chị đi đâu thế?" Tiêu Vọng nhìn chiếc làn trong tay cô gái, rồi chăm soi nhìn cô gái.

"Đưa cơm." Cô gái buột miệng trả lời.

"Đưa cơm?" Tiêu Vọng đưa tay kéo mảnh vải dầy bên trên chiếc làn lên, "Đưa cơm cho ai?"

Mảnh vải bị kéo lên một nửa, một bát thịt gà và một chai rượu trắng lộ ra. Cô gái hoảng hốt lùi lại phía sau, không dám nói chuyện với họ nữa, vội vàng đi luôn.

Tiêu Vọng đợi cô đi được một đoạn mới sải bước nhanh chóng bám theo. Đường như nhận ra có người đi theo phía sau, cô gái lại càng

đi nhanh hơn, sau khi ngoặt qua một chỗ rẽ, bỗng nhiên không thấy bóng dáng cô gái đâu nữa.

Tiêu Vọng nhìn theo hướng đi của cô gái, có lẽ cô đi về mé đông bắc của làng, cách đó không xa, có một ngôi nhà cao khoảng sáu mét, trông như một ngôi từ đường.

Tiêu Vọng và Lương Tứ Hải nhìn nhau.

Kim Vĩnh Dụ chắc chắn ở đó.

Lục Đại Giang vừa ngồi vào bàn thì nghe thấy tiếng động ở cánh cổng sắt ngoài sân. Lục Thiên Trường khoát tay bảo hẳn đi ra xem thế nào. Lục Đại Giang vừa mở cửa phòng khách liền đâm sầm vào Lục Hải Yến đang lao từ ngoài vào. Chiếc làn trong tay Lục Hải Yến rơi xuống đất, chai rượu trắng bị vỡ bắn tung tóe, mùi thơm tỏa ra khắp phòng.

"Hải Yến, cháu sao thế?" Lục Thiên Trường cau mày, "Gặp ma à?"

"Chú!" Lục Hải Yến thở hỗn hển, "Có người lạ vào làng."

"Gì?" Lục Thiên Trường lập tức đứng bật dậy, "Mấy người? Trông thế nào?"

"Ba người đàn ông, trông đều giống người thành phố." Lục Hải Yến dừng lại một lát, "Họ muốn gặp chú và Đại Giang."

Lục Thiên Trường và Lục Đại Giang nhìn nhau, Lục Đại Giang lập tức tái mét mặt.

"Bây giờ ba gã đó ở đâu?" Lục Thiên Trường trầm ngâm một lát rồi lại hỏi.

"Cháu dẫn họ đến từ đường rồi."

Lục Hải Yến vừa nói dứt lời, Lục Đại Xuân đang nằm trên giường liền nhồm dậy, lao thẳng đến chỗ cái chum để trong góc phòng.

Lục Đại Xuân cuống cuống không cả kịp khui lớp bùn trát ở miệng, đập vỡ luôn chiếc chum, hắt lòi một gói giấy dầu ở bên trong ra, tiếp đó lấy khẩu súng hoa cải treo trên tường xuống, hít sâu một hơi rồi nói:

"Đi thôi!"

Lương Tứ Hải và hai người còn lại rón rén tiến lại gần từ đường. Gã vệ sĩ khom người dưới chân tường, đưa tay đẩy cánh cửa sổ bằng gỗ, cánh cửa không hề nhúc nhích. Tiêu Vọng khom người dịch chuyển đến trước cửa, nhòm vào bên trong qua khe cửa từ đường, rồi thử lấy tay đẩy, cánh cửa mở ra.

Tiêu Vọng khoát tay gọi Lương Tứ Hải và gã vệ sĩ, "bên này." Dứt lời, anh ta liền rút súng, đi vào trước tiên.

Ba người đứng giữa gian từ đường rộng mênh mông, hoang tàn cũ nát, quan sát kỹ bốn xung quanh. Trong từ đường tối mờ, mọi thứ trong tầm mắt mặc dù mờ hồ nhưng vẫn có thể thấy được hết mọi thứ. Ba người dừng lại ở cửa một lát, rồi từ từ tiến sâu vào bên trong từ đường.

Toàn bộ từ đường dường như không có chỗ nào có thể ẩn nấp được. Tiêu Vọng đưa mắt nhìn về cái bực mé phía bắc của gian từ đường, chỉ tay về phía đó, đồng thời ra hiệu cho Lương Tứ Hải và gã vệ sĩ rút súng.

Rón rén bước tới chỗ cách cái bực khoảng mười mét, ba người nín thở, cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh.

Nhưng trong gian từ đường im lìm không thấy có một tiếng động.

Lương Tứ Hải đột nhiên gọi: "Chú Kim."

Tiếng gọi âm vang không gian mênh mông của gian từ đường, va vào những bức tường vắng vắng hồi lâu. Một cơn gió lạnh lùa vào qua khe cửa sổ rất không đúng lúc, những bức gia phả và tranh chữ trên tường nghiêng ngả lắc lư, phát ra những tiếng động sột soạt, từng đám bụi lớn rào rào rơi xuống, cuộn trong gió, bay đầy trước mặt ba người.

Lương Tứ Hải đang định gọi tiếp, thì nghe thấy có người đẩy cánh cửa gỗ sau lưng.

Lương Tứ Hải, Tiêu Vọng và gã vệ sĩ vội quay lại, nhìn thấy ba bóng người mờ mờ đứng ở cửa.

Là Lục Thiên Trường, Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang.

Bọn họ không hề nôn nóng bước tới, mà đứng ở cửa im lặng chăm chú nhìn đối phương mười mấy giây, sau đó mới từ từ tiến lại gần, cuối cùng dừng lại ở chỗ cách Lương Tứ Hải khoảng ba mét.

Lương Tứ Hải để ý thấy Lục Thiên Trường và Lục Đại Giang rút tay trong túi áo, không hề bỏ ra, còn Lục Đại Giang giấu tay trái ở sau lưng.

Sáu người, mười hai con mắt, cùng quan sát đối phương từ đầu đến chân. Không nói không rằng, kẻ nào kẻ nấy cầm chặt súng trong tay mình.

Lục Thiên Trường lên tiếng phá vỡ im lặng, "Ông đến đây làm gì?"

Lương Tứ Hải nhìn chăm chăm vào Lục Thiên Trường phải đến mười giây, rồi gằn từng chữ rành rọt: "Ông tự biết."

Lục Thiên Trường hứ một tiếng, "Tôi không biết."

Con người mắt của Lương Tứ Hải như muốn lồi ra khỏi tròng, lời nói đang định bật ra ở cổ họng lập tức bị nuốt lại.

Không thể tiếp tục coi thường bọn chúng, lão nhà quê này đang định mớm để mình nói ra những điều không nên nói, trong túi lão chặn chặn là có súng hoặc máy ghi âm.

Thấy Lương Tứ Hải định nói gì nhưng lại thôi, Lục Thiên Trường bỗng trở nên cảnh giác: Không lẽ đối phương định ghi âm hoặc ghi hình?

Sự im lặng dựng lên một hàng rào chắn vô hình, hai bên cùng cảnh giác quan sát đối phương qua lớp rào chắn, hòng thu tóm tín hiệu nguy

hiếm nhất trên mặt đối phương.

Ánh mắt Lương Tứ Hải dừng lại trên cổ tay của Lục Đại Xuân, nơi lẽ ra là một bàn tay to khỏe giờ cụt lùn trơ trọi. Hắn nhìn chỗ đó rất lâu, trong đầu hiện ra hình ảnh thằng con trai đang nằm ngủ mê man trên giường bệnh.

Lục Đại Xuân nhận ra ánh mắt của Lương Tứ Hải đang nhìn gì, hắn thở dồn dập.

Mày nhìn gì? Rất đặc chí phải không?

Lục Đại Xuân tiến lên phía trước một bước, đồng thời rút tay trái từ sau lưng ra. Lục Thiên Trường túm lấy con trai, mắt không rời khỏi mặt Lương Tứ Hải.

Mặt Lương Tứ Hải sa sầm, hắn khẽ lên tiếng: "Ông Lục, nói chuyện chứ?"

"Nói đi." Lục Thiên Trường cũng nói rất nhỏ: "Rốt cuộc ông muốn gì?"

"Giao người cho tôi." Lương Tứ Hải cẩn thận chọn từ, "Còn nữa, trả lại đồ cho tôi."

Nghe thấy câu đó, Lục Đại Giang giật bắn mình, co người lại sau lưng Lục Thiên Trường. Lục Thiên Trường nghiêng răng, cơn giận ngùn ngụt trong lòng.

Đến tận nhà để bắt người, ức hiếp người khác đến đường cùng.

"Định làm tới cùng?" Lục Thiên Trường mím chặt môi, "Giao anh ta cho ông? Ông đừng có nằm mơ?"

Lương Tứ Hải phùng mang trợn mắt, hắn đang định nói thì bị Tiêu Vọng kéo tay lại.

"Ông Lục, chúng tôi có thể không đòi người, ông cứ giữ lấy cũng được." Tiêu Vọng nhìn chăm chăm vào cánh tay không chịu bỏ ra ngoài

túi áo của Lục Thiên Trường. "Nhưng, nhất định phải trả lại đồ của chúng tôi."

"Đồ của các anh?" Lục Thiên Trường nhớ ra cái "đĩa gì đó", lão cười nhạt, "Đã ở trong tay tôi, là đồ của tôi."

Mày tưởng tao là thằng ngốc chắc? Do dù đoạn băng video đó bất lợi đối với mày hay đối với tao, tao cũng không thể đưa cho mày dễ dàng thế được.

"Được, giải quyết cho nhanh gọn." Lương Tứ Hải đã không thể kiên nhẫn được hơn nữa, "Ông muốn bao nhiêu tiền?"

"Tiền?" Nhắc đến tiền, Lục Thiên Trường dường như không thể bình tĩnh được nữa, "Mười tệ thôi."

Lương Tứ Hải và Tiêu Vọng nhìn nhau, cùng ngậy người ra. Phải đến nửa phút sau, Tiêu Vọng mới gượng gạo rặn ra một nụ cười: "Ông Lục, đừng đùa nữa."

Lục Thiên Trường không hề có ý đùa, sắc mặt ông ta đã tối sầm một cách đáng sợ.

"Mười tệ. Ít à? Không ít đâu." Lục Thiên Trường gầm lên, "Một bàn tay, cũng chỉ đáng mười tệ!"

Một tiếng "đoàng" nổ vang trong óc Lương Tứ Hải.

Những vết máu loang trên chiếc ga giường. Lương Trạch Hạo quỳ dưới đất đau khổ van xin. Cánh tay trắng bệch không còn giọt máu trên chiếc khay bệnh viện...

Lương Tứ Hải đẩy phắt Tiêu Vọng ra, giơ súng lên nhắm vào Lục Thiên Trường.

"Nộp ngay ra! Nộp ngay đồ của tao!" Lương Tứ Hải điên cuồng gầm lên: "Nộp ngay cuốn băng video ra đây!"

Trong chớp mắt, gian phòng vang lên tiếng vũ khí kim loại va đập vào nhau. Tất cả đều lôi vũ khí ra, chĩa vào đối phương.

Trừ Tiêu Vọng.

Anh ta đang ngây người ra.

Cuốn băng video.

Đột nhiên Tiêu Vọng nhận ra điều gì đó. Anh ta bỗng trợn tròn mắt, giơ hai tay lên hét to: "Tất cả dừng tay, có sự hiểu lầm..."

Chưa dứt lời, gian từ đường đã vang lên một tiếng súng.

Lương Tứ Hải nghĩ bụng, toi rồi, mình đã bị mai phục.

Lục Thiên Trường nghĩ bụng, toi rồi, đối phương không chỉ có ba người.

Thế là, đạn bay tới tấp.

Buổi chiều tối yên lặng của thôn Lục Gia đã bị phá vỡ bởi những loạt đạn liên tiếp. Những con chó hoảng sợ sủa ầm lên ở mọi xó xỉnh trong làng. Tất cả dân làng đều không hiểu có chuyện gì xảy ra, không phải là lễ tết gì, tại sao lại phải đốt pháo trong từ đường? Chỉ có Lục Hải Yến trên trời nhìn về phía từ đường, mặt đầm đìa nước mắt, miệng khê lăm nhăm tên một người.

Tiếng súng bắn liên tiếp trong mấy giây, tiếp đó không khí im lặng chết chóc trùm lên mọi vật. Trong từ đường mù mịt khói súng, gian sảnh rộng mênh mông không có bất cứ người nào đứng dậy.

Thế thì, tiếng bước chân sột soạt ấy từ đâu ra?

Trong khe tường ở đầu kia chiếc bục sân khấu bằng gỗ, một họng súng còn bốc khói nhẹ nhàng vạch tấm rèm nhung bắn thiêu.

Phương Mộc cẩn thận cài tấm thẻ cảnh sát lên ngực áo, từ từ bước ra.

Phương Mộc đứng giữa sân khấu, nhìn đám người nằm ngang dọc la liệt bên dưới, anh bỗng cảm giác như mình đang diễn một vở kịch chuẩn bị sắp đến hồi hạ màn.

Đúng thế, đây là một vở kịch hay.

Trong ngân hàng. Lương Trạch Hạo sốt ruột điền vào phiếu chuyển tiền, Bùi Lam đứng bên cạnh, lảng lảng ghi nhớ số tài khoản.

Phố Vạn Bảo. Phương Mộc bỏ khẩu trang và mũ trùm đầu ra, vừa cười băng trắng quần ở tay phải, vừa nhìn Kim Vĩnh Dụ đang động đậy không yên trong chiếc bao tải. Thái Vĩ lạnh lùng quan sát hành động của Phương Mộc, đột nhiên lên tiếng hỏi:

"Súng lấy ở đâu ra?"

"Một người bạn để lại cho tôi." Phương Mộc nhìn trời đêm, ánh trăng trong vắt. Cũng vào một đêm như vậy, thi thể Đinh Thụ Thành mắc kẹt ở cửa sổ Bách Hâm Dục Cung đã bốc cháy trong lặng lẽ.

"Cậu dám bắn thật à?" Thái Vĩ nheo mắt, "Cậu không sợ bắn vào người mình hay sao?"

"Ha ha, đạn không nạp chì." Phương Mộc tháo băng đạn đưa cho Thái Vĩ xem.

Mắt Thái Vĩ không rời khỏi mặt Phương Mộc, mấy giây sau, anh cười nhả nhỏ.

"Tôi càng ngày càng không hiểu được cậu."

"Không phải là việc xấu." Phương Mộc cup mắt xuống, rút một liều thuốc đưa cho Thái Vĩ.

Thái Vĩ không cầm lấy, anh vẫn cau mày nhìn Phương Mộc.

"Cậu... có thật là cậu biết là mình đang làm gì không đấy?"

Phương Mộc cúi đầu, nhét liều thuốc vào miệng, châm thuốc, phả ra một hơi dài, rồi quay đầu về phía Thái Vĩ, mỉm cười.

"Anh có tin tôi không?"

Thái Vĩ chăm chú nhìn anh mấy giây, khẽ gật đầu.

"Thế thì phiền anh và anh em chịu khó vất vả nhé." Phương Mộc vỗ vai Thái Vĩ, "Tìm chỗ nào đấy, giam hãm vài ngày, thời cơ đến, tôi sẽ gọi cho anh."

Thái Vĩ không nói gì, quay người ra hiệu khiêng Kim Vĩnh Dụ lên xe. Ngẫm nghĩ một lát, anh ngoái lại nói với Phương Mộc đã chìm sâu vào bóng tối: "Cậu hãy bảo trọng!"

Phương Mộc không quay đầu lại, anh giơ tay lên vẫy, liều thuốc lá trong tay lập lòe trong màn đêm đen thẫm.

"Hả?" Giọng Đỗ Ninh từ điện thoại vọng ra, "Số tài khoản đó đã có người hẹn ngày mai đến lấy tiền. Ngày mai, chi nhánh phố Nam Kinh."

"Tốt rồi." Phương Mộc ghi nhanh vào cuốn sổ ghi chép, "Cảm ơn cậu nhiều nhé!"

"Ông bạn chí cốt ạ, ông phải nhanh lên đấy." Đỗ Ninh nói nhỏ: "Tự tiện lấy tiền trong tài khoản của khách hàng, mình có khả năng bị đuổi việc đấy."

"Cậu yên tâm, ngày mai sau khi đối phương kiểm tra tài khoản xong thì lại chuyển tiền vào. Nếu có vấn đề gì, cứ đổ hết cho mình."

"Chết tiệt, thế thì còn nghĩa khí gì nữa." Đỗ Ninh cười trách: "Mình sẽ cố hết sức."

Chùa Ban Nhược.

Lương Tứ Hải cúi người chào trụ trì Tĩnh Năng, trong lòng trĩu nặng. Trụ trì Tĩnh Năng cúi người chào lại, ông đưa mắt nhìn theo cho

đến khi Lương Tứ Hải đi ra khỏi đại điện, khẽ thở dài rồi quay người đi vào trong nội đường.

Bên chiếc bàn uống trà trong nội đường, Phương Mộc ngồi yên lặng, chăm chú nhìn chiếc cặp da màu đen. Trụ trì Tĩnh Năng rót đầy chén trà để trước mặt Phương Mộc, rồi ngồi xuống chỗ đối diện với anh.

"Để thí chủ Phương chờ lâu."

"Đại sư đừng khách khí. Có điều tôi đang nghĩ, sau khi tôi kể cho đại sư biết chuyện của Lương Tứ Hải..." Ánh mắt Phương Mộc đang nhìn chiếc cặp da màu đen, rọi lên mặt trụ trì Tĩnh Năng, "Tại sao đại sư vẫn nhận số tiền bất nghĩa này?"

Trụ trì im lặng khẽ mỉm cười, ra hiệu cho Phương Mộc uống trà. Sau khi thấy anh đã nhấp một ngụm, ông mới nói: "Trà có ngon không?"

"Vâng, cũng ngon." Phương Mộc thấy hơi kì lạ.

"Anh có biết trà này là do ai hái không?"

Phương Mộc cau mày: "Đại sư, tôi không hiểu ý thầy."

"Chúng ta không ai quan tâm đến chuyện người hái trà tốt hay xấu, vì trà là trà." Trụ trì Tĩnh Năng từ tốn nói: "Tiền tài cũng vậy. Trước đây bần tăng không hay biết về con đường kiếm tiền của thí chủ Lương, bây giờ mặc dù biết rồi, nhưng cũng có gì khác đâu? Cái gọi là đồng tiền bất nghĩa, là cách nói trần tục. Thí chủ Lương quyên tiền cho nhà chùa, nhà chùa lại đem số tiền đó cho những người cần nó. Qua nhiều vòng luân chuyển, có ai còn phân biệt được đó là tiền thiện hay tiền ác?"

Phương Mộc im lặng suy nghĩ một lúc, rồi đứng dậy cúi người chào vị sư thầy.

"Tôi không phải là đệ tử nhà Phật, nhưng lời của đại sư, tôi cũng hiểu được vài phần." Phương Mộc chân thành nói: "Lúc này khi ở trong hậu đường, tôi có nghe thấy lời của đại sư nói với Lương Tứ Hải. Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng cảm ơn đại sư đã giúp tôi, lại còn phải nói những

điều không đúng sự thật, phạm vào một trong ngũ giới nhà Phật là không nói dối."

"Thí chủ Lương là người thế nào, đó là cách nhìn của các anh. Đối với tôi, nếu ông ấy một lòng theo Phật, ông ta vốn tính thiện hay ác, không có gì khác biệt. Bần tăng nói với ông ta những lời đó, với hy vọng ông ta có thể phân biệt được đúng sai, sớm thay đổi, cho ông ta một cơ hội hướng thiện." Trụ trì Tĩnh Năng cười nói: "Hơn nữa, bần tăng không hề nói dối."

Phương Mộc ngậy người ra.

Lục Đại Giang hoa mắt chóng mặt đi ra khỏi ngân hàng, ngậy người nhìn dòng người tấp nập trên phố. Gã Quỷ kéo thẳng cổ áo, lặng lẽ bước tới.

Sau khi va nhẹ vào Lục Đại Giang, ví tiền của hắn đã nằm trong tay gã Quỷ.

Ở chỗ ngoặt, Phương Mộc ngồi trong chiếc xe Jeep, vừa hút thuốc vừa nhìn Lục Đại Giang hoảng hốt gọi điện thoại. Gã Quỷ mở cửa chui vào xe, ném chiếc ví tiền cho Phương Mộc, rồi trèo ra ghế sau thay quần áo.

Phương Mộc mở ví tiền ra kiểm tra, rồi ném ra ghế sau.

"Cho anh đấy."

Gã Quỷ không khách khí, cầm luôn tiền mặt nhét vào túi áo. Sau khi thay quần áo xong, gã cầm chiếc ví da đen trèo lên ghế trước, chăm chú nhìn Lục Đại Giang đang bước vào quán xươg hầm xì dầu.

"Khi nào hành động?"

"Đợi một lúc nữa." Phương Mộc nổ máy, lái đến một chỗ gần cửa sổ quán ăn. Nhìn qua cửa xe, có thể thấy rõ Lục Đại Giang đang nhòm nhào ăn uống.

Nửa tiếng sau, Lục Đại Giang hoảng hốt sờ lần túi áo. Phương Mộc khẽ vỗ vào vai gã Quý.

"Làm việc đi. Sau đó đợi điện thoại của tôi."

Phương Mộc cầm chặt chiếc điện thoại trong tay, nheo mắt nhìn gã Quý nói chuyện với Lục Đại Giang, rồi đứng dậy ra nhà vệ sinh. Chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ đeo tay, tiếp đó bấm số gọi một cú điện thoại.

Bên trong cửa sổ, Lục Đại Giang nhìn bốn xung quanh, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng cầm chiếc điện thoại trên bàn lên.

Tầng 14 khách sạn Lệ Tinh.

Phương Mộc đứng yên lặng trong gầm cầu thang, mắt nhắm hờ, vẻ mặt bình yên. Đúng lúc đó, gã Quý mở cánh cửa sắt ở gầm cầu thang bước vào, đưa cho Phương Mộc một chiếc thẻ.

"Lấy ở chỗ nhân viên phục vụ tầng."

"Anh về trước đi." Phương Mộc lấy ví tiền ra, nhưng gã Quý đã ấn chặt tay anh.

"Lần trước, tôi đưa thằng con đi mua một đôi giày rồi, rất ấm." Gã Quý nói dứt lời bèn nháy mắt với Phương Mộc, quay người đi xuống dưới lầu.

Phương Mộc ngậy người ra một lúc, rồi nhìn vào gầm cầu thang không một bóng người mỉm cười.

Phòng 1408. Phương Mộc thở dốc, nhét chiếc búa sắt dính đầy máu tươi nhét vào ba lô, quay người đi vào buồng vệ sinh. Có tiếng đàn bà kêu lên thất thanh, sau đó Bùi Lam bị lôi ra ngoài, trên người không một mảnh vải che thân.

Sau khi đóng cửa nhà vệ sinh, Phương Mộc buông cánh tay đang nắm chặt tóc Bùi Lam ra, quay mặt đi chỗ khác. Bùi Lam không hề để ý đến chuyện mình đang ở trần, trên người hoàn toàn không mặc gì, nhìn

thấy Lương Trạch Hạo đang nằm bất tỉnh trên giường, cảm xúc rồi bởi hiện ra trên gương mặt cô.

Phương Mộc lấy ra một tờ giấy in đưa cho Bùi Lam, anh suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Một mình cô được không?"

"Không sao đâu, anh cứ tin vào khả năng diễn xuất của em." Bùi Lam đưa mắt nhìn mặt Phương Mộc, thần thái mạnh mẽ kiên quyết chưa từng có hiện ra trên gương mặt cô, khác hẳn với vẻ yếu ớt bất lực trước đây, "Em nói rồi, em muốn làm một việc gì đó cho Tiểu Mĩ."

Lục Hải Yến nhìn file dạng nén trên màn hình vi tính, tim đập thình thịch.

Anh đã quay trở lại.

Đêm hôm qua, khi gương mặt Phương Mộc từ từ hiện ra trong bóng tối và gọi tên cô, Lục Hải Yến gần như không dám tin vào mắt mình.

Đúng là anh đã quay trở lại, mang theo hy vọng của sự sống.

Lục Hải Yến định thần lại, cô gõ vào hộp thoại ba chữ Lục Hải Thao.

Em trai, tên em cô chính là mật mã.

Trong thư mục tên là video hóa ra chỉ có một văn bản word. Lục Hải Yến im lặng đọc, thoát tiên thấy hoảng sợ trong lòng, rồi từ nỗi hoảng sợ ấy dần dần trỗi dậy một luồng dũng khí lớn lao.

Khói súng cuộn lẫn bụi bay trong không gian tối mờ của từ đường. Phương Mộc xách khẩu súng 54, chậm rãi bước xuống dưới bậc sân khấu, đi về đám xác người đang nằm trên nền đất.

Gã vệ sĩ bị bắn trúng ngực, đã hoàn toàn tắt thở.

Lục Đại Xuân bị bắn trúng bốn phát, trong đó một phát trúng động mạch cổ, người đã tắt thở, nhưng máu vẫn không ngừng phun ra.

Lục Thiên Trường bị bắn trúng lồng mày, đầu nát như quả dưa hấu.

Lục Đại Giang bị bắn hai phát vào người, hai phát vào đùi, vết thương nặng nhất ở ngực phải, hấn ngồi dựa vào một cây cột, mồm liên tục kêu rên. Thấy Phương Mộc đi tới, hấn kinh sợ gào lên.

Phương Mộc đá bay khẩu súng bên cạnh Lục Đại Giang, anh không để ý đến hấn, mà quay người ngồi xuống bên cạnh Lương Tứ Hải.

Lương Tứ Hải nằm ngửa trên nền từ đường, nửa mặt bên trái bị bắn nhiều phát, chắc là trúng đạn của khẩu súng hoa cải trong tay Lục Đại Xuân.

Ngoài bị thương nặng ở đầu, ngực trái và bụng dưới bên phải hấn đều có vết đạn, máu vẫn tiếp tục chảy thành vũng dưới người hấn. Hấn thở dồn dập, miệng liên tục sùi bọt máu.

Phương Mộc chăm chú nhìn gương mặt thấy rõ cả gân lẫn xương của Lương Tứ Hải, cho đến khi một con mắt còn lại của hấn từ từ nhìn về phía anh.

"Mày..." Cổ họng Lương Tứ Hải đã nghẹn cứng vì máu, khó khăn lắm mới bật ra được một âm tiết.

"Không phải là tôi, mà là họ." Phương Mộc lấy khẩu súng của Đinh Thụ Thành chỉ vào tấm thẻ cảnh sát trên ngực mình, gương mặt Hình Chí Sâm sống động hiện ra trong tấm ảnh trên thẻ.

"Hự, hự hự..." Lương Tứ Hải đã hiểu ra, con người mắt đục mờ ánh lên một tia sáng. Dường như Lương Tứ Hải vẫn không cam lòng, hấn cố sức với một tay lên túm lấy tấm thẻ cảnh sát trên ngực Phương Mộc. Nhưng cánh tay hấn vừa với lên đã kiệt sức rơi xuống.

Con người mắt duy nhất của Lương Tứ Hải ngừng chuyển động, tia sáng cuối cùng biến mất hấn.

Phương Mộc thấy trong lòng thật bình yên, anh từ từ đứng dậy.

Bỗng nhiên Phương Mộc thoáng thấy có động tĩnh bất thường.

Một kẻ lặn người bò dậy, gần như cùng lúc đó, hai phát đạn chiu chiu sượt qua người Phương Mộc. Phương Mộc quay người bắn trả, nhưng kẻ đó đã lặn vào sau một cây cột.

Phương Mộc vội nấp vào sau cây cột chỗ Lục Đại Giang đang ngồi dựa, anh đã biết đó là ai.

Hai người cách nhau chỉ khoảng năm mét, cùng nghe thấy rõ cả tiếng tim đập và nhịp thở của đối phương.

"Tâm lý chiến, đúng không?" Tiêu Vọng nói to, tiếp đó liền ho một trận sặc sụa, "Thông minh, để bọn chúng giết lẫn nhau."

Phương Mộc không lên tiếng, anh di chuyển quanh cây cột tìm góc bắn, nhưng cả người Tiêu Vọng đều khuất sau cây cột, không hở ra chút nào.

Lục Đại Giang nhận ra mình ở giữa hai kẻ đang bắn nhau, nhưng không sao động dậy được, hoảng sợ quá liền khóc âm lên.

"Câm mồm!" Tiêu Vọng gầm rống lên: "Bảo nó câm mồm ngay!"

Tiếng gầm dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của Tiêu Vọng, anh ta thở hỗn hển, nửa phút sau mới lại lên tiếng.

"Tôi không nên đối đầu với cậu. Lẽ ra tôi nên giết cậu sớm." Tiêu Vọng nói mỗi câu đều phải dừng lại để thở một lúc, "Lương Tứ Hải nhắc đến cuộn băng video, tôi đã biết ngay là âm mưu của cậu. Chính cậu đã bắn phát súng khi nãy đúng không?"

Phương Mộc mỉm cười, đưa tay kéo Lục Đại Giang, định dịch chuyển hẳn sang một chỗ an toàn hơn. Động tác của Phương Mộc làm động những vết thương của Lục Đại Giang, hẳn lại khóc rống lên.

"Bảo nó câm mồm đi!" Tiêu Vọng gầm lên: "Im lặng để tôi nói chuyện với cậu!"

Tiêu Vọng gầm lên rõ từng chữ một, rồi lại thở hỗn hển hồi lâu.

"Tại sao cậu không nói gì?" Giọng Tiêu Vọng trở nên kỳ quặc hơn, anh ta dường như đang rặn ra nốt chút hơi sức cuối cùng, "Cuốn băng video trong tay cậu không thể là cuốn băng thật, mà là cuốn băng giả của bọn Trịnh Lâm, đúng không?"

Phương Mộc bỗng bật cười: "Đúng!"

Công sức của Trịnh Lâm, Triển và Hải đã phát huy được tác dụng, Phương Mộc lấy một tấm hình từ trong cuốn băng video giả đó, bảo Bùi Lam đưa cho Lương Tứ Hải.

Tiêu Vọng cũng bật cười ha hả, dường như rất đắc ý: "Có biết tại sao tôi lại đoán ra không? Bởi vì cuốn băng video của Cảnh Húc đang ở trong tay tôi."

Nụ cười trên mặt Phương Mộc đông cứng lại, giọng anh lạc đi: "Anh nói cái gì?"

"Ha ha." Tiêu Vọng càng đắc ý hơn, "Có nhớ hôm tôi đi mua điện thoại di động với cậu không? Lúc cậu đi thanh toán tiền, tôi đã cài một thứ vào trong điện thoại của cậu. Tôi nghe thấy rõ toàn bộ cuộc đối thoại của cậu và Cảnh Húc trong nhà hân. Tiếc là điện thoại của cậu đã bị nước vào, lại phải thay một cái mới, nếu không..."

Phương Mộc ngắt lời anh ta, "Anh đã giết Cảnh Húc, rồi lấy mất cuốn video?"

"Đúng." Tiêu Vọng lập tức thừa nhận rất dứt khoát, "Còn phải cảm ơn cậu đã giúp tôi quét dọn hiện trường đấy, ha ha."

Phương Mộc nghiêng chặt đến mức răng như muốn vỡ ra, anh nhắm chặt mắt lại, lên tiếng hỏi: "Tại sao anh lại nói với tôi những điều này?"

Nhưng Tiêu Vọng bỗng im lặng.

Phương Mộc kiên nhẫn chờ mấy phút, vẫn không thấy Tiêu Vọng có động tĩnh gì.

Không lẽ anh ta đã chạy trốn? Phương Mộc cẩn thận dịch chuyển, vừa thò ra nửa người, bèn nghe thấy hai phát súng vang lên "đoàng", "đoàng".

Phương Mộc vội thụt người vào, đột nhiên anh nhận ra Lục Đại Giang đã oặt ra gục xuống dưới chân mình.

Hai viên đạn bắn trúng thái dương bên trái và má Lục Đại Giang.

Đúng lúc đó, một tiếng "xoảng" vang lên. Phương Mộc nhìn về phía chỗ phát ra tiếng động, khẩu súng lục 92 đã bị ném ra giữa gian từ đường.

"Bây giờ chỉ còn cậu và tôi." Tiêu Vọng nói giọng thều thào, "Cậu qua đây, tôi không còn vũ khí nữa đâu."

Tiêu Vọng thò hai chân ra, ngồi dựa vào cây cột, chiếc áo da màu đen trên người có hai vết đạn xuyên thủng, chiếc áo len màu cà phê bên trong đã đỏ rực màu máu.

"Cậu căng thẳng làm gì?" Tiêu Vọng nghiêng đầu, nhìn khẩu súng trong tay Phương Mộc đang chĩa về phía mình, yếu ớt mỉm cười, "Có thuốc không?"

Tiêu Vọng gắng gượng giơ một tay lên, rút điều thuốc nhét vào miệng, đôi môi anh ta đã trắng nhợt, bật liên mấy nhát mới châm được thuốc. Vừa rít được hai hơi, Tiêu Vọng đã ho lên sặc sụa, máu tươi phun lên cột, từ từ chảy xuống.

Lúc ấy, Phương Mộc gần như định tiến tới đỡ anh ta dậy, nhưng anh ta chỉ lảo đảo người, không hề động dậy.

Tiêu Vọng nhận ra ý định của Phương Mộc, gương mặt trắng bệch của anh ta thoáng một nét cười.

"Mẹ kiếp, tôi thật sự thích cậu. Đáng tiếc... đáng tiếc là không thể cùng hợp tác." Tiêu Vọng cố gắng hết sức ngồi thẳng người dậy, lại thở

dốc một hồi, "Dù sao cũng được quen nhau, tôi sắp chết rồi, cậu có thể giúp tôi một việc không?"

Phương Mộc im lặng chăm chú nhìn anh ta, khẽ gật đầu.

"Tôi giao lại sổ băng video đó cho cậu. Vốn định giữ để phòng sau này nếu chẳng may Lương Tứ Hải trở mặt, bây giờ chả còn dụng gì nữa." Tiêu Vọng cười khổ sở, "Nhưng cậu phải đồng ý một điều kiện."

Phương Mộc gật đầu, "Anh nói đi."

Tiêu Vọng khó nhọc lôi một chùm chìa khóa trong túi áo ra đưa cho Phương Mộc.

"Câu lạc bộ thể hình Bắc Khải, tủ thay quần áo số 663." Sắc mặt Tiêu Vọng mỗi lúc một nhợt nhạt hơn, anh ta nhìn gian từ đường hỗn loạn, rồi quay đầu nói với Phương Mộc: "Giúp tôi nghĩ một lí do, gì cũng được. Miễn làm sao tôi được coi là hy sinh khi đang làm nhiệm vụ, để tôi được vào nhà hỏa táng với tư cách là một cảnh sát."

Phương Mộc nhìn chùm chìa khóa trong tay, rồi lại nhìn Tiêu Vọng, anh chậm rãi kiên quyết lắc đầu.

"Không!"

Hai mắt nhắm hờ của Tiêu Vọng lập tức trợn lên, người như muốn lao tới.

"Tại sao?"

"Anh Hình, Đinh Thụ Thành, Trịnh Lâm, Hải và Triển," Nước mắt Phương Mộc trào dâng, "họ đã chết vì cứu giúp những người khác. Còn anh thì không."

Phương Mộc từ từ đứng thẳng dậy, nhìn Tiêu Vọng từ trên cao.

"Anh không xứng đáng được như họ, được chết với tư cách là cảnh sát."

Dứt lời, Phương Mộc cầm chìa khóa trong tay, quay đầu bước đi.

"Không, Phương Mộc, tôi xin cậu... Phương Mộc... Tôi xin cậu!"

Tiêu Vọng tuyệt vọng gào lên bằng chút hơi sức cuối cùng.

Phương Mộc không quay đầu lại, thậm chí cũng không hề dừng bước, anh đi thẳng ra ngoài cửa.

Tiếng gào của Tiêu Vọng yếu dần, khi Phương Mộc đẩy cánh cửa từ đường, tiếng gào sau lưng đã hoàn toàn im bật.

Dân làng đứng chật kín trong sân từ đường, trông thấy Phương Mộc đi ra, họ đều kêu lên kinh ngạc.

Phương Mộc nhìn họ, những con người đã từng hung hãn như bầy sói dữ, giờ đây trông hết như những con cừu đang vô cùng hoảng sợ.

Tha lỗi, hay trừng phạt? Trong lòng Phương Mộc không có câu trả lời.

Anh chỉ biết rằng, mười mấy tiếng đồng hồ nữa mặt trời sẽ lại chiếu sáng mảnh đất này.

Anh chỉ hy vọng, ánh sáng mặt trời sẽ chiếu sáng lòng động Long Vĩ ở phía xa trong núi, để những con cá mù mở to đôi mắt, để dòng sông ngậm thanh bình như xưa, không bao giờ dậy sóng nữa.

Phương Mộc mệt mỏi mỉm cười.

Lời Kết: HÃY NGHE BÀI CA CỦA GIÓ

Ngày 28 tháng 12, tại thôn Lục Gia huyện Long Vĩ Ao thành phố S đã xảy ra một vụ án mạng. Phát hiện thấy tất cả 6 xác chết ở hiện trường, đều có nhiều vết thương do đạn bắn. Cảnh sát đã tiến hành điều tra và làm rõ thân phận của sáu người chết. Có một điều khiến cảnh sát bất ngờ: Một trong những người chết là Tiêu Vọng, cảnh sát hình sự Công an thành phố C. Hơn nữa, kết quả giám định cho thấy, vết thương trên xác ba trong số những người chết là do đạn bắn từ khẩu súng ngắn loại 92 của Tiêu Vọng. Sau khi lấy lời khai những người dân ở khu vực gần đó, cảnh sát thu được một thông tin quan trọng: Một người đàn ông họ Phương từng xuất hiện tại hiện trường xảy ra vụ án. Dựa vào nội dung miêu tả của dân làng, cảnh sát đã vẽ chân dung người đàn ông họ Phương, chuẩn bị xin lệnh truy nã.

Khoảng 4 giờ sáng ngày 29 tháng 12, khi chạy qua trụ sở Công an thành phố C, một chiếc xe minibus không mang biển số đột ngột thả xuống một chiếc bao tải, rồi lập tức phóng đi. Cảnh sát vũ trang trực ở trụ sở Công an thành phố C tiến đến kiểm tra, không ngờ phát hiện ra trong bao tải có một người đàn ông trung niên đang trong trạng thái hôn mê. Sau khi đối chiếu thông tin, đã xác định được người đàn ông này chính là Kim Vĩnh Dụ, đối tượng truy nã loại đặc biệt nguy hiểm đang lẩn trốn nhiều ngày. Sau khi quy án, Kim Vĩnh Dụ từng nhiều lần nhắc đến chuyện hắn đã bị một nhóm người không rõ danh tính bắt cóc ở phố Vạn Bảo và bị nhốt giam. Nhưng khi cảnh sát hỏi về đặc điểm nhận dạng của nhóm người bắt cóc và địa điểm nhốt giam, Kim Vĩnh Dụ nói rằng lúc đó hắn bị bịt mắt, không thể cung cấp bất cứ thông tin nào có giá trị.

Ngày 30 tháng 12, Ủy ban Kỷ luật và Viện Kiểm sát nhân dân thành phố C đều nhận được một chiếc USB. Theo những người nắm được thông tin cho biết, trong đó có những nội dung động trời, liên quan

đến nhiều quan chức lãnh đạo cao cấp của tỉnh và thành phố, không rõ danh tính người tổ cáo.

Ngày 31 tháng 12, tại sân bay.

Dáng người mảnh mai cao ráo của Bùi Lam nổi bật trong phòng chờ ở sân bay, nhưng không ai nhận được ra vì cô đã mang tóc giả, đeo kính râm. Cô kéo một chiếc va li nhỏ xinh, chốc chốc lại xem đồng hồ đeo tay, ngóng nhìn dòng người đang ào ào đi qua lối vào.

Sau khi loa phát thanh ở sân bay liên tục giục hành khách đi chuyển bay đến Nhật Bản nhanh chóng lên máy bay, Bùi Lam đành tiến vào trong, không chờ thêm nữa. Cô cúi đầu, xách chiếc va li từ từ đi tới cổng kiểm tra an ninh. Vừa bước được mấy bước, cô bỗng cảm thấy có người cầm lấy chiếc va li của mình.

Cô giật mình ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn, nụ cười lập tức nở trên môi.

"Cứ tưởng là anh không đến."

"Gặp chút rắc rối trên đường." Phương Mộc mỉm cười, "May là còn kịp."

Sau câu nói đó, không ngờ hai người chẳng tìm được chuyện gì thích hợp để nói, họ im lặng đứng nhìn nhau, dường như đều muốn khắc sâu trong lòng mọi điều về người đối diện.

Phòng chờ ầm ào bỗng vang lên một bài hát tiếng Anh quen thuộc.

"Happy new year, happy new year, happy new year to you all..."

Phương Mộc chợt nghĩ đến điều gì đó, anh mỉm cười nói: "Chúc mừng năm mới!"

Nét mặt Bùi Lam trở nên tươi tắn, "Chúc mừng năm mới!"

Sau lời chúc ngắn ngủi, hai người lại lặng lẽ nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Phương Mộc lên tiếng phá vỡ im lặng:

"Có dự định gì?"

"Đi Nhật Bản trước." Bùi Lam nói khẽ: "Thời gian tới sẽ sang Mỹ học diễn xuất. Sau đó, bắt đầu một cuộc sống mới."

"Có quay về nữa không?"

"Không biết." Bùi Lam có vẻ buồn rầu, nhưng giọng nói lập tức rất rộ rỡ: "Ai mà biết được chuyện tương lai."

Phương Mộc khẽ gật đầu, anh nghĩ một lát rồi bỗng bật cười: "Cô kí tên cho tôi một lần nữa nhé, sau này cô trở thành ngôi sao nổi tiếng, chữ kí sẽ rất đắt giá đấy."

Dứt lời, anh liền lấy cuốn sổ ghi chép và bút trong người ra, khi ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt Bùi Lam ướt đẫm nước mắt.

Phương Mộc còn chưa kịp phản ứng, Bùi Lam đã ôm chặt lấy anh. Phương Mộc do dự giây lát, cuốn sổ ghi chép và chiếc bút nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Anh dang tay, ôm lấy đôi vai đang rung lên nức nở của Bùi Lam.

Dòng người ào ào đi qua trước cổng an ninh, nhìn thấy đôi trai gái ôm nhau thật chặt, không một ai cảm thấy ngạc nhiên. Cảnh tượng như vậy ngày nào cũng diễn ra rất nhiều lần ở đây. Chỉ có họ mới biết, cái ôm ấy không vì tình yêu, thậm chí cũng chẳng vì tình bạn.

Chỉ là để từ đó vĩnh viễn không bao giờ quên nhau.

Một lúc lâu sau, Bùi Lam nhẹ nhàng nói bên tai Phương Mộc: "Anh nhớ giữ gìn sức khỏe, nhất định phải giữ gìn sức khỏe."

Dứt lời, Bùi Lam buông hai tay, xách va li bước về phía cổng kiểm tra an ninh, cô không hề quay đầu lại.

Phương Mộc đứng yên nhìn theo bóng dáng Bùi Lam khuất sau bàn kiểm tra, lặng lẽ cảm nhận cảm giác ấm áp đột ngột từ cơ thể Bùi Lam đang tan dần. Sau đó, anh quay người, chậm rãi bước ra ngoài phòng chờ.

Vừa đi qua cửa tự động, Phương Mộc đã thấy hàng loạt ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy trước mặt. Mười mấy chiếc xe cảnh sát bao vây trước cửa, Biên Bình đứng sau cánh cửa đang mở của một chiếc xe cảnh sát, ông nhìn anh, trên mặt hiện ra những cảm xúc lẫn lộn.

Phương Mộc giơ hai tay lên, từ từ tiến về phía họ, nét mặt thanh thản, bước đi kiên định.

Về nguyên nhân tại sao mình lại xuất hiện ở từ đường thôn Lục Gia, Phương Mộc giải thích là đi điều tra vụ án. Cảnh sát hỏi về viên đạn đường kính 7.62 milimet, Phương Mộc một mực nói là mình không biết. Vì không thể xác định được lời khai của Phương Mộc có đúng sự thật hay không, cảnh sát quyết định tiến hành trắc nghiệm nói dối đối với Phương Mộc.

Người trắc nghiệm chính lần này vẫn là Hàn Vệ Minh.

Cuộc nói chuyện trước khi trắc nghiệm được bố trí ở phòng họp thứ ba ở trụ sở Công an thành phố. Phương Mộc nhớ lại mấy tháng trước, cũng tại nơi này, Hình Chí Sâm từng cười nói với Hàn Vệ Minh, bỗng anh thấy lòng mình chùng xuống. Tiếp đó, một cảm giác bất an lại dâng lên trong lòng.

Đối với Hàn Vệ Minh, chuyện lật tẩy lời nói dối của anh dễ như trở bàn tay.

Cửa mở, Hàn Vệ Minh bước vào, vẫn là dáng vẻ nhẹ nhàng thư thái. Ông ngồi đối diện với Phương Mộc, nhìn anh mấy giây rồi mỉm cười.

"Chúng ta có duyên ra phết nhỉ."

Phương Mộc mỉm cười, không đáp lời.

"Cậu cũng gần được coi là chuyên gia trắc nghiệm nói dối rồi." Hàn Vệ Minh châm một điều thuốc, rồi đẩy bao thuốc về phía Phương Mộc, "Thế nào? Có cần tôi phải nói lại một lần về nguyên lý trắc nghiệm nữa không?"

"Không cần đâu." Phương Mộc lắc đầu.

Hàn Vệ Minh chăm chú quan sát Phương Mộc, ánh mắt ông dừng lại rất lâu trên những vết thương chưa lành hẳn, nét mặt dần trở nên nặng nề.

Tiếp đó là một khoảng thời gian dài im lặng. Hàn Vệ Minh nhìn đi nơi khác, vẻ như đang chuyên tâm hút thuốc. Sau đó, ông dập điều thuốc vào trong gạt tàn, nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi quay đầu về phía Phương Mộc.

"Chúng ta nói chuyện nghiêm túc nhé." Hàn Vệ Minh chống tay lên mặt bàn, hai mắt sáng rực, "Cậu cảm thấy bây giờ cậu tiến hành trắc nghiệm tâm lý có được không?"

Phương Mộc khẽ lắc đầu: "Không có vấn đề gì."

Những điều phải đến, sớm muộn sẽ đến, kéo dài cũng không có ý nghĩa gì.

Hàn Vệ Minh bỗng mỉm cười, dường như rất hài lòng: "Chú mày cũng giỏi vật lộn thật đấy."

Ông đưa mắt nhìn vết thương trên trán Phương Mộc.

" Gian nan khổ luyện đây." Hàn Vệ Minh bỗng chậm rãi nói từng chữ một, "Cậu đi làm SBG được rồi đấy."

Phương Mộc cười nhả nhỏ, đưa tay gạt tàn thuốc lá. Cánh tay vừa cử động, cảm xúc chợt dâng lên trong lòng.

Lần gặp thứ hai. Dòng xe dày đặc. Xe Jeep. Hai người trong buồng lái, mỗi người một tâm trạng, đều thăm dò lẫn nhau.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, chạm phải ánh mắt sâu hun hút của Hàn Vệ Minh. Ông nhìn thẳng vào Phương Mộc vài giây, rồi từ từ đứng dậy.

"Hai giờ chiều bắt đầu trắc nghiệm." Hàn Vệ Minh nhìn đồng hồ, "Ồ, vẫn còn mấy tiếng đồng hồ."

Dứt lời, ông quay đầu mở cửa đi ra, không hề nhìn Phương Mộc.

Cuộc trắc nghiệm nói dối chiều hôm ấy kết luận âm tính, tức là người không liên quan đến vụ án đã qua được trắc nghiệm.

Mùa đông năm ấy xảy ra rất nhiều việc.

Nội dung tố giác của người không rõ danh tính làm rung chuyển quan trường thành phố C, thậm chí cả của tỉnh. Nhiều vị quan chức cao cấp của thành phố và tỉnh đã bị điều tra và xử lý vì nhận hối lộ và bao che, dung túng cho những phần tử xã hội đen phạm tội, trong đó một số vị đã bị đeo còng vào tù.

Trong tài liệu tố giác, có một đoạn băng video ghi lại toàn bộ sự việc xảy ra ở khách sạn Thành Loan hôm đó. Lời khai của Kim Vĩnh Dụ cũng chứng thực Đinh Thụ Thành là điệp viên và nội dung Hình Chí Sâm nói là đúng sự thật. Do không thể lấy kết quả trắc nghiệm nói dối đối với ông Hình làm căn cứ định án, vụ án Hình Chí Sâm có ý định giết người bị hủy. Lãnh đạo tỉnh nhanh chóng đưa ra quyết định, khôi phục danh dự và thân phận cho Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành, nhưng đề nghị công nhận là liệt sĩ và truy tặng huân chương chiến công hạng nhất cho hai người của Công an thành phố chưa được phê duyệt.

Kim Vĩnh Dụ bị định tội buôn bán trẻ em, cố ý giết người và cầm đầu tổ chức xã hội đen, tòa sơ phẩm tuyên án tử hình, lập tức thi hành. Trong lúc tuyệt vọng, Kim Vĩnh Dụ kháng cáo, đồng thời khai ra Tiêu Vọng là tay chân do Lương Tứ Hải cài vào nội bộ cảnh sát, với ý đồ lập công để giảm án. Cảnh sát điều tra phát hiện trong sổ tiền trong tài khoản cá nhân của Tiêu Vọng lên đến hàng triệu tệ, rất nhiều điểm khả nghi, lời khai của một số viên chức nghiệp vụ cảnh sát của Công an thành phố S vừa bị phát hiện nhúng chàm trong sự kiện bão táp lần này cũng cho thấy

Tiêu Vọng đã tha hóa từ lâu. Nhưng Tiêu Vọng đã chết trong trận bắn giết tại thôn Lục Gia, vì vậy tòa án nhân dân tỉnh không công nhận thành tích lập công của Kim Vĩnh Dụ, phiên xử phúc thẩm đã tuyên y án sơ thẩm.

Cái chết của Lương Tứ Hải khiến cục diện các băng đảng xã hội đen của thành phố C hoàn toàn thay đổi, tổ chức Lương Trạch Hạo tiếp quản ngày càng suy yếu. Lương Trạch Hạo đã chết giữa phố trong một trận bắn giết giữa các băng đảng. Toàn bộ tổ chức cũng tan rã theo. Nhờ có kết quả đó, sau nhiều lần cảnh sát khuyến giải, bốn cô bé bị hại và người nhà trốn sang tỉnh khác đã chứng thực toàn bộ sự việc xảy ra ở nhà máy thép Tụ Nguyên. Trịnh Lâm, Hải, và Triển yên nghỉ ngàn thu trong khối thép, cuối cùng cũng đã được ngậm cười nơi chín suối.

Thôn Lục Gia vĩnh viễn không còn cuộc sống giàu có, nhàn tản trước đây. Hầu hết người làng đều ra ngoài mưu sinh, đa số đều bị thế giới sôi động bên ngoài lôi cuốn, hiếm có người trở về quê hương. Lục Hải Yến và mẹ cô cũng ra ngoài kiếm sống, hiện đang làm việc tại một viện phúc lợi ở ngoại ô thành phố C.

Hình Na đã được an táng, yên nghỉ trong lòng đất mẹ. Sau đó, bà quả phụ Dương Mẫn, vợ của Hình Chí Sâm, đã nhận nuôi Lục Lộ, cô bé hiện đang học ở trường trung học phổ thông số 2 của thành phố C. Theo manh mối do cô bé và những người bị hại khác cung cấp cùng rất nhiều bằng chứng trong tay cảnh sát, những cô bé bị bắt cóc bán ra nước ngoài lần lượt được giải cứu dưới sự trợ giúp của tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế, lãnh sự quán Trung Quốc ở đó sẽ sắp xếp đưa những người bị hại về nước theo từng đợt.

Sự kiện cuối cùng là: Sau đợt lạnh đầu đông, thời tiết thành phố C bỗng trở nên ấm áp một cách bất thường. Các chuyên gia khí tượng không thể đưa ra được lời giải thích hợp lý đối với hiện tượng này, chỉ dự đoán mùa xuân năm tới sẽ đến sớm hơn.

Hôm nay nhiều mây, gió đông nam cấp 4 đến cấp 5.

Cho dù ngồi trong xe Jeep, Phương Mộc vẫn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của mùa xuân ở bên ngoài. Anh mở cửa sổ xe, hơi ẩm lẫn với mùi thơm của đất bỗng chốc ùa vào trong xe, một cảm giác ngất ngây dễ chịu lan tỏa khắp người.

Tâm trạng Phương Mộc vô cùng nhẹ nhõm, anh thậm chí còn thầm cảm kích ánh nắng mùa xuân đến sớm. Một tay anh điều khiển vô lăng, tay kia thò ra ngoài cửa sổ, cảm nhận làn gió mát lạnh lùa qua từng kẽ ngón tay.

Cần cảm ơn ai?

Chiếc xe Jeep tiến vào quảng trường trung tâm thành phố, Phương Mộc rút tay vào, nét mặt dần trở nên nghiêm nghị, anh ngồi thẳng người trong buồng lái, như thể đang vội vã đến dự một buổi lễ rất trang trọng.

Gần đây một tượng đài mới được dựng lên giữa quảng trường trung tâm thành phố, đang trưng cầu ý kiến của nhân dân toàn thành phố về việc đặt tên cho tượng đài, nghe nói, quảng trường trung tâm thành phố sẽ đổi tên thành quảng trường Anh Hùng.

Những điều này, Phương Mộc đều không quan tâm.

Anh dừng xe phía ngoài quảng trường, bước qua con đường vòng ngoài tắt nấp xe cộ, men theo lối đi bê tông bước vào quảng trường. Mặc dù hôm nay không phải là ngày nghỉ, quảng trường vẫn rất náo nhiệt, đâu đâu cũng thấy những nam thanh nữ tú nóng lòng được khoác lên người bộ cánh áo mùa xuân. Mấy đứa bé được bố mẹ đưa đến, cầm trên tay những chiếc điều rục rỡ đủ màu, hớn hờ cười đùa trong gió xuân.

Họ ở đó.

Giữa quảng trường có một bệ xi măng hình vuông, xung quanh là những cây thông cây tùng xanh suốt bốn mùa. Trên bệ đá hoa cương cũng hình vuông, một khối thép hình trụ tròn lớn cao khoảng năm mét, đường kính ba mét đứng sừng sững hiên ngang. Đỉnh khối thép hình bán

nguyệt, bề mặt chưa được mài giũa sẵn sùi đen sì, trông dày nặng và dững mãi.

Tựa như một viên đạn chuẩn bị bắn đi, sẵn sàng xé toạc tầng mây, xuyên thẳng lên trời bất cứ lúc nào.

Phương Mộc đi một vòng xung quanh bức tượng đài, sau đó dừng lại ở phía trước khối thép, khom người thăm đọc ba cái tên quen thuộc khắc trên bệ đá hoa cương.

Trịnh Lâm. Phùng Nhược Hải. Triển Hồng.

Mọi thứ trước mắt dần nhòa đi. Nỗi đau xé lòng đột ngột ập tới khiến Phương Mộc lão đảo, anh quay người, dựa vào khối trụ thép chậm chậm ngồi xuống.

Khối thép sau lưng to và dày, hết như những đôi tay đã nâng anh lên của họ.

Một trận gió thổi tới, những cây thông cây tùng xung quanh im lặng đứng đưa, khối trụ thép thăm phát ra những tiếng vang, thật thần kì.

Cuối cùng những giọt nước mắt đã trào ra, Phương Mộc nghiêng người, ghé sát tai vào khối thép. Không hề giá lạnh như tưởng tượng, ngược lại, nhiệt độ tỏa ra nóng rực.

Hãy lắng nghe, họ đang thét gào.

"Cảnh sát, bỏ súng xuống!"

"Đạn bắn xuyên qua, không chết được đâu."

"Hải, nổ súng!"

"Một, hai, a..."

Phương Mộc ngồi bên khối trụ thép, trong tiếng hát ghen ngào của gió và tiếng thét gào văng vẳng, anh từ từ nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, Phương Mộc đến Sở Công an tỉnh từ sáng sớm. Tính ra anh đã mấy tháng liền không đến Sở. Nhưng bàn làm việc được lau sạch bóng không một hạt bụi, trên mặt bàn có một mẫu giấy.

Là nét chữ của Biên Bình: Ba giờ bốn mươi phút sáng sớm nay, Kim Vĩnh Dụ đã bị tử hình.

Chỉ có mấy chữ, nhưng Phương Mộc xem một hồi lâu, cuối cùng anh xé vụn mẫu giấy, bỏ vào thùng rác.

Vừa ngồi vào bàn làm việc, thì trưởng phòng nhân sự đẩy cửa bước vào.

"Cậu Phương, cậu quay về đúng lúc quá." Trưởng phòng nhân sự cầm trong tay mấy túi hồ sơ, "Ra đây chút!"

Phương Mộc đi theo anh ta ra hành lang, một đồng nghiệp trẻ tay xách bình nước, hớn hờ chạy qua.

"Có nhiệm vụ?" Phương Mộc nhìn cậu đồng nghiệp đánh đổ nước nóng dọc hành lang, "Hình như rất gấp thì phải?"

"Có cái nhiệm vụ chết tiệt gì!" Trưởng phòng nhân sự cúi kinh nhìn vết nước trên nền hành lang, "Vừa phân thêm một tổp cảnh sát, hôm nay đến Sở dự buổi tọa đàm. Trong đám cảnh sát mới có mấy em rất xinh, cậu xem mấy anh chàng choai choai chỗ mình phờn chí thế."

"Ồ." Phương Mộc dừng bước, "Em không đi đâu! Vẫn còn việc phải làm kia."

"Đi đi." Trưởng phòng nhân sự đẩy mấy nhát vào lưng Phương Mộc, "Giám đốc sở yêu cầu toàn bộ các đồng chí trẻ tham dự, có tiếng nói chung."

Phương Mộc không thoái thác được, đành đẩy cửa bước vào phòng hội nghị. Mười mấy người trẻ tuổi mặc quân phục cảnh sát mới tinh ngồi bên chiếc bàn hội nghị dài, nét mặt thấp thỏm bất an.

Phương Mộc khẽ gật đầu chào họ. Đang định tìm một chỗ khuất ngồi xuống, bỗng anh sững người.

Anh ngẩng đầu lên, trong mây dày cảnh sát mới ấy, có một đôi mắt quen thuộc đang nhìn mình.

Phương Mộc đứng sững một hồi lâu, rồi bật cười.

"Là cô à?"

Kết Thúc

Ngọa truyện: LỜI NÓI DỐI CỦA ÁNH TRĂNG

Nhà hàng lẩu "Bếp xưa" hết sức náo nhiệt, mặt bằng của cửa hàng vốn không rộng, lúc này thực khách đang ngồi vây kín mấy bộ bàn ghế. Buổi tối mùa thu, lúc ấm áp lúc thì se lạnh, mấy nồi lẩu đang sôi bốc hơi nghi ngút, hơi nước bám trên kính cửa sổ khung gỗ thành một lớp sương mờ mờ. Đèn đường ngoài kia đang hắt xuống mặt đất ánh sáng vàng nhạt nhợt, xuyên qua lớp sương mờ trên cửa kính rồi phát tán rộng khắp.

Chủ quán đang đứng sau quầy nhìn cửa hiệu đang chật ních thực khách, sắc mặt ông không mấy vui vẻ.

Thực khách toàn là đàn ông, tóc húi cua, vóc người vạm vỡ.

Ngồi bên bàn số 5, một anh chàng mặc áo Jacket màu đen, đưa tay lau mồ hôi trán, sau đó nhổm người lên bưng đĩa thịt bò trút vào nồi, cầm đũa khoảng mấy nhát, rồi gõ gõ vào miệng nồi. Mấy anh húi đầu cua ngồi cạnh anh ta thì nhau thò đũa vào gắp thịt bò thả vào bát của mình, rồi phồng má ăn rào rào. Một anh mặc áo thể thao liền mũ, ăn vội quá, nên vừa bỏ miếng thịt vào mồm đã phải "ặc ặc..." rồi nhè ra, vì nó còn rất nóng, khiến cả bàn cười ầm lên. Anh ta cũng ngượng nghịu, phì cười, rồi cầm cốc bia lên uống. Tay vừa đưa lên thì từ trong vạt áo anh ta rơi ra một vật.

Chủ quán nhìn theo, mắt ông ta bỗng mở to.

Vật ấy, dù được bọc trong giấy báo nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một con dao.

Anh mặc áo thể thao nhặt con dao lên và nhét vào bụng, vẻ mặt vẫn thản nhiên và tiếp tục ăn.

Chủ quán lắc đầu, mặt ông càng thêm nhăn nhó, trầm nghĩ: coi như tối nay bán hàng công cốc mất rồi!

Lúc này cửa mặt tiền bỗng bị mở ra, nữ nhân viên ngồi ở cửa đứng dậy chào khách, cô chỉ khẽ nhồm lên rồi lại ngồi ngay xuống.

Một nam trung niên đầu hơi hói bước vào, sau đó là một thanh niên cao lớn, tóc cắt cua. Anh này vừa vào liền ngồi ngay ở cái bàn gần nhất rồi cầm đũa gấp thít trong nồi lẩu, ăn luôn, vừa ăn vừa nhìn về phía bàn số 5.

Anh hói vẫn đứng nguyên tại chỗ, đầu và trán lấm tấm mồ hôi; anh ta căng thẳng nhìn cả quán ăn đang chật ních, có cảm giác đứng hay ngồi đều rất khó xử.

Không có ai nhìn, cũng không có ai nói chuyện với anh ta; hình như sự xuất hiện của anh ta không hề gây chú ý như món cá viên đang đặt trước mặt mọi người.

Anh mặc áo Jacket đen uể oải khua đôi đũa lên, gọi to: "Anh Cố, lại đây mà ngồi!"

Anh hói họ Cố bỗng mỉm cười, vừa gật đầu vừa khéo léo đi về phía bàn số 5. Đi đến nơi, anh Cố mới nhận ra là không còn ghế để ngồi, mấy anh húi đầu cua đang mãi ăn cũng không có ý nhường chỗ, nên anh đành đứng đó.

"Hạo Thanh, anh gọi tôi đến gặp?"

Triệu Hạo Thanh châm điếu thuốc lá, rít một hơi thật sâu, rồi thản nhiên nhìn anh Cố từ đầu đến chân, sau đó ngoảnh sang bên vờ vào người anh mặc áo thể thao. Anh này nuốt nốt miếng rau chân vịt trong mồm, đặt đũa xuống rồi đứng dậy bước đi.

Anh Cố gượng mỉm cười rồi ngồi xuống bên cạnh Triệu Hạo Thanh.

Triệu Hạo Thanh lại rút thuốc lá, rồi quay sang phía quầy gọi: "Cho thêm két bia nữa!" Rồi anh ta lại cầm đũa thọc vào nồi lẩu kén chọn, mồm nói nhưng mắt không nhìn vào anh Cố.

"Bọn tôi cần cái trạm vận chuyển hàng hóa của anh!"

Vẻ mặt anh Cố bỗng trắng bệch, hình như cái điều mà anh lo sợ bấy lâu đã biến thành sự thật.

"Hợp tác, hay là mua lại?" Anh Cố lau mồ hôi, lắp bắp nói: "Anh Hạo Thanh... điều này hơi đột ngột quá..."

"Tùy anh hiểu thế nào thì hiểu!" Triệu Hạo Thanh vẫn chú ý đến cái nồi lẩu. Anh ta rút trong ngực ra một cái túi giấy màu da bò, nặng trĩu. "Mai bọn tôi đến tiếp quản. Để cả xe tải lại."

Anh Cố thận trọng mở cái túi ra, bên trong là những tệp tiền 100 tệ. Anh ta rút ra một tệp, rồi đếm. Anh bỗng tái mặt, rồi lập tức đếm tổng số tệp.

Đếm xong, sắc mặt anh đã biến thành xám ngoét. Anh nhìn sang Triệu Hạo Thanh, liếm môi. Hình như anh vẫn còn chút hy vọng "cầu may".

"Đây là... tiền đặt cọc à?"

"Chỉ thế thôi." Rốt cuộc Triệu Hạo Thanh đã nhìn thẳng vào mặt anh Cố. "Cả nhà xưởng lẫn xe."

"Anh nói đùa hay sao?" Anh Cố bỗng không kiềm chế nổi nữa. "Hai trăm ngàn tệ ư? Doanh thu một tháng của tôi còn hơn cả con số này!"

Triệu Hạo Thanh vẻ mặt tỉnh bơ đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Cứ như là anh ta không hề nghe thấy câu nói đó.

"Anh về mà thu xếp các thứ cần đem theo, 10 giờ sáng mai bọn này sẽ đến nhận cơ ngơi."

"Hạo Thanh! Không thể mua bán kiểu này!" Anh Cố nhìn ra bên ngoài hiệu ăn, vẻ căng thẳng. "Đây là chuyện hệ trọng, chúng ta phải ngồi bàn bạc với nhau đã..."

"Ai nói là mua bán với anh?" Triệu Hạo Thanh ngắt lời, cứ như là anh Cố nói ra một câu rất nực cười.

"Cả nhà tôi già trẻ lớn bé đều trông vào cái trạm vận chuyển này để sống!" Anh Cố không ngớt đưa mắt ra phía ngoài cửa, giọng nói mềm mỏng hơn đáng kể. "Hai trăm ngàn... anh Hạo Thanh, tôi quả thật không thể..."

"10 giờ sáng mai, nhớ lấy, đừng có quên!" Triệu Hạo Thanh cup mi mắt xuống. "Bọn tôi sẽ đến đúng giờ."

Lúc này bên ngoài quán ăn vọng vào tiếng ô tô phanh gấp, đèn xe lập lòe khiến cả quán ăn sáng hấn lên. Và lập tức nghe thấy những tiếng chân bước rầm rập.

Dường như anh Cố tỉnh táo hẳn lên, giọng nói cũng cứng rắn hơn.

"Định ăn hiếp nhau chứ gì?" Anh Cố ném cái túi màu da bò xuống trước mặt Triệu Hạo Thanh. "Mày tưởng dễ bắt nạt tao chắc?"

Cửa tiệm bỗng bị đẩy ra, một thanh niên khoảng ngoài hai mươi tuổi xộc vào, đi sau là vài gã cũng trạc tuổi ấy.

Gã trẻ tuổi đi đầu cầm một tuýp sắt, vẻ mặt hung hãn, nhìn khắp đám thực khách đông nghẹt, hấn chột cảm thấy bối rối. Mấy giây sau hấn quay người rút ra ngoài. Anh Cố vội đứng lên, gọi: "Này, này... Lương Tử!"

Triệu Hạo Thanh chẳng buồn ngẩng đầu, nói: "Tiêu Vọng, mày ra xem sao."

Gã to con húi đầu cua đi sau anh Cố lúc này vội "vâng", rồi đứng lên bước ra ngoài tiệm. Thực khách ngồi quanh hai bàn ăn cũng đứng dậy, cả gian nhà bỗng vội đi một nửa.

Ánh đèn đường hắt vào mặt kính cửa hàng mờ hơi nước dán bốn chữ "Mở hàng đại cát", mặt kính lấp loáng soi bóng ngả nghiêng khách bộ hành trên đường; rất nhanh, những bóng người ấy quần vào nhau, đánh lộn, chửi bới và kêu thét không ngớt.

Cảnh hỗn loạn ấy chỉ kéo dài mấy phút, rồi ngoài đó trở lại yên tĩnh. Triệu Hạo Thanh uống cạn cốc bia, cầm cái túi màu da bò lên đập vào anh Cố đang run rẩy.

"Nào, ra ngoài kia xem sao!"

Đường phố vốn không rộng, hơn chục người đang nằm ngổn ngang, có người đang quần quai rên rỉ, có người nằm bất động. Tiêu Vọng đứng bên đường, một chân giẫm lên mặt gã thanh niên có tên là Lương Tử, tay cầm dao gí vào cổ hắn.

Triệu Hạo Thanh bước lại vỗ vai Tiêu Vọng. Tiêu Vọng nhấc chân ra, đưa tay xoa chỗ tím tái trên mặt mình, rồi lùi sang bên.

"Mày là Lương Tử chứ gì?" Triệu Hạo Thanh mặt lạnh tanh, hỏi gã trẻ tuổi đang thở dốc. "Lương Tử Hải là thế nào với mày?"

"Ông ấy là bố tao." Gã trẻ tuổi nôn ra một hùm máu tươi, "Bọn mày hãy đợi đấy..."

Đúng vào lúc này có hai chiếc xe taxi dừng lại bên đường, sáu bảy gã xuống xe. Nhìn thấy cảnh tượng kia, đa số trong họ lựa chọn cách đứng đó nhìn, chỉ có một nam trung niên chạy vội đến nơi.

Anh Cố nhìn thấy người ấy chẳng khác nào nhìn thấy cứu tinh. Anh chạy ngay đến.

"Anh Tử Hải mau nói giúp tôi đi, bọn chúng..."

Lương Tử Hải chẳng bảo sao, chỉ bước thẳng đến trước mặt Triệu Hạo Thanh, nói nhỏ: "Hạo Thanh, thế này là sao?"

"Thì ra anh là chỗ dựa của thằng Cố." Triệu Hạo Thanh mỉm cười. "Không có gì. Anh Tạ Sấm muốn có cái trạm vận chuyển hàng của anh

Cố, bảo tôi gặp anh Cố nói chuyện... tôi không biết thằng này là con trai anh, nên tôi hơi quá tay một chút..." Triệu Hạo Thanh hất hàm về phía gã trẻ tuổi nằm trên mặt đất. "Xin lỗi nhé!"

Lương Tứ Hải nhìn Lương Tử, khẽ gắt lên: "Trạch Hạo, đứng dậy!"

Lương Trạch Hạo lồm cồm bò dậy, đứng bên Lương Tứ Hải. Hắn rất hậm hực.

Lương Tứ Hải mặt hầm hầm nhìn sang Triệu Hạo Thanh. "Hạo Thanh! Việc anh Tạ Sấm muốn mở rộng địa bàn, không can gì đến tao. Nhưng chúng mày không được đụng đến anh Cố! Tao nhận tiền của anh ta, tao không thể không nhúng tay vào."

"Chuyện đó, không đến lượt anh." Triệu Hạo Thanh châm điếu thuốc lá. "Anh đưa người của mình về đi, và tự lo chữa trị. Tôi sẽ không truy cứu nữa."

Lương Tứ Hải vẫn đứng im, chỉ ngoảnh sang bên đường gọi to: "Chúng mày lại đây!"

Mấy gã do anh ta đem theo đưa mắt nhìn nhau, rồi tiến lại vây quanh.

Triệu Hạo Thanh cau mày, lùi lại mấy bước. Tiêu Vọng lập tức đứng ra che chắn trước mặt hắn ta.

Trận đánh này diễn ra không được mấy phút. mấy gã do Lương Tứ Hải đem đến nhanh chóng bị quật ngã nằm bẹp xuống đường. Triệu Hạo Thanh hút hết điếu thuốc lá, cầm cái túi giấy màu da bò nhét vào tay anh Cố mặt mũi đang tái nhợt.

"10 giờ sáng mai. Chớ có quên!" Nói rồi, Triệu Hạo Thanh chỉ vào cửa hàng lẩu phía sau lưng. "Mày gọi người đến, tao không trách, nhưng mày phải vào thanh toán tiền ăn!" Sau đó hắn dẫn những gã húi đầu cua chui vào mấy chiếc ô tô đỗ bên đường, lần lượt phớt đi.

Anh Cố cầm cái túi màu da bò, mặt mũi tiu nghỉu. Nhìn gã Lương Tứ Hải đang lồm cồm bò dậy, anh hằm hằm bước đến. "Lương Tứ Hải, mày thu tiền bảo kê... bây giờ... bây giờ thì sao đây?"

Lương Tứ Hải cố lết sang ven đường ngồi xuống, vừa lau các vết máu me trên mặt vừa nói: "Anh Cố à... chuyện này tôi không làm gì được, anh cũng thấy rồi, tôi biết rõ mình không địch nổi chúng nhưng tôi vẫn giao đấu, là vì tỏ rõ trách nhiệm với anh."

Anh Cố đành đứng lên, giậm chân, rồi đi vào cửa hàng lẩu.

Tiêu Vọng là kẻ cuối cùng lên xe, hẩn nhìn Lương Tứ Hải, rồi lục túi áo lấy ra một gói khăn giấy ném xuống chân Lương Tứ Hải.

Đêm đã khuya. Trong phòng làm việc của giám đốc Sở công an thành phố C.

Trên chiếc bàn làm việc rất rộng trải một tấm bản đồ thành phố, trên bản đồ cắm rất nhiều lá cờ nhỏ xíu màu đỏ, xanh lục, xanh lam và vàng. Có khá nhiều những lá cờ như vậy cắm rải rác ở các khu trong thành phố C, trông rất có vẻ có uy lực.

"Năm năm trở lại đây, băng đảng gã Tạ Sấm dần dần chuyển từ kiếm ăn bằng các trò trộm cắp và cờ bạc sang kinh doanh nhà đất, các hoạt động vui chơi giải trí và vận tải đường dài. Cho nên thế lực của chúng phát triển rất nhanh.

Đội phó đội cảnh sát hình sự Sở công an thành phố Trịnh Lâm đứng dậy nhổ mấy lá cờ màu lục, màu lam, màu vàng ra, thay vào đó là những lá cờ đỏ. Số lượng bốn màu vốn dĩ na ná nhau, đã mất cân bằng, màu cờ đỏ áp đảo bỗng trở nên nổi bật.

"Cũng tức là, tên Tạ Sấm khốn kiếp có ý đồ bá chủ." Giám đốc châm một điếu thuốc, nhìn tấm bản đồ, ngẫm nghĩ. "Anh Hình, anh nghĩ sao?"

"Thành phố C có bốn băng nhóm có tính chất xã hội đen là Tạ Sấm, Trần Khánh Cường, Y Hồng Đạt và Vương Cách, người dân gọi

chúng là "tứ đại gia tộc". Phó giám đốc Sở Hình Chí Sâm chậm rãi nói. "Ngày trước từng băng nhóm có phạm vi thế lực riêng, và có tác dụng kiềm chế nhau nhất định, thì chúng ta vẫn có thể kiểm soát tình thế; nhưng mấy năm nay bọn Tạ Sấm lan ra rất nhanh, cứ đà này, e tình hình sẽ rất xấu."

"Hắn muốn thống nhất bọn xã hội đen ở thành phố C này hay sao?" Trịnh Lâm cau mày. "Và hắn sẽ là trùm của cả thành phố?"

"Không hắn là không có khả năng này." Hình Chí Sâm, vẻ mặt nặng nề. "Nếu các thế lực đen tối trong thành phố tập hợp lại làm một, thì chúng ta sẽ bị động."

"Cho nên, chúng ta tuyệt đối không thể để cho tình huống đó xảy ra." Giám đốc đập điều thuốc lá vào cái gạt tàn. "Sự việc ở Ngũ Đạo Khẩu gây ảnh hưởng rất xấu. Lãnh đạo công an tỉnh đã ra chỉ thị, cho đến cuối năm nhất định phải xóa bỏ mấy băng đảng xã hội đen này."

Hình Chí Sâm và Trịnh Lâm đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt cả hai càng nặng nề.

Cách đây hai ngày, khu vực kinh doanh vật liệu xây dựng xảy ra vụ tấn công cảnh sát rất hung bạo. Một công ty kinh doanh đã chất bừa bãi vật liệu xây dựng ở ven đường cái, ban quản lý trật tự đô thị nhiều lần thông báo yêu cầu công ty đó chuyển vật liệu đi, nhưng họ cứ phớt lờ coi như không nghe thấy. Chiều hôm đó, năm nhân viên thi hành công vụ đến công ty đó đưa thông báo thời hạn chót để di chuyển, thì bị một đám người của công ty vây đánh. Họ báo cảnh sát. Khi hai cảnh sát dân sự ở đồn công an sở tại đến nơi, thì không những không thể dẹp yên mà còn bị họ tấn công, một trong hai cảnh sát bị thương nặng, xe cảnh sát cũng bị đập phá. Sau đó, cảnh sát đã bắt giữ vài tên liên quan, nhưng mấy tên này một mực khai rằng chúng không bị ai sai khiến cả. Khi cảnh sát đến Ban quản lý trật tự đô thị để điều tra, lấy chứng cứ, thì năm anh nhân viên bị vây đánh đã né tránh không gặp, khiến công tác điều tra phá án bị bế tắc. Sau đó đã xác định được người có tư cách pháp nhân của công ty vật liệu xây dựng đó là một thuộc hạ của gã Tạ Sấm. Sự việc này bị khai

ra khiến dư luận rất xôn xao. Một lãnh đạo của thành ủy đã phản nộ đập bàn:

"Cơ sự này thì... thành phố C là thiên hạ của ai đây?"

Cho nên, Sở công an thành phố phải chịu áp lực rất lớn.

"Cậu cảnh sát kia thế nào rồi?" Hình Chí Sâm khẽ hỏi. "Nghe nói cậu ta mới 23 tuổi, vừa mới vào ngành cảnh sát."

"Bị chấn thương sọ não, rất nặng." Trịnh Lâm vắng tục. "Vẫn đang nằm viện, bệnh nhân nặng cần theo dõi liên tục."

"Anh Hình, anh và Trịnh Lâm cần khẩn trương đưa ra phương án. Nếu phải dùng thủ đoạn cần thiết thì cứ dùng." Giám đốc bẻ đốt ngón tay kêu rắc rắc. "Đã đến lúc phải xử lý bọn khốn kiếp ấy rồi!"

Nói xong giám đốc đứng dậy chăm chú nhìn các ngọn cờ đủ màu cắm trên tấm bản đồ. Ông bỗng nhớ tất cả chúng lên rồi ném mạnh xuống mặt bàn.

Đường Trùng Khánh là một trong những tuyến phố buôn bán sầm uất nhất thành phố C, hai bên mặt phố là cửa hàng san sát, ngoài quần áo mùa hè đang bán giảm giá ra, quần áo mùa thu đã được bày cũng đang rất thu hút nữ giới sành điệu. Lúc này đang buổi trưa, là quãng thời gian con phố này hoạt động tấp nập nhất trong ngày.

Trong một tiệm mỳ bò bên phố, Tiêu Vọng đã húp nốt thìa nước dùng cuối cùng, anh rút bao thuốc ra châm một điếu rồi nhả nha ngòi đó hút.

Qua làn khói thuốc mờ mờ, anh nhìn cảnh đường phố ngoài kia.

Khi vừa hút xong điếu thuốc thì Hình Chí Sâm từ bên ngoài bước vào, nhìn quanh một lượt, anh bước thẳng đến trước mặt Tiêu Vọng. Một nhân viên phục vụ cầm tờ gấp thực đơn bước đến. "Xin hỏi, ông cần dùng món gì ạ?"

"Một bát mỳ bò, một đĩa dưa chuột tỏi."

Anh ta gạt đầu, tiện tay thu dọn bát đĩa trước mặt Tiêu Vọng. Tiêu Vọng cụp mi mắt xuống, không nhìn Hình Chí Sâm, đứng dậy bước ra và nhanh chóng hòa vào dòng người bên ngoài đường phố.

Hình Chí Sâm không ngoảnh đầu, cầm bao thuốc mà Tiêu Vọng để lại trên bàn rút ra một điếu châm hút, vừa hút vừa nhìn mẫu giấy cuộn tròn đặt trong bao thuốc, nghĩ ngợi.

Đêm đã về khuya. Trên một con đường nhỏ khuất vắng của thành phố C, một chiếc xe tải nhỏ đang chạy. Hình như anh lái xe đã rất quen đi trong đêm tối, hai mắt mở to, tập trung chú ý nhìn mặt đường trống trải phía trước. Ngồi bên cạnh anh ta là một thanh niên đang lơ mơ ngủ, cây gậy sắt trong tay đã rơi xuống giữa hai đùi.

Anh lái xe nhìn gương chiếu hậu bỗng nhận ra hai luồng ánh đèn từ phía sau đang tiến đến gần. Tiếp đó là tiếng động cơ rít lên, một chiếc xe Volkswagen Jieda màu đen vượt lên trong nháy mắt.

Anh lái xe tải không bận tâm, cho rằng chiếc xe Jieda ấy sẽ tiếp tục chạy vụt đi. Nhưng không, nó bỗng rẽ sang làn đường xe anh đang chạy và lập tức giảm tốc độ, nó gần như chặn ngay trước mặt chiếc xe tải.

Anh lái xe tải phát hoảng, lập tức giảm tốc. Khi hai xe chỉ còn cách nhau hơn chục mét thì gã trẻ tuổi ngồi bên cạnh anh bỗng tỉnh giấc, ngó ra, miệng mấp máy hỏi: "Sao thế?"

"Mẹ kiếp! Gặp một thằng ngố không biết lái xe!" Anh lái xe tải lâu bầu. "Chắc là nó đang say."

Anh ta đánh vô-lăng định rẽ tránh sang trái để vượt lên, nhưng điều bất ngờ là chiếc Jieda cũng lượn sang trái, tốc độ thì chậm dần.

Anh lái xe tải đành phải đạp phanh gấp. Cả hai xe đều dừng lại bên đường. Hai xe chạm nhẹ vào nhau. Anh lái xe tải thò đầu ra ngoài, lớn tiếng mắng mỏ: "Mày muốn chết hả?"

Một nam giới nhanh chóng ra khỏi chiếc xe Jieda màu đen, loạng choạng bước đến chiếc xe tải.

"Xin... xin lỗi ông anh." Anh ta nói giọng lè nhè, hẳn là đang khá say. "Trót quá chén... xin lỗi nhé!"

Anh lái xe tải lâu bầu, rồi cài số lùi, định đánh xe đi. Chuyển hàng là quan trọng, đi luôn cho đỡ rách việc.

Nào ngờ gã kia lại đập tay vào cánh cửa xe, mùi rượu mạnh phả vào ca-bin khiến anh khé mũi.

"Đại ca ời, chúng ta đừng báo cảnh sát làm gì." Gã rút ví ra. "Anh xem xem, xây xước ra sao, tôi đền luôn... Anh cứ cho biết?"

Anh lái xe tải bỗng nghĩ ngợi và nhìn sang gã ngồi bên cạnh. Gã này nháy mắt với anh ta và mỉm cười đầy ngụ ý.

Anh ta bèn tắt máy, nhảy xuống xe, bước đến mũi xe giả bộ nhìn ngó chỗ va chạm, rồi đứng lên nói:

"Tôi cũng không đòi nhiều, chỉ hai ngàn..."

Nói chưa dứt lời thì anh ta cứng lưỡi, khom người xuống trông thật tức cười, không dám cự quạ nữa.

Vì anh ta cảm thấy sau gáy bị một họng súng gí vào.

Gần như đồng thời, có hai người nhảy ra khỏi chiếc xe Jieda màu đen chạy thẳng đến chỗ gã trẻ tuổi đang sợ tái mặt.

Sáng hôm sau. Trước cửa trung tâm giải trí Lệ Cung hết sức náo nhiệt. Một chiếc vòm cổng chào bơm hơi, cao to, màu đỏ dựng trước cửa trung tâm, một đoạn dài thăm đở với vô số lăng hoa bày dọc hai bên trái ra tận sát mép đường cái. Những chiếc xe hơi sang trọng bóng loáng lần lượt dừng ở cổng, những người mặc trang phục đắt tiền nhưng mặt mũi thì "hầm hố" lần lượt xuống xe, bước trên thảm đỏ đi vào trung tâm giải trí. Triệu Hạo Thanh mặc âu phục đứng ở đầu kia thảm đỏ, tươi cười chào đón tân khách. 8 giờ 18 phút, những ống pháo hai bên đường nổ đi ùng ùng, những sợi dây kim tuyến đủ màu sắc bắn tung lên cao rồi rơi xuống thảm đỏ, cảnh tượng thật vui và đẹp mắt.

Trong phòng VIP trên tầng hai, hai nam giới một béo một gầy đang ngồi trên chiếc đi-văng rộng rãi tán gẫu. Trên bàn trà là vỏ hoa quả, vỏ hạt thông vớt bừa bãi. Một nữ phục vụ viên bước lại, quỳ xuống sàn thu dọn rác trên mặt bàn đem đi. Gã béo ngăm ngúa khắp người cô ta, khi cô ta vừa định bước đi thì gã đưa tay ra vỗ vào mông cô một cái. Gã gầy thấy vậy cũng cười hề hề. Cô gái đỏ mặt, vội vã bước ra cửa thì vừa vặn va phải Triệu Hạo Thanh đang bước vào, cô luôn miệng nói xin lỗi. Thanh phủi quần áo, cau mày, lừ mắt ra lệnh cho cô ta đi ra, rồi hãnh mồm cười với hai gã đang ngồi trong phòng. Họ nhích người nhường chỗ cho hắn.

Một nam giới húi đầu cua, mặc áo kiểu truyền thống màu đen bước vào, xua tay với gã béo gã gầy đang định nhồm dậy chào, ngụ ý bảo họ cứ ngồi.

"Ngồi đi, cứ ngồi đi!" Gã húi đầu cua cũng ngồi xuống đi-văng. "Cảm ơn Khánh Cường, Vương Cách, hai người anh em đã đến cổ vũ."

"Sấm vương(18), anh làm ăn ngày càng lớn thật!" Trần Khánh Cường châm điếu thuốc lá, cười nửa vời nhìn Tạ Sấm. "Có lẽ sau này bọn tôi phải theo anh mà làm ăn."

18. Sấm vương, vốn là biệt hiệu của Lý Tự Thành lãnh tụ khởi nghĩa nông dân (thế kỷ 17) chống nhà Minh Trung Quốc. Chữ Sấm, nghĩa đen là xông pha, gây dựng cơ đồ.

"Anh lại nói đùa rồi! Anh em chúng ta phải động viên lẫn nhau chứ!" Tạ Sấm cởi khuy cổ chiếc áo truyền thống. "À, sao chưa thấy Y Hồng Đạt đến nhỉ?"

"Anh Y nhờ tôi nói với anh, anh ta đến hơi muộn một chút." Vương Cách uể oải moi ra một chiếc phong bì khá dày đưa cho Tạ Sấm. "Tối qua, chỗ anh ta xảy ra chuyện."

"Chuyện gì thế?" Tạ Sấm cầm chiếc phong bì, khẽ nắn, rồi đưa cho Triệu Hạo Thanh đang đứng bên.

"Tối qua, một xe hàng bị cướp." Vương Cách "hừ" một tiếng. "Anh Đạt đang rất điên tiết."

"Chở hàng gì?" Tạ Sấm cau mày. "Bị cảnh sát chặn à?"

"Nghe nói là cái này..." Vương Cách giơ ngón cái và ngón trỏ ra, thế tay tượng trưng khẩu súng ngắn. "Chắc không phải cảnh sát, vì chúng chỉ cướp hàng chứ không bắt người."

"Thế thì có thể là ai?" Tạ Sấm nghĩ ngợi. "Trong thành phố C mà có kẻ dám đụng đến "tứ đại gia tộc" ư?"

Anh ta nhìn Trần Khánh Cường rồi lại nhìn Vương Cách.

Không khí trong căn phòng bỗng có nét khó hiểu.

Lúc này, Triệu Hạo Thanh nhìn đồng hồ, rồi hơi cúi xuống, khẽ nói: "Đến lúc anh Sấm ra phát biểu rồi đấy!"

Tạ Sấm gật đầu đứng lên, nói với hai người: "Tôi ra làm việc đã, lát nữa hai người anh em cứ uống thoải mái nhé! Nếu anh Y đến thì bảo anh ta đừng đi vội, tan cuộc rồi, tôi có chút việc muốn bàn với mọi người."

Nói rồi Tạ Sấm được Triệu Hạo Thanh tháp tùng ra ngoài cửa. Ở cửa, Tiêu Vọng mặc bộ âu phục đang ngo ngoáy cái cổ, hình như chiếc cà vạt khiến anh ta thấy khó chịu. Triệu Hạo Thanh mỉm cười, giơ tay làm động tác "cứ thoải mái đi". Tiêu Vọng gật đầu, ngượng nghịu gật đầu, rồi choãi chân ra, nghiêm chỉnh đứng trước cửa.

Lúc bữa tiệc sắp kết thúc thì Y Hồng Đạt đến trung tâm giải trí Lệ Cung. Sau khi chúc mừng Tạ Sấm một cách cứng nhắc, anh ta không ngớt hút thuốc lá, nốc rượu, chứ không đụng đến các món ăn.

Sau khi cơm no rượu say rồi, bọn Trần Khánh Cường cả ba người được đưa vào phòng VIP nghỉ ngơi, ba cô gái được bố trí ngồi đánh mặt chược và hát hò với họ. Lúc sấm tối, thì Tạ Sấm và Triệu Hạo Thanh quay trở lại.

Cả hai vừa bước vào cửa, Vương Cách đã kêu lên: "Sấm vương đi đâu thế? Bỏ bọn tôi ngồi lại chơi mạt chược... tôi thua Khánh Cường mấy chục ngàn rồi đây này!"

Y Hồng Đạt cũng gạt đồng quân bài vào giữa bàn, sa sầm nét mặt. "Sấm vương có chuyện gì thì nói đi, hôm nay tôi rất bận."

Nhưng Tạ Sấm vẫn ung dung, gỡ cởi áo ngoài vứt lên ghế, rồi ngồi xuống bên cạnh Y Hồng Đạt, hỏi: "Anh Y, chuyện hàng hóa của anh thế nào rồi?"

Y Hồng Đạt nhìn Tạ Sấm, rồi lại nhìn hai người kia. Sắc mặt Đạt càng tối sầm.

"Các vị đều biết cả rồi à?"

"Ở thành phố C này, đụng đến "tứ đại gia tộc" đâu phải chuyện nhỏ!" Tạ Sấm mỉm cười. "Giấu thế nào được?"

Y Hồng Đạt chửi đồng một câu, rồi kể lại đầu đuôi câu chuyện. Kể xong, cả bốn người đều im lặng. Lát sau, Vương Cách nhìn Tạ Sấm, hỏi: "Sấm vương cho là thế nào?"

Tạ Sấm hơi trầm ngâm. "Tay lái xe của anh Đạt nói rằng, thằng cha kia là gã lạ mặt, xe lắp biến số giả, gã hành động cũng rất nhanh gọn, e không phải là tên kẻ cướp tầm thường." Tạ Sấm hơi ngừng lại, nhìn sang Y Hồng Đạt. "Tôi cho rằng trong nội bộ của anh Y có kẻ phản trắc."

"Tôi cũng đang điều tra." Y Hồng Đạt cầm một quân mạt chược lên rồi đặt "cạch" xuống bàn. "Lô hàng hơn một triệu tệ, dầu nuốt rồi cũng phải nôn ra!"

"Anh Y à, hàng, chưa đáng gọi là nhiều." Tạ Sấm cười. "Anh có nghĩ xem, nó nuốt lô hàng ấy vì mục đích gì không?"

Đạt ngẩn người, rồi nhìn Trần Khánh Cường và Vương Cách.

"Ý của Sấm vương là..."

Tạ Sấm lần lượt nhìn cả ba, rồi nhần nha nói: "Lô hàng ấy dù rơi vào tay băng nhóm nào, chúng cũng là một sức mạnh không thể coi thường."

Vương Cách bỗng thấy căng thẳng, vội nói: "Sấm vương đừng nói đùa thế!"

Tạ Sấm bật cười: "Tất nhiên tôi không nói các anh. Mọi người biết nhau đã nhiều năm, không thể chơi khăm chính người mình."

Y Hồng Đạt "hứ" một tiếng. Tạ Sấm cũng mặc kệ, anh ta tiếp tục nói. "Thành phố C rộng lớn là thế, và ngày càng có nhiều lĩnh vực để kiếm tiền; bọn chúng ta lăn lộn hơn chục năm qua đã gây dựng nên vị thế, có kẻ ghen tị thì cũng là chuyện bình thường; có kẻ muốn nhảy lên thay thế chúng ta thì lại càng là chuyện bình thường."

Trần Khánh Cường nhìn Tạ Sấm, rồi chầm chậm nói: "Cũng tức là, có kẻ mới ngóc đầu dậy chứ gì?"

"Rất có thể như vậy." Tạ Sấm cụp mi mắt xuống, chậm điều thuốc. "Ngoài bốn chúng ta ra, ở thành phố này còn có hơn chục băng đảng nhỏ lẻ. Nhìn thấy người khác ăn nên làm ra, chúng không thèm rõ dài hay sao?"

"Liệu có thể là Lương Tứ Hải không?" Vương Cách ngẫm nghĩ. "Thằng cha ấy gần đây rất sốt sắng."

"Không! Hắn chỉ là con tép riu." Tạ Sấm lắc đầu. "Mấy hôm trước hắn vừa bị tôi tấn cho một trận, thằng ấy chẳng thể làm nên trò trống gì."

"Phải! Anh đã chơi hắn." Vẻ mặt Y Hồng Đạt vẫn hậm hực như cũ. "Cho nên hắn cướp của tôi, rồi hắn sẽ chờ dịp để chơi lại anh!"

"Ha ha... anh Y đừng tức tối thế!" Tạ Sấm cười, vỗ vai Y Hồng Đạt. "Thực ra, bị ai cướp đều không quan trọng. Nếu chúng ta đủ mạnh thì vẫn có thể trừ khử hắn."

Ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, rồi lại cùng nhìn vào Tạ Sấm.

"Bấy lâu nay dân thành phố này đều gọi chúng ta là "tứ đại gia tộc", mỗi người đều có địa bàn của mình, không ai đụng chạm đến ai, ai kiếm tiền của người nấy." Tạ Sấm nhún nhả nói. "Tuy nhiên, các anh có nghĩ rằng, những ngày tháng này có thể kéo dài bao lâu không?"

Vương Cách cười ngược ngạo. "Sấm vương nghĩ xa xôi thật!"

"Kinh tế thành phố C này phát triển ngày càng nhanh, thì miếng bánh ga-tô này cũng ngày càng to. Nếu vẫn để bọn tép riu ấy ăn mấy tí vụn rơi vãi thì chắc chắn chúng không chịu." Ánh mắt Tạ Sấm lần lượt quét cả ba người. "Không được ăn no thì bọn chúng sẽ làm phản; đến lúc đó, liệu bốn chúng ta có ứng phó nổi không?"

"Sấm vương đừng vòng vo tam quốc nữa." Trần Khánh Cường trầm ngâm hồi lâu, rồi nói. "Thực ra anh định nói điều gì?"

"Thế giới này rất hiện thực. Giết phẳng anh đi, thì tôi có thể làm đại ca." Tạ Sấm giơ một tay ra, nắm thành nắm đấm. "Nếu không muốn bị kẻ khác giết, thì chúng ta phải đoàn kết lại, hình thành một sức mạnh không kẻ nào có thể lay chuyển nổi."

"Ý anh là..." Vương Cách nhìn sang hai bên. "Chúng ta... nên sáp nhập à?"

"Hợp tác!" Ánh mắt Tạ Sấm sáng rực. "Hợp tác càng mạnh mẽ, sâu hơn và triệt để hơn."

Y Hồng Đạt không thể hiện gì, chỉ nhìn Tạ Sấm, sau đó Đạt đứng lên chỉnh đốn áo quần.

"Sấm vương nói xong chưa?" Y Hồng Đạt xoay người về phía cửa. "Tôi còn có việc, tôi không ở lại được."

Nhìn theo Y Hồng Đạt đi ra, vẻ mặt Tạ Sấm không có gì thay đổi, anh ta ngoảnh lại nhìn Trần Khánh Cường và Vương Cách.

"Hai vị thì sao?" Tạ Sấm hỏi: "Nghĩ thế nào, thì cứ nói ra?"

Trần Khánh Cường và Vương Cách nhìn nhau. Rồi Trần Khánh Cường mỉm cười. "Sấm vương, việc này... hơi đột ngột, để hai anh em tôi nghĩ thêm đã."

"Được!" Tạ Sấm rất xởi lời: "Có ý kiến gì cứ gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào."

Tiền Trần Khánh Cường và Vương Cách đi rồi, Triệu Hạo Thanh quay lại căn phòng, thấy Tạ Sấm vẫn ngồi trên đi-văng như đang nghĩ ngợi chứ không nhiệt tình như trước.

Triệu Hạo Thanh bật lửa cho Tạ Sấm châm thuốc, rồi lặng lẽ đứng bên cạnh.

Tạ Sấm hút được nửa điếu thuốc, quay sang nhìn Triệu Hạo Thanh rồi hỏi: "Hạo Thanh, mày cho là thế nào?"

"Trần Khánh Cường và Vương Cách thì vấn đề không lớn." Triệu Hạo Thanh cân nhắc từ ngữ. "Gã Y Hồng Đạt thì hơi chối tĩ. Trong "đại gia tộc", ngoài chúng ta ra thì Y Hồng Đạt có thực lực mạnh nhất; nếu ta làm rảnh thì chỉ e cả hai bên sẽ cùng tổn thất."

Tạ Sấm gật đầu. "Hồng Đạt và Vương Cách rất thân nhau, nếu đồ được Hồng Đạt thì Vương Cách sẽ ngả theo chiều gió ngay thôi. Đến lúc đó, gã Trần Khánh Cường dù muốn ngăn ra cũng không được."

"Sau đây chúng ta nên thế nào, Sấm huynh?"

Tạ Sấm nghĩ ngợi: "Tôi lấy làm lạ về vụ hàng hóa của Y Hồng Đạt, tại sao không xảy ra vào lúc nào khác lại xảy ra đúng vào lúc này?"

"Tôi sẽ điều tra xem sao." Triệu Hạo Thanh lập tức nói. "Chắc chắn người của anh Y có vấn đề."

"Ừ!" Tạ Sấm cau mày, đôi mắt anh ta lúc ẩn lúc hiện trong làn khói thuốc. "Trọng tâm là điều tra tên lái xe tải."

Sau một hồi âm ỉ, những tiếng nhạc inh tai nhức óc dần ngừng lại. Các đôi nam nữ đang quay cuồng khiêu vũ trên sàn nhảy liền trở về chỗ

ngồi, nâng cốc bia mát lạnh lên hạ nhiệt đang bùng bùng trong người. Quán bar Đại Ngự tạm thời trở lại yên tĩnh. Ánh sáng vẫn âm u tăm tối, bầu không khí vẫn ám muội như trước. Một cô gái tóc buông chấm vai ôm đàn ghi-ta bước lên sân khấu nho nhỏ ở góc quán bar. Sau một lát so dây đàn, cô ngồi lên chiếc ghế cao, gảy đàn và cất khẽ tiếng hát bài "Ánh trăng và trời mây".

Tiêu Vọng bước vào quán bar, tìm một chỗ ngồi bên chiếc bàn bỏ trống, lặng lẽ ngắm nhìn cô ca sĩ.

Mỗi khi quá mệt mỏi, Tiêu Vọng thường đến quán bar Đại Ngự này thư giãn, nghe cô ca sĩ ấy hát những bài hát tiếng Nhật. Nhân viên của quán nói rằng cô ta tên là Bùi Lam, sinh viên học viện nghệ thuật thành phố C, lúc ngoài giờ học thường đến đây hát để kiếm thêm chút tiền tiêu vặt. Cô ta rất kỳ lạ, chỉ hát những bài mà mình thích, không chịu hát theo yêu cầu của khách, và chỉ hát bài của Joe Hisaishi(19). Cứ thế, người hâm mộ cô dần dần ít đi, nhưng cô cũng không khó tính, hát xong vài bài, nhận chút tiền thù lao đáng thương rồi ra về.

19. Nhạc sĩ Nhật Bản, sinh 1960.

Tiêu Vọng cũng không hiểu tại sao mình lại thích nghe Bùi Lam hát, chỉ biết mỗi khi nhìn thấy cô ta thì gã có cảm giác yên tĩnh, dường như các vụ đánh giết và cái tương lai đen tối u ám chẳng hề liên quan gì đến mình. Gã không hiểu cô ta đang hát những gì nhưng gã mê đắm mái tóc dài buông rủ của cô, những ngón tay lướt trên phím đàn của cô, đôi mắt lim dim và đôi vai gầy guộc của cô.

Tiêu Vọng ngồi đó, một nửa khuôn mặt khuất trong bóng tối, nửa đó có một vết thương khá to.

Không biết đến khi nào mình mới có thể tự hào với một danh phận nào đó để ngồi ở đây nghe cô ta hát? Tiêu Vọng thầm nghĩ.

Một bài hát kết thúc, lác đác đó đây vang lên những tiếng vỗ tay. Bùi Lam hơi nghiêng mình, bắt đầu hát bài "Đứa con lạc đường".

Vẫn với tư thế cũ, vẻ mặt cũng vậy. Cô gái hát rất tình cảm, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên thì lại thấy Tiêu Vọng luôn chăm chăm nhìn mình. Bốn mắt giao nhau. Bùi Lam đáp lại bằng nét cười ầm ập. Tiêu Vọng cũng mỉm cười, ngón tay gõ gõ trên bàn đánh nhịp.

Hát được nửa chừng, trong quán bar bỗng vang lên một lô những câu nguyên rủa: "Hát hò cái chó gì, mà cứ i i a a như thế? Ông đây không thích nghe bài hát Nhật! Hát bài "Vung đại đao chém xuống đầu lũ giặc" đi!"

Tiêu Vọng cau mày nhìn sang phía đó, thấy một gã béo húi đầu cua đang ngồi ngả người trên ghế, chỉ trỏ lên sân khấu.

Bùi Lam dường như không nghe thấy, cô vẫn nhỏ nhẹ ngân nga. Vừa hát được mấy câu thì một chai bia ném lên sân khấu, "choang..." chai bia vỡ tan ngay dưới chân Bùi Lam. Cô kêu lên, tiếng hát cũng ngừng bật.

Gần như đồng thời, ở một bàn khác có mấy người đứng bật dậy, người cầm đầu hét về phía gã béo: "Đồ nhà quê! Không thích nghe thì cút đi! Nếu còn gây sự nữa tao sẽ đập gãy chân mày ngay!"

Gã béo ngẩng nhìn, không tức giận, trái lại gã mỉm cười: "Tao lấy làm lạ, ở đây lại có kẻ dám lớn tiếng với tao cơ đấy! Mày là ai thế?"

Tiêu Vọng nhìn cả hai người, thầm cười nhạt. Gã béo là Vương Bảo em ruột Vương Cách, còn bọn kia là người của Lương Tứ Hải, kẻ đứng đầu là Lương Trạch Hạo.

Quán bar này nằm trên địa bàn của Trần Khánh Cường, chắc chắn bọn Lương Trạch Hạo sẽ lĩnh đủ đòn.

Tiêu Vọng đang nghĩ ngợi thì Lương Trạch Hạo đã dẫn mấy tên đàn em đến trước mặt Vương Bảo, mặt hầm hầm. "Mày, hoặc là cút ra, hoặc là ăn đòn, chọn đi!"

Vương Bảo vắt chân chữ ngũ, nhả nha châm một điếu thuốc, rồi liếc nhìn Lương Trạch Hạo.

"Nếu tao không chọn thì sao?"

Vừa nói dứt lời, thì trong quán bar đã có hơn hai chục người đứng dậy nhanh chóng chạy đến vây quanh.

Thấy đối phương đông gấp ba, Lương Trạch Hạo hơi tái mặt, giọng trở nên mềm mỏng hơn.

"Đàn ông đàn ông lại bắt nạt đứa con gái, thì chẳng còn phong độ gì nữa!"

"Ha ha... Tao cứ bắt nạt đấy, thì sao? Chắc mày chưa biết tao, tao là Vương Bảo em ruột Vương Cách!" Vương Bảo cười âm lên, quay sang nhìn Bùi Lam đang bối rối trên sân khấu. "Nó là bồ của mày à?"

Nghe mấy câu này, sắc mặt Lương Trạch Hạo càng tái nhợt. Gã liếc môi, nói: "Vương Bảo, chúng ta ra ngoài nói chuyện, đừng làm ảnh hưởng đến họ làm ăn."

"Ha ha ha..." Vương Bảo cười càng khoái trá. "Đây là địa bàn của Trần Khánh Cường, tao thích làm gì thì làm đấy!"

Vương Bảo vứt mẫu thuốc lá xuống đất, đứng lên chỉ vào Lương Trạch Hạo. "Lôi mấy thằng này về cho tao!" Nói rồi, hắn lại khua tay lên sân khấu. "Cả con bé kia nữa. Hôm nay ông Bảo ta đây sẽ song tấu! Mần người và mần gái luôn!"

Mấy tên đàn em của Lương Trạch Hạo chỉ phản kháng yếu ớt, đã bị quân của Vương Bảo khống chế rồi lôi ra ngoài. Vài tên khác xông lên sân khấu tìm Bùi Lam. Bùi Lam vừa giãy giụa vừa kêu cứu. Nhưng cả đám nhân viên quán bar lẫn khách hàng đều không động lòng, cứ thế đứng nhìn, và càng không có ai dám ra tay ứng cứu. Lúc đang giằng co, Bùi Lam luôn nhìn về phía người đàn ông hay đến đây nghe cô hát. Nhưng cô tuyệt vọng vì cái bàn đó đã vắng tanh không bóng người.

Bên ngoài quán bar. Vương Bảo vênh váo đi đầu, phía sau hắn là bọn Lương Trạch Hạo bị bắt và vẫn đang giãy giụa chửi bới. Bùi Lam tóc tai rối bời không ngớt khóc lóc van xin, đi sau cùng.

Cả đoàn người đi sang chỗ mấy chiếc xe bán tải đang đỗ bên đường, và không nhận ra ở phía sau Tiêu Vọng đang xách một cái túi vải dùng để đựng hàng, rất nặng, rảo bước đi lên.

Một tên cao to mặc sơ-mi xanh lôi Bùi Lam vào xe, một tên khác mở cửa xe ra. Vừa mở cửa, thì một làn gió rít trên đầu hăn. Một cơn đau bất ngờ nơi đỉnh đầu đồng thời với tiếng kính vỡ vụn.

Tên béo thét lên thê thảm ngã nhào lên xe, hai tay ôm đầu. Tiêu Vọng lại vung cái túi vải lên đập mạnh xuống gã đang giữ chặt Bùi Lam.

Những chai thủy tinh trong túi vải bị vỡ, các mảnh vụn sắc nhọn lòi ra ngoài, trông cái túi hết như một thanh lang nha bổng(20). Gã này giờ tay đỡ, máu me lập tức bắn tóe ra bốn phía.

20. Lang nha bổng: binh khí thời cổ, là một quả chùy sắt có những vấu sắc nhọn lòi ra (ví dụ nhân vật Tích lịch hỏa -Tần Minh trong truyện Thủy Hử, sử dụng lang nha bổng).

Bọn Lương Trạch Hạo đang bị đẩy lên xe, thấy tình hình đã khác đi bèn lập tức phản công. Cuộc hỗn chiến bắt đầu ngay tại đường phố.

Tiêu Vọng vung cái túi vải lần lượt đánh gục mấy tên. Những tên khác biết cái túi thủy tinh quá nguy hiểm, không dám xông lên. Nhưng cái túi vải không thể chiến đấu được lâu, nó nhanh chóng bục ra, rách bươm. Thấy Tiêu Vọng đã mất vũ khí, đối phương lại hè nhau xông vào vung dao, gậy sắt tấn công Tiêu Vọng túi bụi.

Tiêu Vọng, máu chảy khắp đầu khắp mặt, lưng bị đâm một nhát dao, vẫn cố chống lại cơn mưa đòn; rồi tóm được một tên và đoạt được cây gậy sắt của hăn. Tiêu Vọng vung gậy tấn công, chỉ trong nháy mắt lại đánh gục hai tên.

Bỗng từ xa vọng lại tiếng còi hú của xe cảnh sát. Mấy chiếc xe đang lấp lóa đèn đỏ xanh đang chạy lại càng lúc càng gần.

Tiêu Vọng vội nhìn quanh, thấy Bùi Lam đang đứng tựa vào tường, cảnh tượng ấu đả trước, ắt đã khiến cô sợ bủn rủn chân tay.

Tiêu Vọng hét to: "Chạy đi!"

Vừa dứt lời, đã nhìn thấy Lương Trạch Hạo máu me bê bết chạy lại kéo Bùi Lam chạy đi.

Tiêu Vọng đã hơi yên tâm, và bỗng thấy toàn thân như mất hết sức lực. Hắn ta lại bị thêm mấy đòn tấn công, sau đó thấy có đám đông người bủa vây trước mặt, cùng với những tiếng quát "cấm nhúc nhích", "bỏ dao xuống"...

Chẳng thể nghĩ thêm gì khác, Tiêu Vọng lập tức bị bẻ ngoặt tay ra sau lưng rồi ấn mạnh, nằm sấp mặt xuống mặt đường giá lạnh.

Buổi tối. Trong một phòng thẩm vấn thuộc Sở công an thành phố C.

Tiêu Vọng, hai tay bị còng ngoắc vào ống dẫn khí sưởi, nửa nằm nửa ngồi ở góc tường, đầu và mặt đầy vết máu, hắn đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Một ca nước lạnh bất ngờ hắt vào mặt, Tiêu Vọng rùng mình rồi toàn thân quằn quại như con cá giãy chết, miệng thở hồng hộc; sau đó là ho sặc sụa, phun ra một đám nước bọt lẫn máu tươi.

Trịnh Lâm ngồi xổm bên cạnh hắn, tay áo xắn cao, cổ áo đã cởi hai khuy. Anh túm tóc Tiêu Vọng, giật ngửa cái mặt tái nhợt và ướt nhòe, nói dần từng tiếng: "Đồ chó đẻ, tao hỏi mày lần nữa: thằng nào sai mày đi đánh bọn Vương Bảo?"

Tiêu Vọng ngẩng đầu, bất lực. Đôi mắt hắn đầy lòng trắng vì bị túm tóc kéo ngược lên. Hắn thở dốc, ngắc ngứ nói: "Không... ai cả... tự tôi làm..."

Trịnh Lâm phồng má trợn mắt nhìn xoáy vào mắt Tiêu Vọng. Anh đưa tay về phía sau, một đồng nghiệp đứng đó đưa cho anh chiếc phong bì giấy thô đã nhúng ướt nước.

Trịnh Lâm mở toang phong bì ra, lật mặt Tiêu Vọng lại, áp thật chặt tờ phong bì ướm vào mồm vào mũi hăn. Tiêu Vọng kinh hãi mở to mắt, ra sức quấy lắc đầu. Trịnh Lâm đứng dậy giẫm một chân lên bụng hăn. Hăn đau đớn co rúm người, tuy nửa người dưới bị khống chế nhưng hăn vẫn giãy giụa vì cảm giác bị tắc thở gần chết ngạt. Hăn cố ngo ngoạy xoay cổ, mong sao có thể dùng vai để hất cái tờ bìa đó ra, dù chỉ hé ra một khe nhỏ cũng tốt.

Trịnh Lâm lại túm tóc ghì đầu Tiêu Vọng xuống sàn xi măng.

Cửa phòng thẩm vấn bỗng mở ra, Hình Chí Sâm thò nửa người vào, ánh mắt anh tập trung vào gã Tiêu Vọng.

Tiêu Vọng mở to mắt và càng giãy giụa khiếp hơn, miệng hăn phát ra những tiếng "u u...", ánh mắt vừa phần uất vừa van xin.

Về mặt Hình Chí Sâm thản nhiên như không, anh chỉ nhìn Vọng mấy giây rồi thôi.

"Khe khê một chút."

Nói rồi Hình Chí Sâm khép cửa lại quay người đi ra.

Tiêu Vọng bỗng không giãy giụa nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng im ỉm, mặt anh ta đỏ gay, hai mắt trợn tròn.

Chiều hôm sau. Xét thấy cả hai bên đều chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng, chúng cùng tự nguyện thương lượng giải quyết, cho nên cảnh sát đã thả cả bọn Tiêu Vọng và Vương Bảo.

Tiêu Vọng đẩy mình thương tích, lúc ra về, hăn chỉ có thể men tường để đi một cách vất vả, hồi lâu mới ra khỏi sân Sở công an. Hăn đã nhìn thấy xe của Triệu Hạo Thanh đỗ ở bên đường phía xa xa, Triệu Hạo Thanh đeo kính râm, sắc mặt xám xịt, đang giơ tay vẫy hăn.

Tiêu Vọng còng gập người xuống từ từ bước đến. Vừa đi được mấy bước thì cảm thấy có hai bàn tay đặt lên vai hăn, hăn bèn nhìn sang, thì ra là Lương Tứ Hải.

Hải mỉm cười với hắn, và lớn tiếng gọi Triệu Hạo Thanh đứng bên chiếc xe đã mở cửa. "Hạo Thanh, tôi không đến để gây sự, tôi chỉ muốn nói với Tiêu Vọng mấy câu rồi đi."

Hạo Thanh nhìn Tiêu Vọng rồi lại nhìn Hải, gật đầu. Y tựa vào xe, châm thuốc hút.

Hải dịu dờ Vọng, châm cho Vọng điếu thuốc.

"Người anh em ạ, Trạch Hạo đã kể với tôi về chuyện tối qua rồi." Hải rút trong túi ra một chiếc phong bì đưa cho Vọng. "Không dám nói là cảm ơn, chỉ có chút quà nhỏ, để người anh em về mua thuốc men."

Tiêu Vọng cup mi mắt xuống, đẩy trở lại chiếc phong bì. "Tôi không cần. Anh cũng đừng nghĩ ngợi gì. Không phải tôi ra tay vì thằng con trai anh..."

Lương Tứ Hải ngạc nhiên, rồi mỉm cười. "Vì ai, cũng không mấy quan trọng. Nếu không nhờ có cậu thì thằng Trạch Hạo không thể lành lặn mà trở về được."

"Anh Tứ Hải, tôi biết anh làm việc luôn trọng nghĩa khí." Tiêu Vọng rất kiên quyết: "Nhưng tôi là người của Tạ Sấm huynh, tôi không thể cầm tiền của anh."

"Thôi được." Lương Tứ Hải không đòi co nữa, cất phong bì vào túi. "Lúc nào cần đến tôi, anh cứ cho biết."

"Chỉ cần chúng ta đừng đánh nhau nữa là được." Tiêu Vọng nghĩ ngợi, rồi khẽ nói: "Gần đây không mấy yên ổn, anh đừng để cho thằng con anh đi gây sự chỉ tổ rách việc."

"Được! Tôi hiểu rồi." Vẻ mặt Lương Tứ Hải bỗng nặng nề, bàn tay ấn mạnh lên vai Tiêu Vọng.

"Và..." Tiêu Vọng do dự, và hơi đỏ mặt. "Cô gái tối qua... thế nào rồi?"

"Gì cơ?" Hình như Lương Tứ Hải cảm thấy hơi bất ngờ, vội đáp: "Cậu nói về cô gái ở trường nghệ thuật à? Cô ta quá sợ hãi. Trạch Hạo đang động viên cô ấy."

"Thế à?" Tiêu Vọng gật đầu, mỉm cười, vứt mẫu thuốc lá đi. "Tôi đi đây, anh Tứ Hải."

Nói rồi Tiêu Vọng bắt tay Lương Tứ Hải, quay người đi về phía chiếc xe của Triệu Hạo Thanh.

Triệu Hạo Thanh vẫn để ý đến Lương Tứ Hải, khi Tiêu Vọng bước lại gần, hắn ta mới nhìn Vọng từ đầu đến chân, rồi lạnh lùng hỏi: "Không vấn đề gì chứ?"

"Không." Tiêu Vọng cố gượng mỉm cười. "Cảm ơn anh Hạo Thanh."

Triệu Hạo Thanh bình thản quay người bước vào xe. "Đi thôi! Sấm huỳnh đang muốn gặp mày."

Trong tầng hầm của khu giải trí Lệ Cung, ánh đèn âm u, mặt tường xi măng thô nháp không thể phản quang, cho nên ngọn đèn nhỏ trên đầu Tạ Sấm chỉ có thể chiếu sáng một khoảng nhỏ phía trước mặt hắn.

Hắn ngồi giữa chùm ánh sáng hắt từ trên xuống, vì thế trông mắt và mũi hắn như ẩn trong bóng tối, chúng chỉ là ba cái hốc đen. Trong khoảng tối trước mặt hắn, Tiêu Vọng đang quỳ, bị kẻ khác đang tóm chặt hai tay, đầu bị nhấc giật ngửa mặt lên. Triệu Hạo Thanh tay cầm một thanh tre vút mạnh vào mặt Tiêu Vọng.

Mép Tiêu Vọng tóe máu, mặt sưng vù như quả bóng, hai mắt chỉ còn là hai cái khe hẹp.

Triệu Hạo Thanh vút mấy cái rồi dừng lại, ngo ngoạy cổ, lau mồ hôi. Khi nhịp thở trở lại bình thường, hắn lại tiếp tục vút. Rốt cuộc cũng thấm mệt, hắn lão đảo tựa vào tường, cầm thanh tre quạt cho mát, miệng thở hồng hộc.

Khi Triệu Hạo Thanh lại đứng đối diện với Tiêu Vọng để chuẩn bị vụt tiếp, thì Tạ Sấm lên tiếng.

"Được rồi đấy!"

Triệu Hạo Thanh ngoảnh sang, Tạ Sấm gật đầu, vụt thanh tre xuống.

Tiêu Vọng gục đầu, quỳ dưới đất một cách bất lực. Nếu không có kẻ nắm giữ hai tay thì chắc chắn Vọng đã đổ vật xuống rồi. Rốt dải trộn lẫn máu me chảy từ cái mặt sưng húp xuống thành sợi dài bên mép, như những sợi vải màu hồng.

"Trong thời gian này, hãy liệu hồn, hãy ngoan ngoãn biết điều." Tạ Sấm nhìn bọn thuộc hạ. "Trước khi sáp nhập, đứa nào dám đi gặp ba đại gia tộc kia, thì sẽ bị xử như thằng này!"

Tạ Sấm chỉ Tiêu Vọng vẫn đang quỳ. "Lôi nó ra!"

Hai ngày sau. Trong quán bar Đại Ngự.

Tiêu Vọng đeo kính râm, đội mũ lưỡi trai, ngồi ở một góc lặng lẽ quan sát cô gái mặc áo hai dây và mi-ni juýp ở trên sân khấu. Cô đang hát bài "Cầu Phật" theo yêu cầu của khán giả, giọng cô rất ngọt ngào.

Tiêu Vọng uống cạn cốc bia, rồi đứng dậy bỏ đi.

Đêm khuya. Sân điền kinh trong trường Đại học Sư phạm thành phố C.

Tiêu Vọng ngồi trên bậc ghế xi măng, vừa hút thuốc vừa chăm chú nhìn xuống sân trước mặt. Không ánh đèn. Cái sân tối om dường như rộng đến vô cùng. Thỉnh thoảng có cậu sinh viên tập chạy trên đường đua, tiếng giày thể thao giẫm trên mặt đường phát ra âm thanh lạo xạo.

Dưới chân Tiêu Vọng đã có vài đầu mẫu thuốc lá. Anh không nhúc nhích cũng không muốn suy nghĩ gì, chỉ đăm đăm nhìn vào bóng tối vô tận, anh bỗng có cảm giác muốn lao vào bóng tối.

Tiêu Vọng bỗng thoáng nhận ra một bóng đen, bóng đen ấy lặng lẽ đi đến gần Tiêu Vọng. Vọng không hoảng sợ, vì biết bóng đen ấy không có gì nguy hiểm. Tuy nhiên, lúc này Vọng chẳng muốn gặp bóng đen ấy.

Hình Chí Sâm ngồi xuống bên cạnh Tiêu Vọng, cũng chưa vội lên tiếng, anh chỉ quan sát khuôn mặt bên dưới cái mũ lưỡi trai.

"Cậu không sao chứ?"

Tiêu Vọng vứt mẫu thuốc lá, day chân dập tắt, rồi lại châm điếu khác, khẽ nói: "Không sao."

Hình Chí Sâm vỗ vai Tiêu Vọng. "Anh Trịnh Lâm không biết vai trò của cậu, cậu đừng nghĩ ngợi gì."

Tiêu Vọng mỉm cười. "Không chỉ bị anh Lâm đánh, mà còn bị thằng Tạ Sấm đánh nữa."

"Thế à?" Hình Chí Sâm nhướn mày. "Tại sao?"

"Vì tôi đánh thằng Vương Bảo." Tiêu Vọng cúi đầu, "Cho nên thằng Tạ Sấm trừng phạt tôi."

"Có nghĩa là thằng Tạ Sấm đang muốn sáp nhập "bốn đại gia tộc" thật!" Hình Chí Sâm sờ cằm. "Và hẳn rất chú trọng việc đó."

"Có vẻ là thế." Tiêu Vọng nhìn lên bầu trời tối đen như mực. "Hắn còn dặn chúng tôi không được đi gây rắc rối với ba băng nhóm kia."

Hình Chí Sâm châm điếu thuốc lá, trầm ngâm một lát, rồi bỗng mỉm cười. "Thế lại hóa hay. Hẳn càng coi trọng thì chúng ta lại càng có cơ hội."

"Tiếp theo, sẽ làm gì?" Tiêu Vọng nhìn Hình Chí Sâm. "Thằng Tạ Sấm đang tra cái lô súng ống kia."

"Vấn đề không lớn. Cậu không phải người của gã Y Hồng Đạt, hẳn không thể quy chụp cậu gì hết." Hình Chí Sâm nghĩ ngợi, rồi chậm rãi

nói: "Hôm đó chúng bàn về tuyến vận chuyển hàng, thì cậu không lộ diện kia mà?"

"Không." Tiêu Vọng trả lời ngay: "Tôi đang ngồi ở gian bên cạnh."

"Được." Hình Chí Sâm gật đầu. "Cậu tiếp tục mai phục, nếu có tình hình gì thì liên lạc với tôi ngay."

Tiêu Vọng không đáp, chỉ im lặng hồi lâu, rồi hỏi: "Tại sao anh chỉ cướp hàng mà không bắt chúng?"

Hình Chí Sâm không đáp, anh lục túi áo lấy ra chiếc phong bì đưa cho Tiêu Vọng.

"Cầm một chút gọi là để bù đắp."

Tiêu Vọng không cầm phong bì, anh đăm đăm nhìn Hình Chí Sâm, rồi lại hỏi: "Thực ra anh có kế hoạch gì?"

"Chuyện đó cậu không nên biết." Hình Chí Sâm nhét phong bì vào túi áo Tiêu Vọng. "Tôi đi đây. Cậu chờ nửa giờ nữa rồi mới ra về."

"Tôi cần biết mình nên làm gì và không nên làm gì chứ?" Tiêu Vọng cất cao giọng. "Không nên bắt tôi làm một gã ngu ngơ."

"Những việc nên làm và không nên làm, cậu đã làm không ít đâu." Hình Chí Sâm hạ thấp giọng. "Vừa qua nếu chúng ta không gây áp lực thì cậu tưởng thẳng Vương Bảo sẽ dễ dàng tha cho cậu chắc?"

"Tôi đáng trách hay sao?" Tiêu Vọng đứng lên. "Anh để cho tôi đi làm xã hội đen! Chứ đâu có làm anh thợ dạy học!"

"Cậu là một cảnh sát!" Hình Chí Sâm nghiêm sắc mặt. "Mà cậu lại làm cái chuyện đó, chỉ vì một cô gái, cậu ngồi xuống đi!"

Tiêu Vọng bỗng thấy nhẹ nhõm, im lặng một lát, anh nói nhỏ: "Anh đừng ngoặc Bùi Lam vào đây!"

"Tôi đâu có thể quyết định điều này?" Hình Chí Sâm lạnh lùng nói.
"Cô ta đã đi với gã Lương Trạch Hạo rồi."

Tiêu Vọng mở to mắt. "Ai bảo thế?"

"Cậu tưởng tôi không biết gì hết hay sao?" Vẻ mặt Hình Chí Sâm ngán ngấm. Nghe nói cậu bị bắt về, tôi rất lấy làm lạ. Nào ngờ cậu chỉ vì một cô gái!"

"Không có chuyện đó." Tiêu Vọng dường như không bận tâm việc Hình Chí Sâm đang chỉ trích. "Cô ấy không thể thích hạng người như thằng Lương Trạch Hạo!"

"Có gì mà không thể? Tại sao cô ta phải đi hát? Không phải vì tiền hay sao?" Hình Chí Sâm cười nhạt. "Lương Trạch Hạo có tiền, có người, có thể lực. Còn cậu, thì có gì? Một gã đàn em, lâu la, chỉ biết đâm đá, cậu có thể cho cô ta cái gì?"

Tiêu Vọng im lặng, đứng nguyên tại chỗ, môi mím chặt.

"Nên nghĩ lạc quan thì hơn. Vả lại, cô ta cũng không hợp với cậu." Hình Chí Sâm nói giọng nhẹ nhàng. "Cứ chờ đến khi cậu trở lại đúng danh phận của mình. Tìm một cô gái tốt, chẳng khó gì..."

"Tôi đi trước vậy." Tiêu Vọng chẳng thiết ngoảnh đầu, bước xuống bậc ghế rồi đi theo đường chạy, ra khỏi sân điền kinh.

Hình Chí Sâm bình thần nhìn theo Tiêu Vọng khuất trong màn đêm, khẽ thở dài, rồi châm một điếu thuốc lá.

Hút hết nửa điếu thuốc, trong óc anh bỗng hiện lên hình ảnh Tiêu Vọng và Lương Tứ Hải bắt tay nhau ở cổng Sở công an.

Anh tủm tỉm cười.

Nửa đêm. Sân trường vắng ngắt không một bóng người, chỉ có những ngọn đèn đường cô quạnh đứng trong bóng tối lặng lẽ hắt ánh sáng vàng nhợt xuống mặt đất. Gió thổi. Trăng mờ. Trời không mây như người ta mong đợi.

Cao thượng. Thấp hèn. Can đảm. Khiếp nhược. Ngọt ngào. Cay đắng. Trước kia. Sau này. Thủy đều có hết.

Vẻ mặt cứng đanh, mắt nhìn thẳng, Tiêu Vọng bước đi trên đường, hai tay nắm chặt, các đốt xương kêu rắc rắc.

Anh bỗng rảo bước, rồi anh chạy nhanh như bay.

Trong sân trường trống vắng vang lên tiếng thét xé ruột xé gan của một nam giới, khiến đàn quạ bay về khuya phải giật mình.

Trong bể tắm nước nóng hơi nước bay lên nghi ngút, trên mặt nước màu sáng ngà, một chiếc khay gỗ bồng bênh nhẹ nhẹ. Tạ Sấm ngồi trong nước, hai mắt lim dim, da hần hơi ửng đỏ vì ngâm mình trong nước nóng, hình xăm con hổ trên ngực hần trông càng có vẻ dữ tợn. Một cô gái khỏa thân ngồi nép bên Tạ Sấm, đưa tay nhón một quả nho bỏ vào miệng hần.

Tạ Sấm mắt nhắm miệng nhai. Hần bỗng cảm thấy có người vào, bèn mở to mắt ra, Triệu Hạo Thanh đã đứng bên thành bể khẽ gật đầu với hần.

Tạ Sấm vỗ vào người cô gái, cô ta hiểu ý đứng lên, toàn thân sũng nước, trèo ra khỏi bể tắm rồi bước ra ngoài.

"Thế nào rồi?" Tạ Sấm vẫn ngồi tựa vào thành bể, uể oải hỏi.

"Gã tài xế xe tải ấy không vấn đề gì." Triệu Hạo Thanh bước lên một bước, hạ thấp giọng nói: "Chắc là một kẻ khác đã mật báo. Gần đây bên chỗ Lương Tứ Hải xảy ra chuyện âm ỉ, hần bị ăn liền hai quả đắng, hần đang cố gắng chiêu binh mãi mã. Có người nói trong tay hần có cả hàng nóng."

Vẻ mặt Tạ Sấm không thể hiện nét gì thay đổi, hần chỉ "ừ" và gật đầu. Triệu Hạo Thanh nhìn hần, rồi nói: "Tôi đi đây, anh Sấm."

Tạ Sấm nhắm mắt, dường như hần sắp ngủ. Triệu Hạo Thanh quay người, vừa bước đi hai bước thì Tạ Sấm mở miệng.

"Này Hạo Thanh, thằng Tiêu Vọng đi theo mày bao lâu rồi?"

"Hơn ba năm rồi." Triệu Hạo Thanh nghĩ ngợi. "Sao?"

"Không sao." Tạ Sấm xua tay. "Cứ đi đi."

Thành phố C. Xưởng luyện thép Tụ Nguyên.

Mấy chiếc xe hơi màu đen dừng trước cổng có hàng rào cơ động chắn ngang, không ngót bóp còi. Một anh bảo vệ chạy ra, nhìn biển số xe, sau đó ấn nút điều khiển, hàng rào thu lại, cổng mở rộng.

Cùng lúc đó, Tiêu Vọng từ phòng bảo vệ bước ra, hướng dẫn mấy chiếc xe chạy vào trong xưởng, còn mình thì chạy bên cạnh xe.

Mấy chiếc xe lần lượt đỗ ở cửa một phân xưởng. Vương Cách xuống xe, vươn vai. Thấy Tiêu Vọng chạy đến, hắn hỏi luôn: "Sấm vương làm cái trò gì vậy? Gọi bọn tôi chạy ngàn ấy quãng đường đến cái nơi khốn kiếp này."

Tiêu Vọng thở gấp gấp, gượng cười lấy lòng: "Tôi cũng chỉ làm theo lệnh thôi. Nào, mời anh Vương vào bên này."

Vương Bảo cũng xuống xe, cau mày nhìn Tiêu Vọng từ đầu đến chân. Tiêu Vọng chỉ gật đầu với hắn, coi như không để ý ánh mắt gườm gườm của hắn.

Mọi người cùng đi vào phân xưởng. Vừa bước vào, Vương Bảo đi sau Vương Cách bỗng kêu ca tỏ ra khó chịu. Đúng thế, bên ngoài là không khí mùa thu khá mát mẻ, nhưng trong này thì nóng kinh người, nhiệt độ phải hơn 40 độ. Nhất là chiếc gầu đang dừng trên đường ray, chứa đầy nước thép nóng chảy đang tỏa nhiệt khủng khiếp.

Vương Cách cau mày, chưa kịp mở miệng hỏi thì trên đầu hắn đã vang lên tiếng Tạ Sấm gọi.

"Vương Cách, lên đây!"

Vương Cách nhìn lên, thấy Tạ Sấm đang đứng trước ô cửa sổ của buồng điều khiển trên tầng hai vẫy tay.

Bước vào buồng điều khiển, Vương Cách sửng sốt. Không gian quá hẹp đang chật ních người, ngoài Tạ Sấm ra còn có Trần Khánh Cường và Y Hồng Đạt; có một nam giới lạ mặt nữa, khiến Vương Cách càng cảm thấy bất ngờ.

Người này bị trói chặt hai tay ra đằng trước bằng mấy sợi dây thừng, đang run rẩy ngồi sát ô cửa sổ của buồng điều khiển. Mặt và người anh ta đầy thương tích không nhẹ tí nào.

"Sấm vương bày trò gì thế này?" Vương Cách cảm thấy không khí trong buồng điều khiển cực kỳ ngột ngạt, trán hắn vã mồ hôi hột.

"Không có gì." Tạ Sấm từ từ lau mồ hôi, áo sơ mi hắn mặc đã ướt sũng. "Chỉ mời anh xem một màn diễn thôi."

Vương Cách không hiểu ra sao, bèn ngoảnh sang nhìn Trần Khánh Cường. Cường nhún vai, tỏ ý mình cũng chịu không biết là chuyện gì. Vương Cách lại nhìn sang Y Hồng Đạt, Đạt không nhìn lại, chỉ nhìn chăm chăm vào gã nam giới bị trói, ngực đang phập phồng như điên.

Tạ Sấm mỉm cười hất hàm nhìn anh ta, rồi nói với Vương Cách: "Nó là người của anh Y Hồng Đạt, nó lái xe tải chở hàng hôm nọ, nó đã nuốt chửng lô hàng đó."

Nghe mấy câu này của Tạ Sấm, anh lái xe tải càng run khiếp hơn. Anh ta cố mở đôi mắt dính bết máu me, vừa khóc vừa nói: "Anh Y... không phải tôi... quả thực không phải tôi..."

Y Hồng Đạt chồm lên túm tóc anh lái xe, hét lớn: "Hàng của tao đâu?"

"Tôi không biết... không phải tôi thật mà..." Vẻ mặt anh ta đầy tuyệt vọng. "Tôi đâu có gan làm chuyện đó... anh Y..."

"Anh Y ạ, người của anh cứng đầu thật!" Tạ Sấm cười, lấy ra một cái túi nilon đen từ phía sau ghế ném xuống dưới chân Y Hồng Đạt. "Tuy nhiên, tôi phát hiện ra cái này trong nhà hân."

Miếng túi nilon đen bung ra, bên trong là mấy bó tiền 100 nhân dân tệ.

"Nó không phải của tôi..." Anh lái xe sợ hãi phân trần: "Tôi không biết nó ở đâu ra..."

"Hàng của tao đâu?" Y Hồng Đạt nhìn thấy cái bọc tiền, mặt hân bỗng méo xệch, hân túm tóc anh lái xe giật thật mạnh. "Mày bán cho ai? Mau khai ra?!"

Tạ Sấm kéo Đạt ra. "Anh Y đừng phí sức nữa, nó sẽ không khai đâu." Nhưng Y Hồng Đạt không tha, hân co chân đạp túi bụi, mồm chửi bới: "Con mẹ mày chứ! Nuốt của ông thì mày phải nôn ra!"

"Tôi biết hàng của anh đang ở đâu." Tạ Sấm nhìn Y Hồng Đạt đang mở to mắt. "Rồi tôi sẽ cho anh biết sau."

Y Hồng Đạt nhìn Tạ Sấm mấy giây, rồi hỏi: "Anh đã điều tra ra như thế nào?"

"Tôi có cách của riêng tôi." Tạ Sấm ngoảnh sang nhìn anh lái xe đang không ngớt kêu khóc van xin. "Tuy nhiên, bắt buộc phải làm một việc - kéo sau này sẽ có khối kẻ dám cướp hàng của chúng ta."

Nói rồi hân bước lên một bước, đẩy anh lái xe thật mạnh. Anh ta kêu thét lên, ngã ra ngoài cửa sổ.

Mọi người kinh hãi. Lúc này ô cửa sổ của buồng điều khiển phát ra tiếng "ken két..." rất khó chịu. Có bốn sợi dây thừng buộc vào khung cửa sổ, dây thừng buông xuống rất căng.

Trần Khánh Cường thò đầu ra nhìn xuống, hân bất giác rùng mình hít sâu một hơi.

Anh lái xe đang bị treo dưới ô cửa sổ, bốn sợi dây thừng buộc vào hai cổ tay anh ta. Bên dưới, là cái gầu chứa đầy nước thép nóng chảy.

Thấy sắc mặt của Trần Khánh Cường rất bất thường, cả ba gã còn lại đều thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, mặt họ đều tái mét.

Tạ Sấm thì vẫn điềm tĩnh, hắn kéo ghế đến bên cửa sổ ngồi xuống. Rồi hắn rút trong túi ra con dao găm, làm bộ thản nhiên cạo vào sợi dây thừng đang rất căng.

"Chuyện lần trước trước tôi nói với các anh, không rõ các anh nghĩ đến đâu rồi?" Tạ Sấm nhìn bốn gã còn lại. "Mọi người e ngại, tôi rất hiểu. Chắc mọi người cảm thấy tôi mạnh hơn cả, tôi sẽ nuốt chửng mọi người chứ gì?"

Vương Cách và Y Hồng Đạt nhìn nhau, không nói gì. Trần Khánh Cường thì vẫn không ngớt nhìn con dao trong tay Tạ Sấm.

"Nhưng mọi người đã nghĩ chưa: nếu tôi chơi khăm mọi người, thì tôi được lợi lộc gì không?" Tạ Sấm nhún nhả nói. "Nếu đánh các anh, thì tôi cũng không thể không sút mẻ, nếu làm đến cùng, giả sử tôi thắng, "tứ đại gia tộc" biến thành đơn độc mình tôi, thì bất cứ băng nhóm tép riu nào cũng có thể tiêu diệt tôi." Nói xong hắn mỉm cười, rồi mạnh tay cửa con dao, một sợi dây thừng đứt luôn.

Anh lái xe tải đang bị treo lửng lơ chao đi một cái. Hình như anh ta cảm nhận được bốn sợi dây thừng cứu mạng đã đứt mất một, phân trần và cầu xin đã biến thành tiếng thét hãi hùng.

Tiêu Vọng đứng ở cửa phân xưởng, há mồm tròn mắt nhìn anh lái xe tải đang lửng lơ bên trên cái gầu thép nóng chảy, đế giày cao su dưới chân anh ta đã bắt đầu nhão ra, gấu quần cũng bắt đầu bén lửa.

Trong buồng điều khiển, Tạ Sấm vẫn nói giọng đều đều:

"Trong chúng ta, Vương Cách có nhà tắm và khu giải trí nhiều nhất; Khánh Cường trẻ nhất, đầu óc linh hoạt nhất; anh Y quan hệ với bọn Nga chặt chẽ nhất. Nếu tôi đoán không nhầm, thì lô hàng đó mua

của bọn Nga." Ánh mắt Tạ Sấm quét nhìn cả bọn một lượt. "Còn tôi, địa bàn của tôi lớn nhất, quân đông nhất, cho nên, những việc mà các anh không làm được, có lẽ tôi sẽ làm được. Đúng không, anh Y?"

Y Hồng Đạt gượng cười: "Cảm ơn Sấm vương."

"Nếu tôi thâm tóm các anh, thì tôi hoàn toàn không thể có những ưu thế đó, và các bên đều bị tổn thất nặng nề. Tội gì tôi phải làm thế cho khổ?" Tạ Sấm lại ngoáy mũi dao vào một sợi dây thừng. "Trái lại, nếu chúng ta cùng hợp sức lại thì tôi sẽ có được các ưu thế của các anh, các anh được chia sẻ tài nguyên của tôi, cục diện mới sẽ là như thế nào?"

Hắn chưa nói dứt lời thì một sợi dây thừng nữa đứt luôn.

Anh lái xe tải dường như đã nhận ra số phận mình không thể cứu vãn, anh vừa khóc vừa lớn tiếng chửi bới: "Con mẹ thằng Tạ Sấm! Cả thằng Y Hồng Đạt nữa, mày mắt mù rồi! Con mẹ mày..."

Tạ Sấm coi như không nghe thấy những câu chửi bới ngoài cửa sổ, hắn tiếp tục nhìn bốn người, ánh mắt đầy ngụ ý sâu xa.

"Chúng ta là xã hội đen, là bọn người không sợ trời sợ đất gì hết, đúng thế. Nhưng chúng ta đều tự biết rất rõ cảnh sát muốn gì, họ muốn chúng ta đánh lộn lẫn nhau, kiềm chế lẫn nhau. Họ muốn rằng, khi muốn xử lý chúng ta, họ có thể đánh gục từng băng nhóm rời rạc." Tạ Sấm hát hàm ra phía ngoài ô cửa sổ. "Nói trắng ra là, chúng ta cũng như cái thang kia, được treo bằng bốn sợi dây thừng thì có lẽ vẫn còn được sống, nhưng nếu từng sợi lần lượt bị đứt..."

Tạ Sấm cầm dao lên, lưỡi dao sáng loáng từ từ đưa xuống sợi dây thừng thứ ba.

"...Thì các anh đoán xem, tình hình sẽ là thế nào?"

Hắn nói chưa dứt lời thì sợi dây thừng thứ ba đã bị cắt ngang sắc lẹm.

Sợi dây thừng thứ ba bỗng bị căng hết mức, chỉ khoảng một giây, nó không kham nổi trọng lượng của anh lái xe tải dưới kia. Đứt phụt.

Một tiếng thét thê thảm tuyệt vọng vang lên, chỉ trong khoảnh khắc, rồi tắt lịm.

Tiêu Vọng trợn mắt nhìn anh lái xe tải tuyệt vọng vùng vẫy trên không rồi rơi vào cái gầu thép. Nước thép nóng chảy bắn ra, rơi xuống đất bốc khói xanh lét.

Cả phân xưởng im ắng như côi chết. Lát sau, Tiêu Vọng nghe thấy tiếng "xẹt" của bật lửa, anh bất giác ngoảnh sang, thấy Triệu Hạo Thanh đang đứng tựa cửa nhìn cái gầu thép nóng chảy, như đang nghĩ ngợi, miệng hân từ từ phả ra làn khói thuốc lá.

Trong buồng điều khiển, không ai nói một câu, mọi ánh mắt đều nhìn vào vết đứt của mấy sợi dây thừng. Tạ Sấm cất dao găm đi, bình tĩnh nói: "Muốn sống, thì không thể để cho thừng bị đứt. Muốn giữ được vị thế và giá trị của mình, thì mấy chúng ta buộc phải gắn kết thành một khối!"

Vẫn lại im lặng. Hồi lâu sau, Y Hồng Đạt bỗng đứng dậy bước vào giữa buồng điều khiển, nhìn khắp lượt mọi người, rồi chìa một tay ra. Vương Cách do dự, rồi cũng bước lại đặt tay lên bàn tay của Y Hồng Đạt. Tạ Sấm mỉm cười, bước đến bắt tay cả hai, và nhìn sang Trần Khánh Cường.

Cường nhún vai. "Mọi người đã tỏ thái độ rồi, thì tôi cũng thế."

Bốn bàn tay đặt lên nhau. Ai cũng ý thức được rằng từ nay tình thế của xã hội đen trong thành phố C đã có sự thay đổi.

"Rất hay!" Tạ Sấm tỏ ra rất hài lòng. "Cụ thể sẽ hợp tác ra sao, tuần sau chúng ta sẽ họp bàn."

Rồi Tạ Sấm nháy mắt với Y Hồng Đạt. "Lô hàng của anh Y, đã được bán cho Lương Tứ Hải!"

Vương Bảo đang ngồi ở một góc bồng ngẩng đầu lên.

Đêm khuya. Một chiếc xe tải kiểu thùng bít kín đang phóng trên đường quốc lộ. Gió thu mạnh dần, những hàng cây hai bên đường đung đưa xào xạc trong gió, những phiến lá vàng rơi lả tả bay khắp mặt đường, rồi bị chiếc xe tải chệch qua, nghiền nát.

Tiêu Vọng ngồi trong ca-bin, im lặng. Mũi anh dần nhận ra một mùi tanh mặn mặn. Anh nhìn sang bên phải. Lẫn trong những bóng cây đan xen, là bóng một cây cầu dài lúc ẩn lúc hiện.

Rất nhanh, xe đã phóng lên cầu. Chạy đến quãng giữa, xe bắt đầu giảm tốc, rồi từ từ dừng bánh.

Tiêu Vọng nhảy xuống xe, đứng trên cầu vắng tanh không một bóng người quan sát hai đầu cầu. Chỉ thấy một màn đêm đen kịt. Anh gõ vào cửa xe.

Xe lại khởi động máy, rồi chỉnh tay lái, chuyển hướng đổ trên cầu, cuối cùng, đuôi xe tỳ vào lan can cầu.

Mặt biển ban đêm không yên tĩnh như lúc ban ngày, nước biển xanh sẫm giờ đây đã biến thành một màu đen kịt, sóng vỗ một cách không mấy thiện chí. Mái tóc của Tiêu Vọng bị gió thổi mạnh trong bóng tối vô tận. Bên tai anh là những âm thanh lao xao của tiếng sóng biển vỗ vào trụ cầu một cách tham lam không biết chán. Biển nơi này thật giống như một con dã thú khổng lồ độc tôn một vùng.

Cửa thùng sau của xe bật mở, một tấm ván dài được đẩy ra và kê lên lan can cầu. Bên trong thùng xe nhanh chóng có những tiếng động. Một thứ gì đó rất nặng từ từ lăn ra, rồi nó được đặt trên tấm ván, trượt qua lan can, sau đó rơi "ùm..." xuống biển.

Tiêu Vọng nhìn xuống dưới cầu, thấy những đám bọt nước trắng trắng đang hòa trở lại vào nước biển tối đen như mực. Không thấy những làn sóng như người ta tưởng tượng, mặt biển vừa nuốt chửng khối sắt

thép to lớn vẫn thản nhiên như cũ, nó lạnh lùng nhìn lên cây cầu, nhìn lên chiếc xe và những con người đứng trên cầu.

Tiêu Vọng rời lan can cầu, bước về phía chiếc xe tải đang quay đầu chỉnh hướng, vừa đi được vài bước thì di động trong túi có tín hiệu.

Trong căn phòng số 312 của quán "Trà thất Phong Vũ", Lương Tứ Hải liên tục rút thuốc lá và chăm chú nhìn những cánh trà Long Tỉnh đang cuộn xoay trong cái ấm thủy tinh.

Hôm qua Tạ Sấm gọi điện đến nhưng không dả động gì đến vụ đánh nhau hôm nọ, hẳn chỉ hỏi xem Hải có thích thú dẫn người đến không. Thực ra, sau hai lần bị ăn quả đắng, lực lượng của Hải đã tổn hao nặng, địa bàn của Hải cũng bị "tứ đại gia tộc" xâm lấn khá nhiều. Hải thậm chí đã nghĩ đến khả năng chuyển sang làm ăn chính đáng. Cú phôn của Tạ Sấm kích thích tâm trạng của Hải. Có lẽ, nếu dựa vào cây đại thụ Tạ Sấm thì mình lại có thể khởi sắc chăng?

Đang nghĩ ngợi thì cửa căn phòng bị đẩy ra. Lương Tứ Hải bất giác đứng dậy, nét cười vừa hiện ra lập tức biến thành nét kinh ngạc.

Người bước vào, là Tiêu Vọng.

"Chào người anh em." Lương Tứ Hải vừa chìa tay ra vừa nhìn phía sau lưng Tiêu Vọng. "Sao... cậu lại đến đây?"

"Vâng." Tiêu Vọng cũng lấy làm lạ vì chỉ thấy chỉ một mình Lương Tứ Hải ngồi trong này. "Anh Hạo Thanh chưa đến à?"

"Ha ha... không sao." Lương Tứ Hải bảo Tiêu Vọng ngồi xuống. "Cậu đến, rất hay! Quen cậu nhiều hơn, nói chuyện sẽ càng dễ hơn."

Nói rồi, Hải rót cho Tiêu Vọng tách trà. Tiêu Vọng tỏ ra khiêm nhường, anh lấy di động ra bấm số máy của Triệu Hạo Thanh. Lát sau là một giọng nữ vang lên: "Thuê bao đang tắt máy..."

Tiêu Vọng cất di động đi, cau mày. Lương Tứ Hải chú ý đến vẻ mặt của Tiêu Vọng. "Anh Hạo Thanh nói gì?"

"Không." Tiêu Vọng nhún vai. "Có lẽ anh ấy sắp đến."

"Tiêu Vọng à, chúng ta đã biết rõ về nhau, tôi cứ xin vào đề ngay." Giọng Lương Tứ Hải tỏ ra chân thành. "Tạ Sấm nói là tôi dẫn người sang, tôi không rõ ý anh ta là gì. Và, tôi có nghe nói gần đây "tứ đại gia tộc" sắp sáp nhập với nhau?"

"Tình hình cụ thể là gì, tôi cũng chịu." Tiêu Vọng trầm ngâm. "Nhưng có vẻ như có chiều hướng đó."

"Phải! Tôi cũng cảm thấy thế." Lương Tứ Hải gật đầu. "Tạ Sấm hẹn tôi đến nói chuyện, nhưng lại bố trí địa điểm ở địa bàn của Trần Khánh Cường; đoán rằng cả hai gã đã hợp tác rồi."

Lúc này mới 4 giờ chiều, nhưng cửa chính của "Trà thất Phong Vũ" đã đóng. Một nhân viên đặt tấm biển "Hết giờ" trước cửa, rồi quay vào khóa cửa lại.

Một chiếc xe bán tải đỗ ở bên đường. Sau cửa kính màu nâu, là một ống nhòm đang chĩa về phía tầng ba của quán trà. Biển hiệu gắn đèn màu đã tắt, mấy nhân viên phục vụ đang đóng các cửa sổ và kéo rèm che.

Ống nhòm hạ xuống. Phía sau ống nhòm là khuôn mặt xám xám của Hình Chí Sâm.

Vẫn trong căn phòng trà, Lương Tứ Hải đứng lên rót thêm trà cho Tiêu Vọng.

"Tôi muốn hỏi, nếu sáp nhập thì tôi phải giao địa bàn cho Tạ Sấm, sau đó sẽ phân chia lại phải không?" Lương Tứ Hải nhìn Tiêu Vọng. "Hay là vẫn giữ nguyên địa bàn của mình, và hàng tháng nộp tiền cho Tạ Sấm?"

"Điều này tôi không rõ. Cũng không đến lượt cấp dưới như tôi được biết." Tiêu Vọng lắc đầu. "Cứ nên chờ anh Hạo Thanh đến..."

Di động của Tiêu Vọng bỗng đổ chuông, anh thoáng nhìn rồi lập tức ấn nút nghe.

"A lô. Anh Sấm."

"Mày đến chưa?"

"Đến rồi. Tôi và Lương Tứ Hải đang ngồi đây."

"Hắn đến một mình à?"

"Vâng."

"Dưới gầm bàn có khẩu súng ngắn dính băng keo. Khử hắn đi!"

"Hả?" Tiêu Vọng mở to mắt. "Anh Sấm?"

"Ngay lập tức!"

Nói rồi Tạ Sấm đập máy.

Tiêu Vọng chờ ra mấy giây, cất di động vào túi áo, rồi tiếp tục ngồi bên bàn trà. Lương Tứ Hải nhìn Vọng, hỏi: "Anh Sấm nói sao?"

"À, không có gì." Tiêu Vọng gượng cười. "Anh Hạo Thanh bận chút việc, sẽ đến hơi muộn."

"Được! Thế thì cứ chờ." Lương Tứ Hải phui vỏ hạt dưa dính tay. "Có đói không? Ta gọi mấy món ăn đã?"

"Không cần." Tiêu Vọng lấy bao thuốc, rút một điếu, bỗng lỡ đánh rơi điếu thuốc, Vọng cúi xuống nhặt và nhìn nhanh dưới gầm bàn.

Một khẩu súng ngắn áp dưới gầm bàn bằng băng keo.

Vọng mím môi. Vừa ngẩng đầu lên thì có cảm giác cổ mình lạnh toát, rồi nhói đau kinh khủng.

Thấy có hai chân choãi ra ngay trước mặt, Vọng từ từ ngẩng đầu lên. Lương Tứ Hải mặt mũi hung ác, con dao găm trong tay Hải đang gi vào cổ Vọng.

"Tạ Sấm muốn khử tao, đúng không?" Lương Tứ Hải tóm chặt cổ áo Tiêu Vọng, tay giật mạnh. "Tại sao lại thế? Tao không hề ngáng trở việc của nó."

"Đúng!" Tiêu Vọng cảm thấy máu đang rỉ từ cổ mình xuống dưới. "Tôi không biết tại sao."

"Mày gọi điện cho Tạ Sấm ngay!" Vẻ mặt Lương Tứ Hải càng lúc càng hung. "Ngay lập tức, mau lên!"

Tiêu Vọng chưa kịp đáp, chỉ nghe thấy tiếng cửa kính của căn phòng vỡ loảng xoảng, rồi một nòng súng đạn ghém bóng loáng chĩa vào.

"Khốn kiếp!" Lương Tứ Hải chửi đồng, đẩy Tiêu Vọng ra, hất cái bàn trà lên ngời thụp xuống phía sau. Vọng không có chỗ nấp, bí quá, cũng chen vào sau cái bàn.

Gần như đồng thời, tiếng súng vang lên.

Hơn chục viên đạn nã vào căn phòng. Mặt bàn lập tức thùng lỗ chi chít, vụn gỗ bắn tung tóe, khay ấm cốc chén vỡ vụn, đệm đi-văng bị xối tung lên. Cả căn phòng như một bãi rác.

Sau ngàn ấy phát đạn, hành lang tạm thời trở lại yên tĩnh.

Dưới làn mưa đạn, cả hai chỉ còn cách nương tựa vào nhau. Thấy tiếng súng đã ngớt, Tiêu Vọng bỏ hai tay đang ôm đầu xuống, thì lập tức nhìn thấy khẩu súng ngắn ở ngay trước mặt. Tiêu Vọng vừa định đưa tay ra lấy thì bị mũi dao găm của Lương Tứ Hải chĩa ra đẩy lui. Hải giật băng keo ra lấy được khẩu súng, tay kia vẫn gí dao vào đầu Tiêu Vọng, Hải thò đầu ra sau mặt bàn. Đầu vừa ló ra thì tiếng súng lại nổ, một loạt đạn găm vào bức tường phía sau.

Lương Tứ Hải rút đầu xuống và thở hồng hộc.

"Mẹ kiếp, vẫn chưa chết ư?" Giọng Vương Bảo từ phía sau cửa vọng vào. "Hai thằng chúng mày cao số nhỉ?"

"Vương Bảo?" Lương Tứ Hải mở to mắt. "Đồ khốn, mày là đồ thất tín! Tao đã bồi thường, đã xin lỗi rồi, mày còn muốn gì nữa?"

"Ha ha... Lương Tứ Hải! Không phải tao muốn khử mày..." Vương Bảo cười đắc ý. "...mà là Y Hồng Đạt! Dám cướp hàng của hăn ư? Mày tưởng "tứ đại gia tộc" dễ nhằn hay sao?"

"Hàng? Hàng nào?" Lương Tứ Hải vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. "Tao không làm gì cả!"

Đầu óc Tiêu Vọng rối bời. Thì ra, Lương Tứ Hải không cướp lô hàng kia, mà là Tạ Sấm vu oan cho Hải và ra tay giết Hải - nhằm lôi kéo Y Hồng Đạt.

Nhưng, tại sao Vương Bảo lại xuất hiện ở đây? Và, mấy câu hăn vừa nói, cho thấy mục tiêu của hăn không chỉ là một mình Lương Tứ Hải.

Tiêu Vọng đang nghĩ ngợi thì bị Lương Tứ Hải tóm tóc giật đầu lên.

"Vương Bảo nghe cho rõ: người của Tạ Sấm đang ở trong tay tao, mày chớ làm bừa." Hải giở súng vào đầu Tiêu Vọng. "Chắc chắn là đã có chuyện hiểu lầm, tao phải gặp Tạ Sấm để hỏi cho rõ mới được!"

Có những tiếng chân giẫm lên thủy tinh lạo xạo ngoài hành lang, Vương Bảo xuất hiện ở cửa phòng, tay xách khẩu súng bắn đạn ghém, đứng sau hăn là hai nam giới tay cầm súng.

"Bắn đi! Để tao đỡ phải ra tay." Vương Bảo mồm ngậm thuốc lá, cơ mặt hăn giật giật vì khoái trá. "Dù sao tao cũng phải giết cả hai chúng mày."

"Anh Bảo ạ, ân oán giữa chúng ta có thể nói cho rõ xem sao." Tiêu Vọng nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay Vương Bảo. "Tôi là người của anh Sấm, nếu anh giết tôi..."

"Mày đừng diễn kịch nữa! Mày và thằng Lương Tứ Hải là một bọn!" Vương Bảo từ từ giương khẩu súng lên. "Sấm vương đã nói với tao, nếu trong vòng một phút không nghe thấy tiếng súng thì anh ấy sẽ vào giết chết chúng mày luôn!"

Tiêu Vọng đang định thanh minh thì nghe thấy Lương Tứ Hải khê rĩ tai. "Cửa sổ!"

Gần như đồng thời, Tiêu Vọng cảm thấy tóc mình được lỏng ra. Không nghĩ gì nữa, anh lập tức vớ ngay cái ghế ở bên cạnh quăng vào ô cửa sổ.

"Choang..." Kính vân hoa trên ô cửa sổ khung gỗ vỡ tan, rơi loảng xoảng.

Lương Tứ Hải lập tức nhắm Vương Bảo nổ súng. Đạn đã nổ. Rồi tắc nghẹn.

Chỉ có một viên đạn!

Vương Bảo vội né tránh, khẩu súng trong tay hẫng mất chuẩn, hơn chục viên đạn bắn vung vãi lên tường.

Lương Tứ Hải vẫn cố loay hoay bóp cò một cách vô ích. Tiêu Vọng vội cầm cái ấm trà ném bừa ra cửa, sau đó kéo Lương Tứ Hải chạy ào đến cửa sổ.

Rất nhanh, cả hai đã bổ nhào ra ngoài qua ô cửa sổ vỡ kính.

Vương Bảo chửi đồng, lập tức chạy đến cửa sổ nhìn ra. Phía dưới sân là cái mái của nhà để xe, nóc mái bị thủng một hốc to, bụi đang bốc lên mù mịt, không nhìn rõ hai người chẳng rõ sống hay chết ra sao.

Vương Bảo kéo thanh gỗ đỡ nòng súng lên, bắn tới tấp vào cái hốc ấy. Hai gã kia cũng giương súng bắn tới số. Lúc này, chiếc xe bán tải đỗ bên kia đường bỗng mở cửa, vài người nhảy xuống vừa chạy vào quán trà vừa rút súng ở thắt lưng ra.

"Bỏ mẹ rồi! Cảnh sát đến!" Vương Bảo vội thu súng về. "Mau rút ra cửa sau!"

Ti-vi màn hình tinh thể lỏng cỡ đại treo trên tường đang phát một trận bóng đá. Tạ Sấm ngả người trên đi-văng, tay cầm cốc rượu sâm-banh, hờ hững nhìn lên màn hình.

Triệu Hạo Thanh vội vã bước vào, cúi xuống ghé sát tai Tạ Sấm nói. "Đã làm xong việc, nhưng..."

"Nhưng làm sao?" Tạ Sấm ngẩng lên cau mày nhìn Triệu Hạo Thanh.

"Chưa được gọn ghẽ mấy, sau đó cảnh sát đến..." Thanh nói thật khẽ. "Nhưng tôi đã nghe ngóng, biết rằng hai thằng ấy đã chết..."

"Vương Bảo thì sao?"

"Tôi đã gấp bố trí nó đi trốn." Triệu Hạo Thanh do dự. "Anh Sấm ạ, thằng Tiêu Vọng... có đúng là nội gián không?"

"Có đúng hay không, không quan trọng." Tạ Sấm ngẩng đầu uống cạn chén rượu. "Chỉ cần thằng Y Hồng Đạt tin rằng tôi đã giúp hắn xả giận, thì hắn mới quyết ý đi theo tôi."

Tạ Sấm lại nhìn Triệu Hạo Thanh. "Mày chưa thật thoải mái à?"

"Không." Triệu Hạo Thanh vội đáp. "Nếu thằng Tiêu Vọng có vấn đề, thì tôi cũng phải chịu trách nhiệm vì theo dõi kém sâu sát."

"Không can gì đến mày." Tạ Sấm vỗ vào cánh tay Thanh. "Báo cho họ rằng vài hôm nữa sẽ họp."

Sân vận động trong Đại học Sư phạm. Đêm khuya.

Hình Chí Sâm ngồi một mình trên khán đài, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác và không ngừng nhìn ngó bốn phía. Di động trong túi anh bỗng reo chuông.

"A lô... Ngoại thành phía bắc... thôn Dương Nhị Bảo... cây táo... 11 giờ rồi? Hiều rồi."

Anh tắt di động, rồi cất cuốn sổ tay. Rồi lại nhìn khắp sân vận động vẫn không một bóng người. Cuối cùng, anh mím môi, vứt mẫu thuốc lá, đứng lên bước đi.

Ra khỏi sân vận động, Hình Chí Sâm đi qua chỗ đặt một loạt xà đơn và đu quay, bước đến bên chiếc xe Jieda màu đen đỗ bên đường. Anh lên xe, khởi động máy nhưng không nhấn chân ga; anh châm một điếu thuốc lá, rồi nói: "Ra đi!"

Hàng ghế phía sau bỗng có một người ngồi thẳng dậy.

Hình Chí Sâm rít một hơi thuốc lá, nhìn người ấy qua gương chiếu hậu.

"Lương Tứ Hải ở đâu?"

"Sếp ạ..." Tiêu Vọng đầu đội mũ lưỡi trai từ từ ngẩng đầu lên, mặt mũi đầy vết thương. "Sếp nên hỏi tôi bị thương ra sao đã, mới phải chứ?"

Nhìn thấy mặt Tiêu Vọng, Hình Chí Sâm sững sốt, anh cúi xuống rít một hơi thuốc lá, rồi khẽ nói: "Cậu gian khổ quá."

"Anh biết lúc đó tôi đang ở trong quán trà, đúng không?"

Hình Chí Sâm thở ra một hơi. "Đúng!"

"Vậy tại sao anh không đến cứu tôi?" Tiêu Vọng bị kích động mạnh. "Tôi suýt chết trong đó."

"Vì tôi không biết thằng Vương Bảo định giết cậu." Hình Chí Sâm khẽ gầm lên. "Tôi tưởng hắn chỉ định giết thằng Lương Tứ Hải."

"Khốn kiếp!" Tiêu Vọng văng ra một câu, tựa mạnh vào lưng ghế, ngực anh phập phồng như cái bể lò.

"Tôi rất lo cho cậu, tôi tìm cậu mãi."

Tiêu Vọng "hừ" một tiếng, không đáp.

Hình Chí Sâm nhìn Tiêu Vọng, rồi nhích mép, hỏi: "Lương Tứ Hải ra sao rồi?"

"Không biết." Hồi lâu sau Tiêu Vọng mới đáp. "Lúc đó mỗi người chạy một ngả."

"Sao cậu không chạy theo hắn?"

"Lúc đó vừa suýt mất mạng, lãnh đạo ạ!" Tiêu Vọng trợn mắt. "Anh coi tôi là gì? Là Rambo(21) à?"

21. Nhân vật anh hùng bất tử trong phim hoạt hình Mỹ.

"Cậu là cảnh sát. Phải sẵn sàng hy sinh vì nhiệm vụ." Hình Chí Sâm nghiêm mặt lại. "Khi vào nghề, cậu chưa học à?"

"Có thể chết, nhưng tôi không chấp nhận chết một cách mù mờ vô nghĩa!" Tiêu Vọng chồm lên phía trước. "Anh phải cho tôi biết tại sao thằng Tạ Sấm lại muốn giết thằng Lương Tứ Hải, tại sao lại muốn giết tôi?"

"Đừng hỏi những điều cậu không nên biết." Hình Chí Sâm nhìn ra phía trước. "Cậu tạm thời đừng xuất hiện, tôi sẽ bố trí một nơi cho cậu."

"Anh không nói tôi cũng biết rồi." Tiêu Vọng lại ngả người về phía sau, nhìn ra khu sân trường đang tối đen như mực, chậm rãi nói. "Anh cướp lô hàng của thằng Y Hồng Đạt, sau đó anh tung tin là thằng Lương Tứ Hải làm. Nhưng mục tiêu của anh không phải là một nhóm bé tẹo như thằng Lương Tứ Hải, đúng không?"

Hình Chí Sâm im lặng rất lâu, cuối cùng mới bật ra một chữ: "Đúng!"

"Thằng Tạ Sấm muốn khử thằng Lương Tứ Hải nhằm lôi kéo thằng Y Hồng Đạt." Tiêu Vọng ngoảnh lại nói. "Nhưng tại sao hắn lại muốn khử tôi?"

"Tại vì, chính cậu." Hình Chí Sâm lạnh lùng nói. "Nếu cậu không giúp thằng Lương Trạch Hạo đánh thằng Vương Bảo thì thằng Tạ Sấm sẽ không cho rằng cậu là quân của thằng Lương Tứ Hải!"

"Điều này lại là cơ hội đối với anh chứ gì?" Tiêu Vọng nhìn Hình Chí Sâm trong tấm gương chiếu hậu. "Thằng Vương Bảo có hiềm khích với thằng Lương Tứ Hải, khi trừ khử thằng Hải, hẳn rất chủ động. Hôm đó anh định đi bắt thằng Vương Bảo, đúng không?"

"Đúng." Hình Chí Sâm khẽ thở dài. "Tội phạm hình sự đang hành động, thì bắt luôn. Còn thằng Vương Cách thì vấn đề không lớn. Nhưng tôi không ngờ hẳn lại định giết cậu."

Tiêu Vọng không mấy bận tâm đến chi tiết này nữa, anh đang nghĩ đến một chuyện khác.

"Ngoài tôi ra... anh còn cài người khác nằm vùng. Đúng không? Nếu không, anh không thể nắm được nhiều thông tin như thế."

"Điều này cậu không cần biết." Hình Chí Sâm ngắt lời. "Chúng ta chuẩn bị bắt thằng Vương Bảo, nếu cậu có tin về thằng Lương Tứ Hải, cậu phải báo cho tôi ngay. Hẳn là một nhân chứng quan trọng."

Tiêu Vọng im lặng một lúc, rồi hỏi nhỏ: "Người của tên Lương Tứ Hải đâu? Thằng Tạ Sấm không thể chỉ ra tay với một mình tên Hải."

"Hôm Lương Tứ Hải đến quán trà, thì "tứ đại gia tộc" đánh úp địa bàn của hẳn; bọn tay chân của hẳn hầu như đã tan tác." Hình Chí Sâm nhích mép. "Tôi biết cậu định hỏi điều gì rồi. Gã Lương Trạch Hạo đưa Bùi Lam đi chơi Hàn Quốc, cho nên gã may mắn thoát nạn."

Tiêu Vọng im lặng, ngoảnh nhìn ra ngoài cửa kính xe.

"Tôi kiếm cho cậu chỗ ẩn náu." Hình Chí Sâm rút ra một cái phong bì thả xuống ghế sau. "Hãy cố gắng tối đa không lộ mặt ra."

"Tôi phải ẩn náu đến bao giờ?"

"Chắc phải mất một thời gian." Hình Chí Sâm hạ thấp giọng. "Hạ xong hai tên Tạ Sấm và Y Hồng Đạt, cậu sẽ trở về vị trí của mình."

"Phải mất bao lâu?" Tiêu Vọng hỏi dồn.

"Điều này tôi cũng không xác định được." Hình Chí Sâm trầm ngâm một lát. "Cậu vẫn phải hết sức cẩn thận..."

"Thế thì tôi phải đi trốn như con chuột à?" Tiêu Vọng không nén nổi nữa. "Phải chờ đến mùa quýt năm nào đây?"

"Dù danh phận của cậu có bị lộ hay không, bây giờ cậu vẫn không thể lộ mặt ra!" Giọng Hình Chí Sâm kiên quyết. "Cậu không thể trở về chỗ Tạ Sấm, như thế chẳng khác nào cậu đã để lộ mình là ai!"

"Cho nên tôi không còn giá trị sử dụng nữa, chứ gì?" Tiêu Vọng nhắc cái mũ lưỡi trai ra ném xuống ghế xe. "Có thể đá tôi sang một bên chứ gì?"

Hình Chí Sâm nhìn Tiêu Vọng qua gương chiếu hậu, rồi anh bỗng khóa cửa xe lại, nhấn chân ga.

"Đội mũ lên, ngồi thấp xuống!" Hình Chí Sâm tay nắm vô-lăng, mắt nhìn thẳng. "Trước khi chuyện này kết thúc, cậu phải chịu khó nằm chờ cho tôi nhò!"

Tiêu Vọng làm theo. Lúc này anh không muốn tranh luận gì nữa.

Vì anh đã hiểu Hình Chí Sâm định làm gì.

Tại một khu nhà chưa xây dựng hoàn chỉnh ở ngoại thành. Có mấy người đang ngồi quay lại với nhau trong một căn phòng trên tầng 11 lặng lẽ ăn cơm hộp. Lương Tứ Hải ngồi ở một góc hút thuốc lá, suất cơm hộp trước mặt đã nguội tanh, Hải chưa hề đụng đến.

Trời tối dần, gió lạnh nổi lên. Lương Tứ Hải nhìn mấy người ngồi đó, anh nào cũng so vai, rét run cầm cập. Hải vút mẩu thuốc lá, gọi một thuộc hạ.

"Đi tìm cảnh củi gì đó nhóm đông lửa để mọi người sưởi cho ấm."

Gã thuộc hạ mặt mũi vẫn còn những vết tím bầm chưa tan, gật đầu rồi tập tễnh bước đi.

Lương Tứ Hải mở di động ra gọi Lương Trạch Hạo lần nữa. Vẫn tắt máy. Hải nghĩ ngợi, rồi soạn mẫu tin nhắn gửi đi.

Thành phố C có biến động, không được ra sân bay. Phải rời đi ngay. Sẽ liên lạc sau.

Hải gấp di động lại, lòng thầm cầu mong Hạo sau khi từ Hàn Quốc về sẽ gọi ngay cho mình.

Hải đứng lên, nhìn mấy khu nhà cũng đang tối om. Nhìn xa hơn nữa, là trung tâm thành phố C. Lúc này thành phố vẫn sáng trưng như mọi ngày, hết sức náo nhiệt. Hải lặng lẽ ngắm nhìn vùng sáng ấy, như đang cố nhận ra những đường phố và những kiến trúc quen thuộc.

Thời cuộc đã rõ ràng, đã khác trước, không còn cơ hội vươn lên nữa. Cách duy nhất là đi khỏi nơi này, đi càng xa càng tốt. Trong thẻ ngân hàng vẫn còn một trăm mấy chục ngàn tệ, mình sẽ giữ lại một ít, còn lại sẽ chia cho các thuộc hạ thân tín để có lộ phí mà di tản. Sau đó sẽ dẫn đưa con trai đi khỏi thành phố C. Còn sau đó thì... sẽ từ từ tính sau vậy.

Chỉ hiềm...

Lương Tứ Hải bỗng điên tiết, nắm tay đấm mạnh vào bức tường xi măng.

Không thể, không thể chấp nhận như thế. Mình đã lăn lộn mười mấy năm trời, đâu dễ gì gây dựng được một địa bàn làm ăn, chỉ vì một lô hàng chẳng đâu vào đâu mà phải buông xuôi tất cả? Hôm qua vẫn là một đại ca đầy uy lực, chỉ sau một đêm biến thành con chó ghẻ phải đi chui lủi lẩn trốn!

Nhưng, không chấp nhận thì sẽ thế nào?

Hải nhìn năm đấm rơm rớm máu, chỉ cảm thấy uất ức trào lên tận cổ dường như muốn nổ tung lồng ngực.

Một khách sạn bình dân thường thấy ở bất cứ nơi nào, hành lang ẩm ướt nhớp nhúa. Một thanh niên bước đi, anh ta không biết những tiếng lạo xạo phát ra từ cái túi nilong đang cầm trong tay, hay là tiếng những hạt sạn cát dưới đế giày. Đi đến cuối hành lang, nhìn thấy suất cơm hộp sáng nay đem đến vẫn còn ở cửa, anh cau mày, đưa tay lên gõ cửa. Mắt thần trên cánh cửa hơi tối lại, rồi mép cửa hé ra một khe hẹp. Làn không khí đậm khói thuốc lá ủa ra.

Anh nhìn sợi dây xích an toàn ở mép cánh cửa, nói độc một câu: "Ăn cơm."

"Cứ để đó!" Người bên trong đứng nấp sau cánh cửa. "Thuốc lá."

Anh thanh niên hơi sững người, rồi lục túi lấy ra bao thuốc nhét vào khe cửa. Một bàn tay thò ra cầm lấy rồi đóng sập cánh cửa lại.

Anh thanh niên lắc đầu, xách hộp cơm cũ lên, quay người bước đi.

Tiêu Vọng ngồi trên chiếc giường đơn kê cọt ca cọt kết nhìn ra cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Anh đã ngồi trọn một ngày, không ăn không uống, chỉ không ngót hút thuốc lá. Anh không biết tình hình bên ngoài hiện giờ thế nào, cũng không biết mình còn phải ở đây bao lâu. Chỉ có thể khẳng định một điều duy nhất là: một khi "tứ đại gia tộc" chưa bị đập tan thì anh còn phải ẩn náu ở đây.

Anh rất muốn chạy ra ngoài đối mặt với Tạ Sấm hoặc Vương Bảo để ra tay một trận toại bời cho hả dạ.

Nhưng, mỗi khi anh bước ra cửa sờ vào sợi dây xích cài cửa, thì một tiếng nói lại vang lên trong lòng:

Người hiện giờ chỉ là một con chuột.

Một con chuột không thể công khai danh phận, lại bị bọn xã hội đen cho là một tên gian manh phản chủ.

Những câu này khiến anh lập tức suy sụp.

Khi Tiêu Vọng lại ngao ngán ngồi bên giường, thì trời đã dần tối. Ngoài cửa sổ, đèn điện đủ loại lần lượt bật sáng. Thành phố sau một ngày hối hả bắt đầu hiện ra khung cảnh vừa yên tĩnh lại vừa đầm ấm. Phía chân trời xa xa còn sót lại chút màu tím sẫm, một chiếc máy bay sáng lấp lóa từ từ lướt đi.

Cô ấy đang làm gì nhỉ?

Tiêu Vọng bỗng giật mình vì cái câu hỏi này chợt xuất hiện trong đầu. Rồi anh lập tức ý thức được rằng, khi Lương Trạch Hạo và Bùi Lam bước ra khỏi sân bay, nghênh đón họ không phải là một trật tự kiểu giang hồ quen thuộc mà sẽ là một cuộc chém giết diệt cỏ diệt tận gốc.

Tiêu Vọng ngồi không yên.

Kể từ lúc nhận ra toàn bộ kế hoạch của Hình Chí Sâm, anh bắt đầu có một cảm giác thật sự bất lực. Đồng thời anh cũng hiểu ra rằng mình chỉ là một quân tốt đen bé nhỏ trong toàn bộ ván cờ này.

Mấy năm trời nằm vùng, tin tình báo mà Tiêu Vọng cung cấp cho người mình chỉ là những chi tiết nhỏ lẻ rất phụ. Là quân tốt trong bàn cờ, khi tiến lên thì đương nhiên không ngoái cổ lại, khi hy sinh thì không chút tiếc thương.

Lẽ nào mình đã trả giá bằng bao phen nơm nớp kinh hãi với bao đêm mất ngủ, chỉ là để làm một con chuột nấp trong bóng tối như thế này?

Bỗng ngoài cửa có những âm thanh loạt soạt. Tiêu Vọng sững sốt, cầm cái gạt tàn trên bàn lên, nhanh chóng bước đến cửa, ghé mắt nhìn vào mắt thần quan sát bên ngoài.

Hành lang âm u, không một bóng người.

Tiêu Vọng cảm thấy ngờ ngợ, nhưng rõ ràng là những âm thanh ấy vẫn còn.

Anh ngẫm nghĩ. Rồi nhẹ tay xoay khóa cửa, mở hé ra một khe hẹp.

Chỉ thoáng nhìn, Tiêu Vọng bất giác mỉm cười.

Một con chuột khá to nằm bò trên suất cơm hộp, đầu đang rúc vào một cái lỗ vừa khoét được, hì hục gặm nhấm đồ ăn.

Tiêu Vọng không tiếc cái suất cơm ấy, anh chỉ cảm thấy những âm thanh kia thật đáng ghét, anh giậm chân xua nó đi.

Nhưng con chuột không sợ, nó vẫn nằm trên hộp cơm, ngoái lại nhe răng dính đầy dầu mỡ và nhìn Tiêu Vọng.

Anh dở khóc dở cười. Khốn nạn thật, sao lại có chuyện chuột không thèm sợ người như thế này?

Nhưng nét cười trên mặt Tiêu Vọng bỗng tắt ngấm. Anh lặng lẽ nhìn con chuột đang hưởng thụ bữa tối một cách thản nhiên coi như không có ai khác đứng bên.

Nhằm to! Ai bảo con chuột là đồ khốn chuyên chạy trốn ẩn nấp? Ai bảo chuột không thể ngoái lại tấn công?

Anh đóng cửa lại, rồi bước đến bên cửa sổ, lấy di động ra, ấn bàn phím...

Một hồi khá lâu, đối phương mới nhấc máy, nhưng không nói gì. Sau mấy giây im lặng, mới vang lên giọng nói do dự của Lương Tứ Hải.

"Tiêu Vọng à?"

"Lương Tứ Hải, tôi cho anh biết một điều này." Tiêu Vọng hít vào một hơi thật sâu. "Tôi là cảnh sát."

Nửa đêm, có vài chiếc xe cảnh sát lặng lẽ tập kết ở đầu thôn Dương Nhị Bảo. Lúc 1 giờ 28 phút, trưởng thôn dẫn hơn chục cảnh sát

vũ trang đầy đủ đi theo con đường nhỏ trong thôn, bí mật bao vây một ngôi nhà nhỏ ở đầu thôn phía tây.

Trịnh Lâm mặc áo chống đạn, tay cầm súng ngắn, khẽ gọi vào máy bộ đàm: "Anh Hình, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng vào bắt đối tượng!"

"Lập tức hành động! Phải bắt sống Vương Bảo."

Trịnh Lâm vẫy tay, một cảnh sát tiến lên cắt lưới dây thép vây quanh tường rào. Các chiến sĩ nhẹ chân tiến vào sân, đi vòng qua một cây táo ở giữa sân rồi tập hợp ở trước ngôi nhà gạch. Hai cảnh sát đặc chủng cầm tiểu liên cỡ nhỏ kiểu 79 chĩa vào ô cửa sổ đen ngòm. Hai cảnh sát đặc chủng đứng áp hai bên cửa ra vào. Một cảnh sát đặc chủng cầm búa phá cửa dứ vào ổ khóa, nhưng anh thử đẩy cửa xem sao...

Cửa mở luôn.

Trịnh Lâm ngạc nhiên, nhưng anh lập tức tỉnh táo hất tay hô lên: "Hành động!"

Hai cảnh sát đứng bên cửa lập tức xông vào, đi qua tiền sảnh rồi chạy thẳng vào gian trong. Các chiến sĩ phía sau nối đuôi nhau tiến vào. Những tiếng thông báo "an toàn" nổi lên. Hiện trường đã hoàn toàn bị khống chế.

Trịnh Lâm đi nhanh vào gian trong, lúc này anh mới nhận ra hiện trường hoàn toàn không cần phải khống chế.

Trong gian nhà chật hẹp, chỉ có chiếc giường cùng gối chăn lộn xộn bừa bãi, không có gì khác.

Năm phút sau, Hình Chí Sâm đang ở Sở công an bố trí nhiệm vụ thẩm vấn, bỗng nhận được điện thoại. Vừa nghe thấy đầu dây bên kia nói một câu, Hình Chí Sâm đã kêu lên lạc cả giọng: "Sao lại thế?"

"Đúng là không có người. Chúng tôi đã lục soát kỹ toàn bộ ngôi nhà." Giọng Trịnh Lâm rất gấp gáp. "Nhưng trong nhà có dấu vết vật lộn đánh nhau, vết máu vẫn chưa khô."

"Anh lập tức lục soát khu vực gần thôn đi!" Về mặt Hình Chí Sâm cực bản khoản. "Có tình hình gì báo cáo tôi ngay!"

Ngày hôm sau, cổng khu trung tâm giải trí Lệ Cung treo biển tạm ngừng kinh doanh để tu sửa nâng cấp. Tuy nhiên, vẫn có mấy chiếc xe hơi sang trọng đỗ ngoài cửa, và hai nam giới mặc quần đen áo đen đứng canh cổng, hết sức cảnh giác.

Một chiếc xe chở hàng đông lạnh chạy đến, từ từ đỗ trước cổng. Cửa ca-bin mở ra, mấy công nhân mặc đồng phục nhảy xuống, rồi họ khiêng những cái hộp xộp giữ đồ đông lạnh vào trong trung tâm giải trí.

Gã canh cổng chặn họ lại, hỏi: "Gì thế?"

"Tôm hùm, và bào ngư." Một công nhân khiêng hộp đáp. "Và cả cua hoàng đế nữa - đặt hàng hôm qua."

Gã canh cổng cho đi qua. Mấy anh công nhân lật đặt khiêng vào, được nhân viên bên trong chỉ dẫn khiêng vào bếp. Lúc đi đến chỗ ngoặt, hai công nhân đi sau cùng bỗng quay người rẽ vào nhà vệ sinh.

Tiêu Vọng và Lương Tứ Hải nhanh chóng trút bỏ bộ đồng phục, bên trong là âu phục màu đen. Hải lập tức nhét đám quần áo vào thùng rác, Tiêu Vọng thì mở hộp đựng đồ đông lạnh lấy ra hai khẩu súng lục, cài một khẩu vào thắt lưng và đưa khẩu kia cho Hải.

Sửa soạn xong xuôi, Tiêu Vọng lại bưng cái hộp đi ra cửa. Vừa mở cửa thì thấy Lương Tứ Hải ở phía sau gọi: "Tiêu Vọng!"

"Hả?" Tiêu Vọng ngoảnh ngay lại, thấy Lương Tứ Hải nhìn mình, vẻ mặt nặng nề.

"Lát nữa giao đấu..." Trông Hải có vẻ căng thẳng: "Anh hãy cẩn thận giữ mình."

"Hiếu rồi." Tiêu Vọng nhìn xuống, đưa tay mở cửa.

Tiêu Vọng ghé đầu ra, định nhìn xem hành lang có người hay không, nhưng vừa thò đầu ra, toàn thân anh bỗng cứng ngắc.

Trước mắt Tiêu Vọng là một hòng súng đen ngòm.

Trong phòng họp, Tạ Sấm, Trần Khánh Cường, Y Hồng Đạt và Vương Cách cùng ngồi trước một cái bàn dài. Tạ Sấm đang đọc một bản thỏa thuận.

"...nếu người đứng đầu của bất kỳ một bên nào qua đời hoặc vì lý do gì đó không thích hợp đảm nhiệm chức trách nữa, ví dụ, bị bắt hoặc chạy trốn..." Tạ Sấm nhìn ba người còn lại, "...thì bên đó sẽ tiến cử người kế thừa, và bản thỏa thuận này tiếp tục có hiệu lực..."

"Khốn kiếp!" Y Hồng Đạt văng ra một câu, rồi ngả ra sau tựa vào lưng ghế.

"Anh Y sao thế?" Tạ Sấm nhìn Y Hồng Đạt. "Anh có ý kiến gì về bản thỏa thuận này à?"

"Không có ý kiến." Y Hồng Đạt chép miệng. "Nhưng nghe quá ư là xúi quẩy!"

"Nếu muốn hợp tác lâu dài thì cần phải tính đến đủ mọi phương diện chứ! Tôi cho rằng như thế là được." Trần Khánh Cường bóc một hạt hạnh nhân bỏ tọt vào miệng. "Sấm vương đọc tiếp đi!"

Hai mươi phút sau, bản thỏa thuận hợp tác khá dài đã được đọc xong. Mồm miệng Tạ Sấm khô ran, hắn ta bưng chén trà lên ực một hơi uống cạn, sau đó hắn vừa chùi mép vừa hỏi cả ba người: "Thế nào, các anh em có ý kiến gì không?"

Vương Cách nghĩ ngợi, rồi nói: "Đã là hợp tác theo chiều sâu, tôi cho rằng nên thêm vào một điều này: cùng quan tâm trợ giúp, bất cứ bên nào xảy ra chuyện, dù có phải chuyện dính dáng đến nhà nước hay không, thì ba bên còn lại đều phải có hành động giúp đỡ."

"Tôi đồng ý." Y Hồng Đạt nói: "Một điều nữa là, người tổng chỉ huy, làm liên 5 năm e quá lâu, chỉ ba năm thôi."

"Về phương diện tổ chức, thì chúng ta hợp tác," Trần Khánh Cường nhìn ba người kia: "Về phương diện làm ăn, chúng ta đều nên nhường nhịn nhau, đừng có giữ khư khư địa bàn của mình."

"Ha ha... tôi biết rồi, Khánh Cường! Anh vẫn muốn làm về nhà đất chứ gì?" Tạ Sấm bật cười. "Điều này dễ thôi."

Tạ Sấm nhoài người về phía trước, bàn tay đặt lên bàn thỏa thuận.

"Chỉ cần chúng ta có thể hợp tác với nhau..." Tạ Sấm nhìn khắp lượt, ánh mắt hằn sáng lên, "...thì thành phố C sẽ thuộc về chúng ta!"

"Đồ khốn! Rõ là làm bừa rồi!" Hình Chí Sâm một tay cầm điện thoại, tay kia ném mạnh chén nước trà xuống sàn.

Sau khi hơi bình tĩnh trở lại, anh tiếp tục nghe đối phương nói, hơi do dự mấy giây, cuối cùng anh gật đầu. "Nếu tình thế bất lợi, thì anh lập tức lui quân - và cố gắng đem thắng nhóc ấy về đây!"

Hình Chí Sâm vừa đặt máy xuống thì Trịnh Lâm đẩy cửa bước vào, và nhìn thấy ngay chén trà vỡ vụn dưới sàn.

"Tôi nghe thấy tiếng động..." Trịnh Lâm nhìn Hình Chí Sâm, "Anh sao thế?"

"Cho tập hợp ngay đội đặc nhiệm, 15 phút nữa xuất phát." Hình Chí Sâm ngừng lại giây lát. "Gọi xe cứu thương nữa."

Các đại ca đang họp, bọn thuộc hạ đi theo bèn tập trung ở đại sảnh đánh bài, hò hét nhặng cả lên, rất náo nhiệt. Tuy các đại ca đã bắt tay hợp tác, nhưng các thuộc hạ thì vẫn chưa thể hòa nhập, mỗi bàn đánh bài đều là người quen trong băng đảng của mình.

Y Hồng Đạt đem theo đám tay chân đông nhất, ngồi rải rác mấy bàn và cũng là bọn ồn ào nhất. Một gã mặc âu phục màu tro buồn bã đẩy những quân mạt chược ra, thò tay vào túi lấy ví tiền.

"Chú Vũ thắng bao nhiêu rồi?"

"Thằng cái chó gì!" Gã nam giới họ Vũ đáp, quay lại thì nhìn thấy Triệu Hạo Thanh, gã vội đứng lên. "Anh Hạo Thanh..."

"Tiếp tục, cứ chơi tiếp đi!" Triệu Hạo Thanh tay xách một cái hòm trông có vẻ rất nặng, tươi cười vỗ vai gã họ Vũ. "Các anh em cứ chơi đi, lát nữa ăn cơm. Có tôm hùm và cua hoàng đế châu Úc - đánh chén thoải mái!"

Gã họ Vũ vui hẳn lên, thấy Hạo Thanh vẫn đứng đó, gã vội xách đỡ cái hòm. "Đây là gì thế, anh Hạo Thanh?"

"Rượu!" Triệu Hạo Thanh né người, chuyển cái hộp ra sau lưng. "Chú mày cứ chơi tiếp đi."

"Để em xách hộ cho!" Vũ muốn lấy lòng Hạo Thanh, nên cố chìa tay ra. "Chuyển vào nhà bếp à?"

"Không cần, không cần." Triệu Hạo Thanh lại né người. Cả hai đang giằng co thì cái hòm bỗng bật nắp.

Hơn chục khẩu súng ngắn vẫn còn bọc trong giấy dầu rơi ra.

Cả đám người ngồi bên bàn đều đứng bật dậy.

Trong phút chốc, khắp đại sảnh ồn ào như chợ vỡ.

Trong phòng họp, các đại ca vừa bàn bạc xong xuôi. Tạ Sấm có vẻ rất thỏa mãn, hần cúi xuống nhìn đồng hồ rồi cười nói: "Không còn sớm nữa đâu, anh em ta cơ bản đã đồng ý, nội dung chi tiết thì sẽ dần thực thi."

Nói rồi, Tạ Sấm nhìn cả ba người, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc. "Bây giờ chúng ta sẽ bầu tổng chỉ huy nhiệm kỳ thứ nhất."

"Tôi nghĩ, khỏi cần bầu nữa." Trần Khánh Cường ngoảnh sang nhìn Tạ Sấm. "Ở đây, Sấm vương thực lực mạnh nhất, và cũng là người khởi xướng hợp tác, thì anh làm đi!"

"Như thế e không hay!" Tạ Sấm miệng thoái thác nhưng ánh mắt hẳn nhìn Y Hồng Đạt và Vương Cách đầy ngụ ý. "Ta vẫn nên bỏ phiếu chứ!"

"Tôi không ý kiến gì." Vương Cách uể oải ngã người tựa vào đi-văng. "Dù sao mọi người cũng thay phiên nhau làm, sớm muộn gì cũng đến lượt tôi."

Thấy thế, ánh mắt mọi người đều dồn vào Y Hồng Đạt.

Y Hồng Đạt nhích mép, vừa định nói thì di động trong túi đồ chuông. Anh ta đưa tay làm động tác xin lỗi, rồi nghe máy.

"A lô, chú Vũ đấy à?"

"Đại ca! Em nói có tiện không?" Giọng của Vũ rất gấp.

"Tiện!" Y Hồng Đạt không hiểu ra sao. "Chú mà cứ nói đi, có chuyện gì?"

"Đại ca ạ, trong tay Triệu Hạo Thanh có một lô súng." Vũ hạ thấp giọng, hình như đang né tránh ai đó. "Em cảm thấy đó là hàng của chúng ta lần trước bị cướp."

"Hả?" Y Hồng Đạt cau mày, ngồi thẳng lên. "Mày không nhìn nhầm chứ?"

"Em không chắc lắm." Vũ ngừng giây lát, rồi nói nhỏ. "Tuy nhiên, chắc chắn đó là súng ngắn Makarov của Nga."

"Được rồi." Hai tròng mắt của Y Hồng Đạt đảo tròn, "Cứ ra xem sao, chớ có chủ quan hành động."

Thấy Y Hồng Đạt đã tắt máy, Trần Khánh Cường sốt ruột hỏi. "Bọn tôi đang chờ ý kiến anh Đạt đấy! Để Sấm vương làm, có được không?"

Y Hồng Đạt không đáp, chỉ cúi đầu suy nghĩ gì đó. Lát sau Đạt ngẩng lên, vẻ mặt hình như thoáng nét cười.

"Sấm vương nói là thằng Lương Tứ Hải cướp hàng của tôi..." Y Hồng Đạt nhìn thẳng vào Tạ Sấm. "Vậy hàng của tôi đâu?"

Tạ Sấm sững sốt, nhưng lập tức trấn tĩnh như thường. "Vẫn chưa tìm thấy. Sao nào?"

"Nếu thằng Lương Tứ Hải cướp hàng của tôi..." Y Hồng Đạt nói rất chậm, nhưng từng tiếng một đều lạnh tanh: "...thì khi càn quét địa bàn của hãn tại sao lại không thấy người của hãn dùng súng chống cự?"

"Anh Y!" Trần Khánh Cường cau mày. "Sao anh bỗng nghĩ đến cái chuyện đó?"

"Im mồm đi!" Y Hồng Đạt đứng dậy chỉ tay vào mặt Trần Khánh Cường. "Tao không hỏi mày."

Trần Khánh Cường định nổi cáu thì Tạ Sấm giơ tay ngăn lại, rồi quay sang Y Hồng Đạt.

"Tiền đã thu hồi được, hàng tìm không thấy, thì quan trọng gì chứ?" Về mặt Tạ Sấm nhăn nhó. "Có lẽ thằng Lương Tứ Hải đã bán lại cho người khác rồi."

"Có súng tự khắc có tiền!" Y Hồng Đạt cất cao giọng: "Lẽ nào thằng Lương Tứ Hải lại không hiểu cái điều đơn giản ấy?"

"Rốt cuộc, anh Y muốn thế nào?" Tạ Sấm không chịu nổi nữa. "Không đồng ý tôi làm tổng chỉ huy thì anh cứ nói thẳng đi!"

"Bây giờ tôi không quan tâm điều này." Y Hồng Đạt bỗng cười he hé. "Người của tôi đã phát hiện ra lô hàng đó nằm trong tay anh!"

Cả phòng họp bỗng chết lặng.

Tạ Sấm kinh ngạc nhìn Y Hồng Đạt, lát sau hãn mới tỉnh táo trở lại, ấp úng hỏi vặn: "Mẹ kiếp! Anh Đạt, anh đang nói gì thế?"

Không đợi Y Hồng Đạt trả lời, Vương Cách chậm rãi nói: "Sấm vương, anh Đạt nói thế, có đúng không?"

"Thật hay giả cái chó gì?" Tạ Sấm điên tiết: "Ai nhìn thấy, bảo nó đến đây đối chất xem sao!"

Câu nói chưa dứt thì cửa phòng họp bỗng bị đẩy ra, có hai người bước vào.

Nhìn thấy họ, cả bốn đại ca đều tròn tròn mắt.

Vì hai người này lẽ ra tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây.

Tiêu Vọng và Lương Tứ Hải theo nhau bước vào, đi thẳng đến trước mặt Tạ Sấm, và đặt lên bàn một cái hộp xộp cách nhiệt màu trắng. Ngay sau đó Lương Tứ Hải nhìn Tạ Sấm và khẽ gật đầu.

"Đại ca! Việc đại ca giao cho, đã làm xong."

Nói rồi cả hai cùng ngay ngắn đứng bên Tạ Sấm, nhìn ba người còn lại.

Tạ Sấm nhìn cả hai, đầu óc hẩn hộn loạn.

Chúng gọi mình là đại ca, tại sao? Việc gì đã làm xong? Bên trong cái thùng xộp này là gì?

Nhưng, điều quan trọng nhất là chúng đã chết rồi kia mà?

Mấy câu hỏi liên tiếp hiện lên trong đầu Tạ Sấm, khiến hẩn rối trí không còn năng lực suy nghĩ nữa. Khi hẩn tỉnh táo trở lại thì Y Hồng Đạt đã nhắc cái hộp trắng kia lên.

Tạ Sấm cảm thấy có chuyện chẳng lành, hẩn đứng lên kéo Y Hồng Đạt ra nhưng Đạt đã nhanh tay lật cái nắp hộp lên.

Y Hồng Đạt bỗng tròn tròn mắt, rồi lập tức hét lên, hất đổ cái hộp trên bàn trà.

Một cái đầu người văng từ hộp ra, rồi lăn trên bàn mấy vòng, vừa khéo dừng lại ngay trước mặt Vương Cách.

Vương Cách kinh hãi lùi ngay lại phía sau. Nhưng nửa chừng anh ta khựng lại, ánh mắt nhìn xoáy vào khuôn mặt sừng húp của cái đầu người.

"Vương Bảo?!"

Trong chớp mắt, ai ai cũng nhìn rất rõ cái khối tròn tròn, chính là cái đầu của Vương Bảo.

Luồng mắt của Vương Cách lập tức nhắm vào Tạ Sấm.

"Tạ Sấm!" Vương Cách đứng bật dậy rút bên thắt lưng ra một khẩu súng ngắn chĩa thẳng vào trán Tạ Sấm. "Đ... mẹ mày!"

"Có chuyện gì thì nên bàn xem sao." Trần Khánh Cường vội dàn hòa. "Trong này chắc chắn có sự hiểu lầm!"

"Hiểu lầm cái con mẹ mày!" Vương Cách đã mất hết lý trí, lại chĩa súng vào Trần Khánh Cường. "Vương Bảo hai lần xảy ra chuyện đều ở trong địa bàn của mày!"

Vương Cách nói chưa dứt lời thì Y Hồng Đạt cũng rút súng ra chĩa vào Tạ Sấm.

"Con mẹ mày chứ! Mày xoen xoét cái mồm là hợp tác hợp tác, thực ra là mày muốn thôn tính chúng tao!" Đôi mắt Y Hồng Đạt trợn căng như sắp nứt toác, Đạt lại nhìn sang Trần Khánh Cường. "Thảo nào mày rồ lên ủng hộ thằng Tạ Sấm, thì ra chúng mày là một bọn!"

"Không can gì đến tôi." Tay Trần Khánh Cường sờ vào thắt lưng. "Chúng mày điên cả rồi!"

Bầu không khí trong phòng họp bỗng căng lên đến đỉnh điểm.

"Tất cả bình tĩnh đã!" Tạ Sấm gào lên, rồi quay phắt lại nhìn Tiêu Vọng và Lương Tứ Hải.

"Chúng mày... chúng mày..." Cơ mặt Tạ Sấm co giật dữ dội, đôi mắt hằn phóng ra những tia cuồng nộ. Hắn bỗng nhảy chồm đến tóm cổ

áo Lương Tứ Hải.

Đúng vào lúc này, phía nhà dưới có một tiếng súng nổ. Tiếp đó là một loạt tiếng súng nổ "pằng pằng pằng" vang rền trong khu giải trí Lệ Cung.

Những tiếng súng nổ bất ngờ khiến toàn thân Vương Cách rung lên, hấn văng một câu "khốn kiếp", rồi nhắm vào Tạ Sấm bóp cò.

Tạ Sấm trúng đạn ngã vật xuống đi-văng, giãy giụa, và rút súng ra bắn trả. Y Hồng Đạt cũng đồng thời nổ súng, Trần Khánh Cường bị bắn trúng vai, hấn cũng rút súng ra bắn bừa vào cả Y Hồng Đạt lẫn Vương Cách.

Tiếng súng nổ vang rền.

Cuộc hỗn chiến chỉ kéo dài mấy giây, cả căn phòng họp mịt mù khói thuốc súng, và im lặng như cõi chết.

Tiêu Vọng và Lương Tứ Hải tay ôm đầu ngồi nấp sau đi-văng, khi tiếng súng đã ngớt, cả hai mới thận trọng thò đầu ra.

Vương Cách nằm ngửa trên đi-văng đối diện, ngực và bụng bị mấy phát đạn, vết thương vẫn tiếp tục chảy máu. Y Hồng Đạt nằm bên cạnh hấn, cũng đã tắt thở bỏ mạng.

Trần Khánh Cường bị bắn vào đầu, đầu hấn như một quả dưa hấu bị đập vỡ. Cường nằm sấp trên mặt sàn, chân trái vẫn đang khẽ co giật.

Lương Tứ Hải từ từ đứng lên, cảnh tượng trước mắt khiến anh ta sợ quá đứng đờ ra. Khi đã hơi hoàn hồn, Hải vội vàng đưa tay sờ lưng tung khắp người. Sau khi nhận ra rằng mình vẫn an toàn không xây xước, đôi chân anh ta bỗng mềm nhũn.

Tiêu Vọng, đầu và trán cũng đầm đìa mồ hôi, mặt mũi tái nhợt. Anh ta kéo Lương Tứ Hải đứng dậy, gấp gáp nói: "Đi thôi! Mau lên!"

Vừa cất bước thì Tiêu Vọng cảm thấy vạt áo của mình bị tóm chặt, anh sợ hết hồn hết vía, ngoảnh ngay lại, thì thấy Tạ Sấm nằm trên đi-

văng hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào anh.

"Chúng mày..." Tạ Sấm ngoẹo đầu, vừa định nói tiếp thì một mồm hăn học ra một luồng máu tươi. Tiếp đó toàn thân hăn co giật thật mạnh, nhưng đôi mắt mờ dần, biến thành vô hồn, bàn tay nắm áo Tiêu Vọng cũng rơi vật xuống.

Tiêu Vọng nghiêng răng, kéo Lương Tứ Hải bước vội ra khỏi phòng họp.

Đại sảnh dưới nhà đã biến thành địa ngục trần gian.

Khắp nơi là bàn ghế đổ lổng chổng, cốc chén vỡ vụn, súng ngắn đã hết đạn và vỏ đạn la liệt. Hơn hai chục người nằm vật trên mặt đất, phần lớn đã bất động tắt thở, chỉ có vài gã đang rên rỉ đau đớn.

Máu, khắp chốn là máu. Ngay không khí cũng có mùi tanh nồng ngọt đặc sệt.

Tiêu Vọng và Lương Tứ Hải nhìn nhau, ai cũng nhận ra trong mắt người kia nỗi sợ hãi tột cùng. Cả hai bám vào lan can cầu thang, run rẩy bước xuống. Bước được vài bậc thì gặp một nam giới mặc âu phục màu đen nằm vật trên cầu thang chắn ngang.

Tiêu Vọng bỗng mở to mắt, anh gạt Lương Tứ Hải sang một bên, nhảy ào xuống lật người ấy lên.

Đôi mắt Triệu Hạo Thanh hơi khép, ngực áo sơ-mi bị máu thấm đẫm, vài lỗ bị đạn bắn vẫn đang rỉ máu.

Tiêu Vọng lắc anh ta thật mạnh. "Anh Hạo Thanh, Triệu Hạo Thanh!"

Triệu Hạo Thanh bỗng ho mấy tiếng, rồi "học..." miệng phun ra máu tươi, đôi mắt dần mở to. Ánh mắt anh ta mơ hồ chậm chậm di chuyển trên khuôn mặt Tiêu Vọng, rồi dừng lại nhìn vào mắt anh.

"Tạ... Tạ Sấm..."

Tiêu Vọng biết anh ta định hỏi điều gì.

"Chết rồi!" Tiêu Vọng chăm chú nhìn khuôn mặt anh ta càng lúc càng trắng bệch. "Bốn người, đều chết cả rồi."

Triệu Hạo Thanh vất vả nở nụ cười, ánh mắt cũng nhìn sang nơi khác.

"Không ngờ... "tứ đại gia tộc"... đã..."

Bỗng có một bàn tay sấn đến bóp chặt cổ Triệu Hạo Thanh. Tiêu Vọng phát hoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của Lương Tứ Hải.

"Làm gì thế hả?" Tiêu Vọng cuống lên, giật mạnh tay Hải.

"Nó phải chết!" Bàn tay của Hải cứng đanh chẳng khác nào gọng kìm. "Như thế, thì sẽ không ai biết ở đây đã xảy ra những chuyện gì." Lương Tứ Hải ngoảnh lại nhìn chăm chăm vào Tiêu Vọng. "Thì, anh và tôi, đều có thể trở lại con người vốn có của mình."

Tiêu Vọng sửng sốt nhìn Lương Tứ Hải, rồi anh bỗng buông tay ra.

Khuôn mặt co giật của Triệu Hạo Thanh đã biến thành tím đen, Lương Tứ Hải càng lúc càng ghì nghiêng, đôi mắt Thanh dần dần khép lại, miệng anh ta vẫn trào máu tươi. Một cố gắng sinh tồn cuối cùng của Thanh là đưa bàn tay mềm nhũn lên cào cào trên người Lương Tứ Hải.

Cuối cùng, bàn tay ấy bất lực rơi xuống. Cái đầu Triệu Hạo Thanh ngã sang bên, tắt thở.

Tiêu Vọng thờ dãn nhìn Triệu Hạo Thanh, đầu óc anh dường như trống rỗng, lại dường như bị thứ gì đó lèn rõ chặt. Khi anh nghe thấy tiếng còi hú của xe cảnh sát càng lúc càng gần hơn, anh mới nhận ra Lương Tứ Hải đứng bên anh đã biến mất từ lúc nào không rõ.

Ba ngày sau, Sở công an thành phố C tuyên bố: sau các nỗ lực điều tra và bố trí chặt chẽ cẩn mật, cảnh sát đã đập tan bốn băng nhóm tội phạm Tạ Sấm, Trần Khánh Cường, Y Hồng Đạt và Vương Cách bấy lâu

nay hoành hành trong thành phố, bắt giữ hàng trăm nghi phạm liên quan đến bọn xã hội đen. Vậy là chỉ trong một đêm, "tứ đại gia tộc" đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Dân chúng toàn thành đều phấn khởi hân hoan ăn mừng.

Sở công an thành phố C.

Tiêu Vọng lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế dài kê ở hành lang, vẻ thần thờ, mắt nhìn mãi vào bức tường. Bỗng có những tiếng bước chân dội vào tai, anh ngẩng nhìn. Trịnh Lâm đang sai bước lại gần.

"Người anh em vất vả quá!" Trịnh Lâm ngồi xuống bên Tiêu Vọng, rút bao thuốc ra mời, anh mỉm cười đầy vẻ áy náy. "Khi đó tôi không biết cậu là người mình, cho nên..."

"Không sao, sếp Trịnh ạ." Tiêu Vọng cầm điếu thuốc, mỉm cười. "Tôi không trách gì anh cả."

Trịnh Lâm bật lửa cho Tiêu Vọng châm thuốc. "Cậu có dự định gì chưa? Hay là cậu sang chỗ tôi đi? Tôi rất cần vài người tháo vát."

"Tôi nghe theo tổ chức sắp xếp." Tiêu Vọng rít một hơi thuốc lá. "Phục tùng sự phân công."

Lúc này có một nam trung niên từ văn phòng đối diện bước ra.

Trịnh Lâm và Tiêu Vọng cùng đứng dậy. "Chào thủ trưởng Hình."

Hình Chí Sâm gật đầu, rồi anh nhìn Tiêu Vọng. Trịnh Lâm biết ý, bèn nói "các anh nói chuyện nhé", rồi anh nhanh nhẹn bước đi.

Hình Chí Sâm nhìn Tiêu Vọng mấy giây, sau đó anh đưa một túi giấy tờ cho Tiêu Vọng.

"Thủ tục đã làm xong." Hình Chí Sâm chậm rãi nói. "Cậu cứ về chi nhánh Sở của thành phố S đã. Hiện giờ còn sót mấy tên tay chân của Tạ Sấm chưa xử lý được, sợ chúng trả thù cậu. Mai kia có dịp sẽ lại điều cậu trở về đây."

"Được!" Tiêu Vọng vút mẫu thuốc lá đi. "Tôi sẽ cố gắng đến nhận công tác thật sớm." Anh gật đầu chào Hình Chí Sâm, rồi quay người bước đi.

Vừa đi được mấy bước, Hình Chí Sâm lại gọi to.

"Tiêu Vọng!"

"Có!" Tiêu Vọng "đăng sau quay". Anh nghiêm túc nhìn Hình Chí Sâm. "Anh còn có chỉ thị gì nữa à?"

Hình Chí Sâm dăm dăm nhìn Tiêu Vọng, nét mặt anh như có phần khó nghĩ.

"Cậu nên biết, tôi còn có rất nhiều điều muốn hỏi cậu."

"Anh cứ nói đi?"

"Nhưng, cậu, chưa chắc đã chịu nói thật với tôi." Hình Chí Sâm nheo mắt. "Đúng không?"

"Thủ trưởng ạ, tôi đã từng là một cảnh sát năm vùng, nói dối là tổ chất cơ bản của tôi." Tiêu Vọng bỗng bật cười. "Tôi còn cần có một thời gian để thích nghi trở lại..."

Tiêu Vọng ngáp ngừng, rồi lại nói tiếp. "Vụ án đã xong, chúng ta đã đạt được mục đích. Còn sự thật thì... có đến nỗi quan trọng như thế không?"

Hình Chí Sâm lặng lẽ nhìn Tiêu Vọng. Hồi lâu sau anh mới nói ra mấy chữ: "Cậu hãy liệu mà lo cho mình."

"Tôi sẽ làm được. Tôi là một cảnh sát!" Tiêu Vọng bỗng đứng nghiêm, giơ tay chào Hình Chí Sâm, và nói rành rọt từng chữ một. "Tôi là một cảnh sát tốt."

Trà thất Phong Vũ.

Lương Tứ Hải ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế kê ở trung tâm phòng trà, sắc mặt điềm tĩnh. Bên cạnh Hải là Lương Trạch Hạo ngẩng đầu, ưỡn ngực.

Lương Tứ Hải bưng tách trà lên, thổi cánh trà dần ra, rồi nhấp từng hớp nhỏ. Trước mặt Hải là một đám đông thanh niên húi đầu cua, trông cả bọn tối sầm tối sì. Lương Tứ Hải nhìn khắp lượt bọn họ, nhận ra trong đó có một số khá đông đã từng là thuộc hạ của "tứ đại gia tộc" ngày trước.

Lương Trạch Hạo hô một tiếng, cả bọn húi đầu cua rầm rập cúi đầu hành lễ với Lương Tứ Hải. Hải vẫn ngồi đó bất động, vẻ mặt rất ung dung.

Mày chết, tao sống. Mày sụp đổ thì tao lên ngôi. Quy tắc trò chơi chỉ đơn giản thế thôi.

Thực ra, cái thế giới này rất công bằng.

Đêm khuya. Sở công an thành phố C. Trong phòng làm việc của Hình Chí Sâm.

Rất ít ánh sáng, nguồn sáng duy nhất chỉ là cây đèn đặt trên bàn. Hình Chí Sâm ngồi tựa ghế, lặng lẽ hút thuốc. Mặt anh nửa trong bóng tối nửa được chiếu sáng, trông cứ như có hai khuôn mặt khác nhau.

Hút hết điếu thuốc, anh mở ngăn kéo lấy ra một kẹp văn bản.

Anh đặt nó lên bàn, lặng nhìn cái bì màu vàng. Hồi lâu sau, hình như anh phải gắng để có được chút can đảm, mở trang thứ nhất ra.

Đó là mấy trang sơ yếu lý lịch cá nhân được đóng dấu "tuyệt mật". Góc bên phải dán một tấm ảnh bán thân, ảnh màu. Triệu Hạo Thanh mặc quần áo cảnh sát, mắt nhìn thẳng vào anh, nở nụ cười rất hồn nhiên.

Hình Chí Sâm chăm chú nhìn khuôn mặt luôn luôn tươi cười ấy rất lâu, rồi anh bỗng đưa tay bưng mắt, khóc nức nở.

Đêm nay, vào cái thời khắc này, Hình Chí Sâm cho rằng mình có lý do để mà buồn thương, để mà hoài niệm. Anh biết, cái nghề này đồng hành với nguy hiểm, anh biết, thắng lợi là phải trả giá. Anh cũng biết lần biệt ly này không phải là điểm cuối cùng, và cũng biết tất cả còn lâu mới kết thúc.

Điều mà Hình Chí Sâm không biết là: đối thủ cuối cùng trong cuộc đời anh đã bắt đầu lộ ra nanh vuốt sắc nhọn của nó trong bóng tối.

ÁNH SÁNG THÀNH PHỐ

Phần Dẫn: CHUYỆN CŨ

Năm 2008.

Tiết trời ẩm thấp oi bức đã kéo dài gần nửa tháng. Lúc này đang buổi trưa, ngoài đường vắng tanh vắng ngắt, thỉnh thoảng mới thấy vài chiếc ô tô chạy qua chạy lại bụi tung mù mịt, phả ra gió nóng xộc vào phổi khiến người ta cực kỳ khó chịu. Phần lớn dân chúng nội thành đều lựa chọn ở nhà, một là để tránh nắng nóng, hai là ngồi xem đại hội thể dục thể thao bốn năm mới tổ chức một lần.

Nhưng bầu không khí trong hiệu xốt thập cẩm Du Đô ^[1] thì rất náo nhiệt. Nhà hàng không rộng rãi gì, chỉ kê được mấy bộ bàn ghế dầu mỡ lấm lem, khách ăn đang ngồi chật kín. Trước mặt mỗi người là một đĩa xốt thập cẩm nóng sốt, cũng lác đác thấy bày vài xiên thịt dê hoặc vài cốc bia uống với đá. Trên trần nhà hàng treo chiếc quạt trần cổ lỗ đang chạy lờ đờ như kiệt sức, không đủ để hạ nhiệt độ trong này. Lưng áo các thực khách đều thấm đẫm mồ hôi, nhưng cũng không làm họ giảm bớt hứng thú thưởng thức món xốt thập cẩm khoái khẩu. Những âm thanh "suyt soát" vẫn không ngớt vang lên.

[1] Du Đô: địa danh, tức Trùng Khánh.

Một nam giới to vạm có khuôn mặt đầy râu rậm đã cầm sẵn đũa trong tay, món xốt thập cẩm vừa bưng đến, anh ta đã ăn rào rào, gắp liên mấy gắp, nhưng hình như cảm thấy vẫn chưa đủ vị, anh ta bèn bưng bát lên chấp chới bước đến ô cửa chế biến, cầm cái thìa cán dài dính nhớt đặt trong cái âu kim loại múc thêm dầu vừng béo ngậy đổ vào bát của mình, khuấy lên, rồi nếm thử; sau đó anh ta lại múc thêm một thìa đầy nữa, rồi mới bưng bát quay về chỗ ngồi tiếp tục ăn.

Nữ chủ quán đang ngồi kia vừa cắn hạt dưa vừa xem tivi, chị ta đứng dậy nhìn, thấy dầu vừng trong cái âu kim loại đã cạn, bèn nói nửa

đùa nửa thật: "Ông anh vừa đến thì dầu vừng nhà em đã thiếu ngay!"

Anh béo chỉ cười hì hì, tiếp tục ăn như tắm ăn rồi.

Tivi đang phát bản tin thời sự giữa trưa, bình luận viên đang nói với giọng buồn buồn, màn hình đang chiếu hình ảnh chung kết chạy 100m vượt rào, vận động viên Lưu Tường đã phải bỏ cuộc giữa chừng. Các thực khách cũng ồ lên xuýt xoa, có người chê trách Lưu Tường, cũng có người tỏ ý tiếc nuối. Riêng ông khách to vâm thì vẫn im lặng, tiếp tục ăn uống như thường, chẳng bận tâm cái cuộc thi đấu ở mãi tận Bắc Kinh.

Lúc này cửa bỗng mở rộng, có ba người khách bước vào, đi đầu là một ông già và một đứa bé gái. Cô chủ quán phôi các mảnh vỏ hạt dưa trên áo, tươi cười bước ra.

"Chào bố, bố đã đến!" Chị ta nhanh nhẹn lau dọn sạch sẽ một cái bàn. "Vẫn hai bát, và hai đĩa tiết vịt phải không ạ?"

"Một suất thôi." Mặt ông già đang lấm tấm mồ hôi, ngực áo và lưng áo cũng ướt sũng. "Trời đang nóng khiếp mà con bé cứ năng nặc đòi đi ăn xốt thập cẩm."

Nữ chủ quán tươi cười xoa đầu bé gái, nói: "Cháu lại muốn ăn xốt thập cẩm của nhà cô à?"

"Vâng." Bé gái nói lạnh lạnh. "Thêm hai bát miến và một lon nước ngọt để lạnh nữa."

Nói xong cô bé ngồi xuống ghế, ông già ngồi bên cạnh, trông ông rất hiền từ và nhẫn nại.

"Con bé chỉ thích ăn món này. Phải đi hai lần xe bus mới đến được đây."

Người thứ ba là một nam giới trẻ tuổi, mặc áo phông màu ghi, đeo kính gọng đen, trông lịch sự nhã nhặn.

Cô chủ quán nhận ra anh ta mấy hôm trước từng vào đây, gọi một bát xốt thập cẩm nhưng ăn rất ít, hỏi han vài câu vu vơ rồi đi.

Anh ta không vội ngồi ngay, mà đứng nhìn quanh một lượt, cuối cùng quan sát anh béo một lát.

Cô chủ quán bước đến, tay cầm cuốn sổ nhỏ: "Anh dùng món gì ạ?"

"Một xốt thập cẩm." Nói rồi anh ta ngồi xuống ghế đối diện anh béo, lấy thuốc lá ra châm, nhẩn nha hút.

Anh béo ngẩng nhìn anh ta, rồi lại tiếp tục ăn nhồm nhoàm. Anh không nhận ra ánh mắt anh thanh niên ẩn sau cặp kính gọng đen, ánh mắt ấy đang chăm chú nhìn những ngón tay anh dính dầu mỡ, và hình như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

Bát xốt thập cẩm nhanh chóng bưng ra, anh thanh niên đưa tay đón lấy, tay trái anh gạt trên mặt bàn, đôi đũa rơi xuống đất. Anh cúi xuống nhặt, ánh mắt anh dừng ở đôi giày anh béo mấy giây.

Sau đó sắc mặt anh có vẻ không mấy tập trung nữa, đôi mày anh dần nhíu lại. So với những người khách đang mãi ăn, thì anh rõ ràng là khác thường. Bát xốt thập cẩm nóng hổi tỏa mùi thơm lừng đặt trước mặt, anh hầu như không đụng đến. Anh chỉ cầm đũa gắp một mẩu dầu vừng chưa kịp tan chảy đưa lên mũi ngửi, sau đó gạt cái bát sang một bên.

Cô chủ quán có vẻ không bằng lòng. Anh ta như thế là ý gì? Chê không ngon, muốn hại tôi chết dở chắc?

Cô đang nghĩ ngợi thì anh béo đã ăn hết sạch bát xốt thập cẩm, húp cạn cả nước xốt. Anh ta lau mồm, rút tiền ra đặt lên bàn rồi đứng dậy đi ra.

Anh thanh niên cũng lập tức đứng dậy đi theo. Lúc đi qua bàn của hai ông cháu, anh bỗng dừng lại, xoa đầu cháu bé. Nó ngẩn đầu nhìn anh, mồm nó đang nhai miến.

Anh mỉm cười, khẽ nói: "Lần sau đừng nên ăn món này." Sau đó anh ta bước ra khỏi quán trong ánh mắt ngạc nhiên và tức tối của cô chủ quán.

Anh béo đi rất thong thả, bước chân cũng hơi lằng lằng. Anh thanh niên nhanh chóng đuổi kịp, thấp thoáng nhìn thấy mấy chữ màu đỏ sẫm "Phân xưởng bốc dỡ 1" gắn trên chiếc áo bảo hộ lao động đã bạc.

"Anh ơi!" Anh rảo bước đến bên cạnh anh béo, đồng thời chìa ra một điều thuốc lá.

Anh béo cầm lấy điều thuốc, ánh mắt anh hình như hơi nhòa đi, hai con mắt cũng hơi dờ ra.

"Anh ơi..." Anh thanh niên bật lửa cho anh béo châm thuốc. "Công ty gia công nhiệt Đồng Phát ở quanh đây phải không?"

"Ừ!" Anh ta rít thật sâu một hơi thuốc, nhe hàm răng nâu xin cười. "Thuốc ngon thật!"

"Anh làm ở phân xưởng bốc dỡ à?" Anh thanh niên tỏ ra rất nhiệt tình.

"Ừ!" Hình như đầu óc anh béo hơi chậm, phải nghĩ một lát rồi mới trả lời.

"Thế thì vừa khéo, tôi đang định đến đó tìm một người. Hai chúng ta cùng đi chung một đường."

"Tìm ai?"

"Trịnh Lâm." Anh thanh niên đáp. "Anh biết anh ấy không?"

Đôi mắt anh béo động đậy càng chậm hơn: "Không biết." Nói rồi anh ta cúi bước đi, không đi tiếp theo đường cái mà rẽ vào một khu dân cư bên đường.

Vào khu này rồi, anh ta bước đi không theo một quy luật nào hết, lúc đi lúc dừng, có lúc đi qua đi lại trước mặt một tòa nhà, có lúc lại

đứng ở chỗ trống ngó nhìn bốn phía.

Ánh mắt anh ta càng lúc càng lơ đãng, hai bàn tay vịn vào nhau rõ chặt, mồm cũng không ngớt mấp máy lẩm bẩm những câu gì đó.

Anh thanh niên đi bên cạnh, anh không lấy làm lạ trước những hành động kỳ quái của anh béo, anh chỉ liên tục quan sát anh ta, và thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ đeo tay. Một người đi trước một người đi sau, cả hai lúc đi lúc dừng. Anh béo to vạm hơn anh thanh niên một chút nhưng vóc dáng cũng na ná anh thanh niên, trông cả hai rất giống như một người cộng với cái bóng của mình ở phía sau.

Phía trước không xa, có một phụ nữ chừng hơn ba mươi tuổi bước ra khỏi cửa nhà, ném một cái bọc nilon đen vào thùng rác đặt dưới ngọn đèn đường. Khu vực này đang rất vắng vẻ, cô ta nhìn anh béo và anh thanh niên, rồi lại ngẩng nhìn bầu trời xanh thẳm và mặt trời đỏ như lửa, lẩm bẩm "thời tiết chẳng ra sao..." Rồi cô ta giương ô che nắng, uốn éo bước đi.

Anh béo chăm chăm nhìn vào cô gái mặc bộ váy đỏ hai dây treo vai ấy, anh ta sải bước đi lên, rồi lại dừng lại, tay phải day day đũng quần mình mấy cái.

"Ôi, không được rồi!" Anh ta lầu bầu, ánh mắt nhìn theo cô gái kia đang bước đi xa dần. Rồi anh ta quay người đi theo hướng ngược lại.

Trở ra con đường cái, anh béo vẫn ngật ngưỡng bước đi, nửa giờ sau anh ta lại rẽ vào một khu dân cư. Lúc này đã là 2 giờ chiều, là lúc nắng chiếu nóng rát, anh ta bước đi giữa nắng, chiếc áo bảo hộ lao động cột tay phơ ra giữa trời. Nhưng hình như anh ta hoàn toàn không nhận ra cái nóng ghê gớm ra sao, anh ta vẫn lúc đi lúc dừng chẳng theo một quy tắc nào, hình như anh ta đang chờ đợi cái gì đó nhưng hình như lại chẳng có mục tiêu nào cả.

Lần thứ ba quay trở ra đường, thì bước chân anh ta có vẻ vững vàng, chắc nịch. Anh ta lau mồ hôi, thở phào, rồi nhìn nhà cửa đường xá

xung quanh, hình như anh ta đang cố phân biệt nhận ra phương hướng. Lúc này anh ta cũng nhìn thấy anh thanh niên vẫn đi theo anh suốt.

"Là anh?" Sắc mặt anh béo ngờ ngợ nghi hoặc.

"Vâng. Lúc này chúng ta gặp nhau." Anh thanh niên đang gửi tin nhắn, "Gặp ở quán xốt thập cẩm."

"À..." Bộ dạng anh béo cứ như mới gặp lần đầu, hình như anh ta không có ấn tượng gì về mấy câu đối thoại lúc trưa.

Anh ta đã nhận ra vị trí của mình cần tìm, anh ta đi qua đường cái rồi đi tiếp về hướng tây. Anh thanh niên đi theo sau, hai tay đút túi, bộ dạng rất ung dung nhàn nhã.

"Anh có vẻ rất thích ăn xốt thập cẩm nhỉ?" Anh thanh niên lại mời anh béo hút thuốc, anh béo hơi do dự rồi cũng cầm lấy, rít một hơi, rồi cười nói: "Thuốc ngon!"

"Anh thường xuyên đến đó ăn à?"

"Ừ! Cách mấy hôm không ăn, tôi không sao chịu nổi." Anh béo đã thật sự thấy nhẹ nhõm: "Chắc anh cũng thích nó? Món ấy rất khoái khẩu."

Anh thanh niên mỉm cười: "Anh đã ăn nó bao lâu rồi?"

"Khoảng nửa năm nay."

"Ăn xong có cảm giác gì?"

"Sướng! Nhất là dầu vừng của nhà ấy." Anh béo rít thuốc một cách thèm thuồng. "Hiện giờ rưới một thìa không đủ, phải hai thìa."

"Thế à?" Anh thanh niên bỗng dừng bước. Phía không xa có mấy chiếc xe cảnh sát đang lập lòe đèn tín hiệu, ào ào phóng đến.

Anh béo ngơ ngác nhìn anh thanh niên, nét cười trên mặt anh thanh niên bỗng biến mất nhưng giọng nói vẫn đều đều: "Nhưng, tại sao anh lại

giết người?"

Chương 1: CHẠY THI

Mình đang ở đâu?

Người đàn ông lắc lắc cái đầu hình như nặng đến mấy trăm cân, và lập tức cảm thấy sau gáy đau kinh khủng. Rồi anh chóng mặt hoa mắt, sau đó đầu óc anh dần dần tỉnh táo.

Những hình ảnh gần nhất nhớ lại được là một quán cơm nhỏ nhếch nhác bẩn thỉu, tivi gắn trên tường, phát chương trình về thành phố C, con ngõ sâu và nhỏ trên đường trở về nhà...

Lúc này anh nhận ra mình đang trần truồng nằm nghiêng trên sàn xi măng giá lạnh, mấy thanh sắt dựng trước mặt gã trông vừa kỳ quái lại vừa quen quen.

Anh thở ra một hơi nặng nề, nhắm mắt nhìn kỹ, thì ra mấy thanh sắt ấy là chân bàn.

Chẳng lẽ...

Anh co người, định chống tay ngồi dậy, nhưng động tác làm được nửa chừng thì anh nhận ra tay trái mình bị khóa chặt vào thanh ống dẫn hơi sưởi ở sát tường. Anh nghi hoặc... sau đó một cảm giác sợ hãi khủng khiếp tràn ngập kéo đến.

Anh cố lăn người lồm cồm ngồi dậy, vừa giằng mạnh tay trái vừa nhanh chóng nhìn xem đây là nơi nào. Lớp học. Đúng thế. Là gian lớp học mà ngày ngày anh vẫn lên lớp dạy học.

Tại sao mình lại ở đây? Ai đã khóa mình vào đây? Kẻ đó là nam hay nữ, nó định làm gì? Một lô dấu hỏi to tướng lần lượt hiện ra nhưng không có thì giờ để suy nghĩ, bản năng thôi thúc anh phải giải thoát cánh tay trái ra đã. Nhưng anh nhanh chóng nhận ra tay phải và hai chân của mình cũng bị khóa, mấy sợi xích này đều nối với một sợi xích sắt còn to

hơn, đầu kia của xích sắt nối với tay nắm của cửa sau căn phòng. Anh càng kinh hãi, cổ giăng, giật thật mạnh. Những nỗ lực vô ích chỉ để lại những vết lằn càng sâu hơn trên da thịt, những sợi xích thô nháp cứng đanh vẫn không hề suy suyển.

"Tình rồi hả?" Trong gian lớp học bỗng vang lên một giọng nói bình thường, thậm chí có nét thân thiết, cùng một lúc với những âm thanh loảng xoảng. Anh giật mình, vội nhìn về phía phát ra tiếng nói. Một nam giới đầu đội mũ lưỡi trai đánh gôn, mặc áo đen quần đen đứng quay lưng về phía anh, và đang kéo nốt tấm rèm cửa cuối cùng.

"Được, thế này là ổn rồi, bảo đảm sẽ không có ai quấy rầy chúng ta." Gã mặc đồ đen đập hai tay phủi bụi, rồi nhanh nhẹn bước đến chỗ anh.

"Anh là..."

"Thế nào rồi?" Gã mặc đồ đen lật đầu anh sang bên quan sát kỹ vết sưng vù sau gáy. "Vẫn gượng được hả?"

Ánh mắt anh bỗng lảng đi chỗ khác không dám nhìn mặt gã, anh gật đầu theo bản năng.

"Thế thì tốt. Tôi đang lo vừa nãy tôi ra tay hơi nặng, anh sẽ chết chứ ừ." Giọng gã có phần nhẹ nhõm hơn: "Được. Bây giờ thử xem sao, đơn giản thôi: căn bậc hai của 3 là bao nhiêu?"

"Hả?" Anh không sao hiểu nổi nữa. "1,732!"

"16 bình phương được bao nhiêu?"

"256." Anh không nén nổi, hỏi lại gã: "Anh định làm gì tôi?"

Gã áo đen không trả lời. Sắc mặt gã có vẻ rất hài lòng.

"Khá lắm!" Gã xếp một cái thùng nhựa sát tường, đặt ngay ngắn. "Chúng ta có thể bắt đầu được rồi."

Gã lập tức mở cái ba lô đeo bên hông lần lượt lấy ra mấy thứ: một xấp giấy trắng, một cây bút máy, một cái kết cỡ nhỏ, cuối cùng là một quyển sách.

"Tôi sẽ giải thích quy tắc." Gã áo đen chỉ vào cái kết nhỏ: "Trong đó là di động của anh, sau khi cầm được nó, anh có thể gọi cho công an hoặc xe cứu thương, tùy ý anh; nếu anh thích thì gọi nhà hàng mang món ăn đến cũng được. Nhưng, trước hết anh phải lấy được mật mã."

Gã cầm quyển sách lên, bìa sách sắc sỡ vui mắt, in những chữ số và ký hiệu toán học.

"Ngày nào anh cũng luyện toán cấp II, cuốn này là tập 2, trông rất quen phải không?" Mặt gã tươi roi rói, "Mật mã là căn bậc hai của toàn bộ các đáp số của các bài tập nằm trong cuốn sách toán này."

Anh kinh ngạc nhìn cuốn sách bài tập toán, sắc mặt anh dần tái nhợt.

"Tôi biết anh là ai rồi." Anh run run, chân tay lóng ngóng, lùi lại tránh gã, cuối cùng lưng anh tựa vào tường, toàn thân run bần: "Anh... xin lỗi... tôi van anh..."

Gã áo đen cười, lắc đầu: "Không, anh không biết tôi. Và anh cũng không cần xin lỗi gì cả. Người mà anh cần xin lỗi là đứa bé ấy."

Anh đã hoàn toàn không nghe hiểu gì nữa, anh cố hết sức nấp vào phía sau cái bàn, anh kêu lên, lạc cả giọng: "Cứu tôi với... cứu tôi với..."

Gã áo đen lặng lẽ nhìn anh, cho đến khi anh khản cổ kêu không thành tiếng nữa, người co rúm sát tường ho lộ khụ mãi không dứt.

"Nếu tôi là anh, thì tôi khỏi phải tốn sức như thế làm gì." Gã nâng cái thân hình vạm vỡ, biến dạng, một tay đang bị treo lên của anh dậy, nói: "Người thường trực ở tầng dưới đang ngủ ít ra là đến 5 giờ sáng, lúc này dù sấm nổ bên tai anh ta cũng không thức dậy."

Anh vất vả thở dốc, nước dãi rớt xuống ngực xuống bụng đang cởi trần. Nỗi khiếp sợ cùng cực và những lần giãy giụa đã khiến anh gần như kiệt sức, chỉ còn cách mặc cho gã áo đen mở nắp bút máy nhét vào tay anh.

"Mau tính toán đi!" Giọng của gã áo đen giống như cách nói của một thầy giáo khuyên nhủ đứa học trò bướng bỉnh. "Chắc anh cũng không muốn bị cùm ở đây, đúng không?"

Anh khẽ rên rỉ, cố gượng ngồi thẳng lên, tay run run giở cuốn sách bài tập toán. Vừa đặt bút viết nét đầu tiên thì chỉ thấy một vết hằn trên tờ giấy.

"Bút máy... bút này hết mực."

"Anh khỏi cần mực bút máy làm gì." Khuôn mặt gã áo đen lại nở nụ cười. Rồi gã đứng dậy, một tay giữ chặt cổ tay trái của đối phương, tay kia cầm một con dao phẫu thuật lấp lóe ánh sáng lạnh buốt.

Chỉ khẽ ấn một nhát. Cảm giác đau nhói chỉ thoáng qua, anh nghe thấy tiếng xè xè giống như tiếng đường ống nước bị vỡ.

Máu phun xối xả. Anh kêu rú lên, như một bản năng, tay phải đưa sang bịt vết thương nhưng tay phải bị sợi xích căng ra giữ chặt, giữa tay phải và tay trái vẫn còn cách nhau chừng nửa mét.

"Đừng động đây, đừng động đây." Gã áo đen chép miệng trách móc. Gã chỉnh lại vị trí cái thùng nhựa. "Đừng lãng phí mực của anh!"

Máu phun ra chảy vào cái thùng nhựa, thành những âm thanh ồ ồ ùng ùng.

Gã áo đen ấn anh ngồi im, rồi lại nhét cái bút máy vào tay anh, ra hiệu chấm máu trong thùng mà viết.

Anh khóc òa, nước nở, vừa khóc vừa phủ phục xuống đất, tay run run viết đáp số của đề toán thứ nhất. Con số "45" đỏ thắm, nổi bật trên trang giấy trắng.

"Thế là phải!" Gã áo đen hài lòng đứng dậy, nhìn đồng hồ. "Tôi phải mất 5 tiếng đồng hồ mới có được đáp số, chắc chắn anh sẽ làm nhanh hơn tôi, chỉ cần hai tiếng là đủ. Nhưng vẫn phải tranh thủ làm đi..." Gã chỉ vào cái thùng nhựa. "Cái thứ kia của anh chóng đông thật! Ha ha..."

Nói rồi gã xách ba lô, nhìn quanh một lượt, sau đó cầm cái chổi lau sàn từ từ chùi mặt sàn, rồi gã bước ra phía cửa.

Vừa mở cửa, hình như gã nhớ ra điều gì đó, bèn ngoảnh lại nói: "Này! Đáp số cuối cùng, cứ làm tròn cũng được. Chúc anh may mắn nhé!"

Gã mỉm cười đầy ý nghĩa sâu xa, sau đó đóng cửa lại.

Chương 2: CẦU HÔN

Đã sang thu mà trời vẫn nắng nóng kinh người, nắng nóng đã hoành hành bạo ngược suốt mùa hạ mà bây giờ vẫn không tha nấu nung miền đất này. Dưới ánh nắng gay gắt, những đám cỏ dại đã ngả màu vàng tỏa ra một mùi thơm nồng nhẹ nhẹ, khiến người ta lơ mơ buồn ngủ.

Dưới cái nắng sớm mai, Phương Mộc đang ngồi nhổ cỏ trong sân vườn. Mồ hôi từ trán ròng ròng chảy xuống không ngớt, chảy vào miệng, vị mặn mặn. Thỉnh thoảng anh lại đứng lên vịn hông mấy cái, rồi lau mồ hôi trên đầu kéo mắt sẽ bị nhòe chẳng nhìn rõ nữa.

Viện phúc lợi nhi đồng này rất giống khu nhà "Thiên sứ đường", cũng có vườn trồng cây quả hoa lá, chỉ hiềm quy mô quá nhỏ. Kinh phí có hạn, nhân lực thì thiếu, nên cỏ dại tha hồ mọc lên, khiến cho khung cảnh ở đây càng có vẻ tiêu điều xơ xác.

Không thể để cho bọn trẻ sống ở một môi trường như thế này. Kể cả khi chúng bị xã hội ném vào một xó thì cái xó ấy cũng phải tràn đầy ánh nắng và có sức sống.

Phương Mộc liếm đôi môi khô nứt nẻ, lại ngồi xuống tiếp tục nhổ những búi cỏ dại đã chiếm đoạt dinh dưỡng của những thứ hữu ích, tuy cỏ dại cũng là sinh mệnh xanh tốt nhưng nếu không có chúng thì hoa trái sẽ càng tươi thắm và sẽ càng ngọt hơn.

"Nghỉ một lát đã nào!" Ở bên kia sân, chị Triệu gọi anh. "Lại đây uống nước đã."

Phương Mộc chỉ "vâng" một tiếng, tay vẫn không ngừng làm việc, anh nhổ cho đến lúc hết sạch đám cỏ dại xung quanh, anh mới đứng dậy lê đôi chân tê bại từ từ bước đến.

Chị Triệu đưa cho Phương Mộc cốc nước, đồng thời chị cầm khăn mặt giúp anh lau mồ hôi. Anh hơi ngượng nghịu, cầm lấy cái khăn rồi tự lau mặt mũi.

Chị Triệu lại rót đầy cốc nước đưa vào tay Phương Mộc, khẽ thở dài.

"Có tin tức gì không?"

"Không." Phương Mộc cúi đầu, tay vo cái khăn mặt rõ chặt. "Chị yên tâm, nếu có tin, em sẽ báo cho chị biết ngay."

"Tôi rất có lỗi với ông Châu." Chị Triệu nhìn mảnh sân trống trải, buồn bã nói: "Mất một đứa, rồi lại mất một đứa nữa."

Phương Mộc không nói gì, hai bàn tay đầy nếp nhăn của anh đang xoắn vào nhau.

Nửa năm trước Nhị Bảo đi mất, đến nay vẫn bật tin tức.

"Chú hãy tìm nó giúp chị." Nét mặt chị Triệu đầy ưu tư. "Á Phàm thì đã lớn, dù đi đến đâu nó cũng có thể tự lo thân, nhưng Nhị Bảo thì còn bé, non nớt chưa biết gì... chị sợ nó bị đánh đập hà hiếp."

"Em sẽ gắng hết sức, chị cứ yên tâm." Hai tay Phương Mộc vịn vào nhau càng mạnh. Chị Triệu mỉm cười quay sang nhìn anh.

"Gần đây chú công tác có bận rộn, mệt mỏi không?"

"Em vẫn ổn." Phương Mộc một hơi uống cạn cốc nước. "Lục Lộ có hay đến đây không?"

"Sao chú vẫn gọi nó là Lục Lộ?" Chị Triệu cười, vỗ vai anh. "Hiện nay gọi nó là Hình Lộ."

Vợ góa của Hình Chí Sâm là Dương Mẫn, sau khi nhận nuôi Lục Lộ, chị hỏi ý kiến nó, nó đồng ý, nên đã đổi sang họ Hình. Một là để kỷ niệm người chồng quá cố, hai là cũng ngụ ý để cho đứa trẻ bất hạnh này sẽ có được sức sống mới.

"Thế đấy, Hình Lộ dễ gọi hơn, nhưng vẫn không thể khác đi được." Phương Mộc bần khoản, đưa tay lên gãi đầu. Họ nhà ấy đã phải chịu

đựng quá nhiều hồi ức. Lục Gia thôn. Lục Lộ. Hai chị em Lục Hải Yến và Lục Hải Thao. Hai cha con Lục Thiên Trường và Lục Đại Xuân...

Và những người dính dáng với họ, những con người đã phải bỏ mạng.

Đâu có thể dễ mà quên được!

"Hình Lộ hiện đang học lớp 11." Chị Triệu đón cái cốc từ tay Phương Mộc. "Con bé chỉ muốn thi vào trường Cảnh sát."

Phương Mộc mỉm cười: "Hai năm nữa nó sẽ thi đại học, phải để cho nó yên tâm học tập."

"Phải! Còn về chú, chú cũng đừng nên đến đây nhiều." Chị Triệu ngẩng nhìn thật kỹ khuôn mặt Phương Mộc. "Chú kha khá tuổi rồi đấy, nên lập gia đình đi là vừa."

"Hi hi... chuyện này để tính sau." Phương Mộc đưa trả chị Triệu chiếc khăn mặt. Anh vừa định đứng dậy thì nghe thấy di động đổ chuông.

Rất đông phụ huynh học sinh và người dân đứng chật kín cổng trường trung học số 47 thành phố C. Ở một bên của cổng sắt kéo của cổng trường có vài cảnh sát đang đi đi lại lại canh gác, sắc mặt nghiêm túc, thỉnh thoảng lại lớn tiếng nhắc nhở một số phụ huynh định đi qua tuyến cảnh giới.

Cách khu phòng học vài chục mét, các giáo viên dẫn học sinh xếp hàng vội vã đi ra. Đám đông đứng ngoài cổng trường bỗng ồn ào hẳn lên, đó đây vang lên tiếng họ gọi con mình. Đám học sinh vừa ra khỏi cổng trường thì bị các vị phụ huynh quá sốt ruột chạy đến ôm chầm, rồi nhìn kỹ khắp người đứa con, họ rất sợ tấn thảm kịch sẽ xảy ra đối với con mình. Đám học sinh thì rất khoái chí vì được nghỉ học, được nghỉ học thì quá hay!

Phương Mộc vừa dừng xe thì thấy một chiếc xe hòm của "Tổ đưa tin nhanh của thành phố C" cũng dừng gấp bên cạnh, một nữ phóng viên, một quay phim và vài nhân viên khác lần lượt chui ra khỏi xe. Họ vừa giục nhau vừa chạy về phía cổng trường. Phương Mộc khẽ lắc đầu. Anh giờ nhanh tầm thẻ cảnh sát trước mặt các cảnh sát đứng gác rồi rảo bước vào sân trường.

Anh chưa đi được mấy bước, một nam giới bước lại nhìn anh từ đầu đến chân, rồi hỏi: "Có phải anh là Phương Mộc ở Sở Công an tỉnh không?"

Phương Mộc gật đầu: "Phải." Đối phương tỏ ra rất căng thẳng, vừa bắt tay anh hỏi han vừa lắp bắp thừa nhận rằng công tác bảo vệ ở nhà trường còn tồn tại nhiều bất cập...

Phương Mộc nghe mấy câu thấy phát ngán bèn ngắt lời tự phê bình của anh ta.

"Này, anh là..."

"Dạ... tôi là trưởng ban bảo vệ của trường này." Anh ta có vẻ sợ hãi, nói năng thì rất khiêm tốn. "Tôi mới nhận công tác nửa năm, thật không ngờ..."

Phương Mộc không muốn nghe những lời rườm rà có ý thoái thác trách nhiệm kiểu này, anh vào đề luôn.

"Đưa tôi đến hiện trường!"

Hiện trường là phòng học 204 trên tầng hai của khu giảng đường, hiện trường đã được các đồng nghiệp đến sớm nhất phong tỏa. Phương Mộc đứng ở cửa, chỉ có thể nhìn thấy các nhân viên công tác đang bận rộn xem xét.

"Anh đến rồi à?"

Phương Mộc ngoảnh sang. Mễ Nam với trang phục của ngành, cô đi vòng qua cái bàn giáo viên bước lại, đưa cho anh bộ mũ trùm đầu và

găng tay găng chân.

Phương Mộc vừa mặc đồ vừa hỏi: "Đã kiểm soát các chứng cứ rồi chứ?"

"Làm rồi." Mễ Nam chỉnh hộ anh bộ mũ trùm đầu cho ngay ngắn. "Hơi xộc xệch đấy!"

Phương Mộc: "Có lấy được dấu chân không?"

Mễ Nam: "Có! Nhưng không thật lý tưởng." Mễ Nam cau mày, nhìn cái hộp đựng dấu chân đặt trên bàn giáo viên, bĩu môi: "Chỉ lấy được nửa dấu giày, nhưng cũng không rõ nét."

Lúc này các đồng nghiệp đang đứng trong lớp học quen biết Phương Mộc, đều liên tiếp "chào anh". Một cảnh sát trẻ vóc người cao lớn bước đến, rất nhiệt tình bắt tay Phương Mộc.

"Anh Mộc à? Tôi là Dương Học Vũ ở công an khu Khoan Thành." Sắc mặt anh ta có nét ngạo mạn. "Tôi rất thân với trưởng phòng bên các anh, anh ấy thường nhắc đến anh."

Phương Mộc cũng từng nghe nói đến Dương Học Vũ. Vài năm nay cậu ta đã phá được mấy vụ trọng án, Dương Học Vũ rất có năng lực, nhanh nhẹn, cậu ta là đối tượng bồi dưỡng trở thành lớp kế cận.

"Chắc hai người đã biết nhau rồi, nên tôi không giới thiệu nữa." Dương Học Vũ nhìn sang Mễ Nam. "Mễ Nam à, trưa nay chúng ta cùng đi ăn cơm được không?"

"Không!" Mễ Nam khép mi mắt lại. "Em còn có việc."

Dương Học Vũ hơi ngượng ngịu, nhưng khi ngẩng nhìn Phương Mộc thì anh lại cười rất nhiệt tình.

"Thế thì lần này phải nhờ anh Phương Mộc rồi."

Phương Mộc không thích những câu nói khách sáo như thế, anh đang có một số bản thảo. Địa điểm xảy ra vụ án tuy rất đặc biệt, nhưng

vẫn là một vụ án mạng bình thường, đâu cần huy động đến cả phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của Công an tỉnh?

"Tại sao phải gọi tôi đến đây?"

Nét cười của Dương Học Vũ bớt tươi hơn.

"Anh xem, rồi khắc biết."

Vị trí cái xác: ở lối đi giữa hàng bàn ghế thứ nhất và thứ hai, phía bắc phòng học, đầu và chân theo hướng tây - đông, tư thế quỳ gục xuống. Chân và tay đều bị trói, tay trái bị còng và khóa vào đường ống khí sưởi, tay phải bị buộc vào một sợi xích dài 1,5m, đầu kia buộc vào tay nắm cửa sau của phòng học. Hai chân nạn nhân bị xích bằng hai sợi xích, chúng lại được đấu nối với sợi xích dài kia. Tại hiện trường, pháp y nói rằng giám định sơ bộ cho thấy nguyên nhân dẫn đến cái chết là do nạn nhân bị sốc vì mất máu. Điều này không khó nhận ra, vì vết thương hở ở cổ tay nạn nhân và các vết máu trên khắp mặt đất, ta sẽ dễ dàng có được kết luận đó. Nhưng điều lạ lùng là ở hiện trường không có vật chứng gì khác.

Tay phải nạn nhân cầm cây bút máy, ngòi bút bị máu khô nâu đen bọc kín; phía trước nạn nhân có tờ giấy A4 rơi trên sàn, trên tờ giấy chẳng chịt những vết máu đã khô, có vẻ như là những chữ số và công thức toán học. Bên dưới tờ giấy A4 là cuốn sách bài tập toán đang mở ở trang 73, cũng dính đầy các vết máu.

Người chết nằm ở tư thế quỳ rũ xuống tờ giấy, đầu hơi ngả về hướng nam, đôi mắt hơi mở, hình như trước khi chết đang chăm chú nhìn cái gì đó; theo hướng của ánh mắt kéo dài, thấy có một cái kết nhỏ. Kết bằng thép, màu ghi sáng, các nút chữ số dính đầy các dấu vân tay dính máu.

Phương Mộc nhìn về phía tường, thấy bên dưới cổ tay trái nạn nhân có một cái thùng nhựa trắng, vách thùng dính máu bê bết, bên trong, non nửa thùng là một chất gì đó nâu đen, sơ bộ đoán rằng đó là máu máu của chính nạn nhân.

"Cầm bút này... chấm máu... để giải các đề toán..." Phương Mộc đứng thẳng lên, anh lại nhìn cái kết. "Lẽ nào chỉ nhằm tìm ra mật mã của cái kết?"

Trong kết có thứ gì?

Anh ngẩng nhìn Dương Học Vũ vẫn đang khoanh tay đứng đó im lặng, ý anh như muốn Dương Học Vũ có câu trả lời. Dương Học Vũ lắc đầu, hình như anh đọc được ý nghĩ của Phương Mộc.

"Bên trong phải có thứ gì đó, nhưng không biết là gì."

Dương Học Vũ nhìn vết thương trên cổ tay nạn nhân. "Băng! Để băng bó vết thương!"

"Chắc không phải thế." Phương Mộc chỉ vào sợi xích buộc cổ tay phải của nạn nhân. "Tay phải anh ta không thể đụng đến tay trái, cả hai chân cũng vậy. Nếu đụng đến được, thì anh ta sẽ ấn ngón tay vào động mạch để cầm máu, trì hoãn cái chết. Bên trong kết có thể là chìa khóa còng, hoặc là điện thoại di động..."

Dương Học Vũ "à..." một tiếng, rồi nín lặng, hình như anh cảm thấy ân hận vì mình đã hấp tấp phát biểu ý kiến.

Phương Mộc không bận tâm điều đó. Hung thủ bố trí hiện trường giết người rất phức tạp, chắc chắn không đơn giản chỉ vì để giết chóc. Đằng sau những hiện tượng bề ngoài này chắc chắn phải có những động cơ phạm tội rất sâu xa.

Nó là gì?

Ánh mắt anh lại hướng về cuốn sách bài tập toán.

"Lớp học... đầu đề toán... mật mã..." Phương Mộc cau mày, miệng không ngớt lẩm bẩm.

Dương Học Vũ bỗng húng hắng ho mấy tiếng, khiến dòng suy nghĩ của Phương Mộc bị gián đoạn, anh nhìn sang Dương Học Vũ.

"Trả thù!" Khuôn mặt Dương Học Vũ lại tươi cười như vừa đánh thắng trận. "Động cơ của hung thủ là trả thù!"

"Thế ư?" Phương Mộc nhướn mày.

"Chắc gần đây anh không nghe tin thời sự?" Dương Học Vũ chum môi hất hàm về phía nạn nhân. "Gần đây anh ta là nhân vật nổi đình nổi đám."

Phương Mộc ngồi trong chiếc xe Jeep, loay hoay ấn các nút máy di động, anh định lên mạng. Nhưng tốc độ kết nối rất chậm, màn hình thì bé tẹo, Phương Mộc bỏ kính mắt xuống, ghé sát màn hình, các ký tự bé tẹo như con kiến, anh vẫn thấy nhòa chẳng nhìn thấy gì.

Cửa xe bỗng mở toang. Mễ Nam nhanh nhẹn bước lên, đưa cho Phương Mộc một túi bánh cuộn rán và mấy tờ báo.

"Anh ăn đi kéo nguội." Cô lại chỉ vào mấy tờ báo. "Ở đây có bài viết chi tiết về con người nạn nhân."

Nói rồi, cô lặng lẽ ngồi bên anh, ăn suốt bánh rán trong túi của mình.

Phương Mộc nhìn cô ăn lấy ăn để, cảm thấy ái ngại; anh kéo cửa xe đóng lại, nói: "Anh đưa em đi ăn!"

"Làm gì có thì giờ?" Mễ Nam ấn Phương Mộc ngồi im. "Chiều nay còn phải về Sở. Ăn quấy quá cho xong cũng được mà!"

Phương Mộc nhìn Mễ Nam. Cô buộc tóc đuôi ngựa, không son phấn trang điểm, mặc bộ quần áo trực chiến màu xanh sẫm, đầy vẻ dày dạn. Không còn dáng dấp của một cô sinh viên sợ sệt rụt rè hồi nào nữa. Cách đây ba năm Mễ Nam tốt nghiệp đại học, rồi thi công chức ngành công an, được Sở Công an thành phố C tuyển dụng. Sau đó cô được học bồi dưỡng 2 năm chương trình chuyên ngành kiểm định dấu vết của khoa kỹ thuật hình sự - Học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc, cô trở thành một cán bộ khám nghiệm hiện trường trong đội cảnh sát hình sự công an khu Khoan Thành thuộc Sở Công an thành phố C.

Mễ Nam không nhìn Phương Mộc nhưng vẫn nhận ra anh đang chăm chú nhìn mình, cô bỗng thấy lúng túng.

"Sao thế?" Cô ngoảnh sang, luống cuống đưa tay lau miệng. "Mặt em bị dính bánh à?"

"... Không!" Phương Mộc nhìn ra hướng khác.

"Thế thì sao anh cứ nhìn mãi?" Mễ Nam bỗng đỏ mặt, cô vội vàng ăn hết cái bánh rán. "Anh mau ăn cho xong đi. Rồi đưa em về cơ quan, em có một thứ muốn đưa anh."

" Là gì vậy?"

"Em mua cho Hình Lộ mấy cái áo." Ánh mắt cô trở nên dịu hiền ấm áp. "Con bé lớn nhanh thật! Mấy hôm trước nó còn kêu ca áo chị Dương Mẫn mua cho đã chật cả rồi."

"Ừ, được!" Phương Mộc nhét mẫu bánh rán vào miệng rồi xoay chìa khóa nổ máy xe.

Xe dừng trong sân khu công an. Mễ Nam bước xuống, tay vỗ vào cái va li đựng dấu chân tay khám nghiệm, ngẩng nhìn Phương Mộc nói: "Em phải đưa thứ này về đội. Anh vào phòng làm việc của em ngồi một lát đã?"

"Thôi! Anh ngồi trong xe chờ em." Phương Mộc không muốn các nữ đồng nghiệp đứng tuổi của Mễ Nam xì xào đoán mò này nọ. "Anh ngồi đây có thể hút thuốc."

Mễ Nam biết Phương Mộc nghĩ gì, cô mỉm cười, xách cái va li đi về phía tòa nhà văn phòng.

Phương Mộc nhìn theo Mễ Nam cho đến khi cô bước hẳn vào cửa khu nhà. Anh rút bao thuốc trong túi lấy ra điều thuốc đưa lên miệng ngậm, châm lửa. Sau đó anh lật giờ mấy tờ báo.

Vừa lướt nhìn mấy hàng chữ, bỗng nghe thấy tiếng ồn ở sân, anh nhìn ra. Một xe cảnh sát phóng vào rất nhanh rồi dừng ở vị trí đỗ xe. Một

người mặc sắc phục cảnh sát nhảy xuống, rồi mở toang cửa sau. Tiếng quát tháo vang lên, một tốp thanh niên nam nữ ăn mặc quái dị, tóc nhuộm đủ màu, tay ôm đầu, lần lượt nhảy xuống.

Chắc là bọn lưu manh nhóc con vừa bị bắt ở đâu đó giải về đây. Phương Mộc nhìn thoáng qua rồi lại cúi xuống đọc báo. Nhưng dường như anh không nhìn thấy gì cả, hình ảnh trước mắt anh lại là một bóng người trong đám thanh niên vừa rồi.

Vừa rồi chỉ thoáng nhìn, nhưng nó giống như một con dấu kim loại nung nóng đóng rất sâu vào não anh một hình ảnh.

Đôi mắt Phương Mộc dần mở to.

Mấy nam nữ thanh niên kia xếp hàng đi vào tòa nhà văn phòng, khiến những người xung quanh phải đưa mắt nhìn sang. Anh cảnh sát trực ban khoái chí nói: "Hay quá! Thu hoạch lớn! Tóm được một lũ."

"Mấy đứa nhãi con này ghét đi học!" Một anh cảnh sát đá dít thẳng nhóc đi sau cùng, "Giữa ban ngày đến phòng ca nhạc hút hít!"

"Khai rõ nhân thân từng đứa, sau đó thông báo cho gia đình." Một cảnh sát đứng tuổi đang vừa đưa tay nắn vai vừa gay gắt nói: "Đưa con nhóc kia lại chỗ tôi! Nó còn dám nốc cả chai rượu nữa kia!"

Hai cảnh sát kéo một cô gái trong số đó, trong tiếng dấm đá và kêu oai oái, lôi cô ta vào phòng Thẩm vấn, nhanh chóng còng luôn vào cái ghế.

"Biết điều thì ngồi cho yên!" Anh cảnh sát đứng tuổi chỉ vào cô ta. "Nếu không tống mày vào trại cải tạo, tao không phải họ Trần nữa!"

Nói rồi anh giận dữ lớn tiếng nói với hai cảnh sát trẻ: "Trông coi nó, tôi đi lấy giấy bút lập biên bản."

Cô gái bị còng vào ghế rồi nhưng cô ta vẫn cố vùng vằng giãy giụa rất hung. Lát sau, cô ta cũng biết là vô ích, bèn mở miệng chửi bới ầm ĩ. Thôi thì đủ các từ ngữ tục tĩu bắn thủ tuôn ra như bắn súng liên thanh từ

cái mồm cô ta, hai anh cảnh sát đứng ngoài cửa vẫn bình thản như không, chẳng hề lấy làm lạ.

Chửi bới chán chê, cô ta cảm thấy mệt và càng không ý nghĩa gì, bèn ngồi phịch xuống ghế thờ đốc hồng hộc.

Lúc này cửa mở ra, Phương Mộc từ từ bước vào đứng tựa vào tường nhìn cô gái, không nói một câu.

Cô ta tưởng đã có đối tượng để trút hờn căm cho đã, vừa ngẩng đầu thì cô ta ngây đờ ra mấy giây, sau đó cố nén những câu tục tĩu trong lòng, câm lặng.

Trong căn phòng thăm vẩn âm u lạnh người, chỉ còn tiếng thở gấp của cô gái. Cả người đàn ông im lặng đứng ở cửa lẫn cô gái bị còng trên ghế đều không nói câu nào, để mặc cho cái bầu không khí im ắng càng lúc càng nặng nề bức xúc chiếm lĩnh không gian trong này.

Khoảng cách giữa hai người chỉ vài mét nhưng nó là ranh giới giữa tuyệt vọng và niềm vui bất ngờ, giữa cảm giác nhục nhã và nghi hoặc.

Và cả sự chạy trốn và tìm kiếm giữa hai người suốt bao năm nay.

Một hồi lâu sau đó, Phương Mộc mới từ từ, nhẹ chân bước lại phía cô gái.

Dường như đó là những bước chân khó mà nhận ra được, nhưng lại như những cái roi quất vào người cô gái. Cô ta ra sức vùng vằng cự quật, khát vọng chạy trốn của cô ta còn mạnh hơn cả lúc này.

Phương Mộc đã bước đến bên cô ta, rồi từ từ khom người xuống, anh chăm chăm nhìn vào mặt cô ta không rời một giây.

Cô ta cố hết sức ngoảnh đầu sang một bên, nước mắt rơi lã chã.

Phương Mộc nhìn những dòng nước mắt long lanh không ngừng tuôn chảy, anh nói một cách chật vật:

"Mấy năm nay em đi những đâu?"

Cô gái cắn chặt đôi môi, không nói gì. Khi bị hỏi đến lần thứ ba, cô ta bỗng nhìn ra phía cửa, gào lên như điên: "Các người muốn tống tôi vào trại cải tạo chứ gì? Thế thì làm ngay bây giờ đi! Lôi tôi đi khỏi đây ngay đi..."

"Em đừng sợ." Phương Mộc vội nói: "Anh sẽ không bắt em đi cải tạo lao động."

"Thế thì tôi có thể đi đâu?" Đầu cô ta quay phắt lại, ngoảnh cái mặt hung hãn về phía Phương Mộc. "Trại cải tạo lao động mới là nơi dành cho những người như tôi!"

Đây là lần thứ nhất hai cặp mắt nhìn thẳng vào nhau kể từ lúc gặp lại. Đôi mắt đen đậm lệ của cô gái đã biến dạng nhòe đi, mái tóc xanh xoăn xoăn rồi mù tơi tả cộng với ánh mắt vằn lên dữ tợn, cô ta đã không còn là cô gái ngoan ngoãn xinh xắn ngày nào, mà giống một con sư tử cái.

"Em đừng thế này." Phương Mộc chìa tay ra định bảo nó hãy bình tĩnh lại. "Em có biết không, anh vẫn để ý tìm em..."

Cô ta "xùy" một tiếng, đôi mắt lại trào lệ.

"Anh đừng giả vờ nữa." Cô ta nhoài ra phía trước, mũi cô ta gần chạm vào mặt Phương Mộc. "Nếu anh tốt như thế, sao lúc đầu anh không đem tôi đi?"

Rồi thật bất ngờ, cô ta co chân đạp một phát vào vai Phương Mộc, Phương Mộc không kịp tránh, anh ngã ngửa ra sàn nhà xi măng.

"Bây giờ anh lại ra vẻ tốt bụng..." Cô ta khóc âm ỉ. "Khi tôi không biết trông cậy vào ai nữa thì anh ở đâu? Khi tôi đi ăn mày trên phố thì anh ở đâu? Khi tôi bị chúng thay nhau giày vò thì anh ở đâu?"

Cô ta không nói nổi nữa, rồi nước nở, gào khóc âm ỉ.

Phương Mộc không nói một lời, ngồi đờ trên sàn nhìn cô gái.

Bên ngoài phòng Thẩm vấn, cảnh sát đứng chật ních, mọi người hết sức kinh ngạc nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, họ nhìn Phương Mộc, không sao hiểu nổi, rồi lại nhìn cô ta.

Tiếng khóc của cô ta nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn những tiếng nước nở khe khẽ.

"Khi tôi biến thành thế này rồi anh mới lò dò ra..." Cô ta đưa mu bàn tay lên quệt lau nước mắt. "Anh biến đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa..."

"Á Phàm..." Phương Mộc bỗng ngắt lời cô ta, rồi anh từ từ nhồm dậy, đứng lên.

Phương Mộc chìa tay ra. Vẻ mặt anh vừa hiền hòa lại vừa nghiêm túc.

"Á Phàm, chúng ta hãy cưới nhau!"

Chương 3: BÁO ỨNG

Ngày 12 tháng 9 năm 2011, có một vụ án mạng xảy ra tại trường trung học số 47 của thành phố C. Hiện trường là ở phòng học lớp 7D trên tầng hai của khu lớp học. Cửa vào phòng học là cửa gỗ một cánh mở vào phía trong. Trong phòng có 46 bộ bàn ghế gỗ. Nạn nhân là một nam giới tên là Ngụy Minh Quân, 33 tuổi. Thi thể hoàn toàn trần truồng, chết trên sàn nhà ở vị trí đông bắc của căn phòng, đầu hướng tây chân hướng đông, ở tư thế quỳ gục xuống; ở gần thi thể có rất nhiều vết máu, chéch bên trái có một cái thùng nhựa màu trắng kích cỡ trung bình, trong thùng chứa 2.200 ml một chất màu nâu đen, đã được giám định kết luận đó là máu của nạn nhân. Chân tay nạn nhân đều bị khống chế, cổ tay trái bị còng bởi còng thép có đường kính trong là 6,5 cm, còng vào ống dẫn khí sưởi lắp ở tường phía bắc của căn phòng; tay phải bị xích bởi sợi xích dài 1,5 m, đầu kia sợi xích buộc vào tay nắm cửa sau của phòng học. Hai chân đều bị xích bởi sợi xích dài 0,95 m, cả hai sợi xích nối liền với một sợi xích dài. Đã khám nghiệm thu thập dấu chân và dấu vân tay để lại trong phòng; chỉ thu thập được một nửa dấu chân trong vũng máu trước mặt thi thể, ngoài ra không phát hiện thấy các dấu mối nào khác có giá trị. Khám nghiệm và xử lý các dấu vân tay ở các nơi trong căn phòng cũng không có kết quả gì.

Khám nghiệm tử thi cho thấy, nạn nhân có vóc người trung bình, chiều cao 1,76m, tóc dài 5 cm, bề mặt cơ tử thi có những đốm nhạt, ấn xuống thì nhòe đi. Sau gáy có vết sưng tấy, da đầu bị rách, cổ tay trái có một vết thương do bị cửa đứt, dài 3 cm. Kiểm tra vết thương, thấy động mạch cổ tay bị đứt. Cẳng tay trái có vết máu chảy ròng xuống. Qua phân tích thấy rằng nguyên nhân dẫn đến tử vong là do sốc vì mất máu bởi vết thương cửa đứt động mạch cổ tay bằng một vật sắc nhọn. Thời gian tử vong: khoảng 2 giờ sáng cùng ngày. Đã thu thập được một số dấu vết và vật chứng ở hiện trường, chưa phát hiện thấy hung khí và quần áo của nạn nhân, ngờ rằng đã bị hung thủ đem đi. Một vài vật chứng có phần đặc biệt khiến người ta phải suy nghĩ sâu hơn.

Xét tình hình hiện trường, hai tay nạn nhân bị khống chế, cho nên khi động mạch bị rạch đứt thì nạn nhân không thể tự ấn chặt ngón tay để làm chậm quá trình mất máu. Trong quá trình bị chảy máu, nạn nhân không chủ động kêu cứu (Tuy nhiên, khung cảnh hiện trường cho thấy dù kêu cứu cũng là vô tác dụng. Bảo vệ trực ban đêm hôm đó là Liêu Trung đã bị rơi vào tình trạng hôn mê sâu, khi án mạng được phát hiện ra, anh ta vẫn ở tình trạng ý thức chưa trở lại bình thường. Điều tra xem xét cho thấy trong nước trà Liêu Trung uống tối hôm đó có thuốc gây mê rất mạnh). Trước khi chết, nạn nhân đã làm một việc kỳ lạ là giải các bài tập toán.

Tại hiện trường, phát hiện thấy một cây bút máy (ruột không có mực, ngòi bút dính đầy máu khô), một cuốn sách bài tập toán cấp II (đã giở đến trang 73), và vài tờ giấy in khổ A4; hình như nạn nhân đang giải các bài tập để tìm một đáp án nào đó. Kết hợp với việc tìm thấy một cái kết nhỏ ở hiện trường, cảnh sát sơ bộ nhận định rằng hành động kỳ quái giải các bài toán của nạn nhân có thể là để tìm cho ra mật mã của kết sắt. Sau khi mở kết, thì phát hiện thấy trong đó có máy di động của nạn nhân (ở trạng thái tắt máy). Vì thế, cảnh sát suy luận rằng mật mã của kết sắt có liên quan đến các đáp án tìm ra khi giải được các bài tập trong cuốn sách bài tập toán; đó sẽ là hy vọng duy nhất của nạn nhân để có thể thoát khỏi tình thế tuyệt vọng; tiếc rằng nạn nhân chỉ có thể tiến hành nửa chừng việc tìm kiếm mật mã, cuối cùng, sinh mệnh mong manh của nạn nhân đã không còn nữa.

Dương Học Vũ thay mặt công an khu tổng hợp lại hiện trường và phân tích sâu. Hồi 5 giờ chiều một ngày trước khi vụ án xảy ra, nạn nhân đã rời trường học nhưng không về nhà; và sáng sớm hôm sau thì xác nạn nhân bị phát hiện thấy. Trong khoảng thời gian đó, người nhà nạn nhân đã nhiều lần gọi điện vào máy di động của nạn nhân, đều được tổng đài tự động trả lời "thuê bao hiện đang tắt máy". Dương Học Vũ cho rằng hung thủ là người bên ngoài trường học, đã dùng vật cứng đánh và khống chế nạn nhân Ngụy Minh Quân, sau đó y dùng xe cơ động chở nạn nhân đến hiện trường gây án. Trước đó y đã trộn thuốc mê vào nước trà của bảo vệ trực ban của trường là Liêu Trung, khiến anh ta mê man

bất tỉnh; cơ sở vật chất của trường trung học số 47 của thành phố C thì tương đối cũ kỹ, lại chưa lắp đặt hệ thống camera giám sát. Vì thế, sau khi hung thủ đã làm cho Liêu Trung mê man, y sẽ dễ dàng chuyển Ngụy Minh Quân lên phòng học lớp 7D. Y đã cởi quần áo của anh ta, sau đó trói khóa chân tay, đặt di động của Ngụy Minh Quân vào kết sắt. Tiếp đó y cửa động mạch cổ tay Ngụy Minh Quân, ép anh ta dùng bút máy chấm máu để giải các đề toán, tìm ra mật mã kết. Trong thời gian này, Ngụy Minh Quân gắng hết sức giải toán, đồng thời trực tiếp ấn nút kết để mò mật mã, nên đã để lại nhiều dấu vân tay trên đó. Nhưng vì bị mất máu nghiêm trọng, Ngụy Minh Quân đã tử vong vào khoảng 2 giờ sáng.

Vụ việc này rõ ràng rất khác với hiện trường các vụ án mạng khác, nhưng cảnh sát đã nhanh chóng khẳng định được động cơ của hung thủ gây án.

Trả thù.

Kết luận này xuất phát từ nhân thân đặc biệt của nạn nhân.

Nạn nhân Ngụy Minh Quân tuy chỉ là một giáo viên toán trung học bình thường, nhưng gần đây anh lại trở thành nhân vật trung tâm, là tiêu điểm mà dân chúng thành phố C quan tâm chú ý. Nguyên nhân sâu xa bắt nguồn từ cái chết của một đứa trẻ 14 tuổi.

Đứa bé đó tên là Vu Quang, học sinh lớp 7D trường trung học số 47 của thành phố C, chủ nhiệm lớp chính là thầy giáo Ngụy Minh Quân. Kết quả học tập của Vu Quang tương đối kém, và kém nhất là môn toán, nó liên tục đội sổ, đứng cuối lớp. Ngụy Minh Quân là giáo viên toán kiêm thầy chủ nhiệm lớp, anh rất đau đầu. Một số học sinh cho biết, thầy Ngụy Minh Quân khi lên lớp thường xuyên hỏi bài Vu Quang nhưng nó đều không trả lời được, bèn phạt nó đứng cả giờ mà nghe giảng. Thậm chí có vài lần anh bạt tai nó. Trong lần làm bài kiểm tra đầu tháng 9, kết quả chung của cả lớp 7D không tốt, riêng kết quả bài kiểm tra toán thì xếp hạng bét trong cả khối lớp 7. Ngụy Minh Quân cảm thấy rất bẽ mặt, cho rằng cậu học trò Vu Quang đã níu chân cả lớp, anh trách mắng nó thậm tệ, sau đó anh quăng cho nó cuốn sách bài tập toán, yêu cầu nó

trong đêm nay phải làm bằng hết các bài tập, nếu không ngày mai đừng vác mặt đến lớp nữa.

Theo lời kể của bà mẹ Vu Quang, tối hôm đó thằng bé ngồi làm bài tập đến 2 giờ sáng, cha mẹ nhiều lần bảo nó đi ngủ đi thì nó cứ nhất định không chịu. Thằng bé khóc và nói nếu không làm hết bài tập thì thầy giáo sẽ không tha cho nó. Khoảng 4 giờ sáng thì Vu Quang nhảy từ nhà mình trên tầng 7 xuống sân chết ngay tại chỗ.

Sau vụ việc bi thảm này, cha mẹ Vu Quang nhiều lần đến trường đề nghị nhà trường có câu trả lời, nhưng đều chìm trong im lặng, họ đành nhờ giới báo chí truyền thông. Và lập tức, nhiều cơ quan thông tin của thành phố lên tiếng, bản tin thời sự của đài truyền hình thành phố C còn đưa tin về vụ việc này liền ba ngày. Dưới áp lực của giới truyền thông và dư luận xã hội, trường trung học số 47 đã có hình thức kỷ luật đối với giáo viên Ngụy Minh Quân: bãi miễn chức danh chủ nhiệm lớp, xóa bỏ tiền thưởng của năm, không bình xét danh hiệu thi đua của năm, và ghi lý lịch bị kỷ luật hành chính. Nhưng không vì thế mà có thể đánh dấu chấm kết thúc vụ việc. Các tình tiết trước sau và tin tức về vụ việc này đều bị truyền lên mạng, và thế là làn sóng mạt sát chửi bới của các cư dân mạng tràn đến dữ dội không gì ngăn cản nổi. Mở bất cứ trang mạng nào rồi đánh ba chữ nóng bỏng "Ngụy Minh Quân" là có thể đọc thấy những từ ngữ liên quan đại loại như "thầy giáo thú vật", "đồ cặn bã rác rưởi"... Thậm chí có người còn phát biểu rằng phải bắt Ngụy Minh Quân đền mạng, những ý kiến tán thành cũng không ít. Gần một tuần liền, cửa kính nhà Ngụy Minh Quân bị ném đá vài lần, chính anh cũng nhận được vô số cú điện thoại đe dọa và chửi bới. Ngụy Minh Quân cũng biết mình đuối lý, nên anh cố bấm bụng chấp nhận chứ không trình báo công an, hy vọng thời gian sẽ làm cho công chúng dần nguôi cơn phẫn nộ. Nhưng anh đã không thể đợi đến cái ngày ấy.

Men theo hướng tư duy "động cơ của hung thủ là trả thù", công an đã khoanh vùng kẻ tình nghi là người nhà học sinh Vu Quang, và cho triệu tập cha Vu Quang là Vu Thiện Bình đến cơ quan công an.

Vu Thiện Bình, nam giới, 42 tuổi, là công nhân xưởng sản xuất xe hơi thành phố C. Khi công an triệu tập Vu Thiện Bình thì anh ta đang đốt pháo trước cổng trường trung học số 47, đồng thời còn giương biểu ngữ viết mấy chữ "Đạo trời ngài sáng, ác giả ác báo". Nhà trường đã ra khuyến nhủ nhưng không có kết quả nên gọi cảnh sát 110. Cảnh sát ở đồn công an khu vực đã đến nhưng không mạnh tay ngăn chặn hành vi trái pháp luật của Vu Thiện Bình mà chỉ nhắc nhở cảnh cáo bằng miệng. Nhà trường tỏ ý không hài lòng, đã trách cứ công an không có hành động gì. Một cảnh sát đứng đó còn nói: đó là hành động bình thường có thể thông cảm được.

Lúc được công an thông báo triệu tập, Vu Thiện Bình vẫn đang trong trạng thái kích động, luôn miệng nói rằng Ngụy Minh Quân có tội, bị giết là đáng đời. Khi bị thẩm vấn đêm hôm xảy ra án mạng thì anh ở đâu, Vu Thiện Bình nói rằng mình đang ở trong bệnh viện chăm sóc người vợ phải điều trị bị ốm do quá đau thương. Công an xác minh cho thấy anh ta đã nói đúng sự thật. Sau khi tổ chức điều tra về tình trạng kinh tế và các mối quan hệ xã hội của Vu Thiện Bình, thì căn bản có thể loại trừ khả năng anh ta đã thuê người giết thầy giáo Ngụy Minh Quân. Cũng tức là Vu Thiện Bình không nằm trong diện nghi vấn.

Phương Mộc cũng cho rằng hung thủ không phải là Vu Thiện Bình. Xét toàn diện hiện trường cho thấy hung thủ bố trí sắp đặt với tâm thế hết sức bình tĩnh. Nếu là Vu Thiện Bình, e rằng anh ta không thể để cho Ngụy Minh Quân chết từ từ như thế, mà sẽ là đâm chết bằng hàng chục nhát dao thì mới có thể hả giận. Ngoài ra, cảnh sát Dương Học Vũ phân tích xây dựng lại hiện trường, có thể nói là căn bản phù hợp với tình hình thực tế của vụ án. Vậy thì hung thủ phải là người có đầu óc tính toán rất tỉ mỉ chặt chẽ, rất bình tĩnh, có thể lực tương đối tốt, có năng lực phản trình sát, và có khả năng kinh tế khá nữa. Những yếu tố về tính cách và thể chất này, Vu Thiện Bình đều không có đủ.

Kết luận này đồng thời cũng khiến người ta nghi ngờ: một ai đó không hề liên quan đến người bị hại trong vụ án này, sao có thể coi "trả thù" là động cơ để mà giết người?

Lẽ nào lại có "hiệp khách" đứng ra "thay trời hành đạo" thật hay sao?

Sau khi Phương Mộc phát biểu, việc phân tích vụ án tạm thời im lặng. Không ít người nhìn trộm Phương Mộc, có ánh mắt tò mò, cũng có ánh mắt ngờ ngợ. Phương Mộc biết rất rõ họ không vì ý kiến phân tích của anh, mà là vì một sự việc khác: buổi chiều hôm xảy ra vụ án, anh đã cầu hôn với một cô gái sắp bị tổng vào trại cải tạo lao động.

Liêu Á Phàm đương nhiên không bị đưa đi lao động cải tạo. Trong đó vừa vì Phương Mộc có lời xin, và cũng vì có tác động của sếp Biên Bình hỗ trợ gỡ rối cho. Cảnh sát Trần (bị đánh bị thương) cũng miễn cưỡng đồng ý không truy cứu nữa, nhưng anh cũng rất tò mò về mối quan hệ giữa Phương Mộc và cô gái đó, anh để ý tìm hiểu nghe ngóng về con người Liêu Á Phàm. Thế rồi chẳng mấy chốc toàn thể chi nhánh sở công an đều biết cái thông tin kỳ lạ này.

Trong đó đương nhiên có Mễ Nam.

Trong suốt cuộc họp phân tích vụ án, Mễ Nam chỉ im lặng cúi đầu, cầm bút vẽ vẽ xóa xóa trong cuốn sổ tay. Phương Mộc vài lần nhìn Mễ Nam nhưng không thấy cô "hường ứng" một lần nào. Khi đồng nghiệp hỏi về tình hình khám nghiệm dấu chân đã lấy được, Mễ Nam vẫn trả lời rằng dấu chân thu thập được ở hiện trường tương đối mờ, cần có thời gian để phân tích thêm, sau đó Mễ Nam không nói gì nữa.

Sau khi tan họp, Phương Mộc có ý nán lại sau cùng mới đi ra, nhưng chỉ loáng một cái đã không trông thấy Mễ Nam đâu nữa, anh đành hậm hực bước ra cửa.

Anh muốn nói với Mễ Nam câu gì đó, thậm chí mong Mễ Nam sẽ căn vặn anh. Nhưng anh cũng biết rất rõ mình không thể giải thích gì về hành động cầu hôn ấy; và, xét từ một ý nghĩa nào đó, anh cũng không cần thiết phải giải thích với Mễ Nam.

Anh đi ra bãi đỗ xe, lên xe, vừa định nổ máy thì cửa sau bỗng bị mở ra. Phương Mộc nhìn vào gương chiếu hậu, thấy Mễ Nam xách một

cái túi xách căng phồng ném vào ghế ngồi, rồi cô bước lên ngồi bên cạnh, mắt nhìn ra ngoài cửa xe, khẽ nói: "Lái đi! Đi về nhà anh."

Không hiểu sao Phương Mộc cảm thấy mình đã yên tâm hơn rất nhiều, nhưng ngay sau đó anh lại thấy ngượng ngịu lúng túng hết cỡ.

"Đó... đó là gì thế?"

"Quần áo." Mễ Nam vẫn không nhìn Phương Mộc, cô chỉ buông ra hai tiếng cọc lốc.

"Định đem cho Hình Lộ kia mà?"

"Cứ đưa cho cô ấy mặc đã."

Ai là "cô ấy", khỏi cần nói ra cũng thừa hiểu.

Phương Mộc định nói "cảm ơn" nhưng anh không sao mở miệng được. Anh chỉ có thể vỗ vỗ vào chỗ ngồi hàng ghế trên bên cạnh anh, nói: "Lên đây ngồi đi!"

Mễ Nam không nói gì, vẫn lặng lẽ ngồi nhìn ra ngoài cửa kính.

Phương Mộc hơi khép mắt lại, đưa tay lên khởi động xe.

Trong phòng, ánh sáng rất yếu, và tràn ngập một thứ mùi kỳ quái. Cố phân biệt sẽ nhận ra có mùi khói thuốc lá, mùi bia và cả mùi nước hoa rẻ tiền nữa. Phương Mộc bảo Mễ Nam bước vào phòng khách, rồi anh bật đèn. Đèn sáng trưng, cho thấy toàn cảnh căn phòng bề bộn hết sức kinh khủng. Mễ Nam thản nhiên nhìn sàn nhà ngập rác, là những túi vỏ đựng các loại đồ ăn, bánh trái, đầu mẫu thuốc lá, áo quần bẩn... rồi cô ngẩng lên nhìn Phương Mộc. Anh gượng mỉm cười, bước vào gian bếp để bật quạt thông gió. Vừa đặt chân vào thì anh giẫm ngay phải một cái vỏ lon bia. Chuỗi âm thanh lốc cốc vang lên khiến tiếng cười nói ồn ào trong phòng ngủ bỗng im bật. Ngay sau đó là cánh cửa phòng ngủ bị kéo ra một khe hẹp, người trong phòng ngủ ghé mắt nhìn ra, rồi lại khép kín cửa. Tiếng cười sảng sặc không cần kiêng dè gì hết lại tiếp tục vang lên.

Mễ Nam bước vào gian toa-lét cầm ra cái chổi, im lặng không nói một lời, cô bắt đầu quét tước thu dọn, Phương Mộc đứng một lát, rồi tìm được một mảnh giẻ lau, lau cái mặt bàn đầy vỏ hạt dưa. Vừa lau được mấy nhát thì bị Mễ Nam giằng lấy, bằng những động tác nhanh nhẹn dứt khoát, cô lau cái bàn thật sạch sẽ, sau đó giở đám quần áo mang theo xếp lên bàn, rồi cô đưa cái túi rỗng cho Phương Mộc, chỉ vào đám quần áo bẩn dưới sàn.

Phương Mộc không hiểu, hỏi: "Để làm gì?"

"Vứt đi!"

Phương Mộc nhìn sắc mặt Mễ Nam, anh không dám nói gì, lẳng lặng nhặt đám quần áo mà Liêu Á Phàm vứt dưới đất nhét vào cái túi, sau đó đặt ra bên cửa.

Mễ Nam tiếp tục chỉnh trang căn phòng, động tác nhanh nhẹn gọn ghẽ, căn phòng lại sáng sủa, thay đổi hẳn diện mạo. Làm xong việc, cô lại mở tủ lạnh lấy ra các thứ rau quả, thịt cá rồi bắt tay vào làm cơm. Phương Mộc không thể xen vào các việc, mấy lần anh bắt chuyện với Mễ Nam nhưng cô chẳng hề mảy mà gì. Bí quá, Phương Mộc chỉ còn cách ra ghế ngồi xuống, lẳng lẽ hút thuốc.

Chẳng mấy chốc mùi cơm và mùi thức ăn xào nấu bay khắp phòng khách. Phương Mộc khẽ hít hít, rồi bước đến tựa cửa gian bếp, vừa hút thuốc vừa nhìn Mễ Nam. Cô không đeo tạp dề, mái tóc buộc gọn lại rồi búi cao lên sau gáy. Vì luôn chân luôn tay làm từ nãy đến giờ, sắc mặt cô đỏ hồng, mũi cô lấm tấm mồ hôi bóng nhẫy. Mễ Nam nhận ra ánh mắt của Phương Mộc, nên các động tác của cô hơi lóng ngóng, nhưng cô vẫn nhất định không chịu hưởng ứng ánh mắt chăm chú của anh. Dù là thế thì Phương Mộc vẫn cảm thấy hơi hoang mang khi đứng trong bếp mù mịt khói và đầy mùi dầu mỡ này, hình như anh là một người chồng lười nhác đang tìm cách lấy lòng cô vợ trong cơn tức giận.

Cánh cửa phòng ngủ bỗng bật mở, ngay sau đó Liêu Á Phàm tay cầm di động, chân lệt xệt bước ra.

Cũng chẳng thiết nhìn Phương Mộc, cô ta bước đến tủ lạnh lấy ra một lon bia, bật nắp, ngửa cổ uống luôn. Phương Mộc đưa mắt nhìn đi chỗ khác, vì cô ta đang khoác chiếc áo sơ mi của cảnh sát và bên dưới chỉ mặc độc một cái quần lót.

Á Phàm một hơi uống gần hết lon bia, sau đó ợ liền mấy cái, rồi ngồi phịch xuống ghế bên cạnh bàn ăn, lấy thuốc lá của Phương Mộc ra châm một điếu hút phì phèo, nhả khói mù mịt.

Phương Mộc cau mày, đưa tay ra đẩy đám quần áo trên bàn, ra hiệu cho Á Phàm hãy thay quần áo. Cô ta chỉ thoáng liếc nhìn, rồi thò tay vào túi áo ngực lấy ra một mảnh giấy.

"Em đã vào siêu thị ở tầng trệt mua các thứ rồi." Cô ta lạnh lùng nói. "Anh chưa đưa tiền nên em thế chấp bộ sắc phục của anh rồi."

Phương Mộc cầm lấy mảnh giấy, nhìn các con số trên đó, "ừ" một tiếng rồi nhét vào túi áo.

"À, di động của em đã cạn tiền, anh nạp cho em một ít vào đi!"

Phương Mộc nhìn Á Phàm, Á Phàm nhìn lại anh bằng ánh mắt khiêu khích. Mấy giây sau Phương Mộc cụp mắt xuống, khẽ nói: "Thay quần áo đi!"

Á Phàm "hứ" một tiếng. "Ai thèm mặc những thứ nhà quê thế này? Quần áo cũ của em đâu?"

Phương Mộc chỉ vào cái túi to đặt ở cửa: "Vứt rồi. Vừa bắn lại vừa..."

"Việc gì đến anh nhỉ?" Á Phàm bỗng nổi giận đùng đùng. "Ai cho anh vứt đi?"

Lúc này trong bếp vang lên một tiếng "choang..." hình như là tiếng một cái nồi xoong bị đặt thật mạnh lên bếp.

Phương Mộc rất lúng túng, không biết nên trách mắng Á Phàm hay nên vào động viên vỗ về Mễ Nam. Á Phàm bỗng nhiên nổi hứng, đứng

lên bước đến cửa gian bếp, vừa rít thuốc lá vừa quan sát Mễ Nam từ đầu đến chân. Lát sau cô ta ngoảnh đầu về phía Phương Mộc, ánh mắt giễu cợt.

"Bồ của anh à? Dáng trông rất được đấy."

Mễ Nam chăm chú nhìn cái chảo trước mặt, cái muôi trong tay dường như sắp bị những ngón tay cô bóp bẹp. Bỗng nhiên, Mễ Nam đặt cái muôi xuống mặt bếp, khi cô quay người lại thì khuôn mặt lại nở một nụ cười rất tươi.

"Ăn cơm nào!"

Đây là bữa cơm chậm nhất, lâu nhất trong ký ức của Phương Mộc. Cả ba người ngồi bên bàn ăn, không ai nói một câu nào. Á Phàm ngồi co một chân lên ghế, ăn hùng hục, ăn lấy ăn để không cần biết lịch sự là gì, xương cá nhè ra đầy bàn. Mễ Nam thì cúi đầu ngồi ăn nhỏ nhẹ. Phương Mộc thận trọng nhìn Á Phàm, rồi lại nhìn Mễ Nam, gấp thức ăn đưa lên miệng nhai trệu trạo, ăn như ăn rơm, nó là món gì anh cũng không rõ nữa. Rồi anh nhai phải một mẩu hoi, lúc này anh không còn thiết gì nữa.

Rất lâu bữa ăn mới kết thúc, Á Phàm buông bát đĩa đứng lên bước thẳng ra sofa ngồi xuống, vừa cắn hạt dưa vừa xem tivi đang chiếu chương trình "cầu hôn", thỉnh thoảng cô lại cười phá lên.

Mễ Nam dọn bát đĩa vào gian bếp, cô đưa mắt ra hiệu cho Phương Mộc đi theo mình.

Cửa bếp khép lại. Mễ Nam không nói gì, cô mở vòi nước và bắt đầu rửa bát.

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi gãi đầu, ngắc ngứ nói: "Vừa nãy... các chuyện đó... em đừng để bụng..."

"Không sao." Mễ Nam ngắt lời Phương Mộc. "Anh định cho cô ta ở đây lâu dài à?"

"Ừ." Phương Mộc thật thà đáp. "Cô ấy chẳng có chỗ nào mà đi..."

Mễ Nam đặt một cái bát đã rửa lên bàn, nhìn Phương Mộc, hỏi: "Anh sẽ giải thích với cha mẹ anh ra sao?"

"Tạm thời không cần giải thích." Phương Mộc thở dài. "Cha mẹ anh đang đi Hàn Quốc chăm sóc chị gái anh, chị ấy mới sinh con."

Mễ Nam chỉ "ừ" một tiếng rồi im lặng, chăm chú rửa bát. Làm xong xuôi mọi việc, cô rửa tay thật kỹ, quay người lại, vừa vẩy các hạt nước bám ở tay vừa nhìn Phương Mộc, cô định nói gì đó nhưng lại thôi.

Phương Mộc gượng cười. Anh biết nỗi băn khoăn nghi hoặc của Mễ Nam, nhưng anh lúng túng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Mễ Nam không nén nổi nữa, cô khẽ hỏi: "Cô ta... đúng là Liêu Á Phàm phải không?"

"Phải."

"Thế thì..." Mễ Nam hơi do dự. "Trước đây cô ấy..."

"Trước đây cô ấy không như thế này." Giọng nói của Phương Mộc bỗng trầm hẳn xuống. "Hoàn toàn không như thế này."

"Thế à?" Mễ Nam kéo cái ghế ngồi xuống, bình tĩnh nhìn Phương Mộc. "Anh kể cho em nghe đi?"

Một buổi tối đầu mùa thu, nhiệt độ bỗng xuống thấp, trên các ô kính cửa sổ bám một lớp sương mỏng. Trong một căn nhà cũ kỹ, có ba người, và hai không gian, thứ ngăn cách hai không gian không phải là bức tường hay cửa ra vào hoặc cửa sổ. Dù là thời hiện tại hay quá khứ, luôn luôn có những thứ khiến cho con người thật khó đối diện và không dám nhớ đến nữa, nhưng những thứ dấu vết ấy lại cứ tồn tại sờ sờ ra đó: những sinh mệnh bất thành linh biến mất, tuổi thanh xuân đột nhiên chấm dứt, tình yêu đầu tiên mà ta chưa từng thổ lộ, nghiện thuốc lá không thể cai. Những làn hơi thở, ánh mắt, máu tươi tựa như khói thuốc hít vào phổi và dần tích tụ thành chất độc nặng nề, dù muốn hay không muốn thì ta vẫn phải gánh chịu mãi mãi. Kể lại những thứ này chắc chắn sẽ là khó khăn, đứt quãng; và người kể lại sẽ không có cách gì để giải thích rõ về

các sự lựa chọn. Có lẽ, điều mà mỗi người cần, không phải là thực chất sự việc mà là những cái cớ để tự thuyết phục mình.

Mễ Nam thở ra một hơi thật dài, sau đó là sự im lặng rất lâu.

Giờ này đã là lúc bắt đầu lên đèn, Mễ Nam thần thờ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như cô đang đếm cho chính xác những ngọn đèn ở ngoài kia lần lượt bật sáng. Đằng sau những ô cửa sổ sáng đèn có lẽ đều có một gia đình hết sức bình dị, đang sống cuộc sống hết sức bình dị. Không ai có thể biết, bên trong những ô cửa sổ tương tự là những câu chuyện hết sức kỳ quái lạ lùng.

Hồi lâu sau Mễ Nam mới đứng dậy, khẽ nói: "Em về đây!"

Phương Mộc dập tắt điều thuốc, nói: "Anh đưa em về."

"Không cần." Mễ Nam nhìn Liêu Á Phàm vẫn đang dán mắt vào màn hình ti vi, rồi lại nhìn Phương Mộc, phải đến nửa phút sau cô mới khép mí mắt xuống. "Có việc gì cần em giúp, anh cứ cho em biết."

Phương Mộc không biết nên trả lời thế nào, anh chỉ khẽ "ừ" một tiếng nghe không rõ mấy.

Đêm khuya. Hai con người trần trọc không sao ngủ được.

Trong phòng ngủ, Á Phàm vẫn nói chuyện điện thoại oang oang. Nghe cô ta nói, đoán rằng ở đầu máy bên kia là anh chàng vẫn được gọi là Tiểu Xuyên. Hai người phone cho nhau không ngoài nội dung về các cô cậu hôm đó cùng bị bắt nạt đang ở đâu. Hình như Tiểu Xuyên đang kêu ca oán trách Á Phàm chỉ biết phận mình, không có tình nghĩa. Á Phàm giải thích đi giải thích lại, giọng cô hơi có nét tự đắc.

Phương Mộc không có ý dò la những bí mật đời tư của Á Phàm, anh thậm chí không muốn biết trong mấy năm vừa qua cô mất tích đã xảy ra những chuyện gì. Chắc chắn đó là những sự thật mà anh không muốn biết. Đã là không thể cứu vãn được nữa, thì việc khơi lại những vết thương cũ sẽ chỉ là vô nghĩa. Hãy nghĩ về tương lai còn hơn là tìm hiểu về những quá khứ tồi tệ không thể cứu vãn.

Nhưng tương lai sẽ là thế nào đây?

Chúng ta hãy kết hôn!

Phương Mộc nằm trên sofa ở phòng khách, không ngớt trằn trọc băn khoăn về mấy cái chữ này, rồi anh bỗng phì cười.

Tại sao mình lại nói ra cái câu ấy? Vì thông cảm? Vì muốn chuộc tội? Vì tinh thần trách nhiệm? Hay vì cái gì khác?

Dù là vì cái gì, lẽ nào có thể dùng hôn nhân để bảo đảm?

Có lẽ chỉ làm thế thì mới là sự hứa hẹn mãi mãi suốt đời.

Phương Mộc không muốn nghĩ tiếp nữa, anh nhắm mắt, cố gắng đi vào giấc ngủ. Nhưng những tiếng nói cười ở phòng ngủ vọng ra càng lúc càng rõ, cứ rót vào tai anh.

Lúc này chắc cô ta đang rất vui. Có chỗ ở an toàn, kinh tế được bảo đảm ổn định, và, có một người đàn ông tự nguyện chấp nhận quá khứ của cô, gánh vác tương lai của cô.

Tương lai.

Cái từ này chưa bao giờ nặng nề như thế này.

Anh nằm suy nghĩ lung tung đủ thứ, kim đồng hồ đã chỉ 1 giờ sáng, Á Phàm thì dường như không định đi ngủ, cô vẫn đang nói chuyện không dứt. Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi anh ngồi dậy, xuống sàn bước đến gõ cửa phòng ngủ.

"Nên sớm đi ngủ đi, mai còn nhiều việc phải làm."

Á Phàm hơi dừng lại một chút, ngay sau đó giọng cô lại oang oang vang lên.

"Mai chúng ta đi làm chứng minh thư, đi nhập hộ khẩu..."

Á Phàm càng lúc càng nói to, nói chuyện mà cứ như là gào lên với đối phương. Hành động này rõ ràng tỏ ý rằng: anh cứ mặc tôi.

Phương Mộc khẽ thở dài, rồi lại gõ cửa, nói: "Và còn phải đi thăm chị Triệu nữa, chị ấy vẫn đang tìm em..."

Tiếng ồn hỗn loạn trong phòng ngủ bỗng im bật.

Chương 4: DẤU CHÂN

Người đàn ông tay xách một cái cặp lồng giữ nhiệt, vất vả đi qua bên đám người hoặc đỡ đỡ mất tri giác hoặc buồn bã ủ ê, đi qua khu vực âm thanh hỗn tạp, rảo bước đến tòa lầu số 2 của khu buồng bệnh lưu trú.

Anh dừng ở cửa buồng bệnh, lặng lẽ chờ cho nhịp thở của mình trở lại bình thường, rồi đẩy cửa bước vào. Một nữ y tá đang đo huyết áp trước giường bệnh, nhìn thấy anh bước vào, cô nở nụ cười tươi roi rói.

"Anh đến rồi à?"

Anh khẽ "ừ", hình như sợ đánh thức người phụ nữ đang ngủ say trên giường bệnh; dù anh rất biết có lẽ người ấy sẽ mãi mãi không thể tỉnh lại.

Anh thận trọng nhẹ tay đặt cái hộp đồ ăn xuống, kéo cái ghế ra rón rén ngồi xuống bên cạnh giường, chăm chú nhìn người phụ nữ.

Cô y tá đã đo huyết áp xong, nhắc cánh tay gầy guộc của bệnh nhân đặt vào trong chăn, đắp kín, rồi ngoảnh sang mỉm cười nhìn anh, nói: "Lại đem món ngon gì vào thế?"

"Canh hầm thịt gà." Anh hất hàm về phía bệnh nhân. "Cô ấy thế nào?"

"Vẫn ổn cả." Cô y tá vừa xếp các dụng cụ trên khay y tế vừa nói: "Cơ thể cũng đang hồi phục khá tốt, vì nhờ có anh hay mát xa cho chị ấy."

Anh gật đầu, ánh mắt vẫn không rời người bệnh đang nằm trên giường.

"Anh chịu khó nói chuyện nhiều với chị ấy nhé!" Cô y tá nghĩ ngợi, rồi lại bổ sung một câu: "Chắc chị ấy có nghe thấy."

Suốt ba tiếng đồng hồ sau đó, anh bón cho người phụ nữ nửa cặp lòng canh gà, sau đó ngồi bên giường khe khẽ đọc báo hôm nay cho người phụ nữ nghe. Đủ các thứ tin tức, từ trang xã hội, trang thể dục thể thao, cho đến trang văn nghệ giải trí, kể cả quảng cáo rao vặt mua bán nhà đất, tìm người nhà... đều không bỏ sót. Đọc mệt rồi, anh mở tivi treo trên tường, chọn kênh chiếu phim truyền hình đang ăn khách nhất hiện nay, chỉnh to âm lượng, vừa xem vừa kể cho người phụ nữ nghe các tình tiết câu chuyện.

Trong suốt thời gian này, người phụ nữ vẫn giữ nguyên tư thế, sắc mặt cũng không thay đổi, vẫn ngủ say như trước.

Nhưng hình như anh không hề biết điều này, anh vẫn coi người ấy như trước kia, một phụ nữ vốn thích ăn bánh rán que, thích xem phim trinh thám hình sự, thỉnh thoảng cãi cọ đấu lý với anh.

Em chưa ra đi, hoặc ít ra em vẫn chưa đi xa, em vẫn tồn tại trong cuộc sống của anh, cho nên anh sẽ không để em phải bỏ lỡ bất cứ chi tiết nào của cuộc sống, dù nó vụn vặt và chán ngán đến đâu.

Phim truyền hình đã phát xong, anh cúi xuống bắt đầu mát xa cho người phụ nữ, từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân. Đôi khi cảm thấy cơ thịt hơi giật giật động đậy, anh đều nín thở nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của người ấy, ánh mắt chờ đợi đầy hy vọng. Nhưng cơ thịt động đậy chỉ thoáng qua rất nhanh, còn khuôn mặt đang ngủ say của người ấy thì vẫn không hề có chút biến đổi nào. Anh dường như cũng đã rất quen với điều này, anh chỉ hơi dừng lại rồi lại tiếp tục xoa bóp cho người phụ nữ.

Xoa bóp xong, toàn thân anh đầm mồ hôi. Anh rót cốc nước, một hơi uống cạn, sau đó ra ngồi bên cửa sổ lặng lẽ ngắm cảnh vật bên ngoài.

Đã đến trưa, cho nên con đường dưới kia vắng vẻ yên tĩnh hơn lúc sáng sớm rất nhiều. Những người bán hoa quả rong đã uể oải ngồi tựa gốc cây, thỉnh thoảng lại cầm cái bình xịt nước phun vào những quả táo hay quả vải để giữ cho tươi. Cây cối ven đường vẫn xum xuê rậm rạp, nhưng lá cũng đã hơi héo khô, lác đác cũng thấy có vài cái lá vàng.

Thình thoảng có vài chiếc taxi đỗ ở cổng, khách bước xuống, có người vội vã có người chậm rãi, một chị bán bánh rán đứng gần đó lại nhìn họ với ánh mắt chờ đợi.

Anh ngăm nhìn một lúc rồi quay đầu lại, tiếp tục trò chuyện với người phụ nữ.

Gần đây tiểu khu vừa đổi mấy anh bảo vệ mới, có một anh là bộ đội chuyển ngành, trông rất đẹp trai.

Con gái chị Trì ở hiệu bánh ngọt bên cạnh vừa đi lấy chồng, chị ấy khóc lên khóc xuống nhưng cô con gái thì vui vẻ hết cỡ.

Ông chủ của siêu thị Meikeduo hôm qua đánh nhau với người ta.

Mỳ ăn liền đã tăng giá 5 hào.

Dò hoa lan mọc nhanh quá, sẽ phải dành thời gian để tỉa và chia tách nó ra...

Anh kể luôn miệng, như rất muốn để cho người phụ nữ biết rõ, trong những năm tháng chị ngủ say thì có những thứ gì thay đổi, những thứ gì không thay đổi.

Anh bất chợt nhớ ra một chuyện, rồi khuôn mặt anh dần dần hiện lên nét cười.

"À, anh suýt nữa quên không kể cho em biết." Anh xấp lại gần chị hơn. "Nhà ta vừa có thêm một thành viên mới."

Liêu Á Phàm thò tay giật mạnh cái phanh tay.

Chiếc xe Jeep đột ngột giảm tốc, nó hơi loạng choạng, rồi đỗ lại ở bên đường, vị trí rất không ngay ngắn.

Phương Mộc sợ toát mồ hôi. Bỏ qua những câu chửi bới của các xe vừa suýt va phải xe anh, quay sang quát Á Phàm: "Em làm gì thế hả?"

"Em đã nói với anh rồi: em không đi. Không đi là không đi!" Á Phàm không chịu lép vế. "Nếu anh cứ ép em, em sẽ đập nát chiếc xe này ngay, anh có tin không?"

Phương Mộc nghiêng răng bấm bụng, nhẫn nại khuyên nhủ: "Chị Triệu nói chị vẫn luôn tìm em, chị ấy..."

Á Phàm không nói gì, lập tức nổi cơn điên khùng, co chân đạp mạnh vào bảng công-tơ mét.

"Thôi được, được rồi!" Phương Mộc đành chào thua. "Ừ thì không đi nữa, được chưa?"

Á Phàm dường như vẫn chưa hết cơn giận, lại đạp thêm mấy phát nữa rồi mới thở hồng hộc ngồi xuống, nhìn ra ngoài cửa xe, không nói gì nữa.

Phương Mộc lấy ra mảnh khăn ẩm lau nhanh các vết giày trên mặt công-tơ mét. Nhìn thấy mấy vết rạn rĩa mờ mờ trên đó, Phương Mộc bỗng cảm thấy kiệt sức và ngao ngán. Anh rút thuốc lá ra châm lửa hút, rồi quăng bao thuốc xuống bên cạnh. Á Phàm ngoảnh lại, không khách khí gì hết, thản nhiên rút ra một điếu, châm lửa rút thuốc một cách thành thạo.

Buồng lái chật chội bỗng chốc ngập ngụa khói thuốc. Phương Mộc hút xong điếu thuốc, nhìn sang Á Phàm đang gẩy tàn thuốc lá xuống sàn xe, anh hạ cửa kính xuống, rồi quay sang cô ta nói: "Vậy ta về nhà chứ?"

Á Phàm không trả lời, chỉ ngây đờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Phương Mộc nhìn theo hướng Á Phàm đang nhìn, đó là một siêu thị mini, treo biển công ty Coca Cola tài trợ, có ảnh vận động viên điền kinh Lưu Tường nghe răng cười, tay giơ cao lon coca.

Phương Mộc nghĩ ngợi rồi hỏi Á Phàm: "Có khát không?"

Sau một lúc lâu Á Phàm mới khẽ trả lời: "Có!"

Phương Mộc tháo đai an toàn, xuống xe. Á Phàm nói với theo một câu: "Em uống lon coca."

Chiếc xe Jeep lại bon bon trên đường cái, Phương Mộc tay nắm vô lăng, thỉnh thoảng liếc nhìn Á Phàm ngồi bên cạnh. Lúc này cô ta đặc biệt yên tĩnh, đang từ từ nhấm nháp coca, hình như nó là một thứ đồ uống rất quý giá. Uống xong, Á Phàm xỏ ngón tay vào cái móc mở nắp lon, chăm chú nhìn nó mãi. Phương Mộc ngờ ngợ không hiểu, bèn hỏi: "Muốn uống nữa không?"

Á Phàm chậm chậm ngoảnh đầu sang, đôi mắt cô rơm rớm.

"Anh nhìn xem..." Cô đưa tay trái ra, vẽ mặt cô như đang trong mơ. "Nó có giống nhân cười không?"

Vụ án mạng ở trường trung học số 47 xảy ra đã gần một tuần, công tác trinh sát tiến triển rất chậm. Theo như kinh nghiệm từng làm với nhiều vụ án mạng, thì sau khi xác định được động cơ gây án của hung thủ, công an sẽ khoanh vùng các đối tượng tình nghi, sau đó sẽ tổ chức điều tra từng trường hợp một để loại trừ. Nhưng vụ án này lại là ngoại lệ. Miêu tả dựng lại hiện trường và phân tích của Dương Học Vũ thật sự là tỉ mỉ chính xác, các lãnh đạo cũng phải công nhận là thế, nhưng vẫn không thể giúp ích gì cho công tác phá án. Căn cứ vào hướng tư duy động cơ của hung thủ là "trả thù", cảnh sát đã tập trung nhằm vào những ai có liên quan đến vụ việc Vu Quang nhảy lầu tự tử, thậm chí cả những học sinh từng bị thầy giáo trừng phạt thể xác, và các mối quan hệ xã hội của chúng nữa, cảnh sát điều tra từng trường hợp một, rốt cuộc vẫn không có được thu hoạch gì. Các điều tra liên quan đến vật chứng trong vụ án cũng chưa có được tiến triển rõ rệt. Về bút máy, sách bài tập toán, giấy A4... đều là vật dụng thường ngày, tìm xem nó từ đâu ra thì chẳng khác gì mò kim đáy biển. Ngay cả cái kết sắt, các sợi dây xích cũng thế: kết sắt đó do công ty X ở tỉnh Chiết Giang sản xuất, rất nhiều siêu thị và cửa hàng vật dụng sinh hoạt trong thành phố này đều bày bán, muốn tìm xem ai là người mua chiếc kết này cũng phải mất nhiều ngày; còn mấy sợi xích, đã giám định và có kết luận: đó là những sợi xích chó hoặc các

con vật cưng, bày bán khắp thành phố, không thể coi nó là đầu mối để truy tìm gì được.

Ngoài ra, Sở lại có tâm lý hờ hững chưa từng thấy đối với vụ án mạng này. Các cán bộ chiến sĩ tham gia vụ án này phần lớn lại đang là phụ huynh học sinh, vì chuyện học hành của con cái họ đã từng âm ức với thầy cô giáo không ít. Những dịp năm mới tết đến, họ lại càng mệt mỏi vì cần phải "thể hiện tình nghĩa" với các giáo viên. Dù cái chuyện này chỉ khiến họ thêm tức tối nhưng mỗi khi con mình bị thầy cô trừng phạt thể xác hoặc bị đối xử bất công, họ vẫn đành nén giận cho qua. Cho nên, có một thầy giáo vì ra tay trừng phạt thể xác học trò nên đã bị trả thù tàn nhẫn, thì thái độ của các cảnh sát không chỉ là lãnh đạm, "bị trơ" do nhiều năm làm nghề mà thực ra là hả hê khoái trá. Thậm chí có anh cảnh sát con nói: "Phá vụ án này làm gì chứ? Cứ mặc kệ, để cho những tay giáo viên khốn kiếp thấy rằng hà hiếp học sinh thì kết cục sẽ là gì."

Nếu nói những thái độ này chỉ âm thầm tồn tại trong giới cảnh sát, thì phản ứng của dư luận xã hội đối với vụ án mạng ở trường trung học số 47 lại công khai sôi sục rầm trời. Trong đó người được hưởng lợi ích nhiều nhất có lẽ là "Tổ phóng sự thành phố C" của Ban thời sự đài truyền hình thành phố C.

Trước đó tổ này đã ba ngày liền đưa tin cập nhật về vụ học sinh Vu Quang nhảy lầu tự tử, khiến dư luận phản ứng rất mạnh mẽ; sau đó nhân vật then chốt của phóng sự này là thầy giáo Ngụy Minh Quân bị giết, càng khiến cho tổ này cảm thấy "hào hứng" (một cách khó hiểu). Họ lập tức nắm bắt cái mạch tin tức hiếm có này để làm phóng sự chuyên đề, và còn tổ chức cả đường dây nóng thông tin, tổ chức các "sàn" blog và tin nhắn, mời công chúng tham gia đánh giá và thảo luận. Cuộc thảo luận ngày càng sôi nổi, tổ phóng sự thừa thắng xốc tới, hợp tác với chương trình "Đối thoại" tổ chức một tiết mục phỏng vấn truyền hình tiêu đề là "Cuốn sách bài tập toán nhuộm máu".

Ban tổ chức tiết mục mời các giảng viên đại học về Pháp luật, Tâm lý, chuyên gia Giáo dục học của thành phố làm khách mời; hiệu trưởng

trường trung học số 47, vợ chồng ông Vu Thiện Bình và vợ góa thầy giáo Ngụy Minh Quân cũng được mời đến.

Cuộc phỏng vấn truyền hình được bố trí vào hồi 8 giờ tối phát trên kênh thời sự, thu hút gần chục triệu khán giả của cả tỉnh xem. Bầu không khí của trường quay rất "nóng", các chuyên gia được mời lần lượt thảo luận và phân tích vụ án từ các góc độ khác nhau; công chúng bên ngoài cũng có thể thông qua đường dây nóng để tham gia ý kiến. Xem ra, quan điểm của các chuyên gia và công chúng nghiêng về thông cảm với vợ chồng Vu Thiện Bình, dù thầy giáo Ngụy Minh Quân cũng là một trong hai người bị hại. Ý kiến chỉ trích nhiều vô kể, nghe ù cả tai.

Chương trình sắp kết thúc thì hiện trường trường quay xảy ra chuyện bất ngờ. Đầu tiên là ông hiệu trưởng trường trung học số 47 không thể chịu nổi những sự chỉ trích thậm chí chửi bới của khán giả nữa, ông đứng lên bỏ ra ngoài. Tiếp đó vợ chồng Vu Thiện Bình và vợ góa của thầy giáo Ngụy Minh Quân nổi ra tranh chấp. Vợ góa của Ngụy Minh Quân nhiều lần nhắc lại mình cũng là người bị hại, chồng chị đã bị giết, dù biện pháp giáo dục của Ngụy Minh Quân không thỏa đáng nhưng cũng không đến nỗi phải chết. Bà mẹ của học sinh Vu Quang thì cho rằng thái độ của cả nhà Ngụy Minh Quân không tốt, không chịu nhận lỗi, bà ta mất kiểm soát đứng lên xông vào định đánh đối phương; tuy các vị khách mời đã cố can ngăn nhưng người đàn bà mất con ấy vẫn không chịu nghe.

"Hắn đáng chết! Đáng chết! Tôi chỉ hận rằng không phải chính tay tôi giết chết hắn... Người giết hắn là một đại hiệp, là một anh hùng..."

Câu nói ác khẩu ấy khiến người vợ góa của Ngụy Minh Quân suy sụp, toàn thân run rẩy co giật, rồi ngất lịm ngay tại chỗ.

Tiết mục phỏng vấn truyền hình kết thúc trong cảnh hỗn loạn, tuy nhiên thống kê cho thấy lượng khán giả xem buổi tối hôm đó đã lập kỷ lục chưa từng có trong lịch sử đài truyền hình thành phố C. Nghe nói các nhân viên thiết kế chương trình đã được lãnh đạo đài trọng thưởng.

Đồng thời, câu nói "người đó là một đại hiệp" cũng không cánh mà bay đi khắp chốn.

Đối với cảnh sát, hắn có phải đại hiệp hay không, không quan trọng. Điều quan trọng là phải nhanh chóng bắt được hắn. Trong thành phố này không chỉ có một mình hắn là hung thủ đang nhõn nhợ đi lại. Tinh lực của cảnh sát nhanh chóng bị phân tán bởi nhiều vụ án hình sự nghiêm trọng khác. Trên thực tế, vụ án mạng ở trường trung học số 47 rơi vào tình trạng bị tạm gác lại.

Chỉ có hai người vẫn tiếp tục truy tìm đáp án. Đó là Mễ Nam và Phương Mộc.

Trong cuộc họp lần trước phân tích tình tiết vụ án, Mễ Nam chưa kịp thời đưa ra ý kiến về phân tích dấu chân, khiến lãnh đạo sở có phần không hài lòng. Thực tế thì gần đây tinh thần của Mễ Nam luôn ở vào tình trạng giảm sút, cô luôn giam mình trong phòng làm việc để phân tích và thực nghiệm về dấu chân. Phương Mộc vài lần gọi điện cho cô, thường bị cô từ chối nghe điện; và dù có nghe thì cô cũng chỉ nói qua loa vài câu thông thường rồi dập máy.

Còn về Phương Mộc, anh cũng không biết nên nói với cô những gì, có những câu dường như không cần thiết phải nói nhưng anh vẫn muốn gọi điện cho cô, dù chỉ là hỏi về tiến triển của vụ án, cho dù thái độ của Mễ Nam lần sau luôn lạnh nhạt hơn lần trước.

Phương Mộc không thích cái trạng thái này. Trước khi Liêu Á Phàm lại xuất hiện, thì nhịp sống của anh phẳng lặng, việc phải làm thì vẫn làm, dù có vụ án thì cứ việc công mà làm. Nhưng hiện nay tất cả đã thay đổi. So với sự có mặt của Liêu Á Phàm ở nhà luôn khiến người ta đau đầu, thì Phương Mộc thà rằng suốt ngày ngồi ở cơ quan công an cũng xong. Vì đối phó với phạm nhân giết người còn dễ hơn là đối phó với Liêu Á Phàm!

Sáng sớm, Phương Mộc đã đến công an khu Khoan Thành. Anh vừa chào các đồng nghiệp quen biết vừa rào bước đi lên tầng 4. Vừa rẽ

vào hành lang, anh bỗng nhớ ra phòng Dấu chân đặt ở ngay tầng 4. Anh nghĩ ngợi một lát, rồi đi xuống tầng dưới, đến phòng Số liệu.

Anh cảnh sát trực ban ở phòng Số liệu đang ngáp dài, Phương Mộc đưa cho anh ta mẫu giấy, anh muốn xem các vật chứng của vụ án mạng xảy ra ở trường trung học số 47. Anh ta lật giở sổ sách, rồi bỗng mở to mắt.

"Anh đến hơi muộn, đã có người cầm đi rồi!"

Trong phòng họp đang mù mịt khói thuốc lá. Phương Mộc đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Dương Học Vũ đang ngồi bất động, hai tay đặt trên bàn, hết sức chăm chú nhìn các thứ đang bày trước mặt. Thấy có người bước vào, anh phải nhìn đến mấy giây mới nhận ra Phương Mộc, dường như tâm trí anh vẫn chưa thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.

"Đến sớm thế?" Phương Mộc nói. Anh nhìn các thứ vật chứng đặt trong túi niêm phong: cuốn sách bài tập toán, két sắt, giấy và bút máy, vết máu khô dính trên đó đã biến thành màu nâu đen; các chữ số và các chữ cái màu sắc quái dị trông chẳng khác gì bùa chú đòi mạng.

Dương Học Vũ chỉ im lặng, anh chỉ tay vào hộp thuốc đặt bên cạnh ra hiệu Phương Mộc cứ châm thuốc mà hút.

Phương Mộc cũng không khách sáo, anh cầm điếu thuốc lên châm lửa, im lặng nhìn Dương Học Vũ.

"Theo anh thì..." Dương Học Vũ đưa điếu thuốc đã cháy gần hết lên môi, "... thì đây là một kẻ như thế nào?"

Phương Mộc mỉm cười: "Như cách nói của một số người trên mạng, hẳn là một đại hiệp."

Dương Học Vũ "hừ" một tiếng rồi nói: "Nếu hẳn là đại hiệp thì chúng ta là gì? Là ừng khuyến à?"

"Nói đùa thôi mà!" Dương Học Vũ không tiếp lời khiến Phương Mộc có phần ngượng ngịu. Anh đứng lên, tay sờ các túi đựng vật

chứng.

"Gần đây anh không bận việc gì à, mà có thể dành tâm trí cho vụ án này?"

"Có bận, nhưng chỉ là những vụ án đơn giản, chán chết." Dương Học Vũ đứng thẳng người lên, tay dang rộng, vươn vai, xoay hông. "Vụ này vẫn có tính chất thách thức hơn."

Đúng thế. Động cơ gây án là nhằm trả thù, nhưng nó vẫn có khác biệt rõ rệt so với các vụ giết người trả thù khác. Theo kinh nghiệm trình sát phá án các vụ án mạng xưa nay, các vụ giết chóc trả thù thường có những hành vi "bổ sung" xảy ra, ví dụ hành hạ xác chết (phơi xác, cắt các cơ quan trên cơ thể), hủy hoại quá mức (tàn phá, chặt chém một cách vô nghĩa) hoặc trả thù cả người nhà đối phương. Nhưng ở vụ án này thì lại thể hiện rất rõ rệt cái quan niệm "gậy ông đập lưng ông".

Điều tra cho thấy, bàn học của học sinh Vu Quang kê ở dưới ô cửa sổ phía nam căn phòng của nó. Tối hôm đó nó vừa ra sức làm bài tập toán, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời dần sáng. Đối mặt với quá nửa số đề bài toán chưa giải được, chắc chắn Vu Quang sẽ tuyệt vọng. Có lẽ nó đã từng cầu xin được có thêm thời gian, cầu khẩn để hôm nay mặt trời đừng mọc. Cái yếu tố "thời gian" cực kỳ bức xúc này đã được hung thủ gán sang cho thầy giáo Ngụy Minh Quân phải gánh chịu tất.

Thời gian cũng là ban đêm, nhiệm vụ cũng giống nhau, kết cục cũng giống nhau.

Ý đồ của hung thủ là bắt nạn nhân cảm nhận nỗi lo lắng và sợ hãi giống như Vu Quang, cho nên y mới mạo hiểm bố trí hiện trường giết người một cách phức tạp như thế.

Còn Ngụy Minh Quân đêm hôm đó phải quỳ gục trong phòng học, cầm bút chấm máu của mình để giải bài tập toán, lúc đó anh ta đã nghĩ những gì?

Tính toán. Đáp số. Mật mã. Di động. Máu càng chảy ra càng chậm. Bàn tay càng lúc càng bất lực.

Có lẽ trong mấy tiếng đồng hồ tuyệt vọng ấy anh sẽ nghĩ đến thằng bé đáng thương kia?

Liệu anh có nghĩ rằng, nếu khi đó mình đối xử tốt một chút với thằng bé, thì mình đâu phải chạy thi với tính mạng của mình như đêm nay?

Hồi hận.

Rất có thể, mục đích cuối cùng của hung thủ không phải là giết Ngụy Minh Quân, mà là hành hạ anh, sự hành hạ này không nhằm vào thể xác mà chủ yếu là hành hạ về tinh thần.

Có vẻ như hung thủ là người có quan hệ rất thân với Vu Quang, hoặc ít ra là, vì cái chết của Vu Quang nên y nảy sinh mối căm thù ghê gớm đối với Ngụy Minh Quân. Nhưng cho đến giờ, mọi chứng cứ cho thấy hung thủ và Vu Quang không có một mối quan hệ xã hội nào, thậm chí có thể là chưa từng biết nhau.

Làm gì có ai lại đi mạo hiểm giết người vì một người chưa từng quen biết?

"Có lẽ..." Dương Học Vũ tay sờ cằm. "Là những người đã từng trải qua cảnh ngộ như Vu Quang cũng nên?"

"Nếu thế thì diện tình nghi sẽ quá rộng." Phương Mộc gượng cười. "Bất cứ ai đã từng trải qua thời học sinh đều không thể không bị thầy cô giáo mắng mỏ. Vả lại, hung thủ trong vụ này có lẽ là người đã trưởng thành, nếu không, y không thể suy nghĩ tính toán tỉ mỉ đến thế."

"Có thể là, nỗi đau trong thời kỳ là học sinh khiến y có sự đồng cảm sâu sắc với Vu Quang, thôi thúc y giết người."

"Càng không có khả năng này." Phương Mộc lắc đầu. "Nói cho công bằng, thì thầy giáo Ngụy Minh Quân trách phạt Vu Quang tuy có

nghiệt ngã nhưng không đến mức dẫn đến hậu quả tự sát của cậu bé ấy. Ít ra Vu Quang cũng phải tự chịu nửa phần trách nhiệm. Bị phạt làm bài tập, chỉ vì một chuyện nhỏ ấy rồi dùng dùng đi giết người, thì đâu còn tâm trạng nào để bố trí hiện trường quá phức tạp lại còn xóa sạch cả mọi dấu vết?"

"Thế thì hẳn vì cái gì?" Dương Học Vũ có vẻ không phục.

Phương Mộc im lặng. Nên nhìn nhận rằng, động cơ "trả thù" chỉ là hiện tượng bề ngoài của vụ án mạng này. Chắc hẳn hung thủ phải có động cơ gì đó mà chưa ai biết. Nếu thế thì...

Một linh cảm chẳng lành bỗng từ từ hiện lên trong tâm trí Phương Mộc. Anh xoay người lại, nói với Dương Học Vũ: "Hiện giờ tôi quan tâm nhất là liệu hẳn có tiếp tục giết người nữa hay không?"

Mễ Nam mặc áo choàng trắng, lưng quay ra cửa, tay đang cầm một tài liệu dấu chân, tỉ mỉ quan sát. Phương Mộc gõ cửa, Mễ Nam ngoảnh ra, cô không mời vào cũng không nói là hãy chờ một lát, cô chỉ thoáng nhìn Phương Mộc rồi quay lại cúi đầu vào việc đang làm.

Vào cũng dở, không vào cũng dở, Phương Mộc lúng túng đứng đó một lúc. Rồi anh cũng cứ đẩy cửa bước vào.

"Đã có tiến triển gì chưa?"

Mễ Nam chỉ im lặng, đưa cho anh cái mẫu vật dấu chân mà cô đang cầm.

Mẫu này chỉ phản ánh chiều rộng của một nửa trước của dấu chân, chỉ số đã đo ghi là 10,12 cm. Phương Mộc lặng lẽ suy đoán một hồi, rồi hỏi: "Chắc chiều cao của người này vào khoảng 1,74 mét?"

Mễ Nam gật đầu: "Lực nén của bàn chân khá lớn, độ nén không đều, ngoại biên xung quanh thì mờ và có vết cọ xát."

"Đã kết luận được chưa?"

Mễ Nam không trả lời, cô quay người bước về phía cái giá để giày dép đặt ở góc tường, sau một lúc lựa chọn, cô lấy ra một đôi giày vải, rồi nói với Phương Mộc: "Đi theo em."

Cả hai bước vào một phòng họp cũ kỹ, đang không có ai. Mễ Nam cầm miếng giẻ lau lau sạch mặt sàn, sau đó rảy xuống sàn một ít chất lỏng màu đỏ.

"Thay giày đi!"

Phương Mộc hiểu rằng Mễ Nam muốn dùng các đặc điểm vết chân của anh làm căn cứ tham chiếu, từ đó suy luận ra các đặc điểm liên quan của kẻ tình nghi. Nền xi măng của phòng họp này giống nền của phòng học xảy ra án mạng cho nên nó là nơi thực nghiệm rất tốt để khảo sát các vết tích có thể có.

Phương Mộc cởi giày da, ngắm nghía đôi giày vải bạt trong tay.

"Nghỉ phạm đi loại giày này à?"

"Đúng! Giày đế cao su lưu hóa, được dán keo và đưa vào máy ép dán chặt." Mễ Nam chỉ tay vào các chi tiết. "Nhìn các đường khía và các vấu chống trơn trượt ở mặt đế, ngờ rằng đây là sản phẩm giày vải của hãng Khuông Uy."

"Cỡ giày bao nhiêu?"

"Khoảng số 42." Mễ Nam đưa mắt nhìn xuống, "Xấp xỉ cỡ chân anh."

Phương Mộc hơi ngạc nhiên: "Sao em biết cỡ giày của anh?"

Mễ Nam không đáp, hất tay ra hiệu anh mau xỏ chân vào.

Trong khoảng một tiếng đồng hồ sau đó, Mễ Nam bảo Phương Mộc đi đi lại lại hàng chục lần trên đám chất lỏng màu đỏ phết trên sàn xi măng, sau mỗi lần anh giẫm lên để lại vết giày cô đều đo đạc tỉ mỉ, rồi lấy mẫu. Tiếp theo, cô đem các mẫu đủ kích cỡ ấy về phòng thí nghiệm,

tiến hành so sánh đối chiếu tỉ mỉ với mẫu dấu chân thu được ở hiện trường.

Phương Mộc ngồi bên lạng lẽ nhìn Mễ Nam làm việc. Cô hết sức chăm chú và kiên nhẫn, hoàn toàn không bị phân tâm bởi môi trường xung quanh. Hình như có một tấm màn vô hình ngăn cách tuyệt đối cô với thế giới bên ngoài. Ánh mắt của Phương Mộc di chuyển theo mọi động tác của Mễ Nam, từ động tác tay, nét mặt, cho đến đôi môi mím chặt và cặp lông mày đôi khi nhíu lại. Một cảm giác đầm ấm hiền hòa dần lan tỏa trong lòng anh.

Cảm giác này khiến anh thấy nhẹ nhõm, thậm chí có phần thanh thoi, và cũng không hề có cảm giác ngượng nghịu của người bị lạnh nhạt.

Chẳng rõ bao lâu sau đó, Mễ Nam mới đặt các mẫu dấu chân đó xuống, dang rộng hai cánh tay vươn vai, vận hông, chắc cô đã rất mệt mỏi. Rồi cô khẽ mỉm cười nhìn Phương Mộc vẫn lạng lẽ ngồi đó.

"Đói rồi!"

Họ ăn trưa tại một nhà hàng mỳ bò. Mễ Nam ăn rất ngon miệng, cô vẫn ít lời như trước, chỉ "ừ" hoặc "hả" trả lời các câu hỏi của Phương Mộc. Phương Mộc thấy mất hứng, đành mãi miết ngồi ăn vậy, sau không đến nửa giờ họ đã kết thúc bữa ăn. Phương Mộc muốn nán lại ngồi thêm lát nữa nhưng Mễ Nam đã đứng dậy, anh chỉ còn cách đi theo cô ra quầy trả tiền.

Trên đường trở về cơ quan, họ đều im lặng. Phương Mộc mấy lần nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ thấy Mễ Nam ngồi hàng ghế sau luôn nhìn ra ngoài cửa xe, như đang nghĩ tận đầu tận đuôi. Khi xe chạy đến gần Sở, phải chờ đèn đỏ ở ngã tư, Phương Mộc nhìn đồng hồ, nghĩ ngợi rồi nói:

"Không còn sớm nữa, hay là... chúng ta tìm một nơi nào đó ngồi nói chuyện được không?"

Mễ Nam không nói gì, coi như đồng ý.

Phương Mộc thở phào nhẹ nhõm, anh lái xe rẽ sang phải.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, nhưng quảng trường Anh Hùng vẫn rất đông người. Có các bà mẹ đang chơi đùa với con, có các đôi nam nữ đang đi dạo, nhiều hơn cả là các cụ già từng nhóm năm bảy người ngồi nói chuyện.

Phương Mộc lấy ở trên xe nửa chai nước và một chiếc khăn lau cầm theo, cùng Mễ Nam đi vào trung tâm quảng trường.

Chính giữa quảng trường có một khoảnh bê tông hình vuông được tôn cao lên, những cây tùng bách quanh năm xanh tốt bao bọc xung quanh nó. Trên nó là một cái nền đá hoa cương cũng hình vuông, bên trên dựng một cái trụ thép khổng lồ đường kính 3 mét, cao 5 mét đứng sừng sững trang nghiêm. Đỉnh trụ thép có hình bán nguyệt, màu xám đen, bề mặt thô nháp không mài giũa đánh bóng, quanh năm dài nắng dầm mưa, đã có vài chỗ đổi màu hung hung do hoen gỉ nhưng cũng tăng thêm khí thế rắn rỏi mạnh mẽ cho nó.

Phía trước cái nền vuông thấy đặt những bó hoa tươi, đoán rằng cách đây không lâu đã có người đến đây thăm viếng. Phương Mộc nhặt bỏ những cành hoa và cánh hoa héo khô, vài bó hoa bị gió thổi ngã nghiêng, anh xếp lại cho ngay ngắn. Sau đó anh thấm nước cho ướt mảnh khăn lau, cúi xuống lau thật sạch mặt chính của nền đá hoa cương. Anh mãi miết lau, những hàng chữ khắc họ tên người dân hiện ra rõ nét hơn. Phương Mộc nhẹ nhàng áp tay lên những cái tên ấy, động tác rất êm dịu, miệng khẽ lầm nhẩm đọc.

Trịnh Lâm. Phùng Nhược Hải. Triển Hồng.

Phương Mộc từ từ cúi đầu, đang lom khom, trông anh gần như biến thành tư thế quỳ, dường như anh đang rất thành kính mặc niệm họ. Hồi lâu sau anh ngẩng đầu, đưa ngón tay tẩy sạch bụi bặm bám ở các nét chữ khắc. Tất cả đã sạch sẽ tinh tươm, anh lại lau nốt các mặt còn lại của

cái nền đá hoa cương. Bụi đất bám đã được lau chùi sạch sẽ, cả khối đá sáng bóng lấp lánh dưới ánh nắng quá trưa.

Mễ Nam đứng bên chăm chú nhìn mọi động tác của Phương Mộc, cô không hỏi gì, cũng không làm giúp anh. Vào lúc này, cứ để anh làm một mình có lẽ lại là sự lựa chọn tốt nhất.

Cô đã từng nghe nói về cái đài tưởng niệm này, và cũng biết có ba cảnh sát đã bị tan chảy trong cái khối thép này, tất cả, suốt ngày đêm đối diện với Sở công an thành phố C tọa lạc ở phía bên kia quảng trường. Mễ Nam không biết Phương Mộc có quan hệ như thế nào với ba người cảnh sát này nhưng cô tin chắc không chỉ đơn thuần là mối quan hệ giữa các chiến hữu với nhau.

Phương Mộc làm xong mọi việc rồi, anh lại lấy ra ba điều thuốc lá, châm lửa, đặt lên trên khối đá, rồi anh ngồi lên nền đá hoa cương, tựa lưng vào cái trụ thép, thần thờ hồi lâu. Mễ Nam chầm chậm bước đến nhìn những hàng chữ khắc họ tên ba người, rồi lại nhìn Phương Mộc.

"Liệu anh còn có bao nhiêu chuyện... " Cô hơi dừng lại, "... mà em chưa được biết?"

"Rất nhiều. Rồi anh sẽ kể cho em nghe." Phương Mộc mỉm cười. "Nhưng không phải bây giờ."

"Tại sao?"

Phương Mộc đặt đầu ngón tay trở lên miệng, ra hiệu cho cô đừng nói gì."

"Nghe đi, họ đang gọi..."

Lúc gần tối, Phương Mộc lái xe về nhà. Dừng xe, tắt máy. Nhưng anh chưa xuống xe vội, anh ngồi lại hút xong một điều thuốc lá, rồi tiếp tục ngồi đó hồi lâu, sau đó mới xách túi thức ăn và hoa quả, từ từ bước xuống, khóa cửa xe lại.

Từ xa, Phương Mộc đã nhìn thấy trước cửa nhà mình có một người đang đi đi lại lại. Cố nhìn thật kỹ, anh nhận ra đó là chị Triệu. Phương Mộc lập tức rảo bước, gần như chạy.

"Kìa chị, sao chị lại đến đây?"

Khuôn mặt chị Triệu đầy những vệt nước mắt, hẳn là chị đã khóc rất nhiều. Nhìn thấy Phương Mộc, nước mắt chị lại trào ra.

"Vậy là chú đã về rồi." Chị Triệu nắm ngay cánh tay Phương Mộc. "Nào, mau lên nhà! Tôi đến thăm Á Phàm..."

"Sao chị không gọi điện cho em?" Bị chị Triệu thúc giục, anh cũng cuống lên lần tìm chìa khóa. "Á Phàm không có trên nhà à?"

"Tôi gọi điện cho Á Phàm suốt buổi chiều, nhưng nó cứ không nghe máy. Lúc định gọi cho chú thì máy lại hết pin."

Không đợi cửa khu nhà mở hẳn ra, chị Triệu đã lách vào luôn rồi lạch xạch lạch xạch chạy ào lên cầu thang.

Khi Phương Mộc đi đến cửa căn hộ thì chị Triệu vẫn đang gõ cửa. Gõ mãi đợi mãi, bên trong vẫn không có chút hồi âm. Phương Mộc vừa cầm chìa khóa mở cửa vừa an ủi chị Triệu: "Có lẽ cô ấy đã ra ngoài..."

Cửa đã mở, Phương Mộc và chị Triệu gần như đồng thời nhìn thấy rất rõ cánh cửa phòng ngủ vừa bị kéo sập vào và khóa chặt. Chị Triệu chạy ngay đến gõ cửa ầm ầm.

"Á Phàm, Á Phàm! Mau ra đây cô nhìn cháu xem nào? Đã 4 năm rồi... cháu đã đi những đâu?"

Trong phòng ngủ im lặng. Phương Mộc thở dài, kéo chị Triệu bước ra, bảo chị ngồi xuống ghế rồi đưa cho chị cốc nước.

Chị Triệu dường như không còn sức lực gì nữa, chị ngồi thu mình trên ghế, hai tay bưng mặt khóc thút thít.

"Thế này... thế này là sao?"

Phương Mộc cũng bí không biết nên nói gì, anh chỉ có thể đặt tay lên vai chị, khẽ vỗ vỗ.

Chị Triệu nắm chặt tay Phương Mộc, ánh mắt chị ngơ ngác và đau xót.

"Thực ra Á Phàm nó ra sao? Gần ấy năm qua... nó sống như thế nào?"

Phương Mộc nhìn vào mắt chị Triệu, chầm chậm lắc đầu.

"Em không biết... và chị cũng đừng hỏi nữa." Phương Mộc ngập ngừng. "Chắc chắn sẽ là những chuyện chị rất không muốn biết."

Chị Triệu đưa tay che mắt, khóc không thành tiếng nữa.

Đầu chị gục xuống, chỉ có thể nhìn thấy đôi vai chị rung lên, cốc nước trong tay chị chao đi chao lại, thỉnh thoảng lại bắn ra vài giọt nước, rơi xuống chiếc quần vải đã sờn rồi chảy xuôi xuống.

Bao năm nay mọi người đều sống rất gian nan. Có người vì tín ngưỡng, có người vì một lời hứa, cũng có người vì tránh né.

Phương Mộc lặng lẽ ngồi đó, cho đến khi chị Triệu dần thôi không nước nở nữa.

"Gần đây nó đều ở đây, ở nhà chú à?" Chị Triệu đón lấy cái khăn giấy Phương Mộc đưa cho, chấm lau nước mắt trên mặt.

"Vâng."

Chị Triệu vo tròn cái khăn giấy trong tay, nghĩ ngợi, rồi khẽ thở dài.

"Cũng tốt." Chị day day sống mũi. "Hiện giờ chỉ có thể như thế này."

Phương Mộc ngẫm nghĩ, thầm quyết định chưa kể cho chị biết chuyện anh cầu hôn Á Phàm, kéo chị nhất định sẽ đưa Á Phàm đi, đến

lúc đó thì tất cả sẽ trở nên rối loạn.

Chị Triệu đứng lên, giọng khàn khàn: "Tôi về đây! Chú hãy chịu khó chăm sóc Á Phàm, chắc những năm qua nó đã phải chịu bao khổ sở. Cần gì, chú cứ cho tôi biết."

Phương Mộc vội nài nỉ: "Chị ơi chị ở lại ăn cơm đã rồi hãy về, em sẽ đưa chị về."

"Thôi, đừng." Chị Triệu xua tay. "Tôi biết nó đang ở đây là được rồi, đã có chú chăm sóc nó thì tôi rất yên tâm."

Chị ngoảnh sang, nhìn cánh cửa phòng ngủ vẫn đóng im ỉm như trước, nghĩ ngợi, rồi chị từ từ bước đến.

"Á Phàm..." Chị Triệu khẽ xoa tay vào cánh cửa, hình như đó là khuôn mặt của Á Phàm. "Cô biết cháu rất khổ tâm, nhưng cô... bao năm nay cô cũng không dễ chịu gì. Ông Châu, lúc đi cũng chưa được nhìn cháu..."

Chị không nói tiếp được nữa, chị chỉ có thể không ngừng xoa bàn tay lên cánh cửa.

"...Dù trước đây đã xảy ra chuyện gì, nay cháu đã về thì tốt rồi... đã có cô... và chú Phương Mộc... cô và chú ấy đều là người thân của cháu... cháu sẽ ổn... và hãy yên lòng..."

Cánh cửa bỗng "két..." và mở toang.

Suốt hai tiếng đồng hồ sau đó, chị Triệu và Á Phàm nói rồi lại khóc, khóc rồi lại nói. Phần lớn thời gian hai người ôm choàng lấy nhau, cùng ngẫm nghĩ nhau thật kỹ, hình như họ muốn ghi nhớ thật kỹ những nét thay đổi xuất hiện trong bốn năm qua. Cho đến khi Phương Mộc gọi họ ra ăn cơm, cả hai người dường như ngờ ngàng sửng sốt, giọng cũng lạc đi nói không thành tiếng nữa.

Chị Triệu dắt tay Á Phàm bước ra, Á Phàm cúi đầu đi theo, và lại có những nét tinh nhanh hiền hậu như một cô bé ngày nào.

Chị Triệu hầu như chẳng thiết ăn, chị chỉ cầm đũa gấp thức ăn cho Á Phàm, đôi mắt sưng húp của chị không rời Á Phàm một giây. Thế rồi, bữa cơm chưa ăn xong hai người lại ôm nhau nước mắt khóc.

Khi tâm trạng xúc động của họ đã tạm lắng xuống thì đêm đã rất khuya, Phương Mộc nói chị Triệu nên ở lại đây ngủ, và cũng tiện thể trò chuyện với Á Phàm thêm nữa. Chị Triệu ngẫm nghĩ, rồi cũng bằng lòng.

Hai người phụ nữ hai lứa tuổi khác nhau, cùng đi đánh răng rửa mặt rồi dắt nhau vào phòng ngủ. Căn nhà rất yên tĩnh. Phương Mộc châm điều thuốc lá, anh thu dọn phòng khách, rồi nằm lên sofa chuẩn bị ngủ.

Trần trọc mái rất lâu, anh nhận ra mình hơi có chút hưng phấn. Đúng thế, chị Triệu đến đây, ít nhiều cũng đã khiến cho Á Phàm trở lại trạng thái bình thường. Tương lai rồi mù hình như đã có chút hy vọng tháo gỡ. Đây là sự khởi đầu tốt đẹp, mặc dù vẫn chưa biết tương lai sẽ thế nào nhưng đây vẫn là một tia hy vọng.

Trong những ngày này, thái độ của Phương Mộc đối với Liêu Á Phàm không chỉ là nhường nhịn, nói đúng ra là anh né tránh. Á Phàm không phải một động vật hoặc là thứ gì đó, cô ta là một con người đang sống sờ sờ ra đó! Xét về mặt đạo lý hoặc tình cảm, cô ta là người mà Phương Mộc không được phép ruồng bỏ. Gánh lấy trách nhiệm này, không chỉ đơn giản là nuôi ngày ba bữa cơm, mà là phải để cho Á Phàm trở lại với quỹ đạo của cuộc sống; hoặc nói cách khác là để cho cô ta trở lại quỹ đạo mà Phương Mộc cho là đúng. Cần phải ổn định nhân thân, hộ khẩu, đi làm, và cả... cả hôn nhân nữa.

Hôn nhân.

Phương Mộc vẫn không thể coi Liêu Á Phàm là vợ chưa cưới, tin rằng Á Phàm cũng cảm nhận được điều này. Hôm nọ Phương Mộc cầu hôn với cô, rồi cô ngoan ngoãn đi theo anh ra khỏi Sở Công an, chủ yếu xuất phát từ bản năng tự bảo vệ mình. Đang rơi vào tình huống lúc đó,

lại được một cảnh sát đứng ra che chở thì rõ ràng là tốt hơn hẳn bị đưa đi trại cải tạo.

"Em có thể làm bạn gái của anh... có thể giúp anh quét dọn vệ sinh, nấu cơm, giặt quần áo... em có thể làm bất cứ việc gì... em hứa sẽ không gây phiền hà cho anh..."

Bốn năm trước Liêu Á Phàm đã nói với anh những câu này. Hồi tưởng lại những tình tiết hồi đó, Phương Mộc còn nhớ rất rõ khuôn mặt của Á Phàm bỗng ửng hồng.

Á Phàm như một con thú còn nhỏ đã bị lừa vào rừng sâu, phải học cách cảnh giác, cẩn xé, cân nhắc lợi hại, tính toán mọi tình thế để sinh tồn.

Chín chắn và lọc lõi quá sớm, một cô gái ở lứa tuổi này lẽ ra không cần phải thế.

Phương Mộc giở mình. Tâm trạng anh bỗng chùng xuống. Nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm thấy mình vẫn nên gánh vác một phần trách nhiệm trước cảnh ngộ của Liêu Á Phàm.

Mình là người rất ít gặp chuyện tốt lành.

Đã xác định là thế rồi, thì hình thức của thứ trách nhiệm này dù anh là chú hay là chồng, cũng chẳng khác gì nhau.

Cho đến lúc gần sáng, Phương Mộc cũng chập chờn đi vào giấc ngủ, ngủ rất không yên, những hình ảnh chập vá, rời rạc không ngớt hiện lên trong óc anh, mơ hồ... Phương Mộc bỗng cảm thấy có ai đang sờ bên gối anh, anh liền tỉnh hẳn; và phản ứng như một bản năng, anh tóm chặt bàn tay ấy.

"A... á..." Bị đau, người ấy kêu lên. "Em đây mà!"

Là Á Phàm.

Phương Mộc ngồi phắt dậy, đưa tay ra bật đèn bàn.

"Em làm gì thế?"

Á Phàm không đáp, chỉ cầm bao thuốc lá để bên gối lên rút ra một điếu, châm lửa, rồi hút.

Phương Mộc cau mày, rồi nhìn về phía phòng ngủ.

"Em đừng để cho chị Triệu biết em hút thuốc lá."

"Vâng." Á Phàm cúi đầu. "Cho nên em mới ra đây lấy thuốc của anh."

Phương Mộc thấy nhẹ mình, Á Phàm không muốn chị Triệu cảm thấy không vui, đây cũng là một chuyển biến rất lớn. Anh nghĩ ngợi, rồi cũng châm một điếu thuốc; nếu chị Triệu ngửi thấy mùi khói thuốc, anh sẽ giải thích là mình hút, để tạm thời "bao che" cho Á Phàm.

Cả hai yên lặng ngồi đối diện nhau, nhả khói. Hút hết điếu thuốc, Á Phàm cúi đầu chậm rãi nói: "Em muốn đi viếng mộ thầy Châu."

"Được! Anh sẽ nhanh chóng thu xếp."

"Và..." Á Phàm hơi do dự. "Anh là cảnh sát... anh có thể giúp em tìm một người không?"

Chương 5: TRO TÀN CỦA HỒI ỨC

Cũng vào lúc hoàng hôn, cũng trên con phố này, và cũng mệt mỏi đến cùng cực.

Người đàn ông gạt một nửa tấm rèm cửa sang bên rồi khom người bước vào. Cô gái đang gọi điện thoại và cười khanh khách nhìn thấy người ấy về, vội quay người lại chào.

"Ông chủ đã về rồi ạ?"

Ông chủ "ừ" một tiếng, rồi ngồi phịch xuống ghế, quăng cái túi vải bạt trong tay lên bàn, tiếng nôi xoong bát kim loại bên trong túi kêu lách cách.

Cô nhân viên bán hàng đưa ông chủ cốc nước, đang khát khô cổ, ông chủ uống một hơi hết luôn. Tiếp đó cô nhân viên cầm ra cuốn sổ ghi chép, bắt đầu báo cáo tình hình kinh doanh ngày hôm nay. Chủ nhân hình như vẫn chưa tỉnh trí trở lại, cho nên những con số ấy chỉ là những ký hiệu vô nghĩa, nghe cũng không hiểu gì hết.

"Ông chủ?"

Ông chủ ngoảnh sang. Cô nhân viên đã mặc xong áo khoác, túi xách đã khoác chéo lên vai, tan tầm rồi, cô đã sẵn sàng ra về. Ông chủ mỉm cười, hất tay, nói: "Biết rồi, cô cứ về đi."

Cô nhân viên "vâng", và nhanh nhẹn chạy ào ra cửa.

Trong cửa hàng bỗng trở lại yên tĩnh. Mặt trời đang chìm dần về hướng tây, bên ngoài rèm cửa vén hờ một nửa, trên bậc thềm chỉ còn chút nắng hoe vàng rời rạc. Mảnh nắng nhợt nhạt ấy càng lúc càng nhỏ lại, mặt đường bê tông vào lúc hoàng hôn đã hiện rõ màu xám xám. Mọi vật trong cửa hàng dần chìm trong màn tối âm âm nặng nề, cái giá sách và bộ bàn ghế bằng gỗ hồ đào đen càng thêm tối sầm nhìn không rõ nữa.

Chỉ còn đốm đèn nhỏ xíu đang lập lòe trên cái bình pha cà phê, nó như một con mắt chẳng có mấy thiện chí đang nhìn.

Anh ta cứ thế lặng lẽ ngồi đó, đắm chìm trong bóng tối càng lúc càng dày đặc. Anh rất quen với cảm giác này. Trước khi xuất hiện người đàn bà ấy, dường như chỉ có những lúc như thế này anh mới cảm thấy an toàn và ấm áp. Nhưng, làn ánh sáng mà người phụ nữ ấy mang đến quá nhanh, và tan đi cũng quá sớm.

Trong khung cảnh âm u như thế này, thị giác chẳng thể gắng vươn xa, còn khứu giác thì lại dần dần thêm nhạy bén. Anh hít hít mấy cái, một thứ mùi thơm hỗn hợp ngây ngây, mùi sô-cô-la lẫn mùi cafe rất quen thuộc; nhưng mùi hoa thơm xen lẫn trong đó thì hoàn toàn không người thấy nữa.

Đừng, đừng nên nghĩ thế này. Anh ra sức lắc đầu.

Cô ấy sẽ quay trở lại.

Lúc này trên gác bỗng vọng xuống một chuỗi âm thanh loảng xoảng. Anh giật mình, nhưng lập tức lại thấy nhẹ nhõm, anh lắc đầu và đứng dậy bước ra thả hần rèm cửa xuống, khóa cửa, sau đó lảo lơi đi lên gác.

Trên gác là phòng ngủ và là nhà kho nữa. Bên tường chất đầy các loại thùng hộp to nhỏ, gần cửa sổ treo cái tủ bếp với các ô có cửa hoặc không cửa, đủ các thứ dụng cụ nấu ăn chất trong đó rất lộn xộn. Phía nam căn phòng kê một cái giường hộp khá rộng, một cái đệm đặt bên trên, bề bộn một đám gối chăn. Một cậu bé béo tròn đang ngủ rất say, đầu ngoẹo sang bên. Phía tay trái của nó là một cái "tháp" được xếp bởi các mảnh nhựa đồ chơi ghép hình lego, "tháp" đã bị đổ mất một nửa. Chắc tiếng động vừa nãy là do sự cố "xây dựng không an toàn" gây ra.

Anh nhắc cái chăn đắp lên mình thẳng bé. Sau đó anh mở tủ lạnh lấy ra các thứ, chuẩn bị làm bữa tối.

Bữa ăn rất đơn giản, nhưng mùi thơm của các món ăn cũng nhanh chóng bay khắp căn phòng chật hẹp. Anh rất chăm chú làm món ăn, nên không nghe thấy những tiếng động khe khẽ ở phía sau lưng.

Bỗng có một bàn tay tóm chặt lấy một bên sườn anh, anh giật mình và lập tức có phản ứng hất kẻ đó ra, sau đó xoay người lại giơ con dao nhà bếp lên.

Thì ra là thằng bé! Nó ngã ngửa dưới sàn, và rất nhanh nhẹn nhồm dậy kêu oai oái, rồi chạy về phía cái bàn nấu ăn, nó coi như không nhìn thấy dao kéo gì hết!

Anh sợ toát mồ hôi. Nếu vừa rồi anh phản ứng nhanh hơn chút nữa, rất có thể anh đã lia con dao xuống rồi cũng nên!

Cuộc sống của hai người vẫn cần có thời gian để dần dần thích ứng.

Nhìn hai cánh mũi thằng bé đang phập phồng hít hà, tay thò lên định với món ăn mà không được, ánh mắt anh dần dịu hẳn xuống.

"Đừng vội! Sắp xong ngay thôi."

Khi đĩa mỳ xào thịt, dưa chuột, hành, xì dầu vừa đặt trên bàn trước mặt nó, nó vui sướng hơn hở hết mức. Miễn cầm đĩa đặt ngay bên cạnh, nó thò tay bốc luôn một nhúm mỳ nhét vào miệng.

Bàn tay phải chỉ có hai ngón, giống như một cái đĩa biết ngo ngoậy, rất thích hợp để nó ăn mỳ.

Nhìn thằng bé ăn lấy ăn để, dường như anh nhìn thấy hình ảnh của mình hai chục năm về trước.

Cũng là một đứa trẻ đơn côi khốn khổ, không nơi nương tựa, dám làm tất cả vì sinh tồn, vì miếng ăn.

Ăn xong bữa tối, thằng bé lại trở về cái giường loay hoay với đám đồ chơi, thỉnh thoảng nó vui vẻ cười khanh khách. Anh thu dọn bát đĩa, sau đó mở tủ lạnh lấy ra hai khúc xương ống, đập vỡ, rồi thả vào nồi

nước để hầm. Làm xong các việc, anh thấy hơi mệt mỏi. Anh pha một tách cà phê, rồi ngồi trước máy tính lướt xem.

Anh xem đủ thứ, từ các tin tức giải trí bát nháo cho đến tin thể thao... anh thao tác rất nhanh, con chuột trong tay không ngớt kêu lách tách. Cuối cùng anh mở xem tin thời sự xã hội của địa phương.

Lần này tốc độ chậm hơn hẳn, lát sau ánh mắt anh dừng ở một trang.

Đèn trong phòng hơi yếu, ánh sáng xanh xanh của màn hình hắt lên khuôn mặt anh, tạo nên những chỗ tối tối hằn sâu xuống, trông như khuôn mặt một pho tượng khắc.

Không rõ từ lúc nào, thằng bé đã ngừng các trò chơi của mình, nó lặng lẽ ngồi nhìn anh.

Vụ án mạng xảy ra ở trường trung học số 47 dần mờ nhạt trong tâm trí dân chúng. Không riêng gì bên công an, ngay người dân cũng dành sự chú ý cho những điểm nóng ở các lĩnh vực khác. Điều này cũng chẳng có gì là lạ, các vấn đề vật giá, an toàn thực phẩm, giáo dục, y tế... mọi chi tiết bất thường đều là mối quan tâm sát sườn của người dân, ai đó sinh tử ra sao, là chuyện của họ. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, người mất chồng thì phải suy nghĩ để tổ chức lại gia đình; người mất con thì phải tiếp tục quy hoạch cho tương lai. Bánh xe lịch sử lăn quá nhanh, hai con người chẳng qua chỉ như hai hạt bụi nhỏ li ti, hoặc bị nghiền thêm, hoặc bị bắn tung lên, trong nháy mắt tan đi như một làn khói không để lại dấu vết gì nữa.

Có lẽ thời gian họ tồn tại trong hồ sơ vụ án cũng không lâu hơn hồi ức của người thân của mình.

Dương Học Vũ đưa ra ý kiến hung thủ có thể là người đã từng trải qua cảnh ngộ như cậu học sinh Vu Quang, Phương Mộc thì không cho là thế. Nhưng trong tình thế tất cả mọi đầu mối đều gián đoạn như hiện giờ, thì chỉ còn cách điều tra theo hướng suy nghĩ của Dương Học Vũ xem sao.

Khi đến phòng Sổ liệu của cơ quan, thì Phương Mộc gặp chút phiền hà: anh Đoàn ở phòng Sổ liệu cứ khăng khăng bắt Phương Mộc phải làm đủ các thủ tục cần thiết đã rồi hãy đến. Phương Mộc thấy bần khoản. Theo nguyên tắc, muốn xem hồ sơ thì buộc phải thực hiện đúng trình tự, đúng là thế; nhưng anh đã công tác ở Sở Công an ngân ấy năm trời, anh và anh Đoàn cũng đã rất quen nhau, đôi khi muốn tra cứu sổ liệu chỉ cần bảo nhau một câu là xong, sao bây giờ anh ta lại cứng nhắc thế không biết?

Không còn cách nào khác, Phương Mộc đành gọi điện nhờ cậy Biên Bình hỗ trợ, sau đó tìm giám đốc xin chữ ký, mất đến nửa giờ, sau đó trở lại phòng Sổ liệu. Anh Đoàn nhìn thật kỹ các giấy tờ thủ tục, xong xuôi, lại bảo Phương Mộc ký vào cuốn sổ lưu mượn tư liệu để đọc.

Phương Mộc hơi khó chịu, hỏi: "Anh có cần tôi xuất trình thẻ công tác nữa không?"

Anh Đoàn cười hơi ngượng ngịu: "Đừng thắc mắc nữa, chú Phương Mộc à, tôi không còn cách nào khác, đây là quy định mới của cấp trên."

Phương Mộc vèo vèo vèo ký xong ngay, rồi ném cây bút xuống. "Bỗng dưng lên cơn gì vậy?"

"Phòng Hồ sơ của Sở Công an thành phố J bị mất trộm. Máy tay bên đó đúng là đồ ăn hại, bị mất sau mấy năm rồi mới phát hiện ra." Anh Đoàn thu lại cuốn sổ cất đi. "Tuần trước, cấp trên mở hội nghị về hoàn thiện chế độ quản lý hồ sơ, kể từ đó, muốn mượn xem tư liệu sẽ không dễ dàng như trước nữa."

Phương Mộc mỉm cười: "Thế thì anh mệt mỏi đấy!"

"Đúng thế." Anh Đoàn mặt nhăn như bị. "Mà chẳng được tăng đồng lương nào!"

Vài tiếng đồng hồ sau đó Phương Mộc ngồi trong phòng Sổ liệu vùi đầu vào đám hồ sơ các vụ án, anh muốn tìm các vụ án tương tự,

nhưng không có thu hoạch gì. Cảm thấy ngán ngẩm buồn bực, anh giở thuốc lá ra, chưa kịp châm lửa đã bị anh Đoàn giật lấy điếu thuốc. Anh Đoàn chỉ tay lên một lô tấm biển "Cấm hút thuốc lá" dán trên tường, rồi tủm tỉm cười: "Cũng là quy định mới!"

Phương Mộc hết cách, anh đứng dậy hăm hăm bước ra, sang phòng riêng dành cho hút thuốc.

Hút liền hai điếu, dường như dòng suy nghĩ của anh có phần mạch lạc hơn. Cái hành vi và thủ pháp gây án kiểu trả đũa "gậy ông đập lưng ông", ngoại trừ một số vụ án xảy ra trong "Cuồng vọng phi nhân tính [2]", thì chưa từng xảy ra ở thành phố C. Xem xét tất cả các vụ án xảy ra ở toàn tỉnh, cũng chưa từng có vụ nào tương tự. Trong phạm vi cả nước, số vụ án giết người mà nạn nhân là giáo viên, hung thủ là học sinh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cho nên, hung thủ dùng cái thủ pháp này thì đúng là chưa từng nghe nói đến. Có lẽ đường hướng tư duy của Dương Học Vũ vẫn là không xuôi.

[2] *Tên một cuốn tiểu thuyết Trung Quốc của tác giả Lôi Mễ.*

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi trở lại phòng Số liệu, anh mượn các tư liệu về những vụ án bế tắc không thể khép lại trong mười năm trở lại đây.

Kể từ năm 2004 ở Bộ Công an đưa ra khẩu hiệu "Án mạng phải phá bằng được", thì tỷ lệ trình sát phá án tăng lên rõ rệt. Các vụ án bế tắc chỉ còn sót lại cực ít, và phần lớn là đã khẳng định được nghi phạm nhưng chưa bắt được để đem về xét xử mà thôi; số còn lại đa phần là các vụ phạm tội do đâm chém bắn giết lẫn nhau và do vấn đề kinh tế. Phương Mộc kiên nhẫn giở từng trang tư liệu, xem cho đến vụ án gần đây nhất một bác sĩ của bệnh viện Nhân Dân mất tích, anh vẫn không lần ra một đầu mối nào.

Đủ thấy rằng, ít ra là trong phạm vi hồ sơ mà công an có lưu giữ, hung thủ kia là kẻ lần đầu gây án. Hẳn đã thiết kế rất phức tạp, khéo léo

tỉ mỉ, thủ đoạn giết người mang đậm một phong cách riêng; chắc chắn không phải do ngẫu hứng nhất thời nảy ra ý đồ.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm.

Các vụ án giết người thông thường có một đặc điểm: thường là người quen giết người quen. Lẽ tẻ cũng có những tình huống nhiều người người bị hại, ví dụ bị giết cả nhà, nhưng xét về số lần gây án, gây án hơn một lần là rất hiếm. Một loại án mạng khác thì lại hoàn toàn trái ngược: hung thủ là người lạ, và phần lớn lại là nhiều lần gây án.

Cũng tức là liên hoàn giết người.

Phương Mộc cau mày thật chặt.

Vụ án mạng trường trung học số 47 tuyệt đối không phải một vụ án đơn giản. Không thể nói hung thủ trong vụ án này không thành công. Vụ án đã xảy ra hai tuần mà phía cảnh sát vẫn không có được một đầu mối nào. Điều này sẽ là một sự "khích lệ động viên" hung thủ, với tâm trạng ấy, rất có thể hắn sẽ lại gây án.

Nếu Phương Mộc suy đoán không nhầm, thì liệu ai sẽ là mục tiêu tiếp theo của nhân vật "đại hiệp" này?

Đang là giữa mùa thu, thời tiết rất đẹp.

Nghĩa trang Long Phong là nghĩa trang lớn nhất của thành phố C, nó nằm ở ngoại thành, là nơi an nghỉ cuối cùng sau này của phần lớn cư dân thành phố. Trong nghĩa trang, từng bách bốn mùa xanh tốt, từng hàng từng hàng bia mộ màu trắng đứng đó, tựa lưng vào núi, hàng cao hàng thấp xen nhau tương đối ngăn nắp. Dưới ánh mặt trời gay gắt giữa trưa, các tấm bia phản chiếu ánh nắng lấp loáng, khiến ta có cảm giác toàn thể nghĩa trang đang được bao phủ bởi một màn ánh sáng huyền ảo; đi giữa các hàng bia mộ, ta dễ có một ảo giác hình như những con người đã vĩnh viễn an nghỉ ở đây đã được lên thiên đàng thật sự! Ở đó, so với lúc này, nơi này là nơi tốt đẹp hơn cũng nên.

Phương Mộc dừng xe, rồi anh xách chai rượu trắng, bánh trái và hoa quả bước vào nghĩa trang Long Phong. Liêu Á Phàm nâng bó hoa bước theo sau anh. Hôm nay cô mặc quần áo do Mẹ Nam cầm đến, mái tóc rối tung đã được buộc gọn thả xuống sau gáy, không son phấn trang điểm. Trông thật tươi mới và trong sáng.

Phương Mộc không kể cho Á Phàm biết mọi tình hình về thầy Châu, anh chỉ nói thầy Châu qua đời vì một tai nạn bất ngờ. Anh không muốn làm hỏng hình ảnh về thầy Châu trong tâm trí Á Phàm; anh tin rằng Á Phàm cũng có ý nghĩ như thế.

Hai người, hai thế giới, mỗi người đều có những điều bí mật riêng rất ngại phải nói ra đằng sau hiên từ có ác độc, những thứ trong sáng tốt đẹp đã không còn nữa. Khi gặp lại nhau, điều hy vọng duy nhất là ta có thể cùng giữ được những thứ năm xưa đã có.

Bước trên những lối đi nhỏ giữa các hàng bia mộ, Á Phàm dường như càng lúc càng thấy căng thẳng, bước chân cũng nặng nề, chậm dần, Phương Mộc đã phải vài lần dừng lại chờ cô. Đi đến trước mộ thầy Châu, Phương Mộc nhặt hết những cành hoa đã héo khô từ lâu, rồi bày các phẩm vật lên, anh ngoảnh lại nhìn, thấy Á Phàm đứng bất động ở chỗ xa xa nhìn lại.

"Nào, lại đây!" Phương Mộc vẫy tay.

Phải mất nửa phút sau, Á Phàm mới đưa tay chỉnh trang áo quần, vuốt lại mái tóc, rồi bước lại, từng bước cứng ngắc.

Phương Mộc đón lấy bó hoa từ tay cô, nhẹ nhàng đặt xuống trước mộ.

"Nào! Vái thầy Châu đi!"

Á Phàm không nhúc nhích, ngẩn người nhìn ngôi mộ thấp nhỏ. Hồi lâu sau cô mới khàn khàn khẽ hỏi: "Thầy ấy... ở đây à?"

"Ừ!"

"Nhỏ thế này... thầy ấy ngủ có dễ chịu không?"

Phương Mộc im lặng.

Á Phàm từ từ ngồi xuống, đưa bàn tay về phía mặt đá giá lạnh, ngón tay vừa chạm vào đã lập tức rút lại. Sau mấy giây cô mới lại thử đưa tay ra... cuối cùng, cô áp cả bàn tay lên.

Á Phàm sụp xuống, áp người vào ngôi mộ, và bất chợt òa khóc.

Phương Mộc thấy sống mũi cay cay, anh lặng lẽ bước sang bên.

Chắc cô có rất nhiều điều muốn nói với thầy Châu, có lẽ là những điều hối hận, cũng có thể là những nỗi nhớ thương. Phương Mộc để cô ở lại một mình là lựa chọn đúng nhất.

Anh bước trên những bậc đá đi xuống khu vực thấp hơn, vừa đi vừa nhìn những tấm bia ở bên cạnh. Mỗi lần vào nghĩa trang, Phương Mộc đều có một cảm giác yên tĩnh gần như tuyệt đối. Những người an nghỉ ở đây đều đã được giải thoát thật sự, và dù có còn chút băn khoăn gì thì cũng chỉ là vô ích. Mọi thứ ở thế gian dù hay dù dở, tất cả đã không quan trọng nữa.

Mấy năm nay, nơi mà Phương Mộc đến nhiều nhất chính là nghĩa trang. Dù là vì tiễn biệt viếng thăm hay vì điều tra vụ án, kèm theo đó luôn có một câu chuyện khiến người ta phải nao lòng cùng biết bao suy nghĩ.

Những ngày tháng như thế này còn kéo dài bao lâu nữa?

Nghĩ đến đây Phương Mộc bỗng có chút ngưỡng mộ những khuôn mặt đã đông cứng im lìm trên những tấm bia mộ này.

Sau khi hút xong một điếu thuốc, anh nhìn thấy Á Phàm cũng đang đi xuống. Không rõ là vì cô ngồi trước mộ quá lâu hay vì tâm trạng quá xúc động, bước chân cô như chơi vơi, cả người như chập chối nghiêng ngả.

Phương Mộc vội đi về phía cô. Á Phàm không muốn Phương Mộc nhìn thấy đôi mắt cô khóc sưng húp, cô ngoảnh đầu sang một bên.

Phương Mộc đưa cô cái khăn giấy, rồi lặng lẽ đi trước dẫn đường.

Ra khỏi nghĩa trang, Phương Mộc không bước đến chỗ đỗ xe, anh rẽ sang chỗ ban quản lý.

Á Phàm nhìn chiếc xe Jeep ở phía xa xa, rồi lại nhìn Phương Mộc.

"Chúng ta đi đâu nữa?"

"Em nhờ anh tìm một người, đúng không?" Phương Mộc xoay người lại. "Người ấy cũng ở đây."

Phương Mộc bước vào phòng, tìm người quản lý, sau mấy câu hỏi ngắn gọn, anh dẫn Á Phàm đi đến khu nhà gửi trông giữ các bình tro.

Gọi là gửi trông giữ, thực ra chỉ là những cái giá gỗ hồ đào đen nhánh, bên trên đặt các bình tro không an táng. Có một số ô còn để cả ảnh của người chết, bên cạnh thấy có cả những cánh hoa khô và hoa quả thấp hương; có ô đặt chen chúc vài cái bình tro lộn xộn. Hẳn là khi còn sống họ quá khổ sở cùng quẫn nên chết rồi cũng vẫn thê lương lạnh lẽo thế này.

Phương Mộc và Á Phàm đi giữa các hàng giá gỗ, miệng lẩm nhẩm các số hiệu ghi trên đó. Cuối cùng, Phương Mộc dừng lại trước một cái giá gỗ đã nứt nẻ xộc xệch.

Anh đi vòng lại mặt trước của giá gỗ, nhìn kỹ một lượt, rồi anh cúi xuống tầng hai từ dưới lên, nhấc ra vài cái bình tro bám đầy bụi bặm và mạng nhện. Xem xét phân biệt một lúc, anh chọn ra một bình trong đó, lấy tay xoa lớp bụi bám, rồi đưa cho Á Phàm.

Á Phàm đã đoán ra đó chính là "người ấy", đôi bàn tay cô run lên bần bật. Cô nhìn nhanh tấm thẻ ghi họ tên buộc trên nắp bình, ánh mắt cô bỗng có nét nghi hoặc.

"Đây là..."

Phương Mộc gật đầu. "Cậu bé mà em muốn tìm, không phải tên là Hạ Kinh mà là Dương Triển." Anh lại đưa tay xoa hết bụi bặm và cáu bẩn bám trên tấm ảnh. Một khuôn mặt non nớt hiện ra.

"Nếu anh không nhớ nhầm, thì nó là chú bé thường hay chơi đùa ở gần Thiên sứ đường."

Á Phàm không trả lời, cô chỉ ngậy người nhìn tấm ảnh. Hồi lâu sau, đôi mắt sưng húp của cô lại trào lệ.

"Sao nó... sao nó lại..."

"Tự tử. Bằng một khẩu súng của cảnh sát bị mất trộm." Phương Mộc ngoảnh đầu sang bên nhìn về phía xa xa. Có một đoàn người đưa tang đang chậm đi qua trước nhà tang lễ, một nam giới đi đầu tay bưng một bức ảnh, khóc lóc rất thảm thiết.

"Trước đó cậu ta dùng khẩu súng đó bắn chết bố mình."

Nước mắt, những giọt rất to, không ngớt rơi xuống bình tro. Tấm ảnh cậu bé đầm đìa nước mắt trong vắt phủ lên, đôi mắt cậu ta bỗng trở nên sống động, hai mép hơi nhích lên hiện rõ một nét tinh nghịch.

"Sao em không đến... sao em không đến để đi cùng chị... tại sao em lại nói dối chị..."

Bàn tay Á Phàm vỗ về, xoa khắp bình tro, xoa mãi... Ở trong cái bình gỗ nhẹ tênh này có đúng là cậu bé vẫn thích uống coca cola và coi bánh bao nhân rau là món ăn cực ngon không?

Phương Mộc lặng lẽ đứng nhìn Á Phàm, sự thật về việc năm xưa cô bỏ nhà ra đi là gì, anh đã hiểu rõ cả.

Có còn dám phủ nhận sự tồn tại của số phận nữa không? Thầy Châu, lúc lâm chung, thầy đau đớn không yên tâm nhất là Liêu Á Phàm. Á Phàm trước khi bỏ đi, người cuối cùng mà cô chờ đợi là Dương Triển; chính tay Dương Triển đã giết chết Dương Cẩm Trình, Dương Cẩm Trình là hung thủ sát hại thầy Châu.

Từng người đều không thể làm chủ bản thân, và họ đều phải gánh hậu quả mình làm mình chịu.

Trong cõi vô hình thăm sâu, đúng là có một đôi bàn tay có thể làm mưa làm gió, lạnh lùng thản nhiên điều hành ức vạn chúng sinh, khiến cho chúng ta yêu một cách vô duyên cớ, hận mà không hiểu rõ nguồn cơn; khiến chúng ta phải nương tựa vào nhau, phải tàn sát lẫn nhau trong cái vòng xoáy luân hồi.

Chúng ta, không thể địch nổi những ý định ngẫu hứng của đôi bàn tay ấy.

Trước lúc ra về, Phương Mộc nhìn thấy Á Phàm tháo cái nhẫn kim cương bé xíu đang đeo ở ngón tay ra, thả vào cái bình tro ấy. Hạt kim cương gắn trên cái nhẫn lấp lóe phản chiếu một tia nắng yếu ớt. Rất nhanh, tia sáng mong manh ấy rơi vào cái khe và biến mất trong đám tro màu sáng.

Chương 6: TỬ CUNG

Trên tấm bản đồ Trung Quốc thênh thang, thành phố C chỉ là một cái chấm nhỏ rất không bắt mắt. Nhưng cái chấm nhỏ ấy lại không thể không nằm trong dòng thác lịch sử băng băng lao nhanh, cái chấm nhỏ chao đảo lắc lư chạy về phía trước. Đô thị hóa là đề tài được quan tâm nhiều nhất của Trung Quốc hiện nay. Những người quản lý thành phố gọi đó là phát triển. Tất cả những thứ gì cản trở sự "phát triển" đều bị coi là thứ có hại, như nước lũ hay dã thú chẳng hạn. Ví dụ những khu nhà thấp bé cũ kỹ, trong con mắt của người quản lý thành phố, chúng xấu xí chẳng khác gì những vết sẹo đáng ghét.

Và thế là những vết sẹo ấy bị lật ra, cực kỳ đau đớn là đương nhiên, sau đó họ lấy băng keo sáng lòe phủ lên đám thịt đỏ hồng, họ không bận tâm dưới đó có nhiễm trùng hoặc có vấn đề gì không.

Trong quá trình này, những thứ mà chúng ta mất không đơn giản chỉ là đất đai và nhà cửa.

Ngày nay, với thân phận là những "vết sẹo", tuyệt đại đa số nhà cửa trong khu Phú Dân - khu chung cư đông dân cư, đã vờn không nhà trống, người cũng vắng bóng. Chỉ còn sót lại một số hộ dân bám trụ hy vọng sẽ được nhận tiền đền bù nhiều hơn. Các tòa nhà trong tiểu khu đều dùng sơn đỏ phun lên mấy chữ "giải phóng mặt bằng" to tướng, người ta còn cắt cả điện nước, cho nên ngay cả buổi sáng vốn dễ ồn ào thì khu vực này cũng vắng tanh vắng ngắt, chẳng khác gì một bãi hoang tàn sau một cuộc chiến.

Một nam giới là dân ở đây đang vội vã đi trên con đường nhỏ gạch ngói lổn nhổn, bước về phía một tòa nhà. Một con chó lang thang đang sục sạo các đồng vật liệu phế thải để tìm thức ăn, nhìn thấy ông ta, nó không bỏ chạy mà lại ve vẩy cái đuôi dường như để lấy lòng ông, hòng kiếm được một chỗ ở để tránh gió mưa.

Hình như ông ta đã từng nhìn thấy nó, nó là con vật cưng của một gia đình nào đó ở tiểu khu này. Mọi người đều đã nhận được tiền đền bù, và khi đi tìm thuê nhà mới thì con chó này cũng bị bỏ rơi giống như những ngôi nhà cũ kỹ ở đây.

Xung quanh đều vắng lặng, có tiếng loa phát thanh là giọng một phụ nữ đang lặp đi lặp lại những câu tẻ ngắt: "Tuân thủ pháp luật, bàn giao nhà cửa là nghĩa vụ của mỗi công dân..." Ông ta đứng dưới tòa nhà số 7, ngoảnh lên nhìn cái loa oang oang treo trên nóc nhà, tức giận nhổ một bãi nước bọt, lăm băm chửi bới tục tĩu, sau đó bước lên cầu thang ngoài trời gần bên tòa nhà.

Ông nhớ đến cái cánh cửa chống trộm vừa lắp đặt cách đây không lâu, ông đang bước đi trên những bậc cầu thang chất đầy các thứ linh tinh. Khi rẽ vào tầng 4, ông nhìn thấy cánh cửa sắt sơn xanh sẫm của nhà mình. Nó rất dày nặng vững chắc đáng tin, điều quan trọng hơn nữa là nó vẫn nằm đó không suy suyển. Ông hài lòng yên tâm vỗ tay lên nó, rồi rút chìa khóa...

Bỗng nhiên ông chợt nhìn thấy một vật lạ vốn dĩ không có ở khu vực này.

Bên phải ông vốn là hành lang thoáng đãng, nhưng lúc này...

Ông quay người sang, và kinh ngạc há mồm trợn mắt.

Một cái túi nước to tướng được treo trên trần hành lang. Sở dĩ ông cho rằng nó là túi nước vì lúc này vẫn nhìn thấy những giọt chất lỏng nhàn nhạt đang rơi xuống, hành lang bên dưới nó là một vũng nước rộng khoảng hai mét vuông, trông đục đục nhơm nhớp, hình như lẫn lộn nhiều thứ gì đó.

Ông thấy tõm lợm ghê cổ nhưng vẫn rất tò mò. Ông nhìn xung quanh, rồi từ từ bước đến gần cái túi nước.

Chắc chắn cái túi này không phải vật dụng thường dùng của mọi nhà, ông không biết tác dụng của nó là gì và càng không biết trong túi

chứa gì, ông chỉ kinh ngạc vì kích cỡ to khác thường của nó. Ông thận trọng bước vòng quanh nó để nhìn, vừa quan sát vừa đoán xem tại sao người ta lại treo nó ở đây.

Bề mặt cái túi hình như được làm bằng cao su, bị chất lỏng chứa bên trong làm cho căng phồng, bóng loáng. Ông đi vòng sang nửa bên kia, và bỗng nhận ra rằng trong cái túi không chỉ chứa chất lỏng, vì có vài chỗ trên bề mặt cái túi bị lồi ra rất kỳ dị. Ông đưa tay lên sờ thử, thấy cứng cứng, hình như vô hại.

Ông đánh bạo tiếp tục sờ theo cái vật lồi lồi, người ông hơi lom khom. Ông bỗng sửng sốt, hình như ông không tin ở cảm giác của tay mình. Ông lập tức ngồi thụp xuống, ngẩng đầu nhìn phần đáy của cái túi.

Gần như đúng vào lúc này, con chó đang lang thang đi tìm đồ ăn dưới sân bỗng nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, nó giật mình, vội nhìn về phía phát ra tiếng kêu nhưng nó không phát hiện ra xung quanh nó có chuyện gì nguy hiểm cho mình cả, nó bực bội sủa lên mấy tiếng rồi lại tiếp tục sục sạo tìm kiếm trong đồng gạch vỡ đất đá lộn xộn.

Trên hành lang của tòa nhà số 7. Người đàn ông ngã bệt xuống đám chất lỏng vô danh chưa rõ là thứ gì, ông chống tay tỳ chân gượng đứng dậy nhưng lại trượt ngã. Không dám quan sát cái đám lồi kỳ quặc ở cái túi nước nữa, ông run bần bật xoay người bò đi, bò ra xa cái đám chất lỏng phải gió ấy, khi chân đã không bị ướt nữa thì ông mới chồm dậy được rồi cuống quýt chạy ào xuống cầu thang.

Những tiếng kêu của ông lại thu hút ánh mắt của con chó hoang, nó tò mò nhìn các động tác của ông và nó bỗng sủa ầm lên.

Nếu nó biết cười, nếu nó biết suy nghĩ, thì có lẽ nó sẽ khoái trá nghĩ thế này: tại sao con người kia cũng đi bằng bốn chân như mình nhỉ?

Tất nhiên nó không thể. Hai sinh vật thuộc hai quần thể khác nhau, nó đâu có thể hiểu được nỗi kinh hãi của ông ta?

Cái vùng lồi ra ở đáy cái túi nước, tuy mơ hồ không thật rõ nhưng cũng đủ để ông nhận ra đó là một cái mặt người.

Sau khi từ nghĩa trang trở về, Liêu Á Phàm đã có những chuyển biến rất lớn. Cô không chỉ ít khi son phấn, mà mái tóc cũng giữ gìn cho sạch gọn gàng, trong nhà cũng không ngập vỏ lon bia hay đầu mẩu thuốc lá nữa. Phương Mộc mỗi lần tan sở trở về, đều nhận ra những dấu hiệu nhà cửa đã được quét dọn thu xếp.

Còn về mọi chuyện trong quá khứ, dù là về thầy Châu hay về Dương Triển, chắc hẳn trong lòng cô đã cảm thấy phải dứt khoát nhận ra vấn đề. Con tim cuồng dại bất kham đang dần trở lại nhịp đập vốn có của nó.

Á Phàm đã hiểu ra rằng cần phải hướng về phía trước, quả là một tiến bộ rất lớn.

Phương Mộc cũng cảm thấy cuộc sống đang dần dần đi vào quỹ đạo, lẽ ra anh phải vui mới đúng, nhưng anh không sao có thể vui lên được. Chặng đường phía trước mặt, tuy anh cũng lơ mơ cảm nhận được nhưng vẫn có ý né tránh một cách bản năng.

Sáng hôm nay Phương Mộc thức dậy vì một thứ mùi cháy khét, anh dụi mắt, khịt mũi, cố tìm xem thứ mùi lạ này từ đâu bay ra.

Vừa ngẩng đầu anh đã nhìn thấy bóng Á Phàm đi đi lại lại trong gian bếp, anh hơi ngạc nhiên. Rồi anh quay sang nhìn phòng ngủ: giường đệm rất sạch sẽ, gối chăn cũng được sắp xếp rất gọn ghẽ ngay ngắn.

Anh mặc quần áo, rồi mở rộng cửa gian bếp nói: "Sao dậy sớm thế?" Á Phàm giật mình, bát nước đang bưng trên tay sánh cả ra ngoài.

Đồng thời Phương Mộc cũng nhìn thấy một nồi cháo đang trên bếp, giữa những hạt gạo sáng trắng có lẫn những mảnh cháy cả đen lẫn vàng.

Á Phàm tay bưng bát nước, lúng túng nói: "Em vụng quá... cháo bị khô cháy..."

Phương Mộc mỉm cười, đỡ lấy bát nước, rồi anh cầm thìa múc một ít cháo đưa lên miệng nếm thử.

"Không sao, vẫn ăn được, chỉ thoang thoảng có mùi khô thôi."

Á Phàm mặt đỏ ửng. "Em nấu cho anh thứ khác vậy."

"Không cần đâu!" Phương Mộc đặt cái thìa xuống. "Thêm nước sẽ không ăn thua. Cứ thả một ít hành hoa vào là được." Nói rồi anh quay người bước ra phía ban công. Vừa ngẩng đầu thì đã chạm phải mấy cái quần áo ướt, chắc chắn là Á Phàm vừa mới giặt xong đem ra phơi. Xem ra hôm nay cô đã làm không ít việc nhà.

Phương Mộc nhìn đám quần áo đang rỏ nước, thấy cả mấy cái quần áo lót của anh, anh thấy hơi ngượng ngịu.

Phương Mộc lấy mấy nhánh hành rồi quay vào bếp thái nhỏ, sau đó thả vào nồi cháo. Anh nhìn sang bên, thấy một cái bát đựng mấy quả trứng gà đã đánh sẵn và vài thanh Lạp Xưởng.

Anh ngoảnh nhìn Á Phàm, mỉm cười nói: "Em vất vả quá."

Mặt Á Phàm càng đỏ như, cô chỉ im lặng đặt cái chảo lên bếp rồi tráng trứng.

Chảo mỡ nóng sôi phát ra những tiếng lách tách, rất nhanh, trứng chín trông như một đóa hoa nở rộ, Á Phàm tiếp tục lật giở vài lần. Thấy Phương Mộc vẫn đứng đó, cô đẩy anh đi ra ngoài.

"Anh ra đánh răng rửa mặt đi! Sắp xong ngay rồi đây!"

Lần này đến lượt Phương Mộc lúng túng, anh gãi đầu, chấp nhận bước ra.

Phương Mộc đang đánh răng thì di động của anh reo chuông. Vài phút sau anh đã ăn mặc chỉnh tề, anh vừa lau bọt kem đánh răng trên miệng vừa nói với Á Phàm: "Không còn thì giờ ăn sáng nữa, anh phải đến hiện trường ngay bây giờ."

Á Phàm đang rất say công việc, chỉ "vâng" một tiếng, tay cô vẫn tiếp tục lật giở món trứng tráng.

Phương Mộc cảm thấy mình có phần không phải, anh nói thêm "xin lỗi..."

Á Phàm vẫn lặng thinh. Cô thò tay tắt bếp ga.

Phương Mộc xuống sân, khởi động xe, rồi lên đường. Khi tâm trạng anh đã ổn định, anh cảm thấy mình thoáng một nét buồn. Không phải vì lỡ mất bữa ăn sáng hiếm có, mà là vì một sự thay đổi gì đó ở con người Liêu Á Phàm.

Không phải nghi ngờ gì nữa, rõ ràng là Á Phàm đang trở nên tốt lên, xét từ một ý nghĩa nào đó, thì anh càng nên tiến tới thực hiện lời hứa của mình.

Cái cột mốc ấy dường như không xa ở phía trước, nó nằm ngay trong lòng Phương Mộc, và anh vẫn mơ hy vọng cái ngày ấy càng đến chậm càng tốt.

Nỗi nhớ kéo dài quá lâu, sự xốc nổi nhanh như một tia chớp, đã dẫn đến cái kết luận khiến người ta phải lúng túng.

Nhà người không tốt đến mức ấy, cũng không độ lượng đến mức ấy, cũng không có khả năng lớn đến thế... và, mọi bề của Liêu Á Phàm trước khi cô ta bắt đầu chuyển biến, không phải là khuyết điểm mà rất xấu xa.

Nhà người là đồ khốn!

Phương Mộc nhấn chân ga, tự chửi rửa mình.

Hiện trường ở tòa nhà 7 khu chung cư Phú Dân đường Lâm Sơn thuộc khu Thiết Đông. Khu chung cư này tuy rất rộng nhưng đang tổ chức phá dỡ di chuyển, số hộ dân còn lại rất ít cho nên chỉ có lèo tèo vài người chạy đến xem.

Tâm điểm của hiện trường nằm ở tầng 4 tòa nhà số 7. Phương Mộc vừa bước lên tầng 4 thì nhìn thấy ngay cái túi nước to tướng, nó khiến anh sững sờ kinh ngạc. Mấy anh cảnh sát đứng trên thang, đang tìm cách tháo cái túi khỏi thanh sắt phơi quần áo để hạ nó xuống. Dương Học Vũ hai tay ôm vai, mày cau rõ chặt; đứng bên là bác sĩ pháp y đang xách vali dụng cụ, chưa có việc gì làm.

"Đó là..." Phương Mộc há to miệng. "Đó là gì thế?"

Dương Học Vũ nghe thấy bèn ngoảnh lại, gật đầu chào Phương Mộc.

"Anh đã thấy kỳ quái chưa?" Dương Học Vũ lại ngẩng nhìn cái túi nước. "Cho nên tôi mới phải gọi cho anh."

"Bên trong là gì?" Phương Mộc chỉ vào cái túi nước.

"Người!" Dương Học Vũ trả lời ngắn gọn, rồi anh lại cười. "Mẹ kiếp, đúng là có sáng kiến!"

Nói rồi anh bước đến bên cái túi, hỏi anh cảnh sát đang tháo dây thừng: "Thế nào rồi?"

"Không được." Anh ta lắc đầu, rồi buông tay ra, tay phải bóp ngón tay trái thật mạnh. "Nó thắt thành nút chết cứng, lại bị dính nước, nên không thể gỡ ra."

Phương Mộc bước đến, nhìn thấy phía trên cái túi nước bị một sợi thừng nilon to bằng ngón tay buộc chặt, rồi quẩn quanh mấy vòng trên thanh sắt inox để phơi quần áo, thắt rất chặt.

Dương Học Vũ nghĩ ngợi, rồi quay sang hỏi đồng nghiệp phụ trách chụp ảnh: "Đã chụp cả chưa?" Anh ta vỗ vào máy ảnh mấy cái, ngụ ý đã chụp xong rồi. Dương Học Vũ bèn hất tay: "Bây giờ xả hết nước trong túi ra, sau đó dùng cửa cửa đứt thanh thép inox."

Các cảnh sát đồng thanh "vâng", và chấp hành mệnh lệnh.

Phương Mộc rất hiểu tâm trạng sốt ruột của Dương Học Vũ, chính anh cũng rất muốn xem xem cảnh tượng bên trong cái túi nước sẽ là gì. Túi chứa đầy nước, một con người chống ngược, đầu chúc xuống dưới. Người ấy hoặc bất cứ ai, đương nhiên hết cách để thở.

Phương Mộc đứng thẳng lên, nhìn khắp xung quanh. Trong khu chung cư rất rộng, ngoài mấy cảnh sát và vài người dân hiếu kỳ đứng xem, thì không thấy ai khác. Chỉ thấy rất những ô cửa sổ cửa kính đã vỡ, trông giống như những con mắt "độc nhãn" đang lặng lẽ nhìn chăm chăm vào cái túi nước đang bị treo lơ lửng. Ngoài kia không xa là con đường chính rộng rãi xe cộ nối đuôi nhau chạy, nhưng ở đây vẫn yên tĩnh như cõi chết.

Nạn nhân là người như thế nào? Tại sao lại chết ở đây? Tại sao hung thủ lại dùng cái cách này để xử lý cái xác?

Phương Mộc lại nhìn mấy cánh cửa phía sau anh. Đây là tòa nhà tập thể xây theo kiểu cũ, tuyến hành lang ở ngoài nhà như thế này, hiện nay gần như rất hiếm thấy. Anh nghĩ ngợi, rồi cầm một chiếc khăn giấy bịt kín ngón tay, khẽ đẩy cánh cửa ở sát bên cạnh. Cửa không nhúc nhích. Anh lại bước sang đẩy cánh cửa khác, cũng bất động như thế. Có nghĩa là các hộ dân ở đây đã chuyển đi rồi.

Anh lại đẩy một cánh cửa khác, bỗng có một đôi găng tay đưa đến trước mặt anh, anh ngoảnh sang, thì ra là Mễ Nam. Nhưng cô không nhìn anh, cô đang xấp lại gần ô cửa sổ và nhìn vào bên trong.

"Đã phát hiện ra điều gì chưa?"

"Chưa." Phương Mộc vừa đi găng vừa đáp. "Mới chỉ phỏng đoán."

Nạn nhân trước khi bị nhét vào cái túi dù còn sống hay đã chết, thì cái cách xử lý kiểu này sẽ rất tốn sức lực. Chắc chắn hung thủ treo người chết lên đây không thể chỉ vì để "phơi khô". Vậy thì có lẽ nạn nhân có mối quan hệ gì đó với khu chung cư này; biết đâu có thể là người trong một hộ gia đình nào đó ở ngay sát đây. Cho nên có thể suy luận thêm rằng có lẽ hiện trường đầu tiên phải ở nơi này.

Mễ Nam không nói gì, cô lại đưa thêm đôi găng găng chân, ra hiệu cho anh đi vào cho đủ bộ.

"Bên em có phát hiện gì không?"

"Các dấu vết không mấy rõ rệt." Mễ Nam chỉ xuống nền xi măng lồi lõm mấp mô. "Có lấy được vài dấu chân, nhưng đều không nét."

Khu hành lang bỗng ồn ào hẳn lên. Chất lỏng trong túi đã được rút ra hết, chứa đầy hai cái thùng nhựa. Một nhóm cảnh sát chia thành hai tổ, một tổ nâng cái túi, tổ kia cưa cái giá phơi quần áo. Mười phút sau thì cưa đứt cái giá bằng thép inox. Họ từ từ kéo cái túi ra, rồi đặt xuống sàn xi măng. Dương Học Vũ nhắc nhở phải găng bảo vệ nguyên dạng vật chứng. Một anh cảnh sát kiếm được một đoạn dây thép nhỏ, chọc vào cái nút thùng, khéo lựa mà móc mà khều, cuối cùng đã gỡ được nút thùng ra.

Mọi người đều vây lại, sốt ruột muốn xem thực tế bên trong cái túi ra sao.

Miệng túi bị dây nylon xuyên qua khâu lại, sau khi tháo ra, thấy ngay một đôi chân trần lộ ra. Cổ chân bị băng keo màu vàng quấn chặt, giữa đôi chân cũng bị thùng nylon cùng màu sắc kích cỡ buộc quanh mấy vòng, một đầu của dây thùng được buộc chặt với sợi thùng nylon ở miệng túi, cũng tức là nạn nhân không thể giãy giụa trong cái túi, chỉ còn cách chấp nhận tư thế bị treo ngược trong túi nước.

Khi mở hẳn ra, đây là một tử thi hoàn toàn không quần áo. Tuổi chừng 50 trở lại, hai tay cũng bị trói bằng băng keo màu vàng như ở chân. Vì chiều dài của túi có hạn, cái xác không thể duỗi ra hết cỡ, cho nên toàn bộ cái xác ở tư thế bị cong lại.

Cán bộ pháp y bước đến khám nghiệm. Dương Học Vũ cúi xuống nhìn mặt nạn nhân, dù bị ngâm trong nước, mặt nạn nhân hơi bị trương phồng nhưng mắt mũi miệng và khuôn mặt vẫn tương đối rõ. Dương Học Vũ dần cau mày, hình như anh đang cố nghĩ đến một điều gì. Rồi anh ngồi thấp xuống quan sát thật kỹ khuôn mặt nạn nhân.

Phương Mộc cảm thấy Dương Học Vũ có nét khác thường, nên anh cũng xáp lại, vừa định hỏi một câu thì Dương Học Vũ bỗng đứng bật dậy.

"Khu chung cư Phú Dân... khu chung cư Phú Dân..." Dương Học Vũ nhìn khung cảnh khu chung cư vắng ngắt, miệng không ngớt lẩm bẩm.

Rồi anh chột ngoảnh sang Phương Mộc, vẻ mặt anh hiện rõ nét phẫn chấn, vỡ lẽ.

"Phương Mộc, tôi đã biết nhân vật này là ai rồi."

Cũng là lúc sáng sớm như thế này, cũng là địa điểm này, cũng huyền ảo và có mùi vị như thế này.

Anh không thích cái bầu không khí này, mùi bệnh viện hoặc mùi thuốc sát trùng, đều khiến anh thấy khó chịu thậm chí rất ghét. Nhưng không có lựa chọn nào khác, phụ nữ chỉ có thể ở đây, và anh không thể không tắt bật như thế này.

Đẩy cánh cửa phòng quen thuộc, quả nhiên cô y tá ấy cũng có mặt.

"Chào y tá Nam!"

Cô y tá Nam ngoảnh lại. Khuôn mặt cô có trang điểm sơ sơ, nhưng vẫn lộ rõ nét mệt mỏi, cô mỉm cười, rồi ngáp một cái.

"Anh đã đến à... xin lỗi."

"Chắc đêm qua ngủ ít?" Anh hỏi cô. Tay anh xách cái cặp lồng giữ nhiệt đặt lên mặt tủ đầu giường.

"Vâng." Y tá Nam xếp nhiệt kế và bộ đồ đo huyết áp lại cho gọn, rồi nhìn anh. "Anh cũng thế, mắt có quầng thâm kìa!"

Anh mỉm cười, đưa tay lên xoa mặt. "Cô ấy thế nào?"

"Vẫn ổn." Y tá Nam ngoảnh nhìn người phụ nữ vẫn ngủ say như trước. "Không có gì thay đổi."

Nghe đến đây, anh thấy hơi buồn, chỉ "vâng" một tiếng rồi ngồi xuống cái ghế đặt bên giường.

"Đừng nản lòng." Y tá Nam cảm nhận được tâm trạng của anh. "Những bệnh nhân như chị ấy, thường phải rất lâu mới bình phục được. Ta cần phải kiên nhẫn. Chắc chắn chị ấy sẽ khá lên."

Anh ngẩng đầu mỉm cười, ngụ ý cảm ơn.

"Nói thật nhé, chị ấy là bệnh nhân ở tình trạng khá nhất mà tôi biết." Y tá Nam chột hơi đỏ mặt. "Không thể không công nhận rằng chị ấy rất may mắn vì có anh."

Anh ngoảnh sang nhìn bệnh nhân nằm trên giường, đưa tay ra nắm chặt, rồi bắt đầu xoa bóp.

"Hai chúng tôi cùng là người thân duy nhất của nhau."

Y tá Nam bỗng cảm thấy hình như mình là người thừa, cô dặn dò anh một câu "hãy cố gắng nhé" rồi quay người bước ra phía cửa.

Anh tiễn cô ra cửa, mở cánh cửa, nói: "Ban ngày cô chịu khó nghỉ ngơi một chút, cô cũng rất mệt đấy."

"Vâng, tôi sẽ tranh thủ." Y tá Nam hơi nhú mào. "Đêm qua thì... hôm nay tôi vẫn phải làm việc cả ngày."

Vài tiếng đồng hồ sau đó, anh cũng như mọi ngày: bón canh, xoa bóp cho người phụ nữ, sau đó nói chuyện với cô.

Ti vi đang chiếu bộ phim đề tài xuyên không, đời nhà Thanh. Anh vốn chẳng thiết xem loại phim như thế này, nhưng nó đang rất hot đối với khán giả, cũng vì thế mà vai nữ chính đang nổi danh một cách kỳ cục. Nhưng không sao, dù là phim hay phim dở, anh cũng không muốn cô bị bỏ lỡ; ít ra mai kia tỉnh lại cô cũng có thể biết thời gian qua đã xảy ra những chuyện gì. Cho nên anh vẫn kiên nhẫn "thuyết minh" cho cô

nghe về mối quan hệ giữa hoàng đế Ung Chính và cô gái đáng nghi kia. Sau một hồi lâu, anh lại cảm thấy rất vớ vẩn chẳng đâu vào đâu.

"Hà hà... anh chịu, không kể được nữa." Anh đành cười, bỏ cuộc. "Chuyện gì ời đất hời!"

Căn buồng bệnh trống trải vắng lặng chỉ có tiếng cười của anh vang mãi. Những tháng ngày hai người ôm lấy nhau cười ngất, dường như đã là chuyện của thế kỷ trước rồi!

Tiếng cười dần tắt, đôi môi anh vẫn còn hơi giãn ra nhưng sắc mặt anh lại buồn buồn.

Vài giây sau anh lại cười cười, lần này anh cười chính mình.

Rồi anh lật chăn, đưa tay vào xoa bóp cho đôi chân trông vẫn đầy đặn nhưng lại rất thiếu sinh khí của cô.

Vừa xoa bóp được mấy lần, anh bỗng nghe thấy tiếng cãi cọ ồn ào từ hành lang vọng vào. Chắc là giữa các bệnh nhân với nhau. Bấy lâu nay rất hay gặp những chuyện như thế này. Anh vốn định không để ý làm gì nhưng tiếng ồn ào càng lúc càng dữ, trong đó có một giọng nữ nghe rất quen.

Anh dừng tay xoa bóp, đắp lại chăn cho cô rồi quay người bước ra khỏi phòng.

Đối diện buồng bệnh là quầy y vụ. Đứng sau quầy y vụ cao hơn một mét là y tá Nam, mặt đang đỏ gay, cô đang lớn tiếng gắt gỏng với một nam giới. Vài cô y tá đứng quanh y tá Nam cũng đang chỉ trích anh chàng kia, nhưng không ai dám xông vào ngăn cản anh ta.

Anh ta chừng 25-26 tuổi, mặc quần áo bệnh nhân, tay phải đang dâng cao làm động tác "cầm" chiếc máy quay phim tường tượng giờ lên, anh ở tư thế "sắp quay phim", miệng anh ta không ngớt lầm bầm.

"Nào, về mặt nên biểu cảm một chút... tốt rồi! Em Nam bước lại phía bên này... chú ý đừng ra khỏi khuôn hình..."

Về mặt y tá Nam tỏ ra cố gắng nhẫn nại nhiều hơn là tức giận. Bộ dạng mấy cô y tá vây quanh thì vừa buồn cười vừa bức tức.

Thấy y tá Nam không nghe theo, anh ta bèn đưa tay ra định lôi cô bước ra.

Người đàn ông vừa bỏ dở việc xoa bóp lập tức bước lên giật anh ta quay lại, rồi ghì chặt anh ta vào tường.

"Anh định làm gì hả?" Anh "phó nháy" ra sức vùng vẫy. "Đừng làm hỏng việc quay phim của tôi... Em Nam có muốn trở thành ngôi sao không? Chúng ta có thể ..."

Đang lộn xộn giằng co thì thấy anh bảo vệ và vài bác sĩ mặc áo choàng tức tốc chạy đến, họ không nói năng gì hết, xốc anh thanh niên kia đưa đi. Anh ta vẫn cố ra sức giãy giụa, mồm liên tục gào lên: "Em Nam cứ tin ở anh... anh nhất định sẽ đánh bóng em trở thành một ngôi sao sáng..." Cho đến họ đi khuất vào thang máy thì những tiếng ồn khiến người ta bức mình mới tắt hẳn.

Đám người đứng xem dần tản đi. Anh xoa nắn hai cánh tay vốn đã căng mồi vì xoa bóp, vừa nãy phải vận sức ghì anh chàng kia, tay anh càng thêm đau nhức.

"Rất cảm ơn anh, vừa rồi đã..." Y tá Nam đi vòng ra khỏi quầy y vụ, sắc mặt cô vừa tỏ ý biết ơn vừa có phần áy náy. "Anh có sao không? Anh ta không làm anh bị đau chứ?"

"Không sao." Anh chỉ về phía thang máy. "Hắn ta... thế là chuyện gì?"

"Anh ta là bệnh nhân khoa thần kinh." Y tá Nam đành phải nói. "Mấy năm liền thi vào học viện điện ảnh nhưng không đỗ, thế rồi thành ra như vậy. Cứ suốt ngày bám riết tôi, bắt tôi làm diễn viên sấm vai chính trong phim của anh ta. Đêm qua tôi đã bị quấy rầy đến khuya."

Một nữ y tá đứng bên nói vui: "Anh ta đã mê cậu rồi!"

"Đừng nói tếu!" Y tá Nam ngao ngán. Rồi lại quay sang nói với anh: "Rất xin lỗi anh... khiến anh bị vạ lây."

"Không sao." Anh mỉm cười. "Cũng đừng trách anh ta. Một anh chàng gần đỡ." Nói rồi anh xua tay, quay người bước trở vào buồng bệnh."

Y tá Nam nhìn theo bóng anh khuất sau cánh cửa, nghĩ ngợi, rồi lẩm bẩm: "Anh cũng thật là..."

Ngày 11 tháng 10, xảy ra vụ án mạng ở khu chung cư Phú Dân bên đường Lâm Sơn thuộc khu vực Thiết Đông thành phố C. Hiện trường thứ nhất được phát hiện là trong phòng 405 của tòa nhà số 7. Căn hộ có cửa sắt một cánh mở vào trong, không thấy dấu vết bị cạy phá. Trong căn hộ này, phía bắc là phòng ngủ và gian bếp, phía nam là toa lét và phòng khách. Đồ đạc trong phòng sơ sài đơn giản, các thứ đều rất lộn xộn. Trên giường là chăn đệm bề bộn rối mù. Trên sàn phòng khách thấy quần áo ngủ và quần lót nam giới. Không thấy các dấu vết bị lục soát hoặc đánh nhau vật lộn. Cảnh sát đã thu thập dấu chân trên sàn và vân tay ở hiện trường, nhưng chưa phát hiện ra đầu mối nào có giá trị.

Hiện trường thứ hai nằm ở hành lang tầng 4 tòa nhà số 7, tức trước cửa phòng 405. Bên trên trần hành lang vốn có 9 thanh xà bằng ống thép dài 250 cm, đường kính trong 4,3cm, mọi ngày người ta vẫn dùng để phơi quần áo. Trên thanh xà thứ sáu treo một cái túi nước rất lớn, đã đo đạc, có sức chứa 120 lít, chất liệu bằng vải cao su nilon một lớp. Sau khi loại bỏ chất lỏng thì phát hiện ra một xác chết.

Nạn nhân là Khương Duy Lợi, nam, 42 tuổi. Xác ở tình trạng không quần áo, đầu chúc xuống dưới chân dựng lên trên, toàn thân ở trạng thái co lại. Hai tay và hai chân nạn nhân đều bị trói bằng dải băng keo màu vàng rộng 4,5cm, hai chân bị buộc bởi sợi thừng nilon dài 67cm, to 0,8cm, rồi thắt vào sợi thừng nilon ở miệng túi.

Khám nghiệm tử thi cho thấy, nạn nhân có vóc người trung bình hơi gầy, thi thể dài 172 cm, tóc dài 9 cm, mặt bị phù, phần da của thi thể

không có thương tích. Đã giải phẫu khám nghiệm, thấy trong họng, khí quản, phế quản đều đầy chất lỏng, hai lá phổi đều sưng, bề mặt có dấu vết bị xương sườn lèn chặt, mép lá phổi lượn cong bình thường, ấn vào vẫn thấy đàn hồi; rạch mở lá phổi, ấn nhẹ, thấy bọt nước trào ra; dạ dày cũng ngập đầy nước; phổi bị sưng phồng do căng nước. Kiểm tra phát hiện trong đường hô hấp của nạn nhân có một lượng ít chất Ethyl ether. Thời gian tử vong vào khoảng 1 giờ sáng cùng ngày. Qua phân tích, nguyên nhân trực tiếp dẫn đến tử vong là do sặc nước dẫn đến ngạt thở.

Đã thu thập được một số dấu chân và vân tay còn để lại ở hiện trường thứ hai để khám nghiệm xử lý.

Xác chết được phát hiện trong tình trạng không quần áo, tiếp đó cảnh sát đã tìm thấy quần áo của nạn nhân bị vứt trong căn phòng số 405; căn cứ vào các mảnh tế bào da và vài sợi tóc tìm thấy trong túi quần túi áo, cảnh sát đã kết luận là quần áo của nạn nhân. Cho nên cảnh sát nhận định rằng phòng 405 là hiện trường thứ nhất, hành lang bên ngoài là hiện trường thứ hai.

Trong cuộc họp phân tích tình hình vụ án, Dương Học Vũ đã phát biểu đánh giá tình hình hiện trường như sau: vào khoảng nửa đêm, hung thủ đến nhà nạn nhân gõ cửa rồi vào nhà, nhân lúc chủ nhà không đề phòng, y đã dùng thuốc mê Ethyl ether khiến chủ nhà bất tỉnh. Sau đó y lột hết quần áo nạn nhân, dùng băng keo trói chặt chân tay rồi nhét nạn nhân vào túi cao su nilon, lôi tất cả ra hành lang, treo lên xà thép mọi ngày dùng để phơi quần áo. Tiếp đó hung thủ đổ chất lỏng ngập túi, cuối cùng y quét dọn hiện trường rồi bỏ đi.

Ý kiến của mọi người dự họp căn bản không có gì khác với ý kiến của Dương Học Vũ. Tuy nhiên, vẫn nổi cộm lên mấy vấn đề:

Một là, động cơ gây án của hung thủ là gì?

Hai là, đêm khuya hung thủ đến nhà, tại sao nạn nhân không cảm thấy bất thường, liệu có phải hung thủ gây án là người quen nạn nhân không?

Ba là, tại sao hung thủ lại dùng cách chìm trong nước để giết chết đối phương?

Bốn là, tại sao hung thủ phải xử lý cái xác bằng cách treo tất cả lên?

Ai cũng băn khoăn cảm thấy hai điểm cuối cùng là khó hiểu nhất. Thời gian xảy ra vụ án là đêm khuya, là giờ nạn nhân đã đi ngủ; địa điểm xảy ra vụ án tương đối yên tĩnh, xung quanh không có hàng xóm cư trú, sau khi đánh thuốc mê đối phương, hung thủ có thể dùng các cách đơn giản nhanh chóng sát hại nạn nhân, tại sao y phải bắt nạn nhân chết ngạt trong túi nước?

Ngoài ra, vì hiện trường đã bị quét dọn sạch sẽ nên cảnh sát không thể xác định số lượng hung thủ gây án. Nếu hung thủ chỉ có một mình, thì việc cho nạn nhân vào túi rồi lôi ra treo lên xà thép phơi quần áo sẽ rất tốn sức lực và tốn thời gian. Phải thao tác mệt mỏi và mất thì giờ, hung thủ nhằm mục đích gì?

Hắn làm thế rõ ràng không có ý định che giấu phi tang; hắn dùng cái cách kỳ quái như thế để "phơi thây" nạn nhân, vậy hắn xuất phát từ tâm thế như thế nào?

Cái "tâm thế" ấy, cần Phương Mộc đưa ra ý kiến phân tích.

Trong cuộc họp phân tích vụ án, Phương Mộc rất ít nói, anh chỉ chăm chú xem các tấm ảnh chụp ở hiện trường và một số báo cáo xét nghiệm, hoặc anh chỉ ngồi hút thuốc ngẫm nghĩ.

Cái túi nước to tướng ở hiện trường quả thật đã gây cho Phương Mộc cảm giác rất mạnh về thị giác. Tuy nhiên, toàn bộ khung cảnh hiện trường công nhiên phơi bày mới khiến anh đặc biệt quan tâm chú ý. Anh có một cảm giác xa xôi, chắc hẳn hung thủ cố ý sắp đặt một hiện trường như thế phải nói lên một tâm trạng nào đó, cái tâm trạng ấy có liên quan mật thiết với thân phận của nạn nhân.

Khi trưởng khu công an bảo Phương Mộc phát biểu ý kiến, anh chưa vội phát biểu, mà anh nhìn sang Dương Học Vũ rồi nói.

"Anh Học Vũ nhận ra nạn nhân trước tiên, xin cứ để anh ấy giới thiệu về mọi tình hình đã."

Dương Học Vũ tất nhiên đã sớm chuẩn bị, anh cầm một tệp tài liệu phô tô, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Gần đây nạn nhân này là nhân vật đang được báo chí nói đến."

Khương Duy Lợi, nam giới, 42 tuổi, trình độ văn hóa trung học phổ thông, không nghề nghiệp; lâu nay vẫn ở cùng bà mẹ tên là Quách Quế Lan tại căn hộ phòng 405 ở tòa nhà số 7 khu chung cư Phú Dân. Theo phản ánh của quần chúng, quan hệ giữa hai mẹ con không mấy hòa thuận. Đầu năm nay khu vực quanh tuyến đường Lâm Sơn bị đưa vào diện các khối nhà cũ trong nội thành cần cải tạo, khu chung cư Phú Dân cũng trong số đó. Phần lớn các hộ gia đình ở khu chung cư sau khi đã nhận vài trăm ngàn tệ tiền đền bù đều đã di chuyển khỏi khu vực. Gia đình Khương Duy Lợi là một trong vài hộ cố thủ bám trụ, và yêu cầu đơn vị khai thác phải đền bù theo mức giá 100 ngàn trên một mét vuông, nếu không họ kiên quyết không đi. Bên công ty khai thác đã mấy lần thương lượng đàm phán, thậm chí tìm cách o ép, nhưng vẫn không thể thỏa thuận được với các hộ này trong đó có hộ Khương Duy Lợi. Có tin đồn rằng công ty khai thác sẽ tăng tiền đền bù thỏa mãn yêu cầu của các hộ này, để họ chấp nhận dọn đi. Khương Duy Lợi nổi máu tham, đã đuổi bà mẹ ra khỏi nhà hòng một mình nuốt toàn bộ số tiền đền bù. Bà mẹ già không có chỗ nào mà đi, đành ở ngoài hành lang đôi ba hôm. Ban hòa giải địa phương đã vài lần đến động viên tháo gỡ nhưng không có kết quả, bèn thông báo vụ việc này cho giới truyền thông. Đài truyền hình thành phố C và nhiều tờ báo đã đưa tin bài phóng sự mấy số liền. Vào buổi tối thứ ba bà Quách Quế Lan bị lừa ra hành lang, thì đài truyền hình thành phố C đã dành hẳn một kỳ của chương trình "Bản tin thành phố" nói về sự việc này. Vài triệu khán giả trong tỉnh đều xem và biết rõ hành vi xấu xa của Khương Duy Lợi. Hình ảnh trong phỏng vấn truyền hình chiếu cảnh phóng viên và cán bộ dân phố của địa phương đưa bà Quách

Quế Lan trở về nhà nhưng bị Khương Duy Lợi cự tuyệt không mở cửa, ngoài ra anh ta còn lớn tiếng nói năng rất thô bạo. Bà mẹ già vừa gõ cửa vừa cay đắng gào lên: "Tại sao tao lại sinh ra một kẻ súc sinh như mày thế này..." Còn Khương Duy Lợi thì mồm ngậm thuốc lá, đứng trong cửa sắt chỉ tay ra hét lên: "Bà cút đi! Bà già chết tiệt, bà có giỏi thì nhét tôi trở vào, coi như bà không đẻ ra tôi, được không?"

Đoạn hình ảnh ấy khiến công chúng hết sức phẫn nộ. Có người trích riêng đoạn ấy rồi tung lên mạng. Rất nhanh chóng, một làn sóng chỉ trích hăm dọa Khương Duy Lợi dâng trào, không ai có thể dập tắt. Mở bất cứ trang mạng hoặc diễn đàn nào cũng đều thấy ngay clip này ở vị trí hàng đầu, và ngay sau đó là hàng vạn ý kiến phản hồi bình luận, trong đó không thiếu những lời nguyền rủa và chửi bới ác độc.

Dương Học Vũ đã giới thiệu xong, phần lớn mọi người dự họp đều tỏ ra phẫn nộ, có người còn nói nhỏ: "Thằng khốn nạn ấy chết là đáng đời nhà nó."

Tuy nhiên, liệu thân phận và nhân cách của nạn nhân có liên quan gì đến vụ án mạng không?

Phương Mộc bước đến chỗ đặt máy đèn chiếu tìm một tấm ảnh chụp hiện trường. Hình ảnh chiếu trên phong rất rõ: một cái túi nước rất to treo giữa hành lang.

"Mọi người có cảm thấy cái túi nước này giống thứ gì không?"

Mọi người đều nhìn nhau, xì xào to nhỏ, nhưng vẫn chưa có ai đưa ra một ý kiến rõ ràng.

Giám đốc sốt ruột không chờ được nữa, ông gõ tay xuống bàn gọi: "Chú Phương Mộc đừng đánh đố nữa, nói đi, nó giống cái gì?"

Phương Mộc tủm tỉm cười, khẽ buông ra hai chữ.

"Tử cung."

Nhận xét của Phương Mộc không đơn giản chỉ là kết quả của phỏng đoán hoặc trực giác. Trước hết, lúc mới bị phát hiện, nạn nhân ở trạng thái không quần áo. Cởi hết quần áo của một người lớn đã bị ngất xỉu, thực không dễ gì; nếu hung thủ càng hành động lâu ở hiện trường thì dấu vết và vật chứng để lại sẽ càng nhiều; nhưng hiện trường vẫn được quét dọn sạch sẽ, chứng tỏ hung thủ là người tương đối cẩn thận. Cảnh sát không thể không suy nghĩ về điều này. Hung thủ cởi hết quần áo của nạn nhân, chắc phải xuất phát từ một nhu cầu nào đó trong thâm tâm hắn; mặt khác, nạn nhân bị dốc ngược trong cái túi nước, thì ta có thể lý giải tư thế này đúng là hung thủ muốn nạn nhân chết ngạt; tuy nhiên chính cách lý giải này đã tự có vấn đề. Nếu suy luận và đánh giá hiện trường của Dương Học Vũ là đúng, thì nạn nhân bị đánh thuốc mê trước, sau đó mới bị nhét vào túi. Để làm được việc "cho chết sặc nước" thì có thể dùng bệ xí, bồn tắm ngay trong căn hộ để thực hiện, chứ không cần thiết phải nhét vào túi nước. Đủ thấy, cái thủ pháp treo ngược trong túi nước nhằm sát hại nạn nhân đã đành, nhưng chắc chắn nó còn mang một ý nghĩa tượng trưng nào đó. Điểm cuối cùng: chất lỏng trong túi chủ yếu là nước. Khu chung cư này đã bị cắt điện cắt nước, vậy thì hung thủ phải tự chuẩn bị nước. Báo cáo xét nghiệm cho thấy chất lỏng trong túi gồm có nước, một lượng muối vô cơ, chất albumin, đường gluco, hormone, urea và acide uric (chủ yếu là từ chất bài tiết của nạn nhân)...

Những thứ nói trên hầu như hàm chứa đủ các thành phần trong nước ối của phụ nữ mang bầu khi sinh nở. Một số thành phần không thể tự nhiên có trong nước sinh hoạt hàng ngày, đủ thấy hung thủ đã có ý chuẩn bị trước để pha lẫn vào nước sau đó đổ vào túi cao su.

Và thế là nạn nhân Khương Duy Lợi hai tay thu vào ngực, đầu chúc xuống dưới chân chống lên trên, nằm co trong cái túi, tất cả trông giống như một thai nhi khổng lồ chờ ngày chào đời, anh ta đã trở về một cái tử cung cũng khổng lồ.

"Nói cho đơn giản là..." Phương Mộc hơi ngượng nghịu làm động tác tay. "Anh ta đã trở về điểm xuất phát của sinh mệnh."

Báo cáo khám nghiệm cho thấy Khương Duy Lợi nằm trong túi nước ý thức anh ta đã có một lúc tỉnh táo, và hơi giãy giụa. Điều này rất giống một thai nhi cựa quậy lúc sắp chào đời. Tiếc rằng thứ chờ đợi anh ta không phải sự sống mà là cái chết.

Khương Duy Lợi khi còn sống từng ngông nghênh nói rằng "Bà có giỏi thì nhét tôi trở lại".

Vậy thì câu nói ấy đã trở thành hiện thực.

Phương Mộc vừa phát biểu xong, toàn thể đồng nghiệp trong cuộc họp đều xôn xao vỡ òa. Phần lớn mọi người cảm thấy cách phân tích của Phương Mộc thực mới mẻ, nhưng cũng rất ngờ ngợ hoặc khó mà tin được. Chỉ có Dương Học Vũ lặng lẽ nhìn Phương Mộc, sắc mặt anh sâu xa thật khó nắm bắt.

Chương 7: TRUY TÌM TUNG TÍCH

TRONG ĐÊM MƯA

Hiện trường vụ án mạng ở khu chung cư Phú Dân quá ư quái dị, cảnh sát không muốn gây ra tâm lý hoảng sợ trong dân, và cũng vì muốn công tác trinh sát phá án được thuận lợi, nên không thông báo cho giới truyền thông biết thêm các tình hình. Tuy nhiên giới truyền thông vốn tinh ranh vẫn nắm được phần lớn các tình tiết. Kể cũng đúng thôi, thời nay ngành thông tin đang cực kỳ phát triển, định giấu nhem một sự việc gì đó, còn khó hơn cả tìm đường lên trời.

Ngày thứ ba kể từ khi xảy ra vụ án, các tin tức về gã nghịch tử Khương Duy Lợi chết thê thảm đã được tất cả các phương tiện thông tin đại chúng loan tin rộng rãi. Những người dân trước đó đã phẫn nộ nay lại càng sôi sục, những từ ngữ đại loại như "báo ứng", "bị trừng trị là phải"... đều tập trung đổ dồn vào vụ án này.

Ai ai cũng trở thành nhà tiên tri.

Chỉ có một người duy nhất không khen ngợi một câu đó là người mà Khương Duy Lợi làm tổn thương nặng nề nhất.

Cuộc họp phân tích vụ án kết thúc, mọi người nhanh nhẹn ùa ra để trở về vị trí công tác của mình. Khi chưa bước đến cửa thang máy thì nhìn thấy một cảnh sát dân sự trực ban đang đỡ một bà cụ già ra khỏi thang máy. Bà già ăn mặc nhếch nhác, người còm nhom, đôi mắt nhòa lệ, một tay vẫn bám chặt anh cảnh sát trực ban cứ như sợ anh ta chạy mất.

Anh cảnh sát trực ban chỉ vào đám người vừa tan họp, đành nói vổ về: "Các anh ấy phụ trách điều tra vụ án của con trai bác." Nói rồi anh ta hơi nhếch mép nhìn sếp trưởng khu, và giơ tay phải lên vẽ một hình tròn đầu mình, nói như nói thầm: "Bà ấy hơi lẩm cẩm."

Bà già ngơ ngác không hiểu ra sao, dường như đứng trước đám đông mặc sắc phục cảnh sát khiến bà bị choáng, nghệt ra. Sau một lát do dự, bà chẳng nói chẳng rằng túm ngay anh cảnh sát đứng gần nhất, có tuổi nhất là anh Trịnh - bác sĩ pháp y, rồi bà quỳ sụp xuống đất.

"Chính phủ ơi, ông phải xem xét cho tôi..." Bà già gào khóc. "Con tôi chết oan uổng quá..."

Anh Trịnh giật mình, vừa lẩn tránh vừa chỉ vào sếp trưởng khu: "Chính phủ đây! Tôi chỉ là anh lính còm."

Bà già vội bò sang níu chặt lấy ống quần sếp trưởng khu và kêu xin chính phủ xem xét.

Tiếng khóc của bà già vang khắp hành lang, các anh em ở các phòng ban đều thò đầu ra ngó nghiêng. Sếp cũng lúng túng khó xử, anh đưa tay ra đỡ bà già đứng dậy rồi quay sang gắt anh cảnh sát trực ban: "Thế này là sao hả?"

Anh cảnh sát trực ban nói: "Bà ấy là mẹ của tay Khương Duy Lợi, đến đây từ sáng sớm, nói là muốn xin công an phá án để trả thù cho con trai bà ấy..."

Bà già vội gật đầu như tể sao, nước nỡ nói: "Con trai tôi là người tốt... nhưng nó giao du với mấy đứa bạn xấu... nợ chúng ít tiền... tôi đều biết mấy đứa ấy... con tôi chết oan uổng quá..."

Bà già khóc ầm ĩ. Sếp trưởng khu há miệng, định nói "oan cái chó gì" nhưng lại nén lại được. Ông đỡ bà già, rồi bảo anh cảnh sát trực ban: "Bảo người gặp hỏi bà ấy xem những thằng bạn xấu là ai, ghi vào biên bản, rồi điều tra loại trừ."

Bà già luôn miệng nói cảm ơn, sau đó anh cảnh sát trực ban đưa bà ta vào thang máy. Sếp trưởng khu có vẻ rất bức mình, xua tay bảo mọi người giải tán, về phòng mà làm việc.

Hành lang lập tức trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại Phương Mộc và Dương Học Vũ gượng cười nhìn nhau.

Rõ ràng là những đầu mối mà bà Quách Quế Lan cung cấp cho công an sẽ chẳng giúp được gì cho việc trinh sát phá án. Dù các mối quan hệ xã hội của Khương Duy Lợi đều là những kẻ mà công an luôn phải để mắt đến, nhưng Phương Mộc tin rằng bọn họ không thể là hung thủ của vụ án này. Nếu động cơ là trả thù thì không cần phải dùng cái cách phức tạp như thế; nếu chỉ vì đòi nợ, thì Khương Duy Lợi vẫn chưa cầm được khoản tiền được đền bù chuyển nhà, có giết anh ta cũng chẳng ăn nhằm gì. Sếp bảo cứ tiếp chuyện và ghi biên bản chỉ là giải pháp tình thế nhằm xoa dịu tâm trạng bức xúc của bà ta mà thôi. Thà lãng phí chút thời gian còn hơn là đứng nghe người ta chỉ trích là thờ ơ.

Điều khiến cho Phương Mộc băn khoăn nhất là các đồng nghiệp không cho rằng phân tích của anh có giá trị tham khảo gì đáng kể. Dù cách thức gây án của hung thủ thật là khác thường, nhưng cách hình dung "tử cung" mà anh đưa ra lại khiến cho các anh em khó mà tin nổi. Liệu có ai rồ dại mạo hiểm bị tóm cổ xử tội mà xách xô túi nước cả quãng đường xa mất bao sức lực, chỉ nhằm trả thù một câu nói ngông nghênh của gã Khương Duy Lợi không? Câu nói của một cảnh sát già nói trong cuộc họp đúng thật: trên đời này không có yêu vô cớ bỗng dưng, cũng không có hận bỗng dưng vô cớ.

Đúng thế, nếu đi tìm động cơ gây án thì dường như không thể tìm thấy trong vụ án này. Cho dù quan sát các hiện tượng, thấy rằng khả năng lớn nhất là trả thù. Thế thì bà già Quách Quế Lan sẽ là nghi phạm lớn nhất. Nhưng ai ai cũng chứng kiến bà ta đau đớn ra sao trước cái chết của người con trai. Phương Mộc quan sát và cho rằng tuyệt đối không phải bà già này giả vờ nhằm che đậy cho bản thân hoặc cố ý đánh lạc hướng công an. Đó chỉ là vì bà quá đau khổ sau khi mất đi đứa con độc nhất, là một sự tha thứ vô nguyên tắc của bà dành cho đứa con trước đó rất ngỗ ngược.

Trong cuộc họp, người cảnh sát già ấy nêu ra một khả năng: công ty phụ trách giải phóng mặt bằng vì muốn nhanh chóng thanh lý những "cái gai" trong khu vực, đã thuê người sát hại Khương Duy Lợi. Khương Duy Lợi là một trong những hộ gia đình lỳ lợm nhất khiến bên giải

phóng mặt bằng phải đau đầu, xử lý anh ta thì công việc giải phóng mặt bằng sẽ suôn sẻ. Ngoài ra cũng sẽ có tác dụng "giết gà dọa khỉ", cảnh cáo các hộ lý lợm còn lại. Mặt khác, việc Khương Duy Lợi đuổi và ngược đãi bà mẹ đã khiến dư luận xã hội rất phẫn nộ, về phương diện đạo đức, việc xử lý anh ta ít ra cũng được một số người đồng tình, và cũng không đến nỗi hình thành quá nhiều bất lợi đối với công ty giải phóng mặt bằng, công ty khai thác. Còn về hành động quái dị như thế, chẳng qua chỉ là thủ pháp để che mắt thế gian mà thôi.

Cũng có người nêu ý kiến phản đối: vì quá trình giải phóng mặt bằng đã xảy ra chết người, thì nhà hoàn thành sau này của công ty khai thác có còn ai dám mua nữa không? Họ làm thế khác nào tự đẩy mình vào ngõ cụt?

Người cảnh sát già chỉ cười khẩy: bên giải phóng mặt bằng chỉ biết việc của họ là giải phóng, xua người đi cho hết, cầm tiền; còn nhà cửa sau này công ty khai thác bán chác ra sao là chuyện của họ! Mặt khác, trên cả nước hiện nay, chuyện có người chết trong quá trình giải phóng mặt bằng đã xảy ra rất nhiều, nhưng không có khu nhà "nhuộm máu" nào là không bán được!

Đúng thế thật, ngày nay vật giá leo thang kinh khủng, thì hình như chỉ có nhà cửa mới là "tiền ổn định". Phần lớn mọi người dồn tiền bạc tích góp cả đời vào một cái "hộp bê tông" vì muốn có được sự bảo đảm và có chút cảm giác an toàn; trước đó đã xảy ra những chuyện gì trên mảnh đất ấy họ không cần biết và cũng không muốn biết làm gì.

Giữa chuyện sinh tử của người khác và sự bảo đảm cho cuộc sống còn lại của mình, đại đa số con người ở quốc gia này sẽ có cùng một lựa chọn.

Cách nghĩ của người cảnh sát già tuy có phần khiên cưỡng nhưng dường như trước mắt vẫn là phương hướng điều tra duy nhất. Sếp phân công bố trí nhiệm vụ xong, mỗi người ai làm việc nấy, trở về với phận sự của mình.

Phương Mộc tin ở phán đoán của mình, anh cũng tin rằng Dương Học Vũ và anh có cùng một cách nhìn nhận. Cho nên khi Dương Học Vũ bước lại, Phương Mộc thoáng có tâm lý chờ đợi.

"Anh thấy bức xúc không?"

"Phương Mộc gật đầu: "Hơi hơi."

Dương Học Vũ đưa anh điều thuốc, bật lửa cho anh châm. Chờ Phương Mộc nhả ra mấy làn khói, Dương Học Vũ mới khẽ hỏi: "Anh có cảm thấy vụ án này liên quan đến vụ án ở trường trung học số 47 không?"

Dương Học Vũ muốn diễn tả rằng "hung thủ chính là gã "đại hiệp" kia", nhưng anh chọn cách nói này cho dễ nghe hơn.

Phương Mộc thấy nhẹ mình. Dương Học Vũ đúng là một trinh sát viên khác với những đồng nghiệp chỉ luôn bám vào các kinh nghiệm trinh sát truyền thống.

Khi làm về vụ án mạng xảy ra ở trường trung học số 47, Phương Mộc đã thoáng có ý lo lắng, sợ rằng hung thủ sẽ còn ra tay nữa. Vụ án mạng ở khu chung cư Phú Dân đã khớp với dự đoán của anh.

Cách giết người trong hai vụ có những điểm chung, một là hung thủ làm trái với lẽ thông thường thậm chí rất tốn thì giờ và sức lực.

Hai là, người ta có cảm giác ở hiện trường diễn ra một nghi thức. Rõ ràng là hung thủ không chỉ có mục đích đơn giản là giết người, mà là hấn cố ý làm nổi bật cách thức giết người. Nói cách khác, hung thủ không giết người chỉ vì giết người, điều hấn suy nghĩ nhiều hơn là tính xem nên giết như thế nào.

Ba là, sau khi gây án, hung thủ đã làm sạch hiện trường rất tỉ mỉ, cố gắng tối đa không để lại chút dấu vết nào. Trong vụ án mạng ở trường trung học số 47, hung thủ cũng đã thể hiện điều này.

Cuối cùng là, hung thủ khi đi đến địa điểm gây án, hẳn đã xách theo các loại công cụ cần thiết, ví dụ túi đựng, thùng nước,... Điều này chứng tỏ hung thủ phải có phương tiện giao thông, ví dụ ô tô. Điểm này cũng giống vụ án mạng ở trường trung học số 47.

Phương Mộc nhận định rằng có thể coi những điều này là căn cứ để đồng thời xử lý cả hai vụ án mạng.

"Anh cảm nhận thế nào?"

Dương Học Vũ không nói gì, chỉ tiếp tục hút thuốc lá. Hồi lâu sau anh mới buông ra một câu: "Tôi đồng ý với ý kiến của toàn cơ quan."

Phương Mộc ngẩn người. Vừa nãy trong cuộc họp anh và Dương Học Vũ đưa mắt nhìn nhau, anh tin chắc vẻ mặt của Dương Học Vũ không phải là ngạc nhiên hay khó hiểu, mà là tán thành với anh. Thế mà lúc này người đồng minh duy nhất của anh lại quay ngoắt 180 độ thế này?

"Tôi hiểu cách nghĩ của anh." Dương Học Vũ vứt mẩu thuốc lá vào cái thùng rác đặt bên cửa thang máy. "Mới xảy ra có hai vụ mà đã sáp nhập chúng lại, e rằng có phần quá sớm. Mặt khác, chứng cứ cũng chưa thật rõ ràng."

Dương Học Vũ đưa tay ấn nút thang máy. "Không thể nói cách nghĩ của anh là không có lý, nhưng nó hơi cá tính quá. Cảm giác về một sự việc, e không đứng vững được." Nói rồi Dương Học Vũ bước vào cửa thang máy đã mở, rồi từ từ đi lên.

Phương Mộc mỉm cười. Không phải lần đầu tiên bị người khác nghi ngờ, nên Phương Mộc không cảm thấy quá thất vọng. Có điều, câu nói này lại do Dương Học Vũ nói ra thì anh thấy hơi bất ngờ.

Hành lang chỉ còn lại mình Phương Mộc, anh đứng một lát rồi quyết định cứ về đơn vị đã. Vừa định bước đến thang máy anh bỗng nghĩ ra...

Vẫn còn một cách có thể chứng minh xem suy luận của anh có chính xác hay không.

Hầu như mỗi lần trông thấy Mễ Nam, cô đều như thế này: lưng quay ra cửa phòng thí nghiệm, búi tóc đuôi ngựa thả xuống, mặc áo choàng trắng, đang cặm cụi làm việc. Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Mễ Nam quay lại nhìn, có thể thấy sắc mặt cô hơi nhợt nhạt, chớp mũi hơi đo đỏ.

"Đã họp xong à?" Giọng cô khàn khàn, giọng mũi hơi nặng.

"Ừ!" Phương Mộc nhíu mày quan sát Mễ Nam. "Em sao thế?"

"Bị cảm." Mễ Nam khịt khịt mũi. "Không sao đâu. Cuộc họp kết luận thế nào?"

Phương Mộc không trả lời, anh bước lại cúi xuống nhìn các tư liệu xét nghiệm dấu chân.

"Đã có phát hiện gì chưa?"

"Tạm thời chưa có." Mễ Nam hơi nghiêng đầu sang bên. "Mấy dấu chân thu thập được đều không có giá trị gì; có vài dấu chân lại là của người mình."

Mấy thằng cha này ngán thật, vào hiện trường mà toàn quên đi găng chân. Phương Mộc vừa cẩn thận vừa lật giở các tư liệu dấu chân để trên bàn. Bỗng có một tờ khiến anh chú ý. Khác với các tư liệu khác, tờ này chỉ thấy ghi mã số, còn lại thì bỏ trống không thấy ghi ký hiệu gì cả.

"Đây là..." Phương Mộc khua tờ tư liệu ấy trước mặt Mễ Nam.

"Tờ này không cần kiểm tra." Mễ Nam bình thản. "Đó là dấu chân của anh."

Phương Mộc đỏ mặt. Xem ra, anh cũng là một trong "mấy thằng cha" đáng trách mà chính anh vừa nói.

Lật giở xem hết đám tư liệu cần kiểm tra, đều là các dấu giày. Phương Mộc chưa bằng lòng, anh lại giở lại lần nữa, cũng không có

được thu hoạch gì.

Mễ Nam chỉ nín lặng ngồi đó nhìn các động tác của Phương Mộc. Cho đến lúc anh thất vọng đứng lên, cô mới hỏi: "Anh định tìm thứ gì?"

Phương Mộc trầm ngâm một lát, rồi hỏi: "Dấu chân lần trước thu thập được, em có phát hiện ra điều gì không?"

"Không." Hình như Mễ Nam cũng hiểu ra một điều gì đó. "Anh có cảm giác là do một kẻ gây ra à?"

Phương Mộc gật đầu.

"Sẽ xử lý song song?"

"Không." Phương Mộc cười ngao ngán. "Sở không chấp nhận ý kiến của anh."

Mễ Nam nghĩ ngợi, rồi cô đứng lên bước đến tủ lấy một bộ hồ sơ, lật giở một hồi, tìm ra một tờ tài liệu, để đối chiếu so sánh với các tờ đang đặt trên bàn.

Phương Mộc cũng xáp lại nhìn, hỏi: "Có khả năng này không: hung thủ đã đi đôi giày khác khi gây án?"

Mễ Nam im lặng, tiếp tục chăm chú xem xét. Phương Mộc bỗng nhận ra rằng Mễ Nam đã đi trước anh một bước, cô đã nghĩ đến khả năng ấy. Lúc này cô đang kiểm chứng sự suy đoán của cô.

Phương Mộc cảm thấy vững tâm hơn nhiều, anh chỉ lặng lẽ ngồi hút thuốc, không làm phiền cô.

Nửa giờ sau Mễ Nam chọn ra bốn tờ trong số đó, lần lượt đánh dấu, rồi đưa vào kính hiển vi tiếp tục quan sát.

Mấy ngày không gặp, hình như Mễ Nam gầy hơn trước đáng kể, có thể nhìn thấy xương bả vai của cô hiện lên rõ rệt dưới cái áo choàng trắng. Thấy cô húng hắng ho, Phương Mộc đứng lên định tìm cái cốc rót cho cô cốc nước nóng.

Vừa đứng dậy thì di động trong túi áo anh đổ chuông. Anh nhìn máy, là Liêu Á Phàm gọi.

Tiếng chuông di động quá chói tai khi căn phòng đang yên tĩnh. Phương Mộc do dự, không biết có nên nghe điện thoại trước mặt Mễ Nam không. Mễ Nam quay lại, vẻ mặt rất bình thản nhìn anh đang cầm di động, rồi lại quay lại tiếp tục làm việc.

Phương Mộc mỉm cười, nhấn nút "nghe", nhưng Á Phàm lại im lặng. Anh "a lô, a lô" mấy lần, thì mới nghe thấy giọng Á Phàm e ngại khẽ hỏi: "Đang họp à?"

"Không."

"Nói chuyện có tiện không?"

"Tiện! Em cứ nói đi."

"Chiều nay anh rồi không?"

Phương Mộc do dự, rồi quay sang Mễ Nam. Mễ Nam vẫn ngồi trước kính hiển vi, bất động.

"Có việc gì à?"

"Em muốn đến thăm cô Triệu... em tìm không thấy Viện phúc lợi ấy... liệu anh có thể..."

Giọng của Á Phàm trước kia rất ngang ngạnh, nay thành ra dịu dàng dễ nghe khiến Phương Mộc cảm thấy chưa quen mấy, nhưng anh cũng không thể từ chối.

"Được. Cứ ở nhà chờ, anh sẽ về đón."

"Vâng." Giọng Á Phàm trở nên rất khẽ, rồi cô dập máy.

Phương Mộc cầm di động, nhìn Mễ Nam vẫn đang làm việc, anh không biết nên nói sao. Mễ Nam vẫn không có ý ngoảnh lại, cứ như là vừa rồi không có cái việc Phương Mộc nghe điện thoại.

Phương Mộc lúng túng đứng đó một lúc, rồi lí nhí nói: "Anh có việc phải đi đây."

Sau một lúc lâu mới nghe thấy Mễ Nam "ừ" một tiếng.

Phương Mộc có phần ngượng ngịu. "Em vất vả quá." Rồi anh ra, khép cửa phòng lại, lặng lẽ bước đi.

Sáng nay trời vẫn nắng, nhưng đến chiều thì lại âm u. Khi chiếc xe Jeep rẽ vào Viện phúc lợi thì mây đen đã sà xuống thấp, dường như sắp có thể với tay đụng vào.

Thời tiết xấu cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng của Á Phàm. Vừa xuống xe cô đã chạy ào vào đứng chờ trước cửa nhà chị Triệu. Phương Mộc bưng bốn thùng sữa bò đi sau, tâm trạng nặng nề của anh lúc này đã tan biến.

Cùng đứng chờ trước cửa nhà chị Triệu còn có bà quả phụ họ Thôi và Lục Hải Yến.

Sau vụ án ở Sông ngầm, Lục gia thôn hầu như biến thành miền đất hoang. Hai mẹ con bà quả phụ họ Thôi và Lục Hải Yến chuyển ra thành phố C sinh sống, được Phương Mộc giới thiệu đến Viện phúc lợi này làm việc. Viện phúc lợi nuôi họ ngày ba bữa, hai mẹ con làm việc lật vật như quét dọn, mua sắm... Lương thấp, nhưng có thể nhận thấy là họ đã rất mãn nguyện rồi.

Bà Thôi vẫn ít nói như trước, bà đón lấy mấy thùng sữa từ tay Phương Mộc, rồi bưng vào bếp. Mấy đứa trẻ lớn hơn cả chạy lại chào hỏi Phương Mộc, rồi chúng cùng xúm lại giúp bà Thôi khiêng sữa vào.

Lục Hải Yến thì hơi gầy đi, tóc cắt ngắn, không mặc áo lông chồn, không đeo đồ trang sức, trông cô rất nhẹ nhõm sáng sủa. Chắc cô vừa làm việc xong, thấy áo còn ướt mấy vệt nước. Nhìn thấy Phương Mộc, Lục Hải Yến cũng không nói gì, chỉ hơi mỉm cười.

Phía chân trời vang lên mấy tiếng sấm ùng oàng, gió cũng mạnh hẳn lên, xem chừng một trận mưa thu sắp rơi. Chị Triệu bảo mọi người

vào nhà, đồng thời dặn dò Lục Hải Yến ra sân cất quần áo đang phơi. Phương Mộc chưa vào vội, anh cũng ra giúp một tay. Đám quần áo phơi đã lâu nhưng vẫn còn hơi ẩm, đứng xáp lại vẫn thoảng thấy mùi bột giặt phả ra thơm nhẹ. Viện phúc lợi này không rộng bằng "Thiên sứ đường" nhưng cơ sở vật chất cũng tạm đủ, ví dụ đã được trang bị vài cái máy giặt. Phương Mộc được biết, đó là do Lục Hải Yến bán chiếc áo lông chồn và đồ trang sức đi để mua về.

Rất nhanh, tay Phương Mộc đã ôm đầy quần áo khá nặng, anh đưa tay kéo một cái khăn trải giường nhưng không được, anh kéo mạnh hơn, thì nghe thấy tiếng Lục Hải Yến kêu lên và cô cũng bị kéo theo.

Thì ra cả hai người đều cùng đưa tay kéo tấm vải. Phương Mộc không thể không bật cười. Lục Hải Yến gần như khắp người phủ toàn quần áo, đứng không vững, thấy Phương Mộc cười cô gái cũng phì cười.

"Thế nào, ở đây đã quen chưa?"

"Dạ, rất ổn ạ." Lục Hải Yến gập đôi tấm khăn trải giường rồi vắt lên người. "Cả ngày làm việc, trông nom chăm sóc bọn trẻ, cũng không thấy mệt."

Phương Mộc nhìn đôi mắt Lục Hải Yến, trong sáng, bình tĩnh và an lành.

So với cuộc sống sung túc của Lục gia thôn trước kia, thì cuộc sống ở viện phúc lợi nghèo nàn hơn rõ rệt, nhưng đối với Lục Hải Yến thì lòng được thanh thản là quan trọng hơn hết thảy.

Thấy Phương Mộc nhìn mình, Lục Hải Yến hơi lúng túng, cô quay sang gỡ nốt mấy cái quần áo rồi nói với Phương Mộc: "Tối nay ăn bánh bao, anh vào giúp một tay nhé!"

Viện phúc lợi không có phòng lớn, cho nên mọi người đều tập trung ở nhà ăn tập thể. Chị Triệu đem ra một chậu to nhân bánh là rau cải trắng và thịt lợn đã trộn sẵn, gọi mọi người ngồi quanh cái bàn ăn bằng gỗ, bàn khá to rộng.

Với việc làm bánh bao thì Phương Mộc lớ ngớ không biết gì, anh được chị Triệu cử ra nhào bột, những người khác cũng mỗi người một việc; Liêu Á Phàm được phân công nặn bánh bao.

Cô chưa vội bắt tay vào, mà chỉ ngồi trên ghế ngây người nhìn cái bàn. Phương Mộc thoát đầu lấy làm lạ, nhưng rồi anh lập tức hiểu ra tâm tư của Á Phàm.

Cái bàn ấy được chuyển từ Thiên sứ đường sang đây.

Á Phàm nhè nhẹ đưa tay sờ vuốt cái mặt bàn bóng láng, rồi cô gục xuống, hai cánh mũi phập phồng, dường như đang tìm lại cái mùi quen thuộc ngày nào.

Cái bàn đã được dùng rất nhiều năm, đã bám đầy mùi thức ăn và khói bếp, dù nó thô nháp thì đây vẫn là những hồi ức mà cô không thể quên.

Chị Triệu đang trộn nhân bánh nhìn thấy Á Phàm như thế bèn dừng tay, nhìn Á Phàm hồi lâu, rồi chị bước đến lặng lẽ ôm choàng lấy Á Phàm.

Mọi người ngồi đó đều dừng lại im lặng nhìn hai người, cũng không có ai lấy làm lạ; những con người ở đây, ai mà chẳng có một vài hồi ức mà mình không dám nhớ lại nữa.

Hai cô cháu ôm nhau một hồi, chị Triệu lau nước mắt, cười nói: "Sao phải ngồi ngây ra thế? Nào, làm đi!"

Ngoài Phương Mộc ra, mọi người đều đang tíu tít. Động tác của Á Phàm thoát đầu hơi lúng túng, nhưng chỉ lát sau cô đã rất quen tay. Nhìn vẻ mặt Á Phàm, người ta lại nhận ra cô gái xinh xắn chăm chỉ, dịu hiền năm xưa.

Rất nhanh, các dàn bánh bao trắng mịn được xếp vào nồi hấp, hơi nước đang dần dần bốc lên nghi ngút, cả nhà ăn trở nên vừa ấm lại vừa ẩm. Thịnh thoảng có vài đứa trẻ thò đầu ngó nghiêng rồi lò dò bước vào,

thèm thường nhìn cái nồi hấp, chị Triệu cười, mắng một câu, chúng "òà..." rồi lại chạy ào ra.

Mọi người ngồi quanh bàn ăn, vừa chờ bánh bao chín vừa làm các việc lặt vặt, Phương Mộc đang bóc tỏi và nghe chị Triệu và Á Phàm đang nhỏ to chuyện trò. Rất nhanh, anh đã chẳng còn việc gì để làm nữa. Anh thoáng nghĩ ngợi, rồi rút bao thuốc bước ra ngoài nhà ăn.

Mưa đã rơi, gió cũng đã nhẹ đi nhiều, bầu trời xám xịt. Những làn mưa nhỏ rơi xuống trông chúng như những sợi dây thép mảnh mai lấp lánh. Phương Mộc đứng tựa vào bên cửa lặng lẽ nhìn cảnh sân vườn trong mưa.

Đã là giữa thu, đám thực vật xanh xanh mọc thấp đã bắt đầu có vài cành lá úa vàng, được gội dưới mưa, chúng dường như khôi phục được một phần sức sống. Nhưng những bông hoa còn sót lại thì không được may mắn như vậy, vài cánh hoa cố níu giữ được chút sắc hồng thì lại bị mưa vùi dập tan tác. Phương Mộc chậm chậm rút thuốc lá và nhả ra những vòng khói tròn tròn, rất nhanh tan biến trong làn nước mưa xối xả.

Mưa thu, cũng sẽ kèm theo cái lạnh. Nhiệt độ trong vài hôm tới chắc sẽ xuống thấp. Phương Mộc ngẫm nghĩ, có lẽ nên mua thêm cho Liêu Á Phàm mấy bộ quần áo. Việc này khiến anh rất đau đầu, chỉ bằng để cho cô ấy tự đi mua thì hơn.

Và, cô ấy bị cảm, liệu có nặng hơn nữa không?

Nghĩ đến đây, Phương Mộc bỗng ý thức được rằng "cô ấy" chính là Mễ Nam.

"Đang nghĩ gì thế?"

Một giọng nữ cắt ngang dòng suy nghĩ của Phương Mộc. Anh ngoảnh sang nhìn. Lục Hải Yến đang đứng bên cửa mỉm cười nhìn anh.

"Không... chỉ đứng hút thuốc thôi."

Lục Hải Yến bước đến đứng cạnh anh, nhìn trời mỗi lúc một tối dần. Cô hít thật sâu một làn không khí trong lành và hơi ẩm, rồi lại thở mạnh ra.

"Thích thật!"

Lục Hải Yến ngoảnh sang: "Nào! Vào ăn đi thôi!"

Bữa tối ăn cháo và bánh bao nhân thịt rau cải trắng, có cả món rau nộm nữa. Bọn trẻ của viện phúc lợi đã ngồi vây quanh bàn ăn lấy ăn để từ lúc nào rồi, chị Triệu rất phấn chấn, khẽ hỏi Phương Mộc có muốn uống rượu không, chị sẽ sang phòng viện trưởng "thỏ" về được ngay.

Phương Mộc vội xua tay từ chối. Chị Triệu nói thật đáng tiếc, lúc trưa Dương Mẫn và Hình Lộ vừa đến đây, biết tin chiều nay Phương Mộc đến nó có đòi ở lại chờ anh; nhưng vì chiều tối nó phải lên lớp để tự học nên nó đành phải đi về.

Liêu Á Phàm chỉ lặng lẽ ngồi ăn bánh bao, nghe chị Triệu nói thế cô bỗng hỏi: "Hình Lộ là ai ạ?"

Phương Mộc chưa biết nên trả lời ra sao thì chị Triệu đã mau miệng nói luôn: "Là con bé đã từng được chú Phương Mộc của cháu cứu."

Á Phàm chợt thấy hứng thú, đặt đũa bát xuống, có ý muốn hỏi rõ nguồn cơn câu chuyện.

Nhưng chị Triệu không muốn nói thêm, chị gấp cho Á Phàm hai cái bánh bao nữa, và cốc nhẹ vào đầu cô: "Mau ăn đi, kéo cháu không lại được với bọn nhóc con kia đâu! Tối nay hai cô cháu ta còn nói chuyện nhiều hơn."

Á Phàm nhìn Phương Mộc, rồi cúi xuống ăn tiếp.

Phương Mộc ăn một bát cháo, ăn vài cái bánh bao. Anh bỗng nhận ra Lục Hải Yến chỉ ăn cháo với món nộm, không thấy đụng đến bánh bao. Anh đẩy cái khay bánh bao sang, ra hiệu cho cô hãy ăn đi. Lục Hải

Yến nhìn khay bánh, sau đó cô bỗng áp hai bàn tay dựng lên. Phương Mộc không hiểu lắm.

Anh ngờ ngợ ngạc nhiên, thì bà Thôi ngồi bên đưa tay đẩy cái khay trở lại.

"Nó đã quy y, chỉ ăn chay thôi."

Phương Mộc càng kinh ngạc, ngoảnh nhìn Lục Hải Yến, cô nhìn anh mỉm cười rồi cúi xuống tiếp tục ăn.

Á Phàm ngồi bên bỗng tỏ ra ân cần, đẩy cái khay nộm đến gần trước mặt Lục Hải Yến.

Ăn xong bữa tối, bọn trẻ lần lượt trở về phòng của mình nghỉ ngơi hoặc làm bài tập. Chị Triệu và bà Thôi dẫn mọi người vào bếp thu dọn. Nhà ăn nhanh chóng trở lại ngăn nắp và sạch sẽ. Chị Triệu đem ra một sọt rau xanh, vừa nhặt rau vừa nói chuyện với Á Phàm. Nhanh thật, kim đồng hồ đã chỉ 9 giờ, chị Triệu đưa ra ý kiến bảo Á Phàm ngủ lại đây đêm nay, ánh mắt Á Phàm hướng về Phương Mộc ý chừng muốn hỏi ý kiến anh. Phương Mộc gật đầu.

"Hay là, chú Phương cũng ngủ lại luôn, được không?" Chị Triệu rất nhiệt tình. "Viện trưởng không ở đây nữa, chú có thể sang phòng ông ấy ngủ."

"Thôi, không!" Phương Mộc đứng lên xua tay. "Ngày mai còn phải đi làm."

Chị Triệu cũng không nài ép, chị và Á Phàm tiễn anh ra xe.

Mưa vẫn rất to, Phương Mộc chui vào chiếc xe Jeep, chào tạm biệt hai người. Anh nói với Á Phàm: "Mai anh sẽ đến đón."

Á Phàm đang nhìn tấm biển gắn trên tường "Viện phúc lợi Thiên sứ đường", những con chữ đã hơi mờ mờ lốm đốm trải qua bao năm tháng nắng mưa. Tay Á Phàm đang nhẹ nhẹ xoa lên những con chữ ấy, sắc mặt cô như đang mơ màng.

Phương Mộc thấy ái ngại, khẽ nói: "Á Phàm?"

"Gì cơ?" Á Phàm như chợt tỉnh lại. "Không cần ạ. Em sẽ đi xe bus về."

Phương Mộc gật đầu chào cả hai rồi nổ máy.

Xe đã chạy được một quãng, Phương Mộc nhìn vào gương chiếu hậu, vẫn thấy Á Phàm yên lặng đứng dưới tấm biển đó, giống như một buổi tối mùa thu cách đây mấy năm.

Chiếc xe Jeep nhanh chóng ra khỏi ngoại thành, đi lên đường vành đai rồi chạy về trung tâm thành phố. Mưa to, nên người đi bộ trên đường lèo tèo, chỉ có vài chiếc xe chạy qua chạy lại. Dưới ánh đèn đường, mặt đường như lấp loáng những đóa hoa màu vàng lốm đốm. Phương Mộc bỗng có một cảm giác uể oải. Đúng thế, dường như trời mưa luôn hạn chế mọi hoạt động của con người; với thời tiết như thế này có lẽ không gì bằng ngồi trong phòng ấm áp, pha ấm trà nóng nhấp nháp hoặc bật ti vi ngồi xem một trận bóng đá thú vị.

Những ai thích đi lại dưới trời mưa, chắc đều là những kẻ có tâm lý không bình thường.

Đang suy nghĩ lung tung, anh bỗng thấy bên trái mặt đường gần một cao ốc có một khoảng rộng lờ lỏi nham nhở, giống như một bãi đổ nát sau chiến tranh, rất không phù hợp với cảnh vật sáng sủa bề thế ở xung quanh. Phương Mộc quan sát nhanh, và lập tức nhận ra đó là khu chung cư Phú Dân. Chiếc xe Jeep lướt đi rất nhanh. Phía trước là một hàng đèn đỏ giao thông, Phương Mộc dần giảm tốc. Anh bỗng nảy ra một ý, rồi anh đánh vô lăng quay đầu xe, dừng lại ven đường.

Phía sau những tòa nhà của khu Phú Dân, gần đường cái, có một con ngõ nhỏ để mọi người dân qua lại. Phương Mộc xuống xe, giương chiếc ô che mưa, bước vào khu chung cư Phú Dân.

Khu chung cư không một bóng người, không điện, không nước máy, tuyệt đại đa số các căn hộ chìm trong bóng tối, chỉ thấy thấp thoáng

vài căn hộ có ánh nền rất yếu ớt, chắc đó là những hộ "đóng đinh" vẫn đang gan lì bám trụ. Chẳng rõ ai đã phát minh ra cái từ đáng nguyên rủa này, chụp cho những người muốn bảo vệ tài sản tư nhân cái danh từ hạ nhục người ta như thế.

So với những khu nhà phía sau đang sáng đèn rực rỡ, thì khu chung cư Phú Dân tối đen như mực này giống như một thế giới trong lòng đất. Sau khi đi trên con ngõ chừng hơn chục mét, Phương Mộc đã hoàn toàn rơi vào bóng tối. Anh bước chậm lại, cẩn thận đi lên, thỉnh thoảng vấp phải gạch đá lồi nhon hoặc những sợi dây thép.

Dường như không có dấu hiệu mưa nhỏ đi, nước mưa vẫn lộp độp rơi trên nóc cái ô, âm thanh như mạnh hơn đến mấy lần. Nước mưa rớt xuống, ống quần và giày của anh nhanh chóng ướt sũng. Cái lạnh từ dưới chân truyền lên, hết sức khó chịu.

Chà! Vừa nãy mình nghĩ gì nhỉ? Ra đường trong thời tiết này chỉ có thể là những kẻ tâm lý không bình thường!

Xưa nay Phương Mộc không cho rằng mình là một người bình thường, nếu không, anh đã chẳng thể nhạy cảm đối với bọn tội phạm. Dù trong cuộc họp sáng nay phân tích vụ án, ý kiến suy đoán của anh không được chấp nhận, thì anh vẫn muốn đến khu chung cư Phú Dân xem xét lại lần nữa. Khi những suy luận chủ quan không xuôi thì phương thức trực tiếp sẽ là hãy đứng ở góc độ của hung thủ để suy nghĩ.

Sau khi đã vào khu chung cư Phú Dân, cảnh tượng đập vào mắt Phương Mộc trước tiên là một tòa chung cư đã bị phá dỡ hoàn toàn; chắc các hộ dân ở đây đã chuyển đi, họ đã cầm tiền đền bù dù tự nguyện hoặc không tự nguyện. Có nhiều gạch đá lổn nhổn dưới chân, những khối gạch đá rất to. Anh phải đi chậm lại sau mấy lần bị vấp. Anh nhìn xung quanh, mưa che tầm mắt đáng kể, các thứ ở xa xa bị làn mưa che phủ chỉ nhìn thấy lờ mờ những khối màu sáng tối nhờ nhờ được những tia sáng yếu ớt hắt vào, chập chờn, trông rất mơ hồ.

Cái đêm hôm đó hung thủ cầm túi, cầm dây thừng và xách thùng nước... chắc hẳn cũng không nhẹ nhõm hơn anh đang đi lúc này. Tuy đêm hôm đó không mưa nhưng đất đá dưới chân cũng đủ để hấn vất vả mệt nhọc. Động cơ gì đã thôi thúc hấn mãnh liệt, khiến hấn phải dùng cái phương thức quá tốn sức ấy để trả thù một câu nói ngông nghênh của gã Khương Duy Lợi?

Nghĩ đến đây, Phương Mộc nhìn về phía tòa nhà số 7 phía xa xa, anh muốn cảm nhận tâm trạng của gã hung thủ khi đó. Nhưng anh bỗng lập tức bỏ qua ý nghĩ này.

Vì nhìn thấy lập lòe ánh sáng ở nhà số 7.

Phương Mộc nghĩ ngay là không ổn. Các tài liệu trước đây đã cho biết ở tòa nhà số 7 chỉ còn lại hộ gia đình Khương Duy Lợi là hộ "đóng đinh" duy nhất. Bà già Quách Quế Lan đã được các ban ngành thu xếp đưa vào viện dưỡng lão, dù bà ta có muốn về nhà thì cũng không được, vì cảnh sát chưa thể nhanh chóng chấm dứt phong tỏa hiện trường vụ án.

Phương Mộc bỗng phẫn chấn rào bước về phía tòa nhà số 7, tuy bước đi rất chật vật, mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào ánh đèn le lói kia. Khoảng cách mỗi lúc một ngắn lại, hình dáng lồi lõm của tòa nhà số 7 càng lúc càng hiện rõ hơn trong đêm tối.

Đúng thế, ánh đèn đang phát ra từ tầng 4 của tòa nhà. Phương Mộc lặng lẽ ước lượng tính toán, và anh bỗng mở to mắt.

Đó chính là căn phòng số 405!

Anh lập tức thu cái ô lại, vì e rằng nóc cái ô bóng loáng sẽ phản chiếu ánh sáng, sẽ dễ bị đối phương phát hiện ra. Anh đội mưa, gắng tối đa chạy thật nhẹ chân đến bên bức tường vây của khu nhà, rồi thận trọng bước từng bước đến tòa nhà số 7.

Đi đến sát tòa nhà thì toàn thân anh đã ướt sũng. Anh gắng điều hòa nhịp thở, vuốt nước mưa trên mái tóc, rồi cầm vạt áo lau khô cặp kính đeo mắt, để có thể nhìn chuẩn xác hơn. Anh cầm cái ô xoay xoay và

khua về phía trước mấy nhát; anh bất giác cảm thấy mình thật đáng cười. Cái cửa của nợ này không thể dùng làm vũ khí gì hết, nó chẳng bằng cầm một viên gạch. Nhưng không sao, có nó vẫn còn hơn là chân tay không.

Giữa đêm hôm lò dò đến hiện trường vụ án, dù hắn là ai, chắc chắn hắn phải liên quan đến vụ án này.

Phương Mộc định thần, rồi nép sát tường và đi từng bước lên cầu thang.

Đôi giày sũng nước, mỗi bước đi đều phát ra tiếng nước "lép nhép", may mà âm thanh cũng không rõ mấy, nó hoàn toàn có thể bị tiếng mưa rơi át đi. Phương Mộc không dám chủ quan, anh vừa lắng nghe mọi động tĩnh ở trên tầng gác vừa di chuyển lên.

Đi đến chỗ ngoặt vào hành lang tầng 4, Phương Mộc nép sát tường rồi khom người ngồi xuống, điều hòa nhịp thở, sau đó anh từ từ thò đầu ra.

Đúng là có một người đang ngồi xổm trước cửa phòng 405, lưng quay về phía anh, không biết người đó đang làm gì. Trước mặt người ấy đặt một cái đèn pin, ánh sáng hắt về phía trước chiếu sáng một vùng. Ánh sáng mà lúc này anh đứng dưới kia nhìn thấy, chắc là ánh sáng này.

Phương Mộc khẽ đứng dậy, tay cầm cái ô, thận trọng bước vào hành lang.

Hình như đối phương đang rất chăm chú nên hoàn toàn không nhận ra Phương Mộc ở phía sau đang bước lại càng lúc càng gần. Anh cố gắng tối đa không phát ra tiếng động, rón rén bước đến chỗ cách đối phương chừng năm mét. Cự ly này có thể phòng vệ hiệu quả nếu bị đối phương bất ngờ tấn công; nếu hắn đứng lên bỏ chạy thì anh cũng không bị hắn bỏ lại quá xa.

Vùng sáng đèn pin cũng đủ để nhận ra những nét cơ bản của con người đối phương: hắn mặc áo gió màu xanh nhạt, đội mũ chùm đầu nên

không thể nhận ra đặc điểm của cái đầu, chỉ có cảm giác vóc người hằn gầy guộc nhỏ thó.

Phương Mộc lớn tiếng quát: "Ai đang làm gì ở kia?"

Đối phương giật mình, khẽ kêu lên một tiếng và lập tức chiếu đèn pin trở lại phía Phương Mộc.

Phương Mộc đưa tay che đầu, đề phòng đối phương bất ngờ tấn công, bỗng anh nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Là anh đấy à?"

Phương Mộc bỗng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng lập tức bắn khoăn.

"Sao em lại đến đây làm gì?"

Luồng sáng đèn pin dịch chuyển khỏi khuôn mặt Phương Mộc, đối phương cúi bỏ cái mũ trùm đầu, khuôn mặt hơi hốc hác nhợt nhạt của Mễ Nam hiện ra.

"Em đang muốn hỏi anh thì có. Anh làm em giật cả mình."

Giọng Mễ Nam nói trong hơi thở gấp gáp, có vẻ như cô chưa thật hoàn hồn. Rồi cô lên cơn ho rũ rượi.

Phương Mộc vội bước đến, nhẹ tay dấm lưng cho cô. Mễ Nam né tránh một cách bản năng, rồi ngay ngắn đứng nguyên tại chỗ.

Mễ Nam hồi lâu sau mới dứt cơn ho. Phương Mộc hỏi: "Em đang ốm, sao lại chạy đến đây làm gì?"

Mễ Nam nhìn anh, rồi nhìn sang chỗ khác.

"Hiện trường có một vấn đề, em muốn quan sát lại." Cô chỉ tay xuống sàn hành lang.

Đó là một mảng sàn còn ướt, nước đang dần khô, xung quanh đã hiện ra các vệt xi măng màu xám. Phương Mộc nghĩ ngợi. Vị trí ấy ở ngay dưới cái túi nước mà hung thủ treo hôm nọ.

"Ý em là gì?"

"Hôm nọ chỉ kiểm tra các phần sàn khô ráo mà chưa để ý chỗ ướt này." Mễ Nam lại ngồi xổm xuống chỉ tay vào vũng nước ướt. "Em cho rằng đây là trung tâm của hiện trường, xung quanh chỗ này phải có nhiều dấu chân mà hung thủ để lại. Có lẽ hôm nọ chúng ta đã sơ suất bỏ qua."

"Thế ư?" Phương Mộc bỗng thấy hưng phấn. "Đã phát hiện thấy điều gì chưa?"

Mễ Nam gật đầu: "Anh nhìn chỗ này, chỗ này và cả chỗ này nữa." Cô chỉ vào vài vị trí. Nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ, Phương Mộc nhìn thấy sát mép vệt nước mỏng có vài dấu chân mờ mờ. Nhưng phần lớn đều bị gián đoạn, bị giẫm lên nhau, rất mờ hồ không nét.

"Và..." Mễ Nam lại chỉ tay về phía cầu thang. "Ở đằng kia em cũng phát hiện ra vài dấu chân, trong đó có dấu bị cọ xát."

"Bị cọ xát?" Phương Mộc nhắc lại, như đang ngẫm nghĩ điều gì đó. Dấu chân kiểu ấy có nghĩa là có người nhận ra chân mình dính nước, nên mới day chân chà xát xuống mặt đất.

Sau khi vụ án xảy ra, có ba loại người chân bị dính nước chảy ra từ cái túi nước. Một là, người đã báo công an; nhưng ông ta kể rằng lúc đó chỉ mãi chạy cho nhanh, ông ta sẽ không kịp nghĩ đến việc "day chân" cho khô nước dính. Và dù có làm, thì sẽ chỉ là vết "giẫm chân thật mạnh". Loại người thứ hai là các cảnh sát bước vào hiện trường. Khi đó mọi người chỉ tập trung chú ý vào cái túi nước quái dị, chắc chắn không bận tâm giày mình bị ướt. Mặt khác, anh em cảnh sát đã quá quen với các loại hiện trường và các môi trường không sạch sẽ gì, dù giẫm chân lên các chất lỏng của xác chết rò rỉ ra họ cũng không bận tâm nữa là đôi giày dính nước. Loại người thứ ba chính là hung thủ. Hẳn là người tương đối cẩn thận, nếu nhận ra giày của mình dính nước thì hẳn sẽ lau khô để không bị lưu lại dấu giày.

Cũng có nghĩa là, dấu chân ở ven mảng nước và chỗ còn đang ướt này rất có thể là do hung thủ để lại.

Nghĩ đến đây Phương Mộc vội cúi xuống nhìn thật kỹ những dấu chân đó. Nhưng sau hồi lâu anh cũng không nhận ra được điều gì.

"Có dấu giày như kiểu giày đế cao su kia không?"

"Chưa biết được. Phải đem về xem tỉ mỉ đã thì mới..." Nói chưa hết câu Mễ Nam đã lại ho lộ khụ.

Phương Mộc vội dấm lưng cho cô, anh không nén nổi trách móc: "Đang mưa to thế này mà cũng chạy đến tận đây, nếu bị cảm nặng hơn thì sẽ rắc rối to..."

"Chính vì mưa nên em mới đến." Mễ Nam một tay áp vào ngực, một tay chỉ ra ngoài trời mưa. "Em sợ mưa hắt vào đây, sẽ nhòe hết dấu chân."

Phương Mộc bùi ngùi cảm động. Mễ Nam đang ốm dở mà vẫn đội mưa đi đến hiện trường, chỉ vì muốn kiểm chứng một suy đoán của mình.

Anh không nghĩ ra ý gì khác, chỉ có thể nói rất chậm chạp: "Cảm ơn em."

Mễ Nam hơi đỏ mặt, khẽ nói: "Cảm ơn gì chứ? Đâu phải em vì anh? Em vì công tác của em."

Phương Mộc hơi lúng túng gãi đầu, rồi lại hỏi: "Bây giờ thì sao? Sẽ lấy dấu chân à?"

"Ừ!" Mễ Nam xách chiếc va li đặt bên tường. "Anh làm trợ lý cho em đi!"

Trong va li chất đầy các công cụ. Mễ Nam lấy ra vài cái vành rồng đang lồng vào nhau, cô nhìn ước lượng vũng nước, sau đó rút ra một cái vành úp xuống vũng nước, cô đưa cho Phương Mộc một cái ống nilon nhỏ, bảo anh từ từ rút đám nước bên trong cái vành. Sau đó Mễ Nam lại lấy ra một cái cốc rộng miệng, rót vào cốc một ít nước trong, cô xé một gói bột trắng trắng. Rồi ngồi đó chờ Phương Mộc.

Vũng nước tròn được rút cạn khá nhanh. Mễ Nam rắc bột trắng vào cái cốc rộng miệng, bột dâng cao khoảng 3/5 mực nước, sau đó cô thò ngón tay vào đáy cốc khuấy đều. Chừng nửa phút sau, cả bột và nước biến thành trạng thái keo sền sệt. Cô giơ cốc lên nhìn, xác định là không có bọt khí, sau đó cô đổ đám keo ấy vào lòng bàn tay, tiếp đó thả cả bàn tay vào cái vành ống tròn, để cho đám keo từ từ lách qua kẽ ngón tay, chảy xuống những chỗ lồi lõm hình thành do dấu chân.

Làm xong tất cả, Mễ Nam đứng lên thò tay ra ngoài trời đang mưa, rửa thật sạch các vết keo bám ở tay. Phương Mộc hỏi: "Cần anh giúp gì nữa không?"

Về mặt Mễ Nam không nghiêm nghị chăm chú như lúc trước nữa, cô đã trở nên nhẹ nhõm rất nhiều.

"Không cần làm gì nữa. Bây giờ cứ chờ."

"Chờ độ bao lâu?"

"Khoảng 40 phút." Mễ Nam nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn trời đang mưa ngoài kia. "Hôm nay không khí ẩm, dung dịch thạch cao sẽ đông cứng chậm hơn một chút."

"Những dấu chân kia..." Phương Mộc chỉ về phía cầu thang. "Cũng cần thu thập chứ?"

"Có. Nhưng không thể dùng cách này lấy mẫu." Mễ Nam vỗ vào chiếc máy ảnh đặt trong cái va li. "Đã lấy xong cả rồi."

Cả hai tạm không còn việc gì làm. Phương Mộc đẩy nắp va li lại, ra hiệu cho Mễ Nam ngồi lên trên. Sau đó anh cởi áo khoác ra đắp lên vai cô. Mễ Nam từ chối nhưng Phương Mộc rất cương quyết, cô đành chấp nhận vậy.

Hành lang rất yên tĩnh, tiếng mưa rơi bên ngoài nghe càng ồn hơn. Cả hai đều im lặng không nói gì, chỉ cùng chăm chú nhìn vào cái vành tròn. Sắc mặt Mễ Nam bình thản, cô thu mình trong chiếc áo khoác,

thỉnh thoảng hơi húng hắng ho. Phương Mộc thì không thể ngồi yên, thỉnh thoảng lại cúi nhìn xem thạch cao trong cái vành tròn đã khô chưa.

Sau ba bốn lần như thế, Mễ Nam bèn giật lấy cái đèn pin trong tay anh, tắt đi.

"Anh ngồi nghiêm chỉnh một lát được không?"

Cả hành lang lại tối om, Phương Mộc ngượng ngịu lè lưỡi, ngồi tựa lưng vào tường, bất động. Anh nghĩ ngợi, vừa tự nhắc mình phải nhẫn nại vừa lấy thuốc ra châm lửa, lạng lẽ hút.

Hồi lâu sau, giọng Mễ Nam âm âm truyền đến: "Anh đừng sốt ruột. Nếu phát hiện ra cái dấu giày đế cao su kia, em sẽ báo cho anh ngay."

Phương Mộc "ừ", rồi ngoảnh sang phía Mễ Nam. Thân hình cô hoàn toàn chìm trong bóng tối, chỉ thấy lờ mờ dáng người ngồi đó với đôi mắt hơi lấp lánh nhưng ánh mắt ấy cũng rất nhanh biến mất, vì cô lại ngoảnh đầu sang bên.

Mưa to. Đêm tối. Hành lang tĩnh mịch. Một nam một nữ đều im lặng. Trong bất cứ bộ phim tình yêu nào, sẽ là cảnh tình yêu của họ thăng hoa.

Nhưng hành lang này đang là hiện trường một vụ án mạng. Không có hoa tươi hay bữa tối, điều mà cả hai đang quan tâm là những dấu chân đan xen lộn xộn... nghĩ mà buồn cười!

Không có gì để nói với nhau. Đây dường như trạng thái duy nhất giữa Phương Mộc và Mễ Nam bấy lâu nay. Ngẫm nghĩ thêm, thì có vẻ như không cần thiết phải thế nhưng nó lại là điều tất yếu không thể không chấp nhận.

"Cô ấy có ổn không?"

Phương Mộc ngẩn người, rồi anh lập tức hiểu ra "cô ấy" là ai.

"Vẫn tương đối ổn."

Lại im lặng một hồi lâu.

"Anh định khi nào..." Giọng Mễ Nam trầm hẳn xuống. "...sẽ kết hôn?"

"Điều này... vẫn chưa nghĩ đến." Con tim Phương Mộc chùng xuống "Để tính sau vậy."

Mễ Nam không nói gì nữa. Sau mấy câu lí nhí, cô đứng dậy, giọng cô dường như đã nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Em phải xem xem "tác phẩm" ra sao rồi..."

Gần như đồng thời, phía dưới sân có tiếng chó sủa một chập.

Phương Mộc sững sốt đập ngay điều thuốc lá, tay anh nắm chặt Mễ Nam, đồng thời vít chặt cái đèn pin suýt nữa bật lên. Mễ Nam cũng nghe thấy tiếng chó sủa, cô vội im bật và ngồi thụp ngay xuống.

Đang khuya thế này, ai có thể mò vào cái khu chung cư đổ nát này để làm gì?

Phương Mộc ra hiệu cho Mễ Nam lùi lại, rồi anh từ từ đứng thẳng lên, thò đầu nhìn ra ngoài.

Phía không xa có ánh đèn pin đang loang loáng đưa qua đưa lại. Người ấy tay cầm ô che mưa, bước đi cũng có vẻ rất vất vả; nhìn hướng đi, có vẻ như mục tiêu của người ấy cũng là tòa nhà số 7 này.

Phương Mộc thận trọng nhìn người ấy đang dần dần tiến lại gần, cuối cùng ánh đèn pin biến mất ở dưới tầng trệt, sau đó là tiếng "xịch" thu cái ô lại và tiếng "bịch bịch" giậm chân.

Phương Mộc khom người xuống, bước lùi lại kề sát với Mễ Nam, nói nhỏ: "Hắn đã đi lên!"

Mễ Nam có vẻ hơi căng thẳng, đôi môi cô tỳ vào cái đèn pin, cặp lông mày khẽ giật giật.

Phương Mộc gật đầu.

Có một số tên tội phạm thường thích trở lại hiện trường sau khi đã gây án, nhất là những tên tội phạm gây án nhằm thỏa mãn một thứ nhu cầu tâm lý nào đó. Chúng trở lại hiện trường đã sát hại người khác để cảm nhận lại những tiếng kêu và những hành động vật vã thê thảm của nạn nhân, đó là những hồi ức lý thú của bọn người ấy. Chúng làm thế để thể tái hiện sự thỏa mãn và kích thích do hành vi phạm tội đem lại, và cũng có được khoái cảm về "thành công".

Phương Mộc nghĩ rằng rất có thể gã "đại hiệp" kia có cái tâm trạng ấy.

Trong đêm mưa rả rích hình như có tiếng bước chân vọng lại.

Mễ Nam nắm chặt tay Phương Mộc, thì thào hỏi: "Ta nên làm gì?"

Phương Mộc nghĩ ngợi. Anh nhìn khắp xung quanh. Hành lang trống trải không có chỗ nào có thể nấp. Chỉ có cầu thang ở phía tây có thể tạm ẩn náu.

Anh nắm cái va li, ra hiệu cho Mễ Nam đi theo. Mễ Nam đưa tay vào túi áo lần tìm gì đó, rồi cô đưa tay nhắc cái vành tròn chụp lên đầu chân; sau đó dùng một vật màu đen đẩy lên cái mô hình thạch cao.

Nếu đúng là "hắn" mò đến hiện trường gây án, rồi nhìn thấy cái vành tròn này, thì chắc chắn hắn sẽ chuồn ngay; mảnh thạch cao trắng sẽ càng nổi bật trong bóng tối; vật đen phủ lên có lẽ là một tờ giấy than. Mễ Nam hi vọng sẽ không bị hắn chú ý đến.

Phương Mộc không kịp tự trách mình gì hết, anh kéo Mễ Nam lặng lẽ lùi về phía cầu thang để ẩn nấp. Vừa đi đến nơi thì nghe thấy tiếng bước chân đi vào hành lang tầng 4.

Mễ Nam nấp sau lưng Phương Mộc, cô lắng nghe mấy giây, sau đó ghé sát tai Phương Mộc nói thầm: "Chỉ có một tên là nam giới, cao chừng 1,70 mét, nặng 70 kg trở lên."

Phương Mộc hơi lo lắng. Đối phương khá vạm vỡ, Mễ Nam thì đang ốm không thể trông mong gì, một mình anh phải đối phó thì không chắc sẽ không chế nổi hẳn.

Anh đang nghĩ ngợi thì Mễ Nam dúi vào tay anh một vật khá nặng, anh cảm nhận được đó là chiếc đèn pin có luồng ánh sáng cực mạnh.

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi đưa ngón tay chỉ trở ra hiệu cho Mễ Nam, ý là: khi anh tiếp cận thì Mễ Nam bất ngờ mở cái ô ra, đối phương sẽ chiếu đèn pin đến; cái ô màu bạc sẽ phản chiếu ánh sáng, hẳn phải chú ý vào đó nhưng hẳn cũng bị lóa mắt khó nhìn thấy gì thêm; sau đó Phương Mộc sẽ cầm cái đèn pin tấn công hẳn, hy vọng sẽ nhanh chóng không chế hẳn.

Mễ Nam gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Cô cầm cái ô, đặt ngón tay vào cái lẫy, sẵn sàng hành động.

Bước chân hẳn dần nghe rõ hơn, cuối cùng hẳn dừng lại. Phương Mộc ước tính cự ly, hẳn đã đứng ở cửa phòng 405.

Anh nín thở, lặng lẽ thò đầu ra quan sát.

Một bóng đen cao to đang đứng trước cửa phòng 405, đang quét đèn pin xem xét cửa phòng, sàn hành lang và khắp xung quanh. Bỗng nhiên, hình như hẳn phát hiện ra điều gì đó, hẳn ngồi thụp xuống vừa chiếu đèn vừa quan sát kỹ xung quanh.

Ánh đèn pin của hẳn rơi xuống sàn, Phương Mộc chợt nhận ra hẳn đã phát hiện được cái đầu mẫu thuốc lá anh vứt xuống lúc nãy.

Anh đã quá sơ ý!

Phương Mộc thầm nguyên rủa mình. Còn đối phương, đương nhiên đã biết có người vừa nãy ở đây. Hẳn đứng lên chiếu đèn tìm kiếm, ánh đèn rơi về phía cầu thang ở phía tây.

Phương Mộc vội rút đầu lại. Bước chân của đối phương lại vang lên, nhưng lần này hẳn đang tiến về phía anh và Mễ Nam đang nấp.

Phương Mộc cố nín thở, bàn tay anh lăm lăm mồ hôi, gần như khó mà cầm chặt cái đèn pin trong tay. Ánh đèn của hắn lia trên bức tường đối diện hai người, ánh sáng cũng càng lúc càng tập trung hơn.

Tay Mễ Nam bỗng nhiên bóp mạnh vào lưng Phương Mộc, rồi cô chạy ào ra, đồng thời bấm cái lẫy mở tung cái ô.

Phương Mộc không kịp nghĩ ngợi gì nữa, nghiêng người xông ra khỏi cầu thang, giờ tay ném cái đèn pin hạng nặng về phía hắn, anh bỗng trượt chân ngã uỵch xuống sàn nhưng chiếc đèn pin cũng đã bay ra.

Đối phương cũng giật mình, hắn giơ đèn pin lên trước trán và bước lùi lại. Gần như đồng thời, Phương Mộc nghe thấy tiếng kim loại lách cách quen thuộc.

Đó là tiếng đạn lên nòng!

Khốn kiếp! Hắn có súng! Phương Mộc phát hoảng, phen này thì gay go rồi!

Mễ Nam cũng nghe thấy tiếng đạn lên nòng, cô không suy nghĩ gì nữa, cô ném cái ô về phía đối phương rồi quay lại bổ nhào vào người Phương Mộc.

Phương Mộc vừa lo vừa tức, anh chồm dậy lấy thân mình che cho Mễ Nam. Nhưng Mễ Nam lại dang tứ chi ra ôm anh thật chặt, anh cứng đờ không cựa quậy gì được.

Rõ ràng là đối phương đã ở thế thượng phong. Sau khi tránh được cái ô, ánh sáng đèn pin của hắn lia ngay đến Phương Mộc và Mễ Nam. Nhưng thật kỳ lạ, hắn lại không bắn. Vài giây sau, vang lên một âm thanh khiến cả hai kinh ngạc.

"Phương Mộc à?"

Nửa giờ sau, Phương Mộc và Mễ Nam đã ngồi trong một nhà hàng ăn nhanh, đối diện với họ là Dương Học Vũ đang trầm ngâm.

Cái đèn pin hạng nặng mà Phương Mộc ném ra cũng đã làm được "sứ mệnh" của nó, tuy chỉ là vô tình nhưng nó cũng nện trúng vào trán Dương Học Vũ. Lúc này Dương Học Vũ một tay đang áp cái lon bia lạnh vào vết sưng tím trên trán, tay kia sờ vào bao súng ngắn đeo hông.

Đó là khẩu súng ngắn kiểu 77, lúc này anh suýt nữa đã bắn Mễ Nam bằng khẩu súng này.

Mễ Nam đã xem xét mảnh thạch cao bị vỡ vụn, không thể lại ghép nó thành khối hoàn chỉnh nữa, có nhiều chỗ đã vỡ vụn thành bột. Cô nhăn nhó, tiu ngriu, rồi đành quét nó vào một cái túi nilon, thả vào cái vali đồ nghề.

Phương Mộc nhìn Mễ Nam, nghĩ ngợi, rồi anh thử hỏi cô: "Hay là... ta làm lại lần nữa?"

Mễ Nam không nói gì, đang mãi nhai gói bim bim khoai tây, xem chừng cô đã đói mềm người. Lát sau cô buông ra một câu:

"Dấu chân ban đầu đã bị anh ấy giẫm nát rồi, dù làm lại cũng không ăn thua nữa."

Dương Học Vũ phát cáu lớn tiếng thanh minh: "Tôi đâu có cố ý? Vả lại, có ai ngờ đêm khuya như thế mà các vị còn đến để thu thập dấu chân?"

Phương Mộc vội dàn xếp cho yên, anh nhìn Dương Học Vũ trán sưng vù, cảm thấy rất áy náy.

"Anh có sao không?"

Dương Học Vũ hừ một tiếng, vẫn hậm hực: "Anh cứ quan tâm đến mình đi thì hơn."

Phương Mộc lúc này trông thật nhếch nhác, quần áo lấm lem đã đành, má trái cũng bị vết xước khá to, cùi tay và hông đều đang đau rất bởi cú ngã lúc này.

Các món ăn đã được bưng ra, Mễ Nam xới luôn bát cơm ăn luôn, còn hai nam giới chỉ im lặng. Phương Mộc vất vả cả đêm cũng đã đói meo nhưng miệng thì đắng ngắt. Cái dấu chân ấy đã bị hỏng, cũng khiến anh rất buồn. Gắp ăn được vài miếng, anh buông đũa, rồi châm thuốc lá ngồi hút.

Dương Học Vũ thì không như thế, anh lần lượt bật mấy lon bia, thỉnh thoảng lại nhìn Mễ Nam và Phương Mộc. Ngồi thế rất lâu, rồi anh bỗng hỏi: "Này, tại sao hai người lại cùng ở đó?"

"Chỉ là tình cờ gặp nhau." Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi hỏi: "Còn anh, tại sao anh lại đến hiện trường?"

Dương Học Vũ không nói gì. Anh đứng dậy rót bia vào cái cốc trước mặt Phương Mộc, rồi nâng cốc ra hiệu hãy cạn chén.

Phương Mộc vội xua tay: "Tôi còn phải lái xe, không dám uống."

Dương Học Vũ đặt mạnh cái cốc xuống bàn, nói bầm bỗ: "Anh có phải đàn ông không đấy?"

Phương Mộc vừa tức vừa buồn cười: "Chuyện này thì liên quan gì đến đàn ông hay không? Vả lại, chúng ta là cảnh sát, chẳng nên vi phạm quy tắc..."

"Không sao." Dương Học Vũ lại giơ cốc lên. "Làm cảnh sát bao năm trời, ở đâu tôi cũng có người quen. Sẽ chẳng có ai hành hạ chúng ta gì đâu!"

"Đừng nên!" Phương Mộc đẩy cái cốc ra. "Chúng ta để hôm khác."

Dương Học Vũ trợn mắt: "Ông đã đập tôi sưng vù cả trán, tôi bảo ông uống cốc bia mà ông cứ léo nhéo mãi?"

Câu nói này khiến Phương Mộc khó nghĩ, anh đành cầm cốc bia. Vừa định đưa lên uống thì Mễ Nam ngồi bên đã kéo tay giằng lấy.

"Để tôi uống hộ anh ấy!" Mễ Nam bình thản nhìn Dương Học Vũ, rồi cô ngửa cổ uống một hơi cạn cốc. Phương Mộc định giật lại thì đã

không kịp nữa.

Dương Học Vũ mặt đỏ bừng, những sợi gân xanh ở cổ cũng giật giật.

"Sao em phải uống hộ anh ta?"

"Tại tôi đã bố trí anh ấy tấn công." Mễ Nam đặt cốc xuống, hai má ửng hồng. "Tôi xin nhận tội với anh!"

Mặt Dương Học Vũ càng đỏ tợn, nói cũng lắp bắp: "Không cần... tôi không có ý đó... tôi biết là..." Không thể diễn tả rõ ràng, Dương Học Vũ cũng cầm cốc một hơi uống cạn.

Phương Mộc cảm thấy bức xúc, sao lại thế này?

Mễ Nam xách cái va li đồ nghề lên, ra hiệu cho Phương Mộc đi theo cô.

"Nào, anh Phương Mộc đưa em về!"

Phương Mộc vừa định đứng dậy thì bị Dương Học Vũ đưa tay qua bàn níu lại.

"Em cứ về đi, anh ấy phải ở lại."

Phương Mộc bị tóm chặt, người nghiêng ngả, đành hỏi: "Anh còn định thế nào nữa?"

"Nói chuyện với anh!"

"Nói chuyện gì?"

"Nói về vụ án."

Phương Mộc đành ngồi xuống, cố kiềm chế, nhẫn nại: "Học Vũ, cậu hơi say rồi đấy, để hôm khác nói chuyện tiếp nhé!"

Dương Học Vũ không trả lời, anh chỉ hất đầu ra hiệu cho Mễ Nam: "Em cứ về trước đi!"

Mễ Nam hết nhìn Dương Học Vũ lại nhìn Phương Mộc, rồi cô quay người bước đi.

Phương Mộc nói với theo: "Đi đường phải cẩn thận, về đến nhà thì nhắn tin cho anh biết". Cũng chẳng rõ Mễ Nam có nghe thấy không, chỉ thấy cô đẩy cửa bước ra rồi biến mất trong màn đêm.

Phương Mộc gỡ tay Dương Học Vũ ra, chậm rãi châm một điếu thuốc, nhìn Dương Học Vũ mặt và cổ đang đỏ gay. Anh miễn cưỡng hỏi: "Nói đi, anh nghĩ sao?"

Dương Học Vũ bình thản trở lại, anh cũng nhả nha châm điếu thuốc, từ từ nhả khói, nhìn sang Phương Mộc ngồi bên kia bàn, ánh mắt đầy ngụ ý.

Hồi lâu sau anh mới buông ra một câu: "Anh cũng ghê đấy!"

Phương Mộc ngạc nhiên: "Ý anh là gì?"

Dương Học Vũ mỉm cười, đưa tay ra vẫy tàn thuốc lá, rồi ngẩng nhìn Phương Mộc, ánh mắt anh có nét hậm hực rõ rệt.

"Đêm hôm khuya khoắt, mà anh dám lôi Mễ Nam đến giúp..." Dương Học Vũ ngập ngừng. "Anh có biết cô ấy đang ốm không?"

Phương Mộc nén giận. "Tôi đã nói với anh rồi: chúng tôi tình cờ gặp nhau."

"Cô ấy đứng ra chặn đạn cho anh, uống bia hộ anh, cũng là tình cờ hay sao?"

"Anh đừng nói bừa." Phương Mộc cất cao giọng. "Anh định bàn về vụ án, vậy có định bàn hay không? Nếu không thì tôi đi đây!"

Dương Học Vũ bỗng xệch hẳn, anh khẽ thở dài, sau đó vẫy tay gọi nhân viên nhà hàng đem thêm hai lon bia nữa.

Phương Mộc lặng lẽ nhìn Dương Học Vũ độc ẩm, anh hỏi: "Tại sao anh lại đến hiện trường?"

"Hôm nay họp xong, tôi vẫn ở lại cơ quan." Dương Học Vũ ợ một cái. "Vụ án này đang ở trước mắt nhưng đầu tôi cứ hiện lên vụ án ở trường trung học số 47, và thế là tôi so sánh hai vụ án với nhau."

Tâm trạng Phương Mộc đã nhẹ nhõm hơn. Xem ra cảm giác của anh về Dương Học Vũ không nhầm.

"Anh cũng cảm thấy hai vụ án có điểm giống nhau à?"

"Ừ!" Dương Học Vũ gật đầu. "Nhưng, chỉ là cảm giác. Dù sao thì thủ pháp gây án, địa điểm và đặc trưng của nạn nhân vẫn khác nhau rất xa. Tôi muốn đến xem lại hiện trường xem có phải chúng ta đã bỏ sót chi tiết nào không."

"Anh đã phát hiện được điều gì chưa?"

"Được cái này!" Dương Học Vũ ngao ngán nói và chỉ tay vào vết sưng trên trán.

Phương Mộc không thể không bật cười, anh mời Học Vũ hút thuốc.

Sắc mặt Học Vũ đã tươi tỉnh hơn, anh châm thuốc, rồi lại hỏi: "Hình như anh đã có phát hiện gì đó?"

"Cũng chưa đáng nói là phát hiện, mới chỉ là vài dấu chân rất mờ." Phương Mộc có vẻ bức mình. "Lẽ ra sẽ đem về kiểm tra, nhưng đã bị anh giẫm nát mất rồi."

Thấy Học Vũ hơi ngượng ngịu, Phương Mộc vội an ủi: "Nhưng chưa chắc nó đã có giá trị gì. Rất có thể chỉ là một dấu chân chẳng liên quan gì."

Học Vũ chỉ "ừ" rồi im lặng. Hồi lâu sau anh mới nhìn Phương Mộc, và hỏi với ý thăm dò: "Anh và Mễ Nam rất quen nhau à?"

Phương Mộc trầm ngâm, rồi gật đầu: "Cũng coi như là có quen."

"Hai người quen nhau ra sao?"

"Anh đừng quái dị như thế được không?" Phương Mộc hơi sa sầm nét mặt. "Điều ấy thì can gì đến anh?"

"Tất nhiên là có chứ!" Học Vũ bỗng cất cao giọng. "Mễ Nam là người của đơn vị bọn tôi, và cũng là... cô em bé nhỏ của tôi. Anh thì sắp cưới đến nơi, anh nên ý tứ giữ gìn một chút được không?"

"Anh quá chén rồi thì phải?" Phương Mộc ngán ngẫm không sao chịu nổi và cũng không muốn đôi co với anh ta nữa, anh vẫy tay gọi nhân viên nhà hàng đến: "Cho thanh toán!"

Học Vũ nhất quyết không cho Phương Mộc trả tiền, cả hai tranh nhau trả, cuối cùng Học Vũ đặt hai tờ 100 tệ xuống bàn rồi bỏ đi. Phương Mộc thấy anh ta bước đi loạng choạng, bèn nói sẽ chở anh về nhà nhưng Học Vũ quyết không chịu, Phương Mộc đành gọi taxi đưa anh ta về.

Về đến nhà đã là 1 giờ sáng, Phương Mộc bỗng nghĩ đến một việc, anh vội mở di động xem nhưng không thấy có tin nhắn nào. Ngẫm nghĩ một lát, anh soạn đi soạn lại một tin nhắn, cuối cùng anh chỉ gửi đi mấy chữ: đã về đến nhà chưa?

Gửi tin đi rồi, vẫn không thấy Mễ Nam hồi âm. Có lẽ cô ấy đã đi ngủ. Phương Mộc nghĩ thế nhưng vẫn không thể tự an ủi mình rồi yên tâm nằm ngủ.

Liêu Á Phàm không có nhà, không như mọi hôm hễ anh về đến nhà là vang vang tiếng ti vi hoặc thỉnh thoảng lại tút tút tiếng chuông di động, lúc này căn nhà nhỏ yên tĩnh hết mức. Phương Mộc ngồi tựa vào sofa, và bỗng cảm thấy toàn thân đau ê ẩm. Anh ngồi im một lúc, cảm nhận từng tí một cái cảm giác đau thấm thía từ trong xương cốt lan ra.

Chừng nửa giờ sau, di động của Phương Mộc vẫn im ắng. Anh nghĩ ngợi, rồi đặt ngón cái lên phím gọi cho Mễ Nam nhưng anh cứ đặt tay rất lâu mà không gọi. Cuối cùng anh bực mình ném di động lên sofa, đứng dậy bước vào gian bếp.

Trong tủ lạnh chẳng có thức gì có thể ăn, anh lấy lon bia rồi bước đến ban công.

Mở cửa sổ ra, làn không khí ẩm ướt ùa vào, và ngay lập tức anh thấy rừng mình ớn lạnh. Mưa đã tạnh, dù vừa được nước mưa tắm gội nhưng cũng không thấy thành phố có dấu hiệu gì mới mẻ. Những lớp bụi ở khắp chốn bị dính nước mưa đọng lại thành cặn xám đen bám trên bề mặt tất cả mọi vật, trông nhơm nhớp nặng nề khiến người ta thấy lợm giọng ghê cổ.

Là do lòng người trong sáng, hay là vốn đã mang nhiều nghiệp chướng chất chồng?

Bầu trời vẫn dày đặc mây đen, trăng và sao thấy đều nấp sau những tầng mây, chúng dè xèn không chịu hé ra chút tia sáng rọi chiếu xuống cái thành phố này. Không ánh sáng. Tuyệt đại đa số mọi người đều đang chìm trong giấc ngủ, trong giấc mơ của mình, mỗi người đều nhăm nháp chút vinh quang, niềm vui vô bờ, những mưu toan xảo quyệt và cả bi thương nữa.

Phương Mộc nhấp từng hớp bia lạnh, cái lạnh thấm xuống họng, xuống dạ dày, rồi từng chút năng lượng từ từ lan tỏa khắp da thịt.

Tri giác của anh dần khôi phục, vết trầy xước da bắt đầu bỏng rát. Anh liếm môi, ngửa cổ uống cạn lon bia. Sau đó quay vào phòng khách, cởi áo quần.

Các vết xây xước nằm ở nửa người bên trái, khuỷu tay và hông bị trầy da, có vài chỗ vẫn đang rớm máu. Phương Mộc tìm lọ cồn i-ốt chấm vào các vết thương. Xót kinh người, khiến anh cau mày nghiến răng, môi mím chặt. Sát trùng các vết thương xong xuôi, trán anh vã mồ hôi lấm tấm. Anh đứng lên một cách vất vả, cố thử cựa quậy vận động các khớp xương, và không cảm thấy bị đau ở khu vực nào khác, nhưng ở ngực và lưng có hai vết tim tím.

Anh cố nhớ lại, và nhận ra rằng đó là do Mễ Nam gây ra.

Lúc nghe thấy tiếng đàn lên nòng, bản năng của Mễ Nam là lập tức hành động để bảo vệ Phương Mộc, tình tiết này khiến anh thấy ấm lòng nhưng cũng hơi ngượng nghịu và áy náy nữa.

Vào giây phút hệ trọng, mà anh lại hành động chậm hơn cả phụ nữ. Bị trượt ngã đã đành, anh còn để cho một cô gái đứng ra che chắn bảo vệ! Nếu phản ứng của Dương Học Vũ nhanh hơn một chút, thì e anh sẽ phải sống cuộc đời còn lại trong khổ đau và hối hận.

Khi Dương Học Vũ hỏi anh có phải là đàn ông không, Phương Mộc có phần thấp thỏm.

Anh bỗng ý thức được sự hậm hực của Học Vũ đối với anh, nhất là tâm lý ghen tuông khi anh và Mễ Nam ở bên nhau.

Xem ra anh chàng này đang rất thích Mễ Nam.

Phương Mộc đang tựa lưng vào sofa bỗng phì cười.

Học Vũ là anh chàng rất cừ khôi, nhất là các biểu hiện của anh ta tối nay. Phải nói rằng anh ta và Mễ Nam rất xứng đôi.

Nhưng...

Những thứ đang sau chữ nhưng này, Phương Mộc không muốn nghĩ đến nữa. Anh chỉ nhớ rằng khi anh đang lóng ngóng nhổm dậy để che chắn cho Mễ Nam ở phía sau, thì Mễ Nam cứ quyết ghì anh thật chặt. Lúc đó Phương Mộc không sao có thể gỡ nổi đôi tay cô ra.

Một cảm giác hết sức tự ti dâng lên trong anh.

Một gã Phương Mộc mình đầy vết thương, thần kinh yếu, thể lực yếu, tâm lý luôn nặng nề bao nhiêu là chuyện...

Có đáng được Mễ Nam đối xử như vậy hay không?

Bỗng di động của anh vang lên một tiếng "keng" và màn hình cũng sáng lên

Anh sẽ sờ, vội cầm ngay máy.

Mẽ Nam nhận tin đến. Nội dung chỉ có độc một chữ "rồi".

Một cảm giác mệt mỏi vô biên tràn đến khắp người Phương Mộc.

Chương 8: ÁC MỘNG

Anh cũng đang trong mơ.

Khi cái cảnh tượng ấy vừa bắt đầu, anh biết ngay là mình đang nằm mơ. Mười mấy năm nay anh đã không cảm thấy hoảng loạn và kinh hãi như lúc đầu nữa, anh chỉ có cảm giác mình hãy chấp nhận. Vì anh biết rằng: dù mình rất hiểu đây đang là giấc mơ thì anh cũng không thể tỉnh lại, anh chỉ có thể để mặc cho những hình ảnh ấy nối đuôi nhau tiếp diễn đến hết, sau đó mới bừng tỉnh trở về giường nằm, toàn thân đầm đìa mồ hôi.

Vẫn là cái hang núi tối om, vẫn là cái cảm giác bức bối ngột thở.

Anh nằm sõng soài trên mặt đất lạnh giá, hình như tứ chi không còn là của mình nữa; toàn thân anh không thể động đậy ngoại trừ đôi mắt.

Trong hang núi có một làn ánh sáng kỳ dị tỏa từ trên cao xuống, ánh sáng rất yếu, tựa như ánh trăng sắp rớt xuống. Nó khiến anh có cảm giác dường như ngoài cái nơi chật chội ngột ngạt anh đang nằm này ra, thì xa xa phía trước là một vùng thênh thang hơn hẳn.

Ở nơi thênh thang ấy, có hai cây cột đá to dựng thẳng đứng lên. Đôi mắt anh gắng nhìn hết tầm cũng không thể nhìn thấy đỉnh cột đá, và càng không thể biết khung cảnh trên đó là gì. Anh chỉ cảm thấy cột đá vút cao hoành tráng và vô cùng vững chãi.

Thực ra cột đá không hoàn toàn phẳng nhẵn, nó có những đường cong lượn rất mượt và những chỗ lồi lên rất rắn giỏi. Dường như nó không phải bằng đá vô tri vô giác, ánh sáng kỳ dị hắt vào, hình như trong lòng cột đang có thứ gì vận động một cách có quy luật. Mười mấy năm qua anh từng cho rằng hình ảnh mình mơ thấy là hai con rắn khổng lồ. Nhưng anh chưa bao giờ nhìn thấy con rắn nào có thể đứng thẳng tắp như vậy, hơn nữa, hai cây cột đá cũng không cân đối và bóng loáng như

thân con rắn. Điều này khiến anh cảm thấy nghi hoặc. Mỗi lần sau khi nằm mơ giấc mơ tương đồng tỉnh dậy, anh đều nhắc nhở bản thân rằng, lần sau mình nhất định phải nhìn thật kỹ xem nó là thứ gì. Tuy nhiên, trong mọi giấc mơ của anh, chúng đều không phô bày toàn bộ cho anh thấy rõ.

Hai cột đá hoành tráng và mạnh mẽ khiến anh run rẩy. Tuy anh đang nằm ở đáy hang núi nhưng anh cũng cho rằng toàn bộ cái hang này tồn tại được là nhờ có hai cây cột đá chống đỡ. Nhưng điều kỳ lạ là không vì thế mà anh cảm thấy yên tâm. Trái lại, anh cảm nhận rằng dường như hai cây cột hùng vĩ ở chỗ xa xa kia có một sức uy hiếp to lớn.

Hình ảnh tiếp theo thì quá quen thuộc đối với anh. Cột đá rung rinh vụn vẹo càng lúc càng dữ dội, khoảng giữa còn ưỡn ra co lại một cách kỳ quái. Khi chúng cựa quậy như thế, cả cái hang núi này cũng rùng rùng chuyển động. Và gần như đồng thời, từ khắp chốn trong hang núi cũng vọng ra những tiếng rên rỉ khổ đau, tựa như một đàn dơi quá sợ hãi đua nhau vỗ cánh bay ào ra.

Tiếng rên rỉ khiến anh cảm thấy một nỗi nhục và nỗi sợ hãi không rõ nguồn cơn. Anh gắng sức cựa quậy hòng thoát khỏi tình thế toàn thân bị khống chế, mong sao có thể chạy đến chỗ hai cây cột đá.

Để phá hủy chúng!

Cái ý nghĩ này lại thường khiến anh không sao hiểu nổi. Nếu cột đá bị sập xuống thì chính anh cũng sẽ bị vùi thây trong cái hang núi này. Nhưng ý nghĩ bông bột ấy của anh lúc đó khiến anh bất chấp tất cả, anh không nghĩ gì khác. Anh chỉ muốn những tiếng rên rỉ kia phải chấm dứt, chỉ muốn hai cây cột đá phải đổ sập!

Thế rồi chúng đổ sập thật!

Cùng với những âm thanh nứt vỡ, hai cây cột đá đồng thời gập xuống, hình như chân cột đã bị gãy hoàn toàn. Anh cảm thấy kinh ngạc, sợ hãi nhưng nhiều hơn cả là cảm giác vui mừng khoái trá, sung sướng hả hê. Và điều bất ngờ đến với anh là anh đã có thể cựa quậy cử động!

Nhưng anh lại không kịp cử động, vì đúng vào lúc này bóng tối ở bên trên bất ngờ ập xuống!

Một giây sau đó anh đã trở về nằm trên giường của mình. Mồ hôi vã ra như tắm, anh thở dốc như con cá sắp chết ngạt.

Mười mấy năm qua, dù anh tỉnh lại trên giường, trên ghế dài ở công viên, ở gầm cầu hoặc ở trong ống bê tông đúc, giấc mơ này luôn chấm dứt vào cái lúc như thế, cho đến khi mở mắt ra, anh lại nhìn thấy bầu trời đầy sao trên cao.

Vào lúc này, trước mắt anh chỉ có cái trần nhà cũng đang tối đen, bên tai có tiếng ngáy khe khẽ. Cho đến khi anh cảm thấy tri giác của mình đã trở lại bình thường, anh mới nhận ra ngực mình bị cái chân nặng nề gác lên.

Anh cố sức đẩy cái chân ấy ra, thì chủ nhân của cái chân lại hừ hừ càu nhàu, sau đó người ấy lại tiếp tục ngáy o o.

Chẳng rõ từ lúc nào, ngoài cửa sổ mưa đã tạnh. Không khí ẩm ướt lọt qua khe cửa sổ thổi vào, cái rèm cửa dày dặn màu tím khẽ lay động. Bỗng nhiên anh thấy mình tỉnh hẳn, chờ mồ hôi trên người lạnh đi, anh ngồi dậy mặc áo, ra khỏi giường.

Thằng cu béo vẫn ngủ say tít, cái bóng nho nhỏ của nó chậm chậm phập phồng. Anh kéo chăn đắp kín cho nó, rồi nhẹ chân bước xuống cầu thang.

So với trên gác, thì quán cà phê dưới này càng tối hơn, anh lần từng bước đi đến cái quầy, bật đèn. Một góc căn phòng chật chội đã có chút ánh sáng yếu ớt.

Anh lặng lẽ ngồi một lát, mũi hít hít, rồi đứng dậy rót cho mình một nửa ly Uýt-xki. Anh nhấp một chút, rồi châm điếu thuốc.

Dưới ánh đèn bàn mờ nhạt, trông làn khói thuốc càng có vẻ dày đặc. Anh rất hứng thú ngắm nhìn làn khói bay lên, tản ra, cho đến khi tan biến, thật giống như một thiếu nữ với những đường cong tuyệt mỹ. Anh

thử đưa tay ra định nắm lấy tấm thân thon thả mềm mại như tơ lụa ấy thì cô ta kêu lên và biến mất trong lòng bàn tay anh, chỉ để lại một chút màu lam nhàn nhạt chưa kịp phai mờ.

Anh nhớ đến cô.

Trước khi cô xuất hiện, tất cả đều như chạy trốn và ngẩn ngơ, sau khi cô có mặt, cuộc sống đã có sắc màu, món ăn đã có hương vị, máu đã trở lại khuôn mặt, và từ đó bước chân của anh đã có thể chậm rãi ung dung.

Và ngay giấc mơ khiến anh cảm thấy chơi vơi khó hiểu, cũng đã được cô giải tỏa rất rõ ràng rành mạch.

"Không, anh không nên sợ hãi những hồi ức của mình." Cô nói. "Nó là một phần của anh, sớm muộn gì nó cũng biến thành sức mạnh của anh."

Và thế là, kể từ sau cô, mỗi đêm anh nằm mơ rồi tỉnh dậy và tứ chi của anh đã hoạt động, anh đều đi tìm bàn tay cô, nhưng lần nào cô cũng không khiến anh thất vọng. Ngoài mười ngón tay cùng nắm chặt ra, còn có một đôi mắt sáng đi xuyên qua từng từng lớp lớp tối đen, xuyên qua làn da anh rồi đi vào tận cõi lòng anh.

Hình như cô luôn luôn đắm đắm nhìn anh.

Điều thuốc đã cháy hết, anh giở đầu mẫu thuốc lá vào cái gạt tàn cho tắt hẳn, rồi lại nhấp một chút rượu. Người anh bắt đầu nóng lên, chỉ có đôi chân trần thò ra bên ngoài vẫn hơi lạnh lạnh. Anh bất giác đưa tay co chặt cái áo ngủ, thò bàn chân xuống gầm cái quây để tìm đôi dép lê. Bỗng chân anh cảm nhận dưới một mảnh thảm trải sàn có một thứ hình bán cầu lõm xuống.

Anh hơi sững sốt nhưng lại lập tức thấy nhẹ nhõm ngay, khuôn mặt anh xuất hiện một nét cười bình dị.

Anh tặc lưỡi, hơi nhồm người lên, đưa chân thận trọng cảm nhận cái móc kéo ở trong cái vật lõm ấy, như đang đùa bỡn lại giống như đang

thách thức nó.

Này! Đêm nay nhà người ngủ ngon giấc không?

Làm theo chỉ thị của lãnh đạo, cảnh sát bắt đầu triển khai điều tra các đơn vị có liên quan đến việc giải phóng mặt bằng ở khu chung cư Phú Dân. Điều tra cho thấy, vào cuối năm 2010, chính quyền thành phố C đã giao dự án khai thác xây dựng trên vùng đất gần khu chung cư Phú Dân cho công ty khai thác nhà đất X. Công ty này lại giao cho công ty san nền Hồng Đạt thầu toàn bộ khâu giải phóng mặt bằng. Công ty Hồng Đạt lại chia nhỏ thành các gói thầu san nền, trong đó, phụ trách giải phóng mặt bằng khu chung cư Phú Dân là công ty san nền Xí Thịnh. Theo quy định của pháp luật nhà nước, các công ty san nền phải có đủ thực lực cần thiết của nghiệp vụ. Công ty san nền Xí Thịnh lại không hội đủ các yếu tố cần thiết về nghiệp vụ, mà công ty này chỉ hoạt động nghiệp vụ dưới danh nghĩa của công ty san nền Hồng Đạt.

Người phụ trách công ty san nền Xí Thịnh tên là Tiết Xí Thịnh, nam giới, 44 tuổi, đã từng có tiền án tổng tiền, cố ý gây thương tích cho người khác, bị phạt tù 7 năm. Sau khi mãn hạn tù, Tiết Xí Thịnh tập hợp một số người không nghề nghiệp trong xã hội rồi thành lập công ty san nền Xí Thịnh. Sau khi được nương nhờ công ty san nền Hồng Đạt, công ty san nền Xí Thịnh đã tham gia nhiều đợt phá dỡ san nền ở các khu vực trong thành phố. Kết quả điều tra cho thấy, Tiết Xí Thịnh và các nhân viên của anh ta chủ yếu sắm vai trò cưỡng bức chuyển nhà và ngăn chặn các cuộc phỏng vấn tìm hiểu. Trong quá trình giải phóng mặt bằng khu chung cư Phú Dân, các hộ dân cư và công ty san nền đã nhiều lần xảy ra xung đột vũ lực thậm chí kéo bè đảng đến đâm chém nhau, và đều có nhân viên của công ty Xí Thịnh tham gia. Theo những người dân từng ở khu Phú Dân kể lại, các nhân viên của công ty Xí Thịnh đã không từ một thủ đoạn nào để cưỡng ép các hộ dân dọn đi thật nhanh, nhằm đạt được mục đích giải phóng mặt bằng. Ví dụ đốt pháo ở cửa nhà các hộ dân, bôi phân và ném rác vào cửa nhà các gia đình, phá cửa nhà rồi xông vào đập phá đồ đạc, khi chủ nhà biết tin chạy về thì căn hộ của họ chỉ còn là một bãi hoang tàn, bọn phá nhà đã cao chạy xa bay.

Có một số người dân bị chúng đánh đập và quấy nhiễu đã trình báo công an. Nhưng vì một số công nhân phá dỡ lại là các lao động tạm thời, người ngoại tỉnh, họ "làm xong việc" thì cầm tiền rồi biến ngay khỏi địa phương, không thể truy tìm được nữa. Và dù có bắt được vài người, thì họ đều nói khớp nhau một cách kỳ lạ là không hề liên quan đến công ty san nền! Không có được bằng chứng gì, nên phía cảnh sát chỉ còn cách xử phạt về tội gây rối trật tự trị an, rồi thả họ. Ngoài ra, việc giải phóng mặt bằng thường liên quan đến rất nhiều lợi ích thuộc đủ các phương diện, đồn cảnh sát địa phương cũng phải chịu áp lực rất lớn từ các ban ngành hữu quan, cho nên họ cũng thường nhắm mắt làm ngơ, xử lý qua loa các vụ xung đột hoặc xô xát đổ máu liên quan đến vấn đề giải phóng mặt bằng, thậm chí chỉ mong tránh cho xa.

Nhưng lần này đã xảy ra án mạng, dù muốn né tránh cũng không thể né tránh.

Lý lịch của người phụ trách công ty san nền Xí Thịnh cùng cơ cấu nhân sự của công ty này khiến cảnh sát phải chú ý. Họ toàn là những kẻ luôn coi tiền là trên hết, chỉ cần có lợi là làm và dám làm bất cứ chuyện gì. Nói chung việc giải phóng mặt bằng ở các công trình đều không quá ba tháng, công ty san nền Xí Thịnh dự tính rằng dù họ là đơn vị nhận thầu lại, thì sau khi hoàn tất việc giải phóng mặt bằng khu chung cư Phú Dân, họ vẫn thu được lợi nhuận 3 triệu tệ trở lên. Nói theo cách khác để hình dung, tức là thời gian ngắn, hiệu quả nhanh, lợi nhuận cao. Sức cám dỗ của lợi ích lớn như vậy, nên không loại trừ khả năng họ dám làm cả chuyện giết người.

Cảnh sát lập tức triệu tập Tiết Xí Thịnh và hơn chục nhân viên tay chân của anh ta. Tiết Xí Thịnh từ chối không nhận giấy triệu tập, đồng thời có ý định bỏ trốn, cảnh sát bèn ra lệnh cưỡng bức có mặt.

Tin Tiết Xí Thịnh lăm le bỏ trốn lan truyền đã khiến cảnh sát rất quan tâm và coi đó là dấu hiệu của kẻ có tội giết mình. Nhưng Phương Mộc thì không mấy lạc quan, nếu đúng là Tiết Xí Thịnh có liên quan đến cái chết của Khương Duy Lợi thì anh ta đã sớm chạy trốn rồi chứ không chờ cảnh sát phải tìm đến tận nhà. Mặt khác, Phương Mộc cho rằng cái

đám người ô hợp bát nháo ấy có thể làm những việc đấm đá gây sự, dọa dẫm tổng tiền thì được, chứ bảo bọn họ đi giết người một cách có kế hoạch bài bản, thì có lẽ tuyệt đại đa số bọn họ sẽ phải lùi bước không kham nổi. Kể cả có "làm việc" thì bọn họ phải cạy vào sổ đông, chứ tách riêng từng gã thì bất cứ gã nào cũng chỉ là đồ bị thịt mà thôi. Xét về các dấu vết và vật chứng ở hiện trường gây án, thì hung thủ không thể có nhiều hơn hai tên. Ngoài ra, đúng là Tiết Xí Thịnh và các thuộc hạ có đủ điều kiện về kinh tế, về thể lực phù hợp với suy đoán của cảnh sát nhưng nếu chỉ nhằm mục đích hù dọa các hộ dân khác, thì họ chỉ cần giết phăng Khương Duy Lợi là đủ, không cần phải bắt anh ta chết ngạt và càng không cần phải bố trí hiện trường quái dị như thế cho tốn sức và tốn thì giờ. Mặt khác, có thể nói Khương Duy Lợi và đám người phá dỡ san nền kia cũng có vài điểm giống nhau, ví dụ, cùng là "dân giang hồ, dân anh chị" cả. Cùng là dân giang hồ thì sẽ có cách, có quy tắc để giải quyết vấn đề theo kiểu giang hồ, ví dụ, sẽ chi ra một món tiền để Khương Duy Lợi được thỏa mãn, tin rằng Khương Duy Lợi sẽ hể hả nhẹ nhõm chuyển nhà đi khỏi khu chung cư, đồng thời anh ta cũng sẽ ngậm miệng không hé răng với các hộ khác làm gì. Làm thế, sẽ ít rủi ro và hạ giá thành hơn chuyện giết người rất nhiều.

Nhưng về điểm này thì Dương Học Vũ nghĩ khác với Phương Mộc. Học Vũ cảm thấy đã nói đến quy tắc giang hồ thì tiền là hàng đầu. Nếu giá cả không thể thỏa thuận thì không thể nói là không có khả năng đối phương sẽ giết anh chàng Khương Duy Lợi tham lam kia. Nhưng anh đồng thời cũng cho rằng việc thẩm vấn gã Tiết Xí Thịnh sẽ không thể có bước đột phá gì đáng kể trong vụ án này. Bọn Tiết Xí Thịnh cũng là những gã giang hồ lọc lõi, về lý thuyết mà nói, bọn họ sẽ không làm cái chuyện giết chóc ngu xuẩn ấy để rồi rước họa vào thân.

Quả nhiên sự việc không ngoài dự đoán của họ, Cảnh sát thẩm vấn Tiết Xí Thịnh và bọn đàn em không thu được đầu mối gì có giá trị. Các điều tra về mấy ngày trước khi xảy ra vụ án mạng cho thấy bọn Tiết Xí Thịnh không có những hành động liên lạc hoặc trao đổi gì khác thường. Đêm hôm xảy ra vụ án, Tiết Xí Thịnh và các đàn em đều đang ăn nhậu ở nhà hàng hải sản Nhạc Sơn đến tận 11 giờ đêm. Sau đó cả bọn lại kéo

nhau đi tắm ở Phủ Sơn Viên. Khoảng 1 giờ sáng bọn họ vào hai phòng thuê bao số 1703 và 1704 đánh mạt chược đến khoảng 9 giờ sáng hôm sau. Các lời khai nói trên đều được các nhân viên nhà hàng hải sản Nhạc Sơn và hiệu tắm Phủ Sơn Viên xác nhận. Cảnh sát cũng xem các băng hình camera của cả hai nhà hàng ấy, thấy lời khai của Tiết Xí Thịnh và các đàn em là đúng sự thật. Còn về nguyên nhân Tiết Xí Thịnh định bỏ trốn, là do Tiết Xí Thịnh bấy lâu vẫn nơm nớp về một số chuyện, nên y định chuồn để khỏi bị thẩm vấn. Cảnh sát truy hỏi, Tiết Xí Thịnh đã phải thừa nhận rằng hắn đã gây ra mấy vụ phạm pháp: cố ý phá hoại tài sản công dân, khiêu khích gây sự đánh nhau và dâm loạn tập thể. Trong đó có những tình tiết Tiết Xí Thịnh và đồng bọn đã phạm luật hình sự, sẽ bị lập hồ sơ truy cứu xử lý.

Cảnh sát chỉ thu được vài kết quả như trên, chứ không có được yếu tố bất ngờ nào, nhiều nhất là trong dịp tổng kết công tác cuối năm sẽ có thêm một vài số liệu lặt vặt không đáng kể. Cảnh sát khá thất vọng. Người duy nhất thấy hào hứng lại là giới truyền thông.

Trong các vụ việc phạm pháp của Tiết Xí Thịnh có một chi tiết khiến giới truyền thông chú ý. Tiết Xí Thịnh thích khoe mẽ, thích ra oai, đôi khi hắn sử dụng một số nhân công thời vụ để đi "trợ chiến". Trong đó có một số kẻ vị thành niên cư trú gần trường trung học số 47. Tiết Xí Thịnh cho mỗi đứa 100 tệ tiền "xuất trận", nhưng những tên ăn theo lại bớt xén, cho nên đến tay mấy kẻ vị thành niên kia chỉ còn 20 tệ còm. Nhưng tí tiền này vẫn đủ để cho bọn trẻ ranh ấy đua nhau tham gia. Một thằng bé được hỏi đã nói: làm những việc đó chẳng khó khăn gì, chỉ cần đi theo là được, họ chỉ trả tiền xe và còn nuôi ăn một bữa. Lúc đến hiện trường chúng em chỉ cần cầm dao hoặc gậy đứng đó, thế thôi.

Trong bản tin sáng sớm của đài truyền hình thành phố C, người dẫn chương trình đang phỏng vấn một thiếu niên, dù phần mặt thằng bé đã được làm mờ nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ mặt nó rất thản nhiên, vô cảm.

"Nếu phải ra tay đánh đấm thì sao?"

"Thì phải chi thêm tiền."

"Chi thêm bao nhiêu?"

"Hai trăm tệ."

Người dẫn chương trình hơi dừng lại, hình như để tự kiểm soát tâm trạng.

"Cháu cũng dám đánh người à?"

"Thoạt đầu không dám, nhưng thấy chúng nó đều đánh cả thì cháu cũng đánh..." Thăng bé cúi đầu xuống.

"Chúng nó là ai?"

"Các bạn học."

"Tại sao các bạn ấy lại dám đánh người?"

"Chỉ vì tiền ạ." Thăng bé bồng mím cười, "Cần tiền để đi quán Net chơi game, tiền để mua thêm các trang bị, và để ăn quà..."

Đang ngồi ăn cơm, Phương Mộc buông bát đũa, anh cảm thấy rất buồn.

"Bọn nhãi con khốn kiếp!" Anh khẽ nguyên rửa, nhưng lập tức cảm thấy mình lỗ lòi, anh vội nhìn sang Liêu Á Phàm.

Đã từng có một thời Á Phàm cũng như thế, cũng là một trong những đứa trẻ bụi đời ở những chốn bất lương.

Nhưng không thấy Á Phàm có phản ứng gì, cô vẫn hơi cúi đầu nhăm nháp sữa đậu nành.

Từ sau lần trở lại thăm viện phúc lợi, Á Phàm trở nên trầm mặc ít nói. Phương Mộc ý thức được rằng đây không phải là sự kéo dài của trạng thái yên tĩnh trước đó, mà là một vấn đề mới đã xuất hiện. Anh có thể cảm nhận ra điều này vì Á Phàm đã bắt đầu kín đáo nhìn nhận lại bản thân. Dù là ban ngày hay ban đêm, ở trong bếp hay ở phòng khách,

Phương Mộc luôn vô tình bắt gặp ánh mắt như đang vắn vơ nghĩ ngợi của Á Phàm. Có điều, ánh mắt chăm chú nhìn của cô không hẳn là thiện chí, mà có cả nghi ngờ và dò xét hoặc là cái gì đó khác nữa.

Phương Mộc cảm thấy rất không dễ chịu, đã vài lần anh định hỏi Á Phàm xem đã có chuyện gì xảy ra, nhưng lần nào cũng thế, khi Phương Mộc chưa kịp hỏi thì ánh mắt cô ta đã dời đi nơi khác hoặc là bất ngờ đứng dậy bước đi.

Phương Mộc cố chịu đựng, nhưng rồi anh bức mình, cuối cùng anh gạt bỏ cái ý định tìm hiểu cho rõ ngọn ngành ấy.

Phương Mộc cầm bát đĩa thả vào chậu rửa bát, rồi nhìn đồng hồ. Anh đưa tay cầm cái áo sơ mi vắt trên lưng ghế. Vừa mặc vào người anh đã ngửi thấy mùi mồ hôi nồng nặc. Anh nhăn nhó, cởi luôn ra và ném vào máy giặt, rồi mở tủ áo tìm mãi hồi lâu mới thấy chiếc áo sơ mi của bộ sắc phục còn mới nguyên, mặc vào. Nhìn ô cửa sổ thấy một làn hơi nước bám khá dày, anh nghĩ ngợi, rồi lấy thêm chiếc áo len màu đen mặc ra ngoài.

Lúc ra gần cửa để đi giày, Phương Mộc thấy Á Phàm đang đứng nghiêng người tựa cửa phòng ngủ quan sát anh. Anh thắt dây giày, ngẩng đầu lên nhìn Á Phàm. Cô ta đang ngậm thuốc lá, vẻ mặt dường như cười mà lại không phải cười.

"Anh đi đây." Phương Mộc nhìn xuống. "Bữa trưa, em tự lo liệu. Nếu không muốn nấu cơm thì gọi người ta đem đến."

Á Phàm nhả ra một làn khói, rồi tay cô bỗng giơ lên một cái lọ nhỏ.

"Anh muốn thử dùng cái này không?"

Phương Mộc ngó ra không hiểu: "Hả?"

"Nước hoa." Á Phàm tung lọ nước hoa trong tay cho Phương Mộc. "Dùng chung cho cả nam lẫn nữ."

Phương Mộc phản xạ tức thì bắt lấy lọ nước hoa, chỉ nhìn thoáng qua, rồi anh đặt xuống cái giá để giày dép. "Cảm ơn. Anh không dùng những thứ này."

"Cứ nên dùng đi." Giọng Á Phàm êm ái. "Ăn mặc chừng chặc thế mà không dùng nước hoa thì thật đáng tiếc."

Sắc mặt Phương Mộc hơi khó hiểu, anh nhìn Á Phàm mấy giây rồi hỏi: "Em định làm gì thế?"

Á Phàm chỉ "hừ" một tiếng, vẽ mặt trêu đùa nhanh chóng chuyển sang ai oán, rồi cô quay ngoắt vào trong phòng ngủ, đá vào cánh cửa một phát thật mạnh.

Phương Mộc buông thõng hai tay đứng đó, cảm thấy càng bức xúc.

Trên đường phóng xe đến khu công an, tâm trạng bức bối của anh vẫn không nguôi. Vừa vào sân trước của cơ quan, anh đã nhìn thấy Dương Học Vũ dẫn mấy người vội vã đi ra.

Phương Mộc chủ động chào trước, Học Vũ chỉ "ừ" một tiếng, thái độ rất lạnh nhạt.

Phương Mộc chừng hứng cụt hứng, hậm hực bước vào tòa nhà của cơ quan. Vừa bước đến cửa thì nghe thấy Học Vũ ở phía sau gọi "này" một tiếng.

Phương Mộc quay lại, Học Vũ bước đến trước mặt, đưa anh một tấm ảnh. Tấm ảnh chụp cái túi nước mà Khương Duy Lợi bị chết ngạt trong đó.

"Nhãn hiệu, logo tem dán... các ký hiệu có thể chứng minh xuất xứ của cái túi, đều đã bị xóa bỏ. Tuy nhiên, loại túi này không phải thứ hàng thường dùng trong sinh hoạt, cho nên lượng tiêu thụ cũng sẽ không nhiều lắm. Nếu điều tra kỹ rất có thể sẽ lần ra nhà sản xuất và các thông tin về người mua."

Phương Mộc gật đầu. Đúng, cách nghĩ này rất hay. Tạm bỏ qua động cơ gây án, trực tiếp đi tìm nguồn gốc của vật chứng có thể càng có hiệu quả.

"Anh cứ giữ tấm ảnh này, nếu có được đầu mối gì tôi sẽ thông báo với anh." Học Vũ hơi ngừng lại, nói có vẻ không mấy tự nhiên. "Hôm nay anh đến Sở... có việc gì à?"

"Vẫn là công việc thôi." Phương Mộc nghĩ ngợi, và cảm thấy cứ nên có sao nói vậy. "Tôi muốn hỏi Mễ Nam xem đã có tiến triển gì chưa."

Học Vũ "ừ..." rồi anh quan sát nhanh Phương Mộc, hình như định nói thêm gì đó. Nhưng lúc này các đồng nghiệp chờ đợi sốt ruột, đang bấm còi xe inh ỏi. Học Vũ đành vẫy tay chào Phương Mộc rồi quay người chạy về phía chiếc ô tô.

Phương Mộc bước vào tòa nhà, đi qua đại sảnh rồi bước vào thang máy, tay anh vẫn cầm tấm ảnh.

Đúng là cái túi nước đã bị gia công chế biến lại. Xét về thể tích, có lẽ nó phù hợp để vận chuyển đường dài. Nó vốn là hình khối hộp chữ nhật, một đầu đã bị cắt, mép cắt được khâu lại rồi nối liền với sợi thừng nilon. Đây cũng là cửa để nhét nạn nhân vào túi.

Anh đang xem ảnh thì thang máy đã dừng ở tầng 4. Anh cất tấm ảnh vào túi rồi sải bước ra.

Mễ Nam vẫn đang bận bịu trong phòng làm việc như trước, thấy Phương Mộc bước vào, cô mỉm cười, nụ cười hiếm hoi.

"Anh đến à?"

"Ừ." Phương Mộc nhìn Mễ Nam. "Bị cảm đã đỡ chưa?"

"Ổn rồi." Mễ Nam đương nhiên biết mục đích đến của Phương Mộc, cô đưa luôn cho anh tờ giấy phô tô.

Tờ giấy khổ A4 chứa đầy các nét vẽ chẳng chịt rồi rậm; ở một góc tờ giấy, Mễ Nam đã dùng bút đỏ khoanh một vòng. Phương Mộc xoay ngang xoay dọc tờ giấy, nhìn mãi mấy lần vẫn chưa hiểu là gì. Mễ Nam mỉm cười đưa tay ra lấy lại tờ giấy.

"Anh còn nhớ mẫu dấu chân tối hôm nọ chúng ta thu thập đem về chứ?"

Phương Mộc chợt nghĩ đến cái túi nilon và cả cái mẫu dấu chân bằng thạch cao đã vỡ vụn trong đó. Không hiểu tại sao, nhắc đến cái đêm mưa ấy, tâm trạng anh bỗng trở nên chộn rộn, vừa ngượng ngịu lại vừa tiếc nuối, nhưng nhiều hơn cả là anh thấy ấm lòng.

Anh vội dừng nghĩ ngợi, rồi gật đầu.

"Em đã tận dụng những mảnh còn thành hình, chỉnh lý lại, rồi đối chiếu từng chi tiết, cũng có được một chút thu hoạch nho nhỏ."

"Thế à?" Phương Mộc lập tức thấy phấn chấn. "Là cái gì?"

Anh nhìn chỗ này." Mễ Nam chỉ vào cái vòng tròn màu đỏ. Các dấu vết ở đó rất mờ nhưng vẫn có thể nhận ra một số đường nét. Nhìn có vẻ như một nét ngang, bên dưới có hai nét choãi ra; ở chỗ giao nhau với nét ngang, ở giữa cái góc khoảng 45 độ, có lẽ là chữ "đại" bị cụt đầu.

"Tức là..." Phương Mộc cau mày.

"Anh lại nhìn cái này nữa." Mễ Nam đưa ra một tờ giấy phô tô khác, bên trên có ghi các ký hiệu. Đó là dấu chân thu thập được ở hiện trường vụ án mạng trường trung học số 47.

Phương Mộc đặt cả hai tờ giấy lên bàn, so sánh tỉ mỉ, rốt cuộc anh cũng nhận ra một vài chỗ tương đồng.

"Tức là hoa văn ở đế giày?"

"Đúng!" Mễ Nam chỉ vào tờ giấy thứ nhất. "Các hoa văn này rất giống hoa văn đế giày của đôi giày đế cao su. Tiếc rằng nó quá nhỏ, và cũng không hoàn chỉnh."

Cô thở dài. "Nếu không bị anh Học Vũ giẫm phải thì có lẽ sẽ được một mẫu hoàn chỉnh hơn."

Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi hỏi: "Những dấu chân thu thập được ở cầu thang gác thì sao?"

"Không có giá trị gì." Mễ Nam nói. "Nhất là các vết giày bị quệt, chỉ có thể nhận ra hoa văn ngang rất mờ, không có tính điển hình, vì rất nhiều loại đế giày đều có hoa văn kiểu ấy."

Phương Mộc cảm thấy hẫng hụt. Vì chỉ có được một chút dấu vết thì rất không thể đủ để nhận định rằng nó giống dấu chân trong vụ án mạng trường trung học số 47. Nhiều nhất là chỉ có thể chứng minh sơ sài cho sự suy đoán của anh chứ không thể làm căn cứ cho việc điều tra vụ án.

Tuy nhiên, Mễ Nam đã xem xét, so sánh đối chiếu những mảnh thạch cao gần như nát vụn ấy, chắc chắn đã tổn hao rất nhiều tinh lực, Phương Mộc vẫn cố nở nụ cười.

"Kết quả này rất quan trọng. Cảm ơn em."

"Anh khỏi cần an ủi em. Em biết những kết luận này chưa thể coi là đầu mối gì cả, nhưng..." Cô lại đưa ra một tờ giấy khác. "Anh nhìn tờ này đi."

Đó là tờ kết quả kiểm nghiệm, chất kiểm nghiệm thuộc thể lỏng. Phương Mộc cầm xem. Các thành phần gần như trùng với các chất có trong cái túi nước, tức là thứ gọi là "nước ối" theo suy đoán của Phương Mộc.

"Đây lại là thứ gì?"

"Anh còn nhớ vũng nước ở hiện trường không? Em đã rút thứ nước đó ra." Về mặt Mễ Nam rất bình tĩnh. "Rồi đưa nó đi xét nghiệm phân tích thành phần. Chắc anh cũng đã nhận ra: thành phần của nó gần như trùng với các thành phần của chất lỏng trong cái túi nước."

Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi đôi mắt anh bỗng mở to.

Một số thành phần của chất lỏng trong cái túi, ví dụ urea (trong nước tiểu) là từ chất bài tiết của Khương Duy Lợi mà ra; nếu vũng nước dưới sàn hành lang cũng có urea thì chứng tỏ rằng vũng nước này không phải do hung thủ làm rớt xuống khi hắt đổ nước vào ngặp cái túi, mà là: sau khi Khương Duy Lợi bị nhét vào túi, anh ta không kiểm soát được và đã bài tiết ra cái túi, rồi chất lỏng trong túi chảy xuống sàn.

Cũng tức là, sau khi Khương Duy Lợi bị nhét vào túi thì chủ nhân của dấu chân kia vẫn dừng lại ở trước cái túi một thời gian nào đó.

Phương Mộc vội hỏi Mễ Nam: "Xem xét các dấu chân, thì hắt quay mặt hay quay lưng vào cái túi?"

Có vẻ như Mễ Nam đã sớm nắm được vấn đề, cô lập tức trả lời luôn: "Kiểu hoa văn rộng, có cả ở phần mặt bàn chân và gót chân. Xét độ mòn của từng vùng mặt đế giày và cự ly đối với túi nước, thì em tin rằng đó là dấu nửa trước của đế giày."

Nửa chân trước. Phương Mộc ngẫm nghĩ. Hiểu rồi, lúc đó hung thủ đứng quay mặt vào cái túi.

Đêm khuya. Khu nhà hoang đổ nát. Vô số những ô cửa sổ tối om. Cái túi nước rất to và một nam giới nằm trong đó. Giây giụa, quần quại.

Lúc đó hắt ta đang làm trò gì?

Chương 9: MÃ SỐ

Về đến nhà thì đã rất khuya.

Phương Mộc nhón chân, nhẹ tay mở cửa, phòng khách vẫn sáng đèn, cửa phòng ngủ đóng kín, bên trong hoàn toàn im ắng. Anh nhìn cái giá để giày dép, giày của Á Phàm vẫn còn đây.

Chắc cô ấy đã đi ngủ.

Cả một ngày trời Phương Mộc toàn làm việc ở phòng Vật chứng khu công an, nát óc đánh vật với đám vật chứng bề bộn bày chật cái bàn, anh muốn xác định trạng thái tâm lý của hung thủ khi đứng trước cái túi nước nhưng vẫn không thu được kết quả gì. Suốt từ sáng khi ánh dương rực rỡ cho đến lúc trời sẩm tối, hút hết một bao rưỡi thuốc lá, nếu anh cảnh sát trực ban không nhắc nhở thì có lẽ anh sẽ ngồi qua đêm đến sáng.

Hung thủ hành động rất kín kẽ, thái độ rất bình tĩnh, chứng tỏ hẳn hết sức tự tin. Thông thường, hung thủ gây án xong thì vội vã chuồn khỏi hiện trường, nhưng tên này thì dường như rất có trật tự, bài bản, quét dọn hiện trường sạch sẽ tinh tươm. Đúng là khi đó cả khu chung cư Phú Dân gần như không có người ở, nên hẳn có thừa thì giờ và điều kiện an toàn để xóa sạch mọi dấu vết. Nhưng hẳn không thể dọn dẹp sạch sẽ trong bóng tối, hẳn phải có một chút ánh sáng; nếu dùng đèn pin thì rất dễ bị những người dân ở các tòa nhà khác chú ý, thế mà hẳn lại đứng ngay trước cái túi. Để thường thức "tác phẩm" của mình ư? Như thế e rằng hẳn quá nôn nóng. Dùng thủ pháp quái dị, ở một khu vực nhạy cảm, chắc giới truyền thông sẽ tha hồ đưa tin. Thông qua ti vi, đài phát thanh hoặc mạng internet, hẳn sẽ khoái trá nhấm nháp lại cái hành động "hoành tráng" của mình, có phải là càng "sung sướng" không?

Có phải hẳn xóa sạch các vân tay trên cái túi nước? Với sự bình tĩnh và năng lực phản trình sát của hung thủ, thì chắc hẳn hung thủ đã đi gắng tay khi gây án. Ở hiện trường thứ nhất, tức căn phòng 405, cũng

không có bất cứ dấu vân tay nào. Điều đó cũng nói lên khả năng này. Một kẻ có công lực như vậy, hẳn sẽ không ngu xuẩn đến mức dùng tay không gắng để sờ vào cái túi nước. Chúng ta nên nhớ rằng vải nilon cao su là vật rất dễ lưu giữ dấu vân tay.

Có phải hẳn đứng đó để xác định Khương Duy Lợi đã chết? Suy luận này lại càng chông chênh. Nói chung, bị ngạt thở trong nước, con người không thể sống quá 3 phút. Huống chi Khương Duy Lợi đã bị đánh thuốc mê trước khi bị nhét vào túi, rất có thể nạn nhân tự hít thở đã hít nước vào đầy phổi rồi, và sẽ tử vong sớm hơn. Ngoài ra, chắc chắn hung thủ phải mất hơn 3 phút để dọn sạch hiện trường, khi dọn dẹp xong thì Khương Duy Lợi đương nhiên đã chết khỏi phải bàn, hung thủ hoàn toàn không cần mạo hiểm vì cần "xác định cái chết" mà để lại dấu chân.

Thế thì, sau khi Khương Duy Lợi bị nhét vào túi, rồi mất kiểm soát bài tiết, hung thủ đã hoàn thành việc giết người được một số phút rồi, tại sao hẳn còn đứng lại đối diện với cái túi một khoảng thời gian để làm gì nữa?

Hẳn quả là một thằng cha khiến người ta không sao nắm bắt nổi.

Phương Mộc cởi quần áo, rồi tiện tay ném luôn lên ghế. Anh nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ đêm. Ngồi cả một ngày, lưng vai đau ê ẩm. Anh nằm co mình trên sofa, đấu tranh tư tưởng, rồi quyết định miễn đánh răng rửa mặt, cứ thế mà ngủ luôn.

Vừa nhắm mắt thì Phương Mộc cảm thấy hai bên thái dương giật giật rõ mạnh, kèm theo đó là một cơn đau buốt óc. Ngủ đi... ngủ đi! Anh không ngừng tự nhắc nhở mình đừng nghĩ ngợi gì nữa.

Để cho tinh thần được thư giãn hoàn toàn không phải là sở trường của Phương Mộc. Nhưng thế xác anh đã hoàn toàn bất lực, mất khả năng chống đỡ. Vài phút sau người anh đã dính chặt lấy cái sofa, trí não anh vẫn chập chờn vận động; anh rơi vào trạng thái một phần của ý thức đã rã rời, tất cả xung quanh dần dần tản ra xa tít tắp...

Bỗng có tiếng động vang lên trong căn phòng. Phương Mộc bất giác từ từ mở mắt, anh lơ mơ nhận ra một làn ánh sáng yếu ớt rất hẹp, anh nhận ra hướng của nó phát ra là từ trong phòng ngủ.

Ngay sau đó một đôi chân trần xuất hiện trong tầm nhìn của anh. Một bóng người đang rón rén đi qua phòng khách rồi bước đến trước bàn ăn, cầm mấy thứ quần áo của Phương Mộc đưa lên trước mặt, hình như đang muốn tìm thứ gì đó, nhưng cũng giống như đang muốn nhận biết mùi vị.

Phương Mộc đã tỉnh hẳn, anh ngồi phắt dậy, hỏi: "Đang làm gì thế hả?"

Người ấy sợ hãi kêu lên một tiếng, quần áo trong tay cũng rơi xuống đất.

Phương Mộc bật đèn bàn. Phòng khách bất ngờ sáng trưng, Liêu Á Phàm mặc váy ngủ, hai chân trần, đang đứng bên bàn ăn như trời trồng.

Á Phàm đưa tay che trán, lí nhí nói: "Anh có thuốc không?"

Phương Mộc chỉnh cho ngọn đèn bớt sáng, rồi ngoảnh lại nói: "Ở túi áo bên phải."

Á Phàm nhặt quần áo lên, lấy bao thuốc ra, nhưng không trở về phòng, cô châm thuốc rồi đứng tựa vào cái bàn mà hút.

Phương Mộc không sao ngủ nổi nữa nhưng cũng không biết nên nói gì với Á Phàm, anh đành thu mình trong chăn nằm trên sofa nhìn lên trần nhà.

Hút được nửa điếu thuốc, Á Phàm bỗng hỏi: "Anh đã ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi."

"Thế à?" Á Phàm im lặng một lúc. "Em có để phần cơm cho anh."

Lúc này Phương Mộc mới chú ý đến hai cái khay sứ đầy nắp im ắng đặt trên bàn ăn. Anh cảm thấy hơi bất ngờ và có phần áy náy.

"Cảm ơn." Anh nghĩ ngợi, rồi nói thêm một câu: "Để sáng mai ăn sáng vậy."

Á Phàm không nói gì, vẫn cúi đầu hút thuốc, mái tóc dài lả tả buông xuống che khuất gần nửa khuôn mặt. Đã hút hết điếu thuốc, Phương Mộc nghĩ cô sẽ quay về phòng ngủ, nào ngờ cô lại lấy ra một điếu nữa.

"Đừng hút nữa." Phương Mộc đành phải nhắc. "Khuya quá rồi, nên đi nghỉ đi."

Á Phàm ngẩng lên nhìn Phương Mộc, rồi bật lửa, như cố ý trêu người.

Ngọn lửa dài dài bùng lên, nhìn rõ đôi mắt của cô lấp lánh.

Rồi ngọn lửa lập tức tắt ngay rất nhanh. Á Phàm lại cúi đầu, lặng lẽ đứng đó hút thuốc.

Phương Mộc hết cách, đành nhẫn nại chờ cô, đồng thời mong sao cô đừng châm điếu nữa.

Vài phút sau, Á Phàm bỗng nói: "Anh giúp em tìm việc làm, được không?"

"Sao?" Phương Mộc rất ngạc nhiên. "Tìm việc làm?"

"Vâng." Á Phàm hất mái tóc, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Phương Mộc. "Em không muốn cứ ngồi lì ở nhà suốt ngày."

"Được." Phương Mộc bằng lòng ngay lập tức. "Muốn làm việc gì?"

"Việc gì cũng được." Á Phàm tự chế nhạo mình. "Em văn hóa không, tay nghề không. Em không chê việc gì hết."

Phương Mộc gật đầu. Trong óc anh lướt nhanh các mối quan hệ xã hội có thể liên hệ để nhờ cậy.

"Anh sẽ tìm giúp em trong thời gian sớm nhất."

"Vâng." Á Phàm đứng thẳng người lên, chân trần bước về phía phòng ngủ. Đi đến cửa phòng, cô tỳ tay vào khung cửa, hình như hơi ngượng nghịu nói: "...Em... cảm ơn anh!"

Á Phàm mong muốn đi làm, khiến Phương Mộc cũng cảm thấy mình được an ủi, nhưng anh cũng thấy mình có phần đáng trách. Mấy tháng nay anh đưa Á Phàm về chăm sóc, nhưng cũng chỉ là chăm sóc mà thôi. Trong thâm tâm anh vẫn nghĩ cô gái này hoang dã, bừa bãi, tính khí thất thường, tựa như quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào; anh chỉ cầu cô đừng ra ngoài để gây chuyện thị phi đã là quá may rồi. Còn về cuộc đời tiếp theo của cô sẽ ra sao, anh căn bản không vạch đường chỉ lối cho cô. Tạm chưa nói anh vẫn né tránh không đụng đến lời hứa kết hôn, anh thậm chí còn chưa từng coi Á Phàm là một người cùng thứ hạng với anh! Những việc anh làm, chỉ là cho ăn mặc và có chỗ ở, còn những chuyện khác anh dường như chưa từng suy nghĩ đến, và dường như trong tiềm thức anh cũng cho rằng không cần phải nghĩ đến.

Nếu cứ kéo dài như thế này, Á Phàm sẽ chẳng khác gì một con vật! Lẽ nào sau mấy năm trời tìm kiếm, rồi để cho cô sống một cuộc sống mơ hồ chẳng đâu vào đâu như thế này?

Bây giờ cô gái được Phương Mộc coi như "con vật nuôi" đề nghị được đi làm, anh vốn thề với mình sẽ chịu trách nhiệm với cô mọi bề, lúc này anh thấy ngượng toát mồ hôi.

Không thể viện lý do mình quá bận công tác. Anh không thể không thừa nhận rằng những việc mình làm cho Á Phàm thực ra là quá ít.

Anh bỗng thấy mình hoàn toàn không muốn ngủ nữa, mà lại thấy hưng phấn, vì đã tạm dẹp yên cảm giác cắn rứt trong lòng. Anh bắt đầu suy nghĩ để tìm cho Á Phàm một việc làm thích hợp.

Anh lần lượt nghĩ đến hơn một chục khả năng, kể cả khả năng Á Phàm tự học rồi thi, sau đó học lên nghiên cứu sinh. Khi anh nhận ra mình càng nghĩ càng trở nên xa rời phi thực tế, anh đứng dậy châm thuốc hút, anh muốn đầu óc được bình tĩnh trở lại.

Vừa đi đến trước bàn ăn, ánh mắt anh nhận ra có một thứ ở bên dưới cái bàn.

Đó là tấm ảnh chụp cái túi nước, chắc là lúc này Á Phàm lục áo anh tìm thuốc lá, tấm ảnh bị rơi ra.

Anh nhặt tấm ảnh đặt lên bàn, kéo ghế ngồi xuống, vừa hút thuốc vừa nhìn kỹ tấm ảnh.

Lát sau, đôi mày anh dần cau lại.

Cái túi xám đen nằm dài trên mặt đất, vũng nước chưa khô phản chiếu những mảng sáng loang loáng. Tuy cái túi đã được chế biến lại cho phù hợp nhưng nó vẫn không thể hiện điều gì tà ác, và càng không thể hình dung nó đã từng là chỗ để một con người bỏ mạng.

Phần dưới của cái túi có thắp thoáng vài vết dọc ngang gì đó, nhìn thật kỹ sẽ nhận ra đó là những chữ số. Trên nền xám đen của thứ vải cao su nylon, những chữ số màu đen ấy rất không nổi bật, và rất dễ khiến người ta bỏ qua vì không nhận ra.

Phương Mộc biết rằng có một số người kinh doanh tự đánh dấu trên sản phẩm nhằm phân biệt lô hàng, nơi sản xuất, số lượng, thậm chí cả số điện thoại của người mua. Nhất là đối với những sản phẩm dùng cho sản xuất, không cần đẹp mắt mà chỉ cần bền chắc được việc, họ đánh dấu thẳng vào sản phẩm là chuyện bình thường. Nhưng nếu những chữ số này không thuộc về nhà sản xuất hoặc người bán hàng thì sao?

Nói cách khác, nếu nó là do hung thủ viết trên đó?

Thế thì rất có thể là, khi hung thủ đứng nhìn vào cái túi, chân giẫm trên vũng nước, hắn đã viết những chữ số này.

Nếu suy đoán này là đúng, thì những chữ số này phải mang một ý nghĩa tượng trưng gì đó, và đối với hung thủ, thì chúng rất quan trọng thậm chí hẳn muốn công khai phô bày trên cái túi.

Nhất định phải điều tra rõ những chữ số này, dù nó rơi vào khả năng nào, và rất có thể đây là một đầu mối quan trọng.

Nghĩ đến đây Phương Mộc ý thức được rằng mình phải tập trung chú ý vào vụ án này. Điều này khiến anh càng tự trách mình.

Á Phàm hẳn là đã suy nghĩ không ít rồi mới yêu cầu anh tìm việc làm cho, đây là cơ hội quá tốt để anh bù lấp vào sự thờ ơ của mình trước đó. Dù sao, việc cần làm gấp lúc này vẫn là tìm việc làm cho Á Phàm, để cô trở lại với cuộc sống bình thường và cũng không uổng công anh mấy năm qua vất vả đi tìm kiếm cô.

Đầu óc anh lập tức quay trở lại suy tính: xin làm thu ngân viên? Làm nhân viên văn thư? Làm người giúp việc gia đình? Làm hộ lý chăm sóc người ốm? Hay là mở một tiệm nho nhỏ...

Khuôn mặt Phương Mộc dần dần ra và nở nụ cười. Tâm trạng sốt sắng gấp gáp và lo lắng lại khiến con người ta thấy vui vui.

Việc truy tìm nguồn gốc của cái túi nước hết sức khó khăn. Dương Học Vũ chỉ huy một tổ nhân viên liên tục sục sạo các cơ sở sản xuất túi kiểu này trong toàn thành phố nhưng không thu được kết quả gì. Chất liệu và hình dáng cái túi kiểu này vốn dĩ na ná nhau, chính nó lại bị chế biến lại, không còn sót bất cứ ký hiệu nào để nhận biết; các cơ sở sản xuất đều không thể xác định có phải sản phẩm của mình không, và tất nhiên càng không thể truy tìm ra người đã mua nó.

Sở đã nghiên cứu, rồi đưa ra hai phương án. Một là, yêu cầu tất cả các cơ sở sản xuất và tiêu thụ cung cấp thông tin danh sách những người đã mua loại túi này trong hai tháng gần đây, để công an tiến hành loại trừ; hai là, mở rộng điều tra về cái túi nước trên phạm vi toàn quốc, đồng thời cơ quan công an các địa phương phối hợp công tác.

Việc này hiển nhiên là một "công trình" lớn rất tốn thời gian và sức lực, nhưng trước tình hình vật chứng rất có hạn như lúc này thì cũng đành phải làm thế vậy.

Về các chữ số ghi trên cái túi nước, các nhân viên kỹ thuật đã nghiên cứu xác định được. Phương Mộc nhìn thấy hàng chữ số ấy, anh lập tức loại trừ ngay khả năng thứ nhất, là số điện thoại của người mua hàng. Vì đứng trước dãy số còn có vài chữ cái, cả thấy là XCX102828661. Khác hẳn với số máy di động hoặc số máy cố định dùng trong toàn quốc.

Mọi phỏng đoán cũng sẽ là vô nghĩa, vì rất khó có thể xác định ai là người viết những chữ cái và dãy số này. Chỉ còn cách chờ tin của nhóm Dương Học Vũ, nếu có thể loại trừ khả năng nhà sản xuất và nhà kinh doanh viết, thì kết luận sẽ chỉ có một: đó là hung thủ đã viết hàng chữ này trên cái túi nước.

Chờ đợi, là chuyện khiến người ta sốt ruột và rất bất lực.

Nhưng không phải cảnh sát không có việc gì để làm. Từ nửa sau của năm 2011 đến nay, ngoài hai vụ án mạng ở trường trung học số 47 và khu chung cư Phú Dân ra, tỷ lệ xảy ra các vụ án hình sự trong thành phố C vẫn rất cao. Trong đó, một số vụ nghiêm trọng nhất đều được trình sát phá án trong thời gian rất ngắn. Số còn lại, đều thuộc nhóm các vụ án trộm cướp và vi phạm trật tự an ninh xã hội. Những vụ án này dù lớn hay nhỏ đều khiến cảnh sát bị phân tán lực lượng trình sát. Vụ án mạng ở trường trung học số 47 thực tế là đang nằm trong diện tạm bị ngừng trệ, mọi đầu mối đều bị gián đoạn. Vụ án mạng ở khu chung cư Phú Dân cũng chẳng khả quan gì, ngoài phương pháp lần lượt loại trừ để truy tìm nguồn gốc cái túi nước ra, thì không có tiến triển gì rõ rệt. Gia đình nạn nhân Ngụy Minh Quân và bà mẹ già của Khương Duy Lợi cách vài hôm lại đến Sở để nghe ngóng tình hình trình sát điều tra phá án. Người chủ trì hai vụ án này là Dương Học Vũ bị trả lời đến phát chán, cuối cùng anh tránh mặt không tiếp họ nữa. Nghe nói bà mẹ của Khương Duy Lợi lại tìm đến văn phòng giám đốc sở quỳ xuống, giám đốc và chính ủy nói chuyện và khuyên nhủ mỗi cả miệng, bà già mới chịu ra về.

Tâm trạng phản cảm và ngao ngán dần lan tỏa trong các cảnh sát hình sự trực tiếp làm về vụ án. Một là, vì có quá ít đầu mối có giá trị, việc trinh sát điều tra tiến hành rất gian nan; hai là, gần như trong tay mỗi cảnh sát hình sự đều cầm vài bộ hồ sơ vụ án, nếu bỏ nhiều tinh lực vào vụ án gần như vô vọng này thì sẽ ảnh hưởng đến công tác điều tra các vụ kia, cũng tức là xôi hỏng bỏng không, chẳng đầu vào đâu cả. Nhất là, những nạn nhân kiểu như Khương Duy Lợi vốn đã bị các cảnh sát xếp vào hạng người "cạn bã, bỏ đi", tốn công sức cho hắn ta còn có thể bị sắp mắng mỏ nữa. Cho nên các cảnh sát không thể không mất thăng bằng về tâm lý.

Lại họp một cuộc họp nữa, Dương Học Vũ thần kinh đang quá căng thẳng, sau khi né tránh một hồi, anh đã mất kiểm soát, đập vỡ tan cái cốc ngay trước mặt mọi người.

"Mẹ kiếp! Nghỉ cho khỏe! Cứ điều tôi trở về đội săn bắt bọn móc túi đi! Dù sao cũng được dân chúng khen một hai câu! Những thằng như Khương Duy Lợi chết thêm thằng nào thì càng hay thằng ấy! Chỉ vì nó mà nửa tháng nay tôi mất ngủ đây này!"

Kêu ca là một nhẽ, nhưng dù sao Ngụy Minh Quân và Khương Duy Lợi vẫn cứ là hai mạng người. Án mạng đã xảy ra, dù nạn nhân là ai, cảnh sát vẫn phải tiếp tục điều tra đến cùng. Tâm trạng cá nhân vẫn phải dẹp sang một bên, nghiệp vụ là trên hết.

Đối lập với Dương Học Vũ bức xúc điên đầu là Phương Mộc, anh thanh thản hơn nhiều. Phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm của Công an tỉnh cử anh xuống đơn vị này nhằm hỗ trợ công tác trinh sát phá án. Hiện giờ vụ này mắc kẹt đình trệ, nếu cứ suốt ngày ngồi ì ở đây thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Huống chi, ý kiến trinh sát phá án do anh đề xuất lại không được Sở này đồng tình.

Tuy nhiên Phương Mộc cũng không quá nhàn rỗi. Sau khi Á Phàm nói muốn được đi làm, anh đã nghĩ đến nhiều phương án, có điều, với tình hình của Á Phàm thì không có nhiều công việc phù hợp mà cô có thể làm. Nghĩ đi nghĩ lại, Phương Mộc quyết định thu xếp cho Á Phàm

đến làm ở viện phúc lợi Thiên sứ đường, vì môi trường ấy cô đã quen thuộc, cô có thể làm bạn với chị Triệu và mọi người thì cũng tốt; mặt khác, về đó Á Phàm có thể học được một số kỹ năng, sẽ có lợi cho chuyện xin việc sau này.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của Phương Mộc, Á Phàm kiên quyết từ chối không đến viện phúc lợi Thiên sứ đường, cô chỉ muốn được vào làm việc ở Sở Công an. Phương Mộc giật mình. Sở Công an đâu phải nơi muốn vào làm là được? Mặt khác, với khả năng của Á Phàm hiện giờ, thì ngay làm một nhân viên đánh máy cũng không xong.

"Lau chùi quét dọn, hoặc nhận và đưa công văn thư tín thì sao?" Á Phàm tỏ ra không nề hà kén chọn, "Kể cả quét dọn nhà vệ sinh cũng được."

Phương Mộc dờ khóc dờ cười, anh cố nhẫn nại giải thích với Á Phàm: Sở Công an là cơ quan trực thuộc chính phủ, bố trí bất cứ ai vào làm việc cũng đều phải rất thận trọng, chứ không phải do một mình anh có thể quyết định. Và dù anh có nhờ cậy Biên Bình để giúp đỡ thì chưa chắc họ đã giúp nổi.

"Thế thì cho em đến làm ở bệnh viện, nghe nói bà mẹ nuôi của Hình Lộ đang làm ở đó."

Ngay cái tin này mà cô ta cũng biết! Phương Mộc ngẫm nghĩ, có lẽ là do chị Triệu đã kể với Á Phàm về gia cảnh của Hình Lộ. Sau phút ngạc nhiên, Phương Mộc nhận ra rằng Á Phàm đã suy nghĩ khá lâu về chuyện xin việc làm và cũng đã có ý kiến của riêng mình.

Tuy nhiên, ý kiến này của Á Phàm nêu ra có vẻ khả thi. Phương Mộc nhớ đến Dương Mẫn, cách đây một năm được điều về làm chủ nhiệm khoa Nhi của bệnh viện Nhân Dân thành phố; với chức vụ và các mối quan hệ của Dương Mẫn, có lẽ sẽ không khó để bố trí một công việc.

Quả nhiên Dương Mẫn đã rất vui vẻ nhận lời đề nghị của Phương Mộc. Hai hôm sau, chị thông báo cho Phương Mộc dẫn Liêu Á Phàm

đến đi làm.

Anh Hình Chí Sâm lúc sinh thời đã từng giúp đỡ Á Phàm về sinh hoạt. Dương Mẫn cũng biết rõ quan hệ sâu xa giữa Phương Mộc và Á Phàm, cho nên khi mọi người gặp nhau đều không có cảm giác quá xa lạ. Tuy nhiên Dương Mẫn cũng hơi để ý đến mái tóc nhuộm xanh của Á Phàm.

Ngoài mái tóc nhuộm xanh hơi gây chú ý ra, hôm nay mọi biểu hiện của Á Phàm đều tỏ ra đúng mực. Cô có ý mặc chiếc áo mà Mễ Nam mua cho, khuôn mặt cũng chỉ hơi thoa phấn, và tất nhiên không dám cầm theo bao thuốc lá.

Dương Mẫn tỏ ra áy náy nói với Phương Mộc rằng, với tình hình hiện tại của Á Phàm thì cô ta chỉ có thể làm một vài việc lao động chân tay đơn giản. Cho nên chị đã nhờ người quen bố trí cho Á Phàm làm ở bộ phận hộ lý, giúp đỡ các y tá chăm sóc những bệnh nhân nặng. Lương tháng không cao, nhưng để tự nuôi sống bản thân thì không vấn đề gì.

"Hiện nay cô ta..." Nhân lúc Á Phàm đi nhận đồng phục công tác, Dương Mẫn khẽ hỏi Phương Mộc: "... học lực ra sao?"

Phương Mộc nghĩ ngợi. Khi Á Phàm bỏ đi thì chưa học hết cấp III, cho nên coi như có trình độ văn hóa trung học cơ sở.

"Được, cũng không vấn đề gì." Dương Mẫn tỏ ra rất tin tưởng. "Việc của hộ lý không quá bận, khi rỗi rãi có thể ôn tập tự học theo các lớp dành cho người lớn để dự thi cao đẳng gì đó. Khi đã có chứng chỉ rồi thì có thể dự thi lấy chứng chỉ nghề y tá, từ đó trở đi có thể sống yên ổn."

Những ý kiến của Dương Mẫn đã an ủi Phương Mộc rất nhiều, anh thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn lên.

Chỉ lát sau đã thấy Á Phàm thay xong bộ đồng phục hộ lý, bước đến. Bộ đồng phục màu xanh nhạt có vẻ hơi rộng, hơi thùng thình so với khổ người của Á Phàm. Cô có vẻ như hơi lo lắng bất an, không ngớt

nhìn Phương Mộc rồi lại nhìn Dương Mẫn, đôi tay cứ vãn về hai góc vạt áo.

Dương Mẫn nhìn Á Phàm từ đầu đến chân, mỉm cười nói: "Trông thế này là rất ổn rồi!" Sau đó chị dẫn Á Phàm đến phòng nghỉ của các hộ lý.

Hộ lý của bệnh viện thành phố phần lớn là chị em phụ nữ trung niên tuổi trên bốn chục, Á Phàm coi như trẻ nhất trong số họ. Lúc này vào khoảng 9 giờ rưỡi, đã qua thời điểm bận rộn nhất buổi sáng của công tác hộ lý, các chị em đều đang ngồi trong phòng nghỉ nói chuyện, đan áo len... nhìn thấy chủ nhiệm Dương Mẫn dẫn một nhân viên mới đến, mọi người đều đón đả chào hỏi. Dường như họ đều có sự nhiệt tình và phẩm chất tốt đẹp của tầm tuổi của mình. Á Phàm cũng thấy nhẹ nhõm, không cảm thấy bẽ lên ngượng nghịu nữa, đôi mắt cô có nét hưng phấn của một người vừa bước vào một môi trường mới.

Phương Mộc cảm thấy yên tâm, được Dương Mẫn quan tâm chú ý, chắc Á Phàm sẽ nhanh chóng vui vẻ bắt tay vào công việc. Anh xem giờ, cũng không còn sớm nữa, anh chào từ biệt Dương Mẫn. Chị cũng đang rồi rã, bèn cùng Á Phàm bước ra tiễn Phương Mộc.

Á Phàm đi sau Dương Mẫn bước ra khỏi tòa nhà, đi đến bãi đỗ xe. Á Phàm luôn ngó nhìn khắp xung quanh, ánh mắt đầy tò mò đối với khung cảnh mới. Trước khi lên xe, Phương Mộc dúm cho Á Phàm 300 tệ.

"Chịu khó ăn uống. Nếu cơm tập thể không hợp khẩu vị thì ra ngoài mà ăn."

Á Phàm cầm tiền, khẽ "vâng" một tiếng.

"Hãy nhanh nhẹn chịu khó học hỏi các chị hộ lý. Nếu gặp khó khăn gì thì cứ gọi điện cho anh hoặc tìm gặp cô Dương Mẫn."

"Vâng."

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi nói thêm: "Xe bus tuyến đường 158 chạy qua cửa nhà anh, tan tầm có thể lên xe bus về nhà."

"Vâng."

"Nếu anh có thể tan sở đúng giờ thì anh sẽ đến đón em."

Á Phàm bỗng bật cười.

"Sao anh phải rườm rà thế?" Cô đưa tay lên vẫy vẫy. "Em đâu phải đứa trẻ con? Em có thể tự lo được. Anh mau đi làm đi!"

Phương Mộc cũng cảm thấy buồn cười. Thế này đâu có giống giới thiệu việc làm, mà giống như đứa trẻ con đi học thì có!

Đã gần nửa tháng không về Công an tỉnh làm việc. Phương Mộc trước hết đến Biên Bình báo cáo đã có mặt, anh trình bày tóm tắt về tình hình trình sát hai vụ án mạng. Biên Bình nghĩ ngợi, rồi nói với Phương Mộc: "Tạm thời cậu cũng chưa thể giúp được gì ở đó. Hiện ở đây tôi đang có việc rất cần, cậu giúp tôi đi!"

Phòng Nghiên cứu tâm lý của Đại học Sư phạm thành phố C và phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của Công an tỉnh liên kết tiến hành một dự án, nội dung chủ yếu là về những vụ án mạng xảy ra trên phạm vi toàn tỉnh liên quan đến những người có tâm lý bất thường.

Biên Bình nói: "Mấy năm qua, có thể nói cậu cũng đã hiểu biết khá sâu rộng rồi, cậu hãy chỉnh lý toàn bộ các vụ án, rồi đưa vào tổng tập." Thấy Phương Mộc có nét băn khoăn, Biên Bình ngồi ngả vào lưng ghế rồi chìa hai bàn tay ra.

"Cậu đừng trông mong gì ở tôi. Tôi đã già mất rồi, không thể sánh kịp lớp trẻ như các cậu."

Anh nói đùa khiến Phương Mộc bật cười, Phương Mộc nghĩ bụng sư huynh nói thế này chẳng đâu vào đâu, mình không thể không bắt anh ta "lỗ vốn". Phương Mộc nói "vâng", đồng thời tay anh nâng luôn nửa bao thuốc lá thơm Trung Hoa của Biên Bình để trên bàn. Vừa bước ra đến cửa thì Biên Bình gọi giật lại

"Cậu cầm lấy cái này. Hôm qua công an Khoan Thành vừa chuyển lên." Biên Bình đưa ra mấy tờ giấy, nét cười trên mặt anh hơi cứng lại. "Chu Chí Siêu đã ra viện rồi."

Phương Mộc không kịp có phản ứng gì, hỏi lại: "Ai?"

Nhưng vừa hỏi xong, đôi mắt anh bỗng mở rộng ra.

Với người dân Trung Quốc, năm 2008 là một năm rất đặc biệt. Sau mấy năm tuyên truyền quảng bá, giấc mơ xa vời đã dần trở thành hiện thực: Thế vận hội thu hút sự chú ý của toàn cầu đã trở thành cái đích để toàn dân Trung Quốc thể hiện lòng nhiệt tình cháy bỏng.

Nhưng, trong trí nhớ của một số người, năm 2008 không đem lại niềm vinh dự để toàn Trung Quốc hân hoan, trái lại, năm ấy nhuộm máu hết sức thê thảm.

Kể từ đầu mùa hè đến nay, khu Khoan Bình của thành phố C liên tiếp xảy ra hai vụ đột nhập nhà dân cưỡng hiếp và giết người. Tuy thành phố C không thuộc diện có sân vận động thi đấu Olympic nhưng án mạng xảy ra trong giai đoạn nhạy cảm này vẫn khiến Công an tỉnh hết sức quan tâm, lãnh đạo đã giao thời hạn cho công an khu Khoan Bình phải nhanh chóng phá án.

Vụ án thứ nhất xảy ra tại căn hộ số 301 nhóm 3 tòa nhà số 4 khu chung cư Tân Trúc. Nạn nhân là Trương X, 27 tuổi, chưa chồng, không nghề nghiệp. Người này đã bị tấn công rồi cưỡng dâm, sau đó bị hung thủ dùng dây điện thoại thít cổ dẫn đến ngạt thở rồi tử vong. Hung thủ đã "lặng lẽ" vào nhà nạn nhân này. Cảnh sát xem xét hiện trường có một chậu cá hổ^[3] và một thùng rác trống trơn, suy luận ra rằng người phụ nữ này sau khi thu dọn gian bếp gọn ghẽ thì xuống tầng dưới đi ra đổ rác, hung thủ đã len theo và vào nhà, thực hiện hành vi cưỡng dâm, sau đó sát hại. Cảnh sát kiểm tra thùng rác công cộng thấy có một túi đựng đầu cá xương cá hổ thì có thể suy luận ra điều kể trên. Hung thủ tuy vào nhà một cách "ôn hòa" nhưng hẳn không phải người quen với nạn nhân.

[3] *Coiliaspp.*

Ở hiện trường có một số dấu vết chứng tỏ có vật lộn, áo ngủ vải bông của nạn nhân bị xé toạc. Căn cứ vào dấu chân thu thập được ở hiện trường có thể sơ bộ kết luận hung thủ cao trên 1,75 mét, vóc người vạm vỡ, có thể là một gã chuyên lao động chân tay. Hung thủ để lại nhiều vết tích và vật chứng ở hiện trường, có cả dấu vân tay, dấu chân và vật chứng sinh học là tinh dịch lưu lại ở cơ thể nạn nhân. Xem ra, hung thủ vô tâm và cũng không có ý định che giấu tội ác.

Vụ thứ hai xảy ra tại phòng 202 nhóm 4 tòa nhà số 22 khu D tập thể công nhân viên chức xưởng sản xuất vòng bi thành phố C. Nạn nhân là Lật Mỗ, 39 tuổi, đã kết hôn; là nhân viên thu ngân ở siêu thị Y. Sau khi bị tấn công, cưỡng dâm và sát hại, nạn nhân còn bị hung thủ đâm nhiều nhát, dẫn đến mất máu và tử vong, hiện trường đầm máu, rất ghê rợn. Hung khí tìm thấy ở hiện trường là con dao nhà bếp vốn là của nạn nhân Lật Mỗ. Hung thủ cũng vào nhà kiểu ôn hòa. Xét vị trí thì thể nằm ở phòng khách, vài túi đựng đồ dùng mới mua sắm vương vãi xung quanh, kiểm tra quần áo và giày cao gót của nạn nhân, cảnh sát suy đoán rằng nạn nhân vừa đi mua sắm trở về, hung thủ đã bám đuôi theo lên tận hành lang, nhân lúc nạn nhân mở cửa phòng thì hấn xô vào, sau đó gây án cưỡng dâm và sát hại.

Xem xét các dấu vết và vật chứng thu thập được ở hiện trường, thấy rằng các dấu vân tay và dấu chân của hung thủ để lại trùng với vụ án mạng xảy ra ở khu chung cư Tân Trúc. Phát hiện thấy tinh dịch trong cơ thể nạn nhân, sau khi xét nghiệm AND, cũng cho kết quả vật chứng sinh học giống như trong vụ án mạng Tân Trúc. Đến đây, khu công an Khoan Thành quyết định cho điều tra song song hai vụ án mạng này, thành lập tổ chuyên án, đồng thời xin được phòng Nghiên cứu tâm lý của Công an tỉnh trợ giúp.

Phương Mộc được Công an tỉnh cử xuống phối hợp với tổ chuyên án, cùng tham gia sát nhập phân tích cả hai vụ án. Trong quá trình này phát hiện thấy không ít những tình tiết đáng để đào sâu suy nghĩ.

Một là, cự ly hai hiện trường của hai vụ án mạng cách nhau chỉ khoảng một cây số.

Hai là, khoảng cách về thời gian xảy ra hai vụ án chỉ là 8 ngày, thời điểm cũng giống nhau: khoảng từ 13 đến 14 giờ 30 chiều trong ngày. Vậy là: hung thủ liên tiếp gây án, địa điểm cũng tương đối tập trung, chọn thời gian là ban ngày; chứng tỏ hung thủ hoặc là rất ngu ngốc không có khả năng "phản trình sát", hoặc là hăn ngông cuồng đến cùng cực.

Ba là, ở cả hai vụ đều chứng tỏ hung thủ không bố trí kế hoạch nhưng có quy luật. Hăn chỉ cần bám đuôi nạn nhân rồi xông vào nhà, thực hiện bạo hành, và dùng ngay các vật có sẵn ở hiện trường để làm hung khí giết người. Sau khi gây án, hăn vứt bừa hung khí ở hiện trường phạm tội, cũng không hề có khả năng "phản trình sát" bằng cách xóa sạch dấu vết.

Bốn là, cảnh sát phát hiện thấy trên người, trên quần áo nạn nhân, trên dây điện thoại được dùng làm hung khí, trên chuôi dao nhà bếp đều có chất nhờn màu vàng; kết quả xét nghiệm cho thấy thành phần chủ yếu là mỡ động vật, có lẫn cả chất ma tiêu, hoa tiêu^[1]...tức là nguyên liệu thực phẩm mà dân gian quen gọi là dầu vừng. Điều khiến người ta kinh ngạc là, cảnh sát xét nghiệm thấy trong những vệt dầu vừng này còn có cả vài chất ba-zơ hữu cơ như Papaverine, Morphine, Noscapine, Codeine. Từ đó, cảnh sát ngờ rằng trong dầu vừng có trộn lẫn bột quả anh túc khô.

[4] *Loại quả làm gia vị gần giống như hạt tiêu, cay và tê hơn.*

Tổng hợp các đầu mối nói trên, Phương Mộc bước đầu phán đoán như sau: hung thủ là nam giới tuổi từ 30 đến 40, cao 1,75 mét trở lên, nặng khoảng 80 cân; làm nghề lao động chân tay, khả năng kinh tế tương đối kém, chưa vợ hoặc đã ly hôn, đang sống một mình. Chỗ ở và nơi làm việc ở gần khu vực gây án. Nhà ở chật chội, nhà được thừa hưởng của bố mẹ hoặc là nhà ở thuê. Hung thủ thích ăn các món có dầu vừng, có thể có thói quen uống rượu. Người ngợm rất mất vệ sinh, luôn luộm thuộm nhếch nhác, có thể để râu ria.

Một đặc điểm khá quan trọng là, có thể hung thủ hơi có vấn đề thần kinh, mắc một chứng tâm thần nào đó.

Phương Mộc suy luận như trên, bởi các lý do sau: cả hai lần trước khi gây án, hung thủ đều ăn món ăn có trộn dầu vừng, dầu vừng ấy có pha lẫn quả anh túc khô. Điều này không thuần túy là ngẫu nhiên. Có lẽ bột quả anh túc khô có tác dụng kích dục, đó là một trong những nguyên nhân dẫn đến hành vi cưỡng dâm giết người. Một người bình thường ăn món ăn có lẫn bột quả anh túc khô ví dụ trong các gia vị khi ăn lẩu, thì nhiều nhất là sẽ nghiện món ăn đó nhưng không đến mức điên cuồng để đi phạm tội. Nếu suy luận của Phương Mộc là đúng, thì chắc chắn hung thủ phải mắc một chứng bệnh tâm thần nào đó, cộng với sự kích thích của bột quả anh túc khô và morphine, hấn thực hiện hành vi cưỡng dâm và giết người. Phương Mộc cũng cho rằng rất có thể trong thời gian rất gần sau đây, hung thủ sẽ lại gây án, địa điểm sẽ trong phạm vi năm cây số trở lại.

Tổ chuyên án chấp nhận ý kiến của Phương Mộc, ra thông báo phối hợp điều tra trong phạm vi toàn thành phố; đồng thời tổ chức điều tra các khu vực ẩm thực trong toàn thành phố nhất là những nơi có bán các món ăn Tứ Xuyên như lẩu dầu vừng chẳng hạn.

Khi công tác trinh sát đang làm rất kín kẽ và chặt chẽ, thì có một phụ nữ họ Sái được người chồng đi kèm, đến trình báo công an về một vụ việc. Chị Sái X nói: khoảng 2 giờ chiều hôm qua, chị ta tan tầm (làm việc ở chợ bán buôn quần áo) trở về nhà lấy cuốn sổ hộ khẩu để đi làm thủ tục bảo hiểm y tế, chị đã dặn chồng xin phép nghỉ, về nhà chờ chị. Khi chị đi vào hành lang tầng 1 của tòa nhà số 5 khu chung cư Miên Thủy, thì chị nhận thấy mình bị một kẻ lạ mặt bám theo. Liên tưởng đến vụ cưỡng dâm giết người xảy ra gần đây, chị Sái X rất lo lắng căng thẳng. Vì chị không thể biết chồng mình đã về đến nhà chưa, chị bèn rảo bước đi lên tầng 3, đến cửa nhà mình là phòng 304 lấy chìa khóa ra mở cửa. Lúc này chồng chị nghe thấy tiếng lạch cạch bèn mở ngay cửa ra, thì nhìn thấy một nam giới đứng ngay sau lưng vợ, hấn đang làm động tác chuẩn bị đẩy chị Sái X vào trong nhà, nhưng nhìn thấy chồng chị Sái

thì hẩn quay ngoắt và bỏ chạy. Hai vợ chồng chị Sái X miêu tả rằng, hẩn cao khoảng 1m70 trở lên, trông to con, tóc ngắn và thô cứng như kiểu tóc rẽ tre, mặt vuông, hơi có râu; hẩn mặc áo sơ mi cộc tay màu ghi nhạt, có vẻ như áo bảo hộ lao động. Các đặc điểm nhân dạng khác, cả hai đều không chú ý vì sự việc xảy ra quá đột ngột.

Vụ việc này xảy ra sau 7 ngày vụ án mạng thứ hai vừa xảy ra, khu chung cư Miên Thủy cách cả hai địa điểm đã xảy ra án mạng không đầy ba cây số.

Đây rõ ràng là một đầu mối quan trọng, và, ở một mức độ nào đó nó đã chứng minh suy đoán của Phương Mộc là đúng. Tổ chuyên án lập tức mời chuyên gia phác họa chân dung của nghi phạm, và gửi cho tất cả các đơn vị công an và đồn cảnh sát toàn thành phố. Trên cơ sở thông tin về đầu mối mới này, Phương Mộc lại nêu thêm ý kiến rằng: có lẽ nghi phạm lên cơn sốc thần kinh với quy luật mang tính chu kỳ là khoảng 7 ngày một lần. Đồng thời anh cũng đề nghị thu hẹp bán kính điều tra loại trừ các nhà hàng ăn uống; chỉ hạn chế trong phạm vi khu Khoan Bình, và trọng điểm điều tra là các nhà hàng bình dân bán các món như kiểu xốt thập cẩm dầu vừng, đặc biệt là các khu vực gần hiện trường vụ án.

Phương Mộc nhận định rằng, vì hung thủ to vâm cho nên có thể loại trừ khả năng hẩn là con nghiện ma túy. Thế thì, có lẽ quả anh túc khô không phải là thứ hẩn cần để thỏa mãn cơn nghiện. Đồng thời, vì bột quả anh túc khô được trộn trong dầu vừng, thì ít có khả năng hung thủ tự nấu ăn ở nhà. Bởi lẽ, thông thường người ta rất khó mua được quả anh túc khô, chứ đừng nói là dầu vừng đã trộn sẵn bột quả anh túc khô. Từ đó có thể suy đoán rằng có lẽ hung thủ đã ra ngoài để ăn món ăn có dầu vừng trộn lẫn bột quả anh túc khô. Hiệu quả về việc "nghiện" ăn thực phẩm có dầu vừng được trộn lẫn bột quả anh túc khô cho thấy hung thủ đã nhiều lần ăn món ăn kiểu này trong một thời gian ngắn. Một người lao động chân tay thu nhập thấp, thì không thể thường xuyên ra vào các hiệu ăn sang trọng cao cấp. Vì thế, anh ta chỉ có thể chọn các cửa hàng ăn bình dân tầm tầm, trong đó, rất có thể là món xốt thập cẩm dầu vừng.

Toàn bộ nhân lực của tổ chuyên án đã được tung đi điều tra loại trừ. Phương Mộc cũng bắt tay vào, anh đi đến khu vực gần hiện trường vụ án thử vận may. Trong quá trình điều tra, họ phát hiện ra một nhà hàng xốt thập cẩm khá nổi tiếng, tuy hình thức không bề thế nhưng vị trí lại nằm ở trong khu đông dân cư, hàng ngày khách ra vào tấp nập, thậm chí có người đi xe bus đến để ăn một bát. Trực giác mách bảo Phương Mộc hung thủ nằm trong số thực khách ở đây. Sau vài lần điều tra, thì trưa ngày thứ 7 sau khi vụ án mạng lần trước xảy ra, Phương Mộc lại đến nhà hàng này một lần nữa. Đúng thế, anh "ngẫu nhiên" gặp vị thực khách râu ria, và ngồi gần đó chứng kiến cả quá trình "lên cơn" của anh ta.

Chu Chí Siêu, 36 tuổi, người Hán. Trước khi bị bắt, làm công nhân ở phân xưởng bốc dỡ của công ty gia công nhiệt Đồng Phát thành phố C. Năm 1992, Chu Chí Siêu tốt nghiệp trường kỹ thuật, làm thay suất của người cha, và thế là được vào làm trong công ty Đồng Phát này. Tháng 1 năm 1997, Siêu kết hôn với Phó Hoa là nữ công nhân ở công ty gia công nhiệt, học ở chung nhà với người cha của Siêu trong khu tập thể của công ty gia công nhiệt. Căn hộ này do nhà máy nhiệt điện số 2 của thành phố C (tiền thân của công ty gia công nhiệt Đồng Phát). Căn hộ có diện tích 44 mét vuông, cách ba địa điểm xảy ra án mạng không quá năm cây số. Tháng bảy năm đó, cha của Siêu ốm rồi qua đời. Năm 1999, vợ chồng Siêu thuận tình ly hôn, không có con. Sau đó Siêu vẫn cư trú tại căn hộ của người cha để lại, không tái hôn, cũng không nghe nói Siêu có quan hệ với bạn gái nào.

Theo các công nhân cùng làm với Chu Chí Siêu kể lại, Siêu tính tình trầm lặng ít nói, làm việc rất xốc vác, cho nên mọi người cũng có cảm tình. Nhưng một số công nhân biết anh ta kỹ hơn, nói rằng Siêu có một vài cái tật rất quái dị, cứ cách một ít hôm Siêu lại cúi kính rất hung, chỉ cần ai đó trêu ghẹo mấy câu thì sẽ bị Siêu chửi mắng thậm chí cho ăn đòn. Nhưng vài hôm sau anh ta lại trở lại bình thường. Anh em công nhân nói sau lưng Siêu rằng anh ta là "gái đến chu kỳ"! Sau khi ly hôn, trạng thái tinh thần của Siêu càng trở nên thất thường không biết đâu mà lần, và đã có vài lần Siêu chặn đường quấy rối chị em nữ công nhân của

công ty. Lãnh đạo cũng nể vì Siêu là con của một công nhân già, lại ly hôn, nên chỉ tổ chức hòa giải, bắt bồi thường chút ít cho êm chuyện.

Chị Phó Hoa là vợ cũ của Siêu cũng xác nhận rằng Siêu có những hành vi quái dị. Phó Hoa nói, hồi đầu quan hệ bạn bè với Chu Chí Siêu, vì chị thấy Siêu là người chân chất, ít nói. Nhưng quan hệ lâu ngày, Hoa nhận ra rằng Siêu thường xuyên ở tình trạng mất kiểm soát. Có lần ra nhà hàng ăn cơm, chỉ vì nhân viên phục vụ hơi chậm bưng thức ăn ra, Siêu nổi giận dùng đũa thậm chí định đánh người ta. Sau khi kết hôn, Hoa cũng hài lòng vì Siêu rất cần cù chịu khó, nhưng cái tính cách quái dị của Siêu cũng dần hiện rõ hơn. Một điều khiến Hoa rất khổ sở không biết kêu ai là nhu cầu tình dục của Siêu rất khiếm, khác hẳn người bình thường. Kể cả khi Hoa yếu mệt, Siêu cũng ép chị phải để cho y được thỏa mãn. Nhất là những ngày Siêu đang rồ dại hung hãn, khi quan hệ vợ chồng, Siêu còn có những hành vi bạo lực nữa. Phó Hoa dần nhận ra thần kinh của Siêu có vấn đề, chị bèn hỏi Siêu thì Siêu không thừa nhận. Về sau Hoa truy hỏi ráo riết, thì cha của Siêu kể lại rằng, khi học tiểu học, có lần Siêu bị ngã trên xà đơn xuống gãy xui liền hai ngày một đêm; sau khi tỉnh lại thì Siêu trở nên lầm lỳ ít nói, thỉnh thoảng lại nổi khùng. Siêu càng lớn lên, số lần Siêu rơi vào trạng thái cuồng bạo càng nhiều. Cha của Siêu vì muốn con mình có gia đình cho yên, ông ta đã giấu Phó Hoa về tình trạng của con trai. Sau khi biết rõ sự việc, Phó Hoa đã yêu cầu Siêu phải đi viện chạy chữa nhưng Siêu một mực phản đối. Phó Hoa bèn viện lý do Siêu không chịu điều trị thì chị sẽ không sinh con để ép Siêu, Siêu đành miễn cưỡng nghe lời. Nhưng Siêu chỉ muốn đi xa chữa bệnh, để tránh bị người quen biết chuyện thì sẽ chẳng ra gì. Sau đó hai vợ chồng đến bệnh viện An Khang thành phố C của tỉnh nhà để khám chữa bệnh. Họ chẩn đoán Siêu mắc chứng bắn loạn^[5], và yêu cầu nằm viện điều trị. Vì còn phải đi làm nên Siêu không đồng ý, mà chỉ mua một số thuốc để dùng. Bệnh viện yêu cầu Siêu vừa uống thuốc vừa nhờ bác sĩ tâm lý điều trị hỗ trợ. Bệnh viện gắng động viên thúc giục, Siêu đã đến một cơ sở điều trị tâm lý ở thành phố C điều trị hai tuần một lần. Nửa năm sau, tình trạng tinh thần của Siêu có chuyển biến khả quan. Nhưng nào ngờ vị bác sĩ trực tiếp điều trị cho Siêu bị liên quan đến một

vụ án hình sự, nên cơ sở điều trị tâm lý này bị buộc đóng cửa và việc chữa trị của Siêu cũng bị gián đoạn. Siêu bị choáng, nên bắt đầu từ chối tiếp tục điều trị, tình trạng thần kinh của Siêu cũng xấu đi hơn trước đó, Phó Hoa cảm thấy vô vọng về tình trạng của Siêu, chỉ bèn ly hôn với Siêu.

[5] *Chứng Mania.*

Sau khi bị bắt, Siêu đã thừa nhận tội lỗi, y đã gây ra ba vụ đột nhập cường dâm giết người (trong đó có một vụ chưa thực hiện được). Đồng thời, cảnh sát lấy vân tay, dấu chân, mẫu máu của Siêu để giám định, kết quả cho thấy đều trùng khít với các mẫu và vật chứng đã thu thập được ở hiện trường hai vụ án mạng kia. Các chứng cứ hoàn chỉnh đã hình thành một chuỗi, phía cảnh sát đã giao cho viện kiểm sát thẩm tra và truy tố hung thủ.

Trong thời gian bị tạm giam, Chu Chí Siêu đã nhiều lần xin được ăn món xốt thập cẩm dầu vừng, thậm chí y đã dọa sẽ tự tử để uy hiếp nhà chức trách. Các nhân viên canh giữ nghi phạm bèn báo cáo với cấp trên, sau đó cảnh sát đã nói thẳng để Siêu biết: trong món ăn của nhà hàng đó, dầu vừng đã được trộn bột quả anh túc khô, họ đã bị buộc đóng cửa, những kẻ liên quan đến sản xuất, tiêu thụ thực phẩm có chất độc hại, đều đã bị tạm giam hình sự vì tội này. Chu Chí Siêu nghe xong, trạng thái tinh thần của y càng nặng hơn. Có một hôm vào lúc đêm khuya, Siêu đã công nhiên lảng mạ và đánh bị thương một quản giáo nhà giam.

Luật sư trợ giúp pháp lý cho Chu Chí Siêu đề nghị với cảnh sát cho Siêu được giám định tình trạng thần kinh. Cảnh sát đồng ý, và đã nhờ trung tâm giám định tư pháp tiến hành giám định xem Siêu có mắc bệnh thần kinh hay không, đồng thời cung cấp cho bên giám định tư pháp đơn từ và các tài liệu liên quan.

Nửa tháng sau, trung tâm giám định tư pháp cho kết quả giám định bằng văn bản. Kết quả cho thấy Chu Chí Siêu mắc bệnh thần kinh dạng không liên tục, khi gây án, Siêu ở trạng thái đang lên cơn nên mất kiểm soát, Siêu thuộc diện không phải chịu trách nhiệm hình sự.

Kết quả giám định này khiến gia đình các bị hại cực lực phản đối, và họ đâm đơn khiếu nại. Phía cảnh sát lại mời một cơ quan có uy tín giám định lại cho Chu Chí Siêu, kết luận của họ vẫn nhất trí với kết luận lần trước.

Xét thấy trong các vụ án mạng này Chu Chí Siêu là kẻ không đủ năng lực để chịu trách nhiệm hình sự, phía cảnh sát đã quyết định khép lại vụ án và không thực thi các biện pháp cưỡng chế hình sự đối với Chu Chí Siêu nữa, đồng thời cưỡng chế Siêu phải vào bệnh viện An Khang của thành phố C điều trị.

Đó là chuyện xảy ra cách đây ba năm. Chu Chí Siêu đã ra viện rồi?

Phương Mộc nhìn tài liệu phô tô trong tay, đó là văn bản do Sở Công an thành phố phê chuẩn đồng ý cho Chu Chí Siêu ra viện, các bản sao văn bản cũng chuyển cho công an khu Khoan Thành và đồn công an nơi Chu Chí Siêu cư trú.

Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi hỏi: "Gã Chu Chí Siêu đã chóng khỏi hẳn như thế thật sao?"

"Khỏi cái con khỉ!" Sếp Biên Bình tức giận: "Hắn không có người giám hộ pháp định, tài sản duy nhất là căn nhà thì lại là nhà cơ quan phân cho, chưa tư nhân hóa thì không thể đem bán hóa giá, cho nên nhà nước phải chi trả cho hắn phí tổn điều trị. Cậu đã hiểu chưa?"

Phương Mộc gật đầu. Thông thường, với các bệnh nhân thần kinh gây rối loạn xã hội thì bệnh viện An Khang của địa phương chịu trách nhiệm điều trị; nhưng việc đầu tư xây dựng bệnh viện An Khang ở các địa phương rất kém, thiếu hụt nghiêm trọng. Bệnh viện An Khang vốn đã lèo tèo, trong cả nước chỉ có khoảng ba chục bệnh viện. Số giường bệnh và kinh phí luôn là vấn đề nhức nhối kinh niên, nhà nước cấp ngân sách vừa ít lại vừa chậm giải ngân, cho nên các bệnh nhân bị cưỡng chế điều trị hễ hơi có chút chuyển biến thì được bệnh viện kết luận "đã khỏi bệnh" và nhanh chóng lừa họ xuất viện luôn.

Rõ ràng là những người như Chu Chí Siêu, nếu trở lại xã hội thì sẽ như những quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào.

"Chính cậu cũng nên chú ý đề phòng." Biên Bình chỉ vào tờ giấy phôtô Phương Mộc đang cầm: "Tốt nhất là trong người nên thủ sẵn cái dùi cui cơ động, nếu gã Chu Chí Siêu tìm cậu để trả thù thì cậu cũng có thể tạm chống trả được."

"Vâng, anh cứ yên tâm." Phương Mộc gượng cười rồi bước ra ngoài.

Trở về phòng làm việc, Phương Mộc ngồi ngây ra hồi lâu, phải đến hơn nửa tiếng đồng hồ. Anh không mấy bận tâm chuyện Chu Chí Siêu ra viện rồi có thể trả thù anh, anh đang cảm thấy hơi ngao ngán. Trong những ngày làm vụ án này, Phương Mộc đã từng nghi ngờ kết luận về giám định nhưng các trình tự giám định đều hợp pháp, cơ quan giám định có uy tín, thì Phương Mộc không thể không chấp nhận. Anh cũng không cho rằng phải tử hình Chu Chí Siêu, anh nghĩ cần cách ly hung thủ này với xã hội một thời gian, ít ra là khi nhận định rằng hắn sẽ không gây nguy hại cho xã hội nữa, thì hãy cho xuất viện. Nhưng hiện thực trước mắt khiến anh có cảm giác mình đã thất bại, giống như bị một đối thủ lẽ ra đã thua hoàn toàn lật lại tình thế và đánh thắng anh.

Dù sao thì việc gấp cần làm ngay vẫn là lập tức nhắc nhở đồn công an nơi Chu Chí Siêu cư trú phải sát sao để mắt đến hắn. Nếu hắn lại có dấu hiệu gây tai họa thì rất cần phòng ngừa ngăn chặn. Nghĩ đến đây, Phương Mộc tìm số điện thoại của đồn công an nơi Chu Chí Siêu cư trú, gọi liên mấy lần nhưng máy đều bận. Chắc công việc ở đó cũng đang bề bộn. Thực ra, dù có nhắc nhở họ, thì các cảnh sát dân sự ở đó cũng khó có thể dành sức lực ra để kiểm soát một bệnh nhân tâm thần là Chu Chí Siêu. Nghĩ đến đây, Phương Mộc thầm tự nhắc mình lần sau gặp Dương Học Vũ sẽ nhờ anh ta nói với công an khu Khoan Thành, có lẽ sẽ có hiệu quả hơn.

Ý định đã hình thành, Phương Mộc bắt đầu thực thi các nhiệm vụ mà sếp Biên Bình giao cho. Anh mở máy tính, lấy ra mọi tài liệu về các

vụ án đã xử lý trong mấy năm qua, chọn ra vài vụ mang tính điển hình, rồi lần lượt đọc theo trình tự thời gian. Anh đánh giá rằng nếu xét từ khía cạnh trạng thái tâm lý và thần kinh của nghi phạm thì vụ án ở Cuồng vọng phi nhân tính và Sông ngầm là có tính điển hình rõ rệt nhất. Đã mấy năm trời trôi qua, những ánh mắt thất thần của những bệnh nhân PTSD^[6] là thú tính bầy đàn của người dân thôn Lục gia thôn vẫn hiện lên rõ mồn một như vừa mới xảy ra. Cùng với sự dịch chuyển của những cú nhấp chuột, hàng loạt họ tên quen thuộc hiện ra trên màn hình máy tính...

[6] *Viết tắt của cụm từ Post-traumatic stress disorder: Hội chứng chấn thương tâm lý.*

La Gia Hải, Đàm Kỳ, Khương Đức Tiên, Quách Nhụy, Lục Thiên Trường, Lương Tứ Hải, Tiêu Vọng...

Trong tổng tập đã gom lại về các vụ án, họ đều được thay bằng các chữ cái X, Y, Z... sau đó, bằng giấy trắng mực đen rành rành lần lượt xuất hiện những tội ác ghê tởm của họ. Xét từ một ý nghĩa nào đó, bọn họ sẽ được "sống mãi" cùng với lịch sử tội ác. Nhưng trong ký ức những người bị chúng hãm hại, cũng là vĩnh viễn không thể nào quên.

Những năm qua họ vẫn không dời đi đâu cả, họ vẫn bắt rễ ở một góc nào đó trong ký ức, chờ con người đã đưa họ xuống địa ngục mở lại cái cánh cửa ấy.

Con người ấy chính là Phương Mộc.

Nhưng, các vụ án đã chiếm mất một không gian đáng kể trong ổ cứng này lại hoàn toàn không khiến cho Phương Mộc cảm thấy tự hào, trái lại, nhớ lại những tháng ngày đẫm máu ấy, tâm trạng anh càng thêm nặng nề bức bối. Vì anh không thể tách mình khỏi các sự việc này. Anh không phải người ngoài cuộc, mà anh là người đã đích thân trải qua; anh không phải trọng tài, mà là người tham dự. Những cái tên ấy và những gì đã xảy ra đã trở thành một phần của anh, giống như hai mặt của một đồng tiền kim loại, hoặc giống như rễ và cành của một cái cây.

Trong đó bao gồm cả những bộ phận mà anh không bao giờ muốn đụng chạm đến nữa.

Phương Mộc mở cái ngăn kéo dưới cùng, bên dưới những cuốn sổ và hồ sơ, một cái USB màu đen đang lặng lẽ nằm đó.

Anh lặng nhìn nó, mấy lần đưa tay định cầm nó lên nhưng anh lại rút tay về. Cuối cùng anh quyết định cầm nó lên. Cái vật bằng nhựa bé tẹo ấy dường như nặng đến ngàn cân.

Bên trong ổ USB này chứa vài file văn bản. Ánh mắt Phương Mộc lần lượt nhìn vào "Vụ án độc giả thứ 7", "Vụ án Mã Khải", cuối cùng con trỏ chuột dừng lại rất lâu ở file có tên là "Vụ án Tôn Phổ".

Anh hít vào một hơi thật sâu, rồi nhấp hai nhát.

Một lô ký hiệu dày đặc xuất hiện trên màn hình, có ảnh, có biểu bảng, có văn bản word. Khác với các vụ án anh đã từng đọc, những hồ sơ này đều không ghi chú các mã số theo tiêu chuẩn.

Bởi vì chúng đều là những hồi ức của riêng Phương Mộc.

Anh châm thuốc lá, rồi một tay chống cằm áp má. Anh mở văn bản có tên là "Richard Ramirez"^[7].

[7] *Người Mỹ gốc Latin, sinh 1960, sát thủ cực tàn ác, chuyên giết người hàng loạt; có biệt hiệu "Kẻ bắn tia ban đêm", "Môn đồ của ma quỷ"; năm 1985 bị bắt ở Mỹ, nhận án tử hình.*

Anh đọc nó tròn một ngày. Khi ngẩng đầu lên thì sắc trời ngoài cửa sổ đã nhá nhem. Các phòng trong tòa nhà của khu công an đã lần lượt tắt đèn. Phương Mộc ngồi trong căn phòng làm việc đang càng lúc càng tối, không thiết động dậy gì nữa.

Anh lơ mơ trông thấy đám người kia đang ngồi vây lại, chăm chú nhìn Phương Mộc, dường như họ muốn tìm thấy trên khuôn mặt anh những đáp án mà khi còn sống họ chưa được biết.

Có những câu hỏi "tại sao" không hẳn là vì muốn biết kết quả thật sự, mà chỉ là vì họ vẫn rất băn khoăn chưa thể yên tâm.

Phương Mộc cũng nhìn lại họ, tâm trạng rất bình tĩnh.

Cái gọi là tốt, xấu, đẹp, khó coi, thiện, ác... đều chỉ tồn tại trong lòng chúng ta. Chết hay sống, đều đủ để lòng chúng ta thấy cảm kích. Trên chuyến tàu của sinh mệnh, chúng ta chỉ là những người bạn đồng hành với nhau mà thôi. Điều mà tôi phải làm là giữ lại cái cuống vé của các vị, sau đó sẽ nói để người khác biết cách thức phải làm gì để sống cho tốt hơn, để tránh được những cái chết tồi tệ nhất.

Thế rồi những người ấy đứng dậy bước đi, từng người lần lượt biến vào trong bóng tối. Người đi cuối cùng, là anh ta.

Có lẽ anh ta chưa phải là một đối thủ cứng đầu nhất mà Phương Mộc đã gặp trong đời mình, nhưng chắc chắn anh ta là một gã điên khùng nhất.

Anh ta vẫn có vết thủng trên trán do đạn bắn, sâu hoắm và rộng. Bước chân anh ta chơi vơi, hình như đưa tay ra là có thể chạm vào người anh ta. Có thể thấy rất rõ nét cười đầy chế giễu và khiêu khích của trên mặt anh ta.

Phương Mộc lặng lẽ nhìn anh ta, giống như khi bốn mắt nhìn nhau trong trại giam, cho đến khi anh ta và nét cười ấy đều tan biến trong không khí.

Bỗng một âm thanh "tinh tang" khiến cho Phương Mộc trở về với thực tại. Màn hình máy di động hiển thị một tin nhắn: Em đã tan tằm.

Là tin nhắn của Liêu Á Phàm.

Phương Mộc làm mấy động tác vận động cho hết tê bại chân tay rồi đứng lên thu xếp các thứ. Trước lúc ra về, anh viết mấy dòng vào cuốn sổ ghi chép: đề nghị Sở Công an thành phố J cho mượn toàn bộ tư liệu về vụ án Tôn Phổ. Sợ chưa thật rõ ý, anh gạch dưới chúng thêm mấy nét gạch ngang thật đậm.

Nhất định phải đưa vụ án Tôn Phổ vào tổng tập các vụ án điển hình. Không vì gì khác, mà chủ yếu là vì đây là một kỷ ức không được phép né tránh.

Xe chạy đến gần cổng bệnh viện thành phố, từ xa Phương Mộc đã nhìn thấy Á Phàm đang đứng bên đường. Không chờ xe dừng hẳn, cô đã mở ngay cửa xe và nhảy tót lên.

"Tê cóng, cóng muốn chết!" Cô áp ngay bàn tay vào ô thông gió. "Sao bây giờ anh mới tan tầm?"

"Có việc cần phải làm." Giọng Phương Mộc đầm ấm hơn: "Ngày đầu tiên đi làm, thế nào?"

"Khá ổn." Á Phàm có vẻ hưng phấn, cô luôn miệng kể về mọi diễn biến trong ngày. Xem ra, công việc của hộ lý không hề nhẹ nhàng, không những phải giúp các y tá chăm sóc bệnh nhân nặng, mà còn phải làm các việc giúp đỡ các bệnh nhân mới vào viện và các việc tạp vật khác của viện nữa. Nhưng cũng may, đã được các cô bác trong tổ hộ lý rất hiền hòa chỉ bảo, cơm trưa cũng khá ngon.

Nhiệt độ trong xe dần ấm lên, mùi thuốc sát trùng ở quần áo Á Phàm tỏa ra càng rõ rệt, Phương Mộc hít hít, anh bỗng cảm thấy nó còn dễ chịu hơn nhiều so với mùi nước hoa rẻ tiền.

"Sao thế?" Á Phàm chú ý đến các động tác của Phương Mộc, cô vội kéo áo lên ngửi. "Chắc là người em có mùi?"

"Không." Phương Mộc mỉm cười. "Mùi của các thiên thần áo trắng!"

Á Phàm thở phào, khuôn mặt cô ửng hồng.

"Em tưởng là bị dính bẩn gì đó. Hôm nay em phải lau mình cho một cô gái. Cô ấy rất xinh, thế mà lại là người thực vật, thật đáng tiếc."

Về đến nhà, cả hai nấu bữa cơm đơn giản. Trong bữa ăn, Á Phàm kể một mạch đủ các thứ chuyện trong bệnh viện. Phương Mộc cũng âm

ừ ngòì nghe nhưng đầu óc anh đang nghĩ tậñ đầù đầù, tỉnh thoảng anh như chột tỉnh lại và bỗng ý thức được rằng hình như cuộc sống đã bắt đầù có nét của cuộc sống.

Không rõ liệu Á Phầì có thể duy trì sự phầì chấì này trong công việc được bao lâu, nhưng nếu cứ tạm duy trì được trạng thái đi làm từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều như thế này thì coi như anh cũng dễ ăñ nói với Á Phầì.

Có điều, tiếp theo anh sẽ "ăñ nói" với cô ra sao, Phương Mặç không muốn nghĩ đến nữa.

Cơm xong, Á Phầì xug phong đi rửa bát. Sau đó cô đứng trước tủ áo lựa chọn áo quầì ngày mai sẽ mặc để đi làm. Chọn một hồi lâu, cô lại nhét tất cả vào tủ.

"Có chọn thì cũng thế thôi, đắì nào cũng vẫn phải mặc đồng phục."

Chỉ yên tĩnh được một lúc, Á Phầì lại có việc khác. Cô dỡ các thứ ở túi khoáç ra, rồi tỉ mỉ chọn mắì thứ cần mang đi làm. Từ ví tiền, chìa khoá, cho đến son môi, kem dưỡng da... sau đó sắp xếp cho gắì nắp. Cuối cùng, nhậì lúc Phương Mặç "không chú ý" cô lén bỏ vào một bao thuốc lá.

Loay hoay đến 9 giờ rưỡi tối, Á Phầì vẫn chưa có vẻ buồn ngủ, hình như ngày mai không phải đi làm mà là một chuyến lữ hành mà cô chờ đợi đã lâu. Phương Mặç thấy rất buồn cười nhưng anh không thể có hứng để nghe các chuyện ở bệnh viện nữa, anh cầm một cuốn sách xem. Á Phầì tỏ ra biết ý, cô ngòì thu lu trên sofa mở ti vi xem một lúc, sau đó đi vào phòng ngủ đi ngủ.

Phương Mặç thở phào, anh cởi áo rồi ngắì mình trên sofa. Sau những ngày bận rộn căng thẳng, nay bỗng thấy nhẹ nhõm thì anh lại chưa kịp thích nghi. Cứ thế giờ mình trần trọc, trạng thái nửa ngủ nửa thức kéo dài rất lâu.

Chơi với mơ màng, rồi anh bỗng nhận ra mình vẫn đang nghĩ về chuyện tổng tập các vụ án.

Anh bỗng tỉnh hẳn, và trong óc anh hiện ra rõ mồn một hai chữ:

Tôn Phổ.

Chương 10: CON ĐƯỜNG CHẾT

Khát quá. Miệng khô cháy, và có vị đắng đắng.

Anh chép chép miệng, nhắm mắt, không muốn thức dậy. Bấy lâu nay tối nào anh cũng phải nhờ đến chút hơi men thì mới có thể ngủ được. Nhưng cái giá phải trả là đến lúc sớm tinh mơ thì anh tỉnh dậy trong cơn khát khô cả họng. Nhưng anh vẫn buộc phải làm thế, vì nếu không, hễ nhắm mắt thì anh lại nhìn thấy người phụ nữ ấy bị kẹt trong cái cửa sắt chống trộm, hai tay hai chân găng sức giãy giụa để vùng ra.

Rất muốn uống nước.

Nước, thật là hay. Có thể đỡ khát, cũng có thể cứu mạng. Chắc hẳn sự mong mỏi cuối cùng của người phụ nữ ấy cũng là muốn có nước từ trên trời rơi xuống?

Ôi, sao mình lại nghĩ đến những chuyện này? Anh tự chửi mình một câu, và định giở mình sang bên để ngủ tiếp.

Nhưng thật kỳ lạ, toàn thân anh không thể động dậy.

Và, ý thức của anh bỗng hoàn toàn trở lại.

Không, mình chưa hề ngủ.

Mới lúc này, anh vừa uống bia vừa mở to đôi mắt đỏ ngầu xem những trang web "bẩn". Đây là điều duy nhất không thể có ở trên chiếc xe chết tiệt của anh. Sau đó thì... mất điện.

Trong bóng tối, anh ngệt ra đến một phút, cho đến khi hình thù các đồ vật xung quanh dần hiện ra trong tầm mắt của anh. Hình như trông thứ nào cũng giống người phụ nữ ấy và giống tư chi của người ấy đang cố sức vùng ra.

Anh thấy hoảng loạn. Không, mình phải ra chỗ có ánh sáng, nếu không cô ta sẽ đi theo mình, bám theo mình...

Lúc đứng lên để tìm di động, anh bất ngờ nhận ra ngôi nhà ở phía đối diện vẫn le lói có ánh đèn.

Chắc tại nhà mình lại nhảy cầu dao? Anh thấy hơi yên tâm, xem ra mình sẽ không phải chịu đựng cả đêm mất điện nữa. Anh cầm di động bật đèn, ánh sáng rất yếu, rồi anh lần bước ra chỗ cái hộp cầu dao ở ngoài hành lang.

Sau đó...

Một bóng đen bất thành linh nhào đến. Mũi và mồm anh bị một mảnh vải ướt có mùi cực hắc áp vào...

Anh đã thật sự tỉnh táo, thấy mình đang nằm trên sàn nhà nhà mình, hai tay bị trói ngoặt ra sau lưng. Tuy vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng bản năng thúc giục anh hãy đứng dậy. Có điều, sau mấy lần cựa quậy, anh nhận ra dù cố gắng nữa cũng là vô ích. Anh cảm giác được chân tay mình bị trói bằng băng keo, đầu còn lại của dải băng keo được buộc vào dưới chân cái sofa bọc vải.

Anh và cái sofa gắn thành một khối, đoạn băng keo lại rất ngắn cho nên anh chỉ có thể ngả người sát vào sofa một cách đáng buồn. Anh định tách hai chân ra, để đầu gối được tì xuống đất nâng người nhưng anh lại nhận ra hai chân mình cũng đã bị băng keo bó chặt với nhau.

"Mày hãy ngồi yên một chút!"

Một giọng nói lạ hoặc bỗng vang lên trong căn phòng. Anh giật mình, ngoảnh nhìn khắp xung quanh. Có một bóng đen đang đứng trước cửa sổ kề với sàn nhà, một đốm sáng đỏ hắt lên mặt, người ấy đang hút thuốc lá.

"Tao đã buộc mày vào khung ghế sofa rồi. Lúc này tao đã kiểm tra, bộ khung ấy bằng thép." Đốm sáng đỏ bên mép bóng đen lúc tỏ lúc mờ. "Bộ sofa này chất lắm, chắc phải mua rất đắt, hả?"

Anh bỗng cảm thấy toàn thân mình vã mồ hôi.

"Anh... anh là ai?"

Bóng đen khẽ cười một tiếng, quay người sang bên không thèm trả lời.

Anh không dám làm động tác lộ liễu, anh kín đáo cựa quậy. Và anh lập tức tuyệt vọng, không thể thoát khỏi hơn chục vòng băng keo quấn chặt.

Anh chớp chớp đôi môi, thấy mồm miệng mình hầu như đang khô cong.

"Di động của tôi mới mua... hơn ba ngàn tệ... ví tiền để trong túi áo... trong tủ đầu giường cũng có ít tiền mặt nữa..."

Bóng đen không có phản ứng gì, hắn vẫn đứng tựa bên cửa sổ, hình như hắn đang quan sát bên ngoài.

"... Tôi còn có thẻ ngân hàng, cũng để trong ví... anh hãy tha cho tôi, tôi cho anh biết mật mã... chúng ta thương lượng không khó gì..."

Im lặng.

"VẬY... thực ra anh muốn..."

"Mày nhìn đi!" Bóng đen ngắt lời anh, tay phải đang cầm điều thuốc hướng về phía đông nam. "Từ đây có thể nhìn thấy nhà cô ấy."

Nhà ai? Thoạt đầu anh ngớ ra không hiểu, nhưng vài giây sau thì đôi mắt anh tròn tròn.

Đúng thế, đó là nhà cô ấy, đó là nơi mà những ngày gần đây anh không dám nhìn nữa.

Kính cửa sổ vỡ vụn. Bức tường cháy đen. Những thanh sắt bị biến dạng.

Anh gắng hết sức cựa quậy, cái sofa rất nặng phát ra âm thanh ken két.

"Anh là ai? Là chồng cô ấy... hay là em trai cô ấy?"

Bóng đen không nói gì nữa, bàn tay cầm điều thuốc gí vào cái gạt tàn, dập tắt, sau đó thận trọng nhét đầu mẫu điều thuốc vào túi áo của mình.

Hình như động tác bất thường này dự báo một kết cục nào đó. Anh bỗng kinh hãi đến tột độ, vừa tiếp tục giã giụa vừa nài nỉ:

"Quả thật là tôi không cố ý... anh hãy tha cho tôi... tôi không dám như thế nữa... tôi xin bồi thường..."

Bóng đen không thêm bận tâm, người ấy chỉ đi đi lại lại trong phòng, bước chân người ấy phát ra tiếng lẹt xẹt kỳ lạ, hình như đôi giày được bọc bằng cái túi nilon.

Cùng với bước đi của người ấy là những tiếng động phát ra do đóng cửa sổ và kéo rèm cửa. Rất nhanh, bóng đen bước trở lại bên anh. Lần này bóng đen kéo rèm cửa sổ phòng khách.

"Hơi ngọt ngào một chút, phải không?" Giọng của người ấy nhẹ nhàng, cứ như là đang bàn bạc về một việc chẳng liên quan gì đến cảnh tượng đang diễn ra.

Anh đã kiệt sức không thể giã giụa gì nữa, chỉ có thể thở hồng hộc nhìn đối phương.

Bóng đen đi đến bên cửa ra vào, xách một cái gì đó vuông vuông, nhìn động tác của bóng đen có thể nhận ra vật đó khá nặng.

Ngay sau đó bóng đen bước đến trước cửa sổ, giơ cái vật đó lên vung vẩy, cùng với động tác ấy, một mùi hăng hắc bốc lên nghẹt mũi, bay khắp gian phòng.

Anh hít hít... rồi đầu óc anh lập tức trở lên trống rỗng.

Đó là xăng.

Bóng đèn không ngớt đi lại, mọi xó xỉnh của phòng khách đều được rải cái chất lỏng chết người kia. Cuối cùng, người ấy rút nốt số xăng còn lại lên sofa.

"Xin lỗi nhé! Tôi đã lấy xăng của xe anh." Bóng đèn hít thở hơi gấp, rồi đặt cái vật hình vuông ấy bên cạnh anh. Đó là một cái thùng nhựa màu trắng.

"Xe Wuling màu ghi đúng không?" Bóng đèn cười hì hì. "E rằng ngày mai anh không thể lái xe nữa. Đương nhiên là... nếu anh còn có cơ hội lái xe thì..."

Anh ý thức được bóng đèn định làm gì, bản năng thôi thúc anh co người về phía sau, và anh dồn hết sức lực toàn thân kêu lên: "Cứu tôi với! Cứu tôi..."

Vừa kêu được hai tiếng, bóng đèn đã bịt ngay miệng anh lại. Anh cảm thấy đó là chất vải mềm mềm. Tức là bóng đèn đang đi găng tay.

Chính vào lúc này anh mới thật sự nhìn người ấy ở cự ly rất gần. Nhưng căn phòng tối đen như mực, anh chỉ có thể nhận ra một đôi mắt phóng ra hàn quang giá lạnh.

Giọng nói của bóng đèn cũng giá lạnh như thế: "Mày đừng buộc tao phải làm cái việc tao không muốn làm, được không?"

Nước mắt trào ra, anh nghẹn ngào gật đầu.

"Vợ và con mày đâu?"

"Đi... sang nhà ngoại rồi." Anh khóc nức nở. "Xảy ra cái chuyện như thế... nên không thể ở nhà được nữa."

"Tốt lắm." Bóng đèn gật đầu, nói chậm rãi. "Nhắc đến cái chuyện ấy, nói cho công tâm, thì không thể chỉ riêng mày đáng trách."

"Vâng, đúng..." Dường như có một tia hy vọng, anh liền thoảng nói tiếp: "Quả thật là tôi không cố ý, nếu tôi biết sẽ xảy ra chuyện lớn như thế thì không đời nào tôi..."

"Bây giờ thử đánh cược nhé." Bóng đen ngắt lời anh. "Xem xem mày có gặp may hay không."

Nói rồi bóng đen lấy chiếc di động ra, anh thấy đó chính là di động của anh.

Bóng đen ấn phím, ba chữ số "119". Liền sau đó một con dao đã nằm trong tay bóng đen, trông cũng rất quen.

"Tao mượn trong bếp của mày, mày không khó chịu chứ?" Bóng đen gií lưỡi dao vào cổ anh, ở chỗ gần động mạch cổ, anh lập tức có cảm giác đau nhói ở làn da. "Mau báo có hỏa hoạn! Cấm không nói thừa lời, rõ chưa?"

Anh ngây nhìn bóng đen và gật đầu tới tấp.

Bóng đen nhấn phím "gọi".

Rất nhanh chóng, một giọng nữ lạnh lùng truyền đến.

"Đây là số máy 119 của cảnh sát..."

"Nhà bị cháy, mau đến cứu hỏa, cứu tôi với..." Anh cuống cuống gọi ầm lên. "Mau cử người đến cứu mau lên..."

"Cho biết địa điểm xảy ra hỏa hoạn?"

"Phòng 633 nhà 9 khu A - Hoa Thành, Phú Đô. Mau lên, mau đến cứu tôi với..."

"Cháy như thế nào, do điện hay do xăng dầu?"

Nhân viên nghe điện vừa dứt lời thì bóng đen đã dập máy.

"Tốt lắm!" Hình như bóng đen rất thỏa mãn, thậm chí còn vỗ vai anh để an ủi.

Tiếp đó bóng đen lục túi áo của mình.

Anh quá hiểu bóng đen định làm gì, và cũng biết mình không có cách nào để ngăn chặn. Trong nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng tột độ, anh chỉ còn cách khổ sở van nài:

"Đừng làm thế... tôi xin anh... tôi biết lỗi rồi..."

Bóng đen chỉ mãi làm việc cần làm, bước đến bên cửa sổ giờ bật lửa lên châm cái rèm cửa đã ướt đầm xăng.

Lửa lập tức bùng lên, căn phòng khách tối om bỗng sáng trắng như ban ngày.

"Nếu tao đoán không nhầm thì mày còn có chưa đầy 5 phút nữa." Bóng đen bước đến cửa ra vào, mở cửa. "Để xem xem mày gặp may đến đâu!"

Người ấy mỉm cười, ánh lửa hắt vào soi rõ một khuôn mặt xương xương, đường nét góc cạnh.

"Không biết liệu lần này có ai đỡ xe ở trên tuyến đi dành cho xe cứu hỏa như mày hay không."

Nói rồi người ấy quay người bước ra ngoài cửa, lúc sắp bước đi còn bồi thêm một câu.

"Bây giờ, mày có thể kêu cứu được rồi đấy!"

Tiếng còi hú inh ỏi của xe cứu hỏa phá tan màn đêm yên tĩnh. Các đội viên phòng cháy chữa cháy của khu Thiết Đông nhanh chóng phóng đến cổng khu A - Hoa Thành, Phú Đô. Họ chẳng lạ gì công việc đi dập lửa chữa cháy. Nhưng điều kỳ lạ là, trong vòng nửa tháng trời liên tiếp xảy ra hai vụ hỏa hoạn ở cùng một khu chung cư này.

Điều kỳ lạ hơn nữa là lại có một chiếc xe hòm đang đỗ ngay trên tuyến đường dành riêng cho xe cứu hỏa.

Đặc biệt là họ trông chiếc xe hòm này rất quen.

"Mẹ kiếp, đúng là gặp ma!" Trung đội trưởng không dám tin ở mắt mình nữa, anh nhảy xuống khỏi xe cứu hỏa, nhìn thật kỹ biển số xe của chiếc xe hòm. Đúng là chiếc xe hòm Wuling chết tiệt này.

Anh gắt âm lên với anh bảo vệ vừa chạy đến: "Chủ xe đâu? Mau gọi họ đánh xe ra chỗ khác! Xe cứu hỏa không vào được!"

Anh bảo vệ mặt mũi tái mét, người run bần bật: "Tôi... gọi điện không được... đang lúc nửa đêm..."

Trung đội trưởng mắng luôn một câu, rồi chỉ huy các đội viên xuống xe chạy bộ lên địa điểm xảy ra hỏa hoạn, tìm van nước cứu hỏa của khu chung cư vốn thiết kế sẵn để dập lửa. Đồng thời anh yêu cầu các bảo vệ phối hợp hành động, sơ tán các hộ dân trong tòa nhà số 9.

Không xa chỗ họ, căn phòng số 633 trên tòa nhà số 9, ngọn lửa hung dữ đang cuộn cuộn phun thốc ra ngoài. Nó tham lam liếm khắp tường vách tòa nhà, từng đám khói đen kịt phun ra từ ô cửa sổ kính vỡ lở lói, đứng xa vài chục mét vẫn có thể nghe thấy rất rõ những tiếng kính nứt vỡ loảng xoảng.

Cặp lông mày của trung đội trưởng càng lúc càng cau chặt, kể cả lúc này điều xe cần cầu hạng nặng đến, cũng không tác dụng gì; chờ khi cầu được chiếc xe hòm khốn kiếp sang bên thì ngọn lửa sẽ không thể nào khống chế nổi nữa.

Chỉ vài phút sau, dưới sân tòa nhà số 9 đã chật ních người dân sơ tán chạy xuống. Phần lớn họ đều ôm theo vài trái giường hoặc chăn, cũng có người xách theo cặp da, máy tính hoặc các thứ đồ có giá trị. Ánh mắt ai nấy đều kinh ngạc như nhau, và đều nhìn lên căn phòng 633 đang ngập trong khói lửa.

Các đội viên cứu hỏa đã tìm thấy van nước cứu hỏa, họ khẩn trương đấu nối các đoạn vòi dẫn nước. Bỗng từ trong đám đông có một phụ nữ đầu bù tóc rối chạy ra, níu áo Trung đội trưởng, vừa khóc vừa nói: "Anh ơi, đó là nhà tôi, chồng tôi còn ở bên trong... các anh mau cứu với... mau lên..."

Trung đội trưởng rất bức xúc, bực bội: "Xe cứu hỏa bị chặn ở ngoài thì cứu gì được?"

Người phụ nữ bàng hoàng nhìn về phía chiếc xe hòm màu ghi đang chặn ngang đường đi, rồi bỗng mở to mắt.

"Đâm nó, đâm nó bật ra!" Rồi chị cuống cuống chạy ào đến bên chiếc xe cứu hỏa. "Các anh dùng xe cứu hỏa này đâm nó bật ra..."

Trung đội trưởng nghiêng răng, cố nén mình và lựa lời khuyên giải: "Chị đừng lo, chúng tôi đang liên lạc với chủ xe..."

"Không cần liên lạc." Chị đã gần như phát điên, sắc mặt đầy vẻ kinh hãi: "Xe đó là của nhà tôi! Tôi chấp nhận phá nó!"

"Sao?" Trung đội trưởng không tin, anh nhìn lên phòng 633 đang khói lửa ngút trời rồi lại nhìn chiếc xe hòm màu ghi, hỏi: "Chiếc xe đang chắn đường là của nhà chị à?"

Vài phút sau xe cứu hỏa đã xô bật chiếc xe hòm sang bên tiến vào, các vòi rồng cao áp đã có thể bắt đầu phun lên tầng 6. Nhưng ngọn lửa quá to, phải 20 phút sau nó mới bị khống chế hoàn toàn.

Chờ khi lửa đã thật sự bị dập tắt, các đội viên cứu hỏa lao vào hiện trường, thì trời đã tờ mờ sáng.

Trước đó, người phụ nữ vừa nãy đã được thông báo rằng chồng chị ở trong đó không thể còn cơ hội sống sót, chị chết ngất ngã lăn ra, và được đưa đi viện ở gần đó cấp cứu.

Các đội viên cứu hỏa đã khám xét hiện trường, phát hiện được xác một nam giới đã bị cháy đen. Bước đầu giám định rằng nguyên nhân gây hỏa hoạn là do xăng bắt lửa rồi bùng cháy. Trên cổ tay và cổ chân nạn nhân còn sót một vài mẫu băng keo chưa cháy hết, người ta phán đoán rằng đây là vụ cháy do có kẻ cố ý phóng hỏa. Vụ án được bàn giao cho cơ quan công an địa phương.

Cảnh sát thụ lý vụ việc, lập tức bắt tay vào điều tra.

Xác định rằng, nạn nhân Ngô Triệu Quang, nam giới, 36 tuổi, là chủ cửa hàng điện tử tư nhân ở Tây Thành, thành phố C, chuyên kinh doanh mặt hàng linh kiện điện tử. Khoảng 1 giờ sáng ngày 3 tháng 11 năm nay, nhà Ngô Triệu Quang xảy ra hỏa hoạn, và anh ta đã chết trong đám cháy này.

Hiện trường trung tâm là căn phòng số 633 nhà 9 khu A - Hoa Thành, khu Thiết Đông, cũng là nhà riêng của Ngô Triệu Quang. Căn hộ gồm ba buồng và hai sảnh. Cửa ra vào là cửa sắt chống trộm, cửa một cánh mở vào phía trong, có khóa nghiêm chỉnh. Bên dưới giá để giày dép thấy một chiếc dép lê bằng nhựa (dép chân trái). Nơi khởi phát hỏa hoạn là trong phòng khách, mọi đồ đạc vật dụng trong nhà coi như cháy hết, ngoại trừ gian toa lét và căn phòng ngủ phía bắc. Phía đông gian phòng khách có một bộ sofa bọc vải, sau hỏa hoạn chỉ còn trơ lại khung thép, một số chi tiết đã sụp gãy. Bên dưới sofa có một chiếc dép lê bằng nhựa (dép chân phải). Cách chiếc sofa 80 cm về phía tây có một vật bằng nhựa, sơ bộ đoán rằng đó là một cái thùng nhựa, kiểm nghiệm thấy trong đó có một số chất còn sót lại sau khi xăng cháy hết. Thi thể nạn nhân ở phía tây chiếc sofa, tư thế nằm, đầu hướng bắc chân hướng nam, trên thi thể dính nhiều mảnh quần áo đã bị cháy. Cổ tay cổ chân nạn nhân có nhiều mảng bám dạng keo đã cháy, ngờ rằng trước đó chân và tay nạn nhân đã bị trói bằng băng keo.

Khám nghiệm cho thấy, tử thi dài 174 cm, bị bỏng toàn thân, bỏng nặng nhất là mé bên trái, đều đã cháy thành than. Bên phải thân thể, quần áo phía dưới chưa cháy hết, thấy rằng nạn nhân mặc (tính từ ngoài vào trong) hai lớp gồm áo vệ sinh, áo may ô vải sợi bông; ba lớp quần gồm quần dài mặc ở nhà, quần cộc, quần lót; chân đi bít tất vải sợi bông.

Bề mặt thi thể có nhiều đốm đỏ và vết bỏng rộp, một phần da thịt đã cháy thành than, da bị nứt theo đường thẳng, các vết thương đều nông, không chảy máu. Tử chi của nạn nhân cong queo, khí quản, dạ dày, ruột non có những hạt vật chất bụi khói do nạn nhân hít vào, cơ quan hô hấp bị bỏng nặng, niêm mạc khí quản bị sung huyết sưng phồng, một số tổ chức tế bào đã bị hoại tử lở loét. Xét nghiệm máu ở tim và

trong các mạch máu chủ yếu đều thấy có thành phần oxide carbonic. Ngoài ra bề mặt thi thể không có các vết thương rõ rệt. Vùng cuống họng và sụn tuyến giáp trạng không bị đứt gãy, vùng thái dương không bị chảy máu. Không thấy xương sọ bị nứt vỡ có tính tổn thương. Xét nghiệm các chất độc: không thấy có gì khác thường. Tổng hợp lại, kết luận nạn nhân bị lửa đốt cháy dẫn đến tử vong.

Hiện trường bị cháy, vòi phun nước với áp lực mạnh đã xối quét khắp, khiến hiện trường bị biến dạng nghiêm trọng so với ban đầu. Khám nghiệm hiện trường chưa thu được dấu vết gì có giá trị.

Theo lời kể của các anh em trung đội 2 thuộc đại đội Phòng cháy chữa cháy khu Thiết Đông, họ trực tiếp tổ chức cứu hỏa ở hiện trường, thì khoảng 1 giờ sáng hôm đó họ nhận được lệnh đi đến hiện trường dập lửa. Xe cứu hỏa chạy đến gần tòa nhà 9 khu A, Hoa Thành, Phú Đô thì phát hiện thấy trên con đường duy nhất để tiếp cận có một chiếc xe hòm Wuling màu ghi chặn lối cho nên xe cứu hỏa không thể chạy vào. Thấy ngọn lửa tương đối lớn, các anh em đã chạy bộ đến khu vực có hỏa hoạn, mở van nước cứu hỏa của khu vực để lấy nước phun dập lửa. Sau đó có người nhà nạn nhân chạy đến yêu cầu đơn vị cứu hỏa xô bật chiếc xe hòm Wuling màu ghi ra để giải phóng lối vào, nhưng đã muộn.

Điều kỳ lạ khó hiểu là, chiếc xe hòm chặn lối xe cứu hỏa lại chính là tài sản của nạn nhân Ngô Triệu Quang.

Cảnh sát đã nghiên cứu băng ghi âm của trạm điện thoại 119 để nghe lại cuộc gọi báo hỏa hoạn, xác nhận rằng chính nạn nhân Ngô Triệu Quang đã báo cho 119. Đây là một trong những nghi vấn trọng điểm của vụ án này. Khám nghiệm hiện trường và thi thể nạn nhân cho thấy, trước đó nạn nhân đã bị trói chặt tay chân, vậy anh ta đã gọi điện báo 119 bằng cách nào?

Một điểm nghi vấn khác là, cảnh sát đã điều tra về nạn nhân, thấy rằng, hầu như không có khả năng tối hôm đó anh ta đã đỗ xe của mình chắn ngang đường. Vì nghiên cứu về con người đặc biệt của nạn nhân, mà đưa kết luận này.

Một buổi chiều cách đây nửa tháng, căn phòng số 632 (tức tầng trên cùng) tòa nhà 7 khu A, Hoa Thành, Phú Đô xảy ra hỏa hoạn. Lúc đó trong nhà có nữ chủ nhân là Hầu Vĩnh Mai đang tắm, ngọn nến tạo mùi thơm đang thắp ở phòng khách, lửa bén lên tập báo chí trên bàn trà. Khi chị Vĩnh Mai phát hiện ra thì phòng khách đã cháy dữ dội, chị vội chạy vào dập lửa nhưng vô ích. Hết sức hoảng loạn sợ hãi, chị vội gọi điện cho cảnh sát chữa cháy và gọi cho chồng, sau đó chạy ra nắp ngoài ban công kêu cứu.

Đội cứu hỏa khu Thiết Đông nhận được tin báo, đã nhanh chóng điều xe đến hiện trường. Nhưng trên đường dành cho xe cứu hỏa chạy đến sân tòa nhà số 7 đã bị chiếc xe hòm Wuling màu ghi đỗ chắn lối nên họ không thể kịp thời tổ chức cứu hỏa.

Lúc này lửa ở căn phòng số 632 tòa nhà 7 đã cháy cực to, cuộn cuộn phun ra tận ban công. Chị Hầu Vĩnh Mai đứng đó không thể nắp đi đâu; trước đó, vì muốn phòng trộm từ trên nóc nhà tụt xuống lén vào nhà, gia đình chị đã cho lắp ô cửa sắt vây kín ban công, cho nên, dù đội cứu hỏa có đặt đệm bơm hơi dưới sân thì chị cũng không thể ra mà nhảy xuống.

Phía sau lưng là lửa đang thiêu đốt, Hầu Vĩnh Mai chỉ có thể thò cả hai tay hai chân ra ngoài ô cửa sắt chống trộm, tuyệt vọng hét lên kêu cứu hết sức bi thảm và đáng thương.

Khi chủ chiếc xe hòm là Ngô Triệu Quang chạy đến hiện trường nổ máy dời chiếc xe đi, thì chị Hầu Vĩnh Mai đã cháy đen thui, biến dạng, thi thể chị bất động, mắc kẹt trong cái ô cửa sắt chống trộm.

Đội cứu hỏa đã rất nỗ lực nhưng cũng phải sau hai tiếng đồng hồ thì đám cháy mới bị dập tắt hoàn toàn. Khi gỡ Hầu Vĩnh Mai ra khỏi ô cửa sắt chống trộm, thì coi như thi thể chị đã bị nướng chín. Cái xác tả tơi, da và thịt chín bám chặt trên các ô cửa sắt, một đội viên cứu hỏa trẻ mới vào nghề quá khiếp hãi, ghê cổ, nôn thốc nôn tháo ngay tại chỗ.

Chồng của nạn nhân là Trình Nguyên, đã có mặt ở hiện trường ngay sau khi đám cháy bùng lên, anh dường như mất hết lý trí, mấy lần định xông vào đám lửa để cứu vợ nhưng đã bị các đội viên cứu hỏa ngăn lại. Anh chỉ còn cách đứng nhìn cảnh tượng thảm khốc và nghe tiếng kêu của vợ dần tắt. Chị đã biến thành cái xác đen thui.

Sau khi bi kịch xảy ra, Ngô Triệu Quang kể lại rằng: khi anh mua ô tô thì bãi đỗ xe trong khu vực đã hết chỗ, cho nên anh đành gượng tìm chỗ đỗ tạm đâu đó trong khu chung cư này. Hôm xảy ra vụ hỏa hoạn, anh đang cùng một đối tác ngồi ăn trưa ở bên ngoài, anh cũng uống hơi quá chén nữa. Sau đó trở về nhà, anh đỗ xe dưới sân tòa nhà số 7, rồi đi bộ về tòa nhà số 9, vào nhà nằm ngủ. Tiếng ồn ào dưới sân khiến anh tỉnh giấc, anh bèn chạy xuống xem có chuyện gì. Lúc đó mới biết xe mình đã chắn đường vào cửa xe cứu hỏa.

Theo điều tra của cơ quan quản lý phòng cháy chữa cháy khu Thiết Đông, thì khu chung cư Hoa Thành đã xây dựng được 6 năm, bãi đỗ xe ở đây đã không đáp ứng nổi nhu cầu của các hộ gia đình nữa. Vì thế hiện tượng đỗ xe bừa bãi trong khu vực đã trở nên phổ biến. Không riêng gì nhà số 7, gần như mọi tuyến đường dành cho xe cứu hỏa vào các tòa nhà đều đã bị xe riêng của các hộ dân cư chiếm dụng. Trước tình hình này, ban quản lý phòng cháy chữa cháy của khu Thiết Đông đã có văn bản thông báo cho ban quản lý khu chung cư Hoa Thành yêu cầu sắp xếp chắn chỉnh lại, nêu rõ thời hạn phải thực hiện, và đưa ra mức xử phạt lên đến 20 ngàn tệ. Trước sức ép này, ban quản lý đã ra tay tập trung chắn chỉnh lại; cũng may, các chủ xe sau khi chứng kiến tai nạn thảm khốc họ cũng đều có thái độ thiện chí phối hợp với ban quản lý để thực hiện.

Cùng thời gian này, giới truyền thông thành phố C cũng đi sâu đưa tin về tai nạn thảm khốc, kêu gọi người dân chấm dứt thói quen không hay ấy, để bảo đảm cho xe cứu hỏa được lưu thông an toàn. Ban quản lý phòng cháy chữa cháy thành phố C cũng lập đội chuyên trách để chỉnh đốn, xử lý, phạt nặng các chủ xe vi phạm đỗ xe bừa bãi.

Trong tình hình như nói trên, mà anh Ngô Triệu Quang lại đỗ xe nhà ngay trên tuyến đường dành cho xe cứu hỏa ở dưới tòa nhà mình ở,

thì quả là không thể tưởng tượng nổi.

Trong cùng một khu vực, cùng một loại tai nạn, lại cùng một chiếc xe hòm Wuling màu ghi đỏ chặn đường xe cứu hỏa, một lần nữa đã biến con đường thông thoáng để cứu mạng thành con đường chết.

Phía cảnh sát sau khi đã nắm rõ các tình hình nói trên, đã lập tức loại trừ khả năng nạn nhân Ngô Triệu Quang tự sát. Bởi lẽ, một là, trước khi chết anh ta bị trói chặt chân tay, nếu cho là tự sát thì rất trái với lẽ thường. Hai là, chết cháy là một trong những cách chết đau đớn cùng cực, nếu định tự sát thì anh ta hoàn toàn có thể chọn cách khác. Ba là, Ngô Triệu Quang đã gọi điện báo chữa cháy, nếu anh ta quyết ý muốn chết, và tự chọn cách chết cháy, thì không thể lại cầu cứu đội cứu hỏa làm gì. Bốn là, nếu cho rằng hành vi đỗ xe của Ngô Triệu Quang nhằm ngáng trở xe cứu hỏa đến cứu mình, thì lại càng bất hợp lý. Nếu anh ta chỉ muốn chết cho nhanh, thì nhảy lầu là đơn giản nhất, đâu cần phải gây ra hỏa hoạn làm gì?

Ngoài ra, căn cứ vào các biểu hiện của Ngô Triệu Quang sau khi xảy ra vụ cháy ở nhà số 7, thì nếu nói là anh ta muốn lấy cái chết để tạ tội, khả năng này cũng rất thấp. Chồng của nạn nhân là anh Trình Nguyên đã nhiều lần gặp Ngô Triệu Quang yêu cầu anh ta bồi thường kinh tế do vụ cháy, chi tiền mai táng phí cho nạn nhân, bồi thường tổn thất tinh thần... cả thấy hơn 1,7 triệu tệ; các hộ gia đình khác liền kề ở tòa nhà số 7 cũng yêu cầu Ngô Triệu Quang chịu trách nhiệm bồi thường kinh tế, nhưng Ngô Triệu Quang kiên quyết nói mình không chịu trách nhiệm. Dù có trách nhiệm thì chủ yếu thuộc về công ty nhà đất đã không bố trí đủ chỗ đỗ xe. Ngô Triệu Quang chỉ chấp nhận bồi thường 10 nghìn tệ cho Trình Nguyên, gọi là "tiền an ủi trên tinh thần nhân đạo". Với mọi yêu cầu của các hộ dân cư khác đòi bồi thường, anh đều từ chối tất.

Thái độ cứng rắn của Ngô Triệu Quang khiến Trình Nguyên và những người bị thiệt hại khác rất bất mãn tức giận, cửa kính nhà Ngô Triệu Quang đã nhiều lần bị đập phá, cửa chống trộm cũng bị đập thủng mấy chỗ. Vì nghĩ đến sự an toàn của người nhà, Ngô Triệu Quang đã bảo

vợ đưa con về nhà mẹ đẻ ở tạm, chỉ mình anh ở lại, và loan tin rằng anh sẽ kiện ra tòa những kẻ phá hoại tài sản của anh.

Một người đàn ông như thế đâu có thể tự thiêu mình để "tạ tội" với người đã chết?

Vì thế, cảnh sát định danh vụ việc này vào nhóm "đột nhập nhà riêng phóng hỏa giết người" rồi tổ chức điều tra phá án. Cũng vào lúc này có người nêu ý kiến: lại mời Phương Mộc ở Phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm thuộc Công an tỉnh, phối hợp điều tra phá án.

Người nêu ý kiến ấy là Dương Học Vũ.

Chương 11: TRẢ THÙ NGANG GIÁ

Dương Học Vũ đột nhiên đến thăm khiến Phương Mộc thấy hơi bất ngờ. Anh đoán rằng có lẽ đã tìm ra đầu mối mới về hai vụ án giết người hồi nọ. Sau khi Học Vũ nói rõ ý định thì anh càng ngạc nhiên.

Chỉ là vụ án đốt nhà giết người, sao phải cần mình cùng tham gia trình sát phá án?

Sau khi Dương Học Vũ tóm tắt lại toàn bộ vụ án, Phương Mộc nhanh chóng đưa ra phán đoán: "Hung thủ đã lái xe đỗ chặn đường đi, đúng không?"

Dương Học Vũ gật đầu. Anh suy đoán rằng tuy hung thủ ôn hòa vào nhà nhưng vì xét nghiệm thấy trong mũi nạn nhân có chất Ether, chứng tỏ hung thủ không phải người quen của nạn nhân; hẳn đã lừa nạn nhân ra mở cửa rồi đánh thuốc mê, sau đó vào nhà. Hoặc dùng cách khác, Dương Học Vũ cho rằng có thể liên quan đến áp-tô-mát ở ngoài hành lang: vì kiểm tra hiện trường thấy các loại công tắc điện trong phòng đều đang bật, suy ra rằng hung thủ đã kéo sập áp-tô-mát để cho căn hộ mất điện, chủ nhà bèn ra ngoài kiểm tra, nhân đó hung thủ đánh thuốc mê rồi lôi nạn nhân vào trong nhà. Chiếc dép lê chân trái của nạn nhân nằm ở bên cửa nói lên điều này.

Phân tích sâu thấy rằng hung thủ đã nán lại trong nhà một thời gian, trong đó hẳn làm các việc trói chân tay nạn nhân, tưới xăng, ép nạn nhân gọi điện cho 119 báo cháy. Sau khi châm lửa, hung thủ lái chiếc xe hòm Wuling màu ghi của nạn nhân đỗ trên đường dành cho xe cứu hỏa vào tòa nhà, rồi bỏ đi.

Nếu các suy đoán nói trên của Dương Học Vũ là đúng thì động cơ của hung thủ vẫn là một ẩn số.

Nếu chỉ vì muốn giết Ngô Triệu Quang, thì sau khi gây mê và lôi anh ta vào nhà rồi, hẳn có thể hạ sát anh ta rất dễ dàng. Nếu hẳn muốn

Ngô Triệu Quang chết cháy hết sức đau đớn thì hẳn chỉ việc tưới xăng đốt cháy anh ta, chứ đâu cần phải đốt cả nhà và còn bắt anh ta gọi điện báo cháy làm gì? Hơn nữa, hẳn còn cho xe đỗ chặn đường vào cửa xe cứu hỏa, gây trở ngại cho các đội viên cứu hỏa vào cứu hộ?

Phương Mộc ngẫm nghĩ tìm kiếm động cơ gây án của hung thủ, và anh bỗng thấp thoáng có một cảm giác gì đó đã từng nghĩ đến.

Dương Học Vũ cũng nhận ra nỗi băn khoăn của Phương Mộc, anh mở túi xách lấy ra một xấp giấy phô tô đưa cho Phương Mộc.

Phương Mộc đón lấy, anh nhận ra đây là những trang in lại từ trên mạng xuống, một số là tin thời sự, một số là tin từ các diễn đàn, mỗi chủ đề đều có kèm theo một lô ý kiến phản hồi khá dài.

Anh xem liền mấy trang, sắc mặt anh có chút thay đổi. Khi ngừng đầu lên, anh thấy Dương Học Vũ nhìn mình đầy ý nghĩa sâu xa.

"Ý anh là thế nào?"

"Đúng thế đấy!" Dương Học Vũ tỏ ra đã hiểu rõ ý nghĩ của Phương Mộc. "Chính là hẳn làm."

Cùng với việc triển khai điều tra, thì một số đầu mối cũng dần xuất hiện. Trong đó, sở dĩ vợ của Ngô Triệu Quang có thể nhanh chóng đến hiện trường vụ án là vì lúc nửa đêm chị nhận được mẫu tin nhắn gửi từ máy di động của chồng. Nội dung mẫu tin chỉ có mấy chữ: nhà ta bị cháy, mau về cứu anh. Khi chị gọi trở lại thì không ai nghe máy nữa.

Ngày hôm sau, người ta tìm thấy ở nơi trồng hoa trong khu chung cư chiếc máy di động vừa gọi cho cảnh sát chữa cháy vừa nhắn tin nói trên. Trong máy còn lưu hàng chục cuộc gọi nhỡ từ máy của vợ Ngô Triệu Quang; có thể nhận ra sự tuyệt vọng xen lẫn một chút cầu may của chị.

Kiểm tra chiếc di động này, chỉ phát hiện ra vân tay của chính Ngô Triệu Quang, chứ không có được đầu mối nào có giá trị cả.

Cảnh sát phân tích rằng, chiếc xe hòm Wuling màu ghi đã được hung thủ lái đến đỗ trên đường đi, nó bị coi là vật chứng, cảnh sát tạm thu giữ và được kéo về bãi đỗ xe của cơ quan cảnh sát địa phương bảo quản. Họ khám nghiệm toàn bộ chiếc xe, nhất là cửa xe, tay nắm, vô lăng cùng bàn đạp côn, bàn đạp ga, phanh... nhưng cũng không tìm thấy dấu vết gì có giá trị. Cho nên có thể suy đoán rằng khi gây án hung thủ đã đi gắng tay gắng chân đầy đủ cả.

Và đây lại là một vụ án bí hiểm đầy thách thức khó mà lần ra được.

Nếu không thể tìm ra điểm đột phá từ các tình tiết của vụ án, thì có lẽ việc phân tích tâm lý của hung thủ sẽ trở thành hướng suy nghĩ cuối cùng có thể làm.

Phương Mộc cho rằng thủ pháp gây án của hung thủ thể hiện rõ động cơ "trả thù". Điểm này cũng được đại đa số các đồng nghiệp đồng tình. Trên thực tế, cảnh sát ngay từ đầu đã khoanh tròn kẻ tình nghi đầu tiên là chồng của Hầu Vĩnh Mai tên là Trình Nguyên; không thể có ai căm hận Ngô Triệu Quang bằng anh ta. Nhưng kết quả điều tra cho thấy kể từ sau khi chứng kiến cái chết thê thảm của vợ, Trình Nguyên luôn ở trạng thái tinh thần suy sụp. Vì nhà mình vừa bị hỏa hoạn chưa thể về ở, các vết da thịt của vợ bị cháy vẫn còn bám trên các ô cửa sắt chống trộm, cho nên Trình Nguyên ít hôm nay đến ở nhà bà mẹ đẻ. Kể từ ngày thứ hai sau khi xảy ra vụ cháy, Trình Nguyên chưa từng ra khỏi nhà bà mẹ. Điều này đã được bà mẹ anh ta xác nhận. Ngoài ra Trình Nguyên không có đủ điều kiện lái xe, và cũng không biết lái xe. Cảnh sát cũng đưa ra giả thiết Trình Nguyên đã thuê kẻ xấu giết Ngô Triệu Quang nhưng điều tra không thấy gần đây di động của Trình Nguyên có liên lạc gì, các mối quan hệ xã hội của anh ta cũng được cảnh sát điều tra loại trừ, và đều không phát hiện thấy gì khác thường.

Phương Mộc cho rằng tuy có thể xác định động cơ của hung thủ là trả thù, nhưng vụ án đốt nhà giết người này vẫn rất khác với các vụ giết người trả thù bình thường. Có thể nói, xét từ một mức độ nào đó, hung thủ đã hoàn thành tốt đẹp một "phiên bản" của vụ án thứ nhất.

Trước hết, nạn nhân đã bị vây khốn trong nhà không thể thoát ra.

Hai là, nguyên nhân khiến người ta không thể dập lửa kịp thời đều là xe cứu hỏa bị chặn đường bởi cùng một "tên đầu sỏ" là một chiếc ô tô.

Ba là, người nhà nạn nhân đều chạy đến hiện trường ngay sau khi đám cháy xảy ra, chứng kiến người thân của mình bị chết cháy.

Nhất là điểm cuối cùng, chính hung thủ đã dùng di động của nạn nhân Ngô Triệu Quang nhắn tin cho vợ anh ta. Vì nạn nhân bị trói chân tay không thể thao tác di động; và dù có thể thao tác thì nạn nhân sẽ gọi thẳng cho vợ chứ không nhắn tin. Công ty điện thoại cung cấp danh sách các cuộc gọi và nhắn tin cho thấy, thuê bao Ngô Triệu Quang nhắn tin sau khi gọi điện báo cho cảnh sát chữa cháy. Có nhiều khả năng lúc đó đám cháy đã bùng phát. Thế thì mục đích hung thủ nhắn tin không nhằm để cứu người mà nhằm điều vợ nạn nhân đến "thưởng ngoạn" khung cảnh người chồng bị chết cháy.

Ở trong đám cháy, người chồng đương nhiên tuyệt vọng và sợ hãi.

Đứng ngoài, người nhà cũng lo sợ và đau khổ cùng cực.

Các nhân viên cứu hỏa thì phần nộ và bất lực.

Vậy thì thủ đoạn gây án của hung thủ rành rành thể hiện rõ ý đồ "cho nhà người nếm mùi gậy ông đập lưng ông" là gì: vì hành vi hơi thất đức của mình đã dẫn đến cái chết thê thảm của người khác, thế thì sự báo ứng không hề thua kém sẽ rơi đúng vào mình!

Tính chất mà hiện trường phạm tội thể hiện ra cũng y hệt như vụ án mạng ở trường trung học số 47 và vụ án mạng ở khu chung cư Phú Dân.

Tổng hợp các suy nghĩ nói trên, Phương Mộc trịnh trọng đề xuất với đơn vị phụ trách vụ án này rằng phải kết hợp cả ba vụ án để trình sát phá án, bởi các lý do:

Một là, cả ba vụ án phản ánh xu hướng tâm lý phạm tội của nghi phạm là rất giống nhau. Vì giáo viên "phạt nặng tay" rồi dẫn đến học sinh phải tự tử (vụ án mạng ở trường trung học số 47); kẻ nghịch tử vì tham lam mà đuổi mẹ đẻ ra khỏi nhà (vụ án mạng ở chung cư Phú Dân); chủ xe vì sơ suất bất chấp an toàn của cộng đồng dẫn đến cái chết thảm của người khác. Hung thủ cho rằng cả ba người này đều "ác", và không đơn giản chỉ là "ác" chung chung theo nghĩa gian ác. Hung thủ nhận định rằng cái "ác" này là không thể tha thứ. Dù cho đến giờ chưa hề có chứng cứ chứng tỏ hung thủ có quan hệ gì trong cuộc sống với các nạn nhân, và cũng không hề là người bị hại gián tiếp bởi những hành vi "ác" đó, nhưng trong thâm tâm, có lẽ hắn đã tự coi mình là người đi trừng phạt cái ác, có quyền bắt những ai là "ác giả" thì phải gánh chịu "ác báo", phải gánh hậu quả. Cũng tức là nói rằng, hắn cảm thấy như chính mình bị các "nhân vật ác" này hành hạ, hắn rất muốn bắt những "kẻ ác" cũng phải cảm nhận "nỗi đau" đó. Đây là cách suy nghĩ báo ứng kiểu gây tội ác rất giản đơn, rất trực tiếp. Xét từ một khía cạnh nào đó, nó rất giống khái niệm "trả thù ngang giá" trong văn minh trả thù của nhân loại, tức là ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu. Có một từ liên quan đến cái quan niệm báo ứng tương đối nguyên thủy này là: công bằng. Nói cách khác, hung thủ dùng thủ đoạn "dùng cách của người đập lại chính người" để thực thi "công bằng và chính nghĩa" theo quan niệm của hắn.

Và thế là, Ngụy Minh Quân bị cay đắng như cậu học sinh Vu Quang, phải chạy đua với việc làm bài tập toán, với thời gian và sinh mạng.

Khương Duy Lợi đã ứng nghiệm với sự ngông cuồng của mình: anh ta phải trở về "tử cung" và nằm ngược trong đám "nước ối" như một bào thai.

Ngô Triệu Quang thì bị xe của chính mình chặn đường cứu sinh, và thêm vào đó là chính Ngô Triệu Quang bị chết cháy trong đám lửa khủng khiếp.

Ngoài ra, dư luận xôn xao và phản ứng mạnh mẽ về ba vụ án này, cũng là hiệu ứng mà hung thủ rất muốn có được. Khi ba "kẻ gây ác" bị

dân chúng nguyên rửa mặt sát lần lượt bị chết bởi những cách rất đậm màu sắc định mệnh, thì có vô số người tỏ ra khoái trá. Dường như những nổi bức xúc tội đồ của toàn xã hội được xả ra sau ba vụ án mạng này. Còn hung thủ, hẳn được khẳng định thậm chí được tán dương; hẳn sẽ càng tin rằng hành động của mình không hề phản đạo đức, ít ra cũng là cần thiết để duy trì bảo vệ công bằng và chính nghĩa trên đời. Ở một mức độ nào đó, xu hướng tâm lý phạm tội của hung thủ càng được củng cố và nâng cao hơn nữa. Hẳn dám trong một thời gian ngắn gây án nhiều lần, đã chứng tỏ điều này.

Hai là: sự tương đồng của những người bị hại. Xét bề ngoài thì dường như cả ba nạn nhân trong ba vụ án chẳng có thuộc tính gì giống nhau, ngoại trừ giới tính cùng là đàn ông. Về nghề nghiệp, trình độ văn hóa, tình hình gia đình riêng, về các quan hệ xã hội, tình trạng kinh tế... đều rất khác nhau. Nhưng sau khi quan sát từ góc độ đánh giá mức độ rủi ro dành cho các nạn nhân, thì có thể nhận ra rằng cả ba phải chấp nhận mức độ rủi ro hết sức giống nhau.

Đó là, cả ba đều đã từng là "người nổi tiếng". Cái thứ "danh tiếng" bất ngờ đến với họ, đều bắt nguồn từ "tội ác" mà trước đó họ đã gây ra. Sau khi giới truyền thông công khai các tin tức, thì các hành vi của họ đều bị phơi ra trước bàn dân thiên hạ, và nhanh chóng trở thành đề tài nóng bỏng ở khắp phố phường và mọi hang cùng ngõ hẻm. Giới truyền thông chỉ trích và tuyên truyền rộng khắp, khiến "tội ác" của cả ba người bị khuếch đại tối đa; họ vốn chỉ vô tình mắc lỗi hoặc chỉ do một hành vi rất cá nhân đã biến thành đối tượng để thiên hạ mắng mỏ. Có người trách móc nặng nề, và cũng có người đòi đánh đòi giết "kẻ ác". Cái thứ dư luận thiên lệch một chiều này đã nhanh chóng biến một người dân bình thường trở thành kẻ thù chung của dân chúng. Cái danh "thum thum khó người" của Ngụy Minh Quân và Khương Duy Lợi đương nhiên khỏi phải bàn. Sau khi chị Hâu Vĩnh Mai bị chết cháy thì Ngô Triệu Quang cũng bị khổ sở khốn đốn trước búa rìu dư luận. Ngoài các tờ báo giấy liên tục đăng tải, thì đài truyền hình, đài phát thanh cũng nhiều lần đưa tin về anh ta cùng chiếc xe hòm Wuling màu ghi. Nhất là trên mạng, những người hiếu sự sục sạo các tin tức liên quan đến Ngô Triệu Quang rồi công bố

cho mọi người biết. Từ số di động, số điện thoại cố định, địa chỉ cư trú, nơi làm việc cho đến các thông tin về vợ con và người nhà của Ngô Triệu Quang đều bị khai ra. Đọc các trang tài liệu do Dương Học Vũ in từ mạng internet, thấy rằng bất kỳ một trang mạng thông tin nào đều có những thông tin liên quan đến Ngô Triệu Quang. Các từ ngữ như "Ngô Triệu Quang, chủ xe Wuling màu ghi, đường dành cho xe cứu hỏa..." đều là những từ ngữ then chốt nóng bỏng. Nhất là trên các diễn đàn mạng, sau mỗi nội dung liên quan đến vụ hỏa hoạn Hoa Thành - Phú Đô đều có vô số ý kiến phản hồi. Trong đó, các từ ngữ như "đốt cả nhà nhà nó đi", "gã chủ xe bất lương buộc phải trả giá", "đồ cặn bã, hãy chết đi"... nhìn thật đáng sợ. Nếu những phản ứng phản nộ của công chúng đối với Ngô Triệu Quang biến thành nhiệt lượng, có lẽ xã hội sẽ không chỉ có một cái xác chết thui, e rằng nó sẽ cháy thành bột than hoặc bột than cũng chẳng còn.

Cái thứ hiệu ứng xã hội nhao nhao đòi giết, đã được thể hiện cụ thể vào con người Ngụy Minh Quân, Khương Duy Lợi và Ngô Triệu Quang. Đây cũng chính là điểm chung, khiến cả ba nạn nhân trở thành mục tiêu để hung thủ thực thi "công bằng và chính nghĩa". Ta cũng không thể phủ nhận rằng, cái môi trường dư luận rất ồn ào về ba con người nói trên đã kích thích khuếch đại động cơ gây án của hung thủ. Ở một mức độ nào đó, ý đồ của hung thủ và nhu cầu xả giận của công chúng đã rất ăn ý bắt nhịp với nhau. Nói cách khác, hành vi của hung thủ cũng là mong muốn của công chúng. Trên thực tế, dường như hung thủ đã là người phát ngôn, người thực thi ý nguyện của công chúng. Và có lẽ, không chỉ trong con mắt của hung thủ mà trong cách nhìn của toàn xã hội, giết ba người này là hành vi phạm pháp nhưng không hề vi phạm đạo đức. Có lẽ, người vợ (góa) của Ngụy Minh Quân gọi hung thủ là "đại hiệp", chính là biểu hiện của trạng thái tâm lý nói trên.

Ba là sự tương đồng về thủ pháp phạm tội. Xét bề ngoài thì có vẻ như cách giết người trong cả ba vụ án là khác nhau: một nạn nhân chết do sốc mất máu, một người chết ngạt nước, một người chết cháy; nhưng ta vẫn có thể thông qua cái hình thức bên ngoài này để nhận ra điểm chung bên trong. Trước hết là, hung thủ khi gây án đều dùng gang tay,

bọc lót chân, và rất có ý thức xóa sạch dấu vết; hai là, mỗi lần gây án hung thủ đều mang theo công cụ, ví dụ kết sắt, túi nước, thùng nước, thùng xăng... và hình như hãn đi xe cơ động đến hiện trường gây án; ba là, một vài công cụ phạm tội có tính tương đồng. Trong vụ án mạng ở khu chung cư Phú Dân và vụ đốt nhà ở khu Hoa Thành, hung thủ đã dùng thuốc để gây mê nạn nhân, và dùng băng keo màu vàng (hoặc tương tự) để trói chân tay nạn nhân. Một điểm đáng chú ý là trong vụ án mạng ở trường trung học số 47, hung thủ dùng gậy gỗ đánh nạn nhân ngất xỉu, không thể chống cự, còn hai vụ sau thì lại dùng thuốc mê. Điều này chứng tỏ rằng trong quá trình gây án, hung thủ có cân nhắc lại về mức độ rủi ro và hệ số tin cậy của thủ đoạn gây án, hãn đã có ý thức "nâng cấp", và sử dụng cách thức có hiệu quả và an toàn cho mình hơn. Điểm cuối cùng: trong cả ba vụ án, hung thủ đều dùng các trình tự hoàn toàn không cần thiết để hoàn thành việc giết người. Phân tích dừng lại hiện trường cho thấy, trước khi bắt nạn nhân phải nhận cái chết, hung thủ đều đã triệt để khống chế nạn nhân, sau đó hãn có thể giết họ dễ như trở bàn tay; nhưng hãn lại có thể chấp nhận mạo hiểm dừng ở hiện trường một thời gian khá lâu (rất dễ bị lộ hành vi gây án), và hãn rất tốn sức tốn thì giờ để bố trí các "nghĩ thức" cực kỳ phức tạp rồi mới giết nạn nhân. Và thế là Ngụy Minh Quân bị buộc phải dùng máu của mình làm mực để giải các bài tập toán hòng có được mật mã kết sắt; Khương Duy Lợi phải trở lại "tử cung" rồi chết trong "nước ối", thực thi câu nói ngông cuồng "coi như bà chưa từng đẻ ra tôi" của mình; còn Ngô Triệu Quang thì gần như tái hiện hoàn chỉnh cả quá trình chị Hầu Vĩnh Mai bị chết cháy. Ba hiện trường có "nghĩ thức" này truyền đạt một thông tin là, những nỗi đau mà những người này từng gây cho người khác thì chính mình sẽ phải chịu đựng trọn vẹn. Một gã hung thủ có đầu óc suy nghĩ chặt chẽ như thế tất nhiên sẽ biết rằng: càng hoạt động nhiều ở hiện trường thì độ rủi ro để lại dấu vết và vật chứng sẽ càng lớn. Nhưng hãn vẫn quyết làm như thế nhằm thực hiện ý nguyện mạnh mẽ là thông qua đó để thực hiện cái gọi là "công bằng". Nói cách khác, nếu chỉ đơn giản là giết ba người này thì chưa thể thỏa mãn nhu cầu của hãn. Mục tiêu của hãn đương nhiên là bắt họ phải chết nhưng hung thủ coi trọng cách thực hiện cái chết hơn là kết quả đơn thuần. Thông qua các nghĩ thức rất đậm lý thuyết định mệnh và

được cụ thể hóa này, hung thủ được giải tỏa ức chế tâm lý mặt khác hẳn cũng muốn nhân đó gửi đến xã hội một thông tin: ở hiền gặp lành, ác giả ác báo.

Phương Mộc đưa ra các căn cứ và các điều kiện nói trên để gắn kết trình sát phá án, tuy chưa thật phù hợp, có vẻ mang đậm tính chủ quan, nhưng Dương Học Vũ vẫn hết sức ủng hộ, cuối cùng các lãnh đạo cũng đồng ý với ý kiến của anh, bố trí người gồm cán bộ của Sở Công an thành phố và của các đơn vị công an địa phương xảy ra vụ án, rồi thành lập một tổ chuyên án.

Các tài liệu chứng cứ liên quan đến cả ba vụ án mạng được chỉnh lý tập hợp làm một, đưa cho tổ chuyên án phân tích xử lý, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đưa ra phương hướng và phạm vi trình sát. Đồng thời Phương Mộc cũng nhận một nhiệm vụ: đưa ra phác đồ tâm lý của hung thủ.

Nói cho dễ hiểu là, Phương Mộc phải căn cứ vào các tình hình đã nắm được, phân tích rõ về động cơ, hành vi, mục đích và đặc điểm tâm lý của hung thủ, và miêu tả về các thuộc tính của hắn. Những miêu tả này sẽ là những nét tương đối trực quan và cốt lõi nhất về đặc điểm của hung thủ, để các đồng nghiệp thu hẹp phạm vi điều tra loại trừ, dự đoán được khả năng phạm tội mới và các đặc trưng của nó; đồng thời, cũng là những giá trị trọng điểm để phòng ngừa khi xác định phương hướng trình sát.

Thông thường, căn cứ chủ yếu để phác họa tâm lý phạm tội là dựa vào mọi phân tích nghiên cứu về nghi phạm và mọi thông tin có trong vụ án. Cả ba vụ án, gần như không ai có cảm nhận về hiện trường; dấu vết rõ rệt mà hung thủ để lại hiện trường thì quá ít. Tuy nhiên, không có thông tin lại chính là một loại thông tin; nó cũng thể hiện thuộc tính tâm lý của nghi phạm ở một số phương diện nào đó.

Trong tình thế hiện nay thì nhiệm vụ này đương nhiên là rất khó khăn, ý nghĩa quan trọng của nó ở chỗ nó phải chỉ ra được phương hướng trình sát phá án. Nếu không, mọi hoạt động trình sát phá án sẽ là

bản tên không đích. Tổ chuyên án chỉ cho Phương Mộc thời gian là năm ngày.

Tất cả mọi người đều chờ đợi xem, hẳn là một kẻ như thế nào?

Chương 12: DÁNG VẼ CỦA ANH TA

Bạn đã từng để ý đến cái thành phố mà bạn đang ở chưa?

Thực ra ngày nào nó cũng đang thay đổi. Chỉ hiềm, những người bạn bực bội như chúng ta hiềm khi muốn dừng lại để nhận diện những nét thay đổi từ từ ấy. Rất có thể một lúc nào đó chúng ta bất chợt nhìn thấy một tòa cao ốc đã mọc lên ngay bên cạnh ta, hoặc bất chợt nhìn thấy một con phố quen thuộc đã thay đổi hoàn toàn diện mạo. Những điều này đem đến cho ta một sự ngạc nhiên nho nhỏ, tuy nhiên chúng chỉ là những thứ không đáng để ý trong cuộc đời dài rộng của ta.

Chúng ta đã quá quen với nó đến nỗi chúng ta thường bỏ qua nó.

Nhưng với một số người khác thì thành phố này đã thật sự hoàn toàn thay đổi.

Đây là một buổi tối hết sức bình thường, trong một khu chung cư hết sức bình thường có một cửa hàng mặt phố cũng hết sức bình thường.

Nữ chủ hiệu bánh ngọt "Hương sắc hoa hồng" có phần bất an nhìn ra ngoài cửa. Cách đây 5 phút, một nam giới gầy gò để râu rậm đã lần thứ tư đi lướt qua cửa.

Cô nhìn đồng hồ, kim đồng hồ đã chỉ gần 9 giờ 15, đã quá giờ đóng cửa hàng. Nhưng cô không dám ra khỏi cửa.

Trưa nay người khách kỳ quặc ấy đến cửa hàng bánh ngọt của cô, cô nhiệt tình mời chào, nhưng người khách ấy lại không mấy để ý đến các loại bánh bày trong tủ quầy, trái lại anh ta chỉ đi đi lại lại và hai cánh mũi cứ phập phồng "đánh hơi" hình như đang muốn tìm một thứ mùi gì đó.

Khi cô hỏi đến lần thứ ba: "Anh cần mua thứ gì ạ?" thì anh ta cứ như là vừa tỉnh khỏi giấc mơ, định thần nhìn cô mấy giây, rồi hỏi lại: "Ở đây... ngày trước là một hiệu bán xốt thập cẩm dầu vừng, phải không?"

Cô cảm thấy nặng nề. Hồi đầu năm, khi cô thuê cửa hàng này với giá rẻ bất ngờ, cô đã từng ngỡ ngợ. Về sau nghe bà con hàng phố bàn tán, cô mới biết một nhà hàng ở đây đã từng bị đóng cửa, hình như họ có liên quan đến mấy vụ án hình sự nào đó.

Cô chưa kịp trả lời thì gã để râu ấy đã quay người bước ra. Vài tiếng đồng hồ sau đó gã quay lại vài lần nhưng không vào, chỉ đứng xa xa bên ngoài quan sát cô, hình như gã đang chờ đợi gì đó.

Thoạt đầu là tò mò, nghi hoặc, cuối cùng cô thấy hoang mang. Cô bèn gọi điện cho bạn trai đến đây đón cô ra về.

Khi cô gần như sắp hết kiên nhẫn thì người bạn trai của cô thở hồng hộc, chạy vào. Cô trách khéo mấy câu, bạn trai chỉ cười cười, rồi tắt đèn, kéo cửa sắt lại, khoác tay cô bước ra khỏi cửa hàng bánh ngọt.

Cô không hề nhìn thấy ở góc một ngôi nhà không xa, có một đôi mắt thất vọng đang nhìn theo cô đi khỏi cửa hàng.

Gã để râu vứt đầu mẫu thuốc lá xuống đất, cơ thể gã càng thêm bồn chồn bức xúc như muốn làm một điều gì đó. Gã ngẩng nhìn vầng trăng đang treo trên bầu trời, rồi đưa tay cởi khuy áo cổ. Một làn gió thu se lạnh thốc vào khiến gã hơi rùng mình, đôi mắt đục của gã cũng hơi sáng lên.

Gã thọc tay vào túi áo từ từ đi dọc theo con phố.

Cứ thế đi mãi hàng giờ, cho đến đêm rất khuya, người đi đường đã rất thưa thớt, gã vẫn bước đi không biết mệt mỏi là gì.

Đi mãi, không mục đích. Hình như trong thời gian gần đây, đi, là việc duy nhất gã có thể làm. Sau hơn ba năm điều trị, gã dường như đã tìm lại được chính mình ngày nào nhưng cũng hình như không phải thế. Điều duy nhất gã có thể khẳng định được, là gã thấy hoàn toàn xa lạ đối với cái thành phố này.

Và thế là hàng ngày gã dùng phần lớn thời gian để đi khắp các chốn trong thành phố. Vừa để tìm những dấu vết mà mình quen nhìn,

vừa để dần dần thích nghi với các sự vật mới mẻ xa lạ. Trong thời gian này gã có một vài cảm giác "bùng bùng" đã lâu không xuất hiện, ví dụ đối với cô gái hôm nay gã nhìn thấy trong hiệu bánh ngọt. Nhưng gã không "bùng bùng" đến nỗi xông vào đè ngay người ta xuống. Một là điều kiện không cho phép, hai là gã vẫn nghĩ về những cú sốc điện và những cái áo bó chèn cơ thể.

Thế rồi sự bồn chồn đối với cái thân hình kia trong gã nhanh chóng xẹp xuống.

Gã cứ thế đi mãi, cho đến khi đôi chân đau như khó mà lê bước, gã mới đi trên đường trở về nhà.

Gã chẳng muốn về nhà, căn nhà lạnh lẽo, xập xệ; gã thà lang thang bên ngoài còn hơn, bên ngoài có ánh mặt trời, có các cửa hàng náo nhiệt, có đường phố tấp nập xe cộ và những cô gái rất xinh đẹp. Căn nhà cũ với bốn bức tường trắng và đồ đạc vỡ vụn rất dễ khiến gã nhớ đến bệnh viện tâm thần mà gã đã bị nhốt trong đó hơn ba năm trời. Huống chi, bất cứ lúc nào cảnh sát cũng có thể vào căn vặn gã một cách thô bạo: gần đây làm những gì, đi những đâu, gặp những ai?

Tuy nhiên gã vẫn cần tìm một chỗ để ngủ.

Hai giờ rưỡi sáng, gã râu rậm như cô hồn như bóng ma lủi thủi đi về khu tập thể công nhân viên công ty gia công nhiệt Đồng Phát. Lúc này tất cả đã im ắng không một âm thanh, gã thất thểu đi qua những ngôi nhà san sát tối om, thỉnh thoảng lại bị vấp nghiêng vấp ngã. Khuôn mặt gã chẳng thể hiện một cảm xúc gì, thân xác gã mệt mỏi và tê bại. Đám râu rậm chẳng khác gì một bãi cỏ hoang bám riết để hút hết dinh dưỡng trên mặt gã, đến nỗi khuôn mặt gã khô cằn chẳng khác gì chiếc mặt nạ không chút sinh khí.

Vất vả lắm gã mới về đến nhà mình, gã ngẩng nhìn cố nhận cho ra, hình như trong thời gian gã không ở nhà, căn nhà này cũng đã biến thành xa lạ.

Gã lần tìm chìa khóa, ánh trăng rất mờ, gã cố nhìn để tìm đúng cái lỗ khóa.

"Anh đã về à?"

Một giọng khe khẽ vang lên, hỏi thăm gã. Gã ngoảnh lại nhìn, thấy một bóng đen từ từ hiện lên trong màn đêm.

Gã không cảm thấy sợ, gã chỉ nghi hoặc ngờ ngợ. Khi khuôn mặt người kia hiện rõ dưới ánh trăng, thì một góc trí nhớ của gã cũng dần được đánh thức.

À, thì ra là người ấy.

Tâm trạng bồn chồn. Chuyển xe khách đường dài. Màu trắng. Một cốc nước đưa đến tay. Một âm thanh trầm trầm nhỏ nhẹ.

Và cả lần đầu tiên gã nhìn thấy cái biển hiệu nhếch nhác "Xốt thập cẩm Du Đô".

Ba năm trước, gã đã gặp người này ở trước nhà mình, ba năm sau, dường như lặp lại cái tình huống y hệt như thế.

Những mảnh vụn rời rạc của trí nhớ đang chậm chậm ghép lại với nhau trong đầu gã. Gã thấy nhẹ nhõm, dường như con người đang đứng trước mặt thể hiện một sự yên ổn và cởi mở.

Gã hé môi hấp háy, lộ rõ hàm răng ố vàng, gã mỉm cười.

Công việc của Phương Mộc không mấy thuận lợi. Một là, các tài liệu chứng cứ nhất là những đầu mối rõ rệt, đang có quá ít, hầu như không thể lần ra được điều gì. Mặt khác, các kết quả phân tích hiện trường cũng ảnh hưởng đến kết luận về phác họa tâm lý hung thủ. Tuy nhiên, việc khám nghiệm hiện trường vụ hỏa hoạn thường tốn rất nhiều thời gian và tinh lực so với các hiện trường gây án khác, riêng việc thu thập chứng cứ các thứ tro than đã rất khó khăn. Đôi khi rất cần có thời gian để cân nhắc suy luận và cảm nhận. Hai là, thời gian quá ngắn, tổ chuyên án chỉ cho Phương Mộc năm ngày. Nhưng anh không có lựa

chọn nào khác. Toàn bộ phương hướng trình sát phá án trông chờ vào kết luận phân tích của anh. Càng sớm đưa ra ý kiến phân tích thì càng bước gần đến ngày hung thủ sa lưới.

Cho nên Phương Mộc đóng cửa ngời miết trong phòng làm việc, ngày nào cũng làm đến rất muộn mới về nhà. Liêu Á Phàm tỏ ra rất cần cù chịu khó, cô không chỉ sẵn sàng chờ Phương Mộc, mà còn chủ động giặt quần áo anh thay ra. Phương Mộc cảm thấy không nỡ, anh bèn nói là muốn vào cơ quan ở vài hôm. Nhưng Á Phàm rất phản đối ý định này của anh, cô còn dọa khéo anh mấy câu, nhất định bắt anh phải về nhà ngủ. Phương Mộc đành chịu thua, đồng ý vậy.

Anh vui đầu làm ngày làm đêm suốt mấy hôm. Chiều hôm thứ tư thì anh bỗng nhận được điện thoại của Á Phàm, nói rằng cô mời anh và Dương Mẫn đi ăn cơm.

Á Phàm mới đi làm chưa được hai tuần nhưng hôm phát lương cô vẫn được nhận cả nửa tháng lương. Tám trăm tệ, nhỏ thì nhỏ thật nhưng đây là thù lao lần đầu tiên cô được nhận do lao động của mình. Giọng cô hết sức phấn chấn.

Tất cả đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp. Phương Mộc cảm thấy phải động viên khích lệ Á Phàm, cho nên mặc dù công tác của anh đang bận tối mắt tối mũi anh cũng vẫn nhận lời mời của cô.

Bữa tối đặt ở một nhà hàng bậc trung. Phương Mộc đến muộn mấy phút so với giờ hẹn, Á Phàm và chị Dương Mẫn đang chờ anh. Điều khiến Phương Mộc cảm thấy bất ngờ là Hình Lộ cũng có mặt.

Anh vừa vào cửa thì Hình Lộ đã nhanh nhẹn chạy ra nắm tay anh lắc lắc mãi. Cô đã cao hơn hồi nọ đáng kể, đôi mắt sáng trong veo, ánh mắt cảnh giác đã biến đi đằng nào rồi. Hình Lộ chẳng khác gì một nữ học sinh cấp III mạnh mẽ hoạt bát.

Ngồi vào bàn ăn, Hình Lộ và chị Dương Mẫn ngồi một bên, Phương Mộc và Á Phàm đương nhiên ngồi bên kia bàn. Lúc chọn món ăn, Dương Mẫn nghĩ đến "lưng túi" còn nhẹ của Á Phàm, chị chỉ gọi vài

món bình thường, sau đó Á Phàm cứ nài mãi, chị mới gọi thêm món tôm he rán và hải sâm nhúng.

Mọi người ngồi chờ nhà hàng bưng ra. Phương Mộc cười, hỏi Hình Lộ: "Sao Hình Lộ cũng đến? Tối nay không phải tự học à?"

"Có ạ." Hình Lộ hơi có vẻ đặc ý. "Nhưng mẹ cháu bảo chị Á Phàm mời cháu đi ăn, thì cháu phải đi chứ!"

"Đúng thế." Dương Mẫn cười, chỉ vào Á Phàm. "Á Phàm rất muốn gặp Hình Lộ, và bảo tôi phải dẫn nó đến."

Phương Mộc hơi ngờ ngợ, quay sang nhìn Á Phàm. Á Phàm chỉ tủm tỉm cười, nhìn nhanh Phương Mộc rồi lại nhìn thẳng vào Hình Lộ ngồi đối diện.

Các món nhanh chóng được bưng ra. Á Phàm còn gọi hai lon bia nữa. Phương Mộc còn phải lái xe nên anh chỉ uống nước trắng, nên chị Dương Mẫn và Á Phàm cùng uống bia. Nhấp một chút men, không khí bữa ăn nhộn nhịp hẳn lên. Dương Mẫn và Á Phàm nói các chuyện về bệnh viện, Hình Lộ thì kể với Phương Mộc về các tình hình của mình, từ việc sẽ thi vào trường cảnh sát cho đến chuyện cô bạn cùng bàn ki bo ra sao, cô nói liến thoắng đủ thứ chuyện lớn chuyện nhỏ. Phương Mộc chỉ cười hì hì ngồi nghe, tuy nhiên anh vẫn cảm nhận được ánh mắt của Á Phàm không ngớt dịch chuyển trên mặt anh và Hình Lộ.

Cuối cùng, đề tài trò chuyện lại quay trở về Phương Mộc. Dù sao thì cả ba người phụ nữ này đều đã từng có không ít các mối liên hệ với anh. Những từ ngữ tán thưởng đều không thể thiếu, cô bé Hình Lộ thì nói thẳng ý nghĩ của mình, "Sau này sẽ làm cảnh sát cùng với chú Phương Mộc".

Dương Mẫn cũng rất mến Phương Mộc. Ngày trước chị từng nghe anh Hình Chí Sâm nói, nên biết rằng Phương Mộc là một cảnh sát trẻ rất có năng lực chuyên môn, sau vụ án Sông ngầm, Phương Mộc đã giúp anh Hình Chí Sâm lật lại vụ án, Phương Mộc đã bỏ ra rất nhiều công sức thậm chí mạo hiểm cả tính mạng. Cuối cùng anh Hình Chí Sâm đã được

minh oan, khôi phục danh dự, trả thù rửa hận cho con gái Hình Na, chủ yếu là nhờ vào các hành động bên vực chính nghĩa của Phương Mộc. Tất cả, khiến chị Dương Mẫn coi Phương Mộc như chú em trai thân thiết.

"Tôi nói thật nhé, chú cũng không còn trẻ nữa đâu." Dương Mẫn chăm chú ngắm nhìn Phương Mộc. "Lần trước chị Triệu đã nói với tôi, nên tìm cho chú một đám..."

Phương Mộc lập tức nhớ đến Á Phàm đang ngồi bên cạnh, anh giật mình, hạm trà vừa nhấp suýt nữa thì sặc. Lúc đang ho, anh cảm thấy cánh tay mình bị Á Phàm cấu một cái rõ đau.

"Chắc anh Phương Mộc vẫn chưa nói gì với cô phải không?" Giọng Á Phàm ngọt đến mức hơi gượng gạo khó tin. "Bọn cháu đã gần bó và mai kia sẽ đi đăng ký."

Dương Mẫn kinh ngạc há hốc miệng, hồi lâu sau chị mới lắp bắp nói: "Hai... hai người?"

Phương Mộc quá lúng túng không biết nên nói gì, anh chỉ giật cánh tay ra nhưng lập tức lại cảm thấy ngón tay Á Phàm cấu càng chặt hơn.

"Đúng thế ạ. mấy tháng trước anh Phương Mộc đã ngỏ lời muốn lấy cháu." Á Phàm ngoảnh sang nhìn Phương Mộc, ánh mắt cô cười vui và cũng pha nét cứng rắn rất có lý có lẽ. "Đúng thế không anh?"

Phương Mộc không gật đầu nhưng cũng không lắc đầu, nhưng Hình Lộ đã vỗ tay luôn.

"Hay! Hay quá!" Cô còn hơn hử hơn cả Á Phàm. "Thế thì tới đây em không thể gọi là chị Á Phàm được nữa mà nên gọi là chị dâu... à không đúng, em gọi là chú Phương... vậy phải gọi là cô Phương."

Có vẻ như Á Phàm đều chấp nhận cả hai cách gọi. Cô vậy gọi nhân viên phục vụ đưa thêm một lon nước ngọt cho Hình Lộ.

Dương Mẫn im lặng, chị bần khoản nhìn Phương Mộc rồi lại nhìn Á Phàm.

Trên đường trở về nhà, sắc mặt Phương Mộc nặng nề, anh phóng xe như bay. Á Phàm thì vẫn còn dư âm sự phấn khích lúc nãy, cô im lặng nhìn ra ngoài cửa kính xe.

Về đến nhà, tâm trạng Phương Mộc vẫn thế, anh ném chìa khóa và túi xách lên bàn ăn, cởi áo nằm xuống nhắm mắt chuẩn bị ngủ. Á Phàm thì đứng ở cửa ra vào, cô bình thản nhìn các động tác của Phương Mộc. Hồi lâu sau cô hỏi:

"Sao thế, em làm anh giận à?"

Phương Mộc không muốn bắt chuyện, anh giở mình, kéo chăn trùm kín đầu.

Á Phàm "xùy" một tiếng, rồi lững thững bước đến trước bàn cầm bao thuốc lên rút ra một điếu châm lửa hút. Phương Mộc dù trùm chăn kín đầu nhưng vẫn cảm thấy Á Phàm đang nhìn mình.

"Thực ra anh không muốn cưới em, đúng không?"

Phương Mộc nằm trong chăn nhắm mắt, anh không muốn bàn với Á Phàm điều này, ít ra là hiện nay.

Lại là tiếng bật lửa châm thuốc lá, Á Phàm lại hút điếu nữa.

"Những câu anh nói trước đây không tính, phải không?"

Phương Mộc nằm đó bất động, anh cố gắng không nghĩ gì hết, anh mong Á Phàm biết điều, rút lui về phòng ngủ. Nào ngờ vài giây sau anh cảm thấy đèn sáng lên, toàn thân anh cũng hơi gai lạnh.

Á Phàm lật chăn anh ra, bàn tay đang kẹp điếu thuốc chỉ vào anh: "Anh trả lời em đi?"

Phương Mộc vội kéo chăn đắp lên người, nhìn Á Phàm. Á Phàm mặt đỏ gay, ngực cô phập phồng rất mạnh, ánh mắt cô có nét hoang dã,

ngang ngạch.

Phương Mộc bất chợt cảm thấy rất điên tiết. Anh lạnh lùng nói: "Hôm nay em cố tình gọi Hình Lộ đến phải không?"

Á Phàm không chối cãi: "Đúng!"

"Và cố ý nói với nó về chuyện kết hôn chứ gì?"

"Đúng thế!" Giọng Á Phàm bỗng dịu dàng, cô cười nói: "Anh vẫn thích gái trẻ đúng không?"

Chao ôi, thật không sao hiểu nổi nữa! Phương Mộc nghiêng rằng, cố nén giận, giải thích: "Nó chỉ là đứa học sinh lớp 11, mà em ghen với nó, thì quá vô lý!"

"Anh đừng vờ tử tế nữa đi!" Á Phàm tỏ ra coi thường câu nói của anh. "Năm xưa em cũng chỉ lớn bằng nó, sao anh lại tốt với em như thế? Nếu cô Triệu không theo sát thì anh đã thanh toán em rồi!"

"Này, em đừng ăn nói bố láo!" Phương Mộc không nén được nữa, nặng lời. "Anh chỉ..."

"Em nói láo à?" Á Phàm ngắt lời Phương Mộc. "Hình Lộ, rồi đến Lục Hải Yến, đứa nào chẳng là gái trẻ gái xinh! Anh bề ngoài ra vẻ chân chất nhưng thực ra vẫn dăm một lô người tình mi ni! Hiện nay em đã thành ra thế này thì anh chẳng coi em là gì nữa, đúng không?"

Á Phàm bỗng nước mắt giàn giụa, giọng cô cũng nghẹn ngào.

"Anh có bao nhiêu cô gái bên cạnh, em thì sao?" Cô ta nắm cánh tay Phương Mộc. "Em chỉ có anh!"

Câu nói này đã đụng vào điểm mềm yếu nhất của Phương Mộc, khiến anh lặng người, cơn giận cũng tan biến. Anh để mặc cho Á Phàm lay giật cho đến lúc cô buông anh tay ra, ngồi xuống ghế bưng mặt khóc nức nở.

Phương Mộc lại ngồi dậy, chờ đến lúc Á Phàm khóc nhỏ đi, anh mới nặng nhọc cầm cái khăn giấy đặt vào tay cô.

Á Phàm cầm lấy khăn, chấm mắt lau mũi, rồi ném mảnh khăn giấy xuống đất.

"Phương Mộc, anh nghe đây..." Á Phàm nói gay gắt, giọng sục sục: "Nếu không muốn lấy em thì anh cứ nói ra cho sớm, em không cần anh thương hại em. Từ nay anh cứ làm việc của mình, khỏi cần bận tâm đến em. Không có anh em vẫn sống được."

Phương Mộc nghĩ ngợi, tốt nhất là vỗ về cho êm chuyện.

"Á Phàm, anh đã hứa với em thì anh nhất định sẽ làm." Giọng anh khàn khàn. "Nhưng hiện giờ anh rất bận công việc, chờ khi anh làm xong mọi việc đã, anh nhất định sẽ tính đến chuyện kết hôn, được chưa?"

Á Phàm không đáp, cô chỉ ngồi đó thút thít. Có lẽ câu nói của Phương Mộc ít nhiều cũng khiến cô cảm thấy được an ủi, tâm trạng cô dần bình tĩnh trở lại.

"Em muốn hỏi anh một câu." Cô đứng lên, đưa mu bàn tay quệt nước mắt. "Anh có thích em không?"

Phương Mộc dờ dẩn nhìn Á Phàm mấy giây, rồi anh đưa mắt sang chỗ khác.

"Khuya quá rồi, đi ngủ đi!"

Căn nhà nhỏ một phòng khách một phòng ngủ lại trở lại yên tĩnh. Trong bóng tối, Phương Mộc mở to mắt nhìn lên trần nhà hồi lâu không sao ngủ được. Có thể nghe rõ tiếng Á Phàm giờ mình trong phòng ngủ. Có lẽ đêm nay cả hai người đều trần trọc mất ngủ.

Tâm trạng của Phương Mộc sa sút đến mức tồi tệ. Cái chuyện anh vẫn né tránh bấy lâu nay bỗng bất ngờ bày ra trước mắt với cái cách thức khiến anh quá ư lúng túng. Anh không thể trách cứ cô điều gì. Đúng như cô nói, anh có công việc, có bạn hữu, có đồng nghiệp, có các vụ án đầy

kích thích và thách thức. Còn Á Phàm, cô không có gì hết ngoài anh ra. Trong tâm trí cô, chỗ dựa duy nhất, chắc chắn, chỉ có anh mà thôi.

Nhưng anh lại không thể không tức giận Á Phàm. Xem ra, lúc đầu cô muốn xin vào làm ở cơ quan công an, mục đích trực tiếp nhất của cô là nhằm "giám sát" anh, nhân đó cũng giám sát Mễ Nam; đương nhiên Á Phàm không biết Mễ Nam không phải đồng nghiệp của Phương Mộc, cô chỉ là người của công an khu mà thôi. Sau khi biết mình không thể xin vào làm ở Sở Công an, Á Phàm mới lùi bước và đề xuất xin làm việc ở bệnh viện Nhân Dân của thành phố, chủ yếu là do cô thấy hứng thú về Hình Lộ.

Vậy là cuối cùng Phương Mộc cũng đã hiểu ra tại sao sau khi biết tin Lục Hải Yến đã "quy y" cửa Phật thì Liêu Á Phàm bỗng tỏ ra có thiện cảm đối với Hải Yến.

Trong con mắt của Á Phàm, Mễ Nam, Lục Hải Yến và Hình Lộ đều là đối thủ cạnh tranh của cô. Nay "mối nguy" từ Lục Hải Yến đã không còn. Về Mễ Nam, cô không có cơ hội để liên quan đến môi trường sống của Mễ Nam. Cho nên đối thủ duy nhất mà cô có thể tiếp cận để "đánh bại" chỉ là Hình Lộ cũng đang độ măng tơ.

Phương Mộc không cảm thấy tức cười về cách nghĩ ấu trĩ đến mức ngu dốt của Á Phàm. Trong mấy năm trời cô bỏ đi lang thang, môi trường và điều kiện sống xấu xa tồi tệ đã khiến tâm tính Á Phàm trở dậy những ham muốn tranh đoạt và chiếm hữu kiểu bản năng động vật. Phải năm cho được người đàn ông như Phương Mộc là mục tiêu cuộc sống duy nhất của Á Phàm, mọi người phụ nữ khác đều là "kẻ địch" của cô.

Cũng may mà cô không coi Dương Mẫn đã gần 50 tuổi là tình địch! Phương Mộc nghĩ mà thấy tức. Nếu không, chưa biết chừng sẽ xảy ra khối chuyện chẳng ra sao ở bệnh viện.

Nghĩ đến chị Dương Mẫn, tâm trạng Phương Mộc càng xẹp xuống. Nếu Dương Mẫn kể với chị Triệu những câu nói của Á Phàm thì chị Triệu sẽ phản ứng như thế nào đây?

Anh vừa mới tạm thu xếp được cuộc sống đi vào quỹ đạo thì nó lại bị khuấy động rồi tỉnh rồi mù.

Cho đến khoảng 3 giờ sáng Phương Mộc mới thiu thiu đi vào giấc ngủ. Khi thức dậy thì trời đã sáng rõ từ lâu.

Anh ngồi dậy, vẫn còn ngái ngủ. Và lập tức nhìn thấy nồi cháo và đĩa trứng trắng đặt trên bàn ăn. Anh nghĩ ngợi, rồi bước đến đẩy cửa phòng ngủ xem sao, không thấy bóng Á Phàm đâu nữa. Anh hơi hoang mang, hay là Á Phàm đã bỏ nhà ra đi? Nhưng nhìn thấy áo quần giày dép của cô vẫn còn đây thì anh lại thấy hơi yên tâm.

Anh nhắn tin cho Á Phàm, chỉ có ba chữ: đang ở đâu?

Á Phàm nhắn lại rất nhanh: cũng chỉ có ba chữ: đang đi làm.

Phương Mộc đã thật sự yên tâm. Anh ngồi một lát, rồi đi đánh răng rửa mặt. Sau đó ăn bát cháo, hai quả trứng, rồi ra khỏi nhà, đi làm.

Hôm nay anh không đến Sở Công an, mà là đến công an khu Khoan Thành.

Tuy Công an thành phố đã chấp nhận phương án điều tra đồng thời ba vụ án giết người hàng loạt, nhưng khi trình bày lý do, Phương Mộc vẫn có điểm "mở ngoặc" bảo lưu: vì anh không thể xác định cái dấu chân bí hiểm kia có xuất hiện lần nữa ở hiện trường vụ hỏa hoạn không.

Khi nhìn thấy Phương Mộc, Mễ Nam rất ngạc nhiên.

"Anh sao thế?" Cô nhận ra quầng thâm ở đôi mắt Phương Mộc. "Trông anh hốc hác quá."

Phương Mộc không muốn giải thích, anh vào đề luôn: "Đã có phát hiện gì mới chưa?"

Mễ Nam lắc đầu.

"Căn phòng bị cháy, rồi vòi rồng phun nước dập lửa, coi như hiện trường đã hỏng hoàn toàn." Giọng Mễ Nam ngao ngán. "Ở hành lang và

cả khu nhà cũng bị rất nhiều người giẫm lên, nên không còn giá trị khám nghiệm gì nữa."

"Ở xung quanh chiếc xe ấy thì sao?" Phương Mộc chưa chịu thôi, anh cố hỏi thêm. Theo cảnh sát suy đoán, hung thủ đã lái chiếc xe hòm Wuling đỗ chắn đường xe cứu hỏa, thì quanh đó phải sẽ để lại dấu chân của hắn.

"Em có nghĩ đến khả năng này nhưng khi hung thủ gây án chắc chắn hắn đã bọc chân lại, vì trên chiếc xe đó chỉ thu thập được dấu chân của chủ xe Ngô Triệu Quang. Và, sau khi đám cháy xảy ra thì đã có quá nhiều người đến gần chiếc xe ấy xem xét, sau đó họ xô chiếc xe sang bên, thì các dấu vết trên mặt đất đã bị hỏng hết cả."

Phương Mộc rất thất vọng. Mễ Nam nhận ra những thay đổi trên khuôn mặt anh, cô nghĩ ngợi rồi nói thêm: "Không phát hiện ra dấu chân, không có nghĩa là hắn không đến hiện trường. Đúng không?"

Đó chỉ là câu an ủi. Xét về góc độ chứng cứ, chỉ khi nào thu thập được dấu chân thì mới có thể chứng minh rằng các vụ án đều do cùng một hung thủ gây ra, nếu không sẽ là ngược lại.

Ngồi lại thêm cũng vô ích, Phương Mộc đứng dậy chào Mễ Nam. Cô tiễn anh ra cửa, hỏi: "Phác họa tâm lý, anh làm đến đâu rồi?"

"Đã phân tích kha khá rồi." Phương Mộc tiện thể hỏi luôn: "Ngày mai họp thảo luận, em có đi không?"

"Có!" Mễ Nam hơi do dự hình như định nói thêm điều gì đó.

Phương Mộc nhận ra, anh dừng lại nhìn cô, chờ đợi.

"Anh có nghĩ rằng..." Cô cân nhắc từ ngữ. "Một tên hung thủ cẩn thận như thế, thậm chí biết bọc giày khi gây án... đời nào hắn lại để lại dấu chân?"

Kể từ tháng 9 năm nay, thành phố liên tiếp xảy ra ba vụ án mạng với thủ pháp rất quái dị, cảnh sát phân tích nhận định, có thể bước đầu

phán đoán rằng cả ba vụ đều do một tên hung thủ gây ra.

Về các thuộc tính sinh lý, hung thủ là nam giới, tầm tuổi 25 - 35, chiều cao 1m70 - 1m75, cân nặng trong khoảng 75 - 80 cân. Vạm vỡ mạnh khỏe; đặc trưng bề ngoài và dáng đi: không rõ. Thuận tay phải. Tứ chi không có khuyết tật.

Việc phân tích và kết luận về thuộc tính sinh lý của hung thủ tương đối mơ hồ. Bởi vì hung thủ chỉ để lại một dấu chân không đầy đủ (tại hiện trường vụ án mạng ở trường trung học số 47), ngoài ra không có dấu vết nào khác để xét nghiệm. Vì thế chỉ có thể miêu tả sơ sài về chiều cao và cân nặng của hung thủ. Tuy nhiên, xem xét hiện trường của cả ba vụ án, thấy rằng hung thủ đã từng dùng tay không khống chế được nạn nhân và có khả năng mang vác nặng, từ đó Phương Mộc suy đoán rằng hung thủ là người có thể lực tương đối tốt. Hai vụ trong đó, căn cứ vào hướng băng keo quấn chặt để trói chân tay nạn nhân, suy luận ra rằng hung thủ là người thuận tay phải.

Về thuộc tính xã hội, hung thủ chưa vợ hoặc đã ly hôn, không con cái, sống một mình hoặc sống riêng chỗ khác. Nơi ở sắp đặt các đồ đạc có trật tự, môi trường sạch sẽ. Tình trạng kinh tế tương đối. Chủ yếu là căn cứ vào việc hung thủ thường có nhiều hoạt động chuẩn bị cho hành vi gây án, nếu có người ở chung, sẽ rất không tiện cho hắn. Căn cứ vào nhiều hiện tượng dấu vết ở hiện trường, suy ra rằng hung thủ có phương tiện xe cơ giới để chủ động trong mọi việc, từ đó suy ra khả năng kinh tế của hắn.

Hung thủ có trình độ văn hóa tương đối cao, hoặc thông qua tự học để đạt được trình độ tương đối khá. Hay quan tâm đến các biến động xã hội. Có thói quen đọc báo chí hoặc nghe bản tin thời sự. Có thể đã từng làm công việc thuộc diện có kỹ năng, hoặc làm các nghề tự doanh, có thể tự chủ động về thời gian. Có thể là, môi trường sống của hung thủ dễ tiếp xúc với các loại dược phẩm không thường dùng, ví dụ thuốc gây mê tương đối mạnh như Ether. Hung thủ có trình độ phản trình sát tương đối khá, rất có thể đã từng học về sách lược hình sự trình sát hoặc đã từng

tham gia chống tội phạm, hoặc hàng ngày thích đọc các loại tác phẩm văn nghệ về đề tài trinh sát phá án.

Xét thuộc tính khu vực, ba vụ án mạng đều không có ai biết một chút thông tin gì về hiện trường lúc xảy ra vụ án, cho nên không thể có thông tin về giọng nói, trang phục của hung thủ. Nhưng cả ba vụ án mạng đều xảy ra ở ba khu vực khác nhau trong địa bàn thành phố; cho nên có thể suy đoán rằng hung thủ là dân thành phố này, rất thông thuộc môi trường xung quanh hiện trường gây án, và đã dày công bố trí sắp đặt các lối ra lối vào. Vì thế, suy đoán rằng hung thủ phải cư trú ở thành phố này chục năm trở lên.

Phân tích các thuộc tính tâm lý của hung thủ là trọng điểm của việc phác họa tâm lý tội phạm mà Phương Mộc phụ trách. Anh nhận xét rằng hung thủ có năng lực hơn người bình thường, có tổ chất tâm lý tương đối ổn định, có quan niệm riêng về báo ứng, tin ở quan hệ tất yếu gieo gió gặt bão, ác giả ác báo. Xét về phong cách nhận thức: hung thủ thích suy nghĩ độc lập, tỉ mỉ, thấu đáo, hiếm khi hỏi ý kiến người khác. Là người nhạy cảm, đa nghi, rất có khả năng tự kiểm soát. Có tình cảm phong phú, có quan niệm mạnh mẽ về cái thiện cái ác. Có thể có tín ngưỡng, tôn giáo. Phong cách hành động rất cẩn thận, chu đáo tỉ mỉ, hành động quyết đoán.

Dù các phân tích kể trên thể hiện hung thủ là một kẻ có nội tâm rất mạnh mẽ, nhưng Phương Mộc vẫn cho rằng hắn phải có một điểm dị thường ở mức độ nào đó về tâm lý. Trong cả ba vụ án mạng, nạn nhân đều là nam giới, trong các thông tin về hiện trường đều không có hành vi nào về tính dục bất thường. Vì thế, Phương Mộc cho rằng điểm dị thường về tâm lý của hắn chủ yếu thể hiện ở trực giác về tính cách.

Trước hết, thủ pháp gây án của hung thủ có tính tàn phá và tấn công cao độ, hành vi chịu ảnh hưởng nặng nề của quan niệm báo ứng tương đối nguyên thủy: ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu. Với trình độ của chính mình, hắn không thể không biết cái gọi là "tội ác" của Ngụy Minh Quân, Khương Duy Lợi và Ngô Triệu Quang chỉ là hành vi phạm pháp thường gặp, hơi có tính chất hình sự, thậm chí chỉ là vi phạm

đạo đức mà thôi; nhưng hẳn cứ cố chấp cho rằng họ phải trả giá bằng tính mạng thì mới có thể đền bù cho lỗi lầm của mình. Trong quá trình này, có thể nội tâm hung thủ đã tự biện hộ cho mình về mặt đạo đức để xóa bỏ rào cản ràng buộc mình. Đồng thời, có thể đã cường điệu quá đáng về nạn nhân thậm chí coi họ là công cụ để mình thực hiện quan niệm về giá trị chứ không coi họ là con người, từ đó sẽ củng cố động cơ giết người của mình. Một điểm đáng chú ý là, vụ án phóng hỏa giết người ở khu Hoa Thành - Phú Đô phản ánh rằng hung thủ bắt đầu có ý đồ nâng cấp thủ đoạn phạm tội, từ lấy mạng một cá nhân nâng lên thành mối đe dọa sự an ninh cho cả cộng đồng. Nói cách khác là, để thực hiện cái gọi là "công bằng" và "chính nghĩa" theo cách nghĩ của mình, hung thủ đã uy hiếp đến tính mạng và an toàn tài sản của các hộ gia đình cư ngụ ở xung quanh Ngô Triệu Quang. Đây là một nét tương đối điển hình về hiện tượng trực trặc nhân cách của nhóm người chống lại xã hội và rất cố chấp.

Một điểm nữa là, hung thủ cố ý lựa chọn nạn nhân là đương sự trong một sự kiện thời sự đang xôn xao, đang có tiếng vang trong xã hội, Tuy nhiên, xét từ khía cạnh thời gian gây án, thì đâu phải chỉ có ba vụ án mạng này là thuộc nhóm gây chấn động xã hội? Các vụ bê bối từ công trình thi công xây dựng cho đến an toàn thực phẩm, nhan nhản xảy ra khắp nơi từ thành phố cho đến phạm vi toàn quốc, thế mà hung thủ chỉ chọn các tin nóng ở thành phố này, chỉ chọn Ngô Minh Quân và hai người kia để ra tay, thực khiến người ta phải suy nghĩ. Mặt khác, có lẽ hung thủ vì phải làm việc hoặc vì nguyên nhân gì đó nên phải ở thành phố dài ngày không thể đi khỏi, cho nên không thể mở rộng phạm vi trừng phạt kiểu "ác giả ác báo"; và, trong các tin thời sự xôn xao xã hội gây ra "tác dụng phụ" như thế, có một số đương sự là nữ, ví dụ nàng dâu ngược đãi bố mẹ chồng, bà mẹ vứt bỏ đứa con ruột thịt do mình sinh ra... nếu xét ở khía cạnh tàn ác thì cũng chẳng kém gì nhóm Ngụy Minh Quân cả. Vậy tại sao hung thủ chỉ chọn đương sự là nam giới để trừng trị? Phương Mộc cho rằng vấn đề này ít nhiều phản ánh tâm thế tự đề cao bản thân của hung thủ. Có lẽ hẳn cho rằng sát hại nữ giới là hành vi thấp kém, vi phạm đạo đức; hẳn cho rằng phải giết những gã cùng giới đàn

ông cũng có thể lực và khả năng tấn công như mình mới là phương thức tốt để thực hiện giá trị của bản thân, chứ sát hại nữ giới thì hẳn không thể có cảm giác thành công. Hẳn thậm chí cho rằng chọn phụ nữ làm mục tiêu giết chóc là điều sỉ nhục đối với tư thế và danh dự của hẳn. Cho nên hẳn không thèm hoặc không muốn lựa chọn các nữ đương sự trong các vụ việc được giới truyền thông "bêu dương". Điều này dường như nói lên rằng hung thủ cũng có trở ngại tâm lý thuộc type cứng nhắc. Thể hiện trong cuộc sống thường ngày, thì hung thủ là một người có tâm lý và hành vi tính dục bình thường, rất tôn trọng nữ giới, rất lịch sự nhã nhặn với họ. Cho nên có thể sơ bộ miêu tả ngoại hình của hẳn như sau: đầu tóc phẳng phiu, rất chú ý hình thức và trang phục của mình, có gương mặt trên trung bình hoặc ít ra cũng không đến nỗi đáng ghét.

Ngoài ra, Phương Mộc cho rằng, hung thủ đã cố ý lựa chọn người bị hại là nam giới, thì ba nạn nhân tức là nhóm Ngụy Minh Quân lần lượt có các "tội ác" mang tính điển hình nào đó, cụ thể là: trừng phạt người khác quá đáng, ngỗ ngược bất hiếu, và coi thường sự an toàn của người khác.

Trong tình hình chuẩn mực đạo đức chao đảo bấp bênh như hiện nay, hình như mọi người đã quen với các hành vi trái đạo đức. Trong thời gian xảy ra vụ án, có đến 70% các loại bản tin của giới báo chí truyền thông thể hiện nội dung gây ra tác dụng phụ, rất sẵn các thứ tin tức giật gân khiến dư luận xã hội phẫn nộ. Nhưng tại sao hung thủ chỉ phản ứng quá khích với ba loại hành vi này? Phương Mộc suy đoán rằng rất có thể hung thủ đã từng bị khốn đốn về những "tội ác" tương tự như thế, vì vậy hẳn mới nhận thức sự việc với tâm trạng "đồng cảm" như chính mình bị đốn đau. Từ điểm này Phương Mộc suy luận rằng hung thủ không có con cái. Cùng thời gian này còn xảy ra vụ bê bối nhà trẻ cho các cháu ăn thực phẩm quá date, biến chất, những người có trách nhiệm thì chối bỏ trách nhiệm, thái độ rất xấu, thế mà hung thủ dường như không có phản ứng gì với "tội ác" này. Nếu suy đoán của Phương Mộc là đúng thì hẳn còn trẻ hung thủ đã trải qua những cảnh thăng trầm, ví dụ gia đình gặp biến động lớn, bị cha ngược đãi, bị nhà trường đuổi học hoặc gặp khó khăn về việc làm.

Cuối cùng, trọng tâm của hành vi phạm tội nằm ở hình thức chứ không ở kết quả. Trên thực tế, hãn theo đuổi một thứ tựa như "biểu diễn nghi thức báo ứng". Gọi là biểu diễn thì cần phơi ra trước mắt công chúng. Để đạt được hiệu quả biểu diễn, hung thủ đã không ngại bỏ sức ra rất nhiều. Hãn không chủ tâm che giấu tội lỗi mà là gắng tối đa công khai nguyên dạng hiện trường cho công chúng xem. Trong vụ án mạng ở trường trung học số 47, xác nạn nhân được bày ra giữa lớp học. Trong vụ án mạng ở khu chung cư Phú Dân, cái túi tượng trưng "tử cung" được treo ngoài hành lang ngoài nhà. Vụ án mạng ở khu Hoa Thành - Phú Đô, vụ duy nhất hiện trường gây án ở trong nhà, cũng dùng cách phóng hỏa, sẽ có hiệu ứng gây chấn động dư luận. Hung thủ có "khát vọng" lớn rất muốn công chúng đều biết, với ngụ ý tuyên bố hãn có quyền trừng phạt. Về điểm này thì mâu thuẫn với tác phong hành động cẩn thận của hãn. Cho nên Phương Mộc cho rằng hình như hung thủ có khuynh hướng nhân cách phân liệt nào đó. Bề ngoài, hãn là gã sống nội tâm, trầm tính, giao tiếp với xã hội nhã nhặn lịch thiệp, có quan hệ giao lưu bình thường, nhưng trong thâm tâm thì lại có những quan niệm riêng về giá trị, hãn khao khát được thiên hạ trầm trồ và chấp nhận, đồng thời lại tỏ ra coi thường thiên hạ thậm chí có tâm lý sự vật hóa, không coi con người là con người nữa.

Xét về lịch sử phạm tội của hung thủ, Phương Mộc cho rằng vụ án mạng ở trường trung học số 47 không phải là lần đầu phạm tội. Hãn phải có tiền án tiền sự và có thể đã bị tuyên án chấp nhận hình phạt. Phương Mộc còn chú ý phân tích các hành vi kỹ năng quen làm, các hành vi ghi dấu ấn và các thao tác phản trình sát của hãn ở hiện trường.

Các hành vi kỹ năng quen làm, được dần dần hình thành trong quá trình phạm tội, là những cách thức hành vi tương đối cố định. Xem xét cả chuỗi ba vụ án, thấy rằng hung thủ có thói quen hành động một mình, trước đó đã vạch kế hoạch tỉ mỉ, cân nhắc kỹ thời gian và địa điểm gây án. Hãn đã phải tốn thời gian rình rập theo dõi quan sát kỹ đối tượng. Xét về thủ đoạn gây án, hung thủ luôn dùng cách khống chế trước (dùng vật cứng đánh ngất, hoặc dùng thuốc mê), sau đó mới ra tay sát hại. Phương Mộc cho rằng hung thủ làm thế không phải tại hãn chưa đủ tự tin về khả

năng hành động của mình, mà là vì hắn "không muốn để xảy ra cuộc vật lộn, sẽ làm hỏng sự hoàn mỹ của "nghỉ thức báo ứng". Thử xem vụ án mạng ở trường trung học số 47, nếu hắn ra ta đánh chết Ngụy Minh Quân ngay tại chỗ, thì có lẽ hiệu quả gây chấn động của hiện trường vụ án sẽ bị giảm sút rất nhiều. Còn về cách giết người, cả ba vụ đều nổi bật một điểm chung là hắn không trực tiếp "đụng" vào nạn nhân mà là thông qua một ngoại lực tác động khiến nạn nhân chết từ từ, ví dụ bị mất máu, chết ngạt nước, phóng hỏa. Ngụy Minh Quân và Ngô Triệu Quang trước khi chết đều ở trạng thái ý thức rất tỉnh táo, ngay Khương Duy Lợi cũng "được" giãy giụa trong cái túi nước rồi mới chết. Những điều này dường như hung thủ cố ý bắt nạn nhân phải có ít thời gian cảm thấy hối hận về "tội lỗi" của mình, rồi mới "được hắn cho chết". Cho họ cơ hội hối hận, không có nghĩa là họ sẽ được "giảm mức độ báo ứng", mà là bắt họ trước khi chết phải càng thêm kinh hãi, và tăng hiệu quả chấn động tâm lý của xã hội đối với "nghỉ thức báo ứng" này. Điều gọi là hành vi kỹ năng quen làm nói trên, có thể chứng minh rằng hung thủ và nạn nhân vốn không hề có quan hệ gì trong đời sống, hung thủ đã chuẩn bị chu đáo cho hành động của hắn, thủ pháp gây án cũng càng lúc càng thuần thục hơn, tâm lý tự gán cho mình có quyền trừng phạt cũng càng mạnh hơn.

Điều gọi là hành vi gây dấu ấn, chỉ phương thức hành vi độc đáo đã thực thi nhằm thỏa mãn một nhu cầu tâm lý hoặc tình cảm nào đó của kẻ có hành vi phạm tội. Quan sát các vụ án giết người hàng loạt đã được làm sáng tỏ, thấy rằng hung thủ đã để lại ở hiện trường vô số các hành vi gây dấu ấn. Ví dụ "Môn đồ của ác ma" Richard Ramirez. Từ năm 1984 đến năm 1985 tại Los Angeles Mỹ đã liên tiếp xảy ra nhiều vụ án mạng. Tại các hiện trường, hắn luôn dùng một logo đặc biệt là ngôi sao năm cánh đặt ngược. Còn hung thủ "đồ tể" Yorkshire Ripper, đã giết 13 cô gái tại nhiều nơi ở Anh quốc, từ năm 1975 đến năm 1980. Sau khi gây án, hắn thích nhét vào tay nạn nhân tờ tiền 5 bảng Anh. Điểm chung của các hành vi đánh dấu này là không nhằm thực hiện nhu cầu phạm tội. Cho nên chúng sẽ phản ánh rõ rệt nhu cầu tâm lý đặc biệt của con người hung thủ. Vậy thì trong ba vụ án mạng này, hành vi đánh dấu của hung thủ là gì? Xem xét hiện trường thì không thấy hung thủ để lại dấu vết gì rõ rệt.

Nhưng xét về dấu vết "vô hình" có thể phản ánh nhu cầu tâm lý đặc biệt của hung thủ thì có lẽ là "nghĩ thức báo ứng" rất có cá tính kia. Dù là dùng máu thay mực để giải bài tập toán nhằm có được mật mã kết, dùng cái túi nước tượng trưng cho tử cung, hay bố trí một trận hỏa hoạn hoàn chỉnh, đều phản ánh khát vọng "ác giả ác báo" rất cố chấp. Hung thủ một mặt thể hiện sự oán hận và phần nộ đối với đối tượng, mặt khác cũng muốn thông qua những nghĩ thức báo ứng ấy để rêu rao rằng mình có quyền thực thi trả thù. Và ở một mức độ nào đó hẳn muốn thể hiện mình có năng lực gây án. Trong đời sống thường ngày, hung thủ có thể là một người có quan niệm cứng rắn về đạo đức, rành mạch về cái thiện cái ác, hay cường điệu quá đáng đối với bất cứ hành vi nào xâm phạm đến bản thân, thậm chí có quan niệm khiên cưỡng (ví dụ tư duy liên tưởng, hồi ức, đối lập) từ đó tìm cách trả thù. Xét việc thực hiện các thao tác phản trình sát của hung thủ, thấy rằng hẳn tương đối có khả năng về chuyện này, lại thể hiện ở vụ sau còn cao tay hơn vụ trước. Ở hiện trường cả ba vụ án mạng, đều không để lại dấu vân tay, tóc hoặc dấu chân hoàn chỉnh. Về thủ đoạn làm sạch hiện trường, trong hai vụ trước hẳn quét dọn, ở vụ thứ ba, cảnh sát có căn cứ để nhận định rằng hẳn đã bọc kín hai chân. Điều này sẽ giúp hẳn không tổn thì giờ nán lại hiện trường lại phải tiếp xúc với các sự vật thì sẽ để lại dấu vết mới. Điều này chứng tỏ hung thủ càng tỏ ra lão luyện hơn về thủ pháp gây án, chứng tỏ hẳn có năng lực tổng kết và nâng cao, luôn biết cách chỉnh sửa và cải thiện các thủ đoạn. Trong đời sống, có lẽ hung thủ hết sức quan tâm đến các hoạt động tư pháp và các sự kiện về pháp chế, thông qua tự học hoặc bằng các con đường khác để tìm hiểu về các sách lược và cách thực thi trình sát hình sự.

Căn cứ vào phân tích và miêu tả các thuộc tính của hung thủ, Phương Mộc cho rằng hẳn sẽ còn gây án nữa. Mục tiêu sẽ là những người trong các sự kiện thời sự gây xôn xao dư luận xã hội. Địa điểm gây án sẽ là những nơi công khai. Thủ đoạn phạm tội còn tùy vào nội dung và tính chất của các sự kiện thời sự, và nhất định phải thể hiện được đặc điểm của "nghĩ thức báo ứng". Đồng thời, Phương Mộc không thể không lo lắng mà nhận định rằng, hung thủ vì muốn đạt được hiệu

ứng to lớn, rất có thể hấn sẽ lại dùng thủ đoạn gây nguy hại cho sự an toàn của cộng đồng.

Nhưng dù Phương Mộc đã gắng hết sức phác họa tỉ mỉ sơ đồ tâm lý phạm tội của hung thủ, thì việc khoanh vùng nghi phạm vẫn rất khó làm. Tổ chuyên án đã nghiên cứu kỹ rồi bố trí công tác như sau:

Một là, phối hợp với cảnh sát giao thông, xem xét các băng camera đã ghi tình hình trên các ngã đường gần hiện trường của ba vụ án mạng, tìm ra chiếc xe đáng nghi cùng xuất hiện trong thời gian xảy ra ba vụ án.

Hai là, thông báo với cơ quan giám sát mạng internet, tra cứu trong các lời phản hồi, bình luận về ba vụ án mạng, xem ai phát ngôn những lời lẽ gay gắt, mang tính chất "chỉ dẫn" và dự báo (ví dụ, nói về các tình tiết mà giới truyền thông không đưa tin).

Ba là, thực thi các biện pháp phong tỏa thông tin, tuyệt đối bảo mật các tình hình tiến triển của việc điều tra phá án. Đồng thời, kết hợp với cơ quan tuyên truyền, yêu cầu giới truyền thông gắng giảm thiểu việc đưa tin tuyên truyền những thông tin tiêu cực phản diện, để giảm bớt rủi ro cho các đương sự trong nội dung thông tin.

Trong tình thế có rất ít manh mối, thì các công tác điều tra trinh sát chỉ là làm một cách bất đắc dĩ, vì phạm vi trinh sát thì rộng, khối lượng công việc tất nhiên sẽ rất nhiều. Các tổ nhóm bắt tay vào làm phần việc của mình theo chương trình hành động, ai ai cũng rất bận rộn. Riêng Phương Mộc thì tạm thời nhàn rỗi, nhưng lòng anh lại thấp thoáng những nỗi bất an, hình như mình đã bỏ sót điều gì đó.

Sau vài ngày triển khai, từ sếp chỉ huy chung cho đến các tổ chuyên án chỉ có được rất ít tin tình báo. Một số tổ viên thậm chí phải huy động cả các "tai mắt" hình sự của cá nhân mình. Một tấm lưới vô hình rộng lớn lạng lẽ giăng khắp thành phố C. Nhưng vẫn không thấy tăm hơi con cá đó đâu.

Phương Mộc không có ý nghĩ phủ nhận những biện pháp trinh sát đã làm, đối với tên tội phạm như thế này, cách tư duy trinh sát thông

thường sẽ rất khó có hiệu quả. Xét từ một ý nghĩa nào đó thì vụ án mạng này là vụ án không có động cơ. Khi đang không thể xác định rõ phạm vi của nghi phạm, thì mọi hoạt động trinh sát chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Phương Mộc cảm thấy mình phải làm thêm một vài việc gì đó.

Tầng hầm đỗ xe của công an Khoan Thành có diện tích khoảng 1.800 mét vuông, chủ yếu dùng để đỗ xe công vụ. Trong đó dành ra một khu vực để đỗ các xe tang vật liên quan đến vụ án, được chăng dây cảnh giới khoanh lại. Phương Mộc nhanh chóng tìm ra chiếc xe hòm Wuling màu ghi.

Đây là xe do nhà máy ô tô Thượng Hải sản xuất, dung tích 1.300 phân khối, đời 2009. Anh bước quanh nó vài vòng. Xe đã bị phủ một lớp bụi mỏng nhưng anh vẫn nhận ra chiếc xe này vốn được chủ xe chăm sóc cẩn thận. Ngoại trừ phần đuôi bị xe cứu hỏa húc bẹp mấy chỗ, chiếc xe vẫn nhẵn nhụi sáng sủa như mới.

Quan sát kỹ, vẫn có thể nhận ra ở tay nắm cửa xe còn dính bột trắng và băng dính đã được bóc ra. Chắc các nhân viên khám nghiệm hiện trường đã khám nghiệm kỹ toàn bộ xe này. Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi anh đeo găng tay, găng chân, mở cửa ngồi vào vị trí lái xe.

Trong xe, cabin vẫn giữ nguyên trạng thái, trông rất sạch sẽ. Ghế ngồi được bọc một lớp vải in hình áo của cầu thủ Real Madrid, cho thấy chủ xe là người hâm mộ đội bóng Real Madrid. Các thứ để trong xe đã bị đội khám nghiệm chuyển đi cất giữ, anh đã chụp cho biết, chỉ có một kính râm và vài tờ hóa đơn. Các đầu mẫu thuốc lá và tàn thuốc trong hộp gạt tàn cũng đã bị đem đi. Phương Mộc cho rằng chẳng thể tìm ra chứng cứ gì có giá trị trong đó. Hung thủ là một gã rất cẩn thận, ngoại trừ động tác lái xe ra chặn đường xe cứu hỏa, hẳn sẽ không đụng đến bất cứ thứ gì trong xe.

Chính điều này đã kéo dài vô tận thời gian Ngô Triệu Quang chờ đợi để được cứu.

Khi hần ngồi trên ghế lái chiếc xe này chặn con đường sống của nạn nhân kia, thì căn phòng số 633 nhà 9 đang cháy bùng bùng. Lúc đó hần nghĩ gì nhỉ?

Phương Mộc cắm chìa khóa vào ổ điện khởi động xe, tiếng động cơ lập tức vang lên trong nhà để xe âm u tĩnh lặng. Phương Mộc đặt tay lên vô lăng lặng lẽ nhìn về phía trước. Đó là một bức tường màu xám, chân tường có những đám rêu xanh xỉn, ẩm thấp tối tăm.

Khu chung cư Phú Đô về đêm hết sức yên tĩnh, những tòa nhà sừng sững trong khu thấp thoáng vài ánh đèn yếu ớt. Về sáng, đèn đường đã tắt. Tất cả mọi thứ trong khu vực chìm trong bóng tối, chỉ có thể nhận ra khuôn hình mờ mờ của chúng. Vừa sau một trận mưa, không khí trong mát se lạnh, mặt đất ẩm ướt, mùi lá khô mục bốc lên rất rõ rệt. Một chiếc xe hòm Wuling màu xám, êm ru như một u linh, lặng lẽ chạy vào con đường dành cho xe cứu hỏa. Ánh đèn pha quét khắp, có thể nhận ra những hạt mưa lấp lánh đọng trên thảm cỏ, vài con chuột lẩn mò đi kiếm ăn vội chui vào những đám cỏ úa vàng lẩn trốn, mất hút...

Phương Mộc cố cảm nhận từng diễn biến trong tâm tư của tên hung thủ, anh tiện tay bật đèn pha.

Trước mặt, tất cả hết sức tĩnh lặng, nhẹ nhõm dễ chịu. Chắc hung thủ chẳng có tâm trạng nào mà thương thức. Trái lại, hần tập trung chú ý vào môi trường xung quanh, sẵn sàng ứng phó với tình huống bất ngờ xảy ra. Ví dụ, một chủ nhà đêm khuya trở về, hoặc một anh bảo vệ đi tuần.

Có lẽ hần vừa cảnh giác lại vừa hài lòng, rồi vội vã bỏ đi cho nhanh, đồng thời không quên ngoái lại nhìn "tác phẩm" mà mình bố trí. Hần biết rõ chỉ vài phút sau khu vực đang yên tĩnh này sẽ trở nên hỗn loạn. Có người sợ hãi, có người hoang mang, có người sẽ cảm thấy hả dạ vì "ác giả ác báo", có người sẽ bù ngủ cho sự tất nhiên của số phận.

Đó chính là tất cả những thứ hần muốn có được.

Phương Mộc từ khuỷu tay lên vô lăng, lặng nhìn mảng tường trước mặt bị đèn pha chiếu vào. Bỗng anh nhận ra cái mảng ánh sáng ấy có nét lạ lùng, dường như có những đốm đen được sắp xếp có hàng có lối.

Không nghĩ gì nữa, Phương Mộc mở cửa xe bước ra, đi thẳng đến trước bức tường. Vừa đưa tay ra thì anh nhận thấy những đốm đen ấy lại xuất hiện trên mu bàn tay mình.

Anh ngoảnh lại nhìn chiếc xe Wuling màu ghi đang hắt ra ánh sáng lóa mắt.

Vài phút sau, một tổ công tác khám nghiệm hiện trường đã tập trung ở tầng hầm để xe. Khung cảnh âm u yên tĩnh mọi ngày ở đây bỗng trở nên náo nhiệt.

Họ xem xét, nhận ra bề mặt hai chiếc đèn pha của chiếc xe có hai nhóm chữ cái và chữ số. Trên mặt kính đèn trái là các chữ XCXK02, trên mặt kính đèn phải là các chữ số 917013. Các chữ cái và chữ số đều màu đen, cỡ chữ rất nhỏ, hình như viết bằng loại bút ký có ngòi rất nhỏ. Các nhân viên chụp lại các hàng chữ này, sau đó họ tháo mặt kính đèn ra để đem về khám nghiệm tỉ mỉ.

Phương Mộc đứng tại chỗ, hai tay ôm vai, nhìn các nhân viên bận rộn làm việc. Sắc mặt anh bình tĩnh nhưng trong đầu anh thì ngổn ngang bao suy nghĩ.

Trong vụ án mạng ở khu chung cư Phú Đô, trên cái túi nước cũng có những chữ cái và chữ số bí hiểm, nay lại thấy trên xe này có những hàng chữ tương tự. Đó là ngẫu nhiên hay là một manh mối còn chưa lần ra được?

Nếu hung thủ cố ý để lại các ký hiệu này, thì hẳn định thể hiện ý đồ gì?

Lẽ nào hẳn đánh mã số cho nạn nhân? Ít có khả năng này. Cho đến giờ hẳn mới phạm tội ba lần, dù hẳn đánh mã số thì cũng chỉ là một chữ số.

Hay là hẳn ám chỉ mục tiêu tiếp theo? Khả năng này cũng không lớn. Mục tiêu mà hung thủ chọn quyết định bởi mức độ gây chú ý của các tin thời sự mà giới truyền thông công bố. Điều này hầu như không thể dự đoán được.

Phương Mộc nhanh chóng nhận ra mọi phỏng đoán của mình chẳng có ý nghĩa gì. Việc cấp thiết lúc này là cần khẩn trương xác định những hàng chữ và số này có phải chỉ là ngẫu nhiên không?

Nửa giờ sau, vợ góa của Ngô Triệu Quang vội vã chạy đến công an. Chị ta cũng không có ấn tượng gì về những chữ cái và các chữ số này. Chị nhìn thật kỹ, rồi khẳng định với Phương Mộc rằng chúng tuyệt đối không phải bút tích của chồng mình.

Nếu không phải do Ngô Triệu Quang và người nhà viết, thì rất có khả năng là do chính hung thủ viết.

Từ đầu đến giờ Mễ Nam vẫn im lặng, bây giờ cô nhắc điện thoại gọi đến đội phòng cháy chữa cháy khu Thiết Đông, gặp người phụ trách cảnh sát chữa cháy hôm đó. Cô hỏi vài câu, sau đó xách chiếc va li đồ nghề lấy dấu chân.

"Ta đến nhà hầm để xe!" Mễ Nam nói với Phương Mộc. "Tìm một cái kích một tấn và các công cụ để tháo bánh xe."

Mễ Nam đang có ý này: nếu có ai đó viết chữ lên đèn pha, thì người ấy phải ngồi xổm phía trước cái đèn, hôm xảy ra vụ án, trời có mưa, chiếc xe hòm màu ghi đỏ ở chỗ đất ướt, thì dấu chân của người ấy phải để lại ở đó. Khi xảy ra vụ án, cảnh sát khám nghiệm chiếc xe thường tập trung vào phần đuôi xe và vị trí người lái xe, cho nên rất có thể các dấu chân của người viết chữ lên đèn pha vẫn còn.

Xe chữa cháy húc vào phần đuôi chiếc xe hòm Wuling để xô nó sang bên. Hai bánh trước chuyển động, sau đó rất có thể nó bị lún vào mặt đất ẩm. Khi cảnh sát tạm giữ chiếc xe này để làm vật chứng, họ cố tránh không làm hỏng những vật chứng bám trên xe bằng cách dùng cần cầu nhắc nó đặt lên xe rơ-moóc rồi chở đến khu vực để xe vật chứng

trong tầng hầm để xe. Cũng tức là, những bùn đất bám ở các rãnh bề mặt lốp xe vẫn còn, chưa bị bong mất.

Nếu có thể khám nghiệm những mảnh bùn đất ấy mà tìm ra dấu chân của "người viết" thì sẽ là manh mối hữu ích cho công tác trinh sát phá án.

Nghe Mễ Nam phân tích như vậy, Phương Mộc thấy có phần hào hứng. Nhưng khi quay lại tầng hầm để xe, nhìn vào bánh chiếc xe hòm màu ghi thì anh rất thất vọng.

"Em cho rằng..." Phương Mộc chỉ vào các rãnh khía trên mặt lốp xe, có các rãnh khía chỉ rộng chừng 2 mm. "... mà có thể từ một chút bùn bám ở đó tìm ra dấu chân hay sao?"

"Cứ làm như em nói đi!" Về mặt Mễ Nam vẫn bình thản như thường. "Tạm đừng hỏi gì nữa."

Làm theo ý Mễ Nam, Phương Mộc và ba đồng nghiệp khác đặt kích một tấn xuống gầm kích cao xe lên, họ thận trọng tháo hai bánh trước xuống, đặt nằm trên cái va li đồ nghề của Mễ Nam. Cô quan sát kỹ lốp xe. Đúng như cô dự đoán, bùn bám rất chắc vào lốp, họ cạy ra được khá nhiều bùn từ các rãnh lốp, thậm chí còn cạy được vài mảng bùn. Nhưng Phương Mộc vẫn nghi ngờ sẽ từ đây mà thu được dấu chân.

Chẳng thể nhận ra sắc mặt Mễ Nam là vui hay buồn, cô đứng dậy phúi hai tay, rồi bảo Phương Mộc và các cộng sự khiêng bánh xe về phòng làm việc. Cô nhấn mạnh không được lấn bánh và tránh va chạm.

Khiêng hai bánh xe từ dưới tầng hầm để xe lên tận tầng 4 phòng điều tra dấu chân tay, dù có tận dụng thang máy, thì bốn nam giới cũng vẫn đầm đìa mồ hôi. Ba đồng nghiệp kia thở hỗn hển, sau đó cáo từ, Phương Mộc ở lại. Anh rất tò mò muốn biết Mễ Nam sẽ làm những gì, nhưng cô vẫn bình thản nín lặng. Cô mặc áo choàng trắng vào, sau đó cầm kính lúp soi tỉ mỉ, thỉnh thoảng lại cầm cái panh chọc thăm dò độ cứng của bùn. Phương Mộc xáp lại nhìn, anh cũng bắt chước Mễ Nam sờ vào bùn nhưng bị cô thẳng thừng đét vào tay anh hất ra.

"Đứng đây cũng chẳng giúp được gì đâu, anh cứ về đi." Mễ Nam chẳng buồn ngẩng đầu, nói. "Có tin gì em sẽ báo ngay cho anh biết."

Phương Mộc xoa mu bàn tay đau, nghĩ ngợi, rồi rón rén hỏi: "Thực ra em định tìm cái gì?"

Mễ Nam không trả lời, chỉ tủm tỉm cười có vẻ bí hiểm.

Chương 13: CĂN HẦM

Hôm nay tâm trạng anh dường như rất dễ chịu.

Dù cô nhân viên bán hàng đã mách anh đến lần thứ tư, rằng thằng cu béo của anh lại đến khay bàn ăn của khách để "thó" mảnh khoai rán ăn, anh vẫn cười khì và gật đầu, miệng kêu "chà chà... nó hư thật..." Rồi anh nhìn về phía góc nhà, thằng cu béo đang ngồi đó cầm bánh ga tô béo ngậy nhét vào mồm, anh nói với cô nhân viên, rất chân thành: "Biết sao đây? Thôi đành châm chước cho nó vậy."

Anh đưa ngón tay lên ngoáy một vòng tròn vào cạnh đầu mình, nói: "Cái đầu nó hơi trục trặc. Đừng chấp nó làm gì."

Cô nhân viên biết ý, nín lặng, sau đó vui vẻ bước đến gần ông chủ, xin phép ông cho cô tan tầm sớm nửa giờ.

Trong quán vẫn còn hai bàn khách đang ngồi ăn, họ đều là đôi trai gái đang hẹn hò tâm sự. Cốc cafe trước mặt họ đã cạn từ lâu. Anh nghĩ ngợi, rồi đun ấm cafe, rót thêm cho họ uống, miễn phí.

Họ nói cảm ơn. Anh trở lại quầy, ngồi bên cái ấm pha cafe thơm phức, cầm tờ báo hôm nay lên xem.

Trong quán rất yên tĩnh, chỉ có tiếng thì thầm của hai cặp tình nhân và tiếng thằng cu béo thỉnh thoảng í ới, mép nó dính kem bánh ga tô, tay thì đang vặn lái chiếc xe ô tô đồ chơi.

Trong trí tưởng tượng của mình, nó là người siêu khỏe, là chúa tể của vạn vật.

Bóng tối nhanh chóng ập xuống như mọi khi, các cửa hàng trên con phố nhỏ này lần lượt lên đèn. Và cũng rất nhanh, các mùi thơm của các hàng quẩy, bánh rán, đồ nướng bay khắp trong không khí. Anh cau mày, đứng dậy đóng cửa lại, chặn mùi khói và tiếng ồn ở bên ngoài.

Con phố này nằm ở ngoài khu đại học, kề sát Đại học Sư phạm thành phố C. Hàng ngày sinh viên nam nữ qua lại nườm nượp. Và thế là vô số các loại hàng ăn nhanh và các hiệu tạp hóa mọc lên dày đặc khắp phố. Các hiệu giải khát, hiệu sách cũng không ít, và cùng cạnh tranh rất ác liệt. Nhưng trong con mắt của mọi người mở cùng mặt hàng, và của các sinh viên, thì anh là một ông chủ lập dị cổ quái.

Cửa hàng của anh không bán đồ ăn bữa chính, chỉ bán cafe và vài món ăn vặt, vô hình trung anh mất đi nhiều cơ hội kiếm lời. Các hiệu khác mở hàng thâu đêm đến sáng, thì anh lại khác: cứ 10 giờ 30 tối là đóng cửa, và rất đúng giờ. Cùng với thời gian, cửa hàng "đặc biệt" với cái chất riêng của anh thu hút được một số khách cố định. Đó là những sinh viên, giảng viên tự cho rằng mình có một chất riêng, có một gu riêng đều thích đến cửa hàng của anh.

Tủ sách bày sát tường ám mùi cafe thơm nồng, cửa hàng nghiêm chỉnh sạch sẽ, ông chủ ít nói và hiền hòa, cách biệt với những ồn ào và cuộc sống thế tục bên ngoài cánh cửa, trong này khá giống một chốn đào nguyên thoát tục.

Tuy nhiên cafe và bánh ngọt không thể thay cho bữa ăn, giống như tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống. Lúc gần 7 giờ, hai cặp khách lần lượt ra về, họ đi sang nhà hàng ăn nhanh bên đối diện. Anh đặt tờ báo xuống, thu dọn cốc thìa bát đĩa rửa sạch sẽ rồi xếp lên giá cho ráo nước.

Thằng cu béo vẫn đang nô đùa không biết mệt, anh bước lại vỗ lên đầu con, nó chẳng có phản ứng gì, vẫn tiếp tục mải mê với đồ chơi.

Anh mỉm cười, đứng thẳng dậy châm một điếu thuốc, rồi bước đến cửa nhìn ra bên ngoài cửa kính.

Đây là lúc đường phố nhộn nhịp nhất. Các loại sạp hàng chen nhau chật kín cả con phố nhỏ, các tiếng rao hàng mời khách không ngớt vang lên. Các cô cậu sinh viên vai đeo cặp sách, tay cầm chai nước, đứng mua đủ thứ quà bánh và đồ dùng vặt vãnh, chủ khách cùng tíu tít mặc cả. Các cô thiếu nữ cài lên đầu chiếc cặp tóc vừa mua được, bảo các bạn ngắm hộ

xem có ứng mắt không. Các cậu con trai thì căng thẳng nhìn các mảnh giấy ghi giá bán, sắc mặt cổ làm ra vẻ thản nhiên.

Anh bỗng cảm thấy vui vui, dường như rất muốn hòa nhập vào những sinh hoạt vui vẻ kia. Nhưng cánh cửa kính phản chiếu khung cảnh cửa hàng cafe của anh, trên cái bàn trong góc phía đông bắc đặt tấm biển "khách đã đặt chỗ" trông rất rõ ràng.

Lòng anh bỗng se lại.

Anh vứt đầu mẫu thuốc lá rồi từ từ bước đến bên cái bàn ấy ngồi xuống, tay chống cằm áp má, cứ thế lặng lẽ nhìn tấm biển đặt trên bàn. Nó đã được đặt ở đây rất lâu rồi. Anh cầm nó lên, một lớp bụi mỏng từ tấm biển rơi xuống mặt bàn. Anh cầm một mảnh khăn giấy lau sạch rồi lại đặt nó xuống.

Cô nhân viên của quán đã nhiều lần hỏi anh ai đặt chỗ ngồi ở đó, tại sao không thấy đến. Anh chỉ cười, không trả lời. Kể cả khi trong quán đã kín chỗ thì anh vẫn không cho bất kỳ vị khách nào ngồi vào bàn đó.

Vì đó là chỗ mà cô ấy đã đặt.

Anh luôn cảm thấy sẽ có ngày cô sẽ đến, như lần đầu mới quen nhau, cô sẽ đẩy cánh cửa kính bước vào tươi cười nhìn anh, gọi một tách cafe, sau đó ngồi ở bàn ấy lặng lẽ đọc sách.

Dần dần anh biết cô là nhân viên làm hợp đồng ở thư viện, cô đang một trường học chuẩn bị ôn tập dự thi nghiên cứu sinh. Cũng như anh, cô không còn cha mẹ, không có ai là người thân ở thành phố này.

Và không gì có thể ngăn cản hai trái tim như thế xích lại gần nhau.

Trong hơn ba chục năm sống bấp bênh chao đảo, đó là những ngày tháng êm đềm hiếm có của anh. Cũng như những đôi trai gái khác đang yêu, họ có cả đắng cay xen lẫn ngọt ngào. Rất nhiều khi anh cảm thấy cô tựa như một thanh kiếm sắc rạch lớp vỏ ngoài của anh, rồi thọc sâu vào nội tâm của anh. Cô đã khám phá, suy ngẫm, hiểu anh, rồi tuyệt đối tin ở anh.

Sau một lần làm tình như bão tố, cô áp tay lên khuôn mặt lấm tẩm mồ hôi của anh, nhìn anh chăm chú.

"Anh nói xem, anh là người như thế nào?"

Chỉ sau một khoảnh khắc băn khoăn do dự, anh đã cho cô biết toàn bộ mọi bí mật về mình. Nghe xong, cô ôm ghì thân hình đã nguội lạnh của anh vào lòng mình.

"Anh làm thế là phải. Anh có quyền làm thế. Trên đời này không có ai vô cớ đi hại người khác."

Anh bỗng khóc nức nở. Bao nhiêu năm nhẫn nại, lẩn trốn, sống như một con chó, chỉ vì sinh tồn, chỉ vì để được ôm trong vòng tay ấm áp như thế này hay sao?

"Anh, chính là vị thần của anh."

Sau 8 giờ, lại có vài người khách lục tục bước vào cửa hàng. Anh vẫn đắm chìm trong những hồi ức không sao dứt ra được nên chẳng mấy mặn mà với khách. Bưng cafe và bánh trái ra rồi, anh mặc họ nhỏ to trò chuyện hoặc ngồi một mình nhâm nhi, ngẫm nghĩ. Còn anh, anh ngồi khuất vào sau quầy, hờ hững lật giở sổ sách, thỉnh thoảng lại đứng ra cửa hút thuốc.

Đã quá 10 giờ đêm, anh treo tấm biển "Nghỉ bán hàng" ra cửa, các vị khách quen đều hiểu tính anh, họ rất ý tứ thanh toán tiền rồi ra về. Lúc này thằng cu béo đang ngủ ở góc nhà cũng đã thức dậy vì đói bụng, nó kêu văng lên rồi tụt xuống khỏi chiếc ghế bành.

Anh lần lượt tắt hết đèn, rồi cầm tay phải của nó - bàn tay chỉ có hai ngón - chậm chậm dắt nó lên gác.

Ăn xong bữa tối đơn giản, cu béo lại ngồi thu lu trên giường xem ti vi, rồi chơi các đồ chơi, sau đó không thấy nó lên tiếng nữa. Khi anh rửa xong bát đĩa, sắp xếp các thứ cho ngăn nắp thì thấy cu béo đã nằm lăn trên giường ngủ say tít.

Anh đắp chăn cho nó, rồi đứng dậy đi xuống nhà dưới.

Anh bật ngọn đèn trần mờ mờ, đi khắp gian cửa hàng kiểm tra một lượt, cửa lớn nhỏ, cửa sổ đã khóa xong xuôi, anh từ từ bước đến phía sau quầy, bật máy tính.

Anh lên mạng, lướt vài trang web và mấy diễn đàn về kinh tế. Anh lật giở xem từng trang, con chuột trong tay kêu tách tách. Rất nhanh, anh nhận ra mình đâu có chú ý vào những trang này, vì tâm tư anh vẫn để ở cái bàn kia, không sao xua đi được.

Anh bất giác nhìn vào góc nhà phía đông bắc, cái bàn ấy chìm trong bóng tối, chỉ thấy tấm biển đặt trên mặt bàn lơ mờ phản chiếu ánh sáng, hình như nó cũng đang lặng lẽ nhìn anh.

Lẽ ra, tất cả không cần thiết phải như thế này!

Tim anh bỗng đập rất mạnh, anh gần như không cần suy nghĩ, cúi xuống, lật tấm thảm lên.

Bên dưới tấm thảm là một cánh cửa bằng gỗ. Anh đưa tay nắm cái tay cầm bằng đồng, kéo mạnh. Một hốc cửa vuông tối om hiện ra dưới chân anh.

Anh thả chân xuống, giẫm lên bậc thang gỗ rất chắc chắn, nghiêng người đi xuống. Anh thầm đếm đến 5, rồi đưa tay trái sang, nhanh chóng sờ thấy công tắc đèn trên vách, bật lên.

Căn hầm nhỏ bỗng tràn ngập ánh sáng vàng vọt. Anh bỏ qua hai bậc cuối cùng, nhảy luôn xuống đất, rồi đứng đó nhìn khắp căn hầm một lượt.

Căn hầm chỉ rộng hơn hai chục mét vuông, nóc, sàn và bốn bề tường đều láng xi măng phẳng lì, sát tường đều kê các kệ sắt đựng hàng, trên đó chất vô số các thùng lớn thùng nhỏ, bên ngoài che bằng các mảnh vải xanh sẫm, trông rất ngăn nắp chỉnh tề. Anh bước đến phía bắc căn hầm, vờn một kệ chất hàng nhích sang bên, sau lưng nó là một cánh cửa sắt.

Anh lục túi lấy chìa khóa mở cửa. Bốn cánh cánh cửa đều dán một lớp mút xốp mỏng, cánh cửa từ từ mở ra êm ru không tiếng động.

Một thứ mùi kỳ quái xộc ra, anh thò nửa người vào trong, tay lần tìm công tắc đèn, rất nhanh, gian xép này cũng tràn ánh sáng.

Nó chỉ rộng chừng chục mét vuông, bốn bề được ốp gạch men kính, tuy trông cũ kỹ nhưng vẫn sáng sủa hơn gian ngoài. Ở đây có rất ít đồ, một bên tường kê chiếc giường nan sắt, bên trên đặt một cái hòm dài đựng các dụng cụ; trên sàn phía đối diện có mấy tấm ván gỗ xếp rất ngay ngắn.

Hồi trước anh không do dự mua lại căn nhà chủ yếu là vì anh mê cái không gian bí mật này. Ông chủ cũ chẳng úp mở gì nói luôn: trước khi khu đại học hình thành, đây là một cái quán mát xa chân - nói trắng ra, nó là một hang ổ mua bán dâm. Bên trên là xoa nắn chân, ngã giá rồi thì xuống dưới này hành lạc. Nếu khách có nhu cầu, thì có thể vào gian xép để "tắm với tiên".

Các trò bệnh hoạn ấy khiến anh lợm giọng, nhưng anh vẫn ưng căn nhà này. Những nơi càng kín đáo, âm u lại càng khiến anh có cảm giác an toàn. Hình như anh có thể cất giữ những bí mật và quá khứ của mình trong cái gian hầm mi ni này.

Sau khi căn nhà về tay anh, anh dỡ bỏ các thứ đồ gỗ dưới hầm, cải tạo nó thành kho chứa hàng, còn gian xép này thì chỉ cần tổng vệ sinh sát trùng triệt để, nó căn bản vẫn như trạng thái ban đầu. Cứ cách ít lâu anh lại xuống căn hầm này ngồi một lúc, cảm nhận cảm giác cách biệt thế giới, sự tĩnh lặng tuyệt đối khiến anh cảm thấy yên tâm.

Anh hít một hơi, sắc mặt lạnh lùng u ám, rồi anh bước đến chồng ván gỗ.

Càng đến gần nó, cái mùi kỳ quái càng nồng nặc. Khi bước đến bên nó, cúi xuống, mắt anh bị kích thích chảy nước mắt.

Anh đưa mu bàn tay lên quệt nước mắt, rồi nhấc các tấm ván đó ra.

Một bể nước rộng ba mét sâu một mét hiện ra, trong đám chất lỏng đục đục ấy có một thi thể trương phềnh xám đen, mặt úp xuống, tứ chi dang ra, lặng lẽ dập dờn.

Anh ngồi xổm xuống, hứng thú nhìn nó vài phút, rồi anh đứng dậy cầm cái móc sắt dựng bên tường, móc vào thi thể, kéo lên.

Xác chết bị ngâm trong phooc-môn rất nặng, anh rất chật vật lắm mới kéo được nó lên trên mép cái bể ngâm. Điều này khiến anh điên tiết, anh thở mạnh, co chân đạp cái xác một phát. Đầu cái xác ngoẹo sang một bên, mái tóc ướt bắn nước ra tung tóe.

Anh thở hồng hộc một lúc, rồi bước đến cái giường sắt cầm sợi xích đặt trên đó, rồi quay lại bên cái xác.

Chất lỏng từ cái xác chảy loang ra mặt đất, xám xám, lấp loáng dưới ánh đèn. Những mảng lớn cơ thịt bị tàn phá trên cái xác cũng lộ ra rất rõ, có chỗ còn nhìn thấy cả xương trắng.

Anh đứng thẳng lên, ánh mắt chột sáng rực, khuôn mặt vắn vẹo vì hưng phấn.

"Phập..."

Cái xích sắt vụt mạnh vào lưng cái xác, da thịt trương phồng lập bị toác ra một đường. Không có máu. Chỉ thấy cơ thịt trắng trắng bị lật ra.

Dường như cái xác bị tàn phá khiến anh ta hưng phấn hơn, sợi xích trong tay tiếp tục vụt xuống.

Cái xác hoàn toàn bất lực nằm đó chịu hành hạ, cơ thịt rung lên sau mỗi lần xích sắt vụt xuống. Cùng những tiếng vụt nặng nề, cái mùi hăng hăng kích thích lại lan tỏa khắp căn hầm bí mật.

Sáng sớm, Phương Mộc nhận được điện thoại của Mễ Nam báo anh đến cơ quan. Anh đang quá sốt ruột, đến ngay lập tức, và chạm trán Dương Học Vũ ở ngay cửa phòng Dấu chân.

Thấy Phương Mộc, Dương Học Vũ hơi lúng túng, tay phải anh bất giác giấu ra sau lưng. Nhưng vì Phương Mộc vô tình nhìn sang cho nên Dương Học Vũ lại đường hoàng đưa tay phải ra. Tay anh đang cầm một suất ăn sáng KFC.

Phương Mộc nhìn sang chỗ khác, đưa tay lên gõ cửa, đồng thời hỏi: "Chưa ăn sáng à?"

"Mua cho Mễ Nam." Dương Học Vũ không né tránh, thừa nhận. "Cô ấy làm ở đây suốt đêm qua, anh biết không?"

Nói rồi anh đẩy cửa, sai bước vào phòng.

Thấy hai người đồng thời xuất hiện, Mễ Nam không ngạc nhiên. Cô đón lấy suất ăn của Dương Học Vũ đưa cho, rồi chỉ tay vào mấy tờ giấy phô tô ra hiệu cho Phương Mộc cứ xem đi.

Trên các tờ giấy là những hoa văn bất quy tắc, có ghi chú các số mã và kích thước. Phương Mộc nhìn thật kỹ một hồi, rồi nhận ra vài chỗ rất giống với một nửa dấu chân thu thập được tại hiện trường vụ án mạng ở khu chung cư Phú Dân hồi nọ. Có điều, hoa văn tựa như chữ "đại" không có nét thò đầu lại nhỏ hơn nhiều và bị biến dạng đáng kể.

Anh chỉ vào những hoa văn ấy, hơi thất vọng nói: "Những cái này nói lên điều gì?"

Mễ Nam nhét nốt miếng bánh Hamburger vào miệng, vừa định nói thì lại bị nghẹn, ra sức nuốt ngược cho xuôi. Dương Học Vũ vội đưa cô cốc sữa đậu nành, và nói với Phương Mộc với giọng trách móc: "Kìa, người ta đã mệt đứt hơi cả một đêm, sao anh cứ phải hỏi dồn dập thế?"

Phương Mộc cũng nhận ra mình hơi quá đáng, nhìn Dương Học Vũ dăm lưng cho Mễ Nam, anh thấy bùi ngùi. Anh định bước đến giúp nhưng lại nín lại.

Dương Học Vũ dăm lưng họ, Mễ Nam cảm thấy mất tự nhiên bèn né tránh. Cô điều hòa hơi thở đều đều rồi nói mấy câu tóm tắt tình hình.

Cô đã gỡ bùn ở hai bánh trước của chiếc xe hòm ra, thận trọng xử lý, nhận định, nhận ra vài hoa văn có dạng chữ "đại". những mảnh bùn này bám ở các rãnh ngang và chéo của lốp xe, bị bánh xe lăn và nén khiến hoa văn chữ "đại" biến dạng, chỉ có một mảng bùn bám ở má lốp xe thì nhìn tương đối rõ.

Ngần ấy việc xử lý và nhận định đương nhiên rất gian nan vất vả, rất cần có trình độ và phải tỉ mỉ. Nghĩ đến đây Phương Mộc càng cảm thấy thái độ vừa nãy của mình thực không công bằng. Cặp lông mày anh dần ra hết cỡ, gật đầu nói với Mễ Nam: "Rất cảm ơn. Em vất vả quá."

Mễ Nam chỉ cười bình thản: "Em biết anh đang nghĩ gì. Những dấu vết này chưa được gọi là một phần của dấu chân, chưa thể coi là chứng cứ. Em cũng không cho rằng đây phát hiện quan trọng gì cả."

Phương Mộc không hiểu mấy: "Thế thì em phải làm ngần ấy việc để làm gì?"

Mễ Nam không cười nữa, nghiêm chỉnh nói: "Vì em muốn kiểm chứng một giả thiết của mình."

"Thế à?" Phương Mộc và Dương Học Vũ cùng cảm thấy háo hức. "Thử nói xem nào?"

"Em cảm thấy còn có một người nữa có mặt ở hiện trường."

Mễ Nam cho rằng những miêu tả trước đó của cảnh sát về hung thủ đều dựa trên hướng suy nghĩ hung thủ hành động một mình. Và, ở hiện trường căn bản không có vết tích gì cả, chứng tỏ hung thủ là một kẻ cực kỳ thận trọng, rất có đầu óc, rất có năng lực phản trình sát. Có điều, một nửa dấu chân thu được tại hiện trường vụ án mạng ở trường trung học số 47, và ngờ rằng, hung thủ khi gây án đã đi đôi giày vải tựa như giày nhãn hiệu Khuông Uy (cũng có thể là hàng nhái). Điều này hình như không phù hợp với tính cách của hung thủ. Nếu ta nhận định rằng đó là một sơ suất của hung thủ, thì tại hai hiện trường của hai vụ án mạng sau đó, đều phát hiện ra dấu vết đế giày vải có hoa văn tương tự, điều này khiến

người ta không thể không nghi ngờ: có đúng là chỉ có một người ở hiện trường không?

"Ý em là gì?" Dương Học Vũ trầm ngâm, rồi hỏi: "Có hai kẻ hợp tác gây án à?"

"Không." Mễ Nam lắc đầu. "Nếu là anh ra tay, liệu anh có chọn một gã có tính chủ quan như thế không?"

"Thế thì lạ quá." Dương Học Vũ xòe hai bàn tay ra. "Hai kẻ không quen nhau, lần lượt đến hiện trường! Liệu có khả năng này không?"

Mễ Nam hơi đỏ mặt, đưa mắt nhìn xuống: "Em cũng không giải thích được điều này, cho nên chỉ coi như một giả thiết của cá nhân mà thôi. Nhưng em cảm thấy những hàng chữ viết trên kính đèn pha ô tô không phải do hung thủ viết."

Phương Mộc và Dương Học Vũ cùng hỏi: "Tại sao?"

"Chiếc xe hòm được mở khóa điện bằng chìa khóa của chính nạn nhân, chứng tỏ hung thủ đã vào nhà trước rồi khống chế anh ta để lấy được chìa khóa. Có rất ít khả năng hung thủ ra vào nhà nhiều lần, vì làm thế sẽ tăng độ rủi ro dễ bị người khác phát hiện. Cho nên, sau khi phóng hỏa thì hắn mới xuống gác rồi lái chiếc xe hòm ra chặn đường dành cho xe cứu hỏa. Lúc này ngọn lửa đã cháy mạnh, hắn phải nhanh chóng rời đi. Nếu có ý định phải để lại những hàng chữ kia thì sao hắn không viết trên thân xe, mà phải viết ở kính đèn pha cho thêm khó khăn rắc rối? Ngoài ra, chúng ta ngờ rằng hung thủ có đeo găng tay găng chân, cho nên không để lại dấu vết gì trên xe, nhưng lại để lại dấu vết ở phía trước xe, anh cho rằng hắn tháo túi bật giày ra rồi mới ngồi xuống để viết chữ hay sao?"

Dương Học Vũ liên tục gật đầu. Phương Mộc cũng cảm thấy các phân tích của Mễ Nam có lý, nhưng kết luận thì khiến người ta thực khó mà tin được.

Có hai người, căn bản không liên lạc gì với nhau đã lần lượt đến hiện trường; sau khi hung thủ đã đỗ xe trên đường dành riêng cho xe cứu hỏa thì người thứ hai lom khom trước đầu xe để viết những chữ cái và chữ số kia?

Người ấy đang định làm gì?

Nếu suy đoán của Mễ Nam là đúng, thì người viết những chữ số trên cái "túi nước" trong vụ án mạng ở khu chung cư Phú Dân có phải vẫn là một người không?

Phường Mộc bỗng nhớ đến một sự việc.

Trong vụ án mạng ở trường trung học số 47, liệu có để lại những số mã tương tự không?

Không kịp giải thích với Mễ Nam và Dương Học Vũ, anh chỉ nói "cứ chờ tôi" rồi vội vã chạy ra ngoài.

Phòng Vật chứng ở tầng 3, Phường Mộc nóng lòng đến tra xem các vật chứng trong vụ án mạng ở trường trung học số 47. Anh chạy theo lối cầu thang bộ, chẳng bận tâm ai đang đi trên cầu thang nữa. Vừa chạy đến chiếu nghỉ lên thêm tầng 3, anh bỗng thoáng thấy một bóng người, và liền sau đó cổ anh bị bóp chặt nghẹn.

Dương Học Vũ đi phía sau hết sức kinh ngạc, vội bổ nhào đến.

"Mày định làm gì?"

Phường Mộc bị tấn công bất ngờ, phản ứng cực nhanh, anh giẫm một phát vào mu bàn chân kẻ đó đồng thời thúc cùi tay về phía sau, không ngờ giẫm trượt và cùi tay thì bị chặn đứng.

Dương Học Vũ đang định lao vào hỗ trợ, thì kẻ đánh lén đã cười hi hi.

"Anh chàng này, đã bản lĩnh hơn rồi đấy!"

Giọng nói quen thuộc khiến Phương Mộc vừa hoảng vừa vui, đồng thời, cổ anh cũng được thả lỏng ngay, anh quay lại đá cho đối phương một phát.

"Anh định ghì tôi nghẹt thở hả?"

Người đàn ông cao to né tránh, mỉm cười. Anh là Thái Vĩ.

Dương Học Vũ há hốc miệng nhìn hai người ôm chầm lấy nhau, thúi nhau. Cho đến khi Phương Mộc ngoảnh sang nói với Thái Vĩ: "Đây là anh Dương Học Vũ ở khu công an."

Thái Vĩ cười, chìa tay ra: "Vừa rồi cậu sắp xông vào, chắc cậu cũng không phải tay vừa."

Phương Mộc nhìn sang Dương Học Vũ vẫn đang ngơ ngác, nói: "Đây là anh Thái Vĩ ở Sở Công an thành phố J, là bạn lâu năm của tôi."

Lúc này Dương Học Vũ mới mỉm cười, bắt tay lắc lắc: "Cứ gọi tôi "Tiểu Dương" là được."

Giới thiệu đôi bên xong, Phương Mộc nói với Thái Vĩ: "Anh đến đây có việc à?"

"Đến họp." Thái Vĩ mỉm cười. "Tôi quên chưa nói với cậu, tôi được điều về Sở Công an thành phố C để rèn luyện một năm. Làm phó giám đốc."

"Thế à?" Phương Mộc thấy phấn chấn. "À, anh lại được thăng quan?"

"Đâu có! Trở về, còn tùy thuộc lãnh đạo sắp xếp."

Thái Vĩ khiêm tốn nói thế thôi, chứ ai chẳng biết cán bộ công an vừa được thăng chức quan trọng đều phải về cơ sở để rèn luyện. Sau một năm, chắc là Thái Vĩ sẽ giữ chức Phó giám đốc Sở Công an thành phố J.

Phương Mộc chân thành mừng cho bạn, và hẹn trưa nay sẽ cùng ăn cơm. Thái Vĩ nhận lời, nói rằng họp xong sẽ gọi cho Phương Mộc, rồi

anh bước lên tầng 5, phòng họp ở trên đó.

Phương Mộc và Dương Học Vũ cùng đến phòng Vật chứng ở tầng 3, để xem lại toàn bộ vật chứng trong vụ án mạng ở trường trung học số 47. Dương Học Vũ chưa hiểu rõ, bèn hỏi: "Anh định tìm thứ gì trong đó?"

"Mã số." Phương Mộc giở các tấm ảnh chụp cái túi nước và kính đèn pha. "Tương tự những thứ này."

Phương Mộc cho rằng, dù các chứng cứ hiện có không phản ánh hung thủ và người thứ hai không phải đồng bọn, nhưng người này đã hai lần liền để lại các ký tự chứng tỏ dường như người này có liên quan đến vụ án. Rất có thể người này có quen hung thủ. Điều quan trọng hơn nữa là người này để lại dấu chân và bút tích. So với hung thủ, thì người này tỏ ra non hơn về khả năng phản trình sát. Có lẽ, tìm ra người này thì sẽ là điểm đột phá quan trọng của vụ án.

Nhưng, để tìm ra nhân vật này thì quả là khó khăn ngoài sức tưởng tượng của cảnh sát. Khi cả đồng vật chứng gốc và ảnh chụp đã bày đầy trên bàn, cả hai đều ngẩn người.

Hơn nữa, lúc giáo viên Ngụy Minh Quân ra sức giải đề toán hòng tìm ra mật mã của kết sắt, cho nên các tờ giấy A4 có ở hiện trường viết chằng chịt các chữ số và chữ cái, muốn tìm ra cái mã số tương tự thì thật không dễ chút nào.

Cả hai phân công nhau, Phương Mộc phụ trách xem các tờ giấy A4, Dương Học Vũ phụ trách xem xét các vật chứng và các bức ảnh.

Hung thủ dành cho giáo viên Ngụy Minh Quân quá ít thời gian để thoát nạn, nhưng hấn cho anh ta quá nhiều giấy nháp, có lẽ phải tương đương hai ram giấy A4 dày cộp. Phương Mộc chăm chú nhìn đám giấy, anh đeo găng tay, kiên nhẫn lật xem từng tờ một.

Đây chẳng phải thứ việc vui vẻ gì, nhất là trước mắt anh, các con chữ đều dùng máu của nạn nhân để viết. Sau vài tháng lưu giữ, các nét

chữ máu đã biến thành màu nâu xỉn, nhưng vẫn thoang thoang mùi tanh tanh bốc lên. Cách ít phút, Phương Mộc lại phải châm điều thuốc để xua cái mùi khó chịu ấy đi và để mình có thể tập trung chú ý.

Chữ của Ngụy Minh Quân rất lộn xộn, xiêu vẹo và có rất nhiều vết xóa nữa. Có thể tưởng tượng ra nỗi kinh hãi và tuyệt vọng của anh ta. Có những chữ bên dưới thêm nét gạch chân hoặc chấm tròn, chắc là kết quả của các phép tính toán ở một giai đoạn nào đó. Có một vài trang nét chữ bỗng rất đậm, thô, các nét bị đứt gãy. Phương Mộc đoán rằng có lẽ lúc đó "mực máu" bị khô không thể chảy xuống ngòi bút, Ngụy Minh Quân phải chấm ngón tay để viết, nhằm tiết kiệm thời gian.

Nhìn thấy những thứ này, tâm trạng Phương Mộc càng thêm nặng nề. Để tìm được mật mã, Ngụy Minh Quân phải dùng đến công cụ viết và thứ mực tốt hơn, đáng buồn thay, mực lại chính là máu của mình đang không ngừng chảy ra! Tính toán càng nhanh, mực máu chảy ra cũng càng nhiều. Đây là cái vòng tuần hoàn chết chóc, Ngụy Minh Quân không có quyền lựa chọn và càng không thể có cơ hội lựa chọn.

Công việc của Dương Học Vũ cũng không hề thuận lợi, anh cầm kính lúp, gần như gí sát mũi vào các tấm ảnh để cố tìm ra một chút dấu vết tương tự nào đó. Thỉnh thoảng anh ca cẩm mấy câu vì quá ngán ngẫm.

"Tôi cho rằng Ngụy Minh Quân là một gã ngốc." Anh dụi đôi mắt mỏi, căng cứng, rồi châm một điều thuốc. "Chắc chắn anh ta phải nhìn rõ mặt hung thủ, và tốt nhất là nên viết ra những dòng miêu tả về hung thủ thì hơn, ít ra sẽ giúp đỡ chúng ta truy tìm."

Phương Mộc gượng cười lắc đầu. Trong tình thế như vậy, điều mà Ngụy Minh Quân nghĩ nhiều nhất sẽ là phải nhanh chóng thoát hiểm, và có lẽ anh ta vẫn có tâm lý cầu may, tin vào khả năng làm toán của mình. Phải sống và trả thù. Chắc chắn anh ta nghĩ đến yếu tố thứ nhất là chính. Có lẽ anh ta có nghĩ đến việc viết bức thư cuối cùng để lại, nhưng lúc đó anh ta chỉ còn thoi thóp, đã kiệt sức.

Sau hai tiếng đồng hồ, Dương Học Vũ đã xem đi xem lại các vật chứng và các tấm ảnh, anh khẳng định không có mã số nào hết. Sau đó anh sang hỗ trợ Phương Mộc. Nhưng cho đến trưa, cả hai vẫn không thu được kết quả gì. Không phải dây số không đủ chữ số, thì là dây số không mở đầu bằng chữ cái. Dương Học Vũ nhìn các tờ giấy nháp còn lại mà ngao ngán, bỏ cuộc.

"Ta nên tìm thêm người giúp." Anh ngồi phịch xuống ghế, đưa tay xoa nắn cái cổ tê mỏi. "Chỉ hai chúng ta thì làm hai ngày hai đêm cũng không xem hết."

Phương Mộc cũng thấy bí, đành gật đầu và định gọi điện xin thêm người, thì di động trong túi đồ chuông.

Bữa trưa, họ chọn một quán hải sản ở gần cơ quan. Phương Mộc nghĩ ngợi, ngoài Thái Vĩ và Dương Học Vũ ra, anh mời cả Mỹ Nam. Cô từ chối mấy lần nhưng Phương Mộc cứ nài nỉ, cô đành cùng đi vậy.

Vì đang trong ngày làm việc, họ không dám uống rượu bia nhưng không khí vẫn rất vui. Tính ra, Thái Vĩ và Phương Mộc đã hơn nửa năm nay không gặp, nên họ cùng hỏi thăm về tình hình công tác của nhau. Phương Mộc tự nói tóm tắt mấy câu, tính anh vẫn thế. Thái Vĩ năm ngoái bị thương, lập chiến công hạng 2, được thăng chức, anh cũng đã có cậu con trai hơn 1 tuổi. Họ đem máy ảnh ra chụp làm kỷ niệm cuộc gặp mặt.

Có điều, cả hai đều hiểu ý nhau, né tránh không nhắc đến vụ án Sông ngầm.

Phương Mộc hiểu rõ, nếu Thái Vĩ không từ Sở Công an thành phố J đến trợ giúp thì đơn vị đó sẽ không giữ kín như bưng làm gì. Nhưng chính Thái Vĩ lại nhắc đến công việc, dù anh chưa biết hết mọi tình tiết trước sau nhưng anh vẫn sẵn sàng làm việc theo hướng dẫn của Phương Mộc. Một là để tránh phát sinh các chi tiết rườm rà, hai là không để cho Phương Mộc phải nói lời cảm ơn. Tình cảm giữa họ với nhau đã vượt lên trên cả tình bạn.

Nhắc đến chuyện lúc sáng Phương Mộc chạy vội chạy vàng, Thái Vĩ nói đùa Phương Mộc: "Lúc đó không nhận ra tôi nữa à? Sao cậu chạy khiếp thế?"

Phương Mộc cười, nói rằng đang có vụ việc gấp, phải đến xem xét các vật chứng. Phản xạ nghề nghiệp khiến Thái Vĩ hỏi ngay đó là vụ việc gì. Phương Mộc và Dương Học Vũ đưa mắt nhìn nhau, vẻ băn khoăn khó xử. Theo nguyên tắc làm việc của tổ chuyên án, cần tuyệt đối bảo mật việc điều tra trinh sát. Thái Vĩ cũng hiểu rõ kỷ luật công việc nên anh không hỏi tiếp nữa, anh vỗ vai Dương Học Vũ nói: "Đã có hiền đệ này trợ giúp thì tất nhiên sẽ phá án được."

Dương Học Vũ nhạy cảm với hai chữ "hỗ trợ", anh nhìn sang Mễ Nam, ngụ ý rằng chính mình mới là một trong những người phụ trách tổ chuyên án.

Phương Mộc không tỏ thái độ gì, anh nhắc mọi người ăn mạnh lên.

Mễ Nam vẫn có vẻ mệt mỏi, ăn uống không mấy hào hứng. Lát sau cô đã buông đũa xuống, im lặng ngồi nghe mọi người trò chuyện. Thái Vĩ cảm thấy Phương Mộc mời Mễ Nam cùng đi ăn, anh cho rằng không thuần túy chỉ là quan hệ đồng nghiệp, nên anh để ý đến cô nhiều hơn. Nhân lúc Mễ Nam đứng dậy đi toa-lét, anh nháy mắt hỏi Phương Mộc:

"Cậu có tin mới đấy à?" Anh hất hàm, nhìn theo bóng Mễ Nam. "Cô ấy trông được lắm!"

"Anh đừng nói linh tinh!" Phương Mộc đỏ mặt. "Cô ấy chỉ là đồng nghiệp của tôi, cô ấy phải thức suốt đêm qua để giám định giúp tôi vài thứ. Tôi vốn định mời cô ấy đi ăn. Còn anh chỉ là người ăn theo thôi! Hiểu chưa?"

"Thôi đi cậu!" Thái Vĩ bõn cợt, châm điếu thuốc hút. "Chớ nghi ngờ con mắt của tôi! Lúc này chọn món ăn, mắt cậu cứ như thăm dò ý kiến của cô ấy, cô ấy ngáp cũng khiến cậu lo phát sốt!"

Phương Mộc vừa định cãi lại thì Dương Học Vũ đã lên tiếng.

"Anh Thái Vĩ hiểu nhầm rồi." Anh nhìn sang Phương Mộc, ánh mắt đầy ngụ ý. "Mễ Nam không phải bạn gái của Phương Mộc, anh Phương Mộc sắp kết hôn đến nơi, đúng không?"

"Thế à?" Thái Vĩ ngạc nhiên ngoảnh sang nhìn Phương Mộc. "Việc trọng đại như thế, mà cậu lại chưa cho tôi biết?"

Phương Mộc hơi bực mình nhìn Dương Học Vũ, Học Vũ mặt tỉnh bơ, vẫn rất thản nhiên nhấp trà. Phương Mộc thấy Mễ Nam đang đi từ phía bên kia sắp trở lại bàn ăn, Phương Mộc vội nói lảng sang chuyện khác, anh hỏi Thái Vĩ có muốn ăn món vằn thắn nhân cá thu không.

Thái Vĩ tỏ ra rất quan tâm chuyện hôn nhân của Phương Mộc, anh truy hỏi:

"Cô dâu bao nhiêu tuổi? Làm ở đâu? Trông xinh không?" Và không đợi Phương Mộc trả lời, anh nhìn ngày tháng trên di động. "Cậu định khi nào tổ chức? Nên làm sớm đi, các chiến hữu sẽ giúp cậu một tay."

Mễ Nam trở lại ngồi xuống ghế, nhìn Thái Vĩ rồi lại nhìn Phương Mộc. Có vẻ như cô hiểu họ vừa nói chuyện gì, sắc mặt cô vẫn rất bình thường, cúi nhìn chén trà trong tay, thỉnh thoảng ngẩng nhìn Phương Mộc, ý như muốn nghe câu trả lời của anh.

Phương Mộc không định tiếp tục bàn nữa, anh gọi phục vụ đến tính tiền.

Họ chia tay nhau ở cổng cơ quan khu công an. Sau khi chào Thái Vĩ, Mễ Nam rảo bước vào khu nhà làm việc, Dương Học Vũ chào Thái Vĩ rồi cũng đi theo luôn. Ở sân để xe chỉ còn lại Thái Vĩ và Phương Mộc.

Thái Vĩ vẫn quan tâm việc hôn nhân của Phương Mộc, không ngớt trách cứ anh.

"Cậu tệ thật, sắp cưới mà chẳng cho tôi biết. Có còn coi tôi là người anh em nữa không thế?"

"Thôi nào!" Phương Mộc ngán ngẩm, đẩy anh ta một cái. "Anh mau biến đi cho tôi nhờ!"

Thái Vĩ vào xe ngồi, vẫn chưa chịu buông tha: "Hôm nay chưa uống rượu, coi như không tính. Hôm khác cậu phải mời tôi đi nhậu và nhớ đưa theo cô em để tôi ngắm xem sao."

Phương Mộc thầm nghĩ "ngắm cái con khi". Anh nhìn theo chiếc xe đã lăn bánh ra khỏi cơ quan, rồi quay người bước về phía khu nhà làm việc.

Vừa bước qua cửa kính xoay, anh đã nhìn thấy Dương Học Vũ đứng chờ bên thang máy, hình như đang chờ anh.

"Vừa nhận được thông báo." Dương Học Vũ giơ chiếc di động lên. "Chiều nay họp phân tích tình hình vụ án."

"Thế à?" Phương Mộc ấn nút thang máy, hỏi luôn. "Mấy giờ?"

Dương Học Vũ không trả lời, anh chỉ chăm chú nhìn Phương Mộc, rồi bỗng nói: "Tôi thích cô ấy."

"Thế ư?" Phương Mộc ngăn người, nhưng rồi anh lập tức hiểu ra "cô ấy" là ai, bèn đưa mắt nhìn sang chỗ khác. "Điều ấy thì liên quan gì đến tôi?"

"Đương nhiên có liên quan chứ." Dương Học Vũ nói ngay. "Cho nên tôi muốn nói chuyện với anh."

Phương Mộc phớt lờ, cửa thang máy đã mở, anh liền co chân bước vào nhưng nào ngờ lại bị Dương Học Vũ níu chặt. Anh vùng vằng giằng ra nhưng không được, rất điên tiết.

"Anh định làm gì?" Phương Mộc mặt sa sầm. "Tôi nhớ rằng lúc nãy anh không uống rượu uống bia kia mà?"

"Không liên quan đến rượu bia!" Dương Học Vũ kiên quyết. "Tôi mong anh hãy tránh xa cô ấy!"

"Điều này anh không có quyền quyết định." Phương Mộc nói to. "Tôi tiếp xúc với ai, đâu cần anh điều hành sắp đặt!"

"Tôi không có quyền... nhưng anh có thể đem lại cho cô ấy những gì?" Dương Học Vũ dừng một chút. "Vừa nãy Mễ Nam đã khóc."

Phương Mộc sững sờ, mấy giây sau mới lẩm bẩm nói: "Khóc?"

"Phải!" Dương Học Vũ mím môi. "Lúc cô ấy đi lên gác. Tôi nhìn thấy."

Phương Mộc nín lặng, dờ dẩn đứng đó, mặc kệ Dương Học Vũ lay tay anh.

"Tôi thích Mễ Nam, nhưng dù là thằng ngốc cũng nhận ra cô ấy lại thích anh!" Giọng Dương Học Vũ tha thiết, cũng có nét buồn bã. "Anh đã có vợ chưa cưới, anh phải có trách nhiệm với cô ấy chứ! Cho nên tôi mong anh... không, tôi xin anh tránh xa Mễ Nam một chút, đừng để cô ấy nuôi một hy vọng mơ hồ, cô ấy sẽ càng thêm đau khổ."

Một hồi lâu sau, Phương Mộc thở dài.

"Bây giờ không phải lúc nói đến chuyện này, nhưng anh cứ yên tâm." Giọng Phương Mộc nhẹ hẫng đi. "Tôi sẽ không để cho cô ấy bị tổn thương."

Buổi chiều, trong cuộc họp phân tích tình hình vụ án, tổ chuyên án tổng kết tình hình công tác gần đây, và phân tích những đầu mối mới phát hiện được.

Được sự phối hợp của cảnh sát giao thông, cảnh sát hình sự đã lần lượt loại trừ những xe cộ hoạt động trong thời gian xảy ra ba vụ án mạng, đồng thời phát hiện ra 167 chiếc xe cần quan tâm. Phương Mộc đề nghị tiếp tục điều tra loại trừ các xe gia đình sử dụng. Vì chất lượng, độ nét hình ảnh của camera khác nhau, cũng không loại trừ khả năng hung thủ tạm thời thay biển số giả để hành động, cho nên việc loại trừ dần vẫn cần có thời gian khá lâu. Tuy nhiên, các xe du lịch Jieda màu đen màu trắng, xe Buick màu ghi, xe Cruze và xe Polaris thông dụng xuất hiện

gần hiện trường của ba vụ án, cả thấy gồm 75 chiếc. Đoán rằng chiếc xe mà hung thủ sử dụng nằm trong số này.

Thông tin do các nhà mạng cung cấp cho, cũng không mấy lạc quan. Trong các lời bình luận đối với ba vụ án mạng và tin thời sự liên quan, không phát hiện ra các cách nói đáng ngờ, nhưng trên 90% bình luận có những câu nói đòi đánh đòi giết và tỏ ra hả dạ khoái trá về việc "xử tử" nạn nhân. Cho dù là những người phát ngôn có địa chỉ IP rõ ràng ở trong thành phố này cũng đã lên đến hàng vạn người. Cảnh sát không thể lần lượt điều tra loại trừ một đám đông như thế.

Việc liên lạc với các nhà mạng để thực hiện nắm bắt thông tin đã hoàn toàn thất bại, thậm chí suýt nữa gây âm ỉ xôn xao. Phía cảnh sát nhờ Ban tuyên truyền của thành phố yêu cầu các đơn vị truyền thông trực thuộc giảm thiểu đưa những tin tức có thể gây tác dụng phụ, nhất là các tin xảy ra ở địa bàn thành phố. Nào ngờ yêu cầu này lại bị giới truyền thông phản đối mạnh mẽ. Giới truyền thông tỏ ra vừa tức giận lại vừa bất phục. Trước đó, họ phanh phui các vụ phạm pháp phạm quy của các doanh nghiệp lớn, các đơn vị và cá nhân trong cơ quan nhà nước, Ban tuyên truyền đã bắt họ phải im re; nay lại không cho phản ánh những vụ việc tiêu cực, mặt trái của xã hội, thế thì hàng ngày họ chỉ được phép ca tụng hay sao? Thậm chí có vài đơn vị truyền thông đã liên danh kiến nghị lên Hội đồng nhân dân thành phố yêu cầu truy cứu Sở Công an đã có hành vi thô bạo can thiệp vào việc tự do đưa tin. Các phòng ban của Hội đồng nhân dân rất quan tâm việc này, đã yêu cầu Sở Công an và tổ chuyên án đến gặp, yêu cầu giải thích thỏa đáng xem sao. Nghe xong báo cáo, lãnh đạo tỏ ý có thể thông cảm được, nhưng biện pháp của bên công an vận dụng là chưa thỏa đáng. Sau khi bàn bạc, Sở Công an đành thỏa hiệp vậy. Nhưng không biết tại sao giới truyền thông lại dò ra được ý đồ thật sự của Sở Công an, họ bèn đưa ra một chương trình "thời sự nóng hổi" phản ánh về sự việc này. Và thế là ba vụ án mạng đã từng gây xôn xao dư luận, nay lại một lần nữa trở thành đề tài bàn tán sôi nổi khắp hang cùng ngõ hẻm. Dù lời lẽ của bản tin rất ý tứ khéo léo tế nhị thì vẫn gây ra tác dụng hé lộ với dư luận một bí mật: mục tiêu của hung thủ là nhắm vào những đương sự trong các sự kiện thông

tin về "mặt trái" của xã hội, tức là những "kẻ ác" trong con mắt của công chúng.

Và thế là lại bắt đầu dấy lên ở khắp nơi một làn sóng suy đoán và bình luận về hung thủ. Trong đó các phản ứng trên mạng là dữ dội nhất.

Cuộc sống bình lặng thậm chí khô khan bỗng xuất hiện một nhân vật "phi thường" như thế, chẳng khác gì liều thuốc trợ tim, giật gân và tân kỳ hơn bất cứ bộ phim kinh dị nào. Nhất là đối với những người đang sống khổ sở vật vã, hình như họ bỗng tìm thấy một người phát ngôn thay cho mình để mình xả hết mọi phần uất trong lòng. Bao ảo tưởng và nguyện vọng bấy lâu hình như đã có khả năng trở thành hiện thực.

"Lần sau phải giết mấy gã giữ gìn trật tự thành phố!"

"Tên bác sĩ vô lương tâm đáng phải chết!"

"Phải giết hết bọn bán sữa bột có lẫn chất độc!"

...

Những câu tương tự như thế tràn ngập trên mạng.

"Chưa chắc đã là dở." Trưởng khu công an nhìn các bản in lại trên các trang mạng, câu chữ chứa đầy bạo lực, ông nhếch mép cười có pha nét hài hước. "Phen này, trước khi hành động, các anh em nên hội ý với nhau đã, và biết đâu mình chính là kẻ xui xẻo tiếp theo."

Các tổ viên tổ chuyên án chỉ còn biết gượng cười, im lặng đưa mắt nhìn nhau.

Về những chữ cái chữ số mà Phương Mộc phát hiện ra trên mặt kính đèn pha ô tô, tổ chuyên án rất quan tâm, coi chúng là một manh mối để tiếp tục điều tra. Phương Mộc đề nghị tổ chuyên án cử vài người điều tra kỹ toàn bộ vật chứng thu được tại hiện trường vụ án mạng ở trường trung học số 47, cố tìm trong đồng giấy nháp để lần ra các chữ số chữ cái có thể liên quan đến hai dòng "mã số" này. Nếu phát hiện ra, cần lập tức

giám định chữ viết, so sánh với các ký tự xuất hiện ở hiện trường hai vụ án trước đó rồi đưa ra nhận định.

Việc xuất hiện manh mối mới này đương nhiên khiến cho vụ án càng trở nên phức tạp không biết đâu mà lần. Xét từ một ý nghĩa nào đó, thì việc điều tra phá án cũng càng thêm khó khăn. Sắc mặt sếp trưởng khu khó đăm đăm, các thành viên tổ chuyên án cũng cảm thấy áp lực lớn chưa từng có. Sự việc đã âm ỉ, chắc chắn sau đây công an tỉnh thậm chí Bộ Công an cũng sẽ rất chú ý. Khó khăn về kinh phí và nhân lực chắc chắn sẽ được giải quyết, tổ chuyên án buộc phải đưa ra kết quả để trình làng, nhưng kết quả này dường như vẫn xa lắc xa lơ.

Lúc ngồi họp, Phương Mộc luôn để ý đến vẻ mặt của Mễ Nam. Trên khuôn mặt cô hoàn toàn không có dấu vết gì chứng tỏ cô đã khóc, cô rất bình thản và cũng không có bất cứ phản ứng gì khi nhận ra anh đang quan sát cô. Tan họp, cô lập tức hòa mình vào đám đông đồng nghiệp, bước ra. Dương Học Vũ nhìn Phương Mộc, dường như cảnh báo anh chớ có bám theo. Thấy Phương Mộc vẫn ngồi yên bất động, anh mới lẳng lặng bước ra đi theo Mễ Nam.

Phương Mộc ngồi trong phòng họp vắng tanh, anh bỗng cảm thấy tâm trạng mình sa sút đến cùng cực.

Chương 14: ĐÃ TỪNG QUEN BIẾT

Mấy hôm trôi đi rất nhanh, Phương Mộc ngày nào cũng đến Công an tỉnh làm việc, tiếp tục thu xếp chuẩn bị cho cuốn tổng tập về các vụ án, theo chỉ thị của Biên Bình. Việc thì bề bộn, tâm tư của anh thì lại không để ở bộ sách này. Anh đang chờ tin tức của tổ chuyên án. Đồng thời cũng rất chú ý đến giới truyền thông địa phương; anh đọc đi đọc lại các tờ báo hàng ngày và thường xuyên lướt web đọc các mục tin tức thời sự.

Liệu người bị hại tiếp theo sẽ là ai?

Tuy nhiên, quan sát tính chất của các tin thời sự gần đây, thì thấy câu nói đùa của sếp trưởng khu lại trở thành hiện thực: số lượng các tin tức có tác dụng trái chiều đã giảm, từ các vụ việc âm ỉ dữ dội nay chỉ còn là các thông tin lật vạt bé bằng cái móng tay.

Phương Mộc tin rằng đây không phải là giới truyền thông thu hẹp phạm vi đưa tin loan báo các vụ việc về lĩnh vực này. Giới truyền thông cho rằng chỉ những tin tức dữ dội, "bom tấn" mới có giá trị thật sự. Xét từ một ý nghĩa nào đó, đây là sức sống của công tác thông tin thời sự, và cũng là con đường gắn kết với hiệu quả kinh tế của những người làm công tác truyền thông. Đôi khi vì hiệu ứng của tin thời sự, thậm chí vì thỏa mãn tâm lý của dân chúng, họ đã không giữ được lập trường công bằng khách quan, khuếch đại một cách phiến diện thậm chí hư cấu ra một số "sự thật". Trong thời đại hiện nay bất cứ thứ gì cũng có thể trở thành một ngành sản xuất, muốn thu hút được ánh mắt của công chúng, người ta có thể không ngần ngại bất kỳ thủ đoạn nào, đó là sự lựa chọn bất đắc dĩ và cũng là tất yếu của người ta.

Tuy nhiên, giống như sếp trưởng khu công an nói "chưa chắc đã là dở", xuất hiện một kẻ trừng phạt ra tay vì cái gọi là "chính nghĩa", cũng có thể khiến những kẻ ác phải dừng lại ngẫm nghĩ e dè. Đường như dân thành phố C lại có dịp hiểu thêm câu cổ ngữ: "Ở hiền gặp lành, ác giả ác

báo, chớ tưởng sẽ thoát, sẽ đến ngày báo". Chất lượng đạo đức của dân thành phố này bỗng được nâng cao rất nhiều. Có rất nhiều câu nói ác độc đã được con người tự "niêm phong" trước khi ra khỏi nhà, có vô số hành vi ác độc đã được ngừng thực hiện vì "chính chủ" do dự. Có thể hành vi của họ chưa đến mức bị pháp luật trừng trị nhưng ai có thể biết liệu mình có thể trở thành mục tiêu của "đại hiệp" ấy hay không?

Thực ra chẳng ai muốn mình được hưởng "báo ứng" cả!

Chiều nay Phương Mộc đến trường Đại học Sư phạm thành phố C dự cuộc họp, gặp gỡ các thành viên của tổ chuyên đề thuộc phòng Nghiên cứu tâm lý để cùng thảo luận về tiến độ đề tài và phân công nhiệm vụ. Cuộc họp nhanh chóng kết thúc, Phương Mộc thấy vẫn còn sớm nên anh đi bách bộ trong sân trường đại học sư phạm này một lát. Anh vốn tốt nghiệp ở đây nhưng đã mấy năm nay không về thăm trường, cảnh quan đã thay đổi nhiều khiến anh kinh ngạc, thấy lạ lẫm với rất nhiều khu vực. Vật đổi sao dời là thế. Nhìn các cô cậu sinh viên trong trường kém anh đến hơn chục tuổi, Phương Mộc bỗng cảm thấy băng khuâng buồn bã. Bây giờ trở về thì chỉ ngồi làm việc gần một giờ nữa là tan tầm; nếu về khu công an thì chẳng có việc gì làm, và anh cũng không muốn làm cho Dương Học Vũ lại hiểu lầm. Ngẫm nghĩ một hồi, Phương Mộc quyết định đi đón Liêu Á Phàm sắp tan ca.

Anh bước vào phòng nghỉ của các hộ lý ở khu buồng bệnh nội trú, chỉ thấy một chị hộ lý tuổi trung niên đang ngồi đan áo len. Anh nhìn quanh một lượt rồi hỏi: "Chị ơi, Liêu Á Phàm có ở đây không?"

"Á Phàm vừa đi rồi, hình như cô ấy đến phòng để đồ." Chị ta nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân, rồi hỏi: "Anh họ gì?"

"Tôi họ Phương."

"À... anh là bạn trai của Liêu Á Phàm chứ gì?" Chị bỗng nhiệt tình hẳn lên, đơn đả mời Phương Mộc ngồi. "Cô ấy rất hay nhắc đến anh. Hai người sắp cưới thì phải?"

Phương Mộc bỗng đỏ mặt, âm ừ đối phó mấy câu rồi vội bước ra ngoài.

Phòng để đồ chẳng qua là một gian xép tận dụng ở gầm cầu thang, thường dùng để chổi lau sàn, thùng xô dùng để tổng vệ sinh... Vừa xuống cầu thang, Phương Mộc đã nhìn thấy Á Phàm đang ngồi ở hai bậc thang cuối cùng phì phèo thuốc lá.

Sắc mặt có vẻ mệt mỏi, cô mặc quần áo đồng phục màu xanh nhạt, tóc rẽ thành hai búi buộc cao lên đỉnh đầu, hai chân buông thõng trên bậc cầu thang, ngón trỏ và ngón giữa tay phải kẹp điếu thuốc lá đã cháy gần hết.

Nhìn thấy Phương Mộc, Á Phàm ngẩn người, giấu ngay tay phải ra sau lưng. Nhưng vẻ mặt cô cũng nhanh chóng trở lại nhẹ nhõm, rít nốt một hơi thuốc rồi ném đầu mẩu thuốc xuống sàn.

"Anh còn thuốc không?" Á Phàm chìa tay xin Phương Mộc. "Cho em xin một điếu."

Phương Mộc cau mày nhưng vẫn đưa cho cô bao thuốc.

"Sao lại trốn ra đây?"

"Bệnh viện cấm hút thuốc." Á Phàm rút ra một điếu rồi châm lửa rất thành thạo. "Buồn ơ là buồn."

Phương Mộc nhìn lên phía trên cầu thang, thỉnh thoảng vẫn có người vội vã lên xuống. Anh cúi đầu nhìn Á Phàm tay đỡ cầm đang nhả khói thuốc.

"Nên hút ít thôi."

"Một bao, em hút cả tuần." Ngụ ý rằng "như thế tức là em đã rất nể anh rồi."

Phương Mộc im lặng, nhẫn nại đứng đó chờ cô hút xong điếu thuốc.

Loáng một cái Á Phàm đã rút được gần nửa liều thuốc. Cô nhìn Phương Mộc, nói giọng lãnh đạm: "Sao anh lại đến đây?"

"Hôm nay tan tầm tương đối sớm." Phương Mộc nhún vai. "Tiện thể tạt qua đón em về nhà."

Á Phàm chỉ "thế à", rồi lặng thinh, tiếp tục rút thuốc lá. Bên gầm cầu thang, cả hai im lặng nhìn làn khói bay lên giữa họ rồi tan đi, thực vô duyên.

"Anh cứ về trước đi. Có lẽ em sẽ về hơi muộn." Á Phàm ném đầu mẩu thuốc lá, rồi đứng lên phui quần. "Hôm nay có nhiều bệnh nhân mới nhập viện."

"Không sao, anh có thể chờ em."

Á Phàm nhìn Phương Mộc, hình như cô cảm thấy ngạc nhiên trước sự nhẫn nại bất ngờ của anh.

"Vâng. Tùy anh."

Nói rồi cô chui vào bên trong phòng để đồ lấy ra một cái thùng và hai cái chổi lau sàn. Phương Mộc đón lấy xách hộ, và ra hiệu cô cứ đi trước dẫn đường.

Á Phàm giăng lại, nói: "Anh làm gì thế? Nếu chị tổ trưởng nhìn thấy, chị ấy sẽ không vui."

"Thì anh cũng đang rồi mà!" Phương Mộc chặn tay Á Phàm. "Em cũng mệt rồi, anh có thể hộ em chút việc."

Á Phàm bỗng bật cười.

"Thôi nào, anh ơi!" Cô không nói không rằng, xách luôn thùng và chổi bước đi. "Một người như anh mà lại làm cái việc này à?"

Phương Mộc không biết câu nói của cô là chân thành hay châm biếm, nhưng ý cô ấy đã quyết thì anh cũng không cố nài nữa. Họ bước lên cầu thang, rồi rẽ vào hành lang. Á Phàm vào gian vệ sinh hứng một

thùng nước xách ra, thấy Phương Mộc vẫn đứng ở hành lang bèn nói: "Anh cứ vào phòng nghỉ chờ em vậy. Em lau xong sẽ..."

Chưa nói hết câu, đôi mắt cô đã mở to.

Phương Mộc giật mình, và nhận ra Á Phàm đang nhìn về phía sau lưng anh, anh lập tức ngoảnh lại nhìn. Các nhân viên y tế rất vội vã bước đi, có một bệnh nhân đang chậm chậm cất bước và vài người nhà đi cùng tay cầm các loại giấy tờ xét nghiệm gì đó, vẻ mặt ai nấy đều tái nhợt, rất lo lắng. Ở chỗ không xa thấy bóng một nam giới vừa biến mất ở bên cầu thang.

Phương Mộc chưa kịp nhận ra điều gì thì bỗng "choang" một tiếng. Ngay lập tức anh thấy nước chảy lênh láng dưới chân mình.

Á Phàm ném cả thùng lẫn chổi xuống đất, chạy vọt trên tuyến hành lang, vừa chạy vừa kêu lên:

"Đứng lại... chờ đã..."

Phương Mộc không biết Á Phàm nhìn thấy gì, anh cũng mặc kệ thùng nước chảy lênh láng, co chân chạy theo cô.

Á Phàm chạy một mạch, va phải rất nhiều người. Lúc chạy qua cửa thang máy, bỗng có một chiếc xe cáng bệnh nhân vừa phẫu thuật xong được đẩy ra, chặn lối. Á Phàm nhảy vọt sang bên tránh được, cô chỉ thiếu nước là nhảy vọt qua chiếc xe cáng. Rồi cô chạy đến đầu cầu thang, cô bỗng dừng lại nhìn khắp các phía, hình như mục tiêu cô đang đuổi theo bỗng biến mất.

Phương Mộc kéo cô đứng lại, anh thở dốc, hỏi: "Gì thế? Em đuổi theo ai?"

Á Phàm cố sức giằng tay Phương Mộc ra, sắc mặt cô lo lắng, ngần ngừ mấy giây, rồi cô chạy ào xuống cầu thang, sau đó chạy ra khỏi khu buồng bệnh.

Ra sân rồi, không gian càng rộng, người qua lại cũng rất đông. Á Phàm ngẩn cổ ngó nhìn khắp nơi, chạy loạn lên để tìm kiếm không biết nên tìm hướng nào.

Phương Mộc đuổi kịp, lớn tiếng gọi: "Có chuyện gì thế? Kìa, em..."

"Em nhìn thấy nó! Ở ngay đầu cầu thang..." Mắt Á Phàm nhòa lệ, nói líu cả lưỡi: "Chắc chắn là nó... chứ không thể nhầm..."

Chưa nói hết câu, Á Phàm khẽ "a..." một tiếng rồi lại chạy về phía bãi đỗ xe.

Ở góc phía bắc bãi đỗ xe, có một nam giới cao lớn đang đứng bên chiếc xe Jieda màu trắng, sắp thò tay vào xắc đeo vai để lấy chìa khóa ra. Có lẽ vì nghe thấy tiếng động và tiếng hô ở phía sau, anh ta ngoảnh lại và nhìn thấy một cô hộ lý đang chạy rất nhanh về phía mình. Anh ta lập tức quay người, đồng thời kéo một đứa bé đứng ra phía sau lưng mình, anh ta đứng che chắn cho nó.

Á Phàm chạy đến trước mặt anh ta, không nói gì hết, cô nắm ngay cánh tay đứa bé đứng sau lưng.

"Thằng bé này..."

Anh ta không nể nang gì hết, đẩy Á Phàm ra, rồi nói rất hiền hòa nhưng cũng rất kiên quyết:

"Chớ đụng vào nó. Nó làm hỏng thứ gì của cô, tôi xin bồi thường tất..."

Á Phàm cuống quýt chạy vòng quanh anh ta, cô rất muốn kéo thằng bé con đứng sau lưng anh ta ra.

Lúc này Phương Mộc cũng đã chạy đến nơi, nhìn thấy cả ba người đang ở tư thế hầm hè như chim ưng định tấn công, rất căng thẳng, rõ ràng là có vấn đề.

Á Phàm thấy Phương Mộc đến tựa như có được viện binh, cô kéo Phương Mộc lại, mếu máo, chỉ tay vào đứa bé con đứng sau lưng anh chàng kia: "Nó là Nhị Bảo, em không thể nhầm được!"

"Gì hả?" Mắt Phương Mộc bỗng mở to, anh rút thẻ công tác giơ lên trước mặt anh ta, nói: "Tôi là công an, đề nghị anh hợp tác. Tôi cần xem cháu bé này."

Anh ta vẫn tỏ ra không hiểu thế này là sao, nhưng nhìn thấy tấm thẻ cảnh sát, anh ta vẫn kéo đứa trẻ đứng phía sau ra.

Vừa nhìn thấy bàn tay chỉ có hai ngón của thằng bé mà anh ta đang dắt, Phương Mộc mừng rỡ vô cùng vô tận. Nó đúng là Nhị Bảo!

Á Phàm ghen ngào, cô gần như lao vào nó rồi ôm chặt nó vào lòng.

Dù Nhị Bảo mới mất tích chỉ gần nửa năm nhưng nó cũng đã thay đổi khá nhiều, tuy nhiên chỉ cần để ý nhìn một chút thì Phương Mộc vẫn lập tức nhận ra nó là thằng bé đã từng chơi trò đoán ngón tay với anh.

Đứng trước mặt cô gái đang ôm mình, Nhị Bảo ngỡ ngàng chẳng hiểu ra sao. Nhưng khi bốn mắt nhìn nhau thì nó dần nở nụ cười dường như đã nhận ra người quen. Đôi bàn tay chỉ có bốn ngón của nó cũng bá vai Á Phàm và kêu lên "á á..."

Người đàn ông không ngớt nhíu mày nhìn Á Phàm và thằng cu béo, khi anh ta nhận ra đúng là hai người quen nhau thì anh cũng mỉm cười.

"Thì ra, cháu tên là Nhị Bảo!" Anh đưa tay xoa đầu thằng bé. "Thế là cháu đã tìm được người thân rồi."

Phương Mộc cũng rất mừng, nhìn anh ta rất tình cảm tử tế đối với Nhị Bảo, Phương Mộc chủ động chìa tay ra bắt tay.

"Tại sao Nhị Bảo lại ở với anh?"

"Chà! Chuyện này dài lắm." Anh gãi đầu. "Vào khoảng tháng ba tháng tư năm nay, tôi nhìn thấy cháu ở đường Quế Lâm, lúc đó đang buổi tối, một mình nó đang bới rác tìm đồ ăn..."

Á Phàm đang ngồi thụp xuống khóc không thành tiếng nữa. Cô càng ôm chặt Nhị Bảo.

"...Tôi sống một mình, thấy cháu thực đáng thương, bèn đưa nó về nhà mình."

Phương Mộc nghe rồi, không ngớt cảm ơn anh ta. Á Phàm đứng lên dắt Nhị Bảo đi về phía tòa nhà làm việc.

"Đi nào! Chị sẽ mua quà cho em. Em sẽ không bao giờ phải chịu thiệt thòi như thế nữa."

"Chờ đã." Anh ta kéo Á Phàm đứng lại, vẻ mặt rất bình tĩnh và cũng cảnh giác nữa. "Xin lỗi, tôi không biết cô và cháu bé này có quan hệ gì..."

Phương Mộc rất tán thành thái độ của anh ta. Anh giải thích vắn tắt với anh ta về quan hệ của thằng bé với Á Phàm và với mình. Anh đặc biệt nhấn mạnh, trước đây nó được thu nhận vào viện phúc lợi Thiên sứ đường, rồi nó đi mất.

Nghe xong anh ta không ngớt gật đầu, nhưng vẫn yêu cầu được xem các giấy tờ cần thiết đã. Phương Mộc bằng lòng, rồi anh lập tức gọi điện cho chị Triệu, dặn chị nhanh chóng cầm các tư liệu về Nhị Bảo đến bệnh viện Nhân Dân thành phố. Một là để chứng minh lai lịch của Nhị Bảo, hai là, đây là tin tốt lành, chị Triệu phải được biết trước tiên.

Điện thoại xong, anh đề nghị anh ta chịu khó chờ một lát. Anh ta vui vẻ ưng ngay và còn rút thuốc lá ra mời Phương Mộc. Á Phàm đã dẫn Nhị Bảo đi mua một ôm bánh kẹo quay lại, dắt nó vào xe của anh ta ngồi, vừa ăn vừa nói chuyện.

Phương Mộc và anh ta đứng bên ngoài hút thuốc, hồi lâu sau anh mới nhớ ra mình chưa biết tên anh ta.

"Tôi là Giang Á, giang là sông, á là châu Á."

Khoảng nửa giờ sau chị Triệu đã đến nơi, chị đang quá sốt ruột. Nhìn thấy Nhị Bảo, chị òa khóc và gọi nó, ôm chặt nó vào lòng. Chỉ trong mấy tháng trời, hai con người biệt tăm đã lần lượt trở về, cả ba lại cùng khóc nức nở.

Phương Mộc đưa giấy tờ chứng nhận và các thủ tục nuôi dưỡng Nhị Bảo cho Giang Á xem. Anh ta xem rất kỹ, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở phào.

"Quá tốt rồi!"

Chị Triệu một tay bế Nhị Bảo, một tay nín chặt Giang Á.

"Rất cảm ơn, rất cảm ơn anh..." Chị vừa nói vừa tuôn nước mắt. "Cảm ơn anh đã chăm sóc nó, nó bụ hăn lên..."

Giang Á không ngớt xoa tay, anh xin số điện thoại của viện phúc lợi và của chị Triệu, nói rằng vài hôm nữa sẽ đem quần áo và đồ chơi của Nhị Bảo đến.

Chị Triệu cố nài nỉ mời Giang Á đi ăn cơm để cảm ơn, chị tỏ ra hết sức chân thành. Giang Á từ chối mãi không được, nên cũng vui vẻ nhận lời.

Không khí bữa tối rất vui. Ba con người xa nhau đã lâu nay gặp lại, có vô số chuyện nói mãi không hết. Riêng Nhị Bảo thì chỉ chú ý đến các món ăn ở trước mặt, nó thoải mái ăn thật sượng miệng, Á Phàm và chị Triệu hỏi gì nó cũng chỉ ậm ừ đáp lại.

Hai người phụ nữ ăn rất ít, phần lớn thời gian họ chỉ rơm rớm nước mắt ngồi nhìn Nhị Bảo ăn uống no nê. Cho nên Phương Mộc làm nhiệm vụ tiếp khách, anh vốn không có khoa nói, nhưng cũng may, Giang Á là người rất dễ giao tiếp. Qua bữa cơm, mọi người đều đã biết rõ về nhau. Giang Á biết Phương Mộc làm ở Sở Công an, Phương Mộc cũng biết các nét chính về Giang Á: cha mẹ mất sớm, anh sống một mình ở thành phố C, hiện đang mở một quán cafe ở gần khu đại học.

Con người đứng trước mặt khiến Phương Mộc cảm thấy có nét quen quen như đã gặp ở đâu đó, từ giọng nói cho đến các cử chỉ và cả cách thể hiện trên nét mặt, nếu anh ta đeo đôi kính nữa thì... Nhưng Phương Mộc nhanh chóng gạt ý nghĩ này ra khỏi đầu mình.

"Anh đưa Nhị Bảo đến bệnh viện để..." Phương Mộc mời Giang Á hút thuốc, rồi lựa lời: "...thăm người nhà đang nằm viện à?"

"Vâng." Nụ cười của Giang Á bớt tươi tắn. "Cô bạn gái của tôi phải nằm viện lâu dài. Mọi ngày thì Nhị Bảo ở nhà, nhưng gần đây thằng bé nghịch quá..."

Nói rồi anh đưa tay sang bên kia bàn ăn, vuốt má xoa đầu thằng bé.

"Nó rất phàm ăn, đã mấy lần nó ra thó luôn bánh trái của khách để ăn, cho nên tôi đành đưa nó đi cùng."

Chị Triệu có vẻ rất ngượng nghịu: "Chắc nó đã gây cho anh rất nhiều phiền toái."

"Không, không. Tôi chẳng qua mới chỉ nuôi cháu mấy tháng, có gì đâu." Giang Á xua tay. "Các chị mới thực là những người đáng kính, quanh năm suốt tháng dồn sức lực cho những đứa trẻ đáng thương như thế này."

Họ ngồi trò chuyện hồi lâu, cuối cùng nói đến vấn đề của Nhị Bảo. Chị Triệu nói hiện giờ viện phúc lợi đang bí chỗ, nhưng không sao, chị sẽ để cho Nhị Bảo tạm ở chung với mình, rồi sẽ tìm cách bổ sung thêm giường nằm cho viện phúc lợi. Bàn bạc ổn thỏa rồi, Phương Mộc lặng lẽ ra quầy thanh toán tiền. Giang Á cũng nói là anh phải về sớm một chút để đóng cửa hàng.

Ra khỏi cửa hàng, Giang Á bắt tay tạm biệt nhóm ba người Phương Mộc và hẹn sẽ gọi điện liên lạc để đưa quần áo và đồ chơi của Nhị Bảo đến. Cuối cùng anh cúi xuống vỗ vai Nhị Bảo.

"Chú phải về. Cháu đi với cô ấy nhé! Ít hôm nữa chú sẽ đến thăm cháu."

Nhưng thằng bé Nhị Bảo lại ôm choàng cổ Giang Á, miệng i i a a một chập, bàn tay hai ngón của nó chỉ vào chiếc ô tô Jieda màu trắng, ý chừng nó muốn nói "về nhà, về nhà..."

Ánh mắt Giang Á dịu dàng hiền hòa, anh đưa tay ôm choàng Nhị Bảo và khẽ vỗ vào mông nó.

"Cháu nghe lời đi! Cháu phải về nhà! Ở đó có rất đông các bạn cùng chơi với cháu."

Hình như Nhị Bảo rất khoái chí vì được vỗ về, nó ngoáy người, dùng đưa, hai tay nó ôm Giang Á càng chặt hơn.

Chị Triệu đôi mắt đỏ hoe, chị gỡ đôi tay bé nhỏ của Nhị Bảo, nhưng Giang Á thì nhẹ nhàng đẩy chị ra.

"Thằng cu này nó không muốn xa tôi." Anh bế Nhị Bảo, đứng lên. Vừa ăn no xong, cơn buồn ngủ ập đến, nó gục đầu trên vai Giang Á, mắt nó nửa nhắm nửa mở.

"Hay là, cứ để Nhị Bảo ở với tôi một thời gian đã?" Giang Á thương lượng với chị Triệu. "Mấy tháng qua Nhị Bảo ở nhà tôi đã quen rồi. Và lại ở chỗ tôi việc ăn uống sẽ tốt hơn là ở viện phúc lợi."

Chị Triệu cũng băn khoăn, cân nhắc một hồi, rồi gật đầu đồng ý. Rồi chị lấy ra 300 tệ đưa cho Giang Á, nói là tiền sinh hoạt phí của nó.

Giang Á nhất định gạt đi không nhận.

"Điều kiện kinh tế của tôi khá hơn chỗ chị, tiền này chị cứ giữ lại để cho các cháu khác." Anh nhìn Nhị Bảo đang gục đầu trên vai mình. "Thực ra là thằng cu này làm bạn với tôi, tôi ở một mình cũng rất buồn."

Thấy Giang Á nói rất tha thiết, chị Triệu cũng đành chiều ý anh. Giang Á mỉm cười với mọi người, rồi giơ tay ra hiệu sẽ liên lạc qua điện thoại, sau đó nhẹ nhàng bế Nhị Bảo lên chiếc xe Jieda màu trắng.

Giang Á đã phóng xe đi. Lúc này trời đã rất muộn và càng lúc càng lạnh. Phương Mộc kéo chặt áo đang mặc trên người, giục chị Triệu và Á

Phàm lên xe. Chị Triệu vẫn đứng im, chờ Á Phàm lên xe rồi chị mới kéo Phương Mộc sang bên định nói chuyện gì đó.

Phương Mộc tưởng chị trách anh về chuyện thanh toán bữa ăn vừa rồi, nào ngờ chị phủ đầu hỏi luôn: "Nghe nói chú định kết hôn với Á Phàm? Có đúng thế không?"

Phương Mộc ngẩn người, và hiểu ngay rằng Dương Học Vũ đã nói cho chị Triệu biết chuyện. Anh nghĩ ngợi, rồi quyết định không nên giấu chị nữa. Thực ra chuyện này cũng không thể giấu nổi, sớm muộn gì chị cũng sẽ biết.

Nghe Phương Mộc công nhận là thế thật, chị Triệu lặng thinh. Không thể nhận ra sắc mặt chị là tán thành, đồng ý hay là bức bối, phản đối.

Hồi lâu sau chị mới khẽ thở dài, hạ thấp giọng:

"Chú... chú thích nó thật à?"

Phương Mộc không biết nên trả lời thế nào, nhưng hình như chị Triệu cũng không có ý gạn hỏi bằng được.

"Thích hay không thích, cũng chẳng phải chuyện gì to tát." Chị nhìn ra phía xa xa như đang nghĩ ngợi gì đó. "Chị đã từng trải qua cả rồi. Thời của những người như chị, đâu có mấy người lấy nhau vì thật sự yêu thương nhau đâu? Tình cảm, có thể dần dần nảy nở, nhưng..."

Chị ngoảnh sang chăm chú nhìn Phương Mộc, chậm rãi nói: "Á Phàm cũng thật là khổ, và nó đã từng..."

Phương Mộc biết chị muốn nói đến những tháng năm ê chề chẳng ra gì của Á Phàm, anh chỉ "vâng" một tiếng.

"Chú hơn tuổi Á Phàm nhiều, nếu chú định lấy nó, chị không phản đối. Chú là người tốt, nó lấy được chú, chị cũng yên tâm. Nhưng chú có thể bảo đảm với chị sẽ mãi mãi không khinh rẻ nó, không hà hiếp nó không?"

Phương Mộc nhìn ánh mắt đầy hy vọng và khẩn cầu của chị Triệu, anh chậm chậm gật đầu.

Chiếc xe Jeep băng băng trên đường, chị Triệu và Á Phàm tựa sát nhau ngồi ghế sau, lầm rầm tâm sự. Phương Mộc nằm vô lăng, anh nhìn khắp bên ngoài, ánh mắt dường như không có mục đích.

Dưới ánh trăng trải rộng, con đường sáng sủa, chạy dài trước mặt.

Ra khỏi vùng trung tâm, nhà cửa hai bên đường thưa thớt, thấp nhỏ, tất cả như chìm trong bóng tối. Thỉnh thoảng thấy le lói ánh đèn loáng qua ngoài cửa kính xe. Hai người ngồi ghế sau chẳng biết đã im tiếng từ lúc nào. Phương Mộc nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Á Phàm đã ngủ, ngả đầu vào vai chị Triệu, một lọn tóc ở bên thái dương rủ xuống che lên má, nổi bật trên khuôn mặt trắng trẻo của cô.

Phương Mộc giảm tốc độ, rồi đưa tay ra bật khí sưởi. Xe chạy chậm lại khiến Á Phàm ngồi sau hơi nhao về phía trước, mở mắt, mơ hồ nhìn Phương Mộc rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Phương Mộc dời ánh mắt, tiếp tục nhìn về phía trước, nhìn con đường dường như không bao giờ có điểm dừng.

Lúc này anh da diết nhớ đến một người.

Chương 15: ÁNH SÁNG THÀNH PHỐ

Sáng sớm, Dương Học Vũ đã bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Anh mơ màng cầm di động lên nhìn. Mới hơn 4 giờ sáng. Mắt nhắm mắt mở, anh vừa lau bầu nguyên rửa, vừa ấn nút nghe. Vừa nghe được mấy câu, Dương Học Vũ lập tức tỉnh hẳn.

Nửa giờ sau, anh đã đến khu nhà làm việc của đội trinh sát kỹ thuật thuộc Sở Công an thành phố C. Lúc này, phần lớn thành phố đều đang ngủ say nhưng ở phòng máy của Phòng giám sát mạng thì đèn vẫn sáng trắng. Vừa đẩy cửa bước vào, Dương Học Vũ đã ngửi thấy mùi cafe lẫn mùi thuốc lá. Nhìn thấy các nhân viên trực giám sát mạng mắt ai nấy cũng vẫn đỏ, ý nghĩ trách móc trong anh bỗng tiêu tan.

Anh Đào là phó phòng, vừa nhấp cafe vừa vẫy tay gọi một nhân viên đầu tóc bù xù, mặt láng bóng mồ hôi.

"Cậu Mao! Cậu giới thiệu tình hình với Dương Học Vũ đi!"

Cậu Mao cho biết, khoảng 3 giờ sáng hôm nay, phòng này đang làm việc giám sát an toàn cho hệ thống mạng như thường lệ, ngẫu nhiên phát hiện thấy một thông tin đáng ngờ. Sau khi phân tích, phòng nhận định rằng thông tin này có liên quan đến những vụ án mạng xảy ra gần đây, bèn thông báo với tổ chuyên án, Dương Học Vũ là một trong những người phụ trách tổ.

Dương Học Vũ vội hỏi: "Đó là thông tin gì?"

Cậu Mao xoay màn hình về phía Dương Học Vũ: "Anh tự xem đi."

Đó là một trang mạng có tên là "Cảng thông tin thành phố C", nhìn vào tiêu mục lục, thấy rằng đây là một diễn đàn online. Một mục lấy tên là "Một quan tòa bất lương xử oan cho Tề Viên. Bạn nghĩ gì?" xếp ngay ở đầu trang diễn đàn, đã có gần một nghìn lượt người nhấp chuột đọc và phản hồi.

Dương Học Vũ mở đề mục xem. Đây là mục bỏ phiếu, chỉ có vài dòng lèo tèo. Ngoài đề mục và địa chỉ kết nối trang mạng, họ đưa ra ba câu hỏi để lựa chọn:

1- Quan tòa cũng là người như ai, có thể mắc sai lầm, nên cũng có thể thông cảm được.

2- Nên bãi miễn tư cách quan tòa, đuổi ra khỏi ngành tư pháp.

3- Phán quyết vô lương tâm, một lần nữa nhấn chìm giới hạn tối thiểu của đạo đức, không giết hãm thì khó bề dẹp yên cơn phần nộ của người dân.

Dương Học Vũ cau mày, tiếp tục xem phía dưới, đọc phản hồi của người xem. Lướt đọc hai trang, anh nhận thấy cư dân mạng rất nhiệt tình tham gia, phần lớn mọi người sau khi bỏ phiếu đều bày tỏ cách nhìn nhận của mình, tâm trạng phần nộ ngập tràn trong các câu chữ.

Dương Học Vũ quay sang hỏi cậu Mao: "Có thể biết kết quả bỏ phiếu không?"

Mao cầm chuột thao tác một hồi, sau đó chỉ cho Dương Học Vũ xem. Xem xong, Học Vũ "chà chà..." ngạc nhiên: trong 947 ý kiến, có 758 ý kiến tán thành "lựa chọn 3".

Anh lập tức nhìn sang địa chỉ ID phát ra:

Ánh sáng thành phố.

Dương Học Vũ nhắm đi nhắm lại bốn chữ này, rồi lại hỏi: "Có thể tra ra các thông tin liên quan đến người phát ID không?"

Anh Đào phó phòng lắc đầu nói: "Diễn đàn này không cần đăng ký địa chỉ Email, cho nên chỉ có thể biết ID và các thông tin của máy tính của họ mà thôi."

"Địa điểm gửi thì sao?" Dương Học Vũ vẫn chưa chịu. "Có thể tra ra không?"

"Có thể." Cậu Mao ngáp một cái, rồi lại thao tác máy tính một lúc, mấy phút sau cậu ta cúi sát màn hình, đọc từng chữ: "Số 2 - 176 đường Tây Giao. Là một nhà hàng McDonald's."

Dương Học Vũ lập tức kéo cậu Mao đứng dậy, đồng thời gọi trung tâm 110 cử hai chiến sĩ tuần tra cùng đến đó.

Dù đã cách thời gian mà ai đó chuyển tin lên diễn đàn hơn năm tiếng đồng hồ, Dương Học Vũ vẫn muốn đến đó xem sao. Sau 20 phút, bốn người đã tập hợp ở cửa nhà hàng McDonald's, và lập tức bước vào xem xét.

Trong nhà hàng chỉ có hai thực khách đang ăn. Dương Học Vũ bố trí hai chiến sĩ 110 kiểm tra giấy tờ hai thực khách, còn anh và cậu Mao đi vào gian bếp. Nhà hàng này có cả thảy sáu nhân viên, hai nam bốn nữ; trong đó, một nam giới hơi đứng tuổi là chủ quán. Anh ta một mực phủ nhận mình dùng máy tính của nhà hàng gửi ý kiến lên diễn đàn. Cậu Mao kiểm tra máy tính của anh ta, thấy anh ta nói đúng.

Lúc này cảnh sát 110 cũng đã kiểm tra xong con người và giấy tờ của hai thực khách, không có tình hình gì đáng ngờ. Dương Học Vũ nghi ngại, hay là cảnh sát đã xác định nhầm địa điểm? Còn cậu Mao thì vẫn bình thản, chỉ vào thiết bị Wifi đặt ở góc nhà, nói: "Người ấy dùng mạng Wifi ở quán này."

Chủ quán bèn nói, cửa hàng mở 24/24. Để tạo thuận lợi cho khách hàng, thì phải lắp thiết bị Wifi cho khách vừa ăn vừa lên mạng giải trí. Dương Học Vũ quan sát khắp nhà hàng, nhanh chóng nhận ra ống kính camera lắp trên trần nhà. Anh yêu cầu xem các băng hình giám sát này. Chủ quán vui vẻ để cho Dương Học Vũ xem các băng hình. Anh bảo cậu Mao chọn xem các đoạn băng hình ghi trong khoảng thời gian mà ai đó đưa tin lên diễn đàn, nhận ra lúc đó trong quán có 9 thực khách nhưng không có ai có máy tính xách tay; và có 5 thực khách đang cúi xuống nhìn vào máy di động của mình. Dương Học Vũ dặn chủ quán tạm thời giữ nguyên đoạn băng này, anh sẽ về khu công an xin thủ tục hợp thức rồi sẽ tạm giữ.

Cậu Mao cho rằng người đăng tin lên diễn đàn chưa chắc đã ngồi ở đây, vì sóng Wifi có thể phủ xuyên qua tường, người kia đứng ngoài phố cũng có thể dùng mạng Wifi của quán này lên mạng rồi đăng tin; khả năng này hoàn toàn có thể có.

Tạm xong việc, Dương Học Vũ nhìn ba anh chàng nhân viên mệt mỏi theo mình từ này đến giờ, anh mua mấy suất gà rán dúi cho họ. Hai anh cảnh sát 110 từ chối mãi, cuối cùng cũng cầm về. Riêng cậu Mao đã trực ban cả đêm, ngồi trên xe đánh chén luôn.

Lúc này trời đã mờ sáng, những người đi lại trên phố bắt đầu đông dần. Dương Học Vũ tựa vào cửa xe hút thuốc, cuối cùng anh đành gọi điện cho Phương Mộc vậy.

Phương Mộc đến Sở Công an rất sớm, bảng hình của cửa hàng McDonald's cũng vừa khéo chuyển đến nơi. Anh xem một lượt, sau đó khẳng định rằng người đăng tin lên diễn đàn không nằm trong số 5 người trong bảng. Vì quan sát các động tác của họ, rõ ràng là 3 người chỉ đang lướt web chứ không gõ chữ. Còn hai người kia thì tuy có thao tác di động khá lâu, nhưng nhìn tầm tuổi và cách ăn mặc, thì chắc chỉ là học sinh trường trung học gần đó.

Dương Học Vũ nghĩ ngợi, rồi nói: "Nếu người gửi tin đã soạn trước văn bản, sau đó mới tung lên mạng thì sao? Người ấy cũng sẽ không cần làm thao tác gõ chữ nữa!"

Phương Mộc lắc đầu, chỉ vào màn hình nói: "Mấy người này không cố ý làm động tác nào để che giấu đặc điểm của bản thân. Nếu người ấy định dùng mạng Wifi để không lưu lại địa chỉ IP của mình, thì người ấy không thể không tính đến rủi ro vì mình bị camera quay được."

Nói cách khác, ý kiến của Phương Mộc và của cậu Mao trùng nhau, lúc đưa tin lên diễn đàn, người ấy đứng ở ngoài nhà hàng McDonald's, tận dụng "mạng chùa" Wifi để gửi tin.

Tiếc rằng ngoài phố không lắp camera giám sát mọi tình hình. Cho nên cảnh sát vẫn không biết gì cụ thể về người đã đăng tin lên diễn đàn.

Phương Mộc hỏi cậu Mao: "Thiết bị điện tử mà người đưa tin đã dùng, có tiếp tục lên mạng không?"

"Không." Cậu Mao lắc đầu. "Chúng tôi vẫn theo dõi, nhưng sau khi phát tin thì người ấy liền chấm dứt lên mạng."

Rõ ràng điều này chứng tỏ người ấy cố ý giấu nhem danh phận và vị trí của mình.

Còn cái ý kiến kia của người ấy, vẫn đang tồn tại ở trang nhất của diễn đàn. Cho đến sau 8 giờ sáng, thì cư dân mạng đến thăm diễn đàn này tăng mạnh, số người bỏ phiếu lên đến 3445 người; về kết quả, thì hơn 90% ý kiến tán thành lựa chọn "3":

Phán quyết vô lương tâm, một lần nữa nhấn chìm giới hạn tối thiểu của đạo đức, không giết hãm thì khó bề dẹp yên cơn phẫn nộ của người dân.

Mấy từ ngữ "quan tòa", "vụ án Tề Viên" và "phán quyết", Phương Mộc cảm thấy quen quen. Anh ngẩng nhìn Dương Học Vũ. Dương như Dương Học Vũ đã sớm hiểu cảm giác ngờ ngợ của Phương Mộc.

"Chính là vụ án kia!" Tay Dương Học Vũ chỉ vào đường Link bên dưới đề mục "bỏ phiếu". "Ở ngay trong này."

Phương Mộc mở đường Link, đó là chuyên đề thời sự mà trang web "Cảng thông tin thành phố C" mở sau khi xảy ra một vụ án dân sự cách đây không lâu, bao gồm tường thuật lại đầu đuôi vụ án, tư liệu về đương sự, toàn bộ quá trình xét xử cho đến tuyên án. Hình như người viết bài muốn để cho cư dân mạng hiểu rõ tình hình cụ thể của vụ án, sau đó hãy bỏ phiếu. Nhìn toàn thể, cũng có vẻ khách quan và công bằng.

Vụ án xảy ra hồi đầu tháng 9 năm nay, bà già họ Hồ 67 tuổi đi xe bus trên đường 208 chạy về đường Nam Kinh, lúc xuống xe, bà bị một hành khách cũng xuống xe nhưng quá vội xô ngã. Một nữ hành khách tên là Tề Viên (20 tuổi, sinh viên năm thứ 3 khoa kế toán Học viện Thuế vụ thành phố) cũng xuống xe ở đây, thấy thế vội đỡ bà dậy. Lúc này

người khách xô phải bà đã đi mất. Bà cụ sau khi đứng dậy cảm thấy tay phải và lưng đau dữ dội. Xe bus thì tiếp tục chạy, các hành khách khác cũng không thể hỗ trợ gì. Tề Viên hỏi ý kiến bà, sau đó gọi điện cho cấp cứu 120. Cô chờ các nhân viên y tế đến, sau đó mới rời đi.

Nào ngờ sau đó vài hôm, Tề Viên bỗng nhận được điện thoại của Hùng X là con trai bà cụ, nói rằng bà cụ bị gãy xương cánh tay phải, gãy xương háng bên phải. Nhưng Hùng X gọi điện cho Tề Viên không nhằm tỏ ý cảm ơn cô, trái lại anh ta đòi cô phải bồi thường mọi phí tổn điều trị, nuôi dưỡng và tổn thất về tinh thần, cả thấy là 120 ngàn tệ. Tề Viên kinh ngạc hỏi lý do đòi bồi thường, đối phương Hùng X đáp, bà Hồ nói chính cô là người đã xô ngã bà.

Từ chỗ cứu giúp người, nay biến thành người đã xô ngã người ta. Tề Viên tức giận vì bị vu oan, cô dứt khoát từ chối yêu cầu bồi thường của Hùng X. Nhưng sự việc không dừng ở đó, năm ngày sau Tề Viên nhận được giấy gọi của tòa án dân sự khu Hòa Bình: bà Hồ kiện cô ra tòa.

Tề Viên không thể từ chối đến gặp tòa án, nhưng trước hết, nhà trường và các học sinh cùng cô đến gặp đội xe khách thành phố C, muốn anh lái xe bus hôm đó đứng ra làm chứng cho cô "vô can". Nhưng anh lái xe nói hôm đó anh không nhìn thấy sự việc xảy ra cụ thể, nên từ chối làm chứng. Sắp đến ngày ra tòa, Tề Viên gần như tuyệt vọng, bèn cầu cứu giới truyền thông.

Chương trình thời sự của đài truyền hình thành phố C và nhiều công ty truyền thông địa phương đã phỏng vấn Tề Viên, cô kiên quyết nói mình chỉ làm việc tốt, mình không làm ngã bà Hồ. Khi kể về toàn bộ sự việc trước ống kính máy quay, Tề Viên còn kêu xin người đã làm ngã bà Hồ hãy ra tòa làm chứng, nếu người ấy đứng ra nhận trách nhiệm thì tất cả sẽ ổn.

Trước ống kính máy quay, cô gái bị oan ức này gầy rộc hẳn đi, nước mắt lưng tròng, nức nở xin những người tốt bụng đã chứng kiến hôm đó hãy thanh minh giúp cô. Nhưng không thấy ai lên tiếng. Tuy

nhiên, có rất nhiều người dân đã gọi điện qua đường dây nóng của đài truyền hình thành phố, tỏ thái độ tức giận, nhưng không thấy ai chứng kiến sự việc đứng ra làm chứng, còn người đã xô phải bà Hồ thì càng không thấy tăm hơi.

Sự việc kể trên không thể không khiến đa số mọi người phải tâm đắc cái câu muôn thuở: chớ nên ôm rơm rặm bụng, chỉ tổ rách việc.

Tề Viên không thể cam chịu, cô đến nơi đã xảy ra sự việc giờ tắm biển "tìm người chứng kiến". Dân chúng đứng xem, nhiều người tỏ ra thông cảm và tức giận kẻ xấu kia, họ thậm chí còn quyên tiền giúp đỡ cô, nhưng không có ai đứng ra làm chứng cả.

Còn bên nguyên cáo, bà Hồ kiên quyết từ chối phỏng vấn, nói rằng tất cả phải chờ tòa án phân xử quyết định.

Tháng 10 năm nay, tòa án nhân dân số 1 khu Hòa Bình bắt đầu xét xử vụ án Tề Viên rất được giới truyền thông quan tâm và gây xôn xao dư luận bấy lâu. Trước tòa, bà Hồ luôn một mực khẳng định chính Tề Viên đã xô ngã mình. Bị cáo Tề Viên cứng lưỡi vì không có nổi một bằng chứng gì thanh minh cho mình. Ngay câu hỏi thăm lúc bà bị ngã "bác có sao không" của cô, cũng bị nguyên cáo coi đó là lời cô thừa nhận mình đã xô ngã bà. Trước khi kết thúc phiên tòa, quan tòa hỏi cả hai bên đương sự có ý định điều đình hòa giải không, thì nguyên cáo là bà Hồ đồng ý, bị cáo Tề Viên thì kiên quyết từ chối hòa giải. Ngày hôm đó tòa chưa tuyên án.

Giới truyền thông đưa tin: khi rời tòa án, nguyên cáo bị dân chúng vây lại chửi rủa xỉ vả. Anh con trai Hùng X đỡ bà Hồ rất thiếu nã đi ra, lên xe taxi; anh lái xe sau khi biết họ là nguyên cáo của vụ án này, lập tức từ chối chở họ. Mẹ con bà Hồ đành tạm nấp vào tòa án, chờ đám đông tản đi mới dám bước ra để đi về nhà.

Một tháng sau, tòa án dân sự số 1 khu Hòa Bình ra phán quyết: không có đủ chứng cứ cho thấy Tề Viên làm ngã bà Hồ, nhưng cũng không hoàn toàn loại trừ khả năng này; kết luận Tề Viên phải chịu trách

nhệm dân sự 40%, bồi thường cho bà Hồ số tiền 48 ngàn tệ. Sau khi giới truyền thông công khai đưa tin về lời tuyên án này, vụ án Tề Viên tuy đã hơi lắng xuống trong con mắt của công chúng thì nay lại khiến họ bàn tán sôi nổi. Lần này mũi nhọn công kích chĩa thẳng vào tòa án và vị quan tòa Nhậm Xuyên đã đưa ra phán quyết ấy.

Chịu áp lực lớn, ông Nhậm Xuyên chấp nhận các cuộc phỏng vấn của giới truyền thông và giải thích lý do tòa đưa ra phán quyết này. Ông cho rằng, người xô ngã bà già lập tức đỡ họ dậy hỏi han, là lẽ thường tình; đối thoại giữa Tề Viên và bà Hồ cũng cho thấy giữa cô và bà có mối liên hệ nhất định. Ngoài ra, một bà già gần bảy chục tuổi đầu không thể độc ác nói oan cho người đã cứu giúp mình. Bởi thế, tòa đưa ra phán quyết nói trên đối với Tề Viên.

Phóng viên bèn hỏi liệu có khả năng đã bắt người tốt bụng phải chịu oan ức không. Quan tòa Nhậm Xuyên tỏ ra băn khoăn do dự, rồi lúng túng đáp rằng: "Tình hình xã hội hiện nay... e rằng không có nhiều người can đảm đứng ra làm việc nghĩa..."

Câu nói này đưa ra lập tức bị dân chúng đồng thanh mạt sát. Nhất là trên mạng, họ không ngớt chất vấn, chửi rủa ném đá.

Còn Tề Viên, cô ngất xỉu trước tòa ngay sau khi nghe tuyên án; tỉnh lại rồi, cô chỉ im lặng, bỏ cả ăn uống, suốt ngày khóc lóc. Cha mẹ cô ở quê làm ruộng, vội chạy đến trường chăm sóc cô. Tề Viên sau khi tạm bình tâm trở lại, cô nhờ luật sư đệ đơn kháng cáo. Khi xuất hiện trước ống kính một lần nữa, Tề Viên đã khác hẳn, không yếu ớt, ảm ức như trước, cô thể hiện rất phần nộ và căm hận.

Phóng viên hỏi: "Nếu lại gặp tình huống tương tự, cô có đứng ra cứu giúp người khác nữa không?"

Tề Viên do dự, rồi chầm chậm lắc đầu.

"Không! Tôi không bao giờ tin ai nữa... Gia đình tôi kinh tế eo hẹp, vì cứu bà ấy, nhà tôi sắp khuynh gia bại sản đến nơi..."

Nhưng, tất cả vẫn như cũ, không dừng lại. Lời phán quyết của tòa án đã gây ra hiệu ứng xã hội ngày càng xấu. Một ngày liền, trong thành phố C xảy ra hai vụ người già bị ngã nhưng không có ai giúp đỡ. Bị kịch! Trong đó có một ông già tuổi ngoài 70 bị ngã khi đang đi bách bộ gần công viên, không ai buồn chạy đến giúp cù, cũng không có ai gọi điện cho cấp cứu y tế. Ông già nằm trên mặt đất lạnh lẽo suốt bốn tiếng đồng hồ, rồi qua đời. Khi phóng viên những người vây quanh xem, họ nói thẳng thừng: vì sợ bị "lừa oan" nên đành bàng quan thờ ơ vậy.

"Không giúp ông lão, tôi bị lương tâm cắn rứt; nhưng nếu giúp ông lão, thì pháp luật lại chống lại tôi." Một vị trung niên đã trả lời phóng viên như vậy.

Cho nên, lời phán quyết kể trên đã thật sự tàn phá chút thiện chí còn sót lại trong lòng dân chúng đối với người khác.

Đọc xong toàn bộ tài liệu, Phương Mộc ngồi lặng đi hồi lâu. Dương Học Vũ khoanh tay ngồi chờ, thấy Phương Mộc không nói gì, anh đành hỏi: "Anh có cảm giác là hẫng không?"

Phương Mộc trầm ngâm một lát, rồi gật đầu.

"Tôi băn khoăn một điều này." Dương Học Vũ chỉ tay vào màn hình: bà già họ Hồ đang xòe hai tay trước ống kính như đang phân bua gì đó. "Anh không cảm thấy bà già này rất đáng ghét à? Tại sao hung thủ không chọn bà ấy?"

Phương Mộc lắc đầu: "Sự việc đã phát triển đến như thế thì tình hình đã thay đổi. Lúc này công chúng đã chĩa mũi nhọn vào "lời phán quyết" của tòa án chứ không nhắm vào bà già "lừa đảo" kia nữa."

Dù sao thì sự việc người được cứu giúp đã cản lại người cứu mình vẫn là một vấn đề. Phán quyết có sức nặng của người đại diện ngành tư pháp đưa ra, đã "ngầm" chấp nhận hành vi lừa đảo kiểu này, tác dụng tiêu cực của nó là phản ứng xã hội đã vượt lên trên cả vụ việc "lừa đảo". Thử nghĩ mà xem, nếu pháp luật không thể bênh vực chính nghĩa thì người dân còn biết trông chờ vào đâu nữa?

Ngoài ra, Phương Mộc phân tích về tâm lý hung thủ, thấy rằng hắn "không thèm" coi phụ nữ và người già là mục tiêu sát hại. So sánh một bà già gần 70 tuổi với một vị quan tòa đại diện cho quyền lực, thì giết vị quan tòa này mới khiến hắn thỏa mãn nhu cầu tâm lý và cũng thể hiện hắn có năng lực phạm tội rất phi thường.

Việc hung thủ công khai bỏ phiếu trên mạng, cũng chứng tỏ phần nào suy luận của Phương Mộc. Tức là, hắn sẽ không ngừng nâng cao mức độ công khai và tay nghề tinh vi chính xác trong việc gây án; hắn sẽ mở rộng mức độ ảnh hưởng của hành vi tội ác. Hắn đã nâng cấp nghi thức báo ứng từ mức độ riêng lẻ, cá nhân, thành trò chơi giết người tác động và lôi kéo các cư dân mạng. Hắn đã trở nên ngày càng xảo quyệt mạnh mẽ hơn, việc tự đánh giá bản thân cũng được nâng cấp cao hơn.

Ví dụ, hắn tự gán cho mình cái tên Ánh sáng thành phố.

Ánh sáng thành phố là tên một bộ phim điện ảnh đem lại danh tiếng lẫy lừng cho Charlie Chaplin ^[8]. Nhưng cách nhìn của hung thủ thì lại có hàm nghĩa khác. Có lẽ hắn đã tưởng tượng rằng mình là một làn ánh sáng mạnh mẽ. Làn ánh sáng này sẽ bao trùm trên bầu trời thành phố, soi rọi vào nơi sâu kín nhất của tâm hồn mỗi người dân khao khát sự công bằng.

[8] 1889-1977: Danh hài vĩ đại, đạo diễn phim và nghệ thuật sân khấu.

Giết chóc tức là trừng phạt, cũng tức là chính nghĩa.

"Các anh xem cái này." Cậu Mao đang dán mắt vào màn hình, bỗng gọi. "Mẹ kiếp! Vấn đề bỏ phiếu đang lan tỏa!"

Phương Mộc và Dương Học Vũ cùng xáp lại màn hình. "Gì thế?"

Mao vừa bất lực vừa tức tối: "Điều mà chúng ta nghĩ đến, thì dân chúng cũng nghĩ đến."

Ngay trên trang đầu của diễn đàn, ngoài những ý kiến nổi bật đã đăng, lại có thêm vài cư dân mạng phát biểu với nội dung: họ ngờ rằng

Ánh sáng thành phố là hung thủ của đã giết ba kẻ "ác nhân" cách đây ít lâu. Những ý kiến này đều được đông đảo mọi người click và đưa ra phản hồi, thậm chí có nhiều từ ngữ tán dương và cổ vũ.

Phương Mộc lập tức đề nghị xin ý kiến lãnh đạo thông báo cho những người phụ trách trang web "Cảng thông tin thành phố C" cho gỡ bỏ ngay các ý kiến nói trên. Một là, nhằm ngăn chặn tình hình tiếp tục phát triển, tránh kích động công chúng hình thành tâm trạng hằn học; hai là, Phương Mộc cho rằng ý đồ của Ánh sáng thành phố là thu hút đông người chú ý, nếu một trang web chỉ tồn tại mười mấy tiếng đồng hồ rồi bị xóa thì chắc chắn hẳn không thỏa mãn nhu cầu tâm lý; hẳn nhất định sẽ tìm cơ hội để đưa ý kiến lên mạng. Nếu hẳn dùng máy để lên mạng càng nhiều thì nhân viên giám sát mạng sẽ càng có nhiều cơ hội để lần ra hẳn.

Sau một giờ, thì việc bỏ phiếu bị xóa. Các bình luận và phản hồi đối với Ánh sáng thành phố cũng bị xóa. Cậu Mao hỏi Phương Mộc có cần vô hiệu hóa luôn ID của gã Ánh sáng thành phố không, Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi lắc đầu nói không cần.

Đây là một nước cờ hiểm, vì nếu phía cảnh sát chỉ xóa bỏ trang web và để lại địa chỉ ID, thì ý đồ dụ rã ra khỏi hang của phía cảnh sát đã rõ ràng. Các chứng cứ cho thấy Ánh sáng thành phố là một khách hàng mới đăng ký trên mạng tối hôm đó, sau khi tung ra ý kiến liền rời mạng ngay; nếu Ánh sáng thành phố lại lên mạng phát biểu thì chứng tỏ hẳn phải là một cư dân mạng bình thường chỉ muốn chơi trội để nhận được chút "tình cảm" của mọi người. Và cũng chứng tỏ hẳn quá đủ khôn ngoan để tránh không cho cảnh sát truy tìm vị trí địa lý của hẳn.

Vậy có thể khẳng định rằng Ánh sáng thành phố chính là hung thủ giết người hàng loạt mà cảnh sát vẫn đang truy lùng.

Cảnh sát đang mạo hiểm, và Ánh sáng thành phố cũng đang mạo hiểm.

Điều có thể làm lúc này chỉ là chờ đợi.

Được bên giám sát mạng thu xếp, Mao và hai cảnh sát nữa tiến hành giám sát 24/24 thiết bị dùng để lên mạng của gã Ánh sáng thành phố. Hễ phát hiện thấy gã lên mạng thì lập tức xác định vị trí của thiết bị; đồng thời cảnh sát cũng càng thăm thía về đặc điểm "đáng sợ" của tốc độ mạng internet là gì.

Chỉ trong một buổi sáng, trên các trang mạng trong cả nước đều xuất hiện các ý kiến của cư dân mạng tự phát đưa lên, trong đó có cả những tiêu đề cực bắt mắt, rất rõ ràng "Mọi người nhất trí bỏ phiếu quyết định sinh tử của gã quan tòa, có lẽ người khởi xướng là hung thủ giết người hàng loạt vừa qua"... Lãnh đạo công an tỉnh tìm hiểu sự việc xong, lập tức liên lạc với các ban giám sát mạng các tỉnh thành đề nghị họ phối hợp tác chiến, tránh để cho tin tức lan rộng thêm. Tuy nhiên các ý kiến đồng tình "phải xử tử" trên các diễn đàn vẫn nhiều vô kể.

Ánh sáng thành phố đã gây nên một cơn bão không nhỏ trên phạm vi toàn quốc.

Tổ chuyên án vẫn bận tối ngày tìm kiếm, xem xét các thông tin trên mạng. Sang đến ngày thứ ba, hồi 10 giờ 47 phút, thiết bị của hãn đang bị giám sát bỗng lên mạng. Ánh sáng thành phố đã vào diễn đàn "Cảng thông tin thành phố C", sau đó phát một thông tin y hệt như trước, sau 1 phút 11 giây thì hãn rời mạng, thiết bị của hãn cũng ngắt luôn. Nhưng nhóm của cậu Mao đã nhanh chóng xác định được vị trí của hãn. Tổ chuyên án lập tức điều lực lượng đến vị trí hãn đã phát tin: thư viện thành phố C.

Thư viện thành phố C là một khu nhà ba tầng, kể cả sân vườn xung quanh, có tổng diện tích gần 6.550 mét vuông. Dương Học Vũ và các đồng nghiệp nhìn độc giả đi ra đi vào thư viện, không tránh khỏi cảm thấy nản lòng. Dù đã hiểu rằng Ánh sáng thành phố không thể vẫn tiếp tục nán lại nơi này, nhưng Dương Học Vũ và đồng đội vẫn nhẫn nại tiến hành "lục soát" toàn bộ thư viện, họ vẫn không phát hiện ra bất cứ manh mối nào. Một anh cảnh sát cầm chiếc di động thông minh của mình ra nhìn, thấy tín hiệu mạng internet đủ để phủ khắp trong và ngoài thư viện.

Gã kia hoàn toàn có thể phát tin lên mạng mà không để lại chút dấu vết, sau đó ung dung đi khỏi đây.

Cảnh sát không thể không thừa nhận rằng, trên thực tế, gã Ánh sáng thành phố đang xỏ mũi cảnh sát dốt đi. Trong tình thế này, tổ chức vây bắt sẽ không thể có bất cứ kết quả gì.

Phương Mộc cũng không mấy hy vọng ở biện pháp ứng phó đang thực thi. Gã Ánh sáng thành phố đã dám công khai mục tiêu ra tay và ý đồ giết người của mình, thì hẳn dám tin chắc cảnh sát không thể lần theo manh mối để tìm ra. Tuy nhiên, cái lối ngông nghênh và tự tin của hắn cũng là cơ hội của cảnh sát. Ít ra lúc này cũng đã biết mục tiêu tiếp theo của hắn là nhắm vào ai.

Mấy giờ sau, thông tin bỏ phiếu do Ánh sáng thành phố tung lên, đã có mấy ngàn người tham dự bỏ phiếu, kết quả cho thấy trên 90% cư dân mạng vẫn chọn lựa chọn "3". Các ý kiến bình luận và phản hồi trên mạng cũng lan ra cực nhanh. Những người "rách việc" còn tung cả ảnh của quan tòa, địa chỉ, số di động và tên trường mà ông ta tốt nghiệp lên mạng.

Nhìn số lượng người tham gia hưởng ứng bỏ phiếu càng lúc càng nhiều, Phương Mộc cười chua chát, anh quay sang nói với Dương Học Vũ: "Có lẽ ta nên gặp vị quan tòa này!"

Dương Học Vũ vẻ mặt nặng nề, hỏi: "Ý anh là gì?"

"Ta cần bảo vệ ông ta." Phương Mộc ngừng một lát. "Nói câu này thì hơi khó nghe: dùng ông ta làm mồi nhử."

Tuy hiện giờ không thể dự đoán thời gian mà Ánh sáng thành phố sẽ ra tay, nhưng cảnh sát đã biết thói quen gây án của hung thủ, trước hết hắn phải nghiên cứu điều tra thật kỹ về con người, thói quen sinh hoạt đi lại của quan tòa Nhậm Xuyên đã; và chắc chắn gã Ánh sáng thành phố đã dự đoán rằng cảnh sát sẽ tổ chức bảo vệ ông ta. Cảnh sát ở ngoài sáng, đối phương trong bóng tối, tuy nhiên, hắn đã công khai ý đồ của

mình thì hẳn sẽ tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ; nếu hẳn làm các thao tác điều tra Nhậm Xuyên thì rất có thể hẳn sẽ để lại dấu vết.

Mấy người đang nói chuyện thì di động của Dương Học Vũ bỗng đổ chuông. Anh nghe mấy câu, rồi đứng lên.

"Không cần đi tìm Nhậm Xuyên nữa." Dương Học Vũ chỉ ra ngoài cửa. "Ông ta đã đến đây."

Vừa đẩy cửa phòng họp trên tầng 5, Phương Mộc thầm kinh ngạc. Gần như toàn thể các thành viên tổ chuyên án đều có mặt, đã ngồi trên ghế hoặc đang đứng bên cái bàn dài rộng, có một người ngồi đầu bàn bên kia, đó là quan tòa Nhậm Xuyên.

Trưởng khu công an thấy Phương Mộc và Dương Học Vũ bước vào, ông vẫy tay ra hiệu khép kín cửa lại.

Tiếng ồn ngoài hành lang không vọng vào nữa, phòng họp lập tức yên tĩnh một cách khác thường. Không hiểu tại sao mọi người đều chọn chỗ ngồi gần như đối diện với Nhậm Xuyên, và đều im lặng không nói gì cả. Nhìn những ánh mắt nghi hoặc khó hiểu hoặc khinh khỉnh của nhiều người, Phương Mộc đã đoán ra nguyên do: không ai muốn ngồi gần con người này.

Giữa bầu không khí như vậy, Nhậm Xuyên đứng ngồi không yên. Có thể nhận ra đây là một con người rất chú ý đến hình ảnh của cá nhân mình: mái tóc rẽ đường ngôi, rất phẳng phiu, bộ âu phục sẫm màu thật nghiêm chỉnh, đôi giày đen bóng loáng. Có điều, tinh thần của ông ta đang không hề ăn nhập với ngoại hình chuẩn mực của một công vụ viên, ánh mắt hoang mang, sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi lấm tấm.

Không một ai nói gì, tất cả chỉ lặng lẽ nhìn nhân vật đã bị Ánh sáng thành phố và dân chúng thành phố C tuyên án tử hình. Ngay cảnh sát cũng chẳng biết nên nói gì với ông ta. Ai ai cũng đã biết rõ mọi hành vi mà ông ta đã làm. Mọi an ủi hay khuyên nhủ đều là vô nghĩa. Và tin rằng không chỉ có một người có ý nghĩ này: một người như thế này đúng là đáng chết!

Bị mọi người chăm chú nhìn, Nhậm Xuyên càng thêm bức xúc. Ông ta không ngớt đưa mắt nhìn các thành viên tổ chuyên án, mỗi lần ánh mắt gặp nhau, ông ta đều cúi đầu xuống.

Trưởng khu công an cũng lúng túng khó xử, ông hắng giọng mấy lần, rồi chỉ vào Nhậm Xuyên nói: "Đây là quan tòa Nhậm Xuyên."

Mọi người đều chưa kịp có phản ứng gì thì ông ta đã đứng bật dậy như lò xo, cúi gập người, trán gần như sắp chạm vào mặt bàn.

"Tôi đã làm phiền các vị rồi."

Có người bồng phì cười. Rồi không khí cũng dần ấm lên. Sếp trưởng khu đã tự kiểm soát được, ông nhả nha châm một điếu thuốc, rồi hỏi: "Tại sao anh lại đến gặp chúng tôi?"

Nhậm Xuyên rút khăn giấy ra lau mồ hôi trán đang túa ra khắp khuôn mặt, cố định thần, rồi lắp bắp trình bày.

Kể từ sau khi tuyên án Tề Viên, ông ta phải đối mặt với áp lực to lớn; phán quyết của ông đưa ra khiến đông đảo công chúng chỉ trích, giới truyền thông cũng không ngớt đưa tin. Tất cả đã ảnh hưởng rất nhiều đến đời sống và công tác của ông. Ngay trong hôm tuyên án, cửa kính nhà ông đã bị đập vỡ. Sau đó, điện thoại của phòng làm việc và di động của ông ngày nào cũng có hàng trăm cú phôn gọi đến mắng mỏ chửi rủa. Lãnh đạo tòa án đã từng yêu cầu ông tạm nghỉ công tác, nhưng ông không chịu. Một là, ông không muốn để cho công chúng cảm thấy ông thấp thỏm vì đã tuyên án như thế; hai là, ông tin rằng cùng với thời gian thì công chúng sẽ dần quên đi vụ việc này.

Khi việc "bỏ phiếu" trên mạng xuất hiện lần đầu, Nhậm Xuyên cho rằng đó chỉ là vài cư dân trên mạng chế nhạo gây trò cười vui, nên ông không bận tâm. Nhưng khi các trang mạng lớn, các diễn đàn trực tuyến, các blog đua nhau truyền cho nhau sự vụ bỏ phiếu, ông cảm thấy hơi lo lắng. Nhất là khi ông biết rằng gần 90% cư dân mạng tán thành "xử tử" mình, thì ông bắt đầu sợ hãi. Sau đợt "bỏ phiếu" lần thứ hai, các đồng nghiệp của ông nói riêng với ông rằng phía cảnh sát đã bắt đầu chú ý đến

việc "bỏ phiếu", đã nhanh chóng tổ chức truy tìm vị trí mà gã Ánh sáng thành phố đưa tin lên mạng. Chứng tỏ cái gọi là "bỏ phiếu" không phải là một trò đùa bỡn. Ông cũng đọc các lời bình luận và suy đoán về gã Ánh sáng thành phố, thì ông ý thức được rằng kẻ này rất có thể là hung thủ của ba vụ án giết người trước đây. Ông đã thật sự hoảng loạn, sau khi nghĩ đi nghĩ lại, ông quyết định tìm đến công an xin giúp đỡ.

"Giờ đây, các vị nhìn xem, ánh mắt tôi..." Nhậm Xuyên cố nặn ra nụ cười, "... chẳng khác gì mắt người đã chết rồi."

Nói xong ông nhìn mọi người bằng ánh mắt đầy hy vọng, dường như ông muốn được nghe những câu an ủi "đừng nên nghĩ vậy", "không đến mức nghiêm trọng thế đâu"... Nhưng không thấy ai nói gì, mọi người vẫn lặng lẽ nhìn ông ta.

Cũng có nghĩa là, ngay trong con mắt của cảnh sát, Nhậm Xuyên ít ra cũng là người đã "chết" già nửa rồi.

Nét cười của ông ta bỗng tắt ngấm, toàn thân ông hơi run run.

Sếp trưởng khu công an dập tắt điếu thuốc, trầm ngâm một lát, rồi ông hỏi: "Liệu chúng tôi có thể giúp được gì cho anh?"

Nhậm Xuyên hơi phẫn chấn, hỏi thăm dò: "Có thể cho tôi biết việc trình sát phá án tiến triển đến đâu không?"

"Không thể." Sếp từ chối dứt khoát, rành mạch.

"Hoặc cho tôi biết... những đặc điểm chính của kẻ ấy?" Nhậm Xuyên vẫn cố nài. "Ví dụ trông hăn ra sao, hoặc là..."

Có người bật cười, rồi miễn rào đón, ngắt lời luôn: "Nếu đã biết mặt mũi hăn thì chúng tôi đã tóm cổ hăn từ lâu rồi!"

Nhậm Xuyên hơi có phần mất kiểm soát, lớn tiếng hỏi tiếp: "Nếu các vị chẳng biết gì cả thì các vị bảo vệ tôi sao được? Tôi sẽ thế nào đây?"

Sếp trưởng khu cau mày: "Kìa, ai nói là sẽ bảo vệ anh?"

Nhậm Xuyên ngớ ra, mồm mấp máy hồi lâu, rồi nói: "Tôi muốn xin... xin bên công an tổ chức bảo vệ an toàn cho tôi..."

"Tức là ban lệnh bảo vệ cá nhân?" Sếp vẫn thản nhiên như không. "Trường hợp đó chỉ áp dụng đối với các vụ án ly hôn. Gã Ánh sáng thành phố là vợ của anh sao?"

Mọi người đều cười ồ lên.

Ông Nhậm Xuyên bồng đỏ mặt, nói năng càng thêm lộn xộn.

"Ấy, không... ý tôi là..."

"Được rồi, tôi đã hiểu ý của anh." Sếp trưởng khu xua tay. "Việc này mình tôi không thể quyết định, cần cấp trên nghiên cứu rồi ban lệnh. Tuy nhiên tôi có thể đề nghị anh tham khảo mấy điều như sau: một là, hạn chế tối đa ra ngoài, nhất là các chốn đông người; tốt nhất là tan tầm rồi thì về nhà ngay. Hai là, nếu có người lạ gõ cửa, thì không mở cửa; dù là người thu tiền điện hay nhân viên tiếp thị bảo hiểm gì đó. Ba là, giảm thiểu ra ngoài ăn uống; chỉ dùng cốc chén bát đĩa của nhà mình. Bốn là, rất nên nhớ số điện thoại của cảnh sát trực ban đồn công an gần nhà mình; nếu có số di động của cảnh sát khu vực nơi mình cư trú thì càng tốt. Nếu gặp chuyện bất ngờ thì cảnh sát cơ động 110 sẽ không đến nhanh như anh nghĩ đâu, chỉ bằng gọi thẳng cho đồn công an. Điểm cuối cùng là..." Sếp trưởng khu hơi ngừng lại. "Chúc anh gặp nhiều may mắn."

Nhậm Xuyên rất chăm chú lắng nghe, nhưng đến lúc cuối cùng thì mặt ông ta biến sắc. Ông định thần, liếm môi... hình như còn định nói điều gì đó nhưng nhìn thấy sếp trưởng khu đã nhìn xuống giờ thuốc lá ra châm hút thì ông đành cảm ơn, chào rồi ra về.

Ông ta vừa ra khỏi phòng họp thì các thành viên tổ chuyên án đều vỗ tay.

"Nhẹ cả mình! Khỉ thật, đúng là nhẹ cả mình!"

Trưởng khu cười hì hì, bảo mọi người hãy ngồi xuống.

"Gã phải gió này cần được ai đó nhắc nhở, chỉ bảo cho. Tuy nhiên, chuyện của gã, chúng ta vẫn phải lưu tâm." Ông nghiêm sắc mặt, nói: "Gã 'Ánh sáng thành phố' đã công khai mục tiêu ra tay của gã, đó là gã khiêu khích đối với chúng ta, và cũng là cơ hội của chúng ta. Thực ra, không cần anh Nhậm Xuyên yêu cầu, chúng tôi cũng đang định tổ chức bảo vệ an toàn cho anh ta."

Sau đó ông và vài cán bộ nữa nghiên cứu bàn bạc tỉ mỉ về việc bảo vệ cho Nhậm Xuyên. Ông cảm thấy tâm trạng của mọi người không mấy hào hứng, người thì cúi nhìn di động, người thì ngồi yên hút thuốc, ông bắt đầu phát cáu.

"Này, liệu hồn, hãy tỉnh táo lên chứ!" Ông gõ gõ xuống bàn. "Lần này bằng mọi cách không thể để cho gã Ánh sáng thành phố làm càn trót lọt. Gã đã chỉ rõ tên họ, đã tuyên bố sẽ giết ai; nếu Nhậm Xuyên chết thì chúng ta còn dám ngẩng mặt nhìn ai nữa không?"

Đúng thế. Nhậm Xuyên có đáng chết hay không, là vấn đề thứ yếu. Nhưng, là cảnh sát, một khi đã biết ý đồ của hung thủ thì phải gác vấn đề nhân cách của con người sang một bên, và dốc toàn lực để bảo vệ Nhậm Xuyên đồng thời tìm cách truy bắt hung thủ để xử lý theo pháp luật.

Thế rồi, mọi người đều tập trung chú ý bàn các biện pháp bảo vệ ông ta, không khí cuộc họp sôi động hẳn lên.

Phương Mộc lặng lẽ ngồi một bên chú ý nghe mọi người phát biểu. Anh nhanh chóng ý thức được rằng mọi người đã ngẫu nhiên quen với cách gọi hung thủ kia là Ánh sáng thành phố.

Ánh sáng thành phố!

Không chỉ riêng cảnh sát quen gọi như thế. Người dân thành phố C hễ bàn tán về kẻ "ác nhân" giết liền ba mạng, hễ nhắc đến hung thủ giết người hàng loạt "để đề cao chính nghĩa" ấy, cũng gọi hắn là Ánh sáng thành phố. Cái danh từ này càng lúc càng nóng bỏng, thậm chí còn có cả một chuyên mục lấy tên là Ánh sáng thành phố xuất hiện trên trang web X, cư dân mạng nhấp chuột xem càng lúc càng đông. Trong con mắt của

đa số người dân, gã "hảo hán Lương Sơn Bạc", gã "hiệp khách" của thế kỷ 21 ấy hình như đúng là một làn ánh sáng mạnh khiến bóng đêm sẽ kéo đến chậm hơn ở thành phố này.

Có một số cảnh sát còn nói đùa với nhau rằng tốt nhất là đừng tóm thằng cha ấy, kệ hắn sống, thì cảnh sát chúng ta sẽ bớt được vô số phiền hà.

Có lẽ Nhậm Xuyên là người duy nhất mong muốn thằng cha ấy biến mất cho nhanh. Hai ngày sau khi ông ta đến gặp tổ chuyên án, cấp trên đã bố trí lực lượng bảo vệ ông ta. Nghe nói, chánh án tòa án khu Hòa Bình đích thân dẫn Nhậm Xuyên đến khu công an yêu cầu cảnh sát cử người bảo vệ. Tổ chuyên án đã có dự định này nên rất nhanh chóng đưa ra toàn bộ phương án giám sát, bảo vệ. Trong đó, một tổ 4 người luôn ngầm theo sát Nhậm Xuyên, phạm vi theo dõi trải dài từ nơi làm việc cho đến nhà riêng; đồng thời yêu cầu ông ta luôn mang theo di động, thực hiện định vị 24/24 giờ. Đội kỹ thuật hình sự cũng bố trí phím tắt cho máy di động của ông ta, có thể gọi thẳng đến đường dây chuyên dùng của tổ chuyên án ngay lập tức, đồng thời cử người trực ban.

Phương Mộc cũng được biên chế vào một tổ. Lần trực ban đầu tiên của anh là ban ngày từ 8 giờ sáng đến 6 giờ chiều; cũng tức là khoảng thời gian mà Nhậm Xuyên đến tòa án làm việc rồi tan tầm trở về đến nhà.

Hôm đó trời âm u, nhiệt độ xuống thấp. Khi Phương Mộc bị đánh thức bởi tiếng chuông di động, anh nhìn ra cửa sổ thấy bầu trời tối đen, thì ngỡ là di động trực trực báo thức không chuẩn. Ngẫm nghĩ một hồi, anh mới nhận ra rằng đã sắp sửa bước vào mùa đông.

Trong phòng rất lạnh, Phương Mộc run run khoác áo rồi ra khỏi giường, thấy trên bàn đã bày khay đồ ăn đầy kín và bát đũa. Mở ra xem, đó là cháo hoa và trứng trắng vẫn còn đang âm ỉ. Không thấy đôi giày của Liêu Á Phàm ở bên cửa nữa, chắc cô đã đi làm.

Phương Mộc nở nụ cười nhưng cũng khẽ thở dài.

Ăn sáng xong, Phương Mộc lái xe đi luôn đến tòa án nhân dân khu Hòa Bình, đỗ xe vào bãi để xe thì vừa khéo gặp xe của Nhậm Xuyên. Ông ta đã quen với việc được bảo vệ sát sao, sau khi khóa xe, ông ta nhìn quanh bốn phía. Gần như đồng thời, một nam giới từ trong chiếc xe thương vụ màu đen bước xuống, sau khi quan sát xung quanh một lượt, anh ta từ từ bước về phía Nhậm Xuyên.

Nhậm Xuyên nở nụ cười rất gượng, toàn thân cứng ngắc, giơ tay vẫy chào chiếc xe thương vụ, sau đó cùng anh này bước vào tòa lầu của tòa án.

Phương Mộc đỗ xe rồi, anh bước đến gần chiếc xe thương vụ, có một chiếc xe Jeep màu ghi cũng đỗ bên chiếc xe thương vụ. Dương Học Vũ về mặt mở cửa xe bước xuống, một làn khói thuốc lá khô nồng phả từ trong xe ra theo. Dương Học Vũ nhè đầu mẫu thuốc lá sắp cháy hết xuống đất, rồi rút trong túi ra một cuốn sổ nhàu nhĩ đưa cho Phương Mộc, giọng anh khàn khàn: "Giao ban."

Phương Mộc liếc nhìn vào trong chiếc xe Jeep, ba anh cảnh sát nghiêng đầu ngoẹo cổ trên ghế xe ngủ tít. Phương Mộc cầm cuốn sổ, giở xem, bên trong ghi các tình hình hoạt động của Nhậm Xuyên từ sau khi tan tầm hôm qua. Xem ra vị quan tòa này rất chịu nghe lời, về nhà rồi đóng cửa không đi đâu hết.

Phương Mộc ghi thời gian và ký tên nhận giao ban. Nhìn Dương Học Vũ ngáp liền mấy cái, bèn vỗ vai anh ta nói: "Cậu mau về mà nghỉ cho sớm đi!"

"Nghỉ cái con khỉ!" Dương Học Vũ ngán ngẫm. "Mấy tay giám định bút tích đã sắp đưa ra kết quả, tôi phải vào xem sao đã."

Tiểu tổ được tổ chuyên án bố trí kiểm nghiệm các vật chứng trong vụ án mạng tại trường trung học số 47 từng phản ánh rằng, trong từng tờ giấy nháp giải toán thì không thấy có số mã nào tương tự, ngờ rằng hung thủ đã viết nó rải rác trên vài tờ giấy cọng lại, nhưng dù đúng là có số mã thì cũng đã bị các vết máu phủ lên mất rồi. Vì thế tiểu tổ đã mời vài

người chuyên giám định bút tích đến trợ giúp, tổng hợp từ mấy trăm trang giấy nháp ấy, để lần tìm những chữ viết không thuộc về Nguyễn Minh Quân. Việc này rất tốn thời gian và sức lực, nhưng may sao họ đã sắp có được kết quả.

Phương Mộc gật đầu. "Cậu vất vả quá." Dương Học Vũ xua tay, rồi quay người bước lên xe, phóng ra khỏi sân của tòa án.

Phương Mộc bước lên chiếc xe thương vụ màu đen, chào hỏi hai anh cảnh sát còn lại, bảo họ cũng ký tên vào sổ giao ban, rồi bắt đầu thực thi nhiệm vụ giám sát bảo vệ khô khan này.

Không hề khoa trương khi nói công việc này khô khan. Cứ cách nửa giờ, nhóm Phương Mộc phải liên lạc với nhóm cảnh sát đang ở sát bên Nhậm Xuyên, để cùng có được câu trả lời gần như nhất trí.

"Nhậm Xuyên đang đọc tài liệu vụ án. Mọi việc bình thường."

"Nhậm Xuyên đang hội ý với các quan tòa khác về vụ án. Mọi việc bình thường."

"Nhậm Xuyên chuẩn bị bắt đầu phiên xét xử. Mọi việc bình thường."

Cuối cùng, mọi người đều chẳng buồn nói tí mĩ nữa, chỉ thông báo cho nhau một câu "Bình thường" rồi dập máy bộ đàm.

Nhàn quá phát ngán, Phương Mộc và hai đồng nghiệp này tán gẫu. Nói đủ thứ chuyện trên đời, rồi bỗng chuyển đề tài vào Nhậm Xuyên. Một anh cảnh sát trẻ ca cẩm: "Khỉ thật! Phải nường thì giờ quý báu vào một gã bị thật! Nếu người dân biết chúng ta phải tốn bao tinh lực, tiền bạc để bảo vệ một tên quan giẻ rách thì chưa biết chừng họ sẽ chửi rửa chúng ta!"

"Đúng thế." Anh kia cũng tán đồng. "Kệ xác gã 'Ánh sáng thành phố' làm thật hãn cho xong, để mọi người đều nhẹ mình... à, tốt nhất là chuyện đó đừng xảy ra vào ca trực của chúng ta."

Mọi người đều phì cười. Phương Mộc cũng gượng cười, anh đưa mắt nhìn lên ô cửa sổ thứ ba tính từ phải sang, trên tầng 4. Đó là phòng làm việc của Nhậm Xuyên. Chắc ông ta đang cặm cụi làm việc và tin rằng ông ta đang rất thấp thỏm không yên. Tình thế hiện nay dân chúng đang nói là ông ta đáng chết, nếu ông ta biết cảnh sát cũng mong ông ta nên chết cho sớm, thì không rõ ông ta sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Cũng chẳng nên trách mấy anh cảnh sát này, họ có nhiệm vụ thật nhưng mỗi người đều có quan niệm riêng về cái thiện cái ác. Người căm giận sự phán quyết không công bằng của ông ta, đâu phải chỉ có các cư dân mạng? Thực ra các cảnh sát điều tra trình sát hoặc có tham gia công tác về vụ án này đều có mối nghi hoặc: liệu có phải gã Ánh sáng thành phố đã sai thật không? Bảo vệ một người như thế này, có đúng không?

Thực ra, đúng hay là sai chẳng có mấy ý nghĩa đối với các cảnh sát. Hễ phạm luật hình sự, thì bất cứ ai cũng phải gánh chịu trách nhiệm hình sự. Trái lại, bất kỳ ai hễ bị đe dọa đến tính mạng, thì đều cần được bảo vệ.

Có điều, sự khô khan vô vị này khiến người ta phải nghi ngờ công tác của mình có chính đáng thật hay không, công việc này quả là đáng ngán. Vào khoảng 11 giờ, các cảnh sát bảo vệ bên Nhậm Xuyên chủ động gọi, nghe giọng họ có vẻ rất hả hê.

Nhậm Xuyên sắp ra làm chủ tọa phiên tòa, bên bị cáo nghe nói ông ta là quan tòa, lập tức đề nghị tòa không cho ông ta được xét xử, lý do là nghi ngờ ông ta không thể xét xử vụ án này một cách công bằng.

"Thằng cha này mặt mày đang tái xanh! Ha ha..."

Các cảnh sát đang ngồi trong xe Jeep nghe thấy cũng bưng miệng mà cười.

Lúc gần giữa trưa, sắc trời càng âm u, gió mạnh đua nhau tràn về từng cơn từng cơn. Sau bữa cơm trưa, thì những bông tuyết đầu mùa đông đã bay lả tả trên bầu trời thành phố C.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, trời chuyển màu bàng bạc. Phương Mộc dựa vào cửa xe lặng ngẫm gió cuốn tuyết chấp chới bay. Khách bộ hành bước đi vội vã trên đường, hình như họ không chuẩn bị tâm lý để đón cơn gió tuyết bất ngờ ập đến này. Một cô gái ăn mặc rất thời thượng gần như chạy ào về phía chiếc xe taxi đỗ bên kia đường, hình như đôi giày mỏng dưới chân không thể chống đỡ nổi giá buốt thấu xương giữa lúc tuyết rơi này.

Lòng anh se lại.

Anh bỗng nhớ đến Liêu Á Phàm vẫn đi đôi giày thể thao mắt lưới, trong thời tiết này chắc sẽ rất lạnh. Anh không ngớt tự trách mình quá vô tâm, nhưng rồi lại tự biện minh cho mình: vì công việc quá bận rộn, hàng ngày chỉ gặp Á Phàm từ sau giờ tan tầm, thiếu quan tâm là điều khó tránh khỏi. Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, cảm giác cắn rứt nặng nề vẫn đeo bám anh.

Phương Mộc nhìn đồng hồ, lúc này chưa đến 12 giờ, các cán bộ tòa án vẫn đang nghỉ trưa. Do dự một lúc, anh lựa lời nói với hai đồng nghiệp rằng mình có chút việc phải đi và sẽ nhanh chóng về ngay. Họ cũng đang nhàn rỗi đến phát chán, nên vui vẻ nói anh cứ đi đi.

Phương Mộc chạy ra khỏi động chiếc xe Jeep rồi chạy đến cửa hiệu gần đó mua một bộ quần áo nhung màu tím, một đôi boots da lót vải bông. Anh không biết một giày dép của các cô gái hiện nay là gì, anh nghĩ đến việc nhờ Mễ Nam tư vấn cho. Vừa rút điện thoại ra anh lập tức nghĩ rằng tuyệt đối không nên. Anh giật mình vì ý nghĩ này của mình.

Thế rồi tâm trạng anh bỗng chùng hẫng xuống, không còn bụng dạ nào lựa chọn nữa, anh mua phứa một đôi rồi phóng một mạch đến bệnh viện Nhân Dân.

Không thấy Á Phàm trong phòng nghỉ của các hộ lý. Mấy hộ lý trung niên đương nhiên biết anh là "chồng chưa cưới" của Á Phàm, họ đều mỉm cười quan sát anh và che miệng thì thầm với nhau. Cuối cùng,

vẫn là chị hộ lý hôm nọ ngồi đan áo len cho anh biết Á Phàm đang ở buồng bệnh số 19 tầng 2.

Phương Mộc cảm ơn rồi xách túi đồ đi lên buồng bệnh số 219.

Đây là căn buồng dành cho một bệnh nhân, Á Phàm đang lau sàn. Thật khéo làm sao, Giang Á cũng ở đây, anh ta đang đứng nói chuyện với cô y tá.

"Sao anh lại đến..." Á Phàm lấy di động ra xem giờ. "Bây giờ còn sớm thế này..."

Giang Á và cô y tá cả hai đều rất chăm chú nhìn Phương Mộc, khiến anh cảm thấy mất tự nhiên. Anh giơ túi đồ, lúng túng nói: "Tuyệt rồi... anh mua quần áo và giày cho em..."

Á Phàm bỗng đỏ mặt, trông cô rất vui. Cô đón lấy túi đồ, ngượng ngịu nói với cô y tá: "Chị Nam à, em ra mặc thử một lát rồi trở lại ngay." Nói rồi Á Phàm đặt chổi lau sàn xuống, chạy ra ngoài.

Y tá Nam "ừ" và mỉm cười, quay sang nhìn Phương Mộc.

"Chắc anh là bạn trai của Á Phàm?" Ánh mắt y tá Nam hiện rõ nét thiện cảm và ngưỡng mộ. "Anh thật tốt với cô ấy."

"Lần trước gặp nhau tôi thấy hơi là lạ, nhưng không tiện hỏi tỉ mỉ." Giang Á nói: "Anh cảnh sát Phương thật tinh tường! Á Phàm là cô gái rất tốt."

Phương Mộc không biết nói gì cho phải, chỉ còn cách đáp lại bằng nụ cười.

"Thế thôi nhé, anh cứ yên tâm." Y tá Nam quay sang nói với Giang Á. "Sáng ngày kia sẽ về chứ gì?"

"Vâng." Giang Á chân thành nói, "Làm phiền cô nhiều quá."

"Đừng khách khí thế, đây cũng là bổn phận của tôi mà!" Nói xong y tá Nam chào Phương Mộc rồi quay người đi ra khỏi buồng bệnh.

Trong buồng bệnh chỉ còn lại Phương Mộc và Giang Á. Bốn mắt nhìn nhau, Giang Á mỉm cười, kéo cái ghế ra hiệu Phương Mộc hãy ngồi xuống.

"Hôm nay anh đến để đưa quần áo và giày cho bạn gái à?"

Phương Mộc gãi đầu. "Coi như là thế đi."

Giang Á tươi cười: "Anh thật tốt quá."

"Đâu có!" Phương Mộc xua tay, anh nhìn vào người phụ nữ nằm trên giường bệnh. "Tôi còn kém anh nhiều lắm."

"Tôi cũng vì chẳng còn cách nào khác." Giang Á ngồi lên mép giường, cầm cánh tay người bệnh lên từ từ xoa bóp. "Chẳng thể bỏ mặc không chăm sóc cô ấy."

Cô gái vẫn cứ ngủ ly bì nhưng sắc mặt vẫn hồng hào. Có lẽ cơ thể cô cảm nhận được các động tác của Giang Á nên đôi má dần ửng hồng, nhịp thở cũng nhanh hơn.

Giang Á đưa tay lên nhẹ nhàng xoa trán vuốt má cô gái.

"Tôi tin rằng cô ấy có thể nghe thấy tôi trò chuyện." Các động tác của Giang Á rất nhẹ nhàng chậm rãi, dường như đối với anh, cô gái là một báu vật vô giá, mong manh, dễ vỡ. "Sẽ có ngày cô ấy tỉnh lại."

Phương Mộc đưa mắt nhìn tấm bìa treo ở trước giường bệnh. Ngụy Ngụy.

Phương Mộc bất giác khẽ đọc ra hai chữ này, cảm thấy cái tên này nghe quen quen.

Giang Á nhận ra vẻ ngờ ngợ của Phương Mộc, anh mỉm cười.

"Đúng thế, Ai là người đáng yêu nhất ^[9]." Giang Á quay sang nhìn cô gái, anh như nói với mình lại như trò chuyện với cô. "Em là người đáng yêu nhất."

[9] *Ngụy Ngụy: tên một nhà văn cận đại Trung Quốc, tác phẩm "Ai là người đáng yêu nhất" khá nổi tiếng.*

Cảnh tượng đáng buồn này khiến Phương Mộc cảm thấy bùi ngùi.

"Cô ấy bị..." Anh có ý thăm dò: "Đã lâu chưa?"

"Hơn nửa năm rồi." Giang Á bình tĩnh nói. "Bác sĩ nói cô ấy đang bình phục rất khả quan."

"Tại sao cô ấy bị hôn mê thế này? Do ốm đau hay gặp tai nạn gì?"

"Cô ấy bị một khối u ở đây, phải phẫu thuật." Giang Á chỉ vào đầu mình. "Thế rồi, kể từ sau khi rời bàn mổ đến giờ vẫn không tỉnh lại."

"Thế à?" Phương Mộc mở to mắt. "Tại sao lại thế?"

"Tôi không biết." Giang Á lắc đầu. "Khi tôi đề nghị bác sĩ giải thích, thì mới biết các thứ bệnh án hồ sơ đều đã bị sửa chữa."

"Vậy thì bệnh viện phải có trách nhiệm chứ?"

"Tôi cũng nghĩ thế, nhưng bệnh viện không chịu, họ chỉ chấp nhận miễn phí cho nằm viện để quan sát thêm." Giang Á khẽ thở dài. "Vì tôi chẳng có bằng chứng gì, nên chỉ còn cách nghe họ vậy."

Anh ta chẳng còn cách nào khác, Phương Mộc cảm thấy rất ái ngại. Anh nghĩ ngợi, rồi chuyển sang đề tài khác.

"Lúc nãy thấy anh nói chuyện với y tá Nam, rằng sắp phải đi à?"

"Vâng. Tôi phải đi nhập hàng." Giang Á cũng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng. "Nên tôi nhờ y tá Nam chăm sóc Ngụy Ngụy, cũng may, tôi đi không lâu, nhiều nhất là một ngày."

"Nếu cô Nam quá bận việc thì Á Phàm cũng có thể hỗ trợ."

Giang Á mỉm cười: "Vâng, cảm ơn anh."

"Nhưng Nhị Bảo thì sẽ thế nào?" Phương Mộc ngẫm nghĩ. "Hay là để tôi tạm đón cháu về nhà tôi?"

"Không sao. Tôi sẽ bảo cô nhân viên cửa hàng chăm sóc cháu Nhị Bảo." Giang Á vỗ vai Phương Mộc. "Anh cứ yên tâm, chỉ cần chuẩn bị đủ đồ ăn cho chú nhóc ấy, nó sẽ rất ngoan."

Phương Mộc vừa buồn cười vừa ái ngại, lắc đầu nói: "Chú nhóc ấy như con mèo hay ăn!"

Đang nói chuyện thì Á Phàm chạy vào. Cô mặc bộ quần áo nhung mới, đi đôi bốt mới, đứng bên giường xoay người một vòng.

"Anh thấy thế nào? Có đẹp không?"

Phương Mộc nhìn một lượt, thấy quần áo vừa khít. Rồi hỏi: "Giày thì sao?"

"Cũng được." Á Phàm tỏ ra rất thoáng. "Hơi rộng một chút, nhưng không vấn đề gì."

"Anh Phương Mộc thật chu đáo quá." Giang Á mỉm cười, nói. "Á Phàm thật có phúc."

Á Phàm cười rất tươi, ánh mắt cô sáng lên nhìn Phương Mộc. Anh vội nhìn xuống, rồi xe đồng hồ, nói: "Anh đi đây, chiều còn phải làm việc."

Rồi anh vẫy tay chào Giang Á, bước ra khỏi phòng 219. Vừa đi được mấy bước thì phía sau vang lên tiếng bước chân nghe giòn tan.

Phương Mộc ngoảnh lại, thấy Á Phàm đang tung tăng nhảy chân sáo đến gần, kéo cánh tay anh, tươi cười: "Em tiễn anh ra. Nhân thể thay quần áo nữa."

"Thay để làm gì?" Phương Mộc khẽ giật ra. "Cứ thế mà mặc đi!"

"Không. Mặc để làm việc thì tiếc lắm." Cô cúi nhìn đôi bốt mới tinh bóng loáng. "Trong bệnh viện đâu có rét, tan tầm em lại mặc."

"Thôi được, tùy em." Phương Mộc đành lắc đầu.

Xe đã chạy khá xa, Phương Mộc nhìn qua gương chiếu hậu thấy Á Phàm vẫn đứng ở cổng vẫy tay với anh. Giữa cảnh tuyết rơi đầy trời, cô nhanh chóng biến thành một cái chấm nhỏ màu tím, nhỏ dần rồi mất hẳn.

Phương Mộc nhìn thẳng về phía trước. Niềm vui của Á Phàm lúc nhận quà khiến anh càng cảm thấy áy náy. Cô gái này có vẻ như hay nổi loạn nhưng thâm tâm vẫn hết sức tự ti.

Kể từ hôm nay mình nên tốt với cô ấy hơn nữa.

Phương Mộc tự nói với mình.

Chỉ 15 phút sau, khu nhà của tòa án nhân dân khu Hòa Bình đã xuất hiện ở phía trước. Trận tuyết bất ngờ trút xuống khiến giao thông hơi ách tắc. Phải chờ ở ngã tư đúng 5 phút, đèn xanh mới sáng lên. Phương Mộc vừa nhấn chân ga thì di động trong túi reo lên. Anh nhìn máy. Là một đồng nghiệp cùng nhóm bảo vệ với anh. Anh ấn tai nghe vào tai, rồi nhấn nút "nghe".

"A lô?"

"Mau trở về đi! Có chuyện rồi!"

Phương Mộc giật mình, chân nhấn càng mạnh. Chiếc xe Jeep chồm lên trên mặt đường trơn ướt rồi phóng như bay về phía tòa án khu Hòa Bình.

Anh chạy xe vào tận cửa chính của tòa nhà làm việc của tòa án. Lúc ra khỏi xe, anh nhìn nhanh về phía bãi đỗ xe. Chiếc xe thương vụ màu đen vẫn đỗ ở chỗ cũ, nhưng cửa xe thì mở. Là chuyện gì khẩn cấp đến nỗi họ chẳng kịp đóng cả cửa xe?

Một dự cảm chẳng lành bỗng trĩu nặng trong lòng anh. Lúc sáng còn nói tếu rằng cứ để cho Ánh sáng thành phố xử lý Nhậm Xuyên cho gọn, liệu có phải là nói gở thật không?

Phương Mộc không kịp nghĩ gì thêm nữa, anh chạy ào vào tòa nhà rồi chạy lên tầng 2. Thấy ở hành lang có mấy cảnh sát tòa án đang đứng túm tụm với nhau, ngơ ngác. Phương Mộc giơ thẻ cảnh sát ra, túm lấy một anh lớn tiếng hỏi xem có chuyện gì.

Anh cảnh sát tòa án phát hoảng, lắp bắp nói: "Tôi... cũng chịu không biết. Thấy người của các anh nói rằng... Nhậm Xuyên đã mất tích."

Phương Mộc chửi đồng. Rồi bảo anh ta lập tức cử các đồng đội lập tức phong tỏa cổng chính, cấm bất cứ ai ra vào. Lúc này Dương Học Vũ gọi điện cho anh.

Dương Học Vũ vào đề ngay, nói rằng, máy định vị cho biết di động của Nhậm Xuyên vẫn nằm trong khu vực tòa án, ở phía đông tòa nhà làm việc, đang ở trạng thái "nghe" nhưng không có ai nghe máy, chỉ thấy văng vẳng tiếng nước chảy róc rách.

Phương Mộc lập tức suy nghĩ rất nhanh, anh quay người chạy lên tầng 4. Lúc chạy đến chiếu nghỉ cầu thang tầng 3 thì gặp các cảnh sát bảo vệ cận kề Nhậm Xuyên từ tầng 4 chạy xuống. Anh nào cũng hết sức căng thẳng, tay lăm lăm súng ngắn kiểu 92. Phương Mộc vội nín lại hỏi tình hình, một anh chạy quá mệt không nói được nữa, phải đứng lại thở hồng hộc một lát rồi mới nói đứt quãng, thuật lại mọi tình hình.

Cách đây khoảng 10 phút, nhìn thấy Nhậm Xuyên đang ngồi đọc hồ sơ tài liệu, tất cả vẫn yên tĩnh như thường, anh ta bèn đi xuống tầng 3 hút thuốc. Chưa hút xong điếu thuốc thì bỗng nhận được điện thoại của tổ chuyên án, nói rằng di động của Nhậm Xuyên bỗng gọi đến đường dây nóng của ban chỉ huy, anh ta lập tức chạy lên phòng làm việc của Nhậm Xuyên thì đã không thấy ông ta đâu nữa. Anh ta phát hoảng, vội thông báo cho các đồng nghiệp ở dưới sân lên ngay trên gác để tìm kiếm ông ta.

"Hai cậu ấy đâu?"

"Chắc vẫn đang trong khu nhà này."

Phương Mộc bảo anh ta dùng bộ đàm liên lạc với họ, rồi cùng lục soát từ tầng 3 xuống tầng 1, chú ý các gian toa lét ở phía đông; còn Phương Mộc đi tìm ở khu toa lét tầng 4.

Gian toa lét này gần phòng làm việc của Nhậm Xuyên nhất. Nhưng bên trong trống trải không có ai. Phương Mộc nhanh chóng quan sát, không thấy có dấu vết vật lộn chống trả. Anh hít không khí, cố nhận biết xem sao, cũng không thấy có mùi thuốc mê Ether gì cả.

Phương Mộc không dám dừng lại thêm, anh chạy vụt lên tầng 5, rồi chạy vào toa lét phía đông, cũng trống trải không bóng người. Hai chân anh đã mỏi nhừ nhưng không dám dừng lại nghỉ, cố mím môi tiếp tục chạy theo cầu thang đi lên tầng 6.

Vừa bước đến cửa toa lét tầng 6 thì nhận được điện của đồng đội.

"Đã tìm thấy hắc ở toa lét phía đông tầng 2." Giọng anh cảnh sát như vừa trút được gánh nặng như vẫn có nét tức giận. "Thằng khốn ấy không sao cả."

Phương Mộc nói "ừ", anh cảm thấy da dẻ toàn thân như đang giãn rộng, mồ hôi túa ra ướt cả sơ mi.

Anh tựa vào tường mấy phút, rồi mới nhắc đôi chân nặng như đeo đá từ từ bước xuống tầng dưới.

Khi vừa ngoặt vào hành lang tầng 2 thì Phương Mộc nhìn thấy Dương Học Vũ dẫn mấy người sai bước đi lại; anh ta mặt mày sa sầm, chỉ khẽ gật đầu với Phương Mộc rồi hỏi nhỏ: "Hắc đâu?"

Phương Mộc chỉ về phía đông có gian toa lét. Ba cảnh sát của tiểu tổ đang đứng trước cửa, vẻ mặt tức giận. Thấy Dương Học Vũ bước lại họ đều tránh sang bên nhường lối.

Dương Học Vũ chẳng buồn nhìn họ, đi thẳng vào toa lét. Nhậm Xuyên đang đứng tựa cửa sổ, tay cầm chiếc di động "đã gây ra tai họa".

Dương Học Vũ đá văng cái thùng nước bên cửa ra vào, nước đổ òa tung tóe đến sát bên Nhậm Xuyên, ông ta nhảy lên tránh. Nhưng không tránh được Dương Học Vũ bước đến nơi tóm cổ áo ông ta kéo lại, mũi Nhậm Xuyên gần áp sát mặt Dương Học Vũ.

"Ông làm cái trò khi gì thế?" Dương Học Vũ nói nhỏ nhưng giọng lạnh buốt thấu xương. "Định trêu bọn tôi chắc?"

Nhậm Xuyên mặt mũi tím đỏ, vội thanh minh: "Không... tôi trót sơ ý ấ nhầm phím... lúc nãy ở toa lét... thật thế... tôi không cố ý..."

Mọi người vội vào kéo Dương Học Vũ ra, sợ anh ta sẽ đâm đá thì gay. Dương Học Vũ gạt mọi người sang bên, đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi mím môi, cuối cùng bật ra mấy chữ: "Tiếp tục!"

Rồi anh gi ngón tay vào Nhậm Xuyên một cái, không nói gì nữa, chỉ lừ mắt nhìn ông ta sau đó xoay người bước đi.

Phương Mộc hai tay ôm vai nhìn Dương Học Vũ đi ra, rồi anh bảo ba đồng nghiệp kia đi xuống tầng dưới.

Trở lại xe ô tô, hai anh cảnh sát trong nhóm tức quá chửi rủa Nhậm Xuyên. Tâm trạng của Phương Mộc cũng chẳng nhẹ nhõm gì. Rõ ràng là Nhậm Xuyên muốn "thử kiểm tra" năng lực phản ứng của cảnh sát, nếu không, ông ta đã chẳng chạy xuống toa lét tầng 2 làm gì. Đã nhờ cảnh sát bảo vệ cho mà còn chưa tin ở cảnh sát! Chắc sự uy hiếp của gã Ánh sáng thành phố đã hành hạ ông ta sắp hóa rồ rồi.

Đã đến lúc tan tầm, sau 5 giờ chiều, cán bộ nhân viên tòa án lục tục ra về. Cũng rất nhanh, Phương Mộc nhìn thấy Nhậm Xuyên xách cặp đi ra bãi đỗ xe, phía sau là hai cảnh sát vẻ mặt căng thẳng đi theo, họ cũng lên chiếc xe du lịch Mazda màu xanh của Nhậm Xuyên.

Phương Mộc vỗ vai đánh thức anh cảnh sát cùng nhóm đang ngủ gật trước vô lăng. Ngay sau đó, hai chiếc xe nối đuôi nhau chạy ra khỏi tòa án khu Hòa Bình.

Dọc đường không ai nói gì. Nửa giờ sau Nhậm Xuyên và nhóm cảnh sát bảo vệ đã đến khu chung cư Lam Ngạn Danh Uyển nơi Nhậm Xuyên cư trú.

Dưới sân tòa nhà số 17 khu A, đã có một chiếc xe hòm màu trắng đỗ ở vị trí quy định. Khi chiếc xe thương vụ màu đen chạy đến gần, chiếc xe hòm nhấp nháy đèn pha mấy lần, xe thương vụ cũng nhấp đèn "đáp lại".

Xe dừng lại rồi, Phương Mộc bước xuống. Nhậm Xuyên khóa xe lại rồi, bước đến đứng im trước tòa nhà, chờ người ngồi trên chiếc xe hòm. Một cảnh sát xuống xe, chào Phương Mộc. Sau đó cả ba người cùng lên gác.

Thang máy dừng ở tầng 18, cả ba theo nhau bước ra. Nhậm Xuyên mở cửa nhà mình, Phương Mộc bước vào. Anh quan sát căn hộ một lượt, sau đó nói với Nhậm Xuyên và anh cảnh sát kia còn đang đứng ở cửa phòng khách, rằng không có hiện tượng gì bất thường.

Lúc này Nhậm Xuyên mới cởi giày bước vào, đặt cái áo khoác và cặp da lên bàn trà, sau đó ông ta thu mình ngồi lên sofa, bất động.

Phương Mộc rút cuốn sổ ghi ra, trao đổi với anh cảnh sát mấy câu, rồi nhìn sang Nhậm Xuyên chào ra về.

Lúc anh bước ra đến cửa, Nhậm Xuyên bỗng đứng dậy, tha thiết nài nỉ: "Anh Phương Mộc có thể nói chuyện với tôi mấy phút không?"

Phương Mộc hơi ngạc nhiên, ngẫm nghĩ, sau đó ra hiệu cho anh cảnh sát kia cứ xuống trước.

"Cậu bảo ba chiến sĩ kia khỏi cần chờ tôi nữa."

Anh ta "vâng", nhìn Nhậm Xuyên rồi quay người bước ra.

Nhậm Xuyên đóng cửa lại, mỉm cười với Phương Mộc, rồi chỉ tay vào ghế ở trong phòng ăn. "Anh ngồi đi." Sau đó ông ta bận rộn một lát.

Một chai rượu Whisky, khay đá, hai cái cốc, một bao thuốc lá thơm Trung Hoa, gạt tàn thuốc lá... lần lượt bày lên bàn ăn.

Phương Mộc chẳng hứng thú gì. Cho đến lúc Nhậm Xuyên rót rượu vào chén đặt trước mặt anh, anh mới ngăn ông ta lại.

"Xin lỗi, tôi không uống rượu."

Nhậm Xuyên cũng không ép, ông ta rót cho mình lưng cốc, thả đá vào rồi một hơi uống cạn. Phương Mộc nhìn sắc mặt ông ta từ trắng nhợt dần chuyển sang đỏ hồng, anh nghĩ ngợi rồi hỏi: "Sao anh biết tên tôi?"

"Hà hà... công an, viện kiểm sát và tòa án gắn liền với nhau mà!" Men rượu khiến đôi mắt ông ta trở nên xa xôi. "Tôi có mấy ông bạn làm ở ngành công an, họ cũng đã nghe đại danh của anh."

Câu nói xã giao làm vui lòng người, nhưng Phương Mộc cũng không tỏ ý khiêm tốn hay khoái chí, anh hỏi tiếp: "Anh định nói với tôi về chuyện gì?"

Nhậm Xuyên im lặng, rút điếu thuốc ra châm, rồi đẩy bao thuốc lá về phía Phương Mộc.

"Chuyện là thế này: tôi nghe nói anh phụ trách phác họa tâm lý hung thủ." Nhậm Xuyên rít một hơi thuốc khá dài. "Anh có thể cho tôi biết gã Ánh sáng thành phố là người như thế nào không?"

Phương Mộc không hút thuốc của ông ta, rất bình thản nói: "Là nam giới, cao khoảng 1 mét 70 đến 1 mét 75, nặng từ 75 đến 80 cân."

Phương Mộc nói trong lúc Nhậm Xuyên nghiêng đầu lắng nghe chăm chú, nghe xong ông ta vẫn tiếp tục chờ đợi. Thấy Phương Mộc cúi đầu châm thuốc hút, hình như không định nói thêm gì nữa, nét hy vọng trên khuôn mặt bỗng biến thành thất vọng.

"Chỉ thế thôi à?"

"Đúng. Lúc này tôi chỉ có thể nói như vậy." Phương Mộc thẳng thắn trả lời luôn. "Có lẽ sau này sẽ còn thu thập được thêm thông tin..."

"Là bao giờ?" Nhậm Xuyên ngắt lời anh, ông ta đặt mạnh chén rượu trong tay xuống bàn. "Sau khi hấn lấy mạng tôi hay sao?"

Phương Mộc không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ông ta đang rít thuốc lá.

Nhậm Xuyên cũng nhận ra mình bất lịch sự, bèn ngồi thẳng lên thở mạnh một hồi, rồi bỗng mỉm cười.

"Xin lỗi anh, tôi hơi mất kiểm soát." Ông ta lại rót lưng chén rượu rồi nhấp một hớp. "Xin anh thông cảm... tôi ở trạng thái của kẻ chờ chết... hết sức khổ sở bức xúc."

"Vâng, tôi hiểu. Nhưng, nôn nóng sốt ruột cũng chẳng ích gì." Phương Mộc bình thản nói. "Điều mà anh có thể làm hiện giờ là cố hết sức để phối hợp với công tác của chúng tôi. Chỉ cần làm đúng mọi sắp đặt của chúng tôi, đừng giở ngón lấu cá này nọ, thì chúng tôi có thể bảo đảm anh sẽ được an toàn."

Nhậm Xuyên hiểu "ý tại ngôn ngoại" của Phương Mộc, sắc mặt ông ta trắng nhợt rồi lại đỏ ửng. Sau đó ông ta cười ngượng nghịu, nói: "Sự việc lúc chiều... tôi rất xin lỗi các anh."

Phương Mộc nhìn sang chỗ khác, anh khẽ khịt mũi.

"Nhưng tôi không hiểu nổi, tại sao gã Ánh sáng thành phố lại muốn giết tôi?" Nhậm Xuyên lại nhấp rượu. "Tôi đã cố xem xét tất cả những người gần kề xung quanh tôi, không nghĩ ra nổi mình đã đắc tội với ai!"

"Anh đừng nên tốn sức như thế làm gì." Phương Mộc nói. "Hắn đâu có quen anh? Thậm chí hắn không hề có quan hệ gì với anh cả."

"Thế thì tại sao hắn lại muốn giết tôi?" Nhậm Xuyên mở to đôi mắt đã đỏ vằn. "Chỉ vì cái lời phán quyết kia hay sao?"

Phương Mộc im lặng, anh chỉ nhìn Nhậm Xuyên bằng ánh mắt đầy ngụ ý, coi như mặc nhiên thừa nhận kết luận này của ông ta.

"Khỉ thật!" Nhậm Xuyên tức tối mà chẳng thể làm gì. "Thế thì đúng là oan cho tôi quá thể!"

Phương Mộc không hiểu: "Oan cho anh?"

"Hoàn toàn là quá oan cho tôi!" Ông ta mặt đỏ tía tai. "Đó là do hội đồng xét xử quyết định!"

Phương Mộc gật đầu, dường như anh đã hiểu rõ tại sao Nhậm Xuyên nói ông ta bị oan.

Cái gọi là hội đồng xét xử, tức là một hình thức tổ chức nhằm đưa ra phán quyết, cũng tức là một cơ cấu lãnh đạo tập thể trong công tác xử án của tòa án. Thông thường, hội đồng xét xử có thể bàn bạc và quyết định những kết quả xử các vụ án quan trọng hoặc có nhiều khó khăn. Nói cách khác, hội đồng xét xử có thể thay đổi phán quyết của Ban hội thẩm, ban hội thẩm này phải phục tùng, sau đó, sẽ tuyên án với danh nghĩa của các thành viên ban hội thẩm. Pháp luật Trung Quốc cho đến nay, hội đồng xét xử thực hiện cơ chế tập thể chịu trách nhiệm; điều gọi là "cơ chế tập thể chịu trách nhiệm" cũng có nghĩa là chẳng có ai cần chịu trách nhiệm về phán quyết cả, hễ xảy ra chuyện gì thì "tập thể" cùng gánh chịu.

"Cấp trên khẽ ho một tiếng, thì tòa án nhí nhố của chúng tôi phải nghe răm rắp." Nhắc đến vụ án Tề Viên, ông Nhậm Xuyên nhăn nhó ca cẩm: "Năm nay, có một tạp chí uy tín về pháp luật đăng bài 'Hoạt động tư pháp không nên để cho dư luận xã hội dẫn dắt'. Chỗ chúng tôi hết sức coi trọng, các đơn vị phòng ban đưa ra học tập, thảo luận, viết thu hoạch... Bảo chúng tôi đừng để cho dư luận tác động thì chúng tôi phải dám nói 'không' với dư luận. Sau khi vụ án Tề Viên kiện ra tòa, tôi thực lòng cảm thấy cô gái ấy không nói dối, còn bà già kia thì rắp tâm tổng tiền để bù đắp cho các phí tổn của mình. Cho nên, thoát đầu tôi đưa ra kết luận Tề Viên không phải chịu trách nhiệm gì hết. Nhưng khốn một nỗi, dư luận phản ứng quá mạnh đối với sự việc này, tòa thảo luận bàn bạc rồi quyết định chúng ta phải kiên quyết bắt đầu từ vụ án này, tức là phải bảo vệ quyền uy của cơ quan tư pháp. Dư luận kêu ầm lên rằng Tề

Viên rất có nghĩa tình, can đảm giúp đỡ người ta chứ gì? Đã thế thì chúng tôi sẽ tuyên án cô ta phải bồi thường cho bà già, để các vị thấy rằng tòa án vẫn là tòa án!"

Nhậm Xuyên càng nói càng thêm tức tối, đôi mắt ông ta dường như sắp bật ra khỏi hốc mắt, hai mép cũng sùi bọt.

"Tôi đã mấy lần gặp lãnh đạo để bàn rằng không thể tuyên án như vậy, người dân sẽ không chấp nhận. Lãnh đạo nói "không sao, quyền uy của ngành tư pháp lớn hơn lợi ích một cá nhân, nếu có vấn đề gì thì hội đồng xét xử sẽ chịu trách nhiệm". Chịu trách nhiệm cái con khi! Rốt cuộc, một mình tôi phải mang tiếng oan!"

Phương Mộc nghe xong gật đầu. Người ngoài và cả giới truyền thông nữa đều không thể hiểu được cái quá trình hình thành phán quyết này. Dù Nhậm Xuyên có phản đối kết quả phán quyết đến đâu, cuối cùng ông ta vẫn phải tuyên án với danh nghĩa của Ban hội thẩm phiên tòa của tòa án này. Và, người phải phơi mặt ra trước ống kính và trước bàn dân thiên hạ cũng chỉ có thể là ông ta.

Nghĩ đến đây, Phương Mộc thấy có phần thông cảm với vị quan tòa phải chịu oan ức này. Một phán quyết trái với ý kiến của mình, khiến ông ta phải đối mặt với sự đe dọa chết chóc. Nhưng, sự việc đã diễn biến đến nông nổi này thì chỉ có thể thừa nhận rằng ông ta không thể lên màn hình ti vi kêu ầm lên rằng: tại hội đồng xét xử đưa ra phán quyết, Ánh sáng thành phố định giết tôi là nhằm người rồi, hãy đi tìm chánh án tòa án mà xử lý!

Cái gọi là thể chế, ác thật! Nó tàn phá niềm tin và làm hại con người.

Sau một hồi nói như bắn súng máy, Nhậm Xuyên thở hồng hộc và vẫn chưa nguôi tức giận. Ông ta cầm cốc rượu lên "ực" cạn luôn, rồi lại rót thêm nữa. Vừa định nâng cốc lên thì Phương Mộc ngăn lại.

"Đừng uống nữa."

Nhậm Xuyên nghe theo, đặt cốc rượu xuống, hai tay đưa lên trán, không ngớt vuốt tóc về phía sau. Mái tóc đã từng phẳng phiu bóng mượt, lúc này bù xù như đám cỏ rối.

Hồi lâu sau ông ta dừng tay, mắt nhìn thẳng vào Phương Mộc, nói giọng khàn đặc: "Anh nói xem, tôi nên làm gì bây giờ?"

"Tôi vừa nói rồi, chỉ cần anh phối hợp với chúng tôi, chúng tôi có thể bảo đảm anh được an toàn." Phương Mộc nghĩ ngợi rồi chậm rãi nói thêm: "Anh giữ được mạng, còn các việc khác chúng tôi sẽ làm."

Nhậm Xuyên gật đầu, tâm trạng đã nhẹ nhõm hơn, thậm chí còn gượng mỉm cười. Ông ta mời Phương Mộc hút thuốc, rồi bật lửa cho anh châm, sau đó hỏi thăm dò: "Tôi nghe nói anh phác họa sơ đồ tâm lý của Ánh sáng thành phố, anh dự đoán các bước tiếp theo của hắn sẽ là gì?"

Phương Mộc hơi do dự, rồi cũng gật đầu.

Cho đến giờ, các hành vi của Ánh sáng thành phố đã phần nào chứng minh suy luận của Phương Mộc là đúng. Một là, hắn đã lại lựa chọn đường sự trong sự kiện thời sự gây chấn động dư luận xã hội làm mục tiêu để ra tay. Hai là, hắn sẽ nâng cấp hành vi phạm tội: lần này hắn không lựa chọn một người bình thường, mà là một quan tòa đại diện cho quyền uy của ngành tư pháp nhà nước. Ba là, Ánh sáng thành phố đã đưa lên mạng tiết mục "bỏ phiếu", thực tế là một lời cảnh báo sẽ giết người, tính công khai của hắn đã vượt xa các vụ án trước đó.

Nhậm Xuyên thấy phần chấn sau khi thấy Phương Mộc gật đầu. Ông ta kéo cái ghế xích lại gần Phương Mộc, nói nhỏ một cách rất không cần thiết: "Liệu thằng cha Ánh sáng thành phố sẽ thế nào... có ra tay với tôi không?"

"Đây chỉ là suy đoán của tôi, chưa chắc đã đúng." Phương Mộc quyết định hé lộ cho ông ta thêm chút ít. "Thằng cha ấy là kẻ theo đuổi những hiệu ứng gây chấn động, cho nên hắn sẽ dùng một phương thức nào đó rất công khai... để đối phó với anh."

Cả hai đều ngẫm hiểu, và né tránh cái từ "giết" đáng sợ này. Nhậm Xuyên cảm thấy rất ngao ngán, còn Phương Mộc thì không muốn gây thêm bức xúc trong đầu ông ta nữa.

"Cho nên, nếu anh nghiêm chỉnh làm theo mọi sắp đặt của chúng tôi, gắng giảm thiểu xuất hiện ở những chốn công cộng, thì hẳn khó mà tìm được cơ hội mà hẳn cho là thích hợp để hại anh."

Nhậm Xuyên "vâng", rồi lại hỏi: "Nếu hẳn liên tục không thể tìm ra cơ hội ra tay, liệu hẳn có bỏ qua cho tôi không?"

Phương Mộc rất muốn an ủi ông ta, nói rằng "có thể", nhưng rồi lại kìm được, anh lắc đầu. Không nên để cho ông ta nuôi một hy vọng rất không thực tế. Không nên.

Không thấy sắc mặt ông ta có nét thất vọng, hình như ông ta đang nghĩ đến điều gì đó. Phương Mộc thấy thế bèn đứng dậy chào ra về. Nhậm Xuyên tỏ ý muốn mời anh ở lại ăn cơm, anh xua tay từ chối. Phương Mộc bước ra đến cửa, Nhậm Xuyên lại gọi anh.

"Lúc này tôi nói năng chẳng ra sao vì tôi đang tức quá, mong anh đừng kể lại với ai." Nhậm Xuyên cười ngược ngạo: "Nếu lần này tôi thoát nạn, còn sống, tôi sẽ vẫn làm nghiệp vụ của mình."

Phương Mộc gật đầu, dặn dò ông ta mấy điều cần chú ý, rồi bước đi.

Mấy ngày liền, không thấy Ánh sáng thành phố có động tĩnh gì, cứ như là hẳn thật sự biến mất khỏi mạng internet. Cảnh sát tuy đã quá mệt mỏi về công tác giám sát nhưng vẫn tuyệt đối không dám chảnh mắng. Các tổ nhóm đều rất bận rộn và căng thẳng; tuy mới chỉ thu được rất ít thông tin nhưng vẫn có thể coi đó là có tiến triển nhất định.

Đầu tiên là nhóm được điều ra bên ngoài, họ đã điều tra và loại trừ hết sức vất vả, cuối cùng đã tìm ra được nguồn gốc cái túi nước trong vụ án giết người ở khu chung cư Phú Dân. Điều tra cho thấy cái túi ấy do một nhà máy chế phẩm cao su ở tỉnh Chiết Giang sản xuất. Vì không

thuộc nhóm sản phẩm bị quản lý cho nên bên mua chỉ cần để lại số di động của mình; sau khi đã nhận được tiền đặt cọc, nhà máy sẽ ủy thác cho một công ty vận chuyển chở đến thành phố C, và hẹn bên mua đến nhận hàng. Cảnh sát sau khi điều tra thì biết rằng, bên mua đã sử dụng chứng minh thư giả để chuyển tiền qua ngân hàng, số di động thì chỉ dùng một lần khi đặt hàng cho đến khi nhận hàng, rồi bỏ không dùng nữa. Tìm hiểu công ty vận tải, được biết, các công nhân chuyển hàng không thể nhớ được nhân dạng của người mua, họ chỉ nhớ đó là một nam giới tầm vóc trung bình.

Tiếp theo là, được các kỹ thuật viên giám định bút tích hỗ trợ, các vật chứng thu được ở hiện trường vụ án giết người tại trường trung học số 47 đã giám định xong. Trong đó, trên các tờ giấy nháp (giải bài tập toán) số 8, số 29 và số 44, thu thập được một tổ hợp các chữ cái và chữ số. Sau khi sắp xếp và đối chiếu với các số mã thu thập được trong các hiện trường, thì các ký tự sau đây có khả năng lớn nhất trở thành một số mã: XCXJ02718425. Sau khi nhờ người nhà Ngụy Minh Quân nhận diện và các kỹ thuật viên giám định, thì có thể khẳng định những ký tự này không phải của Ngụy Minh Quân viết. Sau đó cảnh sát đã giám định bút tích của các số mã tương tự thu thập được ở cả ba hiện trường, có được kết luận nhất trí trùng hợp.

Nhưng manh mối này cũng khiến cho vụ án càng trở nên mơ hồ khó hiểu. Tổ chuyên án đã thảo luận bàn bạc mấy lần, và đưa ra vô số khả năng, nhưng vẫn không sao hiểu nổi số mã này có ý nghĩa gì. Phương Mộc cũng suy nghĩ mãi, rồi động viên Mễ Nam thử nói suy nghĩ của mình. Cô cho rằng hung thủ và người viết số mã này là hai người khác nhau; cả hai đều không có ý liên lạc với nhau.

Giả thiết này không được tổ chuyên án chấp nhận, có không ít thành viên cho rằng ý nghĩ của Mễ Nam có phần hoang tưởng. Dù Phương Mộc và Mễ Nam đã đưa ra các luận điểm chứng minh nhưng cuối cùng phần lớn tổ chuyên án đều cho rằng hiện giờ không nên lãng phí tinh lực vào cái số mã này. Vì sự dự báo giết người của gã Ánh sáng

thành phố đã cho công an biết cơ hội rất tốt để bắt giữ hắn. Nếu bắt được hắn thì bí mật về số mã này đương nhiên sẽ bị phơi bày.

Sau khi tan họp, Phương Mộc cảm thấy rất áy náy đối với Mễ Nam, vì đa số ý kiến trong cuộc họp đều có phần quá khích thậm chí có cả những lời lẽ châm biếm cô. Nhưng Mễ Nam dường như không chút bận tâm, Phương Mộc lúng túng xin lỗi cô, cô chỉ nói qua loa mấy câu "không sao không sao..." rồi trở về phòng Dấu chân.

Còn Dương Học Vũ thì chạy đến chất vấn Phương Mộc, chỉ trích anh không nên để cho Mễ Nam bị rơi vào tình thế lúng túng bẽ bàng.

"Người ta là nữ, là một cô gái, anh xem, cô ấy phải chịu ấm ức như vậy..."

Phương Mộc rất muốn nói với Dương Học Vũ rằng, tính cách Mễ Nam vốn là thế này: dù cô ấy hoàn toàn không phục ý kiến phủ định của người khác thì cô ấy cũng không hậm hực ấm ức. Nghị lực mạnh mẽ của Mễ Nam, có lẽ Dương Học Vũ và cả Phương Mộc đều không hình dung nổi... Nghĩ vậy thôi, chứ Phương Mộc vẫn nén lại được, không nói ra.

Kể từ sau hôm cùng ngồi ăn cơm, Phương Mộc không liên lạc với Mễ Nam lần nào. Bởi vì một là, anh cảm thấy lúng túng, hai là anh ngại sẽ khiến Dương Học Vũ phải hiểu lầm một cách không cần thiết. Vài ba lần có gặp cô, đều là vì công việc, cần giữ kẽ và có chừng mực. Thực ra ý định theo đuổi Mễ Nam của Dương Học Vũ đã quá rõ ràng, phần lớn đồng nghiệp trong tổ chuyên án đều nhận ra cả. Về việc này, lãnh đạo không có ý đi sâu can thiệp, vì cả hai đều là những cán bộ trẻ xuất sắc, họ có tình cảm với nhau thì cũng là lẽ thường tình, chỉ cần nhắc nhở họ đừng để ảnh hưởng đến công tác là được. Cho nên, mỗi khi làm việc một mình, các cán bộ có tuổi thường hay trêu đùa hai người, Dương Học Vũ thì nửa đùa nửa thật hưởng ứng ngay, còn Mễ Nam thì chỉ im lặng, bình thản không tỏ thái độ gì. Những lúc có mặt Phương Mộc thì chuyện hôn nhân của anh cũng trở thành mục tiêu để mọi người "điều tiết" tâm trạng. Có lẽ, với những cảnh sát không biết rõ nguyên nhân sâu xa bên trong thì việc vun vào cho tình yêu và đám cưới của ai đó là việc rất thú vị để họ

tạm thời thoát ra khỏi áp lực nặng nề căng thẳng của các vụ án. Đối diện với những trận cười vui đầy thiện chí, Phương Mộc chỉ âm ừ đối đáp qua loa. Đôi lúc anh lén nhìn phản ứng của Mễ Nam, thì cô chỉ luôn giữ một tư thế: cúi đầu, nhìn xuống, xem tài liệu hồ sơ hoặc kiểm tra các báo cáo; cô không tham gia cũng không trả lời ai.

Thực ra đó cũng là một thái độ: nếu anh không thể yêu tôi thì hãy để tôi có quyền không tự làm tổn thương bản thân mình.

Thái độ này của cô thường khiến cho Phương Mộc cảm thấy lúng túng rối trí, anh thậm chí ép mình đừng nên nghĩ ngợi những chuyện này nữa. Nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra rằng lẩn tránh nội tâm của chính mình là điều vô cùng khó khăn.

Chương 16: KỲ HẠN CHẾT CHÓC

Thời tiết dần chuyển sang lạnh, thành phố C ở miền đông bắc đã đón một mùa đông đúng với ý nghĩa của nó. Với viện phúc lợi Thiên sứ đường thì đây là một thời gian đầy cam go. Không những phải tính toán việc chi phí cho sưởi ấm, mua thức ăn có đủ năng lượng và thức ăn dự trữ cho mùa đông, mà còn phải kịp thời tìm đủ quần áo, giặt giũ sạch sẽ chăn màn cho bọn trẻ.

Công việc thì bề bộn mà chỉ có chị Triệu và mấy người chăm nuôi thì rất khó làm cho xuể. Vì thế, mỗi khi vào dịp này, Phương Mộc đều đến giúp đỡ Thiên sứ đường, ngoài ra còn có một số tổ chức tình nguyện hỗ trợ, cho nên họ cũng tạm ứng phó được. Khi mùa đông vừa đến, tuy vụ án Ánh sáng thành phố vẫn đang đè nặng, nhưng Phương Mộc vẫn cố dành thời gian để đến giúp chị Triệu.

Liêu Á Phàm cũng rất thông cảm với chị Triệu, cô xin phép nghỉ nửa ngày để đến Thiên sứ đường. Phương Mộc biết Á Phàm vốn rất quen với công việc ở viện phúc lợi, nay lại có tâm như thế, anh vui vẻ tán thành ngay.

Chiều hôm đó, Phương Mộc đến bệnh viện đón Á Phàm, sau đó lái xe đến Thiên sứ đường. Á Phàm xách theo rất nhiều thứ, ngoài đồ ăn ra cô còn mua cho chị Triệu một đôi tất len bảo vệ đầu gối.

Tâm trạng của cô gần đây rất tốt, không biết có phải vì Phương Mộc đã quan tâm đến cô nhiều hơn không, cô dường như trở nên hoạt bát hẳn lên, cô thậm chí còn tập đan len nữa. Dọc đường cô luôn miệng kể các chuyện trong bệnh viện. Phương Mộc nghe nhưng đầu óc anh không tập trung, thỉnh thoảng anh mỉm cười hoặc ậm ừ hưởng ứng.

Thời tiết khá đẹp. Đường thênh thang rộng rãi. Cô gái ngồi cùng xe ngoan ngoãn đáng yêu, thực hiếm thấy. Phương Mộc bỗng mừng rỡ, liệu mấy chục năm sau đây có trôi đi như thế này không.

Anh mong bỗng nhiên mình biến thành một ông già, bỏ qua những tháng năm phải vật lộn với bao rắc rối, bỏ qua những cảm xúc hồi hộp hay buồn phiền, vượt qua tình yêu để trở thành tình thân, và có ngay được một tâm thái bình tĩnh, giản đơn để đối diện với cô gái này như một người thân một cô em gái, như tình cảm của cha đối với con gái.

Phải chăng nếu là như thế thì sẽ bớt đi được những sự giằng xé và nỗi băn khoăn khó xử không?

Chiếc xe Jeep chạy vào sân Thiên sứ đường, đập vào mắt họ là một đồng rau cải trắng chất cao chót vót. Đây là thứ rau rẻ nhất và cũng là món rau chủ yếu mà bọn trẻ ở Thiên sứ đường phải ăn trong mùa đông dài lê thê này. Á Phàm phấn khích nhảy ào xuống xe, say sưa hít thở làn không khí ở đây, hình như cái mùi man mát của rau cải trắng đã đụng chạm đến những hồi ức tốt đẹp trong lòng cô.

"Cô Triệu ơi!"

Chưa bước vào nhưng Á Phàm đã gọi âm lên. Dường như cùng một lúc, có một khuôn mặt lộ ra từ phía sau "trái núi" rau cải trắng, khuôn mặt đầy mồ hôi. Chính là chị Triệu.

Rồi lại lộ ra một khuôn mặt thứ hai, Mễ Nam.

Nụ cười của Á Phàm bỗng cứng đờ, bước chân cũng chậm lại.

Phương Mộc cũng rất ngạc nhiên, anh ngớ ra không biết nên nói gì. Chị Triệu chùi tay vào váy áo, chạy ra ôm chầm lấy Á Phàm.

"Kìa, con bé này đến sao không gọi điện trước một câu, để cô chuẩn bị món ăn... hôm nay không đi làm à? Công việc có bận không, có mệt không?"

Cô Triệu luôn miệng hỏi, Á Phàm không có tâm tư nào mà trả lời, cô chỉ nhíu mày quan sát Mễ Nam. Mễ Nam rất bình thản nhìn Phương Mộc và Á Phàm gật đầu chào, rồi lại ngồi xuống tiếp tục nhặt rau.

Chị Triệu nhiệt tình kéo Á Phàm vào nhà. Phương Mộc ở ngoài sân đi quanh mấy vòng, anh chỉnh lại mấy cái vỏ chần đang phơi, rồi ngồi xổm xuống nhìn ngắm vườn rau đã hái sạch trơn, sau đó đánh bạo bước đến bên Mễ Nam.

"Em... đang làm gì thế?"

"Chuẩn bị muối dưa chua." Mễ Nam ngẩng nhìn Phương Mộc, rồi lại cúi xuống tiếp tục làm.

"Sao em lại đến đây?"

"Em không biết anh sẽ đến..."

Cô không trả lời vào câu hỏi, nhưng lời của cô lại có một ngụ ý khác: nếu biết anh sẽ đến thì tôi chẳng đến đây làm gì.

Phương Mộc ngượng ngịu gãi đầu nghĩ ngợi, rồi anh lại thử thăm dò: "Để anh làm giúp!"

Mễ Nam không nói gì, chỉ hơi nhích sang bên cho Phương Mộc ngồi.

Phương Mộc thấy nhẹ cả mình, ngồi xuống cầm một cây rau lên rồi tẽ các nhánh lá.

Nhiệt độ ngoài trời hơi thấp nhưng ánh nắng rất đẹp, chiếu vào người thấy ấm áp dễ chịu. Phương Mộc vừa tẽ rau vừa liếc nhìn Mễ Nam.

Hình như cô hơi gầy đi, bên má hiện rõ nét này. Tóc cô tạm buộc túm lại rồi búi cao lên sau gáy. Bộ đồng phục cảnh sát để trơn không đeo quân hàm quân hiệu, nhìn không có vẻ một nữ cảnh sát có thâm niên mà giống như một nữ nhân viên dịch vụ cần mẫn. Đôi bàn tay hồng hào, không đeo đồ trang sức, đang thoăn thoắt trên những cây nhánh rau cải trắng. Chỉ lát sau, một đám rau to tướng đã xếp bên người cô đều tằm tấp.

"Này, bọn em sẽ muối dưa chứ không phải là xào rau đậu!" Mễ Nam bất chợt nói: "Anh định làm rồi lên chắc?"

Phương Mộc nhìn xuống cây rau trong tay, anh đã vật chỉ còn cái cọng ở giữa, dưới đất là một đám các nhánh lá lành lặn vứt xuống.

"Lãng phí quá!" Mễ Nam chỉ vào trong nhà, "Anh vào với Á Phàm đi, đừng ngồi đây giúp ngược nữa."

"Không cần đâu, thực ra bọn anh..." Phương Mộc hơi lúng túng: "Không phải như em nghĩ đâu..."

"Anh không cần nói với em những điều này." Mễ Nam ngoảnh sang tiếp tục bóc rau cải. "Những điều ấy chẳng liên quan gì đến em cả."

Phương Mộc chỉ muốn lập tức nắm lấy khuỷu tay Mễ Nam, nhìn thẳng vào cô và nói từng tiếng một: "Bọn anh không chung sống với nhau, trong lòng anh..."

Nhưng anh kịp kìm nén sự kích động, một con người khác ở trong anh vẫn ngồi im bất động giống như một hình ảnh tĩnh trong phim.

Trong lòng anh thực ra là gì, đâu phải chỉ đôi ba câu là có thể nói rõ?

Có tiếng bước chân ở cửa ra vào ngôi nhà. Á Phàm và chị Triệu lần lượt đi đến. Á Phàm ráo bước, vừa đi vừa xắn tay áo, đôi mắt cô không ngớt nhìn Mễ Nam và Phương Mộc. Chị Triệu thì mỉm cười rất hài lòng, hai cái đai da cườm màu trắng bảo vệ đầu gối thắt bên ngoài quần, trông rất bắt mắt.

Á Phàm ngồi ngay xuống khoảng giữa Mễ Nam và Phương Mộc, gọi "chị Mễ Nam" rất ngọt ngào, rồi cô giăng lấy cây rau cải đang bóc dở trong tay Mễ Nam.

"Để em làm cho!"

Thiện chí bất chợt của Á Phàm khiến Phương Mộc và Mễ Nam khá ngạc nhiên, cả hai đưa mắt nhìn nhau. Mễ Nam mỉm cười.

"Được!"

Á Phàm nhìn đám lá rau trên mặt đất, rồi quay sang đập nhẹ Phương Mộc một cái:

"Chắc chắn đây là anh làm chứ gì?" Á Phàm nguýt Phương Mộc đầy ngụ ý. "Anh ấy chẳng biết làm gì hết, ở nhà cơm nước, quét dọn hay giặt giũ đều là em làm cả."

Nói rồi cô đẩy Phương Mộc một cái, rồi nói tựa như một người vợ trẻ nũng nịu.

"Đi đi, anh ra chỗ khác mà nghỉ ngơi, đừng ngồi đây làm gì cho thêm rối! Em và chị Mễ Nam làm là được!"

Phương Mộc ngạc nhiên, nhưng rồi anh hiểu ra ngay rằng Á Phàm đang diễn kịch. Sau khi cô đã loại được các "tình địch tưởng tượng" rồi thì cô lại gặp phải Mễ Nam là một đối thủ thật sự nặng ký, tất nhiên cô không chịu rơi vào thế hạ phong.

Chị Triệu đương nhiên không hiểu những điều này, chị vỗ vào lưng Phương Mộc một cái rồi phân công: "Chú vào trong kia rửa cái chum muối dưa, sau đó giúp bọn tôi xếp rau vào. Ở đây có Á Phàm và Mễ Nam là được rồi. Việc này đâu cần đến nam giới mó tay vào!"

Phương Mộc đành phục tùng. Rửa xong cái chum, anh ngồi bên cạnh nhàn nhã hút thuốc, thỉnh thoảng anh đứng lên xếp các đồng rau cải vào góc tường. Á Phàm thì chân tay nhanh thoăn thoắt, mồm cũng nói liến thoắng. Nhìn vào Mễ Nam và Á Phàm có vẻ giao lưu thân thiết, thực ra Mễ Nam không nói gì, chỉ thỉnh thoảng ậm ừ đáp lại.

Phương Mộc vừa làm vừa để ý xem hai cô gái nói những gì. Á Phàm chủ yếu nói về chuyện giữa cô và Phương Mộc, cô thêm dấm thêm ớt không ít, Phương Mộc nghe mà đỏ cả mặt.

"Đôi giày này đẹp không chị? Hôm đó tuyết rơi, anh ấy thấy lo cho em ăn mặc phong phanh, bèn chạy đến trung tâm thương mại mua luôn đôi giày và bộ quần áo nhưng đem đến tận nơi cho em. Em nói giày này

quá đắt, anh ấy bảo không sao, em không bị rét mới là quan trọng, tiền kém không thành vấn đề. Anh ơi, đôi giày này bao nhiêu tiền?"

Phương Mộc không dám ngẩng đầu lên, chỉ lẩm bẩm khẽ nói là quên mất rồi.

Chị Triệu thì không nắm rõ tình hình, chỉ vỗ vai Phương Mộc, ánh mắt chị rất dễ chịu và hài lòng.

Mấy người hợp sức làm mãi, cuối cùng đã ướp xong rau cải vào chum khi trời tối hẳn. Số rau cải còn lại cũng được xếp ngay ngắn bên tường.

Trộn lẫn trong không khí lạnh buốt là mùi thơm nồng đặc trưng của rau cải phả vào mũi, khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Chị Triệu đã nấu xong nồi cháo thịt ba chỉ nấu với rau cải, đậu phụ. Mùi thơm ngào ngạt khắp gian nhà. Mẹ Nam rửa mặt mũi chân tay xong chào mọi người ra về, nhưng chị Triệu nhất định giữ cô ở lại ăn tối đã rồi hãy về. Mẹ Nam không cưỡng lại được đành chiều ý chị vậy.

Mọi người ngồi vây quanh chiếc bàn ăn rất dài quen thuộc. Bầu không khí lại ồn ã vui vẻ như những năm nào, chỉ khác là Á Phàm đã không còn là đứa trẻ con, chị Triệu cũng đã có nhiều sợi tóc bạc, và vị viện trưởng hiền từ ngày trước thì không bao giờ có thể xuất hiện được nữa.

Các cháu bé vẫn rất nhiệt tình với bữa ăn, đồ ăn thơm ngon vừa bày lên bàn thì chúng đã nhao nhao tranh nhau "tấn công" luôn, và chỉ sau một phút thì đĩa nào cũng tay bát tay đĩa ăn lấy ăn để.

Trước bữa ăn, Á Phàm đã biến đi đâu không biết. Chừng mười phút sau cô xách một lô bia và thức ăn chín về. Chị Triệu rất phấn khích, khẽ trách Á Phàm mấy câu chiếu lệ, sau đó hô hào mọi người uống bia và ăn thật lực.

Á Phàm không nói gì hết, bật một lon bia ấn vào tay Phương Mộc. Anh vội từ chối: "Không! Anh phải lái xe, không dám uống."

"Anh là cảnh sát kia mà, sợ gì?" Á Phàm khẳng khái. "Không sao đâu!"

Nói xong, cô lại đưa cho Mễ Nam một lon, nhìn thẳng vào cô nói: "Chị Mễ Nam thì không lái xe, chắc là không vấn đề gì chứ?"

Điều khiển cho Phương Mộc cảm thấy bất ngờ là Mễ Nam chỉ hơi do dự, sau đó bật nắp lon bia ngửa cổ uống luôn.

Tâm trạng của Á Phàm càng phấn chấn. Sau khi mời khắp lượt, thì ngoại trừ Lục Hải Yến "tín đồ Phật giáo", ngay bà Thôi góa phụ cũng cầm một lon bia nhâm nhi.

Bọn trẻ con chẳng bận tâm đến bia rượu, sau khi ăn no căng bụng, chúng tản đi hết, chỉ còn đám người lớn ngồi lại vừa ăn vừa trò chuyện. CƠM canh đã ăn hết, Á Phàm thái các món thức ăn chín bày ra đĩa để mọi người nhắm với bia. Lục Hải Yến nán lại một lát trò chuyện, rồi trở về phòng tụng kinh. Bà Thôi hơi ngầy ngất vì chất men, nên cũng lui về phòng nằm nghỉ. Bên bàn ăn chỉ còn lại Phương Mộc, Á Phàm, Mễ Nam và chị Triệu.

Chút men nhẹ nhàng quả là thú vị, nó khiến ta được thư giãn thể xác và tâm hồn. Phương Mộc chỉ uống nửa lon bia cũng cảm thấy người rất dễ chịu, cảm giác mệt mỏi bị xua tan hết cả, anh thấy hình như gân cốt cũng ấm lên. Tuy nhiên anh vẫn rất tỉnh táo nhìn mấy người phụ nữ vẫn đang vui vẻ nâng ly.

Á Phàm uống nhiều nhất, vài cái vỏ lon bia đã lỏng chổng trên bàn, hai má cô đỏ hồng. Lúc trò chuyện về những điều xúc động, cô lúc khóc lúc cười bá vai chị Triệu. Mấy khi có dịp được xả hơi, cởi mở, nên chị Triệu cũng uống không ít nhưng chị vẫn ít nói, chỉ ngồi đó rưng rưng lệ, ôm chàng Á Phàm và vuốt tóc cô.

Mễ Nam thì lại khác với mọi ngày, cô buông xả mái tóc, sẵn sàng nâng ly với mọi người, số lon bia rỗng để trên bàn trước mặt cô cũng chẳng kém gì Á Phàm. Mễ Nam chỉ cười, rất ít nói, thỉnh thoảng nhìn

nhanh Phương Mộc rồi đưa mắt ra chỗ khác. Ánh mắt cô sáng long lanh, tình cảm dạt dào lai láng.

Phương Mộc có phần kinh ngạc, phải thốt lên: "Không ngờ Mễ Nam uống bia tài thật!"

Mễ Nam áp lon bia vào má đang ửng hồng, nguyền Phương Mộc: "Anh sẽ còn nhiều điều không ngờ!"

Á Phàm bứt ra khỏi chị Triệu, tay lóng ngóng bật một lon bia nữa, "cụng lon" với Mễ Nam, nói rõ to: "Chị Mễ Nam... khỏi phải bàn... chị rất xinh! Lại tốt nết nữa... bất cứ người đàn ông nào lấy được chị... anh ta đúng là người có phúc lớn..."

Phương Mộc nhú mày nhìn sang Mễ Nam. Nhưng Mễ Nam chẳng nhìn anh, mà chỉ mỉm cười nhìn Á Phàm.

"Chị... chị là chị gái của em..." Á Phàm tợp một hớp, rồi đưa tay quệt bia dính trên môi. "Em nhất định sẽ tìm giúp chị một anh chàng rất tuyệt... rất tuyệt... Anh Phương Mộc thấy đúng không?"

Phương Mộc chưa kịp đối đáp thì chị Triệu đã giằng lấy lon bia trong tay Á Phàm, mắng yêu: "Con bé này thật là... việc hôn nhân của mình còn chưa đâu vào đâu, sao đã vội lo hộ người khác làm gì?"

Nói rồi chị quay sang Phương Mộc, dịu dàng nói: "Chú Phương à! Hai người định bao giờ tổ chức, phải nhớ cho chị biết trước nghe chưa? Chị không có tiền bạc nhưng chị có thể giúp sức."

Chị lại rơm rớm nước mắt nhìn Á Phàm.

"Á Phàm chẳng khác gì con đẻ của chị, chị sẽ để cho nó đi lấy chồng thật đường hoàng vui vẻ..."

Phương Mộc không biết nói sao, chỉ lắc đầu và gượng cười.

"Cô Triệu cứ yên tâm, hai chúng cháu sẽ chung sống rất tốt, sang năm sẽ có bé cháu ngoại đến thăm bà Triệu!"

Á Phàm càng nói càng bốc đồng, cô còn thản nhiên cầm bao thuốc của Phương Mộc rút điều thuốc ra để hút. Vừa cầm bật lửa lên thì Mễ Nam đã giật lại.

"Tôi xin chúc mừng hai người trước!" Vẻ mặt Mễ Nam vẫn rất bình thản và cười rất tươi. "Nhưng Á Phàm phải cai thuốc đi đã, nếu muốn có một đứa con bụ bẫm, thì cô..."

"Cai thuốc à? Được! Không vấn đề gì." Á Phàm bỗng lim dim mắt, người cũng không đứng đơ nữa, hình như chất men say đã biến mất, cô tỉnh hẳn, trông cô như cây cung đã giương căng. "Tôi biết mình có một lô thói xấu, nhưng dù sao tôi cũng phải để dành đứa con đầu lòng cho người chồng của mình..."

Cả bàn ăn bỗng im phăng phắc.

Sắc mặt và các động tác của mọi người dường như đông cứng lại, có thể nghe rõ tiếng gió đang thổi ngoài cửa sổ.

Mấy giây sau Phương Mộc mới dùng dùng nổi giận quát lên: "Liêu Á Phàm!" Rồi ánh mắt anh chuyển sang chị Triệu.

Mễ Nam đã từng có thai rồi phải bỏ, chuyện này cô chỉ nói với Phương Mộc và chị Triệu. Phương Mộc chưa bao giờ nói với Á Phàm, chắc chắn là chị Triệu đã kể cho Á Phàm biết.

Chị Triệu cũng phát hoảng, ân hận, ngượng nghịu, áy náy... tất cả thể hiện trên khuôn mặt chị, nhưng chị nghĩ ra không thể nói nổi một câu gì.

Mễ Nam nhìn chăm chăm vào Á Phàm, nét cười của cô vẫn còn nhưng cứng ngắc trên khuôn mặt, bàn tay cô đang giơ ngang cầm lon bia. mấy giây sau... phát ra những tiếng "cách cách", lon bia biến dạng, bia trào ra chảy tong tong xuống mặt bàn.

Á Phàm không chịu lép vế, nhìn lại Mễ Nam, cô ta cầm điều thuốc lên châm lửa, đẩy vẻ khiêu khích, rít một hơi thuốc rõ dài rồi nhả khói.

Phương Mộc điên tiết đứng phắt dậy chỉ tay vào Á Phàm, anh định bắt cô ta phải xin lỗi Mễ Nam thì di động trong túi áo anh đổ chuông.

Nét nhạc chuông tươi vui bất ngờ vang lên khiến bầu không khí ở bàn ăn càng trở nên kỳ dị, đồng thời, câu chửi tục sắp văng ra từ miệng Phương Mộc cũng bị nghẽn lại. Anh nghiêng răng, chỉ tay vào Á Phàm. Nhưng vẻ mặt Á Phàm thì vẫn nhơn nhơn, bất chấp, vẻ rất tự đắc, nhả khói thuốc.

Phương Mộc lấy di động ra, anh run run vì phần nộ, bàn tay anh như muốn bóp nghiền cái máy di động.

"A lô..."

"Anh đang ở đâu?" Giọng Dương Học Vũ đầy lo lắng bất an. "Về ngay đi! Có tình hình khẩn cấp!"

Cho đến lúc được Phương Mộc dìu lên chiếc xe Jeep, Mễ Nam vẫn ở trạng thái như kẻ mất hồn, thậm chí trên khuôn mặt vẫn còn nguyên nét cười. Cô như ngây như dại nhìn Phương Mộc, dường như cô đã mất hết toàn bộ cảm giác với mọi vật xung quanh.

Bất cứ ai, nếu bị hạ nhục trước mặt mọi người như thế, đều đau đớn chẳng khác gì vết thương thành sẹo đã lâu lại bị rách ra, rồi xát muối lên và tiếp tục giầy vò hành hạ. Dù Mễ Nam là con người rất kiên nghị cũng khó mà chịu đựng nổi sự đau đớn này.

Giờ đây, mọi lời an ủi hay xin lỗi đều là vô ích. Phương Mộc mím môi, im lặng, mãi miết phóng xe lao nhanh. Sau khi vào trung tâm thành phố, anh bỗng cảm thấy bên cạnh có gì đó khác lạ bèn ngoảnh sang nhìn. Mễ Nam ngồi ghế bên, cô toàn thân như cứng ngắc, khuôn mặt đầm đìa nước mắt tuôn rơi lã chã.

Nước mắt không ít, và rất không bình thường, ngực áo cô đã ướt đầm một mảng lớn, vết thấm vẫn còn đang lan rộng thêm. Dường như thủy phần trong thân thể cô đều muốn tuôn ra qua tuyến lệ, chảy xuống mặt, xuống cằm. Không ngừng không nghỉ.

Phương Mộc kinh hãi, thậm chí anh ngờ rằng Mễ Nam sẽ ngất xỉu vì cơ thể mất nước. Anh lúng túng lục túi áo lấy ra tập khăn giấy đưa cho Mễ Nam, nhưng cô xua tay hất ra.

"Em muốn xuống xe." Nói rồi cô đưa tay ra lắc tay nắm cánh cửa xe.

Nhưng xe đang chạy trên 70 km/h! Phương Mộc vội giật tay Mễ Nam lại. Bàn tay cô đang lạnh như băng.

Mễ Nam vùng vằng liên hồi, chiếc xe Jeep cũng lắc lư chao đi. Phương Mộc hết cách, anh đành giảm tốc độ rồi đỗ xe vào ven đường.

Không chờ xe dừng hẳn, Mễ Nam đã mở cửa xe nhảy xuống. Có lẽ vì cô ngồi bất động trên xe quá lâu cho nên chân vừa chạm đất thì đã khuyu xuống, gần như ngã nhào. Phương Mộc vội đai an toàn, rồi nhảy xuống xe chạy lại đỡ cô đứng lên.

Đôi mắt Mễ Nam xa xăm, thất thần, cô ngoảnh sang bên không thèm nhìn Phương Mộc. Nhưng bàn tay cô lại đầy sức lực mạnh mẽ khác thường, cô hất tay, vùng ra khỏi Phương Mộc.

Phương Mộc lại bước lên nắm chặt cánh tay cô.

"Em đừng thế này... chúng ta phải về đơn vị đã. Dương Học Vũ nói là có tình hình mới..."

"Không can gì đến tôi!" Mễ Nam bỗng nổi khùng, hét toáng lên, toàn thân cô run bần bật. Mái tóc rối bời xõa xuống dính bết trên mặt, đôi mắt đỏ hoe lóe ra những tia lạnh buốt thấu xương. "Gã Nhậm Xuyên có chết cũng chẳng liên quan gì đến tôi! Dù các người chết sạch cũng chẳng liên quan gì đến tôi!"

Đầu óc Phương Mộc đã rối bời, anh chỉ còn cách an ủi cô: "Hay là anh đưa em về nhà đã... xin lỗi... quả thật anh không biết..."

Mễ Nam nín lặng không nói gì nữa, cô chỉ gườm gườm nhìn Phương Mộc, mạnh tay hất Phương Mộc ra, rồi cô xăm xăm bước ra

đường vẫy taxi.

Một chiếc taxi đã nhanh chóng phóng đến. Phương Mộc tay chống nạnh đứng thờ hồng hộc một lúc, rồi nặng nề bước lại xe mình, đặt đèn xe cảnh sát lên mui xe. Chân anh nhún ga thật mạnh.

Hơn mười phút sau, chiếc xe Jeep đã chạy vào sân khu công an. Phương Mộc rảo bước lên cầu thang. Dương Học Vũ đã đợi anh ở phòng làm việc từ lâu. Thấy Phương Mộc bước vào, Dương Học Vũ lập tức kéo anh sang phòng giám sát mạng internet.

9 giờ 13 phút tối hôm đó, thiết bị điện tử mà Ánh sáng thành phố từng sử dụng đã lại lên mạng, và vào trang web "Cảng thông tin thành phố C", sau 1 phút 1 giây thì chấm dứt. Nhóm cảnh sát Mao đã nhanh chóng xác định vị trí của hắc, tổ chuyên án đã cử người đến ngay địa điểm mà Ánh sáng thành phố lên nổi mạng nhưng chưa nhận được tin tức phản hồi. Tuy nhiên, căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, thì e rằng lần này sẽ vẫn là công cốc.

Phương Mộc hỏi: "Hắc có tung tin gì không? Hay vẫn chỉ là chương trình "bỏ phiếu"?"

"Không." Về mặt Dương Học Vũ bỗng nặng nề, anh xoay màn hình về phía Phương Mộc. "Anh tự xem đi!"

Phương Mộc cúi xuống nhìn, vẫn là cái trang web quen thuộc, một cái tiêu đề đặt trên vị trí cao nhất của trang diễn đàn, số lần nhấp chuột và phản hồi đều vượt quá bốn ngàn lần. Nội dung thảo luận rất đơn giản: chỉ có mấy chữ số.

1129

Phản ứng đầu tiên của Phương Mộc là giơ cổ tay xem đồng hồ, hôm nay ngày 26 tháng 11. Anh nghĩ ngợi, rồi ngẩng đầu, vừa khéo bắt gặp ánh mắt của Dương Học Vũ.

"Vẫn còn ba ngày nữa." Dương Học Vũ nhìn Phương Mộc đầy ngụ ý. "Anh cũng cho rằng nó chỉ thời gian à ^[10]?"

[10] *Chữ số 1129 ngụ ý "ngày 29 tháng 11".*

"Đúng." Phương Mộc gật đầu: "Là ngày Ánh sáng thành phố ra tay!"

"Khăng định là thế!" Cậu Mao vẫn ngồi trước màn hình bỗng lên tiếng. "Cư dân mạng cũng đoán như vậy."

"Ha ha..." Phương Mộc bật cười. "Lại là một vở kịch thiên hạ phải chú ý! Thật đúng với phong cách của hân."

Dương Học Vũ tức giận văng tục, cơ mặt anh đánh lại, lạnh như băng.

"Thằng khốn nạn nông nghênh."

Nửa giờ sau, nhóm cảnh sát đến điều tra vị trí của Ánh sáng thành phố đã thu quân trở về. Họ báo cáo rằng vị trí lên mạng lần này là ở một quán cafe kiểu Mỹ ở ngoại thành phía tây. Gã Ánh sáng thành phố dùng mạng Wifi như trước. Điều tra các băng hình camera của nhà hàng, thì không thấy có hiện tượng gì khác thường, ngờ rằng thằng cha kia vẫn theo cách cũ: lợi dụng sóng vô tuyến Wifi phủ rộng ra bên ngoài nhà hàng để lên mạng đưa thông tin.

Dương Học Vũ lập tức báo cáo với tổ chuyên án. Lãnh đạo ra chỉ thị: ngoài lực lượng chuyên bảo vệ Nhậm Xuyên ra, toàn thể thành viên của tổ chuyên án lập tức trở về khu công an để họp.

Lúc gần nửa đêm, phòng họp số 3 của khu công an đèn thấp sáng trắng. Các thành viên tổ chuyên án đều ra khỏi giường êm đệm ấm, phần lớn các anh em ăn mặc đều hơi xộc xệch nhưng ai cũng rất phấn chấn và tỉnh táo. Điều mà Phương Mộc không ngờ là Mễ Nam cũng đến. Cô mặc thường phục, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, mi mắt sưng húp, khiến Dương Học Vũ phải nhìn cô mãi không thôi.

Phương Mộc cũng mấy lần nhìn trộm Mễ Nam, nhưng từ lúc bước vào phòng họp, cô ngồi im ở một góc phòng và chỉ toàn nhìn xuống, trên hai đầu gối đặt chiếc laptop, không hề nhìn Phương Mộc.

Sau khi nghe Dương Học Vũ báo cáo tình hình, toàn thể tổ chuyên án đều kinh ngạc, rồi xôn xao phẫn nộ. Rành rành là thằng cha ấy đang khiêu khích!

Trưởng khu công an thì rất bình tĩnh, sau khi hút được nửa điếu thuốc là, ông khẽ hỏi Phương Mộc: "Liệu có khả năng gã Ánh sáng thành phố chỉ tung tin để lừa chúng ta? Còn hắn sẽ ra tay sớm hơn hoặc muộn hơn ngày 29 này không?"

Phương Mộc chỉ thoáng nghĩ rất nhanh rồi lập tức lắc đầu.

Gã Ánh sáng thành phố dám trắng trợn khiêu khích cảnh sát tất nhiên hắn đã tin chắc mình sẽ giết được quan tòa Nhậm Xuyên. Phía cảnh sát dù chưa biết hắn dựa vào ưu thế gì nhưng qua các vụ án trước đây có thể nhận ra dấu vết về tâm lý của hắn: hắn không phải kẻ dễ dàng từ bỏ ý đồ. Hắn rất khoái trá hưởng thụ cái cảm giác khi thấy thiên hạ phải xôn xao chú ý. Chắc chắn giờ này hắn đang mở thiết bị rồi lên mạng, rất đặc ý ngồi xem dân chúng đang đua nhau nhấp chuột xem, phản hồi và truyền tải như điên. Hắn khoái trá vì cái biệt danh Ánh sáng thành phố đang lưu truyền rộng rãi trên mạng, hắn vui vì dân chúng tin rằng hắn là người nắm quyền lớn trừng phạt người khác, hắn say sưa vì được khẳng định và sùng bái. Nếu Ánh sáng thành phố muốn duy trì cái vị trí và danh phận này thì hắn nhất định không được thất tín với dân chúng. Nói cách khác, hắn đã công bố ngày 29 tháng 11 là ngày Nhậm Xuyên tận số thì hắn nhất định phải hành động.

Sau khi nghe Phương Mộc trình bày, vẻ mặt của trưởng khu công an có phần nhẹ nhõm.

"Thế nào, các anh em?" Sếp trưởng khu gõ tay xuống bàn. "Gã Ánh sáng thành phố đã công bố ngày gây án, và cũng đã xác định người bị hại; nếu chúng ta không thể ngăn chặn hắn thì cả lũ chúng ta chính là đồ bị thối!"

Các thành viên tổ chuyên án bỗng sôi động hẳn lên.

Vấn đề tiếp theo là: liệu thẳng cha Ánh sáng thành phố sẽ ra tay với quan toàn Nhậm Xuyên vào giờ nào, dùng thủ đoạn gì, ở đâu?

Việc phân tích các khía cạnh của vụ việc kéo dài đến lúc trời tờ mờ sáng. Mọi người đưa ra phương án như sau:

Một là, phải nâng cấp việc bảo vệ Nhậm Xuyên, tăng thêm nhân lực, sử dụng thiết bị thông tin và vũ khí tối tân hơn. Nếu cần sẽ chuyển ông ta đến địa điểm bí mật để bảo vệ.

Hai là, vì Ánh sáng thành phố đã tung tin dự báo lên mạng rộng khắp, cần thông báo cho các nhà mạng và các diễn đàn phải gỡ xuống, gắng tối đa ngăn chặn sự việc càng thêm xôn xao ầm ĩ.

Ba là, theo suy đoán của Phương Mộc, thủ đoạn gây án của Ánh sáng thành phố luôn nâng cấp, trong vụ án mạng ở khu vực Phú Đô hãn đã dám phóng hỏa để đạt được mục đích, vậy thì vụ này hãn sẽ dùng thủ đoạn mang tính tàn phá lớn hơn để thực hiện hành vi giết người. Cho nên, cảnh sát cần phải tập trung lực lượng xử lý các vật phẩm nguy hiểm trong phạm vi toàn thành phố, cho đến trước 24 giờ ngày 29 tháng 11, các chất nổ, vật liệu dễ cháy, vật liệu có chất độc, các loại hóa chất hoạt tính... phải được quản lý chặt chẽ; mọi hành vi giao dịch mua bán phải báo cáo với công an địa phương và trong phạm vi hai tiếng đồng hồ phải báo cáo để tổ chuyên án nắm vững.

Bốn là, toàn thể công an thành phố không được nghỉ phép, thực hiện sẵn sàng 24/24 giờ tiếp ứng; ngày 29 tháng 11, các đơn vị phòng cháy chữa cháy, y tế và rà soát bom mìn chất nổ phải túc trực chờ lệnh.

Phương án bao gồm đủ mọi khía cạnh lớn nhỏ, phải nói là đã rất chi tiết, tuy nhiên có một số công tác không thuộc phạm vi công an có thể điều hành và quyết định, cần được các ban ngành của chính quyền liên kết để cùng chấp hành. Mặt khác, đây là lần đầu tiên thành phố C đưa ra một phương án đối phó như thế này, tất nhiên kinh phí sẽ rất tốn kém, sẽ ảnh hưởng đến nhiều phương diện của xã hội, dân sinh. Riêng việc phê duyệt trình tự đã tốn không biết bao nhiêu thời gian. Vì thế, tổ

chuyên án cũng không hy vọng quá nhiều rằng ngày 29 tháng 11 mọi chi tiết của phương án đều có thể thực hiện được; giống như sếp trưởng khu nói: "Chúng ta không nên dựa dẫm người khác, mà phải dựa vào chính mình, dù chặt vật cũng phải cố đứng vững đến nửa đêm ngày 29."

Nhưng, sang ngày hôm sau, chuyện rất không ngờ vẫn cứ xảy ra.

Nhậm Xuyên không làm đúng yêu cầu của cảnh sát rằng phải gắng tối đa loại bỏ mọi nhiễu loạn của các thông tin trên mạng. Thế mà hàng ngày đi làm về, việc đầu tiên ông ta làm là lên mạng tìm các thông tin về gã Ánh sáng thành phố và thông tin về mình. Ông ta cho rằng đây là hành động tự bảo vệ của mình. Vì thế, hôm qua ông ta đã sớm phát hiện ra lời dự báo mới nhất của gã Ánh sáng thành phố, đọc các bình luận của cư dân mạng suy đoán về ý nghĩa thực của chữ số 1129. Sau một đêm mất ngủ, Nhậm Xuyên đang cố trấn tĩnh cũng đã nhận ra số lượng cảnh sát bảo vệ mình tăng lên rõ rệt, ông ta lập tức hoang mang, dường như ép các cảnh sát bảo vệ phải cho ông ta gặp lãnh đạo tổ chuyên án.

Trưởng khu công an thay mặt tổ chuyên án tiếp Nhậm Xuyên. Họ nói những gì thì không ai biết, nhưng thỉnh thoảng thấy ở phòng họp vọng ra tiếng gào thét, Nhậm Xuyên đã mất hết lý trí. Khoảng nửa giờ sau, trưởng khu tức giận sai bước đi ra, dặn hai anh cảnh sát vào phòng họp trông nom Nhậm Xuyên.

"Khỉ thật! Gã này sợ quá hóa điên rồi!" Ông uống một hơi hết nửa chai nước. "Vừa nãy hăn dám dọa tôi là muốn tự tử, thà mình tự chết còn hơn là để cho Ánh sáng thành phố giết!"

Hơn nửa ngày trời tổ chuyên án sống trong tâm trạng lo lắng bất an. Trưởng khu và Dương Học Vũ không ngớt gọi điện cho nhau; cứ sau vài giờ lại phải lên gác xuống gác họp hành hội ý các kiểu. Nhậm Xuyên ở trong phòng họp cũng không ngồi yên, các anh cảnh sát canh gác ông ta kể rằng, ông ta gọi điện liên hai giờ đồng hồ, có lúc khóc âm lên vì bị kích động. Các anh em đang bàn tán xem ai là người khiến cho Nhậm Xuyên quan tâm nhiều như thế, thì người ấy đã tự đến cơ quan công an khu.

Điều mà không ai có thể ngờ là, người ấy chính là cô gái Tề Viên.

Tề Viên vừa lên đến nơi thì Nhậm Xuyên kéo ngay vào phòng họp, ông ta cứng rắn nói với các cảnh sát bảo vệ rằng mình yêu cầu được nói chuyện riêng với Tề Viên. Sau khi xin ý kiến của lãnh đạo chấp nhận, hai anh cảnh sát lui ra ngoài.

Cuộc nói chuyện này kéo dài nửa giờ. Phương Mộc mấy lần đi đến cửa phòng họp, thấy hai anh cảnh sát vẫn đứng đó, anh cũng thấy lạ.

"Vẫn chưa ra à?" Phương Mộc cau mày: "Họ đang làm gì?"

"Không biết nữa." Một cảnh sát nhún vai. "Cả hai liên tục nói chuyện nhưng không biết là nói chuyện gì."

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi đưa tay lên gõ cửa, nhưng không thấy ai trả lời. Anh không kiên nhẫn được nữa, bèn đẩy cửa bước vào.

Trong phòng họp rộng thênh thang, Nhậm Xuyên và Tề Viên ngồi bên góc chiếc bàn rất dài, tư thế của họ thật buồn cười. Nhậm Xuyên chỉ ngồi ghé một bên mông lên ghế, một chân gần như quỳ gập xuống đất, nắm chặt tay Tề Viên lắc lắc liên hồi. Vẻ mặt ông ta đầy nét hối hận và cảm kích.

Phương Mộc rất kinh ngạc không nén được, hỏi: "Thế này là..."

Tề Viên nghe thấy bèn quay lại, hai mắt đẫm lệ, giọng cô run run: "Ông Nhậm Xuyên đã giải thích rõ với tôi tất cả rồi, phán quyết của tòa án không phải trách nhiệm của ông ấy, đúng thế, tôi có thể lượng thứ cho ông ấy... đừng để ông ấy phải gặp bất hạnh..."

Phương Mộc càng thấy kỳ cục, anh vội nhìn sang Nhậm Xuyên. Ông ta không ngớt lắc đầu, nghẹn giọng, không thể nói gì được nữa.

Phương Mộc không sao hiểu nổi thế này là sao, bỗng nghe thấy những tiếng bước chân gấp gáp ở ngoài hành lang. Ngay lập tức, Dương Học Vũ chạy vào phòng họp.

Dương Học Vũ tức giận tái mặt, chỉ vào Nhậm Xuyên đang run bần bật, hồi lâu anh mới nói được: "Này... ông nghe đây... dù định làm gì, ông không thể bàn trước với bọn tôi hay sao?"

Thì ra là cách đây mấy phút, trang mạng "Cổng thông tin thành phố C" bỗng tung ra một đoạn video, trong đó hai vai nam nữ là Nhậm Xuyên và Tề Viên; Tề Viên khẩn thiết nói rằng, không thể hoàn toàn trách cứ Nhậm Xuyên về lời tuyên án không công bằng kia, tôi đã lượng thứ cho ông quan tòa Nhậm Xuyên vì ông ta chỉ là kẻ bị động, đồng thời, cô kêu gọi cư dân mạng đặc biệt là Ánh sáng thành phố hãy tha cho Nhậm Xuyên. Còn Nhậm Xuyên thì nước mắt ngấn dài xin lỗi công chúng, thậm chí ông ta lú lút cả lưỡi cầu xin Ánh sáng thành phố tha mạng.

Đoạn video ấy vừa tung lên thì cư dân mạng lại "quan tâm" nhấp chuột và lan truyền cực nhanh. Sau chưa đầy 20 phút, video này đã xuất hiện trên gần một trăm trang web. Những người "rách việc" còn đặt tên cho video này là "Gã quan tòa bất lương cầu xin sát thủ giết người hàng loạt tha tội".

Phương Mộc dờ khóc dờ cười. Chắc là vừa nãy Nhậm Xuyên đã dùng di động quay cảnh ông ta nói chuyện với Tề Viên rồi tung lên mạng. Ông ta thiết tha ham sống, điều này có thể thông cảm, nhưng, là một vị quan tòa mà lại không tin ở cảnh sát, rồi ngỏ lời cầu xin hung thủ, thì phía cảnh sát đâu có thể chịu đựng nổi cái vố này?

Sếp trưởng khu cũng lập tức được xem đoạn video ấy, rất điên tiết, ông nguyên rủa Nhậm Xuyên một hồi, sau đó bố trí cảnh sát hộ tống Tề Viên về trường đại học. Tề Viên rất ngây thơ, tình cảm, lúc sắp ra về cô còn nài nỉ ông trưởng khu hãy bảo vệ Nhậm Xuyên thật an toàn.

"Đúng là khi tuyên án cháu chỉ mong ông ta chết đi mới hả... nhưng thực ra ông ta không đáng chết... mong các chú..."

Trưởng khu lập tức ngắt lời cô: "Cô có tham gia "bỏ phiếu" không?"

Tề Viên sững sờ, một lúc sau mới đỏ mặt gật đầu, rồi thanh minh: "Khi đó cháu tức quá cho nên... nhưng..."

Trưởng khu đã hết kiên nhẫn, ông xua tay ra hiệu cô hãy biến đi cho nhanh, rồi ông quay trở vào.

Nhìn Nhậm Xuyên mặt mày tiu nghỉu ngồi bên bàn, Phương Mộc cười ngao ngán lắc đầu, anh định quay đi thì ông ta lập tức níu áo anh, mếu máo nài nỉ: "Anh Phương Mộc, cho tôi nói với anh mấy câu được không?"

Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi cũng kéo ghế ngồi xuống, hỏi: "Anh định nói gì?"

Nhậm Xuyên vẻ bức xúc bất an, hai tay vịn vào nhau, khẽ nói: "Tôi biết, mình đã xúc phạm bên cảnh sát các anh, mong anh hãy coi như tôi, tôi rất sợ chết... được không? Nếu là anh thì..."

"Nếu là tôi, thì tôi sẽ tin ở cảnh sát!" Phương Mộc cất cao giọng. "Anh cho rằng mình làm thế thì gã Ánh sáng thành phố sẽ mũi lòng ư? Đâu phải ai ai cũng tốt bụng như cô Tề Viên!"

"Vâng, đúng thế. Cô ấy rất tốt bụng." Tâm trạng của Nhậm Xuyên càng lúc càng rối. "Đúng là đồ khốn....vừa nãy tôi gọi điện cho bà già họ Hồ, không chờ tôi nói xong bà ta đã đập máy; tôi lại gọi lại thì bà ta không thèm nghe nữa."

"Thôi nào." Phương Mộc không muốn mất thì giờ nữa. "Anh chỉ cần nghiêm chỉnh nghe theo chúng tôi thì sẽ không xảy ra chuyện gì hết."

Nhậm Xuyên ngẩng nhìn Phương Mộc, nhưng ánh mắt lại tránh sang chỗ khác, ậm ừ một lát, rồi ông ta lắp bắp nói: "Các anh cho tôi ở lại khu công an được không? Ở đây là an toàn nhất. Cho tôi vào phòng chứa đồ cũng được."

Phương Mộc nói: "Tôi phải xin ý kiến lãnh đạo đã."

Ý nghĩ của Nhậm Xuyên không phải không có lý, với tình hình hiện nay, nhà riêng hay cơ quan của ông ta không đủ độ an toàn tuyệt đối. Cơ quan công an luôn được canh gác nghiêm ngặt, thì là nơi bảo vệ yên tâm nhất.

Nhưng Phương Mộc cũng không ngờ sếp trưởng khu lại không đồng ý với yêu cầu của Nhậm Xuyên.

"Giữ hân ta ở lại đây, tất nhiên là biện pháp an toàn nhất, nhưng..." Mắt ông sáng rực nhìn Phương Mộc. "Anh muốn bảo vệ cái đồ khi ấy hay anh muốn bắt thằng cha Ánh sáng thành phố?"

Phương Mộc nín lặng.

"Không để cho Nhậm Xuyên bị xâm hại, đương nhiên là mục đích chủ yếu của chúng ta, nhưng sau đó thì sẽ thế nào? Không thể để anh ta ở lại đây mãi mãi! Và, ai dám chắc sau này sẽ không xuất hiện những gã na ná như Nhậm Xuyên?" Dương Học Vũ cũng khuyên Phương Mộc. "Câu chuyện này đã khiến anh em ta mệt đứt hơi rồi, chi bằng nhân đây tóm bằng được gã Ánh sáng thành phố để sau này được yên ổn dài lâu."

Có thể nói thẳng ra là, coi Nhậm Xuyên là mối cá để câu con nhân ngư hung hãn Ánh sáng thành phố!

Phương Mộc vẫn cảm thấy không thỏa đáng, dù anh cũng từng có ý nghĩ lợi dụng Nhậm Xuyên để nhử thằng cha Ánh sáng thành phố lộ mặt ra, nhưng với tình thế trước mắt, mà cảnh sát cứ làm như vậy thì không công bằng cho Nhậm Xuyên, và tỷ lệ rủi ro cũng rất cao, biết đâu thằng cha nhân ngư Ánh sáng thành phố sẽ đớp mất con mồi.

Nhưng ý của sếp trưởng khu đã quyết, và ông liền ra lệnh chuyển Nhậm Xuyên đến một nơi khác để bảo vệ.

Lúc này đã là 6 giờ 40 phút ngày 27 tháng 11. Còn hơn 50 giờ nữa sẽ đến kỳ hạn chết chóc mà gã Ánh sáng thành phố công bố.

Chương 17: TOÀN DÂN BIỂU QUYẾT

Anh lau sạch sẽ cái khay cuối cùng rồi đặt vào tủ bếp. Sau đó anh ngồi tựa bên quầy châm thuốc hút.

Thằng cu béo ngồi dưới sàn, hai tay đang xé một cái đùi gà rán nhai chóp chép ngon lành. Anh vừa hút thuốc vừa mỉm cười nhìn thằng bé.

Thằng nhóc này phàm ăn thật! Nhưng không thể trách gì nó. Hồi xưa anh trạc tuổi nó, nếu có cái đùi gà mà ăn thì đó là phúc lớn bằng cái đình.

Hút xong điếu thuốc, anh đứng lên bước về phía cái tủ áo kê ở góc nhà, lúc đi vòng qua thằng bé, anh đưa tay xoa đầu nó. Anh mở tủ áo, lục trong đám áo quần chồng chất rút ra chiếc ba lô to, tay xách chặt vật, đủ thấy nó rất nặng. Anh kéo nó đến bên cạnh giường rồi mở ra. Trước hết anh cẩn thận kiểm tra các thứ bên trong ba lô, sau đó lại nhấc cái túi đựng máy tính đang để trên tủ đầu giường, lấy ra chiếc laptop nhét vào ba lô.

Anh chưa kịp kéo kín ba lô thì ở nhà dưới vọng lên một giọng nữ trong trẻo gọi: "Ông chủ! Em đã đến ạ!"

Anh "ừ" một tiếng, rồi vội xuống cầu thang. Cô gái đã quen với việc ông chủ đi xa, nên cô chỉ việc đứng bên quầy chờ chủ nhân dọn dờ. Chủ yếu vẫn là bán hàng, phục vụ khách cho tốt và trông nom thằng cu béo ăn uống, đừng để nó chạy ra làm phiền thực khách. Cuối cùng ông chủ bổ sung một câu: nếu tôi về quá muộn thì cô cứ khóa cửa hàng lại và ra về.

Sắp xếp xong các việc, anh lại đi lên gác. Vừa bước vào gian gác thì anh nhìn thấy cu béo ngồi bên chiếc ba lô, nó tò mò mở ra xem.

Anh sợ toát mồ hôi, vội chạy đến nhắc cu béo đặt sang bên. Mông thằng cu béo rơi đánh phịch xuống sàn, nó ức quá khóc ầm lên.

Anh không dễ dàng nó vội, anh lập tức mở ba lô xem lại, thấy vẫn bình thường, bấy giờ anh mới yên tâm.

Nhớ lại tình huống vừa rồi mà sợ hết hồn. Anh gắt âm lên với thằng bé: "Đã nói rất nhiều lần rồi: không được đụng đến các thứ của người ta nghe chưa?"

Vừa nói xong anh lại thấy mình thật nực cười. Nếu thằng cu béo nghe hiểu anh nói gì, thì nó đâu cần anh phải chăm sóc?

Cu béo sợ quá, gào khóc càng to. Anh vội tươi cười và dỗ dành nó, cuối cùng anh mở tủ lạnh lấy ra một thanh lap xường đưa cho nó. Nó liền im bật không khóc nữa.

Anh vừa bực mình vừa buồn cười, đứng nhìn nó một lúc, rồi đưa tay lên nhìn đồng hồ. Cũng không còn sớm nữa.

Nhậm Xuyên được chuyển đến một khách sạn nhỏ ở ngoại thành. Cảnh sát lựa chọn ở đây vì nó tương đối hẻo lánh, khó bị phát hiện; mặt khác, nếu Ánh sáng thành phố hành động được việc bằng thủ đoạn gì đó có sức phá hoại rất lớn thì ở nơi ngoại ô vắng vẻ này cũng không đến nỗi để lại hậu quả quá nghiêm trọng.

Nhậm Xuyên rất không muốn đi khỏi khu công an, ông ta gần như bị cảnh sát áp giải lên xe để đi. Tuy nhiên, khi xe chạy đến gần khách sạn thì ông ta cũng đã bình tĩnh trở lại, không ngó nhìn ra ngoài cửa kính xe, hình như để quan sát xem đây là khu vực nào.

Khách sạn nhỏ này ngày trước vốn là nhà nghỉ của một xưởng hóa chất ở ngoại thành, là một ngôi nhà ba tầng. Khi xưởng hóa chất chuyển đi, họ nhượng lại cho một tư nhân. Nhìn khung cảnh của họ, có vẻ như kinh doanh chẳng mấy hiệu quả, nhưng cảnh sát khu vực hé lộ rằng khách sạn mi-ni này đâu có trông vào kinh doanh để kiếm sống, thực chất nó là một tụ điểm đánh bạc và mua bán dâm. Có lẽ là vì nguyên nhân ấy cho nên khi cảnh sát đặt vấn đề trưng dụng thì chủ khách sạn im re không dám từ chối.

Nhậm Xuyên được bố trí ở tầng hai, phòng 207, bữa ăn hàng ngày do cảnh sát đặt một nhà hàng gần đó đưa đến. Các căn phòng trên dưới và bên cạnh phòng 207 đều có cảnh sát vào ở, rất tiện cho việc quan sát và bảo vệ. Dưới sân và xung quanh khách sạn đều có cảnh sát túc trực 24/24; cứ ba người một nhóm, và đều trang bị hai khẩu súng ngắn kiểu 92, một tiểu liên cỡ nhỏ kiểu 79, dùi cui điện, dao găm chuyên dụng, máy liên lạc vô tuyến. Cứ hai giờ thì đổi gác một lần.

Buổi sáng ngày 28 tháng 11 bình an vô sự. Nhậm Xuyên ngồi trong phòng đóng kín cửa, hai bữa ăn đều do cảnh sát đưa đến tận nơi. Khoảng 3 giờ chiều hôm đó bỗng có một chiếc xe du lịch lái đến gần khách sạn, người lái xe nhìn thấy cảnh sát vũ trang đang tuần tra thì lập tức quay đầu xe chạy trốn. Tổ chuyên án luôn sẵn sàng đối phó, bèn điều ba chiếc xe và 11 cảnh sát buộc họ dừng lại. Kiểm tra nhân thân những người trên xe, thì thấy một nam một nữ. Người đàn ông mặc áo phóc đi giày da nhìn thấy súng ống đang chĩa về phía mình thì sợ tái mét; cô gái trẻ son phấn lòe loẹt cũng run lẩy bẩy. Kiểm tra nhân thân xong, cảnh sát đã hiểu ý đồ của cả hai: bọn họ chỉ là một cặp khách làng chơi và cô gái hư đốn mò đến bãi đáp cũ để "mua bán". Tổ chuyên án thấy họ chưa làm cái việc mua bán dâm và cũng chưa có chứng cứ gì, nên cũng thôi, không xử lý cái chuyện vặt vãnh này, bèn xua họ biến đi cho xong chuyện.

Các anh cảnh sát cận kề bảo vệ Nhậm Xuyên kể lại rằng, khi bốn cảnh sát bước vào phòng của Nhậm Xuyên, liên lạc bộ đàm tìm hiểu về chiếc xe du lịch ấy, Nhậm Xuyên ngỡ là Ánh sáng thành phố đến, hoảng quá chui ngay xuống gầm giường. Khi tình hình trở lại bình thường, ông ta mới run rẩy bò ra, khiến các anh cảnh sát vừa buồn cười lại vừa ghét ông ta.

Cho đến tối, xung quanh ngôi nhà vẫn không có động tĩnh gì. Cứ cách một giờ, cảnh sát Mao từ phòng giám sát mạng lại báo cáo tình hình với tổ chuyên án. Không hề thấy Ánh sáng thành phố xuất hiện trên mạng. Tuy nhiên, cư dân mạng đoán già đoán non càng lúc càng nóng, không ít người đã khẳng định ngày mai Ánh sáng thành phố sẽ ra tay với

Nhậm Xuyên; thậm chí họ rủ nhau túc trực 24/24 trên mạng để chờ xem tường thuật trực tiếp hiện trường vụ quan tòa bất lương phải bỏ mạng.

Tổ chuyên án không dám lơ lửng, vì cuộc chiến đấu thực sự sắp sửa bắt đầu.

Sáng sớm ngày 29 tháng 11, tổ chuyên án triệu tập cuộc họp toàn thể. Nội dung họp không có gì mới, chủ yếu chỉ là khẳng định lại nhiệm vụ phải làm. Thực ra các bộ phận chức năng đều đã thuộc lòng công việc cho nên cuộc họp diễn ra rất nhanh. Sau khi tan họp thì vừa khéo đến giờ ăn sáng, các nhóm đều ăn nhanh gọn. Phương Mộc cầm suất ăn sáng đến tận phòng đưa cho Nhậm Xuyên.

Gõ cửa một hồi, chẳng thấy động tĩnh gì, chỉ thấy một bóng người động đậy trong cửa kính, thì ra là ông ta đang im lặng quan sát anh. Phương Mộc sốt ruột bèn gọi to: "Tôi đây mà, mở cửa ra!"

Lúc này Nhậm Xuyên mới mở cửa, mùi khói thuốc lá và mùi mồ hôi nồng nặc cũng xộc ra theo. Phương Mộc cau mày, một tay cầm đồ ăn một tay đưa lên bịt mũi, bước vào.

Nhậm Xuyên đầu bù tóc rối, áo quần xộc xệch, da mặt bóng nhẫy vì suốt một ngày một đêm chưa rửa mặt, chắc đêm qua quần áo cũng không dám cởi, cứ thế mà nằm qua đêm.

"Anh cứ để đây cho tôi." Nói rồi ông ta ngao ngán ngồi phịch xuống giường, hai ngón tay vẫn đang kẹp điếu thuốc lá. Phương Mộc nhìn cái bàn. Suốt cơm tối qua đưa đến hầu như vẫn nguyên vẹn trên bàn không đụng đến, nhưng cái gạt tàn thì ngập những đầu mẩu thuốc lá.

"Đêm qua ngủ không ngon giấc à?"

"Không phải thế..." Nhậm Xuyên ủ rũ cúi đầu, nói như hết hơi: "Mà là căn bản không hề ngủ."

"Thế thì không ổn. Anh nên ăn một chút, rồi đi ngủ đi." Phương Mộc cân nhắc từ ngữ. "Hôm nay... rất quan trọng, anh phải giữ cho cả thể lực lẫn tinh thần vững vàng..."

"Để sau hãy hay." Nhậm Xuyên rít thuốc lá, đôi mắt đỏ ngầu bị khói thuốc bay vào cay chảy nước mắt. Ông ta dụi mắt, rồi cúi nhìn cái đĩa đựng món ăn sáng. "Tôi không sao ăn nổi, cứ có cảm giác nó là bữa ăn cuối cùng trước lúc lên đường".

Phương Mộc vừa tức vừa buồn cười. "Cơm dành cho phạm nhân sắp bị tử hình mới là bữa ăn cuối cùng chứ! Gã Ánh sáng thành phố không thể kết án anh tử hình, hắn đâu phải quan tòa, quan tòa là anh! Hãy chịu khó ăn đi để có tinh thần tỉnh táo."

Nhậm Xuyên chỉ âm ừ mấy tiếng, rồi nín lặng.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi đi, rất nhanh đã qua già nửa ngày, mà Ánh sáng thành phố vẫn không có động tĩnh gì, hình như hắn đã lặn mất tăm mất tích.

Còn về tình hình Nhậm Xuyên, thì không hề tĩnh lặng. Lúc sáng ông ta đòi gặp mẹ già đang ở mãi tận tỉnh Cam Túc, đến trưa thì xin giấy bút để viết "di thư" để lại, đến chiều thì như hóa điên, nằng nặc đòi kiểm tra xem súng ống đạn dược của cảnh sát có đầy đủ không.

Ngần ấy hành vi rõ đại bất thường khiến cho bầu không khí vốn đang căng thẳng càng thêm nóng lên.

"Khốn kiếp! Nên tiêm cho hắn một mũi an thần mới đúng!" Dương Học Vũ nguyên rủa. "Hắn làm cho chúng ta mệt quá!"

Sếp trưởng khu công an đã bóc đến bao thuốc thứ ba, đủ thấy ông cũng hết sức lo lắng.

"Cố chịu đựng đi!" Ông đưa tay lên xem đồng hồ: "Đã gần 6 giờ rồi."

Màn đêm sắp buông, thành phố này sắp kết thúc một ngày đầy huyên náo và ồn ã, rồi trở lại yên tĩnh.

Nhưng vẫn không thấy xuất hiện cái làn ánh sáng chết chóc kia.

Tuy nhiên, bóng đêm kéo đến vẫn không khiến các cảnh sát cảm thấy nhẹ nhõm, trái lại họ càng phải cảnh giác hơn. Bóng đêm là gì, là những thứ chưa biết, là những sự che đậy, là những hành vi càn rỡ không sợ gì ai.

Cả ngôi nhà nhỏ đèn bật sáng trưng, tất cả các phòng, bất kể là phòng của ai đều bật đèn. Ngoài sân cũng treo thêm mấy ngọn đèn sáng trắng. Khoảng đất trống bên ngoài thỉnh thoảng cũng loang loáng ánh đèn pin.

Gần như cứ cách 15 phút Phương Mộc lại nhìn đồng hồ, anh có cảm giác thời gian trôi chậm rề rề, chậm một cách đáng sợ. Trên bầu trời tối đen không hề nhìn thấy một gợn mây trôi, hình như trời đất và vạn vật cũng đều ngưng trệ bất động.

Mọi người đứng gần nhau đều dần ít nói nhưng các động tác nho nhỏ thì càng lúc càng nhiều hơn. Trưởng khu đang xem kinh kịch trên tivi, ngón tay ông khẽ gõ nhịp trên đầu gối nhưng chẳng hề ăn nhập gì cả. Dương Học Vũ mấy lần chỉnh lại vị trí bao đựng súng, hình như anh đang tính xem nên làm gì để có thể rút súng ra thật nhanh.

Chỉ có các câu thông báo về tình hình tuần tra vang lên qua máy bộ đàm, ngoài ra cả khu nhà đều cực yên tĩnh. Cũng vì thế mà khi máy di động của trưởng khu bỗng reo chuông thì mọi người đều giật mình, một cảnh sát trẻ còn nhảy bật lên và bàn tay thì sờ ngay vào bao súng đeo ở hông.

Trưởng khu không hài lòng lườm mắt nhìn anh ta, rồi ông bình thản trở lại, ấn nút "nghe". Chỉ mấy giây sau mặt ông biến sắc, nói: "Liên tục báo cáo cho tôi." Rồi dập máy.

Mọi người còn đang kinh ngạc thì ông đã cầm áo khoác và máy bộ đàm lên, nói: "Các chiến sĩ ở hai gian bên cạnh Nhậm Xuyên tiếp tục làm nhiệm vụ, những người khác lập tức xuống sân, lên xe!"

Dương Học Vũ vội hỏi: "Sao thế ạ?"

"Chúng ta mắc lừa rồi!" Sắc mặt trường khu ngán ngấm. "Mục tiêu của thằng cha Ánh sáng thành phố là bà già họ Hồ!"

Lúc ngồi trên xe phóng như bay trở về nội thành, Phương Mộc đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Sau khi gã Ánh sáng thành phố tung ra cái chiêu "bỏ phiếu" thì cả nhà bà Hồ không hề bận tâm. Nhưng, đồng thời với sự việc Nhậm Xuyên bị sát thủ giết người hàng loạt đòi lấy mạng thì bà và con trai Hùng X cũng hơi cảm thấy bất an. Dù Nhậm Xuyên đã từng "giúp" họ, nhưng gia đình bà vẫn kiên định ý nghĩ tốt nhất là tránh xa mọi phiền hà rách việc. Cho nên họ từ chối bình luận vụ việc đối với bên ngoài; khi Nhậm Xuyên gọi điện đến yêu cầu bà Hồ lên tiếng, cùng với Tề Viên đứng ra để quay phim nài xin Ánh sáng thành phố tha mạng, thì nhà bà Hồ cũng từ chối. Ngày 29 tháng 11 là kỳ hạn xử tử mà Ánh sáng thành phố công khai đưa ra, thì Hùng X vừa lo lắng vừa khắp khởi tò mò chờ đợi xem sự việc sẽ ra sao, nhưng cả ngày chẳng thấy có tin tức gì. Hùng X cho rằng đó chỉ là trò đùa, sau khi tan tầm anh ta cùng vài người bạn đi uống bia. Lúc hơn 7 giờ tối anh ta về đến cửa nhà (căn hộ số 301 đơn nguyên 2 tòa nhà 22 khu tập thể xưởng giấy cũ) thì bỗng bị vấp ngã. Vì hành lang vốn không có đèn chiếu sáng nên Hùng X bật đèn của máy di động soi: thấy có một sợi dây dài, chính nó làm vướng chân anh, nhưng trông nó rất giống ngòi dây cháy chậm, đầu kia của sợi dây chui vào cái vại dưa đặt ở cửa nhà anh. Hùng X đánh bạo mở nắp vại dưa ra thì nhìn thấy một vật giống như kíp mìn, xung quanh đặt những cái chai nhựa bên trong chứa đầy một thứ chất lỏng màu hồng nhạt. Hùng X lập tức báo công an. Trung tâm chỉ huy cảnh sát 110 sau khi xác định nhân thân của Hùng X và bà Hồ, họ lập tức báo tin cho tổ chuyên án.

Các thành viên tổ chuyên án đã căng thẳng suốt mấy ngày đêm, lúc này phần chấn hấn lên. Họ cũng vừa lấy làm may lại vừa hủ vía. May sao gã Ánh sáng thành phố dù cố ý đánh lạc hướng cảnh sát nhưng vì đã sơ suất nên hấn trở thành công cốc; hủ vía là vì nếu Hùng X không ngẫu nhiên phát hiện ra ngòi dây cháy chậm, thì phần lớn lực lượng cảnh sát đã tập

trung cho vụ Nhậm Xuyên, nếu xảy ra chuyện ở nhà bà Hồ thì cảnh sát căn bản không kịp phản ứng.

Phương Mộc thì chỉ im lặng, anh cảm thấy sự việc sao mà kỳ lạ.

Gã Ánh sáng thành phố dùng chiêu điệu hồ ly sơn thì đúng là phù hợp với đặc điểm suy nghĩ rất chặt chẽ tỉ mỉ của hắn, nhưng chuyển mục tiêu từ một quan toàn đại diện cho quyền lực của tư pháp nhà nước sang một bà già rất bình thường, thì e "hiệu ứng gây chấn động" của hắn bị hạ điểm rất nhiều. Ngoài ra, nếu sự phân tích tâm lý về Ánh sáng thành phố của anh cơ bản phù hợp với hắn, thì đây là một thằng cha rất cố chấp đã nói làm, rất coi trọng sự đánh giá của người khác đối với mình một cách cực đoan. Trước đó hắn đã tung lên mạng lời dự báo giết người, khi áp chót thì hắn lại đưa ra một chiêu hờ, để rồi quay sang sát hại một bà già tay không tắc sắt. Dù nói gì thì đây vẫn là hành vi quá "tổn hại" cho danh hiệu mà hắn tự phong là Ánh sáng thành phố.

Hơn nữa, xét đến các thủ đoạn mà hắn đã dùng để gây án trước đây, thì hắn sẽ không để lại dấu vết ở hiện trường; nhưng lần này hắn không chỉ để lại dấu vết mà còn có sơ suất rất lớn. Cho nên, tất cả đều rất không giống hành vi của gã Ánh sáng thành phố.

Trên xe cảnh sát phóng đi càng lúc càng nhanh, Phương Mộc ngồi không yên, anh ngoảnh xuống hàng ghế sau, thẳng thắn nói với trưởng khu công an: "Sếp ạ, tôi cảm thấy không đúng." Trưởng khu đang cầm di động liên lạc với cảnh sát cứu hỏa và tổ xử lý chất nổ, xong xuôi, ông mới hỏi: "Sao lại không đúng?"

Phương Mộc trình bày văn tắt lý do. Trưởng khu nghe xong, nghĩ ngợi, rồi nói: "Tôi cho rằng vấn đề không lớn, một kẻ lảm mầu ma chước quỷ như hắn, tung hỏa mù lừa cảnh sát cũng là có thể lắm chứ! Ngoài ra hắn chỉ tung ra kỳ hạn giết người nhưng không nói cụ thể là giết ai, dù hắn sát hại bà già họ Hồ thì cũng vẫn được lòng các fan hâm mộ Ánh sáng thành phố, hắn cũng chưa đến nỗi bẽ mặt!"

"Nhưng tôi cảm thấy, hắn đã tốn bao công sức nhằm vào Nhậm Xuyên, tổ chức "bỏ phiếu giết người" xôn xao ầm ỹ, rốt cuộc lại đi giết người khác thì e không phù hợp với..."

"Đó chỉ là cậu cảm thấy!" Trương khu không nể nang ngắt lời luôn. "Một bên là phỏng đoán, một bên là sự thật sống động, cậu bảo tôi nên tin bên nào?"

Phương Mộc định tiếp tục phân tích thì Dương Học Vũ đang lái xe bèn vỗ vào anh một cái.

"Phương Mộc, trước đây anh đã nghĩ quá phức tạp, đánh giá thẳng cha ấy quá ly kỳ." Dương Học Vũ có vẻ rất tự tin. "Thực tế chứng minh thẳng khốn ấy cũng chỉ tầm tầm thôi. Giả thiết rằng hắn vẫn đang cố ý bẫy chúng ta đi nhầm đường thì bên cạnh Nhậm Xuyên vẫn có hai cảnh sát với hai khẩu súng, thì sợ cóc gì!"

Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi anh im lặng, nhưng anh vẫn không thể nào yên tâm.

Sau 10 giờ đêm, vài chiếc xe cảnh sát đã tiến vào khu tập thể công nhân viên xưởng giấy. Toàn bộ dân chúng ở tòa nhà số 2 đã được sơ tán, những cảnh sát đến trước đã phong tỏa hiện trường, rất đông người dân vây đứng ngoài vành đai cảnh giới của cảnh sát để xem, hình như trước mặt họ là trò vui chứ không phải nơi nguy hiểm.

Trương khu nhảy xuống xe trước tiên, ông hỏi ngay tình hình mẹ con bà Hồ, biết họ đã được sắp đặt ổn thỏa, ông lập tức dẫn Phương Mộc và vài người nữa đi thẳng lên tầng 3 của cụm 2.

Lúc bước đến trung tâm hiện trường, các cảnh sát xử lý chất nổ đang thận trọng lấy hiện vật ra khỏi cái vại dưa, sau đó họ lần lượt lấy 6 lon cô ca chứa chất lỏng ra nốt.

Các cảnh sát đang có mặt ai cũng nín thở, rất sợ cái kíp mìn kia bất ngờ nổ tung. Nhưng các cảnh sát xử lý chất nổ thì không hề căng thẳng, chỉ sau vài động tác họ đã gỡ xong ngòi cháy chậm, rồi ném cái ống

thuốc nổ ấy vào cái hòm kim loại, sau đó họ vẫy tay ra hiệu: "Vào đi! Ổn cả rồi."

Phương Mộc nhìn cái vật liệu nổ trong hòm kim loại. Đó là một kíp mìn được đánh đai bởi những dải băng dính màu vàng, gồm bốn cái ống. Ở giữa có một vật hình vuông cũng được cuốn bằng băng dính màu vàng, đoán rằng đó là thuốc nổ. Anh thử mở một lon cô ca đưa lên mũi ngửi, đó là xăng.

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi kéo vạt áo anh cảnh sát xử lý chất nổ, hỏi: "Cái thứ này có sức mạnh ra sao?"

"Nói đúng ra là chẳng ăn nhằm gì." Sắc mặt anh ta nhẹ nhõm, anh ta vỗ vào cánh cửa sắt chống trộm. "Có thêm xăng cháy, sức công phá sẽ lớn hơn nhưng vẫn chỉ có hạn, không thể hủy diệt người ở trong nhà."

"Cũng tức là..."

"Tôi ngờ rằng nghi phạm chỉ định gây hỏa hoạn chứ không gây nổ."

"Hỏa hoạn..." Phương Mộc cau mày nghĩ ngợi một hồi, rồi anh gọi giật Dương Học Vũ đang chỉ huy chuyển xăng đi.

"Học Vũ, tôi vẫn ngờ rằng không ổn."

"Lại thế nào nữa?" Dương Học Vũ hơi khó chịu. "Rõ ràng là Ánh sáng thành phố định thiêu chết hai mẹ con bà Hồ. Tức là thủ đoạn nguy hại đến cộng đồng, như suy đoán của anh."

"Chính vấn đề là ở đây." Phương Mộc vội nói ngay. "Vụ án mạng ở khu chung cư Hoa Thành - Phú Đô là phóng hỏa, lần này cũng là phóng hỏa, gã Ánh sáng thành phố rất chú trọng theo đuổi cảm giác mạnh về nghi thức và phản ánh quan niệm ác giả ác báo. Anh cho rằng hắn sẽ chấp nhận lặp lại thủ đoạn hay sao? Nếu mục tiêu là bà Hồ thì thủ pháp mà hắn chọn sẽ phải liên quan đến yếu tố lừa đảo vốn có của vụ việc!"

Dương Học Vũ nghe rồi cũng ngẩn người, ngẫm nghĩ một lát, nói: "Ý anh là... thằng cha Ánh sáng thành phố vẫn muốn giết Nhậm Xuyên ư?"

Phương Mộc kiên quyết gật đầu: "Đúng!"

"Thế thì phải làm gì? Chúng ta đều đang ở đây cả..." Dương Học Vũ nhìn xuống dưới sân. "Hay là, ta nên xin ý kiến lãnh đạo..."

Một linh cảm chẳng lành trỗi dậy trong lòng Phương Mộc càng lúc càng rõ rệt, anh mở di động gọi cho hai cảnh sát đang bảo vệ Nhậm Xuyên.

Họ lập tức nghe ngay.

"Anh Phương Mộc! Bên các anh thế nào rồi?"

"Nhậm Xuyên vẫn còn ở đó chứ? Hai anh mang theo vũ khí sang ngay phòng ông ta đi!" Phương Mộc nhìn đồng hồ: lúc này là 9 giờ 10 phút tối. "Chúng tôi sẽ trở về ngay."

"Vâng vâng vâng." Đầu dây bên kia vọng đến tiếng quần áo sột soạt, tiếng lách cách mở cửa và tiếng bước chân. Một giây sau là tiếng gõ cửa.

"Nhậm Xuyên! Nhậm Xuyên! Mở cửa! Chúng tôi đây mà!"

Nhưng Phương Mộc không nghe thấy tiếng ai trả lời.

Nghe thấy một giọng nói khác: "Hay là ông ta đang ngủ?"

"Không thể!" Anh cảnh sát cầm bộ đàm nói. "Lúc này, khi trưởng khu và đồng đội lên xe đi thì hẳn ta vẫn sợ chết khiếp kia mà!"

Phương Mộc không đủ kiên nhẫn nghe tiếp nữa, anh hét lên: "Đập cửa ra, mau lên!"

Họ lập tức "vâng vâng" rồi nghe thấy những tiếng va đập, cửa gỗ vỡ toang. Giọng của anh cảnh sát lập tức hoảng loạn.

"Chết tiệt! Không thấy Nhậm Xuyên đâu nữa!"

Vài phút sau mấy chiếc xe cảnh sát đã phóng như bay trên đường, Dương Học Vũ một tay nắm chặt vô lăng, tay kia cầm điện thoại báo cáo với trưởng khu.

Xe đã chạy rất xa, Dương Học Vũ mới nghĩ ra bèn hỏi: "Ta phóng thẳng về à? Hẳn đã chuồn rồi, thì đi đâu mà tìm hử?"

Phương Mộc tâm trí đã rối bời, anh cố nhắc nhở mình phải trấn tĩnh. Anh quả quyết nói: "Cứ về đã! Anh liên lạc với đồn công an địa phương để họ cử người đi vực tìm các khu vực quanh đó."

Dương Học Vũ: "Được!" rồi anh lập tức gọi điện ngay. Phương Mộc gọi điện liên lạc với phòng trinh sát kỹ thuật, yêu cầu họ định vị ngay vị trí của di động của Nhậm Xuyên. Rất nhanh, họ đã có kết quả: di động của Nhậm Xuyên vẫn để lại trong khách sạn, tức là, lúc đi ông ta không cầm theo di động.

Tại sao Nhậm Xuyên lại đi? Đi như thế nào? Chủ động đi hay bị ép lôi đi? Nếu bị ép phải đi thì tại sao cảnh sát bảo vệ ở hai phòng bên cạnh không hề hay biết?

Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Phương Mộc.

Lúc này đường phố trong thành phố C sáng rực ánh đèn, các ngọn đèn đường và dòng xe cộ ngược xuôi không ngớt khiến mặt đường sáng trắng như ban ngày. Phía xa xa, các tòa cao ốc cao thấp nhấp nhô cũng sáng đèn, trông tựa như vô vàn đốm sao lung linh.

Chiếc xe Jeep chạy qua một con phố sầm uất, có thể nhìn thấy trong các quán Net hai bên đường những cái đầu đang cụm lại, mải mê, hết sức nhộn nhịp.

Phương Mộc bỗng ý thức được rằng cái làn ánh sáng kia đã hắt xuống.

Khi họ về đến khách sạn nhỏ ấy, thì lực lượng của đồn cảnh sát gần đó đã lục soát xong cả ba tầng nhà. Trong phòng 207, di động của Nhậm Xuyên vẫn lặng lẽ nằm ở trên tủ đầu giường. Tấm vải trải giường buộc vào ống dẫn khí sưởi bên cửa sổ, đầu kia của tấm vải thì buông thông ra ngoài cửa sổ.

Mễ Nam cũng có mặt, thấy Phương Mộc bước vào, cô lập tức nói luôn: "Bên ngoài ô vắng có vết chân tức là Nhậm Xuyên tự ý bỏ đi."

"Dưới sân thì sao?"

"Cũng có vết chân nhảy xuống đất." Rõ ràng Mễ Nam đã biết Phương Mộc định hỏi gì: "Ông ta chạy về hướng đông nam. Cảnh sát đã cử người đuổi theo."

Phương Mộc vội bước đến bên cửa sổ, nhìn về hướng đông nam. Khu vực này đất rộng người thưa, nhìn xa tít chỉ thấy một màn tối đen như mực, ở nơi rất xa thấp thoáng vài ánh đèn mong manh.

Nhậm Xuyên có thể đi đâu?

Dương Học Vũ gấp điện thoại lại, bước đến nói: "Đã cử người đến nhà ông ta rồi."

Phương Mộc gật đầu nghĩ bụng việc này cũng chẳng có mấy ý nghĩa. Nhậm Xuyên đã bỏ cả di động lại, chứng tỏ ông ta muốn lẩn tránh không cho cảnh sát đuổi theo, chắc chắn ông ta sẽ không về nhà mình.

Anh đang nghĩ ngợi thì di động đổ chuông. Anh vội cầm lên xem. Cảnh sát Mao gọi.

"A lô, anh Phương Mộc." Giọng cậu Mao hoang mang rõ rệt. "Gã Ánh sáng thành phố đã lên mạng!"

"Thế ư?" Phương Mộc lập tức căng thẳng. "Hắn lại đưa tin à?"

"Đúng. Nhưng rất không bình thường." Giọng cậu ta lắp bắp. "Hắn... hắn đang phát video trực tiếp tại hiện trường."

"Gì thế?" Phương Mộc cảm thấy không sao tin nổi. "Trực tiếp tại hiện trường?"

"Đúng! Nhậm Xuyên... Nhậm Xuyên đang trong tay hắn!"

Phát trực tiếp tại hiện trường! Đầu óc Phương Mộc vận động nhanh. Như vậy tức là thiết bị của gã Ánh sáng thành phố trực tiếp nối mạng liên thông.

"Mau điều tra và định vị trí lên mạng, mau lên!"

Câu nói chưa dứt hẵn, Phương Mộc đã chạy ào xuống gác.

Chiếc xe Jeep phóng như bay về hướng đông nam của khách sạn, trên xe, các thông tin về Ánh sáng thành phố được cập nhật liên tục.

Trước đó vài phút, Ánh sáng thành phố đã đăng nhập trang web "Cảng thông tin thành phố C" tung tin với nội dung văn tự và một đường link liên lạc với một trang web.

Nội dung văn tự là: ngày 29 tháng 11, anh là ánh sáng của thành phố.

Trang kết nối là một giao diện video của một trang nghe nhìn khá nổi tiếng của Trung Quốc. Hình ảnh và âm thanh đồng bộ truyền dẫn, bên dưới hình ảnh có một ô "Hòm bỏ phiếu" trên mạng có 5 ô chữ số. Ở bên cạnh có phụ đề thuyết minh, nội dung chủ yếu là đầu đuôi diễn biến vụ án Tề Viên, và lời tuyên án bất công của tòa án đã dẫn đến nhiều thảm kịch các cụ già bị ngã nhưng không ai thêm ngó ngàng. Câu cuối cùng là: nếu bạn cho rằng gã quan tòa kia đáng chết thì bạn chính là người trọng tài phán xét, bạn chính là ánh sáng chính nghĩa ở thành phố này!

Vai chính của sản phẩm nghe nhìn này, chính là Nhậm Xuyên!

Ban kỹ thuật giám sát mạng đã xác định vị trí lên mạng của Ánh sáng thành phố, thiết bị sử dụng để lên mạng chính là thiết bị mà Ánh sáng thành phố vẫn dùng. Tìm ra chiếc máy tính này tức là sẽ tìm thấy Nhậm Xuyên.

Có điều, vị trí mà các kỹ thuật viên giám sát mạng cung cấp chỉ là một khu vực, vị trí thật sự thì vẫn có khoảng sai số nhất định. Khi nhóm Phương Mộc phóng xe đến nơi thì phát hiện ra rằng đây chính là nơi mà Phương Mộc đứng trên cửa sổ nhìn thấy một vùng có lấp lóe ánh đèn, cách khách sạn nhỏ chỉ không đầy hai cây số tính theo đường chim bay.

Đây là khu vực nhà cửa pha trộn nửa thành thị nửa nông thôn, các căn nhà cấp bốn san sát bên nhau, trải khắp, có khoảng vài chục hộ dân. Nếu lục soát từng căn nhà thì sẽ tốn rất nhiều thời gian, Phương Mộc nhảy xuống xe trước tiên rồi đi thẳng đến một căn nhà gần nhất.

Người dân ở đây vẫn giữ thói quen làm ăn sinh sống theo lối sáng dậy đi làm cho đến gần tối mới về. Chủ nhà đã đi ngủ từ sớm, bị các cảnh sát hăm dọa đánh thức dậy, ông ta phát hoảng. Phương Mộc hỏi liền mấy câu, ông ta mới lắp bắp nói ra nơi ở của vị trưởng thôn.

Gã Ánh sáng thành phố đưa ra hòm bỏ phiếu trên mạng gồm 5 ô chữ số, hẳn là với ý đồ: khi số lần bỏ phiếu đạt đến một con số nhất định thì đó là thời cơ hẳn ra tay giết người. Phương Mộc đoán rằng con số đó có thể đến một vạn. Còn về thủ đoạn giết người của hắn thì hiện giờ không thể biết nhưng chắc chắn phải là thủ đoạn có sức phá hoại rất lớn. Cho nên hai việc cấp bách lúc này là tìm người và sơ tán dân chúng.

Không được phép chậm trễ, Dương Học Vũ lập tức dẫn người đi lục từng nhà từng hộ dân thôn yêu cầu sơ tán, còn Phương Mộc thì nhờ người dân dẫn đi gặp trưởng thôn.

Phương Mộc không được xem video phát, nhưng qua miêu tả của cảnh sát Mao, thì có lẽ vị trí của Nhậm Xuyên là ở trong nhà. Có nghĩa là ông ta bị nhốt trong một nhà dân nào đó ở khu vực này; nếu là nhà có người ở thì Ánh sáng thành phố sẽ không thể gây án, rất có khả năng là một căn nhà bỏ trống hoặc được người dân cho thuê.

Ông trưởng thôn nhanh chóng chỉ rõ khu vực có nhà bỏ trống và cho thuê, sau đó ông ta cũng tháo chạy khỏi thôn. Phương Mộc chỉ huy các đồng nghiệp chia nhau đi lục soát, dặn dò họ hễ phát hiện ra thì phải

lập tức báo cáo ngay, cấm không được tự ý hành động. Đã bố trí nhiệm vụ xong xuôi, anh chạy về phía đông bắc của thôn.

Lúc này không kịp xin lệnh khám nhà nữa. Phương Mộc đến căn nhà cho thuê thứ nhất, chủ nhà ra mở cửa, Phương Mộc giơ thẻ cảnh sát ra rồi xông vào luôn. Đám vợ con chủ nhà ở thuê đang áo quần xộc xệch, kêu ca ầm ĩ. Rất nhanh chóng kiểm tra xong hai gian nhà rộng chưa đầy 40 mét vuông. Không có gì bất thường, cả nhà tức giận ra mặt, Phương Mộc cũng không giải thích gì hết, vội chạy ra để sang căn nhà tiếp theo.

Đó là ngôi nhà bỏ không, Phương Mộc xô cửa rồi chạy thẳng vào, nhanh chóng quan sát. Lại chứng hững một lần nữa.

Sang căn nhà thứ ba là nhà cho thuê, gồm hai gian nhà ngói và sân trước mặt. Anh đứng ở cổng ngoài sân gọi liên mấy câu, không thấy ai trả lời, nhưng nhìn vào cửa sổ ở gian phía tây của gian nhà ngói có thể thấy ánh sáng lấp lánh, nhìn hình dáng kích cỡ, đoán rằng nó là một cái màn hình.

Phương Mộc nghĩ rất nhanh, rồi lập tức trèo qua cánh cổng sắt nhảy vào sân. Cửa gỗ của gian nhà ngói phía tây bị khóa bằng một cái khóa treo, anh nhìn quanh một lượt, rồi nhặt một hòn gạch đập mấy nhát thật mạnh phá khóa.

Phương Mộc mở cửa, trấn tĩnh định thần, rồi rút súng bước vào nhà. Vừa bước vào trong thì cảnh tượng trước mắt khiến anh kinh ngạc.

Nhậm Xuyên bị trói hai tay ngoặt ra sau ghế, mồm bị băng dính màu vàng dán rất chặt, khuôn mặt ông ta bê bết nước mắt nước mũi, ánh sáng màn hình hắt vào, nhợt nhạt trắng bệch.

Trên người Nhậm Xuyên bị quấn chằng chịt dây điện đủ các màu, đầu dây cuối cùng được đấu vào một cái gói được bọc rất kỹ bằng băng dính, và đặt áp chặt vào trước ngực.

Phương Mộc mím môi bước đến lột bỏ băng dính dán ở mồm Nhậm Xuyên, ông ta lập tức thở ra một hơi dài rồi ho dữ dội, vừa ho vừa

kêu không thành tiếng nữa: "...Mau cứu... mau cứu tôi với..."

Phương Mộc không có thì giờ đáp lại ông ta, anh giơ máy bộ đàm lên gọi to: "Mau gọi người đến gỡ thuốc nổ, mau lên!" Rồi anh chạy đến bên cửa sổ chìa súng ra ngoài bắn chỉ thiên hai phát.

Sau khi thông báo với đồng đội vị trí của mình, Phương Mộc tra súng vào bao ở thắt lưng, quay người lại, vừa cúi nhìn cái gói gắn trên người Nhậm Xuyên vừa hỏi nhanh: "Sao anh lại ở đây?"

"À... cách đây ít hôm... tôi bí mật thuê căn nhà này. Nếu gã Ánh sáng thành phố định giết tôi thật thì tôi... sẽ trốn ở đây." Giọng ông ta nghẹn lại. "Vừa nãy các anh rút đi hết, tôi ngỡ là các anh cho tôi làm con mồi để... nên tôi sợ, tôi mới chạy đến đây. Không ngờ hắn lại ở ngay đây."

Lúc này Phương Mộc mới hiểu ra, lúc Nhậm Xuyên bị đưa đến nơi trú ẩn, tại sao ông ta lại trở nên lặng lẽ. Thì ra là ông ta đang nhắm tính xác định vị trí đang trú ẩn.

Thứ bị buộc trên người Nhậm Xuyên, chắc chắn là thuốc nổ, nhưng không thấy có đồng hồ hẹn giờ; có một sợi dây điện nối với chiếc laptop đặt trước mặt ông ta. Phương Mộc xáp đến gần màn hình thì thấy là giao diện của trang web nghe nhìn nọ. Có thể thấy rõ ràng một nửa khuôn mặt của Phương Mộc ở trên đó.

Đúng là hiện trường phát sóng trực tiếp thật!

Ở ô cửa sổ bên dưới, hiện ra hòm bỏ phiếu, đã đạt con số 8.725 người bỏ phiếu.

"Bao giờ sẽ nổ?" Phương Mộc lập tức quay lại hỏi Nhậm Xuyên. Người ông ta đang run lên bần bật, đôi mắt nhìn chăm chăm vào con số của hòm bỏ phiếu đang không ngừng tăng lên.

"Hắn nói là... một vạn... khi có một vạn phiếu thì... sẽ nổ."

Phương Mộc suy nghĩ rất nhanh, tuy hiện giờ vẫn chưa biết nguyên lý đóng mạch cho nổ là gì, nhưng nếu đúng là có liên quan đến mạng và số phiếu thật thì có lẽ tắt máy tính hoặc tắt mạng internet có thể ngăn chặn được vụ nổ.

Nhưng, nếu thế thì rõ ràng là một sơ hở quá dễ nhận ra, chẳng lẽ gã Ánh sáng thành phố lại không nghĩ đến điều này hay sao?

Phương Mộc lại nhìn vào cái máy tính. Lần này Ánh sáng thành phố không lợi dụng mạng Wifi, đương nhiên ở khu vực này cũng không thể có mạng Wifi, hẳn sử dụng một ổ USB 3G. Phương Mộc nhìn vào cái ổ ấy, đang cân nhắc xem có nên rút nó ra hay không, thì Nhậm Xuyên nhận ra ý định này, ông ta sợ hãi kêu ầm lên: "Đừng rút ra! Và cũng đừng tắt máy tính! Hẳn... hẳn đã nói rằng... làm thế thì bom sẽ nổ ngay lập tức."

Ồ khốn! Phương Mộc nguyên rửa, rồi anh cầm di động lên gọi cho cảnh sát Mao. Phương Mộc hét lên: "Mau thông báo cho nhà mạng đóng ngay việc bỏ phiếu! Và, cậu hãy tìm người khống chế hòm phiếu, không được để con số vượt qua mười ngàn!"

"Vâng, sẽ làm ngay." Phương Mộc nghe thấy rõ đầu dây bên kia vang lên tiếng đánh máy lách tách, sau đó lại là giọng cậu Mao truyền đến: "Anh Phương Mộc, tôi đã nhìn thấy hình anh... anh mau rút ra ngoài, chứ với tốc độ cư dân mạng bỏ phiếu như hiện giờ thì sẽ không kịp xử lý..."

Phương Mộc nhìn vào màn hình: phiếu bầu lựa chọn "xử tử Nhậm Xuyên" đã dâng lên hơn 9.000!

Lúc này Dương Học Vũ chạy vào và lập tức hiểu ra tình thế của Nhậm Xuyên lúc này là gì. Anh vội xua tay ngăn các đồng nghiệp đi sau đừng bước vào.

"Tất cả lui ra, tránh xa căn nhà này!"

"Chuyên gia xử lý chất nổ đâu?" Phương Mộc vội hỏi.

"Không kịp nữa rồi! Họ đều đang ở nhà bà Hồ." Dương Học Vũ tháo găng tay rồi xắn tay áo lên. "Chúng ta tự làm vậy."

"Đừng đụng vào, đừng đụng vào." Nhậm Xuyên vội kêu ầm lên khi thấy Dương Học Vũ bước đến gần. "Thằng cha Ánh sáng thành phố nói không được gỡ ra, hễ đụng vào nó sẽ nổ luôn."

"Ông ngậm mồm lại cho tôi nhờ được không hả?" Dương Học Vũ mặt bóng nhẫy mồ hôi, rất thận trọng sờ vào đám dây điện, miệng khẽ lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, cái thằng khốn ấy! Dây nào là..."

Phương Mộc cũng áp đến trước cái bọc thuốc nổ, anh hoàn toàn không biết nên gỡ nó ra như thế nào, cũng không rõ Dương Học Vũ hiểu biết đến đâu. Chỉ thấy Dương Học Vũ cầm một sợi dây điện, do dự, rồi chọn một dây khác. Phương Mộc càng thêm lo lắng.

Bỗng Phương Mộc cảm thấy loang loáng một có bóng người. Anh ngoảnh ngay lại, thấy Mễ Nam xách va li dụng cụ của mình bước vào.

"Ai cho em vào đây?" Phương Mộc vừa lo lắng vừa bực mình, giơ tay chặn cô lại. "Mau ra ngoài ngay!"

Mễ Nam gạt anh sang bên rồi đặt cái va li đồ nghề xuống dưới chân Nhậm Xuyên, mở ra, cầm panh, kéo và dao xén giấy lên đưa cho Dương Học Vũ.

"Lúc này không có các công cụ gỡ bom, chắc anh có thể dùng mấy thứ này."

Rồi cô lấy ra một tờ giấy khổ A4, viết lên đó mấy chữ, rồi hai tay cầm giơ lên trước webcam của màn hình.

Hình ảnh trên màn hình quay trực tiếp lập tức hiện lên một trang giấy trắng viết mấy chữ: hiện trường đang có cảnh sát, không nên bỏ phiếu nữa, các vị đang giết người đấy!

Tốc độ bỏ phiếu lập tức chậm hẳn lại.

Mễ Nam đã tranh thủ được thời gian quý báu. Phương Mộc và Dương Học Vũ cũng không dám chậm trễ, họ cầm kéo và dao rọc giấy thận trọng rạch và bóc lớp băng dính vàng quấn xung quanh gói thuốc nổ khá lớn, nó lập tức lộ ra.

Dương Học Vũ mím môi, lần lượt kéo các sợi dây điện chẳng chịt ra, sau đó anh chọn một sợi, nhìn Phương Mộc rồi lại nhìn Mễ Nam.

Mễ Nam gật đầu, cô đưa tay ra nắm chặt tay Phương Mộc.

Cái động tác này khiến sắc mặt Dương Học Vũ biến đổi, nhưng về kiên định lại lập tức trở lại, tay anh cầm chặt sợi dây điện và nhổ ra...

Nhậm Xuyên khẽ rên rỉ và nhắm tịt mắt.

Một giây đồng hồ này dường như dài bằng một thế kỷ, nhưng tất cả đã bình an vô sự.

Có lẽ Dương Học Vũ đã nhận ra quy tắc gì đó ở đây, tay anh thao tác thoăn thoắt, loáng một cái, vài sợi dây điện lại được nhổ ra.

Có phải đã làm nên chuyện thần kỳ thật không? Lòng Phương Mộc bỗng dâng lên một tia hy vọng. Nhưng Mễ Nam bỗng kêu lên một tiếng.

Phương Mộc vội nhìn ngay vào màn hình. Vừa rồi tốc độ bỏ phiếu đã chậm lại, nhưng lại tăng tốc rất nhanh, chữ số trên ô "bỏ phiếu" đã là 9547!

Mễ Nam phát hoảng, cô lại giơ tờ giấy A4 đưa qua đưa lại trước ống kính webcam, vẻ mặt cô có nét nài nỉ.

Dương Học Vũ đã đoán ra tình hình phía sau lưng bất lợi, hai tay anh bắt đầu run.

"Dừng lại! Dừng lại!" Nhậm Xuyên bỗng kêu lên. "Anh Phương Mộc! Di động! Ghi âm!"

Phương Mộc sửng sốt, rồi lập tức hiểu ra ý của Nhậm Xuyên là gì.

"Cảm ơn mọi người, nhưng không kịp mất rồi!" Khuôn mặt Nhậm Xuyên vẫn đầm đìa nước mắt nhưng giọng nói đã ổn định: "Gã Ánh sáng thành phố là một nam giới, miệng bịt khẩu trang nên không nhìn rõ mặt, cao chừng 1 mét 74, không béo không gầy, tay hăn có lực rất mạnh, hăn mặc bộ đồ thể thao màu đen, đội mũ chơi bóng chày màu đen, giọng nói... à, mắt một mí, lông mày rậm... tôi chỉ có thể nhớ được ngần này, cảm ơn mọi người. Xin hãy nhắc mẹ tôi rằng..."

Nhậm Xuyên không nói tiếp được nữa, mắt nhìn sang "hòm phiếu", đã hiện ra con số 9763.

"Mau chạy đi, chạy đi!" Nhậm Xuyên hét lên, toàn thân ông ta run bần. "Không kịp nữa rồi!"

Dương Học Vũ chửi đồng, đưa tay ra kéo Mễ Nam và Phương Mộc, rồi chạy ra ngoài căn nhà. Phương Mộc giật ra, quay lại nhìn. Thấy Nhậm Xuyên nước mắt tuôn trào nhìn anh, ánh mắt ông ta vô cùng luyến tiếc, đôi môi đang mấp máy...

"Nói với mọi người rằng tôi không phải một quan tòa vô lương tâm..."

Gần như đồng thời, câu nói cuối cùng của Nhậm Xuyên bị chìm trong một tiếng nổ cực kỳ dữ dội.

Ba cảnh sát chỉ kịp chạy ra ngoài căn nhà, và bị sóng xung kích phía sau tràn đến hất họ tung lên rồi nặng nề rơi xuống sân.

Phương Mộc toàn thân tê bại, phải mất vài phút sau mới khôi phục được tri giác. Rồi một cơn đau kinh khủng ập đến, vừa nảy chẳng khác gì bị đầu tàu hỏa đang lao nhanh húc vào người. Mồm miệng đập xuống sân gạch lạnh giá, giập môi tóe máu, một vị mẫn mẫn tanh tanh của máu tràn ngập khắp mồm mũi.

Hai tai anh vẫn ù ù ong ong, đầu óc thì hỗn loạn chưa từng thấy. Anh chặt vật nhô lên, những mảnh gạch ngói trên người rơi xuống rào rào. Chẳng thiết nhìn xem mình bị thương ra sao, Phương Mộc bò về

phía Mễ Nam. Đầu Mễ Nam toàn là đất cát bụi bặm, mái tóc bê bết rồi mù, toàn thân cô co rúm trên mặt đất, hai tay đầy thương tích. Phương Mộc run run đưa tay gạt mái tóc cô ra, quan sát. May sao, không thấy phần đầu bị vết thương gì đáng kể, người và tứ chi cũng vẫn bình thường thì phải. Phương Mộc cố ngồi thẳng lên ôm Mễ Nam vào lòng.

Người cô cứng ngắc, nhưng rồi lập tức run rẩy, cuối cùng toàn thân cô mềm nhũn. Nước mắt tuôn trào, miệng hơi há ra, Phương Mộc không nghe rõ cô đang rên rỉ hay là đang khóc.

Dương Học Vũ nhồm dậy, loạng choạng, rồi lại ngã sụp xuống, cuối cùng anh ngồi im, ngậy người nhìn Phương Mộc và Mễ Nam đang ôm nhau.

Có những bàn tay đưa ra phủi gạch ngói bụi đất trên người Phương Mộc, rồi họ đỡ cả ba người đứng dậy. Phương Mộc chỉ thấy những bóng người cùng ánh đèn pin loang loáng trước mắt và căn nhà ngói đã sụp đổ hoàn toàn, khói bụi đang cuồn cuộn bốc ra.

Hai mươi phút sau. Phương Mộc, Dương Học Vũ và Mễ Nam lần lượt được cáng lên xe cứu thương đưa về bệnh viện gần nhất để cấp cứu. Trên xe, các nhân viên y tế đo huyết áp, nhịp tim và truyền dung dịch cho Phương Mộc. Anh chỉ có thể nằm bất động nhìn họ làm, anh dường như rất mơ hồ ngây ngất sau cú chấn động kinh hoàng vừa nãy.

Xe cứu thương đã chạy vào nội thành, hai bên đường phố bỗng sáng hẳn lên, các thứ âm thanh cũng dần truyền đến tai Phương Mộc, âm thanh từ nhỏ rồi vang hơn, dần dần nghe rõ hơn. Anh cố gượng nhồm dậy trên cáng, rồi rướn người lên nhìn qua cửa kính xe, dần cảm thấy ý thức đã dần dần khôi phục trở lại.

Tiếng nổ. Phát trực tiếp từ hiện trường. Nhậm Xuyên. Bỏ phiếu trên mạng. Ánh sáng thành phố... Những từ ngữ riêng lẻ rời rạc chập chờn hiện lên trong óc Phương Mộc.

Bên ngoài cửa kính xe, thành phố này vẫn chưa đi ngủ. Những ngọn đèn neon đủ màu sắc trên những tấm biển hiệu vẫn rực rỡ bắt mắt,

phố phường vẫn nhộn nhịp sầm uất. Nam nữ đi trên đường ăn mặc hợp thời trang, hoặc đi từng cặp nhẵn nha hoặc vội vã rào bước, hoặc cười tươi như hoa hoặc âm thầm im lặng.

Một người đẩy cái xe nhỏ rao bán hàng, trên xe là những cái khay hạt dẻ tẩm đường đang bốc hơi nóng nghi ngút.

Một đôi nam nữ đang say sưa ôm choàng nhau ở một góc phố.

Một đứa bé đang thòm thềm nhìn những xâu quả hồ lô tẩm đường phèn.

Một cô gái đang mãi mê ngắm nghía cái tủ kính bày hàng, chẳng muốn bước đi.

Ngày 29 tháng 11 là một ngày hết sức bình thường như bao ngày khác.

Nhưng đối với một số người nào đó, lại là ngày cuối cùng của cuộc đời.

Xe cứu thương rẽ ngoặt vào một con phố. Ở sát bên đường, một tấm biển hiệu gắn đèn màu không ngừng nhấp nháy loáng qua xe.

Phương Mộc bỗng hô lên: "Dừng xe!"

Anh lái xe cứu thương giật mình, phản xạ cực nhanh, phanh ngay xe lại. Chiếc xe bị trôi đi một đoạn rồi rập rình lắc lư đổ lại bên đường.

Phương Mộc sắc mặt cứng đanh, anh đưa tay rút luôn cái kim truyền dịch cắm trên mu bàn tay, một giọt máu đỏ lập tức ứa ra đọng ở đó.

Anh đẩy cửa sau của xe cứu thương, nhảy xuống, cất bước loạng choạng đi sang bên hè phố đối diện.

Dưới tấm biển treo "Mạng E thăm tình" là một cánh cửa kính khép hờ, Phương Mộc co chân đẩy cửa rồi đi thẳng vào quán Net.

Người chủ quán ngạc nhiên trợn mắt nhìn kẻ khắp người bụi bặm và có những vết máu đang bước vào, anh ta định chặn lại thì bị một tấm thẻ cảnh sát gí sát mặt.

Ngoài mấy người ở cửa ra, đa số khách đang lên mạng đều không chú ý đến anh cảnh sát đang bước đi ngật ngưỡng dường như sắp ngã này. Họ vẫn dán mắt vào màn hình, rất phấn chấn thao tác, bình luận, hò hét say sưa huyên náo.

"Ta xử lý mày! Nổ rồi! Nổ thật rồi..."

"Rắn mặt thật! Ác thật..."

Phương Mộc kéo một anh chàng đang ngồi trước màn hình. Cậu ta chừng 18, 19 tuổi đang chơi game "Ma thú tranh bá". Cậu ta ngớ ra nhìn Phương Mộc trông như một thằng điên, tay cậu ta vẫn lách tách gõ trên bàn phím.

Phương Mộc đẩy cậu ta ngồi sang ghế bên cạnh, rồi quay sang nhìn một người khác đang hồi hộp nhìn vào màn hình: cảnh Mễ Nam lo lắng đưa qua đưa lại một tờ giấy A4, phía sau cô là Dương Học Vũ đang mài miết bận rộn và Nhậm Xuyên toàn thân cứng đờ.

Phương Mộc tóm gáy anh này nhắc đứng lên. Anh chàng tuổi trung niên, bị "tấn công" bất ngờ, lập tức giấy nảy lên.

"Anh... anh định làm gì hả?"

"Anh có bỏ phiếu không?" Phương Mộc gí sát mặt vào anh ta, gần như gần chạm vào mũi anh ta. "Nói đi, anh có bỏ phiếu không?"

Người đàn ông trung niên kinh hãi nhìn khuôn mặt bụi bặm dính máu ở ngay trước mắt, giọng run run: "Anh... anh tâm thần hay sao"

"Có bỏ... bỏ phiếu không?" Phương Mộc gầm lên, bắn cả nước bọt dính máu vào mặt anh ta.

"Có... có bỏ phiếu."

Anh ta nói chưa dứt câu thì đã bị Phương Mộc bẻ ngoặt tay ra đằng sau, ấn mặt sát cái bàn, tiếp đó là "xạch xạch", hai tay bị còng chặt cứng.

Anh ta tru tréo như lợn bị chọc tiết. Những người khác đang lên mạng cũng thất kinh, tất cả nhao nhao đứng dậy tránh sang bên. Xung quanh Phương Mộc nhanh chóng biến thành một vùng trống trơn.

"Còn ai nữa?" Người Phương Mộc chao đi, có lẽ vì mất quá nhiều sức lực vào cái động tác vừa rồi. "Còn ai đã bỏ phiếu?"

Cả đám người bỗng im phăng phắc. Rồi ngay lập tức ở khắp căn nhà vang lên các tiếng hô.

"Mau báo công an..."

"Hắn đúng là thằng điên..."

"Hay nó là người nhà của gã quan tòa?"

Phương Mộc bỗng rút súng ngắn chĩa ngay vào trán một cậu thiếu niên.

"Mày có bỏ phiếu không?"

Thằng bé sợ quá khóc òa, toàn thân run bần lủi ngay vào giữa đám đông, mồm nó lí nhí lẩm bẩm "không... không..." Phương Mộc quay người sang, lại gí súng vào một người khác.

"Còn mày... mày có bỏ phiếu không?"

Người ấy đưa hai tay lên bưng mặt rồi liên tục bước lùi lại.

"Tôi không giết người... mà là thằng Ánh sáng thành phố giết..."

"Mày chính là hung thủ!" Phương Mộc đã gần như hóa điên, khẩu súng ngắn trong tay chĩa vào các khuôn mặt đáng ghét. "Hung thủ! Chúng mày đều là hung thủ! Đều là hung thủ!"

Chủ quán Net nấp ở sau quầy, nhắc điện thoại bấm ba chữ số.

"A lô... 110 phải không? Có một thằng điên cầm súng chạy vào chỗ chúng tôi..."

Anh ta chưa nói xong thì đã bị một bàn tay giăng lấy ống nghe đập mạnh xuống máy điện thoại.

Dương Học Vũ quay sang Phương Mộc, một tay ôm lưng anh, tay kia giăng lấy khẩu súng ngắn.

"Phương Mộc, thôi nào!" Thật ngạc nhiên, Dương Học Vũ không hề nóng nảy, giọng anh rất buồn bã. "Anh hãy bình tĩnh lại đi..."

Phương Mộc vùng ra khỏi Dương Học Vũ, sau khi đã nhìn rõ mặt, anh lần sờ lục lọi khắp người Dương Học Vũ.

"Học Vũ... còng đâu... mau bắt tất cả bọn chúng lại... chúng đều là nghi phạm giết người..."

Dương Học Vũ đành cố chống đỡ, nhưng Phương Mộc vẫn nhất định đòi anh phải đưa còng ra.

"Còng... bắt luôn đi... mau lên..."

Dương Học Vũ cười mồm méo xệch, lắc đầu, rồi anh đưa mắt ra hiệu cho hai anh cảnh sát đứng phía sau. Hai anh hiểu ý, nhanh nhẹn xông vào khống chế Phương Mộc, đoạt lấy khẩu súng, bẻ ngoặt cánh tay ra đằng sau rồi đẩy Phương Mộc ra ngoài cửa.

Phương Mộc cố sức giãy giụa, hai chân đạp, đá lung tung cho đến khi bị lôi ra ngoài vẫn còn hét lên với đám người đang kinh hãi, cười khẩy hoặc đứng ngệt ra.

"Hung thủ! Bọn người đều là hung thủ, đều là hung thủ!"

Chương 18: VẾT TAY

Anh đặc ý ngồi ngả người trên ghế, lần lượt xem các câu phản hồi và bình luận trên trang mạng nghe nhìn. Các động tác cũng như vẻ mặt của anh đều rất uể oải, có vẻ thờ ơ nhưng thực ra anh hết sức tập trung, thậm chí thỉnh thoảng khẽ đọc thành tiếng một vài từ ngữ, và nhâm nhi ngẫm nghĩ.

Ha ha...

Cuối cùng anh cũng đã cười.

Hay thật! Trận này đánh quá hay!

Anh không muốn khi ngồi một mình cũng cứ phải quá cẩn thận không cần thiết. Lúc này quán cafe đang vắng khách, cô nhân viên đã quét dọn thu xếp rất sạch sẽ rồi mới ra về. Nhìn khắp quán, tất cả đều rất ngăn nắp tề chỉnh, bàn ghế và các dụng cụ đều sạch bong. Tất cả, khiến tâm trạng con người ta vui vẻ, trông thằng cu béo ngồi ở góc nhà cũng đáng yêu hơn mọi ngày mấy lần.

Ngày mai mình sẽ tăng lương cho cô ta, mình phải nhớ mới được. Đúng là một cô gái tốt!

Trong hiệu cafe lúc này chỉ có anh và thằng cu béo chứ không có ai khác. Cái cảm giác thỏa mãn chưa từng có đang trào dâng trong lòng khiến anh có ý nghĩ háo hức muốn chia sẻ niềm vui này với một ai đó. Cái ý nghĩ chợt đến này khiến anh giật mình, tâm trạng anh lập tức hiền hòa trở lại và tự trách mình: chớ nên, mình hãy bình tĩnh, nếu người ta biết Ánh sáng thành phố lại nông cạn như thế này thì họ sẽ nghĩ gì?

Có thể kịp thời sửa mình, điều này khiến anh càng hài lòng với bản thân. Nhưng cái ý nghĩ nóng bỏng muốn chia sẻ lại nổi lên càng mãnh liệt, không nén được nữa, anh bước đến bên thằng cu béo ngồi xổm xuống xoa đầu nó.

"Chú nhóc con, biết không, hôm nay ta đã làm một việc lớn!" Giọng anh rất vui tươi. "Một việc rất lớn, rất lớn."

Thằng cu béo chỉ ngẩng đầu nhìn anh, chớp mắt mấy cái, rồi lại cúi xuống ra sức vặn xoay cái ô tô đồ chơi.

"Chú mày có thể nghe hiểu ta nói, là tốt rồi." Anh chỉ tay vào cái máy tính đặt trên quầy. "Người ta đang tán dương ta, sùng bái ta, coi ta như làn ánh sáng, coi ta là thần bảo hộ ở đây. Chớ nghĩ ta chỉ là một chủ quán cafe nho nhỏ, ta không hề tầm thường tí nào! Có biết tại sao không? Tại vì ta đã làm những việc mà họ chỉ dám nghĩ đến thậm chí không dám tưởng tượng đến! Chú mày hãy nhìn vẻ mặt của tên quan tòa ấy mà xem, ha ha... hăn cứ như nhìn thấy thần chết! Chú mày cảm thấy hai chữ thần chết thế nào? Chẳng ra gì, đúng không? Đúng là rất ác độc, nhưng cũng quá bình thường! Ánh sáng thành phố thì sao? Nghe rất hay đúng không? Nó như một làn ánh sáng xé toang màn đêm!"

Anh đứng dậy đưa tay ra làm động tác "ánh chớp" lia xuống dưới cực mạnh.

Thằng cu béo chẳng có phản ứng gì, nó vẫn chăm chú đối phó với cái đồ chơi bằng nhựa trong tay mình.

Anh nhìn thằng bé, rồi bồng phì cười. Mình làm sao thế nhỉ? Hoa chân múa tay khoe khoang với một thằng cu ngớ ngẩn!

Nét cười trên khuôn mặt anh tắt dần, anh hơi cảm thấy xấu hổ cho hành vi đặc ý quá trớn của mình. Tuy nhiên anh vẫn nghĩ rằng mình có lý do để tự khao thưởng một chút, dù chỉ một lần tối nay cũng được. Thế rồi anh vỗ lên đầu thằng bé, và đưa tay làm động tác "và cơm" vào miệng mình.

"Đi nào! Chúng ta làm món ăn."

Đây là việc mà thằng cu béo mê nhất, nó "a, a..." kêu lên mấy tiếng, rồi đứng lên túm vạt áo anh, cùng bước lên cầu thang gác.

Anh mỉm cười rất hài lòng, kệ cho thằng bé túm áo kéo. Lúc đang lên cầu thang, anh nhìn về phía cái bàn ở góc phía đông bắc và tấm biển vẫn lặng lẽ đặt trên cái bàn.

Ngày mai mình sẽ đến gặp và kể với nàng ấy chuyện gì đã xảy ra hôm nay. Chắc nàng sẽ nghe thấy. Mình tin chắc như vậy.

Sườn hầm với rau cải thìa, cánh gà rán, cá lăng hấp, sa lát hoa quả.

Bữa tối nấu muộn, nên đến 11 giờ đêm mới bắt đầu ăn. Thằng cu béo vẫn liên tục nhìn anh nấu các món, thỉnh thoảng nó kiễng chân lên đưa tay thò miếng cánh gà rán hoặc miếng sườn ăn ngấu nghiến. Sau khi đã bày đủ các món lên bàn, thì nó đã ăn lưng lửng bụng nhưng nó vẫn kéo các món đến sát trước mặt và tiếp tục ăn lấy ăn để như một con cún con tham lam.

Làm bao thứ quá mệt mỏi, anh cũng chẳng thiết ăn nữa. Ăn mấy miếng cá quế ngư, sau đó anh buông đũa xuống, rót lưng chén rượu, vừa nhâm nhi vừa mỉm cười nhìn thằng cu hí hục ngồi ăn.

Hiếm khi anh rồi rãi như hôm nay. Đã lâu lắm rồi anh chẳng có tâm trạng nào để nấu nhiều món như thế này, và cũng không có ai cùng ngồi ăn với anh cho đến hết. Thằng cu béo đầu óc chậm phát triển, gần như chỉ có bản năng của động vật nhưng nó vẫn tăng thêm chút sinh khí cho căn nhà này của anh.

Dù sao thì hai người vẫn đầm ấm hơn một người rất nhiều.

Mùi thơm của món ăn hòa quyện mùi rượu lan tỏa khắp gian gác, khiến người ta mê mẩn gần như muốn ngả người nằm luôn trên cái ghế bành. Mấy ngày trời chuẩn bị và chạy khắp đó đây, anh cảm thấy sự mệt mỏi như thấm từ trong các kẽ xương thấm ra càng lúc càng rã rời ê ẩm. Mi mắt anh dần nặng trĩu, muốn bắt đầu khao khát một giấc ngủ thật say.

Lúc này cu béo đã không ăn nổi nữa, tay nó vẫn cầm nửa cái cánh gà rán nhưng mồm chỉ nhấm được từng mẫu thịt nhỏ xíu. Cái bụng quá no đang đấu tranh với đôi mắt thèm ăn.

Anh mỉm cười, đưa tay ra giật lấy cái cánh gà, vỗ vỗ vào mông thẳng bẻ, ra hiệu cho nó mau lên giường mà đi ngủ.

Ngoảnh nhìn cái bàn ăn lúc này đã bừa bộn bát đĩa cốc chén, anh không còn tâm trí nào để thu dọn nữa. Đành để ngày mai nhờ cô nhân viên bán hàng rửa hộ vậy. Lúc này anh chỉ muốn nhào lên cái giường mà đánh một giấc, nhưng không, việc cần làm thì vẫn cứ phải làm.

Anh ngật ngưỡng đi xuống tầng dưới. Có lẽ là do thần kinh được thả lỏng hoặc cũng có thể là do lưng chén rượu kia, nên chân anh như chơi vơi hẫng hụt, chỉ muốn trượt dài trên bậc cầu thang. Anh bước vào phía sau quầy, trước hết anh xóa sạch các ghi chép trên máy tính, rồi anh cúi xuống gầm lòi cái ba lô ra. Sáng nay nó vẫn còn căng phồng, nặng trĩu, bây giờ thì lép kẹp và nhẹ tênh. Anh vắt cái ba lô lên vai, nhưng bỗng cảm thấy bên trong vẫn còn thứ gì đó cứng cứng. Anh nghĩ ngợi rồi nhớ ra, đó là cuốn sách viết về thiết kế các mạch điện.

Cuốn sách này đã gắn bó với anh mấy ngày trời. Lúc sắp tối nay anh vẫn còn ở trong cái căn nhà dân kia, ngồi đối chiếu với cuốn sách, kiểm tra lại thành quả của mình. Đương nhiên, sau tiếng nổ kinh hồn ấy thì cuốn sách này biến thành vô dụng. Anh nghĩ ngợi giây lát, rồi cầm chiếc bật lửa trên quầy, mở ba lô lôi cuốn sách ấy ra, bước về phía gian vệ sinh.

Lúc này đương nhiên khỏi cần đi gắng tay, vì chỉ vài phút nữa cuốn sách sẽ hóa ra tro, biến mất trong đường cống thoát nước.

Anh cảm thấy nhẹ nhõm, ngồi xồm bên bệ xí, anh vừa ngân nga một câu hát vừa bật lửa, mở sách ra, thả ruột cuốn sách xuống dưới, rồi gí vào ngọn lửa.

Nhưng khi cầm cuốn sách, đầu ngón tay anh bỗng có một cảm giác đinh đính trơn trơn. Anh ngó ra, ngọn lửa đã bén vào sách.

Anh vội ấn nó xuống đất, dập tắt, sau đó giơ nó lên sát mặt, cẩn thận nhả ngón tay ra.

Có thể nhìn rất rõ trên tờ bìa sách rất bóng mịn, có một vết dầu mỡ khô bám ở đó. Đưa lên mũi ngửi, đó mà mùi dầu thực vật nấu ăn.

Thế này là sao nhỉ? Cả một ngày trời anh không ăn gì kia mà?

Anh ngồi xồm trên sà, ngờ ngợ nhìn vết dầu mỡ trên tờ bìa sách. À nhớ ra rồi, mắt anh bỗng mở to.

Sáng nay thằng cu béo vừa ăn xong cái đùi gà, nó đã nghịch ngợm mở ba lô của anh ra. Tức là, vết mỡ này là của nó để lại.

Nếu thằng cu béo đụng đến cuốn sách này thì có lẽ nó cũng đụng đến cái thứ...

Anh lập tức tỉnh táo trở lại.

10 giờ 17 phút tối ngày 29 tháng 11, xảy ra vụ nổ tại thôn Đại Liễu khu Hồng Viên thuộc thành phố C. Hai gian nhà ngói của chủ nhà Tào Khải Phú bị sập hoàn toàn, người vừa mới thuê nó là Nhậm Xuyên bị chết ngay tại chỗ.

Nạn nhân Nhậm Xuyên, 31 tuổi, người Hán, trình độ văn hóa trên đại học, là quan tòa của tòa án dân sự số 1 thuộc tòa án nhân dân khu Hòa Bình thành phố C; cũng tức là người chủ tọa phiên tòa xét xử vụ án Tề Viên chấn động dư luận cách đây không lâu. Hung thủ giết người hàng loạt Ánh sáng thành phố đã vài lần tung tin lên mạng cảnh báo sẽ giết Nhậm Xuyên, phía cảnh sát đã đưa ra các biện pháp để bảo vệ. Không ngờ, nhiều sự kiện bất ngờ xảy ra tối hôm đó đã khiến mọi nỗ lực bảo vệ của cảnh sát trở nên vô ích.

Khoảng 7 giờ 30 tối hôm đó, người ta phát hiện ra các vật gây nổ ở gần nhà bà Hồ (người liên quan trong vụ án Tề Viên), cảnh sát bèn điều lực lượng đến hiện trường để gỡ bỏ các vật liệu gây nổ, loại trừ nguy hiểm. Gần như đồng thời, Nhậm Xuyên đang ở nơi ẩn nấu bỗng nhiên mất tích. Hai giờ sau, cảnh sát phát hiện ra Nhậm Xuyên bị nhốt trong căn nhà dân ở thôn Đại Liễu, trên người bị buộc thuốc nổ, quá trình bị giết được truyền hình trực tiếp tại hiện trường đưa lên mạng. Ba cảnh sát

đã vào hiện trường để loại bỏ vật liệu nổ nhưng không có kết quả. Hồi 11 giờ 17 đêm hôm đó, Nhậm Xuyên chết trong vụ nổ. Rất may, ba cảnh sát chỉ bị thương nhẹ, nhân dân quanh đó cũng không bị thiệt hại gì đáng kể.

Ba cảnh sát vào hiện trường đã nói chuyện với Nhậm Xuyên, kết hợp với các vật chứng thu được ở hai địa điểm hiện trường, có thể miêu tả vụ việc chủ yếu như sau:

Nhậm Xuyên quá sợ hãi sau khi Ánh sáng thành phố tung ra lời đe dọa, ông ta cảm thấy mối nguy to lớn sắp ập đến với mình nên đã cố tự bảo vệ, bí mật thuê hai gian nhà dân ở thôn Đại Liễu để mai kia sẽ trốn tránh ở đó. Khi đó cảnh sát chưa tổ chức bảo vệ Nhậm Xuyên 24/24 giờ, rất có thể Ánh sáng thành phố đã điều tra theo dõi Nhậm Xuyên và biết rõ căn nhà mà ông ta đã thuê. Tối hôm xảy ra vụ án, Ánh sáng thành phố đã đến nhà bà Hồ bố trí các vật liệu gây nổ để giết người, và cố ý để cho "bị phát hiện", dụ lực lượng cảnh sát và các chuyên gia xử lý chất nổ đến nhà bà Hồ. Còn Ánh sáng thành phố thì đến căn nhà bí mật Nhậm Xuyên đã thuê chờ ông ta tự chui đầu vào rọ. Nhậm Xuyên bấy lâu nay không thật tin tưởng ở cảnh sát, lại ngờ rằng cảnh sát có ý dùng ông ta làm mồi nhử để bắt hung thủ Ánh sáng thành phố. Vì thế, khi lực lượng cảnh sát được điều đến khu vực nhà bà Hồ thì Nhậm Xuyên không kiểm soát nổi mình nữa, bèn bí mật trốn ra qua cửa sổ nơi được bảo vệ. Nhưng ông ta không biết rằng, địa điểm mà mình trông cậy để sinh tồn lại là một cái bẫy lớn dành cho mình.

Sau khi khống chế được Nhậm Xuyên, Ánh sáng thành phố buộc thuốc nổ vào người ông ta, rồi bố trí thiết bị để phát lên mạng hình ảnh trực tiếp từ hiện trường, chờ khi số lượng bỏ phiếu trên mạng đạt con số mười ngàn thì vụ nổ sẽ xảy ra. Điều này giống như quan tòa "bỏ phiếu" tán thành đưa ra phán quyết cho vụ án Tề Viên, Ánh sáng thành phố muốn để cho cư dân mạng quyết định Nhậm Xuyên sống hay chết; cũng tức là "gậy ông đập lưng ông". Một nghi thức rất trọn vẹn.

Điều đáng chú ý là Ánh sáng thành phố sau khi đã bố trí xong vật liệu nổ, hẳn không hề có ý che giấu cách nghĩ của mình, trái lại, hẳn công khai công bố quá trình giết người cho cư dân mạng biết, đồng thời

cũng là công khai thông báo cho cảnh sát biết vị trí gây án. Hẳn làm thế, một là hẳn rất tin rằng cảnh sát không thể kịp thời gỡ bỏ vật liệu nổ, hai là, hẳn cũng muốn để cho cảnh sát đứng trơ mắt ra mà nhìn công trình bảo vệ Nhậm Xuyên đã tổn hao tâm trí của mình, bị đập tan.

Lần này, các hành động bảo vệ của cảnh sát đã hoàn toàn thất bại. Không những Ánh sáng thành phố vẫn nhơ nhớt ngoài vòng pháp luật, mà Nhậm Xuyên còn bị tan xác trước sự chứng kiến của đông đảo dân chúng.

Theo cách nói của sếp trưởng khu công an thì: ngày 29 tháng 11 là một ngày nhục nhã của cảnh sát thành phố C.

Tuy nhiên, còn có thứ cảm giác nặng nề hơn cả nhục nhã, đó là sự bất lực đả đàng cay.

Kết quả điều tra cho thấy, sau khi Ánh sáng thành phố công bố ngày gây án, thì ngày 29 tháng 11 trở thành ngày mà cư dân mạng ngày đêm ngóng chờ, đông đảo mọi người hẹn nhau lên mạng để xem cái chết thê thảm của một quan tòa vô lương tâm, họ khát khao hơn cả chờ xem cup bóng đá thế giới! Trong ngày hôm đó có đến mấy trăm ngàn người lên mạng chờ xem diễn biến của vụ giết người do Ánh sáng thành phố ra tay, thậm chí có một số người đã châu chực cả ngày và không ngừng cập nhật các trang mạng. Quan sát các lời bình luận, thấy rằng tuyệt đại đa số tâm trạng mọi người là hiếu kỳ, hả hê khoái trá thậm chí là trầm trồ. Sau khi mục thu phát trực tiếp cảnh giết người mà Ánh sáng thành phố tung lên mạng, lượng truy cập của thành phố bỗng chốc trở lên đỉnh điểm. Có người không thể chờ để về nhà xem, mà rẽ luôn vào quán Nét gần đó để xem.

Điều khiến cho cư dân mạng càng hưng phấn một cách vô cớ hơn nữa chính là họ bỗng nhiên biến thành người nắm quyền phán xét sinh tử của người khác. Và thế là những người vốn dĩ sống rất thận trọng rụt dè, luôn bị ràng buộc đã nấp đằng sau ID của mình, khoái trá xả ra bằng hết mọi nỗi bất mãn và căm tức trong cuộc sống thường ngày.

Mỗi một cú nhấp chuột, mỗi một động tác bỏ phiếu đều là một lần siết thêm thông lọng vào cổ Nhậm Xuyên cho chặt hơn.

Có lẽ chẳng phải họ giết Nhậm Xuyên, mà là "giết" một lãnh đạo hoặc một khách hàng oái oăm khó tính, một đồng nghiệp nào đó luôn thăng tiến nhanh chóng, hoặc một anh cảnh sát giao thông đã từng phạt mình.

Có lẽ mỗi người đều có một đối tượng mà mình căm hận nhưng bấy lâu chỉ có thể âm thầm nhẫn nhịn, vì muốn quyết định sinh tử của "kẻ đó" quả là một việc rất khó khăn. Nhưng khi đang đứng giữa đám đông diên rồ thì việc đó lại trở nên dễ dàng hơn nhiều. Anh đã không còn là anh nữa, mà là một phần của đám đông; cũng có nghĩa là anh không cần phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Lúc này, anh là toàn dân, toàn dân cũng là anh.

Thế thì tội gì ta không tưởng tượng cái gã đang bị buộc một lô thuốc nổ vào người là kẻ mà ta vẫn căm hận và rất muốn trừ bỏ, tiếp đó mình chỉ cần khẽ nhấp chuột là xong?

Chẳng biết từ lúc nào cái đất nước vẫn xưng là có mấy ngàn năm văn minh này lại biến thành ngập tràn sát khí? Để rồi ai ai cũng tuyệt vọng, ai ai cũng phẫn nộ, ai ai cũng cảnh giác, ai ai cũng tựa như khối thuốc nổ biết đi, sẵn sàng lăm le hủy diệt bản thân và khiến người khác bị vạ lây?!

Gã Ánh sáng thành phố đã cung cấp cho những người đang chứa đầy sát khí không ngừng đậm đặc này một cánh cửa để xả ra. Nào, giết phăng cái kẻ mà anh vẫn căm hận, anh không phải chịu trách nhiệm và không phải cắn rứt gì hết. Hắn xuống địa ngục rồi, anh có thể tha hồ ngủ đây một giấc, sáng mai anh vẫn là một người tốt đội mũ mặc áo nghiêm chỉnh, đảng hoàng. Chỉ có anh biết rằng mình đã góp sức thắt chặt thêm cái thông lọng giết người kia.

"Kẻ trừng phạt" đang ngao du trong thành phố này là mơ ước, là niềm hy vọng và là ánh sáng!

Không có gì khiến người ta phải phẫn nộ và cảm thấy bất lực hơn cái điều này! Nhưng biết làm gì đây? Phải bắt tất cả những ai đã bỏ phiếu tán thành giết người, rồi đưa ra xử tội hay sao? Điều này là không thể làm nổi. Tuy nhiên ta cũng không thể phủ nhận điều này: Ánh sáng thành phố không trực tiếp giết Nhậm Xuyên, mà là hân trao cái quyền ấy cho công chúng!

Cho nên, thực ra, cả đám đông kia ai ai cũng là hung thủ.

Ngày thứ hai sau khi xảy ra vụ án, tổ chuyên án nhận được đơn khiếu nại tố cáo Phương Mộc đã cầm súng uy hiếp quần chúng, gây rối loạn ảnh hưởng tới trật tự kinh doanh của quán Nét "Mạng E thăm tình", là hành vi phạm pháp. Trưởng khu công an tạm "ém" đơn tố cáo ấy lại, không công khai xử lý Phương Mộc, ông chỉ gặp riêng và hỏi anh về chuyện đó.

Về mặt Phương Mộc có nét buồn bã, các vết bầm tím vẫn chưa tan trên mặt. Anh không trả lời thẳng câu hỏi của sếp, anh nhìn ông mấy giây sau đó bỗng hỏi: "Anh có nghe nói về Marina Abramovic ^[12] không?"

[11] *Sinh năm 1956, người Nam Tư.*

Trưởng khu ngớ ra, rồi lắc đầu.

"Bà ấy là một nghệ sĩ thuộc trường phái hành vi. Năm 1974, bà tổ chức một tiểu phẩm nghệ thuật có tựa đề là "Tiết tấu số 0". Đó là một tiểu phẩm cùng hành động tại hiện trường, công chúng có thể dùng 72 thứ đạo cụ gây nguy hiểm để tấn công bà thế nào cũng được, trong đó có cả súng, dao nhà bếp, roi da... Bà Marina Abramovic cam đoan sẽ không chống trả đánh lại họ. Cho đến khi có người cầm một khẩu súng đã lên đạn ngắm vào đầu bà..." Phương Mộc bình tĩnh nói. "Kết luận của bà là: khi anh quyết định trao quyền cho công chúng, thì anh đã bước rất gần đến cái chết."

Kẻ địch của chúng ta không phải Ánh sáng thành phố mà là tất cả mọi người trong cái thành phố này.

Trưởng khu nghe xong tròn tròn mắt nhìn Phương Mộc, cuối cùng lắc đầu, rồi ông cất tờ đơn tố cáo kia vào ngăn kéo.

"Tôi sẽ giải quyết việc này." Ông vỗ vai Phương Mộc. "Cậu cứ yên tâm mà làm việc đi."

Bầu không khí của cuộc họp thảo luận về vụ án nặng nề như một buổi lễ truy điệu. Vụ án này, thế là hồng бет, chắc chắn các người phụ trách liên quan đến tổ chuyên án sẽ bị xử lý kỷ luật. Tuy nhiên, trưởng khu vẫn bình thản không tỏ thái độ gì. Trước hết ông tự kiểm điểm về vai trò chỉ huy của mình, ông xin nhận phần lớn trách nhiệm. Cuối cùng ông nói với tất cả mọi người dự họp: "Cấp trên chưa đưa ra kết luận cuối cùng sẽ kỷ luật tôi như thế nào, cho nên tôi vẫn tạm thời lãnh đạo mọi công tác. Dù sao thì lần này chúng ta vẫn quá ư mất mặt, để có thể cứu vãn danh dự, đều trông vào sự nỗ lực của tất cả mọi người. Tôi xin nói ngay bây giờ: nếu không thể phá nổi vụ án này, thì khỏi cần cấp trên kỷ luật tôi, tôi xin từ chức, thôi việc về quê làm vườn."

Những lời nói của trưởng khu cũng có phần khích lệ tinh thần mọi người, cuộc thảo luận dần đi vào chủ đề chính.

Các tư liệu và vật chứng liên quan đến vụ nổ ở thôn Đại Liễu đang từng bước được làm rõ và thu thập; các kết luận khám nghiệm cũng liên tục được gửi cho tổ chuyên án.

Căn cứ vào các miêu tả của những người chứng kiến, có thể xác định đúng thời gian xảy ra vụ nổ. Xem xét các khu vực bị tàn phá, các hố rãnh do vụ nổ gây ra, có thể khẳng định vụ nổ xảy ra ở trung tâm gian nhà ngói phía tây. Các nhân viên khám nghiệm hiện trường phát hiện thấy vết lõm ở nền nhà có để lại những vết khói có vị chát, từ đó sơ bộ suy đoán rằng vật liệu nổ là chất Amoni nitrat ở thể rắn. Căn cứ vào lời của Phương Mộc, Mễ Nam và Dương Học Vũ, kết hợp với phân tích các vật bị bắn ra do vụ nổ, xác định rằng hung thủ đã dùng ngòi cháy chậm để gây nổ.

Các vật liệu nổ phát hiện tại thôn Đại Liễu và gần nhà bà Hồ đều được quấn và buộc chặt bằng băng keo màu vàng; thứ băng keo này giống băng keo đã dùng trong các vụ án trước đây. Với các tài liệu chứng cứ mà cảnh sát đã nắm được, có thể khẳng định các vụ án này là do cùng một hung thủ gây ra.

Công tác của tổ pháp y vừa phức tạp lại vừa đơn giản. Phức tạp là vì thi thể của Nhậm Xuyên đã bị nổ tan tành, thu lượm và chỉnh lý tốn rất nhiều thời gian. Đơn giản là vì, nguyên nhân cái chết của Nhậm Xuyên là do nhiệt độ cao và sóng xung kích của vụ nổ, kết luận này là đương nhiên, dù chưa có được báo cáo thu thập hoàn chỉnh và khám nghiệm tử thi.

Xét từ khía cạnh thủ pháp gây án trước đây và kinh nghiệm gây án phong phú của gã Ánh sáng thành phố, tổ chuyên án không hy vọng sẽ tìm thấy dấu vết có giá trị của hãn để lại ở hiện trường. Huống chi hiện trường thì bị nổ, cộng với việc tìm kiếm, cấp cứu... đã tàn phá gần như chẳng còn nguyên trạng. Mễ Nam sau thời gian ngắn được điều trị đã trở lại hiện trường vụ án, cô cũng không thể thu thập được dấu vết gì có giá trị điều tra truy xét. Tuy nhiên, tổ dấu tay đã vất vả tốn công sức trong các vụ án trước, nay đã có một phát hiện đáng kể.

Chiếc máy tính xách tay mà hung thủ dùng để phát hình ảnh trực tiếp lên mạng đã bị nổ tan tành sau vụ nổ, nhưng lớp vỏ của nó làm bằng kim loại cho nên vẫn còn sót những mảnh kim loại to nhỏ khác nhau. Trong đó có một mảnh đã được các nhân viên phát hiện ra dấu vết một bàn tay phải còn để lại trên đó.

Phát hiện này khiến tổ chuyên án rất phấn chấn. Trưởng khu lập tức quan tâm, hỏi: "Vân tay có rõ không? Lập tức cho đối chiếu với kho dữ liệu tàng thư."

"Có thể đối chiếu so sánh, nhưng..." Cảnh sát Đào trong tổ vân tay gãi đầu, vẻ mặt anh băn khoăn nghi hoặc. "Dấu vân tay này rất kỳ lạ."

"Kỳ lạ?" Trưởng khu hỏi ngay: "Ý cậu là sao?"

"Vết bàn tay này rất nhỏ, không phải bàn tay người lớn. Và..." Anh Đào lấy ra tờ giấy phô tô vết bàn tay giơ lên trước mặt mọi người. "Tay phải của người này chỉ có hai ngón."

Phương Mộc từ nãy vẫn cúi đầu, anh bỗng ngẩng lên.

Trời càng ngày càng lạnh. Nhiệt độ thấp kéo dài, khiến cho cái thành phố nằm ở miền đông bắc này thật sự bước vào mùa đông theo đúng ý nghĩa của khoa khí tượng học. Trên khắp các phố to ngõ nhỏ đã không còn nhìn thấy những cô gái mảnh mai tha thướt trong những bộ đồ mỏng tang nữa, phần lớn mọi người đều mặc những chiếc áo khoác dày, bước đi chậm chạp, vẻ như đờ đẫn thận trọng. Cả thành phố nhanh chóng trở nên chật chội, trời lạnh cũng khiến cho bộ mặt thành phố trở nên cứng đờ, yếu ớt, khiến cho người ta có cảm giác hễ đụng vào thì nó sẽ vỡ tan, mọi sự vật xung quanh sẽ nát vụn ra từng mảnh.

Mùa đông là mùa cao điểm của các chứng bệnh tim mạch, huyết áp, vì thế những người có tuổi thường rất nhạy cảm với nhiệt độ môi trường. Họ đương nhiên phải sớm mặc quần áo chống rét, và không thể không ra ngoài trời vận động một cách thích hợp. Vào giờ cao điểm của giao thông, những vị cao tuổi cũng đông dần, họ đi bộ một mình hoặc cùng bạn hữu đổ dồn về những nơi thông thoáng, có nhiều ánh sáng mặt trời hơn.

Sông Lệ Thông là con sông duy nhất chảy xuyên qua thành phố, vào mùa nước lên, dòng nước cuộn cuộn chảy xuôi, vào mùa khô, lòng sông bị thu hẹp hẳn lại, trên mặt nước có một lớp băng mỏng, nhìn dòng sông chẳng khác gì một con ngòi rất bình thường.

Trái lại, lúc này nhìn cây cầu bắc ngang qua dòng sông Lệ Thông lại trở nên đồ sộ hùng vĩ khác thường. Địa thế ở đây bằng phẳng lại không có cây cối che ánh mặt trời, cho nên về mùa đông, đây lại là nơi rất tốt để các cụ già tập trung ngồi trò chuyện và sưởi nắng.

Các cụ ngồi với nhau thường nói chuyện về con cái, thời tiết, sức khỏe và vật giá. Họ mặc những bộ đồ chống rét to xù, cố gắng vung tay

đưa chân những mong tứ chi khô nẻ của mình đừng bị tê bại trong những ngày đông dài lê thê này.

Cụ X đã rất lâu không thấy đến đây, hẳn là vì ốm đau nằm viện cũng nên.

Cháu nội của cụ mới thi đỗ vào đại học Thanh Hoa, hôm qua cậu ta cầm đến đây ít bánh kẹo để mời các cụ chung vui.

Giá trứng gà đã lên đến 3 tệ 3 xu một cân, giá rau thơm đã lên đến 10 tệ một cân ^[12].

[12] Ở Trung Quốc, trứng gà cũng bán cân; 1 cân Trung Quốc bằng 0.5 kg.

Cuối cùng, đề tài chuyển sang cái tết năm nay. Các cụ đều rất mong cái tết truyền thống sớm đến trong mùa đông rất giá lạnh này, qua được cái tết, dường như các cụ lại sống được thêm một tuổi, lại được ăn thêm một năm, được lĩnh thêm một năm tiền lương hưu trí. Nghĩ đến đây, người ta cảm thấy như gặp may mắn quá lớn.

Khi mọi người đang nhẩm tính ngày tết ta sẽ rơi vào ngày nào dương lịch, nhẩm tính xem đã có bao nhiêu tháng chạp thiếu không có ngày 30, thì một cụ đứng lên, rời đám đông, bước ra vịn lan can cây cầu lặng lẽ nhìn xuống dòng nước bên dưới đang chạt vật trôi đi.

Các cụ còn lại lập tức chú ý đến ông cụ bị cô quạnh ấy, lao xao vẫy gọi cụ quay về. Nhưng cụ chỉ ngoảnh lại đưa tay vẫy các cụ hãy lên cầu, sắc mặt của cụ có nét sững sốt do sợ hãi.

Bảy tám cụ ngẩn cổ lim dim cặp mắt viễn thị mờ đục, cố nhìn về phía mà ông cụ này đang chỉ tay. Nhưng họ chỉ thấy dòng sông xám xịt đang nổi lênh phềnh những búi cỏ nước cùng với rác rưởi. Dòng nước bên dưới lớp băng mỏng chảy đi chầm chậm, phản chiếu ánh mặt trời chói mắt. Trong cái đám trắng trắng sáng lóa ấy, có một vật gì đó trắng xanh mắc kẹt ở lớp băng, dập dờn, nhấp nhô.

Các cụ già nhìn mãi hồi lâu vẫn không nhận ra nó là thứ gì. Một cụ sốt ruột bèn níu một thanh niên đang đi xe đạp đứng lại, bảo anh ta nhìn hộ xem vật đó là gì.

Anh thanh niên bỗng dừng bị níu lại, bị kéo đến bên lan can cầu. Vừa thoáng nhìn, mặt anh ta bỗng tái mét.

"Cháu đoán rằng... đó là một xác người."

Cô nhân viên quán cafe "Lost in Paradise" sợ hãi nhìn người cảnh sát có khuôn mặt đầy lo âu, bản năng mách bảo cô dứt ngay tấm khăn lau bàn về phía trước, cứ như nó là tấm khiên để tự vệ.

"Chủ quán đâu?" Phương Mộc đưa tay giật cái khăn lau ném xuống đất. "Thằng bé Nhị Bảo đâu?"

"Chủ quán của tôi... đến bệnh viện. Còn thằng bé cũng đi theo anh ấy."

Phương Mộc nhìn cô ta từ đầu đến chân, rồi ngoái lại nhìn tấm biển treo ở cửa "Tạm nghỉ bán hàng". Không khí trong quán rất lạnh lẽo, nhìn chỗ nào cũng thấy ảm thấp nhơm nhớp.

"Thế này là sao?"

"Ông chủ rửa các thứ đồ chơi của thằng bé... sau đó ... sau đó xảy ra chút việc nhỏ..." Cô nhân viên do dự, hình như cô không biết có nên nói sự thật với anh cảnh sát này không. "Anh ấy quên không khóa vòi nước... cho nên cả gian nhà ngập ướt hết cả."

Phương Mộc mở to mắt: "Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Nửa giờ sau, Phương Mộc dẫn theo vài người vội vã chạy thẳng vào khu nhà cấp cứu của bệnh viện Nhân Dân thành phố, vừa bước đến cửa của phòng khám ngoại khoa thì nhìn thấy Giang Á dẫn Nhị Bảo đi ra.

Nhị Bảo vẫn đang khóc thút thít, hay tay nó bị quấn băng trắng toát bọc kín từ bàn tay lên đến khuỷu tay.

Phương Mộc dừng lại nhìn Nhị Bảo một lát, rồi nhìn sang Giang Á.

Giang Á cũng nhìn thấy Phương Mộc, anh ta đứng thẳng lưng lên, vẻ mặt áy náy gượng cười với Phương Mộc.

Phương Mộc bước đến bên Nhị Bảo, nâng hai cẳng tay nó lên nhìn. Vừa đụng vào đám băng quần xung quanh, thằng bé đã khóc thét lên và lùi ngay lại phía sau lẩn trốn.

"Sao nó lại bị thương?" Phương Mộc buông Nhị Bảo ra, nhìn chăm chăm vào Giang Á.

"Hôm kia, tôi ở nhà lau rửa các thứ đồ chơi của cháu, và chuẩn bị khử độc..." Giang Á khẽ thở dài. "Có lẽ nó ngửi thấy mùi thơm của nồi nước hầm xương đặt trên bếp, nên nó trèo lên để vớt thịt ra ăn... nồi nước canh thì đang sôi..."

Nói rồi anh ta đưa tay ra xoa đầu Nhị Bảo, nhưng thằng bé lại né tránh, ánh mắt nó đầy sợ hãi.

Phương Mộc nhìn Nhị Bảo, rồi lại nhìn Giang Á. Anh cố kìm nén tức giận, nói: "Bị thương đến mức độ nào?"

"Bị bỏng." Giang Á bình tĩnh đáp. "Cụ thể, tôi cũng không rõ lắm, anh cứ hỏi bác sĩ."

Phương Mộc đưa mắt cho cảnh sát Đào, anh Đào lập tức đi vào phòng khám. Hai cảnh sát khác lập tức đứng sang hai bên phía sau Giang Á, hình thành thế trận bao vây ba phía.

Giang Á nhìn ra phía sau, nhăn nhó cười: "Tôi thừa nhận rằng mình đã chăm sóc cháu không đến nơi, nhưng đâu cần phải thế này chứ?"

"Anh biết quá rõ tại sao tôi phải làm thế này." Phương Mộc bước lên một bước, nhìn xoáy vào đôi mắt Giang Á. "Anh đã cảm nhận ra rồi, đúng không?"

Giang Á không chút nao núng nhìn Phương Mộc và vẫn giữ nét cười khô khan. "Tôi không hiểu ý anh là gì?"

Lúc này cảnh sát Đào bước ra khỏi cửa phòng khám, vẫy tay bảo Phương Mộc vào.

"Tình hình là gì?" Phương Mộc vừa bước vào liền khép ngay cửa, lập tức hỏi luôn.

"Cả hai tay bị bỏng sâu." Cảnh sát Đào buồn rầu nói. "Bàn tay bị lột bong ra hết."

"Liệu có thể tiến hành đối chiếu không?"

"Đành cố thử vậy." Cảnh sát Đào không thật tin chắc. "Khả năng này quá thấp."

Một ngọn lửa căm giận bốc lên đầu Phương Mộc, anh quay người rào bước ra khỏi phòng khám, chạy thẳng đến chỗ Giang Á vẫn đang rất bình tĩnh. Giang Á chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị Phương Mộc tóm chặt cổ áo và ghì cả người anh ta vào tường.

"Mày là đồ thú vật!" Phương Mộc nghiến răng rít lên. "Một đứa bé con như thế... mà mày cũng dám ra tay..."

"Tôi... tôi đã nói với anh rồi..." Giang Á không ngớt giãy giụa, mặt anh ta đỏ gay. "Đó chỉ là tai nạn bất ngờ..."

"Bất ngờ à? Mày đã biết Nhị Bảo đụng đến cái laptop, đúng chưa?" Tay Phương Mộc càng ghì mạnh hơn. "Tao nên gọi mày là gì nhỉ? Là Ánh sáng thành phố mới đúng!"

Giang Á bỗng không giãy giụa nữa, khuôn mặt đỏ gay của anh ta dần dần có nét cười đầy châm biếm.

"Tôi thật sự không hiểu anh Phương Mộc đang nói gì!" Anh ta nói rất bình tĩnh.

Nét cười này đã thật sự tàn phá nốt chút ít lý trí còn sót lại trong Phương Mộc, anh vung nắm đấm định giáng vào mặt Giang Á thì bỗng có một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau lưng anh.

"Phương Mộc! Anh Giang Á! Hai anh đang làm gì vậy?"

Phương Mộc lập tức ngoảnh lại. Á Phàm một tay cầm chổi lau sàn một tay xách xô nước, đứng ngây người nhìn hai người đàn ông đang giằng co.

Vài giây sau Phương Mộc hạ nắm đấm xuống, tay kia cũng buông cổ áo Giang Á ra, rồi anh đứng tại chỗ thở hồng hộc.

Á Phàm đã nhìn thấy Nhị Bảo, cô kêu thất thanh rồi chạy đến nhìn khắp người thằng bé.

"Nhị Bảo, em làm sao thế này?" Cô nghiêng đầu lo lắng nhìn sang Phương Mộc, rồi lại nhìn Giang Á. "Hai anh nói gì đi chứ? Nhị Bảo nó làm sao thế?"

Không ai trả lời cô. Phương Mộc hằm hằm nhìn Giang Á, anh ta chẳng thiết nhìn anh, chỉ đang chỉnh đốn lại áo quần nhàu nát xộc xệch.

"Tao sẽ xin lệnh khám nhà ngay, tao không tin rằng không tìm thấy dấu tay của Nhị Bảo ở nhà mày!" Phương Mộc giơ ngón trỏ chỉ thẳng vào mũi Giang Á.

Giang Á gật đầu, ánh mắt đầy chế giễu, ngụ ý "tùy anh, xin cứ tự nhiên!"

Nhưng ánh mắt ấy chỉ thoáng qua, khi anh ta quay sang Á Phàm thì khuôn mặt anh ta lại đầy khổ sở và áy náy.

"Tôi rất xin lỗi. Tôi biết lúc này dù nói gì thì mọi người cũng chẳng thể tin tôi." Giang Á nghĩ ngợi. "Cô có thể đem Nhị Bảo về đi, tôi xin chi trả tất cả mọi phí tổn điều trị cho cháu."

Á Phàm không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng qua mọi biểu hiện của Phương Mộc, cô hiểu rằng Nhị Bảo bị thương hoàn toàn không đơn

giản chỉ là một tai nạn. Cô ôm chặt Nhị Bảo trong lòng, ánh mắt cảnh giác nhìn Giang Á, cô không gật đầu cũng không lắc đầu.

Nhanh chóng xin được lệnh khám nhà, tuy nhiên Phương Mộc cũng không hy vọng sẽ thu thập được những chứng cứ có giá trị. Ánh sáng thành phố đã từng bình tĩnh xóa sạch mọi dấu vết ở hiện trường gây án trước đây thì hẳn đương nhiên sẽ rất ung dung làm việc đó ở nhà mình. Lau rửa đồ chơi, xả nước ở trong nhà... nghe rất hợp tình hợp lý, thực ra mục đích của hẳn là xóa sạch mọi dấu tay của Nhị Bảo ở trong nhà hẳn. Còn việc hai tay Nhị Bảo bị bong...

Phương Mộc không dám tưởng tượng gã Giang Á đã dùng thủ đoạn gì để làm cho đôi tay Nhị Bảo thành ra như vậy...

Số phận luôn khiến người ta phải giật mình than thở. Mấy hôm trước Giang Á vẫn là một "người hảo tâm" chăm sóc nhi đồng tàn tật thiếu năng, loáng một cái hẳn đã dám ra tay tàn độc với đứa bé đáng thương này. Điều khiến cho Phương Mộc rất không ngờ là, kẻ giết người hàng loạt khiến cảnh sát toàn thành phố phải đau đầu, khiến hàng vạn dân chúng phải "bái phục", lại là một người mà anh quen!

Liệu cuộc sống còn có thể kịch tính hơn thế này nữa không?

Kết quả khám quán cafe và nhà riêng của Giang Á không nằm ngoài dự đoán của Phương Mộc. Cảnh sát đã khám xét rất kỹ tất cả những chỗ có thể để lại dấu tay của Nhị Bảo nhưng đều không thu thập được bất cứ dấu vết nào có thể dùng để đối chiếu. Cứ như là Nhị Bảo chưa từng sống ở ngôi nhà này một ngày nào. Mễ Nam cũng cho Phương Mộc biết: không phát hiện thấy giày dép na ná như giày vải đế cao su. Khám nghiệm giày mà Giang Á đi, từ cỡ giày, độ mòn của đế giày, cho đến thói quen đi đứng... đều không phù hợp với dấu chân thu thập được ở hiện trường vụ án giết người tại trường trung học số 47.

Có vẻ như có thể loại Giang Á khỏi diện tình nghi; và, trong thực tế, phần lớn các thành viên của tổ chuyên án đều rất khó hiểu đối với những suy đoán của Phương Mộc. Sếp trưởng khu cầm tấm ảnh Giang Á

lên xem đi xem lại, xem rất kỹ, rồi ông vẫn không thể nén nổi sự ngạc nhiên trong lòng.

"Thằng cha Ánh sáng thành phố..." Ông rung rung tấm ảnh trong tay, "...lại là một anh chàng trông rất thư sinh?"

Đúng thế, nhìn Giang Á thấy không có gì nổi bật. Và, xét các chứng cứ hiện giờ thì không thể đủ để nghi ngờ anh ta cho có logic, rồi thuyết phục bên Viện kiểm sát phê chuẩn lệnh bắt Giang Á, không thể làm như vậy. Kể cả cái dấu tay chỉ có hai ngón kia đang nhằm vào Giang Á thì hiện giờ cũng không thể khẳng định chắc chắn. Nói cách khác, tất cả vẫn chỉ là suy đoán của Phương Mộc dựa vào kinh nghiệm của chính anh. Về hình thức, thì chỉ có thể coi là ngẫu nhiên mà thôi.

Có một vài thành viên tổ chuyên án đề nghị cứ bắt tạm giam hình sự Giang Á đã, rồi sẽ tập trung thu thập chứng cứ về hắn, nếu vẫn không lần ra thì sẽ từng bước dùng biện pháp cưỡng chế, từ tạm tha chờ thẩm vấn, rồi đến cho về nhà chịu giám sát... Nếu vẫn không tìm ra điểm đột phá thì phải mạnh tay, gỡ thủ đoạn với gã Giang Á.

Cái gọi là "thủ đoạn" đương nhiên các trò "bẩn" phải giấu nhem. Nhưng sếp trưởng khu lập tức phủi ngay các đề nghị này. Không bắt được hung thủ, lại để cho gã Ánh sáng thành phố xóa sổ Nhậm Xuyên ngay trước mắt bàn dân thiên hạ, cảnh sát đã quá ư bề mặt rồi. Nếu lại dùng các thủ đoạn tệ hại để thu được "chứng cứ", đánh đập Giang Á để bức cung, thì không chỉ là chuyện bề mặt nữa mà rất có thể sẽ bị ngành lột mũ bóc lon sau đó đi nằm nhà đá!

Tổ chuyên án đã nhất trí loại Giang Á ra khỏi diện tình nghi, nhưng Phương Mộc vẫn kiên định đề nghị tổ chức điều tra về anh ta.

Giang Á, nam giới, người Hán, 36 tuổi, trình độ văn hóa cấp II, đăng ký hộ khẩu tại số 176 - 8 đường Học Tử khu Đông Thành thành phố C, chưa kết hôn, sống độc thân, hiện đang kinh doanh một hiệu cafe có tên là "Lost in Paradise". Điều khiến người ta ngạc nhiên là, các tư liệu về anh ta ở thành phố C chỉ vắn vắn có vài trang lược thừa, các nội

dung có thể tra cứu đều bắt đầu từ năm 2000. Cũng tức là, mọi vấn đề về anh ta từ năm 25 tuổi trở về trước đề trống trơn. Cảnh sát phải lần trở lại, tìm gặp các cảnh sát và hộ tịch viên năm đó là làm thủ tục hộ khẩu cho Giang Á. Họ không thể nhớ ra nhân vật Giang Á này nữa, chỉ nhớ rằng năm 2000 tổ chức tổng điều tra dân số lần thứ năm, ở thành phố C có rất đông người ngoại tỉnh đến làm lao động phổ thông, trong đó có một số người không thể nói rõ quê quán mình ở đâu. Để có thể hoàn thành nhiệm vụ điều tra dân số, cơ quan phụ trách đành đơn giản đối chiếu xem họ có tiền án hình sự không, hoặc loại trừ khả năng họ là phạm nhân bỏ trốn đăng tải trên mạng, sau đó thống nhất làm chứng minh thư cho họ. Họ tên Giang Á và trình độ văn hóa, cũng do chính anh ta khai, khi đó đăng ký hộ tịch ở số 26 - 9 khu Hồng Viên, về sau chuyển sang địa chỉ hiện nay.

Năm 2000, căn nhà số 26 - 9 khu Hồng Viên là một hiệu bánh ngọt, nay biến thành một hiệu ăn kiểu Tứ Xuyên. Chủ quán và nhân viên năm xưa đã tản đi mất tăm mất tích. Tuy nhiên, chị chủ một hiệu xổ số kiến thiết ở vỉa hè đối diện vẫn còn nhớ vài nét về Giang Á. Năm ấy chị còn là một nữ phục vụ viên của một hiệu mỳ, tăng tịu với chủ quán, sau đó chị "đánh bật" vợ chủ quán đi, rồi nghiễm nhiên trở thành vợ chủ quán. Từ sau năm 2004, chị ta thuyết phục chồng đóng cửa hiệu mỳ để mở hiệu xổ số kiến thiết. Hơn chục năm trước, các công nhân của hiệu bánh ngọt vẫn hay sang quán mỳ này ăn, cứ thế rồi quen nhau, cô nhân viên phục vụ và đám thanh niên ấy trở thành bạn bè. Giang Á là anh chàng không có gì đặc biệt trong đám thanh niên ấy, đến nay chị chỉ nhớ vài nét rời rạc về anh ta.

"Anh ta rất nhanh nhẹn chăm chỉ, chứ không sống quấy quá như những người kia, có đến năm sáu năm trời anh ta lén học nghề của ông chủ, dù bị chủ mắng mỏ anh ta cũng chỉ cười cười." Chị chủ quán nay đã béo ục ịch, vừa cắn hạt dưa vừa nhớ lại. "Anh ta hơi kiêu lời, nghe giọng nói thì hình như là người ở thành phố Y."

Đầu mỗi mới chỉ có được đến đây. Tổ chuyên án vẫn cho rằng khó mà liệt Giang Á vào diện nghi phạm trọng điểm, và cũng không thể tin

một thanh niên trình độ văn hóa cấp II, chuyên đi làm thuê kiếm sống lại gây ra gần đây vụ án mạng không thể nào điều tra phá án. Sau khi nghiên cứu, tổ chuyên án quyết định vẫn nên bắt đầu điều tra từ chú bé mà bàn tay chỉ có hai ngón kia, bèn bảo cảnh sát Đào đưa ra tài liệu kiểm nghiệm thật chi tiết, sau đó điều tra khắp thành phố này về những người có đặc điểm bàn tay tương tự. Ngoài ra, thuốc nổ Amoni nitrat và đoạn ngòi nổ chậm kia đều thuộc diện vật liệu bị quản lý, tuy rất ít có khả năng tìm thấy dấu vết mà gã Ánh sáng thành phố để lại trên công cụ gây án nhưng vẫn cần tổ chức điều tra cụ thể trong phạm vi toàn thành phố C, nếu cần, sẽ huy động cả tình báo hình sự vào cuộc.

Nhưng Phương Mộc thì không nghĩ thế. Anh kiên quyết nhận định gã Ánh sáng thành phố chính là Giang Á. Dù hiện nay chưa hề có chứng cứ gì để chứng minh nhưng Phương Mộc vẫn tin chắc ở sự suy đoán của mình.

Hôm nọ ở trong bệnh viện bốn mắt gặp nhau, anh đã khẳng định ngay điều này.

Đó là một ánh mắt thông minh, tự tin, kiêu ngạo, hung ác, có nét châm biếm khiến đối phương bất lực. Là thứ ánh mắt của Ánh sáng thành phố.

Điều khiến cho Phương Mộc càng hứng thú là, rốt cuộc Giang Á là hạng người như thế nào?

Anh ta từ đâu đến, cha mẹ và hoàn cảnh gia đình ra sao? Trước năm 25 tuổi đã xảy ra những chuyện gì để rồi anh ta phải bỏ quê hương ra đi, mai danh ẩn tích?

Tổ chuyên án thì không đồng tình với quan điểm của Phương Mộc, vì thế, muốn làm rõ những việc này thì không thể nhận được sự hỗ trợ của cơ quan nhà nước. Nhưng sự việc đã đến nước này thì không gì có thể ngăn cản Phương Mộc được nữa.

Nhất là sau khi anh nghe những tiếng kêu cuối cùng của Nhậm Xuyên và nhìn thấy cánh tay quấn băng trắng của cháu Nhị Bảo.

Phương Mộc xin nghỉ phép một tuần, lý do là nghỉ để chữa lành các vết thương. Tổ chuyên án nhận thấy hiện giờ gã Ánh sáng thành phố chưa có hành động gì nên rất vui vẻ chấp nhận để anh nghỉ phép. Sau khi thu xếp mọi việc ổn thỏa cả, Phương Mộc chưa vội xuất phát vì anh còn phải thu xếp một vài việc riêng.

Giờ đây đâu phải anh sống một mình?

Phương Mộc đến bệnh viện Nhân Dân, nhưng không thấy Á Phàm ở phòng nghỉ của các hộ lý. Anh nhìn đồng hồ, lúc này mới 9 giờ rưỡi sáng, chắc cô ấy đang làm việc ở các buồng bệnh.

Anh vừa định lên gác thì nhìn thấy Á Phàm xách cái xô không đi xuống. Nhìn thấy Phương Mộc, cô không tỏ ra ngạc nhiên. Về mặt cô mệt mỏi, lắc đầu với anh, ra hiệu cho anh đi theo cô.

Cả hai kẻ trước người sau bước vào cái gian xếp chất các thứ lật vật ở gầm cầu thang. Á Phàm bật đèn, lật úp cái thùng nhựa rồi ngồi lên nó, cô chìa tay xin Phương Mộc điều thuốc. Phương Mộc đưa thuốc cho cô, rồi anh cũng châm một điếu.

Gian gầm cầu thang này rất chật, rất bí, ánh đèn thì yếu, lại không có ống dẫn khí sưởi cho nên ở đây rất ẩm thấp. Các thứ dụng cụ được xếp rất ngay ngắn, thùng xô, găng tay cao su chổi lau sàn được xếp cạnh tường. Góc tường là một thùng các tông to, bên trong chứa đầy giày dép cũ, có vẻ như có đủ các kiểu dáng và màu sắc, nhưng đã số là giày vải đế cao su.

"Kia là gì?" Phương Mộc vừa hút thuốc vừa hất hàm về phía cái thùng các tông.

"Giày của các y tá và bác sĩ ở bệnh viện, kiểu giày lười." Á Phàm nhìn về phía cái thùng. "Đều là giày cũ giày hỏng, sẽ đem ra bán phế liệu. Anh vào tìm em có việc gì à?"

"Anh phải đi vắng mấy hôm." Phương Mộc rút ví tiền, lấy ra mấy tờ 100 tệ đưa cho Á Phàm. "Cho nên... em hãy tự chăm sóc mình..."

Á Phàm do dự, nhưng rồi cũng cầm lấy. "Lương của em cũng đủ chi tiêu. Tiền này em sẽ mua các món tẩm bổ cho Nhị Bảo."

Mấy hôm nay Á Phàm thường về nhà rất muộn. Sau khi tan tầm cô đều đến Thiên sứ đường thăm Nhị Bảo. Vì không cần thiết phải gây thêm phiền hà nên anh không nói cho Á Phàm và chị Triệu biết nguyên nhân thật sự của sự việc, chỉ nói rằng đó là một tai nạn đáng buồn. Chị Triệu thì không tin Á Phàm có thể chăm sóc tốt Nhị Bảo nên nhất định đòi đón thằng bé về Thiên sứ đường. Á Phàm thì rất oán ghét Giang Á, nên kiên quyết không nhận tiền phí điều trị mà anh ta đưa, và cô còn mấy lần nói là sẽ "hành" cô gái Ngụy Ngụy để giúp Nhị Bảo được hả giận.

Phương Mộc không mấy lo lắng vì anh biết Á Phàm chỉ nói vậy thôi, thực chất cô vẫn là một người có tâm và tử tế. Tuy nhiên, đừng nên đụng đến một kẻ luôn mang nặng ý đồ trả thù là Giang Á thì hơn, cho nên anh nhắc Á Phàm tuyệt đối không làm một việc gì quá đáng đối với Giang Á và Ngụy Ngụy.

Á Phàm im lặng một lúc, rồi bỗng hỏi anh: "Chừng mấy hôm thì anh sẽ về?"

"Cũng chưa biết được. Chắc khoảng ba bốn ngày gì đó."

"Thế à?" Á Phàm nghĩ ngợi, rồi hỏi thăm dò: "Anh đi với ai?"

Phương Mộc biết cô đang nghĩ gì, anh thấy thật là buồn cười, và anh mỉm cười thật: "Anh đi một mình!"

Thấy Phương Mộc cười, Á Phàm như một đứa trẻ bị "nhìn thấu tim gan", cô đỏ mặt mỉm cười rồi nhẹ nhõm đứng lên, phúi bụi trên quần áo, nhìn Phương Mộc nói: "

"Anh cứ yên tâm mà đi, em sẽ tự lo được. Anh đi phải cẩn thận đấy!"

Ra khỏi khu buồng bệnh, tâm trạng Phương Mộc đã khá hơn rất nhiều, Á Phàm đang thay đổi, ngày càng tỏ ra hiểu biết khiến cuộc sống

của cô như một mớ bông bong đang được gỡ rối. Anh bước đến bãi đỗ xe, khởi động máy. Vừa phóng ra cổng thì nhìn thấy một người đang đứng bên đường.

Đó là Mễ Nam.

Mễ Nam không ngạc nhiên khi thấy Phương Mộc có mặt ở bệnh viện, cô mở cửa xe rồi bước lên, tiện tay thả cái ba lô xuống hàng ghế sau. Chắc cô vừa vội vàng chạy đến đây, sắc mặt hồng hào, hơi thở gấp gáp. Chờ khi bình ổn rồi cô mới nói gọn lỏn hai chữ.

"Đi thôi!"

Phương Mộc giật mình, vội ngoảnh lại phía sau nhìn, lo rằng Á Phàm nhận ra vị khách không mời mà đến này. Lúc nãy anh nói "chỉ đi một mình" thì là lừa dối hay sao?

Mễ Nam đã đoán ra phản ứng của Phương Mộc, cô vẫn thản nhiên ngồi ở ghế bên cạnh anh, vẻ rất bình tĩnh.

Phương Mộc vội nhấn chân ga, xe chạy đi một quãng rất xa, anh mới hỏi: "Sao em lại đến?"

"Em cùng đi với anh."

"Thế ư?" Phương Mộc do dự, nói lắp bắp: "Thực ra... cũng không cần thiết..."

"Nếu anh lấy được lời làm chứng, thì cần có hai cảnh sát có mặt."

Câu trả lời này rất hợp tình hợp lý và hợp pháp nữa. Tuy nhiên Phương Mộc cũng hiểu rõ ẩn ý phía sau câu nói này là: không ai tin anh nhưng em tin anh.

Anh mỉm cười và cảm thấy ấm lòng.

"Em chạy ra như thế nào, có báo cho tổ biết không?"

"Đang là ngày nghỉ, em bị thương mà!"

Phương Mộc ngoảnh sang nhìn cô, vừa đúng lúc cô cũng nhìn sang anh, bốn mắt gặp nhau, không cần nói thêm gì nữa.

Đúng vào lúc này di động của Phương Mộc reo chuông, chẳng đúng lúc tí nào. Dương Học Vũ gọi.

"Anh đang ở đâu thế?" Dương Học Vũ hỏi luôn, giọng anh hơi khàn, trầm trầm.

"Ở bên ngoài." Phương Mộc không muốn hé lộ chuyển đi của mình, nên chỉ nói ngắn gọn.

"Thế à?" Dương Học Vũ im lặng giây lát, hình như anh đang do dự. "Mễ Nam... đang ở chỗ anh à?"

"Ừ!" Giấu nhem chỉ tổ gây thêm nghi kỵ không cần thiết, nên Phương Mộc quyết định cứ nói đúng sự thật.

Nhưng thực đáng ngạc nhiên, Dương Học Vũ không hề hỏi thêm rằng hai người đi đâu, và cũng không thể hiện bức xúc gì cả; anh chỉ im lặng rất lâu, dễ thường đến nửa phút, sau đó mới lại nói.

"Dù hai người đi đâu, làm gì... thì vẫn nên chú ý an toàn. Anh hãy chăm sóc Mễ Nam cho tốt."

Nói rồi Dương Học Vũ tắt máy.

Từ sau khi cùng chung hoạn nạn trong vụ nổ ở hiện trường thôn Đại Liễu, tâm trạng Dương Học Vũ đi xuống, kéo dài. Là vì việc bảo vệ Nhậm Xuyên đã thất bại hoàn toàn, nhưng chủ yếu là vì một nguyên nhân khác: khi anh thao tác rút sợi dây điện thứ nhất ra, anh nhìn thấy Mễ Nam chủ động nắm tay Phương Mộc.

Không ai có thể biết một giây sau đó sẽ xảy ra chuyện gì. Có thể là bình an vô sự, cũng có thể là tan thành tro bụi. Nhưng dù kết cục là gì thì vào cái thời khắc ấy, Mễ Nam đã lựa chọn đứng bên Phương Mộc.

Điều này là một cú sốc rất lớn đối với Dương Học Vũ.

Những vấn đề mà anh không muốn biết, thì Mễ Nam lại quan tâm. Sau khi chiếc xe Jeep chạy lên đường cao tốc, Mễ Nam hỏi Phương Mộc: "Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Đi đâu" dường như là mơ hồ, không rõ ràng. Nhưng Phương Mộc đã sớm nghĩ đến phạm vi của nó rồi.

Hôm anh đến bệnh viện đưa cho Á Phàm bộ áo nhung và đôi ủng, thì gặp Giang Á. Lúc đó nghe thấy Giang Á nói với cô y tá rằng "có việc phải đi, trong khoảng một ngày sẽ về". Nay nhớ lại mới thấy rằng, đó là anh ta đi tỉnh ngoài để chuẩn bị thuốc nổ, ngòi cháy chậm... cho hành vi gây án, vì các thứ vật liệu đó thực không dễ gì mua được ở thành phố C này; kể cả cố gắng che giấu thì độ rủi ro để lại dấu vết vẫn rất lớn. Theo chị chủ hiệu xổ số kiến thiết nhớ lại, năm xưa Giang Á nói giọng địa phương thành phố Y, nếu hẳn vốn là dân thành phố Y thì hẳn phải đăng ký hộ khẩu ở đó, các tư liệu về hẳn vẫn còn, vậy thì gốc gác của hẳn không đến nỗi hoàn toàn mờ mịt. Kể cả hẳn vì lý do gì đó bỏ đi, thì chắc chắn người nhà phải trình báo công an, và tất nhiên không đến nỗi không còn chút đầu mối nào. Vì thế, khả năng lớn nhất là: quê hương bản quán của Giang Á nằm trong phạm vi các huyện xung quanh thành phố Y.

Các vật chứng ở hiện trường vụ nổ ở thôn Đại Liễu còn thể hiện rằng: gã Ánh sáng thành phố rất có hiểu biết về tính năng của thuốc nổ và chế tạo vật liệu nổ hện giờ. Khi trên dưới 20 tuổi, Giang Á đã từng làm công ở hiệu bánh ngọt, công việc ở đó không liên quan gì đến vật liệu nổ, thì rất có thể Giang Á đã biết về các kỹ thuật này từ trước khi rời bỏ quê hương ra đi. Xét tính cách của Ánh sáng thành phố, thì hẳn sẽ không tìm hiểu những việc không cần thiết và dễ bị lộ mình. Nếu muốn có được vật liệu nổ, là thứ bị quản lý nghiêm ngặt, thì hẳn phải tìm đến những nơi mà mình quen thuộc, để tránh khỏi các khâu nghe ngóng, tìm kiếm hoặc nhờ người trung gian... rất dễ rách việc.

Vậy thì, nơi mà hẳn kiếm được các vật liệu nổ có phải là nơi hẳn đã sinh ra và lớn lên không?

Phương Mộc đã nhờ ban quản lý đường cao tốc của thành phố C kiểm tra băng hình, không thấy có chiếc xe Jieda màu trắng của Giang Á đã chạy đi chạy về thành phố C. Nếu hắn xách các vật liệu nổ lên tàu hỏa chuyển về, thì chắc không qua nổi khâu kiểm tra của công an. Vì thế, có lẽ hắn đã đi xe khách liên tỉnh để làm cái việc đó. Thế thì, tính từ thành phố C trở đi, địa điểm nào có thể trong phạm vi một ngày khứ hồi làm xong việc? Chỉ có thể là huyện F của thành phố Y. Phương Mộc đã nghiên cứu nhận định rằng trọng điểm điều tra sẽ là thôn La Dương trực thuộc huyện F.

Gần thôn La Dương, có mỏ than Đại Giác nổi tiếng trong toàn tỉnh.

Chương 19: MÁI NHÀ XƯA

Dù anh đã giải thích với cô nhân viên bán hàng rằng cảnh sát đến đây là vì thằng cu béo là người nhà của một cảnh sát, cô ta cũng tỏ ra rất hiểu vấn đề nhưng vẫn nặng lời than phiền rằng cảnh sát đã lạm dụng chức quyền. Tuy nhiên, khi cô đề nghị xin tan tầm sớm ra về, anh cũng nhận ra ánh mắt cô có nét hoài nghi và sợ hãi.

Cứ về đi, đi đi! Anh đồng ý với vẻ mặt rất bình thản.

Cô gái này rất tốt tính, nhưng liệu quan hệ giữa con người với nhau có thể duy trì bao lâu?

Giống như giữa anh và cô gái bấy lâu nay vẫn nằm trong bệnh viện, giống như giữa anh và thằng bé con chỉ có hai ngón tay.

Có lẽ mọi sự gắn bó đều vì một ngày nào đó sẽ biệt ly. Có người nói, để cho ta không phải quá đau khổ, thì tốt nhất là khi gắn bó với nhau, ta đừng nên dồn vào đó quá nhiều tình cảm. Tuy nhiên, để có mấy ai thật sự làm được điều ấy? Khi con người ta má kè má vui về hết mình, anh có muốn tưởng tượng đến hình ảnh đối phương nhăn nhoe già nua hoặc sẽ biến thành thù địch của nhau không?

Hôm nay anh không muốn và cũng không còn tâm trí nào để bán hàng nữa, cô nhân viên đi rồi, anh đóng cửa, treo biển "Nghỉ bán hàng" ra ngoài cửa, kéo rèm cửa lại. Cả căn nhà bỗng tối om. Anh đứng trong bóng tối im lìm, không biết nên thế nào đây. Sau một hồi đi đi lại lại, anh thọc tay vào túi quần rồi từ từ bước lên cầu thang. Nhưng chỉ đi được vài bước, anh bỗng nhớ ra trên gác cũng vắng ngắt không một bóng người, thằng bé suốt ngày chỉ biết i i a a cũng không bao giờ có mặt nữa.

Nỗi cô đơn ghê gớm bỗng tràn đến xâm chiếm anh, gian gác tối đen trên kia khiến anh ngao ngán dừng bước. Tay anh nắm lan can cầu thang, mắt ngây nhìn xung quanh vắng ngắt như tờ. Cuối cùng, anh từ từ quay người, rồi ngồi xuống bậc cầu thang.

Không khí trong nhà vẫn rất ẩm, mũi anh cảm nhận rõ rệt một thứ mùi tươi mới nhưng lành lạnh. Hít thở mãi, nó vẫn không hề khiến anh nhẹ nhõm vui vẻ. Nơi này rất sạch sẽ nhưng không có sinh khí; nơi này rất an toàn nhưng lại khiến anh thấy bất an.

Nói cho cùng, mình vẫn là một con người.

Có thể oán trách ai đây? Lúc này anh không muốn nhớ đến thằng cu béo, nhất là ánh mắt của nó khi anh dắt tay nó bước đến chỗ nồi nước đang sôi.

Anh từng nghĩ đến việc cho thằng cu béo "mất tích". Một đứa bé trí tuệ thiếu năng đã từ mất tích, nay lại đi mất thì không phải chuyện gì lạ lùng, nhưng anh lại thôi. Nói cho cùng, thằng bé chỉ khiến anh gặp nguy hiểm chứ không làm hại anh.

Còn kẻ thực sự làm hại anh, anh không thể không đưa hấn ra khỏi căn hầm bí mật rồi phơi thây trước bàn dân thiên hạ. Mặc dù cảnh sát không phát hiện ra căn hầm bí mật, nhưng thôi, anh nghĩ mình không nên mạo hiểm.

Tiếc rằng, anh lại không có thứ gì để xả cơn giận trong lòng, anh vẫn không muốn để "thằng cha ấy" được dễ chịu.

Nửa giờ sau, anh xách một cái túi nilon màu đen được bọc mấy lớp bên ngoài, lách qua đám đông người bộ hành và các sạp hàng trước cửa, trở về hiệu cafe. Đóng cửa lại, mọi tiếng ồn ào và những mùi khói bếp đã bị chặn cả ở bên ngoài. Đồng thời, một thứ mùi ngai ngái của đất tươi trộn lẫn lá mục cỏ mục lan tỏa khắp căn nhà.

Anh xách cái túi bước lên gác, đặt nó vào cái bồn rửa rau, mở vòi nước ra rửa. Chỉ chốc lát sau, cái túi nilon đen đã sạch sẽ bóng loáng như mới. Anh vừa cầm cái kéo nhà bếp tỉ mỉ cắt cái túi ra, vừa ề a một điệu nhạc chẳng ra nhạc. Thứ bên trong cái túi đã lộ hần ra. Anh đặc ý nhìn nó: vì nhiệt độ thấp liên tục kéo dài, nên cái thứ này vẫn không có thay đổi gì đáng kể.

Anh nhắc nó ra khỏi bồn rửa rau rồi đặt lên bàn ăn. Anh lại rót cho mình lưng chén rượu Whisky, kéo cái ghế xích lại rồi ngồi xuống trước mặt nó. Sau khi nhấp một chút rượu, anh bỗng mỉm cười, nâng chén lên ra hiệu với nó.

"Chà! Tao thấy hơi nhớ mày đấy!"

Nó không có phản ứng gì, nó vẫn ngay ngắn, im ắng trên cái bàn ăn, nó chỉ nhìn lại anh bằng đôi mắt he hé, trống rỗng và vô hồn của mình.

Sau hai giờ đồng hồ, Phương Mộc và Mễ Nam đã đến bến xe chạy đường dài của thành phố Y. Cũng như phần lớn các thành phố nhỏ, bến xe đường dài của thành phố Y rất lộn xộn ồn ào với đủ thứ âm thanh của những hàng quà bánh, đồ uống, bán thẻ nạp điện thoại di động... Phía đông của bến xe có một dãy xe bus hạng trung đang đỗ, những người bán vé nhô người ra ngoài xe, tay cầm một xấp tiền lẻ, đang lớn tiếng trả lời gì đó.

Phương Mộc nghe thấy trong chuỗi lời nói của họ có hai chữ "La Dương", anh bèn dừng xe rồi bước đến khu vực đỗ xe bus ấy.

Các lái xe đều rất nhiệt tình. Phương Mộc nhanh chóng nắm được giờ xe khởi hành và các điểm đỗ dọc đường. Xe bus đi thôn La Dương rất sẵn, chuyến khởi hành muộn nhất là 7 giờ tối, khoảng 8 giờ sẽ trở về bến xe thành phố Y; chuyến xe khởi hành muộn nhất từ thành phố Y đi thành phố C là 9 giờ tối. Cũng có nghĩa là, nếu Giang Á sáng ngày ra đã xuất phát thì nội trong một ngày có thể trở về thành phố C.

Mễ Nam thì ngờ ngợ về sự suy đoán của Phương Mộc. Thành phố này có bốn huyện với gần hai chục xã thôn, Giang Á có thể đến bất cứ địa điểm nào trong số này để mua vật liệu nổ, ngồi cháy chậm... và chưa chắc hẳn đã lựa chọn thôn La Dương.

Còn Phương Mộc thì nghĩ thế này: dù là ở đâu, các loại thuốc nổ và vật liệu liên quan đều bị quản lý nghiêm ngặt, ở các thị trấn huyện lỵ hơi bề thế vẫn có thể lén lút mua được chúng nhưng vẫn là rất mạo hiểm.

Một khi bị bắt do mua bán phi pháp vật liệu nổ thì tức là tội hình sự, cho nên, nếu không phải người quen thì bên bán sẽ không đại gí bán cho. Gã Ánh sáng thành phố luôn hành động một mình, thì có rất ít khả năng hẳn sẽ nhờ người trung gian mua.

Thôn La Dương cách mỏ than Đại Giác không xa, nơi ấy xa xôi hẻo lánh ít bị kiểm soát, cho nên trong tay dân chúng sẽ chẳng thiếu gì thuốc nổ. Đến đó mua vật liệu nổ sẽ là cách tương đối an toàn.

Mễ Nam nghĩ ngợi rồi cũng tán thành. Nhân lực và thời gian để điều tra đều có hạn và eo hẹp, cho nên cần nhắm vào địa điểm có khả năng lớn nhất để hành động là lựa chọn tốt nhất.

Khi chiếc xe Jeep chạy vào thôn La Dương thì đã là 2 giờ chiều. Phương Mộc lái xe chạy quanh một lượt, anh không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Nói nó là một thôn, nhưng về quy mô và sự phát đạt thì nó chẳng kém gì một thị trấn. Nhất là con đường nhựa hai chiều với bốn làn xe chạy, hai bên đường là những tòa cao ốc san sát, nơi này thứ gì cũng có: từ siêu thị, khách sạn, cho đến hiệu mát xa, hiệu làm đầu, chẳng thiếu gì hết.

Mỏ than tựa như mỏ vàng nằm sâu trong lòng đất, đã đem lại sức sống mãnh liệt và sự giàu có cho thôn này.

Phương Mộc và Mễ Nam đã đi suốt già nửa ngày trời, bụng đói miệng khát. Họ bàn bạc, rồi quyết định phải tìm một chốn để nghỉ ngơi, ăn no đã rồi tính sau. Nào ngờ đi qua mấy khách sạn, đều chật kín chỗ. Chắc dịp này đang vào mùa than, mua bán rất tấp nập nên các khách sạn nhỏ đều đã được các thương nhân từ xa đến chiếm hết phòng rồi. Phương Mộc và Mễ Nam hầu như phải đi gần hết thôn mới tìm được một nhà nghỉ nhỏ xập xệ nhếch nhác để ở.

Nói là nhà nghỉ nhỏ, nhưng giá phòng chẳng tệ chút nào, giá một căn phòng đủ tiện nghi dành cho hai người là 360 tệ. Điều làm cho họ phải đau đầu là căn phòng chỉ có một gian. Phương Mộc đang do dự thì Mễ Nam lập tức quyết định luôn.

"Cứ ở đây đi!"

Căn phòng cũng cũ kỹ lem nhem như cả cái nhà nghỉ nhỏ này, mùi ẩm mốc xông lên nồng nặc. Và có lẽ là vì ở gần mỏ than cho nên giường đệm và sàn nhà đều rất bẩn bụi bặm. Cả hai nhìn nhau mỉm cười, thôi thì đành chấp nhận vậy.

Phương Mộc đã ngồi lái xe quá lâu, lúc này anh lập tức ngả vật ra giường thư giãn gân cốt, đệm lò xo bên dưới lập tức kêu cọt két hình như nó bị quá tải. Mễ Nam bước đến bên cửa sổ định kéo rèm cửa ra cho thoáng khí, nhưng thấy bụi cửa có một lớp bụi đen rất dày, cô do dự rồi thôi.

Cả hai nghỉ ngơi độ mấy phút, rồi xuống dưới nhà để ăn cơm. Nhà nghỉ này không có phòng ăn, nên hai người đành ra quán vậy. Cũng may, ngoài phố rất sạch cửa hàng ăn, nhìn ra xa thấy các tấm biển treo san sát nhau khắp phố. Phương Mộc và Mễ Nam chọn một nhà hàng có vẻ khang trang sạch sẽ, gọi vài món, họ vừa ăn vừa bàn các bước tiếp theo.

Ở đây có rất nhiều cửa hàng nhỏ bán các vật liệu nổ, và tin rằng phần lớn các cửa hàng này không đủ điều kiện hợp pháp để kinh doanh. Khách vào đây khỏi cần làm thủ tục gì hết, vẫn có thể mua được các vật liệu cháy nổ. Nhưng để điều tra cho được thì sẽ rất khó khăn; giả sử đúng là Giang Á đã mua thuốc nổ và ngồi nổ chậm ở đây thì bên bán cũng chối phắt luôn. Hai bên mua bán đều là bất hợp pháp cả, nên chẳng ai muốn rước vạ vào thân.

Phương Mộc và Mễ Nam đang nói chuyện thì chợt có một cậu bé chừng 7 - 8 tuổi đi vào quán ăn, nó chào chị chủ quán đang đứng sau quầy xem sổ sách, rồi nó thả cặp sách xuống, sau đó bước vào gian bếp ở phía sau. Loáng một cái, nó bê ra một cái đĩa khá to đựng mỳ xào, lóng ngóng bưng đến bàn của Phương Mộc và Mễ Nam.

Không rõ vì nóng quá hay nặng quá, khi đặt xuống bàn thì non nửa đĩa mỳ bị tràn cả ra ngoài. Chủ quán thấy thế liền bước lại mắng luôn: "Thằng khỉ con, sao không cẩn thận gì cả thế?"

"Không sao, không sao." Mễ Nam vội xuê xoa cho thằng bé. "Cháu có bị bỏng tay không?"

Cậu bé mút ngón tay chùn chụt, đỏ mặt, lắc đầu.

"Xin lỗi hai vị." Thấy khách không trách cứ gì, nữ chủ quán cũng hơi ngượng nghịu. "Tôi sẽ đổi đĩa khác ạ!"

"Không cần đâu!" Mễ Nam gấp các sợi mì lên đĩa. "Nó là con trai chị à?"

"Vâng." Chị ta tự hào mỉm cười. "Cháu nó học lớp 2, là lớp trưởng đấy!"

"Chà! Nó ngoan quá!" Mễ Nam tươi cười xoa đầu cậu bé. "Còn nhỏ mà đã biết giúp việc nhà rồi!"

"Vâng. Cũng vì bí bách quá." Sắc mặt chị rầu rầu. "Năm kia bố cháu gặp tai nạn ở mỏ, qua đời. Thế là chỉ còn hai mẹ con tôi nương tựa lẫn nhau."

Mễ Nam lựa lời an ủi mấy câu. Chị thấy Mễ Nam hiền hòa dễ chịu, lại không trách móc gì đứa con nên chị rất có thiện cảm với cô, bèn kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh.

Hai bên nói chuyện một hồi, rồi chị chủ quán nhìn Phương Mộc và Mễ Nam, hỏi: "Hai anh chị đến đây có việc gì à?"

Phương Mộc nhìn Mễ Nam, rồi anh trả lời bằng một câu mơ hồ: "Chị đoán xem?"

"Hai anh chị không giống như người đến mua than." Chị nói rất khẳng định. "Những người ấy, tôi nhìn là biết ngay. Hai vị thì khác."

Phương Mộc nghĩ một lát rồi khẽ nói: "Chị ạ, chúng tôi đến đây để tìm người."

"Tìm ai?" Chị chủ quán ngạc nhiên. "Người ở mỏ à?"

"Không." Phương Mộc áp lại gần chị ta. "Chị có biết nhà nào ở đây bán thuốc nổ không?"

"Biết chứ!" Chị ta ngồi thẳng lên, chỉ tay về phía cửa sổ. "Bên kia có ngay mấy nhà."

"Ý tôi là... không cần giấy tờ gì hết."

"Thế thì tôi chịu không biết." Chị ta bỗng cảnh giác, rồi đứng dậy nói các vị ăn đi... sau đó từ từ bước đến sau quầy.

Phương Mộc hơi nản, vội ăn cho chóng xong, trả tiền rồi ra khỏi quán ăn. Bước ra phố, anh cau mày nhìn mấy cửa hàng bán các vật liệu nổ.

Mễ Nam nhận ra tâm trạng của anh, cô khẽ cười nói: "Anh hỏi thẳng quá, người ta sẽ nghĩ chúng ta là cánh nhà báo đi thu lượm thông tin."

Thôi thì đành đi hỏi từng nhà vậy. Phương Mộc nghĩ bụng, cứ thử hỏi xem không cần làm thủ tục gì cả có mua được thuốc nổ không; nếu có thể mua, thì sẽ đưa ảnh của Giang Á ra hỏi xem họ đã từng gặp người này chưa. Nếu có thể tìm được nhân chứng nói rằng anh ta đã từng mua thuốc nổ ở đây thì đương nhiên là tốt; nếu không thể, thì sẽ điều tra rõ nhân thân của anh ta, cũng vẫn là một thu hoạch lớn.

Nhưng sự việc đâu có ngon lành suôn sẻ như Phương Mộc hình dung. Nhân lúc trời còn sáng, Phương Mộc và Mễ Nam bước vào mấy cửa hàng gần đó nghe ngóng. Chủ cửa hàng đều rất nhiệt tình, sau khi Phương Mộc nói rõ ý định, họ bèn đòi xem giấy phép của cơ quan công an, khách nói không có, họ liền lắc đầu quầy quậy. Phương Mộc vẫn chưa chịu, anh nói bóng gió rằng sẵn sàng mua với giá cao, họ cũng quyết không nhượng bộ. Cuối cùng Phương Mộc đưa tấm ảnh của Giang Á ra hỏi, thì họ chẳng thèm nhìn đã nói luôn rằng chưa từng gặp người này, rồi lừa hai người đi.

Hỏi mấy nhà liền cũng thế cả, và mặt trời đã khuất xuống sau núi Đại Giác. Trời sắp tối đến nơi, các cửa hàng bán vật liệu nổ dọc con phố đã lần lượt đóng cửa; còn các hiệu ăn, hiệu mát xa, tiệm gội đầu và KTV [13] thì bắt đầu tắt nấp, phố xá bỗng trở nên đông đúc. Nhìn cách ăn mặc của họ, thấy có đủ hạng người: có những người đi giao dịch mua than, cũng có những nhân viên từ mỏ ra đây tiêu khiển, và không ít các thợ mỏ trẻ tuổi nữa. Họ vừa tắm gội chải chuốt nhưng tóc vẫn dính bụi than; họ ra thôn để tiêu xài những đồng tiền mồ hôi nước mắt vừa nhận được. Với họ, những con người phải mạo hiểm chui dưới hầm lò sâu hút, thì đương nhiên có lý do để hưởng thụ những thú vui đầy hứng khởi trên mặt đất này.

[13] *Karaoke and Television.*

Trên phố phần nhiều là nam giới, trong các nhà hàng dọc theo con phố, nữ giới lại là chính. Phấn son thơm nức bỗng thay thế cho mùi than đen bụi bặm, những làn hương mới lạ bay khắp đường phố. Giữa đám đông đang tràn ngập dục vọng này, Phương Mộc và Mễ Nam trở nên lạc lõng. Nhất là những ánh mắt bất chấp tất cả nhìn chòng chọc vào Mễ Nam, vẻ mặt họ lộ rõ vẻ thèm khát. Phương Mộc đã rất kiên tiết, khó chịu, nhưng Mễ Nam kéo anh lại bình tĩnh nói: "Hôm nay đến đây thôi vậy, ta về khách sạn đi!"

Đường về khách sạn không xa, nhưng vì trên đường quá đông đúc huyên náo nên hai người cũng mất khá thời gian. Khi đi qua hiệu ăn lúc này, Phương Mộc nhìn thấy chị chủ quán vừa tươi cười mời mọc chào đón khách, vừa lớn tiếng nhắc nhở cậu con trai vẫn đang nán lại ở cửa xem ngắm. Cậu bé đứng đó nhìn mấy đứa trẻ đang chơi máy bay điều khiển từ xa, thấy mẹ gọi, nó vội chạy tọt vào nhà nhưng vẫn ngoái lại nhìn chiếc máy bay trực thăng đang bay lượn trên cao.

Phương Mộc đang ủ rũ, nhưng những phút giây náo nhiệt cũng khiến anh cảm thấy thân quen và nhẹ nhõm. Đúng thế, cuộc sống vốn là như vậy.

Luôn đầy ắp khát khao và những điều mà ta chưa biết, nhựa sống luôn dâng trào.

Hai người mở cửa phòng khách sạn bước vào, thì thấy một lô tờ rơi sặc sỡ nằm dưới sàn, chắc là có ai đó nhét qua khe cửa. Có tờ quảng cáo của công ty than địa phương, cũng có cả những tấm danh thiếp sẵn sàng "phục vụ tận nơi" nữa. Phương Mộc đang rất ngao ngán, anh đá phăng chúng sang một bên rồi để nguyên quần áo nằm phịch xuống giường, bất động.

Mễ Nam thì không ngồi yên, cô bắt tay vào đun ấm nước sôi, rồi pha hai cốc trà; sau đó cô bước vào toa lét đánh răng rửa mặt. Tiếng nước xối xả khiến Phương Mộc bưng tỉnh, anh bỗng nhớ ra, đêm nay anh và Mễ Nam phải ở chung một phòng.

Anh bỗng thấy hoang mang, vội ngồi bật dậy, nhấc ống nghe điện thoại bấm số gọi cho quầy lễ tân. Gọi mấy lần, chỉ nghe thấy "tu tu" máy đang bận. Anh đang định gọi nữa thì Mễ Nam trở vào, mái tóc cô vẫn còn ướt sũng.

"Anh đang làm gì thế?"

"À..." Phương Mộc ấp úng, rồi đứng dậy bước ra cửa. "Anh đi hỏi xem có còn phòng trống nào không..."

"Đừng phải mệt mỏi nữa." Mễ Nam vắt cái khăn bông lên thành ghế, ngẩng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài phố vẫn nườm nượp người qua lại, ồn ào huyên náo không dứt. "Vào lúc này thì không thể còn phòng trống nữa đâu."

Phương Mộc gãi đầu, nói: "Hay là... anh ra ngoài xe ngủ..." Rồi anh bước đến lục ba lô của mình tìm cái xạc di động và bàn dao cạo râu. Mễ Nam lặng lẽ nhìn anh đang loay hoay... rồi cô bất chợt hỏi:

"Anh sợ em, hay là anh chê em?"

"Anh?" Mặt Phương Mộc bỗng đỏ bừng: "Đâu có thể... anh không có ý gì khác... anh chỉ..."

Mễ Nam không muốn nghe Phương Mộc giải thích, cô ném cái khăn bông cho anh và ra lệnh: "Mau đi tắm gội rồi đi ngủ! Trông anh bụi bặm khiếp quá thể!"

Phương Mộc cầm cái khăn, đứng ngó ra mấy giây, rồi ngoan ngoãn làm theo.

Lúc bước ra khỏi toa lét, anh cố ý ăn mặc rất nghiêm chỉnh, rồi ghé đầu ra nhìn xem sao... thấy Mễ Nam đã ngồi tựa trên giường kê sát cửa sổ, chòm chăn kín khắp người, tay cầm cái điều khiển ti vi và đang bấm chuyển kênh. Lúc này anh mới rón rén bước đến cái giường kê gần cửa ra vào, lật chăn lên chui tọt vào, nằm trong chăn cởi bớt quần áo ra.

Mễ Nam chỉ thoáng liếc nhìn anh, rồi lại tiếp tục chăm chú xem ti vi.

Mùa rét mặc lắm quần áo, lại bị cái chăn đè lên nên Phương Mộc mới chỉ cởi được áo khoác, chiếc quần dài và bít tất đã đủ mệt lử. Anh thở mạnh, rồi cố sức cởi cho được chiếc áo len và chiếc quần đông xuân. Cái đệm lò xo cũ kỹ thảm hại cứ kêu cọt ca cọt két cứ như là sắp đứt và sập xuống đến nơi.

Bỗng Mễ Nam đang ngồi giường bên cười phá lên.

Phương Mộc đang lột cái áo len lên đến đầu, chợt nghe thấy Mễ Nam cười, anh thấy sức lực đã đi đâu hết cả, cũng bật cười ha hả trong chiếc áo len đang trùm kín mặt.

Hai chiếc giường cách nhau không đến một mét, một nam một nữ, cười mãi không thôi chỉ vì một chuyện vặt hết sức ngớ ngẩn.

Họ cười dễ thường đến hơn một phút rồi mới ngớt được. Phương Mộc cũng cảm thấy mình đã nghĩ ngợi quá xa xôi, anh tặc lưỡi hất nửa cái chăn xuống rồi nhào người ra cởi nốt chiếc áo len và chiếc quần đông xuân.

Mễ Nam tay tì cằm và má, nằm nghiêng người nhìn Phương Mộc, miệng cô vẫn không kìm được nét cười. Dần dần, ánh mắt cô trở nên

chăm chú, hình như anh chàng này rất đáng để cô thăm dò khám phá.

"Anh có yêu cô ấy không?"

Mễ Nam khẽ hỏi, thật là bất ngờ.

Phương Mộc sửng sốt, anh lập tức hỏi lại: "Em nói gì?"

"Không." Mễ Nam lập tức quay người đi và kéo chăn trùm kín vai, mái tóc đen nhánh ngoảnh về phía Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn sang có thể thấy người cô vẫn động đậy dưới cái chăn dày. Anh thở dài, khẽ nói: "Chuyện hôm đó... anh xin lỗi em."

Mễ Nam vẫn im lặng. Hồi lâu sau cô mới nói giọng nặng nề.

"Anh không cần xin lỗi và càng không cần xin lỗi hộ cô ấy."

"Nhưng..."

"Á Phàm nói đúng, quả là có những điều em không bằng cô ấy. Em đã từng đi lầm đường, đó là số phận em. Một người đã sứt mẻ không bình thường thì không nên khao khát những thứ xa vời."

Lúc này Phương Mộc rất muốn nói với Mễ Nam rằng "Không! Không phải thế!" Nhưng anh chỉ mấp máy môi, xua tay, và cuối cùng tay anh vỗ lên cái chăn, nín lặng.

Mễ Nam tiếp tục: "Á Phàm là một cô gái tốt, anh hãy đối xử tốt với cô ấy, đừng phụ lòng cô ấy. Đó cũng là số phận của anh."

Rồi cô im lặng không nói nữa. Tất cả trở lại yên tĩnh.

Phương Mộc cúi đầu ngồi một lúc, rồi đưa tay ra tắt đèn.

Đèn vừa vụt tắt, trước mắt Phương Mộc bỗng hiện lên một hình ảnh hết sức quen thuộc. Vài năm về trước, trên chuyến tàu hỏa chạy từ thành phố S đến Cáp Nhĩ Tân, cũng ở trong một không gian chật hẹp, cũng là một gian chung, cũng cùng một chủ đề như thế này, cũng nói về một cô gái.

Có những câu truy hỏi ráo riết, và cả hai cũng cùng có ý né tránh trả lời.

Cả một đêm im lặng. Khi Phương Mộc mở mắt ra thì trời đã sáng rõ. Anh nhồm dậy nhìn quanh. Giường của Mễ Nam đã trống vắng, gối, chăn đã được gấp lại chỉnh tề ngay ngắn xếp ở đầu giường.

Anh đưa tay với quần áo đặt trên tủ đầu giường và bỗng nhìn thấy một mẫu giấy cài trên đó. Chữ của Mễ Nam.

"Em chờ anh ở quán ăn ngày hôm qua."

Chắc là vì ngày cuối tuần cho nên không có đông người trên phố, trong quán ăn cũng vắng ngắt. Phương Mộc vừa đẩy cửa bước vào đã nhìn thấy Mễ Nam đang ngồi nói chuyện với cậu bé con chị chủ quán. Ánh mắt cậu bé không nhìn vào cô mà tập trung vào một cái hộp nhựa to đặt trên bàn, trong hộp là chiếc máy bay trực thăng điều khiển từ xa.

"Đâu có thể như thế ..." Chị chủ quán một tay chùi vào váy tay kia bưng bát mì bước đến. "Thứ này đắt lắm, cháu nó đòi mấy lần tôi chẳng dám mua... vì còn phải để dành tiền cho nó sau này học đại học."

"Không sao. Hôm qua nhìn thấy cháu, tôi đã rất mến nó." Mễ Nam đưa hộp quà cho cậu bé, nó bưng lấy rồi lập tức mở ngay ra mân mê rất thích thú.

"Kìa, sao con không nói cảm ơn cô đi?"

Cậu bé vừa mừng vừa ngượng nghịu nói: "Cháu cảm ơn cô". Mễ Nam cười xoa đầu nó, nói: "Thằng cu ngoan thật! Cháu đem ra chơi đi!"

Mễ Nam nhìn cậu bé hớn hờ cầm chiếc máy bay chạy ra ngoài, cô bỗng rầu rầu nói: "Con trai tôi cũng xấp xỉ tuổi nó, tiếc rằng nó không thể chơi máy bay điều khiển từ xa được nữa."

Phương Mộc đang ăn, bỗng tắc nghẹn, ngạc nhiên nhìn Mễ Nam.

Chị chủ quán cũng rất kinh ngạc, kéo ghế ngồi xuống bên bàn. "Sao thế?"

Mễ Nam mở túi xác lấy ra tấm ảnh đưa cho chị chủ quán, vừa cầm xem, chị lập tức sợ hãi kêu lên.

"Trời ơi... sao lại bị thương kinh khủng thế này?"

Phương Mộc ghé sang nhìn, đó là tấm ảnh Nhị Bảo. Tuy mặt thằng bé nhìn không rõ mấy nhưng đôi cẳng tay bị quần băng trắng dày cộp thì nhìn rất rõ.

"Bị cháy nổ." Đôi mắt Mễ Nam rơm rớm lệ. "Gần nhà chúng tôi có một tổ gia công pháo, nói đúng ra là làm pháo chui; con tôi sang đó chơi, thì gặp đúng lúc xảy ra tai nạn, và thế là..."

Không nói tiếp nữa, Mễ Nam cúi đầu thút thít.

Chị chủ quán cũng rưng rưng nước mắt, đưa tay ra vỗ vai Mễ Nam an ủi.

Phương Mộc cũng cảm thấy ngậm ngùi, không vì cần "phối hợp" với Mễ Nam, mà là anh buồn bã khi nhớ đến hình ảnh thằng bé Nhị Bảo. Chị chủ quán đã hiểu ra, và càng tin rằng đây là một cặp vợ chồng gặp bất hạnh, chị rất thông cảm, nói giọng ân cần tha thiết.

"Cháu hiện giờ thế nào?"

"Tay phải chỉ còn hai ngón tay." Mễ Nam không ngớt chấm nước mắt ở đuôi con mắt. "Nhưng tức nhất là gã chủ lò sản xuất pháo chui, gã khăng khăng không chịu thừa nhận pháo của mình có trộn thuốc nổ. Chị nghĩ mà xem, thuốc pháo thông thường đâu có thể mạnh ghê gớm như vậy? Tôi và nhà tôi đến đây lần này là để tìm chứng cứ hắn ta đã mua thuốc nổ, dù sao tôi cũng phải đòi lại lẽ công bằng cho con trai tôi."

Chị chủ quán cũng rất phần nộ, chị thỉnh thoảng đưa mắt ra ngoài cửa nhìn đứa con đang chơi chiếc trực thăng, chợt thấy xúc động và cũng khóc theo Mễ Nam.

"Chị xem, tôi nên làm gì đây? Đã đi hỏi suốt một ngày vẫn không tìm ra." Nói rồi Mễ Nam lại khóc. "Tôi sẽ rất không phải với đứa con."

Đời nó coi như xong rồi! Nó rất thích chơi máy bay trực thăng nhưng bây giờ tay nó cầm đũa còn không cầm nổi..."

Giữa phụ nữ với nhau, họ rất dễ có tiếng nói chung trong những chuyện về con cái, nhất là khi người ta có chung cảnh ngộ gian nan trong cuộc sống. Mễ Nam và chị chủ quán nhanh chóng trở nên thân mật như chị em. Chị cho Mễ Nam biết các hộ có bán thuốc nổ ở con phố này. Qua đó, Phương Mộc biết rằng ngoài các cửa hàng kinh doanh công khai ra, còn có những hộ buôn bán chui các vật liệu nổ. Chuyện này ở đây cũng không còn là điều bí mật gì nữa.

"Cô không cần đi hỏi các hiệu buôn lớn, không ăn thua đâu. Tôi đã gặp không ít những người làm pháo, họ không cần quá nhiều thuốc pháo, cũng không có giấy phép gì hết, nên các hiệu buôn lớn đều không chấp nhận họ. Cứ đến các hiệu nhỏ, họ kiêu gì cũng dám bán." Chị chủ quán đứng dậy, nói giọng chắc nịch. "Cứ đi đi! Cô cứ nói cô là em gái của tôi Hà Hồng Mai, chắc chắn sẽ được việc."

Phương Mộc và Mễ Nam bước ra phố. Mễ Nam lau nước mắt, khẽ nói với Phương Mộc: "Em đành phải đưa Nhị Bảo ra làm chiêu bài, anh không trách em chứ?" Phương Mộc liên tiếp lắc đầu nói "không sao". Mễ Nam thở dài, nói: "Em thực lòng rất thương thằng bé, thật khổ thân nó."

Tuy đã có gợi ý của chị chủ quán, nhưng công việc vẫn không hề thuận lợi. Phương Mộc và Mễ Nam đã đi khắp các hộ lén lút bán vật liệu nổ ở phố này, nhưng vẫn không gặp ai có ấn tượng gì về Giang Á. Chỉ có một chủ hiệu tạp hóa nhìn ảnh Giang Á nói rằng trông hơi quen quen, hai người bèn hỏi "Anh ta đã mua thứ gì" thì chủ hiệu do dự mãi, rồi ấp úng nói hình như là ngòi nổ chậm. Khi Mễ Nam lén cầm máy ghi âm ra để ghi làm bằng chứng thì ông ta bắt đầu cảnh giác, phủ nhận luôn mấy câu vừa nói; Mễ Nam viện dẫn "Tôi là em gái của chị Hà Hồng Mai" cũng không ăn thua.

Phương Mộc không nản lòng, anh lại kéo Mễ Nam đi khắp lượt các cửa hàng công khai kinh doanh vật liệu nổ. Kết quả vẫn thế. Các chủ

hiệu nghe nói đến tên Hà Hồng Mai thì thái độ có xởi lởi hơn, nhưng vẫn không có ai xác nhận rằng Giang Á đã từng mua thuốc nổ ở đây.

Đã thế này thì chỉ có thể có hai kết luận: một là các chủ hiệu không chịu nói thật; hai là suy đoán của Phương Mộc không đúng, Giang Á chưa từng xuất hiện ở vùng này. Phương Mộc không tránh khỏi có phần nản lòng, nếu đến đây mà vẫn không tra ra manh mối gì thì đi nơi khác điều tra sẽ càng là mò kim đáy biển.

Mễ Nam an ủi anh, nói rằng cô cảm thấy người chủ hiệu tạp hóa vừa này đã nói thật, nhưng vì không muốn rước vạ vào thân nên ông ta lại chối phắt. Tuy nhiên, kể cả đúng là có việc mua bán đó thì đây mới chỉ là một manh mối rất nhỏ, không thể được coi là chứng cứ.

Đi dò hỏi rồi vô ích quay về, thì đã là buổi chiều. Phương Mộc và Mễ Nam tiu nghỉu trở lại cửa hàng ăn, chị chủ quán lập tức sẵn đón hỏi luôn kết quả ra sao. Biết rằng không thu được kết quả gì, chị cũng thấy buồn, chị vừa sắp xếp cơm nước vừa nghĩ ngợi, rồi nói với Mễ Nam: "Thằng cha đã hại con chị, trông hẩn ra sao? Tôi đã ở đây mấy năm trời, nếu hẩn đến đây ăn cơm thì tôi có thể nhớ ra cũng nên."

Phương Mộc không mấy hy vọng, như với tâm lý cầu may, anh cũng cứ đưa ảnh Giang Á ra.

Chị chủ quán nhìn thật kỹ tấm ảnh, rồi cau mày. Hình như chị đang cố nhớ lại điều gì đó.

"Người này... tôi thấy hơi quen quen..."

"Thế ư?" Phương Mộc phấn chấn. "Anh ta đã từng vào đây ăn cơm à?"

"Không!" Chị chủ quán hơi do dự, rồi đứng dậy bước đi. "Anh chờ một lát nhé!" Nói rồi chị bước vào nhà trong. Vài phút sau chị cầm ra một cuốn album.

"Anh chị xem đi!" Chị chủ quán mở album lấy ra một tấm ảnh. "Anh ta có giống người này không?"

Đó là một tấm ảnh chụp chung, có vài chục đứa trẻ đứng bên nhau mỉm cười nhìn vào ống kính. Chúng đều quàng khăn đỏ, suy ra rằng có lẽ chúng vừa tốt nghiệp tiểu học.

Chị chủ quán chỉ vào một cậu bé đứng ở hàng thứ hai, vị trí thứ sáu từ trái sang, tóc cắt cua, lông mày hơi nhíu, có vẻ khá giống khuôn mặt của Giang Á, nhưng vì đã chụp quá lâu nên ảnh đã ngả màu vàng, không thể nhìn rõ nét mặt cậu ta và không thể khẳng định đó có phải Giang Á hay không.

"Còn gì nữa không?" Phương Mộc vội hỏi. "Các tấm ảnh về con người này?"

"Còn!" Chị chủ quán lại tìm một hồi rồi đưa ra một tấm ảnh nữa.

Đây là ảnh chụp hai người. Có vẻ như là ảnh chụp cùng một thời gian với tấm ảnh đông người kia. Ảnh chụp hai cậu bé chừng 11 - 12 tuổi. Cậu hơi béo hơn choàng tay lên vai cậu kia và cười rất tươi. Cậu kia vẫn là khuôn mặt với cặp lông mày hơi xếch, dáng hơi gù, mặc chiếc áo cũ kỹ rộng thùng thình, ánh mắt rất ngây thơ nhưng có nét cảnh giác và hơi buồn.

"Đây là chồng tôi." Chị chủ quán chỉ vào cậu béo. "Sau khi chúng tôi lấy nhau, anh ấy nói đây là người bạn rất thân của anh, chụp kỷ niệm thời tốt nghiệp tiểu học. Nhà tôi là người rất hay nhớ những chuyện xưa."

"Chị đã gặp người này bao giờ chưa?"

"Chưa." Chị chủ quán lắc đầu. "Tôi và nhà tôi quen nhau khi cùng đi làm thuê ở thành phố Y, năm 2004 mới về đây."

"Cũng tức là, người này là bạn học tiểu học với chồng chị." Phương Mộc nghĩ ngợi. "Và, quê anh ta cũng ở thôn La Dương?"

"Chắc thế."

"Nhà anh ta cũng ở đây à?"

"Không."

"Sao lại..." Phương Mộc hơi ngạc nhiên. "Nơi này không phải thôn La Dương hay sao?"

"Đúng là La Dương, nhưng đây là thôn mới. Sau khi người ta phát hiện ra mỏ than ở núi Đại Giác thì nơi này mới dần hình thành." Chị chủ quán gãi gãi thích. "Thôn cũ ở phía đông, cách đây khoảng hai ba cây số, nhưng đã không còn ai ở đó nữa rồi. Từ sau năm 2000 mọi người dần dần chuyển hết đến đây."

Phương Mộc lập tức đứng dậy, nói với Mễ Nam: "Nào, chúng ta đến thôn cũ xem sao."

"Đừng vội, cứ ăn cơm đã. Ăn xong tôi sẽ bảo cháu dẫn hai anh chị đi." Chị chủ quán nhìn ra ngoài cửa gọi to: "Giang Dũng Thiên con, vào đây!"

Phương Mộc bỗng sững sốt hỏi ngay: "Chồng chị họ Giang à?"

"Vâng."

"Chữ Giang^[14] nào?"

[14] Cùng âm đọc Jiang, có thể là họ Khương hoặc họ Giang nên người nghe không xác định được họ nào, cần phải hỏi lại.

"Giang nghĩa là sông." Chị có vẻ chưa hiểu: "Có vấn đề gì à?"

"Ở đây có nhiều người họ Giang không?"

"Không. Chỉ có mình nhà tôi."

Tim Phương Mộc đập thành thịch, anh hỏi áp sát luôn: "Chồng chị tên là gì?"

Nhìn vẻ mặt của Phương Mộc, chị chủ quán phát hoảng, lúng túng một hồi rồi mới nói:

"Nhà tôi tên là Giang Á."

Thôn La Dương cũ cách đây không xa, đi bằng hết đường chính, rồi rẽ vào đường đất, xe chạy thêm vài phút nữa đã nhìn thấy. Từ xa Phương Mộc đã nhận ra những ngôi nhà thấp lè tè, anh dừng xe và bảo Giang Dũng Thiên xuống xe trước.

"Mẹ cháu bảo cháu dẫn cô chú đến tận thôn mà!"

"Không cần. Chú có thể tìm đến nơi." Phương Mộc xoa đầu cậu bé. "Trời sắp tối đến nơi, cháu cứ về trước đi, kéo mẹ cháu lại mong."

Cậu bé vẫn nhớ đến chiếc máy bay trực thăng, nên nó không cố nài nữa, nhảy xuống xe rồi đi luôn. Mễ Nam kéo nó đứng lại và dúi vào tay nó 500 tệ.

Cậu bé lắc đầu quây quậy, nói rằng mẹ nó cấm nhận tiền của người khác. Mễ Nam vuốt má nó, tươi cười nói: "Nhưng cô đâu phải ai xa lạ! Cô cho cháu để sau này đi học đại học cho giỏi, rồi chăm sóc mẹ cháu."

Cậu bé đỏ mặt, rồi cũng nhận tiền, cúi chào cảm ơn Mễ Nam, sau đó nó quay người chạy về.

Vài phút sau, chiếc xe Jeep đã chạy đến thôn La Dương cũ. Phương Mộc nhìn đồng hồ, lúc này đã là 4 giờ chiều.

Thật đúng với cái tên "thôn cũ". Về địa thế, nó là một vùng đất trũng nằm ở chân núi Đại Giác. Có thể nhận ra nơi đây đã từng khá đông dân cư, có đến trên trăm ngôi nhà to nhỏ khác nhau, nhưng tuyệt đại đa số là nhà tranh vách đất, nhà ngói thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Phương Mộc lái xe lượn khắp thôn cũ một vòng, tịnh không một bóng người. Cả thôn im ắng không một tiếng động, chỉ đôi khi nghe thấy xa xa vọng đến tiếng chó sủa.

Nhìn kỹ, thấy rằng cửa nhà nào cũng khóa, có những ổ khóa đã hoen gỉ; những đôi câu đối dán ở cửa đều nhợt nhạt bạc phếch nhưng vẫn có thể đọc được những chữ "nhân hòa..." hoặc "... lâm môn". Trong sân vườn, cỏ dại mọc um tùm, khung cảnh thực tiêu điều xơ xác.

Phương Mộc lẩm bẩm: "Một cái thôn như nghĩa địa!"

Mễ Nam nhìn khắp lượt, cô cũng cảm thấy băn khoăn: "Không có một ma nào... thế thì ta sẽ điều tra kiểu gì đây?"

"Đừng sốt ruột." Phương Mộc lại nhìn đồng hồ. "Cứ đợi thêm xem sao."

Chẳng mấy chốc sắc trời đã tối sầm lại. Trên cao, gió không ngớt đưa lại những đám bụi than, càng làm cho người ta có cảm giác bức xúc nặng nề. Khung cảnh trông giống như trời đang có sương mù, những ngôi nhà tồi tàn xập xệ kia lúc ẩn lúc hiện, dường như bất cứ chỗ nào cũng là nơi ẩn chứa bao điều bí mật. Còn thôn La Dương mới cách đây không xa thì vẫn tiếp tục náo nhiệt hết ngày này sang ngày khác, đèn neon đủ màu sắc vẫn tung bừng trên những tấm biển hiệu, đủ loại âm thanh lao xao thỉnh thoảng vẫn vọng đến nơi này.

Tĩnh lặng và huyền ảo. Một nơi đầy tử khí nặng nề và một nơi đầy sức sống. Cùng là một cái tên thôn, mà dường như là hai thế giới khác hẳn nhau về không gian và thời gian. Còn những con người kia họ đi ra khỏi vùng đất này, không biết sau mấy phen vật đổi sao dời họ đã được những gì và đã mất những gì nhỉ?

Ánh sáng thành phố, nhà người mỗi khi đêm khuya hồi tưởng dĩ vãng, liệu người có nhớ đến chốn này không?

Màn đêm dần dần buông xuống, cái thôn cũ cũng thể hiện vài dấu hiệu của sự sống, hình như chúng muốn chứng minh với cái thôn La Dương mới kia rằng nơi này vẫn chưa thật sự tiêu vong. Có những làn khói bếp lượn lờ bốc lên từ mấy ngôi nhà cũ, nhưng trông rất nhạt nhòa giữa bầu trời màu xám bên trên, chúng dập dờn trong chốc lát rồi tan biến không để lại một dấu vết.

Phương Mộc vút mẫu thuốc lá ra ngoài cửa xe, khởi động chiếc xe Jeep rồi phóng đến một ngôi nhà gần nhất đang có làn khói bếp.

Căn nhà này chỉ có một đôi vợ chồng già. Bà vợ đang nằm trên chiếc ghế gỗ đung đưa ở giữa nhà, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền. Nếu không nhận ra ngực bà lão vẫn đang phập phồng thì Phương

Mộc sẽ ngỡ là bà đã tắt thở. Ông chồng còng lưng thì vẫn có thể đi lại, ông đang ngồi bên bếp đun nấu, chắc cái món sền sệt tổng hợp rau cải, khoai tây kia là bữa tối của họ. Phương Mộc lên tiếng chào mấy lần, ông già mới từ từ xoay người ra nhìn anh bằng cặp mắt đã mờ đục, nhìn mấy giây rồi ông lại tiếp tục khuấy cái nồi trước mặt. Phương Mộc định cất tiếng hỏi thì Mễ Nam đã kéo anh lại, ngón tay cô chỉ vào tai mình ra hiệu.

"Đừng phí thời gian nữa, ông ta không nghe thấy đâu. Chắc đã lẩm cẩm lú lẫn mất rồi."

Cả hai nhìn vào, thấy ông già đưa tay phải đang cầm cái muỗng lên chỉ về hướng tây, vừa như chỉ đường vừa như "đuổi khách".

Phương Mộc đành chào ông ta một câu rồi cùng Mễ Nam đi ra vậy.

Phía tây, cũng là một ngôi nhà có sân, cũ nát, thấy trên nóc có làn khói đen dập dờn bay ra. Cái sân lem nhem thật nhưng vẫn nhận ra dấu vết đang có người ở.

Phương Mộc gõ cánh cửa sắt, người trong nhà lập tức lên tiếng. Chủ nhân là một ông lão chừng ngoài 60 tuổi, mặc chiếc áo khoác đông xuân màu xám, vừa đi vừa xia răng.

"Muốn tìm ai?"

"Chào bác! Cháu ở nơi khác đến." Phương Mộc mỉm cười, đứng ngoài cửa sắt chìa bao thuốc ra mời. "Cháu có chút việc muốn hỏi thăm."

"Mua than à?" Ông già cầm điếu thuốc, nhìn nhãn mác rồi giắt lên mang tai. "Cứ đến thẳng mỏ than là được."

"Cháu không mua than." Phương Mộc lại mời một điếu nữa, bật lửa cho ông ta châm, rồi anh chỉ tay sang phía căn nhà lúc nãy. "Bác ấy bảo cháu sang đây gặp bác."

"À, lão Lục. Hỏi lão thì cũng bằng không. Lão vừa điếc lại vừa lẩm cẩm cả rồi." Ông ta rút thuốc lá và quan sát Phương Mộc. "Anh muốn hỏi

về chuyện gì?"

Lúc này thì khỏi cần giấu nữa, Phương Mộc chìa tấm thẻ cảnh sát ra, nói vắn tắt ý định của mình. Ông già không tỏ ra căng thẳng, ông cầm tấm thẻ nhìn thật kỹ, rồi mở cửa cho Phương Mộc và Mễ Nam vào.

Ông sống một mình, đồ đạc trong nhà cực đơn giản nhưng rất sạch sẽ ngăn nắp. Mọi người ngồi trên giường lò, Phương Mộc và chủ nhà trò chuyện vài câu. Được biết ông họ Điền, đã từng là bí thư ở thôn La Dương, vợ đã mất, nay ông sống một mình, anh con trai thì đang làm thợ ở mỏ than Đại Giác. Ông không quen lối sống ở thôn La Dương mới nên vẫn ở lại đây.

Thảo nào mà ông già gọi là "lão Lục" bên hàng xóm bảo hai người sang đây mà hỏi thăm. Phương Mộc thầm nghĩ ông già này có vẻ hiểu biết, thì ra ông vốn là cán bộ ở thôn.

"Các vị đến đây có công tác gì?" Cựu bí thư họ Điền vẩy tàn thuốc lá, ông lại bảo Mễ Nam cứ cầm táo khô trong cái rổ mà ăn.

Phương Mộc nghĩ ngợi rồi hỏi: "Bác Điền ở vùng này đã lâu chưa?"

"Lâu lắm rồi." Ông cười khà khà. "Tôi sinh ra ở đây, đến nay tuổi đã 68, anh thử tính xem?"

"Vâng." Phương Mộc thẳng thắn vào đề ngay, anh đưa ra tấm ảnh Giang Á. "Bác có biết người này không?"

"Chờ tôi đã." Ông Điền lấy cặp kính lão ra đeo lên, rồi cầm tấm ảnh nhìn rất kỹ, hồi lâu sau ông nói có phần do dự: "Trông thì quen quen... nhưng... không thể nhớ ra là ai."

"Còn tấm ảnh này." Phương Mộc lại đưa ra tấm ảnh chụp hai cậu học trò. "Bác có biết hai cậu bé này không?"

Ông già chỉ thoáng nhìn lập tức nói ngay: "Cậu béo này là đứa con lớn của ông Giang, nó tên là... hình như cái tên nó rất hay..."

"Giang Á?"

"Đúng, đúng, đúng!" Ông Điền vỗ lên trán. "Cậu bé này rất tốt, hiền hòa, tử tế, hiếu thảo, tiếc rằng anh ta chết trẻ quá." Ông chỉ tay ra ngoài cửa. "Anh ta bị chết ở mỏ cùng với con trai của lão Lục."

"Còn cậu bé này?" Phương Mộc vội hỏi. "Bác có thể nhớ ra không?"

"Cậu bé này..." Ông già nhíu mày, rít một hơi thuốc rõ dài, tay ông sờ trán nghĩ ngợi rất lung. "Trông quen quen... nhưng đây là ai nhỉ?"

"Cậu ta cũng là người thôn này, hoàn cảnh gia đình khó khăn..." Phương Mộc gợi ý. "Cậu ta chơi thân với Giang Á."

"Cậu ta chơi thân với Giang Á?" Ông già lăm bắm, rồi bỗng vỗ đùi thật mạnh. "Tôi nhớ ra rồi, cậu ta là con út nhà ông Cầu."

Nói rồi ông lại cầm tấm ảnh lên nhìn đi nhìn lại, sau đó nói chắc như đinh đóng cột: "Đúng là anh chàng này! Không nhầm đâu! Cái nét cứng đầu của nó, vẫn thế mà!"

"Anh ta tên là gì hả bác?" Phương Mộc lập tức hỏi ngay.

"Cu cậu này không có tên. Ông bố họ Cầu, thường chỉ suốt ngày gọi cậu ta là Cầu Đạn^[15], Cầu Đạn... cho nên chúng tôi cũng gọi cậu ta là Cầu Đạn. Ngay thầy cô giáo ở trường cũng gọi cậu ta như vậy. Chính vì thế, tôi nhớ có lần cậu ta dám nổi khùng với thầy giáo, rồi bị thầy xử lý khốn đốn!"

[15] *Họ Cầu, viết khác với chữ cầu trong "Cầu Đạn" (cầu đạn: hài hước nhưng thô tục).*

Cầu Đạn . Phương Mộc và Mễ Nam đưa mắt nhìn nhau. Cái tên này nghe cũng xấu hổ thật!

"Anh chàng này làm sao?" Ông Điền nhìn Phương Mộc rồi lại nhìn Mễ Nam. "Có chuyện gì à?"

"Vâng, anh ta có chút vấn đề." Phương Mộc trả lời lấp lửng, rồi lại hỏi: "Nhà anh ta còn ai ở vùng này không?"

"Chết hết cả rồi." Ông Điền lại châm một điếu thuốc. "Mẹ Cầu Đạn chết sớm, hình như năm đó nó mới 14 tuổi, nhảy xuống giếng..."

"Tự tử à?" Mễ Nam kinh ngạc mở to mắt, "Tại sao hả bác?"

"Chuyện này dài lắm..." Về mặt ông Điền có nét thú vị. "Cha Cầu Đạn là thợ mỏ, lấy vợ rồi năm sáu năm sau vợ vẫn không có bầu... Cha Cầu Đạn rêu rao với bên ngoài là vợ mình là con gà không biết đẻ trứng, ông ta suốt ngày ỉ ê rầu rĩ rở là khổ sở. Rồi đến một mùa đông năm nọ, có một đoàn kịch về thôn biểu diễn. Đoàn kịch đi rồi thì mẹ Cầu Đạn cũng có bầu, cha Cầu Đạn sướng mê. Nhưng khi đưa con sinh ra thì nó không hề giống cha mà lại giống tay diễn viên đoàn kịch - anh chàng sắm vai Trương Sinh! Vì thế thiên hạ xì xào bàn tán rằng đó là giống của tay diễn viên kia để lại cho vợ ông ta. Cha Cầu Đạn cũng ấm ức ngồi nhẩm tính, rồi về treo vợ lên tra khảo. Bà vợ quyết không thừa nhận, và khăng khăng nói đó là con của chồng mình."

"Chuyện về sau ra sao?"

"Còn ra sao được nữa?" Ông Điền nhả khói thuốc, rồi nhón một miếng táo khô bỏ vào mồm nhai. "Thằng bé đã sinh ra rồi, cha Cầu Đạn đành nuôi vậy. Nhưng sau trận đòn ấy thì hai mẹ con đều khốn đốn, năm ngày ba trận, ông ta luôn thượng cẳng chân hạ cẳng tay với họ. Thằng bé đã đi học tiểu học mà vẫn không có tên. Ông ta cứ gọi nó là Cầu Đạn. Mọi người nói rằng, gọi thế là để chửi gã diễn viên kia. Cầu Đạn, Cầu Đạn... tức là giống của chó! Năm Cầu Đạn học xong tiểu học, mẹ cậu ta không thể chịu đựng nổi nữa bèn nhảy xuống giếng. Vợ chết rồi, cha Cầu Đạn tạm nguôi chùng một năm, năm sau dắt Cầu Đạn lên mỏ làm thợ. Kể từ đó họ đi biệt 20 năm trời không về nữa."

Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi lại hỏi: "Họ đi làm ở đâu hả bác?"

"Chịu không biết." Ông Điền lắc đầu. "Chúng tôi cũng không nhìn thấy cha Cầu Đạn dẫn anh ta đi, mà là cha của Giang Á nói cho chúng tôi

biết. Nói rằng lúc sắp đi, Cầu Đạn đến chào từ biệt Giang Á, hai đứa còn ôm nhau khóc một hồi."

Phương Mộc như đang nghĩ điều gì xa lắc, anh gật đầu. Một lúc sau anh lại hỏi thêm: "Bác còn nhớ... nhà Cầu Đạn ở đâu không?"

Phía bắc thôn La Dương, có hai gian nhà tường đất nện, trơ trọi cô đơn, bên ngoài là khoảnh sân nhỏ, trong sân có cây táo cao to lá đã rụng hết, hình như vẫn thấp thoáng nhìn thấy những quả táo rơi héo khô quắt queo nằm trên mặt đất mọc đầy cỏ dại.

Phương Mộc đi một lượt bên ngoài sân, sau đó anh trở ra xe lấy hai đôi găng tay, anh và Mễ Nam đeo găng vào. Rồi họ cầm một thanh sắt bước đến cổng ngôi nhà. Cổng sắt ở sân đã hoen gỉ nham nhở sắp sập đến nơi, có những thanh sắt đã đứt hẳn. Phương Mộc nhắc cái khóa gang lên xem, anh rọi đèn pin nhìn kỹ, rồi nói với Mễ Nam: "Bụi ngoài ổ khóa có hiện tượng bị lau chùi."

Mễ Nam gật đầu, cô lấy một cái túi nilon bọc lên ổ khóa, chỉ để lại cái cầu khóa thò ra, sau đó Phương Mộc thò thanh sắt vào giữa cầu khóa và khê nạy một nhát. Cái khóa gang hoen gỉ dễ dàng bật ra ngay.

Phương Mộc cầm ổ khóa nằm trong cái túi nilon, hít một hơi thật sâu, rồi cùng Mễ Nam kẻ trước người sau bước vào sân.

Cái sân không rộng, đứng giữa sân có thể nhìn bao quát toàn bộ ngôi nhà. Phía tây cái sân là một cái kho quây chứa lương thực, tường gạch cột gỗ, trải nhiều năm không ai ngó ngàng nó đã bị sập già nửa. Bên cạnh nó là gian vệ sinh đơn giản, hiện chỉ còn một chồng gạch và mấy cái cọc gỗ mục. Phía đông cái sân là một vườn rau nho nhỏ, đã từng trồng thứ gì thì không thể biết; những rãnh luống đã ngập đầy lá mục suốt hơn hai chục năm trời.

Giữa sân là một lối đi xếp bằng gạch đỏ cũng mọc đầy cỏ dại, cuối lối đi này là hai gian nhà tường bằng đất nện. Phương Mộc và Mễ Nam bước đến trước cái cửa, nhìn cái khóa gang treo trên cánh cửa gỗ, nó cũng hoen gỉ lổ chỗ và cũng không có bụi.

Tức là đã từng có người về đây, và cầm theo chìa khóa từ hơn hai chục năm trước.

Cũng làm theo cách đó, cánh cửa gỗ đã nhanh chóng được mở ra. Phương Mộc và Mễ Nam bước vào nhà, chiếu đèn pin xem xét khắp lượt. Chỗ họ đang đứng lúc này chắc là nhà chính kiêm bếp đun, sàn bên phải có một bệ bếp cao ngang thắt lưng người, một cái nồi lớn gần như gỉ nát đặt trên bếp. Các nơi còn lại thì trống trải, lem nhem bẩn thỉu với những mảnh vải chẳng rõ là màu gì và các thứ linh tinh rải rác khắp sàn. Mễ Nam kéo vạt áo Phương Mộc, chỉ tay xuống đất.

Mặt đất vốn có lớp bụi dày, nhưng có thể nhìn rõ một số dấu vết tựa như dùng chổi quét. Ai đó đã đến đây trước và có ý xóa bỏ mọi dấu vết của mình.

Phương Mộc nhìn hai cái khóa gang đang cầm trong tay, nhếch mép cười rồi ném nó xuống đất. Gã Ánh sáng thành phố đã biết xóa dấu chân của mình thì tất nhiên không ngu đến nỗi để lại dấu vân tay.

Hiểu rõ điều này rồi, cả hai cảm thấy thoải mái hơn. Vì đã không thể thu thập được bất cứ dấu vết gì thì cũng khỏi cần bảo vệ hiện trường nữa. Họ nhìn quanh một lượt, rồi quyết định bắt đầu xem xét từ gian nhà phía đông trở đi.

Đây là phòng ngủ điển hình ở nông thôn miền đông bắc: phía nam là giường lò, phía bắc kê cái tủ áp tường, bên trên đặt cái phích nước nóng, cốc chén uống trà, đài nển, chai rượu và hộp thuốc lá. Tất cả đều bị phủ một lớp bụi. Trên tường treo vài cái khung ảnh, có ảnh của Cầu Đạn lúc tròn một tuổi, và ảnh chụp chung cả nhà. Trong ảnh, bà mẹ Cầu Đạn gầy gò, thanh tú, trông hơi già trước tuổi, sắc mặt như người hay ốm đau. Cha Cầu Đạn trông hơi tối tăm, ánh mắt có nét thô kệch và hơi dằn, vẻ mặt cứng nhắc có vẻ rất ít tình cảm, và đậm vẻ nhẵn nhục và nóng tính nữa. Cầu Đạn ngồi trên đùi mẹ, vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên và đúng là chẳng có nét gì hao hao giống cha cả.

Phía đông gian nhà kê vài cái tủ ngăn kéo đựng quần áo, Phương Mộc thử mở một ô ra xem, mùi mốc đáng sợ xộc ngay vào mũi. Bên trong có đủ thứ áo quần bát nháo, đánh đồng, ẩm mốc không còn nhận ra là thứ vải gì và màu sắc ra sao nữa.

Trên cái giường lò cũng chẳng khá hơn, cái gối bẩn thỉu bị chuột cắn đào hang, lòi ra những nắm vỏ trấu đen sì; bên trên cái đệm cũ kỹ bẩn thỉu rất những cúts chuột bốc mùi hôi rình; còn cái chăn in hoa lơ mờ thì đánh đồng ở bên trên, chăn cũng có hàng trăm lỗ thủng, ruột bông sùi ra ngoài tung tóe.

Phương Mộc nhìn một lượt, anh bỗng thấy nghi hoặc: nhìn toàn cảnh, không có vẻ là chủ nhân đi xa kiếm sống, mà giống như rất hấp tấp vội vã để bỏ trốn.

Và, tại sao cái gian nhà kiêm gian chính lẫn gian phụ này chỉ có một cái gối?

Anh nghĩ ngợi, rồi ra hiệu cho Mễ Nam đi theo anh sang gian nhà phía tây. Trái với cảnh lộn xộn của gian phía đông, gian bên này tuy cũng rất bụi bặm nhưng lại ngăn nắp hơn nhiều.

Đồ đạc trong này sơ sài, chỉ kê một cái tủ áo, một cái bàn viết, một cái giường gỗ. Trong tủ áo có rất ít các thứ, và cũng rất ẩm thấp hôi hám. Phương Mộc cầm thanh sắt nhắc thử mấy cái quần áo ném xuống đất, thấy có áo may ô, quần dài và một chiếc khăn đỏ của thiếu nhi. Mặt bàn thì trống không, trong ngăn kéo thấy có vài cái bút chì, khẩu súng cao su, đá sỏi và ruột bút bi. Trên giường vẫn còn chăn đệm, tuy rất bẩn thỉu, đã thành nơi cư ngụ của lũ chuột nhưng đều được gấp ngay ngắn vuông vức, hai cái gối đặt ở đầu giường, bên trên còn có mảnh vải lót màu đỏ đã bạc phếch.

Nếu đoán không nhầm thì gian này là phòng của Cửu Đan, và cậu ta đã từng ở bên này với bà mẹ một thời gian dài.

Phương Mộc lại quan sát kỹ một lượt, không phát hiện thấy thêm gì khác. Tất cả cũng thực khó hiểu: hai cha con cùng ra đi làm thuê kiếm

sống, các đồ dùng cá nhân của Cầu Đạn đều được sửa soạn chỉnh đốn đem đi, còn cha Cầu Đạn thì có vẻ như quần áo để thay cũng không đem theo, chăn đệm thì vẫn ở trạng thái như vừa mới ngủ dậy.

Chẳng lẽ không phải cả hai cùng đi, mà chỉ có một mình Cầu Đạn ra đi?

Phương Mộc đang suy nghĩ thì Mễ Nam khẽ kéo áo anh.

"Anh nhìn này!"

Phương Mộc nhìn theo hướng tay Mễ Nam chỉ, thấy trên mặt đất vẫn còn để lại vết chổi quét, những vết này kéo dài đến tận gầm cái giường gỗ.

Phương Mộc chợt nghĩ, lẽ nào Ánh sáng thành phố khi trở về đây đã từng bò vào gầm giường?

Gầm giường có thứ gì nhỉ?

Phương Mộc thử đặt tay đẩy cái giường, cảm thấy không nặng lắm, anh bèn bảo Mễ Nam cùng hợp sức đẩy nó sang một bên. Lập tức, một lô các thứ gì đó đen sì hiện ra. Phương Mộc chiếu đèn pin vào, thấy đó là mấy cái hòm gỗ không có nắp đặt trên mặt đất. Bên trong chứa các thứ lặt vặt thường dùng, những quyển sách cũ, giày dép cũ, các thứ phụ tùng xe đạp cũ... Phương Mộc thọc thanh sắt vào hòm bới tung lên xem, không thấy có thứ gì đặc biệt, đang cảm thấy thất vọng thì anh nhận ra nền xi măng ở dưới đáy hòm có những vết cọ xát, hình như mấy cái hòm này đã bị xê xích kéo ra.

Anh nắm tay vào hòm và kéo thật mạnh, đồng thời chiếu đèn pin vào trong hòm.

Một nửa cánh cửa gỗ áp trên mặt nền hiện ra.

Mễ Nam đứng bên khẽ kêu lên kinh ngạc, rồi cô bước lại giúp Phương Mộc kéo cái hòm gỗ ra. Rất nhanh, dưới ánh đèn pin, họ phát hiện một ô cửa rộng chừng một mét vuông, là lối dẫn xuống hầm ngầm.

Cánh cửa gỗ này không khóa, chỉ có một tay nắm bằng đồng đã gỉ xanh lét. Phương Mộc nhìn Mễ Nam, rồi anh cúi xuống cầm cái tay nắm ấy kéo mạnh lên trên. Cánh cửa gỗ khá nặng, kêu lên ken két, rồi nó bị lật hẳn lên; cùng lúc, có một mùi hôi khét khé mũi bốc ra.

Phương Mộc hít hít... rồi cau mày. Anh rọi đèn pin xuống, phía dưới là một cái thang sắt đã hoen gỉ nham nhở. Phương Mộc đặt chân xuống, rồi thử nhún người, cái thang sắt rung rung nhưng không đến nỗi bị gãy. Anh ngậm đèn pin, rồi từ từ lần từng bậc thang đi xuống. Mấy giây sau anh đã đứng giữa căn hầm.

Căn hầm này rộng hơn chục mét vuông, cao khoảng hai mét. Ở giữa là khoảng trống, ba vách xung quanh chất những cái thùng gỗ đã mục, bên trên xếp bừa bãi những bao giấy dầu chống thấm. Phương Mộc bước lại gần, thận trọng mở một túi ra xem, bên trong toàn là ngòi nổ chậm. Anh lại mở một túi khác, thì không có gì, chỉ còn lại một nhúm hạt kết tinh lỏng lách trong suốt.

Mễ Nam cũng bước xuống thang sắt rồi vào căn hầm. Thấy Phương Mộc đang đứng bên đồng hồ gỗ, cô bèn bước lại.

"Đây là gì thế?"

Phương Mộc cầm một hạt tinh thể lên soi đèn pin các phía nhìn rất kỹ. Hạt tinh thể lấp lánh dưới ánh đèn, rất đẹp mắt. Anh đưa lên mũi ngửi, không thấy có mùi gì rõ rệt.

Phương Mộc nhìn ngòi cháy chậm, rồi lại nhìn các hòm gỗ khác, khẽ nói: "Có thể là thuốc nổ Amoni Nitrat."

Nghe xong, Mễ Nam lập tức lấy ra chiếc túi nilon rồi hứng lấy những hạt tinh thể trong tay Phương Mộc.

Cha Cầu Đạn là thợ mỏ, cất giữ thuốc nổ ở nhà là chuyện thường tình. Liệu có phải thuốc nổ Amoni Nitrat mà Ánh sáng thành phố sử dụng không mua ở bên ngoài mà là lấy ở kho của nhà mình?

Nếu thế thì có khả năng rất lớn là Ánh sáng thành phố đã mò về mái nhà xưa. Với tính cách của hẳn, hẳn lẳng lặng mò về đây không ma nào biết để lấy thuốc nổ, sẽ an toàn hơn rất nhiều so với việc mua ở bên ngoài.

Đang nghĩ ngợi, Phương Mộc bỗng cảm thấy ánh sáng bên anh bỗng tắt ngấm, anh vừa ngoảnh sang thì một bàn tay giá lạnh đã đưa ra tắt luôn đèn pin trong tay anh. Cả căn hầm chìm trong bóng tối. Phương Mộc lấy làm lạ, thì bàn tay ấy lại nhanh chóng ấn vai anh bắt anh ngồi xuống.

"Đừng nói gì!" Giọng Mễ Nam cực nhỏ nhưng vẫn có thể nghe rõ, cô đang cố nén để đừng thở gấp. "Trong hầm có người."

Phương Mộc dường như dựng tóc gáy, anh co rúm người theo bản năng, tay anh nắm chặt thanh sắt đồng thời gắng mở mắt thật to. Phía trước vẫn là những hình ảnh mờ mờ của đồng hồ gỗ chất chồng.

"Ở đâu?" Căng mắt, chặt vật để thích ứng với bóng tối, Phương Mộc ghé sát tai Mễ Nam khẽ hỏi, "Ngay phía trước chúng ta." Dù hoàn toàn không nhìn thấy Mễ Nam nhưng Phương Mộc có thể nhận ra cô đang run rẩy. "Góc 12 giờ."

Phương Mộc im lặng, cố nén nhịp thở, nhìn chăm chăm vào bóng tối trước mặt, đầu óc anh không ngừng vận động nhớ lại.

Lúc này khi họ bước vào ngôi nhà cũ này, thì cửa đang khóa, cửa sổ đóng kín, vậy thì kẻ này vào đây bằng cách nào? Xét các dấu vết trong nhà, ngoài dấu hiệu của Ánh sáng thành phố ra thì không thấy dấu hiệu có ai khác vào đây. Gã này bỗng dừng mọc ra hay sao?

Phương Mộc tự nhắc nhở mình hãy bình tĩnh, đồng thời khẽ bấm Mễ Nam một cái. Mễ Nam cũng đã nhanh chóng điều chỉnh hơi thở bình thường trở lại. Phương Mộc dỏng tai lắng nghe để nhận diện âm thanh trong không khí. Nhưng, ngoài hơi thở của Mễ Nam ra không hề có hiện tượng gì về sự tồn tại của một người thứ ba.

Người, không hít thở hay sao?

Cách tốt nhất lúc này là án binh bất động, chờ đối phương tự để lộ vị trí của hắn. Nhưng Phương Mộc không sao kìm nén được nữa. Anh áp sát tai Mễ Nam nói: "Sau 5 giây nữa bật đèn pin." Mễ Nam ấn vào tay anh, ra hiệu đã hiểu ý.

Phương Mộc nằm rạp gần sát đất, lặng lẽ, từ từ bò về phía trước, vừa bò vừa nhắm đếm, khi đếm đến 5 thì anh đã bò được hơn 2 mét, cách "đối phương" chừng hơn 1 mét.

Lúc này, một luồng sáng lóe lên ở bên trái, soi về phía trước mặt anh. Phương Mộc chồm lên, tay vung cao thanh sắt... nhưng anh bỗng chững lại.

Trước mắt anh vẫn là khoảng trống, chỉ có một chõng hòm gỗ. Nhưng ngay lúc ánh đèn sáng quắc lóe lên anh vẫn nhận ra một đôi chân ở phía sau chõng hòm gỗ ấy.

Có điều, những mảnh vải trên đôi chân ấy dường như đã mủn gần hết, có thể nhìn thấy rõ ống xương đùi xương chân vàng khè ở bên trong.

Mễ Nam cũng đã nhìn thấy đôi chân ấy, cô rón rén bước lại gần, và không thể không kinh ngạc:

"Sao lại... là một xác chết ư?"

Phương Mộc bật đèn pin rồi bước về phía các hòm gỗ, cái xác người ở phía sau chõng hòm gỗ đã hiện ra toàn bộ.

Là bộ xương của một nam giới đã trưởng thành, dài chừng 1 mét 70, ngửa mặt, đầu hướng bắc chân hướng nam, thật sự chỉ còn là một bộ xương trắng. Bên trên bộ xương vẫn còn sót vài mảnh vải chưa hoàn toàn mủn hết, hình như là áo lót màu đỏ và quần đông xuân màu xanh. Bên dưới bộ xương là những đám keo đông đặc còn sót lại sau khi những tổ chức mềm của cơ thể bị thối rửa phân hủy. Càng bước lại gần thì mùi thối khét càng rõ rệt.

Phương Mộc bịt mồm bịt mũi, bước sát tận nơi để quan sát kỹ. Không thấy có thương tổn rõ rệt trên bộ xương nhưng xương sọ bị giập nát rất nặng, trán sụp, hàm dưới rơi sang một bên. Phần thái dương gần như nát vụn, hai hốc mắt giống như một nhăm một mở cứ như là đang làm trò cười dọa trẻ con, trông rất quái dị.

Mễ Nam thấy những mảnh xương và răng của bộ xương rơi vãi bị phân hủy đã khô cong. Cô cau mày rõ chặt.

"Có vẻ như... những sự việc xảy ra sau khi chết?"

"Đúng!" Phương Mộc cầm thanh sắt gảy những khúc xương lên. "Và, xảy ra cách đây không lâu."

Cùng với các động tác của Phương Mộc, bộ xương bất đắc dĩ phải tãi ra, xương sọ ngã sang bên, vết rạn nứt có hình các tia chạy dài ra mọi phía, chỗ xương gãy có màu vàng sẫm, ở giữa là một vết lõm chìm xuống rõ rệt. Tức là nạn nhân này bị đánh một đòn chí mạng.

Phương Mộc nhìn khắp xung quanh, không thấy áo quần nào khác hoặc giày dép của nạn nhân. Xem xét áo quần của nạn nhân, suy ra rằng người này đã chết rồi, sau đó mới bị lôi xác xuống hầm. Và, địa điểm tử vong cách đây không xa.

Phương Mộc ngẩng nhìn ra cửa hầm. Lúc này đứng ở gian nhà phía đông, anh đang đoán liệu có phải hai cha con Cầu Đạn cùng ra đi kiếm sống không, hay chỉ có một mình Cầu Đạn ra đi? Bây giờ, bộ xương này giúp anh thêm khẳng định, nếu anh đoán không nhầm thì bộ xương này là của cha Cầu Đạn.

Và, kẻ năm xưa đã ra tay sát hại ông ta, rất có thể là chính Cầu Đạn.

Ta có thể hình dung một cảnh tượng này: Cầu Đạn còn bé, nước mắt đầm đìa, hai tay áp má, bưng mặt gườm gườm người cha đang đang ngật ngưỡng; người cha ấy chỉ mặc đồ lót, cầm chai rượu đặt lên mặt tử,

rồi rút điều thuốc lá ra châm, vừa rít được một hơi thì nghe thấy tiếng gió rít phía sau gáy...

Trên cái thang sắt bước xuống hầm, cái xác mềm nhũn của cha Cầu Đạn bị đẩy xuống, bất động nằm trên sàn. Cầu Đạn thở hồng hộc, bước xuống thang sắt, ngồi trên bậc thang thở một lúc, sau đó cố hết sức nắm tay người cha lôi vào sát tường...

Lát sau, Cầu Đạn trở lên gian nhà phía tây, dồn mọi thứ trên mặt bàn học của mình vào một cái bao tải dẹt khá to, rồi lại mở tủ áo lấy quần áo của mình nhét vào bao tải. Sau khi nhìn khắp lượt căn nhà, Cầu Đạn chật vật chống cái bao tải lên, khóa cửa, rồi ra khỏi ngôi nhà mà nó đã sống mười mấy năm trời.

Đứng trên con đường đất giữa thôn, Cầu Đạn xác định phương hướng. Ở chỗ không xa, có làn khói bếp bay ra trên căn nhà tường ngói bằng đất nện, có thể nhìn thấy ở đó le lói ánh đèn ấm áp. Cầu Đạn ngoảnh nhìn cửa sổ tối om của nhà mình, đôi mắt nó lại trào lệ. Nó xốc cái bao tải lên vai, loạng choạng bước về phía những ánh đèn ấy...

Sau hai mươi một năm, Ánh sáng thành phố lại trở về căn hầm này. Giờ đây Cầu Đạn đã là một nam giới cao lớn, to vạm, lạnh lùng. Anh ta rất quen thuộc và dễ dàng mở lại những cái hòm gỗ để lấy các thứ mà mình cần dùng. Sau khi đã thu xếp đủ cả, anh ta đặt cái ba lô căng phồng lên trên hòm gỗ, lặng lẽ đứng thở. Sau khi nhịp thở đã trở lại bình thường, anh ta đưa mắt nhìn vào bộ xương nằm ở góc tường căn hầm. Gần ấy năm tháng dài lê thê, thể xác và linh hồn của người cha bị giam chặt ở đây. Lúc này có lẽ ông ta đang đứng ở một xó nào đó ai oán nhìn anh ta.

Anh ta khẽ nhếch mép cười. Không! Ta không sợ! Khi xưa, lúc ta còn là một đứa trẻ con, ta cũng đâu có sợ người, nay người chỉ còn là một đồng xương khô, thì ta lại càng không sợ gì người!

Anh ta đứng thẳng lên bước lại gần bộ xương, lặng lẽ nhìn người cha của mình. Thời gian hai mươi mấy năm dường như ngưng đọng

trong cái khoảnh khắc này. Tư thế khi đó của người cha vẫn không thay đổi. Chỉ khác là cái thân xác đầy đà của ông ta đã từng đem đến bao đau khổ cho bà mẹ anh ta, đã tan biến, trở thành một đám chất lỏng khô cong bốc mùi thối tha kinh khủng. Anh ta nhìn cái hốc mắt đen ngòm, cái hàm há hốc... rồi giờ cái riu lên bổ xuống thật mạnh.

Phương Mộc và Mễ Nam xem xét khắp xung quanh một lượt, rồi lần lượt trèo lên cái thang sắt, sau đó họ kéo cái giường gỗ trở lại vị trí cũ.

Cả hai đứng ở giữa sân phủ bụi bặm bám trên quần áo, tha hồ hít thở không khí ngoài trời, tuy vẫn có lẫn bụi than nhưng vẫn trong lành hơn hẳn thứ không khí ẩm mốc đầy xú uế kinh khủng ở căn hầm ngầm vừa nãy trong ngôi nhà cũ này. Họ tạm chinh đồn xong. Mễ Nam hỏi Phương Mộc sau đây sẽ hành động thế nào.

Phương Mộc nghĩ ngợi một lúc, quyết định sẽ đem các vật chứng thu thập được ở đây về thành phố C, và tạm gác lại chuyện về ngôi nhà cũ và cái xác chết kia. Một là, vì Phương Mộc và Mễ Nam vào ngôi nhà này chưa có thủ tục hợp pháp, dù vẫn có thể bổ sung thủ tục sau, nhưng tình hình trước mắt vẫn chưa thể khẳng định mục tiêu nghi phạm chính là Giang Á. Tuy Phương Mộc vẫn tin ở trí nhớ của cựu bí thư họ Điền và chị chủ quán ăn Hà Hồng Mai là chính xác, nhưng nếu chỉ dựa vào mấy tấm ảnh chụp cách đây hơn hai chục năm thì khó có thể xác định Cầu Đạn năm xưa và Giang Á ngày nay là một người. Nếu tổ chức khám nghiệm thật kỹ căn nhà cũ, chắc có thể thu thập được mẫu tóc chẳng hạn nhưng sau hơn hai chục năm trời, dựa vào những vật chứng này và so sánh với AND của Giang Á để nhận định, e rằng khả năng này cũng rất thấp. Hai là, giả sử bộ xương trong căn hầm chính là cha Cầu Đạn năm xưa, thì việc thành lập vụ án sau 21 năm cũng sẽ rất khó khăn. Vì không có ai biết gì về việc năm xưa Cầu Đạn đã giết cha, thì phía cảnh sát đâu có thể thành lập vụ án? Thời gian có hiệu lực để truy tố tội phạm giết người là 20 năm, sau thời gian này, dù có phát hiện ra vụ việc thì cũng đã hết thời hạn truy tố, trừ phi được Viện kiểm sát nhân dân tối cao phê chuẩn. Và, dù cảnh sát địa phương bỏ qua các thủ tục rườm rà kia để tổ

chức điều tra phá án, thì khả năng thu được kết quả cũng rất ít ỏi. Thà rằng tập trung tinh thần và sức lực vào những vụ án mà gã Ánh sáng thành phố gây ra ở thành phố C còn hơn là phân tán sự chú ý vào mấy việc vặt này.

Phương Mộc nhìn đồng hồ, lúc này là 21 giờ 15. Nếu lên đường ngay thì có thể trở về thành phố C trước lúc nửa đêm.

Chiếc xe Jeep chạy lên đường quốc lộ, hơn mười phút sau Phương Mộc nhìn qua gương chiếu hậu đã không thấy thôn La Dương cũ tẻ ngắt cũng như thôn La Dương mới náo nhiệt đâu nữa.

Mễ Nam cũng không chịu ngồi yên, cô chỉnh lý lại các mẫu vật thu thập được ở ngôi nhà cũ ấy, phân loại, đặt vào cái túi riêng biệt rồi đánh số ghi chú rõ thời gian và địa điểm thu thập. Cuối cùng, cô mở cuốn sổ tay và cầm bút ghi chép.

"Viết những gì thế?"

"Nhật ký công tác." Mễ Nam không ngẩng đầu lên, tay chỉ về phía trước. "Anh cứ chuyên tâm lái xe đi!"

Phương Mộc mỉm cười, im lặng.

Không hiểu tại sao anh cảm thấy rất vui vẻ chấp nhận sự sắp đặt của Mễ Nam. Mấy năm qua anh đã lần lượt làm việc với không ít cộng sự. Anh Hình thông minh trầm lặng, Thái Vĩ thì quả cảm dũng mãnh, Trịnh Lâm thì nóng tính thô bạo, Tiêu Vọng thì nhạy cảm nhanh trí nhưng cũng tinh quái khó lường. Riêng Mễ Nam thì rất khác với họ, cô có chất tế nhị, bình tĩnh của nữ giới và cũng có bản lĩnh kiên cường bền bỉ của nam giới. Chuyển đi thôn La Dương này nếu không có Mễ Nam linh hoạt ứng biến thì không thể tiến triển nhanh chóng khả quan như vậy.

Phương Mộc ngẫm nghĩ về chuyến đi điều tra này, ánh mắt anh nhìn thẳng về cuối con đường đang trải dài trước mặt. Còn gần 200 cây số nữa. Thành phố C đang bề bộn rất nhiều việc phải làm. Lúc này có lẽ

cả thành phố đang sáng rực ánh đèn. Không biết cái làn ánh sáng dữ dội kia đang chiếu sáng hay nó đang im ắng nằm vùng ở một góc nào đó?

Sự việc đã đến nước này rồi, Phương Mộc thật sự không biết nên gọi hẳn là gì. Là Ánh sáng thành phố, là Giang Á hay là Cầu Đạn?

Một cậu thiếu niên 14 - 15 tuổi, từ ngày chào đời đã bị gán cho một cái tên đầy ô nhục. Sau khi tự tay giết cha mình, cậu ta bỏ quê hương bản quán ra đi, rồi đặt cho mình cái tên của người bạn thân nhất. Đó là nỗi lòng lưu luyến với những ngày đã qua, hay là vì cậu ta ngưỡng mộ cái tên nghe rất kêu của người bạn?

Phương Mộc mới chỉ hiểu về anh ta từ những năm 15 tuổi về trước và từ 36 tuổi trở đi, khoảng thời gian 21 năm giữa chừng, đời anh ta đã xảy ra những gì, đã gặp gỡ những ai... để đến nỗi biến thành một gã như ngày nay?

Tại sao anh ta tự coi mình là "ánh sáng", tại sao anh ta phải mạo hiểm để đi trừng phạt những cái gọi là "hành vi ác độc"? Tại sao anh ta có thể thẳng tay tàn bạo đối với những con người chẳng có oán thù gì với anh ta, và đồng thời lại rất có thiện tâm đối với một đứa bé lang thang mắc chứng thiếu năng đáng thương.

Trên người anh ta có quá nhiều câu hỏi, điều này khiến Phương Mộc rất nóng lòng tìm hiểu tất cả về anh ta.

Đang nghĩ ngợi, Phương Mộc bỗng nhận ra Mễ Nam ngồi bên đã dừng ghi chép. Anh ngoảnh sang nhìn thấy cô đang tỳ tay lên trán, người hơi ngả trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt có nét mệt mỏi.

"Sao thế?"

"Xe lắc khiếp quá, em thấy hoa cả mắt." Mễ Nam mở mắt ra, gượng mỉm cười nói: "Hơi hơi chóng mặt."

Phương Mộc vội giảm tốc độ, và bảo Mễ Nam lấy chai nước trong ba lô mà uống. Cô lục lọi một lúc rồi nói là không thấy, và cũng chẳng

còn một thứ gì có thể ăn. Lúc này Phương Mộc mới nhớ ra cả anh và Mễ Nam từ sau lúc trưa ăn bát mỳ đến giờ chưa hề có tý gì nạp vào dạ dày.

"Ta cố chịu đựng một chút vậy!" Phương Mộc bắn khoả, anh biết mình có lỗi. "Đến đoạn đường tiếp theo gặp hàng ăn chúng ta sẽ vào."

Mễ Nam "ừ"... rồi lại tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nửa giờ sau, thấy phía trước có một vùng đèn sáng. Khu vực có các cửa hàng dịch vụ.

Khu vực này quy mô nhỏ, chỉ có nhà nghỉ, cửa hàng ăn uống, siêu thị mini và nhà vệ sinh công cộng. Phương Mộc đỗ xe, định đi luôn về phía cửa hàng ăn, nhưng anh lập tức bị Mễ Nam níu lại.

"Sao thế?" Phương Mộc chăm chú nhìn vẻ mặt Mễ Nam. "Ta vào đó gọi vài món, ăn uống cho đàn ông thôi."

"Không cần." Mễ Nam nhăn nhó cúi người. "Vào siêu thị kiếm một bát mỳ ăn liền là được, em phải ăn ngay một thứ gì đó. Dạ dày đang đau lắm lắm..."

"Ừ, cũng được." Thấy tình trạng Mễ Nam như vậy, Phương Mộc phát hoảng. Anh vội đỡ cô đi vào siêu thị, để cô ngồi xuống ghế, sau đó bước lại quầy cầm hai bát mỳ, gói thịt hun khói và trứng muối. Anh vừa lấy ví ra vừa nói với Mễ Nam: "Em chịu khó chờ một chút, sẽ xong ngay thôi."

Vừa bóc bao bì bát mỳ, anh chợt nghĩ đến điều gì đó, tay gõ lên trán... sau đó anh vội bước đến chỗ người chủ hiệu mượn một cái cốc giấy, xin một ít nước nóng, rồi bưng đến đặt trước mặt Mễ Nam.

"Em tạm uống cốc nước nóng đã." Rồi anh lại đứng lên đi đi lại lại, sau đó hỏi chủ hiệu: "Chỗ chị có thuốc đau dạ dày không?"

Phương Mộc lúng túng chạy đi chạy lại, Mễ Nam thấy vừa bức mình lại vừa buồn cười. Cô vẫy tay nói: "Thôi anh đừng thế nữa, đừng lo, em ăn một chút vào bụng là sẽ ổn ngay thôi."

"Ừ... được." Phương Mộc gãi đầu gãi tai, cười ngượng nghịu. "Em cứ ngồi đây... năm phút nữa sẽ bắt đầu ăn."

Hai bát mỳ đã được bật nắp, Phương Mộc lóng ngóng thao tác nốt: xé gói gia vị ra, nhưng nó bị đổ mất một nửa xuống bàn. Mễ Nam nhìn anh chàng mặt mũi đang lăm tăm mồ hôi, cô không nén nổi tùm tùm cười.

Nếu anh chàng này thuộc về mình thì hay biết mấy.

Phương Mộc cũng cảm nhận được ánh mắt của Mễ Nam, tay anh càng lúng túng, dùng tay dùng răng cắn, xé mãi cái gói đầu thực vật không xong; anh sờ khắp người tìm kiếm... cuối cùng anh hỏi chị chủ hiệu: "Chị có kéo không... hoặc con dao cũng được."

"Thôi nào, không cần." Mễ Nam bật cười. "Đưa em!"

Cô giật lấy cái gói đầu thực vật, dùng móng tay khẻ bấm rồi xé nó ra rất dễ dàng.

"Chà! Em tài thật!" Phương Mộc lau mồ hôi trán, trầm trồ khen ngợi cô.

"Thế mà gọi là tài à?" Mễ Nam nguýt Phương Mộc, rồi cô cầm bát mỳ thứ hai. "Nếu trông chờ ở anh thì đến sáng mai em cũng chẳng được ăn bát mỳ này!"

Phương Mộc cười hì hì, chấp nhận đứng bên nhìn cô thao tác.

Đêm khuya, giữa siêu thị mi ni, một nam một nữ đứng bên ô cửa sổ ăn bát mỳ nóng sốt. Ánh đèn kéo bóng hai người trải ra tận chỗ vũng nước bên ngoài, cái cổ dài ngoẵng, trông thật bí hiểm, cả hai dính chặt vào nhau.

Mễ Nam thú vị nhìn hai cái bóng. "Cô ta" thấp hơn "anh ta" nửa cái đầu, có thể thấy rõ khuôn mặt thon thả với cái búi tóc buộc túm ra sau gáy. Còn "anh ta" thì cao lớn, trầm mặc với đôi vai to rộng.

Mễ Nam nhìn "anh ta" và "cô ta", cô cố tưởng tượng cho ra hai hình ảnh thật rõ nét. Nhất là mái tóc ngắn rất gọn ghẽ của "anh ta" trên khuôn mặt hơi gầy gầy nhợt nhạt và cặp kính gọng đen, ánh mắt hiền hòa nhưng sắc sảo, sống mũi thẳng, đôi môi khép lại, những sợi râu thô cứng mọc dưới cằm...

Mễ Nam lặng lẽ lùi lại một bước. Không thấy hai cái bóng ở ngoài cửa sổ có gì thay đổi, chúng vẫn "đính" vào nhau rất thân mật.

Cô hơi nghiêng đầu, cái đuôi tóc sau gáy chạm ngay xuống vai. "Cô ta" ngoài cửa sổ cũng copy luôn động tác của Mễ Nam, có vẻ như đang dịu ngọt ngả đầu vào vai "anh ta".

Phương Mộc đang gỡ các miếng thịt hun khói ra thả vào bát mì, rồi hỏi Mễ Nam: "Có cần thêm một ít rau cải muối nữa không?"

"Hả?" Mễ Nam giật mình, cô vội thẳng đầu lên. "Tùy anh!"

Phương Mộc nói "được" rồi anh tiếp tục động tác đang làm, Mễ Nam nhìn anh, rồi cô lại nghiêng đầu sang.

Cái bóng bên ngoài cửa sổ lại nép vào nhau sao mà khéo thật! Mễ Nam nghĩ ngợi, rồi cô đưa tay ra phía sau Phương Mộc. Nhìn cái bóng, có vẻ như "cô ta" đang ngả đầu lên vai "anh ta", tay thì choàng lấy hông "anh ta".

Chắc thân thể anh phải chắc lắn, ấm áp, và còn có một thứ mùi dễ chịu nữa.

Mễ Nam lim dim mắt, dường như cô đang ngả đầu vào vai và ôm choàng hông Phương Mộc thật.

Chị chủ hiệu mở to đôi mắt hơi ngái ngủ nhìn cô gái kỳ dị, không hiểu ra sao nữa.

Mọi tình yêu đều rất nhỏ bé, khi ta rộng mở tấm lòng thì tức là ta đã tự nguyện đầu hàng. Nó vốn không phải là cuộc so đo ngang sức. Nhưng chính ta lại đầy hứng khởi sướng vui trong chốn trần ai này.

Mong sao thời khắc này mãi mãi ngưng đọng.

Và cũng mong anh không bao giờ biết rõ tất cả.

Chương 20: THÂN PHẬN MỘT CON NGƯỜI

Đêm đã khuya. Anh cảnh sát trực ban ở phòng bảo quản vật chứng Sở Công an thành phố C ngáp một cái rồi dài, rồi uể oải cúi mẩu thuốc lá vào cái gạt tàn ở bên cạnh, dụi tắt. Anh nhìn mấy cái hòm to chứa ma túy đá và một đồng các thứ công cụ điều chế ma túy, khẽ lẩm bẩm nguyên rủa.

Mấy gã ở chi đội phòng chống ma túy tệ thật, phá án xong rồi thì kéo nhau đi nhậu nhẹt mừng chiến công, chứ chẳng thèm đến đây giúp nhau một tay.

Anh viết vội mấy tờ thẻ rồi lần lượt dán lên nóc hòm, sau đó anh khệ nệ bốc một cái hòm lên bước về phía những cái giá sắt đựng vật chứng xếp thành hàng trong kia.

Một cảnh sát trực ban hơi đứng tuổi đang đứng trước giá sắt, vừa ngẩng nhìn nhằm đếm số lượng vừa ghi chép vào cuốn sổ công tác. Thấy anh kia chật vật bưng hòm đến, anh mỉm cười: "Còn bao nhiêu cái nữa?"

"Còn khá nhiều." Anh ngán ngẩm nói, và đặt mạnh cái hòm xuống chân anh đồng nghiệp.

"Hà hà..." Anh đứng tuổi đá một phát vào cái hòm. "Mấy gã kia lập công lớn rồi đây!"

"Thì liên quan gì đến bọn mình?" Anh trẻ tuổi chép miệng rồi lau mồ hôi trán. "Có ai tặng thêm cho bọn mình một hào nào không?"

Nói rồi anh lại quay ra cửa, đi được mấy bước thì nghe thấy những tiếng "tinh tang..." rất nhỏ.

"Gì thế?" Anh bất giác ngoái đầu lại, thấy anh đứng tuổi cũng đang nhìn mình, không hiểu là gì. "Có tiếng gì thế nhỉ?"

"Hình như là tín hiệu nhắn tin di động." Anh nghĩ một chút. "Âm thanh của Nokia. Đúng thế. Di động của bà xã tôi chính là âm thanh này."

"Nhưng không phải của tôi." Anh đứng tuổi vội phân bua. "Của tôi là máy Philips."

Anh trẻ tuổi cau mày, bước về phía có phát tiếng "tinh tang" ấy, vừa đi vừa lăm bắm. "Chắc có ai đó đánh rơi di động ở đây."

Đang nói thì tiếng "tinh tang" lại vang lên. Lần này anh đã nhận rõ phương hướng, anh vội bước đến trước cái giá sắt và nhìn thấy cái màn hình di động nằm trong một cái túi nilon đang phát ra ánh sáng xanh nhờ nhờ. Anh bước lại gần, nhìn thấy chữ trên màn hình: có một tin nhắn mới.

Anh rất ngạc nhiên, rồi vội nhìn ngay lên tấm thẻ treo ở cái túi vật chứng.

Vụ nổ ở thôn Đại Liễu. Nhậm Xuyên. Một máy di động.

Sáng ngày hôm sau, Phương Mộc cầm các vật chứng thu thập được ở thôn La Dương đưa đến phòng giám định. Một là, cần giám định ngòi nổ chậm này có giống như ngòi nổ chậm đặt ở cửa nhà bà Hồ không; hai là, cần giám định những hạt kết tinh màu trắng có phải thuốc nổ Amoni Nitrat không. Sau đó Phương Mộc cầm một tấm ảnh Giang Á và bức ảnh chụp hai cậu học sinh đến phòng hình ảnh, nhờ họ nhận định xem có phải là một người không.

Đưa cho hai nơi xong xuôi, anh nhìn đồng hồ, 9 giờ đúng. Anh nghĩ một chút, rồi bước ra. Anh phải đến bệnh viện Nhân Dân.

Lúc này anh rất muốn nhìn thấy Giang Á.

Tầng 2 của khu buồng bệnh, hành lang đang ồn ào. Một nam giới tuổi chừng 25 - 26 mặc đồng phục bệnh nhân màu trắng đang bị một đám hộ lý và bảo vệ vây quanh, anh ta đang phân bua gì đó. Các bảo vệ đang định giằng lấy chiếc máy quay phim mini trong tay anh ta, nhưng

anh ta quyết không chịu, cuối cùng anh ta cất luôn cái máy quay phim vào trong áo, co mình lại, bất động. Ở quầy y vụ, cô y tá họ Nam vừa quệt nước mắt vừa gườm gườm nhìn anh thanh niên kia. Phương Mộc chẳng thiết đứng nghe xem câu chuyện là gì, anh bước vòng qua đám đông, rồi đẩy cửa buồng bệnh số 219.

Đúng như dự đoán, Giang Á đang ngồi bên giường của Ngụy Nguy, kiên nhẫn kể cho cô nghe nội dung bộ phim truyền hình đang phát sóng. Nhìn thấy Phương Mộc, anh ta không mấy tỏ ra ngạc nhiên, chỉ mỉm cười, đứng dậy bảo Phương Mộc ngồi xuống.

"Nhị Bảo thế nào rồi?" Giang Á rót cốc nước đưa cho Phương Mộc, khẽ hỏi.

Phương Mộc không trả lời ngay, anh nhìn chằm chằm Giang Á mấy giây rồi mới chậm rãi nói: "Nhị Bảo đang bình phục, chắc chắn sẽ để lại sẹo. Tôi sẽ chuyển lời hỏi thăm của anh. Nhưng tôi nên nói với nó rằng chú Giang Á hỏi thăm..." Phương Mộc dừng một lát. "Hay là chú Cầu Đạn hỏi thăm nó?"

Giang Á sững người, hồi lâu sau mới bình thản trở lại, anh ta lắc đầu mỉm cười và không trả lời Phương Mộc về điều này.

"Cho nên, hiện giờ tôi cũng không biết nên gọi anh là Cầu Đạn..." Phương Mộc chú ý nhìn vẻ mặt của Giang Á. "Hay là tiếp tục gọi anh bằng cái tên của một người đã chết?"

Trong giây phút này Phương Mộc nhận thấy rất rõ ánh mắt Giang Á có nét kinh ngạc và bi thương, nhưng anh ta ngoảnh sang bên rất nhanh, rồi đứng dậy bước mấy bước trong căn buồng bệnh, sau đó đứng tựa cửa sổ, hai tay ôm vai, những chỗ da bị căng ở các khớp ngón tay ánh lên trắng trắng.

"Anh có muốn biết người bạn thân nhất của mình đã chết như thế nào không?"

Giang Á không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn Phương Mộc, ánh mắt anh ta hiện rõ nét ham muốn được biết đáp án.

Nhưng Phương Mộc không nói gì nữa, chỉ nhìn đối phương bằng ánh mắt đầy ngụ ý.

Phải đến hai phút sau, Giang Á bỗng mỉm cười, rồi nói: "Anh Phương Mộc có muốn nghe kể chuyện không?"

Phương Mộc gật đầu. Giang Á không nói tiếp nữa, mà quan sát Phương Mộc từ đầu đến chân.

Phương Mộc hiểu anh ta đang nghĩ gì, bèn thò tay vào túi áo giơ chiếc di động ra, mở máy, tháo pin, sau đó anh cởi khuy áo cho Giang Á nhìn.

"Tôi không đem theo máy ghi âm, anh cứ yên tâm."

"Được!" Giang Á cười. "Trước hết tôi muốn thanh minh rằng đây chỉ là một câu chuyện, có thể là do tôi nghe kể lại, cũng có thể là tôi đọc thấy trong sách... tóm lại là không liên quan gì đến tôi cả. Xuất xứ của nó ở đâu, không quan trọng. Anh rõ rồi chứ?"

Phương Mộc gật đầu.

"Và một điều nữa: đề nghị anh không hút thuốc lá." Giang Á chỉ vào Ngụy Ngụy đang nằm ngủ ly bì trên giường. "Sẽ ảnh hưởng đến cô ấy."

Có một cậu bé sinh trưởng trong một gia đình nông dân rất bình thường. Kể từ khi nó biết nhớ các sự việc, nó không hiểu tại sao mình lại có cái tên rất khó nghe, tại sao mình lại có một người cha rất không yêu mình. Mỗi khi nhìn thấy những đứa trẻ khác ngồi trên cổ cha để đùa nghịch, nó cũng rất muốn được cha mình quan tâm yêu mến như thế. Nhưng, thứ mà nó có được luôn luôn chỉ là những ánh mắt chán ghét và những động tác đánh đập thô bạo. Khi nó dần lớn lên, nghe thấy dân thôn xì xào châm biếm và nó đã hiểu ra một sự thật: có lẽ nó không phải con đẻ của cha nó. Với một đứa trẻ, điều này có nghĩa là gì? Nó không

biết về quá khứ của mình, cũng không biết về xuất thân của mình, thậm chí không biết mình họ gì. Thế là nó bắt đầu trở nên thận trọng. Nó tranh làm những công việc mà những đứa trẻ ở tuổi nó không nên làm, vì nó hiểu rằng mỗi bát cơm, mỗi tấm áo manh quần của mình có được đều là của người đàn ông không phải cha mình cho. Người đàn ông đó cũng nghĩ như thế, ông ta cần có một đứa con danh nghĩa để đỡ ngượng mặt, để nó thờ phụng hương hỏa, để nó che đi cái sự thật rằng ông không có khả năng sinh con. Nhưng ông ta đồng thời cũng hiểu rằng mọi cố gắng của mình là vô nghĩa, vì trong người đứa bé không mang dòng máu của mình. Cho nên ông ta rất tự mâu thuẫn, thâm tâm vẫn không muốn nuôi đứa con đồng thời tàn nhẫn hành hạ nó. Ông đặt cho nó cái tên khó nghe cũng nhằm sỉ nhục cái kẻ đã khiến ông ta bị mọc sừng.

Cũng may, đứa trẻ vẫn còn bà mẹ rất mực thương yêu nó. Trong hơn chục năm trời gian khó ấy, bà luôn một lòng che chở cho đứa con trai, thậm chí khi nó đã lớn rồi mà vẫn ở chung phòng với bà. Tuy nhiên người "cha" ấy đâu có chịu cứ thế chấp nhận và buông tha mẹ nó. Có rất nhiều đêm, người đàn ông ấy say bí tỉ đã đập tung cửa buồng của người vợ rồi dè bà ra để thỏa mãn dục vọng. Bà giãy giụa xin ông ta hãy để thằng bé tạm lánh đi đã. Thế là ông ta nhét nó xuống gầm giường, tổng nó xuống căn hầm ngầm và cấm ho he. Có mấy lần thằng bé khóc lóc bò xuống hầm, nó có thể nhìn thấy rõ hai cẳng chân to vạm đang không ngớt động đậy ở mép giường, nghe thấy tiếng ván giường cọt két và tiếng rên rỉ đau khổ của mẹ nó. Cái giường rung lên rất dữ dội, còn thế giới của đứa bé là cái gầm giường một màu tối đen, dường như cái thế giới này có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Dần dần, nó ngày càng thích ngồi một mình trong cái hầm ngầm ấy. Ở đó sẽ không nhìn thấy người cha mặt nặng trình trịch, cũng không nghe thấy tiếng chửi mắng của người cha và những tiếng động bị cưỡng ép thô bạo khiến người ta cảm thấy nhục nhã. Nơi ấy rất yên tĩnh, rất an toàn, thằng bé đã có được một nơi lánh nạn tạm thời trong chuỗi ngày tháng khổ đau cùng cực của nó.

Có một đạo thẳng bé đã cho rằng mình không thể tìm thấy tương lai, nhưng cái tương lai ấy lại đến hết sức đột ngột. Sau khi tốt nghiệp tiểu học, bà mẹ nó nài xin người chồng để cho nó được tiếp tục đi học. Ông ta cho rằng mình cung phụng thẳng bé học hết tiểu học đã là rất tử tế rồi, nên kiên quyết bắt nó bỏ học để vào mỏ than làm việc. Hai vợ chồng cãi nhau một trận kịch liệt. Thằng bé lại trốn vào căn hầm, nó không biết rằng bà mẹ nó đã dùng cái chết để ép người chồng cho nó tiếp tục đến trường. Khi bà nhảy xuống giếng thì người chồng ấy không can ngăn cũng không cứu lên. Lúc thằng bé trèo lên khỏi căn hầm thì mẹ nó chỉ còn là một cái xác lạnh ngắt.

Mẹ chết rồi, thằng bé vẫn không được đi học tiếp. Ở trong cái nhà này, con người che chở cho nó đã không còn nữa. Thế là nó suốt ngày ngồi dưới căn hầm, không muốn nhìn mặt người đàn ông kia nữa. Rồi một hôm ông ta nốc say bí tỉ, chạy xuống căn hầm đánh cho nó một trận rồi ra lệnh cho nó ra bổ củi, nhóm lửa nấu cơm. Ông ta cho rằng mình không cần thiết phải cung phụng đứa con hoang này nữa. Nếu thằng bé muốn tiếp tục sống ở nhà này thì nó phải như một con chó hầu hạ ông ta.

Thế là...

Thằng bé thu xếp vài thứ đồ dùng rồi bỏ trốn. Lúc sắp đi, nó chỉ chào từ biệt một người bạn chí thân. Sau đó nó mua vé ô tô khách đi lên tỉnh. Nó chỉ biết đó là một nơi rất xa. Lên thành phố rồi, nó từng ngủ vỉa hè, đi bới rác, bán máu, đi làm thợ phụ ở các công trường xây dựng; nó cũng từng bị bọn ăn mày đánh chảy máu đầu chỉ vì một chút cơm thừa canh cặn. Nhưng nó vẫn tồn tại được và dần dần lớn lên. Nó không biết mình họ gì và cũng từ chối cái tên đây ô nhục mà người ta vẫn dùng để gọi nó. Cho nên, khi nó lần đầu tiên được làm một công việc, nó không do dự đặt cho mình họ tên của người bạn thân nhất để kê khai với ông chủ. Cái tên ấy nghe rất vang dội. Có họ có tên rõ ràng. Nhất là khi nó được cầm cái thẻ chứng minh thư với cái họ tên ấy, nó sướng như sắp hóa điên. Rốt cuộc nó đã không tồn tại như một thứ giả tạo mơ hồ nữa, nó đã là một con người thật sự. Chẳng khác gì một cái bóng ẩn trong bóng tối nay bỗng nhiên trở thành người có xương có thịt hằn hoi. Trong

một thời gian rất dài, nó coi tờ chứng minh thư ấy như một báu vật tuyệt đối, luôn giữ bên mình suốt ngày đêm, ngay khi nằm ngủ nó cũng đặt dưới gối, chỉ sợ nó bỗng dưng biến mất, ra khỏi cuộc sống đang rất ổn thỏa này.

"Cho nên, nếu anh không chê..." Ánh mắt Giang Á rất hiền hòa. "Thì nó mong rằng anh sẽ gọi nó bằng cái tên này."

"Được, gọi là Giang Á." Phương Mộc nhìn anh ta, và chợt cảm thấy cái tên này bỗng trở nên xa lạ. "Cảnh ngộ của anh ta rất nên thông cảm, nhưng tại sao về sau anh ta... lại làm những chuyện kia?"

Giang Á bật cười.

"Vì có người nói với anh ta rằng, anh ta làm thế không có gì là sai, không có ai trên đời này lại bỗng dưng vô cớ làm hại người khác." Nét cười của Giang Á dần nhạt đi. "Cũng giống như con người ta ra đời, người ấy hoàn toàn bất lực, nhưng tại sao lại bắt người ấy phải gánh chịu nhiều đau khổ như thế? Cho nên, anh ta có quyền trả thù."

"Nhưng hành vi của những người kia có đến nỗi phải trả giá bằng tính mạng không?" Phương Mộc không nén được nữa. "Một số hành vi trong đó thậm chí chưa thể bị coi là ác độc gì hết."

"Thế nào gọi là ác độc?" Giang Á lập tức phản bác: "Nhất định phải là giết người đốt nhà mới là ác độc ư? Anh sẽ gọi một ánh mắt khinh bỉ, một câu chửi thô tục, một quả đấm, một cú đá... là gì? Vì anh chưa từng bị hứng chịu những chuyện ấy cho nên chỉ có những người bị ném trái mới thấm thía nỗi khổ đau đến đâu!"

"Cho nên, anh ta mới..." Phương Mộc mắt lim dim, lựa chọn từ ngữ: "... Dùng ngay gậy ông để đập lưng ông chứ gì?"

"Như thế mới công bằng!" Giang Á mỉm cười. "Anh đã gán cho người ta cái gì thì nay người ta trả lại anh tất cả; có thể anh mới hiểu thế nào gọi là "tôi quá hối hận vì ngày trước tôi trót làm như thế"!"

"Nhưng họ đã không còn cơ hội để hối cải nữa." Phương Mộc bỗng nhớ đến quan tòa Nhậm Xuyên, bàn tay anh dần nắm chặt.

Giang Á chú ý đến động tác của Phương Mộc, anh ta bỗng bước lại gần anh, dường như mặt kề sát mặt.

"Anh Phương Mộc đã từng có những cảm xúc như thế này chưa..."
Giang Á nhìn xoáy vào mắt Phương Mộc, và dần từng tiếng một. "Rất rất muốn giết một kẻ nào đó?"

Phương Mộc không chút nao núng nhìn thẳng vào anh ta, vài giây sau anh mới chậm chậm lắc đầu: "Chưa."

"Anh nói dối!" Giang Á đứng thẳng lưng, nhìn xuống Phương Mộc đang ngồi ghế. "Không phải anh không có, mà là anh không dám."

"Vì những người ấy căn bản không đáng chết."

"Họ cũng nghĩ như thế. Nói cách khác, phần lớn mọi người đều nghĩ thế." Giang Á cất cao giọng. "Chính vì cách nghĩ ấy cho nên bọn người kia mới rất đặc chí yên tâm, tha hồ làm những chuyện càn rỡ."

Anh ta bỗng giơ cao hai tay, kêu lên như đang diễn kịch: "Tôi chẳng làm sao cả, tôi chỉ hại họ tý chút, tôi không cố ý, vậy nên khoan hồng và tha thứ cho tôi."

"Nên ư? Không! Không nên."

Tư thế khoa trương kiểu biểu diễn của Giang Á biến mất, anh ta trở lại lạnh tanh với sắc mặt của một gã đao phủ, nói: "Vì anh ta không thích, anh ta cảm thấy bất công."

Phương Mộc cảm thấy rất ngạc nhiên trước sự thất thường lúc như điên rồi lúc lại rất bình tĩnh của Giang Á.

Giang Á từ từ bước đến bên cửa sổ vén một góc rèm lên nhìn ra bên ngoài. Hiện giờ là lúc phố phường náo nhiệt nhất, xe cộ nối đuôi nhau đi, khách bộ hành cũng tấp nập, một cảnh tượng phồn hoa sầm uất.

"Anh biết không, anh ta rất yêu thành phố này." Giang Á nhỏ nhẹ nói. "Nó đã cho anh ta sức sống mới, đã cho anh ta cuộc sống mới, cho anh ta một cô gái đáng yêu và một cảm giác an lành yên ổn. Cho nên anh ta hy vọng mọi bề ở đây sẽ tốt đẹp; cho nên anh ta mong muốn chúng sinh được bình đẳng; cho nên anh ta muốn mọi người sẽ đối xử với nhau tử tế. Vì thế anh ta cảm thấy mình có tư cách để quét sạch các thứ uế tạp trong cái thành phố này cho dù đó chỉ là một chút bụi nho nhỏ không đáng kể."

Giang Á quay người lại, mỉm cười nhìn Phương Mộc: "Tin rằng anh không thể không thừa nhận rằng cái thành phố này cần có một làn ánh sáng."

Phương Mộc nhìn anh ta mấy giây, rồi thở ra một hơi, nói: "Anh đã kể chuyện xong chưa?"

Giang Á khẽ gật đầu.

"Được!" Phương Mộc đứng lên, nói rành rọt từng chữ một: "Anh nên nhớ: tôi sẽ bằng mọi cách bắt làn ánh sáng đó phải tắt ngấm."

Nói rồi anh quay người bước ra phía cửa, vừa mở cửa thì Giang Á ở phía sau gọi anh: "Này!"

"Anh cảnh sát Phương Mộc, anh còn chưa cho tôi biết, người bạn thân nhất của anh ta đã chết như thế nào?"

Phương Mộc ngoảnh đầu lại, thấy ánh mắt Giang Á buồn bã nhìn mình, đôi mắt anh ta rưng rưng ướt lệ, dường như anh ta biến thành một con người khác hẳn.

"Tai nạn ở mỏ."

Trên đường trở về, Phương Mộc bồn chồn không sao tĩnh tâm được. Cái gọi là "câu chuyện" của Giang Á đã chứng minh cho suy đoán của anh. Anh ta chính là Ánh sáng thành phố. Tất cả đã kéo đến rất dễ dàng và cũng rất đột ngột, nhưng lại khiến Phương Mộc bắt đầu nghi ngờ tính chân thực của cái kết luận này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Giang Á là đối thủ hùng mạnh nhất trong những đối thủ mà anh đã gặp. Anh ta hầu như đã thừa nhận tất cả, nhưng phía cảnh sát vẫn không có đủ chứng cứ để lôi anh ta ra trước pháp luật trừng trị. Điều này Giang Á đã sớm hiểu rõ, nếu không anh ta đã không dám dùng cái cách gần như khiêu khích này để công khai danh phận của mình với Phương Mộc.

Nên làm gì đây? Kiên nhẫn chờ lần sau anh ta gây án, rồi sẽ tìm chứng cứ chẳng?

Tuy chưa có chứng cứ xác đáng nhưng chắc chắn phía cảnh sát sẽ rất dễ mắc đến anh ta. Trong thời gian ngắn tới đây có lẽ ít có khả năng anh ta gây án. Và lại, nạn nhân tiếp theo sẽ là ai? Là một gian thương tiêu thụ thực phẩm có chất độc, hay một anh quản lý trật tự đô thị chấp pháp một cách dã man, hay là một anh bác sĩ vô trách nhiệm?

Tuy nhiên, tất cả chưa phải là trọng tâm của vấn đề. Điều mà Phương Mộc lo lắng nhất là có còn ai muốn truy lùng gã Ánh sáng thành phố nữa không?

"Cái thành phố này cần đến anh ta, cần có một làn ánh sáng."

Phương Mộc không thể không thừa nhận rằng trong cuộc "giao lưu" giữa anh và Giang Á, ít nhất cũng có một khoảnh khắc anh đã tán đồng Giang Á.

Những người sinh sống trong thành phố này, trong cuộc đời dài lê thê hay ngắn ngủi của mình, ít nhiều cũng từng bị kẻ khác đối xử ác độc. Trong đó có một số hành vi ác độc chỉ phải gánh chịu áp lực của chuẩn mực đạo đức. Ở những thời điểm và tình thế ấy, pháp luật tỏ ra mờ nhạt và không có sức mạnh. Có lẽ chúng ta sẽ thông cảm, sẽ phần nộ, nhưng sẽ không nghĩ rằng mình phải đi đánh giết những kẻ ác vốn chẳng liên quan gì đến mình. Nỗi khổ của người khác, nói cho cùng vẫn là của họ; phần lớn nguyên nhân khiến chúng ta nén mình là vì chúng ta không có cảm giác mình là nạn nhân. Nhưng một khi có người khác đứng lên hành

động thì thâm tâm chúng ta không tránh khỏi cảm thấy được an ủi hả hê. Dân chúng như thế và cảnh sát cũng thế.

Trong việc điều tra trình sát các vụ án mạng do Ánh sáng thành phố gây ra, động lực của cảnh sát chủ yếu xuất phát từ bản năng nghề nghiệp. Người bị hại quả thật đáng ghét, sát thủ đã "thay trời hành đạo"; ngay trong hàng ngũ cảnh sát đâu phải có quá ít những tiếng nói như thế này?

Phương Mộc nhìn ra ngoài cửa xe, mặt trời mùa đông lên cao, tươi sáng, tiếng người không ngớt lao xao. Tết dương lịch đang đến gần khiến nơi nơi trong thành phố này tràn ngập không khí vui vẻ hiền hòa. Là nam hay nữ, là người già hay trẻ em, vẻ mặt cũng như nội tâm ai ai cũng bình thản, an lành, mọi khuôn mặt đều hồng hào tươi roi rói như màu sắc lung linh của những chiếc đèn lồng đang treo khắp phố phường.

Lẽ nào tất cả những cảnh tượng trong sáng này không phải là hiệu quả kỷ cương pháp luật mà là báo ứng theo luật nhân quả? Lẽ nào mọi người không luôn tự nhắc nhở mình, đối xử với nhau độ lượng, mà chỉ toàn là những chết chóc tàn nhẫn ăn miếng trả miếng?

Có cần dập tắt cái làn ánh sáng không?

Phương Mộc đỗ xe trong sân Sở Công an. Anh như đang nghĩ tẩn tẩn tẩn tẩn nên không chú ý đến một người vừa bước ra khỏi chiếc xe Passat màu trắng.

"Kìa, cậu bị mất hồn mất vía rồi sao?"

Phương Mộc giật mình nhìn lại. Thái Vĩ tay cầm một túi hồ sơ đang bước đến.

"Anh đấy à? Sao anh lại đến đây?"

Thái Vĩ tươi cười, cầm túi hồ sơ đập vào Phương Mộc. "Tôi đến để tra những người mất tích, phát hiện thấy khu vực chỗ tôi có một xác nam giới không đầu."

"Chuyện vặt ấy mà cần phó giám đốc sở đứng ra làm ư?" Phương Mộc mỉm cười. "Các anh em trợ lý của khu vực các anh làm ăn kiểu gì thế?"

"Hì hì... họ không có tướng làm quan, đúng thế!" Thái Vĩ bá vai Phương Mộc. "Tháng này tôi quá rối việc, ngồi suông vô tích sự quá. May sao lại có vụ án lớn này nên tôi phải chạy đi vận động gân cốt một chút."

"Chà chà... anh tài nhỉ!" Phương Mộc và Thái Vĩ cùng bước vào tòa nhà của khu công an. "Vụ án tiến triển ra sao rồi?"

"Phải xác định danh tính nạn nhân đã." Thái Vĩ vỗ vào túi hồ sơ trong tay. "Cái xác này cũng kỳ lạ. Pháp y nói nó bị ngâm trong dung dịch formaldehyde solution ít nhất là 5 tháng trở lên."

"Thế à?" Phương Mộc hơi kinh ngạc. "Liệu có phải là một bệnh viện nào đó vứt tiêu bản ra ngoài?"

"Không!" Thái Vĩ lắc đầu. "Cái xác bị rất nhiều vết thương tươi tắn, ngờ rằng nạn nhân bị đánh đập sau khi chết."

"Đánh đập?" Phương Mộc mở to mắt. "Thế thì phải là mối thù quá ghê gớm."

"Đúng thế, cho nên tôi mới nói vụ án này thật kỳ lạ. Này, phòng hồ sơ ở đâu nhỉ?"

"Tầng 6." Phương Mộc chỉ lên tấm biển chỉ dẫn các tầng. "Mấy tháng trước tôi có tra cứu những nhân khẩu mất tích, có lẽ tôi có thể giúp anh..."

Nói đến đây Phương Mộc bỗng ngừng lời. Anh bỗng nhớ đến một sự việc.

Khi điều tra vụ án mạng tại trường trung học số 47, Phương Mộc từng xem hồ sơ của các vụ án hình sự còn bỏ ngỏ, những mong tìm thấy một vụ án tương tự vụ này. Khi đó anh không thu được kết quả gì, nhưng

anh vẫn rất nhớ một vụ án mất tích gần đó nhất, mới nhất, người mất tích là một bác sĩ ở bệnh viện Nhân Dân thành phố.

Liệu có phải người ấy là bác sĩ điều trị chính cho cô gái Ngụy Ngụy và đã khiến cô ấy trở thành người thực vật không?

Giang Á là một kẻ thù dai rất ham trả thù, giống như anh ta nói: anh ta không thể chấp nhận một ai đó làm hại người khác. Nếu vị bác sĩ ấy vì tai nạn nghề nghiệp nên dẫn đến hậu quả Ngụy Ngụy bị hôn mê sâu đến nay, thì rất có thể gã Giang Á sẽ có hành vi trả thù vị bác sĩ kia. Giết người xong, anh ta còn "hành xác" cho hả giận điều này rất phù hợp với tính cách cực đoan của anh ta.

"Cái xác được phát hiện thấy khi nào?"

"Ngày 1 tháng 12. Ở sông Lệ Thông." Thái Vĩ tò mò nhìn Phương Mộc. "Thì sao?"

Ngày tháng cũng phù hợp. Giữ một cái xác trong thời gian dài, và nhiều lần quật xác đánh đập, chắc chắn hung thủ phải giấu xác vào một nơi cực kỳ bí mật. Khi Giang Á nhận ra Nhị Bảo đã để lại vết bàn tay trên chiếc laptop, anh ta đã cảm thấy cảnh sát sắp vào cuộc và sẽ khám nhà anh ta. Nếu anh ta đã từng cất giấu cái xác trong nhà mình thì anh ta tất nhiên sẽ lôi cái xác ra ngoài vứt đi để xóa hết mọi vết tích.

"Bệnh viện Nhân Dân của thành phố đã từng có một bác sĩ nam bị mất tích, anh xem xem có khớp với đặc điểm của cái xác không đầu này không?" Phương Mộc nói rất nhanh. "Ngoài ra, anh thử đến bệnh viện Nhân Dân tra cứu xem có phải anh bác sĩ mất tích ấy đã từng phụ trách điều trị cho nữ bệnh nhân Ngụy Ngụy không."

"Chà, sao tôi càng nghe càng thấy rối mù thế này?" Thái Vĩ hơi cau mày. "Anh đã biết được những gì rồi?"

Phương Mộc vừa định giải thích thì di động trong túi áo anh đổ chuông. Anh ra hiệu cho Thái Vĩ chờ một lát, rồi lấy di động ra nghe. Dương Học Vũ gọi.

"Anh đang ở đâu?"

"Ở Sở Công an." Phương Mộc hơi hồi hộp vì nhận ra giọng của Dương Học Vũ đang rất sốt ruột. "Có tình hình mới à?"

"Có!" Dương Học Vũ vào đề luôn. "Hôm qua các đồng nghiệp ở phòng vật chứng phát hiện ra di động của Nhậm Xuyên để lại, nhận một tin nhắn."

"Tin nhắn?" Phương Mộc kinh ngạc. "Nội dung là gì?"

"Một chuỗi ký tự." Dương Học Vũ ngừng lại. "Giống hệt số mã mà trước đây tôi và anh phát hiện ra."

Phương Mộc lập tức hỏi ngay: "Cụ thể là gì?"

"XCXJ021009822."

"XCXJ021009822." Phương Mộc nhắc lại một lượt, rồi vội giở sổ tay ra ghi lại. "Tôi sẽ về ngay".

Tắt điện thoại rồi, Phương Mộc nói với Thái Vĩ: "Xin lỗi, tôi có việc gấp phải về ngay, anh cứ điều tra như tôi vừa nói xem sao. Lúc khác tôi sẽ giải thích với anh."

Thái Vĩ không mấy để ý, anh như đang nghĩ ngợi điều gì đó, miệng anh khẽ lẩm nhẩm.

"XCXJ021009822..." Anh cau mày dường như đang cố lục lại trí nhớ tìm kiếm. Thấy Phương Mộc sắp đi, anh vội kéo lại. "Này, chờ một lát đã."

Nói rồi anh bước sang bên, lấy di động ra bấm, sau đó nói với ai đó mấy câu, nhấn mạnh về một việc, cuối cùng anh đứng đó ngẫm nghĩ... Phương Mộc chờ sốt ruột, vừa lấy chìa khóa xe ra vừa nói: "Anh còn việc gì nữa không? Nếu không, tôi đi đây."

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc, rồi lại nhìn xung quanh, sau đó khẽ hỏi: "Phương Mộc à, cậu có thể cho tôi biết cái số mã này được phát hiện ra

như thế nào không?"

Phương Mộc rất ngạc nhiên: "Người anh em nhất định muốn biết à?"

"Tôi rất cần biết." Giọng Thái Vĩ rất dứt khoát cương quyết. "Cậu cho tôi biết đi?"

Phương Mộc ngẫm nghĩ, đây là vấn đề bảo mật hình sự, nhưng cứ cho Thái Vĩ biết cũng được. Thái Vĩ không nghiệp dư đến nỗi sẽ tiết lộ ra với ai, và biết đâu anh có thể cho mình một gợi ý nào đó để khám phá. Cho nên, Phương Mộc bèn kể cho Thái Vĩ biết toàn bộ quá trình phát hiện ra số mã này trong khi điều tra các vụ án giết người hàng loạt do gã Ánh sáng thành phố gây ra.

Thái Vĩ nghe xong lập tức nói luôn: "Ngoài chuỗi ký tự này ra, thì các số mã khác là gì?"

Phương Mộc cố nhớ lại, rồi lại cho Thái Vĩ biết nốt ba chuỗi ký tự kia.

Thái Vĩ nghe xong, nín lặng. Anh ngậy nhìn Phương Mộc, ánh mắt anh vừa có nét kinh ngạc lại vừa có nét buồn bã.

Phương Mộc cảm thấy mất tự nhiên trước ánh mắt của Thái Vĩ, sốt ruột, bèn hỏi: "Sao thế?"

"Người anh em à... tại sao lại thế này..." Thái Vĩ thở ra một hơi, tay phải của anh đặt thật mạnh lên vai Phương Mộc. "Các vụ án mạng này... đều có ý đồ nhắm vào cậu!"

Chương 21: LUÂN HỒI

Tháng 9 năm 2011, Sở Công an thành phố J trong khi tiến hành chỉnh lý và tiêu hủy những hồ sơ đã quá thời hạn lưu trữ, bất ngờ phát hiện thấy bị mất một số hồ sơ tài liệu. Họ bèn kiểm tra lại, thấy rằng những hồ sơ tài liệu bị mất đều thuộc nhóm liên quan đến những vụ án giết người hàng loạt xảy ra ở thành phố J; có các số mã là: XCXJ02718425, XCXJ02828661, XCXK02917013, XCXJ021009822, XCXH021021794, XCXJ021227816. Người trực tiếp giải quyết là Thái Vĩ. Vì nghi phạm Tôn Phổ đã bị Phương Mộc bắn chết tại chỗ, phía công an nhận định rằng đó là tự vệ chính đáng, sau đó các vụ án này bị triệt tiêu^[16]. Các chữ cái mở đầu, thực ra là viết tắt của cụm từ "Triệt tiêu hình sự". Chín năm sau đó, những tư liệu này đã không cánh mà bay. Sở Công an thành phố J đã có nhiều lỗ hổng nghiêm trọng trong việc cho mượn đọc và quản lý các loại hồ sơ, không thể xác định đã bị mất từ khi nào, chỉ phỏng đoán rằng từ sau năm 2006. Nhưng vì những hồ sơ đó thuộc nhóm "hủy bỏ, triệt tiêu" nên cũng không ảnh hưởng gì rõ rệt đến công tác. Sở Công an thành phố C báo cáo lên Công an tỉnh, cấp trên quyết định chỉ xử lý nội bộ cho xong chuyện. Sau đó cấp trên ra văn bản thông báo cho các cấp cơ quan công an trong toàn tỉnh phải hoàn thiện cơ chế quản lý hồ sơ, sau đó không thấy nói gì nữa.

[16] *Tức đã khép lại, đã xử lý xong.*

Nay các số mã của những hồ sơ bị mất ấy lại xuất hiện ở hiện trường các vụ án giết người do Ánh sáng thành phố gây ra.

Tổ chuyên án đã mở cuộc họp, bàn về tình hình của phát hiện mới này. Vì Thái Vĩ đã từng điều tra phá án vụ án Tôn Phổ năm 2002, nên anh cũng được mời đến dự họp. Tuy nhiên, ánh mắt của Thái Vĩ không mấy chú ý đến cuộc họp mà chỉ nhìn vào Phương Mộc đang ngồi riêng một góc phòng.

Phương Mộc ngồi trên ghế, hơi cúi người, hai khuỷu tay chống lên đùi, mười ngón tay đan vào nhau, mắt nhìn xuống đất, bất động. Mọi người dự họp đã nói những gì, anh hoàn toàn không nghe thấy, đầu óc anh vẫn bị ám ảnh bởi câu nói kia của Thái Vĩ.

"Các vụ án mạng này đều có ý nhắm vào cậu."

Chín năm về trước trong khu vực trường đại học thành phố J, cũng chính người này nói ra cái câu nói này. Hồi đó họ đều còn rất trẻ, nông nổi bông bột và cũng rất hăng hái. Nhưng cái sự thật khiến người ta phải giật mình, nó giống như một lời nguyền khó bề tránh thoát, đã lại ứng nghiệm một cách rất bất ngờ.

Chín năm. Một vòng luân hồi.

Tại sao lại như thế? Tại sao lại là mình?

Phương Mộc bỗng cảm thấy tức cười, số phận, nhà người có thể tàn nhẫn hơn chút nữa không?

"Phương Mộc." Sếp trưởng khu công an bỗng gọi đích danh anh: "Cậu có ý kiến gì không?"

Mọi người đều nhìn vào Phương Mộc bằng những ánh mắt đầy tò mò xen lẫn nghi hoặc. Anh chàng này chỉ là một cảnh sát kiểu trí thức, không biết đánh đấm hay truy bắt là gì; ngoài khả năng phân tích tâm lý và trực giác nhạy cảm ra, anh ta chẳng có gì nổi bật cả. Thế nhưng cái thân hình mảnh khảnh gió thổi ngã ấy lại gắn liền với một loạt các vụ án chấn động cả nước. Và hiện giờ, rất nhiều sự việc cho thấy mục tiêu mà hung thủ đang thách thức lại chính là anh, Phương Mộc! Điều này khiến cho người ta phải mừng rỡ tưởng nhiều bề, thực ra anh chàng cảnh sát bàn giấy này là người như thế nào? Đã từng trải qua những gì? Có phải anh ta có những quá khứ không được phép nói rõ với người khác không?

Phương Mộc từ từ ngẩng đầu lên, khẽ nói: "Không ạ."

"Không?" Sếp trưởng khu chăm chú nhìn Phương Mộc, khẽ nhắc lại cái từ "không". "Nếu ý kiến của anh Thái Vĩ là đúng, thì năm xưa cậu

đã từng tham gia phá án các vụ án mạng liên tiếp, và... chính cậu cũng đã kết thúc các vụ ấy... lẽ nào cậu không thể đưa ra chút manh mối gì?"

Phương Mộc cúi đầu, hồi lâu sau anh mới lắc đầu nói: "Anh cứ cho tôi được yên tĩnh suy nghĩ đã."

"Được. Nếu có tình hình gì thì cậu cho tôi biết ngay." Hình như trưởng khu có phần thất vọng, ông hất tay ra lệnh kết thúc cuộc họp. "Phó giám đốc Thái Vĩ sang đây với tôi một lát."

Thái Vĩ nhìn Phương Mộc, anh đẩy túi hồ sơ đến trước mặt Phương Mộc, rồi đứng lên đi theo trưởng khu.

Phòng họp rộng lớn chỉ còn lại một mình Phương Mộc, xung quanh bỗng yên tĩnh một cách đáng sợ. Phương Mộc vẫn ngồi bất động với tư thế lúc nãy, dễ thường đến 10 phút sau anh mới vất vả đứng dậy, lần túi áo rút ra bao thuốc lá.

Châm thuốc, rít một hơi dài, làn khói thuốc cay cay tê tê từ từ tuôn ra từ mũi. Phương Mộc thở ra một hơi thật dài, rồi đưa tay cầm túi hồ sơ rút tài liệu ra xem.

Đây là những trang Fax do Sở Công an thành phố J chuyển đến, nội dung chủ yếu là về tình hình các số mã hồ sơ đã bị mất.

XCXJ02718425: Khúc Vĩ Cường, Vương Thanh, bị giết tháng 7 năm 2002.

XCXJ02828661: vụ Đường Ngọc Nga, bị giết tháng 8 năm 2002

XCXK02917013: vụ Kim Xảo, bị giết tháng 9 năm 2002.

XCXJ021009822: vụ Tân Đình Đình, bị giết tháng 10 năm 2002.

XCXH021021794: vụ Thomas Jill, bị giết tháng 10 năm 2002.

XCXJ021227816: vụ Trần Giao, bị giết tháng 12 năm 2002.

...

Những chữ số lạnh lùng, những cái tên quen thuộc bỗng đưa Phương Mộc trở lại thời gian chín năm về trước. Những ngày những đêm truy tìm hung thủ lại hiện lên rõ mồn một như vừa mới xảy ra hôm qua.

Chiếc áo cầu thủ số 1. Phòng giám sát số 2. Tam điệp thảo (cỏ ba lá). Phòng học số 404. Chiếc đồng hồ ngừng chạy lúc 5 giờ 25 phút. Đường bơi số 6. Phòng giam số 7.

Năm ấy Phương Mộc làm quen với một người bạn cực tốt trong đời, anh cũng mất đi một người thầy đáng kính nhất, và anh cũng lần đầu tiên nổ súng giết người.

Còn cái gã đã từng reo rắc tai họa cho thành phố J, cũng là kẻ khiến cho Phương Mộc phải gặp ác mộng, đã từ địa ngục chui lên.

Phương Mộc không tin cái chuyện người đã chết có thể sống lại. Nhưng sự thật đã hiện ra ngay trước mắt anh.

Bình tĩnh, cẩn thận. Quá trình phạm tội rất có bài bản, kín kẽ; sau khi gây án không hề để lại dấu vết. Thường ngày ứng xử rất nhã nhặn tử tế với mọi người, nhưng lại vô cùng hung ác tàn nhẫn đối với nạn nhân. Nhất là ánh mắt rất tự tin rằng mình có thể khống chế tất cả, ánh mắt đầy giễu cợt chế nhạo. Thảo nào, khi Phương Mộc lần đầu nhìn thấy Giang Á, anh đã có cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó, anh ta chính là gã Tôn Phổ sống lại, sờ sờ ngay trước mắt!

Nhưng trong lần vừa rồi "giao lưu" với Giang Á ở bệnh viện, anh ta hầu như đã bộc lộ tất cả chân tướng ra, chỉ duy nhất không hề nhắc đến cái quá khứ kia. Phương Mộc nhớ lại các chi tiết trong lần mới gặp, anh hoàn toàn không có cảm giác Giang Á đã từng biết anh. Tại anh ta che giấu quá giỏi, hay tại mình vụng quan sát không nhận ra nhỉ?

Căn cứ vào các tư liệu, thì Giang Á và Phương Mộc không thể có bất cứ mối tiếp xúc nào trong cuộc sống. Nếu các tư liệu là chính xác, thì khi Tôn Phổ liên tiếp gây án ở thành phố J thì Giang Á còn đang làm thợ ở hiệu bánh ngọt tại thành phố C. Sự thật đã chứng minh Tôn Phổ và

Giang Á đều là con một, cho dù phát huy trí tưởng tượng kỳ quái đi nữa để suy đoán: người cha về phương diện sinh vật học của Giang Á tức anh chàng diễn viên kịch có quan hệ huyết thống với Tôn Phổ, thì Giang Á có cần thiết phải khiêu chiến với Phương Mộc chỉ vì một người thân mà anh ta chưa từng gặp mặt không?

Khi Phương Mộc đang đầu đầu suy nghĩ mà vẫn không sao hiểu nổi, thì cửa phòng họp bỗng mở ra, Thái Vĩ thò đầu vào.

Thái Vĩ chưa vội bước vào, anh chỉ nhìn Phương Mộc có ý thăm dò "tôi có thể vào không?"

Phương Mộc gật đầu ra hiệu cho anh cứ vào. Bấy giờ Thái Vĩ mới sải bước vào ngồi đối diện với Phương Mộc, quan sát anh mấy giây rồi khẽ hỏi: "Đã có suy nghĩ gì chưa?"

Phương Mộc gượng cười lắc đầu.

"Tâm trạng khá thật, cậu vẫn còn cười được!" Thái Vĩ mời Phương Mộc hút thuốc. "Sếp của các cậu hỏi tôi về tình hình của cậu hồi đó ở thành phố C, tôi nói thật hết. Không vấn đề gì chứ?"

"Không sao." Phương Mộc khẽ thở dài. "Đến nước này rồi, giấu giếm cũng chẳng có ý nghĩa gì."

"Vừa nãy ông ấy đưa ra ý kiến, để cậu né tránh đừng làm vụ án này, tôi nói là không nên." Thái Vĩ chậm rãi nói. "Tôi cảm thấy không ai hiểu rõ mọi tình tiết của sự việc bằng cậu. Cứ để cậu tự giải quyết sẽ tốt hơn."

Phương Mộc không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Thái Vĩ chăm chú nhìn anh, rồi lại hỏi nhỏ: "Cậu có sợ không?"

"Không!" Phương Mộc ngừng một lát, rồi bỗng cười nói: "Đã quen rồi!"

Thái Vĩ hơi ngớ ra, rồi cũng bật cười.

"Đúng là khốn kiếp, như thế là sao nhỉ?" Thái Vĩ cố nén cười, ánh mắt anh đầy vẻ cảm thông. "Tiếp theo, cậu định làm thế nào?"

"Tôi cũng chưa biết." Phương Mộc chỉ vào tờ Fax trước mặt. "Chắc hẳn hung thủ có mối liên hệ rất đáng kể với gã Tôn Phổ. Nhưng tôi chưa biết đó là mối liên hệ gì."

"Đúng thế." Thái Vĩ nghĩ ngợi. "Tôi có thể giúp gì cho cậu không?"

Phương Mộc vừa định trả lời thì cửa phòng họp lại bị mở ra. Mễ Nam mặc áo blu trắng bước vào.

Sắc mặt Mễ Nam có vẻ mệt mỏi, hai mắt có quầng thâm rõ rệt. Nhìn thấy Thái Vĩ, cô khẽ gật đầu chào. Cô không trò chuyện cũng không an ủi Phương Mộc, mà đưa luôn cho anh một tờ giấy phô tô.

"Anh xem cái này đi!"

Phương Mộc cầm tờ giấy nhìn một lượt, đó là một bản mẫu dấu chân. Anh ngẩng nhìn Mễ Nam, hỏi: "Có biết chuyện của anh không?"

"Biết rồi."

"Thế mà em cũng không hỏi anh về các chuyện ngày trước?"

"Hỏi, cũng vô ích thôi. Cứ nên làm việc thì tốt hơn." Mễ Nam chỉ vào tờ giấy mẫu dấu chân. "Nhưng em hiểu về cái này, không biết có thể giúp được anh chút gì không."

Thái Vĩ bật cười, nói với Phương Mộc: "Cô em này rất đáng tin đấy!"

Anh cảnh sát trực ban ở phòng vật chứng phát hiện thấy di động của Nhậm Xuyên nhận được một tin nhắn, đã thông báo ngay cho tổ chuyên án. Các kỹ thuật viên đã lập tức xác định khu vực địa điểm gửi tin: quảng trường Tứ Duy khu Hòa Bình. Cảnh sát đến hiện trường rồi tổ chức tìm kiếm rất kỹ, cuối cùng phát hiện thấy một cái sim di động bị vứt ở một gốc cây phía đông nam quảng trường. Họ đã xem xét và kết

luyện chính số sim này đã gửi tin nhắn vào di động của Nhậm Xuyên. Mễ Nam mới đi từ thôn La Dương trở về, chỉ ngủ có hai tiếng đồng hồ đã được điều động ngay đến hiện trường. Vì cảnh sát phát hiện ra từ sáng sớm, nơi tìm thấy cái sim lại rất ít người qua lại, cho nên, sau khi khám nghiệm tỉ mỉ, Mễ Nam đã thu thập được một số mẫu dấu chân. Trong đó có dấu chân khá nét. Sau một ngày một đêm khám nghiệm nghiên cứu, đã căn bản xác định đó là dấu chân của người đã thực hiện gửi tin nhắn.

"Chỉ có thể này thôi."

Phương Mộc nhìn rất kỹ tờ giấy mẫu dấu chân. Đây lại là vết đế giày đế đúc, cao su lưu hóa; so với dấu chân thu thập được trong mấy vụ án mạng trước đây, dấu chân này không chỉ hoàn chỉnh mà còn tương đối rõ nét. Phương Mộc nhìn các ký hiệu ghi chú cho các thành phần của dấu chân, rồi ngẩng nhìn Mễ Nam hỏi: "Có thể nhận định rằng nó trùng với dấu chân thu được tại hiện trường vụ án mạng ở trường trung học số 47 không?"

"Cơ bản có thể." Mễ Nam chỉ vào tờ giấy mẫu dấu chân. "Anh xem chỗ này... chỗ này... và đây nữa."

Cũng tức là, cùng một người ở hiện trường mấy vụ án mạng đã để lại các số mã hồ sơ, cho đến giờ ít ra có thể khẳng định là hai vụ án: vụ án trường trung học số 47 và vụ nổ ở thôn Đại Liễu.

"Còn dấu chân nào khác không?" Phương Mộc vội hỏi thêm. "Có thể phân tích ra các đặc điểm hình thể và tư thế đi đứng cơ bản của người để lại dấu chân không?"

"Đây là điều mà em đang muốn hỏi anh." Mễ Nam lại đưa ra mấy tờ giấy phô tô đặt lên bàn. "Nếu xét từ góc độ phân tích dấu chân, thì người này đi giày số 42, cao chừng 1m74; góc choãi hơi lớn, khoảng cách chiều ngang giữa hai bước chân hơi hẹp, lực nén của bàn chân không đều, vùng nặng nhẹ khá rõ, trọng tâm hơi ở phía sau và hơi lệch ra ngoài, mép xung quanh dấu chân không hoàn chỉnh, còn có vết hất và vết xát bàn chân nữa."

"Hắn gầy gò à?" Thái Vĩ bỗng xen vào. "Hay là một ông già?"

Đúng là các đặc điểm này thể hiện là dấu chân của một người gầy, cách bước đi hơi uể oải cũng là đặc điểm của một người trung niên hoặc người già.

"Vẫn chưa thể hoàn toàn khẳng định." Mễ Nam lắc đầu. "Không có nhiều dấu chân ở hiện trường cho nên khó mà xác định rõ tư thế cơ bản của bước chân. Nhưng em vẫn thấy rất kỳ lạ."

"Làm sao?" Phương Mộc và Thái Vĩ cùng hỏi.

"Độ dài bước chân." Mễ Nam chỉ vào một tờ giấy phô-tô. "Người này đứng bên gốc cây gửi tin nhắn, sau khi tháo sim vứt đi, hắn bước trên đất ẩm rồi bước ra lối đi bê tông. Em đã tìm thấy vài nhóm dấu chân. Tuy có những dấu chân không hoàn chỉnh nhưng vẫn có thể đo được khoảng cách của một bước đi. Anh không cảm thấy, một nam giới cao 1m74 mà khoảng cách bước chân như thế là quá ngắn này hay sao?"

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi lại nhìn vào tờ giấy. "Bề ngang giữa hai vết chân thì hẹp, chứng tỏ gã này lúc đi bị chao người rõ rệt; và độ dài của một bước thì lại rất ngắn... là một người gầy gò. Nếu đây không phải một người già thì chắc chắn phải là một người thể lực rất yếu."

Nhưng, người này rành rành khác xa các đặc trưng về tầm tuổi và hình thể của Giang Á.

"Em không cảm thấy gã này là Giang Á." Mễ Nam bình thản nói. "Anh còn nhớ chứ: chúng ta đã nhận định rằng ở hiện trường gây án từng có hai người lần lượt xuất hiện, một hung thủ giết người, người thứ hai thì viết chữ."

Mễ Nam cho rằng rất ít có khả năng người gửi tin nhắn lại là Giang Á. Trong hiện trường vụ nổ ở thôn Đại Liễu, hắn có quá nhiều thời gian không gian để lưu lại cái chuỗi ký tự đơn giản kia, hắn đâu cần chờ vài hôm sau khi xảy ra vụ án mới dùng cách gửi tin nhắn để khiêu chiến với Phương Mộc? Và, hiện giờ cảnh sát đang rất nghi ngờ hắn thì

lựa chọn tốt nhất của hắn là không làm bất cứ hành động gì. Bởi vì càng có thêm các hành vi tiếp theo thì khả năng bị lộ sẽ càng lớn. Ngoài ra, hình như người gửi tin nhắn này không có ý che dấu dấu chân của mình, điều này cũng khác xa với thói quen xóa sạch dấu vết phạm tội tại hiện trường của Giang Á.

Phương Mộc cũng tán thành quan điểm của Mễ Nam, nói cách khác, người thật sự có liên quan đến gã Tôn Phổ không phải là Giang Á mà chính là người đã gửi tin nhắn: cao chừng 1m74, đi giày số 42, là một nam giới đã già, hoặc một nam trung niên thể lực kém.

"Còn có một khả năng nữa." Ánh mắt Mễ Nam sáng lên, nhìn Phương Mộc. "Đó là một phụ nữ."

"Phụ nữ?" Phương Mộc kinh ngạc, bất giác nhìn sang Thái Vĩ. Thái Vĩ cũng tròn mắt nhìn Mễ Nam, hồi lâu sau anh mới lẩm bẩm: "Ý cô là... một phụ nữ đang khiêu chiến với Phương Mộc?"

"Đúng!" Mễ Nam cầm lấy tờ phô tô mẫu dấu chân lên. "Anh xem chỗ này, trái với một người đi giày số 42, dấu chân này có bước đi rất ngắn, bề ngang giữa hai dấu chân thì hẹp, góc choãi thì lớn, trọng tâm dồn về phía sau, viền quanh dấu chân không hoàn chỉnh, có những đoạn mất viền, đặc biệt là mũi chân không thấy đâu, vết hất khá nặng, vết xát kéo lê khá rõ. Đây là đặc điểm điển hình của người chân nhỏ lại xỏ đôi giày rộng."

"Thế thì cô ta đi giày số bao nhiêu?"

"Không rõ, nhưng chắc chắn chỉ là cỡ giày số 38 trở xuống."

"Cũng có thể là một gã còm nhom, chân nhỏ đi đôi giày rộng." Thái Vĩ cau mày. "Chứ chưa chắc đã là phụ nữ."

"Vâng, đương nhiên cũng có khả năng này." Mễ Nam nhìn sang Phương Mộc: "Vụ án kia xảy ra cách đây chín năm thì phải?"

"Đúng." Phương Mộc trả lời như một phản xạ tự nhiên. "Nhưng, nó thì liên quan gì chứ?"

"Chắc kẻ này rất hận anh, hận đến nỗi sau bao năm trôi qua hẳn vẫn muốn trả thù anh." Mễ Nam nói giọng bình thản. "Em chẳng phải nhà tâm lý học nhưng em hiểu rất rõ: người có thể kiên trì một tâm trạng cực đoan suốt chín năm, không hề nguội lạnh, chỉ có thể là phụ nữ mà thôi!"

Chương 22: BỒI DƯỠNG SÁT THỦ

Liêu Á Phàm mệt mỏi xách thùng nước và cầm cái chổi lau sàn, nhẹ nhàng khép cửa buồng bệnh số 217 bước trở lại hành lang. Đi được vài bước, cô ngẩng nhìn tấm biển gắn bên trên cửa: 219. Con số này khiến cô nghĩ đến một điều gì đó, cô khẽ "hừ" một tiếng, ngán ngẩm đẩy cửa bước vào.

Ngoài cô gái đang nằm trên giường bệnh ra, trong này không còn ai khác. Á Phàm mạnh tay đặt xô nước và cái chổi xuống sàn, chẳng bận tâm có làm cho bệnh nhân này thức dậy hay không. Cô bước đến bên giường bệnh cau mày nhìn cô gái đang yên lành nằm đó bất động. Ánh mắt cô lần lượt nhìn từ mái tóc hơi lờm chớm của cô ta, nhìn khuôn mặt hơi hồng hồng rồi nhìn thân hình cô ta đang ẩn dưới tấm chăn. Một giây sau, Á Phàm ngoảnh nhìn cánh cửa buồng đang khép kín. Cô mím môi, rồi cô giơ cái chổi lau sàn khua lên hù dọa cô gái đang ngủ li bì.

Tất nhiên cô không phang xuống, dù gã bạn trai của cô đã khiến bé Nhị Bảo bị thương thì cô ta vẫn là người vô tội.

Nhưng dù sao cái động tác này vẫn khiến cho tâm trạng Á Phàm được nhẹ nhõm một chút. Cô nhanh nhẹn cầm giẻ lau lau qua loa cửa sổ và cái tủ đầu giường. Khi cô cầm cái chổi lau sàn lên định cọ sàn thì bỗng nghe thấy những tiếng huyên náo ngoài hành lang.

Tò mò, cô bèn chạy ào ra ngoài xem sao.

Trong quầy y vụ đang rất hỗn loạn. Nữ y tá Nam vốn rất dịu dàng, lúc này chẳng khác gì một con sư tử cái, tay cô giơ cao chiếc máy quay phim mini, tay kia đâm bừa vào một anh thanh niên mặc đồng phục bệnh nhân.

"Mày là đồ bệnh hoạn chết tiệt..." Y tá Nam tức giận mặt đỏ gay.
"Lần này mày còn có gì để nói nữa không..."

Anh thanh niên vừa tránh vừa cố cướp lại chiếc máy quay phim trong tay cô Nam.

Á Phàm và y tá Nam mọi ngày quan hệ rất tốt, cô thấy thế bèn xông vào cầm cái chổi lau sàn chọc mạnh vào anh thanh niên, anh ta không đỡ nổi nên ngã phệt xuống sàn nhà. Các cô y tá vây quanh cô Nam và ra sức đẩy anh thanh niên.

"Có chuyện gì thế, chị Nam?" Á Phàm giơ ngang cái chổi lau sàn chặn trước người cô Nam. "Anh ta làm gì chị à?"

"Đồ bệnh hoạn chết tiệt, đồ dở hơi!" Y tá Nam vừa giữ rịt cái máy quay phim trước ngực vừa nhìn các cô y tá đấm anh thanh niên. Cô tức tối thở hồng hộc, trả lời: "Hắn suốt ngày cầm máy bám theo tôi để lên quay phim, bắt được thì lại cãi... lần này tóm được cả người lẫn tang vật... thì còn cãi mà được à..."

Mấy anh bảo vệ nhanh chóng cầm dùi cui chạy đến, anh đi đầu nhìn thấy chàng thanh niên, thì rất điên tiết.

"Mẹ kiếp, lại là mày à?"

"Cứ vào buồng của hắn tìm chắc chắn sẽ tìm thấy các băng hình!" Y tá Nam vừa tức vừa ấm ức. "Cái thằng điên khùng này bám theo tôi đâu phải một hai hôm?"

"Được lắm!" Anh trưởng nhóm bảo vệ xốc anh thanh niên lên: "Mày là đồ lưu manh, lần này tao không thể không đưa mày ra đồn công an!"

Anh thanh niên vẫn cố giãy giụa và ra sức gào lên: "Em Nam hãy tin ở anh, anh nhất định sẽ lãng xê em trở thành ngôi sao sáng... em Nam..."

Y tá Nam khinh khỉnh "xùy" anh ta một cái, nước mắt cô lại trào ra.

Á Phàm đang định an ủi cô Nam thì bỗng nghe thấy trong buồng bệnh nhân phía sau vọng ra một tiếng "huych..."

Á Phàm giật mình vội quay người chạy vào buồng. Cô trợn mắt kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt.

Cô gái vừa nãy vẫn ngủ li bì trên giường bệnh thì lúc này đang nằm sổng soài dưới sàn nhà giá lạnh, các ống truyền dẫn chằng chịt phủ trên người, nhưng khuôn mặt cô thì vẫn vô cảm như trước, một bên trán đang sưng vù lên rất nhanh, trên làn da lấm bụi có một đốm máu đỏ đang từ từ rỉ ra.

Nếu Mễ Nam suy đoán không nhầm, thì người phụ nữ kia phải có những đặc trưng như sau:

Một là, biết rõ Phương Mộc và quá khứ của anh, và rất có thể cũng nắm vững mọi phương diện về anh.

Hai là, có mối liên hệ chặt chẽ với Tôn Phổ, có cảm tình sâu nặng với hắn.

Ba là, người ấy có khả năng phản trình sát, mưu trí sử dụng giày cỡ lớn để che giấu đặc điểm của cơ thể mình.

Bốn là, có thể biết chính xác mục tiêu và quá trình gây án của Giang Á, nhưng Giang Á thì lại không hay biết.

Đây là những điều khiến người ta không sao hiểu nổi. Giang Á và người phụ nữ ấy lần lượt đến hiện trường, chứ không phải họ hiệp đồng tác chiến. Một kẻ tinh tường thận trọng như Giang Á mà cũng không cảm nhận ra đã có người bổ sung số mã hồ sơ vụ án sau khi hắn thức hiện nghi thức "báo ứng".

Như thế tức là, về hình thức thì gã Ánh sáng thành phố công khai trừng phạt các hành vi ác độc, nhưng xét từ góc độ khác thì đó lại là sự khiêu chiến đối với cá nhân Phương Mộc.

Nói cách khác, tức là người phụ nữ ấy đang lợi dụng Giang Á để thực hiện mục đích của mình.

Đó là một nhân vật như thế nào mà có thể giỡn mặt Giang Á coi hắn như một thứ đồ chơi, mà hắn vẫn hoàn toàn không hay biết?

Nếu Giang Á biết cái gọi là nghi thức báo ứng được thiết kế rất tinh vi của mình biến thành công cụ cho người ta lợi dụng, chẳng rõ cảm nhận của hắn sẽ là gì nhỉ?

Người phụ nữ ấy để lại dấu vết của mình ở các hiện trường, nhưng lại không hề giết ai; cho nên, dù bị lộ thì pháp luật cũng không thể làm gì người ấy. Đó là chỗ khác biệt lớn nhất giữa người ấy và Tôn Phổ.

Chín năm trước, Tôn Phổ đã dùng các vụ án giết người hàng loạt để khiêu chiến với Phương Mộc. Chín năm sau, người phụ nữ này lại rập khuôn hắn, có điều, người này chỉ ghi thêm một dấu ấn riêng của mình trên tội ác do người khác gây ra. Ngày trước Tôn Phổ thách thức xem Phương Mộc có thể lần ra thủ pháp và đặc trưng gây án của hắn không, thì giờ đây mục đích của người phụ nữ này là gì?

Người này không ngăm ra hiệu, cũng không gợi ý gì, chỉ lảng lạng thể hiện sự tồn tại của mình mà thôi.

Tôn Phổ.

Phương Mộc nghĩ ngợi, anh mở ngăn kéo lấy ra cái ổ USB cắm vào máy tính. Sau mấy lần nhấp chuột, trên màn hình hiện ra một tấm ảnh.

Khung cảnh phía sau là cổng trường đại học thành phố J. Tôn Phổ mặc sơ mi trắng cộc tay cài trong chiếc quần âu màu xanh, một tay cầm hai quyển sách một tay chống nạnh, cười rất tươi nhìn vào ống kính. Trông anh ta rất có tư thế của một thanh niên tài hoa phong độ ngồi ngồi.

Phương Mộc rê con trỏ chuột, ảnh Tôn Phổ dần được phóng to, cuối cùng tràn ra hết cỡ màn hình.

Ảnh phóng to nên độ nét cũng giảm xuống, nhưng dù khuôn mặt anh ta biến thành vô số những chấm màu chấp lại thì vẫn có thể nhận ra rất rõ một tia mắt sắc lạnh đằng sau cặp kính mắt.

Phương Mộc lặng lẽ nhìn anh ta... rồi dần dần... tấm ảnh của anh ta bỗng tràn ra khỏi khuôn màn hình, rồi dần dần trương phình lên, biến thành lập thể góc cạnh hằn hoi, cuối cùng nó có một khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Không thể phủ nhận rằng, hắc là một nhân vật rất quan trọng trong cuộc đời của Phương Mộc; chín năm sau vụ Tôn Phổ, người phụ nữ kia dùng cái cách đánh dấu ở hiện trường phạm tội các số mã vụ án, để nhắc nhở Phương Mộc phải ghi nhớ điều này.

Có lẽ người phụ nữ này muốn chứng minh rằng, dù Tôn Phổ đã biến thành tro bụi thì hắc ta vẫn tồn tại và chưa thật sự tiêu tan.

Phương Mộc bỗng nảy ra ý nghĩ hay là người phụ nữ ấy đã sáng tạo ra một Tôn Phổ khác?

Giang Á có hoàn cảnh gia đình, quá trình trưởng thành và trình độ văn hóa rất khác với Tôn Phổ, nhưng thói quen suy nghĩ tỉ mỉ kín kẽ, tính cách kiên nhẫn bền bỉ và năng lực phạm tội thì chẳng khác gì Tôn Phổ. Hai người thậm chí có vài nét na ná nhau về hình thể.

Dòng suy nghĩ của Phương Mộc dần sáng tỏ, người phụ nữ này chín năm qua vẫn có ý định trả thù Phương Mộc và dùng phương thức tái tạo một Tôn Phổ khác để khiêu chiến với anh. Giang Á (không rõ bắt nguồn từ nguyên nhân gì và từ con đường nào) đã trở thành đối tượng bồi dưỡng của người phụ nữ này. Có thể là mẹ đã dùng cách ám thị, thậm chí xúi giục hắc đi giết người, mẹ lại có thể thâm lặng tác động đến Giang Á theo cách mưa dầm thấm sâu mà hắc hoàn toàn không hay biết, và hắc tin chắc rằng tất cả đều xuất phát từ ý tưởng của chính mình.

Mẹ cao tay ở chỗ, mẹ có thể đạt được mục đích nhưng mẹ vẫn an toàn tuyệt đối.

Phương Mộc dần cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Đây là một người phụ nữ như thế nào, mà có thể thao túng một kẻ bản lĩnh cứng cỏi là Giang Á hành động như vậy? Có thể nắm vững, biết rõ từng chi tiết hành động của Giang Á, hẳn phải là một người có quan hệ rất mật thiết với hắn.

"Vì có người nói với anh ta rằng, anh ta không hề làm gì sai, không có ai trên đời này lại bỗng dưng vô cớ làm hại người khác."

Hình như mấy câu Giang Á đã từng nói với Phương Mộc, đã chứng minh cho một sự thật: đúng là có người đứng sau giảng giải, khai sáng cho anh ta, khẳng định hành động giết cha của anh ta là chính nghĩa, mặt khác cũng gây dựng nền tảng tâm lý cho các hành vi sau này của anh ta.

Con người này là ai?

Phương Mộc lập tức nghĩ đến Ngụy Ngụy. Nhưng chính anh cũng cảm thấy ý nghĩ này của mình thật là hoang tưởng: Ngụy Ngụy là một người thực vật, dù cô ta đã từng chỉ bảo cho Giang Á thì cô ta cũng không thể lộ mặt đến hiện trường để viết những chuỗi ký tự kia.

Xét quá trình mà Giang Á đã từng phạm tội, thấy rằng hắn rất đề cao sự đánh giá của người khác về Ánh sáng thành phố và nghi thức báo ứng của hắn. Mạng internet là nơi rất tốt để biết được các thông tin này. Vậy thì Giang Á phải thường xuyên lên mạng. Còn người phụ nữ kia thì luôn ẩn mình trong mạng, dùng danh nghĩa "người thầy tinh thần" để điều khiển Giang Á, có phải thế không?

Phương Mộc cũng cảm thấy khả năng này rất thấp, vì với tính cách của Giang Á, hắn sẽ không dễ gì nghe lời ai và càng không để cho mình chịu sự sắp đặt của người khác. Tuy nhiên Phương Mộc vẫn nhắc ống nghe dặn dò cảnh sát Mao ở bộ phận giám sát mạng phải giám sát mọi tình hình về máy tính cá nhân của Giang Á và tình hình hắn lên mạng; nếu có thể sàng lọc các mạng MSN, mạng QQ và thư điện tử thì tốt.

Thu xếp xong, Phương Mộc lặng lẽ ngồi một lúc. Anh bỗng nảy ra ý phải đến quán cafe của Giang Á xem sao.

Giang Á đang không có mặt ở quán cà phê, mà chỉ có cô nhân viên mà anh đã gặp lần trước. Nhìn thấy Phương Mộc đến, cô vẫn cảm thấy rất căng thẳng, không chờ Phương Mộc hỏi, cô đã nói luôn chủ nhân không có nhà.

Phương Mộc gật đầu, nói: "Tôi không tìm anh ấy, tôi chỉ đến chơi, uống tách cafe, cô không hoan nghênh à?"

Cô gái đã cảm thấy hơi nhẹ nhõm, cô lập tức ngượng ngịu nói thêm: "Không phải là không hoan nghênh nhưng... lúc này đang hết chỗ ạ."

Phương Mộc nhìn khắp cửa hiệu một lượt. Kể cũng phải, lúc này khoảng 3 giờ chiều, đang có không ít khách vào đây để giết thời gian. Nhưng Phương Mộc đã nhanh chóng nhận ra một chiếc bàn trống ở góc đông bắc của cửa hiệu. Trong khi các bàn khác đều có người ngồi thì cái bàn trống trải này tỏ ra nổi bật.

"Này..." Phương Mộc hất hàm về phía cái bàn trống. "Ở kia đang có chỗ trống."

"Xin lỗi anh, bàn đó đã có người đặt chỗ rồi." Cô nhân viên cau mày, hình như cô cũng cảm thấy câu trả lời của mình rất không đúng sự thật. "Hay là, anh chờ một lát vậy?"

Phương Mộc đã nắm bắt được nét không bình thường của cô ta, anh thoáng nghĩ ngợi rồi hỏi: "Khách mấy giờ sẽ đến? Nếu họ đến thì tôi sẽ trả lại chỗ ngay."

"Họ không nói rõ thời gian." Cô ta nhún vai. "Kể từ khi em đến đây làm, thì cái bàn ấy vẫn luôn bỏ trống mà người đặt chỗ thì chẳng thấy đến bao giờ."

"Thế à?" Phương Mộc cảm thấy hứng thú. "Tại sao?"

"Em chịu, không biết." Cô gái hơi do dự, rồi hình như cô đánh bạo nói: "Hay là anh tạm ngồi ở đó vậy, dù sao ông chủ cũng chưa về ngay. Uống xong thì anh đi luôn chứ gì?"

Thì ra là vì thế. Phương Mộc mỉm cười gật đầu.

Cafe khá ngon, đậm đà, rất thơm và rất chất. Phương Mộc ngồi trên ghế tựa vừa nhấm nháp cafe vừa quan sát cái bàn. Cô nhân viên nói rằng bàn này từ lâu không có ai ngồi, nhưng xem ra hàng ngày nó vẫn được lau chùi cẩn thận, mặt bàn sạch bóng không một hạt bụi, mảnh bìa trắng đặt trên bàn cũng rất sạch sẽ.

Đặt chỗ từ rất lâu mà người khách ấy không hề lai vãng. Dù người ấy là ai, thì hẳn là một người rất quan trọng đối với Giang Á.

Người ấy là ai?

Phương Mộc ngồi đó, quan sát khắp gian nhà hàng. Vị trí bàn này ở góc phía đông bắc kín đáo, yên tĩnh, không bị ánh đèn chiếu đến; quầy pha chế hướng về phía tây nam coi như cùng trên một trục đối xứng với bàn này, ngồi đây có thể dễ dàng quan sát mọi động tĩnh phía sau cái quầy.

Có phải người khách bí hiểm kia đã từng ngồi đây, và có một mối quan hệ thân thiết nào đó với Giang Á, cho nên sau khi người ấy (dù là nam hay nữ) đã đi rồi, Giang Á vẫn một mực tin rằng người ấy sẽ quay trở lại, cho nên anh ta vẫn cố để dành cái vị trí này?

Nếu suy đoán của anh là đúng, thì hiện giờ người khách bí hiểm ấy đang làm gì?

Hay là người ấy cũng đang giống anh lặng lẽ ngồi phía sau nhìn mọi công việc của quầy pha chế?

Có lẽ điều mà người ấy thật sự tâm đắc không phải là khung cảnh yên tĩnh dễ chịu ở đây, mà là chính Giang Á?

Đó là một phụ nữ - người muốn bồi dưỡng nên một Tôn Phổ thứ hai.

Nghĩ đến đây Phương Mộc bất giác đưa mắt quan sát cô nhân viên. Rõ ràng là cô gái này đã chú ý đến ánh mắt của Phương Mộc, cô ta cảm thấy rất mất tự nhiên. Tay vẫn đang pha cafe hoặc lấy các món bánh trái cho khách nhưng cô vẫn không ngớt đưa mắt nhìn Phương Mộc, mỗi lần bốn mắt gặp nhau cô đều ngượng ngịu né tránh giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Phương Mộc thầm lắc đầu ngán ngẫm, nhìn sự lúng túng của cô ta, anh có thể khẳng định cô ta không thể là kẻ vạch đường chỉ lối cho gã sát thủ kia.

Nhưng vì không muốn để cho cô phải hoang mang, Phương Mộc xoay người lại, vừa cử động phần lưng dựa của ghế chạm vào giá sách ở phía sau. Anh điều chỉnh ghế, tiện thể lướt nhìn nhanh những cuốn sách được xếp ngay ngắn trên giá. Anh nhận ra trên các ngăn sách có khá nhiều sách về tâm lý học, có những cuốn phổ thông dễ hiểu viết các câu chuyện vui về tâm lý học và cũng có cả các giáo trình dạy học và sách chuyên ngành tâm lý.

Phương Mộc càng nghĩ ngợi, rồi anh nhìn các nhóm sách khác bày trên giá sách. Sách của hiệu cafe này đều được sắp xếp phân loại rõ ràng: tiểu thuyết, truyện tranh, các tạp chí ăn khách và sách chuyên ngành đều được xếp ở các ô riêng rẽ.

Sự chú ý của Phương Mộc lại quay về cái bàn trước mặt. Chắc hẳn nhân vật kia đã từng ngồi ở đây, người ấy cũng sâu xa khó nắm bắt như các cuốn sách chuyên ngành phía sau lưng anh, khiến người ta cảm thấy rất bí hiểm và cuốn hút người ta phải đi sâu tìm hiểu.

Người ấy cố ý thu hút sự chú ý của Giang Á.

Phương Mộc vẫy tay gọi cô nhân viên, mắt cô ta hơi sáng lên khi nhìn thấy, rồi cô đi nhanh gần như chạy, bước lại chỗ anh.

"Chắc anh muốn thanh toán phải không ạ?"

"Không." Phương Mộc để ý đến nét thất vọng trên khuôn mặt cô, anh mỉm cười: "Cô làm ở đây đã lâu chưa?"

"Chưa đầy nửa năm." Tay bưng cái khay, cô đứng thẳng người bên cạnh bàn.

Phương Mộc ra hiệu bảo ngồi xuống, cô ta hơi do dự nhưng rồi cũng ngồi xuống, đối diện với anh.

"Cô cảm thấy Giang Á - ông chủ của cô là người như thế nào?"

"Anh ấy tốt tính, rất hiền hòa, không bao giờ chậm trả lương cả." Cô nhìn sắc mặt của Phương Mộc. "Nhưng... anh ấy cũng hơi kỳ dị, đưa ra rất lắm quy tắc."

"Thế à?" Phương Mộc nhướn mày, "Ví dụ như?"

"Ví dụ, anh ấy cấm đụng vào các thứ của anh ấy, nếu không có việc gì thì không lên gác... sau khi đến đây làm, em cảm thấy anh ấy không dồn tâm trí cho kinh doanh, sổ sách tiền nong chỉ xem qua loa đại khái. Anh ấy đặc biệt nhấn mạnh: dù khách đông, hết chỗ thì cũng không được đụng đến cái bàn này."

"Thế ư?" Phương Mộc mỉm cười. "Thế mà cô vẫn dám để tôi ngồi vào đây?"

"Không sao ạ." Cô ta hất mái tóc. "Dù sao em cũng đang định xin thôi việc, lần sau anh đến, chưa chắc đã nhìn thấy em ở đây nữa."

"Sao phải thế?" Phương Mộc hỏi. "Cô vừa nói là chủ quán rất tốt tính mà?"

"Bởi vì..." Cô ta mím môi, đưa mắt nhìn xung quanh, dường như cô đánh bạo để nói tiếp. "Vì... hiện nay em thấy hơi sợ..."

"Sợ?" Phương Mộc cau mày: "Ý cô là gì?"

"Cách đây mấy hôm, quán hết đá, mà khách thì cứ đòi đồ uống phải có đá; em định lên gác tìm trong tủ lạnh... nhưng anh ấy thì đã dặn là cấm lên gác..." Cô gái bỗng rùng mình, như chợt nhớ đến một sự việc cực đáng sợ. "Em mở tủ lạnh ra, thì thấy ở ngăn đá có một thứ..."

"Là thứ gì?" Phương Mộc lập tức hỏi luôn.

"Nó tròn tròn, được bọc trong rất nhiều lớp màng nilon bảo quản thực phẩm, bên ngoài thì bám đầy tuyết..." Cô giơ tay diễn tả. "Không nhìn rõ nó là gì, nhưng em cảm thấy đó là một..."

"Một cái gì?" Tim Phương Mộc lập tức đập mạnh, cổ họng anh khô rang.

"Một cái đầu người." Đôi mắt cô gái đầy kinh hãi. "Vì hình như em nhìn thấy tóc..."

Phương Mộc kinh ngạc nhìn cô gái đến mấy giây sau anh mới hỏi: "Có chắc là thế không?"

"Không chắc ạ." Trông cô bỗng như người mất hồn. "Em chưa kịp nhìn kỹ thì anh ấy trở về, em vội chạy ngay xuống."

"Sau đó thì sao?"

"Em tin rằng anh ấy đã cảm nhận thấy điều gì đó." Cô ta hạ giọng thật thấp. "Ngày hôm sau, nhân lúc anh ấy ra ngoài, em lại lên gác mở tủ lạnh xem, thì không thấy cái bọc ấy đâu nữa."

Phương Mộc gật đầu, anh lập tức nhớ đến vụ việc cái xác nam giới không đầu mà Thái Vĩ đang điều tra. Chưa biết Thái Vĩ đã xác định xem đó có phải là xác vị bác sĩ ở bệnh viện Nhân Dân thành phố C mất tích không, ông ta có phải bác sĩ chính điều trị cho Ngụy Ngụy không.

Nếu những nghi vấn này được giải đáp đúng là như thế, thì gần như có thể khẳng định Giang Á đã giết vị bác sĩ đã biến Ngụy Ngụy thành người thực vật. Vậy thì anh ta đã giấu cái xác ấy ở đâu trong ngăn ấy thàng, và tại sao lại giữ lại cái đầu của vị bác sĩ?

Cô gái quan sát tỉ mỉ sắc mặt của Phương Mộc, rồi hỏi thăm dò: "Có phải... ông chủ ở đây đã phạm tội gì đó không? Nếu đúng thế thì em không dám làm ở đây nữa..."

Phương Mộc không trả lời cô ta, anh phải liên lạc gấp với Thái Vĩ. Vừa cầm di động lên thì nó đã đổ chuông.

Bệnh viện Nhân Dân thành phố gọi.

Chương 23: TÌNH YÊU SÂU ĐẬM NHẤT

Phòng làm việc của Phòng y vụ của bệnh viện Nhân dân thành phố đang rất náo nhiệt. Vị trưởng phòng ngồi sau bàn làm việc, ông cũng đang rất bí, ngồi nhìn đám đông trước mặt. Đám đông tự chia thành hai nhóm, một nhóm nói năng rất căng, rất ồn ào, nhóm kia thì ăn nói nhỏ nhẹ, nài nỉ. Trên một chiếc ghế dài, y tá Nam và Liêu Á Phàm ngồi bên nhau. Y tá Nam mặt đầy vệt nước mắt, chốc chốc lại cầm khăn giấy lên chấm đôi mắt sưng húp đỏ hoe, thỉnh thoảng lại chêm một câu vào "vỡ náo kịch" đang ở trước mặt. Á Phàm thì mặt hầm hầm tức giận, cô nhìn vị trưởng phòng; hễ y tá Nam nói thì cô lại lên tiếng ủng hộ.

Trưởng phòng y vụ đã mất hết kiên nhẫn, ông chỉ Á Phàm quát: "Cô hãy nghiêm chỉnh mà ngồi cho yên! Chuyện của cô còn chưa được làm rõ, sao cứ nói leo cái gì thế?"

Á Phàm đứng phắt dậy, vừa định đối đáp thì nhìn thấy bác sĩ Dương Mẫn dẫn Phương Mộc vào phòng y vụ, cô lập tức ngồi xuống, ngả đầu sang bên, ngậm miệng không dám nói nữa.

Phương Mộc nhìn cảnh hỗn loạn trước mặt, bỗng cảm thấy ngán ngẫm, mặt anh sa sầm hỏi Á Phàm: "Em đã làm chuyện gì à?"

Á Phàm sắc mặt cứng cỏi nhìn anh, rồi quay phắt đi không nói một câu.

Trưởng phòng y vụ nhìn Phương Mộc, hỏi: "Anh là thế nào với cô Liêu Á Phàm?"

"Tôi là... là..." Phương Mộc ngắc ngứ hồi lâu. "Cô ấy làm sao ạ?"

"Có một người nhà bệnh nhân khiếu nại...." Vị trưởng phòng y vụ lừ mắt nhìn Á Phàm: "...Rằng cô ta cố tình ngược đãi một bệnh nhân là

người nhà họ."

"Em không hề!" Á Phàm nhảy dựng lên, mặt đỏ gay. "Cô ta tự ngã từ trên giường xuống chứ!"

"Người ta là người thực vật, không thể nhúc nhích gì, mà có thể tự rơi xuống à?"

"Em không nói dối!" Á Phàm chỉ tay vào y tá Nam. "Lúc đó em đang ở hành lang giúp chị Nam. Không tin thì cứ hỏi chị ấy xem?"

Y tá Nam thấy khó xử, cô không khẳng định cũng không phủ định, chỉ khẽ nói: "Có lẽ cứ cho điều tra ..."

"Kìa chị Nam?" Á Phàm vừa sợ vừa tức. "Rõ ràng chị biết lúc đó em đang giúp chị..."

"Em im cái mồm đi!" Phương Mộc càng thấy bức mình, anh quát lên, tay chỉ vào Á Phàm. Thấy ông trưởng phòng y vụ bị đám đông vây quanh rất gay cấn, Phương Mộc quay sang hỏi bác sĩ Dương Mẫn xem là chuyện gì.

Dương Mẫn nhìn Á Phàm, vẻ mặt chị rất băn khoăn.

"Sáng nay có một người nhà của bệnh nhân Ngụy Ngụy khiếu nại rằng Á Phàm đã đẩy cô ta ngã xuống đất, rách cả đầu cả trán."

"Ngụy Ngụy à?" Đôi mắt Phương Mộc trợn tròn, dường như anh đã hiểu nguyên do. Vừa lo vừa tức, anh cúi xuống áp sát mặt Á Phàm và dẫn từng tiếng một: "Anh đã nói với em rồi, đừng có trêu vào Giang Á."

"Em không làm gì cả!" Á Phàm hoảng hốt nhìn Phương Mộc, cô lùi lại: "Sao anh cứ không tin em?"

"Lại còn dám cãi à?" Phương Mộc điên tiết thật sự, anh đưa tay tóm cổ áo Á Phàm: "Em hãy liệu hồn, đừng làm rách việc, được không?"

Ánh mắt Á Phàm từ hoảng hốt chuyển sang phẫn nộ, rồi tuyệt vọng. Cô gỡ tay Phương Mộc, rồi cúi đầu bước ra khỏi phòng y vụ.

Dương Mẫn gọi "Á Phàm!" nhưng cô ta không đáp, rồi biến mất sau cánh cửa. Dương Mẫn giậm chân, rồi quay sang Phương Mộc nói: "Cậu cứ ngồi đi. Tôi sẽ chạy ra khuyên nhủ cô ấy."

Phương Mộc ngồi phịch xuống ghế, bực mình không sao kể xiết. Tình hình ở chỗ vị trưởng phòng y vụ cũng dần lắng dịu. Chỉ là chuyện một bệnh nhân cứ đeo bám y tá Nam để lén chụp ảnh, rồi bị bắt quả tang. Bệnh viện định đưa anh ta ra đồn công an, nhưng người nhà anh ta bất bình và kỳ kèo không chịu.

"Vậy thì thế này đi..." Ông trưởng phòng không còn đủ kiên nhẫn nữa. "Nếu bằng mà anh ta quay trộm không có nội dung gì quá đáng, thì dễ xử thôi; nhưng nếu đụng đến chuyện riêng tư cá nhân thì y tá Nam, cô sẽ tự quyết định xử lý, được chưa?"

Y tá Nam gật đầu.

"Ồn rồi, các vị ra cả đi! Cô Nam cứ xem băng hình, sau khi có kết luận thì cho tôi biết." Ông trưởng phòng lừa mấy người nhà của bệnh nhân ra, rồi ông nhìn Phương Mộc: "Còn anh... anh chờ một lát. Tôi sẽ điều tra, rồi sẽ quyết định xử lý cô Á Phàm như thế nào."

Phương Mộc đành chịu vậy, anh nói: "Làm phiền ông quá", rồi ngán ngẩm ngồi đó.

Y tá Nam lau nước mắt, rồi ngồi ở phía sau cái bàn để xem băng hình. Lúc khởi động máy quay phim, cô liếc nhìn Phương Mộc. Phương Mộc im lặng, bước ra chỗ xa hơn rồi lại ngồi xuống.

Căn phòng trở lại yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng rè rè rất khẽ của máy quay phim. Y tá Nam rất chăm chú xem các cảnh quay, chỉ sợ bỏ sót không nhận ra hình ảnh nào đó đáng xấu hổ.

Phương Mộc khoanh tay ngồi ở một góc, anh bỗng rất muốn hút thuốc bèn lấy bao thuốc lá ra, nhưng lại nhớ là mình đang trong bệnh viện nên lại nhét vào túi.

Hành vi ngu ngốc của Á Phàm khiến anh rất tức giận. Anh vốn không hề nghi ngờ Á Phàm có thể làm hại Ngụy Ngụy; nhưng Á Phàm vốn thô lỗ nóng nảy, có thể việc gì cũng dám làm chỉ vì muốn giúp bé Nhị Bảo vô tội kia được hả giận. Nhưng kẻ làm hại Nhị Bảo là Giang Á, nếu trút giận lên Ngụy Ngụy thì đó là hành vi quá thấp kém, Phương Mộc không thể chấp nhận. Mặt khác, Giang Á là một kẻ rất nguy hiểm, có ý đồ trả thù rất cực đoan, hẳn dám giết vị bác sĩ đã sơ suất khiến Ngụy Ngụy trở thành người thực vật, rồi lại "hành xác" và cắt đầu ông ta một cách man rợ, thì chuyện làm hại Ngụy Ngụy đang hoàn toàn bất lực sẽ khiến hắn nung nấu động cơ để trả thù. Phương Mộc từng dặn dò Á Phàm đừng dại mà trêu vào Giang Á, chủ yếu là vì muốn bảo vệ cô.

Nhưng rồi, Á Phàm lại cứ không nghe lời!

Phương Mộc nghĩ ngợi, đang rất lộn ruột thì bỗng nghe thấy y tá Nam kêu lên.

Anh lập tức nhìn sang cô, thấy cô kinh ngạc nhìn vào màn hình, miệng lẩm bẩm: "Điều này... không thể..."

Phương Mộc nghĩ bụng chắc y tá Nam đang nhìn thấy một cảnh "bức xúc" riêng tư nào đó, anh vừa định đứng dậy bước đi thì cô ta ngẩng nhìn Phương Mộc, sắc mặt rất kinh hãi.

"Anh Phương Mộc... chuyện này..." Cô chỉ tay vào màn hình. "Em có hoa mắt nhìn nhầm không?"

Phương Mộc cảm thấy kỳ quái bèn bước lại nhìn màn hình của máy quay phim. Đang là cảnh hành lang bệnh viện, thời gian quay là 0 giờ 23 phút ngày X. Bên trái màn hình là quầy y vụ, bên phải là mấy cánh cửa buồng bệnh đang khép. Có thể suy ra vị trí máy quay phim, nó được đặt trên chiếc ghế dài kê ở hành lang.

"Thì sao?" Phương Mộc nhìn mấy giây, không thấy có gì lạ. "Có chuyện gì bất ổn à?"

"Anh chờ đã..." Y tá Nam đã tỉnh táo trở lại, cô vội bấm nút tua lùi về. Thời gian hiển thị là 0 giờ 21 phút. Nhưng hình ảnh vẫn không có gì thay đổi, quầy y vụ và hành lang vẫn không một bóng người. Vì là cảnh quay ban đêm, màn hình hơi hơi tối nhưng vẫn khá rõ nét. Thời gian hiển thị ở góc phải màn hình từng giây lần lượt trôi đi, tim Phương Mộc càng lúc càng đập nhanh hơn.

Y tá Nam đã nhìn thấy cảnh gì?

Sau 31 giây, hình ảnh bỗng có thay đổi.

Một cánh cửa buồng bệnh đang đóng im ỉm bỗng mở ra, tiếp theo là một bàn tay gầy ngẳng thò ra, rồi một nửa người lập tức xuất hiện ở cửa buồng.

Một cô gái nhìn ngó hành lang, hình như muốn xem xem có ai đi qua không. Nhận ra là hành lang vắng ngắt, cô ta xoay người lại khép cửa, sau đó loạng choạng bước về phía đầu kia của hành lang. Động tác của cô ta cứng đờ, cứ như người máy, dường như có thể bị ngã bất cứ lúc nào. Trong dãy hành lang bệnh viện lúc đêm khuya, cô ta chẳng khác gì một hồn ma đang chơi vơi di chuyển, rồi nhanh chóng biến mất khỏi màn hình.

Phương Mộc cảm thấy huyết dịch trong người anh như đã đông cứng.

Buồng bệnh mà người phụ nữ vừa ra khỏi, chính là buồng số 219!

Phải đến vài giây sau, Phương Mộc đứng thẳng người lên, mở ổ máy quay phim lấy cuộn băng ra nhét vào túi áo. Không kịp giải thích gì với y tá Nam đang rất hoang mang, anh chạy ào ra khỏi phòng y vụ.

Ngụy Ngụy tuyệt đối không phải người thực vật!

Kẻ đã bồi dưỡng Giang Á thành gã Tôn Phổ thứ hai, và đã để lại ở hiện trường gây án những chuỗi số mã các vụ án, chính là cô ta!

Phương Mộc chạy như điên đến tầng 2 của khu buồng bệnh nội trú, đứng trước cửa buồng 219. Anh điều chỉnh nhịp thở cho bình thường, rồi đẩy cánh cửa buồng.

Giang Á không có mặt trong này, Ngụy Ngụy đang nằm nghiêng trên giường, mặt quay vào tường, đắp chăn, những sợi tóc dài ngắn không đều lả tả xõa ra ngoài chăn.

Phương Mộc đứng tựa cửa, đồng dục lên tiếng: "Ngụy Ngụy, dậy đi!"

Ngụy Ngụy vẫn nằm đó, im ắng, không động đậy.

"Đừng giả vờ nữa." Phương Mộc từ từ bước đến gần, cảnh giác, đề phòng cô ta chồm dậy tấn công. "Tôi biết cô đã tỉnh lại!"

Ngụy Ngụy vẫn không có chút phản ứng nào, thậm chí thân thể cô ta dưới cái chăn không hề phập phồng.

Phương Mộc mất hết kiên nhẫn, bước đến lật tấm chăn lên. Rồi ngay lập tức anh chờ người ra.

Dưới cái chăn chỉ là vài cái gối xếp lại, còn mái tóc chỉ là bộ tóc giả mà thôi.

Ngụy Ngụy đã biến mất.

Phương Mộc chửi đồng, rồi chạy ra cửa sổ nhìn xuống dưới sân. Lúc này gần 7 giờ tối, khu buồng bệnh vẫn có đông người đi qua đi lại như trước. Anh cố nhìn khắp lượt nhưng nào thấy bóng Ngụy Ngụy?

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi lấy di động ra gọi cho Dương Học Vũ, dặn anh lập tức điều tra gốc gác Ngụy Ngụy và truy tìm cô ta. Nói xong, anh lại gọi cho Thái Vĩ, mở đầu, anh hỏi luôn: "Lần trước nói rằng anh tìm hiểu về cái xác không đầu, tiến triển đến đâu rồi?"

"Lúc này tôi còn tâm trí nào để điều tra cái vụ ấy? Cứ giải quyết việc của cậu trước đã." Giọng Thái Vĩ rất lo lắng. "Tôi đang muốn gặp

cậu, mấy hôm nay tôi nhờ các đồng nghiệp ở thành phố J tra về Tôn Phổ, đã có vài phát hiện."

"Phát hiện gì?"

"Tôn Phổ là con một, cha mất sớm, một năm sau đó mẹ cũng qua đời. Tuy nhiên, nghe các đồng nghiệp của Tôn Phổ cho biết, thì chúng ta nhận ra hẳn có một cô bạn gái đã lâu năm..."

"Cô ta họ Ngụy phải không?"

"Kìa, sao cậu biết?" Thái Vĩ hơi ngạc nhiên. "Chỉ hiềm không biết tên cô ta. Sau khi Tôn Phổ chết, bình tro ký gửi ở nhà tang lễ Tức Viên; năm 2006, có người tự xưng là thân thích của Tôn Phổ đến đó mang bình tro đi."

"Họ chuyển đi đâu?"

"Chuyển đi đâu thì không rõ. Nhưng có chuyện này tôi phải nói với cậu ngay..." Thái Vĩ hơi ngừng lại. "Hôm nay là 13 tháng 11 âm lịch - sinh nhật của Tôn Phổ."

13 tháng 11 âm lịch. Lịch ghi: ngày đại tuyết.

Trí tuệ của người xưa thật bao la, các bậc hiền nhân từ mấy ngàn năm trước đã nghiên cứu rất rõ ràng về thời tiết biến hóa khôn lường. Hôm nay, sau mấy ngàn năm, bầu trời trên cái thành phố ở miền đông bắc này đầy mây nặng trĩu, lác đác có những bông tuyết đang từ từ rơi xuống.

Liệu có phải, cái gọi là số phận cũng giống như thời tiết, dù năm tháng trôi ra sao nhưng cái gì phải đến thì nhất định sẽ đến?

Chiếc xe Jeep lao nhanh trên đường cái vùng ngoại thành, tấm biển chỉ dẫn phía trước cho biết, nghĩa trang Long Phong - khu nghĩa trang duy nhất của thành phố C - còn 1, 7 cây số nữa.

Ngụy Ngụy đã nhiều năm sống ở thành phố C, nếu đúng là cô ta đã chuyển bình tro của Tôn Phổ đi khỏi thành phố J thì rất có khả năng nó

đã được chôn cất ở nghĩa trang Long Phong này. Hôm nay là sinh nhật của Tôn Phổ, rất có thể Ngụy Ngụy sẽ xuất hiện ở đây.

Nghĩa trang Long Phong trong màn đêm cực kỳ yên tĩnh. Phương Mộc đỗ xe ở bãi đỗ xe trống vắng, rồi bước thẳng đến phòng quản lý nghĩa trang gõ cửa. Một người trông coi đang say ngất ngưỡng bước ra mở cửa, Phương Mộc nói luôn rằng anh cần xem tài liệu về các ngôi mộ ở nghĩa trang. Ông ta nói mình không cầm chìa khóa gian tư liệu, anh muốn xem thì sáng ngày mai đến đây.

"Vả lại, vào ban đêm đâu có ai đến xem vị trí phần mộ làm gì?"

Phương Mộc đành chịu, anh bèn hỏi thăm về các ngôi mộ mới xây từ năm 2006 trở đi, ông ta chỉ về phía quả núi nhỏ bên tay phải, sau đó ông ta lại quay vào tiếp tục uống rượu.

Nghĩa trang Long Phong được xây dựng tựa lưng vào núi, chân núi là phòng quản lý, bãi đỗ xe, lò hỏa thiêu và phòng nghi lễ. Các ngôi mộ được đặt ở lưng chừng núi. Phương Mộc đi xuyên qua bãi đỗ xe, rồi rảo bước đi qua phòng nghi lễ xây hình bán nguyệt. Lúc này các ô cửa của nhà nghi lễ đóng im ỉm, tối om, trên mặt con đường trước cửa còn vương vãi những mảnh tiền vàng mã chưa được quét dọn, giẫm chân lên nghe rào rào sột soạt.

Màn đêm càng lúc càng đậm đặc, gió cũng mạnh lên.

Bước đến chân núi, Phương Mộc dừng lại nghỉ một lát, rồi anh đi theo lối đi lát đá nhẵn nhụi dần bước lên cao. Đi đến hàng bia mộ đầu tiên, anh chiếu đèn pin xem xét, thấy các hàng chữ khắc vẫn rất rõ ràng sắc nét, sơn đen ở các nét chữ chìm vẫn chưa bị bong; cũng tức là người canh gác vừa chỉ dẫn rất đúng. Anh bèn kiên nhẫn bước đi xem kỹ từng hàng bia mộ.

Vào giờ này và trong thời tiết này, không thể có ai vào đây thắp hương viếng mộ, cho nên toàn bộ khu vực này im ắng đúng là như cõi chết, không thấy một ánh đèn nào khác ngoại trừ luồng sáng mạnh của

cây đèn pin trong tay Phương Mộc. Tuy nhiên anh không dám chủ quan, vì rất có thể Ngụy Ngụy đang ẩn nấp ở đây.

Tôn Phổ đã từng có một người bạn gái, tuy Phương Mộc chưa lập tức nhớ đến nhưng sau khi biết chuyện anh cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên. Cách đây chín năm, khi Phương Mộc điều tra vụ án giết người hàng loạt ở thành phố J, anh đã từng nhiều lần đến phòng tư liệu của thư viện tìm manh mối. Có lần đang đứng ở hành lang chờ phòng tư liệu mở cửa, anh nghe thấy tiếng Tôn Phổ đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Anh đã không nhớ được nội dung cuộc điện thoại lúc đó nhưng trực giác mách bảo anh nhận ra Tôn Phổ đang giải thích với đối phương một việc gì đó. Nay nhớ lại, anh cho rằng, người có thể khiến Tôn Phổ phải nóng lòng thanh minh giải thích như thế chỉ có thể là cô bạn gái^[17]. Còn về cái tên Ngụy Ngụy, Phương Mộc khẳng định anh cũng có nghe nhắc đến cách đây chín năm. Khi đó Phương Mộc lần đầu nhìn thấy cô ta ở buồng bệnh nhân, anh đã nhầm khi tưởng rằng mình có cảm giác quen quen là vì cô ta trùng tên với nhà văn Ngụy Ngụy.

[17] *Cụ thể, xin đọc chương 17 cuốn Đề thi đẫm máu.*

Hình như mọi sự trùng hợp ngẫu nhiên đều là do số phận mà trời sắp đặt.

Giữa màn đêm tối đen như mực, ánh đèn pin phát ra luồng ánh sáng trắng cực mạnh rọi trên những tấm ảnh và họ tên khắc trên bia đá, chúng phản chiếu đủ các tư thế kỳ dị. Dưới làn sáng lấp lóa ấy, hình như các khuôn mặt trên bia mộ bỗng sinh động hẳn lên, dường như có ý trách móc cái kẻ đang đêm chạy vào đây quấy nhiễu giấc mộng êm đềm của họ.

Phương Mộc soi đèn tìm kiếm rất nhanh, chừng 10 phút sau anh đã xem hết lượt ba hàng bia mộ, vẫn chưa tìm thấy bia của Tôn Phổ. Lúc này anh đứng trên lối đi trước hàng bia thứ tư, lia đèn pin lướt nhìn các tấm bia, không thấy dấu hiệu có người đến thắp hương hoặc tro tàn sau khi hóa vàng mã, lúc này anh mới cẩn thận bước lại gần để xem xét.

Vừa nhìn được vài ba tấm bia thì anh nhận ra mình đã từng đến đây. Anh đứng nguyên tại chỗ nhẩm đếm... rồi bước lại. Thì ra là tấm bia của thầy Châu. Phương Mộc không có thời gian để nán lại nữa, anh vội cúi đầu làm lễ rồi tiếp tục bước đi xem xét.

Hàng thứ tư cũng không có bia mộ của Tôn Phổ.

Sang hàng bia thứ năm, Phương Mộc tăng tốc xem xét. Những hàng chữ họ tên và chân dung xa lạ lướt qua dưới ánh sáng đèn. Những tấm bia nhấp nhô cao thấp chẳng khác gì những vong linh đang đứng chờ được phỏng vấn, "họ" đứng nghiêm, cúi đầu, và liếc nhìn người đàn ông ở thế giới khác hẳn với họ, hình như họ đang thầm thở than cho cái chết của mình và ghen tị với anh vẫn đang được sống.

Cái cảm giác này khiến Phương Mộc thấy rất không dễ chịu, nhưng đâu còn lựa chọn nào khác, anh mím môi tiếp tục bước đi. Nhưng càng đi thì tâm trạng anh càng rối bời. Hình như hơi thở của các vong linh cùng liên kết thành một tấm lưới vô hình bủa vây anh, anh không thể thoát ra.

Phương Mộc dừng bước, cố ép mình bình tĩnh trở lại, anh hít thở mấy hơi thật sâu, rồi vừa đi vừa nhẩm đọc họ tên trên các tấm bia để tự làm loãng ý nghĩ của mình.

Khi sắp đi hết hàng bia mộ này, một dòng chữ họ tên lại đập vào mắt anh: Dương Cẩm Trình. Và gần như đồng thời miệng anh cũng nhẩm đọc ba chữ này.

Anh ngậy nhìn tấm bia mộ, trong tấm ảnh, Dương Cẩm Trình mặc comple, thắt cà vạt; hình ảnh gã đàn ông tự tin đến mức ngạo mạn, tự coi mình là tài giỏi hiện ra như thật.

Phương Mộc ngoảnh đầu nhìn mấy hàng bia phía sau. Chúng đứng xếp hàng chỉnh tề và cũng đang im lặng nhìn lại anh.

Ở đây liệu còn những nhân vật nào mà Phương Mộc đã từng giao tiếp trong đời?

Anh bỗng quên khuấy mục đích ban đầu của mình đến nghĩa trang Long Phong này là gì, anh rảo bước gần như chạy, vừa đi vừa lia đèn pin vào những tấm bia mộ.

Lỗ Húc. Đàm Kỳ. Khương Đức Tiên. Hoàng Nhuận Hoa. Hình Chí Sâm. Đinh Thụ Thành. Lương Tứ Hải. Lương Trạch Hạo. Kim Vĩnh Dụ^[18]...

[18] Mời các bạn tìm đọc phần 2: *Cuồng vọng phi nhân tính* và phần 3: *Sông ngầm trong sêri Tâm lý tội phạm của Lôi Mễ*.

Nhưng rồi anh không thể chạy nổi nữa, và đứng tựa vào một tấm bia thờ hồng hộc. Tấm bia giá buốt thấm cái lạnh qua áo rồi thấm vào tận da thịt Phương Mộc, nhưng anh không cảm thấy gì hết, dường như toàn thân anh đã đóng băng.

Những người này, có người từng là chiến hữu, cũng có cả những kẻ địch của anh.

Các người đều đã đi vào cõi luân hồi, còn tôi, tôi vẫn đang phải ở đây gian nan vật lộn.

Chết chưa chắc đã là giải thoát, nhưng sống, chắc chắn là chật vật mệt mỏi. Có điều, một số người nào đó sinh tồn là để ngăn chặn những cái chết thảm khốc.

Phương Mộc đứng thẳng người, nhìn những tấm bia đang đứng im phăng phắc trong đêm. Những thứ gì thuộc về họ, đang dần dần hiện ra trong bóng tối.

Rồi sẽ có một ngày nào đó tôi gia nhập hàng ngũ của các người, nhưng không phải bây giờ. Đêm nay, dù là chiến hữu hay là kẻ địch của tôi ngày xưa, tôi cũng mong các người hãy giúp tôi.

Phương Mộc dần bình tĩnh trở lại, anh lau mồ hôi trên trán, chỉnh lại cặp kính mắt. Anh cảm thấy áo lót của mình đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, đang dính bết vào da thịt. Anh rời khỏi tấm bia đang tựa lưng, quay người, rồi tiện tay rọi đèn pin vào hàng chữ họ tên khắc trên tấm bia.

Chùm ánh sáng trắng loáng qua, đôi mắt Phương Mộc bỗng mở to.

Khuôn mặt in trên chỗ cao nhất của tấm bia chính là anh, Phương Mộc!

Huyết dịch trong người anh vừa được ấm lên và tuần hoàn, bỗng lại đông cứng như lúc này. Anh ngạc nhiên nhìn chính mình trên tấm bia, đầu óc anh như trống rỗng không còn gì nữa.

Mình, đã chết? Hay là cõi lòng mình đã chết?

Tại sao người lại hận ta đến nỗi phải dùng cái cách này để nguyên rủa ta?

Lẽ nào người muốn ta khi sống cũng như sau khi đã chết không thể yên ổn? Lẽ nào người...

Phương Mộc lập tức xoay người lại, đúng thế, tấm bia mà anh đối diện chính là tấm bia mộ của Tôn Phổ!

Anh lùi lại hai bước, và lập tức nhận ra điểm khác biệt của hai tấm bia: bia của anh thấp hơn bia của Tôn Phổ khoảng mười phân.

Anh phải cúi đầu nhận tội với hân!

Phương Mộc bỗng bật cười, tiếng cười càng lúc càng vang, cười đến nỗi cả người anh nghiêng ngả, cuối cùng anh phải tựa vào tấm bia của mình mới đứng vững.

Mấy giây sau, tiếng cười ngừng bật. Anh ngẩng khuôn mặt vẫn còn vương nét cười, rồi nét mặt bỗng biến thành dữ dằn khủng khiếp. Những bông tuyết lả tả rơi trên trán nhưng chúng không tan, hình như thân nhiệt của anh đã tụt xuống không độ.

"Ra đi! Tôi biết cô đang ở đây." Phương Mộc thả tay xuống, chùm ánh sáng đèn pin rơi xuống đất ngay sát chân anh, trở thành một điểm sáng trắng lóa.

Bốn bề im lặng như côi chết, chỉ thấy hàn phong càng lúc càng mạnh luồn qua các cành tùng bách, hình như có ai đó đang rên rỉ khóc than giữa lưng chừng trời.

"Tôi biết cô định làm gì." Phương Mộc rút bao thuốc ra, châm một điếu, rít một hơi dài rồi từ từ nhả khói. "Các số mã đánh dấu hồ sơ vụ án đã khép lại, viết ở các hiện trường Giang Á giết người người muốn nói với mọi người rằng các vụ án về Tôn Phổ chưa thể khép lại chứ gì?"

Làn khói xanh xanh lượn lờ bay lên nhưng lập tức bị một đợt cuồng phong tràn đến xua tan, nó nhanh chóng biến mất.

"Hắn không đáng để cô làm thế! Thực chất hắn chỉ là một thằng điên tự cao tự đại, rác rưởi cặn bã, thấp hèn nhỏ nhen." Phương Mộc dường như đã quên bằng mình đang đứng ở đâu, anh nói với khoảng không trước mặt, giọng bình thản nhưng rất kiên quyết. "Cô nghe đây, tôi có thể khẳng định điều này, trong những tên quỷ sứ mà tôi từng tiêu diệt, hắn là một tên kém cỏi nhất! Hắn chỉ biết bắt chước kẻ khác, vì muốn lặp lại tội ác của kẻ khác, hắn dám cưỡng dâm một cô gái vô tội. Là bạn gái của hắn, cô không thấy ghê tởm hắn hay sao?"

Chẳng rõ từ lúc nào, tuyết rơi càng nhiều, những bông tuyết bay đầy trời chẳng khác gì những đồng tiền giấy đám ma^[19].

[19] *Phong tục nhiều nơi ở Trung Quốc: dọc đường đưa ma, họ tung những đồng tiền giấy to bằng bàn tay (cắt tròn, đục lỗ).*

"Cô chọn cho tôi tấm bia này rất khá, chắc chắn, vững chãi; muốn tôi chết rồi sẽ được chôn ở đây?" Phương Mộc gõ gõ đèn pin lên tấm bia đá bên cạnh anh, âm thanh nghe rành rọt trong đêm tuyết rơi. "Nhưng cô chớ mong tôi sẽ cúi đầu tạ tội, hắn không đáng được như thế! Dù sang thế giới bên kia, tôi cũng vẫn không bao giờ buông tha hắn!"

Phương Mộc vứt mẫu thuốc lá, rồi bỗng cất cao giọng: "Cô có biết không: trong cuộc đời hơn ba chục năm qua, việc tôi làm sướng tay nhất là cho hắn phải thùng sọ!"

Chưa nói dứt câu, Phương Mộc đã cảm thấy có một tiếng gió rít phía sau gáy anh.

Bản năng khiến anh cúi ngay xuống và lập tức nhận ra có một âm thanh vút qua. Động tác của anh đã rất nhanh nhưng bên phải đầu vẫn bị một vật chắc nặng đập vào.

Không cảm thấy đau, mà chỉ thấy một bên đầu tê cứng trong khoảnh khắc, hình như đầu anh bỗng nhiên bị loăng ra. Anh loạng choạng nhưng bản năng lại giúp anh lập tức xoay người rồi chiếu đèn rọi thẳng về phía trước.

Kẻ đánh lén bị ánh sáng mạnh chiếu vào mắt, chói lóa, cây gậy trong tay khua lung tung và phang về phía trước, sượt qua mũi Phương Mộc rồi đập trúng tấm bia bên cạnh anh.

Nhưng đồng thời kẻ đánh lén cũng lộ nguyên hình trước chùm ánh sáng mạnh. Dù kẻ ấy đã nhanh chóng nấp vào sau tấm bia thì Phương Mộc vẫn kịp nhìn rõ: một chiếc áo gió màu đen rộng thùng thình, chân đi giày vải đế cao su cỡ lớn, tóc dài, mặt nhợt nhạt, đôi mắt vẫn đỏ, tay cầm một đoạn cành cây to mập.

Chính là Ngụy Ngụy!

Có một thứ gì đó âm ỉ từ trên đầu chảy xuống, Phương Mộc đưa tay lên sờ, giữa các kẽ tay dính dính. Trong gió lạnh, một mùi tanh xộc vào mũi.

Anh hơi chao người, chùi tay dính máu vào quần. "Cô cũng nhanh tay thật, khá hơn hẳn thằng khốn Tôn Phổ, hẳn có súng mà không làm gì nổi ta..."

"Cô cầm mồi đi!" Một giọng the thé như rồ dại vang lên phía sau bụi cây. "Tao cấm mày đứng đây mắng anh ấy! Tao cấm..."

"Không phải tôi mĩa mai, mà là đánh giá khách quan." Phương Mộc cười. "Nào, cô ra đây, hai bên nói chuyện."

Phía bụi cây im lặng.

"Cô kiểm đầu ra giày và quần áo thế?" Phương Mộc nghĩ nhanh, rồi nói thêm. "Moi trong cái thùng các tông để trong cái gian chứa các đồ lật vật chứ gì?"

Ngụy Ngụy vẫn không trả lời, nhưng có thể nhìn thấy bụi cây hơi rung rung, và nghe thấy tiếng chân giẫm gãy các cành cây khô kêu rắc rắc.

Phương Mộc chiếu đèn pin vào bụi cây, lia qua lia lại; trong làn sáng lấp loáng không nhìn thấy bóng người nhưng thấy phía sau bụi cây là một khoảng trống rất rộng. Gió đột ngột mạnh hẳn lên tràn đến vùng đất trũng này, hình như đang có vô số vong linh đang bay lượn xoay tròn và rên rỉ giữa không trung.

Phương Mộc bỗng nhận ra đây là chỗ tận cùng của khu nghĩa trang, phía sau bụi cây kia là vực sâu hàng chục mét bên vách núi dựng đứng.

Nếu Ngụy Ngụy muốn thoát khỏi chỗ này thì hoặc là nhảy xuống dưới kia hoặc phải vượt qua một triền núi nhỏ rồi xuống núi ở phía tây. Đang ở khu vực không một bóng người này, hễ cô ta chạy lên núi thì chắc chắn sẽ bị Phương Mộc phát hiện ra ngay; chỉ còn cách chạy trở lại tuyến đi bên hàng bia mộ nhưng lối này thì đã bị Phương Mộc án ngữ.

Nếu Ngụy Ngụy lựa chọn cứ đứng đó "thi gan đối đầu", thì nhiệt độ âm dưới 20 độ giữa đêm tuyết rơi sẽ là thử thách cực lớn đối với cô ta. Áo quần phong phanh và đôi giày của Ngụy Ngụy đều là lấy trộm ở gầm cầu thang bệnh viện, tuyết đối không thể chống nổi cái lạnh này.

Thực tế là cô ta đã hết đường chạy trốn.

Nghĩ đến đây Phương Mộc cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng tình hình của anh thì cũng chẳng dễ chịu gì. Vết thương trên đầu đã khô máu nhưng đang dần sưng vù; những cơn đau nhức không ngớt kéo đến,

cứ như có một con rắn luôn cựa quậy khuấy động vết thương. Cảm giác này khiến anh thấy buồn nôn và kèm theo cảm giác chơi vơi chóng mặt.

Phương Mộc từ từ lùi lại bên cạnh tấm bia mộ của Tôn Phổ, đứng cho vững, mắt anh vẫn không ngừng quan sát theo dõi lùm cây kia. Nhưng ánh đèn pin chiếu đến, anh chỉ có thể nhận ra những cành lá đang chao đi theo gió, thỉnh thoảng nhìn thấy một cái bóng đen đen, cố nhìn thật kỹ mới nhận ra đó là một tảng đá nhô lên giữa những khóm cây.

Chân Phương Mộc bỗng đá phải một vật gì đó, rồi lập tức nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, anh giật mình vội chiếu đèn xuống thì thấy một chai rượu bị đá vỡ và đang lăn đi. Gần như đồng thời, ánh mắt anh nhận ra một vật đen sì đang bay thẳng vào đầu mình.

Anh vội nghiêng đầu tránh, vật ấy bay vù qua trước mắt rồi "khục" một tiếng đập vào cành cây phía sau anh, tiếp đó nó "lốc cốc" lăn xuống dốc núi.

Là một hòn đá.

Phương Mộc nghiêng răng, rồi lạnh lùng nói vọng về phía lùm cây: "Không còn chiêu nào khác à? Cô ngắm quá kém, chẳng ra sao cả!"

Phía lùm cây vọng ra tiếng sột soạt, đối thủ đang ẩn nấp hoặc đang rình thời cơ để tiếp tục tấn công.

Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi nhìn xuống chân. Trước tấm bia mộ Tôn Phổ còn bày một chai rượu Ngũ Nương, một bao thuốc lá thơm nhãn hiệu Phù Dung Vương và một cái bánh ga tô nho nhỏ.

"À, hôm nay là sinh nhật thằng Tôn Phổ." Phương Mộc mỉm cười, tặc lưỡi ngồi xuống mở nút chai rượu tợp một hớp. Chất lỏng cay nồng trôi qua họng chảy xuống thực quản, anh lập tức cảm thấy ấm bụng và toàn thân dần nóng lên. Nhưng đồng thời vết thương trên đầu cũng rần rật nhức đau dữ dội.

"Đồ cún, hơi đơn giản đấy! Chắc cô cũng ăn cắp tiền ở bệnh viện chứ gì?" Phương Mộc bóc bao thuốc lá, rút ra một điếu châm lửa hút.

"Nếu có thêm cái đầu tôi mà bày cúng tế, có lẽ thằng Tôn Phổ sẽ càng mừng chứ gì?"

"Cấm đụng đến các thứ của anh ấy!" Giọng Ngụy Ngụy the thé rít lên trong bụi cây. Phương Mộc lập tức xác định được vị trí của cô ta, anh nhìn chăm chăm vào đó, toàn thân anh dần căng cứng.

"Cô vẫn còn nhớ nó thích hút Phù Dung Vương kia à?" Phương Mộc lại rít một hơi thuốc. "Nó là tên sát thủ bỉ ổi hèn hạ, có đáng để cô làm thế này không?"

"Đó không phải lỗi của anh ấy! Chính các người đã lấy đi thứ quý giá nhất của anh ấy!" Giọng Ngụy Ngụy sắc nhọn, run run, như mũi dao cạo lên tấm kính. "Không ai có thể thay thế vị trí của anh ấy trong lòng tôi! Không thể!"

"Giang Á cũng không thể ư?" Phương Mộc ngắt lời cô ta. "Cô bồi dưỡng nó thành thằng Tôn Phổ thứ hai, nhằm nói với tôi rằng thằng Tôn Phổ chưa từng tiêu đời chứ gì?"

"Đúng!" Giọng của Ngụy Ngụy đầy hả hê ác độc. "Anh tưởng rằng hạ được Tôn Phổ rồi thì thiên hạ sẽ thái bình à? Đừng hòng! Mà nghe đây, tất cả vẫn chưa kết thúc, vẫn chưa thể khép lại đâu!"

Có thứ tình yêu quái dị ra sao mà có thể khiến người ta điên cuồng đến mức này nhỉ?

Phương Mộc im lặng một lúc, rồi khẽ hỏi: "Tại sao lại là thằng Giang Á?"

Ngụy Ngụy cũng im lặng như đối phương. Hồi lâu sau, một giọng rất trầm, rất chậm vang lên giữa trời tuyết rơi: "Anh ta có mấy ưu điểm đặc biệt: chịu khổ đau. Âm thầm nén chịu. Nhẫn nại. Tỉ mỉ. Khao khát được tán thành." Giọng Ngụy Ngụy dần biến thành chua chát: "Và điều quan trọng nhất là anh ta cũng như tôi, có thể vì người yêu của mình mà dám bất chấp tất cả!"

"Cô dám chắc như thế hay sao?" Phương Mộc cau mày. "Cô đã hiểu hết về hãn chưa? Cô có biết..."

"Đương nhiên tao biết!" Ngụy Ngụy lập tức nói rất nhanh. "Mày nói về gã bác sĩ ấy chứ gì? Ngay sau ca phẫu thuật, hôm sau tao đã tỉnh lại nhưng tao muốn tiếp tục chờ đợi. Tao muốn xem xem Giang Á sẽ làm gì. Khi nghe đứa y tá nói gã bác sĩ ấy mất tích thì tao biết ngay mình đã không chọn nhầm người."

"Rồi sao nữa?" Phương Mộc chậm rãi nói: "Sau đó cô giả vờ làm người thực vật, rất lâu?"

Ngụy Ngụy cười, tiếng cười ré lên, vang vọng trên không trung của nghĩa địa, rất lâu.

"Tao nằm trên giường, bất động, nhưng tao biết hết tất cả mọi sự việc. Thậm chí, nghe Giang Á kể về các bản tin truyền hình và báo chí, tao có thể đoán ra anh ta sắp giết ai. Hàng ngày anh ta vào bệnh viện với tao, nếu anh ta ra về sớm hơn mọi lần thì tao biết rằng tối hôm đó anh ta sẽ ra tay!" Ngụy Ngụy vừa nói vừa thở mạnh, hình như khó có thể nói liền một mạch ngần ấy nội dung. "Còn lũ đàn độn các người thì căn bản không thể biết ngay tối hôm đó một người thực vật đã bám theo Giang Á, thậm chí chính anh ta cũng không thể ngờ!"

Phương Mộc lặng im không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi thụp xuống đất, không rõ tại anh hối hận vì đã chủ quan hay là tại anh bị sốc bởi sự điên cuồng của Ngụy Ngụy.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, rất nhanh, tất cả xung quanh đã bị tuyết phủ trắng. Những tấm bia mộ dường như được khoác áo tơi màu trắng, im lìm đứng chờ xem một nam một nữ này sẽ ra sao.

Trên cái hộp bánh gatô đặt trước mộ Tôn Phổ cũng lấp lánh sáng trắng, nhìn qua cái nắp nhựa có thể thấy rõ bông hoa kem trắng tinh tế và những mảnh quả đỏ đỏ được xếp thành hình trái tim trên bề mặt cái bánh.

Phương Mộc hoang mang nhìn cái bánh, rồi anh bất chợt cất cao giọng: "Cô có yêu Giang Á không?"

Câu hỏi đột ngột tung ra khiến Ngụy Ngụy cảm thấy kinh ngạc, giọng cô ta có nét hoảng loạn.

"Không! Tất nhiên là không." Ngụy Ngụy dường như vội vã phân bua: "Sao tao phải yêu anh ta chứ? Anh ta còn kém xa Tôn Phổ! Nhưng dù là thế thì các anh cũng vẫn bó tay không làm gì nổi anh ta!"

"Thế ư?" Phương Mộc lạnh lùng đáp trả. "Gã Ánh sáng thành phố đã bị lộ, chùm ánh sáng ấy không thể sáng nổi nữa!"

"Thật thế không?" Ngụy Ngụy vặn lại ngay, giọng cô ta đầy giễu cợt. "Mày cho rằng tao chỉ có Giang Á thôi ư? Chớ quên, tao đã thắng một lần rồi."

Phương Mộc ngạc nhiên, rồi anh đứng thẳng lên hét to về phía lùm cây: "Nói thế là ý gì?"

Không trả lời. Chỉ nghe thấy tiếng gió rít càng lúc càng mạnh kèm theo tiếng cười thâm hiểm của người phụ nữ.

"Nói đi, còn có ai nữa?" Sự phẫn nộ và nghi hoặc khiến đôi mắt Phương Mộc đỏ vằn, anh nhìn quanh một lượt, rồi anh cầm chai rượu lên đổ tất cả vào tấm bia mộ Tôn Phổ.

"Tôi sẽ đếm đến 3! Nếu không tôi sẽ..." Phương Mộc tay cầm bật lửa. "Tôi sẽ cho thẳng Tôn Phổ được mừng sinh nhật rất tương xứng!"

Bỗng có những tiếng động lao xao, các cành cây đung đưa rất mạnh.

"1... 2... 3!"

Vừa đếm xong, Phương Mộc tung cái bật lửa đang cháy vào tấm bia mộ. Đồng thời với một tiếng "bùng", tấm bia của Tôn Phổ lập tức bị một đám lửa xanh nhạt trùm lên phủ kín.

Cũng gần như đồng thời, trong đám cây cối um tùm phía sau lưng anh có một tiếng động rất lớn, anh quay phắt lại và chiếu đèn pin về phía phát ra tiếng động.

Thấy Ngụy Ngụy đứng giữa đám cây cối, hai cánh tay giơ thẳng ra phía trước, chiếc áo gió thùng thình trên người phần phật bay trước gió.

Phương Mộc nhún chân lấy đà rồi anh xông thẳng về phía Ngụy Ngụy. Vừa chạy đến đám cây cối thì anh lập tức nhận ra có điều không bình thường. Ngụy Ngụy đứng phía trước, cô ta quá mong manh, và cô ta không có đầu!

Mắc lừa mất rồi! Đó chỉ là cái áo gió của cô ta vắt trên cành cây.

Phương Mộc vừa định dừng bước thì một tiếng thét ghê rợn rít ngay bên tai anh. Anh lập tức xoay người lại, thì thấy trước mắt tối đen, anh nhận ra có kẻ đã chồm lên người mình. Hai tay và đôi chân của kẻ ấy quắp chặt lấy anh. Anh đứng không vững rồi lập tức ngã vật. Và ngay lập tức, một vật nhọn lạnh ngắt đã chạm vào cổ anh.

Mẹ kiếp, con khốn này còn có cả dao!

Phương Mộc phản xạ cực nhanh, né đầu sang bên tránh thoát mũi dao đâm thẳng vào động mạch gáy nhưng da ở cổ vẫn bị sượt rách. Đã đâm trượt. Ngụy Ngụy một tay ghì chặt gáy Phương Mộc, tay kia vung dao đâm tiếp.

Nếu nói về thể chất và sức mạnh thì Ngụy Ngụy còn thua xa Phương Mộc, ả lại bị "nằm liệt giường" quá lâu, nên khả năng điều khiển cơ thể sẽ rất kém; nhưng toàn thân ả đã đè chặt lưng Phương Mộc, ả lại đang trong trạng thái điên cuồng nên sức mạnh bùng ra cực kỳ hung hãn. Nửa người trên của Phương Mộc bị khống chế, một tay anh cố gỡ tay Ngụy Ngụy đang ghì gáy anh, tay kia lúng túng giơ lên che mũi dao của ả đâm xuống. Chỉ trong nháy mắt, tay và gáy anh dính liền mấy mũi dao.

Máu lập tức rỉ ra, Phương Mộc chặt vật lắm mới tóm được cổ tay cầm dao của ả nhưng vì tay dính máu trơn nên lại bị tuột ra mất. Trong

cơ rối loạn, anh tóm được tóc của ả và kéo thật mạnh, ả kêu ré lên nhưng tay cầm dao vẫn cố liên tiếp đâm bừa xuống đầu Phương Mộc.

Phương Mộc đành buông ra và tiếp tục đưa tay lên che gáy. Tay anh bỗng tóm được một mảnh vải và nhận ra đó là ống tay áo của ả, anh cố sức ghì nó thật mạnh, rồi giăng bàn tay cầm dao của ả sang bên.

Nào ngờ ả vẫn không lúng túng mất sức chiến đấu, ả đê khuỷu tay trái lên gáy Phương Mộc, rồi há mồm cắn vào cổ anh.

Phương Mộc lập tức cảm thấy có hai hàm răng bập sâu vào da thịt, anh đau đớn lẫn ra giã giụa. Ngụy Ngụy vẫn ngoan cố như một con thú nhỏ, ghì chặt Phương Mộc. Hai bên giăng co, rồi Phương Mộc nhồm được người lên, anh hít một hơi thật sâu, hai chân bật thật mạnh, cả người anh bật về phía sau rồi ngã nhoài theo sườn dốc đá.

Cả hai tiếp tục vật lộn, lăn trên nền đá núi mấy vòng, cuối cùng cả hai cùng ngã vật trên lối đi bên cạnh các tấm bia mộ. Tiếp tục vật lộn, đầu Phương Mộc bị va vào đá và cành cây, mắt trái không nhìn thấy gì nữa. Ngụy Ngụy còn bi đát hơn: người ả dính chặt vào lưng Phương Mộc, lúc này ả biến thành cái đệm thịt chịu sức nặng của thân thể Phương Mộc, ngực và lưng ả đều bị thương nặng, mồm hộc ra máu. Nhưng ả vẫn tập trung chút sức mạnh còn sót lại vào chân và tay, ả vẫn bám chặt Phương Mộc không chịu rời ra. Con dao vẫn trong tay nhưng mồm ả thì hộc ra máu, và thân xác ả tuy đã đuối sức nhưng vẫn cố bám riết Phương Mộc.

Phương Mộc đã bị nhiều vết thương, anh rơi vào trạng thái mất cảm giác, chỉ có thể cảm thấy con dao trong tay Ngụy Ngụy cứa vào da thịt mình nhưng không hề thấy đau. Anh cố quẫy để vùng dậy nhưng không đủ sức thoát ra khỏi Ngụy Ngụy, nên chỉ còn cách nhích dần từng tí lên phía trước, rất chậm vật.

Tấm bia mộ Tôn Phổ vẫn còn đang cháy nhưng ngọn lửa đã yếu đi nhiều, chỉ ở chỗ chân tấm bia còn leo lét mấy quầng lửa xanh bập bùng.

Loáng một cái, Phương Mộc nhìn thấy đá ốp ở chân tấm bia nứt toác, chắc là vì nhiệt độ ngoài trời và nhiệt độ ngọn lửa quá chênh lệch.

Giữa chỗ nứt đá, thấy thấp thoáng một cái hộp màu đen.

Phương Mộc biết ngay nó là cái gì, trong óc đang rối bời của anh bỗng lóe lên một tia sáng. Mặc kệ Ngụy Ngụy vẫn đang đề phía sau và đâm bừa, anh dùng cả chân lẫn tay nhích người tiến lên rồi lật phiến đá sang bên, lộ cái hộp tro của Tôn Phổ ra.

Ngụy Ngụy phía sau nhìn thấy, ả gầm lên một tiếng kinh hãi: "Mày định làm gì hả, dừng..."

Phương Mộc gắng hết sức nhồm lên, hét một tiếng, rồi quăng cái hộp đựng tro của Tôn Phổ ra xa. Chiếc hộp màu đen bay lên không trung theo hình vòng cung rồi rơi vào đám cây cối um tùm.

Gần như đồng thời anh cảm thấy sau lưng anh nhẹ bẫng. Ngụy Ngụy đã nhảy ra, loạng choạng, rồi ả chạy về phía lùm cây.

Phương Mộc quỳ trên lối đi, một cơn ho xé phổi kéo đến, sau khi đã có thể thở ổn định, anh lão đảo đứng lên, người chao đi và cố bước về phía Ngụy Ngụy.

Đám cây cối xum xuê tối đen, đi vào đó vài bước... ánh lửa lập lòe ở lối đi không thể hắt đến tận đây. Phương Mộc cố căng mắt phải quan sát, tìm kiếm... rồi cũng nhận ra một bóng đen nhấp nhô ở phía trước. Bóng đen ấy đang chậm chạp bò trên mặt đất, miệng không ngớt lẩm bẩm.

"Anh ơi... anh ở đâu..."

Phương Mộc đứng bên một cây bách, thở mạnh, rồi nói với bóng đen ấy: "Đầu hàng đi... cô không thoát được đâu..."

Cái bóng ma quỷ ấy dường như không nghe thấy gì, nó vẫn bò trên mặt đất tìm kiếm.

"Xin lỗi anh... anh ở đâu..."

Phương Mộc sờ cái còng giắt ở thắt lưng, nghiêng răng bước lên. Chân anh đá phải một vật gì đó, nghe tiếng va đập, hình như là một vật bằng kim loại. Anh cúi xuống lần sờ, và tìm thấy.

May quá, ông trời phù hộ, lại tìm được cái đèn pin.

Phương Mộc bấm nút công tắc, vẫn ổn, đèn lại sáng quắc. Phía trước mặt là Ngụy Ngụy mặc áo bệnh nhân, đầu tóc rũ rượi, trông như con ma đang bị rọi sáng.

"Đi theo tôi quay về, cô không thoát được đâu."

Ngụy Ngụy dờ dẫm nhìn vào cái đèn pin trong tay Phương Mộc, dường như không có một phản ứng gì trước luồng ánh sáng. Hồi lâu sau, ả lại ngơ ngác nhìn quanh... rồi mắt ả bỗng mở to, khuôn mặt dính đầy đất bụi và vết máu chợt có nét kinh ngạc xen lẫn mừng vui.

Phương Mộc nhìn theo hướng ánh mắt của Ngụy Ngụy, thấy cái hộp đựng tro của Tôn Phổ đang nằm trên một đám cỏ khô.

Ngụy Ngụy kêu thét lên rồi bò về phía cái hộp, cứ như lại tìm thấy báu vật bị thất lạc mất tích.

Nhưng với Phương Mộc, thì bên trên cái hộp đó là một cái mặt với nét cười đầy vẻ tự tin và giễu cợt. Dù đang ở giữa những lùm cây tối om, cái mặt ấy vẫn sống động, tươi tỉnh, chẳng khác gì nó đã được phục sinh.

Nhà người!

Vì người không chịu nằm yên, nên mới có bao người vô tội phải chết thảm khốc.

Vì người không chịu nằm yên, nên mới có làn ánh sáng kia trùm lên thành phố.

Vì người không chịu nằm yên, nên ác mộng mới có thể quay lại.

Vì người không chịu nằm yên, nên cái thiện mới bị đè bẹp, và bạo ngược hoành hành.

Tại nhà người!

Phương Mộc dường như không có gì phải suy nghĩ nữa, anh chạy lên đá bay cái hộp trước khi Ngụy Ngụy kịp bò đến nơi.

Đồng thời với mũi chân đau buốt thì cái hộp gỗ ấy cũng bay thốc lên, xoay tròn trên không trung, lướt qua những ngọn cây tùng bách rồi rơi xuống khoảng trống mênh mông phía sau vách núi.

Ngụy Ngụy thét lên kinh hãi, như một con báo săn mồi, ả nhảy vọt lên lao về phía cái hộp đang bay.

Tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Phương Mộc cảm thấy hết như một cảnh quay chậm trong phim ảnh.

Cái hộp gỗ từ từ rơi xuống, va phải mỏm đá to trên đỉnh núi rồi nảy lên, nắp hộp bật ra...

Ngụy Ngụy hoảng hốt há hốc miệng, mái tóc rối xõa trên mặt ả, ánh mắt đầy tuyệt vọng; ả lao lên định đỡ lấy cái hộp tro, nhưng vô ích...

Cái hộp đã vỡ ra thành mấy mảnh, đám tro xám trắng mịn bay tán ra chẳng khác gì một u linh trong màn đêm đang nhảy nhót quay cuồng với muôn tư thế ...

Thân thể Ngụy Ngụy gần như bay ngang, tay phải cố duỗi thẳng hết cỡ. Nhưng cái hộp tro của Tôn Phổ chỉ chao đảo trên không trung rồi bị cuồng phong tạt đến, rã rời tan tác. U linh dường như không cam chịu, nhưng nó chỉ có thể giãy giụa một giây rồi tan biến, nó chỉ lướt qua đầu ngón tay Ngụy Ngụy rồi bay tiếp vào màn đêm vô tận...

Chỉ nửa mét phía trước Ngụy Ngụy là vách núi, bên dưới là vực sâu hàng chục mét.

Con tim Phương Mộc như bị một vật nặng ngàn cân đập vào, đờn đau khó bề diễn tả.

Tất cả vừa rồi, là tình yêu hay sao?

Những điều tốt đẹp nhất. Tàn khốc nhất. Vui sướng nhất. Đau khổ nhất. Ích kỷ nhất. Độ lượng nhất. Kỳ vọng nhất. Tuyệt vọng nhất.

Tội ác, không thể khép lại; tình yêu, cũng thế, không thể khép lại.

Phương Mộc vụt lao đến.

Thời gian lại trôi với tốc độ bình thường. Một tay anh bám chặt một mòm đá to, tay kia nắm chặt cổ tay của Ngụy Ngụy.

Một nửa người Ngụy Ngụy đã tụt xuống dưới vách đá nhưng ả không hề nhận ra mình đang ở tình thế cực kỳ nguy hiểm, ánh mắt thất thần nhìn xuống khoảng trống tối đen bên dưới. Dưới đó, đám tro của Tôn Phổ đã tan tác, không còn chút dấu vết.

Chừng 10 phút sau, Phương Mộc và Ngụy Ngụy đã quay lại lối đi ven các hàng bia mộ, lúc đi qua đám cây cối, Phương Mộc lại nhìn thấy cái áo gió màu đen, anh ném cho Ngụy Ngụy.

Cả hai đều thương tích đầy mình. Đầu và cổ Phương Mộc bị vô số vết thương, áo quần bê bết máu, nhưng không bị vết thương nào nguy hiểm nên anh vẫn gượng được. Còn Ngụy Ngụy thì rất bi đát, trông ả chẳng khác gì ác quỷ, thân hình rúm ró không ngớt nôn ra máu, chắc nội tạng đã bị tàn phá.

Ả đã trở nên lặng lẽ, lưng quay về phía Phương Mộc, ả quỳ trước bia mộ của Tôn Phổ, bất động, lặng nhìn tấm ảnh trên bia đã bị khói hun xám xịt. Một lúc lâu sau, ả bốc một nắm tuyết bôi lên tấm ảnh rồi cầm vạt áo lau chùi.

Phương Mộc lặng lẽ đứng tựa lưng vào tấm bia mộ "của mình" nhìn mọi động tác của Ngụy Ngụy. Lúc này tuyết đã ngừng rơi, gió cũng đã lặng, khu nghĩa trang trở lại yên tĩnh, những cây tùng bách cũng không giờ nanh giờ vuốt nữa, dường như cuộc vật lộn sinh tử lúc nãy chưa từng xảy ra.

Tấm ảnh Tôn Phổ đã được lau chùi xong, Ngụy Ngụy đưa bàn tay gầy ngẳng đầy những vết máu khô lên sờ vào tấm ảnh cứng ngắt ấy. Phải

đến nửa phút sau ả mới cúi xuống dọn những mảnh đá vỡ rơi bên dưới, cố chắp lại cho tạm phẳng phiu. Ả thở dài thườn thượt, dường như đã kết thúc một nỗi ưu tư trữu nặng.

Ngụy Ngụy vẫn run run ngồi đó, tay phải áp lên ngực. Phương Mộc khẽ bảo: "Đi viện chứ?"

Ngụy Ngụy lắc đầu, cười như mếu: "Không cần thiết."

Cô ta chỉ tay lên đầu mình: "Khối u ác tính, dù khi trước phẫu thuật thành công thì tôi cũng chẳng sống được bao lâu nữa."

"Nhưng hiện giờ cô vẫn đang sống." Phương Mộc nhìn cô ta, dần từng tiếng: "Tôi cần lời làm chứng của cô về Giang Á."

"Điều đó là không thể." Ngụy Ngụy dứt khoát từ chối. "Anh có thể bắt tôi giải về, có thể giết tôi vì lý do tự vệ chính đáng, giống như ngày trước anh đã xử lý Tôn Phổ."

Cô ta ngừng một lát rồi tiếp tục. "Nhưng đừng trông chờ tôi sẽ giúp anh bắt Giang Á. Tuyệt đối không có chuyện đó!"

"Tại sao?" Phương Mộc bỗng mỉm cười. "Cô yêu hắn à?"

"Đừng hỏi cái câu ngớ ngẩn này. Tôi đã không còn thứ cảm giác đó nữa." Ngụy Ngụy cũng mỉm cười, ngoảnh sang nhìn tấm bia mộ của Tôn Phổ. "Nay anh ấy đã ra đi, thật sự ra đi rồi..."

Ngụy Ngụy quay người lại nhìn Phương Mộc, ả chỉ tay vào ngực mình. "Ở đây, đã không còn gì nữa. Không yêu cũng không hận, tôi không còn gì nữa."

Phương Mộc ngạc nhiên nhìn cô ta, anh bỗng cảm thấy lòng mình rất phẳng lặng.

Đúng thế, không còn gì nữa. Giống như hộp tro của Tôn Phổ tan biến giữa cuồng phong, đám bụi nhỏ li ti ấy rải rác ở mặt đất dưới chân.

Cái gọi là tình yêu, bắt nguồn từ hân, mọi nỗi hận cũng bắt nguồn từ hân.

Nhưng ai dám khẳng định, đến mùa xuân tới đây, mảnh đất này sẽ không mọc lên những đám cỏ xanh tốt và những bông hoa tươi tắn?

Đã thế thì, có gì mà không thể đẹp sang một bên?

Phương Mộc quay người, nhìn về phía rừng cây tùng bách vẫn đang tươi xanh, khẽ nói: "Cô đi đi!"

Ngụy Ngụy hết sức ngạc nhiên ngẩng lên nhìn con người trầm mặc đang đứng trước mặt, hình như cô ta không hiểu câu nói đó là thật hay là một cạm bẫy. Hồi lâu sau, cô ta khẽ gật đầu với Phương Mộc, rồi quay người loạng choạng bước đi.

Cho đến khi không còn nghe thấy những tiếng áo quần khe khẽ sột soạt của Ngụy Ngụy nữa, Phương Mộc mới thở ra một hơi thật dài, toàn thân anh bỗng chùng hân xuống.

Anh quay người, và lập tức cảm thấy cổ áo với những vết máu khô cong cọ xát vào các vết thương ở cổ ở gáy, đau buốt thấu tim. Anh vừa cởi khuy cổ áo vừa lê bước đến trước tấm bia mộ của mình, lặng lẽ ngồi xuống.

Ân oán với Tôn Phổ và Ngụy Ngụy đã hoàn toàn kết thúc. Anh vẫn sống, và Ngụy Ngụy cũng không chết. Người buộc phải vĩnh viễn biến mất là tên khốn đã chết từ lâu kia. Nhưng dù kết cục là gì, thì Ngụy Ngụy và những chuỗi ký tự kia cũng không bao giờ xuất hiện lại nữa. Những thứ mà tưởng rằng không thể khép lại, cuối cùng đã được khép lại.

Hãy tha thứ còn hơn là đeo bám mãi.

Phương Mộc bỗng rất thèm hút một điếu thuốc, anh thò tay vào túi, nhưng chẳng rõ bao thuốc đã rơi từ khi nào trong cuộc vật lộn lúc nãy. Anh nhìn bao thuốc lá Phù Dung Vương ở chân tấm bia mộ Tôn Phổ,

bền vất và cất bước đi đến, vừa cúi xuống thì nghe thấy tiếng Ngụy Ngụy vọng lại từ lối đi ven các hàng bia.

"Có điều này tôi cảm thấy nên cho anh biết." Trong đêm tối, Ngụy Ngụy chỉ còn là một cái bóng mờ mờ. "Anh khiến tôi mất đi người mà tôi yêu nhất, vì tôi, Giang Á cũng sẽ làm như thế."

Cô ta ngập ngừng. "Mong rằng anh vẫn còn kịp hành động."

Nói rồi, cô ta một lần nữa biến mất trong màn đêm.

Phương Mộc đứng ngây người nhìn vào cái vùng tối đen, vài giây sau anh co cẳng chạy ào xuống núi.

Chưa bao giờ cảm thấy âm thanh của sự chờ đợi tẻ nhạt lại dài lê thê thế này. Không ai nghe máy. Gọi lại lần nữa, vẫn im lặng.

Phương Mộc gần như nhấn kịch chân ga, kim đồng hồ báo tốc độ đã nhích gần đến con số nguy hiểm, nhưng anh đã hoàn toàn không nhận ra điều này.

Mặt đường quốc lộ vùng ngoại ô sau trận tuyết rơi đang rất trơn. Những người đang lái xe trên đường đều sợ hãi nhìn chiếc xe Jeep điên rồ, ngờ rằng chỉ một giây sau nó sẽ lật nhào, xe nát, người bỏ mạng chứ không thể khác. Nhưng, dù không ngớt bị trơn trượt như đánh võng, chiếc xe Jeep vẫn lao như bay về hướng trung tâm thành phố.

Dẫu đã mấy lần nghe lặp lại cái câu "thuê bao đang bận, mời quý khách gọi lại sau" nhưng Phương Mộc vẫn vừa nhấn ga vừa bấm số gọi vào máy của Dương Học Vũ.

Vừa nhận được tín hiệu, anh đã hét to: "Mau đi tìm Mễ Nam, mau lên!"

"Gì thế?" Dương Học Vũ chẳng hiểu ra sao, rất lo lắng. "Mễ Nam làm sao?"

"Cô ấy gặp nguy hiểm!" Phương Mộc gào to hết cỡ. "Mau lên!"

"Tôi sẽ đi ngay!" Dương Học Vũ lập tức đập máy.

Phóng từ nghĩa trang Long Phong về trung tâm thành phố chỉ hơn mười phút, nhưng với Phương Mộc hình như dài bằng một thế kỷ. Lúc này đã gần 9 giờ tối mà phố phường vẫn rất tấp nập đông xe. Mặc kệ đèn đỏ, anh phóng thẳng; xe ùn tắc, anh lao lên vỉa hè. Bỏ qua luật lệ giao thông, miễn bàn tư thế của người cảnh sát, Phương Mộc không đắn đo gì hết. Đầu óc anh lúc này chỉ còn lại hai chữ.

Mễ Nam! Mễ Nam!

Di động bỗng vang lên, anh một tay cầm vô lăng rẽ ngoặt, hất đổ cả thùng rác ven đường, một tay cầm điện thoại lên nghe.

"A lô?"

"Tôi không tìm thấy Mễ Nam. Di động của cô ấy chỉ im lặng." Giọng Dương Học Vũ cũng cực kỳ lo lắng. "Nhưng có thể định vị, di động của cô ấy vẫn đang ở gần khu nhà cô ấy ở."

"Năm phút nữa tôi sẽ đến." Phương Mộc vội nói thêm: "Gọi xe cứu thương! Cậu nhớ mang theo súng!"

"Hiểu rồi!"

Bốn phút rưỡi sau, Phương Mộc đã đỗ xe dưới khu nhà Mễ Nam ở, rồi chạy ào đến trước dàn loa đối thoại chủ khách^[20] ở tầng trệt, ấn nút chuông phòng 403.

[20] Một loại thiết bị vô tuyến, để liên lạc báo trước với chủ nhà.

Không ai trả lời.

Phương Mộc không chờ được nữa, anh ấn chuông các căn hộ lân cận, rất nhanh, một giọng ông già vang lên trong loa: "Đã về rồi à?"

"Mở cửa! Mau mở cửa!"

"Anh là ai thế?"

"Cảnh sát!" Phương Mộc cuống cuồng, hét lên: "Mau mở cửa!"

"Hả? Anh... thế này là sao?" Giọng ông già vừa hoang mang lại vừa nghi hoặc. "Có chuyện gì à?"

"Vớ vẩn!" Phương Mộc không phí lời nữa, anh quan sát kỹ cái cửa lắp thiết bị đối thoại. Bên trên có một ô cửa kính nho nhỏ, bên ngoài ốp lưới ca-rô bằng thép không gỉ. Tay anh bám vào ô ca-rô, chân phải giẫm lên bậu cửa. Anh giật đứt các mối hàn tấm lưới kim loại rồi gỡ hẳn nó ra vứt xuống đất. Sau đó đâm vỡ ô kính cửa sổ rồi thò tay vào mở chốt cửa, xông thẳng vào hành lang.

Phương Mộc chạy thẳng lên tầng 4, rồi chạy đến cửa phòng 403, đập cửa liên hồi.

"Mẽ Nam! Mẽ Nam!"

Trong nhà im ắng, không một tiếng động.

Phương Mộc cảm thấy tim mình dường như ngừng đập, mặt anh đầm đìa mồ hôi.

Mẽ Nam đi vắng, hay là đã...

Phòng 402 bỗng mở cửa, một nam giới thò đầu ra, nhìn thấy Phương Mộc như một gã điên khùng, ông ta hít vào một làn hơi lạnh rồi vội rút đầu vào.

Phương Mộc chẳng bận tâm đến ông ta làm gì, anh quan sát cánh cửa sắt an toàn của phòng 403. Những nan kim loại dày dặn, hết sức kiên cố, bề mặt cánh cửa nhẵn trơn, ngoài tay nắm cửa ra, không còn chỗ nào để tác động.

Anh nắm chặt tay nắm, chân đạp vào tường, cố hết sức để bật cửa ra nhưng cánh cửa chỉ khẽ kêu ken két rất khó chịu, chứ không hề suy chuyển.

Vậy thì... phải làm gì bây giờ?

Phương Mộc đã mất hết lý trí, vừa cố sức nhổ bật cánh cửa vừa gào lên: "Mễ Nam! Mễ Nam..."

Đúng vào lúc này thì đầu hành lang vọng đến những tiếng bước chân gấp gáp, chỉ mấy giây sau Dương Học Vũ đã chạy xộc đến nơi.

Dương Học Vũ chỉ thoáng nhìn đã hiểu ngay tình hình, anh im lặng, kéo Phương Mộc sang bên rồi co chân đạp mạnh vào ổ khóa, sau đó ra sức giật cái tay nắm. Cánh cửa sắt vẫn im lìm nằm trong khuôn cửa.

Dương Học Vũ chửi đồng một câu, rồi ra hiệu cho Phương Mộc đứng tránh ra, sau đó anh rút súng, một tay tỳ lên trán, tay cầm súng ngăm vào ổ khóa...

"Các anh đang làm gì thế?"

Cả hai đồng thời ngoảnh lại nhìn.

Ở đầu cầu thang, một phụ nữ với mái tóc dài còn ươn ướt, vai khoác cái làn nhựa đựng các đồ lặt vặt, tay giơ cây kem đang ăn dở chừng.

Chính là Mễ Nam!

Mọi người đều đứng nghệt ra. Dương Học Vũ thậm chí vẫn lăm lăm tư thế chuẩn bị bắn, anh cực kỳ ngạc nhiên. Nhưng với Phương Mộc thì Mễ Nam chẳng khác gì vừa từ trên trời rơi xuống, tưởng đã biến mất nhưng đã lại trở về.

Còn điều gì có thể vui hơn thế này?

Mễ Nam là người đầu tiên phá tan sự im lặng, nhìn thấy Phương Mộc đầy mình thương tích và những vết máu loang lổ, cô kêu lên và chạy đến anh.

"Trời đất ơi, anh làm sao thế này?"

Bàn tay nhỏ nhắn mát lạnh sờ lên mặt Phương Mộc, Phương Mộc sững sờ nhìn đôi mắt đầy lo âu và quan tâm của cô, anh bỗng ngó ra không biết nên nói gì cho phải.

Dương Học Vũ lúng túng quay mặt sang bên, tra súng vào bao ở thắt lưng, giọng anh nhẹ nhõm nhưng cũng có nét trách móc: "Em đi đâu... sao không nghe điện thoại gì cả thế?"

"Em ở nhà tắm dưới tầng trệt, di động thì để trong tủ khóa lại..." Mễ Nam vội đáp, rồi ngoảnh sang Phương Mộc: "Anh nói đi, tại sao lại thế này?"

Phương Mộc vẫn chưa kịp bình tĩnh trở lại, hình như anh vẫn chưa thật tin Mễ Nam đang đứng trước mặt vẫn an toàn, lạnh lặn. Anh nắm chặt cổ tay cô, miệng lẩm bẩm như đang trong giấc mộng: "Em không sao chứ?"

"Em vẫn đang rất ổn kia mà!" Mễ Nam cũng ngó ra không hiểu tại sao, cô nhìn sang Dương Học Vũ với ánh mắt dò hỏi nhưng Dương Học Vũ chỉ khẽ nhún vai.

"Anh cũng không rõ. Chỉ biết anh Phương Mộc gọi điện cho anh nói rằng em gặp nguy hiểm..." Chưa nói hết câu, di động của Dương Học Vũ bỗng đổ chuông, anh giơ tay với Mễ Nam ngụ ý xin lỗi, rồi anh cầm máy lên.

Tiếng chuông di động vang lên lạnh lốt giữa dải hành lang trống trải, đầu óc Phương Mộc cũng lập tức bừng tỉnh.

Mễ Nam không hề hấn gì. Vậy thì lời nói của Ngụy Ngụy là có ý gì?

"Anh khiến tôi mất đi người mà tôi yêu nhất, vì tôi, Giang Á cũng sẽ làm như thế."

Đôi mắt anh bỗng mở to, nhịp tim vừa lắng xuống lại bắt đầu đập liên hồi, cảm giác lo sợ ghê gớm lại bao trùm khắp người anh.

Không thể. Nhất định không thể là cô ấy...

Phương Mộc khẽ đẩy Mễ Nam ra, rồi anh quay người bước về phía cầu thang. Vừa đi được mấy bước thì bị Dương Học Vũ kéo lại.

"Phương Mộc!" Dương Học Vũ vẫn áp di động vào tai, ở đầu bên kia văng vẳng tiếng người xôn xao ồn ào; anh rất căng thẳng, mặt mũi nhăn nhó dường như đang phải gắng chịu đựng nỗi kinh hãi và đau buồn tột độ.

Anh không dám và cũng không muốn nói ra cái tin đáng sợ này, anh chỉ níu chặt Phương Mộc và nhìn thẳng vào mắt anh, miệng tiếp tục mấp máy gọi:

"Phương Mộc..."

Đã quá đủ để nói lên tất cả.

Phương Mộc dường như không thể chấp nhận cái sự thật này, anh đờ đẫn nhìn lại Dương Học Vũ, anh muốn tìm thấy trong mắt anh ta một nét dù rất mong manh thể hiện rằng "tôi chỉ đùa cậu thôi", còn miệng Phương Mộc thì lẩm bẩm:

"Không... không thể..."

Chương 24: NGƯỜI CON GÁI NHƯ NHÁNH CỎ DẠI

Nắng nhạt sau trận tuyết rơi, thời tiết rất đẹp. Cả thành phố được bao bọc trong tấm áo trắng muốt sạch bong, tất cả tuyết vời như mới được sinh ra.

Khu công an. Tầng 1. Phòng Pháp y.

Cửa sổ mở, Dương Học Vũ thò đầu ra nhìn hai người đang ở hành lang. Phương Mộc thần thờ ngồi trên chiếc ghế dài, các vết thương trên người anh chưa được chăm sóc, những vết máu khô vẫn còn đó. Anh chăm chú nhìn nền hành lang nhẵn bóng, bàn tay đặt hờ trên đầu gối, anh ngồi bất động, hết như pho tượng gỗ bị dính bùn lấm lem.

Thái Vĩ ngồi bên hút thuốc, nhìn Dương Học Vũ bằng ánh mắt dò hỏi.

Dương Học Vũ gật đầu, nói ngắn gọn: "Có thể vào được rồi!"

Thái Vĩ vứt bỏ mẫu thuốc lá, đứng dậy vỗ vai Phương Mộc. Phải đến vài giây sau Phương Mộc mới từ từ ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Thái Vĩ cứ như nhìn một người không hề quen biết.

"Ta vào đi!" Thái Vĩ khẽ nói. "Vào thăm cô ấy."

Đôi mắt Phương Mộc chuyển động rất chậm, tròn mắt u buồn không một tia sáng. Anh đưa mắt sang chỗ khác rồi từ từ đứng lên. Vừa đứng thẳng lưng thì chân anh bỗng khuỵu xuống suýt nữa thì ngã.

Thái Vĩ vội đưa tay đỡ ngay, rồi nâng Phương Mộc lên, khẽ thở dài.

Dương Học Vũ vẻ u buồn, né sang một bên nhường lối cho hai người bước vào phòng Giải phẫu, rồi anh khép cửa lại.

Trong phòng rất yên tĩnh. Bác sĩ Đặng phụ trách pháp y vừa làm việc xong, anh tháo găng tay ra rồi đứng ở một góc phòng. Thấy Phương Mộc đi vào, bác sĩ Trịnh bước lại khẽ vỗ lên vai anh.

"Ngạt thở cưỡng bức." Anh Trịnh khẽ nói. "Hung khí, có lẽ là một sợi thừng không lớn lắm."

Phương Mộc hầu như không nghe thấy anh Trịnh nói gì, anh chỉ đứng ngây nhìn một thân hình nằm bất động dưới tấm vải trắng phủ kín.

Anh Trịnh bất lực lắc đầu, nói nhỏ với Dương Học Vũ: "Chưa xét nghiệm phân tích chất độc, mới chỉ sơ bộ khám nghiệm." Anh nhìn về phía Phương Mộc. "Đây là người nhà mình, tử thi nếu đã mổ, tôi e anh ấy cũng không chịu đựng nổi. Vậy cứ nên để anh ấy nhìn tổng thể."

Dương Học Vũ gật đầu, khẽ nói cảm ơn. Anh Trịnh gượng cười xua tay, rồi đi ra ngoài.

Phương Mộc đứng tại chỗ hồi lâu, rồi từ từ gỡ tay Thái Vĩ ra, sau đó chậm chậm bước đến cái bàn giải phẫu.

Trên cái bàn kim loại sáng trắng, cô gái đang yên tĩnh nằm ngửa, tấm vải trắng đậy kín từ đầu đến chân, chỉ có vài sợi tóc đen vương ra ngoài. Phương Mộc cúi đầu, lo lắng nhìn, rồi lại ngoảnh sang nhìn Thái Vĩ và Dương Học Vũ. Hình như anh mong một trong hai người sẽ nói với anh rằng: đây chỉ là ác mộng chứ không phải là sự thật.

Dương Học Vũ né tránh ánh mắt của Phương Mộc. Thái Vĩ hơi trầm ngâm, rồi anh chậm chậm bước lại đặt tay lên vai Phương Mộc, nắm vai anh thật mạnh.

Động tác này giúp Phương Mộc có thêm can đảm, anh lại nhìn vào cái bàn kim loại, đưa một tay ra, hơi dừng lại giữa chừng, sau đó khẽ lật tấm vải trắng ra.

Khuôn mặt trắng bệch của Liêu Á Phàm.

Đôi mắt cô hơi khép lại, hàng mi chúc xuống, sắc mặt bình thản, hình như cô vẫn đang chìm trong giấc ngủ đơn thuần không bị giấc mơ nào quấy rầy.

Vị bác sĩ pháp y tốt bụng đã lau sạch vết máu ở đôi môi cô, nhưng vết lằn ở cổ thì không thể che đi được, nó nổi rất rõ trên làn da tái nhợt mịn màng.

Nhịp thở của Phương Mộc bỗng gấp gáp, người anh lão đảo. Thái Vĩ vội đỡ anh, và đưa tay cầm tấm vải định che lên mặt Á Phàm.

Nhưng Phương Mộc đã nắm lấy cổ tay anh, các đầu ngón tay bập rất chặt. Thái Vĩ lặng lẽ nén đau, rồi thả mảnh vải xuống.

Hồi lâu sau Phương Mộc mới buông tay Thái Vĩ ra, hình như anh phải hạ quyết tâm, đưa tay lên mặt Á Phàm nhẹ vuốt.

Nhăn trợn. Giá lạnh. Căng cứng không chút sinh khí.

Suốt mấy tháng trời Á Phàm bước vào cuộc sống của Phương Mộc, cả hai chưa bao giờ thân mật tiếp xúc thể xác. Nếu đứng ngoài nhìn vào, một đôi nam nữ sắp bắt đầu cuộc sống hôn nhân, lần đầu tiên họ đụng chạm da thịt của nhau lại là ở chốn này.

Nhưng, cả hai đã là thuộc về hai thế giới khác nhau.

Thái Vĩ lặng lẽ nhìn Á Phàm, miệng lẩm bẩm: "Cô ấy rất xinh."

"Đúng thế, cô ấy rất xinh." Hình như Phương Mộc đã mất hết khả năng suy nghĩ, anh lặp lại lời Thái Vĩ như một cái máy. "Tại sao trước đây tôi không nhận ra..."

Dương Học Vũ buồn rầu ngoảnh đi, rồi anh đưa tay mở cửa phòng giải phẫu. Vừa đụng đến cái tay nắm thì có người bên ngoài đã đẩy cửa ra. Ngay sau đó là một phụ nữ tóc đã hoa râm vội vã bước vào.

Người ấy đi thẳng vào căn phòng, ngơ ngác nhìn quanh bốn phía, rồi lập tức nhận ra cô gái đang nằm trên cái bàn giải phẫu.

"Á Phàm!" Tiếng gọi bi thương đau xót như đứt từng khúc ruột. Người ấy loạng choạng bước lại, gục lên cái bàn, ôm choàng lấy cô gái bất động, cố sức lay gọi cô.

"Á Phàm tỉnh lại đi! Cô là cô Triệu đây, cháu ơi..." Chị Triệu nước mắt tuôn như mưa, hãi hùng nhìn cái thân hình đã cứng đờ, dường như chị không thể tin đây là cô gái xinh tươi nhanh nhẹn ngày nào. "Thế này là sao? Á Phàm, cháu làm sao thế này..."

"Chị ơi... chị đừng thế này." Thái Vĩ vội gỡ chị Triệu ra khỏi Á Phàm. "Chị hãy bình tĩnh..."

Nhưng chẳng rõ chị Triệu lấy đâu ra sức lực, chị đẩy Thái Vĩ ra, rồi quay lại bước đến trước mặt Phương Mộc, giáng cho anh một cái tát thật mạnh.

Vết bàn tay lập tức hằn trên mặt Phương Mộc, đầu anh ngoặt sang một bên, anh loạng choạng suýt ngã.

Chị Triệu lúc này chẳng khác gì một con sư tử cái đang phẫn nộ, chị xông đến đấm đá Phương Mộc.

"Chú phải trả lại Á Phàm cho tôi! Chú đã hứa những gì với tôi? Sao chú không đi mà chết đi cho xong, hả?"

Phương Mộc bị đánh ngã vật xuống đất, nhưng anh không tránh né cũng không phản kháng, anh mặc cho chị Triệu muốn ra tay thế nào cũng được.

Thái Vĩ và Dương Học Vũ chạy lại kéo chị Triệu tách ra. Họ lôi chị đến một góc tường nhưng chân tay chị vẫn không ngớt vung lên về phía Phương Mộc. Bị hai nam giới khống chế, chị cũng kiệt sức đành ngồi thụp xuống sàn nhà.

"Tôi đã nhầm... đã nhầm to... lẽ ra tôi không nên giao Á Phàm cho chú... tôi nên chết đi mới đúng... chứ không nên là Á Phàm... nó vừa mới được sống yên ổn mấy hôm, thì đã..."

Thái Vĩ cũng xúc động mắt rơm rớm lệ, anh đưa mắt cho Phương Mộc, Phương Mộc gật đầu. Thái Vĩ bèn bước đến xốc chị Triệu lên đưa ra ngoài, mặc kệ chị không ngớt tiếp tục đấm anh.

Phòng Giải phẫu đã trở lại yên tĩnh. Thái Vĩ thở ra một hơi rõ mạnh, anh quay sang bước đến bên Phương Mộc vẫn đang ngồi dưới sàn như vừa nãy, không nhúc nhích.

Thái Vĩ ngồi xuống rẽ tóc Phương Mộc ra nhìn một hồi, nói: "Cậu có sao không?"

Phương Mộc toàn thân run run, mắt mở to nhìn chăm chăm vào Thái Vĩ. Anh bỗng nức nở không thành tiếng.

Thái Vĩ sợ hãi vội đỡ Phương Mộc ngồi thẳng lên, rồi đấm lưng cho anh.

"Cậu đừng thế này, tôi lo lắm." Thái Vĩ vừa đấm lưng Phương Mộc vừa quan sát vẻ mặt anh. "Muốn khóc cậu cứ khóc đi, đừng nén mãi trong lòng."

Người Phương Mộc càng run bần bật, đôi mắt anh như muốn nhô ra khỏi cặp kính, nhưng anh vẫn nghiêng răng mím môi, hình như có một sức nặng ngàn cân đang chèn ngang lồng ngực anh.

Mắt anh vẫn tia máu đỏ, nhưng không có một giọt nước mắt nào.

"Tôi sẽ ra gọi người, cậu cứ ngồi đây, đừng làm gì hết." Thái Vĩ cuống quýt đứng bật dậy chạy ra cửa nhưng vừa cất bước thì thấy Dương Học Vũ vội vã đẩy cửa chạy vào.

"Phương Mộc..." Dương Học Vũ kinh hãi nhìn Phương Mộc đang nằm lả trên sàn. "Thằng Giang Á... đến đầu thú!"

Đại sảnh ở tầng 1, bầu không khí rất căng thẳng. Hơn một chục cảnh sát tư thế sẵn sàng như sắp ra trận, tay đặt vào bao súng hoặc cầm dùi cui, họ nhìn chăm chăm người đàn ông đang đứng ở cửa ra vào.

Ở cửa ngách, Mễ Nam tay xách va li nghiệp vụ, cùng vài cảnh sát nữa xăm xăm bước vào. Lúc nhìn thấy Giang Á, Mễ Nam kinh ngạc, rồi đôi mắt cô bỗng đỏ vằn giận dữ, dường như muốn xông đến vung cái va li đồ nghề đập vào mặt hắn.

Giang Á không để ý đến ai, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Phương Mộc đang bước lại, bên anh là Thái Vĩ và vài người khác.

"Cô ấy đâu rồi?" Giang Á lớn tiếng hỏi, "Nói đi, cô ấy đâu?"

Phương Mộc gầm lên một tiếng vang rền, co chân định xông vào hắn nhưng Thái Vĩ đã kéo anh đứng lại. Anh vùng vằng quấy ra, đưa tay sờ khẩu súng ngắn ở hông Thái Vĩ.

Giang Á không chút sợ hãi, hắn bước lên mấy bước, trông mặt hắn gần như sắp hóa điên.

"Cô ấy đâu rồi..."

Nhanh như cắt, Dương Học Vũ xông đến quật Giang Á ngã gục, bẻ ngoặt hai tay ra sau lưng rồi gọi các đồng nghiệp: "Còng lại!"

Cả đại sảnh bỗng hỗn loạn, hơn chục cảnh sát vội tràn lên, vài anh khống chế Phương Mộc đang định cướp súng, các anh khác vây quanh Giang Á đã bị quật ngã, rồi lập tức còng hắn lại.

Cả hai người đàn ông đều không ngừng phản ứng lại, người nọ trợn mắt nhìn người kia như chỉ muốn lấy mạng đối phương ngay lập tức.

"Mày đã đưa cô ấy đi đâu?" Mặt Giang Á áp sát đất, hắn gào lên như điên dại. "Tao biết mày định làm gì, mày dùng Ngụy Ngụy để uy hiếp tao..."

"Mày câm mồm đi!" Dương Học Vũ tạt mạnh lên đầu Giang Á. "Mày muốn đầu thú hả? Được! Tao sẽ chuẩn bị chỗ cho mày."

"Cô ấy là bệnh nhân! Mày làm thế, quá bỉ ổi." Mặt Giang Á dính đầy đất bụi, hắn vẫn ra sức quấy đập. "Mày trả Ngụy Ngụy ra đây, tao sẽ

đầu thú, nếu không, đừng hòng tao chịu hé răng!"

"Điều này sẽ do mày quyết định được chắc?" Dương Học Vũ nghiêng rằng, túm tóc Giang Á lôi hẳn dậy. "Mày nhìn xem, tao có thể bắt mày phải mở miệng không?"

"Bỏ hẳn ra!" Phương Mộc bỗng đứng im, rồi đẩy Thái Vĩ và mấy đồng nghiệp ra.

Dương Học Vũ kinh ngạc nhìn anh: "Sao?"

"Tôi muốn nói chuyện riêng với hẳn." Phương Mộc chỉ tay vào Giang Á. "Tháo còng cho hẳn!"

Thái Vĩ lập tức phản đối: "Không được!"

"Anh sợ tôi giết hẳn hay sợ hẳn giết tôi?"

"Cả hai!" Thái Vĩ hạ thấp giọng. "Hẳn đã nằm trong tay chúng ta rồi, trả thù cho Á Phàm chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi..."

"Không, anh không hiểu hẳn đâu." Phương Mộc lắc đầu. "Anh cũng không biết cô gái đó nghĩa là gì đối với hẳn."

Thái Vĩ ngạc nhiên, rồi anh trầm ngâm giây lát, sau đó anh khẽ gật đầu.

Mấy phút sau, Phương Mộc và Giang Á ngồi đối diện trong một gian phòng họp nhỏ, bốn mắt gặp nhau, ánh mắt của ai cũng như muốn thiêu đốt đối phương thành tro bụi.

Nhưng cả hai đều gắng hết sức để kiềm chế.

Bên ngoài căn phòng không ngớt có tiếng bước chân đi đi lại lại. Khỏi cần nói cũng biết, đó là Thái Vĩ, Dương Học Vũ và Mễ Nam, họ đang rất căng thẳng canh giữ ở bên ngoài cửa phòng. Nếu bên trong có bất cứ hiện tượng gì khác thường thì họ sẽ xông vào ngay tức khắc.

Phương Mộc lên tiếng trước: "Tại sao anh lại giết Liêu Á Phàm?"

Giang Á xoa cổ tay đang sưng vù, hần nhìn Phương Mộc rồi bình tĩnh nói: "Nếu chưa nhìn thấy Ngụy Ngụy thì tôi sẽ không nói bất cứ điều gì."

"Anh sẽ không thể nhìn thấy cô ta nữa." Phương Mộc nhìn hần, chậm chậm lắc đầu. "Tôi cũng không biết cô ta ở đâu."

"Thế thì ai đã đem cô ấy đi?" Giang Á nhô người về phía trước, ánh mắt hung hãn uy hiếp Phương Mộc. "Cô ấy là người thực vật, nếu không có ai chăm sóc thì cô ấy sẽ chết!"

Nhận ra vẻ lo lắng của anh ta, Phương Mộc bỗng có cảm giác rất yên tâm.

"Cô ta không phải người thực vật!" Phương Mộc lạnh lùng nói: "Tôi qua ở nghĩa trang Long Phong, tôi và cô ta đã tiếp xúc." Anh chỉ tay vào các vết thương trên mặt mình. "Anh nghĩ rằng một người thực vật có thể làm nổi những chuyện này hay sao?"

Giang Á trợn tròn mắt, há mồm, nhìn Phương Mộc. Phải đến nửa phút sau anh ta mới lắc đầu quày quặt. "Không có chuyện đó. Anh nói dối tôi."

"Tôi không cần thiết phải nói dối anh." Phương Mộc ngắt lời anh ta. "Nếu anh không tin, anh có thể đến nghĩa trang Long Phong mà xem, có một tấm bia mộ bị đốt xám đen, bia của một người tên là Tôn Phổ!"

Giang Á há hốc miệng, nhìn Phương Mộc rồi lại ngơ ngác nhìn quanh bốn phía; hình như không thể tin nổi những sự việc này.

"Không thể! Cô ấy đã hôn mê gần một năm trời..." Ánh mắt anh ta đờ ra, miệng lẩm bẫm. "Ngày nào tôi cũng đến bệnh viện với cô ấy..."

"Đúng là cô ta luôn ở sát bên anh, thậm chí cả những buổi tối anh đi giết người cũng thế." Phương Mộc tiếp tục nói. "Sau mỗi lần anh giết người xong, cô ta đều đến tận hiện trường để lại một chuỗi ký tự; anh có biết đó là gì không?"

Giang Á ngó ra nhìn Phương Mộc, hồi lâu sau mới hỏi: "Là gì?"

Phương Mộc nhìn ra cửa gọi to: "Học Vũ!"

Bên ngoài có tiếng "được!", sau đó là những tiếng bước chân vội vã bước đi.

"Anh có hiểu rõ Ngụy Ngụy không? Anh có biết tại sao cô ta tiếp cận anh không?" Phương Mộc lập tức ngoảnh lại đối diện với Giang Á. "Anh cho rằng đó là tình yêu sét đánh hay sao?"

"Im mồm!" Giang Á bỗng gào lên. "Tôi không tin! Trừ phi tôi tận mắt nhìn thấy!"

Dương Học Vũ không để Phương Mộc phải chờ lâu, chỉ vài phút sau anh đã bước vào ném một tệp giấy phôtô xuống trước mặt gã Giang Á, anh gườm gườm nhìn hằm, rồi giơ tay ra hiệu với Phương Mộc, ngụ ý nếu cần thì anh cứ gọi.

Chỉ có mấy tờ giấy mà Giang Á xem đi xem lại mấy lần, cuối cùng anh ta hờ hững đặt mấy tờ phôtô các tấm ảnh chụp các chuỗi ký tự xuống bàn, ngao ngán ngồi lùi lại phía sau, nín lặng.

"Thế nào? Đúng là bút tích của Ngụy Ngụy chứ?" Phương Mộc bình thản nói. "Tôi không nói dối anh. Anh đã bị cô ta lợi dụng từ đầu đến cuối, thế thôi!"

Một lúc lâu sau Giang Á mới vất vả mở miệng, giọng khàn khàn như bất chợt bỗng già đi mấy chục tuổi.

"Tôn Phổ là ai?" Ánh mắt anh ta thậm chí có nét nài nỉ: "Những số mã này là gì?"

Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi quyết định cứ cho anh ta biết sự thật.

Một câu chuyện cũ. Nén nhịn chín năm để chờ ngày bùng ra. Quá khứ rồi mờ mịt, và thực tế, tất cả dần dần hiện nguyên hình trước mắt Giang Á. Về mặt anh ta sừng sốt kinh hoàng rồi phẫn nộ, ghen tuông rồi uất ức, cuối cùng biến thành ngây đờ ngệt ra.

Nghe xong, anh ta vẫn thẫn thờ nhìn Phương Mộc, cuối cùng là một tiếng thở dài.

"Thì ra, cô ấy yêu hẳn tha thiết." Giang Á lẩm bẩm, ánh mắt anh ta như đang trong cơn mê. "Thế mà tôi vẫn tưởng mình mới là người mà cô ta yêu nhất."

"Bây giờ, đến lượt anh!" Phương Mộc bỗng nắm chặt nắm tay, giọng anh run lên. "Tại sao anh lại giết Liêu Á Phàm? Chỉ vì cô ấy làm ngã Ngụy Ngụy hay sao?"

Giang Á nhìn Phương Mộc, hình như anh ta không hiểu Phương Mộc nói gì, vẫn tiếp tục lẩm bẩm: "... Mỗi lần cô ấy nhìn thấy những kẻ đáng ghét, những chuyện đáng tức giận, cô ấy đều nói... nếu cả lũ chúng nó chết đi thì tốt... thì thế giới này sẽ tốt đẹp hơn nhiều. Tôi không thể cứu cô ấy nhưng tôi có thể tỏ ra rất mạnh mẽ, để giúp cô ấy cảm thấy cuộc đời đẹp hơn..."

"Nay anh đã biết rồi, tất cả những việc anh đã làm đều không có ý nghĩa gì hết." Phương Mộc gắng sức để giữ bình tĩnh. "Hãy đầu thú đi! Tôi bảo đảm anh sẽ được xét xử công bằng."

"Đầu thú?" Hình như Giang Á vừa mới hoàn hồn, anh ta nhẩm lại hai chữ này và đang cố nghĩ xem nó có nghĩa là gì. "Đầu thú... đầu thú..."

Giang Á bỗng bật cười, rồi lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Phương Mộc.

"Anh cảnh sát Phương Mộc còn nhớ câu chuyện về thằng bé Cầu Đạn tôi kể cho anh nghe chứ?" Con người Giang Á lúc này khác hẳn lúc nãy. "Nó mãi mãi chỉ là một chuyện kể mà thôi."

"Tôi muốn anh hãy đầu thú." Phương Mộc dẫn từng chữ một. "Anh không thể thoát."

"Không! Ánh sáng thành phố thà rằng tự tắt, chứ không chịu khuất phục bởi một thứ pháp luật bất công." Giang Á cất cao giọng: "Trước

đây anh ta vì người khác, nhưng ngày nay anh ta vì bản thân mình. Tôi bảo đảm với anh rằng anh sẽ nhìn thấy một chùm Ánh sáng thành phố còn trong sáng hơn nữa!"

Phương Mộc không sao kìm nén được nữa, anh đứng phắt dậy, chiếc ghế đang ngồi bị lật ngửa kêu đánh rầm một tiếng.

Gần như đồng thời, Thái Vĩ và Dương Học Vũ xông ngay vào, phía sau còn có cả Mễ Nam đang rất căng thẳng.

"Các người vào thật đúng lúc." Giang Á bình tĩnh nhìn họ. "Lúc trước tôi nói là muốn đầu thú chứ gì? Xin lỗi nhé, tôi chỉ nói đùa!"

Anh ta đưa hai tay ra.

"Các người cứ phạt tôi đi!"

Trong căn phòng xếp đựng các đồ tạp vật ở bệnh viện Nhân Dân, nơi Liêu Á Phàm bị hại, cảnh sát không thu thập được bất cứ dấu vết gì có giá trị. Dấu tay và dấu chân đều bị hung thủ xóa sạch sẽ tỉ mỉ sau khi gây án. Gian gầm cầu thang này là góc chết của camera giám sát của bệnh viện, nên xem băng hình cũng không tìm thấy một chút manh mối gì.

Ánh sáng thành phố vẫn duy trì được tác phong cẩn thận xưa nay.

Không có khẩu cung, không có chứng cứ. Cuộc đối thoại giữa Giang Á và Phương Mộc ở phòng họp tuy được ghi âm nhưng không có câu nói nào có thể coi là chứng cứ để khởi tố Giang Á cả.

Và dù hãn thừa nhận, thì trong tình hình không có bất kỳ bằng chứng hình sự nào, vẫn không thể lôi hãn ra trước pháp luật xử lý.

Giang Á chỉ bị tạm giam 15 ngày vì gây rối trật tự công vụ thường ngày của cơ quan công an mà thôi.

Thi thể Liêu Á Phàm được khám nghiệm kỹ hơn, nếu không phát hiện ra manh mối gì có giá trị thì sẽ được hỏa táng trong tuần tới, nếu Phương Mộc và chị Triệu đồng ý.

Đêm. Thái Vĩ đưa Phương Mộc trở về nhà.

Anh đỗ xe dưới sân khu nhà. Chưa vội đi ngay, anh lấy ra bao thuốc, rồi cả hai cùng châm lửa hút.

"Hay là..." Thái Vĩ thận trọng để ý sắc mặt Phương Mộc. "Cậu tạm về chỗ tôi ít hôm đã?"

Phương Mộc lắc đầu, anh mở cửa rồi xuống xe.

Đứng ở hành lang, đứng trước cánh cửa quen thuộc, Phương Mộc không dám mở cửa nữa. Phải đến 10 phút sau anh mới lấy chìa khóa ra.

Bước vào, rồi bật đèn. Ánh đèn vàng hoe ấm áp bỗng tràn ngập căn phòng khách. Phương Mộc đứng ngây ở cửa, chẳng khác gì một người xa lạ nhìn khắp căn phòng.

Tất cả vẫn thế, không có gì thay đổi, nhưng lại có thay đổi rất lớn.

Cô gái kia sẽ mãi mãi không bao giờ xuất hiện ở đây nữa.

Bên cửa, một đôi giày thể thao cũ; bề mặt ố vàng, dây giày bị xơ ra, đế giày vẫn còn dính chút bùn đã khô cứng.

Đúng, đúng là hôm đó. Trận tuyết đầu mùa rơi xuống thành phố C. Á Phàm không muốn đi về nhà bằng đôi boots mới mua, sợ nó bị dính tuyết ướt.

Phương Mộc bỗng cảm thấy hít thở rất khó khăn, anh nhìn sang chỗ khác. Rồi anh từ từ bước đến bên cửa phòng ngủ, do dự một lúc, cuối cùng khẽ đẩy cửa phòng.

Một thứ mùi quen thuộc bỗng phả ra.

Đây là mùi gì? Ngày nào Phương Mộc cũng sống trong cái mùi này, mà anh chưa từng nghĩ nó từ đâu đến.

Là mùi dầu gội đầu? Mùi sữa tắm? Mùi nước hoa? Hay mùi đặc trưng của da dẻ người con gái kia?

Anh bật đèn, tất cả trong phòng bỗng hết sức rõ nét.

Trên giường, là cái chăn, chiếc gối bọc vải nhung của Á Phàm. Chiếc váy ngủ vắt trên ghế. Trên bàn là vài thứ mỹ phẩm và mảnh gương soi. Bên trong tủ áo đang mở, là quần áo của cô.

Tất cả đều liên quan đến Á Phàm. Tất cả đều không liên quan đến cô nữa.

Nỗi bi thương bỗng tràn đến, Phương Mộc hơi chao đảo, anh cố bám vào bậu cửa để đứng cho vững.

Hai chữ đau lòng người ta thường nói, không phải là cảm giác tâm lý mà là sự đau đớn rất hiện thực, rất vật chất. Nó bám riết, nó nằm sâu trong lòng ta không thể vợi đi.

Suốt hơn mười tiếng đồng hồ, trong đầu Phương Mộc hiện lên vô số khả năng.

Nếu anh không gặp y tá Nam, thì tốt biết mấy.

Nếu anh lựa chọn tin ở Á Phàm, thì tốt biết mấy.

Nếu anh không đến nghĩa trang Long Phong, thì tốt biết mấy.

Khi biết rằng Giang Á sẽ bắt anh phải mất người mà anh yêu nhất, nếu anh nghĩ đến Á Phàm trước...

Thì tốt biết mấy.

Nhưng tất cả đã không thể làm lại. Giống như Phương Mộc trong giây phút hệ trọng không thể đổi lòng mình.

Tình yêu, là một thứ thuộc về bản năng. Là một phản xạ tự nhiên. Là một cảm xúc khó mà có thể che giấu.

Con người mà ta nghĩ đến đầu tiên.

Có điều, người con gái như nhánh cỏ dại bị thờ ơ này đã chết trong sự hờ hững của Phương Mộc.

Trên đời này còn thứ gì quá muộn để ân hận hơn chuyện này nữa không?

Chưa từng dẫn cô ấy đi công viên. Chưa từng cùng cô ấy ngồi ăn một bữa cho tử tế. Chưa từng giới thiệu cô ấy với bạn bè. Chưa từng thật sự chân tình nói với cô ấy một câu...

Á Phàm, chúng ta hãy kết hôn!

Cô ấy đã không bao giờ trở về nữa.

Con tim Phương Mộc như bị bóp nghẹt, anh gần như sắp ngạt thở. Anh cảm thấy toàn thân tê cứng, anh như bị trôi đến cái ghế rồi nhẹ bồng, ngồi xuống.

Anh gục đầu xuống đầu gối, hai tay anh túm chặt mái tóc.

Hãy bình tĩnh. Hãy kiềm chế. Phải đối mặt với hiện thực. Phải trả thù rửa hận cho Á Phàm.

Mấy phút sau, dường như máu của Phương Mộc lại tuần hoàn khắp cơ thể. Anh khẽ thở một hơi nhẹ nhõm, ngẩng đầu, đưa tay vào túi áo lần tìm.

Chẳng thấy gì. Anh nhớ ra bao thuốc đã bị rơi mất.

Lúc này anh quá thèm thuốc lá, nó sẽ giúp tâm trạng anh được thăng bằng, khói thuốc sẽ làm nhòa đi các sự vật quen thuộc trước mắt. Anh nhìn khắp căn phòng, rồi nhanh chóng nhìn thấy bao thuốc lá để trên chiếc tủ đầu giường.

Là của Á Phàm để lại. Phương Mộc chật vật bước lại cầm bao thuốc lên, và bỗng nhận ra một mẫu giấy đặt bên dưới bao thuốc.

Bên trên là mấy chữ xiêu vẹo và một dấu chấm than to tướng.

Nếu hút nữa, sẽ tự chặt ngón tay!

Bao nỗi bi thương dồn nén suốt một ngày bỗng cùng một lúc trào lên như nước lũ ào ào uy hiếp con đê.

Phương Mộc ngồi thụp xuống đất bưng mặt khóc nức nở.

Chương 25: CƯỚP ĐOẠT

Suốt đêm không ngủ.

Anh lão đảo đi xuống cầu thang, cũng không biết lúc này là mấy giờ nữa. Hình như thời gian là thứ có thể có hoặc không.

Hiệu cafe "Lost in Paradise". Bên trong tối om, cửa cuốn và các tấm rèm cửa sổ bằng vải nhung dày dặn chặn hết ánh mặt trời và những tiếng người lao xao ngoài phố. So với sự náo nhiệt của đường phố ngoài kia, thì trong này là một thế giới khép kín tuyệt đối.

Yên tĩnh. Tối đen. Cùng với sự tuyệt vọng và chờ đợi tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Chân xỏ đôi dép lê, anh chậm rãi đi đi lại lại trong cửa hàng. Mắt anh dần thích nghi với bóng tối trong này, mọi bóng âm u trong cửa hàng dần hiện rõ khuôn hình, chúng như những sự vật cổ quái vừa cựa quậy thoát ra khỏi không gian toàn mực đen, thân xác chúng vẫn còn dính nhớp.

Anh không muốn nói năng, cũng không muốn nghĩ ngợi gì. Lòng anh cũng như cái quán này, trống vắng, ngoài bóng tối ra chỉ có những đồ vật vô hồn không chút sinh khí.

Cô nhân viên đã để lại bức thư xin thôi việc, rồi ra đi, tiền công tháng này cũng chẳng kịp lấy. Có lẽ cô ta đã phát hiện ra cái đầu của gã bác sĩ. Nhưng điều ấy cũng chẳng sao, cái đầu đáng ghét ấy đã bị anh thui trụi tóc, lột hết da và cơ, đập nát hộp sọ, sau đó ném xuống sông Lê Thông rồi!

Điều duy nhất khiến anh cảm thấy hối tiếc là anh không còn cái thứ đồ chơi ấy để mà xả giận nữa.

Nhưng, anh có thật sự cần thiết phải xả giận không?

Tất thấy chỉ là một trò lừa bịp. Cái thứ gọi là tình yêu, chẳng qua chỉ là ảo giác do anh tự huyễn hoặc mình mà thôi. Dù ngày nay Ánh sáng thành phố đã trở thành vị thần bảo hộ cho thành phố này, thì anh vẫn chỉ là một quân cờ để người khác sai khiến!

Anh không hận cô ta, thậm chí không hề có ý định đi tìm cô ta làm gì, thì tất nhiên càng không thiết truy hỏi cái vấn đề nực cười:

Thực ra em có yêu anh không?

Anh mất cô ấy, nhưng anh lại có được cái danh hiệu thiên hạ đều ngưỡng mộ Ánh sáng thành phố.

Cái danh hiệu vang dội, nóng bỏng, mạnh mẽ, có khí thế ngất cao và tinh thần chính nghĩa không thể phủ nhận.

Cô ấy không hề bị hôn mê, tất nhiên cô ấy đã nghe nói về Ánh sáng thành phố.

Nếu có ngày gặp lại nhau, anh sẽ bình tĩnh đối diện với cô, cảm ơn cô đã sắm một vai đặc biệt quan trọng trong đời anh. Tất cả, là do cô ban cho, nhưng anh không hề hối hận. Cô đã khơi dậy tiềm năng mạnh mẽ trong con người anh, để anh hiểu ra mình không những có thể đứng vững ở thành phố này mà còn có thể khiến nó thay đổi.

Có lẽ cô sẽ cảm thấy buồn ngủ hăng hực, vì cô hiểu rõ anh đã vượt qua con người mà cô dự định bồi dưỡng đào tạo.

Bỗng có tiếng nhè nhẹ gõ vào cái cửa cuốn. Anh hoang mang, và lập tức bừng tỉnh, ra khỏi trạng thái ảo tưởng xa vời.

Có thể là ai? Gã cảnh sát ấy chăng?

Lần đầu tiên anh cảm thấy hơi hối hận về hành vi giết người. Ngụy Ngụy không phải người thực vật, có lẽ cú ngã ấy là do cô ta cố ý, từ đó dẫn dụ anh giết chết cô gái vô tội kia. Đó là một trong chuỗi kế hoạch của Ngụy Ngụy.

Anh không nghĩ nhiều nữa, anh tiện tay cầm cái đài nền bằng đồng đang ở trên bàn giấu ra sau lưng, rồi bước đến bên cửa mở cánh cửa cuốn.

Bên ngoài cánh cửa kính dày nặng là một cậu thanh niên đang ở lứa tuổi học sinh tay đang cầm mấy quyển sách, cậu ta tò mò nhìn vào gian cửa hàng.

"Anh ơi, hôm nay có bán hàng không?"

Anh ngó ra, rồi bật cười.

"Có!"

Tại sao lại không nhỉ? Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, chùm ánh sáng vẫn phải chiếu rọi cái thành phố này.

Anh mở cửa cho khách vào. Sau đó anh lên gác khẩn trương rửa mặt đánh răng, rồi pha một ly cafe đầu tiên bưng ra cho khách và kèm theo nụ cười thân thiện. Sau đó anh nhìn sang cái bàn kê ở góc đông bắc đã lâu không ai đụng đến, anh cầm tấm bìa "Khách đã đặt chỗ" đặt lên quầy bán hàng.

Khách vào quán đông dần, chủ yếu là các cô cậu học sinh đang ôn tập bài vở để thi cuối học kỳ, thỉnh thoảng có một cậu bước đến cái giá sách tìm tài liệu tham khảo. Hương cafe thơm ngát tỏa khắp cửa hàng hòa quyện với các tiếng sột soạt giở sách, tiếng thì thầm nhỏ to của vài đôi nam nữ. Không khí rất êm đềm hài hòa.

Anh ngồi sau quầy hàng, nhìn bộ bàn ghế kê ở góc đông bắc. Một nam trung niên đầu hơi hói đang chăm chú nghiền ngẫm một cuốn sách tâm lý học khá dày.

Anh ta tùm tùm, ngoảnh sang bên, giở sang trang khác rồi nhẩn nha đọc.

Kẻ tiếp theo bị Ánh sáng thành phố tiêu diệt, sẽ là ai đây?

Thi thể của Liêu Á Phàm đã được khám nghiệm xong, loại trừ các khả năng khác dẫn đến tử vong. Năm ngày sau khi xảy ra vụ án, việc hỏa táng đã hoàn tất. Thái Vĩ đã có ý định giúp Phương Mộc tổ chức tang lễ long trọng, Sở Công an tỉnh, Công an thành phố và các thành viên tổ chuyên án đều rất ủng hộ. Nhưng Phương Mộc tỏ ra không mặn mà. Á Phàm đã mất, người còn sống đau đau buồn và nhớ nhung đến mấy, thì cô ấy đâu có thể cảm nhận gì được nữa?

Phương Mộc chỉ muốn có được tro của Á Phàm nhưng anh bị chị Triệu phản đối kịch liệt. Hôm tổ chức hỏa táng, chị Triệu khóc đến chết ngất. Khi ôm được bình tro rồi, chị cấm không cho ai được đụng đến.

"Chú đi đi, tôi không muốn thấy mặt chú nữa." Nhìn Phương Mộc đang có ý nài nỉ, chị nói rất rắn và kiên quyết. "Á Phàm và chú không có quan hệ gì hết, nó là con gái tôi, mãi mãi là con gái tôi."

Anh chưa từng yêu Á Phàm, thì nên để cô ấy ở gần người thương yêu cô ấy.

Có yêu hay là chưa từng yêu, điều này cũng giày vò Phương Mộc mấy ngày trời. Anh cố lục trí nhớ hòng tìm ra một chút gì đó khả dĩ giảm bớt sự áy náy trong lòng nhưng vẫn là vô ích.

Anh chưa từng để cho Á Phàm có được một chút cảm nhận về tình cảm vợ chồng, lần nói chuyện cuối cùng của hai người thì chấm dứt bằng sự chỉ trích của Phương Mộc.

Á Phàm cho đến chết vẫn không có được tình yêu thậm chí một chút lòng tin của Phương Mộc.

Nỗi khúc mắc này khiến Phương Mộc rơi vào trạng thái chơi vơi, anh chẳng khác gì một cái xác không hồn sống vật vờ trong căn nhà đơn sơ một phòng khách cộng với một phòng ngủ. Không bước ra khỏi nhà. Ngày ngày anh hoặc bị giằng xé bứt rứt trong những hồi ức, hoặc là nằm ngủ; và gần như không ăn uống gì. Vài phút sau mỗi lần thức dậy, anh vẫn có cảm giác Á Phàm đang tồn tại trong nhà này, cô đang trong bếp chuẩn bị món ăn sáng, hoặc đang ở trong phòng ngủ trang điểm tỉ mỉ.

Thậm chí khi anh lơ mơ bước đến gian vệ sinh, anh vẫn giữ thói quen gõ cửa, và chờ một câu trả lời: "Có người! Chờ một lát."

Nhưng trả lời anh chỉ là sự im lặng, cho đến khi anh thả tay xuống, đứng ngoài cửa và dần dần tỉnh lại.

Có lẽ mỗi lần đi vào giấc ngủ đều bước vào một vòng luân hồi sinh tử. Khi mở mắt ra, thì như lúc mới sinh. Sau đó, người sống phải từ từ gom lại các mảnh ký ức rời rạc nhưng lại không muốn ghép chúng với nhau. Anh hít vào một hơi thật sâu, cố làm ra vẻ cứng cỏi đối mặt với một ngày mới đang dần u ám.

Biên Bình cho Phương Mộc nghỉ phép dài ngày, anh còn thường xuyên gọi điện thăm hỏi. Nhưng dù sếp có ân cần thế nào thì câu trả lời của Phương Mộc luôn đơn giản chỉ là "vâng". Dù ầm ừ như thế thì vẫn khiến cho sếp Biên Bình cảm thấy yên tâm. Anh rất hiểu anh chàng Phương Mộc này, chỉ cần anh ta không đi giết ai hoặc không bị ai giết thì đã là quá may mắn rồi.

Người thấy lo cho anh không chỉ mình Biên Bình mà còn có Thái Vĩ nữa. Sau giờ tan tầm, anh thường đến thăm Phương Mộc, đây gần như là một việc anh phải làm trong ngày. Dù mỗi lần đến thăm anh đều thấy Phương Mộc hoặc là ngồi ngây trên sofa, hoặc là tay cầm điều thuốc đã cháy gần hết đi đi lại lại trong phòng, thì Thái Vĩ vẫn cho rằng việc anh đến thăm bạn là rất cần thiết. Nếu anh không đến và cầm theo chút đồ ăn, ngồi nhìn Phương Mộc ăn, thì e rằng anh ta sẽ chết đói trong căn nhà này cũng nên.

Hôm nay lúc trời gần tối, Thái Vĩ lại đến như mọi lần. Gõ cửa chán chê mới thấy Phương Mộc ra mở cửa mời anh vào. Phương Mộc sắc mặt vô cảm, quay trở lại sofa ngồi xuống, bước chân như chơi vơi, người anh như bồng bênh nhẹ bồng.

Thái Vĩ vừa bước vào lập tức ngửi thấy một thứ mùi thiu thối rất khó chịu, anh cau mày... và nhận ra trên bàn là bát sủi cảo trộn với thịt bò mà hôm qua anh xách đến. Anh nhìn Phương Mộc, Phương Mộc vẫn

ăn mặc giống hết hôm qua, biết ngay là anh chàng này không hề thay quần áo và cũng bỏ cả ăn.

"Này cậu..." Thái Vĩ trầm ngâm một lát, rồi chậm rãi nói: "Cậu hãy ra ngoài đi lại, vận động..."

Phương Mộc không có phản ứng gì, vẫn ngồi đờ đẫn nhìn ra phía trước, bất động.

"Nếu cậu cứ tiếp tục thế này thì chỉ có thể..." Thái Vĩ cầm chiếc áo khoác của Phương Mộc ném vào người anh: "...Hoặc là cậu sẽ hóa điên, hoặc cậu sẽ khiến bọn tôi hóa điên!"

Hai chữ "bọn tôi" bao gồm Thái Vĩ và cả Mễ Nam.

Kể từ sau buổi tối hôm nọ, Mễ Nam không gọi điện cho Phương Mộc lần nào nhưng hàng ngày cô đều gọi điện cho Thái Vĩ hỏi thăm về tình hình Phương Mộc.

Cô cũng đã biết, nếu Phương Mộc không hiểu lầm rằng Giang Á định ra tay với cô, thì Liêu Á Phàm đã không phải bỏ mạng.

Sau bao tháng trời suy đoán, băn khoăn, Mễ Nam đã hiểu rõ vị trí của mình trong lòng Phương Mộc. Nhưng cô vẫn chưa kịp cảm nhận niềm hạnh phúc và niềm vui này, bởi vì câu trả lời mà cô cảm nhận được đã phải đổi bằng tính mạng của một cô gái.

Mễ Nam không xin lỗi Phương Mộc và càng không trách gì anh; gần như "gàn dở", cô dốc sức vào việc thu thập mọi dấu vết trong cái gian xép chứa đồ tạp vật của bệnh viện. Liên mấy ngày mấy đêm cô không ngủ cũng không nghỉ ngơi.

"Cậu đừng phụ lòng bọn tôi." Thái Vĩ khẽ nói. "Nhất là Mễ Nam, cô ấy sắp hóa điên rồi!"

Cái tên này khiến sắc mặt Phương Mộc có chút thay đổi, khuôn mặt anh có nét hối hận xen lẫn bi thương. Tuy nhiên vài giây sau đó anh cũng gật đầu.

Trong quán ăn nhỏ dưới sân khu nhà, Thái Vĩ gọi liền vài món thức ăn. Trong lúc ngồi chờ nhà hàng bưng ra, anh đưa cho Phương Mộc một tệp tài liệu.

"Đã có kết quả xét nghiệm AND, cái xác không đầu ấy chính là anh bác sĩ kia." Thái Vĩ hạ thấp giọng. "Gia đình nạn nhân cũng đã xác nhận."

Phương Mộc cầm lấy tài liệu, ngẩng nhìn Thái Vĩ.

Thái Vĩ hiểu ý Phương Mộc là gì, anh bất lực lắc đầu: "Có động cơ nhưng không có chứng cứ."

Tia hy vọng trong mắt Phương Mộc vừa sáng lên thì đã nhạt nhòa, anh không mở xem tệp tài liệu mà đặt nó xuống bàn.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ không để chuyện này kết thúc ở đây." Thái Vĩ nhìn Phương Mộc, rất ái ngại. "Giả sử từ nay trở đi tôi không làm gì nữa thì tôi vẫn giúp cậu trả mối thù này."

"Không đơn giản thế đâu." Hồi lâu sau Phương Mộc mới lắc đầu nói. "Anh chưa hiểu về hắc." "

"Tôi không cần hiểu hắc. Tôi chỉ cần bắt hắc phải mở miệng là được!" Khuôn mặt Thái Vĩ có nét tàn khốc. "Cậu chớ coi thường thủ đoạn của các chiến hữu."

Phương Mộc nhìn thẳng vào Thái Vĩ, bất ngờ nói: "Ngay từ ngày đầu tiên làm cảnh sát, anh đã nói với tôi rằng tôi không thích hợp với nghề này."

Thái Vĩ rất kinh ngạc khi Phương Mộc bỗng nhiên nhắc đến điều này. Anh tròn mắt nhìn Phương Mộc hồi lâu, rồi đáp: "Đúng!"

"Tại sao..." Phương Mộc lập tức hỏi luôn. "Tại sao anh có cảm giác tôi không thích hợp để làm cảnh sát?"

"Cậu tự biết rõ mà!" Thái Vĩ nhìn xung quanh, rồi hạ thấp giọng. "Nếu cậu cảm thấy khó có thể giải quyết bằng pháp luật thì cậu sẽ dùng

cách của mình."

"Cho nên anh lo rằng tôi sẽ giết thẳng Giang Á chứ gì?" Phương Mộc nghĩ ngợi, rồi lại hỏi: "Vì thế ngày nào anh cũng kèm riết tôi?"

"Đúng!" Thái Vĩ hơi bực mình. "Bọn Tôn Phổ, Kim Vĩnh Dụ, cha con gã Lương Tứ Hải... có cần tôi kể thêm nữa không?"

Phương Mộc không nói gì, anh chỉ im lặng nhìn Thái Vĩ.

"Tôi không muốn nhắc đến những chuyện này nữa." Thái Vĩ hất tay bảo người phục vụ đang đi tới hãy lui ra xa. "Nhưng, người anh em thân thiết ạ, không phải lúc nào cậu cũng gặp may đâu! Tôi không muốn cậu sẽ phí đời mình..."

"Anh thì sao?" Phương Mộc bỗng hỏi vặn lại. "Là cảnh sát, mà lại tra tấn bức cung thì khác gì giết người?"

Thái Vĩ cứng lưỡi. Đúng thế, đánh đập bức cung hay là giết người, đều là hành vi sai trái vi phạm nghiệp vụ cảnh sát.

"Nhưng..." Thái Vĩ vẫn chưa chịu, anh vội giải thích:

"Đâu có thể đánh đồng coi là như nhau?"

"Vẫn là như nhau!" Phương Mộc bình tĩnh nói. "Tôi rất cảm ơn anh, tôi cũng không muốn lôi kéo anh vào cuộc."

Anh bỗng nắm chặt tay Thái Vĩ, kéo rất mạnh, Thái Vĩ phải chao người đi.

"Dù anh có chấp nhận hay không, hiện nay tôi vẫn là cảnh sát. Anh đừng quên!"

Phương Mộc nhìn vào mắt Thái Vĩ, chậm rãi nói từng tiếng một: "Dù tôi chết, tôi vẫn là cảnh sát."

Đúng, tôi là Phương Mộc, tôi là cảnh sát.

Đây là sự lựa chọn của anh chứ không phải vì cái điều gọi là sứ mệnh cảnh sát gì cả. Thuộc tính tự nhiên của nghề nghiệp này là buộc phải sống giữa hai vùng sáng và tối, hành động bên cạnh ranh giới của pháp luật. Nếu tuyệt đối chấp hành quy tắc thì không thể trở thành một cảnh sát tốt. Nghe điều này có vẻ không ổn nhưng đó chính là sự thật mà người cảnh sát nào cũng hiểu rất rõ.

Sở dĩ Phương Mộc muốn dùng phương thức của cảnh sát để kết thúc vụ việc, là vì gã Giang Á.

Vụ nổ ở thôn Đại Liễu xảy ra đã gần một tháng. Cái tên Nhậm Xuyên đã dần nguội đi trong đông đảo công chúng, còn cái tên Ánh sáng thành phố thì ngày càng nóng lên. Hắn đã thật sự khơi dậy không khí sục sôi gay gắt trong thành phố này. Khắp phố phường ngõ ngách bàn tán, đều cho rằng giết chóc là cách duy nhất để thực thi chính nghĩa và công bằng.

Kẻ làm điều xấu, phải chết!

Dân thành phố này đang tràn ngập cảm giác cuồng nhiệt và thỏa mãn chưa từng có. Kể cũng hay, ở đây bỗng có một làn ánh sáng, một vị thần, rất sẵn thì giờ để sẵn sàng vung đao lấy đầu kẻ làm điều ác. Người ấy là chính nghĩa, là sức mạnh, nhưng cũng rất bí hiểm. Cho nên ai ai cũng trở nên thận trọng rón rén trong lời nói và việc làm, sợ mình sẽ biến thành mục tiêu tiếp theo của Ánh sáng thành phố.

Người ta bỗng trở nên không e dè gì nữa, những nỗi phẫn uất đối với xã hội tích tụ bấy lâu, họ xả ra bằng hết. Sợ cóc gì! Đã có Ánh sáng thành phố! Anh ấy thuộc về chúng ta, là của mỗi người chúng ta!

Người có còn dám hà hiếp chúng ông như trước nữa không?

Và mọi người đều mở to mắt tìm kiếm bất cứ hành vi "tội ác" nào trong thành phố này, giống như những lũ chuột chỉ thích tìm đến những chỗ tối tăm ẩm thấp bẩn thỉu. Hễ họ cho rằng mình đã "phát hiện ra" thì họ vội nói âm lên cho thiên hạ biết. Tuyên truyền khắp trên các đường dây nóng của mạng, của báo chí, của ti vi càng rộng càng tốt.

Thành phố C biến thành một thùng rác khổng lồ, vô số cáu bẩn, xú uế, hôi thối ở đáy thùng đều bị lật ra bằng hết.

Cái ác được phóng đại tới đa, cái thiện bị thu hẹp thành những mảnh vụn.

Ai cũng mong, mong muốn những gã lái taxi từ chối chở khách, những kẻ gian thương buôn bán thực phẩm độc hại, những công chức nói năng cục cằn, những kẻ bán bảo hiểm dối trá... đều bị chết dưới bàn tay của Ánh sáng thành phố, và mỗi người cũng đều hy vọng trở thành một mảnh nhỏ của lưỡi dao sắc Ánh sáng thành phố.

Phương Mộc nhìn nhận rằng tên Giang Á không chỉ giết các nạn nhân như Ngụy Minh Quân và Khương Duy Lợi, hắn đã giết mọi thiện chí và hy vọng của thành phố này. Hắn đã khiến tất cả mọi thị dân đều lột xác biến thành dã thú đầy thù hận.

Dùng bạo lực trừ bạo lực? Không, không được làm thế.

Chỉ có trời biết Phương Mộc muốn giết gã Giang Á đến nhường nào! Nhưng đó chỉ là cách dùng hành vi ác độc để thế chỗ tội ác, tựa như con dã thú này tiêu diệt con dã thú kia, tựa như sư tử ăn thịt con linh cẩu.

Việc này không thể làm thay đổi một thành phố đã biến thành khu rừng.

Nếu muốn để cho dân chúng toàn thành hiểu đâu mới là chính nghĩa chân chính, muốn khôi phục không khí tốt lành bình yên của thành phố, cần phải có một làn ánh sáng khác.

Phương Mộc cúi nhìn tấm thẻ cảnh sát trong tay, chiếc huy hiệu sĩ quan cảnh sát in trên đó đang lấp lánh.

Tôi là Phương Mộc, 32 tuổi, tôi là một cảnh sát. Có lẽ tôi có thể sống đến 60 tuổi, 70 tuổi hoặc lâu hơn nữa. Nhưng dù được sống lâu đến đâu, thì đời tôi chỉ có thể làm một việc.

Dùng danh nghĩa của cảnh sát để tiêu diệt cái làn ánh sáng kia.

Sáng hôm sau, Dương Học Vũ gọi điện đến, trước hết anh thận trọng hỏi Phương Mộc đã bình phục ra sao rồi, sau đó anh thông báo Phương Mộc đến khu công an họp.

8 giờ 55 phút, Phương Mộc lái xe đến nơi. Vừa bước vào đại sảnh của khu nhà làm việc anh liền nhìn thấy Mễ Nam lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế dài nhìn ra ngoài cửa.

Thấy Phương Mộc vào, cô căng thẳng đứng lên, lúng túng không biết nên ứng xử ra sao nên vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Bốn mắt gặp nhau, Phương Mộc lại thấy buồn bã. Anh gắng hết sức ổn định tâm trạng, cố gượng mỉm cười với Mễ Nam.

Nụ cười này khiến cô có thêm chút can đảm, cô bước lại, không ngớt quan sát khuôn mặt Phương Mộc.

"Anh vẫn ổn chứ?"

"Ừ." Phương Mộc trả lời ngắn gọn, rồi anh bước đến cửa thang máy đưa tay ấn nút.

Mễ Nam ngượng ngịu nhìn anh, và đành lẳng lặng cùng anh đứng chờ thang máy.

Thang máy đã xuống tầng 1, Phương Mộc bước vào khoang, Mễ Nam cũng vào theo. Phương Mộc ấn nút tầng 4, rồi nhìn lên ô hiển thị chữ số đang dịch chuyển, anh không có ý định nói chuyện.

Từ tầng 1 lên tầng 4 chỉ có mấy giây đồng hồ nhưng với cả hai người, sao mà lâu như vài giờ. Một tiếng "keng" vang lên, thang máy dừng ở tầng 4. Phương Mộc không đợi cửa tự động mở, anh vội ấn nút luôn. Vừa bước ra thì áo anh đã bị Mễ Nam kéo lại.

Anh quay người, và nhìn thấy đôi mắt cô nhòa lệ.

"Em không biết nên nói gì với anh... em cũng biết dù em nói gì cũng là vô ích..." Mễ Nam trào nước mắt. "Em chỉ muốn nói với anh rằng em rất buồn, rất buồn..."

Phương Mộc định mỉm cười với cô nhưng vẻ mặt anh lúc này lại khó coi hơn bao giờ hết; anh nhẹ nhàng gỡ tay Mễ Nam, rồi quay người bước ra.

Trưởng khu đã chờ trong phòng họp từ lâu, thấy Phương Mộc bước vào, ông chủ động mời anh hút thuốc rồi bật lửa cho anh châm.

"Lẽ ra nên để cậu nghỉ thêm vài hôm nữa." Ông áy náy nói: "Nhưng, sự việc liên quan đến vợ chưa cưới của cậu nên tôi cảm thấy cậu có mặt thì tốt hơn."

Các thành viên tổ chuyên án lục tục bước vào phòng họp, dù lạ hay quen Phương Mộc, mọi người đều chào hỏi anh mấy câu, phần nhiều là động viên an ủi anh. Phương Mộc trả lời vài người, sau đó anh lặng thinh không nói gì nữa. Anh hiểu ý tốt của các đồng nghiệp nhưng anh không muốn thể hiện cái vẻ mặt của người bị hại trước mặt họ và càng không muốn để cho tâm trạng của mình ảnh hưởng đến người khác.

Tất cả mọi người đã tề tựu, trưởng khu tuyên bố bắt đầu họp.

Nội dung chủ yếu của cuộc họp là tổng kết, phân tích các manh mối và thông tin đã nắm được trong thời gian qua, thông báo về các tình tiết của vụ án Liêu Á Phàm bị sát hại.

Phương hướng chung là: động viên mọi sức mạnh có thể động viên, thu thập mọi manh mối có thể có, tìm ra mọi chứng cứ có thể tìm, và tuyệt đối không buông tha tên Ánh sáng thành phố.

Nếu nói những nạn nhân trước đây đa phần là "ác nhân", phía cảnh sát cũng có phần thiếu sót sảng, thì lần này nạn nhân là người nhà cảnh sát, chuyện này hoàn toàn không thể chịu đựng nổi nữa.

Tổ chuyên án đã cử lực lượng đến nhà cũ của Giang Á ở thôn La Dương khám xét, thu thập mọi chứng cứ trong đó có một bộ xương người. Các phòng chuyên môn đã xét nghiệm và giám định, đồng thời chuẩn bị đề nghị Viện Kiểm sát nhân dân tối cao phê chuẩn tổ chức điều tra về vụ án đã quá thời hạn truy tố này.

Lệnh truy nã Ngụy Ngụy cũng đã được ban ra, lùng bắt ả trong phạm vi toàn tỉnh. Điều tra được biết, trong ba năm từ 2004 đến 2007, Ngụy Ngụy học ở đại học thành phố J, chương trình thạc sĩ. Trong thời gian ấy Ngụy Ngụy đã nhiều lần đến Sở Công an thành phố nghiên cứu, ngờ rằng ả đã nhân đó đánh cắp toàn bộ tư liệu hồ sơ liên quan đến vụ án Tôn Phổ. Căn cứ vào tình hình hiện nay, rất ít có khả năng truy tố Ngụy Ngụy về tội đã xúi giục Giang Á giết người, nhưng mục tiêu của cảnh sát là muốn Ngụy Ngụy xác nhận các hành vi gây án của Giang Á, vì cô ta là người duy nhất chứng kiến các vụ giết người hàng loạt này.

Còn về vụ án Liêu Á Phàm bị hại ở bệnh viện Nhân Dân thành phố thì chưa có tiến triển gì trong điều tra. Tuy ai cũng biết hung thủ chính là Giang Á nhưng lại không có chứng cứ gì, nên không thể tổ chức đi sâu điều tra.

Công an khu Thiết Đông đã chuyển vụ án xác chết nam giới không đầu cho tổ chuyên án. Cảnh sát đặt trọng tâm nghi vấn vào Giang Á là kẻ gây ra vụ án xác chết không đầu này, dự định sẽ xử lý cùng với vụ án mạng Liêu Á Phàm và hàng loạt các vụ án mạng do Ánh sáng thành phố gây ra.

Có vẻ như mọi bước đi đã rất chặt chẽ, cứ thế mà làm, nhưng có lẽ các hoạt động trinh sát của cảnh sát chỉ có thể làm đến đây mà thôi. Vấn đề then chốt vẫn là không có chứng cứ. Giả sử Viện Kiểm sát nhân dân tối cao phê chuẩn điều tra vụ án giết người ở thôn La Dương, thì cũng không thể chỉ dựa vào trí nhớ và lời làm chứng của một vài người về các chuyện cách đây hơn hai chục năm, khả năng quy kết cho Giang Á vẫn rất mong manh. Chứng minh được Cầu Đạn chính là Giang Á, thì cũng không thể khẳng định hắn đã giết cha mình; và dù nhận định rằng các vật liệu nổ cất ở thôn La Dương cũng là vật liệu gây ra vụ nổ ở thôn Đại Liễu thì khó khăn nhất vẫn là rất không đủ chứng cứ.

Cảnh sát chỉ có thể lựa chọn điều này: đề phòng nghiêm ngặt, giám sát chính xác mọi di chuyển của Giang Á. Một là có thể phòng chống hắn tiếp tục gây án, hai là, nếu hắn vẫn cố tình tiếp tục gây án thì cũng là cơ hội để cảnh sát phát hiện ra các sơ hở của hắn.

Có điều, Giang Á đã rất biết tình cảnh của mình hiện nay là gì, liệu trong thời gian ngắn tới đây hẳn có gây án không? Nếu Ánh sáng thành phố quyết định từ nay im hơi lặng tiếng, thì phía cảnh sát có thể duy trì giám sát chặt chẽ được bao lâu? Mặt khác, giả sử hẳn dám gây án nữa, với tay nghề phạm tội càng thuần thực hơn, tố chất tâm lý hẳn cũng càng mạnh hơn, thì xác suất hẳn để lộ sơ hở sẽ lớn đến đâu?

Lựa chọn này thực ra cũng là bất đắc dĩ.

Trong cuộc họp, thỉnh thoảng vẫn có người nhìn trộm Phương Mộc xem sao, vì xét tình hình hiện giờ, rất ít khả năng có thể trả thù rửa hận cho Liêu Á Phàm; nhưng Phương Mộc vẫn giữ vẻ mặt rất bình tĩnh, im lặng không nói gì.

Nếu nghĩ rằng mục tiêu từ nay về sau của mình chỉ là một con người, một sự việc, thì thực hiện được sớm hay muộn đâu phải là vấn đề quá lớn?

Nhưng đây có được coi là mục tiêu rõ ràng của đời người hay không, hoặc nói cách khác, có phải là hướng đi rõ ràng của cuộc đời không? Nghe có vẻ là một việc tốt nhưng nếu xuất hiện ở người bạn thân nhất của ta, thì lại là sự cố chấp.

Tuy nhiên, nếu không cố chấp như thế thì anh lại không phải là Phương Mộc!

Thái Vĩ nghĩ ngợi, tay nắm vô lăng và nhìn đèn đỏ phía trước.

Hôm kia hai người nói chuyện, Thái Vĩ đã căn bản đoán ra cách nghĩ của Phương Mộc. Anh biết tính Phương Mộc, thuyết phục anh, là điều không thể. Chỉ có một điều duy nhất khiến Thái Vĩ cảm thấy được an ủi là lần này Phương Mộc không có ý dùng thủ đoạn. Nhưng anh chàng mới ngoài ba mươi tuổi này sẽ tiếp tục sống trong nỗi thù hận hay sao?

Thái Vĩ cảm thấy đáng tiếc, không phải vì năng khiếu phát hiện tội phạm của Phương Mộc, mà là vì đây là bạn anh, anh rất muốn làm một

việc gì đó giúp bạn nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đang nghĩ ngợi miên man, Thái Vĩ bỗng nghe thấy tiếng kêu, tiếp đó là tiếng phụ nữ sợ hãi hô lên.

"Mày làm gì hả... bà con ơi, cướp giật ..."

Thái Vĩ lập tức ngoảnh sang, nhìn thấy một phụ nữ trạc ngoài 40 tuổi thò đầu ra ngoài cửa chiếc xe du lịch, tay chỉ về phía trước kêu lên thất thanh. Thái Vĩ nhìn lên thì thấy một thanh niên đang ôm cái túi xách rất sang trọng, nhanh nhẹn luồn lách giữa dòng xe cộ rồi chạy về phía đầu đường.

Thái Vĩ chửi đồng, rồi khởi động xe. Lúc này đèn xanh vừa khéo sáng lên, xe cộ nối đuôi nhau nhích dần. Thái Vĩ quan sát tình hình, anh định tăng tốc chạy sang làn đường khác. Vừa nhấn chân ga thì một chiếc xe BMW ở đằng trước chẳng thềm bật đèn xi nhan, rẽ ngay sang làn đường bên trái, nó định vượt nhanh qua ngã tư. Thái Vĩ đang mãi theo dõi tên cướp kia nên không kịp nhấn phanh, xe anh húc luôn vào đuôi chiếc xe BMW.

Gần như đồng thời, phía sau vang lên tiếng phanh xe gấp rút, rồi lại "uỳnh...", một chiếc xe Jeep húc vào đuôi xe của Thái Vĩ.

Thái Vĩ điên tiết hạ cửa kính xe, rồi hét lên: "Này, xe kia tránh ra!"

Chủ xe BMW mở cửa xe bước xuống, là một anh béo, đầu cắt cua, mặc áo khoác da chồn. Anh ta nhìn đuôi xe bị đâm, thấy bị lõm một mảng, bèn dùng ngón chửi bới luôn: "Mẹ mày chứ, mắt mù à?"

"Anh mau lên xe đi, tôi là cảnh sát." Mặc kệ anh ta vẫn lầu bầu, Thái Vĩ chìa tấm thẻ cảnh sát ra trước mặt anh béo. "Tôi đang làm nhiệm vụ."

"Cảnh sát thì đã là gì?" Anh béo giật cửa xe của Thái Vĩ mở ra, đưa tay túm áo anh. "Bây giờ định thế nào? Xe tôi hơn một triệu nhân dân tệ..."

Thái Vĩ đẩy anh ta ra, ngẩng đầu nhìn theo hướng tên cướp đang chạy, nó đã luồn qua ngã tư rồi tiếp tục chạy thục mạng trên vỉa hè. Thái Vĩ xuống xe, định chạy bộ đuổi theo nhưng vừa co chân lên thì cổ áo đã bị anh béo túm chặt, rồi nghe "xoẹt" một tiếng, cổ áo Jacket da bị rách toạc một đường.

"Ông định chuồn hả?" Anh béo nhất định không chịu. "Không nói nhiều! Ông đèn xe tôi đã!"

"Đằng kia có tên cướp đang chạy trốn, anh không nhìn thấy à?" Thái Vĩ vừa cuống lên vừa bực mình. "Tôi để xe lại đây, rồi sẽ quay lại giải quyết."

"Tôi không cần biết!" Anh béo vẫn túm chặt Thái Vĩ. "Ông đụng vào xe tôi thì ông phải đền đã!" Vài xe khác hiếu kỳ đỗ lại xem, những người đi đường cũng vây lại càng đông.

Thái Vĩ vừa gỡ anh béo ra vừa nhìn theo tên cướp, thấy hắn đã nhảy lên ngồi sau một chiếc xe máy rồi chuồn.

Anh thật sự điên tiết hất tay anh béo ra rồi đẩy mạnh vào ngực anh ta.

Anh béo loạng choạng, hơi hoảng nhưng lập tức gào to: "Cảnh sát đánh người!" Vừa gào vừa xông lại đâm ngay vào mặt Thái Vĩ.

Thái Vĩ đỡ đòn nhưng đầu và người anh vẫn bị đâm mấy quả thật lực, anh bỗng nổi khùng và rình cơ hội tóm chặt tay và cổ áo anh ta, sau đó khom người nhấc anh ta lên quật ngã ngửa xuống mặt đường.

Anh béo bị ngã vật, tức quá bèn nằm đó ăn vạ, vừa giãy giụa vừa gào to: "Cảnh sát đánh người... hà hiếp nhân dân... đã đâm xe lại còn đánh người ta..."

Thái Vĩ thở mạnh, rồi chỉ vào mặt anh ta dằn giọng: "Mày câm mồm đi..."

Anh nói chưa dứt lời thì bỗng thấy vài ánh chớp loang loáng kèm theo những âm thanh lách tách. Anh phát hoảng và ngẩng lên nhìn, thấy trong đám đông vây quanh có mấy người giơ di động ra chụp ảnh, trong đó có một anh chàng trẻ tuổi đang chĩa di động vào anh, chắc là đang ghi hình.

"Đừng chụp nữa! Có gì đáng chụp hả?" Thái Vĩ càng nóng gáy. "Cất di động đi!"

Anh ta rất không phục, đập lại luôn: "Là cảnh sát thì có thể tùy tiện đánh người hay sao?"

"Anh ta cản trở tôi thi hành công vụ." Thái Vĩ bước lại giật di động của anh ta. "Anh phải hỏi cho rõ tình hình đã rồi hãy nói!"

Anh ta còn cường điệu hơn cả anh béo, vừa né tránh vừa tru lên như lợn bị chọc tiết: "Bà con ơi, cảnh sát đánh tôi, cảnh sát cướp của..."

Đám đông bỗng náo loạn hân lên, có người tránh ra, có người xúm lại đẩy Thái Vĩ, họ lớn tiếng chỉ trích anh.

"Thật chẳng ra thể thống gì!"

"Ai cho anh có quyền đánh người hả?"

"Đã đâm xe lại còn đánh người, mà quen cái thói xấu ấy rồi!"

"Sợ gì? Bọn tôi là người nộp thuế, các người được chúng tôi nuôi, biết không?"

Thế là tất cả trở nên náo loạn.

Phương Mộc đang ngăn người ngồi trước màn hình máy tính, cảnh trong màn hình đang là Thái Vĩ tay đang chỉ vào ống kính, cổ áo Jacket bị rách một nửa vắt sang bên vai, mặt mũi dữ tợn, hùng hổ tức điên.

Hồi lâu sau Phương Mộc mới tỉnh táo trở lại, rồi nhấp xem các trang bình luận phía dưới. Video có tiêu đề "Đã đâm xe lại đánh người: một sếp công an ở thành phố C hành hung giữa phố phường" đăng trên

một trang web nghe nhìn nổi tiếng trong nước, đang cực hot, đã có đến trăm ngàn lượt người vào xem, là một trong những tin nóng nhất trong mấy ngày qua. Phương Mộc xem bình luận, mới xem hai trang đã nhận ra một danh từ quen quen.

"Còn đợi gì nữa? Ánh sáng thành phố hãy ra tay đi! Những gã cảnh sát đồn mặt chết bớt đi thì càng hay."

Phương Mộc tiếp tục đọc các trang sau, càng có nhiều lời kêu gọi Ánh sáng thành phố hãy lấy mạng Thái Vĩ. Anh ngồi im chốc lát, rồi lấy thuốc ra châm, hút xong điều thuốc, anh đứng dậy cầm cốc, bước ra tủ nước rót nóng.

Nước trà màu lục xoay tròn trong cốc, rồi dần loang ra giống như đóa hoa đung đưa trước gió.

Phương Mộc bỗng giơ cốc trà lên rồi ném thẳng vào tường, "choang" một tiếng giòn tan, cái cốc vỡ tan rơi xuống sàn, nước trà bắn ra tung tóe, vài mảnh lá trà chưa kịp ngấm nước bám dính trên mặt tường không chịu rơi xuống.

Phương Mộc không ngờ giây phút đưa ra quyết định lại đến nhanh như thế này, và càng không ngờ lại là hăn.

Sau mấy lần phạm tội "thành công", năng lực gây án và tố chất tâm lý của Ánh sáng thành phố đã vượt xa bọn tội phạm hình sự nói chung. Nhất là vụ nổ ở thôn Đại Liễu, hăn chọn quan tòa Nhậm Xuyên làm mục tiêu sát hại, sử dụng phương thức thu phát trực tiếp để công khai quá trình phạm tội của mình. Ánh sáng thành phố quá khao khát dùng cách phạm tội để gây ra hiệu ứng chấn động. Được hồi thúc bởi tâm lý ấy, trong con mắt của hăn, thì "hành vi ác độc" thông thường chẳng là gì nữa và càng không đáng để hăn có hứng thú trừng phạt. Nếu hăn định lại tiếp tục ra tay lần nữa, thì chắc chắn mục tiêu phải là một người có danh phận đặc biệt đủ để thỏa mãn ham muốn khiêu chiến đồng thời thể hiện được "bản lĩnh" phạm tội mạnh mẽ của hăn.

Ví dụ, một cảnh sát.

Phương Mộc lặng lẽ ngồi đó hút hết điếu này đến điếu khác, ánh mắt anh nhìn mãi vào đám nước trà đang dần khô, cho đến khi bức tường trở lại như bình thường.

Anh dập tắt mẫu thuốc cuối cùng, rồi mặc áo khoác. Vừa bước đi một bước thì chân anh giẫm phải một lá trà đã khô cong, dưới chân phát ra tiếng "lách tách" rất khẽ. Bèn nhấc chân sang bên, lá trà ấy đã vỡ vụn.

Phương Mộc bỗng mỉm cười.

Một giờ sau đó, trưởng khu công an đang ngồi bên bàn làm việc, ông e ngại nhìn Phương Mộc.

"Cậu nói lại lần nữa xem?"

"Tôi cần một khẩu súng." Phương Mộc vẻ mặt bình tĩnh, nói rành rọt từng chữ.

"Để làm gì?" Trưởng khu quan sát Phương Mộc, ánh mắt ông đầy nghi hoặc. "Chắc không phải cậu định làm chuyện gì đại dột chứ?"

"Không! Nếu tôi định giết thẳng Giang Á thì chẳng cần súng tôi cũng làm được." Phương Mộc khẽ lắc đầu. "Tôi đã khiến hấn mất đi cô gái mà hấn rất yêu, rất có thể hấn sẽ trả thù tôi; cho nên tôi muốn có khẩu súng để phòng thân."

"Thế ư?" Vẻ mặt sếp trưởng khu trở nên nhẹ nhõm. "Nếu đúng là có chuyện, tôi muốn cậu trước hết phải thông báo cho chúng tôi, chứ đừng hấp tấp hành động."

"Vâng! Anh cứ yên tâm."

"Có cần cử vài người bảo vệ cậu không?"

"Không cần." Phương Mộc mỉm cười. "Tôi cũng chỉ nghi ngờ thế thôi, chứ chưa chắc hấn dám ra tay với tôi."

Trưởng khu gật đầu, rồi ông cầm bút viết lên một mảnh giấy, đưa cho Phương Mộc.

Ở kho vũ khí. Người quản lý xem thật kỹ mẫu giấy, rồi ngẩng nhìn Phương Mộc: "Cậu cần kiểu gì? Kiểu 54? 77? Hay là 92?"

"Kiểu 92." Phương Mộc lại bổ sung: "Loại ổ quay."

Khẩu súng ngắn được đặt trong bao súng vải bạt, và còn có hai hộp đạn nữa. Phương Mộc kiểm tra đủ số, làm thủ tục đăng ký. Anh cảm ơn người quản lý, rồi cẩn thận nhét cả súng lẫn đạn vào trong túi khoác. Vừa xoay người thì nhìn thấy Dương Học Vũ đứng ngay phía sau, ánh mắt như nghĩ ngợi gì đó nhìn cái túi khoác cộm cẳng của Phương Mộc.

Phương Mộc khẽ gật đầu với Dương Học Vũ rồi vòng qua anh bước đi. Dương Học Vũ vội kéo anh lại, hỏi nhỏ: "Có cần giúp gì không?"

Phương Mộc lắc đầu: "Không cần. Cảm ơn anh!"

Nhưng Dương Học Vũ vẫn chưa bỏ tay ra, anh nhìn vào mắt Phương Mộc, hình như đang đắn đo định nói gì đó.

"Anh còn chuyện gì nữa không?"

"...Không... à, có!" Dương Học Vũ nuốt nước bọt, hình như anh phải hạ quyết tâm rất lớn. "Tôi biết lúc này dù tôi nói gì cũng không thích hợp lắm, nhưng... anh và Mễ Nam sẽ gắn bó chứ?"

Phương Mộc hơi nhích nhích lông mày, rồi bình tĩnh hỏi lại: "Tại sao?"

"Hôm đó anh cuống cuống bảo tôi đi cứu Mễ Nam, tôi biết ngay là anh rất yêu cô ấy." Dương Học Vũ nói giọng tha thiết nhưng vẻ mặt anh thì rất phức tạp, dường như mấy câu này khiến anh rất đau khổ. "Á Phàm là người rất tốt, nhưng cô ấy đã không còn nữa. Anh và Mễ Nam yêu nhau, không có lý gì lại không đến với nhau. Cô ấy... vì chuyện của Á Phàm... cô ấy rất buồn. Nếu anh có thể... thì cô ấy sẽ dễ chịu hơn rất nhiều..."

"Đừng nói nữa!" Phương Mộc nhanh chóng ngắt lời. "Điều mà Mễ Nam cần, tôi hiện nay không thể đáp ứng, và sau này cũng vậy."

Nói rồi anh gỡ tay Dương Học Vũ ra, nhìn thẳng vào mắt anh, khẽ nói: "Nhưng cậu có thể cho cô ấy. Chỉ cần cậu kiên nhẫn thêm nữa, thì anh và cô ấy đều sẽ được hạnh phúc."

Dương Học Vũ ngạc nhiên tròn mắt nhìn Phương Mộc, dường như không thể tin những lời anh vừa nói. Hồi lâu sau Dương Học Vũ mới ngập ngừng hỏi: "Anh vừa nói... là thật lòng chứ?"

Phương Mộc không trả lời, anh vỗ vai Dương Học Vũ, rồi vòng qua, bước về phía thang máy.

Cho đến lúc bóng Phương Mộc biến mất sau cánh cửa thang máy, Dương Học Vũ vẫn sững sốt nhìn theo, vẻ mặt anh có nét bất ngờ xen lẫn vui mừng nhưng vẫn còn rất nghi hoặc.

Cửa gian phòng uống trà ở bên cạnh bỗng nhẹ mở, Mễ Nam chậm chậm bước ra. Tay cô run run cầm cốc trà, nước trà nóng sánh ra, các ngón tay lập tức đỏ tấy. Hình như cô không cảm nhận thấy gì hết, cô chỉ dán mắt vào ô bảng màu ở cửa thang máy hiện ra các con số đang thay đổi nhỏ dần.

Sáng sớm hôm sau.

Phương Mộc đã đánh răng rửa mặt xong xuôi, rồi đóng bộ chỉnh tề, sau đó chậm chậm bước đi trong căn nhà. Hễ bước đến một góc, anh đều dừng lại rồi nhìn khắp lượt, hình như anh muốn ghi nhớ thật kỹ tất cả nơi này.

Rồi anh mở ví ra kiểm tra lại tiền nong, đặt tấm thẻ công tác lên mặt bàn ăn, Sau đó anh ngồi xuống, mở túi xách lấy súng và đạn ra đặt lên bàn.

Khẩu súng ngắn luôn được bảo dưỡng chu đáo, nó tỏa ra một thứ mùi hỗn hợp của thép, dầu bảo quản và mùi thuốc súng. Phương Mộc

cầm nó lên ngắm nghía hồi lâu, khẩu súng lấp lánh màu biêng biếc trong ánh dương buổi sớm.

"Ta nhờ cậy người!" Phương Mộc khẽ lẩm bẩm. Rồi anh mở ổ đạn kiểm tra thật tỉ mỉ, cảm thấy hài lòng, anh mở một hộp đạn, nhét từng viên đạn vào ổ, sau đó ấn ổ đạn trở lại thân khẩu súng. Anh cầm súng lên thử xem nặng nhẹ ra sao, sau đó cài bao súng vào thắt lưng rồi nhét súng vào, ấn khuy bấm.

Xong xuôi tất cả, Phương Mộc lặng lẽ ngồi một lúc, rồi cầm di động lên.

Trong quán cafe Starbucks. Thái Vĩ đặt cuốn tạp chí xuống bàn, rồi sốt ruột nhìn đồng hồ.

Phương Mộc hẹn gặp anh, anh không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng anh lấy làm lạ tại sao lại hẹn gặp ở chỗ này. Xung quanh đều là các đôi nam nữ rì rào tình tứ, hoặc lớp trẻ đang ngồi trước máy tính lên mạng. Có việc gì, mà không thể nói ở cơ quan?

Có vài người không ngớt nhìn về phía anh, hình như họ nhận ra anh là tay sếp cảnh sát đã "hành hung ngoài phố". Thái Vĩ thầm nguyên rủa, rồi cầm cuốn tạp chí lên che trước mặt.

Khỉ thật, thì ra mình đã biến thành một nhân vật thời sự. Thái Vĩ bực mình nghĩ bụng.

Chắc hẳn đây là nguyên nhân để Phương Mộc hẹn gặp anh. Sau khi nhìn thấy đoạn video kia trên mạng, phản ứng đầu tiên của Thái Vĩ là tức giận, âm ứ; phản ứng thứ hai của anh là: cơ hội đã đến.

Biết rằng rất có thể mình trở thành mục tiêu của tên Ánh sáng thành phố, Thái Vĩ không thấy lo lắng, trái lại anh lại hơi hưng phấn. Anh không khiếm nhược như những nạn nhân kia, vì anh là một cảnh sát hình sự được rèn luyện, có bản lĩnh, có kinh nghiệm tác chiến phong phú. Nếu Ánh sáng thành phố dám ra tay với anh, thì anh dám chắc mình có thể không chế hấn rồi đưa hấn ra trước pháp luật.

Tuy nhiên, phá án là chuyện thứ yếu; điều quan trọng nhất là có thể giúp người bạn anh trả thù rửa hận.

Đang nghĩ ngợi, thì di động đặt trên bàn bỗng "tinh tang", tín hiệu có tin nhắn. Thái Vĩ cầm di động lên xem, sắc mặt anh bỗng có nét nghi hoặc, khó hiểu.

Lúc này Phương Mộc bước vào quán cafe. Thái Vĩ lập tức nhận ra và giơ tay vẫy Phương Mộc. Phương Mộc đã nhìn thấy nhưng anh không vội bước lại ngay, mà lại ngẩng đầu quan sát một lượt, chẳng rõ anh đang tìm cái gì.

Khi đã thấy thứ mình muốn tìm, Phương Mộc chậm chậm bước đến trước mặt Thái Vĩ, cứ thế đứng nhìn anh.

Thái Vĩ tỏ ra ngạc nhiên, anh chỉ vào cái ghế bên cạnh ra hiệu cho Phương Mộc ngồi xuống.

"Cậu hẹn gặp, có việc gì à?"

Phương Mộc không trả lời, cũng không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ nhìn anh.

Thái Vĩ dờ khóc dờ cười, càng cảm thấy khó hiểu: "Kìa ông bạn làm gì thế? Biểu diễn kịch câm chắc?"

Phương Mộc vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt thì trở nên khó hiểu.

Nét cười trên mặt Thái Vĩ dần tắt, cặp lông mày cau lại. Hai bên nhìn nhau đến nửa phút, cơ mặt Thái Vĩ bỗng dần ra, rồi kín đáo gật đầu.

Gần như đồng thời, Phương Mộc rút súng ra, mở chốt an toàn, chĩa thẳng vào Thái Vĩ bóp cò.

"Đoàng!"

Tiếng súng khiến cả quán cafe im bật, tiếp đó là tiếng kêu vang lên bốn phía.

Thái Vĩ đưa tay lên ôm ngực, như vừa bị giáng một chùy cực nặng, anh ngã ngửa xuống sàn, cái bàn cũng đổ vật, cốc cafe rơi xuống biến thành một bông hoa màu nâu nở tung.

Phương Mộc vút khẩu súng lên người Thái Vĩ, rồi quay người, ngẩng đầu nhìn thẳng vào góc tường. Ở đó lắp một ống kính máy quay camera.

Chương 26: TẮT NGẤM

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, dù màn hình hơi mờ mờ cũng vẫn nhận ra anh ta đang nghiêng rằng, cơ mặt căng lên rất rõ nét.

Giang Á sững sốt nhìn màn hình hồi lâu, sau đó từ từ đưa tay ra điều chỉnh vạch thời gian lùi lại từ điểm bắt đầu.

Phương Mộc đứng trước mặt Thái Vĩ. Rút súng bắn. Thái Vĩ ngã ngửa. Khách trong quán cafe bỏ chạy tán loạn. Phương Mộc quay người, nhìn thẳng vào ống kính camera.

Giang Á xem đi xem lại đoạn băng chỉ có mấy chục giây, các động tác Phương Mộc rút súng, bắn rồi quay người đi cũng lặp lại, trông ngồ ngộ. Cảnh kết thúc, dừng bất động.

Phương Mộc nhìn thẳng vào ống kính, và cũng đang nhìn thẳng vào Giang Á đang ngồi trước màn hình xem đoạn video này. Hai mắt kính trên mặt Phương Mộc hơi có phản quang nhưng ánh mắt sắc lạnh phóng ra từ đôi mắt vẫn xuyên thấu tim gan Giang Á.

Giang Á run run. Đúng rồi, người phớt mặt trước ống kính là để cho ta nhìn thấy!

Ta biết, ta đã biết người định làm gì.

"Ông chủ ơi, tôi đã hai lần gọi thêm cafe." Một nam trung niên cầm cái cốc bước lại, rất không hài lòng. "Thế là sao?"

Giang Á ngẩng phắt lên, hình như hoàn toàn không hiểu người khách này vừa nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào ông ta.

Ông ta hơi hoảng, vội bước lùi lại mấy bước.

Giang Á lúc này mới tỉnh táo trở lại, sắc mặt lạnh tanh. Anh ta nhìn vị khách, rồi bỗng nhiên hắng giọng, nói to với tất cả khách hàng đang ngồi trong quán: "Xin lỗi, tôi phải đóng cửa!"

Khách hàng lầu bầu như trách móc, chỉ lát sau, quán cafe "Lost in Paradise" nhanh chóng vắng tanh. Giang Á thô bạo dọn cốc chén đĩa thìa thả vào chậu rửa. Sau đó bước đến cửa đóng cửa kính, kéo cửa cuốn xuống, khóa lại, cách biệt với thế giới bên ngoài; anh ta thoáng nhìn thấy ở góc đường không xa có hai nam giới miệng đang ngậm thuốc lá.

Giang Á nhếch mép, cười khẩy. Lần sau nhìn thấy những tên cảnh sát đang theo dõi mình này, có lẽ mình nên bước ra cầm cho chúng cái bánh mà ăn!

Sau khi kéo kín tấm rèm che cửa sổ, Giang Á không rà soát lại cửa hàng như mọi lần, anh ta chỉ lướt nhìn qua loa rồi vội bước lên gác.

Trên chiếc bàn ăn, chất đủ các loại tài liệu linh tinh, có thứ nói về kết cấu của súng ống và cách sử dụng, có bản đồ của khu Thiết Đông... và trên cùng là tấm ảnh Thái Vĩ.

Giang Á bỏ qua cái bàn, bước đến bật chiếc laptop đặt trên tủ đầu giường, tìm trang web lúc nãy rồi mở đoạn video kia xem lại.

Lần này anh ta bật volume to lên, tiếng súng nổ "đoàng" vang vọng khắp gian gác.

Giang Á lặng lẽ ngồi xuống châm thuốc hút, mắt thỉnh thoảng lại nhìn vào màn hình, vẽ mặt thể hiện thứ tâm trạng vô cùng phức tạp. Sau một lúc do dự, anh ta vẫn quyết định ngồi trước máy vi tính xem các bình luận ở bên dưới. Mới đọc vài dòng, đôi mắt anh ta bỗng mở to.

"Ánh sáng thành phố đã hiện thân!"

Hơi thở của anh ta bỗng gấp gáp, anh ta liên tiếp nhấp chuột và xem nhanh các đoạn bình luận. Có rất nhiều những lời bình luận tương tự.

"Ánh sáng thành phố, hóa ra là một cảnh sát!"

"Thảo nào anh ta mạnh đến thế, vì anh ta là cảnh sát..."

"Anh ta đã lộ diện, liệu có còn ra tay nữa không?"

...

Ngực Giang Á phập phồng dữ dội, sắc mặt anh ta cũng dần đỏ căng. Anh ta bỗng vút búng mẩu thuốc lá, rồi lập tức gõ vào cột "bình luận" mấy chữ: Hẳn không phải là ánh sáng thành phố! Nhưng lúc trở chuột chìa vào chữ "Gửi" thì nó dừng lại rất lâu, cuối cùng, anh ta lại lần lượt xóa hết mấy chữ này đi.

Khốn kiếp! Bọn khốn kiếp!

Gã cảnh sát kém cỏi ấy đâu có thể là Ánh sáng thành phố? Vị thần phán quyết ở cái thành phố này là ta chứ! Ta mới là Ánh sáng thành phố!

Giang Á bực dọc đứng dậy, hình như ngực anh ta bị một khối đá to đè nặng, không sao hít thở được. Lại hút thuốc, hút liền hai điếu, đi đi lại lại trên gác cả chục vòng, sau đó tâm trạng anh ta cũng dần lắng xuống. Anh ta bước đến bên bàn cầm tấm ảnh Thái Vĩ lên nhìn đi nhìn lại thật kỹ.

Mấy ngày qua anh ta đã điều tra nắm vững mọi chi tiết về gã cảnh sát tên là Thái Vĩ này: chiều cao, cân nặng, nơi ở, nơi làm việc, tuyến đường hay đi, số di động, quy luật làm việc nghỉ ngơi... anh ta đều thuộc lòng như lòng bàn tay. Anh ta thậm chí đã phác họa ra vài "phương án báo ứng", chỉ chờ thời cơ chín muồi là ra tay. Nhưng tiếng súng ở quán cafe Starbucks đã khiến cho tất cả trở nên vô dụng. Điều khiến anh ta không sao chịu nổi, là đám thị dân ngu xuẩn ở đây lại cho rằng gã Phương Mộc chính là Ánh sáng thành phố!

Thì ra cái từ hắn nói "tắt ngấm" chính là cái ý này!

Phương Mộc, người đã cướp mất Ngụy Ngụy, và còn muốn cướp nốt cái danh hiệu này hay sao?

Người định dùng cái cách này để hạ bệ vị thần trong con mắt thiên hạ là ta trở thành một gã chủ quán ngày này sang ngày khác chỉ quen vâng vâng dạ dạ chắc?

Người muốn dân thành phố này quên ta, và chỉ nhớ đến người?

Người muốn cái thứ "nghi thức báo ứng" hoàn hảo đáng để ghi vào lịch sử tội phạm kia sẽ hoàn toàn thuộc về người hay sao?

Giang Á bỗng đưa tay hất tất cả các thứ trên bàn xuống đất, cả tệp giấy in bay lên tứ tung rồi vương khắp trên mặt sàn.

Anh ta thở hồng hộc, quay lại nhìn chiếc laptop đặt bên đầu giường. Vẫn đang là hình ảnh Phương Mộc lạnh lùng nhìn anh ta, hình như mép hẳn ta hiện rõ nét cười chế nhạo.

Người hãy đợi đấy, chẳng bao lâu nữa ta sẽ cho cái thành phố này biết ai mới là Ánh sáng thành phố.

Ngày 9 tháng 12, tại số 49 - 4 phố Bắc Thái Nguyên khu Khoan Thành xảy ra vụ nổ súng, nạn nhân được đưa vào viện cấp cứu, hung thủ đã trốn biệt. Cảnh sát khẩn trương đến ngay hiện trường để khám nghiệm điều tra, cũng đã thu thập được một số dấu vết. Địa điểm cụ thể là nhà hàng cafe Starbucks... Băng ghi hình trong nhà hàng đã thu được toàn bộ quá trình xảy ra vụ việc. Chiều hôm đó đã có kẻ nhiều chuyện tung ngay video ấy lên mạng. Chỉ trong vài giờ sau đó đã có mấy trăm ngàn lượt cư dân mạng truy cập vào xem, tìm hiểu vụ việc.

Cảnh sát chịu áp lực rất lớn, ngày 10 tháng 12 tức hôm sau, đã phải tổ chức họp báo để thông tin một phần tình hình vụ việc với giới truyền thông. Cảnh sát xác nhận rằng người bị hại là Thái Vĩ, phó giám đốc công an khu Đông Thành thuộc Sở Công an thành phố C; hung khí là một khẩu súng ngắn ổ quay kiểu 92 của cảnh sát chuyên dụng. Thái Vĩ bị bắn vào ngực, lúc đưa vào bệnh viện đã ở trạng thái hôn mê sâu, đang bị uy hiếp đến tính mạng. Đã điều tra về nguồn gốc khẩu súng, rồi đối chiếu với băng camera quay ở hiện trường, xác định rằng nghi phạm là Phương Mộc làm việc ở phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của Công an tỉnh.

Cơ quan cảnh sát đã gửi ảnh và các đặc điểm nhận dạng của Phương Mộc đến các đơn vị công an trực thuộc, các đồn cảnh sát toàn thành để phối hợp truy nã y.

Lệnh truy nã vừa ban ra đã gây xôn xao toàn thành phố.

Nhưng nơi rối loạn nhất là tổ chuyên án về các vụ án giết người hàng loạt liên quan đến tên Ánh sáng thành phố và Công an tỉnh.

Người phụ trách tổ chuyên án và lãnh đạo trực tiếp của Phương Mộc là Biên Bình lần lượt bị lãnh đạo Công an tỉnh triệu tập để truy hỏi. Một cảnh sát bắn chết một cảnh sát ngay trước mặt đám đông, quả là một chuyện bê bối khủng khiếp. Thoạt đầu cảnh sát có ý định giấu kín nhưng đoạn video ghi cảnh hiện trường vụ việc đã bị tung lên mạng, cho nên mọi hành vi bưng bít sẽ chỉ dẫn đến sự chỉ trích càng nặng nề hơn.

Có điều, những ai hơi biết chút ít về chi tiết sự việc đều hiểu rằng Phương Mộc tuyệt đối không phải là Ánh sáng thành phố. Nhưng tại sao anh ta lại giết Thái Vĩ thì quả là không sao tưởng tượng nổi. Cả hai đã quen nhau gần chục năm, dù chưa gọi là thân nhau như anh em ruột thì cũng từng là chiến hữu thân tín; Phương Mộc sau khi có súng trong tay lại không đi giết Giang Á, mà lại bắn Thái Vĩ là người rất có khả năng trở thành mục tiêu tiếp theo của Giang Á, anh ta đã hóa điên rồi sao?

Chỉ có một người không tin Phương Mộc đã hóa điên.

Mễ Nam sau khi biết tin, cô lập tức đến gặp trưởng khu công an nhưng liền được biết ông và Dương Học Vũ đã bị Công an tỉnh triệu tập khẩn cấp. Mễ Nam không chịu dừng lại, cô bèn lên thẳng Công an tỉnh nhưng cô không ngờ vẫn chẳng được gặp ai.

Một số người nắm được thông tin cho biết, Thái Vĩ trong lúc hôn mê đã có lúc hơi tỉnh, anh lẩm bẩm cố gọi tên Biên Bình. Biên Bình biết tin bèn tạm dừng ngay cuộc họp lãnh đạo Công an tỉnh chạy đến bệnh viện công an thành phố nơi Thái Vĩ đang được cấp cứu.

Mễ Nam lại đến ngay bệnh viện công an thành phố. Trong bệnh viện đang có rất đông công an và các hãng truyền thông báo chí. Các đồng nghiệp ở đây cho Mễ Nam biết: trưởng khu và Biên Bình đang ở trong buồng bệnh của Thái Vĩ, và dặn rằng không cho phép bất cứ ai vào.

"Tôi cần gặp trưởng khu và anh Biên Bình ngay!" Mễ Nam lo lắng nói với anh cảnh sát đứng ngoài buồng bệnh. "Chắc chắn Phương Mộc không phải là hung thủ thật sự, anh ấy nổ súng là có nguyên nhân..."

Rồi cô xăm xăm định chạy vào nhưng vẫn bị anh cảnh sát mặt lạnh như tiền lôi trở lại.

"Chúng tôi nhận được lệnh: cấm bất cứ ai vào; cô là người mình, cô đừng làm khó cho bọn tôi."

Mễ Nam gần như mất kiểm soát, nhất định xông vào nhưng cánh tay cô đã bị giữ thật chặt. Cô ngoảnh lại nhìn, thì ra là Dương Học Vũ.

"Học Vũ? Anh đến thật đúng lúc." Cứu tinh đây rồi, Mễ Nam bám ngay lấy anh. "Mau lên, chúng ta cùng vào gặp trưởng khu. Anh là người cuối cùng gặp Phương Mộc, anh hiểu anh ấy, chắc chắn anh biết Phương Mộc không thể giết Thái Vĩ..."

Dương Học Vũ bị Mễ Nam kéo nghiêng kéo ngã, anh cười như mếu. Vụ việc Phương Mộc bắn Thái Vĩ cũng khiến anh choáng váng. Nhưng nay hồi tưởng lại mấy câu Phương Mộc nói với anh lúc ở hành lang, nên gọi là "di chúc" lúc sắp đi xa thì đúng hơn là anh ta bày tỏ chân thành. Nói cách khác, Phương Mộc khi cầm súng, anh ta đã có ý định chuẩn bị giết người.

Cả hai tiếp tục đứng tại chỗ thuyết phục nhau, cách đó vài mét, là cửa gian buồng bệnh đóng im ỉm. Trong đó có trưởng khu, Biên Bình và Thái Vĩ đang hôn mê bất tỉnh. Tuy nhiên trong đó chẳng hề yên tĩnh, có thể nghe thấy những tiếng tranh cãi căng thẳng, có một ai đó đang nói rất to, hình như là giọng Biên Bình.

"Sự việc đã thế này, tôi biết anh không thể tin Phương Mộc nữa, nhưng mong anh hãy tin tôi, được chứ?" Giọng Biên Bình như nài nỉ nhưng rất kiên quyết không gì lay chuyển nổi. "Một tuần! Chỉ một tuần là được!"

Sau đó buông bệnh lại chìm trong yên tĩnh. Phải đến 10 phút sau, trưởng khu và Biên Bình theo nhau lần lượt bước ra.

Nhìn thấy họ ra, cánh phóng viên túc trực ở đây đã lâu bèn tràn đến bủa vây, đèn flash nháy và tiếng bấm máy thi nhau "lạch xạch" không ngớt, hơn chục chiếc micrô chìa ra trước mặt họ.

"Xin hỏi vụ việc đã có tiến triển gì?"

"Tình hình anh Thái Vĩ thế nào, liệu khi nào sẽ hồi tỉnh?"

"Xin hỏi động cơ giết người của Phương Mộc là gì?"

"Cảnh sát có cho rằng cần phải siết chặt hơn nữa việc quản lý vũ khí không?"

...

Trưởng khu và Biên Bình đưa mắt nhìn nhau. Biên Bình gật đầu. Trưởng khu bèn quay mặt về phía dàn micrô và máy quay phim, ông bình thản nói: "Vừa nãy các bác sĩ cho biết, anh Thái Vĩ đã bị chết não. Còn các vấn đề khác thì tôi không thể nói gì."

Nói rồi ông gạt đám phóng viên ra, xăm xăm bước đi không hề ngoái lại. Biên Bình đi sau, vừa đi được mấy bước thì nghe thấy phía sau vang lên tiếng gọi đau đớn:

"Thủ trưởng..."

Trưởng khu và Biên Bình cùng quay lại nhìn, thấy Mễ Nam nước mắt đầm đìa đang bị Dương Học Vũ giữ rịt, cô cố sức đẩy anh ra.

"Phải đi tìm anh ấy... tôi xin các anh... hãy tìm anh ấy, đừng để anh ấy gặp chuyện gì..."

Trưởng khu không nói gì hết, ông mím môi xoay người tiếp tục bước đi. Biên Bình nhìn Mễ Nam, rồi chậm rãi nói từng tiếng một: "Đó là cậu ta tự lựa chọn!"

Đám đông phóng viên đang rất khao khát tìm hiểu sự thật, lại bám theo hai lãnh đạo công an rồi cùng mất hút ở cuối hành lang. Mễ Nam chân mềm nhũn, gục người vào lòng Dương Học Vũ.

"Xin hãy cứu anh ấy, hãy cứu anh ấy, em biết anh ấy định làm gì..." Mễ Nam khóc nức lên, "Anh ấy sẽ chết mất..."

Trong đầu tất cả mọi người đều có chung một câu hỏi: Phương Mộc đang ở đâu?

Cảnh sát tổ chức tìm Phương Mộc, vì anh ta buộc phải giải thích thỏa đáng và phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình.

Mễ Nam tìm Phương Mộc, vì cô hy vọng anh sẽ tiếp tục sống.

Giang Á cũng đang tìm Phương Mộc, vì cái thành phố này chỉ có một Ánh sáng thành phố mà thôi!

Anh ta sẽ không đi khỏi thành phố này, ít ra là vì hiện giờ anh ta không có cách gì để đi. Chắc anh ta đang ở một xó xỉnh nào đó trong thành phố này, để ẩn náu hoặc để rình cơ hội hành động.

Tối nào cũng thế, Giang Á đều một mình lái xe đi, dù cách không xa luôn có một chiếc xe hơi cá nhân bám theo, thực chất là xe cảnh sát, anh ta cũng không bận tâm.

Phương Mộc thả Ngụy Ngụy đi, khiến Giang Á mất cơ hội trực tiếp gặp để tìm hiểu mọi ân oán, điều này khiến Giang Á rất hận Phương Mộc. Có điều, Giang Á đã giết nhầm Liêu Á Phàm, nên anh ta cũng cảm thấy chẳng nên quá hận Phương Mộc. Nhưng nay Phương Mộc lại chủ động chơi khăm Giang Á như thế này, anh ta đã đoạt mất cái thứ mà Giang Á rất coi trọng, thì Giang Á không sao chịu đựng nổi.

Nào, cứ đến đi... người muốn chơi khăm ta, thì ta sẽ tiếp người đến cùng!

Giang Á đưa tay ra hạ cửa kính xe, không khí lạnh bên ngoài lập tức ùa vào. Nhìn chiếc xe cảnh sát vẫn bám theo phía sau, anh ta mỉm

cười, ngẩng mặt đón làn không khí lạnh và khịt mũi.

Giang Á như một con chó săn, bình thản ung dung truy đuổi con mồi giữa rừng rậm đầy gai góc. Gã cảnh sát đang bỏ trốn kia là... nên gọi hắn là gì nhỉ... hắn là một con thỏ yếu ớt hay là một con lợn rừng ngu xuẩn?

Nên nhớ rằng thằng cha ấy đã từng đeo huy hiệu cảnh sát, đại diện cho quyền lực tư pháp của nhà nước; nhưng giờ đây hắn chỉ là một con mồi, con mồi sắp bị cắn đứt cuống họng rồi bị hút sạch máu.

Ngĩ đến đây, Giang Á thấy rất khoái trá.

Anh ta bỗng háo hức nảy ra ý nghĩ: rất muốn để cho đám thị dân ngớ ngẩn ở đây nhìn rõ Ánh sáng thành phố mạnh mẽ, đầy trí tuệ, rất cảnh giác và không sợ gì hết. Thằng cha cảnh sát văn phòng da dẻ nhợt nhạt, gầy gò, đeo kính cận ấy đâu có thể xứng với cái danh hiệu này?

Giang Á ngẩng đầu, kiêu hãnh, thoải mái như không, ra sức hít thở làn không khí của thành phố, hình như đang muốn cảm nhận ra hơi thở của con người kia đang lẫn trong khối vật chất không màu nhưng có rất nhiều mùi vị này.

Người không trốn được bao lâu đâu.

Giang Á đắm chìm trong bầu không khí tự mình tạo ra, nên hoàn toàn không chú ý rằng chiếc xe cảnh sát phía sau đã mất hút đi đâu không biết.

Ngày 11 tháng 12, cảnh sát tổ chức lục soát rất tỉ mỉ căn hộ của Phương Mộc, không phát hiện ra manh mối gì có giá trị cũng không thấy dấu hiệu thể hiện rằng anh đã bỏ trốn. Tuy nhiên, biết rằng cha mẹ Phương Mộc đang ở nước ngoài, cho nên cảnh sát đã phối hợp với ngành đường sắt, đường bộ và sân bay kiểm soát gắt gao, kiên quyết không chể không để anh đi khỏi địa bàn thành phố C. Đồng thời cũng tổ chức lùng sục trên quy mô toàn thành phố; đưa ra các biện pháp giám sát tất cả những nơi Phương Mộc có thể ẩn náu. Nhưng sau mười mấy tiếng đồng

hồ ban lệnh, thì cảnh sát lại phải ra thông báo nội bộ: giữ nguyên mọi bố trí không chế nghiêm ngặt các ngã đường chính ra vào thành phố, ngoài ra, tạm ngừng các hoạt động trinh sát truy lùng Phương Mộc, và chờ chỉ thị của lãnh đạo cấp trên.

Không ai hiểu nổi nội dung thực sự của cái mệnh lệnh này, còn sếp trưởng khu và Biên Bình thì không giải thích nửa lời đối với mọi thắc mắc.

Ngày 12 tháng 12, trời râm. Gió đông từ cấp 3 đến cấp 4. Một đợt không khí lạnh sắp sửa tràn về thành phố C. Bão tuyết sắp đến.

8 giờ 30 sáng.

Trong bệnh viện công an thành phố, vài vị bác sĩ dẫn các thực tập sinh bước vào hành lang tầng 3 của khu bệnh nhân nội trú, họ bắt đầu đi tuần phòng lần cuối trong ngày.

Vốn chỉ là việc thường lệ rất quen thuộc nên họ làm rất nhanh. Chưa đầy nửa giờ sau họ đã đi đến cửa buồng bệnh cuối hành lang.

Hai anh cảnh sát gác cửa, vẻ mặt mỗi người nhìn bác sĩ chủ nhiệm khoa và các bác sĩ khác, vẫy tay bảo họ cứ vào.

Ông chủ nhiệm khoa chỉ biết bệnh nhân chết não tên là Thái Vĩ, hơi kỳ lạ, lãnh đạo bệnh viện dặn dò ông chỉ cần tuần phòng kiểm tra qua loa về bệnh tình, các vấn đề khác thì khỏi cần bận tâm. Cho nên ông chỉ ngó xem ghi chép về huyết áp, nhịp tim, hơi thở vài điều rồi đi ra.

Các vị kia cũng lần lượt đi theo, chỉ có một thực tập sinh đeo khẩu trang đứng lại bên giường lặng lẽ nhìn bệnh nhân đang ngủ dài dài, cho đến khi các đồng nghiệp sốt ruột gọi anh, anh mới vội bước ra.

Ở ngoài hành lang, bác sĩ chủ nhiệm thuận miệng hỏi các đồng nghiệp: "Cậu ấy là ai? Cậu ấy rất ham học."

"Thế ạ?" Một đồng nghiệp ngạc nhiên. "Em không biết anh ta. Anh ta là học trò của thầy à?"

Ông ngó ra và quay lại nhìn cả nhóm thực tập sinh, lúc này ông mới nhận ra anh chàng thực tập sinh ấy đã biến mất từ lúc nào.

Ở gần cổng bệnh viện công an thành phố, anh thực tập sinh ấy rảo bước xuống các bậc thềm, vừa đi vừa nhìn quanh bốn phía. Trời hôm nay âm u, ở cổng bệnh viện công an chỉ lèo tèo mấy người và vài chiếc taxi đang đỗ để chờ khách. Anh ta vừa đi vừa cởi chiếc áo blu trắng rồi vắt lên chiếc ghế dài ở sân, khi tháo chiếc khẩu trang ra thì anh cũng bước đến dưới ngọn đèn đường hoe vàng. Khuôn mặt nhợt nhạt gầy gò của Phương Mộc hiện ra dưới ánh đèn.

Anh lại nhìn quanh một lượt, hai tay đút túi áo khoác và từ từ đi về phía đầu đường.

Trong thời tiết này, người đi đường rất thưa thớt, thỉnh thoảng mới gặp vài người vội vã bước đi. Về mặt họ đều như đang rất muốn trở về một căn phòng ấm áp và ngồi bên bàn ăn với các món ăn nóng sốt. Tâm trạng ấy khiến họ chẳng hơi đâu bận tâm đến một gã trẻ tuổi đang cầm cúi đi một mình này và càng không để ý đến vẻ mặt cảnh giác của anh ta.

Phương Mộc tiếp tục bước theo tuyến phố, thỉnh thoảng ngoảnh sang quan sát người và xe cộ đi qua bên cạnh. Lúc rẽ vào một con ngõ nhỏ, bỗng thấy phía sau có ánh đèn xe chiếu lên, rồi một chiếc xe Jieda màu trắng chạy vụt qua bên anh. Anh nhìn theo, chỉ thấy tấm biển số xe mờ mờ và hai ánh đèn hậu. Rất nhanh, chiếc Jieda rẽ trái rồi biến mất ở đầu đường phía trước.

Phương Mộc dừng lại đứng tại chỗ một lúc. Rồi anh ngẩng nhìn bầu trời xám xịt, bật cười, sau đó rút trong túi áo ra một cái gì đó nhét vào miệng, rồi lại lấy di động ra nhấn nút...

Xong xuôi, anh quay người bước thẳng vào con ngõ nhỏ tối om. Ở đây không có đèn đường, hai bên đều là tường nhà cao vút. Phương Mộc chăm chú nhìn một lúc, hình như có phần căng thẳng, người anh cũng hơi run run. Nhưng mấy giây sau anh vẫn dần bước tiến vào con hẻm.

Đi vào sâu, con hẻm càng tối om hơn nữa, nếu không căng mắt ra nhìn thì anh sẽ va vào tường như chơi. Anh mở to mắt cố gắng nhìn màn đêm tối đen trước mặt, chân thỉnh thoảng lại vấp vào gạch đá rác rưởi, bước đi chập chới liêu xiêu.

Con hẻm chạy thẳng tắp nhưng thỉnh thoảng vẫn có chỗ rẽ vào các ngách, rồi chúng sẽ thông đi đâu không biết nữa. Anh đi giữa khoảng không giữa các bức tường, chẳng khác gì đi ngang qua những con thú khổng lồ đang nửa thức nửa ngủ, chúng đang lặng lẽ ngồi chồm hổm với đôi mắt nhắm tịt và cái mõm há to, sẵn sàng đớp con mồi đang run lẩy bẩy. Mỗi lần đi vào nơi này, Phương Mộc đều bước chậm lại, để ý lắng nghe, rồi mới bước đi tiếp.

Anh đang chờ, chờ đợi cái thời khắc cuối cùng sẽ đến. Điều này khiến anh thấy sợ hãi nhưng cũng thoáng cảm thấy nhẹ nhõm. Hình như anh đã chờ đợi từ lâu cái kết cục này.

Con hẻm chỉ dài chừng 200 mét, phía trước là đường cái, thỉnh thoảng có thể thấp thoáng nhìn thấy vài ánh đèn và xe cộ chạy qua. Khoảng cách dần dần ngắn lại, Phương Mộc nhìn về phía đó, anh thấy người ấm dần lên.

Ánh sáng và bóng tối. Sự sống và cái chết. Nhân gian và địa ngục. Rõ ràng là có thể đi dưới ánh đèn để trở về căn nhà nhỏ với bữa tối thịnh soạn, tại sao mình lại cứ phải bám lấy cái ngõ nhỏ tối om này để chờ đợi cái chùm tia sáng kia xuất hiện?

Đây không phải vấn đề số phận hoặc là chức trách gì cả, mà là chính Phương Mộc cảm thấy buộc phải làm như thế này, nếu không, tất cả sẽ không thể hoàn toàn chấm dứt, khép lại.

Anh đang nghĩ ngợi, và lúc này chỉ còn chưa đầy năm chục mét là đi hết con hẻm. Không có chuyện gì xảy ra. Con tim hồi hộp cũng hơi chùng xuống, toàn thân cũng dần dần dần ra, bớt căng thẳng. Phương Mộc khẽ thở phào và bước chân cũng nhẹ nhõm hơn, nhưng nét mặt anh thì có nét thất vọng.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ mình đã nhìn nhầm? Lẽ nào mình không thể chờ đợi đến khi có cái kết cục ấy?

Phương Mộc cúi đầu, suy nghĩ xem đêm nay mình sẽ ở đâu, và không hề chú ý rằng phía trước là một cái ngách rẽ cuối cùng của con hẻm.

Con thú đang ngủ cuối cùng. Cái mồm ngoác cuối cùng. Tất cả đều lặng im không tiếng động, chỉ thấy đôi mắt của con dã thú đã mở ra trong đêm tối. Ở chỗ ngách rẽ, gió lạnh bỗng dồn dập thốc ra đem theo mùi tanh của máu.

Khi Phương Mộc cảm thấy mối nguy đang ập đến thì đã không kịp có bất cứ phản ứng gì nữa.

Một bóng người. Một chuỗi tiếng động lạ. Một vùng tối đen. Ánh sáng và cõi nhân gian ở gần ngay trước mắt, cả thảy bỗng biến mất.

Một cái túi nhựa to đã chụp lên đầu anh.

Miệng túi nhanh chóng bị thít chặt, đồng thời một bàn tay cực khỏe bóp nghiêng lấy cổ Phương Mộc. Tay anh lập tức tóm luôn bàn tay ấy, nhưng bàn tay của kẻ đánh lén không hề lơ lửng, tay kia của hắn ấn đầu anh xuống. Phương Mộc nghẹt thở, có cảm giác hai con mắt sắp lồi hẳn ra khỏi hốc mắt. Anh cố hít thở, và thúc mạnh khuỷu tay vào đối phương nhưng không trúng người. Kẻ ấy dìu Phương Mộc ghì xuống thật lực, hắn bẻ cổ và người anh sang bên, rất nguy ngập. Chân tay Phương Mộc vùng vẫy lung tung nhưng không có tác dụng chống trả gì hết. Bí quá, chân anh cố tì xuống mặt đất, định hất ngược lại để cả anh và hắn cùng ngã vật xuống đất; nhưng anh vừa nhún chân thì kẻ kia đã nhân đó xoay người Phương Mộc nửa vòng rồi túm đầu anh đập thật mạnh vào tường.

Phương Mộc chỉ thấy trước mắt tối sầm, gần như tắc thở, toàn thân anh như mất phương hướng; ngay lập tức, cả người anh xô ụch vào tường.

Trán đau buốt, mũi đau điếng, óc anh như bị một thanh sắt nung nóng thọc vào rồi ngoáy một vòng. Trong khoảnh khắc, anh không thể suy nghĩ gì nữa và mất hết năng lực phản ứng. Tất nhiên kẻ tấn công này cũng không cho anh cơ hội để suy nghĩ và phản ứng. Sau cú đập ấy, hẳn lại túm đầu Phương Mộc đập vào tường một thôi một hồi rõ mạnh.

Đầu Phương Mộc vẫn bị trùm kín, người áp vào tường, toàn thân mềm oặt rũ xuống đất. Trước lúc ngất xỉu, anh còn nghe thấy rất rõ giọng nói ác độc của Giang Á rót vào bên tai:

"Tao biết mày sẽ đến bệnh viện! Yên tâm đi! Nó đã chết, còn mày cũng sắp chết đến nơi."

Giang Á đứng đó thờ hồng học một hồi, rồi nhìn hai bên con hẻm. Cái nơi chật chội tối tăm này vẫn lặng ngắt như tờ, dường như chưa hề xảy ra cái chuyện bạo hành vừa nãy.

Anh ta cúi xuống vác Phương Mộc lên vai, rồi loạng choạng bước về phía đầu con hẻm. Mấy phút sau đã đi hết con hẻm, lại nhìn thấy chiếc xe Jieda của mình vẫn đỗ trong bóng tối đằng kia. Anh ta chưa hành động vội, chỉ đứng im ở đầu hẻm quan sát, bốn bề không một bóng người. Anh ta bước lại mở cốp sau của xe rồi đẩy Phương Mộc đang bất tỉnh vào trong cốp. Tiếp đó anh ta lên xe, khởi động rồi phóng vút đi giữa những bông tuyết đang bay ngập trời.

Hai mươi phút sau, chiếc xe Jieda chạy vào khu đại học. Lúc này là 10 giờ rưỡi đêm, con đường Học Tử đang rất yên tĩnh, các nhà hàng hai bên đường đã đóng cửa im ỉm. Mặt đường thênh thang chỉ thấy những mảnh giấy lộn và các túi nilon đựng đồ ăn đang bị gió mạnh cuốn tung bay. Giang Á cho xe chạy chậm lại, quan sát kỹ quang cảnh bên ngoài xe. Dù trong phạm vi tầm mắt không hề thấy một bóng người nhưng anh ta vẫn không dám phóng thẳng đến trước cửa hiệu cafe "Lost in Paradise", mà cho xe chạy đến bãi trống ở phía sau đường Học Tử. Ở đó đã từng là một khu nhà ổ chuột xập xệ, về sau có công ty bất động sản mua lại khu đất này, họ sắp xây dựng thành khu cao ốc vừa là nhà ở vừa làm trung tâm thương mại. Việc di dời phá dỡ đã hoàn tất nhưng vì còn

bí vốn đầu tư nên họ chưa thể thi công, hiện giờ ở đây chỉ là một bãi hoang mọc đầy cỏ dại.

Giang Á lái xe vào bãi hoang, cỏ mọc cao đến hơn một mét, tuy đã héo khô nhưng vẫn cố gượng đứng thẳng và rất rậm rạp. Chiếc xe Jieda chạy vào, chỉ có mui xe nhô lên cao hơn bãi cỏ. Giang Á xuống xe rồi đi vòng ra phía đuôi xe mở cốp lôi Phương Mộc ra vứt xuống bãi cỏ khô. Phương Mộc bất động, mặc cho Giang Á muốn làm gì thì làm, anh hoàn toàn mất tri giác không biết gì nữa.

Giang Á lau mồ hôi, rồi lại lên xe, khởi động, sau đó đi theo con đường Học Tử trở về đỗ trước cửa hiệu cafe "Lost in Paradise". Lúc xuống xe, anh ta lại quan sát hai bên. Mấy tay cảnh sát giám sát anh ta cách đây vài hôm, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Giang Á mỉm cười, bọn cảnh sát đó cũng chỉ đến thế mà thôi, cố đeo bám được mấy hôm là bỏ cuộc.

Anh ta mở cửa cuốn, bước vào trong quán, sau đó cẩn thận khóa kỹ cửa lại. Xong xuôi, anh ta rào bước vào gian vệ sinh, mở cánh cửa nhỏ trong đó. Phía sau bệ xí là một cửa gỗ rất hẹp, chỉ cài then cửa sơ sài. Giang Á kéo then cửa ra rồi bước vào trong. Lách qua một lối đi dài vài mét, lại đến trước một cánh cửa nhỏ. Anh ta mở cửa ra. Gió lạnh kèm theo những bông tuyết lùa vào. Phía trước chính là bãi hoang nằm phía sau quán cafe.

Giang Á đứng ở cửa sau quán cafe, ngó nhìn khắp xung quanh, rồi khép hờ cánh cửa, sau đó bước nhanh vào sâu trong bãi cỏ.

Phương Mộc vẫn nằm bất động, vẫn giữ nguyên tư thế như lúc nãy. Giang Á lạnh lùng cúi xuống nhìn Phương Mộc, hết sức hài lòng, thỏa mãn như một đứa trẻ vớ được thứ đồ chơi mà nó thích từ lâu.

Anh ta lại cúi xuống vác Phương Mộc lên vai rồi từ từ bước về phía cửa sau của quán cafe.

Khi ra đến gian cửa hàng cafe thì Giang Á đã mệt lử. Huych một cái, anh ta thả Phương Mộc xuống đất, rồi kéo ghế ra ngồi thở dốc.

Bị ném mạnh xuống đất, hình như Phương Mộc hơi tỉnh lại, miệng khẽ ú ớ rên rỉ. Anh co người lại, rồi đưa tay lên đầu định giật cái túi ra.

Giang Á lạnh lùng nhìn các cử động của Phương Mộc, rồi bất thành玲 co chân đá một phát vào đầu anh. Cái đầu vật ngửa ra phía sau rồi lại bất lực gục xuống đất.

"Nếu không muốn bị đau đớn hơn thì mày đừng phản kháng nữa."

Phương Mộc không trả lời và cũng không còn sức lực để nói, chỉ ngửa mặt nằm vật ra đó, ngực khẽ phập phồng.

Nhịp thở của Giang Á đã gần trở lại bình thường, anh ta đứng dậy tóm cổ áo Phương Mộc lôi anh vào phía sau quầy hàng.

Anh ta lật tấm thảm nhỏ lên, cánh cửa gỗ lộ ra, anh ta mở cửa, rồi bước xuống trước, sau đó lôi Phương Mộc xuống hầm.

Thân thể mềm nhũn của Phương Mộc bị va đập mạnh trên các bậc cầu thang gỗ, cuối cùng cũng bị trôi tuột xuống sàn căn hầm. Giang Á bật đèn, cảnh tượng trong gian nhà kho vẫn như trước, các giá sắt chất hàng kê sát tường, tấm rèm màu lục dày dặn buông xuống bất động, hình như mọi thứ đang lặng lẽ quan sát hai người đàn ông.

Giang Á kéo chiếc giá sắt ở phía bắc ra, rồi mở cánh cửa sắt, sau đó quay lại túm Phương Mộc kéo vào gian xép.

Mọi thứ trong gian này vẫn đơn giản như cũ, ngoài chiếc giường sắt kê ở góc tường ra, có thêm vài cái thùng nhựa. Giang Á kéo Phương Mộc vào giữa sàn lát đá hoa, rồi tháo cái túi nhựa đen trùm đầu Phương Mộc.

Khuôn mặt Phương Mộc máu me đầm đìa, chiếc gọng kính méo mó vặn vẹo vẫn mắc vào vành tai, trán anh sưng vù và dính đầy máu, mũi bị vẹo sang một bên, mặt mũi anh đã biến dạng khác hẳn.

Giang Á cầm cái kính lên thả vào cái túi nhựa đen rồi vứt sang bên. Sau đó anh ta ngồi thụp xuống lần lượt lột áo quần của Phương Mộc ra.

Chỉ lát sau Phương Mộc trần như nhộng, chẳng khác gì một con vật chờ bị làm thịt, nằm bất động trên mặt đất giá lạnh.

Giang Á vứt quần áo của Phương Mộc ra góc tường, rồi xắn tay áo lên. Lúc này anh ta mới nhận ra tay mình bị cào rách một đường rất sâu, rớm máu. Anh ta ngoảnh nhìn Phương Mộc, "hừ..." khịt mũi, rồi nhấc một chiếc thùng nhựa to bước đến bên cái bể nước ở phía bắc, mở nắp bể, trút toàn bộ chất lỏng trong cái thùng xuống bể.

Ngay lập tức, một thứ mùi nồng nặc khé mũi bay khắp căn hầm chật chội. Giang Á không ngại ngùng, liên tục xách các thùng nhựa chứa chất lỏng đổ hết vào bể, sau đó anh ta mở vòi nước ở ngay bên cạnh, nước rào rào chảy xuống bể.

Chất lỏng kia đã được pha loãng nên cái mùi ghê tởm kia cũng nhạt dần nhưng vẫn rất kinh khủng. Giang Á thì vẫn không bận tâm, dường như cái mùi này kích thích khứu giác khiến hẳn ta càng thêm hưng phấn.

Bể nước đã đầy, Giang Á khóa vòi nước lại, rồi quay sang Phương Mộc không còn mảnh vải. Thấy anh vẫn nằm đó không biết gì hết, hình như Giang Á hơi không yên tâm, anh ta trút nốt một ít chất lỏng còn sót ở thùng nhựa lên mặt Phương Mộc.

Chất lỏng giá buốt khiến Phương Mộc bỗng mở mắt, và thở rất gấp, sau đó là một cơn ho dữ dội.

Giang Á mỉm cười.

"Formaldehyde solution, mùi vị dễ chịu chứ?" Giang Á ném cái thùng sang bên, cúi xuống nhìn Phương Mộc. "Mày phải làm quen cái mùi này đi, vì từ nay trở đi mày sẽ được ngâm trong nó rất rất lâu."

Phương Mộc rất khó khăn chớp chớp mắt, hình như không sao hiểu nổi mọi thứ đang xảy ra lúc này là gì. Một lúc lâu sau, hai con người bắt đầu chuyển động, rồi dừng lại tập trung vào khuôn mặt Giang Á.

"Nhận ra tao rồi hả?" Giang Á giạng chân đứng sang hai bên Phương Mộc, từ trên cao nhìn xuống.

Phương Mộc hơi khép mi mắt rồi lại mở ra.

"Hay lắm! Tao là Giang Á đây!" Giang Á cúi xuống, vẻ mặt anh ta như có nét cười nhưng cứng ngắc. "Tao là Ánh sáng thành phố đây!"

Nghe đến bốn chữ này, đôi mắt Phương Mộc thoáng một nét giễu cợt, và hơi nhếch mép. Rồi đôi môi rách, sưng vù khê động đập phát ra âm thanh gì đó rất yếu.

"Mày nói gì?" Giang Á cau mày: "Tao nghe không hiểu."

Phương Mộc ngậm miệng, mắt hé mở, nhìn hẩn bằng ánh mắt thương hại pha lẫn châm biếm.

Giang Á nghiêng răng, cúi xuống, ghé tai sát miệng Phương Mộc.

"Mày nói lại xem!"

Phương Mộc nín lặng, hình như anh đã cố tích tụ chút sức lực chẳng còn là bao, sau đó anh mở miệng, ngập ngừng dứt quãng nói:

"Mày không phải Ánh sáng thành phố. Mà là tao..." Đôi môi Phương Mộc dính đầy vết máu khô, giọng anh khàn khàn. "Từng người... ở thành phố này đều biết... tao mới là Ánh sáng thành phố..."

Sắc mặt Giang Á xám xịt, hẩn từ từ đứng lên, ngực hẩn phập phồng dữ dội, vẻ đắc ý đã tan biến đi đâu hết cả.

"Mày có tài cán gì để đáng mặt làm Ánh sáng thành phố?" Giang Á nói rành rọt từng chữ: "Tự nhìn mày lúc này xem, có khác gì một đồng rác?"

"Điều đó không quan trọng." Giọng Phương Mộc rất yếu nhưng nghe rất rõ. "Dù mày giết tao, thì mọi người vẫn cứ nhớ đến tao."

"Không thể!" Giang Á đã mất kiểm soát, hấn chỉ vào mặt Phương Mộc rồi gào lên: "Không bao lâu nữa, thành phố này sẽ lại thấy Ánh sáng thành phố trở về!"

Phương Mộc bỗng cười, tiếng cười ngắc lại, hình như giữa lồng ngực anh có hai cục sắt đang cọ vào nhau.

"Mày có thể tiếp tục đi giết người, tao tin rằng mày sẽ làm thế..." Phương Mộc ngừng lại thở mấy lần, "Nhưng người ta sẽ cho rằng mày chỉ là một thằng bắt chước rất vụng về. Đúng không, Cầu Đạn?"

Một tia sát khí bất chợt hiện lên trên mặt Giang Á, hấn co chân đạp thật mạnh lên mặt Phương Mộc.

"Tao cấm mày gọi tao... là Cầu Đạn! Tao cấm!"

Tiếp theo là những tiếng đấm đá nặng nề vang lên trong căn hầm trống trải, cùng với nó là những tiếng xương gãy khùng khục. Khuôn mặt Phương Mộc đã hoàn toàn biến dạng, mồm và mũi anh không ngớt trào ra máu tươi. Sau mỗi cú đấm đá, thân thể anh co giật, nảy lên một cách bất lực. Anh định đưa tay lên đỡ nhưng không thể, vì anh đã kiệt sức.

Giang Á đấm đá đến mệt lử, hấn lùi lại mấy bước, rồi tựa vào tường, thở dốc. Phương Mộc đầu ngoặt sang một bên, mặt anh nham nhở bê bết máu, tứ chi duỗi ra, nằm đó bất động; da anh đã chuyển sang tím tái cực kỳ đáng sợ.

"Ê!" Giang Á nghiêng răng, mồ hôi đầm đìa chảy từ trán xuống mặt. "Mày chết rồi à?"

Phương Mộc không có một phản ứng gì, ngực cũng không phập phồng nữa.

"Mày không được chết như thế này!" Hai mắt Giang Á vẫn đỏ, hằn gào lên với Phương Mộc "Tao không để cho mày được dễ chịu như thế đâu!" Nói rồi hấn lại định lao đến, vừa mới dịch chuyển đã nhìn thấy chân Phương Mộc co giật, liền sau đó là một tiếng rên mong manh nhưng kéo dài thoát ra từ cổ họng anh.

"Ôi..."

Đau khổ. Giằng xé. Kèm theo nỗi luyện tiếc thế gian của một kẻ sắp chết cùng với sự tan vỡ giải tỏa khi phải đối diện với một kết cục.

Tiếng rên rỉ khe khẽ như tiếng ma quỷ khóc than, tràn ngập trong căn hầm sặc mùi Formaldehyde solution, như một tấm lưới vô hình chụp xuống bủa vây gã Giang Á. Hấn kinh hãi nhìn Phương Mộc đã bất thành nhân dạng, nhưng hấn không dám ra tay nữa.

Tiếng rên kéo dài rất lâu, rồi nhỏ dần, biến thành những cơn ho dữ dội nối tiếp nhau. Ngay sau đó là tiếng cười của Phương Mộc.

Tiếng cười đứt quãng, nhưng lại như những tiếng sấm nổ bên tai Giang Á.

"Mày cười cái gì?" Ngón tay run run của Giang Á chỉ vào Phương Mộc. "Đồ rác rưởi, mày cười cái gì?"

"Hãy dừng lại thôi... Giang Á!" Phương Mộc bình thản, hộc ra mấy hụm máu, đôi mắt anh hé mở nhìn Giang Á. Ánh sáng thành phố đã chấm hết... hấn đã tiêu tan..."

Giang Á sững người, tay hấn vẫn dừng lại giữa lưng chừng.

Hấn đã hiểu ra, Phương Mộc tìm đến để chết. Sau khi thiên hạ đều đã cho rằng Phương Mộc chính là Ánh sáng thành phố thì gã cảnh sát này dùng cái cách tự hủy diệt để bắt làn ánh sáng kia tắt ngấm!

Giang Á từ từ thả tay xuống, vẻ mặt hấn từ cuồng nộ chuyển sang kinh ngạc, rồi biến thành tuyệt vọng và đón đau ghê gớm.

"Ta không thể dừng lại... không thể." Đôi mắt hần trào lệ. "Ta muốn cải tạo một số người... một số sự việc... ta không thể chỉ là một nhân vật bé nhỏ quá ư bình thường... ta muốn để cho Ngụy Ngụy biết rằng ta xứng đáng hơn gã Tôn Phổ... ta mạnh hơn tất cả các người..."

Hần không nói tiếp được nữa, chân hần mềm nhũn, rồi ngồi sụp xuống đất, gục đầu vào hai đầu gối và gào khóc rống lên.

"Ta không thể... ta dừng lại sao được..."

Phương Mộc lặng yên nhìn hần, mắt anh dần u ám. Hồi lâu sau, anh vất vả mở miệng, giọng khàn khàn:

"Giết người, không thể giải quyết bất cứ việc gì... dân thành phố này không thể tin tưởng người..."

"Thế thì họ tin vào cái gì? Tin vào ngành tư pháp mục nát và pháp luật bất công hay sao?" Giang Á bỗng dừng dừng, chồm dậy nhào đến túm tóc Phương Mộc giật liên hồi. "Họ tin ở Ánh sáng thành phố thì có gì là dở? Tin ở nhân quả thiện ác thì có gì là không hay?"

Cái đầu Phương Mộc chỉ có thể bắt lực vật vã theo bàn tay của Giang Á, cổ họng cũng ú ớ cơ hồ có thể bị đứt hơi bất cứ lúc nào. Cho đến lúc Giang Á hất anh sang một bên, anh mới cố hít thở được. Một lúc lâu sau Phương Mộc mới nói được, giọng càng yếu hơn.

"Đó không phải là thiện ác báo ứng gì hết..." Hai con mắt Phương Mộc lơ lơ không thể động đậy gì nữa. "Chính Ánh sáng thành phố đã là tội ác..."

"Thế à?" Giang Á chùi nước mắt trên mặt, giọng hần bỗng lạnh lùng hung ác. "Mày không đủ tư cách để phán xét đó là thiện hay ác."

Hần đứng dậy bước đến bên giường sắt mở cái hòm dài đựng dụng cụ, lấy ra một cái búa; hần nhấc thử để xem nặng nhẹ, rồi quay lại bước đến gần Phương Mộc.

Hần ngồi thụp xuống bên cạnh, kéo mặt anh nhìn vào hần.

"Nhìn tao! Đúng rồi, như thế này!" Giang Á nhìn chăm chăm vào Phương Mộc. Phương Mộc cũng nhìn hắn, vẻ mặt ôn hòa, khóe mép thoáng nét cười chế nhạo.

"Tao phải công nhận rằng mày là tên đối thủ rất rắn! So với những kẻ khác, thì tao thật sự không muốn giết mày." Giang Á dần từng chữ một: "Nhưng vẫn cứ phải chào tạm biệt vậy!"

Nói rồi hắn ngăm vào đầu Phương Mộc, từ từ giơ cái búa lên.

Bỗng nhiên phía trên nóc có tiếng cộc cộc vọng xuống, hình như có người đang mạnh tay gõ vào cửa cuốn của hiệu cafe.

Giang Á sửng sốt, cái búa trong tay cũng dừng lại nửa chừng, đúng thời khắc hắn đang do dự thì tiếng gõ cửa lại càng mạnh hơn.

Hắn nhìn Phương Mộc, Phương Mộc vẫn thản nhiên nhìn lại hắn, không hề có chút cảm xúc gì. Giang Á không nghĩ gì nữa, hắn cài cái búa vào thắt lưng, rảo bước ra khỏi căn hầm nhỏ, đi qua hầm chính rồi trèo lên cầu thang gỗ.

Khuya thế này, có thể là ai? Cảnh sát chăng? Nếu không mở cửa thì họ có phá cửa xông vào không? Cửa sau, đã bị phát hiện chưa? Bây giờ chạy trốn liệu có kịp không?

Trong chớp mắt một loạt câu hỏi hiện lên. Hắn vừa căng thẳng suy nghĩ, vừa thò đầu lên khỏi cánh cửa bí mật.

Trong căn hầm xép, Phương Mộc đang nằm vật ra đất nhưng anh bỗng chợt quậy. Rồi hàm dưới của anh khẽ động đậy, rồi lưỡi cũng thế; mấy giây sau, miệng anh nhè ra một cái bao cao su vẫn được bọc kín, dính lẫn máu me và mấy cái răng gãy.

Phương Mộc cố hít thở, tay trái cầm bao cao su, răng cắn vào rìa vỏ bao rồi xé ra. Đồng thời, anh đưa bàn tay phải lên gần mắt đã sưng vù, cố quan sát.

Ở kẽ móng tay của ngón giữa bàn tay phải, có một chút da rớm máu bị mắc ở đó.

Khuôn mặt Phương Mộc thoáng có nét mừng rỡ. Rồi anh nhét ngón giữa tay phải vào miệng, hai hàm răng lựa đặt đúng vào khớp đốt xương gần nhất. Anh nghỉ một chút, như muốn dồn hết chút sức lực cuối cùng... rồi toàn thân anh căng lên, nghiêng hai hàm răng cắn thật mạnh.

Cảm giác đau kinh khủng khiến người anh co giật, lưng oằn cong, hai mắt trợn tròn, miệng rên ư ử. Cơ đau dữ dội khiến anh vốn đang kiệt sức gần như ngất xỉu, nhưng anh biết lúc này mình không thể chùn bước, kéo tất cả sẽ là công cốc. Chút ý thức còn sót lại đã nhắc anh chỉ một điều: phải cắn đứt nó!

Anh tập trung toàn bộ sức lực của từng mảnh cơ thịt. Một tiếng "khắc..." vang lên. Cả khuôn mặt anh vặn vẹo méo xệch. Máu trong mồm tứa ra. Anh rùng mình, dùng lưỡi đẩy đốt ngón tay đã bị cắn đứt ra khỏi mồm.

Không còn nhiều thời gian nữa, tên Giang Á sẽ lại quay xuống rất nhanh. Mặt mũi Phương Mộc dính đầy máu me và mồ hôi, tay run run nhét đốt ngón tay vào trong vỏ bao rồi nhét vào bao cao su, cố gắng thắt nó thành một cái nút chặn lại, rồi anh nhét vào miệng...

Lúc này những tiếng bước chân khe khẽ đã vang lên ở cửa gian hầm.

Giang Á chui ra khỏi cửa hầm ngầm, chưa đi ra cửa chính xem xét vội, hẩn chạy vào nhà vệ sinh, đi qua cái ngách hẹp, rồi hé cửa sau ghé mắt quan sát bên ngoài.

Ngoài đó vẫn là cái bãi hoang tĩnh mịch, chỉ thấy gió đang cuốn những bông tuyết tung bay khắp trời.

Hẩn cau mày, khóa cửa lại rồi rảo bước trở lại gian cửa hàng. Không thấy tiếng gõ cửa nữa, Giang Á bước đến bên cửa mở cửa kính

ra, rồi áp tai vào cửa cuốn nghe ngóng. Chỉ thấy tiếng gió lạnh gào rú chứ không nghe thấy bất cứ âm thanh gì lạ.

Hắn do dự một lát, rồi bước đến bên cửa sổ gần nhất, vén một góc rèm cửa, thận trọng ghé mắt quan sát bên ngoài.

Đường phố vắng tanh không một bóng người, chỉ thấy xa xa có ánh đèn đường đang lấp lóa rất yếu ớt, dưới chùm ánh sáng của nó, đám tuyết rơi nằm đó lúc thì trắng lúc thì ảm đạm xám xịt.

Tiếng gõ cửa lúc này có lẽ là tiếng gió đập vào cái cửa cuốn, hoặc là do một gã say rượu nào đó...

Giang Á thở phào kéo kín rèm cửa, rồi xoay người bước về phía cái quầy. Bỗng nghe thấy tiếng "xẹt" dưới chân, hắn dừng lại nhìn về phía phát ra tiếng động, thì ra là chân hắn vừa giẫm lên một chiếc máy di động.

Phím bấm bị đụng vào nên màn hình sáng lên. Giang Á nhìn nó, nghĩ ra ngay: di động của Phương Mộc. Dù người cố ý hay vô tình đánh rơi ở đây, thì nó cũng không được phép hoạt động nữa.

Giang Á không do dự co chân giẫm thật mạnh mấy cái, màn hình lập tức tắt ngấm, cả cái máy tan thành mấy mảnh. Giang Á nhặt các mảnh vỡ lên, tháo pin, tháo sim, rồi ném vào thùng rác đặt bên quầy.

Hắn lại chui xuống căn hầm chứa đồ rồi bước vào gian xếp kê bên. Phương Mộc vẫn bất động, trần trụi nằm dưới nền nhà giá lạnh.

Vỗ kinh hãi hú vía vừa này đã khiến mọi nỗi mệt nhọc tích tụ suốt buổi tối lan ra khắp cơ thể hắn. Hắn bỗng cảm thấy chán chường, và càng lo sợ.

Gã đàn ông toàn thân nát bươm máu me bê bết đang nằm kia, đúng là một thằng cha cứng đầu đến mức đáng ghét. Vào lúc chỉ còn thoi thóp mà anh ta vẫn không ngừng phủ định và chế nhạo hắn! Giang Á không muốn nghe anh ta lải nhải như thế nữa, vì hắn sợ sẽ phải nhớ những từ ngữ đánh trúng tim gan hắn.

"Mày không thể làm ta thay đổi, cũng không thể làm thay đổi cái thành phố này." Giang Á lẩm bẩm, hình như muốn tự động viên mình. "Mày không thể thắng tao, vì mày sắp phải chết dưới bàn tay tao!"

Mày mau biến đi. Hãy để cho tất cả kết thúc!

Giang Á ngồi xổm bên Phương Mộc, chăm chú nhìn khuôn mặt nát bét của anh. Phương Mộc nhắm mắt, đầu hơi nghiêng sang bên phải, hơi thở rất yếu, rất khó nhận ra là đang hít thở.

Tiếc thật, tao không thể cho mày chứng kiến cái đầu mày vỡ tan, và tao không thể nhìn thấy ánh mắt của mày vụt tắt ngấm.

Giang Á bỗng giơ cái búa lên đập xuống thật mạnh.

Tiếng xương sọ bị vỡ vang lên trong căn hầm nhỏ, âm thanh dội đi dội lại, hình như nó rất không cam chịu, nó muốn kéo dài cái âm thanh cuối cùng này càng lâu hơn nữa trên thế gian. Nhưng tất cả chỉ là vô ích.

Sau vài lần dội qua dội lại giữa các bức tường ốp gạch men, âm thanh này cũng biến mất như chính chủ nhân của nó.

CHƯƠNG 27

LỜI LÀM CHỨNG CỦA NGƯỜI CHẾT

N ngày 15 tháng 12. Trời nắng.

Ông trưởng khu công an ngồi sau bàn làm việc, hút thuốc, châm hết điếu này đến điếu khác. Cái gạt tàn đặt trước mặt đã đầy ắp đầu mẩu thuốc. Khuôn mặt ông già nua, nhăn nheo, hai quầng mắt trũng sâu, hình như đã rất lâu ông không được nghỉ ngơi cho lại sức.

Bỗng có tiếng chuông inh ỏi vang lên trong tòa lầu văn phòng. Trưởng khu dường như giật mình bởi hồi chuông bất chợt ấy, tay ông hơi run run, mẩu tàn thuốc rất dài rơi xuống mặt bàn. Ông bất giác ngẩng nhìn chiếc đồng hồ treo tường: 8 giờ đúng.

Ông đập điều thuốc vào cái gạt tàn, hít thật sâu một hơi, rồi nhấc điện thoại lên bấm số.

Tiếng chuông bên kia vừa vang lên một hai giây thì đã thấy đối phương nhấc máy, họ cũng đang ngồi chờ bên điện thoại.

"Anh Biên Bình."

"Có tin gì chưa?" Giọng Biên Bình cũng có nét mệt nhọc, nhưng bức xúc thì nhiều hơn. "Hoặc có tình hình gì mới không?"

"Không." Trưởng khu hạ thấp giọng: "Người mất tích vẫn mất tích, kẻ bán hàng vẫn bán hàng, ai hôn mê vẫn hôn mê."

Biên Bình im lặng. Hồi lâu sau, trưởng khu mới hỏi thăm dò: "Anh Biên Bình à..."

"Tôi đây."

"Tôi buộc phải đưa ra mệnh lệnh mới." Trưởng khu nói rất khó khăn. "Mấy hôm nay... tôi đã gắng hết sức rồi."

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu. Cuối cùng cũng trả lời bằng một giọng trầm trầm.

"Cũng được!"

Nói rồi, Biên Bình đập máy.

Trưởng khu lặng lẽ ngồi một lúc, rồi ông bỗng đứng phắt lên, nhấc máy điện thoại nội bộ.

"Gọi Dương Học Vũ đến đây cho tôi!"

Rất nhanh, Dương Học Vũ đã có mặt. Trưởng khu bỏ qua các câu xã giao, ông đi thẳng vào vấn đề.

"Một là, điều động mọi lực lượng truy bắt Phương Mộc, hễ phát hiện ra thì khống chế ngay. Hai là..."

Về mặt Dương Học Vũ rất bản khoản, ngắc ngứ một hồi anh mới rón rén hỏi: "Thủ trưởng... liệu có thể..."

"Hai là, nếu cậu ta chống cự, thì có thể dùng vũ lực." Trưởng khu cất cao giọng: "Nhưng phải bắt sống. Tôi muốn đích thân bắt cậu ta giải thích cho tôi nghe."

Sắc mặt Dương Học Vũ đã nhẹ nhõm hơn, anh liên tục gật đầu.

"Ba là..."

Ông chưa kịp nói thì thấy cửa phòng làm việc bị đẩy mạnh mở ra, Mễ Nam cầm một tờ giấy vội vã bước vào, đi sau cô là anh chánh văn phòng khu công an, trông có vẻ lúng túng và đang lầu bầu trách móc gì đó.

"Sao cô lại nhếch nhác thế này?"

"Sếp ạ..." Mễ Nam bước thẳng đến bên bàn đặt tờ giấy xuống trước mặt ông, giọng cô gấp gáp: "Viện kiểm sát nhân dân tối cao đã trả lời: cho phép điều tra truy tố vụ án mạng ở thôn La Dương cách đây 21 năm."

"Thế à?" Trưởng khu cầm tờ giấy lên xem một lượt, rồi ông nhìn Dương Học Vũ với ánh mắt dò hỏi.

Dương Học Vũ do dự một lát, rồi nói: "Tuy đã có thể lập chuyên án nhưng... chứng cứ..."

"Khỏi phải bàn nữa." Mễ Nam bỗng kêu lên, xua tay nhìn vào Dương Học Vũ: "Bắt ngay Giang Á! Không chế hãm, thì Phương Mộc mới được an toàn!"

Dương Học Vũ nhìn Mễ Nam đầu tóc rối bời trông như rồ dại; cô đã gầy rộc đi, da mặt xám xịt, nhưng ánh mắt thì sáng quắc đầy sức mạnh uy hiếp.

Anh mím môi, ngoảnh sang nhìn trưởng khu.

Trưởng khu nhìn anh, rồi lại nhìn Mễ Nam. Sắc mặt ông dần hiện lên vẻ kiên quyết.

"Tạm gác chuyện Phương Mộc lại, làm việc này trước!" Trưởng khu đứng lên. "Bắt Giang Á, có thể kéo dài thời gian tạm giam thì cứ kéo dài. 21 năm trước hắn chỉ là thằng ranh con, tôi không tin hắn không để lại một chút dấu vết gì."

Dương Học Vũ: "Rõ!" sau đó quay người bước ra ngoài, vừa đi vừa nói với Mễ Nam: "Em đi làm thủ tục, anh đi bắt hắn."

Việc bắt giữ Giang Á diễn ra rất thuận lợi trong quán cafe "Lost in Paradise", hắn chấp nhận và không hề chống cự, thậm chí còn mỉm cười.

Hắn bị giải về khu công an, và đưa thẳng đến phòng hỏi cung. Dương Học Vũ bố trí mọi người chuẩn bị thẩm vấn. Kể từ lúc Giang Á bị giải đến khu công an, Mễ Nam luôn nhìn xoáy vào hắn. Nếu ánh mắt của cô là lưỡi dao nhọn thì e gã Giang Á đã bị xả ra làm muôn mảnh rồi.

Một đồng nghiệp vội bước đến bên Dương Học Vũ nói khẽ với anh vài câu, nghe thấy mấy từ ngữ "chứng cứ", "thời gian" và "còn thiếu"... Dương Học Vũ sa sầm nét mặt, ngoảnh sang nhìn Mễ Nam như có ý đã quyết tâm rồi, anh vỗ vai anh ta nói:

"Bên các cậu cứ làm đi, còn tôi sẽ nghĩ cách."

Rồi anh vẫy tay gọi một cảnh sát trẻ, khẽ nói: "Tắt máy quay ở phòng Thẩm vấn đi!"

Anh ta rất ngạc nhiên: "Kìa, anh Học Vũ..."

"Cứ làm như ý tôi bảo." Giọng Dương Học Vũ rất kiên quyết. "Nếu có vấn đề gì thì cứ nói là tôi tắt."

Sắp đặt xong xuôi, Dương Học Vũ gọi Mễ Nam, rồi cả hai lần lượt đi vào phòng thẩm vấn.

Giang Á bị cùm vào cái ghế sắt, mắt hắn hơi lim dim, nghe thấy có người vào, hắn ngẩng lên khẽ gật đầu, coi như chào Dương Học Vũ và

Mễ Nam.

"Đã biết nhau cả rồi, tôi không nói dài dòng phí lời với anh nữa." Dương Học Vũ kéo ghế lại, ngồi đối diện với Giang Á. "Anh là Giang Á, đã từng dùng tên Cầu Đạn; sinh ngày 18 tháng 6 năm 75 ở thôn La Dương huyện F thành phố Y. Hai mươi một năm trước, anh giết cha mình, sau đó đi khỏi thôn La Dương. Năm nay từ tháng 5 đến cuối năm, anh với danh nghĩa Ánh sáng thành phố liên tiếp giết chết 6 người. Tôi nói không sai chứ?"

Giang Á mỉm cười, điều chỉnh lại tư thế. "Anh cảnh sát Dương Học Vũ ạ, nếu anh không có chứng cứ thì chúng ta khỏi cần nói gì nữa, đúng thể không?"

"Đúng. Nhưng những gì cần có thì chúng tôi sẽ có, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi." Dương Học Vũ không chịu lép vế: "Chúng tôi có thể chờ."

"Tôi cũng có thể chờ." Giang Á hờ hững nói. "Nhưng chúng ta nên nói về đề tài khác. Chứ về những điều này, anh nên biết, tôi chẳng có gì để nói cả."

Nói rồi hắn nghiêng đầu nhìn Dương Học Vũ đầy ngụ ý, nét mặt hắn như cười nhưng lại cứng đơ.

Mễ Nam bất thành linh lên tiếng:

"Phương Mộc đâu?" Giọng cô hơi run run, vừa như rất muốn có câu trả lời lại vừa như sợ phải đối mặt với sự thật. "Người đã làm gì anh ấy?"

"Tôi không biết." Giang Á nhún vai, mắt chớp chớp nhìn Mễ Nam. "Có lẽ anh ta đến chỗ cần đến."

Mễ Nam đứng bật dậy hét lên một âm thanh như tiếng gầm của con thú bị thương. Thấy cô sắp lao vào Giang Á, Dương Học Vũ vội kéo cô lại, mặc cô vùng vằng rất dữ dội, anh đưa cô ra khỏi phòng.

Rồi anh quay vào, nhưng lúc này sắc mặt anh tái xám, hai mắt vẫn đỏ, cơ mặt co giật rất khiếp.

"Mày nói đi." Dương Học Vũ tóm tóc Giang Á giật ngửa mặt hẳn lên. "Mày đã làm gì Phương Mộc?"

Mặt Giang Á căng căng vênh lên, vì bị tóm tóc giật ra phía sau nên hai con mắt hẳn xếch ngược, vẻ mặt bất cần.

"Này anh sĩ quan cảnh sát..." Hẳn dấu mờ về phía ống kính camera gắn ở góc tường. "Có phải anh đang thẩm vấn tôi không đấy?"

"Tất nhiên không phải. Tao chỉ đang khởi động." Dương Học Vũ bỏ tay ra, rồi rút cái dùi cui điện giắt ở thắt lưng. "Cái này sẽ giúp mày suy nghĩ mà trả lời."

Vẻ mặt Giang Á hơi biến sắc, hẳn nhìn cái dùi cui điện trong tay Dương Học Vũ, nói rành rọt từng chữ một: "Nếu dám đụng vào tôi, tôi bảo đảm nhất định sẽ không bỏ qua cho anh đâu."

"Thế à?" Dương Học Vũ ấn nút đóng mạch điện, rồi từ từ bước lại gần hẳn. "Tao rất muốn xem xem Ánh sáng thành phố mạnh đến đâu."

Giang Á giãy giụa, nhưng không thể ngăn cản Dương Học Vũ chĩa cái dùi cui điện vào cái ghế sắt hẳn đang ngồi.

Đúng lúc này cửa phòng Thẩm vấn bỗng bị mở ra, trưởng khu sỏi bước vào. Nhìn thấy cái dùi cui trong tay Dương Học Vũ, ông sa sầm nét mặt rồi khẽ gắt lên: "Cất đi!"

Dương Học Vũ vẫn hằm hằm nhìn Giang Á, anh "hừ" một tiếng rõ mạnh, rồi bấm nút tắt dùi cui điện.

"Tháo còng cho hẳn." Trưởng khu chỉ vào Giang Á, rồi nói với Dương Học Vũ: "Cậu đưa hẳn sang phòng làm việc của tôi, gọi cả Mẹ Nam nữa. Tôi có thứ này cho mọi người xem."

"Là gì ạ?"

"Một hộp băng ghi hình." Trưởng khu nhìn Dương Học Vũ, rồi lại nhìn Giang Á; hình như ông vẫn chưa thật tin lắm về chuyện này. "Do Phương Mộc gửi về."

Ở bệnh viện công an thành phố. Khu buồng bệnh. Buồng cuối cùng trên tầng 3.

Cô y tá rút cái nhiệt kế ở nách nam bệnh nhân chết não ra, nhìn kỹ, rồi cô khẽ lẩm bẩm: "Quái lạ!"

Anh chàng này quả là kỳ lạ. Anh ta bị chẩn đoán là chết não, vẫn đang phải thở máy để duy trì, nhưng các tham số huyết áp hoặc độ ẩm... thể hiện trên màn hình của thiết bị thì lại khác xa so với các trường hợp chết não khác. Và, trong mấy hôm nay anh ta lại nhiều lần có dấu hiệu kháng hô hấp; nói cách khác, hình như anh ta đã tự thở được.

Điều kỳ quái hơn nữa chính là vợ anh ta. Ngày thứ hai sau hôm anh ta nhập viện rồi, thì ngày hôm sau cô vợ xinh đẹp đã vào viện và khóc âm lên khi nhìn thấy anh ta, nhưng sau khi được gặp vị lãnh đạo của chồng nói chuyện, thì không thấy cô ta vào viện nữa.

Tóm lại, những người này thực quá khó hiểu.

Cô đang nghĩ ngợi, rồi vô tình đưa mắt nhìn người bệnh vẫn nằm đó. Tim cô bất chợt như ngừng đập, cái nhiệt kế trong tay cũng rơi xuống sàn vỡ vụn.

Anh chàng chết não tên là Thái Vĩ bỗng mở to mắt nhìn thẳng vào cô. Mấy giây sau anh ta bỗng hỏi:

"Hôm nay là ngày mấy?"

Cô y tá đưa tay bưng miệng, cố ngăn mình không kêu thét lên. Bệnh nhân chết não mà lại nói được, đúng là gặp ma rồi!

"Ngày bao nhiêu?"

"Mười... mười lăm."

Con người vừa sống lại này thò tay ra khỏi chăn, tự nhắc cái mặt nạ thở máy ra, rồi ngồi dậy rất nhanh.

Cô y tá không nén được nỗi kinh hãi nữa, cô thét lên một tiếng rồi chạy ra khỏi buồng bệnh.

Thái Vĩ cũng mặc kệ cô ta, anh vừa nhìn xung quanh tìm kiếm, vừa thử bước xuống sàn. Nhưng vì bị nằm quá lâu ngày nên vừa nhồm dậy thì thấy xung quanh xoay tròn, chóng mặt. Anh nhắm mắt lại, ngồi tựa đầu giường. Rồi lập tức thấy toàn thân vã mồ hôi lạnh. Một phút sau, cảm thấy tạm ổn, anh lại mở mắt ra, và nhìn thấy chiếc di động của mình đặt trên mặt tủ đầu giường.

Bật máy. Rồi ấn liên một lô phím. Cho đến khi một tin nhắn được mở ra.

Tin nhắn chỉ có hai chữ: 7 ngày. Người gửi tin: Phương Mộc; thời gian gửi: 10 giờ 11 phút sáng ngày 9 tháng 12.

Thái Vĩ xem đi xem lại mẫu tin này. Thực ra, khi đang giả vờ hôn mê, anh đã ra hiệu cho Biên Bình xem di động của anh, chắc anh ấy cũng chưa hiểu ý đồ thật sự đằng sau hai chữ này là gì. Nhưng anh tin ở Phương Mộc, dù anh rành rành nhìn Phương Mộc nổ súng vào anh.

Thái Vĩ đặt di động xuống, rồi nhìn ngực mình. Vết thương đang liền sẹo, rất ổn. Rồi anh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh dương rất đẹp.

Phương Mộc, điều cậu muốn tôi làm, thì tôi đã làm.

Nhưng giờ này cậu đang ở đâu?

Hộp băng hình được gửi về cách đây bốn hôm, gửi cho trưởng khu công an. Dương Học Vũ cùng Giang Á vào ghế, rồi nhìn mọi người có mặt trong phòng. Mọi người đều không tập trung chú ý vào Giang Á. Biên Bình, trưởng khu, Mễ Nam, thậm chí cả Giang Á đều nhìn chăm chăm vào cái hộp băng hình.

Dương Học Vũ khẽ hắng giọng, chờ lúc trưởng khu ngoảnh lại, anh hất hàm về phía Giang Á. Trưởng khu hiểu ý anh, ông nói giọng chắc nịch: "Cứ cho hăn xem."

Ông giơ cuốn băng trong tay lên, nói: "Đây cũng là ý của Phương Mộc."

Hình ảnh mở đầu là một bàn tay xòe ra, sau đó là khuôn mặt Phương Mộc. Anh quay nhìn phía sau rồi điều chỉnh lại vị trí ống kính, sau đó ngồi xuống ghế. Nhìn toàn cảnh, thấy rằng có lẽ địa điểm quay đoạn video này là ở trong nhà Phương Mộc.

Phương Mộc chưa nói vội, anh nhìn thẳng vào ống kính mấy giây, rồi bỗng mỉm cười. Có vẻ như anh rất không quen với việc ngồi trước ống kính như thế này.

"Nếu tôi đoán không nhầm, thì người lúc này đang ngồi xem băng gồm có: trưởng khu, Biên Bình, Học Vũ, Mễ Nam... và cả người - Giang Á nữa."

Giang Á đang nhìn chăm chăm vào màn hình, bỗng run lên, mặt hăn tái nhợt.

"Khi mọi người ngồi xem băng này, thì tôi đã chết rồi."

Tất cả không ai bảo ai, đều kêu lên kinh ngạc. Đôi mắt Mễ Nam mở to, cô đưa tay lên bưng lấy miệng, người cô hơi lão đảo.

Tự tuyên bố về cái chết của mình, Phương Mộc cũng buồn bã, cúi đầu, dường như đang động viên mình hãy can đảm đối mặt với cái sự thật này. Khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt anh cũng thoáng một nét cười gượng gạo.

"Hôm nay ngày 9 tháng 12 năm 2011, lúc này là 9 giờ sáng, sau khoảng một giờ nữa tôi sẽ có mặt ở quán cafe Starbucks ở đường Bắc Thái Nguyên để gặp anh Thái Vĩ." Phương Mộc ngừng một chút, sắc mặt áy náy. "Tôi sẽ bắn anh ấy, camera ở hiện trường sẽ ghi lại đầy đủ toàn bộ quá trình. Nhưng tôi không phải kẻ sát nhân. Tôi dùng đầu đạn cao

su. Tôi sẽ bắn vào ngực Thái Vĩ. Có thể anh ấy sẽ bị thương nhưng không chết. Và..."

Phương Mộc khẽ cười: "Nếu anh ấy hiểu được mẫu tin nhắn của tôi thì hiện giờ anh ấy đã đang giả vờ chết được vài ngày rồi! Nhưng tôi vẫn xin có lời xin lỗi Thái Vĩ." Phương Mộc không cười nữa, vẻ mặt trang trọng nhìn vào ống kính và gật đầu. "Tôi xin lỗi người anh em!"

Trưởng khu cầm điện thoại lên, mắt chăm chú nhìn màn hình, ông đưa ra mệnh lệnh đơn giản: "Đến bệnh viện công an, gọi Thái Vĩ tỉnh dậy, rồi đưa về khu công an!"

Nghe xong câu nói của Phương Mộc và mệnh lệnh của trưởng khu, Dương Học Vũ kinh ngạc không để đâu cho hết. Anh nhìn Biên Bình, Biên Bình vẫn bình thản như không, rõ ràng là ông thừa biết chuyện Thái Vĩ không chết; còn Mễ Nam và Giang Á thì cũng như anh, hết sức kinh ngạc. Nhất là Giang Á, hai mắt hấn gần như lồi ra khỏi hốc mắt, nhìn chăm chăm vào Phương Mộc trên màn hình, người hấn nhô ra phía trước như muốn lôi Phương Mộc ra để hỏi cho cặn kẽ.

Phương Mộc không để hấn phải đợi lâu, anh trực tiếp cho câu trả lời luôn: "Giang Á, đây là cái bẫy do mày bố trí. Tao tin rằng khi mày xem cuốn băng này thì tao đã bị mày giết rồi. Tao thực lòng rất mong được như thế, vì như vậy có nghĩa là kế hoạch của tao đã thành công."

Cơ mặt Giang Á co giật, hình như hấn định nặn ra nét cười khinh khỉnh bất cần, nhưng trán hấn thì đầm đìa mồ hôi cho nên nét cười nhả nhúm như đang khóe.

"Sau khi đoạn video Thái Vĩ va chạm xe cộ, đánh người bị tung lên mạng, tao đã biết mày sẽ coi anh ấy là mục tiêu tiếp theo của Ánh sáng thành phố. Vì mày cho rằng giết một cảnh sát thì sẽ càng kích thích hơn, gây chấn động mạnh hơn, và càng thỏa mãn cái ham muốn ngông cuồng của mày. Nhưng tao không cho phép mày làm thế." Vẻ mặt Phương Mộc bình thản, anh nói không nhanh cũng không chậm. "Về việc công, thì tao là cảnh sát; Thái Vĩ là bạn chí thân của tao, tao không thể đứng nhìn anh

ấy bỏ mạng bởi bàn tay mày. Về việc riêng, thì Ngụy Ngụy vì muốn chứng minh rằng gã Tôn Phổ vẫn như còn tồn tại nên cô ta đã dạy bảo mày biến thành đồ ác ma. Đã có quá nhiều người phải chết, đặc biệt là mày đã giết Liêu Á Phàm..."

Phương Mộc bỗng ngừng lại, mắt anh đỏ hoe. Anh cúi đầu. Chỉ nhìn thấy khóe mép mím chặt và cơ mặt bỗng giật giật. Hồi lâu sau, anh ngẩng lên, hai mắt loang loáng ướt nhưng giọng nói của anh lại rất bình tĩnh.

"Cho nên tao nhất định phải chặn đứng mày, nhưng tao không thể để người khác phải mạo hiểm..." Ánh mắt Phương Mộc rời khỏi ống kính, dường như anh nói cho chính mình nghe. "Ngay từ lần đầu tiên tao đối mặt với thử thách sinh tử, tao luôn cảm thấy mình như một khắc tinh, những ai ở bên tao dù là chiến hữu, là đối thủ hay kẻ địch, đều lần lượt bỏ tao ra đi. Tao không muốn như thế nữa, cho nên lần này tao lựa chọn chính mình."

Phương Mộc lại quay mặt vào ống kính với nét cười mơ hồ thoáng qua. "Tao bắn chết Thái Vĩ thì chắc chắn mày sẽ trút giận lên đầu tao, vì tao đã cướp mất cái danh hiệu Ánh sáng thành phố; với mày, bị mất Ngụy Ngụy thì chẳng khác gì mất một báu vật." Phương Mộc gật đầu. "Nhưng mày cứ yên tâm, tao sẽ cho mày cơ hội giết tao, và tao tin rằng mày đã làm thế rồi."

Phương Mộc chỉnh lại tư thế ngồi, ngồi sát ống kính, sắc mặt anh nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. "Tính mạng của tao, chính là cái bẫy này!"

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, ai cũng chăm chú nhìn vào Phương Mộc trong màn hình. Mễ Nam không kìm nén nổi bỗng khóc nức lên.

"Tại sao... tại sao..." Nước mắt rơi lã chã, hình ảnh Phương Mộc bỗng lấp lóa nhòa đi. "Sao anh lại dại dột..."

Trong băng hình, Phương Mộc ngồi rất ngay ngắn, vẻ mặt cũng rất trang trọng.

"Tôi nói vào việc." Anh nói càng chậm hơn, hình như vừa nói vừa suy nghĩ. "Tên Giang Á sẽ không vội giết tôi ngay. Với tính cách của hắn, thì hắn sẽ từ từ hành hạ tôi đến chết. Cho nên, địa điểm hắn giết tôi chỉ có thể là trong căn nhà của hắn. Còn tôi cũng không cho hắn cơ hội để giết chết tôi ngay lập tức. Hắn sẽ khống chế tôi ở một địa điểm nào đó, rồi đưa tôi lên xe chở đi. Cho nên, Học Vũ..."

Dương Học Vũ lập tức đứng lên dồn hết tâm trí, nhìn vào màn hình.

"...Sau khi xem băng này rồi, cậu phải khám thật tỉ mỉ chiếc xe Jieda màu trắng của thằng Giang Á, nhất là cốp sau. Sau khi đã giết tôi, rất có thể hắn đã tẩy rửa chiếc xe. Nhưng tôi sẽ để lại manh mối ở một vị trí mà hắn không chú ý đến."

Dương Học Vũ nhìn Giang Á, mặt hắn đã trắng bệch như chết rồi, hai con mắt hắn không ngớt động đậy dường như đang cố hết sức để nhớ lại tất cả. Nhưng vẻ tuyệt vọng thì càng lúc càng hiện rõ.

Dương Học Vũ nghiêng rằng, dù anh biết là không cần thiết anh vẫn trả lời Phương Mộc trong màn hình "Được! Tôi hiểu rồi".

"Sau đây là những trọng điểm." Phương Mộc ngừng một chút. "Khi tôi và Mễ Nam đến thôn La Dương điều tra về xuất thân của Giang Á, đã phát hiện thấy ở nhà hắn có một căn hầm. Trong lần đối thoại với Giang Á, hắn từng nói hầm ngầm khiến hắn cảm thấy an toàn. Tôi tin rằng trong quán cafe Lost in Paradise nhất định phải có căn hầm na ná như thế. Hồi nọ cảnh sát chúng ta khám nhà hắn, từng biết có một căn hầm chứa hàng nhưng hắn là chúng ta vẫn sơ suất không nhận ra một gian phụ ẩn khuất nào đó. Vì tên Giang Á sau khi giết anh bác sĩ kia đã ngâm xác anh ta trong Formaldehyde solution 5 tháng, cho nên trong quán cafe của hắn chắc chắn phải có cái nơi như thế. Cho nên, các cậu phải lục soát thật kỹ từng xó xỉnh của quán cafe Lost in Paradise. Nếu các cậu tìm thấy cái nơi ấy, tôi tin rằng..." Phương Mộc bỗng cười cay đắng, "Các cậu sẽ tìm thấy xác tôi."

Biên Bình nghe đến đây anh bỗng run run, rồi quay sang nhìn Giang Á, khẽ hỏi: "Anh ta nói không sai chứ?"

Nhưng Giang Á không trả lời thậm chí chẳng thiết nhìn Biên Bình, hắn vẫn dán mắt vào màn hình, ngực hắn phập phồng dữ dội.

"Vì Ngụy Ngụy, thằng Giang Á rất hận anh bác sĩ kia, hắn không chỉ giữ xác anh ta lại mà thỉnh thoảng còn hành hạ cái xác để xả hận. Phương Mộc tiếp tục bình tĩnh nói, cứ như kể một chuyện chẳng liên quan gì đến mình. "Cho nên, chắc chắn hắn chưa hủy xác tôi, mà hắn sẽ coi tôi như chiến lợi phẩm hoặc đồ chơi, thỉnh thoảng sẽ kéo lên để hành hạ một chập. Đây là một chứng cứ rất quan trọng. Ngoài ra, trước khi hắn giết tôi, tôi sẽ tranh thủ thời gian không gian và tìm cách giữ được chút gì đó trên cơ thể hắn, ví dụ da thịt hắn, để làm chứng cứ. Nhưng hắn sẽ ngâm tôi trong Formaldehyde solution, hắn sẽ tiêu hủy quần áo tôi, cho nên, rất có thể chứng cứ mà tôi giữ lại sẽ nằm trong cơ thể tôi. Các cậu phải mổ tử thi tôi kiểm tra thật tỉ mỉ, nhất là dạ dày; đừng nể nang không nỡ vì đó là xác tôi. Tuyệt đối không nên. Tôi trông cậy ở tất cả mọi người!"

Một con người sắp đi vào chỗ chết mà vẫn bình tĩnh kể ra những chứng cứ mà mình phải đổi bằng tính mạng, lại còn dặn dò đồng nghiệp giải phẫu tử thi của mình thật kỹ. Con người ấy thực can đảm biết mấy!

Giang Á mặt mũi đã xám ngoét. Nếu cho rằng hắn kinh hoàng sợ hãi vì Phương Mộc tự nguyện tìm đến cái chết, thì điều khiến hắn càng bất ngờ hơn là đằng sau cái chết tự nguyện ấy lại là một cái bẫy hết sức hoàn hảo.

Cái hình người nhỏ bé trong màn hình kia khiến Giang Á run lấy bầy.

Người đã chết vẫn tiếp tục nói.

"Phía trên là những điều tôi cần nói. Đương nhiên chỉ là giả thiết của tôi, trong quá trình thực hiện rất có thể xảy ra nhiều tình tiết bất ngờ, ví dụ tôi đã làm hỏng việc." Phương Mộc nhô người về phía trước, về

mặt anh rất chân thành và đầy mong mỏi. "Thưa trưởng khu, anh Biên Bình thân thiết, các anh phải điều tra đến nơi. Ngày kết thúc vụ án, các anh hãy công bố toàn bộ vụ án này cho công chúng biết, không vì danh dự cá nhân tôi, mà là vì..."

Phương Mộc ngừng lại, nghiêng đầu sang trái, mắt nhìn xuống, dường như vấn đề này nặng nề vô cùng khó nói.

"Chúng ta không thể phủ nhận rằng cái thành phố này đã có thay đổi đáng kể vì gã Ánh sáng thành phố. Ngay chúng ta cũng đã từng dao động, rốt cuộc Ánh sáng thành phố là đúng hay sai? Bên ngoài pháp luật, việc giết người có phải là cách duy nhất để thực hiện công bằng và chính nghĩa không? Những việc mà Giang Á làm, tôi cũng đã từng làm. Nhưng điều tôi muốn nói với mọi người ở thành phố này là, dùng bạo lực thì không thể giải quyết được bất cứ vấn đề gì. Mê tín bạo lực, chỉ có thể đem lại hành vi bạo ngược càng tàn khốc hơn." Phương Mộc quay mặt về phía ống kính, vẻ hiền hòa, ánh mắt trong sáng như mắt đứa trẻ mới chào đời. "Nếu cán cân công lý lâu nay vẫn bị lệch, thì để tôi làm một vạch nho nhỏ trên cán cân vậy."

Bạo lực tàn khốc có thể hủy diệt thể xác, cuồng tín tà ác có thể hủy diệt tâm hồn. Thì sự hy sinh can đảm có thể cứu vãn tất cả.

"Cuối cùng..." Phương Mộc nhìn thẳng vào ống kính, vẻ mặt anh trở nên lúng túng, trong nét cười hàm chứa niềm luyến tiếc sâu sắc. "Mẽ Nam..."

Cả căn phòng bỗng im phăng phắc, cảnh sát quên cả chức trách của mình, kẻ sát nhân quên cả tình cảnh hiện giờ của mình, ánh mắt của mọi người đều dán vào nét vẫn vương cuối cùng của người chết.

Vẻ mặt Phương Mộc dần ửng đỏ, môi anh hơi run run hình như có vô vàn điều muốn nói đang hội tụ một chỗ nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Mẽ Nam nín thở, sững sờ nhìn con người đã coi thường cái chết mà lại biến thành ngượng ngùng lúng túng.

Nhưng, không một lời dặn dò, không một câu tình cảm, thậm chí không một lời chúc nào được nói ra. Phương Mộc chỉ lặng lẽ nhìn vào màn hình, đôi mắt anh dần rớm lệ... rồi anh nở nụ cười.

"Cứ thế đi!"

Cuốn băng kết thúc, hình ảnh dừng lại. Nụ cười của Phương Mộc bất động, ngưng đọng trên màn hình.

Cùng lúc này, với mọi người trong căn phòng, dường như cả cuộc đời mình cũng lặng lẽ trôi qua. Mọi âm thanh đều chết lặng, cõi lòng phẳng lặng như mặt nước hồ không bao giờ gợn sóng nữa.

Hồi lâu sau, Mễ Nam nói.

"Em hiểu rồi." Cô lau nước mắt, đứng dậy, vẻ mặt không giấu nổi niềm hạnh phúc và tự hào. "Em hiểu."

Giang Á ngồi bất động nhìn khuôn mặt ngưng đọng trên màn hình, rồi hắt thở ra một hơi rất dài, tâm trạng như vừa được giải tỏa.

"Các vị còn chờ gì nữa?" Hân bình tĩnh xóc xóc cái còng trên tay. "Bắt đầu đi thôi!"

Vĩ Thanh: AI LÀ NGƯỜI PHẢI RA ĐI

?

Một tuần sau, vụ án giết người hàng loạt do Ánh sáng thành phố gây ra được tuyên bố đã phá án triệt để.

Giang Á thừa nhận tất cả các hành vi giết người hàng loạt, và khai nhận mọi tình tiết gây án. Căn cứ vào lời khai của hắn, cảnh sát đã tìm đến bãi hoang gần quán cafe "Lost in Paradise" và nhiều địa điểm khác trong thành phố, thu thập được rất nhiều vật chứng bị chôn lấp hòng phi tang. Sau khi giám định, nhận định rằng những vật chứng này đều khớp với khẩu cung của Giang Á và các kết luận khám nghiệm.

Cảnh sát tổ chức tìm kiếm dưới lòng sông Lê Thông, phát hiện được một số mảnh xương và cơ thịt, được nhận định là thuộc về vụ án cái xác không đầu.

Vụ giết người ở thôn La Dương cách đây 21 năm, vì thời gian đã quá lâu, nên không tìm ra chứng cứ gì, ngoại trừ khẩu cung của Giang Á. Viện kiểm sát đưa ra quyết định không khởi tố nữa.

Khám nghiệm tử mĩ chiếc xe Jieda màu trắng của Giang Á, cảnh sát tìm thấy vết máu ở ổ khóa và trên nóc của cốp sau xe, là máu nhóm O. Xét nghiệm AND cho thấy vết máu đó là của người bị hại Phương Mộc.

Cảnh sát khám xét căn hầm ngầm trong quán cafe "Lost in Paradise", phát hiện một xác nam giới trưởng thành, nguyên nhân tử vong do bị thương nặng ở não bộ. Khi giải phẫu tử thi, phát hiện thấy ở dạ dày nạn nhân có một cái bao cao su, bên trong chứa một đốt ngón tay gãy. Khám nghiệm, nhận định rằng đó là đốt đầu tiên của ngón giữa bàn tay phải. Cảnh sát tìm thấy có tổ chức da trong kẽ móng tay nhưng không thuộc về nạn nhân. Vì đốt ngón tay được bảo quản trọn vẹn, họ rất nhanh đưa ra kết luận: tổ chức da ấy thuộc về Giang Á.

Giang Á sau khi biết tin cảnh sát tìm ra đốt ngón tay gãy, hăn lập tức thừa nhận chính mình đã sát hại nạn nhân. Cảnh sát cũng tìm thấy trên cái búa vỡt trong gian hầm bí mật có dấu vân tay của Giang Á và vết máu của nạn nhân.

Sau khi thu thập đầy đủ mọi chứng cứ, phía cảnh sát chuyển toàn bộ vụ án sang viện kiểm sát nhân dân thành phố C để khởi tố. Họ nhanh chóng đưa ra quyết định khởi tố, và gửi thông báo khởi tố đến bị cáo Giang Á theo đúng trình tự pháp luật. Nghe nói Giang Á chỉ cầm bút ký quấy quá vào sổ lưu, ném tờ thông báo sang bên, rồi quay sang cầm mấy tờ nhật báo đọc tỉ mỉ.

Tin Ánh sáng thành phố sa lưới, đã gây xôn xao khắp thành phố C. Thông tin đại chúng đủ các thể loại đều sát sao đưa tin với hàng loạt bài, nhiều tờ báo giấy đã tung ra cả phụ san đặc biệt. Thoáng chốc, cái tên Giang Á bỗng "nổi đình nổi đám" toàn thành phố.

Một tháng sau, tòa án nhân dân thành phố C đã mở phiên tòa xét xử vụ Ánh sáng thành phố giết người hàng loạt. Vì đây là vụ án nghiêm trọng, xã hội đang hết sức quan tâm, cho nên tòa án công khai toàn bộ quá trình xét xử với giới truyền thông. Hôm mở phiên tòa, ngoài đương sự và người nhà ra, còn có vô số phóng viên các hãng truyền thông báo chí trong tỉnh và cả nước, đứng chật ních tòa án. Dân chúng không thể vào nổi, đành tập trung ngoài cổng tòa án quan sát quá trình xử án qua màn hình lắp đặt trên tường gần cửa đại sảnh.

Trong phiên tòa, Giang Á luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh, cũng chẳng thiết nhìn tất cả các loại chứng cứ mà tòa đưa ra, hăn chấp nhận hết thảy. Hăn cũng trả lời đầy đủ mọi câu hỏi của công tố viên và quan tòa. Hình như hăn không hề có ý biện hộ cho mình, thậm chí hăn nhiều lần lơ đãng cứ như kẻ mất hồn. Sau khi quan tòa nhắc nhở thì hăn càng tệ hại hơn, trong vài giờ cuối cùng hăn chỉ toàn gật đầu để trả lời tất cả các câu hỏi.

Trong lời trình bày cuối cùng, Giang Á chỉ nói độc một câu:

"Đã thất bại trước một đối thủ đáng kính nể, tôi chẳng còn gì để nói nữa."

Mười ngày sau, tòa án hình sự thuộc Tòa án nhân dân thành phố C đưa ra phán quyết: từ tháng 5 đến cuối năm, Giang Á với danh nghĩa Ánh sáng thành phố liên tiếp giết hại 7 người, cố ý hãm hại 1 người, tội ác đã được chứng minh làm rõ với đầy chứng cứ xác thực. Tòa tuyên án như sau: Giang Á phạm tội cố ý giết người, chịu mức án tử hình thi hành án ngay; phạm tội cố ý hãm hại, chịu mức án 3 năm tù giam; tổng hợp lại, phải chấp hành án tử hình.

Khi chánh án đang tuyên án, Giang Á tỏ ra cực kỳ nôn nóng; chánh án đang đọc nửa chừng thì hắn đã xin ông ta đứng đọc nữa, rồi ký ngay vào biên bản chấp nhận. Khi được hỏi có muốn kháng cáo không, Giang Á tỏ ra rất ngạc nhiên.

"Không! Đương nhiên là không."

Hai mươi ngày sau, Tòa án nhân dân tối cao đã xem xét và phê chuẩn xử tử Giang Á bằng cách tiêm thuốc độc.

Hôm thi hành án, các bên công an, kiểm sát và pháp luật đã cử người đến quan sát giám sát quá trình hành hình. Thái Vĩ, Dương Học Vũ, Mễ Nam cũng trong số đó.

Phòng tiêm thuốc xử tử đặt trong bệnh viện công an thành phố, là một căn phòng hình vuông, các vách ngăn bằng hợp kim nhôm. Ghế đặc biệt để tiêm thuốc đặt ở chính giữa, có thể nhìn từ bên trên quan sát toàn bộ quá trình hành hình.

Khi các nhân viên chuẩn bị dụng cụ và thuốc độc, Thái Vĩ lặng lẽ rời khỏi phòng giám thị ở tầng 2 rồi đi xuống phòng chờ ở tầng 1.

Phòng chờ chỉ khoảng hơn chục mét vuông, đặt ba cái ghế dài chứ không có gì khác. Kề sát phòng chờ là phòng hành hình. Nói cách khác, cái vách hợp kim nhôm là ranh giới giữa trần gian và địa ngục.

Giang Á mặc âu phục đi giày da, đang ngồi một mình trên ghế dài kê ở phía đông, bên cạnh hẳn là bốn cảnh sát tòa án mang vũ khí thứ thiệt. Thấy Thái Vĩ bước vào, Giang Á ngẩng đầu nhìn anh và mỉm cười.

"Tôi biết anh."

"Phải!" Thái Vĩ rút điều thuốc đưa cho hẳn. "Suýt nữa tôi trở thành người thứ 7 đúng không?"

Nói rồi anh bật lửa cho Giang Á châm, hẳn cảm ơn, rồi bình thản rút thuốc lá.

Thái Vĩ ngồi đối diện Giang Á, nhìn hẳn từ đầu đến chân.

"Quần áo mới à?"

"Ừ!" Giang Á ngọ ngoậy cổ, "Mặc lần đầu, không quen."

"Thì đành vậy, không kịp thay nữa."

"Hà hà... đúng thế!" Giang Á cười: "Và cũng không cần thiết."

Cả hai ngồi hút thuốc, như những người bạn cũ, hình như bên cạnh họ không phải nơi hành hình, còn ở đây giống như nhà chờ ở ga tàu hỏa.

Hút được nửa điều thuốc, Thái Vĩ bỗng hỏi: "Căng thẳng không?"

"Không." Giang Á nhìn vào mắt Thái Vĩ. "Tôi thậm chí thấy sốt ruột rồi đấy."

Giang Á nhướn mày: "Thế à?"

Giang Á gật đầu, nét cười cũng nhạt đi. "Tôi không muốn gã kia phải chờ tôi quá lâu."

Thái Vĩ như có chút nghĩ ngợi, anh lim dim mắt nhìn hẳn, sau đó nói rành rọt từng chữ một: "Trước tòa, anh nói đều là thật cả chứ?"

"Tất nhiên."

"Không bỏ sót chi tiết nào?"

"Không." Giang Á hơi nghi hoặc: "Anh vào gặp tôi chỉ để hỏi điều này à?"

Thái Vĩ nhìn sang chỗ khác, sắc mặt bỗng nhẹ nhõm rồi lắc đầu, hình như miệng anh thoáng có nét cười.

"Cứ yên tâm mà lên đường!" Thái Vĩ đứng dậy vỗ vai Giang Á. "Đừng đi tìm anh ấy. Sang thế giới khác, anh không thể là đối thủ của anh ấy."

"Hả?" Giang Á sửng sốt, ánh mắt hẩn hoang mang. "Ý anh là gì?"

Thái Vĩ nhìn xuống hẩn, vẻ mặt anh thể hiện nhiều điều, dường như vừa căm ghét lại vừa thương hại hẩn.

"Anh chưa đọc hết văn bản tuyên án."

Nói rồi anh quay người, mở cửa bước ra.

Giang Á, cho đến chết, vẫn bỏ sót một chi tiết: cảnh sát không hề dùng đốt ngón tay gãy kia làm chứng cứ.

Nguyên nhân là vì bàn tay phải của cái xác nam giới bị ngâm trong bể Formaldehyde solution ở gian hầm bí mật, vẫn đủ cả các ngón các đốt.

Tuy cái đốt ngón tay kia được khẳng định là của Phương Mộc nhưng xét nghiệm ADN cái xác thì lại không phải là Phương Mộc, hộp sọ bị đập nát, khuôn mặt cũng nát bét. Vì thế, cho đến khi khởi tố, cảnh sát vẫn không biết cái xác đó là ai. Cho nên, trong tài liệu khởi tố và lời phán quyết của tòa án, họ tên của nạn nhân thứ 7 được thay thế bằng mấy chữ "không danh tính".

Tuy nhiên, với tòa án thì điều này chẳng quan trọng gì. Dù chưa biết danh tính của nạn nhân thứ 7, thì Giang Á vẫn bị kết tội cố ý giết người.

Nhưng với người sống, thì điều này quan trọng hơn hết thảy.

Phương Mộc đâu? Anh có còn trên đời không?

Với Mễ Nam, thì việc đi tìm tung tích Phương Mộc đã trở thành việc duy nhất quan trọng của đời cô từ nay trở đi. Nhưng dù cô nỗ lực đến mấy, Phương Mộc vẫn biệt vô âm tín. Hình như Phương Mộc đã như một làn bụi mong manh hoàn toàn tan biến trong không khí của thành phố này.

Nhưng họ tên anh vẫn mãi mãi khắc sâu trong trí nhớ của thành phố C. Sau khi Giang Á bị xử tử, cảnh sát đã làm theo ý nguyện của Phương Mộc, công bố với dân chúng toàn thành mọi tình hình của vụ án. Người ta giật mình kinh hãi về tội ác của Giang Á, đồng thời cũng biết đã từng có một anh cảnh sát: vì muốn Ánh sáng thành phố tắt ngấm tuyệt đối ở thành phố này, anh đã dám chịu tiếng xấu là kẻ sát nhân và tự nguyện hy sinh để đổi lấy chứng cứ kết tội kẻ thủ ác.

Mọi người dường như đã hiểu rõ một sự thật: dù thành phố này đã từng xảy ra những tội ác kinh khủng, thì vẫn có người có thể khoan dung và dám hy sinh để đổi lấy sự trong sáng thanh bình. Khi mà ai ai cũng biến thành hung khí, thì cái tên Phương Mộc đã trở thành một chuyện thần kỳ, anh, chính là người đã chủ động gỡ bỏ mọi trang bị giao chiến, chủ động mỉm cười, và chủ động chìa bàn tay ra.

Bạo lực đương nhiên là mạnh, nhưng lòng can đảm và sự tha thứ cho nhau còn mạnh hơn.

Ngày mà anh ra đi, ánh nắng ấm áp hơn và không chút dè dặt tỏa khắp thành phố.

Thời gian trôi nhanh, ngày tiếp nối ngày.

Một năm sau, vẫn không thấy tung tích Phương Mộc. Mọi người đều hiểu rằng có thể chào tạm biệt con người này rồi. Giống như lời khuyên của Thái Vĩ đối với Mễ Nam: nếu còn sống thì anh ấy đã trở về với chúng ta mới đúng.

Mễ Nam chỉ mỉm cười.

Cô luôn có cảm giác Phương Mộc vẫn lặng lẽ sống ở một nơi nào đó trên đời này. Anh vẫn âm thầm, vẫn cô độc, vẫn đang quan sát mọi tội ác đồng thời lòng anh vẫn đầy thiện ý.

Anh không muốn xuất hiện trở lại, hẳn là anh có lý do của mình. Dù lý do ấy là gì, cũng mong anh vẫn ổn thỏa, an lành.

Hôm nay, ý thu man mát, sắc trời tuyệt đẹp.

Trong bốn mùa ở thành phố C, chỉ mùa thu khiến người ta hài lòng nhất. Nó không rộn rã như mùa xuân, không oi bức như mùa hạ, cũng không giá buốt như mùa đông. Mùa thu ở đây có bầu trời xanh thẳm, có gió nhẹ ấm áp và những nụ cười bình an vui vẻ.

Trong thời tiết như thế này, dù phải ngồi xe đi công tác xa cũng khiến người ta thấy lòng lâng lâng nhẹ nhõm.

Mẽ Nam lái xe ra khỏi sân khu công an, cô đang định rẽ lên đường cao tốc thì lại thoáng nhìn về phía quảng trường Anh Hùng ở phía đối diện, cô nghĩ ngợi, rồi đánh tay lái vòng xe lại.

Quảng trường Anh Hùng đang khá náo nhiệt, dân thành phố rất thích đến đây dạo chơi dưới ánh nắng thu dịu dịu trải khắp. Trên mặt sân lát đá hoa cương phẳng phiu, có những đứa trẻ đang đi xe đạp ba bánh, cũng có những đứa đang chơi thả diều, lanh lảnh tiếng cười đùa vui.

Một màn hình cực lớn mới được lắp ở quảng trường, đang phát chương trình thời sự. Các tin tức ở thành phố có vẻ như rất không ăn nhập gì với trời thu rục rờ này.

Thẩm mỹ viện X sau khi thu quá nhiều tiền gia nhập làm thành viên, bèn đóng cửa chạy làng, chủ hiệu trốn biệt tăm tích.

Cô giáo ở nhà trẻ Y hành hạ, trừng phạt trẻ em; phụ huynh tức quá chạy đến đánh cho cô một trận.

Ủy ban phát triển và cải cách tuyên bố chuẩn bị tăng giá xăng dầu thành phẩm trong thời gian tới.

Một phụ nữ chưa rõ danh tính đột tử ngoài phố, ngờ rằng bị xuất huyết não do khối u não bất chợt bị vỡ.

Tuy nhiên, chẳng mấy ai để ý đến những tin tức chẳng vui vẻ gì này. Kể cũng đúng, tội gì phải để cho những chuyện xa xôi ấy ám ảnh tâm trạng đang rất nhẹ nhõm lúc này của ta?

Mễ Nam nhìn thấy rất nhiều xe lưu động bán hoa tươi, cô mua một bó hoa bách hợp trắng muốt, tay nâng niu, bước về phía đài bia kỷ niệm ở giữa quảng trường.

Mễ Nam vốn biết Phương Mộc có thói quen cứ cách ít hôm lại đến đây tưởng niệm các bạn chiến đấu. Cô cũng từng nhiều lần đến đây chờ đợi rất lâu, mong sao có thể có cơ hội gặp Phương Mộc, và lần nào cô cũng thất vọng ra về. Nhưng cũng không sao, vì ở đây có hơi thở của Phương Mộc, và thế là đủ rồi. Huống chi, chính cô cũng đã hình thành thói quen đến quảng trường này.

Đài bia vẫn ở đây. Nham nhám, sẫm đen, chất phác, đầy khí thế.

Mễ Nam đặt bó hoa bách hợp xuống thêm đá hoa cương bên dưới đế gang, chỉnh cho ngay ngắn, rồi cô chậm chậm đi quanh một vòng. Khi cô nhận ra mình cứ mãi chú ý nhìn các dấu chân dưới mặt đất, thì cô bỗng bật cười.

Có những dấu ấn đã khắc sâu trong trí não thì thật khó có thể gạt bỏ. Dù nó là bản năng nghề nghiệp hay là tình yêu.

Có điều, chính cô cũng không thể tưởng tượng nổi, nếu nhìn thấy cái dấu chân đi giày cỡ 42 rưỡi, chân phải hơi choãi như hình chữ bát, thì cô sẽ vui mừng đến đâu.

Mễ Nam vòng trở lại phía mặt trước của tấm bia, ngồi xuống, tay xoa lên mặt đá nền. Nó lập tức sạch bóng, phản chiếu ánh nắng lấp lánh, ba chữ khắc ở đây hiện lên rất nét.

Cô ngồi lên phiến đá, lưng tựa vào đế gang, và lập tức cảm thấy người dần ấm lên, lưng cũng được đỡ rất chắc chắn. Cô có cảm giác rất

an toàn và nhẹ nhõm. Cô co chân lại, hai tay ôm lấy đầu gối, lặng lẽ nhìn mọi người đi qua đi lại trước mặt.

Một ngày thu hết sức bình thường, ngồi tắm nắng thu, tìm kiếm một con người cũng hết sức bình thường. Thỉnh thoảng cũng có người đi qua hiếu kỳ nhìn ngắm đài bia hùng vĩ, và nhìn cả cô gái đang ngồi dưới bệ chân đài, cũng có người dừng lại đọc những hàng chữ thuyết minh gắn ở đài bia. Có người thành kính nghiêm trang, cũng có người bình thản như không. Phần nhiều họ chỉ dừng lại mấy giây rồi lại rảo bước, rồi mỗi người lại đi về trạm dừng chân tiếp theo của đời sống của mình.

Sự hy sinh của anh ấy và các vị khác hình như đã làm thay đổi thành phố này, nhưng lại hình như chẳng làm thay đổi gì cả.

Nhưng điều này không quan trọng. Những người như anh ấy chưa bao giờ trông chờ mình sẽ có một vị trí nào đó trong ký ức của mọi người, dù là một vị trí rất khuất rất nhỏ.

Tất cả, chỉ là sự lựa chọn của anh ấy và các vị ấy.

Mễ Nam nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy. Vừa bước đi vài bước, cô nghĩ ngợi... rồi lại quay lại. Cô thử áp tai vào cái đế gang. Nhưng điều cô cảm nhận được chỉ là vẻ thô nháp của bề mặt khối gang và sự im lặng như không có thứ vật chất gì ở đây cả.

Mễ Nam cười cay đắng và lắc đầu. Có lẽ cô không có cách gì để bước vào nội tâm của Phương Mộc, giống như lúc này cô không thể có cảm nhận gì về anh.

Mễ Nam lại bước xuống bệ đài bia, rồi đi ra phía ngoài quảng trường. Bỗng có một làn gió nhẹ lướt qua người, cô lập tức cảm thấy tà áo khẽ bay, đuôi tóc buộc cao chạm cổ, dường như có người đang nhẹ tay áp vào lưng và đẩy cô bước đi.

Những cành cây bên cạnh cũng khẽ đung đưa, đám lá xanh chạm vào nhau kêu rì rào. Mễ Nam nghe thấy rõ ràng cái đế gang ở đài bia cộng hưởng rung lên, như đang kêu gọi lại cũng như đang thét gào.

Mễ Nam không ngoảnh lại, cô chỉ nắm chặt tay và bước đi thật nhanh. Mắt cô trào lệ.

Học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc đóng tại thành phố Thẩm Dương tỉnh Liêu Ninh. Đây là căn cứ địa khoa học kỹ thuật hình sự của toàn quốc và cũng là nơi Mễ Nam đã từng theo học hai năm. Lần này trở về trường cũ, nhiệm vụ chính của cô là cầm về một số mẫu dấu chân thập thập trong một vụ án nhờ các chuyên gia của học viện phân tích kiểm nghiệm giúp. Giáo sư Diêu của khoa kiểm nghiệm dấu vết từng là thầy chỉ đạo của cô năm xưa, cũng là một trong các chuyên gia mà cô nhờ giúp đỡ. Ông rất nhiệt tình tiếp cô và hỗ trợ cô làm các thủ tục. Thấy thời gian vẫn còn sớm, giáo sư Diêu muốn mời cô dùng bữa trưa. Mễ Nam nhận lời nhưng nói là muốn được ăn tại nhà ăn của học viện.

Chỉ sơ sài vài món ăn, hương vị cũng chẳng có gì đặc biệt nhưng đáng quý nhất có được cái cảm giác quen thuộc. Đang ăn, giáo sư Diêu nhận được thông báo có cuộc họp bất thường, ông đành phải về sớm. Một mình Mễ Nam ngồi lại nhà ăn, cô nhìn khắp lượt các học viên trẻ tuổi mặc bộ đồ cảnh sát đang ngồi ở các bàn ăn khẩu phần của mình.

Không biết tại sao các thanh niên này lại muốn làm cảnh sát. Vì muốn có một công việc khỏi phải lo miếng cơm manh áo, hay vì rất yêu cái nghề này? Mễ Nam nhớ rằng sau khi tốt nghiệp đại học, cô đã không do dự xin dự tuyển vào Sở Công an thành phố C, chỉ vì muốn được gặp anh chàng cảnh sát kia.

Để cùng sống với anh dưới một vùng trời, cùng hít thở bầu không khí của một thành phố, cũng được mặc bộ đồng phục như thế và trở thành một người như anh ấy.

Nghĩ đến đây Mễ Nam khẽ mỉm cười, có lẽ anh chàng ấy không ngờ rằng mình lại có một sức ảnh hưởng lớn như vậy.

Đã gần đến trưa, học viên kéo đến nhà ăn càng đông dần. Nhiều cô cậu đang bưng khay đồ ăn tìm chỗ ngồi, Mễ Nam đứng lên nhường chỗ, cô bưng trả khay và bát đĩa, rồi bước ra khỏi nhà ăn.

Trở lại bãi đỗ xe, cô mở cốp sau lấy ra cái túi đựng quần áo và đồ ăn vặt, sau đó bước về khu ký túc xá học sinh.

Hình Lộ năm nay thi đại học, đã đỗ vào Học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc, là sinh viên năm thứ nhất khoa điều tra hình sự. Mễ Nam lần này trở về đây cũng tiện thể rẽ vào thăm cô bé sư muội này. Nhưng vào đến ký túc xá thì cô đã mừng hụt. Các bạn học nói Hình Lộ đã đi đến phòng Thực nghiệm tâm lý tội phạm.

Chắc là nó đi gặp Biên Bình. Ít lâu sau khi Phương Mộc chết, Biên Bình được điều từ Công an tỉnh về làm giảng viên dạy kiến thức nền của Học viện Hình sự Trung Quốc. Từ một cán bộ trưởng phòng trở thành một giảng viên bình thường của khoa Tâm lý học tội phạm, khiến rất nhiều người cảm thấy khó hiểu. Nhưng Biên Bình đã tự giải thích rằng anh muốn làm một chút việc có ý nghĩa trong những năm tháng còn lại của đời mình.

Có lẽ anh muốn tìm được một Phương Mộc khác nữa.

Có những con người có thể thay thế, cũng có những con người là có một không hai.

Mễ Nam tay xách túi chậm chậm bước về phía phòng Thực nghiệm tâm lý tội phạm. Cô vừa ngoặt qua phòng Pháp y thì gặp một đám học viên vừa tan lớp, ai ai cũng có vẻ đang đói meo, vội vàng bước đi về phía nhà ăn.

Mễ Nam và họ đi ngược chiều nhau, cô nghe thấy mấy nữ sinh đang léo nhéo trách móc.

"Quá đáng thật, suýt nữa ăn mất vì các bước thực nghiệm..."

"Cậu nói là ông 9 ngón à?"

"Phải! Ông ta chẳng bao giờ châm chước cho nữ sinh."

"Tớ cảm thấy ông ấy rất tốt, chỉ hiềm ông ấy yêu cầu hơi nghiêm..."

"Cậu xem, khi lên lớp thì không bao giờ cười, tớ sợ không dám nhìn vào mắt ông ấy nữa! Mắt cứ sắc nhọn như mũi tên, may mà còn có cặp kính che bớt... hì hì..."

Mễ Nam chỉ nghe loáng thoáng nhưng cô bỗng nhiên sững sờ... dừng bước, ngoảnh đầu nhìn mấy cô nữ sinh đang đi về cuối con đường nhỏ giữa những lùm cây sơn tra. Sau mấy giây đứng ngệt ra, cô bỗng thở gấp rồi quay lại vụt chạy lên.

Vừa thở dốc vừa chạy ào vào khu nhà khoa Trinh sát, rẽ trái, rồi chạy thẳng đến phòng cuối của hành lang, không gõ cửa, cô đẩy cửa thật mạnh, "rầm" một tiếng khiến ba người trong phòng giật nảy mình.

Hình Lộ mặc bộ đồ cảnh sát đang ngồi trên bàn thí nghiệm, hai chân thông xuống đung đưa. Biên Bình ngồi đối diện với cô, đang cười hì hì và hút thuốc lá; Hàn Vệ Minh ngồi bên cạnh, miệng cũng ngậm điếu thuốc. Cả hai đều đang tươi cười nhìn Hình Lộ, dường như đang nghe cô kể chuyện gì đó rất lý thú.

Thấy Mễ Nam xông vào, Hình Lộ nhảy xuống sàn chạy ngay đến với Mễ Nam, nắm tay cô, mừng rỡ gọi to: "Chị Mễ Nam! Sao chị lại đến đây?"

Biên Bình và Hàn Vệ Minh nhìn thấy Mễ Nam cũng rất ngạc nhiên và mừng rỡ. Mễ Nam không chờ họ nói, cô gạt Hình Lộ ra, hỏi luôn: "Anh ấy ở đâu?"

Nụ cười của Biên Bình bỗng ngưng lại, anh quay sang nhìn Hàn Vệ Minh. Vệ Minh nhìn lại anh, rồi ngoảnh sang nhìn Mễ Nam, sau đó nhún vai.

Biên Bình thay đổi nét mặt, anh thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, hỏi: "Cô đến đây khi nào? Sao không gọi điện báo tôi một câu? Đã ăn cơm chưa..."

"Anh ấy đâu?" Ngược Mễ Nam phập phồng dữ dội, trán lấm tấm mồ hôi, mặt đỏ hồng: "Anh ấy ở đâu?"

Biên Bình bắn khoản ngơ ngác dường như không hiểu câu hỏi của Mễ Nam. "Ai cơ?"

"Phương Mộc!" Mễ Nam bước xấn lại, gần như gào lên: "Phương Mộc đâu?"

Nghe thấy hai chữ này thì Biên Bình lại trở nên bình tĩnh, anh nhìn Mễ Nam mấy giây, rồi hạ thấp giọng: "Anh ấy đã chết rồi."

"Không thể!" Mễ Nam điên cuồng lắc đầu, những lọn tóc dính bết trên trán đầy mồ hôi. Cô túm chặt cánh tay Biên Bình giật mạnh, mắt cô nhìn Hàn Vệ Minh như cầu cứu. Hàn Vệ Minh chỉ cười buồn bã rồi kéo tay Mễ Nam.

"Mễ Nam... hãy bình tĩnh..."

"Tôi không thể!" Mễ Nam ném cái túi xuống, vẻ mặt cô vừa rồi bởi vừa có nét cầu khẩn. "Xin trưởng phòng Biên Bình, thầy Vệ Minh... đừng nói dối em nữa. Xin hãy nói đi... xin hai người hãy cho em biết anh ấy đang ở đâu?"

Biên Bình và Hàn Vệ Minh nhìn nhau, cùng nín lặng và rầu rầu nhìn sang Mễ Nam đang như rồ dại.

Nước mắt từ từ lăn trên mặt Mễ Nam, cô nghẹn ngào, quay sang Hình Lộ.

"Hình Lộ... ngoan nào... em hãy nói cho chị biết..." Mắt Mễ Nam nhòa lệ, không nhìn rõ cô gái đang lúng túng đứng trước mặt. "Phương Mộc đang ở đâu, nói đi?"

Hình Lộ sợ quá lùi lại mấy bước, miệng lắp bắp: "Chị Mễ Nam... chú ấy..."

Đúng vào lúc này, ở phía sau Mễ Nam, hành lang bên ngoài phòng Thực nghiệm tâm lý tội phạm, bỗng có tiếng bước chân nhè nhẹ.

Tiếng bước chân vững chãi, hình như là đi giày da đế hỗn hợp nhựa cao su, bước đi đều đều, không nhanh không chậm, có vẻ như một

mỏi và đang bề bộn tâm tư.

Xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường. Hình như cả thế giới này bất thành linh biến mất, chỉ còn lại tiếng bước chân ở ngoài hành lang càng lúc càng rõ.

Mễ Nam run lên, ánh mắt cô lần lượt nhìn Biên Bình, Hàn Vệ Minh và Hình Lộ, như muốn tìm kiếm trên khuôn mặt họ một câu trả lời mà cô mong mỏi từ rất lâu.

Nhưng họ lại không nhìn cô, ánh mắt họ đều nhìn về phía sau lưng cô.

Mễ Nam không ngoảnh lại, và cũng không dám ngoảnh lại.

Nếu không phải là anh ấy thì sao? Nếu không phải anh chàng có thói quen khi bước đi thường lắc vai bên trái, chân phải hơi chệch vào trong khi đặt chân xuống, chân trái nhấc hơi cao, gót giày chân phải thường bị mòn vẹt...

Thì sao?

Nhưng, cánh cửa đã mở ra.

HẾT

Ngoại truyện: HAI KIẾP ĐỜI HOA

Ngoài cửa có tiếng chùm chìa khóa lóc xóc, tiếp đó là những tiếng lạch xạch. Người phụ nữ không ngoảnh đầu lại, vẫn tiếp tục chăm chú nhìn vào màn hình ti vi.

Trên màn hình là cảnh một quán cà phê Starbucks. Một nam giới gầy gò đứng giữa quán, tay cầm khẩu súng ngắn ổ quay model 92 vừa bắn ra một phát đạn, nòng súng còn bốc khói. Trước mặt anh ta là một nam giới nằm ngửa, khách khứa đang bỏ chạy tán loạn.

Hình ảnh quay rất nét, nhìn rất rõ khuôn mặt của người đàn ông gầy gò.

Cô gái dẫn chương trình nói nhanh gấp gáp, nhưng bình thản không thể hiện sắc thái tình cảm gì.

"Được biết, người nổ súng tên là Phương Mộc, đã từng làm việc ở Phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm thuộc công an Tỉnh, hiện chưa rõ động cơ gây án của Phương Mộc là gì. Trước mắt, cảnh sát từ chối không đưa ra bình luận về vụ việc..."

Người đàn ông mở cửa bước vào, đặt rau quả và con cá lên bàn ăn, rồi bước vào giữa phòng khách, nhìn màn hình ti vi.

Lúc này là ảnh tĩnh khuôn mặt Phương Mộc. Tóc ngắn, mặt mũi góc cạnh rõ ràng phân minh, sau cặp kính gọng đen là ánh mắt quyết đoán.

"Tôi biết người ấy." Người đàn ông nói.

Người phụ nữ không tiếp lời, đứng dậy bước ra một góc của phòng khách, mở máy tính.

Sau hơn chục phút, những tiếng bát đĩa thìa va chạm nhau vang lên trong căn nhà nhỏ này. Rất nhanh chóng, mùi thơm hấp dẫn của cá rán

bay khắp phòng. Người phụ nữ dường như không có ý bước vào làm giúp, vẫn ngồi trước máy tính lướt web. Lát sau, sắc mặt từ tái xanh chuyển sang vàng nhợt, ánh mắt cũng nhòe đi, rồi đưa tay trái lên bóp nhẹ thái dương.

Người đàn ông bước ra khỏi bếp, chùi hai tay vào tạp dề.

"Bác sĩ Ngụy Ngụy, nhà còn đưa chuột không? Có cần..."

Chưa nói xong, anh ta đã vội bước đến gần máy tính, vì anh ta nhìn thấy người phụ nữ đang chao đi một cách bất thường, anh chưa kịp đưa tay ra đỡ thì "huých" một tiếng, người phụ nữ đã ngã ngửa xuống sàn.

Anh bế người phụ nữ đặt lên đi-văng, rồi chạy vào bếp lục cái túi xách đựng đồ. Người phụ nữ không bị ngất, hai tay ôm đầu khổ sở lẫn lộn vật vã, rên rỉ, nghiến răng kêu ken két, dường như đau khổ đến cùng cực.

Người đàn ông nhanh chóng lấy ra bộ kim tiêm, vén ống tay áo của người phụ nữ lên, hờ ra cẳng tay khô gầy, rồi tiêm vào tĩnh mạch ở gần nách. Trán người phụ nữ đầm đìa mồ hôi, mái tóc cũng ướt nhơm nhớp, những lọn tóc dính bết hai bên má. Chất lỏng trong ống tiêm dần được bơm vào cơ thể. Người phụ nữ dần yên tĩnh hơn, rồi toàn thân mềm nhũn trong đôi tay của người đàn ông, và thở hít một cách nặng nhọc.

Hồi lâu sau, nhịp thở dần trở lại bình thường, cuối cùng, người phụ nữ co mình nằm ngủ trong lòng người đàn ông. Người đàn ông khẽ đung đưa, tay nhẹ nhàng đánh nhịp vỗ lên vai người phụ nữ, miệng ê a một nét nhạc gì đó không thành làn điệu.

Giấc ngủ ấy đến vào lúc màn đêm vừa buông xuống, nhà nhà đều đã lên đèn. Khi căn phòng khách đã hoàn toàn tối om, thì người phụ nữ thức dậy, mở to mắt, thở ra một hơi rất dài, rồi từ từ nhồm dậy. Người đàn ông cựa quậy cho hết cảm giác tê bại rồi lặng lẽ nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ ngồi bên mép đi-văng ngoảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, trông cô như một tấm ảnh cắt giấy hiện ra trên nền ánh sáng hắt vào,

viền của ảnh còn thô nháp chưa sắc nét, với khuôn mặt hơi nghiêng, mái tóc ướt mồ hôi chưa kịp khô, má trắng mịn như ánh trăng. Lát sau cô quay lại nhìn người đàn ông, ánh mắt cô hơi lấp lánh.

"Tôi đói rồi."

Nửa giờ sau, bữa tối dù hơi muộn cũng đã được bày trên bàn ăn. Một nam một nữ ngồi trước bàn, lặng lẽ ăn cơm. Anh cầm một ly rượu trắng thỉnh thoảng đưa lên môi nhấp một chút. Cô ăn rất chậm nhưng chăm chú, hình như mọi chú ý đều dồn vào bữa ăn. Mới ăn nửa bát cơm, cô đã thấy no. Nhưng chỉ lát sau, cô lại cố gắng và vào miệng số cơm còn lại. Cuối cùng, cơm và thức ăn cũng hết sạch. Khuôn mặt anh thoáng nét cười nhẹ nhõm, hình như cảm thấy sự cố gắng của mình đã được khẳng định.

Cơm xong, cô rút thuốc lá trên bàn, lặng lẽ hút khoảng nửa điếu, rồi cô dọn bát đĩa vào gian bếp.

Gian bếp chật chội và rất bừa bộn, các góc tường dính bết những cái bắn dầu mỡ lâu ngày không được lau chùi. Cô cúi xuống chậu lúi húi rửa bát đĩa.

"Bác sĩ Ngụy Ngụy."

Cô ngoảnh lại, thấy anh đã ăn mặc chỉnh tề đứng bên cửa bếp.

"Tôi phải đi một lát."

Cô đặt các thứ đang rửa xuống, đứng tựa vào cái tủ bát đĩa, lạnh lùng nhìn anh từ đầu đến chân.

"Châu Chí Siêu, nếu bây giờ anh đi gây rắc rối, anh sẽ chết thê thảm đấy!" Ánh mắt cô sáng rực. "Tôi đã giúp anh một lần, không thể lại giúp lần nữa đâu."

"Tôi chỉ... đi dạo một chút thôi." Anh ta hơi hoảng loạn, mi mắt sụp xuống. "Nửa giờ thôi, tôi sẽ về. Cô có muốn tôi mua giúp thứ gì không?"

"Thuốc giảm đau." Rồi cô bình thần quay lại tiếp tục rửa bát. Anh ta nhìn cô, thấy cô không có ý nói thêm gì nữa, đành hậm hực bước đi.

Dọn xong cả rồi, cô trở ra phòng khách. Đi đi lại lại một lúc, cô lại châm điều thuốc, rồi lặng lẽ đứng bên cửa sổ nhìn vùng ánh đèn sáng ngoài kia.

Bấy lâu nay cô chỉ ở trong căn hộ hai gian này. Những thứ cô nhìn thấy chỉ là những khối nhà bên ngoài cửa sổ. Ban ngày, chúng hoặc được nắng chiếu hoặc chỉ là âm u xam xám. Đêm tối, khi mọi âm thanh đều tắt ngấm, thì những kiến trúc lạnh lẽo ấy mới có được một chút sinh khí; vô số ô cửa sổ sáng đèn trông như những con mắt long lanh.

Có những sự vật rất bình thường nhưng thật đáng để tự hào.

Cô dập điều thuốc lá, rồi ngoảnh lại nhìn tấm ảnh trên màn hình máy tính.

Hôm nay, clip này và bộ dạng tay cảnh sát trong đó đã lan truyền khắp thiên hạ, vô số người đang kinh hãi vì gã "Ánh sáng thành phố" cuối cùng đã hiện thân. Có người tán dương gã cứng đầu, có người chửi rủa gã bạo ngược, có một số người lại suy đoán khi nào gã sa lưới, và, sau khi chùm tia sáng đó tàn lụi thì liệu thành phố C có rơi trở lại bóng tối hay không.

Hì hì, cô bật cười. Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt Giang Á lúc này ra sao.

Anh ta đã mất người yêu duy nhất trong đời mình, lại bị tước đoạt danh hiệu mà anh ta rất nâng niu. Anh ta sẽ biến thành một con dã thú càng thêm nguy hiểm.

Chỉ hiềm, chính người...

Người đã để cho Tôn Phổ nát tan biến thành làn khói; người đã khiến lòng ta trống rỗng không còn gì nữa; khi đứng giữa ranh giới của sinh tử, người đã kéo ta ra khỏi địa ngục trở về với nhân gian; ở chốn

xung quanh tấm bia mộ, người đã tha thứ cho kẻ đẩy người đến chỗ chết là ta...

Nhưng, người nên gác lại, đặt tất cả xuống, tại sao người lại đi khiêu chiến với con dã thú cực nguy hiểm ấy?

Phương Mộc, kẻ mà ta đã từng hết sức căm hận.

Ta biết người định làm gì, nhưng, chắc chắn người đã điên rồi.

Một giờ sau, Châu Chí Siêu về nhà. Lúc anh bước vào phòng Ngụy Ngụy nhìn nhanh vào đồng hồ anh ta rồi lập tức quay lại tiếp tục lướt web. Châu Chí Siêu ngượng ngịu gãi đầu, rồi rút túi áo lấy ra một hộp thuốc Ferbid đặt lên bàn trà.

Màn đêm càng lúc càng tối đen. Trên gác khu chung cư đối diện, đèn điện lần lượt tắt. Lúc gần nửa đêm, Ngụy Ngụy tắt máy tính, rồi ngoảnh nhìn Châu Chí Siêu đã ngủ say trên đi-văng, cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Sau một lúc xối nước khe khẽ, Ngụy Ngụy đưa bàn tay đang ướt lên vuốt mái tóc, rồi cô đi vào phòng ngủ, khóa xích cửa lại.

Gần như đồng thời, Châu Chí Siêu mở mắt ra.

Anh ta vẫn nằm trên đi-văng với tư thế cũ, tay cầm chiếc điều khiển ti vi. Phòng khách tối đen như mực, chỉ có tia sáng yếu ớt lọt ra từ khe cửa phòng ngủ. Châu Chí Siêu nằm bất động nhìn dán mắt vào tia sáng đó, cho đến lúc nó lặng lẽ tắt.

Trước mắt Siêu vẫn còn lưu lại hình ảnh của tia sáng đó, Siêu đưa tay xuống phía dưới bụng của mình.

Bóng tối và sự yên tĩnh ập xuống dày đặc khiến từng âm thanh dù nhỏ nhất cũng được khuếch đại vô số lần. Siêu mở to mắt, lắng nghe từng động tĩnh bên trong phòng ngủ.

Tiếng cọt két của cái giường, tiếng kéo chần sột soạt, tiếng thở dài và tiếng mát-xa da đầu, tiếng xào xạc của ngón tay miết trên tóc người phụ nữ...

Cuối cùng, mọi âm thanh dần lắng xuống, tiếng thở nhẹ càng lúc càng chậm của người phụ nữ lọt qua khe cửa truyền đến phòng khách.

Nhưng nhịp thở của Châu Chí Siêu lại biến thành nặng nề gấp gáp.

Siêu từ từ nhồm dậy ra khỏi đi-văng, nhón chân bước đến bên bàn trà, cầm chiếc áo khoác lên, lần túi áo lấy ra một chiếc chìa khóa. Sau đó bước thật êm, lần mò đến trước cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng tra chìa khóa vào ổ.

Tấm rèm khá dày che kín ánh trăng ngoài cửa sổ, nhưng mắt Siêu đã quen với bóng tối. Đứng ở cửa, Siêu có thể nhìn rõ một thân hình đang nằm im trên giường.

Siêu lặng lẽ nhìn Ngụy Ngụy đã ngủ say, găng hết sức hãm bớt nhịp tim đang đập mỗi lúc một nhanh. Rồi, Siêu cởi hết quần áo trên người mình, từ từ bước đến bên giường.

Lật cái chăn ra, một làn hơi ấm đượm hương ngây ngây của da thịt phụ nữ phả vào mặt Siêu. Siêu bỗng thở gấp. Ngụy Ngụy đang co mình nằm đó, Siêu cúi xuống, khẽ thò tay nắm quần của cô và từ từ kéo xuống phía dưới.

Bỗng Siêu cảm thấy có một vật lạnh giá gí ngay vào cổ mình, và cảm giác đau buốt lập tức lan khắp toàn thân, rồi bị một bàn chân đạp thật mạnh vào bụng dưới.

Châu Chí Siêu ngã chống bốn vó nằm ngửa trên sàn nhà.

Rồi Siêu nhanh chóng vùng dậy và định chồm lên, nhưng đèn bỗng bật sáng choang khiến Siêu phải đưa tay lên che mắt. Ánh sáng lóa mắt, Siêu phải lập tức lùi trở lại.

Khi mắt đã quen với ánh sáng, Siêu nhận ra mình tổng cộng không một mảnh vải đứng ở cửa, cái cửa nọ của giếng đực lộ ra một cách nực cười. Siêu mở to đôi mắt nhòa lệ nhìn thấy Ngụy Ngụy ngồi co

trên giường, chần cuộn quanh người, vể mặt băng giá, tay cầm một chiếc tuốc-nơ-vít.

"Tôi đã từng cảnh cáo anh, Châu Chí Siêu!" Giọng Ngụy Ngụy trầm trầm nhưng nghe lạnh buốt. "Nếu anh còn dám đụng đến tôi, tôi sẽ giết anh!"

"Bác sĩ Ngụy Ngụy hãy giúp tôi đi!" Mặt mũi Châu Chí Siêu méo xệch một cách quái dị, đầy vẻ van nài pha lẫn lo sợ. "Tôi bức xúc sắp hóa điên mất thôi."

"Ra ngay!" Ngụy Ngụy chỉ ra cửa: "Tôi không thể giúp anh."

"Tôn Phổ không điều trị được cho tôi." Hai cánh tay Châu Chí Siêu khua lung tung, hăn gào lên như hóa rồng. "Còn cô, cô lại biến tôi thành ra thế này! Tôi phải làm gì đây? Phải làm gì bây giờ?"

"Nếu tôi không kiểm cho anh giấy tờ giám định anh bị bệnh tâm thần thì anh đã bị xử bắn rồi!"

"Tại cô cho tôi uống thứ thuốc kia!" Châu Chí Siêu bước về phía Ngụy Ngụy một bước. "Sau đó đầu óc tôi chỉ còn mỗi một chuyện này!"

Siêu đập mạnh vào nửa dưới của mình. Cái của nợ ngao ngán rũ xuống.

Trong cái ngày mùa hạ ấy, chính người đàn bà này bỗng dưng xuất hiện. Sau đó cô ta lại nhiệt tình trò chuyện với Siêu, giống như những ngày ở thành phố J. Sau đó, Siêu được cô ta đưa đến cái tiệm ăn món xốt cay thập cẩm ấy như thế nào, thì Siêu không nhớ nữa. Chỉ nhớ rằng, mỗi khi nhắm nháp lại cái cảm giác tê tê cay cay ở răng ở miệng thì nửa người dưới của Siêu lại râm ran căng cứng. Giữa những ngày hè oi bức, mồ hôi vã ra như tắm, cũng không thể gạt bỏ dù một ly cái dục vọng ấy. Siêu như một con dã thú đói lả, mất phương hướng, chạy rồ khắp các đường phố của thành phố nóng như sa mạc. Cho đến khi bộ não của con dã thú ấy sắp sôi lên, cho đến khi Siêu gặp người phụ nữ trong khu chung cư Tân Trúc bước ra đổ rác...

Về sau nghĩ lại, thấy người phụ nữ ấy không hề có nhan sắc, thậm chí còn đáng ghét bởi người ấy có cái mùi da thịt khó chịu. Nhưng, tất cả những điều đó không quan trọng nữa, chỉ cần người ấy là một con cái có thể để cho con được thỏa mãn nhu cầu, với một con được chỉ còn sót lại cái bản năng động vật, thì như thế là quá đủ rồi.

Nhưng, Siêu vẫn cứ sợ hãi. Nhất là sau khi nhìn thấy đôi mắt người phụ nữ lồi ra vì bị chết ngạt, thì Siêu nhận ra mình đã giết người.

Rồi Siêu lập tức bỏ trốn rất nhanh, mang theo niềm khoái trá và trống trải sau khi được thỏa mãn, cộng với nỗi sợ hãi ghê gớm.

Nỗi sợ hãi này vừa bắt nguồn từ hậu quả của hành vi giết người, vừa bắt nguồn từ sự kinh hoàng đối với hành vi điên cuồng của chính mình.

Châu Chí Siêu biết mình không phải một người đàn ông bình thường, nhưng Siêu cũng chưa từng nghĩ rằng mình lại có thể đi cưỡng dâm một người phụ nữ rồi giết luôn người ấy.

Nhưng rồi, vài hôm sau, khi cái nỗi lo đáng nguyên rủa cộng với cảm giác râm ran không rõ nguồn cơn lại choán khắp mọi góc ngách của cơ thể, thì Châu Chí Siêu bỗng lại nhớ đến cái hương vị đầy cám dỗ của món xốt cay thập cẩm kia.

Và thế là Siêu lại mò đến con phố có cái tiệm ăn chật chội bẩn thỉu ấy, mang theo tâm trạng thèm khát và bồn chồn khó bề kiềm chế.

Nhưng, điều mà Châu Chí Siêu không biết, là khi Siêu vội vã bước vào "tiệm xốt thập cẩm Du Đô" thì Ngụy Ngụy đang đứng ở một chỗ xa xa, gỡ cặp kính râm xuống, nhếch mép, nở một nụ cười bí hiểm khó lường.

Siêu trở thành khách quen của cửa hàng này, và cũng biến thành một ác ma râu xanh mất hết nhân tính khiến cả thành phố C phải bàn tán trong cái mùa hè mà cả thế giới phải để ý đến.

Người phụ nữ kia đã biến mất.

Cho đến khi Châu Chí Siêu được ra viện với kết luận "đã hoàn toàn khỏi bệnh", cho đến cái buổi tối vô cùng tẻ ngắt kia, Siêu đang cực kỳ mệt mỏi và bứt rứt không sao gặt đi được, thì nghe thấy ở bên tường có tiếng gọi khe khẽ.

Siêu không biết Ngụy Ngụy cư ngụ ở đâu, cũng không biết cô đang làm gì, chỉ cảm nhận rằng cô rất yếu ớt, và đang có sự cuồng nhiệt gần như thành căn bệnh đối với một sự việc nào đó. Trong quãng thời gian thỉnh thoảng xuất hiện đó, Ngụy Ngụy thường yêu cầu Siêu dẫn đi ăn một vài món ăn giá rẻ nhưng có nhiều năng lượng, cứ như là thường ngày cô ít có dịp được ăn cho đủ dinh dưỡng. Sau đó thường là, khi Siêu đứng ra quầy thanh toán hoặc đi vệ sinh, thì Ngụy Ngụy bỗng biến mất, chỉ để lại đám bát đĩa trống trơn trên bàn.

Trong buổi tối "đại tuyết" âm lịch ấy(22), Ngụy Ngụy bỗng dừng lại xuất hiện với nhiều thương tích và vết máu trên người. Không trả lời những câu hỏi dồn của Châu Chí Siêu, cô chỉ lau rửa qua loa các vết thương, rồi băng bó; sau đó nằm vật ra giường ngủ ly bì hai ngày liền.

22. Đại tuyết, là một trong 24 tiết khí theo cách tính của âm lịch.

Kể từ đó Ngụy Ngụy ở lại nhà Châu Chí Siêu.

"Tôi không thể giúp anh!" Ngụy Ngụy vẫn cầm thanh tuốc-nơ-vít, và cảnh giác nhìn Châu Chí Siêu. "Anh có thể cứ tự sướng, nhưng không được làm trước mặt tôi."

Châu Chí Siêu ngẩng đầu lên, đôi mắt nhòa lệ xen lẫn nỗi ô nhục và oán hờn. Đôi chân Siêu bước lên, từ từ tiến lại gần Ngụy Ngụy.

"Bác sĩ Ngụy Ngụy có thể giết tôi..." Siêu nhìn chăm chăm vào Ngụy Ngụy. "... nhưng tôi nhất định phải làm, cô không hiểu nỗi cái cảm giác kinh khủng này đâu, nó còn khổ sở hơn cả cái chết!"

Ngụy Ngụy giơ cái tuốc-nơ-vít lên, co người lùi về phía sau.

"Đừng bước lại đây!"

Chưa nói dứt lời thì Châu Chí Siêu đã nhào đến, lật ngay tấm chăn của Ngụy Ngụy ra. Ngụy Ngụy kêu thét lên, bản năng thôi thúc cô co chân đạp mạnh, nhưng lại bị Siêu tóm lấy cổ chân rồi giật thật mạnh. "Huych" một tiếng, Ngụy Ngụy ngã ngửa trên giường.

Cô chưa kịp nhồm dậy thì đã bị Siêu bổ nhào đè lên người, một tay hấn đưa lên bóp cổ, tay kia tóm chặt quần cô kéo xuống.

Ngụy Ngụy giãy giụa, tay vùng tuốc-nơ-vít đâm liên tiếp vào người Siêu. Rất nhanh chóng, nhiều chỗ ở vai và cánh tay Siêu máu chảy túa ra. Nhưng hình như Siêu không hề biết đau là gì, vẫn nghiến răng mím môi ra sức kéo quần Ngụy Ngụy xuống.

Bỗng nhiên, Ngụy Ngụy không chống cự nữa, Châu Chí Siêu chỉ vài động tác đã tụt phăng quần cô ra, rồi tiếp tục đụng đến chiếc quần lót của cô. Siêu vừa kéo chiếc quần lót xuống đến dưới mông thì hấn bỗng sừng sốt.

Ngụy Ngụy nằm yên lặng, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào Siêu, ngực cô phập phồng dữ dội.

Cái tuốc-nơ-vít trong tay Ngụy Ngụy đang gí vào cổ khô gầy của cô, đúng vào chỗ động mạch đang giãn giật không ngớt.

"Làm đi!" Ngụy Ngụy hạ giọng thật thấp, nghẹn ngào, hết sức vất vả. "Nếu anh có thể vẫn thích thú cưỡng dâm một người chết!"

Gã đàn ông toàn thân không mảnh vải quỳ xuống giữa hai đùi người phụ nữ gần như trần truồng, tay gã vẫn bám vào chiếc quần lót của người ấy. Bốn mắt nhìn nhau, kinh hoàng và quyết liệt, dục vọng và sát khí, tất cả đối chọi nhau trong bầu không khí lúc nửa đêm.

Tiếng khóc bỗng vang lên trong căn phòng.

Châu Chí Siêu ngồi trên mặt đất, đôi chân co lại, gục mặt xuống hai đầu gối, khóc hu hu.

"Đừng, đừng chết... đừng bỏ tôi ở lại một mình." Tiếng khóc của Siêu bỗng dần dâng cao. "Tôi không muốn ở một mình, tôi quá cô đơn..."

Ngụy Ngụy mặc quần áo vào, ngồi trên giường lặng lẽ nhìn gã đàn ông trần như nhộng và khóc đến nỗi toàn thân run bần bật.

Hôm sau trời vừa sáng, Châu Chí Siêu đã ra khỏi nhà. Ngụy Ngụy nghe thấy tiếng đóng cửa, cô mới từ phòng ngủ bước ra, bình thản nhìn đi-văng ngốn ngang gối chăn và những chiếc khăn giấy vứt bừa bãi dưới đất. Cô bước đến cửa khóa trái lại, rồi trở vào cầm bao thuốc trên bàn ăn lên.

Hút xong điếu thuốc, Ngụy Ngụy thấy trên bàn ăn đã bày ngay ngắn các đồ ăn, bèn lặng lẽ ngồi xuống ăn.

Cuộc giằng co vật lộn đêm qua, và giấc ngủ rối loạn khiến cô lại thấy nhức đầu. Sau khi quét dọn qua loa, Ngụy Ngụy uống một viên thuốc Ferbid, rồi thần thờ ngồi xuống đi vắng.

Khi Châu Chí Siêu đi ra ngoài làm công, thì Ngụy Ngụy chỉ có thể ngồi ngây người, hoặc vẩn vơ đi lại trong căn hộ chỉ rộng khoảng bốn mươi mét vuông này. Chẳng có việc gì để làm, cô chỉ có thể lặng lẽ chờ trời tối và chờ cái chết chưa biết lúc nào sẽ đến với cô. Cô cho rằng cuộc sống sẽ trôi đi như thế này - nếu có thể gọi những ngày này là cuộc sống, rồi đến một lúc bất kỳ nào đó, mình sẽ bị vỡ khối u não rồi đột nhiên chết luôn. Lúc cô rời khỏi cái thế giới này, có thể Châu Chí Siêu đang ở bên cô, hoặc không. Nhưng dù sao điều ấy cũng thật sự chẳng có ý nghĩa gì đối với cô.

Điều cô có thể làm hiện nay chỉ là hít thở, và, vì duy trì hít thở, cô không thể không làm một số việc.

Tuy nhiên, vụ án bắn chết người xảy ra hôm qua đã khiến cho thần kinh đã rời rạc của Ngụy Ngụy càng trở lại. Dù sao đi nữa, Phương Mộc và Giang Á đã từng là hai con người rất quan trọng đối với cô trong một thời gian rất dài. Sau cái đêm chạm trán ở khu nghĩa trang, sự việc đã

phát triển theo chiều hướng không thể lường trước. Tuy nhiên, điều khiến cho Ngụy Ngụy không ngờ là Phương Mộc lại lựa chọn cái phương thức đó để kết thúc với Giang Á.

Chắc chắn anh ta sẽ bỏ mạng trong tay Giang Á, còn "Ánh sáng thành phố" cũng sẽ biến mất từ đó.

Giang Á là sát thủ do Ngụy Ngụy bồi dưỡng nên, với mục đích ban đầu là tạo ra một đối thủ thông minh hơn và dữ dội hơn Phương Mộc.

Thế mà sự việc lại thành ra thế này, Ngụy Ngụy đã không thể xác định nổi Phương Mộc và Giang Á ai can đảm hơn ai.

Ngụy Ngụy đứng lên bước đến trước cái tủ, lục lọi tìm kiếm. Quần áo mặc ở bệnh viện thì đã vứt bỏ như vứt rác rồi. Cô không có ý định đi ra ngoài, cho nên lâu nay ở nhà Châu Chí Siêu cô chỉ toàn mặc áo ngủ.

Chọn một lúc lâu, cuối cùng Ngụy Ngụy cũng tìm được một bộ đồ không bị coi là thùng thình và một cái mũ lưỡi trai. Đóng bộ xong xuôi, cô mở cửa phòng đi ra ngoài.

Mười mấy hôm không ra khỏi nhà, nay bỗng bước xuống cái cầu thang vừa hẹp vừa tối, Ngụy Ngụy cảm thấy hơi căng thẳng và chông chênh, hình như đôi chân cũng mềm nhũn. Cô bám chặt thành cầu thang, định thần, rồi bước xuống từng bậc một.

Ít phút sau cô đã ra đến bên ngoài sáng sủa khô ráo và sạch sẽ. Ngôi nhà này nằm trong khu gia đình nhân viên của công ty nhiệt động lực Đồng Phát. Lúc này đang buổi sáng, cả khu vực hết sức vắng vẻ. Chỉ nhìn thấy vài ông bà già ánh mắt đờ đẫn, bước chân chậm chạp đang đi bách bộ. Ngụy Ngụy đứng bên cửa một lát, kéo cổ áo cho khít thêm, rồi cúi đầu bước ra. Khi vừa cất bước, cô bỗng cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Cô bất giác ngoảnh đầu lại, thì nhìn thấy ở ban công tầng 1 có một bé gái khoảng mười tuổi đang áp vào ô cửa kính lặng lẽ nhìn cô.

Nhiệt độ ở ban công rất thấp, đã có một lớp băng mỏng bám ở ô kính phía sau chấn song sắt. Trong lớp hoa băng đầy mỹ thuật và phân lớp rành rọt ấy có một mảng bị hơi ẩm làm tan ra. Nó khoanh tròn khuôn mặt ửng đỏ như trái táo của bé gái. Nhận ra ánh mắt của Ngụy Ngụy, bé gái mỉm cười.

Nhưng Ngụy Ngụy lập tức nhìn sang chỗ khác và bước nhanh như bỏ trốn.

Ra đến đường cái, khung cảnh bỗng nhộn nhịp hẳn lên. Đối diện với dòng xe cộ và dòng người đông như mắc cửi, Ngụy Ngụy lại có cảm giác lạnh buốt thấu xương. Không hẳn là tại cô mặc quần áo quá phong phanh, mà chủ yếu là vì bé gái đứng ở ban công mà cô nhìn thấy lúc nãy.

Ngụy Ngụy nhận ra bé gái có khuôn mặt ửng đỏ như trái táo là do vết năm ngón tay còn hằn rất rõ trên mặt.

Cô không thể và cũng không có thì giờ để quan tâm đến nỗi buồn của bé gái ấy.

Bệnh viện thuộc Sở công an.

Ở cửa buồng bệnh cuối cùng trên tầng 3. Anh cảnh sát canh cửa né người nhường lối cho một nữ nhân viên y tế đẩy chiếc xe nhỏ vào buồng bệnh.

Cô ta mặc đồng phục hộ lý màu xanh da trời, tay áo xắn lên cao. Mũi và khẩu trang bịt kín khuôn mặt, chỉ để hở ra đôi mắt.

Bệnh nhân Thái Vĩ đã được tuyên bố chết não đang nằm bất động trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Cô hộ lý cầm chiếc khăn lau lên, lau khắp xung quanh giường bệnh. Cô lau chùi rất tỉ mỉ, nhưng ánh mắt cô luôn tập trung vào thân hình người bệnh trên giường. Lau chùi xong, cô xách thùng nước đi ra ngoài. Anh cảnh sát canh cổng hỏi: "Không lau sàn nhà à?"

Cô không ngoái đầu, trả lời: "Đi thay nước đã."

Đi đến cửa gian vệ sinh, cô đặt thùng nước xuống đất, rồi bước ngay vào một ô ngăn. Mấy phút sau, Ngụy Ngụy từ ô ngăn bước ra, kéo mũ sụp xuống thật thấp, rồi đi theo hành lang bước ra ngoài khu nhà.

Ra đến sân, Ngụy Ngụy hòa vào đám đông đủ các hạng người, bước đi. Cô cười tủm tỉm.

Thái Vĩ không hề chết não, cũng hoàn toàn không phải người thực vật. Không ai có thể xác định điều này chính xác hơn Ngụy Ngụy.

Ngụy Ngụy khẽ thở ra một hơi dài. Phương Mộc vẫn là Phương Mộc. Anh ta không chịu dùng tính mạng của người khác để trả giá, nhằm thực hiện mục đích của mình, nhưng anh ta dám hy sinh bản thân.

Có lẽ, đây là sự khác biệt giữa Phương Mộc, Tôn Phổ và Giang Á chẳng?

Ngụy Ngụy không muốn nghĩ thêm nữa, cô đút hai tay vào túi áo, lững thững bước đi để ra ngoài bệnh viện, nhưng vừa bước đến cổng, cô bỗng quay phắt lại, hướng về phía một cái sạp nhỏ bán ngô luộc.

Bên con đường đối diện với bệnh viện, một chiếc xe hơi Jieda màu trắng đang từ từ chạy qua. Người ngồi trước vô-lăng và không ngớt nhìn vào bệnh viện, chính là Giang Á.

Ngụy Ngụy giả vờ chọn ngô, nhưng mắt cô vẫn chú ý đến chiếc xe Jieda màu trắng. Cho đến khi nó từ từ chạy xa dần, toàn thân căng cứng của Ngụy Ngụy mới chùng xuống.

Nhưng đồng thời tâm trạng cô lại dần nặng trĩu - Giang Á đã bắt đầu hành động.

Cô mua một bắp ngô, vừa gặm vừa đi về phía con hẻm đối diện với bệnh viện. Đi được một quãng, Ngụy Ngụy nhận ra mình đã gặm một ít hạt ngô rồi gặm luôn vào lõi ngô.

Cô vứt bỏ bắp ngô, và cười thầm chính mình.

Cô ý thức được rằng mình đang lo cho con người mà cô đã từng cảm hận thấu xương ấy.

Khi Ngụy Ngụy về đến khu tập thể nhân viên công ty Đồng Phát, đã là buổi chiều. Lâu lắm rồi không ra ngoài vận động thân thể, cô cảm thấy người uể oải nhưng chủ yếu vẫn là phấn chấn. Cuộc sống trì trệ như mặt nước ao tù hình như đã có một chút sinh khí. Đi đến cửa khu nhà, Ngụy Ngụy lại nhìn cái ban công ở tầng 1. Lúc này cửa kính đã hoàn toàn bị lớp băng mỏng bao phủ, mảng kính đã từng hiện ra khuôn mặt bé gái giờ đây nhòe đi bởi lớp băng khá dày; chỗ đó có một số hoa văn cong queo trông khá giống mấy chữ số "482". Cả ban công dường như bị giam cầm bởi lớp băng phía sau cái lồng băng sắt. Ngụy Ngụy bước đến trước cửa sắt đóng im ỉm, dừng lại chốc lát, rồi cô chầm chậm bước vào cầu thang đi lên gác.

Bước đến trước cửa nhà Châu Chí Siêu, Ngụy Ngụy vừa đưa tay lên để gõ cửa thì cánh cửa sắt mở ra thật mạnh, Châu Chí Siêu mặt mũi bóng nhẫy, vẻ căng thẳng, chạy xộc ra. Khi nhận ra Ngụy Ngụy, vẻ mặt anh ta bỗng biến thành lo lắng pha lẫn mừng vui và oán hận.

Châu Chí Siêu kéo Ngụy Ngụy vào nhà, tiện tay khóa luôn cửa lại.

"Cô đi đâu thế?" Châu Chí Siêu nhìn chăm chăm vào cô, đôi môi run run. "Cô cho rằng..."

"Tôi đi loanh quanh một lát." Ngụy Ngụy cụp mi mắt xuống. "Ngồi nhà mãi chán chết!" Nói rồi cô bỏ mũ xuống, quay người bước vào phòng ngủ. Lúc trở ra, cô đã thay bộ quần áo ngủ và cầm quần áo sáng nay mặc bước sang gian vệ sinh. Một lúc sau, là tiếng máy giặt bắt đầu chạy.

Châu Chí Siêu vẫn đứng ở chỗ cũ, hồi lâu sau anh ta ấp úng nói vọng vào gian vệ sinh: "Tôi mua quần áo cho cô đây này."

Cũng khá lâu sau đó, từ gian vệ sinh vọng ra tiếng Ngụy Ngụy: "Cảm ơn."

Chẳng mấy chốc đã lại đến chuẩn bị bữa tối. Châu Chí Siêu đặt nồi cơm, đang sửa soạn thái thịt thì Ngụ Ngụ bước lại, cời chiếc tạp dề Siêu đang mặc, rồi chỉ tay ra phòng khách.

"Anh cứ ra xem ti vi đi!" Ngụ Ngụ cúi đầu, thắt tạp dề. "Để tôi làm."

Mùi thức ăn thơm phức nhanh chóng bay từ bếp ra. Ở phòng khách, Châu Chí Siêu có vẻ bất an, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn vào bếp.

Hơn mười phút sau, hai món xào và một bát canh được bưng ra. Cũng như mọi ngày, cả hai ngồi bên bàn lặng lẽ ăn cơm. Châu Chí Siêu có vẻ hào hứng, thỉnh thoảng lại khen món ăn được làm rất khéo. Ngụ Ngụ không nói gì. Đang ăn nửa chừng, cô bỗng hỏi: "Anh có quen gia đình ở tầng 1 không?"

"Tầng 1?" Châu Chí Siêu hơi ngớ ra: "Phòng 101 hay 102?"

"101."

Điều khiến cho Ngụ Ngụ cảm thấy bất ngờ là Châu Chí Siêu bỗng hết sức căng thẳng, đặt bát cơm xuống, hỏi: "Thì sao?"

"Không sao cả." Ngụ Ngụ cau mày. "Hôm nay lúc ra ngoài, tôi thấy nhà đó có một bé gái."

Châu Chí Siêu liền hỏi dồn: "Bố con bé có nhìn thấy cô không?"

"Không."

Châu Chí Siêu thở phào, lại bưng bát cơm lên. "Nếu không có việc gì thì đừng dây vào nhà ấy!"

Ngụ Ngụ nhìn anh ta, hỏi rành rọt. "Anh nói cụ thể xem sao?"

"Nhà ấy chỉ có một người lớn một trẻ em. Mẹ con bé đã bỏ đi với người khác rồi..." Siêu hơi ngập ngừng. "Chỉ cần đừng quan hệ gì với họ... họ là bọn người không bình thường."

"Thế ư?" Ngụy Ngụy cười khẩy. "Lại còn có người không bình thường hơn cả anh kia à?"

Châu Chí Siêu ngừng nhai cơm, sững sốt nhìn Ngụy Ngụy.

Không khí bữa ăn bỗng trở nên nặng nề.

Châu Chí Siêu hiện đi làm lao động chân tay, rất vất vả, được cái tiện là khỏi cần trình độ văn hóa hay kỹ năng gì, đến cuối ngày là lĩnh tiền công luôn. Ngụy Ngụy cho rằng như thế cũng tốt cho anh ta, lao động hùng hục nặng nhọc có thể kiềm chế cái thú tính luôn lăm le trỗi dậy trong người Siêu.

Với Châu Chí Siêu, thì Ngụy Ngụy giống như một thứ tín hiệu, một tín hiệu có mấy tầng ý nghĩa. Nó có thể khơi lại chút ký ức còn sót về cuộc sống trước đây của Siêu; nó có thể giúp Siêu có những cảm giác tốt đẹp liên quan đến đàn bà, ví dụ, mái tóc dài, mùi da thịt, đôi dép lê cỡ nhỏ, đôi đũa và cái bát... Điều quan trọng hơn nữa, Ngụy Ngụy là một người khác có thể đi lại trong căn hộ này, là một người có thể khiến cho căn hộ trở nên chật chội và cũng khiến cho nhiệt độ trong căn hộ ấm hơn; là một người có thể giao lưu - dù hai bên chủ yếu chỉ là im lặng và nói năng rất vênh nhau.

Siêu quá cô đơn, thậm chí mỗi khi nhớ đến những người phụ nữ bị hãm giết hại, hãm nghĩ rằng lẽ ra lúc đó nên trò chuyện tử tế với họ mới phải.

Cho nên, khi Ngụy Ngụy bỗng dưng biến mất, Siêu trước hết thấy kinh ngạc, sau đó là lo lắng kinh khủng và tuyệt vọng. Siêu không thể, hoặc nên nói là không dám lại đối mặt với cuộc sống cô độc. Nhưng khi Siêu bắt đầu tìm kiếm như hóa rồ thì Ngụy Ngụy quay về, cũng bất ngờ như khi cô ra khỏi nhà.

Cô ấy thấy bức bối, nên ra ngoài cho khuây khỏa. Điều này khiến Siêu cảm thấy mừng vui. Vì người phụ nữ này không giống như một cái xác vô hồn biết xê dịch nữa. Hình như đã từ một thứ tín hiệu trừu tượng

biến thành con người cụ thể. Đồng thời, những đặc tính riêng có của phụ nữ cũng bắt đầu bộc lộ ra một cách sinh động hơn.

Ví dụ, cô ấy bắt đầu cần đến quần áo.

Xâm xẩm tối hôm sau, Châu Chí Siêu đem về một áo khoác chống rét, một quần nữ, một đôi bốt và một bộ quần áo nhung. Chúng đều là thứ hàng rẻ tiền nhưng cũng ngốn hết cả một ngày công lao động của Siêu hôm đó. Ngụy Ngụy không tỏ ra mừng rỡ, cô chỉ bình thản ngắm nhìn chúng, rồi cô nói muốn có một bộ chìa khóa căn hộ.

Châu Chí Siêu bằng lòng ngay không do dự, rồi lập tức xuống dưới nhà đi đánh thêm chìa khóa. Vì yêu cầu này của Ngụy Ngụy có nghĩa là: dù cô có ra khỏi nhà thì cũng sẽ quay lại.

Trước cửa quán cà phê "Lost in Paradise" là con đường rộng rãi phẳng phiu, thường ngày có rất nhiều sạp hàng tụ tập, rất náo nhiệt. Phía sau quán cà phê là một bãi trống cỏ hoang rậm rịt um tùm. Khu vực đó đã từng có vô số lều trại tạm bợ, cách đây hai năm một công ty địa ốc đã mua lại, họ dự định sẽ xây dựng một kiến trúc vừa là nhà ở vừa là trung tâm thương mại. Sau khi căn bản hoàn thành giải phóng mặt bằng, công ty bị kẹt vốn liếng đầu tư nên tạm ngừng chưa thi công. Cho nên đến nay cảnh tượng ở đây rất đối lập với con đường cách nó vài chục mét, nó chẳng khác gì phần phần dưới cái đuôi xấu xí của con công và bộ cánh sặc sỡ của con công khi nó xòe cánh ra trình diễn.

Lúc này màn đêm đang dần buông xuống. Ngụy Ngụy lặng lẽ đứng trong bãi cỏ hoang cao quá thắt lưng, chăm chú nhìn ngôi nhà nhỏ hai tầng ở phía không xa. Bỗng thấy con đường trước mặt ngôi nhà tối đi, cô ngẩng lên nhìn, và hiểu rằng những ngọn đèn màu trên biển hiệu của quán cà phê "Lost in Paradise" vừa tắt.

Mấy phút sau, một chiếc xe Jieda màu trắng xuất hiện trên mặt đường, đang phóng nhanh về phía trung tâm thành phố. Nhìn theo nó mất hút khỏi tầm mắt, Ngụy Ngụy mới nhúc nhích đôi chân đã tê cứng rồi chậm chậm đi về phía cửa sau của ngôi nhà nhỏ.

Đi đến cửa, cô thử đẩy xem sao, cửa đang khóa. Cô đứng trước cửa, chỉnh vị trí đứng, sau đó quay sang phải, và bước đi, vừa đi vừa đếm. Khi đếm đến 10, cô dừng lại, rồi sờ túi áo lấy ra một cái tuốc-nơ-vít, ngồi xuống đào đất. Đất đông cứng nên rất khó đào, mới đào được mấy nhát cô đã thấy bàn tay tê bại. Cô chuyển sang cầm tay trái, mím môi đào thật mạnh. Khi đào sâu chừng 5 cm thì cảm thấy tuốc-nơ-vít chọc vào một vật cứng, cô tiếp tục tăng tốc. Chỉ lát sau đã nhìn thấy chiếc chìa khóa bằng đồng hiện ra.

Ngụy Ngụy cầm chìa khóa lên, chùi vào vạt áo mấy lần, rồi rảo bước về phía đường Học Tử.

Đường Học Tử vẫn náo nhiệt như trước. Những cô cậu sinh viên đeo cặp sách, tay cầm bình nước đang xúm quanh các sạp hàng đủ loại sắc màu để mua quà vặt, dây đeo máy di động hoặc thẻ nạp tiền. Ngụy Ngụy men bức tường từ từ đi về phía cửa quán cà phê "Lost in Paradise". Cuối cùng, cô đứng trước một cái cửa cuốn kim loại, quan sát xung quanh, rồi cô ngồi sụp xuống tra chiếc chìa khóa vào ổ, xoay một nhát. Sau đó cô nhấc cửa cuốn lên cao chừng nửa mét rồi ép rạp người xuống chui vào trong nhà.

Tất cả chỉ mất chừng vài giây, nhưng Ngụy Ngụy phải thở hồng hộc vì quá căng thẳng. Đứng trong bóng tối của cửa hàng, cô lập tức ngửi thấy mùi cà phê thơm ngậy quen thuộc.

Cô bỗng cảm thấy cổ họng căng cứng, hình như mũi cũng bị tắc nghẽn. Hình như bóng tối cho cô cảm giác quá khứ xa xăm đang ùa về với cô.

Cô đã từng sống những ngày tháng tương đối phẳng lặng ở đây, cho dù từng giờ từng phút cô phải hao tổn bao tâm trí, dốc hết sức lực để bồi dưỡng Giang Á thành một con người theo ý đồ của cô. Nhưng khi màn đêm buông xuống, mọi âm thanh đều im bật, mỗi khi nằm trong lòng người đàn ông ấy, cô vẫn có một chút ảo giác về thời gian trôi ngược lại. Hình như nơi này không phải quán cà phê "Lost in Paradise", mà là căn phòng ngủ chật chội phía trong Trung tâm phục hồi tâm lý Phổ

Nguy! Rất nhiều phen, Nguy Nguy quá mong nhắm mắt lại để cái ảo giác ấy được kéo dài thêm ít phút.

Mỗi lần cô mở mắt ra, lúc hoàn toàn tỉnh táo không chút ảo tưởng nào nữa, thì mỗi cảm hận đối với Phương Mộc lại càng tăng, ý định phục thù cũng càng thêm mãnh liệt. Và, gã đàn ông đang mỉm cười trước mắt cô lại càng giống như một lưỡi dao sắc nhọn.

Nguy Nguy khẽ thở ra một hơi dài, lấy trong túi áo ra chiếc đèn pin. Trước hết, cô chiếu lên chiếc đồng hồ treo tường trong quán: 6 giờ 50 phút. Giang Á đóng cửa quán sớm hơn mấy tiếng đồng hồ so với mọi ngày, anh ta đi đâu, làm gì, khỏi cần nói cũng biết.

Nguy Nguy chỉnh cho ánh sáng yếu đi, rồi tụt đôi bốt ra khỏi chân, từ từ đi khắp các xó xỉnh trong quán.

Cái quầy bằng gỗ hồ đào. Những cái cốc thủy tinh cài trên giá. Lò nướng. Lò vi sóng. Căn bếp nhỏ trên gác. Sàn vân gỗ. Chiếc giường đôi rộng rãi.

Tất cả vẫn quen thuộc như xưa. Nhưng, Nguy Nguy hiểu rất rõ mình đã không thuộc về nơi này nữa, cũng như mình đã không thuộc về một ký ức đã từng khắc sâu trong lòng.

Cuối cùng, cô rọi đèn về cái bàn kê ở góc phía đông bắc. Sau một thoáng do dự, cô bước về phía đó, ngồi xuống.

Ngẩng đầu lên, tất cả mọi thứ phía sau quầy cà phê đều nằm gọn trong tầm mắt. Dù phía trước vẫn là bóng tối đen kịt, Nguy Nguy chỉ cần dựa vào trí nhớ cũng có thể nhận ra từng chi tiết nhỏ nhất ở đó.

Cái bàn này là khởi nguồn của tất cả. Nó là sự mở đầu cho "Ánh sáng thành phố" từ leo lét rồi biến thành rực rỡ chói lòa.

Chỉ hiềm, ánh mắt của anh ta lúc đầu lại quá e dè và bẽn lẽn.

Nguy Nguy tắt đèn pin, ngồi trong bóng tối, bất động, hình như cô nhìn thấy gã chủ quán đang mỉm cười có phần căng thẳng và bước lại

gần cô.

Cô ý thức ra rằng, có lẽ mình nên lựa chọn.

Giữa Giang Á và Phương Mộc.

Bé gái ở phòng 101 họ Lã, 10 tuổi, không rõ tên là gì.

Châu Chí Siêu gọi nó là "con gái gã họ Lã". Nghe nói bà con hàng xóm cũng gọi nó như vậy.

"Con bé ấy mắc chứng tự kỷ." Châu Chí Siêu đang xem ti-vi phát trận đấu Kick-box, nói giọng thờ ơ. "Cho nên, khi nó lên 5, mẹ nó đã bỏ đi."

"Bệnh tự kỷ có thể được cải thiện bằng hướng dẫn rèn luyện nâng cao." Ngụy Ngụy nhìn Châu Chí Siêu. "Anh Lã không tính kế gì hay sao?"

"Tính kế cái con khi! Đẻ ra đứa con như thế thì phải nghiêng rằng vậy thôi." Châu Chí Siêu cựa quậy chỉnh lại tư thế ngồi, và vẫn dán mắt vào trận đấu. "Cũng như tôi, gã họ Lã chẳng có nghề nghề gì tử tế, không tiền không chỗ đứng, mà có thể nuôi sống hai miệng ăn đã là tốt rồi. Nhưng gã vẫn khá hơn tôi, ít ra là ở đứa con gái."

"Ý anh là gì?" Ngụy Ngụy lập tức hỏi dồn.

"Cô cho rằng ý tôi là gì?" Châu Chí Siêu tủm tỉm cười. "Thằng cha ấy không lấy nổi vợ. Chuyện giữa hắn và đứa con gái, mọi người đều biết hết."

"Các anh... các người cứ ngồi yên? Ngay báo cảnh sát cũng không dám à?"

"Hừ!" Châu Chí Siêu lắc đầu. "Việc gì đến bọn tôi nhỉ? Ốc còn không mang nổi mình ốc nữa là!"

Ngụy Ngụy sững sờ nhìn anh ta, cuối cùng, cô nói dần từng chữ một: "Các người đều là những kẻ khốn nạn, nên chết đi cho xong!"

Sáng sớm hôm sau, Châu Chí Siêu đã ra khỏi nhà, Ngụy Ngụy quét tước dọn dẹp căn hộ, sau đó xách cái túi đựng rác xuống dưới nhà.

Vứt rác xong, cô xoa nắn đôi bàn tay giá buốt tấy đỏ, rồi chạy trở vào. Khi bước đến cửa, cô bỗng nhớ ra điều gì đó, cô nhìn vào ban công phòng số 101.

Chấn song sắt vẫn thế. Ô cửa kính vẫn thế. Lớp băng bám bề mặt cũng vẫn thế. Nhưng, ở phía sau mặt kính trắng nhợt bị băng phủ lem nhem, có một bóng người nhỏ nhắn đang đứng.

Ngụy Ngụy lặng lẽ nhìn một lúc, rồi cô bước lại gõ cộc cộc vào ô kính.

Bóng người đó không có phản ứng gì.

Ngụy Ngụy nghĩ ngợi. Rồi cô áp bàn tay vào mặt kính giá buốt.

Một lúc lâu sau đó, bóng người ấy động đậy. Rồi một bàn tay mờ mờ đưa lên áp vào phía đối diện.

Lớp băng có vân rãnh mạch dần tan chảy, cuối cùng, một bàn tay non nớt như tay con thú nhỏ hiện ra trên mặt kính với những đường nét rối loạn.

Ngụy Ngụy nhích bàn tay sang bên, bàn tay kia cũng nhích theo. Lát sau, diện tích băng tan càng rộng hơn. Khuôn mặt bé gái hiện ra.

Lấm lem, vô cảm. Mép nó còn dính vệt thức ăn gì đó. Nó có mái tóc xõa khô vàng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Ngụy Ngụy.

Ngụy Ngụy cười với nó. Nhưng nó không có phản ứng gì, dường như trước mắt nó là một sinh vật không giống nó.

Một phụ nữ, một bé gái, lặng lẽ nhìn nhau qua lớp kính. Một lúc lâu sau đó, bé gái bỗng đưa tay lên mảng ô kính đã tan băng, viết mấy chữ số.

Nét chữ xiêu vẹo, đứng ngoài nhìn sẽ là chữ ngược. Ngụy Ngụy cố nhìn mãi mới nhận ra đó là chữ số "484".

Thế là gì vậy? Ngụy Ngụy chỉ vào chữ số, vẻ mặt thể hiện "muốn hỏi". Nhưng bé gái đã quay mặt sang bên, chăm chú nhìn vào lớp băng mờ mờ, không để ý gì đến cô nữa.

Trở về căn hộ, Ngụy Ngụy có cảm giác buồn chán hẫng hụt. Cô không sao gạt đi nỗi hình ảnh đứa bé gái cô đơn, lạnh lùng, hoàn toàn không nhận ra mình bị ngược đãi. Không có ai coi nó là người, kể cả chính nó cũng thế.

Rồi Ngụy Ngụy nghĩ đến thân phận mình. Những ngày nằm trên giường giả bộ làm người thực vật, Ngụy Ngụy tuyệt đối không dám chủ quan. Và thế là cô gắng hết sức tưởng tượng mình là một khúc gỗ vô tri vô giác không thể đâm chồi nảy lộc, không thể phát triển, nó chỉ có thể dần dần mục nát trong yên lặng, cho đến khi hóa thành một đám mùn nhẹ tênh.

Làm người, làm một con người bình thường, là một việc rất khó khăn.

Ngụy Ngụy ngồi lặng đi một lúc, rồi đứng lên bật máy tính, lên mạng đọc tin thời sự.

Cô vẫn chờ đợi cái ngày ấy sẽ đến, nhưng cũng sợ phải đối mặt với cái thời khắc kết thúc tất cả.

Bởi vì Phương Mộc nhất định sẽ chết.

Cho nên, cô muốn nhìn thấy trên mạng thông tin "Nghị phạm họ Phương nổ súng giết người đã bị sa lưới tại X..." Và có lẽ anh ta sẽ bị xét xử rất lâu và bị báo chí đưa tin khắp toàn quốc, thậm chí có thể bị kết án, thụ hình. Nhưng, anh ta sẽ sống. Ít ra là sống trong nhà tù.

Tuy nhiên, Ngụy Ngụy cũng hiểu rất rõ khả năng này gần như bằng không. Một kẻ có thể giết phăng Tôn Phổ rồi chạy thoát, kẻ đó đâu dễ bị cảnh sát tìm ra? Và, hình như Phương Mộc và cảnh sát đã có một

sự thỏa thuận ngầm nào đó, để cho Giang Á hiểu lầm rằng Thái Vĩ đã bị giết chết.

Anh ta muốn chọc giận Giang Á, anh ta biến mình thành mục tiêu để "Ánh sáng thành phố" sẵn lòng sát hại. Tuy nhiên, Phương Mộc đã từ bỏ chống cự, nếu không, anh ta phải luôn mang theo khẩu súng bên mình chứ không vứt lại ở hiện trường.

Chết chóc, không phải mục tiêu cuối cùng của Phương Mộc. Anh ta chắc chắn sẽ cài bẫy Giang Á. Ngụy Ngụy không biết chi tiết của cái bẫy đó là gì nhưng cô có thể dự đoán được kết cục.

Phương Mộc sẽ chết. Còn Giang Á sẽ bị đưa ra trước pháp luật.

Còn cô, cô chỉ có thể mở to mắt ra mà nhìn, không thể làm gì.

Đừng chết, đừng chết vội. Nếu sự việc này nhất định sẽ xảy ra, thì nên xảy ra sau khi cô chết.

Ngụy Ngụy cứ thế ngồi nghĩ, cho đến lúc mặt trời bắt đầu ngả về tây. Cô đứng dậy, bước ra mở tủ lạnh, thấy trong tủ chỉ có một mớ hành tây héo khô. Ngẫm nghĩ một lát, cô mặc áo khoác rồi ra khỏi nhà.

Kể từ sau vụ nổ súng kia, không chỉ tư duy của Ngụy Ngụy dần phục hồi mà cả bản năng bấy lâu năm im của cô cũng dần dần trở lại. Lúc vào chợ và đang chọn một lô thức ăn, cô nhận ra trong thâm tâm mình có một chút cảm giác hài lòng. Cảm giác này khiến cô thấy nực cười, và bi ai. Sau bi ai, cô lại cảm thấy hơi vui vui.

Chẳng lẽ mình có thể bắt đầu sống như một con người bình thường, dù mình có thể bị chết bất cứ lúc nào?

Cái ý nghĩ này khiến cô bất giác nảy sinh chút ảo giác, hình như cô là một bà nội trợ rất bình thường suốt ngày bận bịu. Nhưng cô lại lập tức không ngớt cảnh cáo mình. Giống như bao năm qua cô vẫn làm: người là người đàn bà đã mất người tình, người là người đàn bà muốn trả thù. Trong những tháng năm còn lại của đời mình, người phải buộc kẻ kia đi vào chỗ chết, ngoài ra, người không còn việc gì khác.

Dù đã nghĩ vậy, nhưng khi đi qua một cửa hiệu bán quần áo trẻ em, Ngụy Ngụy vẫn dừng lại.

Một bộ quần áo nhung rẻ tiền nhất, cũng ngốn sạch tiền của Ngụy Ngụy. Nhưng cô vẫn thấy vui vẻ, bước chân trên đường trở về cũng nhanh nhẹn hẳn lên.

Cô chẳng thể làm gì để giúp bé gái ấy, ngay đứng ngoài cửa kính với nó cũng không thể. Nhưng ít ra cô cũng có thể để cho nó được mặc ấm hơn một chút. Điều quan trọng hơn là, nhân đó, cô mong có thể truyền đến người cha của bé gái một điều này: có người đang quan tâm đến nó, nhà người phải thôi đi!

Ngụy Ngụy mặc quần áo vào, ngồi trên giường lặng lẽ nhìn gã đàn ông trần như nhộng và khóc đến nỗi toàn thân run bần bật.

Hôm sau trời vừa sáng, Châu Chí Siêu đã ra khỏi nhà. Ngụy Ngụy nghe thấy tiếng đóng cửa, cô mới từ phòng ngủ bước ra, bình thần nhìn đi-văng ngốn ngang gối chăn và những chiếc khăn giấy vút bừa bãi dưới đất. Cô bước đến cửa khóa trái lại, rồi trở vào cầm bao thuốc trên bàn ăn lên.

Hút xong điếu thuốc, Ngụy Ngụy thấy trên bàn ăn đã bày ngay ngắn các đồ ăn, bèn lặng lẽ ngồi xuống ăn.

Cuộc giằng co vật lộn đêm qua, và giấc ngủ rối loạn khiến cô lại thấy nhức đầu. Sau khi quét dọn qua loa, Ngụy Ngụy uống một viên thuốc Ferbid, rồi thẩn thờ ngồi xuống đi văng.

Khi Châu Chí Siêu đi ra ngoài làm công, thì Ngụy Ngụy chỉ có thể ngồi ngây người, hoặc vẩn vơ đi lại trong căn hộ chỉ rộng khoảng bốn mươi mét vuông này. Chẳng có việc gì để làm, cô chỉ có thể lặng lẽ chờ trời tối và chờ cái chết chưa biết lúc nào sẽ đến với cô. Cô cho rằng cuộc sống sẽ trôi đi như thế này - nếu có thể gọi những ngày này là cuộc sống, rồi đến một lúc bất kỳ nào đó, mình sẽ bị vỡ khối u não rồi đột nhiên chết luôn. Lúc cô rời khỏi cái thế giới này, có thể Châu Chí Siêu đang ở

bên cô, hoặc không. Nhưng dù sao điều ấy cũng thật sự chẳng có ý nghĩa gì đối với cô.

Điều cô có thể làm hiện nay chỉ là hít thở, và, vì duy trì hít thở, cô không thể không làm một số việc.

Tuy nhiên, vụ án bắn chết người xảy ra hôm qua đã khiến cho thần kinh đã rời rạc của Ngụy Ngụy căng trở lại. Dù sao đi nữa, Phương Mộc và Giang Á đã từng là hai con người rất quan trọng đối với cô trong một thời gian rất dài. Sau cái đêm chạm trán ở khu nghĩa trang, sự việc đã phát triển theo chiều hướng không thể lường trước. Tuy nhiên, điều khiến cho Ngụy Ngụy không ngờ là Phương Mộc lại lựa chọn cái phương thức đó để kết thúc với Giang Á.

Chắc chắn anh ta sẽ bỏ mạng trong tay Giang Á, còn "Ánh sáng thành phố" cũng sẽ biến mất từ đó.

Giang Á là sát thủ do Ngụy Ngụy bồi dưỡng nên, với mục đích ban đầu là tạo ra một đối thủ thông minh hơn và dữ dội hơn Phương Mộc.

Thế mà sự việc lại thành ra thế này, Ngụy Ngụy đã không thể xác định nổi Phương Mộc và Giang Á ai can đảm hơn ai.

Ngụy Ngụy đứng lên bước đến trước cái tủ, lục lọi tìm kiếm. Quần áo mặc ở bệnh viện thì đã vứt bỏ như vứt rác rồi. Cô không có ý định đi ra ngoài, cho nên lâu nay ở nhà Châu Chí Siêu cô chỉ toàn mặc áo ngủ.

Chọn một lúc lâu, cuối cùng Ngụy Ngụy cũng tìm được một bộ đồ không bị coi là thùng thình và một cái mũ lưỡi trai. Đóng bộ xong xuôi, cô mở cửa phòng đi ra ngoài.

Mười mấy hôm không ra khỏi nhà, nay bỗng bước xuống cái cầu thang vừa hẹp vừa tối, Ngụy Ngụy cảm thấy hơi căng thẳng và chông chênh, hình như đôi chân cũng mềm nhũn. Cô bám chặt thành cầu thang, định thần, rồi bước xuống từng bậc một.

Ít phút sau cô đã ra đến bên ngoài sáng sủa khô ráo và sạch sẽ. Ngôi nhà này nằm trong khu gia đình nhân viên của công ty nhiệt động

lực Đồng Phát. Lúc này đang buổi sáng, cả khu vực hết sức vắng vẻ. Chỉ nhìn thấy vài ông bà già ánh mắt đục đờng, bước chân chậm chạp đang đi bách bộ. Ngụ Ngụ đứng bên cửa một lát, kéo cổ áo cho khít thêm, rồi cúi đầu bước ra. Khi vừa cất bước, cô bỗng cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Cô bất giác ngoảnh đầu lại, thì nhìn thấy ở ban công tầng 1 có một bé gái khoảng mười tuổi đang áp vào ô cửa kính lặng lẽ nhìn cô.

Nhiệt độ ở ban công rất thấp, đã có một lớp băng mỏng bám ở ô kính phía sau chấn song sắt. Trong lớp hoa băng đầy mỹ thuật và phân lớp rành rọt ấy có một mảng bị hơi ẩm làm tan ra. Nó khoanh tròn khuôn mặt ửng đỏ như trái táo của bé gái. Nhận ra ánh mắt của Ngụ Ngụ, bé gái mỉm cười.

Nhưng Ngụ Ngụ lập tức nhìn sang chỗ khác và bước nhanh như bỏ trốn.

Ra đến đường cái, khung cảnh bỗng nhộn nhịp hẳn lên. Đối diện với dòng xe cộ và dòng người đông như mắc cửi, Ngụ Ngụ lại có cảm giác lạnh buốt thấu xương. Không hẳn là tại cô mặc quần áo quá phong phanh, mà chủ yếu là vì bé gái đứng ở ban công mà cô nhìn thấy lúc nãy.

Ngụ Ngụ nhận ra bé gái có khuôn mặt ửng đỏ như trái táo là do vết năm ngón tay còn hằn rất rõ trên mặt.

Cô không thể và cũng không có thì giờ để quan tâm đến nỗi buồn của bé gái ấy.

Bệnh viện thuộc Sở công an.

Ở cửa buồng bệnh cuối cùng trên tầng 3. Anh cảnh sát canh cửa né người nhường lối cho một nữ nhân viên y tế đẩy chiếc xe nhỏ vào buồng bệnh.

Cô ta mặc đồng phục hộ lý màu xanh da trời, tay áo xắn lên cao. Mũ và khẩu trang bịt kín khuôn mặt, chỉ để hở ra đôi mắt.

Bệnh nhân Thái Vĩ đã được tuyên bố chết não đang nằm bất động trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Cô hộ lý cầm chiếc khăn lau lên, lau khắp xung quanh giường bệnh. Cô lau chùi rất tỉ mỉ, nhưng ánh mắt cô luôn tập trung vào thân hình người bệnh trên giường. Lau chùi xong, cô xách thùng nước đi ra ngoài. Anh cảnh sát canh cổng hỏi: "Không lau sàn nhà à?"

Cô không ngạc nhiên, trả lời: "Đi thay nước đã."

Đi đến cửa gian vệ sinh, cô đặt thùng nước xuống đất, rồi bước ngay vào một ô ngăn. Một phút sau, Ngụy Ngụy từ ô ngăn bước ra, kéo mũ sụp xuống thật thấp, rồi đi theo hành lang bước ra ngoài khu nhà.

Ra đến sân, Ngụy Ngụy hòa vào đám đông đủ các hạng người, bước đi. Cô cười tủm tỉm.

Thái Vĩ không hề chết não, cũng hoàn toàn không phải người thực vật. Không ai có thể xác định điều này chính xác hơn Ngụy Ngụy.

Ngụy Ngụy khẽ thở ra một hơi dài. Phương Mộc vẫn là Phương Mộc. Anh ta không chịu dùng tính mạng của người khác để trả giá, nhằm thực hiện mục đích của mình, nhưng anh ta dám hy sinh bản thân.

Có lẽ, đây là sự khác biệt giữa Phương Mộc, Tôn Phổ và Giang Á chẳng?

Ngụy Ngụy không muốn nghĩ thêm nữa, cô đút hai tay vào túi áo, lững thững bước đi để ra ngoài bệnh viện, nhưng vừa bước đến cổng, cô bỗng quay phắt lại, hướng về phía một cái sạp nhỏ bán ngô luộc.

Bên con đường đối diện với bệnh viện, một chiếc xe hơi Jieda màu trắng đang từ từ chạy qua. Người ngồi trước vô-lăng và không ngót nhìn vào bệnh viện, chính là Giang Á.

Ngụy Ngụy giả vờ chọn ngô, nhưng mắt cô vẫn chú ý đến chiếc xe Jieda màu trắng. Cho đến khi nó từ từ chạy xa dần, toàn thân căng cứng của Ngụy Ngụy mới chùng xuống.

Nhưng đồng thời tâm trạng cô lại dần nặng trĩu - Giang Á đã bắt đầu hành động.

Cô mua một bắp ngô, vừa gặm vừa đi về phía con hẻm đối diện với bệnh viện. Đi được một quãng, Ngụy Ngụy nhận ra mình đã gặm một ít hạt ngô rồi gặm luôn vào lõi ngô.

Cô vứt bỏ bắp ngô, và cười thầm chính mình.

Cô ý thức được rằng mình đang lo cho con người mà cô đã từng cảm hận thấu xương ấy.

Khi Ngụy Ngụy về đến khu tập thể nhân viên công ty Đồng Phát, đã là buổi chiều. Lâu lắm rồi không ra ngoài vận động thân thể, cô cảm thấy người uể oải nhưng chủ yếu vẫn là phấn chấn. Cuộc sống trì trệ như mặt nước ao tù hình như đã có một chút sinh khí. Đi đến cửa khu nhà, Ngụy Ngụy lại nhìn cái ban công ở tầng 1. Lúc này cửa kính đã hoàn toàn bị lớp băng mỏng bao phủ, mảng kính đã từng hiện ra khuôn mặt bé gái giờ đây nhòe đi bởi lớp băng khá dày; chỗ đó có một số hoa văn cong queo trông khá giống mấy chữ số "482". Cả ban công dường như bị giam cầm bởi lớp băng phía sau cái lồng băng sắt. Ngụy Ngụy bước đến trước cửa sắt đóng im ỉm, dừng lại chốc lát, rồi cô chầm chậm bước vào cầu thang đi lên gác.

Bước đến trước cửa nhà Châu Chí Siêu, Ngụy Ngụy vừa đưa tay lên để gõ cửa thì cánh cửa sắt mở ra thật mạnh, Châu Chí Siêu mặt mũi bóng nhẫy, vẻ căng thẳng, chạy xộc ra. Khi nhận ra Ngụy Ngụy, vẻ mặt anh ta bỗng biến thành lo lắng pha lẫn mừng vui và oán hận.

Châu Chí Siêu kéo Ngụy Ngụy vào nhà, tiện tay khóa luôn cửa lại.

"Cô đi đâu thế?" Châu Chí Siêu nhìn chăm chăm vào cô, đôi môi run run. "Cô cho rằng..."

"Tôi đi loanh quanh một lát." Ngụy Ngụy cụp mi mắt xuống. "Ngồi nhà mãi chán chết!" Nói rồi cô bỏ mũ xuống, quay người bước vào phòng ngủ. Lúc trở ra, cô đã thay bộ quần áo ngủ và cầm quần áo

sáng nay mặc bước sang gian vệ sinh. Một lúc sau, là tiếng máy giặt bắt đầu chạy.

Châu Chí Siêu vẫn đứng ở chỗ cũ, hồi lâu sau anh ta ấp úng nói vọng vào gian vệ sinh: "Tôi mua quần áo cho cô đây này."

Cũng khá lâu sau đó, từ gian vệ sinh vọng ra tiếng Ngụy Ngụy: "Cảm ơn."

Chẳng mấy chốc đã lại đến chuẩn bị bữa tối. Châu Chí Siêu đặt nồi cơm, đang sửa soạn thái thịt thì Ngụy Ngụy bước lại, cời chiếc tạp dề Siêu đang mặc, rồi chỉ tay ra phòng khách.

"Anh cứ ra xem ti vi đi!" Ngụy Ngụy cúi đầu, thắt tạp dề. "Để tôi làm."

Mùi thức ăn thơm phức nhanh chóng bay từ bếp ra. Ở phòng khách, Châu Chí Siêu có vẻ bất an, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn vào bếp.

Hơn mười phút sau, hai món xào và một bát canh được bưng ra. Cũng như mọi ngày, cả hai ngồi bên bàn lặng lẽ ăn cơm. Châu Chí Siêu có vẻ hào hứng, thỉnh thoảng lại khen món ăn được làm rất khéo. Ngụy Ngụy không nói gì. Đang ăn nửa chừng, cô bỗng hỏi: "Anh có quen gia đình ở tầng 1 không?"

"Tầng 1?" Châu Chí Siêu hơi ngớ ra: "Phòng 101 hay 102?"

"101."

Điều khiến cho Ngụy Ngụy cảm thấy bất ngờ là Châu Chí Siêu bỗng hết sức căng thẳng, đặt bát cơm xuống, hỏi: "Thì sao?"

"Không sao cả." Ngụy Ngụy cau mày. "Hôm nay lúc ra ngoài, tôi thấy nhà đó có một bé gái."

Châu Chí Siêu liền hỏi dồn: "Bố con bé có nhìn thấy cô không?"

"Không."

Châu Chí Siêu thở phào, lại bưng bát cơm lên. "Nếu không có việc gì thì đừng dây vào nhà ấy!"

Ngụy Ngụy nhìn anh ta, hỏi rành rọt. "Anh nói cụ thể xem sao?"

"Nhà ấy chỉ có một người lớn một trẻ em. Mẹ con bé đã bỏ đi với người khác rồi..." Siêu hơn ngập ngừng. "Chỉ cần đừng quan hệ gì với họ... họ là bọn người không bình thường."

"Thế ư?" Ngụy Ngụy cười khẩy. "Lại còn có người không bình thường hơn cả anh kia à?"

Châu Chí Siêu ngừng nhai cơm, sững sốt nhìn Ngụy Ngụy.

Không khí bữa ăn bỗng trở nên nặng nề.

Châu Chí Siêu hiện đi làm lao động chân tay, rất vất vả, được cái tiện là khỏi cần trình độ văn hóa hay kỹ năng gì, đến cuối ngày là lĩnh tiền công luôn. Ngụy Ngụy cho rằng như thế cũng tốt cho anh ta, lao động hùng hục nặng nhọc có thể kiềm chế cái thú tính luôn lăm le trỗi dậy trong người Siêu.

Với Châu Chí Siêu, thì Ngụy Ngụy giống như một thứ tín hiệu, một tín hiệu có mấy tầng ý nghĩa. Nó có thể khơi lại chút ký ức còn sót về cuộc sống trước đây của Siêu; nó có thể giúp Siêu có những cảm giác tốt đẹp liên quan đến đàn bà, ví dụ, mái tóc dài, mùi da thịt, đôi dép lê cỡ nhỏ, đôi đũa và cái bát... Điều quan trọng hơn nữa, Ngụy Ngụy là một người khác có thể đi lại trong căn hộ này, là một người có thể khiến cho căn hộ trở nên chật chội và cũng khiến cho nhiệt độ trong căn hộ ấm hơn; là một người có thể giao lưu - dù hai bên chủ yếu chỉ là im lặng và nói năng rất vênh nhau.

Siêu quá cô đơn, thậm chí mỗi khi nhớ đến những người phụ nữ bị hãm giết hại, hẳn nghĩ rằng lẽ ra lúc đó nên trò chuyện tử tế với họ mới phải.

Cho nên, khi Ngụy Ngụy bỗng dưng biến mất, Siêu trước hết thấy kinh ngạc, sau đó là lo lắng kinh khủng và tuyệt vọng. Siêu không thể,

hoặc nên nói là không dám lại đối mặt với cuộc sống cô độc. Nhưng khi Siêu bắt đầu tìm kiếm như hóa rồ thì Ngụy Ngụy quay về, cũng bất ngờ như khi cô ra khỏi nhà.

Cô ấy thấy bức bối, nên ra ngoài cho khuây khỏa. Điều này khiến Siêu cảm thấy mừng vui. Vì người phụ nữ này không giống như một cái xác vô hồn biết xê dịch nữa. Hình như đã từ một thứ tín hiệu trừu tượng biến thành con người cụ thể. Đồng thời, những đặc tính riêng có của phụ nữ cũng bắt đầu bộc lộ ra một cách sinh động hơn.

Ví dụ, cô ấy bắt đầu cần đến quần áo.

Xâm xắm tối hôm sau, Châu Chí Siêu đem về một áo khoác chống rét, một quần nữ, một đôi bốt và một bộ quần áo nhung. Chúng đều là thứ hàng rẻ tiền nhưng cũng ngốn hết cả một ngày công lao động của Siêu hôm đó. Ngụy Ngụy không tỏ ra mừng rỡ, cô chỉ bình thản ngắm nhìn chúng, rồi cô nói muốn có một bộ chìa khóa căn hộ.

Châu Chí Siêu bằng lòng ngay không do dự, rồi lập tức xuống dưới nhà đi đánh thêm chìa khóa. Vì yêu cầu này của Ngụy Ngụy có nghĩa là: dù cô có ra khỏi nhà thì cũng sẽ quay lại.

Trước cửa quán cà phê "Lost in Paradise" là con đường rộng rãi phẳng phiu, thường ngày có rất nhiều sạp hàng tụ tập, rất náo nhiệt. Phía sau quán cà phê là một bãi trống cỏ hoang rậm rịt um tùm. Khu vực đó đã từng có vô số lều trại tạm bợ, cách đây hai năm một công ty địa ốc đã mua lại, họ dự định sẽ xây dựng một kiến trúc vừa là nhà ở vừa là trung tâm thương mại. Sau khi căn bản hoàn thành giải phóng mặt bằng, công ty bị kẹt vốn liếng đầu tư nên tạm ngừng chưa thi công. Cho nên đến nay cảnh tượng ở đây rất đối lập với con đường cách nó vài chục mét, nó chẳng khác gì phần phần dưới cái đuôi xấu xí của con công và bộ cánh sặc sỡ của con công khi nó xòe cánh ra trình diễn.

Lúc này màn đêm đang dần buông xuống. Ngụy Ngụy lặng lẽ đứng trong bãi cỏ hoang cao quá thắt lưng, chăm chú nhìn ngôi nhà nhỏ hai tầng ở phía không xa. Bỗng thấy con đường trước mặt ngôi nhà tối

đi, cô ngẩng lên nhìn, và hiểu rằng những ngọn đèn màu trên biển hiệu của quán cà phê "Lost in Paradise" vừa tắt.

Mấy phút sau, một chiếc xe Jieda màu trắng xuất hiện trên mặt đường, đang phóng nhanh về phía trung tâm thành phố. Nhìn theo nó mất hút khỏi tầm mắt, Ngụy Ngụy mới nhúc nhích đôi chân đã tê cứng rồi chậm chậm đi về phía cửa sau của ngôi nhà nhỏ.

Đi đến cửa, cô thử đẩy xem sao, cửa đang khóa. Cô đứng trước cửa, chỉnh vị trí đứng, sau đó quay sang phải, và bước đi, vừa đi vừa đếm. Khi đếm đến 10, cô dừng lại, rồi sờ túi áo lấy ra một cái tuốc-nơ-vít, ngồi xuống đào đất. Đất đông cứng nên rất khó đào, mới đào được mấy nhát cô đã thấy bàn tay tê bại. Cô chuyển sang cầm tay trái, mím môi đào thật mạnh. Khi đào sâu chừng 5 cm thì cảm thấy tuốc-nơ-vít chọc vào một vật cứng, cô tiếp tục tăng tốc. Chỉ lát sau đã nhìn thấy chiếc chìa khóa bằng đồng hiện ra.

Ngụy Ngụy cầm chìa khóa lên, chùi vào vạt áo mấy lần, rồi rảo bước về phía đường Học Tử.

Đường Học Tử vẫn náo nhiệt như trước. Những cô cậu sinh viên đeo cặp sách, tay cầm bình nước đang xúm quanh các sạp hàng đủ loại sắc màu để mua quà vật, dây đeo máy di động hoặc thẻ nạp tiền. Ngụy Ngụy men bức tường từ từ đi về phía cửa quán cà phê "Lost in Paradise". Cuối cùng, cô đứng trước một cái cửa cuốn kim loại, quan sát xung quanh, rồi cô ngồi sụp xuống tra chiếc chìa khóa vào ổ, xoay một nhát. Sau đó cô nhấc cửa cuốn lên cao chừng nửa mét rồi ép rạp người xuống chui vào trong nhà.

Tất cả chỉ mất chừng vài giây, nhưng Ngụy Ngụy phải thở hồng hộc vì quá căng thẳng. Đứng trong bóng tối của cửa hàng, cô lập tức ngửi thấy mùi cà phê thơm ngậy quen thuộc.

Cô bỗng cảm thấy cổ họng căng cứng, hình như mũi cũng bị tắc nghẽn. Hình như bóng tối cho cô cảm giác quá khứ xa xăm đang ùa về với cô.

Cô đã từng sống những ngày tháng tương đối phẳng lặng ở đây, cho dù từng giờ từng phút cô phải hao tổn bao tâm trí, dốc hết sức lực để bồi dưỡng Giang Á thành một con người theo ý đồ của cô. Nhưng khi màn đêm buông xuống, mọi âm thanh đều im bật, mỗi khi nằm trong lòng người đàn ông ấy, cô vẫn có một chút ảo giác về thời gian trôi ngược lại. Hình như nơi này không phải quán cà phê "Lost in Paradise", mà là căn phòng ngủ chật chội phía trong Trung tâm phục hồi tâm lý Phố Ngụy! Rất nhiều phen, Ngụy Ngụy quá mong nhắm mắt lại để cái ảo giác ấy được kéo dài thêm ít phút.

Mỗi lần cô mở mắt ra, lúc hoàn toàn tỉnh táo không chút ảo tưởng nào nữa, thì mỗi cảm hận đối với Phương Mộc lại càng tăng, ý định phục thù cũng càng thêm mãnh liệt. Và, gã đàn ông đang mỉm cười trước mắt cô lại càng giống như một lưỡi dao sắc nhọn.

Ngụy Ngụy khẽ thở ra một hơi dài, lấy trong túi áo ra chiếc đèn pin. Trước hết, cô chiếu lên chiếc đồng hồ treo tường trong quán: 6 giờ 50 phút. Giang Á đóng cửa quán sớm hơn mấy tiếng đồng hồ so với mọi ngày, anh ta đi đâu, làm gì, khỏi cần nói cũng biết.

Ngụy Ngụy chỉnh cho ánh sáng yếu đi, rồi tụt đôi bốt ra khỏi chân, từ từ đi khắp các xó xỉnh trong quán.

Cái quầy bằng gỗ hồ đào. Những cái cốc thủy tinh cài trên giá. Lò nướng. Lò vi sóng. Căn bếp nhỏ trên gác. Sàn vân gỗ. Chiếc giường đôi rộng rãi.

Tất cả vẫn quen thuộc như xưa. Nhưng, Ngụy Ngụy hiểu rất rõ mình đã không thuộc về nơi này nữa, cũng như mình đã không thuộc về một ký ức đã từng khắc sâu trong lòng.

Cuối cùng, cô rọi đèn về cái bàn kê ở góc phía đông bắc. Sau một thoáng do dự, cô bước về phía đó, ngồi xuống.

Ngẩng đầu lên, tất cả mọi thứ phía sau quầy cà phê đều nằm gọn trong tầm mắt. Dù phía trước vẫn là bóng tối đen kịt, Ngụy Ngụy chỉ cần dựa vào trí nhớ cũng có thể nhận ra từng chi tiết nhỏ nhất ở đó.

Cái bàn này là khởi nguồn của tất cả. Nó là sự mở đầu cho "Ánh sáng thành phố" từ leo lét rồi biến thành rực rỡ chói lòa.

Chỉ hiem, ánh mắt của anh ta lúc đầu lại quá e dè và bẽn lẽn.

Ngụy Ngụy tắt đèn pin, ngồi trong bóng tối, bất động, hình như cô nhìn thấy gã chủ quán đang mỉm cười có phần căng thẳng và bước lại gần cô.

Cô ý thức ra rằng, có lẽ mình nên lựa chọn.

Giữa Giang Á và Phương Mộc.

Bé gái ở phòng 101 họ Lã, 10 tuổi, không rõ tên là gì.

Châu Chí Siêu gọi nó là "con gái gã họ Lã". Nghe nói bà con hàng xóm cũng gọi nó như vậy.

"Con bé ấy mắc chứng tự kỷ." Châu Chí Siêu đang xem ti-vi phát trận đấu Kick-box, nói giọng thờ ơ. "Cho nên, khi nó lên 5, mẹ nó đã bỏ đi."

"Bệnh tự kỷ có thể được cải thiện bằng hướng dẫn rèn luyện nâng cao." Ngụy Ngụy nhìn Châu Chí Siêu. "Anh Lã không tính kế gì hay sao?"

"Tính kế cái con khỉ! Đẻ ra đứa con như thế thì phải nghiên rằng vậy thôi." Châu Chí Siêu cựa quậy chỉnh lại tư thế ngồi, và vẫn dán mắt vào trận đấu. "Cũng như tôi, gã họ Lã chẳng có nghề ngỗng gì tử tế, không tiền không chỗ đứng, mà có thể nuôi sống hai miệng ăn đã là tốt rồi. Nhưng gã vẫn khá hơn tôi, ít ra là ở đứa con gái."

"Ý anh là gì?" Ngụy Ngụy lập tức hỏi dồn.

"Cô cho rằng ý tôi là gì?" Châu Chí Siêu tủm tỉm cười. "Thằng cha ấy không lấy nổi vợ. Chuyện giữa hắn và đứa con gái, mọi người đều biết hết."

"Các anh... các người cứ ngồi yên? Ngay báo cảnh sát cũng không dám à?"

"Hừ!" Châu Chí Siêu lắc đầu. "Việc gì đến bọn tôi nhỉ? Ốc còn không mang nổi mình ốc nữa là!"

Ngụy Ngụy sững sốt nhìn anh ta, cuối cùng, cô nói dần từng chữ một: "Các người đều là những kẻ khốn nạn, nên chết đi cho xong!"

Sáng sớm hôm sau, Châu Chí Siêu đã ra khỏi nhà, Ngụy Ngụy quét tước dọn dẹp căn hộ, sau đó xách cái túi đựng rác xuống dưới nhà.

Vứt rác xong, cô xoa nắn đôi bàn tay giá buốt tấy đỏ, rồi chạy trở vào. Khi bước đến cửa, cô bỗng nhớ ra điều gì đó, cô nhìn vào ban công phòng số 101.

Chấn song sắt vẫn thế. Ô cửa kính vẫn thế. Lớp băng bám bề mặt cũng vẫn thế. Nhưng, ở phía sau mặt kính trắng nhợt bị băng phủ lem nhem, có một bóng người nhỏ nhắn đang đứng.

Ngụy Ngụy lặng lẽ nhìn một lúc, rồi cô bước lại gõ cộc cộc vào ô kính.

Bóng người đó không có phản ứng gì.

Ngụy Ngụy nghĩ ngợi. Rồi cô áp bàn tay vào mặt kính giá buốt.

Một lúc lâu sau đó, bóng người ấy động đậy. Rồi một bàn tay mờ mờ đưa lên áp vào phía đối diện.

Lớp băng có vân rãnh mạch dần tan chảy, cuối cùng, một bàn tay non nớt như tay con thú nhỏ hiện ra trên mặt kính với những đường nét rối loạn.

Ngụy Ngụy nhích bàn tay sang bên, bàn tay kia cũng nhích theo. Lát sau, diện tích băng tan càng rộng hơn. Khuôn mặt bé gái hiện ra.

Khi Siêu đã ngủ say, Ngụy Ngụy mới dậy rồi vào nhà vệ sinh tắm táp.

Cô không có cảm giác bị làm nhục, sự bình tĩnh từ nội tâm khiến cô cảm thấy vừa kinh ngạc lại vừa quen thuộc. Sự việc tương tự đã từng xảy ra, chỉ khác là, lưỡi dao ấy từ Giang Á biến thành Châu Chí Siêu.

Và, cái đích mà lưỡi dao nhắm đến, không phải là Phương Mộc nữa.

Rất đáng để làm. Ngụy Ngụy đứng trong nhà vệ sinh nhìn mình trong gương, lặng lẽ mỉm cười.

Vì cái chùm sáng kia. Tất cả, đều đáng để làm.

Xác thịt quện vào nhau, có thể khiến cho mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà trở nên thân thiết. Với một gã chỉ còn lại bản năng động vật như Châu Chí Siêu, điều ấy lại càng rõ rệt. Sáng sớm hôm sau, Siêu đã giao căn hộ này cho Ngụy Ngụy quản lý tất tần tật. Đồng thời, Siêu cũng mong Ngụy Ngụy có nhiều yêu cầu đối với anh ta, để anh ta làm cô thỏa mãn, nhằm thể hiện mình rất yêu cô. Cho nên, khi Ngụy Ngụy khởi xướng "mượn chiếc ô tô để đi hóng mát", thì Siêu chỉ hơi do dự rồi tán thành ngay.

Đó là chiếc xe du lịch Santana cà tàng sắp đưa vào bãi rác. Nhưng với Ngụy Ngụy, thế là đủ rồi. Tối hôm đó sau khi ăn xong, Ngụy Ngụy lái xe cùng Châu Chí Siêu đi "hóng mát". Trên đường, Siêu không ngớt khen xe rộng rãi, chạy êm, và tán tụng kỹ thuật lái xe của Ngụy Ngụy. Anh ta đồng thời không ngừng quan sát vẻ mặt của cô. Ngụy Ngụy thì luôn tủm tỉm cười nhưng không trả lời bất cứ câu hỏi nào của anh ta.

Xe chạy vào bãi hoang phía sau quán cà phê "Lost in Paradise", Ngụy Ngụy xuống xe, hút điếu thuốc. Vẻ mặt cô thản nhiên như không, nhưng thực ra cô đang đánh giá xem chiếc xe Santana đỗ ở đây đã được coi là khuất kín chưa. Châu Chí Siêu vẫn nhìn Ngụy Ngụy, đến khi cô vứt mẫu thuốc đi rồi trở vào xe, Siêu mới hỏi: "Tại sao lại đến đây để làm gì?"

"Ở đây khá yên tĩnh." Ngụy Ngụy tắt máy, sau đó chăm chú nhìn ra con đường trước mặt quán cà phê "Lost in Paradise".

Châu Chí Siêu đã "hiếu lắm" Ngụy Ngụy, cho nên anh ta nhanh nhẹn ngã lưng ghế xe xuống cho bằng phẳng, rồi định cởi quần áo...

"Không ngờ bác sĩ Ngụy Ngụy..." Châu Chí Siêu đưa tay ra kéo Ngụy Ngụy, "...lại thích kiểu này."

Ngụy Ngụy gạt tay Siêu ra, ánh mắt cô vẫn không rời con đường kia.

"Về nhà, rồi hãy hay."

Châu Chí Siêu bị tên tò, đành nằm dài trên đệm xe nghe đài vậy. Chưa đến nửa giờ sau, anh ta đã ngáy o o.

Đêm dần về khuya, nhiệt độ cũng dần xuống thấp. Khuôn mặt trắng trẻo của Ngụy Ngụy dần chuyển sang tím tái, chóp mũi thì tấy đỏ. Ngoài cửa kính xe, sương mù mờ mịt, Ngụy Ngụy thỉnh thoảng cầm khăn lau lau một mảng kính để dễ nhìn ra ngoài.

Châu Chí Siêu đang ngủ say, thỉnh thoảng giở mình và kéo áo cho chặt hơn.

Ngụy Ngụy không mong anh ta tỉnh dậy, cô cũng không thể bật điều hòa để sưởi ấm, vì e tiếng động cơ xe sẽ vang rất rõ ở nơi bãi hoang trống trải này.

Cô cần ẩn nấp an toàn, để cùng gã đàn ông đang ngủ say này chờ đợi cái thời khắc cần thiết.

Cho đến nửa đêm, thì nhìn thấy chiếc xe Jieda màu trắng từ phía xa xa phóng về, rồi đỗ trước cửa quán cà phê. Ngụy Ngụy lập tức thấy căng thẳng, cô nín thở, áp mũi vào cửa kính, ngồi bất động theo dõi chiếc xe ấy. Nhưng chỉ thấy một mình Giang Á từ trong xe bước ra, trông anh ta có vẻ không vui. Giang Á mạnh tay đóng sập cửa xe lại, rồi mở cửa cuốn của cửa hàng chui vào.

Ngụy Ngụy khẽ thở ra một hơi, ô kính trước mặt mờ hẳn đi. Cô lặng lẽ đặt cái chai nhỏ vẫn cầm từ nãy xuống, đưa tay lên khởi động xe.

Chiếc xe Santana từ từ lăn bánh chạy ra khỏi bãi hoang. Xe khẽ rung lắc khiến Châu Chí Siêu thoáng tỉnh dậy, dụi mắt, hơi nhồm lên nhìn xung quanh, rồi lại nằm xuống ngủ tiếp.

Ngụy Ngụy lái xe ra đường cái, sắc mặt rất bình thản. Những ngọn đèn đường nhanh chóng lùi lại phía sau, chiếc xe lao nhanh về phía trung tâm thành phố.

Có lẽ, hôm nay chưa thể.

Nhưng sẽ là hôm nào?

Cô không thể lựa chọn, đành chờ đợi vậy.

Đêm. Châu Chí Siêu đương nhiên có lý để đòi hỏi Ngụy Ngụy. Cô không từ chối, thậm chí còn tỏ ra ăn ý mặn nồng. Xong xuôi, Siêu thở hồng hộc rồi lăn kên sang bên, nằm thẳng người. Nhưng Ngụy Ngụy lại đưa tay ôm choàng Siêu. Rất nhanh, ngọn lửa dục vọng trong người Siêu lại được thổi bùng. Lại một trận mây mưa mãnh liệt.

Cứ thế cho đến lúc tờ mờ sáng, Siêu đã mệt nhoài không gượng nổi nữa, anh ta lăn ra ngủ. Bên cạnh Siêu, Ngụy Ngụy nằm đó mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Chẳng phải cô không hề buồn ngủ, mà là vì cái kế hoạch kia đang càng lúc càng hiện ra rõ nét trong óc cô. Còn gã đàn ông đang nằm rũ ra bên cạnh cô, là một phần của kế hoạch này.

Hắn càng thêm suy kiệt, thì cô càng bước đến gần thành công.

Hôm sau, trời âm u. Gió bắc từ cấp ba đến cấp bốn. Sắp có tuyết to.

Khi đến bãi hoang lần thứ hai, Châu Chí Siêu cảm thấy rất kỳ lạ. Thấy Ngụy Ngụy cứ nghiêm chỉnh ngồi yên trên xe và nhìn ra ngoài cửa kính, Siêu do dự hồi lâu, rồi mới hỏi: "Sao cô cứ thích đến cái nơi này?"

Ngụy Ngụy không ngoảnh sang, và cũng không trả lời.

"Thế này mà gọi là hóng mát cái gì nhỉ?" Châu Chí Siêu không hài lòng, lâu bầu. "Quá lạnh! Ta về nhà xem ti vi thì hơn."

Nói rồi anh ta vặn chìa khóa khởi động máy, vỗ nhẹ vào Ngụy Ngụy, giục cô lái xe trở về.

Nhưng Siêu không ngờ, Ngụy Ngụy lập tức tắt luôn, vẻ mặt cô như vừa sợ hãi lại vừa giận dữ.

Siêu ngạc nhiên, tiếp đó là nổi nóng.

"Cô thế này là sao..."

Chưa nói hết câu, thì vẻ mặt Ngụy Ngụy đã trở nên dịu dàng.

"Sao thế?" Cô nhìn Châu Chí Siêu, giọng nói có nét trách móc. "Anh không muốn ở bên em à?"

"Anh muốn chứ!" Cơn giận của Siêu đã vơi đi quá nửa. "Nhưng..."

"Em đã từng sống ở đây." Ngụy Ngụy ngắt lời Siêu. "Mỗi khi thấy buồn chán, em lại đến đây hóng gió, nghĩ ngợi."

Châu Chí Siêu chớp mắt, dường như không thể hiểu thế này là sao. Nhưng anh ta cũng nhanh chóng bình thản, ngồi tựa ghế bên cạnh vô-lăng nhẩn nha hút thuốc.

"Cứ ngồi là được! Nếu buồn ngủ thì chợp mắt một lúc!" Giọng Ngụy Ngụy vẫn dịu dàng như trước. "Chờ em cảm thấy dễ chịu hơn, em sẽ chung sống hài hòa với anh."

Châu Chí Siêu "ừ", rồi im lặng, lim dim mắt ngồi nghe đài, tay trái anh ta không ngớt vuốt ve đùi Ngụy Ngụy.

Ngụy Ngụy ngoảnh sang bên, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa kính.

Thời gian vẫn trôi đi từng phút từng giây. Sau khi bàn tay của Siêu dần ngừng lại thì sắc trời đã biến thành màu chì xám xịt. Gió nổi lên

càng mạnh, những bông tuyết nhỏ nhỏ chầm chầm rơi xuống.

Trong bãi hoang yên tĩnh không tiếng động, chiếc xe Santana như một con mãnh thú đang rình mồi lặng lẽ ngồi giữa mảnh đất mọc đầy cỏ dại héo khô cao đến hơn một mét.

Ngụy Ngụy cảm thấy hơi mệt mỏi. Cô gục đầu vào cửa kính. Một cảm giác lạnh buốt thấm từ trán cô rồi lan khắp toàn thân. Tiếp đó là cơn nhức đầu nhâm nhâm.

Ngụy Ngụy đặt ngón tay vào thái dương rồi từ từ day day một hồi.

Phía sau cô, Châu Chí Siêu đã ngáy o o, tiếng ngáy khiến tâm trạng cô dần xẹp xuống.

Gã đàn ông này đã tin cô một cách vô điều kiện, cô rất biết, gã ngoan ngoãn nghe theo cô chủ yếu là vì thích chiếm đoạt thân xác cô. Tuy nhiên, vì cái kết cục mà gã sắp phải đối mặt nên cô cũng chẳng thiết nghĩ nhiều làm gì nữa.

Chẳng rõ bắt đầu từ khi nào Ngụy Ngụy bắt đầu cảm thấy bản thân mình thay đổi. Trong chín năm toan tính vạch kế hoạch báo thù, cô luôn luôn như một khẩu súng ngắn mà đạn đã lên nòng, sẵn sàng nhả đạn. Đối với những người đã chết trong tay Châu Chí Siêu và Giang Á, cô chưa từng thông cảm và cũng không đắn đo nghĩ ngợi. Nhưng sau cái đêm ở nghĩa trang kia, cô chỉ hơi nao lòng vì cô gái có tên là Liêu Á Phàm. Cô đã nhắc nhở Phương Mộc nhưng lại không kịp ngăn chặn Giang Á. Dù xét về một ý nghĩa nào đó là trả thù Phương Mộc nhưng Ngụy Ngụy không hề cảm thấy một chút khoái trá nào.

Ngụy Ngụy bắt đầu trở lại như một người bình thường. Có lẽ đây là nguyên nhân để Phương Mộc buông tha cô sau khi anh ta đã tìm hiểu rõ tất cả chẳng?

Bây giờ, vì anh ta, Ngụy Ngụy không thể không một lần nữa biến mình thành hung khí.

Xin lỗi. Phương Mộc. Giang Á. Châu Chí Siêu. Và tất cả những ai bị ngọn lửa báo thù thiêu cháy.

Tôi phải làm thế.

Vì một chùm ánh sáng.

Bỗng nhìn thấy hai luồng sáng từ xa tiến đến gần. Trong màn tuyết rơi càng lúc càng mau, chúng dần dần tiếp cận bãi hoang.

Tim Ngụy Ngụy bỗng đập mạnh. Trong bóng tối, cô chỉ có thể nhìn thấy hai ngọn đèn pha của xe đang di chuyển từ đường cái vào bãi hoang, đang rập rình, nhún nhảy, rung lắc. Nhưng cô có thể cảm thấy chiếc xe ấy mang đậm một thứ sát khí bức rút đầy hưng phấn.

Chính là hôm nay.

Ở đây.

Chính là anh ta.

Toàn thân Ngụy Ngụy căng như dây cung đã giương. Mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa kính, đồng thời thò tay vào túi áo rút ra một cái hộp nhựa nho nhỏ, rồi lấy ra một bộ kim tiêm.

Sau khi bơm thuốc vào tĩnh mạch, Ngụy Ngụy không kịp cảm nhận phản ứng của thuốc Adrenaline là gì, cô tiếp tục mở nắp một lọ thủy tinh rồi ấn một mảnh khăn tay lên nắp lọ.

Chiếc xe hơi kia đỗ cách bãi hoang chừng vài chục mét. Ngụy Ngụy nhìn chiếc xe màu trắng quen thuộc ấy, bàn tay cô bỗng nhộp mồ hôi.

Cửa xe mở, Giang Á chui ra. Anh ta nhìn quanh bốn phía, rồi vòng ra sau xe lật nắp xe lên. Rất nhanh chóng, anh ta lôi từ nắp xe ra một người rồi vứt xuống bãi cỏ.

Gần như đồng thời, Ngụy Ngụy dốc ngược cái lọ thủy tinh, và lập tức cảm thấy mảnh khăn tay bị thấm ướt. Cô ngoảnh sang bên, đưa mảnh

khăn ấy về phía Châu Chí Siêu đang ngủ say. Cùng lúc này, cả chiếc xe bỗng hơi rung lên, Châu Chí Siêu kêu ú ớ, mở mắt ra nhưng chỉ cảm thấy có thứ gì đó ướt ươn ướt áp vào mũi và miệng mình. Siêu đưa tay lên gạt ra nhưng bị một thứ mùi rất hắc xộc vào mũi rồi xông lên tận óc. Bàn tay anh ta liền rơi thõng xuống, bất lực.

Mảnh khăn vuông trong tay Ngụy Ngụy vẫn áp chặt lên mặt Châu Chí Siêu, cô đồng thời căng thẳng ngoảnh nhìn ra ngoài cửa kính xe. Chiếc xe Jieda màu trắng của Giang Á đã nổ máy, chuyển hướng, rồi chạy ra đường cái bên ngoài bãi hoang.

Ngụy Ngụy lật ghế lái xe lấy ra một cái túi vải nhỏ, rồi nhảy xuống xe, đi vòng sang cửa bên kia. Cô lôi Châu Chí Siêu ra khỏi xe. Lúc này ống thuốc Adrenaline đã phát huy tác dụng trong người, Ngụy Ngụy thấy mình thở nhanh, tim co bóp mạnh, hình như cô bỗng được bổ sung một sức mạnh khác thường.

Chỉ sau vài chục giây ngắn ngủi, Ngụy Ngụy đã lôi được Châu Chí Siêu đến chỗ Giang Á vừa đỗ xe. Thấy một người nằm ngửa trên bãi cỏ hoang, bất động, đầu bị trùm túi nilon đen. Ngụy Ngụy cúi xuống thận trọng kéo cái túi nilon đen ra. Một khuôn mặt máu me bê bết với cặp kính vỡ còn dính ở vành tai, quan sát kỹ, vẫn có thể dễ dàng nhận ra chính xác là khuôn mặt của Phương Mộc. Cô đưa ngón tay vào trước hai lỗ mũi Phương Mộc. Vẫn cảm thấy hơi thở ấm ấm, cô thấy hơi yên tâm. Cô tiếp tục quan sát kỹ các vết thương trên mặt Phương Mộc. Sau đó cô lục túi vải lấy ra một nửa viên gạch, quay sang, giơ gạch lên đập tới tấp vào đầu Châu Chí Siêu.

Siêu bị đau nên hơi tỉnh dậy, miệng ú ớ rên rĩ, hai tay co giật. Ngụy Ngụy không nao núng, cô hành động rất tập trung. Sau khi đập Siêu, cô quay lại nhìn Phương Mộc, và so sánh vết thương và vị trí thương tích trên hai khuôn mặt. Tiếp đó cô chụp túi nilon trở lại đầu Phương Mộc, rồi lôi Châu Chí Siêu mềm nhũn về phía cửa sau của quán cà phê.

Ngụy Ngụy và thân hình Châu Chí Siêu đang chìm trong đám cỏ hoang cao lút đầu, cô bỗng nghe thấy có tiếng bước chân vội vã vọng ra

từ trong quán cà phê. Lúc này Siêu lại rên ư ử, Ngụy Ngụy bèn lấy cái lọ thuốc mê mở nắp ra, thấm ướt mảnh khăn tay rồi ấn lên mũi Siêu, anh ta lập tức nằm bất động. Đúng vào lúc này cửa sau của quán cà phê bỗng bật mở, Ngụy Ngụy nằm rạp trên cỏ nhìn chăm chăm vào Giang Á cách đó vài mét.

Giang Á đứng ở cửa, quan sát các phía, sau đó rảo bước đi ra và nhanh chóng mất hút trong bãi cỏ hoang.

Ngụy Ngụy hít hơi thật sâu, rồi bắt đầu lôi Châu Chí Siêu. Cô mở cửa sau quán cà phê đang khép hờ, rồi lôi vào trong.

Lối đi chỉ vài mét, nhưng cô thật vất vả, dùng cả hai tay tóm cổ áo Châu Chí Siêu vừa kéo giật lùi vừa chú ý xem có để lại vết tích trên mặt đất không. Cô thầm nghĩ quá may, vì chỉ có ít vết máu của Siêu rớt xuống nhưng đã bị thân xác anh ta lập tức xóa đi luôn.

Ngụy Ngụy vừa thầm đếm vừa vận hết sức ra lôi Châu Chí Siêu vẫn đang mê man. Đi qua lối vào, đi ngang qua nhà vệ sinh, sau đó đi vào gian bán hàng, rồi tiếp tục đi đến chỗ cái cửa bí mật trên sàn và kéo Siêu xuống. Ngụy Ngụy biết mình đã làm chậm hơn 5 phút so với kế hoạch. Cô không dừng lại để thở nữa, lập tức lấy đèn pin trong túi vải ra, chỉnh ánh sáng mờ mờ vừa đủ. Sau đó kéo Châu Chí Siêu đến chỗ cái giá để hàng phía đông, đẩy Siêu vào tầng dưới cùng. Rồi cô lập tức chạy đến bên cầu thang gỗ, rọi đèn pin, bước giật lùi, quan sát kỹ các bậc cầu thang và mặt đất. Cô lau chùi các dấu vết để lại do kéo lê. Bỗng nghe thấy trên đầu có tiếng thở mạnh và tiếng vật nặng rơi xuống sàn. Cô quay lại bước đến trước giá hàng, nghiêng người nằm áp vào vách sắt bên cạnh Châu Chí Siêu, và thò tay ra kéo tấm rèm màu xanh đang đung đưa che kín trở lại, rồi tắt đèn pin.

Ngụy Ngụy cố điều chỉnh nhịp thở đang gấp gáp, và thầm cầu mong: Phương Mộc, người hãy cố mà trụ lại, đừng chết vội.

Bởi vì, đây mới chỉ là mở màn của một vở diễn đặc sắc.

Thời gian mà Giang Á và Phương Mộc dừng lại trên kia lâu hơn Ngụy Ngụy dự đoán. Cô co người nằm bất động phía sau tấm rèm màu xanh sẫm, căng tai lắng nghe từng động tĩnh phía trên nóc hầm.

Có tiếng nói của Giang Á, có tiếng chân đá huỳnh huých vào thân người, rồi tiếng mở cái cửa nắp hầm. Nhìn qua tấm rèm vải dày, cô có thể nhận ra ánh sáng hắt từ trên sàn nhà xuống hầm. Sau đó là tiếng chân bước xuống, bậc cầu thang gỗ kêu cọt két. Tiếp đó là một loạt âm thanh lộn xộn nặng nề, rồi đến tiếng thân người bị lăn xuống.

Sau một tiếng "cách" gãy gọn bật công tắc đèn, trước mắt Ngụy Ngụy bỗng sáng hẳn lên. Qua tấm rèm, cô có thể lờ mờ nhìn thấy bóng người đi về phía cái giá hàng phía bắc. Sau đó là những âm thanh chói tai do đồ sắt thép cọ xát với mặt nền xi măng. Rồi đến tiếng ken két mở cánh cửa sắt. Bóng người ấy đi đến chân cầu thang, cúi xuống, rồi từ từ lùi về phía sau.

Tiếng vật nặng bị kéo lê. Sau đó bóng người biến vào sau bức tường phía bắc.

Ngụy Ngụy khẽ thở ra một hơi, nhắc bàn tay đang áp vào mũi Châu Chí Siêu ra, cô lập tức cảm thấy các kẽ ngón tay dính dính.

Anh ta vẫn đang chảy máu. Mong sao những vết thương này sẽ không khác gì mấy so với những vết thương trên mặt Phương Mộc.

Điều khiến cho Ngụy Ngụy lấy làm mừng là, cho đến lúc này Giang Á vẫn chưa phát hiện thấy có điều gì bất thường. Cô hiểu rất rõ, thử thách thật sự vẫn còn ở phía sau. Cô buộc phải chờ cơ hội ấy đến, cho nên kể từ lúc này cô cần cảnh giác cao độ và phải quyết đoán.

Ba mươi phần trăm.

Giang Á không đóng cửa sắt lại, và gian xép bên đó phản xạ sóng âm khá tốt, cho nên Ngụy Ngụy nằm ở đây tuy không nhìn thấy gì thì vẫn có thể nghe qua các tiếng động để đoán được các sự việc đang diễn ra bên đó.

Có vẻ như Giang Á làm các động tác nhanh nhưng có trình tự. Ngụy Ngụy có thể nhận ra tiếng kéo cái túi nilon ra, sau đó là những tiếng sột soạt. Hẳn là Giang Á đang lột quần áo của Phương Mộc ra.

Ngụy Ngụy nhích mép cười tủm tỉm. Đây là phần việc mà cô lo ngại nhất. Vì cô không thể xác định Phương Mộc mặc quần áo gì cho nên không thể chuẩn bị trước. Nhưng khi nghe thấy tiếng động của cái thùng nhựa thì cô có thể suy đoán ngay: Giang Á định bảo quản Phương Mộc như một thứ đồ chơi - giống như bảo quản tay bác sĩ kia. Vì thế, rất có thể Giang Á sẽ lột sạch quần áo Phương Mộc ra; đây cũng là nguyên nhân để Ngụy Ngụy dám lên kế hoạch của mình. Tuy hai thân thể đàn ông không quần áo vẫn có sự khác biệt, nhưng theo cô biết về Giang Á, thì anh ta sẽ tập trung chú ý vào mặt và đôi mắt của "đối tượng". Vì thế mà cô dám mạo hiểm một phen.

Không nghĩ nhiều nữa, Ngụy Ngụy bắt tay vào việc lột quần áo của Châu Chí Siêu ra. Cô đang ở cách Giang Á một bức tường, chỉ cần nhẹ tay thì sẽ không lo bị anh ta phát hiện ra. Rất nhanh, Châu Chí Siêu đã biến thành trần trụi. Ngụy Ngụy vo đăm quần áo của Siêu lại nhét vào phía sau anh ta, rồi tiếp tục lắng nghe các âm thanh ở gian bên kia.

Năm mươi phần trăm.

Sau khi lột quần áo của Phương Mộc, Giang Á bắt đầu đi lại bên đó. Tiếp theo là tiếng trút chất lỏng. Mùi formaldehyde từ bên đó bay sang rồi lan tỏa khắp căn hầm nhà kho.

Tiếng mở vòi nước, tiếng nước chảy xối xả. Giang Á bắt đầu nói.

Kể từ lúc anh ta mở miệng, Ngụy Ngụy bắt đầu căng thẳng.

Liệu Phương Mộc có còn sống không?

Cô căng tai lắng nghe, cố gắng nắm bắt bất cứ âm thanh nào ở gian bên kia.

Cuối cùng, có tiếng đáp của Phương Mộc. Giọng Phương Mộc rất yếu và mơ hồ không rõ nhưng quá đủ để Ngụy Ngụy khẳng định anh ta

vẫn còn sống.

Từng câu từng câu đối đáp giữa Giang Á và Phương Mộc truyền sang. Một giọng phẫn kích và rồ dại, một giọng trầm trầm và bình tĩnh. Một giọng sát khí dần rõ rệt, một giọng thẳng thắn đòi chết.

Ngụy Ngụy vừa nghe vừa giàn giụa nước mắt.

Phương Mộc, người quá đại độ, người đích xác là một thằng điên.

Nhưng lòng can đảm của người thì hơn hẳn Ngụy Ngụy này tưởng tượng.

Cô lau nước mắt, không ngớt tự nhắc mình phải bình tĩnh. Vì cô buộc phải phán đoán chính xác - thậm chí đoán trước từng động tác của Giang Á, nhất là các hành vi tiếp theo của anh ta đối với Phương Mộc.

Cô buộc phải nhận ra một cách chuẩn xác câu nói nào của Phương Mộc sẽ kích thích Giang Á nổi khùng.

Nhưng gã đàn ông ở cách cô một bức tường kia, đã sắp mất hết lý trí.

Ngụy Ngụy khẽ thò tay vào túi vải lấy ra một cái búa cán ngắn.

Cuối cùng, Giang Á hét lên như một gã cuồng nộ, xen lẫn những tiếng va đập mạnh vào cơ thể người.

Đó là những tiếng chân đá vào đầu. Vào mặt.

Ngụy Ngụy hiểu quá rõ gã đàn ông ấy, không cần phải hiểu thêm gì nữa. Cô lập tức quyết đoán. Gần như đồng thời, Ngụy Ngụy giơ cây búa lên đập mạnh vào mặt Châu Chí Siêu!

Những tiếng vang ở gian bên kia đã át đi tiếng động ở gian nhà kho này; Giang Á đang trong tâm trạng điên loạn, âm thanh phát ra ở hai gian gần như đồng bộ, khiến Giang Á không nhận ra có điều gì khác thường.

Bỗng nhiên, đồng thời với những tiếng giày bước và tiếng cọ xát trên sàn, thì tiếng chân đá huỳnh huych của Giang Á cũng ngừng bật. Cây búa trong tay Ngụy Ngụy vừa giơ lên rồi giáng xuống chạm đầu Châu Chí Siêu cũng dừng lại.

Bên kia vọng sang tiếng thở nặng nề. Xem ra, Giang Á đấm đá mãi cũng đã mệt. Ngụy Ngụy gắng hết sức điều hòa nhịp thở, ánh sáng lờ mờ hắt qua tấm rèm, cô cố nhìn mặt Châu Chí Siêu.

Khuôn mặt anh ta đã biến thành một đồng thít nhầy nhụa máu đang chảy ra nhòe nhoẹt.

Cô thấy vừa hào hứng lại vừa ghê tởm. Mặt mũi Siêu đã hoàn toàn biến dạng, khả năng có thể nhận diện gần như bằng không. Tuy nhiên, bạo lực vẫn cứ là chuyện khiến người ta chẳng dễ chịu gì.

Bảy mươi phần trăm.

Ngụy Ngụy cố kìm nén cảm giác ghê cổ đang nhộn nhạo ở cuống họng, cô dùng ống tay áo chùi những vết máu đã chảy ra mặt sàn.

Đồng thời, cô cũng rất lo lắng lắng tai nghe mọi động tĩnh ở gian bên.

Liệu Phương Mộc có còn sống không?

Hồi lâu sau lại thấy những tiếng rên rỉ vọng sang, sau đó là tiếng cười ré lên.

Nhưng Ngụy Ngụy không cảm thấy nhẹ nhõm. Cô không biết liệu Phương Mộc có thể trụ lại được bao lâu nữa và càng không biết khi nào cơ hội mới có thể đến với cô.

Nghe những câu đối thoại giữa Phương Mộc và Giang Á, Ngụy Ngụy có thể cảm nhận rất rõ ý đồ giết chóc của Giang Á đã dâng lên rất mạnh.

Có tiếng bật mở nắp hòm đựng dụng cụ. Tiếng sắt thép cọ xát.

Dường như trước mắt Ngụy Ngụy hiện lên một cảnh tượng: Giang Á chinh cái đầu Phương Mộc cho ngay ngắn, rồi nhìn chăm chăm vào mắt anh.

"Mày nhìn tao đi! Đúng! Cứ thế!"

Giọng Giang Á lạnh buốt. Tim Ngụy Ngụy đập như điên.

"Tao công nhận rằng mày là một đối thủ rất mạnh. So với những kẻ khác, tao thật sự không muốn giết mày đâu - nhưng, đã đến lúc phải chào vĩnh biệt rồi đây!"

Khuôn mặt Giang Á chăm chú hết sức. Đôi mắt Phương Mộc sưng húp, chỉ hơi hé mắt. Cái búa giơ lên trên cao...

Vô số ý nghĩ lộn xộn lóe lên trong óc Ngụy Ngụy. Toàn thân cô căng như dây cung, bàn tay cầm búa tê cứng sắp co giật.

Phương Mộc, kế hoạch của người đâu? Tại sao vẫn chưa khởi động?

Kết cục. Rốt cuộc, kết cục cũng sắp đến.

Ngụy Ngụy nhồm người dậy, một chân thò ra ngoài tấm rèm vải.

Kế hoạch đã thất bại. Bây giờ là lúc phải liều, lành làm gáo vỡ làm muôi. Đây là sự lựa chọn cuối cùng và cũng là lựa chọn dở nhất của Ngụy Ngụy.

Sẽ xông ra, giáng một búa cực mạnh lên đầu Giang Á trước khi anh ta giết chết Phương Mộc. Ngụy Ngụy không nắm chắc phần thắng nhưng ít ra cũng không thể cứ thế này ngồi chờ Phương Mộc bỏ mạng.

Đúng giây phút cô chuẩn bị đứng lên thì phía trên đầu có những tiếng động "xình xình xình..." vọng xuống từ phía cửa hàng cà phê. Hình như là có ai đó đập mạnh vào cửa cuốn trước cửa tiệm.

Ngụy Ngụy lập tức co chân lại, và kéo luôn cái rèm cho thẳng.

Cô dường như muốn gào to, cứ như là phải làm thế thì mới nên được con tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cái tiếng động kia, cái tín hiệu máy di động quái dị mà cô chờ đợi đã lâu, bây giờ đã vang lên.

Ngụy Ngụy hiểu rất rõ, không hề có "cứu viện" nào kéo đến cả. Buổi tối hôm nọ cô nhìn thấy Phương Mộc đứng trước cửa cuốn, đã biết ngay đó là một khâu quan trọng trong cái bẫy của Phương Mộc.

Anh ta cài đặt tiếng chuông điện thoại, nó chính là âm thanh tựa như gõ vào cửa cuốn. Sau đó anh ta sẽ cho khởi động đồng hồ đếm ngược để tiếng chuông reo vào một thời điểm thích hợp. Sau khi vào quán cà phê, Phương Mộc sẽ khéo léo đặt máy di động ở một chỗ nào đó; bây giờ cô hiểu ra rằng, anh ta đã để máy di động trong gian bán hàng; khi tiếng chuông reo lên, thì Giang Á sẽ tưởng nhầm đó là tiếng gõ cửa của một ai đó. Giang Á sẽ tạm thời rời khỏi Phương Mộc. Trong khoảng thời gian "tạm rời" này, chắc chắn Phương Mộc sẽ có hành động, ví dụ, để lại chứng cứ chẳng hạn.

Với Ngụy Ngụy, thì đây cũng là cơ hội, cơ hội duy nhất để cô hoàn thành kế hoạch của mình.

Sau một hồi "tiếng gõ cửa" gấp gáp, gian bên cạnh im ắng hẳn đi. Một giây sau, thấy bên ngoài tấm rèm có một bóng người lướt qua rồi đi lên cầu thang gỗ.

Sau khi bóng người ấy mất hút trên hốc cửa sàn nhà, Ngụy Ngụy lập tức vén tấm rèm, kéo Châu Chí Siêu đang hôn mê rồi lôi vào gian xép bên cạnh.

Với tính cách của Giang Á, chắc chắn anh ta đã tính trước đường rút lui cho mình; sau khi nhận ra rằng không có ai gõ cửa cả, anh ta mới quay trở xuống căn hầm. Vì thế, Ngụy Ngụy sẽ có khoảng một hai phút để hoàn thành kế hoạch. Tuy nhiên cô tuyệt đối không dám bỏ phí một giây.

Cô lách qua cửa sắt và lập tức nhìn thấy Phương Mộc hơi ngẩng đầu, tay đang cầm một cái bao cao su đã thắt nút và đưa lên mồm; bao cao su dính máu nhòe nhoẹt, ngón giữa của tay phải Phương Mộc thì chỉ còn có một nửa.

Thấy Ngụy Ngụy lôi xềnh xệch một người vào, Phương Mộc sửng sốt, động tác ở tay cũng dừng lại. Ngụy Ngụy thở hồng hộc lôi Châu Chí Siêu đến bên cạnh Phương Mộc, rồi cúi xuống cầm cái bao cao su đó lên nhìn, bên trong là nửa ngón tay giữa.

Thì ra chứng cứ mà anh ta muốn để lại, là cái này.

Ngụy Ngụy nhét cái bao cao su vào mồm Châu Chí Siêu, nhồi sâu vào trong họng. Gã đàn ông hôn mê này vẫn còn bản năng nuốt, họng anh ta động đậy lên xuống mấy lần. Rất nhanh, cái bao cao su ấy đã biến mất trong họng Siêu.

Phương Mộc đang thoi thóp, đã hiểu ra ý đồ của Ngụy Ngụy, anh bất giác đưa tay lên ngăn cô.

"Không..." Khuôn mặt bầm giập máu me của Phương Mộc bật ra một âm tiết bèn bệt. "Tôi không thể..."

Ngụy Ngụy dễ dàng ấn Phương Mộc xuống, rồi lập tức áp mảnh khăn vuông vào mũi anh ta.

Phương Mộc lập tức mềm oặt.

Ngụy Ngụy kéo Phương Mộc sang bên, rồi kéo Châu Chí Siêu vào vị trí đó. Cô quan sát so sánh hai khuôn mặt, sau đó đứng lên đập mấy phát lên cái mặt của Châu Chí Siêu. Lúc này, khuôn mặt hai người cũng nát bét và bê bết máu như nhau. Ngụy Ngụy sắp đặt lại tư thế tay và chân của Siêu, sau đó kéo Phương Mộc ra gian nhà kho.

Cô nhét Phương Mộc vào tầng cuối của giá đựng hàng ở phía đông, sau đó cô cũng chui vào, co người lại. Vừa kéo kín tấm rèm thì Ngụy Ngụy nghe thấy tiếng mở cái nắp cửa trên sàn nhà, sau đó là tiếng bước chân vội vàng - bước chân của Giang Á.

Tiếng bước chân dừng lại bên gian xếp. Sau đó tất cả im lặng như cõi chết.

Ngụy Ngụy nín thở, nhắm tịt mắt, hình như thân thể cô đã tan biến, chỉ để lại đôi tai nghe ngóng mọi động tĩnh ở gian bên kia.

Có tiếng lẩm bẩm gì đó. Và tiếng thở không rõ mấy.

Bỗng nhiên, một tiếng động âm thanh ùng đục từ bên đó vọng sang kèm theo tiếng hộp sọ bị vỡ toác.

Ngụy Ngụy lập tức mở mắt, tri giác lập tức trở lại với cô. Nhưng cô chỉ gượng được mấy giây rồi toàn thân mềm nhũn, bất lực, tay ôm choàng lấy Phương Mộc.

Cuộc đánh tráo đã thành công.

Một trăm phần trăm.

Suốt mấy chục phút sau đó, Ngụy Ngụy nằm im như chết phía sau tấm rèm vải, người cô mỗi một đến cùng cực nhưng vẫn tỉnh táo không dám chủ quan sơ suất. Cô nghe thấy Giang Á khẽ thút thít, rồi đẩy cái xác "Phương Mộc" xuống bể chứa formaldehyde; tiếng cọ rửa mặt đất. Cuối cùng, Giang Á đóng cửa sắt lại, xếp gọn cái giá hàng, tắt đèn điện, rồi bước lên cầu thang gỗ chui ra khỏi cái cửa sập trên sàn nhà.

Trong bóng tối im ắng và tương đối an toàn, Ngụy Ngụy từ từ mặc quần áo của Châu Chí Siêu cho Phương Mộc. Đôi khi Phương Mộc có biểu hiện như hơi tỉnh lại mấy giây, thì Ngụy Ngụy lại ập cái khăn tắm thuốc mê vào mũi anh ta.

Vào khoảng gần bốn giờ sáng, Ngụy Ngụy tin chắc Giang Á đã ngủ say, cô bèn chui ra khỏi cái giá hàng, sau đó chậm chậm kéo Phương Mộc lên khỏi cánh cửa đập sàn, kéo qua gian bán hàng rồi kéo vào trong nhà vệ sinh.

Cô mở cánh cửa gỗ phía sau bệ xí, tạm đặt Phương Mộc ở lối đi; sau đó cô lấy trong cái túi vải ra một đoạn dây thép nhỏ. Quấn hờ một

đầu dây thép vào cái vấu trên thanh chốt cửa, đầu còn lại của dây thép được kéo sang cạnh bên của cánh. Sau đó cô đóng cửa gỗ lại, rút sợi dây thép qua khe cửa. Đồng thời với tiếng trượt đi rất nhẹ, cái then sắt đã từ từ cắm vào lỗ chốt. Ngụ Ngụ thử khẽ đẩy cửa ra, không được, cũng tức là cửa đã được "cài then". Cô mạnh tay kéo sợi dây thép quấn trên cái vấu, sợi dây bị tuột, cô liền rút nó qua khe cửa, vậy là không để lại một vết tích gì.

Ngụ Ngụ tiếp tục kéo Phương Mộc một cách vất vả, kéo ra cánh cửa sắt ở cuối lối đi.

Mấy giây sau, Ngụ Ngụ và Phương Mộc đã ra đến bãi cỏ hoang. Cô đóng cửa sau của quán cà phê lại, nhìn tuyết đang rơi ngập trời, lòng thấy vui vui. Xem ra, cô không cần làm cái việc xóa dấu chân nữa. Tuy nhiên cô vẫn gắng kéo Phương Mộc áp chân tường, kéo thẳng ra bãi cỏ, rồi kéo đến bên chiếc xe Santana.

Sau khi đặt Phương Mộc lên hàng ghế sau, Ngụ Ngụ đã gần như kiệt sức. Cô cố lết lên ghế lái xe, ngồi nghỉ một lúc, rồi khởi động máy, ra khỏi bãi hoang rồi phóng đi mất hút.

Trên đường, chiếc xe Santana không ngừng tăng tốc chạy như bay về phía trung tâm thành phố. Ngụ Ngụ nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Phương Mộc vẫn bất động nằm co trên ghế, khuôn mặt mệt mỏi của cô thoáng nở nụ cười.

Một trăm phần trăm. Kế hoạch đã thành công.

Lúc về đến sân bên dưới căn hộ của Châu Chí Siêu, trời đã tờ mờ sáng. Lúc này tác dụng hưng phấn do ống thuốc Adrenalin đem lại đã hết. Cả một đêm bận rộn khiến Ngụ Ngụ toàn thân đau ê ẩm, cô phải mất nửa giờ mới đưa được Phương Mộc vào trong nhà.

Cô cởi áo quần Phương Mộc ra, dùng cồn, thuốc men bông băng... rửa sạch các vết thương trên người Phương Mộc. Thân mình anh ta vẫn ổn, chủ yếu là bị thương ở đầu và tay phải.

Cồn xoa vào các vết thương sẽ rất xót, khiến Phương Mộc đã phần nào khôi phục được ý thức. Nhưng đôi mắt sưng vù thì chỉ có thể hé ra một khe hẹp. Nhìn thấy tia sáng phát ra từ khe hẹp ấy, Ngụy Ngụy đã hơi yên tâm.

Xử lý xong các vết thương, Ngụy Ngụy thận trọng sờ nắn vào vùng đầu và mặt, cô có thể cảm nhận rất rõ những chỗ xương sọ và xương hàm rạn nứt; các vết thương hở thì đứt toác và tụ máu sưng tấy nhưng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng.

Ngụy Ngụy băng bó ngón tay giữa bàn tay phải của Phương Mộc, rồi bôi thuốc vào các vết xây xước. Sau đó cô cạy miệng Phương Mộc ra, cho anh ta uống một ít nước đường và thuốc kháng sinh. Phương Mộc lại ngủ lịm đi không biết gì nữa. Ngụy Ngụy ngồi bên cạnh một lúc, đến lúc trời sáng hẳn, cô không trụ nổi nữa, cũng nằm vật ra bên cạnh ngủ li bì.

Khi tỉnh dậy, đã là buổi trưa. Ngụy Ngụy trở dậy, việc đầu tiên mà cô làm là kiểm tra Phương Mộc. Anh ta vẫn ngủ mê man, nhịp thở đều đều và dài, nhưng người hơi sốt.

Ngụy Ngụy kiểm tra tiền mặt có trong nhà Châu Chí Siêu, sau đó sang gian vệ sinh đánh răng rửa mặt. Đứng trước gương, Ngụy Ngụy nhìn thấy bàn chải đánh răng của Siêu vẫn cắm trong cái cốc, cô bất giác cảm thấy chóng mặt. Đứng lặng đi một lúc, mũi sụt sịt mấy cái rồi cô bình tĩnh rửa mặt.

Ra khỏi nhà, trước hết Ngụy Ngụy ra hiệu thuốc mua một lô thuốc và cả thuốc bổ dạng nước. Sau đó cô đến một siêu thị lớn ở gần đó và đi thẳng đến một đại lý làm thẻ tín dụng cho một ngân hàng. Cơ sở đại lý chỉ cốt thu hút khách để chiếm lĩnh thị phần sử dụng thẻ, nên các nhân viên không đòi hỏi đầy đủ thông tin và đối chiếu tỉ mỉ. Cô dùng chứng minh thư của Châu Chí Siêu để làm thẻ tín dụng, sau vài chục phút cô đã dễ dàng cầm thẻ trong tay.

Cuối cùng, Ngụy Ngụy đến cửa hàng thương mại nông nghiệp, mua thực phẩm đủ dùng cho vài ngày và một số thứ vật dụng sinh hoạt.

Trở về khu tập thể gia đình của công ty Nhiệt Lực, trước khi lên cầu thang, Ngụy Ngụy đứng trước phòng 101 một lát, rồi mới quay người bước đi.

Các thứ việc dồn dập nối đuôi nhau: nấu cơm, ninh hầm các món; rửa vết thương cho Phương Mộc, truyền dinh dưỡng, thay băng thay thuốc. Một ngày cứ thế tuần tự trôi đi. Mấy ngày đầu, Phương Mộc lúc tỉnh lúc mê, nhưng vết thương thì cũng lành dần, thời gian anh ta tỉnh lại cũng lâu hơn, chỉ hiềm vẫn chưa thể nói năng rõ ràng gãy gọn.

Số tiền mặt kia tiêu hết rất nhanh, nhưng may sao cái thẻ đã bắt đầu có hiệu lực, Ngụy Ngụy tính toán sít sao trong chi tiêu nên cũng tạm duy trì được sinh hoạt cho hai người cộng với các loại thuốc men đủ dùng.

Ngụy Ngụy thấy vui vì sức khỏe của Phương Mộc đang dần bình phục.

Một buổi sáng, Ngụy Ngụy thức dậy trong cơn nhức đầu dữ dội. Cô uống hai viên thuốc giảm đau nhưng vẫn không thấy đỡ. Cô ôm đầu căng như muốn nổ tung, loạng choạng bước vào nhà vệ sinh, lấy nốt hai ống thuốc Dolantin rồi tự tiêm một ống vào tĩnh mạch.

Mấy phút sau, cảm giác đã bớt đau nhức, Ngụy Ngụy thở phào dường như thính giác và thị giác đã nhạy bén hơn khá nhiều. Rồi cô nghe thấy một tiếng động nặng nề ở phòng ngủ vọng vào.

Không suy nghĩ gì nữa, Ngụy Ngụy chạy ào ra, thì thấy Phương Mộc đang nằm trên mặt đất, cố gắng cựa quậy nhúc nhích.

Cô chạy đến đỡ anh dậy, đưa lên giường nằm ngay ngắn. Vừa định kéo chăn đắp thì tay cô bị kéo giật lại.

Cô lập tức ngoảnh đầu, thì thấy Phương Mộc mở to mắt, khuôn mặt vẫn chưa hết sưng với nhiều vết bầm tím và vết thương đang đóng vảy.

"Tại sao?"

Đây là câu nói hoàn chỉnh đầu tiên của Phương Mộc suốt mấy ngày qua. Câu nói ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến Ngụy Ngụy yên tâm.

Ngụy Ngụy không trả lời. Cô bước đến mở tủ đầu giường lấy ra một cuộn băng dính, "trói" chặt hai tay Phương Mộc vào thành giường, mặc kệ anh vùng vằng giãy giụa.

Làm xong xuôi, Ngụy Ngụy cố điều hòa nhịp thở, rồi cúi xuống ghé sát tai Phương Mộc nói rành rọt: "Anh không thể chết, kẻ đáng chết là Giang Á, Châu Chí Siêu, và cả tôi nữa."

Đúng thế, Phương Mộc không thể chết. Vì trên đời này còn những con người như bé gái ở căn phòng 101, còn những kẻ như gã họ Lã và Châu Chí Siêu.

Khi cô nghe thấy bé gái ở phòng 101 nói ra chữ số "487", cô như bị giáng một đòn cực mạnh. Bé gái ấy không có chút cảm nhận nào về thế giới bên ngoài, nó chỉ nhớ được số lần bị xâm hại. Mấy chữ số viết trên mặt kính ở ban công không hề đơn giản, nó là tiếng kêu: "Hãy cứu cháu với!"

Phải cứu nó, cứu lấy đứa bé, cứu vãn những giá trị tốt lành, tìm trở lại lòng can đảm đối mặt với những sự đen tối.

Cái thành phố "có bề dày" tội ác này cần có một làn ánh sáng mạnh mẽ và ấm áp.

Phương Mộc thỉnh thoảng vẫn cựa quậy, giãy giụa, hoặc im lặng. Ngụy Ngụy tạm phớt lờ anh ta, nhưng cô lại cảm thấy vui vui vì anh ta đã có sức lực để có thể "giãy giụa". Cho đến tối, Phương Mộc không "phản kháng" nữa. Khi Ngụy Ngụy bưng bát canh gà đến bên giường, Phương Mộc khẽ nói: "Cô thả tôi ra, tôi cam đoan sẽ không bỏ trốn đâu."

Ngụy Ngụy chăm chú nhìn Phương Mộc, rồi bước đến tháo những mảnh băng dính buộc cổ tay anh ta ra.

Phương Mộc không cho Ngụy Ngụy dìu đỡ, anh run run đứng lên, sau đó bước từng bước, từng bước, đi ra phòng khách. Hình như những

ngày nằm bẹp trên giường đã khiến anh có cảm giác xa lạ đối với động tác của đôi chân. Lúc ngồi được lên ghế bên bàn ăn, bộ quần áo ngủ trên người anh đã thấm đẫm mồ hôi. Ngụ Ngụ bưng bát canh gà đặt trước mặt Phương Mộc, rồi kéo cái ghế ngồi xuống bên anh.

Phương Mộc ngồi bất động nhìn bát canh gà nóng bốc hơi nghi ngút. Mặt anh chẳng chịt vô số vết thương, vừa gớm ghiếc đáng sợ vừa lạnh lùng vô cảm. Hồi lâu sau, anh ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh. Cuối cùng, anh nhìn Ngụ Ngụ và khẽ hỏi:

"Châu Chí Siêu - là gã mà cô nói với tôi lúc ở trong nghĩa trang à?"

Ngụ Ngụ không nói gì, chỉ dịch bát canh gà lại gần anh hơn.

"Hắn chết rồi, phải không?"

Ngụ Ngụ vẫn im lặng, rồi cô đứng dậy bước đi.

Phương Mộc cúi đầu, khẽ thở dài, rồi húp canh gà, từng húp nhỏ.

Anh húp rất chậm, rất dễ tâm ngảm nghĩ, cuối cùng anh đã ăn hết sạch cả thịt gà trong bát.

Chờ Phương Mộc ăn xong, Ngụ Ngụ dọn bát bưng vào bếp. Vừa bước vào bếp thì cô nghe thấy Phương Mộc nói phía sau: "Cảm ơn nhé!"

Đôi mắt Ngụ Ngụ bỗng trào lệ.

Cứ thế vài hôm, thể lực của Phương Mộc đã khôi phục đáng kể, rồi bình phục càng nhanh hơn. Hai tuần nữa trôi qua, anh đã có thể tự xuống giường và đi lại tùy ý. Phần lớn thời gian, Phương Mộc chỉ lặng lẽ ngồi trên đi văng nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, suốt từ sáng cho đến lúc mặt trời lặn.

Ngụ Ngụ thường chăm chú nhìn Phương Mộc, anh như một bức tranh cắt giấy trên nền ánh sáng hắt vào từ cửa sổ. Cô không biết và cũng không muốn biết Phương Mộc đang nghĩ những gì. Với cô, chỉ cần anh ta vẫn còn sống, là đủ rồi.

Dù cô hiểu rất rõ, thời khắc ly biệt sắp đến gần.

Một buổi sáng, sau khi cả hai đã ăn cơm sáng, Ngụy Ngụy ngồi trước màn hình máy tính lên mạng như thường lệ, thì Phương Mộc có vẻ hơi khác với mọi hôm. Không ngồi ngắm bầu trời nữa, anh đi đi lại lại trong nhà. Ngụy Ngụy nhận ra nét lo lắng bồn chồn của Phương Mộc nhưng cô không tỏ thái độ gì. Cuối cùng, Phương Mộc bước lại bên Ngụy Ngụy, khẽ nói: "Tôi phải ra ngoài."

Ngụy Ngụy nhìn anh, bình tĩnh hỏi: "Để làm gì?"

"Tìm chút việc gì đó để làm. Việc gì cũng được." Phương Mộc hơi ngượng nghịu gãi đầu. "Chứ đâu có thể để cô nuôi tôi mãi..."

"Anh không thể đi đâu hết." Ngụy Ngụy xoay màn hình về phía Phương Mộc. "Vì anh đã chết rồi."

Màn hình đang mở một trang mạng khá nổi tiếng trong nước: gã "Ánh sáng thành phố" bị đưa ra tòa xét xử.

Phương Mộc tỏ ra thản nhiên, anh chỉ thoáng liếc cái tiêu đề rồi nhìn đi chỗ khác.

Đây là cái kết cục đương nhiên, dù sớm hay muộn, nó buộc phải đến.

"Cảnh sát biết cái xác bị ngâm trong dung dịch formaldehyde không phải là tôi." Phương Mộc nghĩ ngợi. "Dùng kỹ thuật DNA có thể dễ dàng xác định điều này."

"Anh định trở về?" Ngụy Ngụy nhìn Phương Mộc, "Và lại làm cảnh sát à?"

"Không." Phương Mộc lắc đầu, "Tôi sẽ không trở về."

"Tại sao?"

Phương Mộc nhìn Ngụy Ngụy, rồi bỗng mỉm cười: "Vì cô."

Ngụy Ngụy sững sờ. Rồi cô bỗng hiểu ra.

Giang Á đã bị đưa ra trước pháp luật, có thể đoán rằng kết án tử hình là đương nhiên. Nhưng Phương Mộc lại không thể trở lại nhân gian với danh nghĩa của một người còn sống. Vì, một khi người ta làm rõ "kẻ vô danh tính" kia là Châu Chí Siêu thì Ngụy Ngụy không thể thoát khỏi liên đới.

"Không sao." Ngụy Ngụy nhìn vào màn hình máy tính, vì cô không muốn Phương Mộc nhìn thấy đôi mắt cô đang nhòa lệ. "Tôi không biết mình có thể sống đến lúc nào - tôi ở đâu cũng vậy thôi."

Phương Mộc không trả lời cô. Anh chỉ lặng lẽ đứng đó một lúc, rồi quay người đi vào phòng trong.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Phương Mộc cũng không trở ra. Một mình Ngụy Ngụy ngồi ăn cơm tối, rồi bình thản đánh răng rửa mặt, tắt đèn, nằm trên đi-văng.

Trong bóng tối, trong một căn hộ, một nam một nữ, trong hai không gian cận kề bên nhau, mỗi người một nỗi lòng.

Cô đang nghĩ đến anh nhưng không biết anh đang nghĩ những gì.

Tuy không biết, nhưng Ngụy Ngụy không mong Phương Mộc nghĩ đến cô; thà anh đang nghĩ đến cha mẹ, các đồng nghiệp, hay cô gái tên là Liêu Á Phàm thậm chí nghĩ đến Giang Á còn hơn.

Anh nên chuyên tâm, tiếp tục dùng trí tuệ và lòng can đảm của mình để biến thành một làn ánh sáng chiếu rọi cái thành phố này. Đừng nên như tôi - chỉ dùng thủ đoạn và hận thù để hủy hoại đời mình.

Anh đã quen với từ bỏ và hy sinh, tôi cũng có thể làm được như thế.

Lúc tờ mờ sáng, Ngụy Ngụy ngồi dậy, rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh. Cô lục cái tủ nhỏ lấy ra một lưỡi dao cạo. Sau đó cô mở vòi nước, để nước ấm chảy vào bồn tắm, cô kéo tấm rèm lại, rồi bước vào bồn tắm.

Nước mở rất nhỏ. Ngụy Ngụy không muốn Phương Mộc nghe thấy tiếng nước chảy. Cô ngồi trong bồn tắm, dần dần cảm nhận nước ấm đang dần thấm ướt bộ quần áo ngủ, vừa nhìn vòi nước chảy vừa đặt cổ tay trái xuống đáy bồn tắm. Cô thầm cầu mong nước sẽ chảy nhanh hơn một chút, vì mỗi giây trôi qua thì quyết tâm của cô lại dần giảm sút. Rồi, nước ấm đã ngập quá cổ tay. Ngụy Ngụy cầm lưỡi dao cạo tỉ vào động mạch cổ tay trái, đôi mắt khẽ nhắm lại.

Đúng lúc cô sắp rạch một nhát thì bỗng nghe thấy tiếng vải rèm bị kéo "soạt" một cái. Cô lập tức mở mắt ra, chỉ thấy một bóng người nhào đến. Rồi, lưỡi dao cạo trong tay cô bị đoạt mất. Người ấy không tự gượng được, nên toàn thân mất thăng bằng.

Nước bắn lên tung tóe. Phương Mộc ngã vào bồn tắm. Anh ôm chặt lấy Ngụy Ngụy, cả hai cùng ướt sũng.

"Đừng chết!" Phương Mộc vừa thở dồn dập vừa khẽ nói bên tai Ngụy Ngụy. "Hãy gắng mà sống!"

Trong khoảnh khắc, hình như có một thứ rào cản đã đổ sập.

Mười ngón tay Ngụy Ngụy bám chặt lưng ấm áp của Phương Mộc, cô òa khóc trong tiếng nước vẫn đang róc rách.

Sáng ngày ra, Ngụy Ngụy thức dậy trên giường với chăn đệm đầy đủ. Ngủ đầy giấc. Dễ chịu pha lẫn uể oải lưỡi nhác. Ngụy Ngụy thần thờ hồi lâu, rồi mới từ từ mặc áo, xuống giường, rồi đi ra phòng khách.

Ngoài này im ắng không một tiếng động. Cô lại bước vào bếp, rồi vào nhà vệ sinh, vẫn không thấy bóng Phương Mộc đâu. Cô đứng trước cái bồn tắm, nhìn nước ngập một nửa bồn đã lạnh ngắt. Rồi cô dần dần tỉnh hẳn.

Trên bàn ăn, cơm canh đã sẵn sàng. Và còn có một mảnh giấy gấp lại đặt bên.

Ngụy Ngụy ngồi xuống bên bàn, lặng lẽ nhìn mẫu giấy. Một lúc lâu sau cô mới từ từ mở ra.

Tôi phải đi. Đi khỏi thành phố này. Bỏ quá cho tôi vì đã không chào từ biệt. Dù cô còn bao nhiêu thời gian nữa, tôi mong cô đừng chết. Hãy tiếp tục sống. Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, chúng ta sẽ lại gặp nhau. Phương Mộc.

Chỉ có mấy hàng chữ sơ sài, nhưng Ngụy Ngụy nhìn mãi rất lâu. Sau đó cô gấp nó lại như cũ, rồi cẩn thận nhét vào túi áo.

Mùa đông qua đi rất nhanh. Ngụy Ngụy đã dần quen với cuộc sống ở đây. Hình như không có ai chú ý đến Châu Chí Siêu đã biến mất, Ngụy Ngụy cũng cảm thấy rất vui. Cô đi bách bộ một mình, ngủ một mình, làm cơm tối 30 Tết một mình và từ từ ăn hết sạch. Lúc giao thừa pháo nổ khắp nơi, đầy trời là ánh sáng pháo hoa, Ngụy Ngụy lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ sáng rực như ban ngày, cô tự nhủ, mình đã lại sống hết một năm.

Một thời gian sau khi Phương Mộc ra đi, Ngụy Ngụy bỗng nhận được một tờ giấy báo lĩnh tiền gửi từ Thâm Quyển. Số tiền không lớn nhưng cũng đủ để cô chi tiêu sinh hoạt. Kể từ đó, hàng tháng cô đều nhận được một món tiền. Dù giấy báo không ghi họ tên người gửi, nhưng cô hiểu rõ người đó là ai.

Họ tên người ấy đã trở thành thần thoại ở thành phố C này. Sau khi Giang Á bị xử tử hình, cảnh sát đã công bố toàn bộ tình tiết của vụ án, kể cả đốt ngón tay của một cảnh sát. Xuân về hoa nở, vạn vật bừng tỉnh, bầu không khí u ám bao phủ thành phố C cũng dần tan đi. Ngày càng có nhiều người giải tỏa tâm lý cảnh giác, tươi cười rạng rỡ. Ánh dương ấm áp lại trở về bầu bạn với miền đất này.

Chỉ có một người duy nhất biết rõ điều bí mật, người ấy lặng lẽ sống ở một góc chẳng có gì nổi bật của thành phố.

Đôi khi người ấy nhớ đến anh ta, và phỏng đoán anh đang làm gì và sống như thế nào ở một thành phố khác, và anh có còn giữ được ánh mắt đầy thiện chí, giàu tình người đồng thời với tính cách quả cảm quyết đoán không.

Ngụy Ngụy dùng phần lớn thời gian để ngẫm nghĩ về cuộc đời mình. Nghe có vẻ như đây là điềm gở của một người sắp từ giã cuộc đời, nhưng Ngụy Ngụy không bận tâm. Trong mười năm trời dài đằng đẵng nhưng cũng rất ngắn ngủi, Ngụy Ngụy đã học được cách bình tĩnh tiếp nhận tất cả những gì mà cuộc sống đem lại cho mình. Thậm chí khi khơi lại những hình ảnh khốn kiếp đáng quên đi kia trong ký ức, cô vẫn không cảm nhận được một chút hối hận hoặc nuối tiếc. Trong một thời kỳ nào đó trong số phận một con người, gặp đúng những con người nào đó, những điều ấy không cần thiết phải quá mừng vui hay tiếc nuối.

Hãy tiếp tục sống. Chỉ cần tiếp tục sống. Hãy để cho mỗi lần hít thở đều không phụ lòng người cảnh sát đã phải mai danh ẩn tích và lưu lạc chốn tha hương kia.

Sau mùa xuân là mùa hè, và khi nhìn thấy lác đác lá vàng rơi thì mùa thu đã đến.

Trong giai đoạn vốn gọi là mùa thu hoạch này(23), thì thể lực Ngụy Ngụy lại ngày càng đi xuống. Cô ngày càng thấy nhức đầu dồn dập hơn, mỗi lần lịm đi rồi tỉnh lại, cứ như là cô vừa bước đến ranh giới sinh tử.

23. Cổ văn Trung Hoa: Xuân sinh, hạ trưởng, thu thu, đông tàng). Thời cổ có câu: “mùa thu, cũng là mùa thu hoạch (lương thực)”

Tiền mà Phương Mộc gửi cho, ngoài chỉ tiêu cho sinh hoạt tối thiểu, cô đều dùng để mua thuốc giảm đau. Nhưng dù uống cả hộp thuốc giảm đau, Ngụy Ngụy chỉ thấy chóng mặt và nôn ọe chứ không hề thấy đỡ đau một chút nào. Cô thậm chí có thể cảm nhận rất rõ khối u đang dần phình to từng tí một, nó thản nhiên gặm nhấm sức sống vốn dĩ chẳng còn là mấy của cô.

Một buổi trưa nọ, Ngụy Ngụy đang đứng trong bếp nấu bữa ăn trưa giản dị; khi đang đun nóng dầu trên chảo chuẩn bị đập quả trứng gà vào, thì cô bỗng cảm thấy một cơn đau kinh khủng lan từ đầu ra khắp

toàn thân. Cứ như có một quả bom vừa nổ trong não cô và lại giống như có nhiều mũi dùi nung đỏ đang cắm vào hộp sọ của cô.

Toàn thân cô co giật, quả trứng trong tay rơi bộp xuống đất, lòng đỏ lòng trắng nhòe nhoẹt. Mắt cô nhức dữ dội không sao mở ra được, cô đưa tay sờ và tắt bếp ga, sau đó lần men theo tường loạng choạng đi vào nhà vệ sinh.

Cô định rửa mặt bằng nước lạnh, nhưng khi nhìn thấy mình trong gương trước mặt, cô dừng sờ.

Hai dòng máu đỏ chảy từ mũi xuống. Ngụy Ngụy lấy tay quệt, khuôn mặt cô lập tức biến thành chiếc mặt nạ đỏ hoe. Cô vịn vòi nước, tấp nước lạnh lên để rửa mũi. Nhưng máu chảy ra càng nhiều hơn nữa. Nước trong la-va-bô biến thành màu hồng nhạt.

Đồng thời, cảm giác chóng mặt và nặng trĩu càng rõ rệt, dần dần ập đến. Ngụy Ngụy cảm thấy đầu mình như một tảng chì nặng hàng trăm cân.

Cô ngừng rửa mặt, hai tay bám thành la-va-bô nhìn từng giọt máu tươi đang rơi xuống, biến mất, hòa tan trong đám nước hồng hồng.

Ngụy Ngụy bỗng mỉm cười.

Rốt cuộc điều ấy đã đến.

Rốt cuộc, mình không thể qua nổi năm nay.

Cô gắng chịu đau, và nhanh chóng hành động. Trước hết cô đưa tay ra lấy cái khăn mặt ập vào mũi, sau đó, tay kia mở cái tủ nhỏ lục tìm. Mấy giây sau, cô đã cầm được một ống Dolantin trong tay.

Trải qua nhiều đêm dài đón đau khổ hơn cả cái chết, Ngụy Ngụy không dùng đến nó. Vì cô muốn nó hỗ trợ cô trụ lại cho đến phút cuối cùng.

Vì, cô còn có một việc phải làm.

Sau khi tiêm vào tĩnh mạch, Ngụy Ngụy gỡ cái khăn áp trên mặt xuống. Máu vẫn còn chảy nhưng không chảy nhiều như lúc nãy nữa. Cô rửa mặt, chải tóc và buộc cho gọn. Cô định trang điểm một chút, nhưng thôi, vì thân thể cô đã không chịu nghe lời cô nữa. Cô đặt hộp phấn xuống, lấy thỏi son ra chấm một chút trên đôi môi nhợt nhạt.

Làm xong tất cả, Ngụy Ngụy bước đi men theo tường, vào bếp, mở ngăn kéo lấy ra một con dao gọt hoa quả giấu trong ống tay áo. Sau đó cô mở cửa, đi xuống cầu thang.

Gã chủ căn phòng 101 ra mở cửa, nghi hoặc nhìn người phụ nữ ở trên gác rất hiếm khi ra khỏi nhà này.

"Cô tìm ai?"

"Chào anh Lã. Tôi là bạn gái của Châu Chí Siêu." Khuôn mặt cô xanh nhợt, chỉ có đôi môi là đỏ thắm.

"Cô có việc gì à?"

"Châu Chí Siêu bỏ rơi tôi, đi rồi. Tôi thì ốm, nhức đầu kinh khủng. Anh có thể cho tôi vay chút tiền không?" Cô nhú mào, mắt dim dim hình như đang bị đau dữ lắm.

"Điều này..." Anh ta hơi do dự, mặt chảy dài ra.

"Tôi chỉ cần vay 200 tệ thôi. Và..." Cô bỗng cởi hai khuy áo ngủ đang mặc. "Anh muốn làm gì cũng được."

Gã họ Lã nhìn bộ ngực hờ hang ở ngay trước mắt, cổ họng gã phập phồng lên xuống, rồi gã né người sang một bên.

"Vào đi!"

Căn hộ theo kiểu cũ, gồm phòng ngoài và phòng trong, âm u, lộn xộn bừa bộn. Phòng khách kê một đi-văng, và một cái ghế đặt ti-vi lên trên. Sàn gỗ màu nâu vớt đầy quần áo và vỏ bia rượu, tất cả cứ như một bãi rác. Ở giữa bãi rác, là một bé gái mặc áo may-ô và quần lót, hai chân trần; nó đang ngồi ngệt ra xem thi đấu bóng bàn trên ti vi.

Nó xem rất chăm chú, hình như hoàn toàn không quan tâm đến mọi chuyện xảy ra xung quanh, kể cả bố nó kéo một người phụ nữ lạ mặt đi vào phòng trong.

Những tiếng giăng giật, cời thắt lưng. Những tiếng cọt két trên chiếc giường. Cuối cùng, là một tiếng kêu ré lên rất ngắn.

Bé gái hoàn toàn không có phản ứng gì, nó vẫn giữ nguyên tư thế cũ, bất động.

Mấy phút sau, người phụ nữ lạ mặt ấy đi ra, tiếng thở rất nặng nhọc.

Người phụ nữ bước thẳng đến chỗ cái máy điện thoại đặt bên cạnh đi vắng, tay run run nhắc ống nghe lên, và nhấn ba chữ số bàn phím.

Bé gái từ từ ngoảnh đầu sang, nhìn bàn tay loang lổ chất dinh dính màu đỏ đang cầm ống nghe của người phụ nữ.

"A lô. Đây là phòng 101 nhà 6 khu gia đình công ty Đồng Phát. Có người bị giết."

Nói xong, người phụ nữ đặt ống nghe xuống, quay sang bé gái và mỉm cười.

"Cháu đừng vào phòng trong. Hãy cố mà sống tiếp."

Sau đó người phụ nữ loạng choạng bước đến bên cửa, mở cửa, bước đi.

Căn hộ im ắng như cõi chết. Bé gái từ từ đứng lên, nhìn khắp xung quanh cứ như lần đầu tiên nó đến đây. Khi nhìn thấy một đám chất lỏng đỏ lôm đang chậm chậm loang ra từ cửa căn phòng trong, ánh mắt nó dừng lại ở đó một lát.

Cuối cùng, nó ngoảnh mặt về hướng mà người phụ nữ vừa đi mất, hai mép nó hơi nhích lên.

Ý thu chứa chan, ánh dương đẹp vừa khéo.

Ngụy Ngụy đi trên phố, bước chân loạng choạng chơi vơi, trong mắt cô ngập tràn ánh sáng chói lòa.

Người đi đường đều kinh hãi tránh sang bên, nhìn người phụ nữ đang mỉm cười, ánh mắt rối loạn, toàn thân dính đầy máu me. Có người khẽ xì xào, có người gọi di động báo cảnh sát, cũng có người định chạy lại dìu đỡ cô ta nhưng lại hết sức do dự.

Cảm giác tê liệt càng lúc càng rõ rệt truyền khắp cơ thể Ngụy Ngụy. Cô đã không thể suy nghĩ được nữa, cô thấy thân thể mình nhẹ tênh dường như có thể bay lên bất cứ lúc nào. Điều này khiến cô có cảm giác vừa bình tĩnh lại vừa sung sướng. Hình như chờ đón cô không phải cái chết giá lạnh mà là một thứ bến bờ ấm áp và tốt lành.

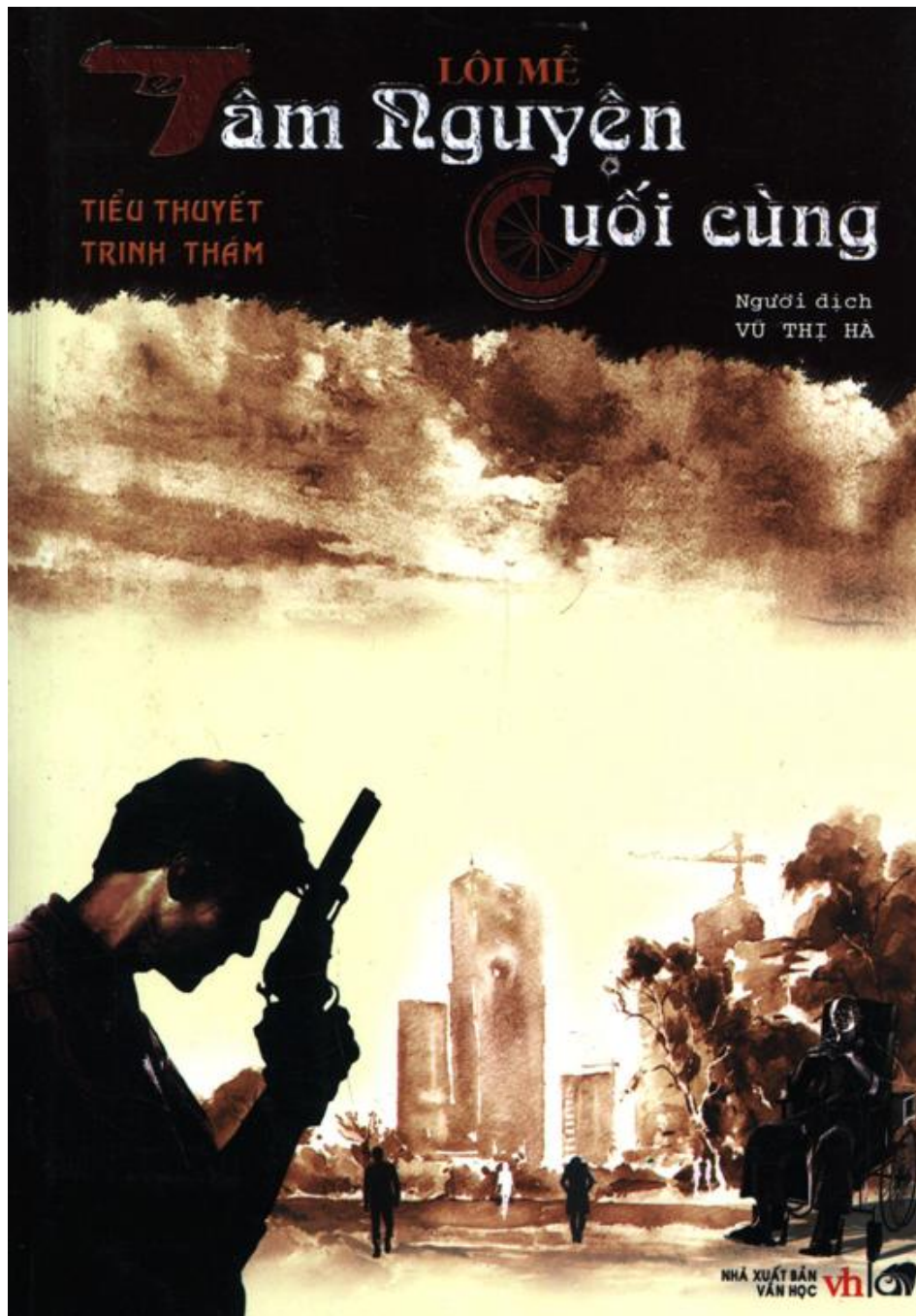
Đi thôi, đi thôi!

Hãy đi qua mùa thu và mùa đông. Hãy bỏ qua thù hận và vương bận. Hãy bỏ qua giết chóc và cứu rỗi. Hãy đi qua luân hồi để đi đến một bãi cỏ xanh rờn, đi đến miền đất chỉ có tụng ca và ngâm ngợi.

Ta vĩnh biệt người kiếp này, ta và người, hai kiếp sẽ ngóng nhìn nhau.

Hồi hoa mùa xuân, người sẽ nở ở chốn nào?

TÂM NGUYỄN CUỐI CÙNG

Tôi chỉ lo lắng một điều: Tôi sợ rằng tôi không xứng đáng với những khổ nạn mà mình đã từng trải qua.

Fyodor Mikhailovich Dostoevsky

Phần Mở Đầu: TỰ THỨ

Trắng.

Khi dán tấm màng nilon lên tường nhà vệ sinh, trong đầu gã chỉ còn đọng lại một suy nghĩ - Loại gạch men này, sao có thể trắng đến thế?

Dường như đây là lần đầu tiên gã để ý đến tường nhà vệ sinh. Đây là nơi ngày nào cũng đánh răng, rửa mặt, đi vệ sinh, gã cảm thấy xa lạ. Tất nhiên, gã không có lý do gì để không thấy xa lạ, vì khăn mặt, bàn chải đánh răng, dầu gội đầu, mỹ phẩm dưỡng da... tất cả đều được cho vào một chiếc hộp giấy. Trên mặt bồn rửa tay trợ trợ không còn món đồ nào, ngay đến cả tấm gương cũng bị che phủ bởi một lớp màng nilon.

Thi thoảng, gã lại ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, nhìn khuôn mặt đầm mồ hôi trong tấm gương mờ, rồi nhanh chóng quay đầu đi.

Đó không phải là ta.

Căn phòng vệ sinh chỉ có vài mét vuông, nhưng muốn che kín hoàn toàn không gian chật hẹp này thật sự không hề dễ chút nào. May mà những phần việc khó đã xong. Gã cúi đầu, nhìn chiếc bồn tắm được bọc kín bởi hai lớp nilon - ống thoát nước đã bị rút ra, một chiếc ống thoát nước mới nguyên cắm vào lỗ thoát nước. Loại nilon tương tự dính xung quanh lỗ thoát nước, làm vật dẫn nước, cũng nhét sâu xuống ống thoát nước.

Không một sai sót. Gã lẩm bẩm một mình.

Ngẩng đầu lên, gã quan sát trần nhà vệ sinh. Dưới ánh đèn ồp trần, tấm ồp hợp kim nhôm nhựa trắng đến lóa mắt. Gã nheo mắt lại, người hơi loạng choạng.

Áp lực tâm lý quá lớn khiến cơ thể càng thêm rã rời. Sự thấu hiểu và chia sẻ cảm xúc, cảm giác bất lực khiến gã cảm thấy rõ ràng rằng

quyết tâm của mình đã bị giảm đi một phần.

Không! Không được! Gã lắc đầu thật mạnh, ép mình chú ý sang một vấn đề khác.

Cái thứ đó, liệu có phun cao như vậy không?

Do dự một lúc, gã miễn cưỡng vươn thẳng tấm lưng đã đau nhức ê ẩm, kiễng gót chân, đồng thời kéo một tấm màn nilon, đưa về phía trần nhà.

Mười mấy phút sau, gã bước ra khỏi bồn tắm, tay vịn vào mặt bồn rửa tay, đứng trước tấm gương khê thờ dốc.

Toàn bộ nhà vệ sinh đã bị bao phủ bởi màng nilon, đến cả bồn cầu cũng không ngoại lệ. Bây giờ thì mặt tường sạch sẽ bóng loáng xưa kia đã không thể nào phản chiếu ánh sáng được nữa, lúc này, gã bị bao trùm bởi một luồng ánh sáng mơ hồ và lạnh toát, dường như đang lạc vào cõi mơ, rất không chân thực.

Rất tốt. Cảm giác hư ảo khiến gã có thêm dũng khí, vì việc mà gã phải làm tiếp theo bây giờ, trước đây có nghĩ gã cũng chưa từng nghĩ tới.

Chờ tới lúc hơi thở nhẹ nhàng trở lại, gã bắt đầu cởi bỏ toàn bộ quần áo đang mặc. Rất nhanh chóng, ngoài đôi găng tay nilon trên tay, gã đã không còn mảnh vải nào trên người.

Gã cuộn đám quần áo lại, ném vào chiếc hộp giấy đựng đầy đồ vệ sinh cá nhân đó, rồi đứng dậy đi về phía phòng khách.

Người phụ nữ bất động, trông như thể đã tắt thở.

Gã trở nên căng thẳng, cúi người xuống, lấy tay chạm nhẹ vào cổ cô ta. Nhưng ngón tay bị bao bọc bởi một lớp màng nilon không hề cảm giác thấy nhịp đập rõ rệt. Gã lại đưa cánh tay vào mũi người phụ nữ, cuối cùng cũng cảm thấy hơi thở ấm nóng.

Gã vừa thấy mãn nguyện vừa hoảng sợ, mãn nguyện vì gã muốn người phụ nữ này còn sống, vì gã buộc phải hoàn thành mọi chi tiết trong

kế hoạch; hoảng sợ vì, gã sẽ không thể không hoàn thành một mắt xích khó đối mặt nhất.

Gã cúi xuống, bế người phụ nữ lên. Người phụ nữ đã bất tỉnh này nặng hơn rất nhiều so với tưởng tượng, gã bỗng dừng nghĩ đến từ “chết chóc”. Trong khoảnh khắc, tâm trạng gã bỗng rơi xuống vực thẳm.

Chỉ đến giây phút này, gã mới thực sự ý thức được mình đang làm gì.

Cùng một sự việc. Cùng một đêm tối. Gã đang dò đoán cảm nhận và tâm trạng của một năm trước.

Thử xem. Nếu trong vòng tay không phải là một cơ thể người còn đang run rẩy, không có nhiệt độ, huyết quản, xương cốt hoặc là da thịt, không phải là con gái, vợ hay mẹ của bất cứ người nào, mà là một món đồ chơi có thể chơi nghịch thoải mái.

Một món đồ chơi có thể tháo rời.

Nghĩ đến những điều này, những đường nét ở khóe miệng gã bỗng trở nên lạnh lùng cứng rắn. Khoảnh khắc này, là như vậy, không sai.

Sau khi đặt cô ta vào trong bồn tắm, gã đã mệt rũ rời. Người phụ nữ trong trạng thái hôn mê đã bắt đầu hồi phục ý thức sau khi bị dịch chuyển và va đập nhẹ. Theo bản năng, cô ta vô thức kẹp chặt hai chân, hai mắt cũng bắt đầu hé mở.

Gã không dám nhìn thẳng vào mắt cô ta, quay người cầm cái thớt bồn cầu trong góc nhà vệ sinh lên, sau đó xé lấy một chiếc bao cao su, lồng vào cán cầm.

Đây là phần việc buộc phải hoàn thành, cũng là phần việc gã mãi không sao làm được. Tối nay, gã đã thử rất nhiều lần, đều không thành công, chỉ còn cách sử dụng biện pháp này.

Người phụ nữ đã bắt đầu tỉnh lại, đang kinh hoàng quan sát mọi thứ xung quanh mình, đồng thời ra sức giãy đạp, thử đứng dậy. Nhưng

đánh bất lực vì chân đã bị trói, lấy hết sức lực cũng chỉ có thể thu mình vào một góc trong bồn tắm.

Nhất là khi nhìn thấy gã cầm cái thớt bồn cầu đưa về phía mình, cô ta vừa hoảng sợ vừa nghi hoặc, ra sức lắc đầu, nước mắt đã dâng đầy đôi mắt, từ cái mồm bị dán chặt bằng dính phát ra những âm thanh “ư ử” không rõ.

Gã cầm cái thớt bồn cầu, quỳ trước người cô ta, tay chân bỗng lúng túng không biết phải làm gì, điều nghĩ đến đầu tiên trong lòng lại là an ủi người phụ nữ đã hoảng sợ đến tột độ này.

“Xin lỗi...” Gã hơi cúi đầu xuống, như thể đang an ủi chính mình, “Sẽ không để cho cô quá khó chịu đâu...”

Người phụ nữ đã hoàn toàn không thể hiểu được những lời này, ra sức trốn ra phía sau, những tiếng “ư ử” trong miệng đã biến thành những âm thanh la hét trầm đục gấp gáp, đồng thời lấy hết sức đá về phía trước, hòng ngăn không cho gã lại gần.

Bàn chân của cô ta thon dài, trắng muốt, có thể thấy được tĩnh mạch màu xanh nhạt trên mu bàn chân, móng chân được sơn màu tím.

Gã nhắm mắt lại, cố gắng để nhịp tim đang đập thành thạch bình tĩnh trở lại, nhưng huyết thái dương bỗng dưng giật mạnh, như thể có gì đó ở bên trong sắp đâm thủng da đầu bật ra.

Vô số những hình ảnh đan xen lẫn nhau, các loại mùi khiến người ta run rẩy và nghẹt thở. Đầu gã như thể một chiếc máy vi tính đang chạy quá tải, cuối cùng chỉ phát ra một mệnh lệnh đối với gã.

Xin lỗi.

Gã mở mắt ra, đưa tay nắm lấy đầu gối người phụ nữ, banh mạnh ra.

Xin lỗi.

Đêm khuya, nhiệt độ giảm sâu.

Ở cái thành phố phương bắc này, cuối thu có nghĩa là lá khô rơi rụng đầy đường, không khí se lạnh, lẫn mùi phân hủy và mùi thơm thoang thoảng của thức ăn trữ cho mùa đông, đồng thời cũng có nghĩa là trên đường vắng tanh, nhất là khoảng thời gian này.

Gã ngồi trên ghế lái, toàn thân cứng đờ, mắt nhìn thẳng về phía trước, những đốt ngón tay cầm vô lăng hiện ra rõ nét. Chiếc đài trên ô tô đang phát chương trình Ca khúc vàng mỗi ngày. Bài hát “Lại cứ thích em” của Trần Bách Cường.

Gã cần cái không gian chật chội của buồng lái xe này được lấp đầy bởi những tiếng nhạc, gì cũng được, chỉ cần tạm thời có thể làm đầy hai tai gã, nếu không sẽ nghe thấy âm thanh phát ra từ những chiếc túi nilon màu đen trong thùng sau xe.

Những âm thanh xé da xé thịt. Những âm thanh bật ra trào máu tươi. Những âm thanh nghiền gãy xương...

Và tiếng rên rỉ không dứt cuối cùng phát ra từ cổ họng người phụ nữ.

Đám cỏ gần công viên Thành Kiến. Con kênh đào Nam Vận. Hồ nhân tạo ở công viên Bắc Hồ. Khu vực cây xanh ở trung tâm phố Đông Giang. Thùng rác ở nơi giao giữa phố Nam Kinh Bắc và cầu Tứ Thông.

Xử lý xong toàn bộ những chiếc túi nilon màu đen đó, đã là 4 giờ sáng. Nhiệt độ giảm thấp hơn. Thành phố này không hề có một chút dấu hiệu nào của sự thức tỉnh.

Gã dừng xe ở một nơi tối tăm vắng vẻ, cầm chiếc đèn pin lên kiểm tra thùng sau xe một lần nữa. Rất tốt, không có bất cứ dấu tích nào kiểu như vết máu bị lưu lại, xem ra việc gói chặt những chiếc túi nilon màu đen đó vẫn có tác dụng. Nhưng cái mùi đó vẫn không sao hết được, cho dù là đang ở nhiệt độ âm vẫn rõ mồn một. Gã thò đầu vào trong thùng sau xe, ngửi thật kĩ. Bỗng nhiên, gã nôn khan mấy tiếng, rồi bịt miệng, lao đảo chạy ra vệ đường, bám vào cột điện nôn thốc nôn tháo.

Cả ngày nay gã gần như không ăn gì, những thứ nôn ra chỉ là cặn bã thức ăn còn sót lại từ đêm hôm trước và dịch dạ dày. Thế nhưng, cho đến khi dạ dày đã trống rỗng, gã vẫn không tìm lại được cảm giác liên tục trào lên ở cổ họng. Cuối cùng, gã khom người dưới cây cột điện, nước dãi chảy dài quanh miệng, thở phì phò như một con chó.

Một lúc lâu sau, gã miễn cưỡng đứng dậy, lấy tay áo quệt miệng, loạng choạng đi đến cạnh chiếc xe, đóng thùng sau lại, rồi vòng ra buồng lái, lên xe nổ máy.

Bây giờ là khoảnh khắc tối tăm nhất trước lúc bình minh, gã phóng xe như điên về phía đông. Chân trời không hề có dấu hiệu trắng sáng, nhìn từ xa, chỉ là một khoảng đen sâu thẳm phía sau những tòa nhà đen kịt, như thể một bức màn che phủ kín trời đất, ẩn giấu trong đó là vở kịch chưa rõ hồi kết.

Từ xa, gã nhìn thấy một ngọn đèn đỏ, tỏa sáng cô độc giữa bao la bóng tối. Gã bỗng nảy ra một ý nghĩ, giảm tốc độ xe.

Đó là hai cánh cửa gỗ màu nâu sẫm, dưới ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn màu đỏ, dòng chữ “Đồn công an phố Hoài Hà” hiện ra rất rõ. Cạnh cửa là một ô cửa sổ vẫn sáng đèn, trên mặt kính cửa sổ đầy hơi nước, một bóng người thấp thoáng trước bàn.

Gã nhả chân ga, chiếc xe gần như chầm chậm trượt qua cửa đồn công an.

Người cảnh sát trực ban ở đồn công an Hoài Hà đang trực điện thoại, bò ra bàn ngủ gật. Anh ta không biết, sáng sớm ngày mai sẽ phát hiện ra một vụ án mạng kinh động toàn thành phố. Anh ta càng không biết, lúc này đang có một chiếc xe ô tô màu đen đi ngang qua cửa, người lái xe đang lặng lẽ chăm chú nhìn dáng anh ta, miệng nói không thành tiếng: Hãy bắt tôi.

Chương 1: LẦN GẶP GỠ ĐẦU TIÊN

Chiếc xe khẽ rung lên rồi dừng hẳn lại.

Nguy Quỳnh mở mắt, bỏ tai nghe ra, với tay cầm chiếc ba lô của mình lên. Những người khác cũng lục tục hành động, sắp xếp quần áo, vơ vai. Bỗng chốc, trước mắt Nguy Quỳnh toàn là những cơ thể người chuyển động, cậu chỉ khẽ cúi người, vẫn ở yên tại chỗ, đợi đến lúc người trên xe vội đi một nửa, mới đi theo sau dòng người, chậm chậm xuống xe.

Mọi người tụ tập ở một khoảng trống, vừa cười nói, vừa tò mò quan sát bốn phía xung quanh. Một anh chàng cao ráo lôi ra một miếng vải đỏ được gấp làm mấy lớp, kéo ra, là một tấm biểu ngữ dài, có in hàng chữ màu trắng “Đội phục vụ tình nguyện Nền Đỏ trường Đại học Sư phạm thành phố C”.

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, giọng cao vút cầm máy ảnh, sắp xếp điều chỉnh hàng ngũ tình nguyện viên.

“Dồn vào giữa một tí... Người cao thì đứng giữa... Biểu ngữ đừng có kéo lê xuống mặt đất... Bạn kia, nhìn vào đây!”

Nguy Quỳnh đứng ở bên rìa đội ngũ chụp ảnh tập thể, đang quay đầu nhìn tòa nhà ba tầng ở phía sau, cho đến khi anh chàng bên cạnh vỗ vào cậu, cậu mới ý thức được rằng mình chính là “bạn kia”.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa lờm cậu một cái, giơ máy ảnh lên:

“Một, hai, ba!”

“Cười nào!”

Lúc này đúng vào giờ ăn trưa, tòa nhà nhỏ ba tầng đầy một thứ mùi hỗn hợp kì quặc. Phân biệt kĩ sẽ phát hiện trong đó có mùi của cơm, tỏi, khoai tây và cải thảo. Ngoài ra, chắc chắn còn có một thứ gì đó nữa,

khiến cho những loại nguyên liệu thực phẩm thông thường này kết hợp lại tạo ra một cảm giác dính ngấy, nặng nề đè nén lên cơ thể, khiến trong lòng nảy sinh một cảm giác khó chịu.

Ngụy Quýnh không biết đó là thứ gì, nhưng có thể cảm thấy được trọng lượng của nó một cách rõ ràng. Mặc dù chỉ cầm có một gói giấy ăn, cậu vẫn cảm thấy tay chân đang dần trở nên tê mỏi.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa đang đút cơm cho một bà cụ. Bà cụ có khả năng bị bệnh Parkinson, đầu cứ lắc lư liên tục, còn cô gái buộc tóc đuôi ngựa rõ ràng cũng thiếu kinh nghiệm, cơm và thức ăn đưa tới miệng bà cụ rơi đến cả nửa xuống vạt áo bà. Cho nên, nhiệm vụ của Ngụy Quýnh là liên tục lau mồm cho bà cụ. Mặc dù nhiệm vụ này đơn giản nhưng tần suất động tác lại rất cao. Cậu chỉ cần hơi mất tập trung, liền bị cô gái bức bối giục ngay. Cuối cùng cũng chờ được tới lúc bà cụ “ăn” xong cơm, số giấy ăn trong tay Ngụy Quýnh đã hết sạch. Tuy thế cô gái buộc tóc đuôi ngựa lại rất hài lòng về mình, cô để chiếc bát không sang một bên, nói với bà cụ rõ ràng vẫn còn chưa ăn no: “Bác uống thêm chút nước nữa nhé - Cậu còn ngây ra làm gì thế?”

“Hả?” Ngụy Quýnh đang ngây ra, liền bừng tỉnh, vội đi rót một cốc nước, rón rén bưng đến.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa đưa cốc nước lên miệng bà cụ, quay đầu nhìn Ngụy Quýnh, nhú mày.

“Hay là... cậu đi nói chuyện với các cụ đi.”

Ngụy Quýnh nhìn dòng nước đang chảy xuống như một con suối nhỏ trước ngực bà cụ, gật đầu như thể trút được một gánh nặng.

Viện dưỡng lão Phong Diệp là một tòa nhà nhỏ ba tầng, với hơn bảy mươi gian phòng, và có hơn một trăm cụ già sống ở đây. Giờ ăn trưa, vốn là lúc viện dưỡng lão bận rộn nhất, có tình nguyện viên đến, các hộ lý sung sướng vì được thanh thoi, tùm năm tùm ba lại nói chuyện phiếm. Các tình nguyện viên vô cùng tích cực, mỗi phòng đều có một hai thanh niên, vừa dọn dẹp vệ sinh, vừa nói chuyện với các cụ.

Ngụy Quýnh đi qua những cánh cửa phòng mở toang, thì thoảng dừng lại ở một cửa phòng nào đó, nghe tình nguyện viên nói chuyện với các cụ già, đại loại là các câu chuyện phiếm như “Cụ năm nay thọ bao nhiêu ạ?”, “Mùa đông có lạnh không ạ?”, “Cơm và thức ăn có ngon không?”. Rất nhanh chóng, Ngụy Quýnh phát hiện thấy những câu chuyện đó gần như đều giống hệt như nhau, nhưng sau màn hỏi han đầu tiên đó, các tình nguyện viên rất khó tìm được những chủ đề có thể nói tiếp. Ngược lại, các cụ già lại rất hứng khởi, mỗi một căn phòng đều có các cụ đang say sưa nói và những sinh viên với gương mặt tươi cười làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Ngụy Quýnh cảm thấy hơi bức bối khó chịu, hơn nữa, cậu cuối cùng cũng đã biết cái thứ nặng trĩu đó là cái gì rồi.

Sự cô đơn, và nỗi sợ hãi của con người khi cận kề cái chết.

Cậu chậm chậm bước qua những căn phòng đầy ắp tiếng nói cười đó, cảm thấy bước chân mỗi lúc lại nặng nề hơn. Cậu không biết ý nghĩa của hoạt động này nằm ở đâu. Mọi người dường như đều cố hết sức để chứng minh điều gì đó: Trí nhớ của người già vẫn rất tốt, tràn đầy sức sống; Các tình nguyện viên tràn đầy lòng nhân ái, tốt bụng nhiệt tình. Chỉ là, sau mấy tiếng đồng hồ, mọi người lại trở về quỹ đạo cuộc sống của mình. Các cụ già tiếp tục đếm từng ngày cuộc sống còn lại ít ỏi của mình, các tình nguyện viên tiếp tục xả láng tiêu xài tuổi thanh xuân, tiến về phía tương lai vô định - giữa họ, thậm chí còn chẳng được coi là khách qua đường của nhau.

Ngụy Quýnh mãi suy nghĩ, bất giác đã đi đến tận cùng của hành lang. Cậu vô thức ngược mắt nhìn, thì phát hiện thấy căn phòng cuối cùng đóng cửa.

Không có người? Hay là không có ai đến bầu bạn?

Cậu đưa mắt nhìn về phía một hộ lý nam đang ngồi hút thuốc ở cửa, vẻ mặt anh ta thờ ơ, chỉ giơ tay về phía cậu tỏ ý chào, rồi lại chỉ về phía cánh cửa.

Bên trong có người.

Thôi được. Ngụy Quýnh lấy tinh thần - Đây chính là đối tượng “phục vụ tình nguyện” của mình hôm nay.

Cậu đưa tay lên, gõ nhẹ mấy nhát lên cánh cửa.

Rất nhanh chóng, có âm thanh từ trong phòng vọng ra.

“Mời vào!”

Ừa vào mặt, là ánh sáng mặt trời chói lóa, và mùi thịt thơm sực nức.

Đây là một phòng đơn, một chiếc giường đơn kê ở sát tường mé bên tay trái, mé tay phải là một chiếc bàn sách, trên mặt bàn là một cuốn sổ bìa cứng đang mở, bên cạnh là một chiếc nồi điện nhỏ, đang nấu gì đó lục đục. Đồ đạc trong phòng đơn giản, nhưng sạch sẽ ngăn nắp, hoàn toàn khác với sự bừa bộn chật chội ở những gian phòng khác.

Cửa sổ đang mở, ánh sáng đầu giờ chiều hào phóng tràn vào phòng. Trong luồng ánh sáng chói chang ấy, một ông cụ ngồi trên xe lăn chậm rãi quay người lại, hơi cúi đầu, nhìn Ngụy Quýnh từ phần trên của mắt kính.

Ngụy Quýnh bám tay vào bậu cửa, chân tay bỗng lỏng lẻo không biết phải làm gì, vì ngược sáng, cậu không nhìn rõ được vẻ ngoài của cụ già, nhưng thấy nhức nhối vì ánh mắt chiếu ra từ đôi mắt ấy.

Ngập ngừng hồi lâu, cậu lảng tránh ánh mắt của cụ già, rụt rè nói: “Cháu chào ông.”

Cụ già mỉm cười, “Chào cháu.” Dứt lời, cụ lại cúi đầu xuống, cầm cuốn sách đọc tiếp.

Ngụy Quýnh do dự một lúc rồi bước vào phòng, vòng tay lại đóng cửa, vờ như một lần nữa tham quan căn phòng đơn này. Đưa mắt lướt qua, đầu tiên nhìn thấy một chiếc khăn lau treo bên giường. Cậu thở phào nhẹ nhõm, bước tới cầm chiếc khăn lên, bắt đầu lau mặt bàn. Lau

mấy nhát, cậu phát hiện thấy mặt bàn đã sáng bóng như gương, nhìn kĩ một lần nữa, căn phòng này đã có thể được miêu tả bằng cụm từ “sạch bóng không một hạt bụi”.

Xem ra cụ già này không cô đơn, cũng chẳng thiếu người bầu bạn. Ngụy Quýnh thầm thấy mình thật buồn cười, có điều đã vào rồi, không lẽ lại cứ ngồi ngơ ngẩn im như thóc.

“Ông... đang xem sách ạ?”

“Ừ.” Ông cụ không hề ngẩng đầu lên.

Ngụy Quýnh càng thấy bối rối, cậu gãi đầu, hỏi nhỏ: “Cháu... có thể làm gì được cho ông ạ?”

“Ồ?” Cụ già ngược mắt lên, “Cháu thấy ta cần gì?”

Ngụy Quýnh không biết nói gì, nghĩ một lát rồi khẽ lắc đầu, không kìm được bật cười.

Nụ cười dường như lan tỏa sang cả cụ già, ông cụ cũng cười, gấp sách lại, vút lên giường, rồi bỏ kính ra, chỉ vào chiếc nồi điện đang bốc hơi nghi ngút.

“Chàng trai, múc một bát canh giúp ông nhé.”

Ngụy Quýnh đáp “vâng”, trong lòng như trút được gánh nặng, nhanh nhẹn đi đến cạnh chiếc bàn, mở nắp thủy tinh của chiếc nồi điện. Một luồng hơi nóng bốc lên, mắt kính của Ngụy Quýnh lập tức nhòe đi, có điều cậu vẫn nhận ra thứ đang sôi trong nồi là thịt gà, bóng cá và nấm hương.

“Bát ở trong chiếc tủ phía dưới.”

Ngụy Quýnh khom người, lấy ra một chiếc bát tô bằng sứ trắng và thìa.

“Ông còn chưa ăn cơm ạ?”

“Hừm.” Cụ già nói với giọng rất coi thường, “Những thứ ở nhà ăn ấy mà gọi là cơm được sao?”

Bát canh nhanh chóng được múc ra. Ngụy Quýnh cẩn thận đưa bát canh vào tay ông cụ. Ông cụ bưng bát canh, không vội ăn ngay, dường như rất thích thú tận hưởng cảm giác ấm áp của bát canh qua bàn tay.

“Cháu cũng ăn một bát chứ?”

“Ồ? Không ạ.” Ngụy Quýnh ngớ ra, lắc đầu, “Cảm ơn ông, cháu không đói.”

“Đừng hờ hững với món ăn ngon.” Ông cụ nói, vẻ không cho phép phản đối, rồi chỉ tay vào chiếc nồi điện: “Nắm thử xem.”

Mấy phút sau, hai người đàn ông, một già một trẻ, mỗi người bưng một chiếc bát, nhấp từng ngụm canh gà, trong căn phòng tràn ngập ánh nắng.

“Vị thế nào?” Có thể do canh còn nóng, sắc mặt cụ già trở nên hồng hào, đôi mắt như đầy hơi nước, ánh mắt ôn hòa hơn rất nhiều.

“Ngon ạ.” Mặt Ngụy Quýnh cũng bắt đầu có mồ hôi, cặp kính liên tục tụt xuống dưới sống mũi, “Ông nấu khéo thật đấy.” Cho đến lúc này, Ngụy Quýnh mới được nhìn kĩ ông cụ.

Độ tuổi chừng hơn 60, khuôn mặt vuông vức, các đường nét trên mặt rất rắn rỏi, hai má đã bắt đầu có những vết nám của tuổi già, lông mày rậm, cặp mắt tinh anh. Mái tóc muối tiêu chải ngược ra phía sau, khô cứng, không bóng nhưng rất gọn gàng. Người mặc một chiếc áo lông cừu màu xám kiểu không cài cúc, bên trong là một chiếc áo sơ mi cổ tròn màu đen. Không nhìn thấy đôi chân, phía dưới đắp một chiếc chăn len màu nâu.

“Thịt gà không ngon, rõ ràng là loại gà công nghiệp.” Cụ già bĩu môi về phía cửa, “Cái tay Trương Hải Sinh này, đưa cho anh ta tiền để mua gà ta, lại mua cho ta cái loại này.”

“Ở đây cũng có thể tự nấu ăn được ạ?”

“Trả tiền là được.” Ông cụ bỏ bát canh xuống, chỉ về phía chiếc giường của mình, “ở dưới gối.”

Ngụy Quýnh làm theo, khi lật chiếc gối lên, cậu ngỡ ra - là một bao thuốc lá.

“Viện dưỡng lão cho phép hút thuốc ạ?”

“Ta ở trong phòng của mình, sẽ không ảnh hưởng đến người khác.” Cụ già thuận thực rút ra một điếu, châm lửa, rồi giơ bao thuốc lá về phía Ngụy Quýnh mời, “Cháu có hút không?”

Ngụy Quýnh vội xua tay, “Không ạ, cháu không hút thuốc.”

Lần này, cụ già không mời thêm, chăm chú hút thuốc. Hút xong một điếu, ông cụ vút đầu thuốc vào một chiếc vỏ hộp sắt trên bậu cửa sổ.

“Cháu tên là gì?”

“Ngụy Quýnh.”

“Học trường đại học nào?”

“Trường đại học Sư phạm... năm thứ ba.”

“Học chuyên ngành gì?”

“Pháp luật.”

“Ồ?” Ông cụ nhướn mày, “Đã học luật hình sự chưa?”

“Học rồi ạ.” Ngụy Quýnh hơi căng thẳng, “Hồi năm thứ nhất.”

Ông cụ gật gật đầu, hơi trầm ngâm một lát rồi lên tiếng hỏi: “Cháu có thể giải thích cho ta thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự là gì không?”

“Thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự?” Ngụy Quýnh cảm thấy đúng là trời ơi đất hỡi, “Tại sao ông lại hỏi cái này?”

“Đừng sợ, không phải là kiểm tra cháu.” Ông cụ cười thành tiếng, “Ta chỉ là muốn tìm hiểu một chút thôi.”

Ngụy Quýnh cố gắng nhớ lại, phát hiện ra không thể đọc thuộc nguyên văn hoàn chỉnh trong luật hình sự, liền giải thích ý nghĩa đại khái của “thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự” cho ông cụ.

Ông cụ nghe rất chăm chú. Thấy ông cụ không chớp mắt tập trung lắng nghe, không bỏ sót chữ nào, Ngụy Quýnh bất giác nhớ đến điều bộ của mình khi nghe thầy cô giáo chỉ định phạm vi nội dung thi trước lúc thi cuối kỳ.

Nhưng, sau khi nghe Ngụy Quýnh lắp bắp nói xong, tâm trạng ông cụ bỗng trầm xuống, ánh mắt cũng dần trở nên u tối. Ông cụ im lặng ngồi một lúc, lại rút ra một điều thuốc châm lên.

“Không lẽ, giết người rồi...” Ông cụ nhìn khói thuốc bay lượn trước mắt, vẻ mặt đầy suy tư, “Hai mươi năm sau cũng không vấn đề gì nữa?”

“Không phải.” Ngụy Quýnh vội xua tay, “Hình như có thể tiếp tục truy tố, là tòa án nhân dân tối cao hay là viện kiểm sát nhân dân tối cao gì đó...”

“Hả?” Sắc mặt ông cụ tươi tỉnh hơn một chút, “Chàng trai, học không chắc nhỉ.”

Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt. Thấy vẻ xấu hổ của cậu, ông cụ bật cười.

“Không sao, không sao.” Ông cụ cười đến phát ho, “Lần sau đến thì nói cho ông biết nhé.”

Nói đến đây, ông cụ bỗng nghĩ đến điều gì đó, lại hỏi: “Tại sao cháu đến đây, tình nguyện viên?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh do dự một lát, “Ngoài ra... Đây cũng là một phần của môn học Thực tiễn xã hội - Thực tiễn xã hội trong mười tiếng

đồng hồ.”

Ông cụ nhìn đồng hồ đeo tay, “Thế thì, lần này các cháu...”

“Khoảng ba tiếng đồng hồ ạ.” Ngụy Quýnh tính sơ sơ, “Ít nhất cháu còn phải đến hai lần nữa.”

“Tốt.” Ông cụ mỉm cười, “Lần sau cháu đến, có thể nhờ cháu một việc được không?”

“Ông nói đi.”

Ông cụ không vội nói ngay mà lấy từ trong túi áo ra một tập tiền một trăm tệ, đếm lấy ba tờ đưa cho Ngụy Quýnh.

“Giúp ông mua một tút thuốc lá Kiến Bài¹.” Ông cụ nháy mắt với Ngụy Quýnh, “Để trong ba lô, đừng để hộ lý trông thấy.”

1. Người Trung Quốc dịch nhãn hiệu thuốc lá KENT thành chữ Kiến Bài.

“Kiến Bài?” Ngụy Quýnh cầm lấy tiền, “Như thế nào ạ?”

“Hộp trắng, hiệu KENT.” Ông cụ giơ bao thuốc lá trong tay lên, “Hồng Tháp Sơn, ông hút không quen.”

“Vâng... thôi được.” Ngụy Quýnh cất tiền vào trong túi áo, “Tiền thừa cháu sẽ đưa lại cho ông sau.”

“Không cần đâu.” Ông cụ xua tay, “Cũng không biết bây giờ giá Kiến Bài thế nào - Nếu còn thừa, coi như là để cảm ơn cháu đã vất vả.”

Ngụy Quýnh vội từ chối, nhưng ông cụ kiên quyết không thay đổi.

“Cháu giúp ta mua đồ, ta gửi tiền cảm ơn, thế là rất công bằng.”

Ngụy Quýnh còn định nói thêm thì nghe thấy tiếng cánh cửa bị đẩy ra. Một thanh niên đường đột xông vào, vẫy tay về phía Ngụy Quýnh.

“Anh bạn, tập hợp thôi.”

Ngụy Quýnh đáp lời, rồi đứng dậy xách ba lô lên.

“Thế... cháu đi đây.” Cậu khẽ cúi người chào ông cụ, “Ông nghỉ sớm đi ạ.”

“Ừ.” Ông cụ bình tĩnh nhìn cậu, “Đừng quên “thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự” đấy - còn hàng của ta nữa.”

Ngụy Quýnh mỉm cười xấu hổ, lại cúi chào lần nữa, rồi bước chân đi ra cửa. Khi kéo cánh cửa ra, cậu bỗng nhớ đến một việc.

“Đúng rồi...”

“Ông họ Kỷ, Kỷ Càn Khôn.” Sắc mặt ông cụ vẫn bình thản, “Cháu cứ gọi ta là lão Kỷ.”

Chương 2: NGƯỜI CẢNH SÁT GIÀ

Khu chung cư Tây Viên Quận được xây dựng vào khoảng năm 1991, vào thời điểm đó đây là một trong số rất ít khu nhà ở cao tầng của thành phố C. Đã mười mấy năm trôi qua, khi hàng loạt các tòa nhà cao tầng xung quanh mọc lên, Tây Viên Quận đã mất đi vị thế “con công giữa bầy gà” xưa kia. Giữa những tòa kiến trúc cao tầng thường thường cũng phải vài chục tầng, Tây Viên Quận chỉ có mười lăm tầng, trông thật khiêm tốn. Sau năm 2007, vì tỉ lệ thu phí dịch vụ nhà ở quá thấp, công ty Tây Viên Quận bị buộc phải rút ra, nơi đây hoàn toàn biến thành khu nhà bị bỏ rơi không có đơn vị quản lý. Nhìn cảnh quan của khuôn viên, cái từ “bỏ rơi” có thể nói là vô cùng xác đáng.

Đường nhựa mấp mô đầy ổ gà; con đường nhỏ trong ngõ cũ nát; những chiếc thùng rác chất đầy rác bẩn; xe cộ đỗ tùy tiện khắp nơi; bãi cỏ lâu ngày không được cắt tỉa đã mọc cao ngang eo.

Cả cư dân trong khu nhà cũng bỏ nó mà đi, những chủ hộ có khả năng cải thiện điều kiện nhà ở đều đã chuyển đi từ lâu, căn hộ cũ hoặc là bán đi, hoặc là cho thuê. Thêm vào đó, khu nhà lại nằm sát khu chợ bán buôn các loại sản phẩm đồ dùng hàng ngày lớn nhất của thành phố, rất nhiều hộ kinh doanh đều thuê nhà ở đây để làm kho chứa hàng. Điều này khiến thành phần cư dân trong khu nhà tương đối phức tạp, người đến từ những nơi khác và dân số lưu động chiếm tỉ lệ tương đối lớn, đã trở thành khu vực trọng điểm hay xảy ra các loại vụ án hình sự, an ninh từ nhiều năm nay.

Đỗ Thành nhìn tòa nhà cao tầng im lìm trước mắt, lặng lẽ nhả một hơi thuốc.

Đã là giữa mùa đông, khoảng hơn 7 giờ tối, trời đã tối đen. Mặc dù chỉ cách con đường sáng rực ánh đèn một bức tường, nhưng bên trong khu Tây Viên Quận không hề có chút sinh khí nào. Những ngọn đèn đường trong khuôn viên hầu hết đều đã bị hỏng, chỉ có ánh đèn từ cửa sổ

của vài căn hộ còn miễn cưỡng có thể chiếu xuống con đường hành lang phía trước tòa nhà. Những tia sáng thừa thớt ấy khiến khuôn viên khu nhà không đến nỗi tối đen như mực, nhưng lại khiến khung cảnh càng trở nên tiêu điều.

Đỗ Thành vứt đầu mẫu thuốc lá xuống đất, dập tắt, rồi quay đầu hỏi một thanh niên bên cạnh: “Cao này, có chắc chắn là chỗ này không?”

“Đúng rồi.” Cao Lượng bỏ điếu thuốc lá ra khỏi miệng, chỉ vào một tòa nhà trong đó, “Tòa nhà số 4, đơn nguyên 2.”

Cao Lượng nhìn Đỗ Thành, quay người leo lên ghế sau của chiếc xe Santana, lôi ra một chiếc va li da màu đen hình vuông, chậm rãi đi về phía tòa nhà số 4.

Đỗ Thành vội đi theo.

Cao Lượng đứng ở lối vào tòa nhà, khoác thiết bị định vị trên vai, lấy đầu ngăm ra, thăm dò từ bên này sang bên kia mấy lần, mắt chăm chú nhìn vào tần số tín hiệu, cuối cùng uể oải chỉ về phía bên tay phải: “Số 3.”

“Số 3.” Đỗ Thành lại hỏi: “Tầng mấy?”

“Thế thì chịu rồi.” Cao Lượng nhìn xuống, cất đầu ngăm vào trong va li, “Hết việc rồi nhỉ? Em về trước đây.”

“Có việc chứ.” Đỗ Thành cuống lên, “Mười lăm tầng đấy, tôi làm sao mà kiểm tra từng tầng được.”

“Thế thì làm thế nào được?” Cao Lượng bực bội, “Thiết bị định vị chỉ có thể tìm được tín hiệu theo phương thẳng đứng.”

“Đừng có lừa ông anh già này.” Đỗ Thành trưng ra bộ mặt tươi cười, chỉ vào chiếc đèn tần số tín hiệu trên thiết bị định vị, “Lúc gần nguồn tín hiệu, cái món này sẽ nhấp nháy rất nhanh.”

“Lạ anh!” Cao Lượng trợn mắt, “Anh không định bắt em kiểm tra từng tầng từ dưới lên đấy chứ? Mười lăm tầng đấy!”

“Mình đi thang máy lên, kiểm tra từ tầng trên cùng xuống.” Đỗ Thành vỗ vào vai Cao Lượng, tiện thể nhét nửa bao thuốc lá vào túi áo đối phương, “Ông anh già này đi lên cùng cậu - Biết đâu thang đó lại trốn ở tầng 15, không để cậu mệt đâu.”

Vừa nói, Đỗ Thành vừa nịnh vừa lôi tuột Cao Lượng vào trong thang máy. Cao Lượng mặt nhăn mày nhó, cửa thang máy vừa đóng lại, anh ta liền không kìm được, kêu ca: “Anh bao nhiêu tuổi rồi, mà còn cố sức như thế hả?”

Đỗ Thành bấm số 15, quay người cười hì hì, “Ông anh già này cũng chẳng còn làm được mấy năm nữa, thôi coi như giúp nhau tí.”

Cao Lượng nhìn Đỗ Thành, người cảnh sát già đã vào nghề hơn ba mươi năm này, người đã bắt đầu phát tướng, chiếc áo jacket cũ màu xám bó chặt trên người, bụng dưới đã phình ra tròn tròn trông đến buồn cười. Mái tóc muối tiêu rối bù, khuôn mặt đầy nếp nhăn làm ra vẻ lấy lòng người khác. Anh ta cũng không nỡ, lẩm bẩm mấy câu rồi không nói gì nữa.

Đỗ Thành đứng thẳng người, mắt nhìn chăm chăm vào con số thay đổi liên tục trên màn hình tinh thể lỏng.

Thang máy lên đến tầng 15. Hai người một trước một sau đi ra khỏi thang máy, Cao Lượng lôi đầu ngấm của thiết bị định vị ra, vừa định thăm dò, thì Đỗ Thành đã kéo anh ta lại, đưa tay tắt bộ phận phát ra âm thanh của thiết bị định vị. Cao Lượng không kìm được bật cười, nói nhỏ: “Anh đúng là con cáo già.”

Đỗ Thành cười không thành tiếng, ra hiệu cho Cao Lượng đi trước, mình đi theo sau, chăm chú nhìn vào đèn tần số tín hiệu.

Hai người rón rén chầm chậm bước về phía trước trên hành lang tối om như mực. Mặt nền xi măng đã bị mài mòn nghiêm trọng, lộ ra những chỗ bong tróc toàn cát, giẫm lên phát ra tiếng động lạo xạo. Hai người cố gắng cho động tác thật chậm, dò từng nhà một, sau khi dò được ba nhà, đèn tần số tín hiệu không hề có thay đổi rõ rệt.

Đỗ Thành kéo tay áo Cao Lượng, quay người đi về phía lối thoát cứu hỏa.

Xuống liền năm tầng, vẫn chưa đến gần nguồn tín hiệu. Đỗ Thành đã bắt đầu thở dốc, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nghe thấy tiếng thở của ông khác đi, Cao Lượng quay người lại hỏi nhỏ: “Anh Đỗ, có cần nghỉ một lúc không?”

Đỗ Thành xua tay, chỉ vào đường cầu thang bộ sâu hun hút không nhìn thấy đáy, “Không cần, tiếp tục đi.”

Cao Lượng khẽ thở dài: “Ông già ời, anh nghỉ đi, xác định được rồi em sẽ báo.”

“Thế thì ngại quá.”

“Không phải làm bộ làm tịch nữa.” Cao Lượng đã xách thiết bị định vị đi về phía cầu thang bộ, “Nhớ mời em ăn cơm đấy nhé.”

Đỗ Thành mỉm cười, tựa lưng vào tường, đưa tay vào túi áo lấy thuốc lá, sờ không thấy gì mới nhớ ra nửa bao thuốc đó đã đưa cho Cao Lượng. Ông đành chặc lưỡi, giơ tay áo lên lau trán, cảm thấy mồ hôi ướt đầm sau lưng, chiếc áo sơ mi lạnh lạnh dính sát vào người rất khó chịu.

“Mẹ cái thằng ngu.” Đỗ Thành khẽ chửi: “Tóm được thì chắc chắn chết với tao!”

Hai hôm trước, khi tiến hành kiểm tra đột xuất một trung tâm tắm gội, đội cảnh sát hình sự đã bắt tại chỗ mấy người hút ma túy tập thể. Sau khi xét hỏi, một đối tượng hút ma túy khai ra số ma túy đá mà bọn họ hút là do một người gọi là “anh Tư” bán cho. Cảnh sát cho rằng, cái người gọi là anh Tư này rất có khả năng vừa pha chế vừa buôn bán ma túy, đồng thời dựa vào số điện thoại di động lấy được, xác định sơ bộ sào huyệt của hắn nằm ở trong khu Tây Viên Quận.

Địa điểm, buộc phải xác định chính xác tuyệt đối, nếu không, lúc bắt sẽ khó có thể bắt quả tang được cả tội phạm và vật chứng.

Đỗ Thành dần dần lấy lại được nhịp thở bình thường, ông thả lỏng cơ thể, vùng bụng bắt đầu đau nhâm nhâm. Ông cho tay lên bụng xoa bừa mấy nhát, cảm giác cơn đau dường như đỡ hơn một chút.

Người già rồi, linh kiện bắt đầu có vấn đề. Có điều, tối nay mà ừng có gây phiền hà cho tao đấy.

Đang nghĩ, bỗng Đỗ Thành nghe thấy có tiếng sụt rất khê từ lối cầu thang vọng tới.

Ông nhìn theo hướng tiếng động, một bóng đen thò nửa người ra từ phía sau cánh cửa chống cháy, đang vẫy tay về phía mình.

“Anh Đỗ, mau qua đây!”

“Tầng 8?”

“Chính xác, số 3 tầng 8.” Nét mặt Cao Lượng cũng trở nên rất chăm chú, anh ta chỉ vào thiết bị định vị trong tay, đèn tần số tín hiệu đang nhấp nháy liên tục.

Đỗ Thành ra hiệu cho Cao Lượng đừng lên tiếng, rón rén đi đến trước cửa phòng số 3, dán tai lên cánh cửa, giây lát sau, ông lắc đầu, quan sát xung quanh, rồi ông đưa mắt nhìn chăm chăm vào hai chiếc túi rác trước cửa.

Đỗ Thành lấy điện thoại di động ra, bật chức năng đèn pin, đồng thời đưa tay che chiếc điện thoại di động, cố gắng để phạm vi chiếu sáng không quá rộng. Cao Lượng bỏ thiết bị định vị xuống, ngồi thấp xuống, quan sát chiếc túi rác, từ từ mở ra.

Trên chiếc túi nilon màu trắng có in hàng chữ “Thiên Minh Dược Nghiệp”, bên trong chủ yếu là rác sinh hoạt. Cao Lượng lấy ra một chiếc kẹp dài, bóc tìm kĩ lưỡng bên trong chiếc túi. Rất nhanh chóng, mấy thứ được chọn ra.

Một hóa đơn mua hàng ở siêu thị; một hóa đơn lấy hàng của Thiên Minh Dược Nghiệp; một mảnh còn sót của hộp đựng thuốc cảm dạng

viên nang thương hiệu nào đó; hai chiếc hộp đựng cơm; mấy que đũa.

Đỗ Thành chăm chú nhìn mấy thứ này một lúc, ra hiệu cho Cao Lượng bỏ lại vào trong túi, buộc miệng túi lại như cũ.

“Rút thôi, Cao.” Đôi mắt Đỗ Thành sáng lấp lánh trong bóng tối, “Đúng là ở đây rồi, cảm ơn cậu nhé.”

Hai người lặng lẽ xuống tầng 6, rồi đi thang máy xuống tầng 1. Sau khi đi ra khỏi khuôn viên khu nhà, Đỗ Thành chạy thẳng ra chỗ mấy chiếc xe dừng ở ven đường. Ông mở cửa một chiếc xe Buick màu đen, một thanh niên mặc áo jacket da màu đen ngồi ở ghế lái phụ lập tức hỏi: “Thế nào, anh Đỗ?”

“Số 3 tầng 8 đơn nguyên 2 tòa nhà số 4 - bên tay phải.” Đỗ Thành đáp một câu, lại quay đầu nói với Cao Lượng: “Cảm ơn cậu nhiều, để tôi cho xe đưa cậu về.”

“Anh cứ kệ em.” Cao Lượng trở lại cái vẻ lười biếng thường thấy, “Ông già ạ, cẩn thận đấy nhé.”

Đỗ Thành mỉm cười, nhắc chân leo lên xe một cách khó nhọc.

“Chúng ta đoán không sai - điều chế ma túy đá từ thuốc chữa cảm cúm dạng viên nang.” Đỗ Thành khẽ ấn vào bụng, thở dốc một hơi, “Ít nhất cũng có hai người.”

“Ừm.” Người mặc áo jacket da màu đen quay đầu nhìn về phía hàng ghế sau - một thanh niên tóc vàng, người gầy như que củi bị hai cảnh sát mặc thường phục kẹp ở giữa, so vai rụt cổ, hai tay đeo còng số tám run lẩy bẩy.

“Đã biết phải làm gì rồi chứ?”

Thanh niên tóc vàng gật đầu lia lịa. Đỗ Thành nhìn cậu ta một cái, rồi hỏi người mặc áo jacket da màu đen: “Chấn Lương... Đội trưởng Trương, làm thế nào?”

Trương Chấn Lương chỉ vào thanh niên tóc vàng: “Bảo thẳng này gọi điện thoại mua ma túy đá, chúng ta mai phục ngoài cửa, mở cửa ra là bắt luôn - bắt quả tang cả tội phạm lẫn vật chứng.”

Đỗ Thành không nói gì, nhắm mắt suy nghĩ một lúc, khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bao thuốc lá để trên bảng điều khiển, liền rút ra một điếu châm lửa.

Trương Chấn Lương sốt ruột, “Thế nào? Anh thấy không ổn à?”

Đỗ Thành nhả một hơi thuốc, suy nghĩ giây lát rồi lên tiếng: “Điện thoại di động được định vị ở tầng 8, người chắc cũng ở tầng 8. Có điều, pha chế ma túy vừa có khói lại có mùi, bọn chúng không sợ bị người ta phát hiện ra sao?”

“Đó không phải là vấn đề.” Trương Chấn Lương xua tay, “Cứ khống chế được người thì mọi việc đều dễ xử lý.” Dứt lời, anh ta cầm máy bộ đàm lên, hạ lệnh ngắn gọn: “Số 3 tầng 8, lên lầu.”

Đỗ Thành quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn thấy mấy cậu thanh niên nhảy xuống từ chiếc ô tô phía sau, vội vã bước vào đơn nguyên 2 của tòa nhà số 4.

Trương Chấn Lương nhìn theo bóng dáng họ biến mất trong lối đi của tòa nhà, mấy phút sau, một giọng nam trầm ấm vọng ra từ chiếc máy bộ đàm: “Nhóm bắt tội phạm đã vào vị trí.”

Trương Chấn Lương cầm máy bộ đàm lên: “Lát nữa động tác phải nhanh gọn.” Sau đó, anh ta lấy từ trong túi áo ra một chiếc điện thoại di động, đưa cho gã thanh niên tóc vàng trước mắt.

“Nói như tôi đã bảo khi nãy, nếu cậu mà dám giở thủ đoạn, tôi sẽ cho cậu bóc lịch cả đời.”

Thanh niên tóc vàng ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nói gì đã ngáp một cái rõ to.

“Em... em đâu dám?”

Cậu ta cầm lấy điện thoại di động, mở danh sách các cuộc gọi, chọn một số rồi gọi.

Tất cả cảnh sát trong xe đều nín thở tập trung, im lặng nhìn cậu ta.

Đúng hai mươi giây sau, cuối cùng điện thoại cũng kết nối.

“A lô! Anh Tư, Cường Tử đây... Em đang ở quán bar Đại Ngự, đưa tí hàng đến đi...” Thanh niên tóc vàng lại ngáp một cái, “Chịu hết nổi rồi... Được, ba trăm tệ nhé.”

Cúp máy. Gã thanh niên tóc vàng trả lại điện thoại di động và nói: “Anh ta bảo nửa tiếng nữa sẽ đến.”

Đỗ Thành mỉm cười: “Khả năng diễn xuất của cậu tốt đấy.”

Trương Chấn Lương mở cửa xe, sắc mặt không chút biểu cảm, nói: “Nó lên cơn thật đấy.” Dứt lời, anh ta liền nhảy xuống xe, đi thẳng về phía đơn nguyên 2. Đỗ Thành thấy vậy cũng vội xuống xe đi theo luôn.

Đi đến cửa đơn nguyên 2, Trương Chấn Lương quay đầu lại: “Anh đi theo làm gì?”

“Hả?” Đỗ Thành không hiểu, “Bắt tội phạm chứ sao.”

“Anh thì bắt cái gì, chân tay già nua chậm chạp.” Trương Chấn Lương xua tay, “Về xe đi.”

Đỗ Thành sầm mặt, nghĩ bụng thẳng nhãi ranh, mẹ kiếp, lúc ông mày làm cảnh sát, mày còn đang nghịch dái đấy, nhưng câu nói đến miệng lại biến thành “Được, thế thì cẩn thận nhé.”

“Thằng nhãi ranh” bước thẳng vào trong lối đi của tòa nhà, Đỗ Thành buồn bực quay người, quan sát xung quanh một lúc rồi đi tới chỗ góc tòa nhà, mở khóa quần đi tiểu.

Xong việc, Đỗ Thành khẽ rùng mình, chậm rãi chỉnh sửa lại quần áo, quay lại bên cạnh chiếc ô tô. Lúc này, có tiếng bước chân lạo xạo

vọng tối từ phía cuối đường hành lang tối om, tiếp đó, một bóng đen thấp thoáng hiện ra trong màn đêm.

Gần như cùng lúc, theo phản ứng bản năng, Đỗ Thành đưa tay lên xoay chìa khóa ô tô, tắt máy.

Hai cảnh sát ngồi ở hàng ghế sau đồng thanh “á” lên một tiếng, rồi lập tức im lặng.

Đỗ Thành rút chìa khóa xe, đóng chặt cửa, châm một điếu thuốc lá, mắt chăm chú nhìn cái bóng đen mỗi lúc một rõ.

Là một gã đàn ông, cao khoảng 1m70, tay phải xách một chiếc túi mua đồ bằng nilon rất lớn. Gã thấy đốm lửa đột nhiên sáng lên trong bóng tối thì do dự một lát, tiếp đó rảo bước đi nhanh về phía đơn nguyên 2 của tòa nhà số 4.

Đỗ Thành không nghĩ ngợi gì đi luôn theo, bám sau gã đàn ông vào lối đi trong tòa nhà.

Gã đàn ông rõ ràng cảm giác thấy có người đi theo sau, nhưng không quay đầu lại, đi thẳng đến trước thang máy, nhìn thấy số 8 hiển thị trên màn hình tinh thể lỏng, gã ngớ ra, rồi lập tức đưa tay bấm nút đi lên.

Thang máy từ từ đi xuống, mấy giây sau, tiếng chuông báo vang lên, cửa thang máy cọt kẹt mở ra.

Gã đàn ông bước vào thang máy trước, Đỗ Thành vớt đầu thuốc lá đi, cũng nhắc chân bước vào. Gã đàn ông hơi cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc ngắn xơ cứng, gã mặc một chiếc áo gió bằng cotton kiểu quân nhân màu lục thẫm. Cửa thang máy đóng lại, gã ta đưa tay lên phía trên bảng nút số tầng, do dự một lát, cuối cùng bấm số 10. Đỗ Thành thò tay lên từ phía sau lưng gã, bấm số 15.

Nhịp thở của gã đàn ông rõ ràng ngưng lại trong giây lát. Thang máy bắt đầu đi lên.

Trong không gian khép kín chật hẹp, các loại mùi kì quặc bốc lên. Đỗ Thành cúi đầu nhìn chiếc túi mua đồ trong tay gã đàn ông, hai hộp cơm làm bằng chất liệu PE đang bốc hơi nóng, mặt trong chiếc túi đã bị bao phủ bởi một lớp hơi nước mỏng. Đỗ Thành khịt khịt mũi, đưa tay lên eo lưng, khê mở bao đựng súng.

Thang máy đi đến tầng 8, bỗng nghe thấy những âm thanh hỗn tạp ầm ĩ, tiếng người xô xát, tiếng cửa chống trộm đập vào tường, còn nghe thấy có người quát to “Không được động đây”.

Đỗ Thành khê nhú mào, đồng thời nghe thấy trong thang máy cũng có tiếng động - chiếc túi mua đồ bằng nilon trong tay gã đàn ông phát ra tiếng cọt cọt.

Cuối cùng gã đàn ông cũng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào màn hình tinh thể lỏng, hơi thở bỗng trở nên gấp gáp. Khi số 10 vừa xuất hiện, gã ta lập tức dịch chuyển ra sát cửa, cửa thang máy vừa mở liền lách ra luôn.

Thang máy tiếp tục đi lên, Đỗ Thành lập tức bấm luôn số 11. Khi cửa thang máy mở ra, ông vội xông ra, đi theo lối thoát cứu hỏa xuống tầng dưới. Vừa đi đến chiếu nghỉ, điện thoại di động của Đỗ Thành đổ chuông.

Ông vừa đi xuống vừa bắt điện thoại, giọng Trương Chấn Lương lập tức vọng ra.

“Một người, chưa đến hai gam hàng. Không phát hiện thấy dụng cụ pha chế ma túy.” Trương Chấn Lương thở rất gấp, “Anh Đỗ, chuyện gì thế?”

Đỗ Thành bước tới trước cửa chống cháy của tầng 10, cẩn thận kéo ra một khe nhỏ, trước thang máy, gã đàn ông đã chuyển chiếc túi mua đồ sang tay trái, tay phải bấm liên tục vào nút đi xuống.

Đỗ Thành hạ thấp giọng, nói: “Tầng 10, mau lên giúp tôi.”

Dứt lời, Đỗ Thành ngắt điện thoại, đẩy cánh cửa chống cháy bước ra.

Nghe thấy tiếng bước chân, gã đàn ông quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy Đỗ Thành, lại càng cuống cuồng bấm nút thang máy.

“Bỏ đồ xuống, quay người lại!” Đỗ Thành cẩn thận tiến lại gần, một tay chỉ vào gã đàn ông, tay kia cầm chặt khẩu súng ở thắt lưng, “Hai tay ôm đầu!”

Gã đàn ông không hề nghe theo lời Đỗ Thành, chỉ quay đầu lại, chăm chăm nhìn vào cửa thang máy.

Đỗ Thành nghiêng rặng, bước nhanh tới, ngón tay ông vừa chạm vào vai anh ta thì cửa thang máy mở ra. Gã đàn ông đột ngột nhảy lên, quăng túi đồ vào Đỗ Thành, nghiêng người lách vào thang máy.

Đỗ Thành đưa tay lên che mặt, rút súng chĩa vào gã đàn ông: “Đi ra ngay lập tức, nhanh!”

Gã đàn ông tựa lưng vào vách inox của cabin thang máy, toàn thân run lên lẩy bẩy, hai mắt trợn tròn, nhìn chăm chăm vào khẩu súng trên tay Đỗ Thành.

Cửa thang máy đã bắt đầu đóng lại, Đỗ Thành bật ra một câu chửi, nhắc chân xông vào thang máy. Gã đàn ông lao đầu tới, đâm vào đúng bụng Đỗ Thành. Đột nhiên, Đỗ Thành thấy cổ họng mình nghẹn cứng, mặt ông tái xanh, một tay bám chặt vào cửa thang máy, tay cầm súng còn lại bấm loạn xạ vào bảng điều khiển, 9, 8, 6, cả mấy nút số lần lượt sáng lên. Gần như cùng lúc đó, cánh cửa thang máy cọt kẹt đóng lại.

Thang máy lập tức đi xuống, cảm giác mất trọng lượng trong chốc lát khiến máu đột ngột dồn lên đỉnh đầu, Đỗ Thành hoa mắt chóng mặt, ông giơ cao cánh tay phải đang cầm súng, tay trái ra sức chống giữa mình và gã đàn ông, sau khi người tách ra được một chút, Đỗ Thành dựa lưng vào cửa thang máy, giơ chân đá gã đàn ông ra.

Gã đàn ông đập vào bức vách inox phía đối diện, trong chớp mắt lại xông mạnh vào, lao thẳng về phía tay phải Đỗ Thành, định cướp lấy khẩu súng. Giằng co một hồi, Đỗ Thành đã mệt bỏ hơi tai, nhưng đối phương lại hết như một con thú điên hoang dại, hai mắt đỏ ngầu, miệng gầm gào không dứt.

Đỗ Thành nhìn thấy rõ khoe miệng gã đàn ra những đám bọt trắng nhỏ, trong lòng chỉ còn một ý nghĩ: Bắt hay không bắt được gã là chuyện thứ yếu, bằng bất cứ giá nào cũng không được để gã cướp mất khẩu súng.

Nhưng động tác của gã đàn ông càng trở nên điên cuồng. Rất nhanh chóng, gã đã bẻ được tay phải của Đỗ Thành vào trong, ra sức cạy ngón tay Đỗ Thành. Thấy ngón tay mình sắp bị cạy ra, Đỗ Thành cuống lên, không kịp nghĩ ngợi gì ấn luôn vào nút mở hộp tiếp đạn, “cạch” một tiếng, hộp tiếp đạn rơi xuống. Gã đàn ông ngớ ra. Gần như đúng lúc đó, Đỗ Thành thấy sau lưng mình trống hẫng, cả người ngã ngửa xuống nền đất.

Cửa thang máy mở ra, tầng 9.

Tiếp đó, Đỗ Thành nhìn thấy mấy đôi chân lướt qua trước mắt mình, gã đàn ông đang đè lên người mình bị lôi dậy, tiếp đó bị ấn sập mặt xuống đất. Tất cả xảy ra quá nhanh, mấy cái chân mang giày da chạm lên mặt, lên người mình. Đỗ Thành chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến nữa, ông thả lỏng toàn thân, thở hắt ra, cảm giác nghẹn tức ở cổ họng biến mất.

Tiếp đó, ông cứ nằm ngửa, ho dữ dội như muốn rách gan rách phổi. Một lúc lâu sau, ông miễn cưỡng chống tay bò dậy, chỉ lên trên tầng.

“Tầng 15.”

“Được, được, biết rồi... Tiếp tục tra hỏi, tôi sẽ về ngay.” Trương Chấn Lương ngắt điện thoại, sắc mặt tối sầm. Một lát sau, anh ta cúi đầu nhìn Đỗ Thành đang nằm trên chiếc giường bệnh có thể dịch chuyển,

nhẹ nhàng nói: “Hai thằng khốn này rất gian xảo, thuê hai căn hộ, tầng 8 để ở, tầng 15 pha chế ma túy - Sao anh biết là ở tầng 15?”

Đỗ Thành nằm ngửa. Không có gối, đầu hơi nghiêng về phía sau, phần da cổ đã nhão tụt lại, khiến cho khuôn mặt càng tròn hơn.

“Người thấy mùi - áo và tóc thằng đó toàn là mùi chua.” Đỗ Thành thò ra hai ngón tay, “Lúc ở trong thang máy, rõ ràng là nó muốn ấn số 15.”

Trương Chấn Lương kẹp điều thuốc lá vào hai ngón tay thò ra của ông, rồi giúp ông châm thuốc.

“Ừm, có lý - trên tầng trên cùng, mở cửa sổ cho khói và mùi thoát ra, bay đi theo gió, không ai có thể phát hiện ra.” Trương Chấn Lương lại nhìn Đỗ Thành đang say sưa hút thuốc, bỗng nhiên cao giọng, nói: “Mẹ kiếp, anh được đấy, dám một mình đi bắt tội phạm! Chúng em mà đến chậm một bước, thằng khốn đó cướp được súng của anh, thì chỉ có cho anh toi!”

“Không sao.” Đỗ Thành cười hì hì, “Tôi đã tháo hộp tiếp đạn ra rồi, trong súng không có đạn.”

Trương Chấn Lương cười nhăn nhó: “Em xin anh đừng phụ ả, anh đừng gây thêm phiền toái cho em nữa được không...”

“Này, đồng chí kia, tắt thuốc ngay!” Một bác sĩ nam tuổi trung niên mặc áo blouse trắng đi tới, “Ở đây không được hút thuốc.”

Trương Chấn Lương vội đứng dậy, tiện tay lấy luôn điều thuốc ở miệng Đỗ Thành ra, vứt xuống đất, giẫm tắt.

“Chúng tôi có một đồng chí bị thương.” Trương Chấn Lương móc tấm thẻ cảnh sát ra giơ lên, “Anh mau kiểm tra cho anh ấy.”

Vị bác sĩ không dám khinh suất, vội bước nhanh tới, “Bị thương chỗ nào?”

“Bị đập vào bụng.” Đỗ Thành định bò dậy, “Không có gì nghiêm trọng.”

“Mau nằm xuống, mau nằm xuống.” Vị bác sĩ cởi áo khoác của Đỗ Thành ra, rồi lại vạch áo sơ mi lên, khẽ ấn vào bụng ông, “Chỗ này có đau không?”

“Không đau. Tôi đã bảo là không sao rồi, họ cứ nhất định đưa tôi đến.”

“Chỗ này thì sao?”

“Không đau. Thực sự là không sao... Ồi!”

Đỗ Thành bỗng hét lên, hai chân co lại, cả người gần như cuộn tròn lại. Trương Chấn Lương cũng giật bản mình, không kìm được, nhắc: “Bác sĩ, anh nhẹ tay một tí.”

Nhưng vị bác sĩ không hề để tâm, vẫn ấn qua ấn lại trên bụng Đỗ Thành. Sắc mặt Đỗ Thành vàng nhợt ra, đau đến mức không nói được.

Sắc mặt vị bác sĩ càng lúc càng nghiêm trọng. Kiểm tra một lúc lâu, anh ta suy nghĩ giây lát rồi đứng thẳng dậy, quay người nói với Trương Chấn Lương: “Đẩy ông ấy, đi theo tôi!”

Chương 3: CỬA

Tiếng chuông báo kết thúc giờ học vang lên. Thầy giáo Mạnh đang thao thao bất tuyệt dành tạm thời dừng lại, ông rất ghét cảm giác đang giảng vấn đề nào đó đến nửa chừng mà lại buộc phải dừng lại. Môn học ông giảng dạy là “Luật hình sự học”, không phải là kể và bình giải truyện, lời gợi mở đầy bí ẩn - “muốn biết diễn biến câu chuyện ra sao, hồi sau sẽ rõ” không có tác dụng. Điều khiến ông không vui nữa là đám sinh viên đã bắt đầu thu xếp đồ dùng học tập, cặp sách, đáng vẽ vô cùng sốt ruột.

Thầy giáo Mạnh đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn sinh viên. Những sinh viên nhanh ý lập tức dừng lại, ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, có sinh viên nhiệt tình hơn một chút còn kéo bạn học đã rời khỏi chỗ ngồi định chuồn luôn lại.

Tiếng chuông hai mươi giây tưởng chừng như dài vô tận cuối cùng cũng kết thúc, thầy Mạnh hắng giọng, tiếp tục giảng giải về trách nhiệm hình sự của tội tái phạm, cuối cùng ông còn nói thêm một câu “về xem luật hình sự đã chỉnh sửa bổ sung (8), phần tội tái phạm có chỉnh sửa”, sau đó khoát tay ra hiệu hết giờ học.

Thầy Mạnh rút USB ra, tắt thiết bị công nghệ, khi ngẩng đầu nhìn lên, lớp học đã không còn một bóng người.

Đã học được hơn nửa học kỳ, rất ít khi có sinh viên ở lại hỏi thêm sau giờ học, để khơi gợi được nhiệt tình học tập của lũ trẻ này chắc chỉ có trước khi thi cuối kỳ. Thầy Mạnh xách cặp lên, thầm nghĩ xem sẽ đi chơi cầu lông hay là đi bơi vào giờ nghỉ trưa. Vừa bước ra khỏi cửa, liền nghe thấy một giọng nói rụt rè: “Thầy Mạnh.”

“Ồ.” Thầy Mạnh ngẩng đầu lên, trước mặt là một cậu sinh viên mặc áo khoác thể thao, quần bò, cặp sách khoác chéo trên người, tay còn xách một bình nước, trán lấm tấm mồ hôi.

“Có việc gì thế?”

“Thầy Mạnh, em có một câu hỏi muốn thỉnh giáo thầy.” Cậu sinh viên đặt bình nước lên bậu cửa sổ, lôi một cuốn giáo trình Luật hình sự học từ trong cặp sách ra, giở đến trang đã gấp nếp sẵn, “Về thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự.”

“Tôi còn chưa giảng đến chỗ này,” thầy Mạnh cầm lấy cuốn giáo trình, “Học trước?”

“Em học năm thứ ba rồi.” Cậu sinh viên gãi gãi đầu, trông có vẻ ngại ngùng, “Trước đây thầy dạy em ạ.”

“Khà!” Thầy Mạnh nhìn cậu sinh viên từ phía trên cặp kính, nói giễu: “Lúc trước không học hành tử tế chứ gì?”

Cậu sinh viên đỏ bừng mặt. Thầy Mạnh bật cười, cho dù thế nào đi nữa, những đứa trẻ chăm học cũng luôn được các thầy cô giáo quý mến. Ông bỏ cặp sách xuống, châm một điếu thuốc, giảng giải một lượt về thời hạn, thời gian cách quãng, kéo dài của thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự.

Cậu sinh viên lắng nghe rất chăm chú, cuối cùng suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Cũng có nghĩa là chỉ cần hồ sơ vụ án đã được lập, thì thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự sẽ có thể kéo dài vô thời hạn?”

“Đúng vậy. Có nghĩa là sẽ không bị hạn chế bởi thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự nữa.” Thầy Mạnh lại châm một điếu thuốc, “Đúng rồi, môn này đã thi rồi, cậu còn hỏi cái này làm gì? Muốn chuẩn bị cho kì thi tư pháp?”

“Dạ?” Cậu sinh viên đang chăm chú nhìn điếu thuốc trên miệng thầy Mạnh, tâm trí để đi đâu đó, ngớ ra giây lát, “Vâng ạ.”

“Về thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự, luật hình sự năm 79 và luật hình sự năm 97 có hơi khác, nhưng kì thi tư pháp sẽ không thi vào nội dung luật hình sự đã bị bỏ đi, nên tôi không giảng cho cậu nữa.”

“Vâng, em cảm ơn thầy.” Cậu sinh viên cẩn thận cho giáo trình vào trong cặp sách, cúi đầu chào thầy giáo rồi vội chạy đi.

Thầy Mạnh rút thuốc lá, nhìn cậu sinh viên biến mất sau góc ngoặt của hành lang, nghĩ bụng cậu nhóc này hơn đám sinh viên khóa sau nhiều.

Lúc ăn cơm trưa ở nhà ăn, Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, mở Wechat, tìm nhóm Wechat tên là “Nhân viên tình nguyện Nến Đỏ”, xác nhận lại thời gian và địa điểm tập hợp: Một rưỡi chiều, trước cửa thư viện.

Cậu nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn còn khoảng một tiếng đồng hồ, trước cổng trường là con đường chính của thành phố, phía đối diện là một tòa trung tâm thương mại lớn tên là “Star - MAIL”. Ngụy Quýnh không có thói quen hút thuốc lá, bình thường cũng không để ý đến những chỗ bán thuốc lá. Có điều loại thuốc lá Kiến Bài mà Kỷ Càn Khôn muốn mua không có bán ở siêu thị trong trường. Ngụy Quýnh nhớ loáng thoáng là cạnh quầy giải khát phía bắc “Star - MAIL” có một cửa hàng nhỏ treo biển “Chuyên rượu, thuốc lá”, định đến đó thử xem sao.

Vừa vào cửa, Ngụy Quýnh đã thấy hoa mắt chóng mặt. Ông chủ cửa hàng ngồi sau quầy kính, phía sau lưng ông ta, các loại thuốc lá xếp thành dãy dài trên giá để hàng cao đến tận trần nhà. Ông chủ đang chơi trò “Đánh địa chủ” trên máy vi tính, thấy có người vào, cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: “Mua loại thuốc gì?”

“Có Kiến Bài không?”

“Kiến Bài?” Ông chủ ngẩng đầu lên ngăm nhìn Ngụy Quýnh, dường như cảm thấy cậu không giống nhân viên kiểm tra ngăm của Cục quản lý thị trường tiêu thụ thuốc lá, “Mua loại mấy miligam?”

“Hả?” Ngụy Quýnh không hiểu, “Cái gì mà mấy miligam?”

“Hàm lượng nhựa thuốc lá.” Ông chủ cửa hàng đứng lên, “Mua hộ người khác hả?”

“Vâng.”

“Có loại 1 miligam, 4 miligam và 8 miligam.” Ông chủ cửa hàng chống hai tay lên mặt quầy, nghĩ bụng chắc lại là một thằng ranh định biếu quà thầy giáo để không bị thi trượt.

“Có gì khác nhau không?”

“Hàm lượng nhựa thuốc lá càng thấp, thì vị hút càng dịu, càng cao thì vị càng mạnh.” Ông chủ cửa hàng không buồn giải thích quá nhiều.

Ngụy Quýnh nghĩ đến mái tóc hoa râm của Kỷ Càn Khôn, nghĩ bụng không nên mua loại “mạnh”, bèn lấy loại thuốc lá Kiến Bài 1 miligam. Ông chủ cửa hàng thoăn thoắt lấy từ phía dưới mặt quầy ra một chiếc hộp giấy.

“Một trăm hai một tút, lấy mấy tút?”

“Hai tút đi.” Ngụy Quýnh nhắm tính rồi đưa tay lấy ví tiền, “Viết hóa đơn cho tôi.”

“Hóa đơn?” Ông chủ cửa hàng đang lấy thuốc lá liền dừng tay lại, “Đây không phải là thuốc của đại lý thuốc lá, không xuất được hóa đơn.”

“Hả?”

“Đây là thuốc lá ngoại.” Ông chủ cửa hàng biết mình gặp phải một người hoàn toàn không hiểu gì về thuốc lá, “Loại thuốc lá này của tôi là loại miễn thuế - Chà, nói trắng ra, là thuốc lậu, không có hóa đơn.”

Ngụy Quýnh hoàn toàn không hiểu ông ta nói gì, nhưng trực giác cậu mách bảo là không ổn.

“Không phải là hàng giả đấy chứ?”

“Đảm bảo là thật!” Ông chủ cửa hàng xua tay, “Cứ yên tâm mà hút, tuyệt đối không có vấn đề gì.”

“Tôi mua giúp người khác, không có hóa đơn, không chứng minh được giá tiền.”

“Bình thường người ta có hút loại này không? Nếu hút thì chắc chắn là biết giá.”

Ông ấy đúng thật là không biết. Ngụy Quýnh thầm nghĩ.

“Một trăm mười lăm tệ nhé.” Ông chủ cửa hàng vẫn muốn níu kéo, “Đại lý thuốc lá còn đắt hơn thế nhiều.”

Ngụy Quýnh lắc đầu, nói “Xin lỗi”, rồi quay người đi ra khỏi cửa hàng.

Ra đến lề đường, Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, mở bản đồ trên trang web Baidu¹, kết quả tìm kiếm cho thấy đại lý thuốc lá gần nhất nằm trên đường Quế Lâm, cách đó hai chặng xe buýt.

1. Tên một trang web tìm kiếm thông tin rất phổ biến ở Trung Quốc.

Ngụy Quýnh chỉnh lại cặp sách, đi về phía trạm xe buýt.

Giá ở đại lý thuốc lá đúng là đắt hơn một chút, một trăm năm mươi tệ một tút, nhưng được cái đảm bảo là hàng thật, và xuất được hóa đơn. Ngụy Quýnh vẫn mua hai tút, mặc dù như vậy có nghĩa là mình phải tự bỏ tiền xe ra, nhưng cậu không hề so đo tính toán mấy tệ đó.

1 miligam và 4 miligam, mỗi loại mua một tút. Ông cụ có thể chọn theo sở thích của mình. Có điều thể tích cả tút thuốc lá lớn hơn một chút so với tưởng tượng, không thể nhét vào trong ba lô được. Ngụy Quýnh lại mua một chiếc túi nilon đựng đồ màu đen, sau khi cho thuốc lá vào cẩn thận, rồi xách chiếc túi đi ra khỏi cửa hàng đại lý.

Đã là 1 giờ 10 phút chiều, Ngụy Quýnh chạy đến trạm xe buýt. Mấy phút sau, một chiếc xe buýt đi đến. Trên xe không đông người, may hơn nữa là có một vị khách vừa rời khỏi chỗ. Ngụy Quýnh ngồi luôn vào chỗ đó, ôm túi nilon ở trước ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc xe buýt chuyển bánh, Ngụy Quýnh nhìn một vòng quanh xe, lập tức phát hiện ra có người đang chăm chú nhìn mình.

Cô bạn cùng lớp Nhạc Tiêu Tuệ đứng ở chỗ vịn tay cạnh cửa giữa xe, đang mỉm cười vẫy tay về phía cậu.

Ngụy Quýnh vội mỉm cười chào lại, đồng thời cậu cũng để ý thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang xách mấy chiếc túi đựng đồ to nhỏ trên tay. Cậu đứng dậy, vẫy tay về phía cô, ra hiệu bảo cô qua ngồi.

Nhạc Tiêu Tuệ cũng không khách khí, đi xuyên qua xe tới và ngồi xuống.

“Cảm ơn cậu nhé!” Nhạc Tiêu Tuệ chuyển số túi đựng đồ sang tay trái, ôm ngang trước ngực, cúi đầu nhìn vết lằn đỏ rực trên tay phải, “Nặng quá.”

“Mua nhiều thế?”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ mặc chiếc áo lông vũ ngắn màu trắng, quần bò, đi boot thấp, quàng chiếc khăn màu cam, mái tóc dài buộc đuôi ngựa phía sau, “Đường Trùng Khánh đang giảm giá mà.”

Ngụy Quýnh quan sát số túi đựng đồ trong lòng cô, đều là quần áo của các hãng thời trang vừa vừa hoặc rẻ tiền phù hợp với sinh viên. Nhạc Tiêu Tuệ để ý thấy chiếc túi nylon đựng đồ màu đen trên tay Ngụy Quýnh.

“Tớ cần giúp cậu nhé?”

“Không cần đâu.” Ngụy Quýnh vội từ chối, “Rất nhẹ.”

“Cứ đưa cho tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ để chiếc túi lên trên đồng túi đựng đồ, tò mò nhìn vào chỗ mở ra ở miệng túi.

“Ái chà, cậu hút thuốc à?”

“Không, mua hộ một ông... bạn.”

“Phải cẩn thận đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ cười hì hì, nói: “Cậu mà xách như thế này vào trong ký túc xá, thì một trăm phần trăm sẽ bị cô quản lý tóm đấy.”

“Yên tâm.” Ngụy Quýnh cũng cười.

Chiếc xe buýt dừng lại trước cửa “Star - MAIL”, Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ xuống xe. Ngụy Quýnh cầm lấy chiếc túi nilon của mình, xách luôn cả số túi đựng đồ trong tay Nhạc Tiêu Tuệ.

“Cảm ơn cậu nhé.” Hai người bước trên vạch kẻ qua đường, đi theo dòng người đông đúc sang bên kia đường. Nhạc Tiêu Tuệ trông rất thoải mái, một tay cầm đầu chiếc khăn quàng, phát liên tục.

Khi bước vào cổng trường, Ngụy Quýnh nhìn thấy một chiếc xe ô tô khách lớn đang đỗ trước cửa thư viện từ xa.

“Xin lỗi nhé, tớ không xách giúp cậu đến kí túc xá được.”

“Ồ, không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ không phát chiếc khăn quàng nữa, đưa tay ra, “Đưa cho tớ.”

“Chưa.” Ngụy Quýnh hất cằm về phía cửa thư viện, “Có thể xách giúp cậu đến chỗ kia.”

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn theo tay cậu, “Nhân viên tình nguyện Nến Đỏ?”

“Ừ, nội dung môn Thực tiễn xã hội.”

“Đi đâu?”

“Viện Kính lão. Còn cậu?”

“Trạm cứu trợ động vật hoang.” Nhạc Tiêu Tuệ nheo mắt cười, “Tớ thích các con vật như mèo, chó.”

Dứt lời, cô gái vỗ lên đầu như thể nhớ ra điều gì đó, “Ái chà, tớ quên mua thức ăn cho mèo rồi.”

“Thế thì làm thế nào?”

“Không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ tỉnh bơ nói, “Có gì thì sáng mai chuồn đi mua vậy.”

“Sáng? Có hai tiết Luật đất đai đấy.”

“Không sao. Có thể bảo bạn cùng phòng đỡ cho.”

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đến chỗ chiếc xe. Máy tình nguyện viên đang đứng cạnh xe nói chuyện phiếm liền đưa mắt nhìn một cách hiếu kỳ. Ngụy Quýnh vờ như không thấy, cậu đưa số túi đựng đồ cho Nhạc Tiêu Tuệ.

“Cảm ơn nhé!” Cô gái vẫy tay chào cậu một cách thân thiện, “Sáng mai mà không thấy tớ thì đừng ngạc nhiên đấy.”

“Không đâu.” Ngụy Quýnh vẫy tay chào cô rồi quay người lên xe, tìm một vị trí sát cửa sổ, nhìn theo bóng cô gái xa dần.

Một rưỡi. Chiếc xe khách to chở đầy thành viên của đội phục vụ tình nguyện Nền Đỏ. Ngụy Quýnh khẽ lắc người theo nhịp rung của chiếc xe, chiếc túi nilon màu đen để trên đùi phát ra tiếng cọ sột soạt.

Ông Kỷ có đang mong ngóng hai tút thuốc lá này không?

Không biết tại sao, khi nghĩ đến những điều này, trong đầu Ngụy Quýnh lại hiện ra cảnh một lũ mèo đang chạy xô đến chỗ thức ăn.

Công việc phục vụ tình nguyện ngày hôm nay là dọn vệ sinh viện Kính lão. Cô gái buộc tóc đuôi ngựa phân công công việc cho các tình nguyện viên. Các cô gái chủ yếu phụ trách những việc như lau bàn ghế, cửa kính, đám con trai thì bị giao cho những việc nặng, ví dụ như lau nhà, dọn rác.

Ngụy Quýnh và mấy cậu sinh viên nữa phụ trách dọn vệ sinh tầng 2. Sau khi nhận chổi lau nhà, cậu không vội làm ngay, mà đến phòng Kỷ Càn Khôn trước.

Trong phòng vẫn sạch như lau như li, tràn đầy ánh nắng. Hộ lý Trương Hải Sinh đang lau nhà, Kỷ Càn Khôn thì giống như lần trước, ngồi trước cửa sổ đọc sách. Thấy Ngụy Quýnh đi vào, ông Kỷ mỉm cười với cậu, bỏ kính xuống.

“Cháu đến rồi à?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh nhìn Kỷ Càn Khôn, miệng hơi khô, cậu xách chiếc túi nilon lên, “Cụ Kỷ, đây là thứ cụ cần.”

“Không phải là lần trước đã nói rồi thôi, cứ gọi ta là lão Kỷ là được rồi.” Kỷ Càn Khôn chìa tay ra, “Đưa ta xem nào.”

Ngụy Quýnh đưa chiếc túi nilon vào tay ông cụ. Điều khiến cậu thấy khá bất ngờ là, Kỷ Càn Khôn lấy luôn một tút thuốc lá ra ngậm một hồi lâu.

“Bây giờ vỏ hộp bên ngoài thay đổi thành như thế này rồi...” Ông lẩm bẩm một mình, rồi xé lớp vỏ ngoài, lấy ra một bao, đưa lên mũi ngửi, “Ừ, đúng là cái mùi này.”

Trương Hải Sinh thẳng người lên, tay chống lên cán chổi, nhìn bao thuốc lá trong tay Kỷ Càn Khôn, rồi lại nhìn Ngụy Quýnh.

“Thế, cháu đi làm đây.” Ngụy Quýnh giơ chiếc chổi lau nhà lên cho Kỷ Càn Khôn thấy, “Ông nghỉ đi ạ.”

“Được.” Kỷ Càn Khôn ngồi trên chiếc xe lăn, khẽ cúi người, “Một lát nữa đến nhé.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh đáp lời rồi quay người đi ra khỏi phòng. Khi đóng cánh cửa gỗ lại, cậu phát hiện thấy ánh mắt Trương Hải Sinh cứ nhìn mãi theo cậu.

Sau khi lau sạch nền nhà của hai tầng, tâm trạng Ngụy Quýnh mới trở lại bình thường. Lúc xách thuốc lá vào trong viện Kín đáo, tâm trạng cậu vừa phấn chấn vừa căng thẳng. Được người khác nhờ, mua hàng cấm

đối với viện Kính lão, lại đích thân giao tận tay cho “người mua”, dù thế nào cũng có chút cảm giác giao dịch bí mật phi pháp.

Những người đã quen với cơm nhạt trà loãng, thi thoảng ăn một bữa cơm Trùng Khánh nhiều dầu, tê cay, chắc cũng có cảm giác lỗ chân lông dần nở, mồ hôi đầm đìa.

Cũng giống như những kẻ buôn bán ma túy.

Ngụy Quýnh cười thầm trong lòng, thảo nào trong giờ Tâm lý học tội phạm, thầy giáo nói có những việc phạm tội khiến cho người ta nghiện. Những hành vi phá vỡ quy tắc đúng là có thể mang đến cảm giác sung sướng, nhất là đối với người luôn hành động chuẩn mực đúng quy tắc suốt hơn hai mươi năm.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ lao động, viện Kính lão đã được quét dọn sạch sẽ. Sau khi xử lý xong số rác cuối cùng, các tình nguyện viên đi thành từng tốp vài ba người đến các phòng chuyện trò với các cụ già. Ngụy Quýnh rửa sạch mặt mũi tay chân rồi đi thẳng đến phòng Kỷ Càn Khôn.

Trương Hải Sinh vẫn còn ở đó, ngồi trên ghế đối diện với ông Kỷ, cùng rít thuốc nhả khói. Mấy đầu mẫu thuốc lá nổi trong chiếc lọ thủy tinh trên bậu cửa sổ, nửa lọ nước hiện màu nâu nhạt.

Kỷ Càn Khôn bảo Ngụy Quýnh ngồi xuống. Trương Hải Sinh nhìn cậu một cái, cau mày, tay kẹp mẫu thuốc lá, bảo: “Ông Kỷ, loại thuốc này cũng không ngon mấy, nhẹ lắm.”

Kỷ Càn Khôn mỉm cười, không đáp lời.

“Trong ấm có Đại Hồng Bào, vừa pha đấy.” Ông cụ quay về phía Ngụy Quýnh, chỉ vào ngăn kéo, “Bên trong có cốc giấy, tự rót.”

Ngụy Quýnh khẽ chặc lưỡi, đúng là đã thấy hơi khát nước, liền cảm ơn rồi lấy cốc giấy từ ngăn kéo ra, nghĩ một lát lại rót đầy chiếc cốc bên tay Kỷ Càn Khôn.

“Anh có uống không?” Ngụy Quýnh hỏi Trương Hải Sinh.

“Ài chà, tôi không dám đâu!” Trương Hải Sinh không ngờ là Ngụy Quýnh lại rót trà cho mình, vội đưa chiếc cốc trong tay ra, “Trà ngon, tôi cũng uống một tí.”

Ngụy Quýnh rót thêm trà cho Trương Hải Sinh xong, tự rót cho mình nửa cốc, rồi dựa vào cạnh bàn nhấp từng ngụm nhỏ.

Bỗng nhiên mọi người đều im lặng, người ngồi kế đứng, lặng lẽ uống trà.

Uống được vài ngụm, Kỷ Càn Khôn hài lòng thở dài một tiếng, hỏi: “Thế nào?”

“Rất ngon.” Ngụy Quýnh ngấm nước trà vàng óng trong chiếc cốc, “Cháu không hiểu lắm, nhưng rất ngon.”

“Ở chỗ ông Kỷ toàn là hàng xịn.” Trương Hải Sinh cười khà khà, để lộ hàm răng xin màu vì thuốc lá.

Kỷ Càn Khôn nhìn Trương Hải Sinh, khóe miệng vẽ như mỉm cười, rồi đột nhiên lên tiếng: “Anh Trương, anh còn việc gì nữa không?”

“Hả?” Trương Hải Sinh ngớ ra, rồi lập tức uống một hơi hết cốc trà, đứng dậy, nói vẻ lúng túng: “Thế tôi đi làm việc đây, ông với cậu cứ nói chuyện nhé.”

Dứt lời, anh ta liền xách chiếc chổi lau nhà, mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Kỷ Càn Khôn và Ngụy Quýnh. Kỷ Càn Khôn lại lấy một điều thuốc Kiến Bài ra, kẹp giữa hai ngón tay, ra hiệu với Ngụy Quýnh.

“Cảm ơn cháu đã mua giúp.” Ông cụ châm thuốc, rít một hơi, “Mấy năm không hút loại thuốc này rồi.”

“Ông hút ít thôi.” Ngụy Quýnh không kìm được nhắc nhở: “Không tốt cho sức khỏe đâu ạ.”

“Không sao. Đúng rồi, ta đã nhìn thấy hóa đơn.” Kỷ Càn Khôn mỉm cười, “Ba trăm tệ đưa cho cháu, mua thuốc lá cả rồi đúng không? Cháu phải tự bỏ tiền đi đường hả?”

“Có hai tệ thôi mà.” Ngụy Quýnh xua tay, “Ông đừng ngại.”

“Cũng được, hai tệ, cũng không cần phải đưa qua đây lại.” Kỷ Càn Khôn cũng không nài nỉ thêm nữa, “Về chuyện “thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự”, cháu đã tìm hiểu rõ chưa?”

“Vâng. Sau hai mươi năm, nếu cho rằng cần phải truy tố, thì có thể báo, sau khi viện kiểm sát tối cao phê duyệt, sẽ tiếp tục truy tố.”

Tiếp đó, Ngụy Quýnh lại giải thích cho Kỷ Càn Khôn về vấn đề kéo dài và cách quãng giữa chừng của thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự. Giống như lần trước, Kỷ Càn Khôn lắng nghe rất chăm chú, trong lúc nghe vẫn không dừng hút thuốc lá, căn phòng nhỏ nhanh chóng mờ mịt khói thuốc.

“Cũng có nghĩa là, một khi đã thành lập hồ sơ vụ án...” Kỷ Càn Khôn nghe xong, trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm nói: “Thì thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự không có nghĩa lý gì nữa.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh đang cao hứng giảng giải, cố ý tỏ ra phức tạp một tí, “Có điều, về thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự, luật hình sự năm 79 và luật hình sự năm 97 hơi khác nhau.”

“Có gì khác nhau?” Kỷ Càn Khôn lập tức truy hỏi.

Ngụy Quýnh không ngờ Kỷ Càn Khôn lại hỏi kỹ như vậy, ngớ ra không biết nói thế nào, lắp bắp một hồi, cuối cùng thật thà thừa nhận là không biết.

Sắc mặt Kỷ Càn Khôn trở nên rất khó coi, ông cụ khó nhọc lăn bánh xe lăn, dịch chuyển đến bên giường, một tay với lên phía trong chiếc giá sách nhỏ, dường như muốn lấy cuốn sách nào đó, nhưng ngón tay vẫn cách gáy sách mấy cen-ti-met. Kỷ Càn Khôn vươn cánh tay ra, cả người mất thăng bằng, chiếc xe lăn cũng nghiêng theo rất nguy hiểm.

Ngụy Quýnh vội đỡ chiếc xe lăn, “Ông muốn lấy cuốn nào? Để cháu lấy cho.”

“Cuốn bìa đỏ ấy, luật hình sự.” Giọng Kỷ Càn Khôn rất nghiêm nghị.

Ngụy Quýnh đưa tay lấy cuốn sách mỏng đó xuống, đưa cho Kỷ Càn Khôn. Ông cụ gần như giằng lấy cuốn luật hình sự, tức tốc giở ngay ra.

Nhưng sau khi xem mục lục, Kỷ Càn Khôn liền ném cuốn sách lên giường, lại chỉ tay về phía giá sách.

“Cuốn bìa màu vàng, đấy, cuốn dày ấy.”

Ngụy Quýnh rút lấy cuốn sách đó, phát hiện ra chính là cuốn giáo trình mình đang sử dụng ở trường.

Kỷ Càn Khôn cũng xem mục lục trước, rồi nhanh chóng mở đến một trang, bắt đầu chăm chú đọc.

Ông cụ gần như quên mất sự tồn tại của Ngụy Quýnh, hoàn toàn tập trung vào tìm một thông tin nào đó trong cuốn giáo trình pháp luật hình sự. Ngụy Quýnh đứng yên tại chỗ, tay chân như thừa thãi, không biết phải làm gì, bất giác đưa mắt nhìn lên giá sách.

Nói là giá sách, nhưng thực ra chỉ là một tấm gỗ đã sơn hai mặt gác lên giữa đầu giường và cuối giường, bên trên là các loại sách được xếp ngay ngắn, hai đầu được cố định bởi miếng chặn sách bằng sắt.

Ngụy Quýnh nhìn lướt qua một lượt, phát hiện thấy phạm vi đọc của Kỷ Càn Khôn tương đối đặc biệt - gần như không có các loại sách giải trí như tiểu thuyết, toàn bộ đều là các loại giáo trình và sách về luật, tội phạm học và điều tra hình sự.

Ông già này thật kì lạ. Ngụy Quýnh thầm nghĩ trong đầu: Cũng không biết trước đây làm nghề gì, nhiều tuổi như thế rồi, sức khỏe cũng không tốt, thế mà lại có hứng thú với những cái này.

Một tiếng thở dài kéo suy nghĩ của cậu lại. Ngụy Quýnh quay đầu, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn gấp mạnh sách vào, lông mày nhíu chặt lại.

“Không có nội dung luật hình sự năm 79...” Kỷ Càn Khôn bỗng cười nhạo, “Cũng phải, luật hình sự năm 97 đã sử dụng được gần hai mươi năm rồi, còn ai nghiên cứu cái này nữa?”

“Ông... sao ông phải tìm hiểu về cái này?” Ngụy Quýnh không kìm được lên tiếng hỏi: “Không phải là ông định tham gia thi tư pháp đấy chứ?”

“Ha ha, tất nhiên là không.” Kỷ Càn Khôn cười lớn, “Chỉ là có hứng thú thôi.”

Không thể nào. Câu hỏi trong lòng Ngụy Quýnh càng lớn. Chỉ là vì hứng thú, thì tuyệt đối không thể khiến một người già từng trải lo lắng và mất bình tĩnh đến như vậy.

“Ngụy Quýnh,” Kỷ Càn Khôn thận trọng lựa chọn từ ngữ, “có thể nhờ cháu...”

“Ông muốn xem điều khoản quy định của luật hình sự năm 79?” Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, “Cái này thì dễ thôi.”

Kỷ Càn Khôn tròn mắt ngạc nhiên nhìn Ngụy Quýnh vào mạng bằng điện thoại di động một cách thành thục, thao tác một hồi, Ngụy Quýnh trượt lên trượt xuống điều chỉnh màn hình rồi đưa điện thoại di động cho ông cụ - trên màn hình dày đặc những chữ.

“Mục 8 chương 4, điều 77.”

Kỷ Càn Khôn cẩn thận cầm chiếc điện thoại di động, đưa chiếc điện thoại di động lên gần mắt, rồi lại bỏ kính ra, vươn thẳng cánh tay, đưa chiếc điện thoại di động ra xa, nhưng những con chữ vẫn mờ ảo không rõ.

“Để cháu.” Ngụy Quýnh cầm lấy chiếc điện thoại di động, “Điều 77, tại tòa án Nhân dân, viện kiểm sát tối cao, cơ quan công an... Ồ, chỗ

này đúng là có sửa đổi... Sau khi sử dụng các biện pháp cưỡng chế, những đối tượng trốn tránh điều tra hình sự hoặc xét xử, không chịu hạn chế của thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự.”

“Ừ.” Kỳ Càn Khôn lập tức nhận ra, “Luật hình sự năm 79 là “sau khi sử dụng các biện pháp cưỡng chế”, còn luật hình sự năm 97 là “sau khi thụ lý vụ án”, đúng không?”

“Vâng.”

“Nếu một vụ án - ví dụ như, vụ án giết người - xảy ra sau năm 97,” Kỳ Càn Khôn vừa nói vừa nghĩ, tốc độ rất chậm rãi, “Cháu thấy nên sử dụng luật hình sự năm 97 hay luật hình sự năm 79?”

Ngụy Quýnh ngớ ra, “Đây là... vấn đề hiệu lực hồi tố trong luật hình sự đấy.”

“Đúng.” Kỳ Càn Khôn đáp rất dứt khoát, ánh mắt đầy mong đợi.

Thế này được coi là gì đây? Ngụy Quýnh thầm cười nhạo, nội dung phục vụ của tình nguyện viên biến thành thi luật hình sự - mà còn là thi vấn đáp!

“Về mặt hiệu lực hồi tố trong luật hình sự, Trung Quốc áp dụng nguyên tắc “căn cứ vào luật cũ đồng thời theo chiều hướng giảm nhẹ”.” Ngụy Quýnh cố gắng nhớ lại, “Nếu căn cứ vào luật cũ, chắc là sử dụng luật hình sự năm 79.”

“Nếu cân nhắc “theo chiều hướng giảm nhẹ” thì sao?”

“Cái này...” Ngụy Quýnh suy nghĩ một lát, “Căn cứ vào luật hình sự năm 79, sau khi người phạm tội bị áp dụng biện pháp cưỡng chế thì sẽ không chịu hạn chế của thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự - nếu so sánh thì luật hình sự năm 79 có lợi đối với người phạm tội đúng không?”

Kỳ Càn Khôn suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi gật đầu, “Chắc là thế.”

“Thế thì chắc là sử dụng luật hình sự năm 79.”

“Bị áp dụng biện pháp cưỡng chế...” Sắc mặt Kỷ Càn Khôn lại trở nên nặng nề, ánh mắt xa xăm vô định, miệng lẩm bầm, “Nếu không bắt được hân thì sao?”

“Thế thì có hạn chế chứ sao.” Ngụy Quýnh nhớ ra khi này ông cụ nói “ví dụ như”, “vụ án giết người, hai mươi năm sau sẽ không truy tố nữa.”

“Không phải là vẫn còn viện kiểm sát tối cao à?” Kỷ Càn Khôn lập tức truy hỏi.

“Dạ? Đúng, đúng rồi.” Ngụy Quýnh đỏ mặt, vội chữa lại, “Nếu viện kiểm sát tối cao cho rằng cần truy tố, thì có thể tiếp tục truy tố.”

“Chắc chắn là cần!” Kỷ Càn Khôn buột miệng cao giọng.

Ngụy Quýnh giật bản mình, ngạc nhiên nhìn Kỷ Càn Khôn.

“Giết người mà.” Kỷ Càn Khôn lập tức nhận ra sự thất thần của mình, “Sự việc nghiêm trọng thế cơ mà, cháu thấy phải không?”

Ngụy Quýnh ngơ ngác gật đầu.

“Ha ha.” Kỷ Càn Khôn bật cười, bắt đầu lái sang chuyện khác, “Khi này cháu vào mạng bằng điện thoại di động hả?”

“Vâng.”

“Khoa học kỹ thuật bây giờ thật phát triển, tiện thật.” Kỷ Càn Khôn tặc lưỡi tặc tặc, “Ta không theo kịp thời đại rồi.”

“Điện thoại thông minh đều vào mạng được.” Ngụy Quýnh cũng tự nhiên trở lại, “Giống như một chiếc máy vi tính nhỏ ấy.”

“Ừ.” Kỷ Càn Khôn quay đầu nhìn ra cửa sổ, “Khoảng mấy giờ cháu về?”

Ngụy Quýnh nhìn đồng hồ đeo tay, “Khoảng 4 giờ ạ.”

“Ồ, vẫn còn một lúc nữa.” Kỳ Càn Khôn nhìn Ngụy Quýnh mỉm cười, “Hôm nay nắng đẹp, đẩy ta ra ngoài đi dạo một lát được không?”

Sân của viện dưỡng lão không hề rộng, hơn nữa hầu hết đều là nền đất. Trong sân có trồng mấy cái cây, vì lá đã rụng sạch nên không nhận ra được là cây gì. Chỉ có thể đẩy xe lăn đi trên mấy con đường nhỏ lát gạch đỏ ngang dọc giao nhau.

Mặc dù vậy, Kỳ Càn Khôn trông vẫn rất vui. Dưới sự giúp đỡ của Ngụy Quýnh, ông mặc áo khoác lông vũ vào, đội mũ và quàng khăn, bên dưới lại đắp thêm một chiếc chăn len, ra khỏi cửa trong trạng thái rất ấm áp.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Quýnh đẩy xe lăn, thêm vào đó, con đường gạch đỏ lại mấp mô không bằng phẳng, đoạn đường đầu tiên đúng là kinh hồn khiếp vía. Mấy lần liền, cậu suýt nữa thì đẩy ông Kỳ xuống nền đất.

Ngược lại với tâm trạng lo lắng giật mình thon thót của Ngụy Quýnh, Kỳ Càn Khôn lại có vẻ rất hài lòng. Lúc này đã là buổi chiều tà, vì xung quanh viện dưỡng lão không có các tòa kiến trúc cao tầng, trong sân vẫn tràn đầy ánh nắng mặt trời. Kỳ Càn Khôn nheo mắt chăm chú nhìn mặt trời vàng rực, hít mạnh bầu không khí khô lạnh, vẻ mặt rất đổi say sưa.

“Lâu lắm rồi không ra ngoài.”

“Thế ạ?” Chiếc xe lăn được đẩy đến cuối một con đường nhỏ, Ngụy Quýnh điều chỉnh hướng xe một cách khó nhọc, bắt đầu đi ngược lại, “Ông ở đây mấy năm rồi?”

“Mười tám năm.”

“Có quen không ạ?”

“Cũng tạm tạm.” Kỳ Càn Khôn nhìn cái cây bên cạnh, “Đó là một cây đào, vào mùa xuân, hoa đào nở đầy cây, rất đẹp - Những gì chấp

nhận được thì chịu đựng, những gì không chấp nhận được, thì ta làm theo suy nghĩ của mình.”

Ngụy Quýnh nhớ ra chiếc nồi điện nhỏ và thuốc lá trong phòng ông cụ, cậu khẽ cười.

“Người nhà ông... có hay đến thăm ông không ạ?”

“Ta không có người nhà.” Kỷ Càn Khôn đáp rất dứt khoát, “Không có con, vợ thì đã mất từ lâu lắm rồi.”

“Ồ?” Ngụy Quýnh dừng bước, rồi lại tiếp tục đẩy chiếc xe lăn về phía trước, “Cháu xin lỗi.”

“Có gì phải xin lỗi đâu.” Kỷ Càn Khôn bật cười lớn, “Ta không thấy mình có gì khác với mọi người.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh nghĩ một lát, “Có điều, cũng cô đơn đúng không ạ?”

“Chỉ có những người đã từng trải qua sự sôi động, mới cảm thấy cô đơn.” Kỷ Càn Khôn nhìn những người già đang tụ tập nói chuyện hoặc chấp tay đi một mình trong sân, “Ta đã sống một mình từ rất lâu rồi, nên đã sớm quen. Hơn nữa...”

Ánh mắt ông cụ rời khỏi những người già, “Họ đâu có biết cô đơn là cái gì.”

Bỗng chốc im lặng. Ngụy Quýnh cũng không biết nên nói gì, Kỷ Càn Khôn dường như chìm đắm vào trong kí ức, thu mình trên chiếc xe lăn không lên tiếng. Trong im lặng, chiếc xe lăn lại một lần nữa đi đến cuối con đường, Ngụy Quýnh đang định quay trở lại đường cũ thì Kỷ Càn Khôn lên tiếng: “Đẩy ta ra cổng đi.”

Ngụy Quýnh gạt đầu, đẩy ông cụ lên con đường dẫn thẳng đến cổng chính của viện dưỡng lão.

Trước cổng viện dưỡng lão là một con đường nhỏ, mặc dù rất hẹp nhưng người và xe cộ qua lại rất tấp nập. Tiếng rao của những người bán

đồ ăn, tiếng cười nói của người đi đường, tiếng còi xe vang lên không dứt bên tai, thêm vào đó là mùi thơm của các loại xiên nướng, khoai lang nướng, ngô luộc, ngược lại với viện dưỡng lão ở bên kia cánh cổng sắt, nơi đây mới giống chốn nhân gian.

Ngụy Quýnh đẩy chiếc xe lăn đến trước cánh cổng sắt đã đầy những vết hoen gỉ, đưa tay kéo then cài cổng, cậu lập tức cảm thấy lạnh toát ở tay, vừa kéo cái then cửa ra được một nửa, liền nghe thấy có tiếng quát vọng tới.

“Này! Cậu làm gì đấy?”

Ngụy Quýnh nhìn về phía tiếng nói, trong phòng trực cạnh cổng, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục bảo vệ thò nửa người ra, vẻ mặt rất cảnh giác, chăm chăm nhìn cậu.

“Hả? Cháu đẩy ông cụ... ra ngoài đi dạo một lát.”

“Không được!” Người đàn ông trung niên bưng một cốc trà to, hơi nóng từ miệng cốc bốc lên nghi ngút, “Họ không được tùy tiện đi ra ngoài.”

“Chỉ ở cổng cũng không được sao?”

“Không được.” Người đàn ông trung niên có vẻ sợ lạnh, rụt vai lại, “Xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm hả? Quay về đi.”

Kỷ Càn Khôn nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng, “Thôi, ở đây thôi.”

Người đàn ông trung niên rụt vào trong phòng trực. Ngụy Quýnh bám tay vào thanh đẩy của chiếc xe lăn, đứng sau lưng Kỷ Càn Khôn, im lặng nhìn con phố bên ngoài cánh cổng.

Ông Kỷ gần như ngồi im không động đậy, ánh mắt cũng không hề dôi theo con người hoặc sự vật, chỉ nhìn về phía trước, thỉnh thoảng lại khịt khịt mũi. Ngụy Quýnh nhìn theo ánh mắt ông về phía trước, không hề cảm thấy cái thùng rác nhét đầy túi nilon đựng rác đủ màu, dầm trong nước bẩn ấy có gì đặc biệt. Chỉ là, một không khí già nua, nặng nề, thậm

chí gần như là mục ruỗng chậm chậm tỏa ra từ người Kỷ Càn Khôn. Cái ông Kỷ ngồi dưới ánh nắng mặt trời, ánh mắt sắc bén, có tài ăn nói, hút thuốc rất ghê, nấu canh rất ngon ấy, dường như đang trở lại nguyên hình, cả người như thu nhỏ lại.

Ngụy Quýnh đứng đó, cúi đầu nhìn chiếc mũ len trên mái tóc màu xám nhạt của Kỷ Càn Khôn, cảm thấy rõ rệt có một thứ tựa như là nước đang chạy qua người ông.

Đó là thời gian. Trong căn phòng nhỏ của Kỷ Càn Khôn, nó rõ ràng và trong suốt như một miếng thạch, nhưng tĩnh lặng và bất động, khiến ký ức của ông cụ ngưng đọng trong không gian mấy mét vuông. Ông có thể tao nhã, cũng có thể ung dung. Tự tìm thấy niềm vui, bàng quan trước sự đời. Nhưng một khi đã đem miếng thạch ấy ném vào trong khối bụi trần gian, nó sẽ nhanh chóng tan ra và tức khắc biến mất trong dòng chảy thời gian. Mọi thứ bị nó phong tỏa đều sẽ rơi ra trần trụi trên mặt đất, bám đầy bụi trần, lo lắng và bất lực nhìn mình trở nên xù xì thô ráp, bước về phía trước trong trạng thái bị cuộn chặt, kìm kẹp.

Ngụy Quýnh bỗng thấy mềm lòng.

Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn buông một tiếng thở dài thườn thượt.

“Thế cũng đủ rồi.”

Ông cụ quay người, nhìn Ngụy Quýnh từ trên xuống dưới.

“Đẩy ta về đi.” Ánh mắt Kỷ Càn Khôn lại hiền hòa, bình tĩnh như cũ, “Thế cũng đủ rồi.”

Mặc dù Ngụy Quýnh không biết là sưởi nắng “đủ rồi” hay là thời gian “đủ rồi”, nhưng vẫn thuận theo ý ông cụ, điều chỉnh chiếc xe lăn, chậm chậm đẩy ông cụ đi về phía tòa nhà.

Vừa đến cửa, họ liền gặp một nhóm đông các tình nguyện viên đang đi ra. Cô gái buộc tóc đuôi ngựa xách chiếc cặp sách của Ngụy Quýnh, nhìn thấy cậu liền hỏi luôn: “Cậu biến đi đâu thế?”

“Ồ, ông bảo cậu Ngự đẩy ra ngoài đi dạo một lát.” Kỷ Càn Khôn đáp lời thay Ngự Quýnh.

Cô gái nặn ra một nụ cười với Kỷ Càn Khôn, nhét chiếc cặp sách vào trong lòng Ngự Quýnh, “Rút thôi, xe khách đợi lâu lắm rồi đấy.”

Ngự Quýnh gật đầu, nói với Kỷ Càn Khôn: “Ông Kỷ, cháu đưa ông về.”

“Không cần đâu.” Kỷ Càn Khôn chỉ vào Trương Hải Sinh đang dựa vào cửa hút thuốc lá, “Có anh Trương kia. Cháu mau về đi, đừng để mọi người đợi.”

“Vâng, cũng được ạ.” Ngự Quýnh ngẩng đầu nhìn Trương Hải Sinh, anh ta đang ngậm điếu thuốc, thờ ơ nhìn họ.

“Cháu...” Kỷ Càn Khôn nhìn vào mắt Ngự Quýnh, mỉm cười, “Ít nhất cũng còn đến một lần nữa nhỉ?”

Từng tốp tình nguyện viên chen qua bên cạnh Ngự Quýnh, người cậu lắc qua lắc lại giữa đám đông, cậu khoác cặp lên vai, cuối cùng mỉm cười chào lại ông Kỷ.

“Vâng, cháu còn đến nữa.”

Chương 4: ÁN CŨ

Đỗ Thành mặc chiếc áo bệnh nhân màu trắng và màu xanh da trời đan xen lẫn nhau, khoanh chân ngồi trên giường bệnh, nhìn lãnh đạo và các đồng nghiệp đứng vây quanh giường buồng thông hai tay im lặng, người nào người nấy sắc mặt đều nghiêm trọng, ông không kìm được bật cười khoái trá.

“Mẹ kiếp, các anh làm cái gì thế hả?” Đỗ Thành nhắc chân bước xuống dưới giường, “Đừng đứng cả thế, cục trưởng Đoàn, ngồi đi.”

“Đừng động đây.” Cục trưởng Đoàn Hồng Khánh vội ấn vai ông xuống, “Ông nằm nghỉ đi.”

“Nghỉ cái cục cứt.” Đỗ Thành vừa bực mình vừa buồn cười, “Hai thằng bán ma túy đấy tóm được chưa?”

“Bắt được rồi, bắt được cả rồi.” Đoàn Hồng Khánh gần như ấn cho Đỗ Thành ngã xuống giường, “Ông cứ yên tâm nghỉ ngơi, không phải lo lắng gì về tiền thuốc men điều trị, có yêu cầu gì cứ đề đạt với cục.”

Đỗ Thành vẫn còn đang giằng co, nghe thấy câu nói sau cùng bỗng dừng lại, chớp chớp mắt, hỏi: “Được đề đạt thật à?”

“Được! Không vấn đề gì!” Đoàn Hồng Khánh khoát tay, “Tôi quyết.”

“Thế thì cho tôi điếu thuốc trước đã.” Đỗ Thành lồm cồm bò dậy, giơ hai ngón tay ra.

Đoàn Hồng Khánh ngớ ra, rồi lập tức cười, mắng: “Ông đúng thật là, mẹ kiếp!” Ông quay người, tiện tay chỉ luôn.

“Cậu, ra ngoài canh chừng!”

Cao Lượng đáp lời rồi nhắc chân đi ra luôn, vừa bước được vài bước, lại quay lại, lấy nửa bao Trung Nam Hải trong túi áo ra ném xuống

cạnh Đỗ Thành.

“Có bác sĩ đến, tôi sẽ thông báo.” Cao Lượng chỉ vào bao thuốc lá, dường như không biết nên nói gì với Đỗ Thành, “Anh Đỗ... anh... cứ hút thoải mái.”

“Được.” Đỗ Thành miệng đáp, tay đã vội rút ngay một điếu, ngậm ở miệng.

Trương Chấn Lương vội ghé tới, giúp Đỗ Thành châm thuốc.

“Mẹ kiếp, thèm muốn chết rồi.” Đỗ Thành sung sướng rít một hơi dài, “Cảm ơn cậu nhé, đội trưởng Trương.”

“Sư phụ, anh cứ gọi em là Chấn Lương thôi.” Giọng Trương Chấn Lương đã gần như phát khóc, “Tất cả là lỗi tại em, đáng lẽ ra em phải đưa anh đi khám bệnh sớm hơn.”

“Cái thằng này, cứ nói huyền thuyên gì thế?” Đỗ Thành khoát tay, không hề bận tâm, “Có liên quan gì đến cậu đâu hả? Chừng này tuổi rồi, sức khỏe có tí vấn đề là quá bình thường.”

“Không phải, sư phụ...” Môi Trương Chấn Lương run run, “Em đã không chăm sóc anh cẩn thận... Mười lăm tầng, em còn để anh leo lên leo xuống.”

“Thôi, được rồi, cậu đừng xúc động quá.” Đoàn Hồng Khánh trừng mắt nhìn Trương Chấn Lương, “Sư phụ của cậu còn khỏe mạnh đấy thôi - hút thuốc của tôi.”

Thấy Đỗ Thành rít mấy hơi đã sắp hết điếu thuốc, bỏ đầu thuốc vào một chai nước khoáng, rồi với tay lấy bao thuốc Trung Nam Hải, Đoàn Hồng Khánh liền vội móc trong túi áo ra một bao thuốc Tô Yên.

Đỗ Thành không khách khí, rút ra một điếu châm lên, khoát tay ra hiệu với các đồng nghiệp: “Đừng đứng nữa, tìm chỗ ngồi đi.”

Các đồng nghiệp thi nhau đáp lời rồi lần lượt ngồi xuống hai chiếc giường bệnh khác trong phòng. Đoàn Hồng Khánh kéo một chiếc ghế

nhựa, ngồi xuống bên cạnh giường Đỗ Thành. Trương Chấn Lương không ngồi mà dựa vào đầu giường, chăm chăm nhìn Đỗ Thành.

Có người lấy thuốc lá ra hút, gian phòng bệnh nhanh chóng mờ mịt khói thuốc, có người đứng dậy mở cửa sổ.

Đoàn Hồng Khánh trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi nhỏ: “Ông Đỗ, có dự định gì?”

Đỗ Thành lại hút hết một điếu, hài lòng chắc lưỡi, hai tay đặt trên đầu gối gõ nhẹ, “Ra viện, về nhà.”

“Đừng, sư phụ.” Trương Chấn Lương phản đối đầu tiên, “Mình phải chữa trị cho cẩn thận, ở đây không được thì đi Bắc Kinh, đi Thượng Hải... Tiền thuốc men điều trị anh đừng lo, đã có em.”

“Ha ha, ý tốt của cậu tôi xin ghi nhận trong lòng, Chấn Lương.” Đỗ Thành vỗ nhẹ vào anh, “Bác sĩ nói rất rõ - Tôi có bệnh tiểu đường, vấn đề lần này lại nằm ở gan. Chữa gan thì hỏng thận. Chữa thận thì hỏng gan - cả hai đều rất khó.”

“Không được!” Đoàn Hồng Khánh lắc đầu, “Ông nằm yên trong viện cho tôi, chuẩn bị làm phẫu thuật, chi phí cục sẽ chi.”

“Thôi khỏi, vô nghĩa.” Đỗ Thành làm động tác ra hiệu trên người mình, “Đến cái tuổi này rồi mà còn phải dao kéo, vừa xạ trị lại vừa hóa trị, người có lành lặn cũng ra tàn phế, thêm nữa cũng chỉ mất tiền oan thôi.”

“Thế thì cứ thế cắn răng chịu à?” Đoàn Hồng Khánh trợn mắt, “Mẹ kiếp, ông đừng có gàn nữa, nghe tôi.”

“Vấn đề là tôi không sao.” Đỗ Thành xòe hai tay, “Mấy hôm trước không phải là tôi vẫn chạy vẫn nhảy đấy thôi? Tôi làm cảnh sát hình sự cả đời, ông bảo tôi cứ nằm ở bệnh viện, không nằm nổi đâu!”

“Ông nói nhảm ít thôi!” Đoàn Hồng Khánh khoát tay, “Cứ nghỉ vài ngày cho tôi đã rồi tính.”

Đỗ Thành vẫn định phân bua thì Cao Lượng đã xông vào.

“Bác sĩ đến thăm khám phòng bệnh.”

Đám cảnh sát liền nhanh chóng hành động, mở cửa sổ, vứt đầu thuốc lá.

Chưa đầy nửa phút, bác sĩ đã bước vào phòng bệnh. Vừa vào phòng, anh đã khịt khịt mũi, cau mày lại.

“Sao nhiều người thế này?” Anh không hài lòng nhìn số cảnh sát trong phòng bệnh, “Lại còn hút thuốc, Đỗ Thành, anh không muốn sống nữa hả?”

“Chỉ hút một điếu thôi.” Đỗ Thành cười hì hì, đưa mắt ra hiệu cho Trương Chấn Lương.

Trương Chấn Lương hiểu ý, đứng dậy giấu chai nước suối đựng đầu thuốc lá ra sau lưng.

“Ra hết đi, đi ra hết đi.” Vị bác sĩ bực mình xua tay.

Đoàn Hồng Khánh đứng lên, tươi cười lấy lòng bác sĩ, “Bác sĩ, phiền anh quan tâm giúp.”

Dứt lời, ông quay đầu về phía Đỗ Thành, “Ông nghỉ ngơi cho khỏe - nếu dám chạy, tôi sẽ nhốt ông lại.”

Đỗ Thành xắn tay áo lên, chuẩn bị để y tá đo huyết áp, “Tôi ở bệnh viện thì có khác gì bị nhốt đâu hả?”

Đoàn Hồng Khánh không nói gì, đưa tay ra gõ vào Đỗ Thành, có ý nghiêm khắc cảnh báo.

“Được rồi, được rồi.” Đỗ Thành không còn cách nào khác, “Tôi nghe lời ông, được chưa?”

Nét mặt Đoàn Hồng Khánh dịu đi một chút, ông quay người ra hiệu cho mọi người đi ra. Đám cảnh sát thì nhau chào từ biệt Đỗ Thành.

Trương Chấn Lương lại ghé sát lại nói: “Sư phụ, ngày mai em lại đến thăm anh.”

“Đừng đến nữa.” Đỗ Thành xua tay, “Xử lý xong vụ án đi đã, biến đi.”

Trương Chấn Lương vỗ vỗ vào vai ông, rồi cùng Đoàn Hồng Khánh đi ra khỏi phòng bệnh.

Đỗ Thành nằm xuống giường bệnh, ngoan ngoãn làm theo lời bác sĩ.

Đo xong huyết áp và nhiệt độ, bắt đầu truyền dịch. Bác sĩ lại dặn dò mấy câu, Đỗ Thành nghe nhưng tâm trí còn để đi đâu, thỉnh thoảng lại ừ ừ đáp lời.

Sau khi bác sĩ và y tá rời đi, căn phòng bệnh rộng lớn chỉ còn lại một mình Đỗ Thành. Ông thu người lại trong chăn, chăm chú không rời mắt nhìn chất dịch truyền trong ống dẫn đang nhỏ từng giọt.

Nằm một lúc lâu, ông mới cảm giác thấy dưới vai có vật cứng, lôi ra xem, hóa ra là nửa bao thuốc Trung Nam Hải. Đỗ Thành nhòm người dậy nhìn về phía cửa, rút ra một điếu châm lửa.

Khói thuốc lơ lửng bay lên. Đỗ Thành nheo mắt, nhìn làn khói thuốc xanh nhạt uốn lượn rồi tan biến trước mắt.

Sắp chết rồi.

Cái tin này rất đột ngột, nhưng không hề khiến ông sợ hãi.

Hơn ba mươi năm trong nghề cảnh sát, cũng không phải là một hai lần đối mặt với ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Năm 1988, khi đang xử lý một vụ bạo hành gia đình, gã chồng có hành động bạo hành đột nhiên châm lửa đốt xăng.

Năm 1997, bao vây tổ chức mang tính chất xã hội đen lớn nhất của thành phố, bị bắn trúng liên năm phát súng sấm.

Năm 2002, bắt một tên cướp, bị đối tượng khả nghi ôm chặt lấy ngã từ trên cầu cạn xuống.

Năm 2007, giải cứu con tin trong một ngân hàng thương mại, phải đối mặt với tên bắt cóc quanh người giắt đầy thuốc nổ.

...

Lần này thì không thoát được nữa rồi.

Khỏe miệng Đỗ Thành hơi nhếch lên. Chết, không hề đáng sợ. Ông đã chết từ hai mươi ba năm trước rồi.

Đối với ông, đó là con đường trở về mà ông đã khao khát từ lâu.

Đi vào lớp học, Ngụy Quýnh chọn một vị trí khuất và ngồi xuống, rón rén lấy một cốc sữa đậu nành còn ấm ra uống. Vừa quá 8 giờ, cô giáo có dáng người thấp béo, tóc cắt ngắn vén tai bước lên bục giảng. Ngụy Quýnh ngậm ống hút ở miệng, lấy cuốn giáo trình Luật đất đai trong cặp sách ra, khoảnh khắc nhìn thấy bìa sách, cậu bỗng nhớ đến một việc.

Cậu nhìn một vòng xung quanh lớp học, quả nhiên là không thấy Nhạc Tiêu Tuệ đâu.

Trốn học thật đấy. Ngụy Quýnh cười thầm. Cô Vương dạy môn Luật đất đai bị sinh viên gọi là “bà đất đai”, là một trong những “cảnh sát bắt tội phạm” nổi tiếng của khoa Luật, không chỉ ghê gớm khi cho sinh viên trượt, mà tiết học nào cũng bắt buộc phải điểm danh, sinh viên nào vắng mặt ba lần thì sẽ không được thi luôn.

Quả nhiên là như vậy, sau khi uống một ngụm trà, “bà đất đai” liền chậm rãi lấy cuốn sổ tay giảng dạy ra, bắt đầu điểm danh.

Những tiếng đáp điểm danh vang lên khắp lớp học, Ngụy Quýnh tự dừng bỗng thấy căng thẳng. Nhạc Tiêu Tuệ có nói sẽ bảo bạn cùng phòng đỡ cho, không biết “đỡ” là đỡ thế nào.

Rất nhanh chóng, “bà đất đai” đã gọi đến tên Nhạc Tiêu Tuệ, một tiếng “có” nghèn nghẹn vang lên ở dãy ghế phía sau.

Ngụy Quýnh vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía tiếng đáp. Một cô gái tóc dài giấu mặt sau cuốn giáo trình đang mở, vừa bỏ bàn tay che miệng xuống.

“Bà đất đai” ngẩng đầu lên, dường như hơi do dự, “Nhạc Tiêu Tuệ, đứng lên.”

Cô gái tóc dài không dám lên tiếng nữa, cúi đầu không nói gì. Lớp học vang lên những tiếng cười rúc rích.

“Bà đất đai” sầm mặt: “Vừa nãy ai đáp “có” cho Nhạc Tiêu Tuệ hả?”

Cô gái tóc dài mặt ngơ ngác, nhìn ngó xung quanh theo các bạn khác. Ngụy Quýnh cố gắng không nhìn về phía cô, nghĩ bụng thế này mà gọi là đỡ cho ấy hả, nguy hiểm quá.

“Bà đất đai” thấy không có ai đứng ra tự thú, cũng không có ý truy cứu, lấy bút mực ra đánh một dấu gạch chéo vào bên cạnh tên của Nhạc Tiêu Tuệ.

“Nhạc Tiêu Tuệ, bỏ tiết một lần.” “Bà đất đai” nhìn từ phía trên cặp mắt kính, “Nếu còn ai nói “có” giúp, sẽ xử lý theo tội đồng phạm!”

Sau khi điểm danh xong, giờ học bắt đầu. Luật đất đai vốn đã khô khan, “bà đất đai” gần như là đọc giáo trình, khiến cho sinh viên càng khó mà có hứng thú. Ngụy Quýnh miễn cưỡng lắng nghe mấy chục phút, sau đó tâm trí bắt đầu phân tán.

Đầu tiên nghĩ đến chuyện vắng mặt của Nhạc Tiêu Tuệ, cũng không biết cô đã bị “bà đất đai” tóm được mấy lần, liệu còn được thi không.

Sau đó nghĩ đến chuyện Nhạc Tiêu Tuệ bỏ cả học để đi mua thức ăn cho mèo, và nghĩ đến bọn chó mèo ở trạm cứu trợ động vật hoang.

Tiếp đó là bài tập môn Thực tiễn xã hội của mình.

Tiếp nữa là tòa nhà nhỏ ba tầng và ông Kỷ.

Nghĩ đến ông Kỷ, Ngụy Quýnh đưa một tay lên chống cằm, tay kia nghịch chiếc bút bi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Thời tiết hôm nay hơi ảm đạm, không có nắng, tất cả mọi vật ngoài trời đều mất đi sắc màu, giống như một tấm ảnh đen trắng. Những cái cây rụng hết lá và những tòa giảng đường màu xám, đều như thể bị bao trùm bởi một lớp sương mỏng, nhìn không hề có một chút sức sống.

Nghe nói, đối với người già, thời gian khó chịu nhất là mùa đông. Thứ nhất, đây là mùa hay phát những bệnh liên quan đến tim mạch, thần kinh hay hô hấp; Thứ hai, khắp mọi chỗ đều là cảnh héo tàn thê lương, thế nào cũng khiến cho người ta có cảm giác bước vào tuổi xế chiều, đã sắp đi đến tận cùng của cuộc đời. Ngay cả những thanh niên như Ngụy Quýnh cũng không vui vẻ phấn chấn nổi, huống hồ những người già cô đơn không nơi nương tựa như Kỷ Càn Khôn.

Không biết trong căn phòng nhỏ của ông Kỷ, lúc này có ảm đạm ngọt ngào như vậy không?

Ngụy Quýnh khẽ thở dài, quay đầu lại, nhìn “bà đất đai” đang cầm cuốn giáo trình trên bục giảng đọc diễn cảm, nhưng đầu óc không thể nào tập trung được.

Tự đáy lòng mình, cậu thấy thương cho ông Kỷ. Ông Kỷ sưởi nắng, đọc sách, hút thuốc, tự nấu cơm, tìm hiểu một vấn đề pháp luật một cách không cần thiết, tất cả đều trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại của mình, khổ sở chống chọi với số mệnh. Ông cụ muốn nuôi dưỡng một đóa hoa hi vọng trong cuộc sống như tù ngục, để nó lớn lên trong cô độc, bùng nổ rạng rỡ, và thuyết phục mình trong sắc màu rực rỡ và hương hoa thoang thoảng rằng: Ta chưa già. Cho dù ta không thể tự đi lại, chỉ có thể quan sát cuộc sống thế tục sau cánh cửa sắt, nhưng ta vẫn thuộc về nhân gian.

Nhạc Tiêu Tuệ mất tích nguyên một ngày, cho đến tận lúc ăn tối, Ngụy Quýnh mới nhìn thấy cô ở nhà ăn.

Mặc dù nét mặt mệt mỏi, nhưng tâm trạng Nhạc Tiêu Tuệ có vẻ rất vui. Lúc xếp hàng mua cơm, cô nhìn thấy Ngụy Quýnh, mỉm cười vẫy tay chào cậu.

Mấy phút sau, Nhạc Tiêu Tuệ xách mấy chiếc túi nilon bước tới, ngồi phịch xuống chỗ đối diện với Ngụy Quýnh.

“Mệt chết đi được.”

“Đi chăm sóc lũ chó mèo hả?” Ngụy Quýnh ngẩng đầu lên, nhìn Nhạc Tiêu Tuệ vịn mở một chai hồng trà lạnh, ừng ực tu hết luôn nửa chai.

“Chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ lấy ra một chai hồng trà lạnh khác, đưa cho Ngụy Quýnh, “Mời cậu đấy.”

“Cảm ơn cậu.” Ngụy Quýnh đẩy bát đĩa qua một bên, “Cậu ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ cười hì hì, “Ăn cùng với một con mèo con.”

“Ha ha.” Ngụy Quýnh cũng bật cười, chỉ vào ống tay áo cô, “Có thể nhận ra được.”

Nhạc Tiêu Tuệ cúi đầu nhìn, nhặt bỏ mấy cụm lông mèo màu trắng lẫn màu xám trên ống tay áo.

“Một con mèo Mỹ lông ngắn, đáng yêu vô cùng, rất bám người.” Nhạc Tiêu Tuệ hơi bĩu môi, “Chủ nuôi ác thật đấy.”

“Còn phải đi mấy lần nữa?”

“Một lần.” Nhạc Tiêu Tuệ thở dài, “Bài tập môn Thực tiễn xã hội sắp hoàn thành rồi, cậu thì thế nào?”

“Cũng thế, tớ cũng phải đi một lần nữa.”

“Viện Kính lão chắc là chán lắm nhỉ?” Nhạc Tiêu Tuệ lại uống một ngụm hồng trà lạnh, “Nói những chuyện gì với các cụ già?”

“Tớ không thấy chán.” Ngụy Quýnh nghĩ đến ông Kỷ, “Có một ông cụ rất thú vị.”

“Ồ?” Nhạc Tiêu Tuệ bắt đầu có hứng, “Kể xem nào.”

Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ một lát rồi kể sơ qua về mọi chuyện của ông Kỷ. Nhạc Tiêu Tuệ lắng nghe rất chăm chú, vừa nghe vừa cười.

“Nhiều tuổi thế rồi mà vẫn ham học, ông cụ thật cá tính quá.” Nhạc Tiêu Tuệ chớp chớp mắt, “Rất đẹp lão đúng không?”

“Cũng tạm tạm.” Ngụy Quýnh trả lời thành thật.

“Ha ha, tớ thật sự muốn gặp một lần.”

“Được thôi, lần sau môn Thực tiễn xã hội đi theo tớ nhé.”

“Không được.” Nhạc Tiêu Tuệ lắc đầu, “Tớ còn phải đến trạm cứu trợ chứ - phải mua thuốc cho Hạt Đậu Nhỏ¹, nó bị bệnh ngoài da.”

1. Tên nhân vật Totto-chan được dịch ra tiếng Trung là Hạt Đậu Nhỏ.

“Hạt đậu nhỏ?”

“Con mèo Mỹ lông ngắn ấy.” Nhạc Tiêu Tuệ cười, “Tớ gọi nó là Hạt Đậu Nhỏ.”

“Lại trốn học à?” Ngụy Quýnh cũng cười, “Hôm nay cậu đã bị “bà dất đai” tóm được một lần rồi đấy.”

“Không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ hất tóc, “Vẫn còn cơ hội cho hai lần nữa, có điều hôm nay làm Nguyệt Nguyệt khiếp vía.”

Ngụy Quýnh nhớ đến cô gái tóc dài, “Ha ha, suýt nữa thì thành đồng phạm.”

“Chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ vỗ vào chiếc đùi gà to trong túi nilon, “Cho nên phải vỗ về một tí.”

“Lũ chó mèo ấy khiến cậu quấy luyến thế cơ à?”

“Ừ. Cậu không nhìn thấy mắt chúng nó, mong ngóng có người vuốt ve một tí, bế một tí.” Nhạc Tiêu Tuệ rưng rưng nước mắt, “Có một con chó nhỏ, bị bỏ rơi đến ba lần, thấy người nào cũng lấy lòng. Lúc tớ đi, nó đuổi theo rất xa.”

Không biết tại sao, Ngụy Quýnh bỗng nhớ đến dáng vẻ ông Kỷ ngồi trước cánh cổng sắt.

“Đáng thương.”

“Chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ nghịch chiếc túi nilon bên tay, “Sau khi xong môn Thực tiễn xã hội, tớ vẫn muốn đi.”

“Vì sao?”

“Được cần đến, được là chỗ dựa.” Nhạc Tiêu Tuệ quay đầu nhìn vào mắt Ngụy Quýnh, khóe miệng thoáng nụ cười, “Cảm giác đó rất tuyệt.”

Ngụy Quýnh cũng nhìn vào mắt cô, “Sau này cậu sẽ là một người mẹ tốt.”

“Dào! Xa xôi quá.” Nhạc Tiêu Tuệ vặn mở nắp chai hồng trà lạnh, lắc nhẹ, “Bọn chúng vừa ngoan ngoãn hiền lành, vừa trong sáng, bị bỏ rơi, bị làm tổn thương hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn tuyệt đối tin tưởng con người. Tớ thà ở bên cạnh chúng nó.”

Cô ngẩng cổ lên, uống hết sạch thứ chất lỏng màu nâu trong chai.

“Con người thật đáng sợ.”

Đỗ Thành gõ mấy nhát vào cửa văn phòng cục trưởng, đẩy cửa bước vào. Đoàn Hồng Khánh ngồi trước bàn, đang gọi điện thoại. Thấy

ông bước vào, Đoàn Hồng Khánh ngó ra, tiếp đó liền chỉ vào chiếc ghế salon cạnh tường, ra hiệu cho ông ngồi xuống.

Đỗ Thành liền ngồi xuống không hề khách khí, cầm thuốc lá trên bàn lên, châm một điếu và hút. Đoàn Hồng Khánh nói vắn tắt mấy câu rồi vội ngắt điện thoại, cau mày nhìn Đỗ Thành, đột nhiên lên tiếng: “Tôi không trị được ông, phải không ông Đỗ?”

Đỗ Thành không nói gì, cười hì hì. Đoàn Hồng Khánh đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, bước đến ngồi xuống cạnh Đỗ Thành, đấm một nhát vào vai ông.

“Đi đi, tự nhốt mình lại!”

Đỗ Thành vừa cười vừa né, tiện tay rút một điếu thuốc đưa cho Đoàn Hồng Khánh. Hai người ngồi yên lặng hút thuốc. Hút hết một điếu, Đoàn Hồng Khánh đứng dậy pha một cốc trà cho Đỗ Thành, đặt trước mặt ông.

“Ông Đỗ, tôi đã liên hệ với một ông bạn cùng học ở Bắc Kinh, công tác ở bệnh viện lớn, để nghĩ cách xem.”

Đỗ Thành bưng cốc trà lên, thổi cho lá trà trên miệng cốc dạt ra, cẩn thận nhấp một ngụm, “Cục trưởng Đoàn, mình quen nhau bao nhiêu năm rồi?”

“Hai mươi bảy năm. Hai mươi bảy năm bốn tháng.” Đoàn Hồng Khánh lập tức trả lời.

“Chà! Nhớ rõ thế?” Đỗ Thành ngạc nhiên.

“Vớ vẩn!” Đoàn Hồng Khánh sầm mặt, “Mẹ kiếp, mấy hôm nay toàn nghĩ về ông.”

Đỗ Thành lại cười, “Quen nhau lâu thế rồi, ông còn không hiểu tôi?”

“Ông Đỗ, bây giờ không phải là lúc gồng lên.” Giọng Đoàn Hồng Khánh dịu xuống, “Tìm xem có cách nào không, bây giờ khoa học kĩ

thuật phát triển như vậy...”

“Chả có tác dụng đêch gì đâu. Bác sĩ đã nói rất rõ, nhiều nhất được một năm.”

“Thế thì cũng không thể cứ cố chịu đựng đúng không?”

“Đằng nào thì cũng chả còn sống được bao lâu, tại sao tôi cứ phải khổ sở thế làm gì?”

Đoàn Hồng Khánh ngậy ra nhìn Đỗ Thành, bỗng bật cười, “Lão già này, ông không sợ chết thật hả?”

“Sợ cũng chả có tác dụng gì.” Đỗ Thành tựa vào ghế salon một cách thoải mái, nhấp một ngụm trà, “Chẳng thà làm việc gì đó mình muốn.”

“Nói đi.” Đoàn Hồng Khánh ngồi thẳng người dậy, chăm chú nhìn Đỗ Thành, “Ông muốn làm gì?”

“Điều tra một vụ án.” Đỗ Thành để cốc trà xuống, quay người về phía Đoàn Hồng Khánh, “Ông biết đấy.”

Đoàn Hồng Khánh ngớ ra, vẻ mặt kinh ngạc, tiếp đó trở nên rầu rĩ.

“Mẹ kiếp! Lại nữa.” Ông khoát tay rất mạnh, dường như muốn xua đuổi một thứ khiến người ta bức mình ở trước mắt đi, “Ông Đỗ, ông có thôi đi không.”

“Không thôi.” Nụ cười trên mặt Đỗ Thành dần biến mất, “Không điều tra rõ vụ án đó - thì không thôi.”

“Ông có bệnh hả?” Đoàn Hồng Khánh cao giọng, “Năm nay ông bao nhiêu tuổi rồi?”

Đỗ Thành không nói gì, nhìn thẳng vào Đoàn Hồng Khánh.

“Không nói? Được, tôi trả lời hộ ông, 58 rồi, còn hai năm nữa về hưu.” Đoàn Hồng Khánh nhìn ra phía cửa, dường như đang cố hết sức

kiềm chế giọng nói của mình, “Ông làm bao nhiêu năm rồi, mẹ kiếp, đồ đệ đã làm đội trưởng rồi mà đến cái chức trưởng phòng ông cũng không lên nổi, vì sao, trong đầu ông không rõ sao?”

“Rõ chứ.” Đỗ Thành nhướn mày lên, “Cho nên muốn phá một vụ án lớn mà lại, trước khi chết cũng được lên tí chức.”

“Phá cái chết tiệt.” Đoàn Hồng Khánh bực mình, “Vụ án đã kết thúc hơn hai mươi năm rồi, người đã bắn chết rồi, ông còn điều tra cái cục cứt gì hả?”

“Tôi vẫn giữ câu đó, không phải là anh ta.” Đỗ Thành bình tĩnh nhìn Đoàn Hồng Khánh, “Chúng ta đã bắt nhầm người.”

“Thôi được rồi. Tôi cũng không tranh luận với ông nữa.” Đoàn Hồng Khánh xua tay, đứng dậy, “Từ hôm nay trở đi, tôi cho ông nghỉ phép dài ngày, ông ngoan ngoãn ở yên đấy!”

“Được!” Đỗ Thành cũng không đòi co nữa, dập tắt thuốc, “Đằng nào thì tôi cũng sẽ còn tìm ông.”

Đoàn Hồng Khánh cau mày nhìn ông, “Tiền lương, tiền thưởng vẫn phát như cũ, bảo bọn Chấn Lương xếp lịch thay nhau đến chăm sóc ông.”

“Không cần.” Đỗ Thành lắc đầu, đứng dậy đi ra cửa, “Sắp cuối năm rồi, nhiều việc, cứ để chúng nó làm việc của mình, hơn nữa, tôi một mình cũng quen rồi.”

Vừa mở cửa, Đoàn Hồng Khánh lại gọi ông lại.

“Ông Đỗ,” Vẻ mặt Đoàn Hồng Khánh rất phức tạp, “Ông giữ gìn sức khỏe, vui vẻ... sống hết một năm này.”

Đỗ Thành nhìn ông mấy giây, mỉm cười, “Biết rồi.”

Ra khỏi văn phòng cục trưởng, Đỗ Thành đi thẳng vào thang máy, cẩn thận tránh mặt người quen, để không lại phải kể lại một lần nữa về bệnh tình, rồi lại phải nghe một lô lốc những lời an ủi.

Nửa tiếng sau, Đỗ Thành về đến nhà. Lúc mở cửa ra, một mùi ẩm mốc lẫn với bụi phả vào mặt. Đỗ Thành lăm bắm chửi tục một câu, khịt khịt mũi, đi thẳng vào trong bếp.

Trong chiếc nồi gang trên bếp ga, nửa nồi mì nấu với trứng gà đã mốc xanh. Đỗ Thành đổ mì vào thùng rác, rửa sạch nồi. Tiếp đó, ông mở tủ lạnh, lấy ra một cọng hành đã khô quắt, thái một chút hành hoa, đun nóng nồi, bỏ dầu vào, lúc cho hành hoa vào, “xèo” một tiếng, khói dầu bốc lên, căn phòng phủ đầy bụi trở nên có sinh khí.

Đỗ Thành đảo mấy nhát, thêm nước, đập nắp vung vào.

Trong lúc chờ nước sôi, Đỗ Thành cầm cái giẻ lên bắt đầu lau dọn, vừa lau sạch được cái bàn, bụng đã bắt đầu nhâm nhâm đau. Mồ hôi rịn ra trên mặt ông, sau khi cố gắng lau sạch chiếc khung ảnh trên cái tủ năm ngăn kéo, ông liền vứt cái giẻ sang một bên, ngồi xuống cạnh bàn thờ dốt.

Ngồi một lúc, chiếc nồi gang trên bếp ga vọng ra tiếng sôi bùng bực, từng luồng hơi nóng bốc ra từ mép vung nồi. Đỗ Thành lấy trong tủ lạnh ra một quả trứng gà, đập vỡ, thả vào nồi, rồi lại mở tủ bếp, tìm lấy một nắm mì, cho vào trong nồi đun.

Ăn xong bữa trưa đơn giản, Đỗ Thành hút một điếu thuốc, sắc mặt cũng trở nên hồng hào. Ông đi vào phòng ngủ, lôi ra một chiếc va li đựng quần áo bằng vải bạt kiểu cũ, khó nhọc xách ra phòng ăn. Đẩy bát mì sang một bên, ông đặt va li quần áo lên mặt bàn ăn, lau qua lớp bụi rồi mở khóa va li.

Trong va li là mấy túi hồ sơ bằng giấy bản đã ngả vàng, góc mép đã bị sờn, còn có rất nhiều ảnh và các bản phô tô văn bản xếp thành đống, cũng phủ đầy bụi.

Đỗ Thành nhấc một túi hồ sơ lên, lắc lắc cổ tay, từng mảng bụi lá tả rơi xuống. Ánh nắng mặt trời đầu giờ chiều chiếu qua song sắt cửa sổ vào phòng, thành những luồng sáng lốm đốm. Những hạt bụi li ti dần nở, bay lượn trong ánh nắng mặt trời, nhẹ nhàng rơi trên bàn ăn.

Đỗ Thành bình tĩnh nhìn mấy chữ mực đen đã phai màu trên túi hồ sơ.

Vụ án cưỡng dâm, giết người, phân tách thi thể hàng loạt 9.11, năm 1990.

Chương 5: CHỖN NHÂN GIAN

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, nhìn số “3” trên bức tường cạnh lối đi trong tòa nhà, cảm giác mồ hôi trên trán tứa ra. Ông bám chặt vào lan can cầu thang, thở dốc một lúc rồi tiếp tục nhấc chân leo lên.

Đi đến cửa nhà ở tầng 5, Lạc Thiếu Hoa lấy chìa khóa ra, nhẹ nhàng vặn mở cánh cửa sắt, lặng lẽ bước vào phòng khách, đặt làn thức ăn trên tay lên bàn ăn. Hai căn phòng ngủ vẫn đóng chặt cửa, thỉnh thoảng lại có tiếng ngáy nhẹ từ trong phòng vọng ra. Lạc Thiếu Hoa ngồi xuống cạnh bàn, vừa thở chậm lại vừa nhìn đồng hồ trên tường.

5 giờ 25 phút sáng. Sắc trời ngoài cửa sổ đã không còn tối đen như mực như lúc này, chân trời thấp thoáng hiện ra những đường trắng. Hơi thở của Lạc Thiếu Hoa dần dần trở lại bình thường, ông đứng dậy đi vào bếp, lấy một chiếc đĩa sứ màu trắng trong tủ bếp, trở lại cạnh bàn ăn, mở một chiếc túi nilon trong chiếc làn đựng thức ăn ra, mùi thơm của quấy rán phả vào mặt. Ông xếp quấy ngay ngắn vào đĩa, lại lấy ra mấy cốc sữa đậu nành, cắm ống hút vào từng cốc một. Tiếp đó, ông xách chiếc làn đựng thức ăn vào trong bếp, bỏ mấy loại rau xanh theo từng loại vào trong tủ lạnh. Làm xong hết những việc này, ông lại nhìn đồng hồ một lần nữa: 5 giờ 40 phút.

Người nhà ít nhất cũng phải 6 giờ mới dậy. Lạc Thiếu Hoa trở lại ngồi bên cạnh bàn, mở chiếc đài bán dẫn, điều chỉnh cho âm thanh bé đi, yên lặng lắng nghe một chương trình dưỡng sinh giữ gìn sức khỏe.

Dần dần, màu trời ngoài cửa sổ sáng lên từng chút một, tiếng xe cộ, tiếng người cũng mỗi lúc một rõ hơn. Đây là thời tiết sương mù, cả thành phố bị bao trùm trong màu trắng dày đặc. Vừa quá 6 giờ, từ phòng con gái vọng ra tiếng chuông báo thức vui nhộn. Mấy phút sau, Lạc Doanh mặc áo ngủ lạch bạch bước ra, vừa dụi mắt vừa chào bố, rồi đi vào nhà vệ sinh. Lạc Thiếu Hoa cũng đứng dậy, lấy tay sờ thử nhiệt độ

của quấy và sữa đậu nành, bưng một phần vào phòng ngủ của mình và vợ.

Kim Phượng đã tỉnh dậy từ lâu, nằm trên giường, đeo kính lão đọc sách. Thấy ông bước vào, Kim Phượng định nhòm dậy, liền bị Lạc Thiếu Hoa ấn vào vai.

“Cứ nằm đi.” Lạc Thiếu Hoa để đồ ăn sáng lên chiếc tủ đầu giường, đưa tay sờ trán vợ, “Sữa đậu nành không nóng lắm, có cần làm nóng một tí không?”

“Không cần đâu.” Kim Phượng uống một ngụm sữa đậu nành, “Anh dậy sớm thế?”

“Ừ, không ngủ được.” Lạc Thiếu Hoa ngồi xuống cạnh giường, bẻ một chiếc quấy ra thành từng miếng nhỏ.

“Lại gặp ác mộng à?” Kim Phượng đặt tay lên tay Lạc Thiếu Hoa.

Lạc Thiếu Hoa không trả lời, khẽ gật đầu.

“Lần sau mà ra ngoài sớm thế thì gọi em một tiếng.” Kim Phượng khẽ xoa lên mu bàn tay Lạc Thiếu Hoa, “Mở mắt ra không trông thấy anh, em thấy trong lòng cứ không yên tâm thế nào ấy.”

Lạc Thiếu Hoa đáp “ừ” rồi nhìn Kim Phượng cười, “Mau ăn đi, anh đi xem bọn trẻ thế nào.”

Rất nhanh chóng, căn hộ nhỏ có hai phòng ngủ kiểu cũ đã tràn ngập các loại âm thanh: thời sự buổi sáng, tiếng vỗ nước rửa mặt, tiếng uống sữa đậu nành, tiếng máy sấy tóc ù ù, tiếng xả nước bồn cầu, tiếng Lạc Doanh giục con trai Hường Xuân Huy.

Lạc Thiếu Hoa bận rộn trong phòng bếp và phòng khách, mắt luôn nhìn theo con gái và cháu ngoại. Từ sau khi con gái li dị, ngoài việc chăm sóc vợ, chuyện ăn uống ngủ nghỉ của Lạc Doanh và Hường Xuân Huy cũng đều do một tay Lạc Thiếu Hoa lo liệu. Ông không thấy đó là gánh nặng, mà lại lấy làm vui. Làm cảnh sát hơn ba mươi năm, sau khi

về hưu, có thể cố gắng bù đắp cho những thiệt thòi của hai mẹ con Kim Phượng.

Đồng hồ chỉ 7 giờ, con gái và cháu ngoại đều đã ăn sáng, vệ sinh cá nhân xong xuôi. Thời gian bận rộn buổi sáng đã có thể đi đến hồi kết, Lạc Thiếu Hoa ngồi bên bàn ăn, cầm một chiếc quẩy lên, vừa gặm một miếng thì nghe thấy điện thoại di động của mình phát ra một tiếng chuông báo. Lạc Thiếu Hoa lau tay, cầm điện thoại di động lên xem tin nhắn. Liếc qua một cái, ông lập tức ngừng nhai, thần người. Tiếp đó, ông gọi Lạc Doanh đang đi giày ở cửa.

“Doanh Doanh, hôm nay gọi taxi đưa con đi nhé.” Lạc Thiếu Hoa nuốt vội miếng quẩy trong mồm, “Bố cần dùng xe.”

“Dạ?” Lạc Doanh ngạc nhiên quay đầu lại, “Để con đưa bố đi.”

“Không cần đâu.” Giọng Lạc Thiếu Hoa kiên định quả quyết.

Lạc Doanh nhìn ông, khẽ thở ra một hơi. Đây mới là hình ảnh người bố mà cô quen thuộc: trầm mặc ít nói, kín như bưng về chuyện công việc. Một tiếng đồng hồ trước, ông già với ánh mắt hiền từ, giọng nói dịu dàng, thậm chí hơi nhiều lời ấy đã bị ngăn cách hoàn toàn bởi một lớp vỏ bọc cứng rắn.

Cô hiểu rõ như lòng bàn tay về màu sắc, mùi vị, chất liệu của lớp vỏ bọc này, cũng biết rõ rằng lúc này mình không thể kéo bố ra được. Chính vì vậy, Lạc Doanh không truy hỏi nữa, chỉ lấy chìa khóa ô tô ra để lên bàn ăn, rồi đưa con rời khỏi nhà.

Lạc Thiếu Hoa ngồi yên, sau khi nghe thấy tiếng cửa sắt đóng lại, tiếng chốt cửa vang lên, ông mới cầm điện thoại di động lên, xem đi xem lại tin nhắn đó, rồi chậm rãi ăn nốt bữa sáng.

Rửa sạch sẽ bát đĩa, Lạc Thiếu Hoa rót đầy nước vào chiếc bình giữ nhiệt, cho Kim Phượng uống thuốc, nhìn bà ngủ rồi mới mặc áo khoác vào và đi ra ngoài.

Mặc dù đã lâu lắm rồi không sờ vào vô lăng xe, nhưng động tác thuần thục gần như bản năng vẫn khiến Lạc Thiếu Hoa có chút phần chần khi khởi động ô tô. Khi chiếc xe Santana màu xanh thẫm hòa vào dòng xe đông đúc vào giờ giao thông cao điểm, Lạc Thiếu Hoa thậm chí còn sờ vào thắt lưng theo thói quen, định kiểm tra xem vỏ bao súng đã cài chắc chưa.

Trống không. Lạc Thiếu Hoa gần như bình tĩnh, lòng ông chùng xuống, nơi định đi, là nơi mà ông không hề muốn kết nối với những năm tháng sự nghiệp của mình.

Chỉ có điều, rất nhiều việc, không phải là ông “muốn” hoặc là “không muốn”, là có thể dễ dàng gạt bỏ được.

Lạc Thiếu Hoa thầm nghĩ rằng, khẽ nhấn chân, chiếc xe lao đi trong sương mù về ngoại ô phía tây.

Bệnh viện An Khang nằm ở khu vực ngoại ô thành phố, đã có gần ba mươi năm lịch sử kể từ khi xây dựng. Khác với những bệnh viện lớn được trang hoàng bề thế trong thành phố, bệnh viện An Khang trông giống như một ngôi trường tiểu học làng tiêu điều cũ nát. Lạc Thiếu Hoa dừng xe ở ven một con đường đất, ngắm nhìn từ xa cánh cổng làm bằng những song sắt đã loang lỗ vết hoen gỉ của bệnh viện.

Lúc này mặt trời đã lên cao, nhưng sương mù vẫn chưa tan hết. Bệnh viện An Khang đang vào khoảng thời gian ăn sáng, những luồng hơi nóng nghi ngút bay lên trong sân, hòa lẫn trong sương mù, khiến người và cảnh vật đều mờ mờ ảo ảo. Lạc Thiếu Hoa quay cửa kính ô tô xuống một nửa, chăm chú thuốc lá, lặng lẽ chăm chú ngắm nhìn bệnh viện phủ trong sương mù.

Hơn hai mươi năm nay, gần như tháng nào Lạc Thiếu Hoa cũng đến bệnh viện An Khang một lần. Nhưng, ông vẫn không sao hiểu nổi, rõ ràng là nơi điều trị bệnh nhân tâm thần, tại sao lại gọi là bệnh viện “An Khang”.

An Khang, nếu những người bệnh đều được an khang thì tốt. Lạc Thiếu Hoa dập tắt điều thuốc, nhìn đồng hồ đeo tay, 8 giờ 25 phút. Ông quay cho cửa kính xuống hết, để nhiều không khí lạnh tràn vào buồng lái hơn. Sau khi hắt hơi liền mấy cái, Lạc Thiếu Hoa tỉnh táo hoàn toàn. Ông đi rất chậm, bước chân hơi loạng choạng, như thể vô cùng sợ hãi, lại có phần do dự.

Lạc Thiếu Hoa ngồi thẳng người, trợn mắt nhìn hăn.

Dần dần, những đường nét của người đó cũng trở nên rõ ràng trong lớp sương mù dày đặc. Đó là một gã đàn ông cao khoảng 1m75, chừng 50 tuổi, người gầy, mái tóc xơ cứng, rối bù, mặc một chiếc áo bông không nhận ra được là màu gì, khoác một chiếc túi du lịch giả da rất lớn màu đen trên vai phải, tay trái xách một chiếc túi lưới, trong túi là một chiếc chậu rửa mặt trắng men. Các vật dụng như bàn chải, ca đánh răng, xà phòng... ở bên trong kêu lách cách.

Lạc Thiếu Hoa cảm thấy cổ họng đột nhiên bị bóp chặt - Đúng là hăn, không sai.

Gã đàn ông đi đến cổng, như thể bó tay bất lực trước cánh cổng sắt trước mặt. Rất nhanh chóng, một bảo vệ thấp béo từ trong phòng trực đi ra. Nhìn thấy anh ta, gã đàn ông liền lùi lại mấy bước, người co lại, như thể sẵn sàng ôm đầu ngồi thụp xuống bất cứ lúc nào. Người bảo vệ đi đến trước mặt hăn, lên tiếng hỏi gì đó. Gã đàn ông ngậy ra nhìn nhân viên bảo vệ mấy giây, bỏ chiếc túi du lịch xuống, lấy một tờ giấy trong túi áo ra đưa cho bảo vệ. Người bảo vệ cầm lấy tờ giấy, đọc qua, rồi quay người mở cổng sắt. Gã đàn ông nhìn chăm chăm vào chiếc cổng sắt đã mở ra một khe, không nói gì, cũng không động đậy. Cho đến khi nhân viên bảo vệ sốt ruột xua tay, hăn mới bước từng bước một đi ra, người cứng đờ.

Cánh cổng sắt đóng lại sau lưng hăn, khóa lại như cũ. Gã đàn ông đứng trước cổng, chậm rãi nhìn một vòng xung quanh, như thể cảm thấy mọi thứ trước mắt đều xa lạ. Phải đến năm phút sau, hăn mới cất bước, loạng choạng đi về phía bến xe buýt bên đường.

Đầu óc Lạc Thiếu Hoa trống rỗng, ánh mắt ông máy móc dõi theo gã đàn ông, nhìn hẩn ngẩn cổ lên, chăm chú đọc tấm biển chỉ dẫn ở bên xe buýt.

Rất nhanh chóng, gã đàn ông dường như đã chọn được điểm đến, yên lặng đứng tại chỗ chờ xe buýt. Lúc này, sương mù đã tan, mặt mũi hình dáng gã đàn ông hiện ra rõ ràng.

Lạc Thiếu Hoa đưa bàn tay đã lạnh cóng của mình ra, quay cửa sổ xe lên, chăm chú theo dõi gã đàn ông ở cách đó mấy chục mét qua lớp kính.

Hắn đã gầy đi rất nhiều, mái tóc xơ cứng đã bạc cả nửa. Những đường nét trên khuôn mặt rõ nét góc cạnh như được khắc bằng dao, đôi mắt đầy chết chóc, không có tình cảm, không có linh hồn.

Lạc Thiếu Hoa lặng lẽ siết chặt nắm đấm, cảm giác từng đợt lạnh đang chầm chậm ngấm khắp cơ thể.

Rất nhanh chóng, một chiếc xe buýt cũ kỹ dừng lại bên đường, gã đàn ông xách chiếc túi du lịch bước lên xe. Ống khói xe buýt phả ra luồng khói đen kịt, phành phạch rời đi.

Lạc Thiếu Hoa quay đầu lại, phát hiện thấy toàn bộ cơ thể mình đã cứng đờ như một tấm sắt. Ông khởi động ô tô, bám theo chiếc xe buýt.

Trong buồng lái lạnh buốt như bên ngoài. Lạc Thiếu Hoa rét run, cố gắng cầm chặt vô lăng, mắt dán chặt vào chiếc xe buýt phía trước. Bỗng nhiên, ông giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay.

Ngày 7 tháng 1, 9 giờ 1 phút sáng.

Con ác quỷ đã trở lại chốn nhân gian.

Chiếc xe buýt đi vào khu vực trung tâm thành phố, gã đàn ông xuống xe ở tòa nhà hiệu sách Tân Hoa, rồi lại lên một chiếc xe buýt khác. Hắn dường như không chú ý thấy Lạc Thiếu Hoa đang bám theo, chỉ ngồi bên cửa sổ xe, lặng lẽ ngắm nhìn quang cảnh đường phố.

Nửa tiếng sau, gã đàn ông lại xuống xe ở phố Hưng Hoa Bắc, sau khi đi bộ bảy trăm mét về phía đông, hần bước vào cổng nhà máy mì chính Trúc Xanh. Lạc Thiếu Hoa cho xe đỗ ở một chỗ cách cổng nhà máy không xa, ngồi trong buồng lái theo dõi nhất cử nhất động của hần.

Trong phòng trực, gã đàn ông nói mấy câu với nhân viên gác cổng. Người gác cổng trạc tuổi hần rõ ràng rất nghi hoặc về hần, nhưng vẫn gọi một cú điện thoại theo yêu cầu của hần. Trong quá trình ấy, gã đàn ông cứ đứng sừng sững ở đó, mặt không chút sắc thái biểu cảm. Mấy phút sau, một thanh niên mặc áo lông vũ màu xanh xám vội vàng đi đến, nói chuyện với gã đàn ông một lúc rồi dẫn hần rời khỏi phòng trực ban.

Sau đó là hơn hai tiếng đồng hồ chờ đợi. Lạc Thiếu Hoa cũng không sốt ruột. Ông đã đoán ra mục đích chuyến viếng thăm này của gã đàn ông, cũng biết tiếp đó hần sẽ đi đâu. Điều này khiến ông có đủ thời gian để vạch định hành động tiếp theo. Có điều, cho dù là như vậy, Lạc Thiếu Hoa vẫn thấy rối bời. Thông tin đến quá đột ngột, ông hoàn toàn không ngờ rằng gã đàn ông lại ra viện vào lúc này. Vốn tưởng rằng con người này và sự việc đó sẽ vĩnh viễn bị phong kín trong bệnh viện An Khang, vốn tưởng rằng mình có thể rút lui khi đã thành công, nghỉ ngơi dưỡng già, nhưng sự xuất hiện đột ngột của hần, đã đập tan kế hoạch tương lai của Lạc Thiếu Hoa. Lần đầu tiên ông cảm nhận được sự bất lực sau khi cởi bỏ bộ quân phục cảnh sát.

Làm thế nào? Không có tường cao cổng sắt, phải không chế hần bằng cách nào?

Đang suy nghĩ mông lung thì cánh cổng sắt của nhà máy mì chính Trúc Xanh đột nhiên mở ra, một chiếc xe tải nhỏ màu xám lao ra. Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện thấy gã đàn ông đang ngồi ở giữa hàng ghế sau. Lạc Thiếu Hoa vút đầu thuốc lá đi, cuống cuồng khởi động ô tô, bám theo sau.

Chiếc xe tải chỉ đi một quãng đường chưa đến năm phút, liền dừng lại ở một tòa nhà dân cư trong khu Vườn Trúc Xanh. Lạc Thiếu Hoa không bám sát, vì ông nắm rõ khu dân cư này như lòng bàn tay, càng biết

rõ rằng lúc này cán bộ phòng hậu cần của nhà máy mì chính Trúc Xanh đang dẫn hẫn đến phòng 501, đơn nguyên 4, tòa nhà số 22. Đó là căn hộ mà bố của gã đàn ông được nhà máy Trúc Xanh phân cho, cũng là tài sản duy nhất mà bố mẹ hẫn để lại. Trong thời gian hẫn điều trị trong bệnh viện, căn hộ này được giao cho nhà máy mì chính trông nom hộ. Khoảng nửa tiếng sau, chiếc xe tải phóng ra khỏi khu dân cư, gã đàn ông đã không còn ở trên xe. Lạc Thiếu Hoa khởi động ô tô, chậm chậm tiến vào khu Vườn Trúc Xanh, đi thẳng đến tòa nhà số 22.

Phòng 501 đơn nguyên 4. Lạc Thiếu Hoa tìm được đến ô cửa sổ đó bằng trí nhớ không hề khó khăn gì. Lúc này, cánh cửa bằng gỗ sơn màu xanh lam đang mở to, có thể nhìn thấy tấm rèm dày màu xám đang đung đưa liên tục theo gió. Lạc Thiếu Hoa chăm chú nhìn ô cửa sổ đó một lúc rồi lấy điện thoại di động ra, bấm một số.

Mấy giây sau, tiếng một người đàn ông vang lên trong điện thoại.

“A lô, chào cảnh sát Lạc.”

“Bác sĩ Tào, sáng nay tôi đã nhận được tin nhắn của anh.” Lạc Thiếu Hoa dừng lại giây lát, dường như không muốn nói ra tên của gã đàn ông, “Về Lâm Quốc Đống.”

“Ồ, ông ta chắc là đã ra viện rồi.” Giọng bác sĩ Tào có vẻ mệt mỏi, “Để tôi kiểm tra một tí.”

“Không cần đâu, tôi nhìn thấy ông ta ra viện.”

Sau đó, là một khoảng im lặng. Cuối cùng, bác sĩ Tào không kìm được lên tiếng hỏi: “Sao, có vấn đề gì không?”

“Vấn đề?” Lạc Thiếu Hoa bỗng không biết nói gì, “Các anh... khẳng định rằng ông ta đã được chữa khỏi?”

“Cái này, cái này thì tất nhiên.” Bác sĩ Tào bỗng lắp bắp, “Có điều, ông ta vẫn phải đến bệnh viện tái khám định kỳ...”

“Cũng có nghĩa là, các anh không thể đảm bảo được là ông ta sẽ không xảy ra chuyện nữa,” Lạc Thiếu Hoa sốt ruột ngắt lời ông ta, “Đúng không?”

“Cảnh sát Lạc, việc điều trị bệnh tâm thần không giống như những căn bệnh khác, có những tham số và chỉ tiêu rõ ràng.” Giọng bác sĩ Tào cũng trở nên cứng rắn, “Một trong những đặc thù của nó là bệnh tình luẩn quẩn, tỉ lệ tái phát cao.”

“Nhưng tháng trước các anh còn cho rằng ông ta cần phải tiếp tục điều trị!”

Bác sĩ Tào im lặng một lúc, thở dài, “Chuyện này nói ra thì dài lắm.”

“Anh nói xem.”

“Hôm khác đi. Hôm nay tôi rất bận, hôm nào ông đến bệnh viện, chúng ta sẽ nói chuyện tường tận.” Bác sĩ Tào do dự giây lát rồi hỏi về thăm dò: “Cảnh sát Lạc, theo tôi biết, ông không phải là người nhà của Lâm Quốc Đống, tại sao ông lại quan tâm đến ông ta như vậy? Trước khi bác sĩ Chu về hưu...”

Lạc Thiếu Hoa không nghe ông ta nói hết, ngắt luôn điện thoại.

Cho dù có làm rõ được nguyên do Lâm Quốc Đống được ra viện hay không, bây giờ hẳn đã trở lại xã hội, đây là một hiện thực không thể không đối mặt. Quãng đời làm cảnh sát ba mươi năm đã dạy cho Lạc Thiếu Hoa rất nhiều điều, một trong những điều đó là không được có ảo tưởng không thực tế về bất cứ việc gì. Ông đã đưa ra dự đoán xấu nhất về việc này, còn việc ông phải làm là cố gắng hết sức để dự đoán đó không trở thành hiện thực.

Lạc Thiếu Hoa khởi động ô tô, ông biết rõ mình đã mất đi rất nhiều quyền lợi và điều kiện thuận tiện của ngành sau khi nghỉ hưu, vì vậy, ông phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Điều ông không biết là, lúc này, Lâm Quốc Đống đang đứng trước cửa số phòng 501 đơn nguyên 4, yên lặng theo dõi ông và chiếc xe Santana màu xanh thẫm, trên mặt thoáng hiện ra nụ cười.

Chương 6: BẠN

Ông Kỷ không có ở trong phòng.

Ngụy Quýnh vắt cái giẻ lên thành ghế, lau hai tay vào quần bò, nghĩ xem có nên ở trong phòng đợi ông Kỷ không. Đang nghĩ thì Trương Hải Sinh xách chiếc chổi lau nhà đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Ngụy Quýnh, cũng ngớ ra.

“Ông Kỷ đâu?”

“Không biết.” Ngụy Quýnh thật thà trả lời, “Em vừa vào.”

“Cái ông già này, đi lang thang gì chứ.” Trương Hải Sinh liếc mắt nhìn Ngụy Quýnh, “Sao cậu lại đến?”

“Dạ?” Ngụy Quýnh né tránh ánh mắt của Trương Hải Sinh, “Tình nguyện viên phục vụ.”

“Ông Kỷ lại nhờ cậu mua đồ à?”

“Không.”

Nét mặt Trương Hải Sinh dịu lại một chút, giọng vẫn không hề khách khí, “Cậu sang phòng khác đi, tôi phải lau nhà đây.” Dứt lời, anh ta liền vung chiếc chổi lau nhà, bắt đầu lau dọn qua quýt. Ngụy Quýnh không kịp tránh, bị va mấy nhát vào chân, vội cầm mảnh giẻ lau đi ra khỏi phòng.

Đây là giờ Thực tiễn xã hội cuối cùng, Ngụy Quýnh cảm thấy dù sao cũng phải chào từ biệt Kỷ Càn Khôn, mặc dù không cần trang trọng lắm, nhưng cũng coi như là có đầu có cuối. Song đi khắp cả tầng vẫn không thấy bóng dáng Kỷ Càn Khôn. Ngụy Quýnh nghĩ ngợi không biết có nên quay lại hỏi Trương Hải Sinh không, sau khi suy nghĩ kỹ càng, vẫn từ bỏ ý định đó. Thứ nhất, xem ra Trương Hải Sinh cũng không biết

ông Kỷ đi đâu; thứ hai, nhìn thái độ Trương Hải Sinh, kể cả có biết cũng sẽ không nói với mình.

Thôi vậy. Ngụy Quýnh nói với mình, biến người mênh mông, cậu và ông Kỷ cũng chỉ là bèo nước tương phùng. Duyên đến rồi duyên đi, cứ thuận theo lẽ tự nhiên vậy.

Lên liền hai tầng, lau xong mấy gian phòng ngủ, Ngụy Quýnh đến tầng 3. So với quang cảnh người qua lại tấp nập ở tầng dưới, ở đây rõ ràng là yên tĩnh vắng vẻ hơn rất nhiều. Vừa đi vào hành lang, Ngụy Quýnh liền nhìn thấy một người ngồi bên cạnh cửa một gian phòng ngủ, đang ngó nhìn về phía trong cửa.

Là Kỷ Càn Khôn.

Ngụy Quýnh bỗng thấy rất vui, cậu bước nhanh về phía ông cụ.

“Lão Kỷ!”

Kỷ Càn Khôn nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy cậu, gương mặt cũng nở nụ cười.

“Cháu đến rồi à?”

“Vâng, ông đang làm gì thế?”

Ngụy Quýnh đi đến bên cạnh Kỷ Càn Khôn, nhìn vào trong căn phòng ngủ.

Đó là một phòng đơn, bố cục giống hệt như phòng Kỷ Càn Khôn, chỉ có điều, bởi vì có rèm, nên trong phòng rất tối, nhiệt độ cũng thấp hơn nhiều.

Một người đang nằm yên lặng trên giường, cả người đắp chăn bông, chỉ thò đầu ra. Nhìn mái tóc màu xám trên chiếc chăn, đây chắc là một phụ nữ, khoảng chừng 60 tuổi.

“Bà ấy là?”

“Bà ấy họ Tần, không rõ tên là gì.” Kỷ Càn Khôn nhìn người phụ nữ vẻ nghi ngờ.

“Bà ấy đang... ngủ ạ?” Ngụy Quýnh khẽ hỏi.

“Đúng thế, mà là cái loại rất khó tỉnh ấy.”

“Ồ?” Ngụy Quýnh mở to mắt ngạc nhiên, “Thế... ông đang làm gì ở đây?”

Kỷ Càn Khôn cười cười, không trả lời, chỉ hất hàm về phía trước.

“Cháu giúp ta một việc, đi kéo rèm ra.”

Ngụy Quýnh do dự một lát. Mặc dù người phụ nữ đang ngủ, nhưng dù sao cũng là không gian riêng tư của bà. Có điều, cũng chỉ là kéo rèm ra thôi, cũng không đến nỗi bị coi là hành động gì quá đáng. Nghĩ vậy, Ngụy Quýnh nhìn quanh hành lang, rồi bước vào trong căn phòng.

Vừa bước vào, Ngụy Quýnh đã ngửi thấy một mùi kì quặc. Cậu khịt khịt mũi, đi đến chỗ cửa sổ, kéo rèm ra.

Ánh nắng mặt trời đầu giờ chiều lập tức tràn vào phòng, gương mặt người phụ nữ trở nên rõ ràng. Có thể nhận ra, lúc còn trẻ bà chắc chắn là một cô gái đẹp, gương mặt tròn, mắt mũi thanh tú, nước da cũng mịn màng.

Ngụy Quýnh quay đầu nhìn ông Kỷ, phát hiện ông cụ cũng đang nhìn mình.

“Cháu cũng ngửi thấy à?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh cau mày, cái mùi đó không hề khiến cho người ta vui vẻ, lẫn với mùi dầu thơm hoặc một thứ gì khác, khiến cho người ta liên tưởng đến một cảm xúc độc ác.

Kỷ Càn Khôn dịch chuyển chiếc xe lăn, chậm chậm tiến vào căn phòng. Ông quan sát đồ đạc bày trong căn phòng, thỉnh thoảng lại khịt khịt cánh mũi, tiếp đó, ông đưa mắt nhìn người phụ nữ đang ngủ say.

Ngụy Quýnh cũng đang tìm nguyên nhân phát ra cái mùi đó, nhưng, nhìn khắp căn phòng nhỏ, không hề thấy có thứ gì kiểu như thức ăn thừa còn sót lại. Cuối cùng ánh mắt cậu chạm vào ánh mắt ông Kỷ.

Kỷ Càn Khôn cười cười, dịch chuyển xe lăn đến cạnh giường, nghiêng người ngửi. Tiếp đó, sắc mặt ông trở nên rất khó coi.

“Không sai.” Ông cụ chỉ vào người phụ nữ đang ngủ, “Mùi trên người bà ấy.”

Ngụy Quýnh thấy hơi kì lạ, một cách điều trị nào đó cần sử dụng dầu thơm?

“Đi, giúp ta lấy một cái cốc lại đây.”

Ngụy Quýnh nhìn về phía tay Kỷ Càn Khôn đang chỉ, trên chiếc bàn gỗ ở phía đối diện chiếc giường có một chiếc cốc thủy tinh, bên trong còn nửa cốc nước trông hơi đục.

Ngụy Quýnh đưa cốc nước cho ông cụ. Kỷ Càn Khôn cầm chiếc cốc trong tay, nhìn kỹ chất vẩn đục lơ lửng trong cốc nước, rồi đưa sát lên mũi ngửi. Cuối cùng ông lấy ngón tay út nhúng một chút nước, cho vào miệng, nếm một chút rồi quay đầu nhổ đi.

“Được rồi.” Ông lấy trong túi áo ra một chiếc khăn tay vuông, lau đi lau lại quanh thân cốc rồi dùng chiếc khăn bọc cốc nước lại, đưa cho Ngụy Quýnh.

“Để vào chỗ cũ.”

Ngụy Quýnh làm theo lời ông cụ, câu hỏi trong lòng càng lúc càng lớn.

“Lão Kỷ, ông làm thế là?”

“Không sao.” Kỷ Càn Khôn bỗng ngẩng đầu mỉm cười, mắt thoáng ánh giận dữ, “Đưa ta về đi.”

Ngụy Quýnh đẩy Kỳ Càn Khôn, chậm chậm tiến về phía trước trên lối hành lang yên ắng. Ngụy Quýnh nhìn những cánh cửa đang mở hoặc khép hờ, hỏi khẽ: “Những người sống ở đây là những người như thế nào?”

“Hả?” Kỳ Càn Khôn dường như đang suy nghĩ điều gì đó trong đầu, “Những người phải nằm giường lâu dài. Họ cũng không cần thường xuyên ra ngoài, cho nên sắp xếp ở tầng 3.”

Ngụy Quýnh “ồ” một tiếng, nhìn thanh đẩy xe lăn trên tay, bỗng nghĩ đến một việc.

“Thế, ông làm thế nào mà lên đây được?”

“Nghĩ cách thôi.” Kỳ Càn Khôn trả lời mơ hồ, dường như ông không muốn nói nhiều. Ngụy Quýnh cũng hiểu ý không nói gì nữa.

Đi đến đầu cầu thang, Ngụy Quýnh dừng chiếc xe lăn lại, quan sát một hồi, tính toán xem làm thế nào để đưa Kỳ Càn Khôn xuống tầng 1 được. Kỳ Càn Khôn hiểu ra nỗi bối rối của cậu, mỉm cười bảo: “Cháu công ta xuống trước.”

Xem ra cũng chỉ có cách như vậy. Ngụy Quýnh quay người lại, ngồi xuống quay lưng về phía Kỳ Càn Khôn, Kỳ Càn Khôn ôm lấy cổ cậu, Ngụy Quýnh đưa hai tay ra sau lưng, đỡ lấy chân Kỳ Càn Khôn, lấy đà đứng dậy.

Ông Kỳ nặng hơn tưởng tượng một chút. Ngụy Quýnh xuống đến tầng 1, cảm giác lưng và đầu gối phải chịu một áp lực lớn. Rất nhanh chóng, mồ hôi túa ra trên trán cậu, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Mệt rồi thì đặt ta xuống.” Giọng Kỳ Càn Khôn vang lên bên tai, “Nghỉ một lát rồi đi tiếp.”

“Không sao ạ.” Ngụy Quýnh thấy xấu hổ vì thể lực tồi tệ của mình, cậu nghiêng rặng, bước từng bước đi xuống. Xuống đến tầng 1, cậu lại bối rối, nên đặt ông cụ ở đâu đây? Không thể nào lại để ông cụ ngồi xuống nền đất lạnh băng.

“Đặt ta ở chỗ tay vịn đầu cầu thang ấy.”

Ngụy Quýnh làm theo. Kỷ Càn Khôn nghiêng người bò lên chỗ tay vịn cầu thang, hai tay bám chặt lấy lan can bằng sắt, hai chân mềm nhũn thông xuống nền đất.

“Được rồi, đi vác chiếc xe lăn của ta xuống đây.” Kỷ Càn Khôn lại dặn thêm một câu, “Cẩn thận nhé, nó nặng lắm đấy.”

Ngụy Quýnh không dám dừng lại lâu, lau qua mồ hôi trên trán rồi chạy vội lên tầng 3, vừa kéo vừa lôi chiếc xe lăn xuống tầng 1.

Kỷ Càn Khôn vẫn giữ nguyên tư thế nằm bò khó chịu trên tay vịn cầu thang, trông chẳng khác nào một đồng quần áo cũ bị vứt đi. Nghe thấy tiếng Ngụy Quýnh đi xuống, Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu lên, nhìn cậu vẻ ngóng đợi, mắt còn thoáng vẻ có lỗi.

“Cháu vất vả quá.”

Ngụy Quýnh biết ông cụ cũng đang cố sức. Chỉ dựa vào hai cánh tay để chống đỡ trọng lượng của cả cơ thể, ông cụ có thể trượt ngã xuống đất bất cứ lúc nào. Cho nên cậu không kịp nghỉ ngơi, vội đỡ Kỷ Càn Khôn ngồi vào xe lăn.

Đắp xong chiếc chăn len cho ông cụ, Ngụy Quýnh đứng thẳng người lên, cả hai người đồng thời thở phào một tiếng. Kỷ Càn Khôn vỗ vào lưng cậu, “Đưa ta về phòng đi, pha tí trà, chúng ta nghỉ ngơi một lát.”

Trương Hải Sinh vẫn còn ở trong phòng, đang khom lưng làm gì đó ở giường của Kỷ Càn Khôn, thấy họ bước vào, Trương Hải Sinh vỗ cho chiếc gối trên tay phòng lên rồi đặt xuống đầu giường. Mặc dù trông anh ta như thể đang sắp xếp chăn gối, nhưng Ngụy Quýnh có thể khẳng định, anh ta đang lục tìm thứ gì đó.

“Ông về rồi à?” Trương Hải Sinh làm ra vẻ tươi cười, chỉ vào chiếc giường đơn, “Có cần nghỉ một lát không?”

“Không cần.” Kỷ Càn Khôn cụp mắt xuống, đưa tay ra hiệu cho Ngụy Quýnh đẩy mình đến trước cửa sổ.

“Đi đâu thế ông Kỷ? Ông làm tôi lo lắng lắm đấy.”

“Đi dạo lung tung một tí.” Kỷ Càn Khôn không nhìn anh ta, quay người về phía Ngụy Quýnh, “Ngụy, cháu mở chiếc tủ kia, bên trong có trà. Mình pha tí trà uống.”

Trương Hải Sinh thấy vậy, đành nói “ông và cậu nói chuyện nhé”, rồi lúng túng mở cửa đi ra.

Loại trà hôm nay là Lục An Qua Phiến, mùi hương thanh nhẹ, vị đậm đà. Sau khi uống một cốc trà nóng vào bụng, nhịp thở của hai người cũng đều dần. Mồ hôi trên người Ngụy Quýnh cũng đã ráo gần hết, cậu thoải mái tựa vào cạnh bàn, nhấp từng ngụm trà.

Kỷ Càn Khôn lấy thuốc lá KENT ra hút, rất nhanh chóng, khói thuốc bay đầy căn phòng nhỏ, lẫn với mùi thơm của trà, mang đến cho người ta một cảm giác lười biếng khoan khoái.

Ngụy Quýnh khịt khịt mũi, bỗng nhớ đến người phụ nữ ở tầng 3.

“Bà cụ đó...” Ngụy Quýnh thử dò hỏi, “là bạn của ông ạ?”

“Cũng không phải.” Kỷ Càn Khôn lắc đầu, “Ta chỉ biết là bà ấy họ Tân.”

“Thế ông...”

“Sau này kể dần cho cháu nhé.” Kỷ Càn Khôn cười cười, “Hôm nay mấy giờ phải về?”

“Sắp rồi ạ.” Ngụy Quýnh nhìn đồng hồ đeo tay, “Một lúc nữa cháu còn phải đến chỗ viện trưởng để viết nhận xét gì đó.”

“Nhận xét?”

“Vâng ạ.” Ngụy Quýnh bỏ cốc trà xuống, đứng thẳng người, nhìn thẳng vào mắt Kỷ Càn Khôn, “Đây là giờ học Thực tiễn xã hội cuối cùng của cháu rồi.”

“Cũng có nghĩa là,” Kỷ Càn Khôn dừng lại một lát, nhìn đi chỗ khác, “Cháu sẽ không đến nữa?”

“Cũng không hẳn ạ.” Ngụy Quýnh nhận ra nỗi thất vọng sâu sắc trên gương mặt ông cụ, chợt thấy mềm lòng, “Lúc không có giờ, cháu sẽ đến thăm ông.”

“Dào, cũng không cần đâu.” Kỷ Càn Khôn cúi đầu xuống, khẽ phủi bụi trên chiếc chăn len, “Thanh niên như cháu, không cần phải lãng phí thời gian cho một ông già chán ngắt như ta.”

“Không phải đâu, lão Kỷ.” Ngụy Quýnh gãi đầu bối rối, “Ông rất thú vị... Cháu cũng rất thích nói chuyện với ông.”

“Thú vị? Ha ha ha.” Kỷ Càn Khôn ngạc nhiên tròn mắt, tiếp đó liền bật cười to, “Ta sống hơn nửa cuộc đời rồi, đây được coi là lời đánh giá cao nhất dành cho ta đấy.”

“Thật đấy ạ, cháu thấy ông không giống như những người già khác.”

“Ái chà.” Không biết tại sao, vẻ mặt Kỷ Càn Khôn hơi ảm đạm, “Tất nhiên là khác.”

Ông cụ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa khuôn mặt dần dần nhuộm màu vàng rực của ánh nắng mặt trời đang dần lặn xuống đằng tây, nửa khuôn mặt kia khuất trong bóng tối, khiến cảm xúc trên gương mặt ông cụ càng phức tạp, có hi vọng, cũng có nỗi buồn bã cô đơn sâu thẳm.

Ngụy Quýnh nhìn ông cụ, bỗng dưng cảm thấy buồn. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, có thể nghe thấy rõ hơi thở của hai con người. Một người tràn đầy sức lực, một người mềm mại; một ngắn ngủi, một lâu dài; một người đầy những tâm sự, một người hăm hở chưa hiểu sự đời; một

người đang ra sức nắm lấy những gì còn đáng quý, một người đang hiểu kỳ đối mặt với tương lai đang dần mở ra trước mắt.

Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn quay đầu lại, mỉm cười với Ngụy Quýnh.

“Cho dù có gặp lại cháu nữa hay không, ta cũng rất vui vì đã quen cháu, Ngụy Quýnh.”

“Cháu cũng vậy.” Ngụy Quýnh cũng mỉm cười, “Lão Kỷ.”

“Ta thật sự hi vọng mình có tư cách để viết nhận xét cho cháu.” Kỷ Càn Khôn nháy mắt với cậu, ánh mắt vừa thân thiện vừa tinh nghịch, “Cho luôn cháu điểm không đạt.”

“Dạ?” Ngụy Quýnh ngạc nhiên tròn mắt.

“Để cháu phải quay lại viện dưỡng lão học lại chứ sao.”

“Ha ha!” Ngụy Quýnh bật cười, “Cháu còn đến thăm ông nữa.”

“Thật không?” Vẻ mặt Kỷ Càn Khôn trở nên nghiêm túc, “Cháu không được lừa ông già này đâu đấy.”

“Tất nhiên.”

“Nói thật, ta đúng là còn có việc muốn nhờ cháu giúp.”

“Dạ, ông cứ nói.” Ngụy Quýnh liếc nhìn hộp thuốc trên đầu giường, nguyên một tút thuốc đã vơi đi một nửa, “Vẫn là mua thuốc lá ạ?”

“Không phải.” Kỷ Càn Khôn nhìn ra cửa, hạ thấp giọng, “Cháu biết mối quan hệ giữa ta và Trương Hải Sinh chứ?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh không hiểu gì, “Anh ấy là hộ lý của ông, đúng không ạ?”

“Không chỉ như vậy.” Kỷ Càn Khôn cười nhả nhó, “Cháu có muốn biết tại sao ta lại ở đây không?”

Nét mặt Ngụy Quýnh trở nên nghiêm trang, cậu đứng thẳng người dậy, gật đầu.

“Ta từng là một kĩ sư điện tử, sau khi lập gia đình, hơn hai mươi năm trước, vợ ta qua đời.” Kỷ Càn Khôn châm một điếu thuốc, chậm chậm rít thuốc, “Ta và bà ấy không có con. Cho nên, những năm sau đó, ta sống một mình suốt. Sau này, ta bị tai nạn xe rất nghiêm trọng.”

Ông cụ vỗ vào đùi mình, “Hai chân đều tàn phế, hơn nữa, ta bị hôn mê một năm rưỡi.”

Ngụy Quýnh nhìn ông cụ chăm chú, đầu mày cau lại.

“May mà lúc đó công đoàn còn rất tốt, không giống như bây giờ, chỉ tổ chức mấy hoạt động đại loại như du xuân, thi đấu thể thao.” Kỷ Càn Khôn chậm rãi nói: “Công đoàn đã giúp ta thắng kiện, đối phương bồi thường cho ta một khoản tiền lớn. Ta không có con cái, cũng không có họ hàng gì khác. Cho nên, sau khi ta tỉnh lại, cơ quan đưa ta đến đây.”

“Sau đó, ông ở viện dưỡng lão suốt ạ?”

“Ừ.” Kỷ Càn Khôn khẽ vẩy tàn thuốc lá, “Ta cho thuê căn hộ của mình, mấy năm trước đã làm thủ tục về hưu sớm. Tiền thuê phòng, tiền lương, cộng với tiền bồi thường, đủ để sống thoải mái, cho nên, trong mắt người khác, ta là một ông già có tiền.”

Ngụy Quýnh mỉm cười, “Đúng thế, ít nhất là các loại trà của ông đều rất ngon.”

Kỷ Càn Khôn cũng mỉm cười, “Cháu biết đấy, chân ta không đi lại được, mà ta lại không muốn cuộc sống quá tẻ nhạt. Cho nên một số việc mua đồ, chỉ có thể nhờ Trương Hải Sinh làm hộ. Chắc là cháu cũng nhận ra, tay chân gã này không sạch sẽ lắm.”

Ngụy Quýnh gật đầu. Cuối cùng cậu cũng biết tại sao Trương Hải Sinh có thái độ hằn học đối với mình - Kỷ Càn Khôn nhờ cậu mua đồ, Trương Hải Sinh tất nhiên sẽ không còn cơ hội báo giá láo để kiếm lợi.

“Hơn nữa, bây giờ ta đã không thể tin tưởng anh ta được nữa.” Kỳ Càn Khôn vút đầu thuốc lá vào chiếc chai, “Ta có nhiều tiền đến đấy, cũng không thể chịu được kiểu ăn chặn quá đáng của anh ta. Ta đã nhiều tuổi rồi, cũng không biết còn sống được mấy năm nữa, ta không muốn cuối cùng lại biến thành một ông già bại liệt nghèo rớt mùng tơi.”

“Ông yên tâm.” Ngụy Quýnh nói không hề do dự: “Sau này cháu sẽ giúp ông.”

“Liệu có phiền cháu quá không?” Nét mặt Kỳ Càn Khôn rất khẩn thiết.

“Không sao đâu ạ.” Ngụy Quýnh đã ở trong tâm thế không nề hà đang tay giúp đỡ, “Lão Kỳ, ông đừng khách khí.”

“Thế thì ta có một yêu cầu.”

“Ông cứ nói ạ.”

“Cháu phải nhận tiền thù lao của ta.”

“Không cần đâu ạ.” Ngụy Quýnh kiên quyết lắc đầu, “Cháu chỉ muốn giúp ông, cháu sẽ không nhận bất cứ khoản thù lao nào đâu.”

“Nhưng ta sẽ thường xuyên làm phiền cháu...”

“Thế cũng không sao, thật sự là không sao đâu ạ.” Ngụy Quýnh cúi người xuống, tay đặt lên vai Kỳ Càn Khôn, nhìn vào mắt ông cụ, “Chúng ta có thể coi nhau là bạn đúng không, lão Kỳ?”

“Tất nhiên rồi.” Vẻ mặt Kỳ Càn Khôn trở nên dịu dàng, “Chỉ cần cháu không chê một ông già như ta.”

“Nếu đã là bạn, thì đừng nhắc đến tiền thù lao gì cả.”

“Ừ.” Kỳ Càn Khôn nắm lấy tay cậu, “Nhưng, ít nhất cháu cũng phải để ta thanh toán tiền đi đường cho cháu.”

“Không cần đâu, cũng chỉ có mấy tệ thôi mà.”

“Không, nhất định phải lấy!”

Ngụy Quýnh suy nghĩ một lát, quyết định nhượng bộ, liền gật đầu.

Khóe miệng Kỷ Càn Khôn thoáng hiện một nụ cười, ông cụ chìa tay ra, bắt tay Ngụy Quýnh.

“Cảm ơn cháu, chàng trai.” Mắt ông cụ rưng rưng, “Cảm ơn sự nhẫn nại và lòng tốt mà cháu đã dành cho một ông già như ta.”

“Lão Kỷ,” Ngụy Quýnh bỗng nháy mắt với ông cụ, “Giờ thì không cho cháu điểm không đạt nữa chứ?”

Kỷ Càn Khôn ngớ người, rồi cười vang thành tiếng.

Tiếng cười làm kinh động những người già đang đi dạo trong sân, họ ngơ ngác nhìn về phía ô cửa sổ ở cuối tầng 1, hai người đàn ông, một già một trẻ, đang vỗ vào người nhau, cười lăn cười bò.

Chương 7: ĐIỀU TRA

Phân tích hiện trường vụ án giết người, phân tách thi thể, vớt xác “9.11”

Tóm tắt tình tiết vụ án

Khoảng 8 giờ 40 phút ngày 9 tháng 11 năm 1990, phát hiện thấy cẳng chân bên phải của nạn nhân được bọc trong túi nilon màu đen ở khu vực cây xanh cách chỗ giao giữa đường Dân Chủ và phố Tùng Giang khu Thiết Đông 200 mét về phía nam (đánh mã số 1, phía dưới tương tự) và hai tay trái phải cắt thành bốn khúc (số 2). Khoảng 7 giờ 30 phút sáng ngày 10 tháng 11, phát hiện thấy phần thân của cơ thể phụ nữ bọc trong túi nilon đen ở chỗ cách công viên Hà Loan ở bờ phía nam con kênh đào Nam Vận 400 mét về phía đông (số 3). Khoảng 15 giờ 50 phút chiều cùng ngày, phát hiện thấy đầu (số 4) và bắp đùi trái (số 5) nạn nhân đựng trong túi nilon màu đen ở nhà máy đốt rác phía đông thành phố. Khoảng 20 giờ 10 phút tối cùng ngày, phát hiện thấy phần bắp đùi bên phải (số 6) và cẳng chân bên trái (số 7) nạn nhân cũng được bọc trong túi nilon đen ở chân tường bao phía nam bệnh viện Chuyên khoa xương thành phố.

Tình hình khám nghiệm hiện trường

Khoảng 9 giờ 20 phút ngày 9 tháng 11 năm 1990, khám nghiệm hiện trường: Phát hiện thấy một chiếc túi nilon màu đen ở khu vực cây xanh cách chỗ giao giữa đường Dân Chủ và phố Tùng Giang khu Thiết Đông 200 mét về phía nam, quai túi buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, đồng thời dùng băng dính dán chặt lại. Trong túi có cẳng chân, bàn chân phải và hai tay. Trong túi, ngoài một ít máu ra, không có vật gì khác. Trên túi nilon không có in hình hoặc chữ, không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

Khoảng 8 giờ 20 phút ngày 10 tháng 11 năm 1990, khám nghiệm hiện trường: Phát hiện vật gói trong túi nilon màu đen trong bùn ở mé gần bờ nam, giữa con kênh đào Nam Vận, chỗ đó cách công viên Hà

Loan khoảng 400 mét. Vật đó là hai chiếc túi nilon đen được lồng vào nhau, ở giữa được dán chặt bằng băng dính. Trong túi có phần thân của cơ thể phụ nữ, không thấy có quần áo. Trên chiếc túi nilon không có in hình hoặc chữ. Không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

Khoảng 16 giờ 40 phút chiều ngày 10 tháng 11 năm 1990, khám nghiệm hiện trường: Phát hiện thấy hai chiếc túi nilon màu đen ở phía đông lò đốt số bốn của nhà máy đốt rác phía đông thành phố, quai túi buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, miệng hai chiếc túi dán chặt lại với nhau bằng băng dính. Trong túi có phần đầu và đùi trái. Chiếc túi nilon màu đen đựng đầu bị rách. Trong túi có một tí bùn. Trên túi nilon không có in hình hoặc chữ. Không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

Khoảng 20 giờ 50 phút ngày 10 tháng 11 năm 1990, khám nghiệm hiện trường: Dưới chân tường bao phía nam bệnh viện Chuyên khoa xương thành phố, cách đầu đường Đoàn Kết khoảng 200 mét, phát hiện thấy một chiếc túi nilon màu đen, quai túi buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, đồng thời được dán chặt lại bằng băng dính. Trong túi có đùi phải, cẳng chân bên trái, bàn chân trái của người. Trên túi nilon không có in hình hoặc chữ. Không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

Tình hình khám nghiệm thi thể

Mảnh xác số 1 là cẳng chân bên phải và bàn chân, cẳng chân bên phải dài 40 cm, chu vi 38 cm, bị đứt rời từ chỗ khớp xương, chỗ đứt có bốn chỗ da bị rách, liên xương bánh chè, bề mặt xương có hai vết cắt, phần da bong rời.

Mảnh xác số 2 là hai tay bên trái và bên phải, bị chia thành bốn mảnh, phần trên tay phải dài 40 cm, bị cắt từ chỗ khuỷu tay, ở khớp xương khuỷu tay có hai chỗ da bị rách, mép vết thương tương đối gọn, trên xương có hai vết cắt, móng tay dài 2 mm, mu bàn tay có vết xây sát, kích thước bàn tay là 15.6 cm × 9.1 cm. Cánh tay bên phải dài 31 cm, bị

đứt rời từ chỗ đầu xương trên cánh tay, chỗ đứt rời có bốn chỗ da bị rách, bề mặt xương không thấy vết cắt, mé trong cánh tay có xuất huyết dưới da 5 cm × 3 cm...

Mảnh xác số 3 là thân người, dài 78 cm, phía trên đứt rời từ đốt sống thứ tư, thứ năm, bề mặt khớp xương có vết cắt, bên dưới đứt rời từ bẹn bụng trái và phải, vai trái và vai phải bị đứt ở chỗ khớp vai, mép vết thương ở những chỗ đứt rời nói trên không gọn, thành vết thương có nhiều chỗ da bị rách. Xương ngực, xương sườn không bị gãy. Âm đạo rách, kiểm tra không thấy có tinh dịch.

Mảnh xác số 4 là đầu người, tóc xoăn, dài, màu đen, tóc dài 47 cm, đầu bị đứt từ đốt sống thứ tư, thứ năm, đầu cao 22 cm, niêm mạc khoang miệng có tổn thương. Ở phần cổ bên phải phát hiện thấy có một khoảng xuất huyết dưới da đơn lẻ, hình thành do bị bóp cổ...

Mảnh xác số 5 là đùi bên trái, dài 30 cm, chu vi 50 cm, đầu trên đứt rời từ chỏm xương đùi, đầu dưới đứt rời từ chỗ bề mặt khớp dưới xương đùi, bề mặt vết thương bên trên và bên dưới có nhiều chỗ da rách, mép da ở chỗ đứt rời tương đối gọn.

Mảnh xác số 6 là đùi bên phải, dài 32 cm, chu vi 52 cm, đầu dưới đứt rời từ chỗ bề mặt khớp dưới xương đùi, bề mặt vết thương phía trên và phía dưới có nhiều chỗ da rách, mép da ở chỗ đứt rời không gọn.

Mảnh xác số 7 là cẳng chân bên trái và bàn chân trái, cẳng chân bên trái dài 41 cm, chu vi 39 cm, đứt rời từ chỗ mâm chày, chỗ đầu đứt có sáu chỗ da rách, liên xương bánh chè, bề mặt xương có ba vết cắt.

Những mảnh xác chết ghép lại thành một thi thể phụ nữ, có thể khẳng định là cùng một người.

Nguyên nhân tử vong

Căn cứ vào kết quả khám nghiệm, nguyên nhân tử vong của người chết là ngạt thở cơ học do bị bóp cổ.

Thời gian tử vong

Các mảnh xác khá mới, kết hợp với tình hình tiêu hóa các vật trong dạ dày, phân tích nhận định thời gian tử vong vào khoảng 17 tiếng đồng hồ trước khi phát hiện ra vụ án.

Nhận biết cá thể

Căn cứ vào độ sáng, sức đàn hồi của da và khớp mu, suy đoán là người chết khoảng 30 tuổi. Móng tay ở hai bàn tay của nạn nhân được cắt sửa gọn gàng, bàn tay và ngón tay nhẵn nhụi, không phù hợp với đặc điểm của người lao động nặng.

Vật gây thương tích

Căn cứ vào khám nghiệm pháp y, mép vết thương ở các đầu đứt rời của các mảnh xác gọn gàng, thành vết thương trơn nhẵn, trong ổ vết thương không thấy dính sót các mảnh vụn tổ chức, một số vết thương có vết tích dao cưa, không có phản ứng sống, cho thấy thi thể bị cắt rời bởi vật sắc sau khi tử vong.

Số người gây án

Tổn thương ở các mảnh xác có cùng đặc điểm, phân bố rải rác, do cùng một vật sắc gây ra, thủ đoạn cắt rời một số bộ phận cơ thể không thành thực, có thể cho thấy quá trình giết hại và phân tách thi thể do một người hoàn thành, nhưng là lần đầu tiên gây án. Phân tích hiện trường vớt xác cho thấy đối tượng phạm tội vớt xác trong điều kiện có phương tiện giao thông, mỗi một mảnh xác đều có trọng lượng nhất định, có thể được hoàn thành bởi một người, nhưng không loại trừ khả năng có hai người trở lên.

Phân tích vật chứng ở hiện trường

Các mảnh xác đều đựng trong túi nilon màu đen, đồng thời dùng băng dính dán chặt lại. Trên túi nilon màu đen không hề có in hình hoặc chữ, không thể tìm ra nguồn gốc, xét từ góc độ kích cỡ, kích thước túi nilon màu đen là 47 cm × 35 cm. Trên thân thể người chết không có

quần áo, cũng không có những vật khác có thể cung cấp thông tin về người chết.

Khắc họa đối tượng phạm tội

Đối tượng phạm tội phân tách bằng dao, lúc phân tách, cắt rời ở vị trí những khớp xương lớn, nhưng thủ đoạn không thành thực lắm, cho thấy đối tượng phạm tội nắm được những kiến thức thường thức nhất định về giải phẫu, nhưng là lần đầu tiên gây án. Toàn bộ các mảnh xác đều được bọc kín, hơn nữa không phát hiện thấy dấu vân tay, tóc, cũng không lấy được bất cứ vật chứng sinh học nào khác trong cơ thể người chết, cho thấy đối tượng phạm tội có tư duy suy nghĩ chặt chẽ, có kinh nghiệm nhất định về cách phản trình sát, khả năng sống một mình tương đối lớn. Địa điểm vứt các mảnh xác tương đối rải rác, cho thấy đối tượng phạm tội có phương tiện giao thông, có khả năng điều khiển ô tô. Mỗi mảnh xác đều có một trọng lượng nhất định, nhưng trên cơ thể người chết có rất ít những vết thương do hành vi chống trả gây ra, đối tượng phạm tội có khả năng là nam, trẻ tuổi, mạnh khỏe, có thể khống chế được người chết nhanh chóng, đồng thời hoàn thành quá trình cưỡng dâm và giết người trong một khoảng thời gian ngắn.

...

Tiến triển công việc

Ngày thứ hai sau khi công bố thông tin tìm người nhà nạn nhân, khoảng 10 giờ 30 phút ngày 12 tháng 11 năm 1990, một cư dân trong thành phố là Ôn Kiến Lương đến cục Công an thành phố để nhận xác, khẳng định người chết là Trương Lam, vợ anh ta (nữ, 33 tuổi, sống ở phòng 443, tòa nhà số 48, khu nhân thân nhà máy xe cơ giới số 87, đường Bình Giang khu Thiết Đông, có một con trai). Người chết là Trương Lam tham gia cuộc họp lớp sau khi hết giờ làm việc vào tối ngày 7 tháng 11, sau đó thì không rõ đi đâu. Sáng ngày 8 tháng 11, chồng người chết là Ôn Kiến Lương báo án với đồn công an khu vực... Cảnh sát phụ trách trực tiếp: Mã Kiện, Lạc Thiếu Hoa, Đỗ Thành.

Đỗ Thành kẹp cuộn giấy in vẫn còn ấm nóng đi vào phòng đọc, tìm một chiếc bàn không có người, trải rộng tờ giấy in ra mặt bàn. Đây là bản đồ thành phố năm 1990, Đỗ Thành đã nhờ một người bạn làm ở phòng lưu trữ hồ sơ của thành phố, phóng to rồi in ra. Ông chống hai tay lên mặt bàn, cúi người chăm chú nhìn tấm bản đồ cũ, nhìn những mốc vị trí từng vô cùng quen thuộc, nay đã biến mất trong quá trình phát triển của thành phố. Một lát sau, ông mở chiếc túi đeo chéo, lấy ra một tấm bản đồ thành phố, bản năm 2013, đặt cạnh tấm bản đồ cũ, đối chiếu tỉ mỉ, liên tục lấy bút màu đỏ đánh dấu trên tấm bản đồ mới. Một tiếng sau, tấm bản đồ mới tinh đã đầy những vòng tròn nhỏ màu đỏ, bên cạnh còn đề những ký hiệu như “9.11”.

Đỗ Thành vươn thẳng người, thắt lưng đã mỏi nhức ê ẩm, ông nhìn đồng hồ đeo tay, đưa tay lấy một lọ thuốc trong túi, đổ ra hai viên cho vào mồm ngậm, lục tìm tiếp thì phát hiện ra mình quên không mang nước. Ông thầm mắng mình, cuống cuống thu dọn đồ đạc rồi rảo bước ra khỏi phòng lưu trữ hồ sơ.

Ông mua một chai nước trong siêu thị nhỏ ngoài phòng lưu trữ hồ sơ, uống liền một hơi hết nửa chai, viên thuốc trong miệng đã tan ra, miệng đắng ngắt. Đỗ Thành nhăn nhó súc miệng, đang định nhổ đi, ngẫm nghĩ một lát, lại nuốt vào bụng.

Liệu có sống được đến lúc điều tra ra sự thật hay không, ông cũng không dám chắc, cố gắng hết sức vậy.

Lúc này đang là giữa trưa, Đỗ Thành quay lại ô tô, mở tấm bản đồ ra xem lần nữa, cuối cùng chọn một điểm đến cho mình, rồi lái xe đi.

Hôm nay thời tiết sương mù. Thành phố nằm ở phương bắc, sang mùa đông rất ít khi thấy trời xanh mây trắng. Hệ thống lò sưởi tập trung cần đốt một lượng than rất lớn, một lớp bụi đen mỏng bay lượn trong không khí. Trên đường rất ít xe, Đỗ Thành nhìn bầu trời xám xịt và những tòa kiến trúc, những con người sắc màu đơn điệu, ông rẽ qua một con phố, nét mặt thờ ơ.

Xe đi vào đường Công Nhân, phía bên phải chiếc xe xuất hiện một đường màu trắng sáng. Đỗ Thành vô thức nhìn qua, phát hiện ra đó là con kênh đào Nam Vận của thành phố. Ông chợt nảy ra một ý nghĩ, khẽ nhấn chân, cho xe phóng đi dọc theo con đường cạnh bờ sông.

Rất nhanh chóng, một bãi đất trống rộng bên bờ con kênh đào Nam Vận xuất hiện trong tầm mắt Đỗ Thành, trước kia chỗ này được gọi là công viên Hà Loan, năm 2012 công viên bị phá bỏ, một ngôi miếu được dựng lên ở đây, cho nên, bây giờ chỗ này gọi là khu du lịch miếu Kim Đình.

Đỗ Thành cho xe dừng ở bên đường, men theo bậc đá đi xuống, cẩn thận đi xuyên qua bãi cỏ khô bám đầy sương tuyết, đi theo con dốc xuống đến bờ sông.

Cây cầu đá, đình hóng mát, lối hành lang đầy dây leo xanh đã không còn nữa, cái cây lớn đó vẫn còn. Đỗ Thành thở hỗn hển, ông vịn tay vào thân cây xù xì, cúi đầu nhìn xuống lòng sông phía dưới chân.

Bây giờ đang là thời gian nước cạn, kênh đào Nam Vận ít nước hơn rất nhiều so với mùa hè lúc nào cũng đầy ắp, có thể nhìn thấy được cả bùn dưới đáy kênh và những ngọn cỏ nước đung đưa theo dòng nước chảy. Một số chỗ đã đóng băng mỏng, những chỗ còn chưa đóng băng đang bốc lên những làn hơi mỏng dưới ánh nắng nhạt.

Đỗ Thành đưa mắt nhìn đi nhìn lại trên mặt nước, cuối cùng chăm chú nhìn vào một khoảng bùn.

Đó là chỗ đã phát hiện thấy mảnh xác số 3 trong vụ án giết người, phân tách thi thể, vớt xác “9.11”. Cho đến hôm nay, Đỗ Thành vẫn nhớ rất rõ ràng cái câu “mẹ kiếp” Mã Kiện buột miệng thốt ra khi mở hai chiếc túi nilon lồng ngược vào nhau, dính đầy bùn.

Lúc đó mọi người đều mặc cả bộ quần áo màu xanh ô liu, đều rất trẻ, đều rất giỏi uống rượu, hút thuốc lá rất nhiều, vẫn có thể thực thi nhiệm vụ bắt tội phạm trong trạng thái tỉnh táo mạnh khỏe sau khi thức đêm. Trước những người cảnh sát hình sự già, trong lòng không phục,

gọi những cảnh sát mới là bọn nhãi nhép. Say mê với việc mang theo súng, cười xe máy lượn khắp nơi. Hận thấu xương tủy tất cả những đối tượng phạm tội.

Đỗ Thành bỗng thấy ấm áp trong lòng. Ở cùng một nơi sau hai mươi ba năm, ông nhớ đến những người đồng đội trẻ tuổi và một vụ án lớn mà họ cùng phải đối mặt.

Nhưng cảm giác ấm áp đó nhanh chóng biến mất. Đỗ Thành chăm chú nhìn khoảng bùn màu đen, dường như lại nhìn thấy hình ảnh Lạc Thiếu Hoa cởi bỏ đôi giày da, xắn ống quần lên, từ từ lôi chiếc túi nilon màu đen vào bờ. Thực ra, khi ông nhìn thấy mảnh xác là phần thân của người phụ nữ đó, phản ứng đầu tiên không phải là hoảng sợ hay là buồn nôn. Phần thân bị mất đầu và tứ chi không hề có quá nhiều đặc trưng của cơ thể con người, thậm chí ông còn nghi hoặc mất mấy giây mới nhận ra đó là cái gì.

Cảm giác ngay sau đó, là phản nộ.

Một con người, rốt cuộc là ở tâm thái như thế nào mà cắt xẻ cơ thể một người phụ nữ ra thành những mảnh như vậy?

Nếu lúc đó hắn ở ngay trước mắt mình, Đỗ Thành nhất định sẽ moi não hắn ra xem bên trong rốt cuộc là có những gì?

Hơn nữa ông tin rằng, khi đó những người đồng đội già cũng có suy nghĩ như mình.

Cho dù, cuối cùng họ đã vì vụ án này mà thù hận lẫn nhau.

Đỗ Thành châm một điếu thuốc lá, khẽ nhắm mắt lại, cố gắng để mình không căng thẳng. Cơ thể của một người phụ nữ đã từng bị vứt bỏ tại chỗ này, cho dù bao nhiêu thời gian đã trôi qua, chắc chắn vẫn sẽ có một cảm giác nào đó còn lưu lại. Ông muốn nắm lấy cảm giác ấy, sau đó lần tìm ngược trở lại, cho đến tận cái đêm vào hai mươi ba năm trước đó, nhìn rõ mặt mũi hắn, tóm được hắn, khóa chặt cái còng số tám vào tay hắn.

“Này, đồng chí kia!”

Đỗ Thành mở mắt ra, quay đầu lại, nhìn thấy một cụ già đang cầm chổi và chiếc sọt đựng rác, mặc bộ đồ đồng phục của nhân viên vệ sinh môi trường, nghiêm nghị nhìn ông.

“Không được phép tiểu tiện ở đây!”

Nửa tiếng đồng hồ sau, Đỗ Thành dừng xe lại trước cổng vào quảng trường Vạn Đạt khu Thiết Đông, neho mắt quan sát tòa nhà thương mại bốn tầng đó, cuối cùng đã nhìn thấy tấm biển hiệu “Số 87 đường Bình Giang” ở cửa vào trung tâm thương mại. Ông với lấy chiếc túi đeo chéo trên ghế lái phụ, lấy tấm bản đồ năm 1990 ra, tìm vị trí khu nhân thân nhà máy xe cơ giới số 87 đường Bình Giang, lấy bút đỏ đánh dấu gạch chéo, tiếp đó, lái xe rời đi.

2 giờ 5 phút chiều, Đỗ Thành đã ngồi ở văn phòng của bộ phận nhân sự của nhà máy xe cơ giới (bây giờ đã đổi tên thành tập đoàn Chế tạo xe cơ giới Phương Bắc). Sau khi tìm xong hồ sơ, nhân viên phụ trách bảo ông đến văn phòng hưu trí.

Ở văn phòng hưu trí, Đỗ Thành được biết, Ôn Kiến Lương, chồng của người bị hại trong vụ án giết người “9.11” đã về hưu từ hai năm trước, không rõ ở đâu, nhưng có thể tìm được số điện thoại di động của ông ta. Đỗ Thành chép số điện thoại vào sổ, cảm ơn và rời đi.

Đỗ Thành mua một chiếc bánh rán hành ở hàng ven đường chỗ cổng vào nhà máy. Ông ngồi trong xe, vừa ngọam từng miếng to, vừa bấm số điện thoại di động của Ôn Kiến Lương. Một giây sau, một giọng nam trầm vang lên trong điện thoại.

“A lô?”

“Chào ông.” Đỗ Thành nuốt miếng bánh trong miệng, “Ông có phải là Ôn Kiến Lương không?”

“Vâng, chính là tôi. Ông là?”

“Tôi tên là Đỗ Thành, bên chi cục Công an Thiết Đông.”

“Chi cục Công an?” Giọng Ôn Kiến Lương có vẻ do dự, “Ông là cảnh sát?”

“Vâng.”

“Ông... có việc gì không?”

“Tôi muốn gặp ông để tìm hiểu một vài thông tin.”

“Thông tin gì?” Ôn Kiến Lương lại hỏi thêm một câu, “Về phương diện nào?”

“Không phải là việc công, là cá nhân tôi muốn gặp ông để nói chuyện.”

“Thế thì không cần đâu.” Ôn Kiến Lương lập tức từ chối, “Tôi không quen ông, chả có gì để nói cả.”

“Là về vụ án vợ ông.” Đỗ Thành dừng lại giây lát, “Tôi là một trong những người phụ trách điều tra vụ án năm đó.”

“Ồ?” Ôn Kiến Lương rõ ràng cảm thấy rất bất ngờ, “Ông muốn nói chuyện gì?”

“Có thể gặp ông được không?”

Ôn Kiến Lương lưỡng lự rất lâu, cuối cùng đáp: “Thôi được.”

Đỗ Thành thở phào nhẹ nhõm, kẹp chặt điện thoại vào cổ, lấy bút ra.

“Địa chỉ của ông là?”

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Ôn Kiến Lương liền lập tức nhận ra Đỗ Thành.

“Tôi nhớ ông, lúc đó ông vạm vỡ mạnh khỏe hơn bây giờ, tóc cũng nhiều hơn.”

Đỗ Thành mỉm cười, “Hơn hai mươi năm rồi còn gì, bây giờ tôi đã là ông già rồi.”

Ôn Kiến Lương cũng đã già đi rất nhiều, mái tóc trước đây rẽ ngôi lệch, giờ được chải hất gọn gàng ra phía sau. Chiếc áo len lông cừu màu xám kiểu không cài cúc chặt cứng trên vòng bụng đã phình ra, bên dưới là chiếc quần lông cừu màu xanh thẫm, bộ dạng của một ông lão đã về hưu ở nhà dưỡng già.

Ôn Kiến Lương dẫn Đỗ Thành vào phòng khách, mời ông ngồi xuống ghế salon. Tranh thủ lúc ông ta pha trà, Đỗ Thành đứng dậy đi vòng quanh căn hộ kiểu ba phòng ngủ, một phòng khách, một phòng ăn. Có thể nhận thấy, Ôn Kiến Lương cùng sống với gia đình con trai mình, gia cảnh có thể coi là giàu có. Ngoài ban công có treo lồng chim, góc đông nam phòng khách có một chiếc bàn dài, trên bàn để bút, mực, giấy, nghiên mài mực, chắc là thú vui tiêu khiển của ông ta sau khi về hưu. Tóm lại, bây giờ Ôn Kiến Lương đang có một cuộc sống yên bình.

Rất nhanh chóng, Ôn Kiến Lương bưng hai cốc trà đi ra, còn cầm theo một bao thuốc lá.

“Tôi nhớ là ông có hút thuốc.” Ôn Kiến Lương rút một điếu thuốc lá đưa cho Đỗ Thành, “Nhắc lại chuyện cũ, thật sự phải cảm ơn các ông, đã nhanh chóng bắt được hung thủ, báo thù cho Trương Lam.”

“Không có gì.” Đỗ Thành miễn cưỡng nở nụ cười, “Trách nhiệm của chúng tôi mà. Cuộc sống của ông thế nào?”

“Cũng tạm tạm. Sau khi Trương Lam mất, tôi đã tái hôn. Cũng chẳng còn cách nào khác, con trai còn quá nhỏ, cần có người chăm sóc.”

“Thế...” Đỗ Thành nhìn một vòng xung quanh.

“Lại li dị rồi.” Ôn Kiến Lương cười nhắc nhó, “Trong lòng tôi không sao quên được Trương Lam. Nếu là mất vì bệnh hay là tai nạn gì khác - kể cả là tai nạn xe, thì tôi cũng không day dứt mãi trong lòng như

vậy, nhưng cô ấy lại bị... Người vợ thứ hai không chịu nổi điều đó, đã bỏ tôi.”

Nghe đến đây, Đỗ Thành cũng trầm xuống, đành im lặng hút thuốc.

“Thế,” Ôn Kiến Lương nhìn nét mặt Đỗ Thành, “ông muốn gặp tôi để nói chuyện gì?”

“Về Trương Lam.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, “Về tất cả mọi điều liên quan đến chị ấy.”

“Tại sao?” Ôn Kiến Lương không hiểu, “Hung thủ... không phải là đã bị bắn chết rồi sao?”

“Là thế này,” Đỗ Thành chậm rãi nói: “Chúng tôi đang phải làm báo cáo tổng kết về các vụ án lớn và các vụ án trọng yếu, ông biết đấy, một mặt là để tổng kết kinh nghiệm, mặt khác, cũng cần tăng cường năng lực phòng chống tội phạm. Nói một cách đơn giản, là phải làm rõ tại sao Trương Lam lại bị hại.”

“Ồ.” Ôn Kiến Lương gật đầu, nhưng sắc mặt dần trở nên u tối, nỗi buồn đau hiện rõ trên gương mặt ông, trông ông lại càng già nua.

“Tôi biết, như thế này rất không lịch sự, thậm chí có thể nói là tàn nhẫn.” Giọng Đỗ Thành rất trầm, “Bao nhiêu năm trôi qua rồi, lại bắt ông nhớ lại những việc này, nhưng...”

“Không sao, tôi có thể hiểu được.” Ôn Kiến Lương ngẩng đầu lên, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Nếu sau này có thể chặn được những bi kịch như vậy, cái chết của Trương Lam cũng có giá trị, đúng không?”

Theo lời miêu tả của Ôn Kiến Lương, vợ ông là một người phụ nữ nhiệt tình, cởi mở, lương thiện, hay nói hay cười, cư xử hài hòa với mọi người, chưa từng có mâu thuẫn hoặc thù oán với ai. Đồng thời, giống như hầu hết những người phụ nữ khác, cũng thích làm đẹp, thích quần áo đẹp.

“Cho đến bây giờ tôi vẫn nhớ dáng vẻ của cô ấy ngày hôm đó.” Ôn Kiến Lương tay kẹp điều thuốc lá, mắt cứ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Đi dự buổi họp lớp, trang điểm rất cẩn thận. Áo khoác nỉ màu đen, áo len cao cổ màu đỏ nhung, quần bò, bốt ngắn, xịt nước hoa thơm phức. Lúc đó tôi còn trêu cô ấy...”

Ôn Kiến Lương quay đầu lại, trên mặt vẫn hiện nụ cười, nhưng mắt đã hoe đỏ.

“Bảo cô ấy là già rồi mà còn xí xốn.” Ôn Kiến Lương dập tắt đầu thuốc trong gạt tàn thuốc lá, “Bây giờ nghĩ lại, thấy cô ấy mới 33 tuổi, còn trẻ trung biết bao.”

Lúc chào tạm biệt, Ôn Kiến Lương để ý thấy sắc mặt vàng ệch và khuôn mặt ướm đẫm mồ hôi của Đỗ Thành, liền quan tâm hỏi thăm. Đỗ Thành không muốn nói nhiều về chuyện này, vội vã chào từ biệt rồi rời đi. Quay trở lại ô tô, ông gục trên vô lăng xe, cảm giác cơn đau nhâm nhâm ở vùng gan trở nên dữ dội hơn. Ông lấy thuốc trong túi đeo chéo ra uống. Sau đó, ông mở cuốn sổ ghi chép, bắt đầu sắp xếp ghi chép lại nội dung cuộc nói chuyện ban nãy với Ôn Kiến Lương.

Đỗ Thành biết cuộc viếng thăm như vậy không có nhiều ý nghĩa lắm. Đã hai mươi ba năm, những lời thuật lại của người nhà nạn nhân rất khó có thể cung cấp được những manh mối có giá trị. Nhưng đây là việc duy nhất mà ông có thể làm trước mắt, ông cần làm thức tỉnh khứu giác của mình, để nó kết nối với một cảm giác nào đó sâu trong kí ức mình. Chỉ có như vậy, ông mới có thể ghép những mảnh rời còn sót lại đó thành một sợi xích, sau đó men theo nó tiến hành tìm kiếm.

Hơn nữa, thời gian của ông đã không còn nhiều nữa.

Chương 8: THEO DÕI

Từ xa, Lạc Thiếu Hoa nhìn thấy Lâm Quốc Đống đi ra khỏi cửa tòa nhà, ông vội bỏ kính viễn vọng xuống, cố gắng thu mình lại trên ghế lái, chỉ lộ ra nửa cái đầu, theo dõi hướng đi của hắn.

Lâm Quốc Đống vẫn mặc bộ quần áo hôm ra viện, tay xách một chiếc túi nilon đen. Hắn chậm rãi đi đến bên đường, vứt chiếc túi nilon vào trong thùng rác. Tiếp đó, hắn liền cho hai tay vào trong túi áo, lơ đãng ngó nhìn bốn phía xung quanh. Một phút sau, hắn gãi gãi tay lên má, bước chân đi về phía cổng lớn của khuôn viên tòa nhà.

Lạc Thiếu Hoa ngồi thẳng dậy, nhét kính viễn vọng vào chiếc ba lô màu đen trên ghế lái phụ. Chiếc ba lô căng phồng, miệng túi lộ ra bình nước và nửa chiếc bánh mì, còn có một cái gậy màu đen tuyền.

Lạc Thiếu Hoa liếc nhìn chiếc gậy, đó là một cây gậy có thể thu ngắn lại của cảnh sát.

Hi vọng là không cần dùng đến nó. Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy Lâm Quốc Đống biến mất sau cánh cổng khuôn viên. Ông khởi động ô tô, chậm rãi bám theo.

Lạc Thiếu Hoa không khẳng định được liệu Lâm Quốc Đống có nhớ được mình hay không, cho nên ông không dám mạo hiểm, chỉ dám bám theo hắn từ xa. Sau khi đi ra khỏi khuôn viên, Lâm Quốc Đống đi mấy trăm mét về phía tay phải, rồi rẽ vào một con đường nhỏ.

Lạc Thiếu Hoa liếc nhìn tấm biển tên phố, rửa thầm một câu, cho xe dừng lại ở ven đường.

Đó là khu chợ buổi sáng trên đường Xuân Huy, xe ô tô chắc chắn không thể vào được. Lạc Thiếu Hoa vừa khóa cửa xe, vừa ngấm ngầm xem liệu Lâm Quốc Đống đã phát hiện ra mình chưa. Ông bước nhanh vào khu chợ buổi sáng, phát hiện thấy Lâm Quốc Đống chưa biến mất

trong đám đông, mà đang ở một chỗ phía trước không xa, thông thả dạo bước.

Hắn trông giống như một “ông nội trợ” kém cỏi thất nghiệp đã lâu, mặc kệ cho cuộc sống gia đình dựa hết vào bà vợ, hắn kiên nhẫn đi từ hàng rau này sang hàng rau khác, chăm chú ngắm nhìn từng loại hàng, cứ thế hỏi giá không biết mệt, cầm một hộp khoai môn hay một nhánh măng lên xem đi xem lại, dường như hiểu kỳ với tất cả mọi thứ.

Lạc Thiếu Hoa cố gắng nấp sau đám đông, để ý quan sát nhất cử nhất động của hắn. Đầu tiên, ông thấy hành vi kì quặc của Lâm Quốc Đống thật lạ, nhưng rồi ông nhanh chóng hiểu ra đối với một người đã nằm trong bệnh viện tâm thần hơn hai mươi năm, thì tất cả mọi thứ của chốn nhân gian đều trở nên lạ lẫm.

Một cảm giác sáng khoái trào lên trong lòng Lạc Thiếu Hoa. Con người ở chỗ không xa kia, đã sống gần một nửa cuộc đời dưới sự khống chế kìm kẹp và dùi cui điện, bây giờ hắn đã biến thành một kẻ bỏ đi, đến mắng là gì cũng không biết.

Nhưng Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng nhận ra, khi này ông cảm thấy hắn kì quặc, là vì ông đã coi Lâm Quốc Đống là người giống như mình.

Giống như mình, tận mắt nhìn thấy mặt trời nhô lên vào buổi sớm, chiều tà lặn xuống ở đằng tây, trải qua những mùa hè đầy mưa, những mùa đông giá rét, đông đi xuân đến, chứng kiến sự phát triển nhanh chóng của thành phố này, từ khắp nơi đều là nhà cấp bốn trở thành nhà cao tầng mọc khắp nơi, thầm vui mừng khi được tăng lương, buồn bực vì vật giá tăng cao chóng mặt.

Cũng giống như ảo giác mà Lạc Thiếu Hoa thường cảm nhận thấy: Khi chăm chú nhìn vào những góc vô cùng tối tăm trên những con phố tăm tối, ông cứ thấy có một đôi mắt đang nhìn lại mình.

Thực ra hắn chưa từng rời đi.

Xuyên qua khu chợ buổi sáng, Lâm Quốc Đống đi thẳng đến một bến xe buýt ở phía đối diện với con phố, ngẩng đầu nhìn tấm biển chỉ dẫn, rồi đứng yên tại chỗ chờ. Lạc Thiếu Hoa không kịp quay lại để lấy xe ô tô, đành nấp sau một hàng bán đồ ăn sáng, mắt không rời khỏi hẻm.

Mấy phút sau, chiếc xe buýt số 116 chậm chậm đi đến. Lâm Quốc Đống xếp hàng sau mấy cụ già tay xách làn đứng thức ăn, đi đến giữa xe, bám vào một chiếc vòng treo để đứng cho vững. Lạc Thiếu Hoa thấy chiếc xe buýt sắp rời bến, liền chạy vội sang bên kia đường, vẫy tay gọi một chiếc taxi, bám theo.

Lạc Thiếu Hoa nói với lái xe taxi “bám theo chiếc xe buýt 116 phía trước”, rồi lấy điện thoại di động ra, kết nối mạng, bắt đầu tìm kiếm các bến đỗ dọc theo tuyến đường xe buýt. Sau khi phân tích Lâm Quốc Đống có khả năng xuống ở những bến nào, Lạc Thiếu Hoa cất điện thoại di động đi, ông phát hiện thấy người lái xe đang liên tục quan sát mình.

“Ông lão ơi, ông đang...”

Lạc Thiếu Hoa gần như suýt nữa thì buột miệng nói “cảnh sát đang điều tra”, nhưng lời nói đến miệng lại biến thành “thằng cháu trốn học, tôi phải đi xem nó đến quán net nào.”

Những câu chuyện của người lái xe bắt đầu bung ra, hết chuyện giáo dục con cái rồi đến chuyện xử lý các quán net. Lạc Thiếu Hoa không có tâm trí nào để tán chuyện với anh ta, thi thoảng lại ừ hử cho qua, hai mắt không rời khỏi chiếc xe buýt phía trước. Sau bốn bến, Lâm Quốc Đống xuống xe ở bến phố Trường Giang. Lạc Thiếu Hoa bảo lái xe taxi cho xe dừng lại ở một chỗ phía trước cách xe buýt không xa, nhìn Lâm Quốc Đống đi vào trong phố Trường Giang, ông trả tiền và xuống xe.

Phố Trường Giang là một con phố thương mại đi bộ của thành phố, lúc này khoảng 9 giờ sáng, hầu hết các tòa nhà thương mại đã bắt đầu mở cửa đón khách. Trong kí ức của Lạc Thiếu Hoa, từ sau khi cải cách, phố Trường Giang luôn là một trong những khu thương mại chính của

thành phố, mấy tòa nhà thương mại chủ yếu thậm chí còn có hơn hai mươi năm lịch sử. Đồng thời, ông cũng nhận ra nguyên nhân Lâm Quốc Đống xuống xe ở đây.

Lâm Quốc Đống đang thử lấp đầy những khoảng trống trong ký ức của mình, mà những con phố thương mại rõ ràng là cánh cửa tốt nhất để tìm hiểu lại về thành phố này.

Hắn đứng giữa lối vào con phố, hai tay đút trong túi áo, ngẩng đầu ngắm nhìn một vòng những tòa nhà cao tầng xung quanh. Cơn gió lạnh giữa mùa đông thổi tới, chiếc quần rộng bị gió thổi dính sát vào chân, để lộ ra đôi chân hơi cong. Lúc này con phố đi bộ vẫn còn vắng vẻ, người đi đường không nhiều, mà người nào trông cũng vội vã, không có ai chú ý đến một người già ăn mặc lạc hậu, nhưng vẻ mặt rất đổi hiếu kỳ. Lâm Quốc Đống đứng yên tại chỗ ngắm nhìn một lúc rồi bước vào tòa nhà thương mại gần nhất.

Hắn đi rất chậm, mắt liên tục nghiêng ngó khắp nơi, dường như vô cùng hứng thú đối với tất cả mọi thứ xung quanh. Mấy phút sau, hắn bị cuốn hút bởi một chiếc máy bán hàng tự động ở giữa sảnh chính của tòa nhà, sau khi nghiên cứu toàn bộ chiếc máy rất lâu, đọc kỹ hướng dẫn sử dụng, Lâm Quốc Đống lấy ra một xấp tiền, rút ra một tờ năm tệ, nhét vào lỗ nhét tiền. Sau đó, hắn loay hoay chọn lựa trong mấy hàng xếp đủ loại lon, chai, cuối cùng bấm vào nút ở phía dưới lon Coca-Cola. Một lon Coca rơi cách vào cửa trả hàng. Hắn giật bắn mình, dường như không biết âm thanh đó từ đâu ra, đi mấy vòng xung quanh chiếc máy, nét mặt vẫn tỏ ra không hiểu.

Một cô gái trông hàng ăn vặt bên cạnh che miệng cười, chỉ vào cửa trả hàng ở phía dưới chiếc máy bán hàng tự động. Lúc này Lâm Quốc Đống mới hiểu ra, lấy chiếc lon Coca đó ra. Hắn cầm lon Coca màu đỏ, vừa xoay tròn vừa ngắm, lại nhìn chiếc máy bán hàng tự động, hớn hỏ ra mặt, như một đứa bé xếp được khối Rubic.

Tiếp đó, hắn mở lon Coca, rón rén uống một ngụm, đầu tiên hơi cau mày, sau đó khẽ chặc lưỡi, dường như khá hài lòng về cái vị đó.

Thế là, Lâm Quốc Đống tay cầm lon Coca, bắt đầu thong thả dạo bước trong trung tâm thương mại, thi thoảng lại nhấp một ngụm. Tầng 1 của trung tâm thương mại chủ yếu là các quầy vàng bạc đá quý và các thương hiệu đồng hồ nổi tiếng. Lâm Quốc Đống lần lượt đi đến từng quầy một, thỉnh thoảng lại dừng lại để nghe các khách hàng khác nói chuyện với nhân viên bán hàng, khuôn mặt giữ một nụ cười thân thiện. Có thể là vì quá chăm chú lắng nghe, hễ khiến một đôi thanh niên nam nữ đang chọn mua nhẫn kim cương để ý. Cậu thanh niên liên tục nhìn hắn dè chừng, còn cô gái thì chỉnh chiếc túi đeo chéo về phía trước, tay giữ chặt. Nhưng Lâm Quốc Đống không hề để tâm, hắn mỉm cười, cầm lon Coca thong thả đi ra chỗ khác.

Lúc lên tầng trên, Lâm Quốc Đống lại gặp phải một phiền phức nhỏ. Hắn nhìn chiếc thang cuốn tự động do dự không dám bước tới, cuối cùng đứng một bên, nhìn những khách hàng khác lần lượt đi lên thang cuốn. Suy nghĩ một hồi, hắn rón rén bước lên, lúc chiếc thang cuốn đẩy lên, Lâm Quốc Đống mất thăng bằng, hươ chân múa tay trên bậc thang cuốn chật hẹp một hồi lâu, mới miễn cưỡng bám được vào tay vịn và đứng vững. Chiếc thang cuốn lên đến tầng 2, hắn nín thở định thần nhìn bậc thang dần dần nổi vào điểm tận cùng, nhảy cả hai chân lên thật mạnh, suýt nữa thì ngã xuống mặt nền đá hoa trơn bóng.

Điều khiến người ta ngạc nhiên là, lon Coca vẫn được hắn cầm chặt trong tay, không rơi ra ngoài giọt nào.

Tầng 2 chủ yếu bán đồ thời trang nữ. Lâm Quốc Đống vẫn cái dáng vẻ nhàn tản đó, thong thả dạo bước. Lạc Thiếu Hoa bám theo hắn từ xa, ẩn mình sau những cây cột, quầy hàng và những khách hàng khác. Một tiếng đồng hồ sau, ông dần dần mất kiên nhẫn, bắt đầu nghi ngờ không biết việc bám theo của mình có cần thiết không. Lâm Quốc Đống bây giờ đúng là giống như một người già vừa mới khỏi bệnh, ôn hòa, vụng về, yếu đuối, không có hại cho bất cứ ai, thậm chí trông còn rất đáng thương.

Rất đáng thương?

Khi mấy chữ này xuất hiện trong đầu Lạc Thiếu Hoa, ông lập tức nhắc mình phải giữ cảnh giác.

Đừng để mình bị lừa, không bao giờ được phép. Bởi vì, không thể có thêm hai mươi ba năm nữa để sửa chữa, để trả giá.

Lạc Thiếu Hoa lấy tinh thần, thò đầu ra sau một tấm áp phích quảng cáo lớn, ông lập tức tròn tròn mắt.

Lâm Quốc Đống đã biến mất.

Mồ hôi lạnh lập tức túa ra trên trán ông. Lạc Thiếu Hoa vội lao ra từ phía sau tấm áp phích, nhìn ngó bốn phía xung quanh. Lúc này, ông đang ở giữa hai dãy cửa hàng ở tầng 2, hai bên đều là các hãng thời trang nữ. Ông nhớ chỗ cuối cùng mà Lâm Quốc Đống xuất hiện là phía trước bên tay phải của cửa hàng thời trang Amass, sau khi xông vào cửa hàng, không thấy bóng dáng đối phương đâu, trong cửa hàng chỉ có một phụ nữ đang chọn áo gió và quần dài.

Phụ nữ. Mẹ kiếp, phụ nữ.

Bây giờ đang là ban ngày, lại là khu thương mại sầm uất, không lẽ hãn...

Một khả năng khác là: Mình đã bị lộ.

Mới bám theo mấy tiếng đồng hồ mà đã bị đối phương phát hiện và dễ dàng cắt đuôi. Lạc Thiếu Hoa thầm mắng mình, vừa mới nghỉ hưu đã trở thành kẻ bỏ đi như vậy sao?

Vào liền mấy cửa hàng, vẫn không thấy bóng dáng Lâm Quốc Đống đâu. Lạc Thiếu Hoa bắt đầu cân nhắc xem liệu có cần tìm kiếm ở lối thoát cứu hỏa, vừa đi đến chỗ rẽ ở dãy cửa hàng đó, Lạc Thiếu Hoa thoáng thấy một người xuất hiện. Ông không dừng lại, cũng không quay đầu, mà đi thẳng đến khu vực trưng bày và bán áo da giảm giá ở phía trước, chui vào trong một dãy áo jacket da của nam, cầm bừa một chiếc lên che phía trước mình, tiếp đó, ông cố gắng kiềm chế hơi thở gấp gáp của mình, khẽ quay người, nhìn về phía cửa một hàng thời trang nữ.

Lâm Quốc Đống vẫn cầm lon Coca, quay lưng về phía ông, yên lặng ngắm nhìn một vật nào đó trong ô kính trưng bày. Bởi vì tầm nhìn bị che khuất, Lạc Thiếu Hoa không biết được lúc đó hắn đang nhìn một người hay là một món hàng đang trưng bày, nhưng suy đoán về mặt thời gian, Lâm Quốc Đống chắc chắn đã xem rất lâu rồi.

Mấy phút sau, Lâm Quốc Đống vốn đang ngây ra như tượng đất, bỗng nhiên bắt đầu hoạt động, hắn làm một cử động kì quặc: hếch cằm lên, hai vai nhô cao, sau đó ra sức dãn về phía sau, hai cánh tay khẽ mở ra...

Dường như hắn đang vươn vai, cũng như thể đang muốn cho cơ thể hoàn toàn thư giãn, trút bỏ hết mọi thứ đã đè nén rất lâu.

Động tác đó kéo dài mấy giây, sau đó, cũng đột ngột như lúc bắt đầu, Lâm Quốc Đống lại buông lỏng cơ thể, quay người, loạng quạng đi ra chỗ khác.

Cuối cùng Lạc Thiếu Hoa cũng thấy rõ thứ mà hắn chăm chú nhìn, khoảnh khắc đó, ông thấy trong lòng lạnh toát.

Lâm Quốc Đống đi lung tung trong phố đi bộ nguyên một ngày, giữa chừng còn ăn miến vịt, gà rán kiểu Đài Loan. Đến giờ ăn tối, hắn vào một hiệu KFC, gọi một suất ăn.

Hamburger, gà rán và khoai tây rán đối với hắn là thực phẩm mới lạ, Lâm Quốc Đống bóc lớp giấy gói, ngắm nghía chiếc bánh mì kẹp thịt gà và rau xà lách trong tay, còn tò mò mở từng tầng bánh ra, rồi lại nhìn những món hiện ra trên tấm biển hiệu hướng dẫn gọi món kiểu hộp đèn neon, có vẻ rất dẫn dụ về kích thước và hình dáng của chiếc bánh hamburger. Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự thèm ăn của hắn, sau khi ngọam miếng đầu tiên, trên mặt hắn hiện ra vẻ rất đổi hài lòng.

Lạc Thiếu Hoa nấp sau một cột đèn ở phía đối diện với cửa hàng ăn, đã đói đến mức thấy đau dạ dày. Ông không dám đi mua đồ ăn, sợ rằng Lâm Quốc Đống lại biến mất. Lúc này trời đã bắt đầu tối, những

tấm biển hiệu bằng hộp đèn neon chiếu sáng rực rỡ, khiến con phố đi bộ chẳng khác gì ban ngày. Người qua lại vẫn rất tấp nập, nườm nượp những thanh niên nam nữ đến đây dạo chơi sau giờ làm việc, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả ban ngày. Màu đen của màn đêm, thêm vào đó là đủ loại hình dáng, sắc màu và tiếng người ồn ã, mùi thức ăn nóng hôi lan tỏa khắp con phố.

Đối với Lâm Quốc Đống, đêm tối là thuốc phiện, khiến người ta ngây ngất nhưng đầy nguy hiểm. Lạc Thiếu Hoa nghĩ vậy.

Ông châm một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn Lâm Quốc Đống trong hàng ăn. Hắn đã bắt đầu ăn khoai tây rán, còn học theo kiểu của những khách hàng khác, phết sốt cà chua.

Hắn ăn rất chậm, nhưng rất chăm chú, lon Coca đó vẫn để ở bên tay hắn, như thể một món đồ quý tiếc không muốn vứt đi. Thực ra, Lâm Quốc Đống đã uống hết Coca trong lon từ lâu. Nhưng dường như hắn coi đó là một biểu tượng, dựa vào đó để khiến khoảng cách giữa mình và thế giới này trở nên gần hơn, mặc dù như vậy trông hắn càng giống một kẻ ăn mày đi nhặt đồ phế thải hơn.

Khoảng bốn mươi phút sau, bữa ăn dài lê thê đó cuối cùng cũng kết thúc. Lâm Quốc Đống đã ăn sạch nhẵn toàn bộ số đồ ăn, nhai vụn cả đá cục trong đồ uống rồi nuốt. Sau khi lau sạch mồm, hắn cầm lon Coca lên, đứng dậy rời đi.

Lạc Thiếu Hoa khẽ thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ bám theo.

Nửa tiếng sau, Lâm Quốc Đống đi vào đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 khu Vườn Trúc Xanh. Còn Lạc Thiếu Hoa vội vàng mở khóa quần trong một góc phía đối diện tòa nhà.

Nước tiểu phun ồ ạt, cái bàng quang đã căng cứng đến sắp vỡ cuối cùng cũng nhẹ đi. Tiếp đó là những cơn đau nhói liên tiếp ở dạ dày. Lạc Thiếu Hoa vừa xoa bụng vừa chăm chú theo dõi cửa sổ phòng 501. Rất nhanh chóng, ánh đèn sáng lên ở ô cửa sổ đó. Bóng dáng Lâm Quốc Đống thấp thoáng hiện ra, dựa vào động tác để phán đoán, hắn đang thay

quần áo. Một phút sau, hắt biến mất khỏi ô cửa, tiếp đó lại xuất hiện, hình như đang ra sức lau đầu bằng một chiếc khăn mặt. Một lúc sau, ánh đèn đột ngột tối đi - hắt bật đèn bàn, tắt điện.

Ngay sau đó, ánh đèn ở ô cửa sổ bắt đầu nhấp chờn, sáng tối đan nhau. Lạc Thiếu Hoa đoán là hắt đang xem tivi, ông hơi do dự một chút rồi nhấc chân chạy nhanh ra ngoài khuôn viên.

Ông chạy thẳng đến đầu phố Xuân Huy, chiếc xe Santana màu xanh thẫm vẫn đỗ bên đường, dưới nhiệt độ thấp của buổi đêm, chiếc xe đã bị bao phủ bởi một lớp sương đá mỏng. Lạc Thiếu Hoa móc chìa khóa ra mở cửa, liền phát hiện thấy một tờ biêm lai phạt vì đỗ xe sai quy định dán ở cửa sổ xe, ông chửi thề một câu, giật tờ phiếu phạt nhét vào túi áo, thấp người xuống ngồi vào ghế lái.

Khởi động xe, quay đầu, một tay Lạc Thiếu Hoa cầm vô lăng, tay kia vớ về phía chiếc ba lô trên ghế lái phụ, lôi ra một cái bánh mì, lấy miệng xé lớp vỏ bọc bằng nilon, ngoạm mạnh một miếng to.

Ông vừa nhai bánh mì, vừa nhấn chân ga, cho xe phóng nhanh trở lại khu Vườn Trúc Xanh.

Ô cửa sổ phòng 501 vẫn sáng đèn, ánh đèn trong phòng vẫn nhấp chờn như cũ, Lâm Quốc Đống chắc vẫn đang xem tivi. Lạc Thiếu Hoa đỗ xe vào một chỗ khuất, tắt máy, chậm rãi ăn bánh mì.

Sau một ngày rét cóng, chiếc bánh mì đã cứng đờ, nhai trong miệng như nhai gỗ. Lạc Thiếu Hoa dần cảm thấy miệng khát khô, cổ họng cũng nghẹn cứng. Ông lấy một chai nước trong ba lô ra, chạm vào tay thấy lạnh cứng, ông lập tức nghĩ ra chai nước đã bị đóng thành một khối băng.

Mẹ kiếp!

Lạc Thiếu Hoa vô thức đưa tay sờ lên chìa khóa ô tô, định mở điều hòa ấm trong xe để nhanh chóng làm tan chai đá đó. Nhưng ông ngẩng đầu nhìn căn phòng 501 vẫn đang sáng đèn, lại bỏ tay xuống.

Lạnh. Đói. Khát. Lo lắng...

Đủ loại cảm xúc trào lên trong lòng, cuối cùng tập hợp lại thành một sự phản nộ. Lạc Thiếu Hoa kéo cửa kính ô tô xuống, ném mạnh chai nước ra ngoài. Chai nước như một hòn đá rắn chắc đập vào tường, phát ra một tiếng động mạnh, ngọn đèn cảm biến âm thanh phía trước đơn nguyên 4 liền sáng lên. Ánh sáng đột ngột đó khiến Lạc Thiếu Hoa bình tĩnh lại, ông ngồi trong buồng lái thở dốc, miệng vẫn nhai một cách máy móc. Cuối cùng, nước bọt cũng làm ướt hết chỗ vụn bánh mì đầy trong mồm, ông nuốt một cách khó nhọc.

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy ánh đèn phòng 501 vụt tắt. Ô cửa sổ giống như một con mắt độc nhất đã nhắm.

Con thú khổng lồ cuối cùng đã ngủ rồi sao, trong đêm tối tĩnh lặng này.

Trong giây lát, cảm giác mệt mỏi rã rời bỗng nảy ra từ một góc nào đó trong lòng Lạc Thiếu Hoa, rồi nhanh chóng xâm chiếm toàn bộ cơ thể, từng đốt xương, từng thớ thịt. Ông bắt đầu vô cùng thèm khát chiếc giường và đệm chăn ấm áp ở nhà. Nhưng, ông vẫn chưa dám nghỉ, mắt vẫn không rời khỏi ô cửa sổ tối đen hun hút đó.

Nửa tiếng sau, phòng 501 vẫn không có động tĩnh gì, lối đi trong tòa nhà cũng không có ai ra vào. Lạc Thiếu Hoa thở dài, chậm rãi xoay cái cổ đã bắt đầu cứng đờ, đưa tay khởi động ô tô.

Phóng ra khỏi khu Vườn Trúc Xanh, Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 11 giờ đêm. Ông do dự một lát, vẫn lấy điện thoại di động ra, bấm một số máy. Phải đến bốn mươi giây sau, cuối cùng cũng có người bắt máy điện thoại.

“Thiếu Hoa?”

“Ừ, ông đang ở đâu?”

“Ở nhà chứ đâu.”

“Đang làm gì thế?”

“Xem bóng đá, giải vô địch châu Âu.”

“Ồ.”

Một hồi im lặng, giây lát sau, đối phương dò hỏi:

“Ông vừa uống rượu hả?”

“Không, đang lái xe.”

“Muộn thế này rồi... Có việc gì à?”

“Ồ, không có việc gì.”

“Có việc thì cứ nói.”

“Đúng là không có việc gì - Thế thôi nhé, hôm nào tụ tập tí đi, lâu lắm rồi không gặp.”

“Được, gọi điện thoại nhé.”

“Được.”

Lạc Thiếu Hoa ngắt điện thoại, mắt nhìn về phía trước, nhấn hết chân ga. Ông buộc phải nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi cho lại sức, bởi vì, chắc chắn sẽ phải bám theo Lâm Quốc Đống hết ngày này sang ngày khác.

Lúc ở trung tâm thương mại, khoảnh khắc khi Lâm Quốc Đống rời đi, Lạc Thiếu Hoa đã nhìn thấy đồ vật bày trong ô cửa trưng bày.

Đó là một con ma nơ canh bằng nhựa, mặc một chiếc áo lông cừu màu xám, mái tóc giả màu đen dài chấm vai.

Con ma nơ canh ở trong tư thế đưa tay về phía trước rất nhiệt tình, môi đỏ răng trắng, nở một nụ cười vô hồn lơ lửng phía sau ô cửa trưng bày.

Sắc trời càng lúc càng tối sẫm. Cả khu dân cư chìm trong yên lặng. Không có ánh trăng, ánh sao cũng tối mờ, một màu đen thăm thẳm hoàn toàn bao trùm lên mọi góc ngách của thành phố.

Nếu bạn chưa từng lang thang vào ban đêm, sẽ không cảm nhận được sự hư vô mênh mông đó.

Bỗng nhiên, một đốm sáng lóe lên trong đêm tối đặc quánh như mực. Ô cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 chợt tỉnh giấc.

Mấy phút sau, đốm sáng mờ nhạt đó lại biến mất. Ngay sau đó, một tiếng động như có như không dần dần xé rách màn đêm, từng chút từng chút một, từ trên xuống dưới, từ xa đến gần, cho đến khi chiếc đèn cảm ứng âm thanh ở phía trước đơn nguyên 4 đột ngột sáng lên.

Dưới ánh đèn dọi xuống từ đỉnh đầu, gương mặt Lâm Quốc Đống trắng bệch như giấy. Sau khi đôi mắt hần đã ẩn vào bóng tối, nhìn chỉ là một đám sương đen.

Hần cứ đứng như vậy, đứng trong một vùng sáng, yên lặng nhìn vào bóng tối vô tận trước mắt. Một giây sau, chiếc đèn cảm ứng âm thanh lại lặng lẽ tắt.

Mắt Lâm Quốc Đống sáng lên.

Hần cất bước, nhanh chóng hòa vào trong màn đêm, khi đi đến bên đường, hần vung tay, một chiếc lon nhôm màu đỏ bay trúng vào thùng rác, phát ra một tiếng va đập giòn giã.

Đi ra khỏi khuôn viên, đến đường cái, trước mắt là một vùng sáng. Dưới ánh đèn đường, con phố vắng trông vô cùng dài rộng. Lâm Quốc Đống chậm rãi đi dọc theo vỉa hè, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Rất nhanh chóng, một chiếc taxi trống khách đi tới. Lâm Quốc Đống giơ tay vẫy và ngồi vào xe.

Chiếc taxi phóng như bay trên con đường vắng vẻ. Lái xe liên tục quan sát người đàn ông yên lặng này qua gương chiếu hậu. Những ngọn đèn đường lần lượt vụt qua, gương mặt người đàn ông lúc sáng lúc tối.

Ông ta cứ nhìn suốt ra ngoài cửa xe, không nói gì, dường như trong đầu đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

Người lái xe sờ lên ngăn để đồ ở cửa xe, bên trong có một chiếc tuốc nơ vít cán dài cỡ lớn. Địa chỉ mà vị khách này muốn đến rất kì quặc, nếu không phải là tối nay quá ít khách, chắc chắn anh không nhận chở vị khách này. Nhưng, gã đàn ông ngồi ở ghế sau này trông cũng phải hơn 50 tuổi, vóc người cũng bình thường, cho dù hẳn có ý đồ gì xấu, đối phó cũng không khó. Nghĩ đến đó, người lái xe cũng thấy yên tâm, lẳng lặng nhấn mạnh chân ga, chỉ mong nhanh chóng chở cho xong chuyến này, về sớm một tí còn đi ngủ.

Rất nhanh chóng, chiếc taxi phóng ra khỏi khu vực trung tâm thành phố. Những ngọn đèn ở hai bên đường dần dần trở nên thưa thớt, cuối cùng hoàn toàn không thấy nữa. Vị khách ngồi ở hàng ghế sau đã hoàn toàn bị giấu trong bóng tối. Chiếc xe như lao vút đi với tốc độ rất lớn, chỉ còn lại hai đốm sáng mờ, hướng về phía xa. Lại đi thêm mấy chục phút nữa, chiếc xe bắt đầu xóc. Lái xe biết, đã đi hết con đường nhựa bằng phẳng, chặng đường tiếp theo sẽ là một đoạn đường đất. Anh bật đèn chiếu xa, giảm tốc độ.

Cuối cùng, chiếc taxi dừng lại ở một ngã ba, trên tấm biển chỉ đường màu xanh nhạt phía trước có mấy chữ to màu trắng: Thôn Hạ Giang, 2.6 km.

“Đến rồi.” Lái xe lặng lẽ cầm chặt chiếc tuốc nơ vít cán dài, “64 tệ.”

Vị khách khẽ nhòe người lên, nhìn ra khoảng không tối om ngoài cửa sổ, “Đi về phía trước một đoạn nữa.”

“Không được.” Lái xe từ chối rất dứt khoát, “Đường rất khó đi, khung xe không chịu được.”

Vị khách không nói gì, đưa tay sờ túi áo. Lái xe cứng đờ người, chăm chú quan sát động tác của ông ta.

Rất nhanh chóng, bàn tay đó rút ra khỏi túi áo, trên tay là một xấp tiền Nhân dân tệ.

“Tôi trả thêm tiền.” Vị khách đưa ra một tờ 100 tệ, “Đi về phía trước thêm một chút nữa là được, phiền anh.”

Lái xe do dự giây lát. Tuổi già, sức khỏe yếu, trông cũng không thiếu tiền - chắc không phải là cướp. Anh nhận lấy tờ tiền, khởi động lại ô tô.

Đi đến cổng làng Hạ Giang, vị khách ra hiệu cho anh tiếp tục đi về phía trước, nhưng lái xe kiên quyết không đồng ý. Lần này, ông ta không nài nỉ nữa, trả tiền rồi xuống xe.

Lâm Quốc Đống đi xuyên qua những ngôi nhà nông thôn tĩnh lặng, không gặp một người nào. Người trong thôn ở đây vẫn giữ thói quen sinh hoạt ra ngoài lao động lúc mặt trời lên và trở về nhà nghỉ ngơi khi mặt trời lặn. Nhất là vào mùa đông, họ không có việc gì để làm, cùng lắm là đánh vại ván mạt chược rồi đi ngủ từ rất sớm. Lúc này, cả thôn đều đang chìm trong giấc ngủ. Không có tiếng người, không có ánh đèn. Cho dù là có nghe thấy tiếng bước chân của hã, những con chó trông nhà cũng lười biếng chẳng buồn chạy ra nhìn.

Đi bộ một lúc, người Lâm Quốc Đống toát đầy mồ hôi, hơi thở ấm nóng phả ra kết thành lớp sương trên lông mi. Hã buộc phải liên tục lau mắt để có thể nhìn rõ được con đường dưới chân. Một phút sau, hã đã đi đến cuối thôn, bước vào một con đường nhỏ lồi lõm những ổ gà.

Không bị bất cứ công trình kiến trúc nào chặn lại, cơn gió đông lạnh buốt bỗng trở nên dữ dội, nhanh chóng thổi khô mồ hôi trên mặt Lâm Quốc Đống, hã bắt đầu thấy tê rát. Hã cứ nhìn chăm chăm vào cánh đồng mênh mông bên cạnh, liên tục dừng lại, lặng lẽ nhắm tính khoảng cách. Cuối cùng, hã dừng lại bên cạnh một bãi ngô bị tuyết trắng bao phủ, nhìn về phía nam. Nhưng nơi hã nhìn thấy vẫn chỉ là một vùng tối đen như mực. Hã cố gắng mở to mắt, hòng nhận ra mục tiêu

của mình trong màn đêm đặc quánh ấy. Nhưng, trước mắt ngoài bóng tối, vẫn chỉ là bóng tối.

Hắn khẽ nhếch mép, quay đầu nhìn về ngôi làng sau lưng, cho đến khi tìm thấy cây du to đó, ánh mắt hắn mới lóe lên một tia sáng.

Đúng là ở đây.

Lâm Quốc Đống đi xuống con đường đất, bước vào giữa bãi ngô. Bãi ruộng đã được thu hoạch, còn lại những thân ngô cao mấy chục centi-mét, Lâm Quốc Đống loạng choạng bước đi, chân đau nhói vì bị những thân ngô trên nền tuyết đâm phải. Hắn chậm rãi lần tìm phương hướng, cuối cùng cũng tìm thấy bờ ruộng, rón rén bước lên, tiếp tục đi về phía trước.

Dần dần, hình dáng một kiến trúc cao và mỏng từ từ xuất hiện trong bóng tối. Lâm Quốc Đống nhìn nó, hơi thở trở nên gấp gáp, chân rảo bước nhanh hơn.

Cuối cùng, hắn đi đến phía trước nó. Đó là một tháp nước, đúc bằng xi măng, xung quanh phát ra một thứ mùi tanh buốt lạnh. Hắn đưa tay ra, sờ lên bề mặt thô ráp lạnh buốt của tháp nước.

Một tiếng thở dài hài lòng phát ra từ đáy lòng Lâm Quốc Đống. Hắn bám tay lên tháp nước, chậm rãi đi một vòng xung quanh, cuối cùng dừng lại ở mé phía tây tháp nước, xoay lưng dựa vào nó.

Tấm lưng đã ướt đẫm mồ hôi lập tức cảm thấy lạnh thấu xương. Lâm Quốc Đống ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời tối đen như mực, cánh mũi phập phồng liên tục.

Hơi thở đó, hơi tanh, hơi ngọt.

Lâm Quốc Đống từ từ nhắm mắt lại.

Chương 9: NHÀ CŨ

“Đúng rồi, cứ trượt như thế một tí...”

Kỷ Càn Khôn một tay đẩy kính lão lên sống mũi, tay kia trượt trên màn hình điện thoại di động, màn hình không có bất cứ thay đổi nào, vẫn là một bức hình sa mạc khi mặt trời lặn.

“Ông sợ gì chứ? Có hỏng được đâu.” Ngụy Quýnh bật cười, “Mạnh một chút nữa, trượt đến đầu kia của màn hình.”

Kỷ Càn Khôn “ừ” mấy tiếng đáp lời, rồi lại thử lần nữa. Một tiếng “tách” vang lên, khóa màn hình được mở, mười mấy biểu tượng ứng dụng xuất hiện trên màn hình.

Kỷ Càn Khôn “à” một tiếng, trầm trồ không dứt.

“Bây giờ đã hiện đại như thế này rồi, giỏi thật đấy, giỏi thật đấy.” Ông cụ chỉ vào chiếc điện thoại di động Nokia kiểu cũ đã tháo ra ở trên bàn, “Cái thứ đồ cũ này, chỉ có thể nghe gọi được thôi.”

“Cháu mua cho ông cái này, chỉ là sản phẩm tầm trung thôi, nhưng đối với ông chắc là đủ dùng rồi.” Ngụy Quýnh khom lưng, chỉ vào màn hình, “Ông Kỷ, cháu dạy ông cách gọi điện thoại.”

Nhưng Kỷ Càn Khôn lại quay người, nheo mắt cười với cô gái đứng bên cạnh chiếc giường đơn, bảo: “Cô gái, cháu ngồi đi, tự rót trà uống nhé.”

Nhạc Tiêu Tuệ cũng mỉm cười đáp lại, “Ông đừng khách sáo, cứ mặc kệ cháu.” Dứt lời, cô gái tiếp tục kiên nhẫn quan sát giá sách ở đầu giường, thỉnh thoảng lại rút một cuốn mở ra xem.

“Nào, ta thử tự thao tác một tí.” Kỷ Càn Khôn đặt chiếc điện thoại di động trên đầu gối, rón rén ấn tay vào màn hình, miệng lẩm bẩm, “Ấn vào cái này trước... sau đó, là cái này...”

Nhân lúc Kỷ Càn Khôn loay hoay từng nét chữ để soạn tin nhắn, Ngụy Quýnh quay đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, cô gái đang lật giở một cuốn giáo trình luật tố tụng hình sự. Cảm giác thấy ánh mắt của Ngụy Quýnh, Nhạc Tiêu Tuệ ngẩng đầu lên, mỉm cười với cậu, mở sách ra, hướng trang giấy về phía Ngụy Quýnh.

Trên trang sách đầy những kí hiệu đánh dấu bằng bút mực đỏ, dày đặc.

“Bản mới đây.” Nhạc Tiêu Tuệ nói nhỏ: “Chăm chỉ học hơn cả bọn mình.”

Ngụy Quýnh gật đầu, hất cằm về phía Kỷ Càn Khôn đang chăm chú soạn tin nhắn, “Rất có cá tính đúng không?”

Nhạc Tiêu Tuệ len lén đưa tay ra, giơ một ngón tay cái lên.

Từ sau lần Ngụy Quýnh nói với Nhạc Tiêu Tuệ về Kỷ Càn Khôn, cô cứ muốn gặp ông cụ xem thế nào. Biết Ngụy Quýnh nhận lời mua giúp ông cụ một chiếc điện thoại di động, Nhạc Tiêu Tuệ liền chủ động nhận việc, không chỉ đi chọn mua cùng cậu, mà còn cùng cậu đến viện Kính lão hướng dẫn Kỷ Càn Khôn cách sử dụng. Mới đầu, Ngụy Quýnh lo rằng cô sẽ thấy chán, nhưng, nhìn dáng vẻ rất vui thú của cô, Ngụy Quýnh cũng đã yên tâm hơn rất nhiều.

Đang mải nghĩ, bỗng Ngụy Quýnh nghe thấy điện thoại di động phát ra một tiếng chuông báo, cậu lấy điện thoại di động ra, thấy màn hình hiển thị “Có một tin nhắn mới”.

Cậu ngẩng đầu lên, thấy Kỷ Càn Khôn đang nhìn mình, vẻ mặt đầy mong đợi.

“Nhận được chưa?”

“Nhận được rồi ạ.” Ngụy Quýnh lắc lắc chiếc điện thoại di động, rồi mở ra, không tìm được bật cười.

“Ngụy Quýnh cảm ơn cháu cháu là một chàng trai tốt.” Ngụy Quýnh quay màn hình về phía Kỷ Càn Khôn, “Ông phải thêm dấu vào chứ.”

“Ha ha ha.” Kỷ Càn Khôn cũng cười, “Không tìm thấy mà.”

“Được, để cháu tiếp tục dạy ông.”

“Cái này không vội.” Kỷ Càn Khôn đưa điện thoại di động ra, “Dạy ta xem chụp ảnh và ghi hình như thế nào.”

“Vâng.”

Lần này, Kỷ Càn Khôn còn chăm chú học hơn, thậm chí còn lấy ra một cuốn sổ nhỏ để ghi chép. Mười mấy phút sau, ông cụ nhìn chiếc điện thoại di động, rồi lại nhìn nội dung ghi chép, như thể đã nắm vững lắm rồi.

“Nào, thử xem.”

Điện thoại di động được mở khóa, vào chức năng chụp ảnh. Kỷ Càn Khôn giơ điện thoại lên, chăm chú nhìn vào màn hình, cười khà khà.

“Rõ thật đấy.” Ông cụ buông một tay ra, vẫy Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Nào, chụp một bức hình chung cho hai cháu.”

“Ồ?” Ngụy Quýnh hơi bất ngờ, nhìn Nhạc Tiêu Tuệ.

“Sao, còn xấu hổ à?”

Cô gái lại không hề để ý, đi đến bên cạnh Ngụy Quýnh một cách rất thoải mái, còn khoác tay cậu.

“Chà, thế mới đúng chứ.” Kỷ Càn Khôn giơ cao chiếc điện thoại di động, rón rén ngắm tiêu cự, “Cái cậu này, còn chẳng dừng cảm bằng con gái - Chụp rồi đấy.”

“Tách” một tiếng, đèn chớp sáng lên.

Ngụy Quýnh ghé lại, muốn xem hiệu quả chụp ảnh thế nào. Nhưng Kỷ Càn Khôn cau mày.

“Tiếng đèn chớp ồn quá.” Ông ngắm nghía chiếc điện thoại di động, “Thêm nữa, buộc phải dùng đèn chớp à?”

“Có thể tắt đi ạ.” Ngụy Quýnh cầm lấy chiếc điện thoại, thao tác một hồi, “Ok rồi.”

“Tốt.” Kỷ Càn Khôn nhìn nội dung ghi chép, bấm vào màn hình theo hướng dẫn, mở kho ảnh ra, “Ừ, đẹp đấy.”

Trong bức ảnh, Ngụy Quýnh đứng thẳng đơ, mỉm cười ngại ngùng, cánh tay bị Nhạc Tiêu Tuệ khoác cứng đờ ra. Ngược lại, cô gái bên cạnh cười tươi như hoa, đầu hơi nghiêng về phía bên phải, mặt đầy vẻ tinh nghịch.

“Ha ha.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn tấm ảnh, không kìm được bật cười. “Nhìn tay cậu, trông như tay giả - Cự Kỷ ơi, gửi cho cháu nhé, buồn cười quá.”

“Hả?” Kỷ Càn Khôn ngó ra, “Gửi thế nào? Rửa ra à?”

“Dễ thôi.” Nhạc Tiêu Tuệ cầm lấy chiếc điện thoại di động, tay lướt rất nhanh trên màn hình, mấy phút sau lại đưa chiếc điện thoại di động cho ông cụ, “Cự Kỷ, cháu đã cài Wechat cho cụ rồi đấy.”

“Wechat?” Kỷ Càn Khôn càng ngơ ngác, “Wechat gì?”

Phải mất đến mười mấy phút, Kỷ Càn Khôn mới hiểu được Wechat là gì, sau khi loay hoay một hồi với chiếc điện thoại di động, ông cụ hờ hờ ra mặt.

“Cái này hay đấy, giống như là máy bộ đàm ấy.” Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu nhìn họ, “May mà có các cháu, ông già Kỷ này cũng được coi là nắm được khoa học kỹ thuật cao.”

“Tất nhiên rồi ạ.” Nhạc Tiêu Tuệ cười tít mắt bảo: “Một ông cụ hiện đại như ông, sao lại không chơi cái này chứ.”

“Ha ha ha.”

Tiếng cười chưa dứt, chiếc điện thoại di động của Kỷ Càn Khôn đã đổ chuông.

Tiếng nhạc vui tai vang lên đột ngột khiến ông cụ luống cuống, “Ài chà, nhận điện thoại thế nào nhỉ? Từ từ nào, ta tự làm...”

Nét mặt Kỷ Càn Khôn căng thẳng, ông cụ đưa tay trượt trên màn hình, điện thoại được kết nối.

Thao tác thành công, Kỷ Càn Khôn rất hài lòng về mình, mặt tươi cười nghe điện thoại. Nhưng nói được mấy câu, nét mặt ông cụ dần tối lại.

“Ừ, tôi biết rồi... Tôi sẽ qua ngay bây giờ.”

Sau khi ngắt điện thoại, Kỷ Càn Khôn cầm chặt chiếc điện thoại di động, ngồi yên lặng nửa phút, lông mày nhíu chặt, nét mặt nặng nề. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám hỏi ông cụ.

Cuối cùng, Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu, cố nặn ra một nụ cười.

“Đi, Ngụy Quýnh, mở tủ quần áo ra, bên trong có một chiếc túi da.”

Ngụy Quýnh ngoan ngoãn làm theo, lấy một chiếc túi da màu đen kiểu cũ căng chặt đồ trong tủ quần áo ra, đưa cho Kỷ Càn Khôn.

Kỷ Càn Khôn mở chiếc túi da, lục tìm một hồi trong túi, lấy ra mấy tờ giấy in được đóng thành tập cẩn thận.

“Ngụy Quýnh, cháu có tiết học không?”

“Không ạ.” Ngụy Quýnh lắc đầu, “Sao ạ?”

“Xin lỗi cháu.” Kỷ Càn Khôn đưa mấy tờ giấy đó ra, vẻ có lỗi, “Phải phiền cháu giúp ta đi một chuyến.”

Đỗ Thành xoay vô lăng xe, vừa cho xe vào khu Tây Viên Quận, đã nhìn thấy mấy chiếc xe cảnh sát đỗ trước tòa nhà số 4. Có cảnh sát mặc quân phục đang duy trì trật tự, vòng ngoài là mấy chục người dân ở trong khu vây xung quanh, tò mò ngó nghiêng về phía trước tòa nhà.

Đỗ Thành dừng xe, ngấm nghĩ giây lát, lấy ra một cuộn hồ sơ, lật giở xem mấy trang, lắc đầu cười nhún vai.

Xuống xe, khóa cửa xe. Đỗ Thành đi thẳng tới đơn nguyên 2 của tòa nhà số 4. Vừa len qua đám đông, một cảnh sát mặc quân phục liền chặn ông lại. Đỗ Thành đang định lấy thẻ cảnh sát ra, thì nhìn thấy Trương Chấn Lương đang đứng hút thuốc bên cạnh chiếc xe cảnh sát, vội gọi anh ta.

“Chấn Lương!”

Trương Chấn Lương nghe tiếng gọi quay lại, thấy Đỗ Thành, liền bước nhanh đến.

“Sư phụ?” Trương Chấn Lương khoát tay, ra hiệu cho cậu cảnh sát để cho ông đi, “Người của mình.”

“Khám nghiệm lại hiện trường hay là nhận dạng?” Đỗ Thành hỏi.

“Nhận dạng.” Trương Chấn Lương trả lời ngắn gọn, “Anh đến làm gì? Việc còn con này, bọn em tự xử lý được mà...”

“Điều tra vụ án khác.” Đỗ Thành bước về phía đơn nguyên 2, “Thế hai thằng bán ma túy đấy thế nào rồi?”

“Ở trên tầng.” Trương Chấn Lương cũng đi theo vào lối hành lang trong tòa nhà, “Sư phụ, không phải là cục cho anh nghỉ ngơi à? Sao anh lại...”

“Một vụ án cũ, không xử lý xong, trong lòng không yên.” Đỗ Thành không muốn giải thích nhiều, đi nhanh về phía thang máy, bấm số “8”.

Hai người đứng trong cabin thang máy, không nói gì. Bổng Trương Chấn Lương khẽ hỏi: “Vụ giết người cắt xác?”

Đỗ Thành ngó ra, vô thức quay đầu đi, phát hiện thấy Trương Chấn Lương đang nghiêng ngó nhìn vào miệng chiếc túi xách đang mở - Một nửa trang bìa của tập hồ sơ vụ án đó lộ ra ngoài.

“Là vụ án đó.” Trương Chấn Lương nhìn Đỗ Thành, khẽ hỏi: “Đúng không?”

Đỗ Thành suy nghĩ giây lát, quyết định không giấu anh ta, “Đúng.”

“Trong tòa nhà này?”

“Một trong những vụ đó.” Đỗ Thành hất hàm về phía tầng trên, “Phòng 803.”

“Mẹ kiếp!” Trương Chấn Lương há to mồm, “Không trùng hợp đến thế chứ?”

“Đúng là trùng hợp như vậy đấy.” Đỗ Thành mỉm cười, “Duyên số.”

Thang máy dừng lại ở tầng 8, cửa thang máy từ từ mở ra. Đỗ Thành nhấc chân bước ra ngoài, nhìn thấy cánh cửa phòng 803 đang mở, một sợi dây giới nghiêm của cảnh sát chặn ngang cửa, hai cảnh sát mặc quân phục đứng cạnh cửa.

“Người đâu?” Trương Chấn Lương hỏi.

“Lên tầng 15 rồi.”

“Ừ.” Trương Chấn Lương quay sang phía Đỗ Thành, “Có cần vào xem không?”

Đỗ Thành gật đầu, cúi người chui qua sợi dây cảnh giới, khi đứng thẳng người lên, đã ở trong phòng 803.

Đây là căn hộ kiểu một phòng ngủ, một phòng khách, cách bài trí mang đậm màu sắc kiến trúc của thế kỷ trước. Đồ đạc bài trí trong phòng đơn giản, chiếc giường đôi, tủ quần áo, bàn làm việc đều là đồ cũ. Bỗng nhiên, Đỗ Thành tưởng như mình lại trở về thập niên chín mươi. Ông đi từ phòng ngủ sang phòng khách, phòng bếp, rồi lại đi một vòng quanh nhà vệ sinh, nhìn những vệt nước khô đọng lại trong chiếc bồn tắm to tướng, quay người hỏi Trương Chấn Lương: “Chủ nhà đâu?”

“Đã thông báo cho ông ta rồi, còn chưa đến.” Trương Chấn Lương nhìn đồng hồ đeo tay, “Chắc là sắp đến rồi.”

“Có phải là họ Kỷ không?”

“Đúng.” Trương Chấn Lương ngẩng đầu, “Ông ấy là?”

“Chồng của một trong những người bị hại.”

“Ồ.” Trương Chấn Lương nhìn xung quanh, hỏi khẽ: “Có phát hiện gì không?”

Đỗ Thành lắc đầu, “Xem ra, chủ căn hộ đã không ở đây lâu lắm rồi.”

Trương Chấn Lương lập tức lấy điện thoại ra, “Em bảo ông ấy đến ngay đây.”

Còn chưa đợi anh bấm số máy, một giọng nói rụt rè phía ngoài cửa đã vọng vào.

“Không cần đâu, em... em đến rồi.”

Đỗ Thành và Trương Chấn Lương đồng thời quay lại, nhìn thấy một cậu thanh niên đứng cạnh cửa, nét mặt căng thẳng, cô gái bên cạnh thì tự nhiên hơn rất nhiều, tò mò nhìn ngó liên tục về phía trong phòng.

“Cậu là...” Trương Chấn Lương vô cùng ngạc nhiên, “chủ căn hộ?”

“Không phải.” Cậu thanh niên trông lại càng căng thẳng, “Chân ông Kỷ cử động khó khăn, không đến được, cho nên nhờ em...” Vừa nói, cậu vừa đưa chứng minh thư và mấy tờ giấy ra.

Trương Chấn Lương đưa tay cầm lấy, nhìn tấm chứng minh thư trước.

“Kỷ Càn Khôn.” Anh nhìn Đỗ Thành, đưa tấm chứng minh thư cho ông.

Đỗ Thành vẫn còn nhớ gương mặt đó, chỉ là Kỷ Càn Khôn trông già hơn nhiều so với kí ức.

Hai mươi ba năm trước, ông đã chứng kiến người đàn ông này ôm những mảnh xác của vợ khóc đến ngất đi trong phòng giải phẫu, cũng đã từng chứng kiến ông ta ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang của chi cục công an hết ngày này sang ngày khác, kéo từng cảnh sát đi qua lại, hỏi về tiến triển của công việc điều tra phá án, càng nhớ rõ tại hiện trường phiên xét xử, bị ba cảnh sát chặn lại, nhưng ông ta vẫn giăng ra được, xông thẳng đến trước mặt bị cáo...

Đỗ Thành nhìn thời gian cấp phát đề trên tấm chứng minh thư: năm 2001.

Người gầy đi, nếp nhăn nhiều hơn, điểm không thay đổi là nỗi đau buồn và sự thù hận hiển hiện rõ trên gương mặt.

Trương Chấn Lương đã xem xong tờ hợp đồng thuê nhà trong tay, quay đầu nói với Đỗ Thành: “Thời gian khớp, hai tên bán ma túy đó không nói dối, đúng là chúng bắt đầu pha chế và bán thuốc phiện ở đây từ năm 2013. Ngoài ra, Kỷ Càn Khôn chắc không phải là đồng phạm.”

Đỗ Thành gật đầu, quay về phía cậu thanh niên, quan sát từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Cậu tên là gì?”

“Dạ?” Cậu thanh niên hơi bất ngờ, “Cháu tên là Ngụy Quýnh.”

“Cậu có quan hệ gì với Kỷ Càn Khôn?”

“Tạm coi là... bạn ạ.”

“Cậu vừa nói chân ông ấy cử động khó khăn,” Đỗ Thành tiếp tục hỏi: “Ông ấy bị làm sao? Bây giờ đang ở đâu?”

“Ông ấy bị liệt.” Ngụy Quýnh gãi gãi sau gáy, “Bây giờ đang ở trong một viện dưỡng lão.”

Đỗ Thành và Trương Chấn Lương nhìn nhau. Đỗ Thành lấy cuốn sổ ghi chép ra, ghi lại chi tiết địa chỉ của viện dưỡng lão. Trương Chấn Lương hỏi: “Có cần em đưa anh đi bây giờ không?”

“Không cần.” Đỗ Thành lắc đầu, “Cho hai đứa bé này đi đi.”

Ngụy Quýnh thở phào nhẹ nhõm, quay người gọi Nhạc Tiêu Tuệ, thì phát hiện thấy cô đã đi vào nhà vệ sinh, quay lưng về phía mình, không biết đang nhìn gì.

Ngụy Quýnh cố gắng nở một nụ cười với Trương Chấn Lương, bước nhanh vào phòng vệ sinh, đưa tay kéo Nhạc Tiêu Tuệ. Ngón tay vừa chạm vào ống tay áo cô, Ngụy Quýnh liền cảm giác thấy cô đang run lên.

Cậu thấy trong lòng hoảng hốt, còn chưa kịp hỏi, thì nghe thấy cổ họng Nhạc Tiêu Tuệ bật ra một tiếng kì quặc, tiếp đó, cô gái hất tay Ngụy Quýnh, bịt miệng lao ra khỏi phòng 803.

Ngụy Quýnh vội chạy đuổi theo, để lại Trương Chấn Lương và Đỗ Thành đứng yên tại chỗ không hiểu ra làm sao.

“Có phải là hiện trường giết người đâu...”, Trương Chấn Lương nhìn xung quanh, “Làm sao cô gái này lại sợ hãi đến thế nhỉ?”

Đỗ Thành không nói gì, khịt khịt mũi, quay người nhìn thang máy, vừa đúng lúc nhìn thấy cô gái lao vào trong thang máy, phía sau là cậu thanh niên tay chân luống cuống cuống.

Thang máy xuống đến tầng 1, cửa vừa mở, Nhạc Tiêu Tuệ đã lao ra, chạy ra ngoài tòa nhà, vịn vào tường nôn thốc tháo.

Ngụy Quýnh vội chạy theo sau, định vỗ lưng giúp cô, nhưng lại thấy không ổn, nhìn lên thấy ở cổng khuôn viên có một siêu thị nhỏ, cậu nói một câu “Cậu đợi tớ nhé”, rồi vội chạy đi.

Khi cậu xách chai nước chạy về, Nhạc Tiêu Tuệ đã ngừng nôn, tựa lưng vào tường, tay để lên ngực thở dốc.

“Cậu không sao chứ?” Ngụy Quýnh vặn mở chai nước, để vào tay Nhạc Tiêu Tuệ, “Đã đỡ hơn chưa?”

“Cảm ơn cậu.” Sắc mặt Nhạc Tiêu Tuệ tái nhợt, giọng cũng yếu ớt, “Bắn, cậu tránh xa ra.”

Cô ngậm một ngụm nước, súc miệng rồi nhổ đi, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Cô miễn cưỡng nở nụ cười với Ngụy Quýnh, “Cậu đừng lo.”

“Cậu sao thế?” Ngụy Quýnh lại đưa cho cô gói khăn giấy, “Người khó chịu à?”

“Tớ cũng không biết.” Nhạc Tiêu Tuệ lại run lên, “Vừa vào cái phòng vệ sinh đó đã thấy lạnh - cảm giác lạnh từ trong ra ngoài ấy.”

“Không phải là cậu bị lạnh cóng đấy chứ?”

“Không.” Nhạc Tiêu Tuệ lắc đầu, “Trong căn phòng đó có một thứ mùi, cậu không ngửi thấy sao?”

“Hả?” Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ một lúc, “Không ngửi thấy thật.”

“Kì lạ.” Nhạc Tiêu Tuệ lăm bắm một mình, rồi kéo chiếc áo khoác lông vũ sát vào người.

Ngụy Quýnh nhìn cô, đưa tay lấy chiếc túi đeo chéo của cô đeo lên người mình.

“Đi, tớ dẫn cậu đi uống chút gì nóng.”

Nửa tiếng sau, Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ ngồi trong một hiệu Pizza Hut. Nhạc Tiêu Tuệ hai tay cầm chặt chiếc cốc, nhấp từng ngụm trà nhỏ, sắc mặt đã hồng hào lên rất nhiều.

“Có muốn ăn chút gì không?” Ngụy Quýnh đẩy chiếc đĩa đựng bánh ga-tô mousse về phía cô, “Giờ chắc là cậu đói rồi.”

Nhạc Tiêu Tuệ gật gật đầu, xiên một miếng bánh nhỏ cho vào miệng từ từ nhấm nháp.

“Thật sự xin lỗi cậu, làm cậu phải đi cùng tớ, lại còn bị mệt nữa.”

“Dào, không liên quan đến cậu.” Nhạc Tiêu Tuệ xua tay, “Tự tớ cũng thấy kì quặc - Có điều ông Kỷ đúng là rất thú vị.”

“Đúng thế.” Ngụy Quýnh cũng bật cười, “Ở ông cụ này có một cảm giác rất đặc biệt.”

“Nói đến chuyện này,” Nhạc Tiêu Tuệ bỗng nhớ đến điều gì đó, “Hôm nay không phải đem hợp đồng cho thuê nhà về à?”

“Không cần, lần sau đưa cho ông ấy là được.” Ngụy Quýnh nhìn đồng hồ đeo tay, “Hơn nữa, chúng mình cũng phải về trường rồi.”

“Ừ, lần sau đến chỗ ông Kỷ, gọi tớ nhé.”

“Cậu vẫn muốn đi à?”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ uống nốt chỗ trà hoa quả trong cốc, “Cậu đã xem bộ phim “Nhất đại tông sư” chưa?”

“Phim do Vương Gia Vệ đạo diễn ấy hả? Xem rồi.”

“Tất cả mọi cuộc gặp gỡ trên đời này,” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này đã là hoàng hôn, dòng người trên phố bỗng trở nên tấp nập, những gương mặt xa lạ, vội vã đi về những hướng khác nhau, thỉnh thoảng có những ánh nhìn giao nhau trong giây lát, rồi lại nhanh chóng nhìn đi hướng khác, “đều là những cuộc trùng phùng sau những ngày tháng dài xa cách.”

Chương 10: DẤU TAY

Phân tích hiện trường vụ án giết người, phân tách thi thể, vớt xác “7.8”

Tóm tắt tình tiết vụ án

Khoảng 6 giờ 30 phút sáng ngày 7 tháng 8 năm 1991, dưới móng đường ở kilômét thứ 21 trên đường 177 (hướng từ khu vực trung tâm thành phố đến thị trấn Dương Liên) phát hiện thấy một đầu người đứng trong túi nilon màu đen (đánh mã số 1, bên dưới tương tự) và hai chi trên của người bị chia làm bốn khúc (số 2). Khoảng 7 giờ 10 phút sáng ngày 7 tháng 8, phát hiện thấy đùi bên trái (số 3) và cẳng chân bên trái (số 4) của người đứng trong túi nilon màu đen trong thùng rác trước cổng khu nhân thân của viện Thiết kế kiến trúc tỉnh số 14 - 7 đường Hòa Bình. Khoảng 9 giờ 30 phút sáng ngày 7 tháng 8, phát hiện thấy phần thân cơ thể phụ nữ đứng trong túi nilon màu đen ở công trường thi công xây dựng quảng trường thương mại Hoài Kinh số 163 phố Hồng Hà (số 5). Khoảng 16 giờ 20 phút chiều ngày 8 tháng 8, phát hiện thấy đùi và cẳng chân phải của người đứng trong túi nilon màu đen ở phía đông tháp nước thôn Hạ Giang thị trấn Dương Liên (số 6).

Tình hình khám nghiệm hiện trường

Khoảng 16 giờ 20 phút ngày 8 tháng 8 năm 1991, khám nghiệm hiện trường: Phát hiện thấy một chiếc túi nilon màu đen ở phía đông tháp nước thôn Hạ Giang thị trấn Dương Liên, quai túi buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, đồng thời dùng băng dính dán chặt. Trong túi có phần đùi phải và cẳng chân phải, bàn chân phải của người. Chân mang xăng đan kiểu nữ hiệu Veiing (màu bạc, cao gót, size 36). Trong túi, ngoài một chút máu ra, còn lấy được 11 cọng lông động vật, sau khi giám định, xác định là lông lợn. Trên túi nilon không có in hình hay chữ. Tìm thấy bốn dấu vân tay ở phần giữa túi nilon.

...

Đỗ Thành ngẩng đầu lên, khẽ day huyết thái dương rồi lấy một điều thuốc trong bao thuốc lá bên cạnh ra châm lửa. Ông ngả người ra phía sau, tựa vào thành chiếc ghế xoay, mắt nhìn lên trần nhà, chậm chậm phả ra một hơi thuốc.

Cho đến tận đêm khuya, trong căn phòng nhỏ chật hẹp, ngoài một chiếc đèn bàn trên mặt bàn, không còn ánh sáng nào khác. Ánh mắt Đỗ Thành tập trung hướng lên trần nhà đen hun hút, nhưng ông phát hiện không có một tiêu điểm nào có thể phân tán được sự chú ý. Ngược lại, mạch máu đang chảy trong cơ thể càng lúc càng gấp gáp, thậm chí còn nghe thấy cả tiếng động vọng ra từ trong màng nhĩ.

Mẹ kiếp, đã hơn hai mươi năm rồi, sao vẫn thế này?

Đỗ Thành cười nhăn nhó, lại ngồi thẳng người dậy, ép mình đọc tiếp.

Ý kiến phân tích

... Vụ án này cùng với vụ án giết người, phân tách thi thể, vứt xác “9.11”, “14.3”, “23.6” được coi là một vụ án liên hoàn được tiến hành điều tra, phân tích từ góc độ thủ đoạn phạm tội, đầu đứt rời của các mảnh xác rất ít các vùng da bị rách, bề mặt xương không có vết chày, cho thấy khả năng gây án ngày càng tinh vi, thuần thực. Việc phân tán các mảnh xác có quy luật, chi trên và chi dưới, phần thân, phần đầu được chia ra vứt riêng, có thể suy luận là tâm thái lúc gây án rất bình tĩnh...

Đỗ Thành thở dài.

Ông đẩy cuốn hồ sơ vụ án ở trước mặt sang một bên, trang giấy đã ngả vàng phát ra những tiếng giòn tan, dường như có thể vụn ra thành bột bất cứ lúc nào.

Không có tác dụng. Ông không sao tập trung được, không sao bắt mình rời mắt khỏi mấy chữ “ngày 8 tháng 8”.

Đỗ Thành quay đầu, yên lặng nhìn chiếc khung ảnh trên chiếc tủ năm ngăn kéo.

Một người phụ nữ tóc dài chấm vai, thấp người, trong bụi hoa tulip, ôm một cậu bé béo mũm mĩm, nhìn ông mỉm cười.

Khóe miệng Đỗ Thành hơi nhếch lên, đồng thời, trước mắt nhòa đi.

Ông đứng dậy, chậm rãi bước đến phía trước cái tủ năm ngăn kéo, cầm khung ảnh lên, khẽ sờ lên bức ảnh.

Gương mặt ông phản chiếu qua tấm kính trong khung ảnh. Trắng xám, hơi phù nề, đầy nếp nhăn. Gương mặt già nua trùm lên hai gương mặt vẫn trẻ trung, sinh động, dường như khiến cho thời gian, không gian gần lại, khiến ranh giới sinh tử nhòa đi.

Ánh mắt Đỗ Thành dần trở nên dịu dàng, mọi thứ bên mình đã rơi vào trong khoảng hư vô vô tận, trong ánh sáng chớp choạng, ông không muốn tâm trí mình quay về với hiện thực, khi người ta sắp chết, cái quý giá nhất, chỉ còn kí ức.

Khoảng 7 giờ 10 phút sáng, ngày 8 tháng 8 năm 1991.

Một cảnh sát trẻ tuổi mặc quân phục tay xách hai chiếc túi nilon to, vội vã bước lên bậc thềm trước chi cục công an Thiết Đông thuộc Công an thành phố. Đi qua ô cửa kính, anh gật đầu chào đồng nghiệp đang trực ban, rẽ phải, vội vã bước đi dọc theo con đường hành lang phía đông tầng 1. Lúc này trời đã sáng rõ, nhưng hành lang lại tối om, các căn phòng hai bên hầu hết đều đóng cửa, chỉ có một ô cửa sổ cuối cùng ở phía bắc là thấy có ánh sáng.

Dọc hành lang rất yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của người cảnh sát trẻ và tiếng sột soạt của túi nilon cọ vào nhau. Gần đến phòng cuối cùng ở phía đông, người cảnh sát trẻ bỗng có cảm giác lạnh rất kì quặc, như thể từ cánh cửa phía trước đang phả ra những luồng gió lạnh.

Đi đến trước cửa, anh chuyển chiếc túi nilon sang tay trái, do dự một lúc rồi đưa tay gõ cửa.

“Ai thế?” Một giọng nói bức bối vọng ra.

Người cảnh sát trẻ đẩy cửa, rón rén thò nửa đầu vào. Nhiệt độ quá thấp trong căn phòng lập tức khiến anh nổi da gà, đồng thời một thứ mùi khiến người ta khiếp sợ xộc thẳng vào mũi.

“Đội trưởng Mã.” Anh cố gắng không nhìn vào thi thể trắng xanh trên bàn phẫu thuật, cổ họng trở nên khô khốc, “Đồ ăn đây ạ.”

“Cứ để trong phòng họp đi.” Mã Kiện khoát tay, “Lát nữa chúng tôi sẽ sang.”

Cậu cảnh sát trẻ vội vâng dạ, nhanh chóng đóng cửa lại rồi đi.

Mã Kiện quay người, hai tay chống nạnh, nhìn chăm chăm vào thi thể trên bàn phẫu thuật.

Chiếc điều hòa dạng tủ ở góc tường đang chạy ù ù, những luồng hơi trắng phả ra từ cửa gió. Nhiệt độ trong phòng rất thấp, nhưng trên trán Mã Kiện vẫn lấm tấm mồ hôi, chiếc áo sơ mi ngắn tay sọc xanh đen cũng ướt đẫm mồ hôi.

Đỗ Thành đứng trước mặt anh, hai tay ôm trước ngực, mặt tối sầm, lông mày cau lại.

Bác sĩ pháp y ngồi xổm, lấy cẳng chân từ trong chiếc túi đựng xác ra, quan sát kĩ lưỡng rất lâu rồi để lên bàn phẫu thuật.

“Tạm thời chỉ có thể ghép thành thể này.” Anh lùi lại một bước, bỏ khẩu trang ra, “Mẹ kiếp!”

Đó là thi thể một phụ nữ trưởng thành, đầu, thân, hai chi trên, đùi trái và cẳng chân trái, tất cả là tám mảnh. Các mảnh bị cắt rời được ghép tạm lại, tư thế của người chết trông rất kì quặc, lại thiếu mất đùi và cẳng chân bên phải, nên nhìn không hề giống người.

Đỗ Thành vòng ra phía trước phần đầu của người chết, cúi đầu quan sát tỉ mỉ. Người chết để tóc dài, rối, đầu hơi nghiêng sang phải, mặt phù nề, miệng hé mở, hai mắt nhắm hờ, đồng tử u tối.

“Nguyên nhân tử vong là gì?”

“Phán đoán sơ bộ là ngạt thở cơ học.” Bác sĩ pháp y chỉ vào chỗ đứt rời ở phần đầu, vết bóp rất rõ ràng, “Chắc là chết vì bị bóp cổ.”

Đỗ Thành nhìn Mã Kiện, Mã Kiện im lặng không nói gì, nghiến chặt răng, cơ hàm gồ lên.

“Một lát nữa sẽ làm phân tích chất độc, có điều tôi thấy không có ý nghĩa lắm.” Bác sĩ pháp y châm một liều thuốc lá, “Vẫn là hẩn làm.”

“Thời gian tử vong thì thế nào?”

“Trên tám tiếng đồng hồ.” Bác sĩ pháp y đeo găng tay vào, “Thời gian cụ thể, xét nghiệm xong vật chứa trong dạ dày sẽ thông báo cho các anh. Ngoài ra...”

Anh ta chỉ tay về phía xác chết.

“Tìm chân phải xem, hình dạng như thế này, người nhà nhìn thấy sẽ phát điên mất.”

Mã Kiện buông một hơi thở dài, người bỗng rũ ra, “Cố gắng thôi. Anh cứ làm đi, có phát hiện gì thông báo ngay cho chúng tôi.”

Dứt lời, anh vẫy tay về phía Đỗ Thành, “Đi đi, ăn cơm đã.”

Tất cả mọi cánh cửa trong phòng họp đều mở toang, không khí trong lành tràn đầy căn phòng. Mặc dù có hơi lạnh, nhưng đối với Mã Kiện và Đỗ Thành, hai người vừa đi ra khỏi phòng phẫu thuật pháp y, thì như thể trong chốc lát đã xuyên từ mùa đông giá lạnh sang mùa hè rực rỡ. Càng khiến cho người ta cảm thấy sáng khoái hơn, là mùi thơm của thức ăn tràn ngập căn phòng - mùi xác chết trong mũi bỗng chốc tan biến.

Mấy đồng nghiệp đang ngồi ăn sáng quanh chiếc bàn họp, thấy họ đi vào, liền thi nhau đứng lên nhường chỗ. Mã Kiện và Đỗ Thành vừa ngồi xuống, sữa đậu nành, bánh bao và trứng gà luộc nước lá trà liền được đẩy tới trước mặt.

Mặc dù đã đói mềm, nhưng Mã Kiện lại không hề có cảm giác muốn ăn. Ăn được nửa cái bánh bao, uống được mấy hớp sữa đậu nành, anh liền châm một điếu thuốc lá, nhìn một vòng các đồng nghiệp đang cầm cúi nhai nuốt, lên tiếng hỏi: “Tình hình thế nào?”

Một cảnh sát mặc áo sơ mi ngắn tay đầy vết mồ hôi, tóc rối bù như tổ quạ nuốt miếng bánh bao trong miệng, “Đang tìm nguồn gốc xác chết, chiều hôm qua có một số người đến, đều là những trường hợp đến báo có người mất tích trong tháng vừa rồi, nhưng đều không phải.”

Anh ta vừa gặm bánh bao, vừa lật giở xem tài liệu trong tay, nhồm nhoàm nói: “Lần báo án gần đây nhất là ngày 6 tháng 8, một người đàn ông họ Kỷ nói là vợ anh ta cả đêm không về, chúng tôi thấy đặc điểm ngoại hình tương đối giống, đã thông báo cho anh ta rồi, chắc một lúc nữa sẽ đến.”

Mã Kiện gật đầu, lại hỏi: “Những công việc khác thì thế nào?”

Một cảnh sát khác trả lời: “Vẫn đang tiến hành điều tra phỏng vấn, hiện giờ vẫn chưa có manh mối gì có giá trị.”

Mã Kiện cau mày, búng tàn thuốc lá, suy nghĩ giây lát, “Bên khám nghiệm hiện trường thế nào?”

“Vẫn đang kiểm tra.”

“Bảo họ nhanh lên!”

Người cảnh sát đó đáp lời rồi đứng dậy đi ra. Cùng lúc đó, một cảnh sát nữ vội vã bước vào, đi thẳng đến trước mặt Mã Kiện, “Đội trưởng Mã, có một người họ Kỷ đến nhận xác.”

Mã Kiện “ừ” một tiếng, quay đầu nói với Đỗ Thành: “Thành, cậu đi xem thế nào.”

Đỗ Thành gật đầu, vội vàng ăn hết chiếc bánh bao trong tay, lau mồm rồi đứng dậy đi về phía cửa.

Mã Kiện quay đầu, thấy nữ cảnh sát vẫn đứng trước mặt.

“Còn việc gì không?”

“Dạ, cục trưởng thông báo, hai mươi phút nữa, họp phân tích tình hình vụ án ở phòng họp số 3 tầng 4.” Cô dừng lại một lát, có vẻ rất căng thẳng, “Phó chủ tịch thành phố và bí thư ủy ban Chính pháp đều đến rồi.”

Mã Kiện chăm chú nhìn cô mấy giây rồi đột nhiên đứng dậy, vỗ tay, nói to: “Động tác nhanh một chút, hai mươi phút nữa họp.”

Các cảnh sát đáp lời, tăng tốc ăn nhanh. Những người ăn xong trước đã bắt đầu sắp xếp tài liệu, chuẩn bị để báo cáo trong cuộc họp. Mã Kiện hút liền hai điếu thuốc, yên lặng sắp xếp lại mạch suy nghĩ, thi thoảng lại nhìn vào những điểm quan trọng trong nội dung ghi chép ở máy tính xách tay.

Sau khi chuẩn bị xong, Mã Kiện dẫn cấp dưới ra khỏi phòng họp, đi theo hành lang ra chỗ thang máy. Vừa bước được mấy bước, bỗng nghe thấy tiếng khóc nức nở như xé ruột xé gan từ phía sau lưng vọng tới.

Đó chính là phía phòng phẫu thuật pháp y.

Mã Kiện dừng chân, đầu cúi thấp, hai mắt khẽ nhắm lại, hai tay siết chặt nắm đấm. Các đồng nghiệp sau lưng cũng đứng lại, nhìn tấm lưng run run của đội trưởng Mã.

Nghe thấy rõ cả những tiếng nghiền răng kèn kẹt.

Giây lát sau, Mã Kiện ngẩng đầu lên, tiếp tục bước đi, nhanh chóng tiến về phía trước.

Cuộc họp phân tích dài hơn hai tiếng đồng hồ, nét mặt cục trưởng, phó chủ tịch thành phố và bí thư ủy ban Chính pháp đều rất khó coi, cũng dễ hiểu, từ tháng 11 năm ngoái, hung thủ đã liên tục cưỡng dâm, giết hại bốn phụ nữ, cả thành phố chìm trong một nỗi sợ hãi chưa từng có. Nhưng, theo những đầu mối mà cảnh sát thu thập được và tiến triển của công tác điều tra, vẫn hoàn toàn chưa đâu vào đâu. Không khí cuộc

họp nặng nề như một buổi lễ truy điệu. Dưới áp lực lớn, khi cuộc họp phân tích sắp kết thúc, cục trưởng hạ quân lệnh: Trong vòng hai mươi ngày phải phá được vụ án, nếu không sẽ chủ động từ chức đi gác kho trang thiết bị.

Cấp trên đã thể hiện thái độ, nhưng áp lực vẫn đè nặng xuống vai Mã Kiện và các đồng đội. Vừa tan họp, Mã Kiện liền dẫn một nhóm người trở về phòng họp. Mọi người ngồi trước bàn, im lặng không nói gì. Một lúc lâu sau, Mã Kiện chậm rãi lên tiếng: “Thiếu Hoa đâu?”

Có người đáp lời: “Đang ở bên kiểm tra vật chứng.”

Mã Kiện “ừ” một tiếng rồi đứng dậy: “Khi này trong cuộc họp, mọi người cũng nghe thấy rồi đấy, hai mươi ngày, không cần tôi nói nhiều, thời gian rất cấp bách...”

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng họp bị đẩy tung ra, một người đàn ông cời trần loạn choạng xông vào, đập đầu xuống đất, vái lạy liên hồi.

“Các anh... các đồng chí cảnh sát,” Mặt người đàn ông đầy những vết mồ hôi và nước mắt, “Các anh nhất định phải bắt hăn! Vợ tôi... cô ấy là một người phụ nữ tốt... Đáng ra cô ấy không...”

Người lao vào ngay sau đó là Đỗ Thành. Anh kéo người đàn ông dậy, liên tục khuyên nhủ:

“Anh Kỷ, anh mau dậy đi, đừng làm thế...”

Mã Kiện cũng sửng sốt, vội bảo đồng nghiệp đỡ người đàn ông dậy. Trên trán người đàn ông đã rớm máu, lẫn với bụi và mồ hôi, gương mặt trông như ác quỷ. Nỗi đau đột ngột quá lớn, thêm nữa lại đập đầu xuống đất, tâm trí người đàn ông đã không còn minh mẫn, cả người mềm oặt ra như sợi bún. Bốn cảnh sát khó khăn lắm mới đỡ được anh ta ra hành lang, đi được một đoạn khá xa, tiếng gào thét của anh ta vẫn còn vang vọng bên tai.

Mã Kiện thở dốc, chỉ tay ra ngoài cửa: “Áo anh ta đâu?”

“Đắp lên xác chết rồi.” Sắc mặt Đỗ Thành tối sầm, “Người chết là vợ anh ta.”

Mã Kiện im lặng một lúc, khoát tay gọi một đồng nghiệp: “Đi đi, đợi tâm trạng anh ta bình tĩnh lại thì hỏi xem tình hình người chết thế nào.”

Dứt lời, anh ngồi xuống trước mặt Đỗ Thành, đưa hai ngón tay ra.

“Thành, hai mươi ngày.”

“Em nghe nói rồi.” Đỗ Thành gật gật đầu, thở dài, “Vụ án này, làm thế nào?”

“Không có manh mối gì.” Mã Kiện châm một điếu thuốc, “Cậu nghĩ thế nào?”

“Bắt đầu từ phạm vi hoạt động của hãn thôi.” Đỗ Thành mở ngăn kéo bàn làm việc của mình, lấy ra một tập phim, đưa cho Mã Kiện.

Mã Kiện xem qua một lượt, phát hiện ra đó là bản đồ giản lược các khu vực hành chính của thành phố được vẽ bằng tay. Mỗi một tấm phim đều ghi rõ ngày tháng, mấy chỗ được đánh dấu bằng bút kí hiệu màu đỏ.

“Đây là?”

“Địa điểm vớt xác của bốn vụ án.” Đỗ Thành cầm tấm phim có chữ “9.11” lên, “Đây là vụ án đầu tiên, anh xem...”

Đỗ Thành chỉ tay vào những chỗ được đánh dấu màu đỏ, “Chỗ giao giữa phố Tùng Giang và đường Dân Chủ, công viên Hà Loan, nhà máy đốt rác, bệnh viện Chuyên khoa xương.”

Đỗ Thành cầm một chiếc bút đánh dấu màu đen lên, “Đối tượng khả nghi chắc là có ô tô, nếu đến cả mấy chỗ này, đi ô tô thì đại để chỉ có mấy con đường này.”

Dứt lời, anh vẽ mấy đường màu đen loằng ngoằng trên bản đồ.

Mã Kiện đã hiểu ra, “Tìm điểm giao thoa?”

“Đúng.” Đỗ Thành cầm tấm phim có ghi “14.3” lên, cũng nổi những chỗ được đánh dấu màu đỏ bằng những đường màu đen, sau đó để đè lên tấm hình thứ nhất. Hai tấm phim trong suốt chồng lên nhau, có thể nhìn thấy những điểm vết xác phân tán ở những nơi khác nhau, nhưng lộ trình đi xe là các đường đen lại có giao nhau và trùng hợp.

“Sáng kiến này hay đấy!” Mã Kiện trở nên phấn chấn, đứng dậy gọi một đồng nghiệp, “Đi, tìm một tấm bản đồ khu vực hành chính của thành phố ra đây, càng to càng tốt.”

Mấy tiếng sau, một tấm bản đồ khu vực hành chính của thành phố rất lớn được treo lên tường phòng họp, bàn làm việc bị đẩy ra, ghế xếp thành hàng sát tường. Các cảnh sát đứng trước tấm bản đồ, nhìn mười mấy chấm đỏ đánh dấu trên đó, phân tích những tuyến đường hung thủ có khả năng lái xe qua. Dần dần, mấy đường màu đen đậm loằng ngoằng xuất hiện trên bản đồ. Tiếp đó, mạch phân tích đi theo hướng ngược trở lại để suy luận ra điểm xuất phát của hắn.

Lại tiếp tục suy luận một hồi, Mã Kiện cầm một chiếc bút màu đen đi đến trước tấm bản đồ.

“Bây giờ xem ra, chỗ mà hung thủ có khả năng ẩn náu nhất ở...” Anh khoanh hai vòng tròn to lên bản đồ, “khu Thiết Đông và khu Tú Giang.”

Nét mặt Đỗ Thành vẫn rất nặng nề. Mặc dù phạm vi điều tra xem ra đã được thu hẹp lại rất nhiều, nhưng khu Thiết Đông và khu Tú Giang đều là hai khu vực hành chính chủ yếu của thành phố, đông dân, tìm kiếm hung thủ ở đây, cũng chỉ là chuyển từ tìm kim ở Thái Bình Dương sang tìm kim ở biển Bột Hải.

Còn Mã Kiện lại có vẻ rất phấn chấn tự tin, theo anh, bây giờ dù sao cũng đã tìm ra được một cách tư duy từ những tình tiết phức tạp của vụ án, mặc dù vẫn không rõ ràng, nhưng dù thế nào cũng tốt hơn là

không có. Đúng lúc anh đang phân công nhiệm vụ điều tra thì Lạc Thiếu Hoa từ cửa đi vào, lập tức nhìn thấy ngay tấm bản đồ treo trên tường.

“Mẹ kiếp, đây là cái gì?”

Mã Kiện vừa nhìn thấy anh, liền lập tức bảo anh ngồi xuống, “Cậu về thật đúng lúc, bên vật chứng có phát hiện gì không?”

“Có cái cục cứt!” Lạc Thiếu Hoa đưa ra mấy tờ giấy, vẻ mặt thất vọng, “Không có dấu vân tay, túi nilon không có nhãn hiệu, cũng không kiểm tra được ra xuất xứ - giống như mấy vụ án trước.”

Mã Kiện không cam tâm, lại truy hỏi: “Vết chân thì sao?”

“Vẫn đang đối chiếu.” Lạc Thiếu Hoa cầm một cốc nước trên bàn lên, ừng ực uống hết, “Ông Đặng nói là không có hi vọng mấy, địa điểm vứt xác đều là những chỗ đông người, đã bị làm hỏng mẹ nó từ lâu rồi.”

Những cảnh sát vừa xúm vào lại lạng lẽ rời đi. Lạc Thiếu Hoa nhìn tấm bản đồ trên tường, hỏi Đỗ Thành: “Các anh đang làm cái gì thế?”

Đỗ Thành kiên nhẫn giải thích, vừa nói được mấy câu thì nghe thấy điện thoại ở bàn làm việc đổ chuông. Một nữ cảnh sát nhắc ống nghe lên, nói “Xin chào”, sau khi nghe đối phương nói rõ mục đích cuộc gọi, liền đưa ống nghe cho Đỗ Thành.

“Chị nhà anh.”

Đỗ Thành cau mày, cầm lấy ống nghe.

“Việc gì thế?”

“Đang làm việc à?” Giọng vợ anh rón rén, “Làm phiền anh à?”

“Nói nhanh xem có việc gì, đang bận.”

“Em xin lỗi... Là thế này, Lượng Lượng bị sốt, em vừa đón nó từ trường về, anh...”

“Sốt à, bao nhiêu độ?” Đỗ Thành vội ngồi thẳng người dậy, “Từ khi nào?”

“Sáng nay, vừa đo nhiệt độ, 38 độ rưỡi.” Vợ anh rõ ràng là đang cố gắng kìm chế sự căng thẳng của mình, “Anh có về nhà được không? Bác sĩ nói, nếu mà sốt lại lần nữa thì phải đi bệnh viện.”

“Chỗ anh...” Đỗ Thành lưỡng lự một lát, quay đầu nhìn Mã Kiện. Sắc mặt Mã Kiện hiện rõ vẻ bất lực, nhưng vẫn xua tay, “Về đi, mai đến.”

Đỗ Thành giơ tay tỏ ý xin lỗi, nói vào ống nghe: “Được, anh về nhà luôn đây.”

“Vâng.” Giọng vợ anh vui hẳn lên, “Anh muốn ăn gì? Em hầm cho anh một con ba ba nhé?”

“Gì cũng được, không cần phải phiền phức quá đâu.”

“Vâng, em đợi anh.”

Sau khi ngắt điện thoại, Đỗ Thành đứng lên, nói với Mã Kiện về ngắn gọn: “Đội trưởng Mã, tôi...”

“Không sao, về đi.” Mã Kiện cười cười, “Một tuần rồi không về nhà đúng không? Vừa hay, về nghỉ tí đi, tắm một cái, chăm sóc con một tí.”

“Thế thì tôi xin lỗi vậy.”

“Cút mau đi.” Mã Kiện khoát tay, “Bao giờ tình hình của Lượng ổn định hẳn đến, ở đây có anh em thay cho.”

“Được!” Đỗ Thành cuống cuống lấy quần áo, thu xếp túi xách, đi luôn ra cửa. Vừa mở cửa ra thì đâm sầm phải một cảnh sát đang vội vàng xông vào.

“Ái chà, em xin lỗi nhé, anh Đỗ.” Cảnh sát đó chào Đỗ Thành ngắn gọn, rồi nhìn Mã Kiện, thờ dốc, “Đội trưởng Mã, cái chân phải, tìm

thấy rồi.”

Bốn mươi phút sau, xe cảnh sát rời khỏi đường cái, đi vào một con đường đất mấp mô lồi lõm. Mặt Mã Kiện tối sầm, không nói năng gì, mắt nhìn chăm chăm về phía trước. Đỗ Thành thì cầm tấm bản đồ, dùng bút đỏ đánh dấu vào “thôn Hạ Giang thị trấn Dương Liên”, tiếp đó, anh nhìn mấy điểm gồm “đường 177”, “khu nhân thân viện thiết kế kiến trúc tỉnh”, “số 163 phố Hồng Hà”, lấy bút đen tô đi tô lại.

Xe rất xóc, chẳng mấy chốc Đỗ Thành đã thấy hoa mắt chóng mặt, dạ dày cũng bắt đầu cuộn lên. Anh bỏ bút xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc dù mới khoảng 5 giờ chiều, nhưng trời đã bắt đầu tối. Tiếng gió thét gào, những đám mây xám xịt rất lớn tụ lại phía chân trời, thấp thoáng nhìn thấy ánh chớp.

Anh vỗ vào Mã Kiện ngồi phía trước, “Sắp mưa rồi.”

Mã Kiện đang trầm tư suy nghĩ, chợt bừng tỉnh, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, chửi một câu rồi gọi: “Thiếu Hoa.”

Lạc Thiếu Hoa đáp lời, cầm máy bộ đàm lên: “Thông báo cho anh em ở hiện trường, chú ý bảo vệ hiện trường.”

Vừa dứt lời, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, lộp độp gõ lên cửa kính ô tô.

Hiện trường vớt xác nằm ở phía đông tháp nước thôn Hạ Giang, phải xuyên qua một cánh đồng rất rộng mới đến được chỗ đó. Xe ô tô không thể đi vào được, cảnh sát đỗ xe ở bờ ruộng, bước thấp bước cao xuyên qua ruộng ngô cao quá đầu người, khi nhìn thấy tháp nước đó, người nào người nấy đều đã ướt đầm mồ hôi.

Các đồng nghiệp thuộc đồn công an thị trấn Dương Liên ở vòng ngoài hiện trường ra đón họ, vừa đi vừa giới thiệu quá trình xảy ra sự việc: Một đôi nam nữ thanh niên hẹn hò gặp nhau ở tháp nước, cô gái phát hiện thấy chiếc túi nilon màu đen vớt ở phía đông tháp nước, lúc đó chiếc túi nilon “ruồi bậu kín, bốc ra mùi hôi thối”. Chàng trai lấy cành

cây đâm thủng chiếc túi, kính ngạc phát hiện thấy chỗ túi rách lộ ra một bàn chân người, liền báo cảnh sát.

Những đồng nghiệp đến trước đã căng dây cảnh giới ở hiện trường, đại thể là do trời mưa to, quần chúng vây quanh để xem ở vòng ngoài không nhiều. Có điều, vẫn có rất nhiều dấu chân ở vòng ngoài hiện trường. Mã Kiện cau mày nhìn nền đất bùn đã bị giẫm tơi bời, xua tay: “Làm đường vào đi.”

Biết rõ là không có ý nghĩa gì nhiều, nhưng sau khi quan sát hiện trường, nhân viên khám nghiệm vẫn đắp mấy tấm gỗ, cho nhân viên vào trong.

Một cảnh sát cầm ô ngồi xồm suốt bên tháp nước, dưới sự che chắn của anh, chiếc túi nilon màu đen và khoảng đất gần đó vẫn khô. Sau khi chụp ảnh vật chứng cố định, cảnh sát bắt đầu tiến hành khám nghiệm hiện trường.

Do mưa lớn và bị người dân trong thôn giẫm đạp lên, tiến triển của công việc khám nghiệm hiện trường vô cùng khó khăn, cảnh sát dành nhiều sức lực hơn cho cái túi. Đó là đuôi phải, căng chân và bàn chân bên phải của người, đã bị phân hủy. Mã Kiện nhìn đôi giày cao gót nhọn màu trắng bạc trên chân phải, vẻ mặt đầy suy nghĩ.

Lạc Thiếu Hoa cũng ghé lại, “Chà, lần đầu tiên lấy được trang phục còn được lưu lại trên xác.”

“Ừ.” Mã Kiện quay đầu hỏi Đỗ Thành, “Thành, không về nhà nữa à?”

Đỗ Thành quay lưng về phía tháp nước, đang quan sát con đường làng sau khoảng ruộng từ xa, nghe thấy Mã Kiện hỏi, liền đáp: “Không về nữa, xong việc bên này đã.”

“Có cần gọi một cú điện thoại về nhà không?”

“Không cần.” Đỗ Thành quay lại, lau nước mưa trên mặt, cười, “Cô ấy cũng quen rồi.”

“Cũng được.” Mã Kiện rõ ràng là muốn anh có thể ở lại cùng giúp, “Xong vụ án này, cho cậu nghỉ mấy hôm...”

“Đội trưởng Mã!” Một nhân viên khám nghiệm bỗng hét lên: “Mau qua đây!”

Mã Kiện vội chạy qua, “Sao thế?”

“Có phát hiện!” Giọng của nhân viên khám nghiệm không giấu nổi sự phấn chấn, “Anh xem!”

Cậu ta chỉ vào đáy chiếc túi nilon màu đen, trong đám máu, thấp thoáng một tổ chức lông tóc.

“Đấy là cái gì?”

“Tạm thời chưa biết.” Nhân viên khám nghiệm cẩn thận lấy kẹp kẹp chúng ra, quan sát tỉ mỉ, “Có điều chắc chắn không phải là lông tóc của người.”

“Mau lấy đi!” Mã Kiện siết chặt năm đấm, “Mẹ kiếp, cái thằng ngu này rốt cuộc cũng để lại gì đó.”

“Không chỉ có cái này.” Nhân viên khám nghiệm vẻ mặt đặc ý, đưa tay ra hiệu cho đồng nghiệp phía sau, “Bột vàng và băng dính, nhanh lên.”

Cậu ta chỉ vào phần giữa của chiếc túi nilon.

“Phát hiện thấy dấu vân tay rồi.”

Về đến cục, lông tóc và dấu vân tay lấy được lập tức được mang đi xét nghiệm. Mã Kiện cho một nhóm người lưu lại ở hiện trường để tiến hành điều tra hỏi chuyện người dân trong thôn, Đỗ Thành thì tiếp tục nhìn tấm bản đồ nghĩ ngợi. Rất nhanh chóng, lộ trình vứt xác của hung thủ vào buổi tối hôm đó dần trở nên rõ ràng.

“Số 163 phố Hồng Hà - khu nhân thân Viện Thiết kế kiến trúc tỉnh - theo đường 177 - thôn Hạ Giang thị trấn Dương Liên.”

Đỗ Thành lấy bút đỏ đánh dấu thứ tự lên bản đồ, Mã Kiện sờ tay lên cầm, nhìn tấm bản đồ đầy những kí hiệu, trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói: “Như thế thì nơi có khả năng là điểm xuất phát của hung thủ nhất, vẫn là khu Thiết Đông.”

Lạc Thiếu Hoa nhìn anh, “Coi khu Thiết Đông là phạm vi điều tra trọng điểm trước?”

Mã Kiện gật đầu, “Tôi thấy được, Thành, ý kiến cậu thế nào?”

“Thằng ngu này chắc là sống một mình, hơn nữa lại có ô tô.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, “Lái xe taxi?”

“Hoặc là lái xe chuyên trách của cơ quan, doanh nghiệp.” Lạc Thiếu Hoa nói: “Hộ kinh doanh cá thể, đều có khả năng cả.”

“Cứ điều tra theo hướng này xem đã.” Mã Kiện trầm ngâm một lúc, “Những việc khác tạm gác lại, nhất định phải nhanh chóng tóm được nó.”

Nhiệm vụ điều tra được phân công đến từng thành viên cấp dưới, tất cả mọi người đều khẩn trương hành động. Mã Kiện gặp cục trưởng báo cáo ngắn gọn tình hình, khi quay về văn phòng, phát hiện thấy chỉ còn một mình Đỗ Thành.

Anh vẫn đang ngồi trước tấm bản đồ, tay kẹp điều thuốc lá, vẻ nghĩ ngợi.

“Thành, làm gì đấy, nhớ nhà à?”

Đỗ Thành bưng tỉnh, cười cười, “Đâu.”

“Gọi điện thoại về nhà đi.” Mã Kiện kéo một chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt anh, “Hỏi xem tình hình con thế nào.”

“Không cần.” Đỗ Thành rõ ràng không để tâm đến chuyện đó, “Anh Mã, anh thử nói xem, thằng ngu này hình dạng trông thế nào?”

“Hả?” Mã Kiện đang hút thuốc, lập tức dừng lại, “Cậu nghĩ đến gì rồi?”

“Phía bên trái đầu của tất cả những người chết đều có một vết thương không chí mạng do vũ khí không sắc bén gây ra. Hơn nữa, tôi vừa đọc nội dung xét hỏi Kỷ Càn Khôn, buổi tối hôm đó, vợ anh ta tham gia buổi liên hoan với đồng nghiệp, khoảng 10 giờ tối thì tan, trước khi về nhà có gọi điện thoại cho Kỷ Càn Khôn. Mấy vụ án trước đều xảy ra tình hình tương tự, những người chết đều bị khống chế vào lúc đêm khuya.” Đỗ Thành chậm rãi nói, “Cũng có nghĩa là, những người chết đều có khả năng bị hung thủ ra tay tấn công từ phía ghế lái sau khi lên xe của hung thủ, ngắt đi rồi bị mang đi cưỡng dâm, giết hại.”

“Muộn như vậy rồi, mà còn đồng ý lên xe của người lạ...” Mã Kiện ngẫm nghĩ giây lát rồi lại nhìn Đỗ Thành, “Thằng này ít nhất trông cũng không đáng ghét.”

“Đúng thế, hẳn có thể ăn nói lịch sự, hơn nữa còn có lí do chính đáng để bắt chuyện với nạn nhân.” Đỗ Thành nhìn bản đồ, “Ví dụ như hỏi đường gì đó.”

“Có trình độ học vấn nhất định, ăn mặc lịch sự.” Mắt Mã Kiện sáng lên, “Cái kiểu nhìn khiến người ta thấy rất tin tưởng.”

“Ngoài ra, anh có phát hiện thấy...” Đỗ Thành đã hoàn toàn chìm trong mạch suy nghĩ siêu tốc, “Thằng này càng ngày càng tự tin.”

“Hả?”

“Lần đầu tiên gây án, rõ ràng có thể nhận ra là thủ đoạn chia xác của hắn hoàn toàn không thành thực, hơn nữa rất hoang mang.” Đỗ Thành chỉ vào mấy chấm đỏ trên bản đồ, “Đầu và đùi trái để cùng nhau, đùi phải và cẳng chân trái để cùng nhau. Nhưng, đến vụ án này, không chỉ việc phân tách thi thể rất nhuần nhuyễn, mà việc vứt các mảnh xác cũng rất có logic.”

Trong đầu Mã Kiện lập tức hiện ra hình ảnh: Hung thủ ngồi khom lưng trên mặt đất, vừa hát vừa kiên nhẫn nhét những mảnh xác đã phân tách vào túi nilon đen theo tuần tự.

Anh cảm thấy buồn nôn, tiếp đó, là phần nộ.

“Mẹ kiếp!”

“Nhưng, có mấy chỗ, con mẹ nó, vẫn không nghĩ ra.” Đỗ Thành dập điều thuốc lá vào trong cái gạt tàn, “Cứ thấy có gì đó không ổn.”

“Cậu muốn nói cái gì?”

“Lần đầu tiên thằng ngu này gây án, ngay cả dấu vân tay cũng không để lại, trong túi cũng rất sạch.” Đỗ Thành lại châm một điều thuốc lá, “Sao lần này lại sơ ý như vậy?”

“Lông tóc và dấu vân tay?” Cơ giận dữ của Mã Kiện càng bốc lên ngùn ngụt, “Nó tưởng mình giỏi lắm rồi hả!”

“Giải thích như vậy, thì cũng có vẻ hợp lý...” Đỗ Thành quay đầu về phía Mã Kiện, mắt thoáng thấy cánh cửa văn phòng bỗng bị đẩy ra, nhìn lại thì thấy Lạc Thiếu Hoa cầm mấy tờ giấy xông vào.

“Sếp, có phát hiện!” Anh bước nhanh đến trước mặt Mã Kiện, “Là lông lợn!”

Sau khi đưa đi xét nghiệm khẩn cấp, kết quả nhúm lông tóc trong chiếc túi nilon màu đen được giám định là lông lợn. Hơn nữa, nhân viên kiểm tra dấu tay còn phát hiện thấy bốn dấu vân tay bên trái ở khoảng giữa của một bên túi, trong đó có một dấu vân tay của ngón tay trỏ có vết cắt ngang, suy luận sơ bộ là ngón tay trỏ đó đã bị thương bởi vật sắc.

Phát hiện này khiến tất cả mọi người đều vô cùng phấn chấn, nhất là nhúm lông lợn đó.

“Có khả năng là một tên giết mổ hoặc bán thịt lợn.” Mã Kiện lập tức đưa ra phán đoán, “Nói một cách đơn giản, là một tên đồ tể.”

“Khớp đấy.” Lạc Thiếu Hoa ủng hộ ý kiến của Mã Kiện, “Những người như vậy thường có một chiếc xe chở hàng nhỏ gì đó.”

“Không nhiều tuổi, hoặc là thời gian hành nghề này không lâu lắm.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ một lát, “Ít nhất là mấy tháng trước, thủ đoạn của hắn còn chưa thành thục như vậy.”

“Đúng.” Hai mắt Mã Kiện sáng lên, “Vết thương trên ngón tay trở có thể là bị lúc luyện tay.”

Trong khi ban chuyên án đang thảo luận về tình tiết vụ án, lại có một đầu mối được báo về từ những cảnh sát điều tra hỏi han ở thôn Hạ Giang. Theo như trí nhớ của một người dân trong thôn, khoảng 3 giờ sáng ngày 7 tháng 8, khi anh ta dậy đi vệ sinh, có nhìn thấy một chiếc ô tô phóng nhanh qua cổng nhà mình, hướng đi của chiếc xe chính là về phía tháp nước trong thôn. Về loại hình của xe, anh ta chỉ có thể khẳng định không phải là kiểu xe ô tô con, còn thì không cung cấp được bất cứ thông tin có giá trị gì nữa, chỉ khẳng định là thân xe màu trắng.

Thời gian đang trôi đi nhanh chóng, trong phòng họp của chi cục công an Thiết Đông, người nào người nấy đều đang vận hành với tốc độ chóng mặt, giống như một chiếc máy đã mở hết công suất. Chuông điện thoại vang lên hết chỗ này đến chỗ kia, bàn nào cũng có những bóng dáng đang bận rộn. Đồng thời, các mạch tư duy và phân tích lạng lẹ va đập vào nhau trong không khí, tóe lửa ngầm.

Không biết từ lúc nào, mưa đã tạnh.

Chân trời dần hiện những vệt sáng, đường nét của đối tượng phạm tội đã mỗi lúc một rõ hơn: Nam, độ tuổi từ 25 đến 35, ngoại hình thư sinh, ăn nói lịch sự, làm nghề giết mổ hoặc bán thịt lợn, đi xe ô tô màu trắng (không phải là loại xe ô tô con), địa chỉ cư trú ở khu Thiết Đông thành phố C.

“Giờ thì có việc làm rồi.” Mã Kiện cúi xuống chăm chú nhìn bản đồ khu Thiết Đông trên mặt bàn, “Các điểm giết mổ và chợ thức ăn trong

khu này cũng chỉ có vài chỗ, ngoài ra, thằng này trông thư sinh, mà lại là đồ tể, đặc điểm cũng tương đối rõ rệt.”

“Thế thì bắt đầu đi.” Đỗ Thành vút đầu mẫu thuốc lá, cầm áo khoác lên, “Bao giờ xuất phát?”

“Không vội. Đợi trời sáng đã, bây giờ có ra chợ cũng không thể điều tra được.” Mã Kiện nói vẻ rất tự tin, tay chỉ vào Đỗ Thành, “Nhiệm vụ bây giờ của cậu là về nhà!”

“Sắp 4 giờ rồi.” Đỗ Thành nhìn đồng hồ đeo tay, “Thôi, không về nữa, không lại làm mẹ con nó thức giấc.”

“Cứ về xem thế nào.” Mã Kiện cầm chìa khóa ô tô lên, “Không phải là Lượng Lượng bị sốt à?”

Đỗ Thành lưỡng lự, ngẫm nghĩ một lát, rồi hỏi với giọng thăm dò: “Thế thì em... về nhà xem thế nào!”

“Còn hỏi vớ vẩn gì nữa?” Mã Kiện đã đứng dậy đi ra cửa, “Tôi đưa cậu về.”

Nửa tiếng sau, chiếc xe Santana màu đen đã dừng lại trước tòa nhà nơi Đỗ Thành ở. Mã Kiện về số mo, rồi khẽ đẩy Đỗ Thành đang cúi đầu ngủ gật bên cạnh. Đỗ Thành ngơ ngác ngẩng đầu lên, dụi dụi mắt.

“Tới rồi à?”

“Mau lên đi ngủ đi, nếu con không sao thì mai tôi đến đón cậu.” Mã Kiện thò đầu ra ngoài cửa sổ, cười, “Em đâu tình cảm thật đấy, còn chưa ngủ đâu.”

Đỗ Thành nhìn ô cửa sổ vẫn sáng đèn, cũng cười, “Hai mẹ con nhà ngốc này, muộn thế rồi mà vẫn thức.”

Mã Kiện nhìn Đỗ Thành loạng choạng đi vào trong hành lang tòa nhà, đưa tay nổ máy ô tô, phóng nhanh về phía chi cục công an. Có lẽ bị ảnh hưởng bởi cơn buồn ngủ riu riu của Đỗ Thành, chẳng mấy chốc Mã Kiện cũng thấy hai mí mắt mình nặng trĩu. Anh cố gắng mở to mắt,

chăm chú nhìn con phố không một bóng người phía trước, nhưng, khi đợi đèn đỏ ở một ngã rẽ, anh vẫn gục xuống vô lăng ngủ thiếp đi.

Chỉ trong mấy phút, mà Mã Kiện như đã ngủ suốt cả đêm, giữa khoảng thời gian đó còn loáng thoáng có một giấc mơ không rõ ràng, cho đến khi chiếc xe tải chở đầy đất đổ đi rú còi lao qua, anh mới giật mình tỉnh dậy.

Thót cả tim. Mã Kiện chửi một tiếng, đồng thời phát hiện thấy mồ hôi lạnh từ cổ đã chảy xuống đến ngực. Anh cởi áo khoác, ném ra ghế sau, bật đài trên xe, điều chỉnh âm lượng đến mức lớn nhất, rồi khởi động lại ô tô.

Anh không nghe thấy, chiếc máy nhắn tin ở túi áo khoác đang liên tục phát ra những tiếng kêu chói tai.

Ngày 8 tháng 8 năm 1991, thứ năm, 28 tháng 6 âm lịch, lập thu, mưa lớn.

Cư dân thành phố C - Bành Quyên và con trai là Đỗ Gia Lượng đã chết tại nhà vì trúng độc khí ga. Sau khi khám nghiệm hiện trường, nguyên nhân gây ra tai nạn là do một nồi canh hầm ba ba trên bếp ga, nước canh trào ra làm tắt bếp. Ngoài ra, do buổi tối hôm đó, thời tiết trong thành phố mưa to gió lớn, để mưa không tạt vào nhà, nạn nhân đã đóng chặt toàn bộ cửa sổ. Loại trừ khả năng bị người khác ám hại.

Đối với Đỗ Thành, cánh cửa nối với chốn nhân gian đã đóng lại.

Hủy hộ khẩu. Sắp xếp lại di vật. Chuẩn bị tang lễ. An ủi tâm trạng bố mẹ vợ. Tiếp nhận những lời hỏi thăm an ủi của đồng nghiệp và bạn bè. Cuối cùng, nhìn hai người, một lớn một nhỏ, được đẩy vào trong lò hỏa táng.

Tất cả dài lê thê như một thế kỷ. Tất cả ngắn ngủi như một chớp mắt.

Chỉ là, căn hộ một phòng ngủ một phòng khách trước đây từng chật chội vô cùng ấy, giờ trở nên mênh mông trống trải.

Hơn hai mươi năm sau, ký ức của Đỗ Thành về khoảng thời gian ấy vẫn cứ mơ hồ nhạt nhòa, cơ thể mình như bị rút rỗng từ trong ra ngoài, mắt không còn nữa, mũi không còn nữa, óc không còn nữa, tim cũng không còn nữa. Không lưu giữ lại một chi tiết nào, như thể hai mẹ con họ chưa từng xuất hiện, chứ đừng nói là biến mất từ lúc nào. Từ trước đến nay, ông chỉ có một mình, luôn chỉ có một mình.

Ký ức rõ ràng duy nhất là, trong tang lễ, Mã Kiện nắm lấy vai ông, Đỗ Thành đang ngậy ra như tượng đất ngơ ngác nhìn anh ta. Mã Kiện trợn đôi mắt đỏ quạch, giọng như thét: “Thành, Thành ơi... Con mẹ nó, ông mày bắt được nó rồi!”

Nghi phạm là Hứa Minh Lương, nam, 24 tuổi, người dân tộc Hán, chưa kết hôn, hộ khẩu ở thành phố C, nhà ở số 87 - 311 đường Tứ Vĩ khu Thiết Đông, làm kinh doanh cá thể, kiếm sống bằng nghề bán thịt lợn ở quầy hàng số 632 chợ Xuân Dương.

Đã tiến hành điều tra, Hứa Minh Lương mất cha từ nhỏ, trình độ học vấn trung cấp chuyên nghiệp, sau khi tốt nghiệp học viện Kỹ thuật chức nghiệp thành phố C thì ở nhà đợi việc suốt. Từ tháng 1 năm 1991, theo mẹ bán thịt lợn ở chợ Xuân Dương. Nhà họ Hứa sử dụng một chiếc xe tải nhỏ hiệu Giải Phóng màu trắng, còn Hứa Minh Lương đã lấy bằng lái xe từ tháng 6 năm 1990.

Sau khi giám định, có thể khẳng định dấu tay trái của Hứa Minh Lương trùng khớp với dấu tay lấy được trong vụ án “giết người, phân tách thi thể, vứt xác 7.8”, trên ngón tay trỏ bên trái của Hứa Minh Lương đúng là có một vết cắt bằng vật sắc.

Sau khi bị bắt, Hứa Minh Lương từ chối không thừa nhận mình đã gây ra nhiều vụ giết người. Sau khi xét hỏi, cuối cùng Hứa Minh Lương đã thừa nhận tội ác của mình. Vụ án được chuyển giao cho viện kiểm sát nhân dân thành phố C, không lâu sau sẽ đưa ra xét xử ở tòa án nhân dân thành phố C.

Ngày 22 tháng 8 năm 1991, tòa án nhân dân thành phố C, phòng xét xử hình sự.

Mặc dù 9 giờ phiên xét xử vụ án Hứa Minh Lương giết người mới bắt đầu, nhưng mới hơn 8 giờ, cửa phòng xét xử đã bị vây chặt. Ngoài các cơ quan truyền thông đến đưa tin, còn rất nhiều quần chúng nghe tin đến xem. Nhưng vì vụ án có liên quan đến tội cường dâm, nên chỉ có người nhà của người bị hại và một số ít nhân viên được vào dự phiên tòa.

8 giờ 40 phút sáng, sau khi cảnh sát bảo vệ phiên tòa đã kiểm tra nghiêm ngặt, những người tham dự phiên tòa cầm thẻ vào phòng xét xử. Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng cửa phòng xét xử đóng sập lại. Mã Kiện nhìn người nhà của người bị hại ngồi ở một bên của phòng xét xử, gần như mặt người nào cũng hiện rõ sự phẫn nộ và hận thù cực độ cùng nỗi mong đợi sẽ được báo thù. Mã Kiện thôi không nhìn họ nữa, anh thoáng liếc thấy một người ngồi ở hàng ghế sau.

Là Đỗ Thành.

Đỗ Thành gầy đi rất nhiều, xương quai hàm nhô lên một cách đáng sợ, râu rậm mọc đầy quai hàm. Nếu không phải là nét mặt và ánh mắt quen thuộc đó, Mã Kiện gần như không nhận ra.

Mã Kiện đứng dậy, đi men theo dãy ghế đến cạnh Đỗ Thành.

“Sao cậu lại đến?” Anh nhìn từ đầu đến chân Đỗ Thành, “Không phải là cục đả cho cậu nghỉ phép rồi à?”

Đỗ Thành nhìn anh, rồi quay đầu nhìn ghế bị cáo đang trống.

“Em muốn đến xem xem - rốt cuộc đó là người như thế nào.”

Đúng 9 giờ, quan tòa vào phòng xét xử, tuyên bố phiên tòa bắt đầu. Bị cáo bị giải vào phòng xét xử.

Khi Hứa Minh Lương xuất hiện ở cửa phòng xét xử, phía sau lưng ào lên những tiếng chửi rủa và tiếng bấm cửa chớp máy ảnh. Trong ánh

đèn chớp chói lóa, Hứa Minh Lương mặc áo tù, tay đeo còng số tám, chân mang xích, bị hai cảnh sát bảo vệ phiên tòa dẫn vào phòng xét xử.

Gần như đồng thời, những tiếng khóc gào, tiếng chửi rủa rồ lên từ phía hàng ghế của những người tham dự phiên tòa, gần như tất cả người nhà của người bị hại đều đứng dậy, lao vào Hứa Minh Lương đang loạng choạng đi về phía trước. Mặc dù những cảnh sát bảo vệ phụ trách việc duy trì trật tự của phiên tòa đã chuẩn bị từ trước, nhưng vẫn mất rất nhiều sức lực mới có thể tạm lấy lại được sự yên tĩnh trong phòng xét xử.

Mã Kiện để ý thấy, toàn bộ phòng xét xử, ngoài anh và Lạc Thiếu Hoa, chỉ có hai người ngồi yên lặng từ đầu đến cuối.

Một người là Đỗ Thành, người kia là Kỷ Càn Khôn.

Quá trình xét xử không hề thuận lợi, khi quan tòa đọc quyết định khởi tố, Hứa Minh Lương bắt đầu khóc nức nở, không ngừng kêu oan. Đến đoạn đối chứng, Hứa Minh Lương giằng ra khỏi hai cảnh sát bảo vệ, cởi áo tù, kêu là mình bị cảnh sát tra tấn ép cung.

Trên cơ thể gầy gò xương, đầy những vết bầm tím to nhỏ.

Ánh mắt quan tòa nhìn về phía Mã Kiện, anh chỉ hơi hếch cằm lên, mắt nhìn chăm chăm vào Hứa Minh Lương trên ghế bị cáo, mặt không để lộ cảm xúc gì.

Phiên tòa kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, Hứa Minh Lương khóc suốt từ đầu đến cuối, phủ nhận toàn bộ những lời buộc tội. Nhưng những người ở hiện trường đều rất rõ, mặc dù chứng cứ trực tiếp rất ít, nhưng đã có khẩu cung của anh ta, ở thời đó, hoàn toàn không có trở ngại gì đối với việc định tội.

Không tuyên án ngay tại phiên tòa. Sau khi thư ký tuyên bố phiên tòa tạm dừng, người đầu tiên đứng dậy rời khỏi phiên tòa là Mã Kiện. Lúc đi đến cửa, Mã Kiện nghe thấy những tiếng âm ỉ vang lên phía sau lưng. Anh vô thức quay đầu lại, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn này giờ ngồi im

như tượng gỗ, bỗng leo phắt qua ghế, nhảy luôn ra lối đi. Động tác của anh ta nhanh đến mức tất cả số cảnh sát bảo vệ đều không kịp phản ứng.

Đánh đi, nện hấn thật mạnh vào!

Mã Kiện im lặng nhìn anh ta, không hề có ý tiến lên ngăn lại.

Nhưng, Kỷ Càn Khôn chỉ lật vai Hứa Minh Lương lại, nhìn thẳng vào gương mặt đầy nước mắt nước mũi ấy.

Chương 11: TỘI PHẠM GIẾT NGƯỜI

Ngụy Quýnh tay chống cằm, đờ đẫn nhìn “bà đất đai” trên bục giảng, cảm giác mình có thể ngủ thiếp đi bất cứ lúc nào. Đang lúc tinh thần lơ mơ, cậu bỗng cảm thấy chiếc điện thoại di động trong túi áo lại rung lên.

Ngụy Quýnh mỉm cười. Không cần xem, chắc chắn là ông Kỷ.

Sau khi ông Kỷ học được cách chụp ảnh, Nhạc Tiêu Tuệ lại dạy ông cụ cách sử dụng Wechat. Ông cụ chơi rất say sưa, ngày nào cũng nhận được mười mấy tấm ảnh ông cụ gửi đến. Có tĩnh vật, có phong cảnh, còn có cả ảnh ông Kỷ tự chụp. Có điều, trình độ chụp của hầu hết các bức ảnh đều không ra làm sao, không phải là không điều chỉnh đúng tiêu cự, thì là đen sì một đám. Ngụy Quýnh không nỡ làm mất hứng của ông cụ, nên ra sức khích lệ - coi như có người chơi cùng ông cụ.

Đang mải nghĩ, ánh mắt Ngụy Quýnh liếc thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang ngồi chếch phía trước. Cô đang lén vẩy tay với cậu, nét mặt cố nhịn cười. Ngụy Quýnh nhướn mày, hỏi không thành tiếng: “Sao thế?”

Nhạc Tiêu Tuệ không trả lời, chỉ tay vào chiếc điện thoại trong tay mình.

Ngụy Quýnh mở điện thoại di động, nhìn thấy tin nhắn Nhạc Tiêu Tuệ vừa gửi đến: Mau xem Wechat của ông Kỷ, ha ha, ông cụ tiến bộ rồi đấy.

Ngụy Quýnh thấy tò mò, mở Wechat của ông Kỷ, phát hiện thấy lần này ông cụ không gửi ảnh, mà gửi một đoạn video.

Điện thoại di động rung lên, là Nhạc Tiêu Tuệ gửi tới: Dừng tai nghe.

Ngụy Quýnh trả lời “OK”, ngẩng đầu lên nhìn “bà đất đai” rồi lén lấy tai nghe trong túi áo ra.

Đó là một đoạn video chỉ có hai mươi mấy giây, lúc đó chắc ông Kỷ đang ngồi ở trong sân, đối tượng quay là một tốp người già đang đi dạo trên lối đi. Hình ảnh cũng tương đối ổn định, âm thanh cũng khá rõ ràng. Ngụy Quýnh xem hai lần, không thấy đoạn video có chỗ nào đặc biệt, liền gửi cho ông Kỷ một dấu “?”.

Ông Kỷ nhanh chóng trả lời: Thế nào quay cũng rõ đấy chứ

Ngụy Quýnh cười thầm, ông cụ này vẫn chưa học được cách sử dụng dấu câu.

Ngụy Quýnh: Rất cừ đấy ạ, đạo diễn Kỷ

Ông Kỷ: Ha ha ha tác phẩm luyện tay.

Ngụy Quýnh đang định trả lời ông cụ thì thấy bạn cùng bàn khẽ đẩy vào cánh tay cậu. Ngụy Quýnh vô thức quay đầu lại, phát hiện thấy một tay của bạn cùng bàn đang chỉ lên bức giảng, tay kia chỉ vào tai cậu.

Ngụy Quýnh liền hiểu ngay ra, vội đưa tay kéo tai nghe xuống. Gần như cùng lúc đó, cậu nghe thấy giọng “bà đất đai”:

“Bạn nam kia, em nói xem tôi vừa giảng đến đâu rồi?”

Sau khi tan học, Ngụy Quýnh rầu rĩ thu xếp cặp sách, trong lòng thầm nghĩ sẽ lên mạng tải mẫu viết bản kiểm điểm.

“Không dưới một nghìn chữ!”

Bà già này ác thật. Ngụy Quýnh lăm lăm, đứng dậy rời khỏi lớp học. Vừa ra khỏi cửa lớp, liền trông thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang dựa vào lò sưởi ở hành lang, mặt tươi cười nhìn cậu.

“Sao, vui trên nỗi đau khổ của người khác hả?”

“Có đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ càng cười tươi hơn, “Tớ chỉ là vô cùng vui trên nỗi đau khổ của người khác thôi.”

Ngụy Quýnh cũng tươi tỉnh, “Tất cả là tại ông Kỷ.”

“Đừng trách người khác, cậu cũng dốt quá.” Nhạc Tiêu Tuệ đi song song cùng cậu về phía nhà ăn, “Chẳng có ý thức chống lại việc điều tra hình sự tí nào.”

“Chỉ vì xem cái đoạn video chết tiệt đấy, mà phải viết bản kiểm điểm một nghìn chữ.”

“Cái đó thì dễ thôi mà, chép đại một bản là được.” Nhạc Tiêu Tuệ quay người, đi giật lùi, “Cùng lắm thì tớ giúp cậu - tớ có kinh nghiệm.”

“Được, cậu phải chịu trách nhiệm liên đới.” Ngụy Quýnh cười. Trong lòng cậu không hề trách ông Kỷ. Một ông cụ đi lại bất tiện, nhưng lại vô cùng hiếu kỳ về thế giới, đang rất hứng thú với sự vật mới. Đối với ông cụ, điện thoại di động là một thứ đồ chơi mới mẻ kì diệu, cũng là một cách tốt để cho hết thời gian và xua đi nỗi cô đơn. Cậu hiểu ông Kỷ, càng thương cảm cho ông, cũng giống như đang cố sức bảo vệ một ngọn nến sắp tàn.

“Lần sau sẽ dạy ông Kỷ cách lên mạng.” Ngụy Quýnh rảo bước nhanh, đuổi theo Nhạc Tiêu Tuệ, “Ông cụ chắc chắn sẽ thích.”

Cửa mở ra, một bà lão tóc bạc phơ thò đầu ra, quan sát Đỗ Thành từ trên xuống dưới, “Anh tìm ai?”

“Bác là Dương Quế Cầm phải không?” Đỗ Thành lấy thẻ cảnh sát trong túi áo ra, “Cháu là cảnh sát.”

Bà lão không hề có ý mở cửa, nét mặt vẫn đầy nghi ngờ, “Anh có việc gì không?”

“Hứa Minh Lương là con trai bác phải không?” Đỗ Thành cười cười, “Cháu điều tra lại về vụ án.”

Vẻ mặt bà lão trông vẫn không thay đổi, nhưng đã chuẩn bị đóng cửa lại. Đỗ Thành bước lên phía trước một bước, lấy mũi giày chặn cánh cửa.

“Còn nữa - Mang sự ấm áp đến với những gia đình một con đã mất.”

Đỗ Thành đưa tay từ phía sau ra, một chai dầu đậu nành to.

Bà lão nhìn chai dầu, lại nhìn Đỗ Thành, lặng lẽ tránh sang một bên.

Căn phòng không rộng, đồ đạc trong phòng đơn giản, cũ kĩ. Một thứ mùi khiến người ta không vui phảng phất trong không khí. Đỗ Thành khịt khịt mũi, phát hiện cái mùi này tỏa ra từ một chiếc tủ lạnh rất lớn trong góc tường.

“Chính quyền cuối cùng cũng nghĩ đến những gia đình như chúng tôi rồi à?” Bà lão đang xách chai dầu vào trong bếp, “Người nhà của đối tượng phạm tội cũng được tặng à?”

“Vâng.” Đỗ Thành trả lời qua quýt, lặng lẽ đi về phía góc tường. Chiếc tủ lạnh kiểu cũ, phát ra những tiếng ầm ì rất lớn. Thân tủ đầy những vết bẩn màu đỏ sẫm, qua tấm kính cửa tủ, có thể nhìn thấy bên trong nhét đầy những loại nội tạng lợn như lòng lợn, gan lợn... Có những miếng thịt đã biến chất, có màu xanh sẫm.

“Ăn được.” Bà lão trở vào phòng khách, thấy Đỗ Thành đang quan sát chiếc tủ lạnh, “Nấu lên là được.”

“Bác... vẫn còn bán thịt lợn ạ?” Đỗ Thành lấy thuốc lá ra, châm một điếu, tạm thời xua cái mùi lạ trong mũi đi.

“Không làm nữa từ lâu rồi, quầy hàng chuyển cho cháu đăng ngoại tôi rồi.” Bà lão nhìn chăm chăm vào điếu thuốc lá ở bên miệng Đỗ Thành, “Những thứ bán không hết thì mang đến cho tôi - tôi cũng phải sống chứ.”

Đỗ Thành chú ý thấy ánh mắt của bà lão, liền đưa cả thuốc lá và bật lửa ra. Bà lão cầm lấy, thành thực rút một điếu, bật lửa châm.

“Bác sống một mình ạ?”

“Một người bán thịt, lại còn đẻ ra một thằng con là tội phạm giết người, còn ai muốn lấy tôi?” Bà lão phả ra một vòng khói, nhìn hộp thuốc, “Đúng là của người nhà nước hút, thuốc ngon.”

Hai người đứng trong phòng khách, im lặng hút thuốc. Mái tóc bạc của bà lão rối bù, buộc bừa phía sau gáy bằng dây chun, trên người mặc một chiếc áo sợi bẩn đến mức không nhận ra là màu gì, bên dưới mặc một chiếc quần bông cũng đen bẩn bóng lộn. Mặt bà lão đầy những vết nám của người có tuổi, con mắt đục mờ, lạnh lùng, chỉ lúc rít mạnh điều thuốc, mới thoáng ánh lên một chút hài lòng.

“Nói đi, anh muốn điều tra lại chuyện gì?” Bà lão châm điều thuốc thứ hai, chậm rãi lên tiếng, “Là chuyện của Minh Lương phải không?”

Đỗ Thành nhìn bà, “Đúng.”

Trong lòng ông rất rõ, đây sẽ là lần hỏi thông tin khó khăn nhất, cũng không thể trốn tránh được nhất. Mặc dù sẽ cửa vào vết sẹo cũ của Dương Quế Cầm, đồng thời có khả năng sẽ phải đối mặt với nỗi hận thù sâu nặng nhất của bà lão, nhưng ông buộc phải làm như vậy, bởi vì muốn chứng minh là mình đúng, vẫn còn rất nhiều điều bí ẩn phải làm rõ.

Nghe thấy câu trả lời của ông, bà lão vô thức nhìn vào cánh cửa đóng chặt ở phía bắc phòng khách, rồi quay đầu lại nhìn Đỗ Thành: “Người đã chết rồi, còn gì để hỏi nữa?”

Đỗ Thành nhìn một vòng xung quanh căn phòng, hỏi: “Mình ngồi xuống nói chuyện, được không ạ?”

Bà lão suy nghĩ một lát, gật đầu, đi về phía chiếc bàn gỗ cũ kỹ ở góc tường, kéo ghế ra ngồi xuống.

Đỗ Thành ngồi ở phía đối diện với bà, lấy cuốn sổ ghi chép và bút ra để lên bàn, ngón tay chạm vào mặt bàn, lập tức cảm giác thấy một lớp bụi bẩn và dầu bám tích tụ qua nhiều năm.

“Bác kể về Hứa Minh Lương đi, cậu ấy là người như thế nào?”

Bà lão một tay chống cằm, một tay kẹp điều thuốc lá, phả khói mù mịt, mắt chăm chú nhìn suốt vào một góc. Giây lát sau, bà khẽ nói: “Con trai tôi không giết người.”

Đỗ Thành cup mắt xuống, tay xoa một bên trán, viết ba chữ “Hứa Minh Lương” vào cuốn sổ ghi chép.

Bà lão hơi nghiêng đầu sang một bên, nhìn chiếc bút màu đen chậm rãi đưa từng nét thành tên con trai mình trên mặt giấy, bỗng cất giọng hỏi: “Một thằng bé đến lợn cũng chưa từng giết, có thể đi giết người sao?”

“Đó chính là việc cháu muốn biết.” Đỗ Thành ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt bà lão, “Cháu không thể đảm bảo sẽ lật ngược được vụ án cho Hứa Minh Lương, nhưng cháu cần sự thật.”

“Lật ngược vụ án? Tôi không trông mong chuyện này.” Bà cụ cười nhạt, vẩy mẩu tàn thuốc lá dài, “Người thì đã chết rồi, lật ngược vụ án có tác dụng gì cơ chứ? Con trai tôi không thể về được nữa. Tôi không cần bồi thường, ăn gì tôi cũng sống được.”

Cuộc nói chuyện rơi vào im lặng. Bà lão hút thuốc, một tay cào cào mái tóc bạc rối bù. Dần dần, đầu bà càng lúc càng thấp xuống, cuối cùng, vùi cả đầu vào giữa hai cánh tay, hai vai bắt đầu khẽ run lên.

Đỗ Thành im lặng nhìn bà lão, nghe tiếng khóc sụt sịt vọng ra từ mái đầu bạc.

Mấy phút sau, bà lão ngẩng đầu lên, lau mắt, lại rút một điều thuốc, châm lửa.

“Hỏi đi.” Bà lão bình tĩnh nói: “Anh muốn biết gì?”

Lúc nhỏ, Hứa Minh Lương cũng là một đứa trẻ bình thường, thời gian học tiểu học và học cấp hai, chưa từng làm cán bộ lớp, cũng không hề có những hành vi xấu hoặc bị kỷ luật. Năm 9 tuổi, bố ốm mất. Gánh nặng cuộc sống hoàn toàn đè lên vai người mẹ là Dương Quế Cầm. Nguồn thu nhập của cả nhà là công việc ở nhà máy chế biến các loại thịt

của Dương Quế Cầm. Để giảm bớt gánh nặng cho gia đình, sau khi tốt nghiệp cấp hai, Hứa Minh Lương không thi lên cấp ba, mà vào trường Kỹ thuật chức nghiệp của thành phố, học chuyên ngành đầu bếp. Năm 1986, Hứa Minh Lương tốt nghiệp trường Kỹ thuật chức nghiệp, lấy được bằng trung cấp chuyên nghiệp, nhưng do bệnh viêm xoang mãn tính, khứu giác kém, con đường tìm việc làm của Hứa Minh Lương vô cùng khó khăn, chỉ có thể làm công việc phụ ở các nhà hàng. Năm 1988, Hứa Minh Lương quyết định bỏ việc ở nhà hàng, ở nhà chờ việc. Cùng năm đó, Dương Quế Cầm làm thủ tục xin nghỉ việc không lương ở nhà máy chế biến thịt, thuê một quầy hàng ở chợ Xuân Dương khu Thiết Đông, bắt đầu kinh doanh cá thể. Từ đó, tình hình kinh tế của nhà Hứa Minh Lương được cải thiện, đầu năm 1990 mua một chiếc xe ô tô chở hàng nhỏ hiệu Giải Phóng màu trắng. Dưới sự khuyên bảo của Dương Quế Cầm, Hứa Minh Lương theo mẹ kinh doanh thịt lợn, đồng thời lấy được bằng lái xe vào tháng 6 năm đó.

Cho dù là trong mắt Dương Quế Cầm hay là hàng xóm và những người buôn bán xung quanh, Hứa Minh Lương đều là một chàng trai dễ bảo, hướng nội, nhiệt tình giúp đỡ người khác, cũng rất nhanh nhẹn chăm chỉ. Trong thời gian đi làm, không hề có mâu thuẫn với khách hàng hay những người buôn bán xung quanh. Lúc bị bắt, không ai tin rằng cậu là hung thủ đã gây ra nhiều vụ cưỡng dâm giết người.

Điều này không nói được vấn đề gì. Đỗ Thành nghĩ bụng, trong số những tội phạm giết người, có một bộ phận rất lớn không khác gì người bình thường trước khi tội ác bị lộ, thậm chí còn ôn hòa hơn, lịch sự hơn.

“Cậu ấy đã yêu ai bao giờ chưa?”

“Cái gì?” Bà lão trợn mắt nhìn Đỗ Thành.

“Có nghĩa là có bạn gái không - trước khi xảy ra vụ án ấy?”

“Chắc là không có - không rõ.” Bà lão ngẫm nghĩ, chăm chú nhìn vào mặt bàn, ngón tay đưa nhẹ trên mặt bàn, “Lúc đó bạn quá, lúc đi bắt lợn, thường mấy ngày liền không về nhà.”

“Hơn 20 tuổi mà vẫn chưa có bạn gái, chuyện này hơi bất thường nhỉ.”

“Lúc nó ở trường Kỹ thuật, có thể có bạn gái, nhưng tôi chưa bao giờ thấy nó nhắc đến.” Bà lão khẽ nhếch mép, “Sau khi giúp tôi bán thịt lợn, phạm vi giao tiếp quá hẹp, không có cơ hội quen các cô gái.”

“Thế thì cậu ấy giải quyết vấn đề sinh lý thế nào?”

“Tôi làm sao mà biết được?” Bà lão cười nhảu nhó, “Tôi là mẹ, hỏi thế nào được?”

“Có nhiều bạn khác giới không?”

“Đến bạn cùng giới cũng chả có mấy, chứ đừng nói đến khác giới.” Đại để là do ngồi lâu quá, bà lão bắt đầu bóp vai, “Thằng bé rất ngoan, không hay đi chơi, dọn hàng xong là về nhà. Tôi biết, nó không thích làm công việc này, nhưng không có cách nào khác.”

Bà lão khẽ buông một tiếng thở dài, thẳng người dậy, “Tôi từng nghĩ, làm mấy năm để tiết kiệm tiền rồi không cho nó làm nghề này nữa, đi học nghề gì khác, rồi kiếm một cô gái mà lập gia đình.”

“Học nghề khác?”

“Gọi là gì ấy nhỉ?” Bà lão lấy ngón tay gõ nhẹ lên trán, “Đúng rồi, thi đại học tại chức. Đã từng thi một lần nhưng bị trượt, sau đó tôi còn mời gia sư kèm cho nó.”

Bà cụ bỗng cười đầy ẩn ý, “Công việc nó muốn làm nhất là cảnh sát, từ nhỏ đã muốn.”

Khi đó cảnh sát tìm thấy rất nhiều sách báo trong nhà Hứa Minh Lương, trong đó phần lớn là tiểu thuyết về các vụ án điều tra hình sự hoặc tác phẩm ký sự. Đây cũng là lý do khiến cảnh sát nhận định rằng Hứa Minh Lương có khả năng phản trình sát khá tốt.

“Năm chồng bác mất, bác bao nhiêu tuổi?”

“Để tôi nghĩ xem... 35 tuổi.”

Đỗ Thành im lặng nhìn bà lão mấy giây, “Có thể hỏi bác một câu hỏi tương đối riêng tư được không?”

Bà lão ngó ra, ngơ ngẩn nhìn lại ông, “Anh hỏi đi.”

“Sau khi ông ấy mất, bác có...” Đỗ Thành cân nhắc câu chữ, “gặp gỡ người đàn ông nào khác...”

Bà lão quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Có.”

“Hứa Minh Lương biết việc này, đúng không?”

“Ừ.” Bà lão thôi không nhìn ra ngoài nữa, nhìn xuống nền nhà, “Hồi Minh Lương học năm thứ nhất trường Kỹ thuật, tôi và người đó... Hôm đó thằng bé đột nhiên về nhà.”

“Sau đó thì sao?”

“Nó quay lại trường luôn.” Bà lão cười cười, “Tôi không giải thích, cũng không có cách nào giải thích được. May mà thằng bé cũng chưa từng hỏi tôi, tôi cũng đã cắt đứt với người đó.”

“Sau chuyện đó, thái độ của cậu ấy đối với bác có gì thay đổi không?”

“Chắc là không đâu. Từ nhỏ nó đã ít nói, cũng chả có gì để trò chuyện với tôi.”

Đỗ Thành khẽ gật đầu, đưa tay lấy hộp thuốc, phát hiện thấy trong hộp thuốc chỉ còn vài điếu, ngẫm nghĩ giây lát, lại rút tay lại.

“Cháu vào phòng cậu ấy xem một lát được không?” Đỗ Thành chỉ vào cánh cửa đóng chặt ở phía bắc phòng khách.

“Tùy anh.” Bà lão đứng dậy đi đến cạnh cửa, đưa tay đẩy cửa ra.

Căn phòng không lớn, khoảng mười mét vuông. Sát tường bên trái có kê chiếc tủ năm ngăn kéo và tủ quần áo, dưới cửa sổ bên tay phải là

một chiếc giường đơn, phía đối diện là một chiếc bàn học. Đỗ Thành nhìn chiếc giá sách bằng gỗ trên bàn học, trên giá sách có mấy cuốn giáo trình tiếng Anh và toán học xếp rất ngay ngắn. Anh đưa tay lau mặt bàn, rất sạch sẽ.

“Giống như hai mươi ba năm trước.” Bà lão dựa người vào khung cửa, “Minh Lương thích sạch sẽ, ngày nào tôi cũng lau.”

Đỗ Thành “vâng” một tiếng, quay người ngắm chiếc giường đơn. Tấm ga trải giường bằng vải kẻ ô màu xanh lam phổ thông, đã hơi phai màu. Chăn gấp vuông vắn, đặt ở đầu giường. Trên bức tường ở đầu giường có dán mấy tờ áp phích quảng cáo, có các ngôi sao thể thao, cũng có các cô gái mặc đồ bơi.

“Bọn thanh niên tầm tuổi đó đều xem cái này.” Bà lão bắt được ánh mắt Đỗ Thành, “Nó là một thằng bé ngoan.”

Đỗ Thành không lên tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỗ này là vòng ngoài cùng của một khu dân cư nhỏ cũ kỹ, sát phố, lúc này đã vào khoảng 4 giờ chiều, những tòa nhà màu sắc u tối ở hai bên đều lấy lại được chút sinh khí. Phía dưới tòa nhà là một khu chợ nhỏ, bán rất nhiều các loại thức ăn chín, đồ ăn vặt đường phố, khói hơi bốc lên nghi ngút.

“Trước đây,” Đỗ Thành chỉ xuống phía dưới tòa nhà, “trông không như thế này đúng không?”

“Ừ. Hơn hai mươi năm trước là nhà máy nhiệt điện.” Bà lão đưa hai tay làm động tác vẽ một hình trụ tròn, “Đối diện với nhà tôi là hai ống khói lớn.”

“Phía ngoài cửa sổ?”

“Đúng vậy, khi khói bốc lên, không nhìn thấy gì hết.” Bà lão nghiêng đầu, chăm chú nhìn bầu trời màu xám ngoài cửa sổ, “Minh Lương thường ngồi ở đầu giường, thẩn thờ nhìn hai cái ống khói đó, cũng không biết là có gì hay ho.”

Đỗ Thành khẽ gật đầu, vòng qua cuối giường, kéo một chiếc ghế, ngồi trước bàn học, yên lặng nhìn một chiếc khung ảnh trên mặt bàn.

Đó là bức ảnh chụp Hứa Minh Lương và chiếc xe tải nhỏ của gia đình. Hứa Minh Lương mặc áo tay lờ màu lục sẫm, quần bò màu xanh lam, một tay chống vào thắt lưng, tay kia nắm lấy cửa xe ô tô, vẻ mặt vừa ngại ngùng vừa phấn chấn.

Theo lời khai của Hứa Minh Lương, chiếc xe tải nhỏ này chính là hiện trường giết người phân tách thi thể. Cậu ta khai là lừa những người bị hại lên xe bằng cách cho đi nhờ xe, nhân lúc họ không đề phòng, dùng búa đập mạnh vào đầu người bị hại, sau khi lái xe đến chỗ vắng vẻ, cưỡng dâm, giết hại và phân tách thi thể. Dùng túi nilon màu đen gói các mảnh xác lại, rồi đi xe đến các nơi khác nhau trong thành phố để phi tang.

Cũng rất khớp. Túi nilon màu đen giống như loại túi nhà họ Hứa sử dụng để bán thịt lợn. Bình thường Hứa Minh Lương thường dùng chiếc xe tải để vận chuyển thịt lợn, khi gói các mảnh xác, có lẫn lông lợn vào cũng là hợp lý. Năm đó, phán đoán của Mã Kiện đưa ra là có lý.

Huống hồ, lại có bằng chứng trực tiếp chí mạng nhất.

“Anh còn muốn hỏi gì nữa không?” Bà lão rút ra điều cuối cùng trong bao thuốc lá, rồi vo viên vỏ bao thành một nắm, quay người ném xuống nền phòng khách.

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, “Bác cho rằng con trai bác không giết người?”

“Đúng.”

Đỗ Thành chăm chú nhìn bà lão mấy giây, “Chúng cháu phát hiện thấy dấu vân tay cậu ấy trên túi nilon bọc mảnh xác.”

“Nó bán thịt lợn!” Bà lão cao giọng, “Hằng ngày nó phải sờ hàng chục cái túi nilon! Các anh nên đi điều tra những người đã mua thịt lợn!”

“Trên túi nilon chỉ có dấu vân tay của cậu ấy.”

“Găng tay!” Bà lão không kiềm chế được cảm xúc, “Hung thủ không biết đeo găng tay sao?”

“Một người đeo găng tay đến mua thịt lợn vào mùa hè,” Đỗ Thành bình tĩnh vặn hỏi, “Bác không thấy kì quặc sao?”

Bà lão không biết trả lời thế nào, ngây ra nhìn Đỗ Thành, một hồi lâu sau, bật ra một câu nói từ kẽ răng, “Con trai tôi không giết người.”

“Cháu tin lời bác.” Đỗ Thành gật đầu, “Bây giờ cháu không thể hứa với bác bất cứ điều gì, nhưng cháu đảm bảo, cho dù sự thật thế nào, cháu cũng sẽ nói cho bác biết.”

Lúc sắp về, Đỗ Thành để lại cho bà lão hai bao thuốc lá trong túi. Bà lão lặng lẽ nhận lấy, rồi tiễn ông ra ngoài cửa. Đỗ Thành vừa định quay người đi xuống lầu thì nghe thấy tiếng bà lão gọi phía sau lưng.

“Cảnh sát Đỗ.”

Bà lão bám tay vào cửa nhà, chỉ lộ ra một nửa người, gương mặt bỗng trở nên già nua hơn rất nhiều. Dường như không phải vừa trải qua mấy tiếng đồng hồ, mà là mấy chục năm.

“Anh, có đánh thằng bé không?”

“Không.” Đỗ Thành buột miệng nói, “Cháu không phải là người bắt cậu ấy.”

Khuôn mặt hằn sâu những nếp nhăn nở một nụ cười.

“Cảm ơn anh.”

Dứt lời, bà lão quay người, khẽ đóng cửa lại.

Chương 12: THẾ GIỚI MỚI

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu nhìn mây đen vần vũ trên bầu trời, chửi thề một câu rồi bóc bao thuốc lá ra.

Không khí vừa oi bức vừa ẩm ướt. Lạc Thiếu Hoa bật lửa ba lần liên tiếp mới châm được điều thuốc. Ông phả một hơi thuốc, khó nhọc cử động hai vai, chiếc áo quân phục cảnh sát đã dính bết vào lưng. Ông túm cổ áo lên, kéo liên tục, đồng thời bỏ mũ xuống kẹp vào nách.

Ông lấy tay khê vuốt lại tóc, lập tức cảm thấy mồ hôi chảy thành dòng theo cổ vào trong áo. Lạc Thiếu Hoa lau tay đại khái vào quần rồi dựa người vào cột điện, im lìm hút thuốc.

Không biết giờ là mấy giờ, chỉ biết đêm đã khuya lắm rồi. Lúc này vạn vật đều yên lặng, trên phố vắng tanh không một bóng người. Ngay cả những chiếc taxi đêm đường như cũng biến mất trên con đường này. Lạc Thiếu Hoa thấy nghi hoặc, ông vứt đầu thuốc lá đi, nghiêng ngó xung quanh, nhìn những tòa nhà đứng sừng sững im lìm, những ô cửa sổ tối đen.

Không có gió. Không một âm thanh. Ông chỉ dựa vào một ngọn đèn đường cô độc trợ trợ, nó như là nguồn sáng duy nhất của cả thế giới này.

Đây là đâu? Lạc Thiếu Hoa bỗng nhận thấy, mình đã hoàn toàn không còn ấn tượng gì về việc mình đến từ nơi nào, và đến bằng cách nào.

Bỗng dưng cảm thấy căng thẳng, ông đưa tay lên thắt lưng theo bản năng. Đèn pin cường quang, dùi cui cảnh sát, còng tay... cuối cùng, ông sờ thấy bóng khẩu súng lục kiểu sáu bốn.

Ông thấy yên tâm hơn một chút. Chẳng có gì mà sợ, mình là cảnh sát. Thứ mình cần phải đối mặt, chính là bóng đêm, và những con quái thú đột nhiên lao ra từ trong bóng đêm.

Lạc Thiếu Hoa nhét thuốc lá vào trong túi quần, đội lại chiếc mũ cảnh sát cẩn thận, chỉnh lại bộ quần phục cảnh sát trên người, chuẩn bị tiếp tục đi tuần. Vừa cất bước, trong đầu ông lại hiện ra một dấu hỏi.

Đi tuần?

Đúng thế, mình đang đi tuần. Nhưng, đồng đội của mình đâu?

Lạc Thiếu Hoa đưa mắt nhìn ngó bốn phía xung quanh một lần nữa, nhưng, ngoài ánh sáng chiếu xuống từ ngọn đèn đường bên cạnh, tất cả những chỗ trong tầm mắt vẫn chỉ là bóng tối đen đặc như mực.

Đúng là một buổi tối kì quặc. Lạc Thiếu Hoa lăm bẫm. Mặc kệ vậy, rời khỏi nơi này trước đã rồi tính.

Ông nhìn ngó hai bên, cuối cùng quyết định đi về phía tay phải. Vừa đi được mấy bước, ông đã phát hiện mình đã không còn nhìn thấy mũi chân nữa. Đang do dự liệu có cần bật đèn pin không, thì Lạc Thiếu Hoa nghe thấy có những tiếng động kì lạ vọng tới từ một chỗ không xa ở phía trước.

“Ừng! Ừng!”

Ông lập tức dừng lại, nín thở, chăm chú lắng nghe.

“Ừng! Ừng!”

Tiếng động vọng ra từ một tòa nhà nào đó bên tay phải phía trước, dường như có người đang chặt, đập một vật nặng.

“Ừng! Ừng!”

Nếu chú tâm phân tích, trong tiếng động kì quặc đó còn xen lẫn tiếng bổ vỡ, bẻ gãy và xé toạc - gã đó đang tìm cách tách rời một thứ gì đó ra khỏi một vật thể lớn hơn.

Tim Lạc Thiếu Hoa bắt đầu đập nhanh, miệng cũng bắt đầu khô khốc. Ông lập tức thay đổi tuyến đường tuần tra, đi về phía tiếng động kì lạ đó.

Không biết gã là ai, nhưng có thể khẳng định được, đó là tiếng một vật sắc nhọn chém vào thịt.

Lạc Thiếu Hoa bật đèn pin, hình dáng của tòa nhà đó mờ mờ hiện ra trong bóng tối. Ông nhìn chăm chăm về phía trước, rảo bước nhanh hơn. Rất nhiều thứ sượt qua ống quần ông, va vào cẳng chân ông. Có lẽ là cỏ dại, có lẽ là thùng rác, có lẽ là chậu hoa bằng xi măng... Ông không còn tâm trí đâu để kiểm chứng, cũng chẳng có thời gian để làm rõ.

Gã đó là ai? Gã đang làm gì? Vật bị chặt chém, là cái gì?

Khi chỉ còn cách tòa nhà đó mười mấy mét, Lạc Thiếu Hoa bước chậm lại, mắt mỗi lúc lại mở to hơn.

Tiếng động đó đã biến mất.

Lạc Thiếu Hoa bắt đầu nghi ngờ đôi tai của mình. Một buổi tối kì quặc. Sự yên lặng kì quặc. Tiếng động kì quặc. mọi chuyện xảy ra, đều không kỳ quặc.

Lạc Thiếu Hoa đưa tay lau văng trán ướt đầm mồ hôi, tiện tay lấy đèn pin rọi một vòng xung quanh. Dưới ánh sáng trắng lóa, mấy cây dương, nhà để xe đạp nóc màu xanh lá cây, chiếc ghế dài làm bằng xi măng, bồn rửa tay công cộng, chiếc xích đu bằng gỗ loang lổ vết sơn lần lượt hiện ra trong tầm mắt.

Lạc Thiếu Hoa thở phào một tiếng. Đây là một khu dân cư rất đời thường, hơn nữa xem chừng có vẻ bình yên vô sự.

Nhưng, hơi thở mới buông đến nửa chừng đã bị chặn lại nơi cổ họng.

Âm thanh đó lại vang lên, ở ngay phía sau ông.

Tiếng đập. Trầm đục. Có quy luật. Dường như có người kéo theo một chiếc túi nặng trĩu, bước từng bước đi xuống cầu thang.

Lạc Thiếu Hoa nhìn về phía tòa nhà đó, hai mắt đảo qua đảo lại rất nhanh qua cửa vào bốn đơn nguyên của tòa nhà. Cuối cùng, ánh mắt ông

dừng lại ở đơn nguyên 4.

Gần như cùng lúc đó, một bóng đen xuất hiện ở cửa.

“Ai?” Lạc Thiếu Hoa quát to, rọi đèn pin tới.

Địa ngục chính là bóng tối đen đặc đó. Địa ngục chính là tòa nhà nhỏ sừng sững yên lặng đó. Địa ngục chính là hăn. Địa ngục chính là vật hăn đang xách trên tay.

Ông sợ cái gì thì hăn chính là cái đó.

Lạc Thiếu Hoa hét lên một tiếng thất thanh, tay trái cầm chặt chiếc đèn pin, tay phải sờ lên chỗ thắt lưng, bóng đêm trước mắt, trong chốc lát bỗng bao trùm khắp bốn bề.

“Thiếu Hoa, Thiếu Hoa! Mau tỉnh dậy đi?”

Lạc Thiếu Hoa đột ngột mở mắt, tay phải vẫn đang sờ soạng ở thắt lưng một cách vô ích, phải đến nửa phút sau, ông mới nhận ra người đang cúi xuống nhìn mình ở trước mặt là Kim Phượng, vợ ông.

Là ác mộng. Lại là cơn ác mộng đó.

Lạc Thiếu Hoa nằm vật ra giường, thở hỗn hển. Kim Phượng khoác áo ra khỏi giường, lấy một chiếc khăn mặt, giúp ông lau mồ hôi đầm đìa đầy đầu.

Khi lau đến cổ, Lạc Thiếu Hoa bỗng nắm lấy cổ tay Kim Phượng, làn da nhẵn nheo, đã bắt đầu chùng nhão, khiến Lạc Thiếu Hoa thấy bình tâm hơn rất nhiều. Kim Phượng không động đậy, kệ cho ông nắm chặt cổ tay, khẽ miết, đợi đến lúc hơi thở của Lạc Thiếu Hoa dần bình thường trở lại, bà mới khẽ nói: “Ngủ thêm một lát đi.”

Lạc Thiếu Hoa gật đầu. Kim Phượng tắt đèn bàn, cởi áo nằm xuống, giây lát sau, đã cất tiếng ngáy khe khẽ. Đợi bà ngủ say, Lạc Thiếu Hoa lại mở mắt ra, một tay khẽ vỗ nhẹ lên người Kim Phượng, nghiêng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ đang dần sáng lên.

6 giờ, chuông đồng hồ vang lên như thường lệ. Lạc Thiếu Hoa lặng lẽ bò dậy, mặc quần áo xong, rón rén đi ra khỏi phòng ngủ. Vừa đi ra đến phòng khách thì nhìn thấy con gái Lạc Doanh đang ngồi bên bàn ăn.

“Dậy sớm thế?” Lạc Thiếu Hoa hỏi, đi thẳng về phía bếp, “Bữa sáng ăn mì nấu trứng gà, được không?”

“Bố,” Lạc Doanh đưa một tay lên chặn ông lại, “con nói chuyện với bố một lát được không?”

Lạc Thiếu Hoa chăm chú nhìn cô mấy giây, “Hương Dương lại tìm con à?”

Hương Dương là chồng cũ của Lạc Doanh, bốn năm trước vì ngoại tình nên li dị Lạc Doanh. Gần đây, Hương Dương liên tục liên lạc với Lạc Doanh, có ý rất muốn tái hợp. Có điều, thái độ của Lạc Doanh có vẻ không hề có ý đó.

“Không phải.” Lạc Doanh ra hiệu cho ông ngồi xuống, hỏi khê: “Bố, gần đây bố bận việc gì thế?”

Lạc Thiếu Hoa đang lấy thuốc lá, hơi sững lại, rồi rút một điếu thuốc châm lửa.

“Không có việc gì.”

Lạc Doanh nhìn ông, tay sờ nghịch chiếc cốc trước mặt, “Bố, hôm qua con đi rửa xe, có xem đồng hồ đo quãng đường.”

“Ừ.”

“Hơn nửa tháng vừa rồi, bố đã đi hơn một nghìn cây số.”

Lạc Thiếu Hoa vẩy tàn thuốc lá, không nói gì.

“Bố, bao nhiêu năm nay, sức khỏe của mẹ con không tốt. Nếu bố thấy buồn phiền, hoặc trong lòng có người khác rồi thì bố cứ nói sớm.” Lạc Doanh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt bố, “Con đưa mẹ...”

“Con nói gì thế?” Lạc Thiếu Hoa chuyển từ ngạc nhiên sang nổi giận, rồi lại thấy vui, “Con coi bố là người thế nào hả?”

Lạc Doanh không cười, “Thế rốt cuộc là bố đang làm gì chứ?”

Nụ cười trên môi Lạc Thiếu Hoa cũng dần biến mất, “Con đừng hỏi nữa.”

Con gái cau mày, chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa, vẻ không hỏi cho rõ thì sẽ không thôi.

Mẹ kiếp, cái tính ương bướng của con gái đúng là rất giống mình.

“Chuyện công việc.” Lạc Thiếu Hoa nói khẽ, “Có tí việc cần điều tra cho rõ.”

“Việc gì ạ?” Lạc Doanh lập tức căn vặn: “Không phải là bố đã về hưu rồi hay sao?”

Thái độ nhất định phải hỏi cho ra nhẽ của con gái bỗng khiến Lạc Thiếu Hoa bực mình. Ông đang định nổi nóng thì nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở ra, thằng cháu ngoại Hường Xuân Huy vừa dụi mắt vừa đi ra.

“Ông ngoại ơi.” Cậu bé chào Lạc Thiếu Hoa, rồi quay sang Lạc Doanh, “Mẹ, bữa sáng ăn gì ạ?”

Lạc Doanh nhìn Lạc Thiếu Hoa, không nói gì, lẳng lặng vào trong bếp chuẩn bị đồ ăn sáng. Lạc Thiếu Hoa thở dài bất lực, ông cảm thấy đau vì huyết thái dương giật liên tục.

Cả nhà ăn sáng xong, Lạc Doanh chuẩn bị đưa con đi học. Cô cầm chìa khóa ô tô trong tay, đứng ở cửa phòng khách nhìn Lạc Thiếu Hoa. Hai bố con nhìn nhau mấy giây, Lạc Thiếu Hoa nhìn đi chỗ khác, ông khoát tay, trong lòng vô cùng bực bội. Lạc Doanh lờm bố một cái rồi dẫn Hường Xuân Huy rời khỏi nhà.

Trong nhà chỉ còn lại Lạc Thiếu Hoa và Kim Phượng. Sau khi rửa bát đĩa, thu dọn nhà bếp xong, Lạc Thiếu Hoa cho Kim Phượng uống

thuốc, đổ nước nóng vào túi sưởi cho bà, để bình giữ nhiệt và đài ngay gần ở đầu giường. Lạc Thiếu Hoa yên lặng ngồi bên bà một lúc, thấy Kim Phụng đã nhắm mắt, hơi thở đều đều chậm rãi, ông vận nhỏ chiếc đài, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Căn nhà vô cùng yên tĩnh, Lạc Thiếu Hoa đi mấy vòng xung quanh phòng khách, không biết phải làm gì. Nghĩ một lát, ông lấy dụng cụ trong nhà vệ sinh ra, bắt đầu dọn dẹp vệ sinh. Quét xong một lượt, rồi lại lau hai lượt. Lau đồ gỗ. Lau bếp. Tươi cho tất cả đám chậu hoa lớn nhỏ. Làm xong tất cả những việc này, ông lại hút hai điếu thuốc, rồi bắt đầu suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì cho hết thời gian.

Chuẩn bị bữa trưa đi vậy. Lạc Thiếu Hoa miễn cưỡng vỗ tay, liếc nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường - mẹ kiếp, mới 9 giờ.

Hắn đang làm gì?

Suy nghĩ đó lập tức nhảy vào trong đầu Lạc Thiếu Hoa.

Những ngày sau khi xuất viện, cuộc sống của Lâm Quốc Đống tạm coi là có quy luật: Buổi sáng hầu như là ở nhà, khoảng 1 giờ chiều đi ra ngoài, lang thang đi dạo ở trong khu vực nội thành, mua mấy cuốn báo, tạp chí, đến chiều mua thức ăn về nhà, khoảng 10 giờ tối thì đi ngủ. Thỉnh thoảng vào buổi tối cũng lang thang ở các trung tâm mua sắm, rất ít mua bán. Có điều, bây giờ hắn đã có thể sử dụng những loại máy như máy tự động bán hàng, máy ATM... một cách thành thạo. Hơn nữa, thần thái và dáng vẻ của hắn đã tự nhiên thoải mái hơn rất nhiều so với sự dờ dẩn và căng thẳng khi mới ra viện, bây giờ Lâm Quốc Đống rất giống một ông già ôn hòa nhàn tản ở nhà, không quan tâm gì đến những cạnh tranh trong cuộc sống.

Có lúc Lạc Thiếu Hoa cũng nghi ngờ phán đoán của mình: Hắn, thực sự đã “khỏi bệnh” rồi sao?

Những năm tháng cách biệt với thế giới trong bệnh viện An Khang, con quái thú trong lòng hắn không lẽ cũng đã bị dùi cui điện và áo bó giết chết?

Lạc Thiếu Hoa lắc đầu cười nhả nhó. Trước khi khẳng định được rằng hãn hoàn toàn vô hại, mình tuyệt đối không được lơ là mất cảnh giác.

Đang suy nghĩ thì cánh cửa phòng ngủ bật mở, Kim Phượng từ từ đi ra.

“Dậy rồi à?” Lạc Thiếu Hoa lập tức đứng lên, bước tới. Chỉ có mấy bước đi ngăn ngui, mà Kim Phượng như thể đã sử dụng toàn bộ sức lực, vừa chạm tới cánh tay Lạc Thiếu Hoa, bà đã ngã nhào vào lòng ông.

Lạc Thiếu Hoa đang định đỡ bà ngồi xuống, thì Kim Phượng dang hai cánh tay ôm lấy ông, nói khẽ: “Yên nào.”

Ông ngoan ngoãn làm theo, ôm vợ, đứng yên. Rất nhanh chóng, Lạc Thiếu Hoa cảm thấy mồ hôi toát ra trên trán vợ đã ướt đẫm ngực mình. Ông rút một tay ra, khẽ lau mồ hôi trên tóc bà. Rõ ràng là Kim Phượng thấy rất dễ chịu, bà chỉnh lại vị trí đầu mình, để mặt vùi sâu hơn vào trong lòng ông, đồng thời rên khe khẽ nghe như một lời thì thầm.

Trong lòng bà rất rõ, người đàn ông đang ôm mình không hoàn toàn thuộc về mình, mà thuộc về đường phố, thuộc về bóng đêm, thuộc về sắt thép và máu tươi, thuộc về những gương mặt bất thường, méo mó. Khoảng thời gian sau khi ông cởi bỏ trang phục cảnh sát, bà đã từng cho rằng mình có thể hoàn toàn có được ông, cho đến cái buổi sáng hôm đó.

Kim Phượng mở to mắt, nhìn chiếc ba lô làm bằng vải bố màu đen phía sau chiếc ghế salon. Bà đã từng cảm hận nó, đồng thời cũng hiểu, đó là một phần đã ăn sâu vào trong người đàn ông này. Cho dù ông ấy đã già đi, không còn tiếp tục truy đuổi, chiến đấu nữa, đã vui với những việc tương cà mắm muối, nhưng một thứ gì đó trong huyết quản của ông, vẫn sẽ dễ dàng bị thức tỉnh.

Kim Phượng quay đầu, hít sâu một hơi mùi trên người ông.

“Có việc phải làm đúng không?”

Rất lâu sau, mới nghe thấy người đàn ông trả lời rất khẽ, “ừ”.

Trong lòng ông, Kim Phượng ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt đầy vẻ có lỗi của ông, mỉm cười.

“Đi đi.”

Nửa tiếng sau, Lạc Thiếu Hoa leo đến chiếu nghỉ ở tầng 4 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 của khu Vườn Trúc Xanh, nghỉ một tí để hơi thở nhịp nhàng trở lại, rồi lại leo tiếp những bậc thang còn lại.

Hành lang yên lặng như tờ. Lạc Thiếu Hoa rón rén đi đến cửa phòng 501, cẩn thận áp tai lên cửa - quảng cáo Nào Bạch Kim1 - hẳn đang xem tivi.

1. Một loại thuốc bổ não của Trung Quốc.

Lạc Thiếu Hoa khẽ lau mồ hôi đã chảy đến tận lông mày, ngẩng đầu nhìn về phía góc phía trên bên tay phải của cánh cửa chống trộm màu xanh đen, dải băng dính dán nối giữa cánh cửa với khung cửa vẫn còn ở đó, xem ra tối hôm qua tên này không đi ra ngoài.

Ông thấy yên tâm, rón rén đi xuống.

Xuống đến khuôn viên, nhìn những cái cây trơ trụi và những bụi hoa đã rụng sạch lá trong sân, ông thấy hơi bối rối. Không có chiếc xe Santana che chắn, muốn giám sát Lâm Quốc Đống trong chỗ khuất thật sự là quá khó. Lạc Thiếu Hoa nhìn ngó khắp bốn phía xung quanh, chỉ có thể nấp tạm vào sau tấm rào chắn phía đông của nhà để xe đạp.

Ông đi về chỗ đó, khó nhọc chen qua một dãy xe đạp, vì vội nên lúc bước qua một chiếc xe còn bị ghi đông xe thúc vào bẹn. Vừa lồm bồm chửi khế, vừa xoa ống quần, Lạc Thiếu Hoa nấp vào sau tấm rào chắn, hơi nhún thấp người xuống.

Diện tích tấm rào chắn bằng nhựa màu xanh lam chưa đầy một mét vuông, không thể che hết được người mình, may mà chỗ này rất không bắt mắt, nếu không để ý kỹ thì chắc là sẽ khó phát hiện.

Lạc Thiếu Hoa nhìn lỏi vào đơn nguyên 4, rút một điều thuốc ra châm lửa.

Dần dần, hơi nóng trong người lúc đi nhanh và leo cầu thang đã bị giá lạnh cuốn đi sạch, tấm lưng ướt đầm mồ hôi bắt đầu trở nên lạnh toát. Lạc Thiếu Hoa khẽ run lên. Ông giậm chân nhè nhẹ, bỏ ba lô xuống, lấy ra một chiếc bình giữ nhiệt.

Uống một ngụm cà phê nóng, người liền ấm lên rất nhiều. Lạc Thiếu Hoa nhắm nháp mùi vị trong miệng, một nụ cười thoáng hiện nơi khóe miệng. Đó là Kim Phượng pha sẵn rồi nhét vào trong ba lô cho ông trước khi ông đi. Bà chỉ dặn dò ông phải chăm sóc mình, về nhà sớm, không hỏi bất cứ điều gì khác.

Người phụ nữ này.

Lạc Thiếu Hoa lại nhìn về phía tòa nhà nhỏ, trong lòng thoáng hiện một mong đợi: Sự việc này, nhanh chóng kết thúc đi.

Chỉ là, như thế nào mới được coi là “kết thúc”.

12 giờ 05 phút, Lâm Quốc Đống đi xuống dưới tòa nhà.

Giống như mọi khi, đầu tiên hắn ném túi rác vào chiếc thùng sắt bên đường, sau đó nghiêng ngó nhìn hai bên, chỉnh lại khăn quàng cổ, bước chân đi ra khỏi khu nhà.

Đợi cho đến khi bóng dáng hắn biến mất sau tòa nhà, Lạc Thiếu Hoa mới chui ra khỏi tấm rào chắn, lật đặt xuyên qua những dây xe đạp, bám theo. Bởi vì đứng quá lâu trong gió lạnh, đôi chân đã tê cứng từ lâu, mấy bước đầu tiên, Lạc Thiếu Hoa đi rất loạng choạng. May mà Lâm Quốc Đống không hề đi nhanh, sau khi đi ra khỏi khuôn viên tòa nhà, Lạc Thiếu Hoa lập tức phát hiện ngay ra hắn.

Hôm nay Lâm Quốc Đống không chọn đi xe buýt mà cứ men theo đường cái đi thẳng về phía tây. Lạc Thiếu Hoa nấp người sau những tấm biển chỉ dẫn ở bên đường và người đi đường, bám theo hắn với khoảng cách vừa phải. Nửa tiếng sau, Lâm Quốc Đống vẫn không hề có ý dừng

lại. Lạc Thiếu Hoa bắt đầu cảm thấy kỳ quặc: Hôm nay tên này định đi đâu? Lại đi thêm khoảng mười lăm phút nữa, Lâm Quốc Đống đi thẳng vào ga tàu điện ngầm tuyến số 2 ở phố Hồng Hà, lúc này Lạc Thiếu Hoa mới hiểu ra ý đồ của hắn.

Tên khốn này, cũng thời thượng ra phết.

Thành phố C có tất cả hai tuyến tàu điện ngầm, mới hoàn công toàn bộ và đưa vào sử dụng được gần ba năm nay. Đối với Lâm Quốc Đống, đây hiển nhiên là một trong những “sự vật mới mẻ”.

Lâm Quốc Đống đúng là cũng rất hứng thú với tàu điện ngầm. Sau khi bước ra khỏi thang cuốn, hắn không hề vội vào trong nhà ga, mà quan sát kĩ chiếc máy bán vé tự động và thiết bị kiểm tra an toàn, cuối cùng đứng nhìn rất lâu ở phía trước sơ đồ lộ trình tàu điện ngầm. Sau khi xác định xong đích đến, hắn lại quay lại phía trước chiếc máy bán vé tự động, nghiên cứu hồi lâu, rồi mua vé vào ga.

Nhìn hắn biến mất sau cửa soát vé, Lạc Thiếu Hoa mua một vé cho cả chặng rồi lặng lẽ bám theo.

Quang cảnh bên trong ga tàu điện ngầm khiến Lâm Quốc Đống càng thêm hiếu kỳ, hắn liên tục nghiêng ngó khắp nơi. Màn hình hiển thị điện tử, rào chắn bảo vệ bằng nhựa, thậm chí chiếc ghế dài để ngồi chờ tàu cũng có thể khiến hắn nhìn ngắm rất lâu đầy hứng thú. Khi đoàn tàu hú còi đi tới, hắn có vẻ hơi căng thẳng, cuối cùng cũng ngơ ngác lẫn vào giữa những hành khách bước lên toa tàu điện ngầm.

Mặc dù không phải là giờ cao điểm, nhưng trong toa tàu vẫn rất đông người. Lạc Thiếu Hoa đứng ở chỗ nối tiếp của toa phía sau, lặng lẽ nhìn hắn qua những khe hở giữa đám đông.

Còn Lâm Quốc Đống nhìn suốt ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn thông tin vào ga ở phía trên cửa toa tàu. Lạc Thiếu Hoa thầm dò đoán đích đến của hắn, nhưng phát hiện ra cho đến tận ga cuối cùng, Lâm Quốc Đống vẫn không hề có ý ra khỏi nhà ga, mà chuyển sang tuyến tàu điện ngầm theo hướng khác.

Định đi ngược trở lại theo đường cũ? Lạc Thiếu Hoa thầm băn khoăn, ông cũng lên tàu theo hẵn.

Hai người cách nhau mười mấy mét, Lâm Quốc Đống không hề nhìn về phía Lạc Thiếu Hoa, trông hẵn giống như một hành khách bình thường, yên lặng ngồi trên ghế, người khẽ lắc lư theo chuyển động của toa tàu.

Cả chặng đường đều bình an vô sự. Lâm Quốc Đống lại lên tuyến tàu điện ngầm số 2 từ ga đầu tiên, rồi lại lên tàu quay ngược trở lại. Có điều, lần này hẵn không đi hết cả chặng, mà chuyển sang tuyến số 1 ở ga Quảng trường Nhân dân.

Hành trình tiếp theo giống như lúc trước, Lâm Quốc Đống ngồi cả chặng tuyến số một, khoảng 3 giờ chiều, xuống tàu ở ga Đại học Y khoa.

Lạc Thiếu Hoa đã đại khái đoán ra được suy nghĩ của Lâm Quốc Đống: hẵn vẫn đang làm quen với cuộc sống thành phố hoàn toàn mới mẻ, cố gắng kéo gần khoảng cách của mình với thời đại, đồng thời muốn hoàn toàn hòa nhập được vào trong đám đông những người bình thường.

Hơn nữa, hành trình tiếp theo của Lâm Quốc Đống, đã chứng minh cho suy đoán của ông.

Trường đại học Y khoa gần sát với khu chợ sản phẩm điện tử lớn nhất của thành phố. Lâm Quốc Đống đi lại một vòng trên con phố tràn đầy hơi thở của khoa học kỹ thuật hiện đại này, cuối cùng bước vào một tòa nhà chuyên kinh doanh sản phẩm điện tử của các hãng nổi tiếng.

Sau khi vào khu vực bán hàng, đừng có nói là Lâm Quốc Đống, ngay cả Lạc Thiếu Hoa cũng thấy hoa mắt chóng mặt. Đủ loại máy tính để bàn, máy tính xách tay, iPad và các thiết bị phần cứng, phần mềm, máy in, máy scan hiện ra la liệt trước mắt. Vô số màn hình máy vi tính cùng đồng thời phát các đoạn quay hình ảnh âm thanh, đan tạp lẫn lộn với nhau, khiến cho người ta ù tai hoa mắt vì những hình ảnh chói mắt và những âm thanh hỗn độn.

Lâm Quốc Đống đứng trước các quầy bán hàng, vẻ không biết phải làm gì. Khách hàng ở độ tuổi này cũng rất khó thu hút được sự quan tâm của nhân viên bán hàng, họ chỉ lười biếng giới thiệu cho hắn mấy loại đài và máy nghe nhạc MP3. Những sản phẩm này rõ ràng không phải là mục tiêu của hắn, Lâm Quốc Đống chỉ xem qua loa rồi quay người đi chỗ khác.

Lướt lự một lát, hắn đi thẳng vào một cửa hàng chuyên kinh doanh máy vi tính. Lạc Thiếu Hoa nhìn thương hiệu trong cửa hàng, trong lòng thầm thấy buồn cười. Quả nhiên, sau khi xem một vòng, Lâm Quốc Đống liền ngơ ngác chạy ra, còn quay đầu lại nhìn quả táo đã bị gặm một miếng trên tấm biển quảng cáo bằng đèn neon rồi lắc đầu.

Có điều hắn không hề bỏ cuộc, sau khi nhìn một vòng bốn phía xung quanh, hắn lại vào một cửa hàng chuyên kinh doanh máy vi tính của một hãng trong nước. Sau khi vào cửa hàng, đầu tiên hắn dừng lại nhìn nhãn đề mức giá, cảm thấy có thể chấp nhận được, liền kiên nhẫn đi xem. Rất nhanh chóng, nhân viên hướng dẫn mua hàng liền đi tới tư vấn. Lạc Thiếu Hoa nấp sau một mặt quầy ở cách đó khoảng mười mấy mét, giả vờ đang chọn bàn phím, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Trong lúc Lâm Quốc Đống nói chuyện với nhân viên hướng dẫn mua hàng, chủ yếu là đối phương hỏi, còn Lâm Quốc Đống trả lời rất ít. Từ những lời đáp ngốc nghếch và cử chỉ ra dấu tay liên tục để hỗ trợ của Lâm Quốc Đống, có thể thấy hắn đang miêu tả yêu cầu của mình đối với sản phẩm. Còn yêu cầu của hắn hiển nhiên là tương đối thấp, nhân viên hướng dẫn mua hàng nhanh chóng chỉ ra mấy loại máy tính để bàn cho hắn chọn, đồng thời giới thiệu với hắn cách sử dụng. Lâm Quốc Đống nghe rất chăm chú, liên tục gật đầu, sau đó lại chỉ vào chiếc máy vi tính nói mấy câu, dường như đang đưa ra một yêu cầu gì đó. Nhân viên hướng dẫn mua hàng vui vẻ đồng ý luôn, bật một chiếc máy tính xách tay trong số đó lên, thao tác một hồi, Lâm Quốc Đống cúi người nhìn màn hình, hỏi han liên tục, còn tự tay cầm chuột kích mấy nhát. Từ sự thay đổi của bóng sáng trên gương mặt hắn, có thể thấy một phần mềm

đã được hân khởi động. Điều này khiến hân cảm thấy vô cùng vui sướng và hài lòng, lập tức rút luôn ví tiền ra, đếm lấy một xấp tiền một trăm tệ.

Mười mấy phút sau, Lâm Quốc Đống xách một hộp giấy đựng máy vi tính xách tay đi ra khỏi trung tâm mua sắm với vẻ mặt đầy háo hức. Hân không đi tàu điện ngầm mà vẫy một chiếc taxi, dường như muốn về nhà sớm hơn một chút để thử món đồ chơi mới này.

6 giờ 15 phút chiều, Lâm Quốc Đống trở về phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 khu Vườn Trúc Xanh, tối hôm đó hân không ra ngoài lần nào nữa.

Lạc Thiếu Hoa giám sát ở phía dưới tòa nhà đến khoảng 10 giờ tối, cơn đói khát và sự mệt mỏi đã khiến ông không thể tiếp tục được nữa. Để cho chắc chắn, ông leo lên tòa nhà phía đối diện, thăm dò tình hình trong nhà Lâm Quốc Đống từ cửa sổ hành lang. Qua kính viễn vọng, có thể nhìn thấy hân ngồi trước bàn làm việc, tay cầm cuốn sách hướng dẫn sử dụng máy vi tính chăm chú đọc. Chiếc hộp giấy trước mặt đã được mở ra, nhưng chiếc máy vi tính vẫn chưa lấy ra. Lâm Quốc Đống đeo kính, đọc mấy dòng hướng dẫn sử dụng rồi lại nhìn chiếc máy vi tính, trông có vẻ vô cùng kiên nhẫn.

Mẹ kiếp, hiếu học thật đấy. Lạc Thiếu Hoa thầm chửi một câu, bỏ kính viễn vọng xuống. Lão già phía đối diện vẫn có dáng vẻ hoàn toàn vô hại, điều này khiến ý định về nhà trong lòng ông lại càng trở dậy mạnh mẽ.

Hôm nay đến đây thôi vậy, cái máy vi tính đó cũng đủ để hân nghịch rất lâu đây.

Lạc Thiếu Hoa chậm rãi đi xuống, cảm thấy đã đói đến mức đau dạ dày. Ra khỏi cửa tòa nhà, ông vội vã đi ra ngoài khu vực khuôn viên. Vừa bước được mấy bước, ông liền dừng lại, nghiêng rằng, quay người đi về phía tòa nhà số 22.

Rón rén leo lên tầng 5, Lạc Thiếu Hoa nhìn một vòng xung quanh, sau khi đã chắc chắn là an toàn, ông lấy đèn pin ra, vừa chú ý lắng nghe

tiếng động bên trong cánh cửa sắt, vừa nhón chân, xé miếng băng dính trên khung cửa xuống. Tiếp đó, ông liền giữ chiếc đèn pin bằng miệng, lấy một cuộn băng dính trong ba lô ra, xé một đoạn, dùng kim đâm bốn lỗ nhỏ ở chỗ đứt. Sau khi đánh dấu xong, ông lại dính nó vào chỗ cũ, rồi tắt đèn pin.

Xung quanh chìm vào trong bóng tối. Lạc Thiếu Hoa nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắt trước mặt, hít thở sâu một hơi, rồi quay người đi xuống.

Ở một góc bên kia cánh cửa, Lâm Quốc Đống bỏ sách hướng dẫn sử dụng xuống, mắt ánh lên sự hưng phấn không thể che giấu. Hắn xoa tay, cẩn thận lấy chiếc máy tính ra khỏi hộp giấy, nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn làm việc. Tiếp đó, các linh kiện khác cũng lần lượt được lấy ra khỏi hộp giấy.

“Tốt... dây cắm... ổ cắm.” Lâm Quốc Đống khẽ lẩm bẩm, nối dây cắm với máy tính, “Rồi đến... ổ cắm.”

Máy tính đã cắm điện. Hắn cầm chuột lên, “Cổng vào USB.”

Lần cắm đầu tiên thất bại, cái đầu cắm bằng kim loại phẳng dẹt ấy không sao cắm được vào máy tính. Lâm Quốc Đống không dám cố cắm mạnh, sợ sẽ làm hỏng vật quý mà hắn đã mất hơn bốn nghìn tệ mới mua được. Ngẫm nghĩ một lúc, hắn lại nhìn kỹ sợi dây nối của chuột, thay đổi hướng cắm - thành công!

Hắn búng ngón tay, thăm ngẫm nghĩ xem bước tiếp theo làm thế nào, thì phát hiện ra là mình đã quên mất. Khẽ vỗ lên trán, hắn cầm cuốn sách hướng dẫn sử dụng lên, tìm một hồi rồi ấn vào nút nguồn trên máy tính.

Phần cứng khởi động, kèm theo đó là mấy tiếng động rất khẽ. Màn hình sáng lên, tiếng nhạc khởi động máy vui tai vang lên, tiếp đó một dãy biểu tượng xuất hiện trên màn hình.

Lâm Quốc Đống trở nên hưng phấn, hân hoan tác chuột, lần lượt mở tất cả những biểu tượng truy cập nhanh xếp dãy trên màn hình. Tiếng kích chuột giòn tan khiến hân vô cùng khoan khoái trong lòng. Sau khi dò dẫm “kiểm tra” chiếc máy vi tính một lượt, hân mở phần mềm soạn thảo văn bản word.

Để chuẩn bị cho thời khắc này, cả buổi chiều hân đã ôn lại phiên âm tiếng Hán. Sau khi mở bộ gõ phiên âm, hân cẩn thận bấm vào bàn phím, phải đến nửa phút sau, trên văn bản word trống không mới xuất hiện ba chữ “Lâm Quốc Đống”.

Hân bật cười khà khà, nhìn xung quanh, dường như muốn tìm một người để chia sẻ niềm vui thành công này. Mặc dù hân mau chóng ý thức được mình chỉ có một thân một mình, nhưng ba chữ đó hiển nhiên đã đem lại cho hân một sự kích lệ vô cùng lớn lao. Một tiếng đồng hồ tiếp đó, hân đã gõ hoàn chỉnh được bài “Thấm viên xuân - Tuyết” trên máy tính.

Đêm đã khuya, nhưng hứng thú của Lâm Quốc Đống vẫn không hề giảm, hân cứ ngồi suốt trước máy vi tính không ngừng thao tác. Cuối cùng, hân nhìn biểu tượng truy cập nhanh của trình duyệt IE trên màn hình, biết là nếu muốn sử dụng được đầy đủ các chức năng của chiếc máy vi tính này thì còn phải làm rất nhiều việc.

Trong quãng thời gian sau khi ra viện, hân đã biết được từ “mạng internet” qua truyền hình và đài phát thanh. Đó là “phương thức truy cập nhanh” để hân trở lại với chốn nhân gian. Mở cánh cửa “Windows” này ra, cả thiên hạ sẽ hiện ra trước mắt.

Hân nhìn chiếc máy tính xách tay trước mắt, vẻ mặt đầy sùng bái và quý trọng, sự thay đổi của thế giới này khiến hân khâm phục, khiến hân ghen tị, càng khiến hân tràn đầy ngưỡng vọng.

Thế giới này, tươi đẹp biết bao.

Chương 13: ĐÓN TẾT

Thời khắc lạnh nhất trong năm đã đến.

Ngụy Quýnh chống tay vào cằm, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Vừa có một trận tuyết rơi, trước mắt là một màu trắng sáng lóa. Những thân cây màu xám tô điểm trên nền tuyết, kết hợp với những tòa nhà cao tầng tối màu ở phía xa, trông hết như một bức tranh thủy mặc.

Nhiệt độ ngày càng lạnh cũng báo hiệu hai sự việc khiến người ta vui mừng: Tết và kỳ nghỉ đông.

“Còn mười lăm phút nữa là hết giờ thi, em nào chưa làm xong bài cố gắng nhanh lên.”

Lời nhắc của giáo viên trông thi kéo suy nghĩ của Ngụy Quýnh trở về với thực tại, cậu xem qua bài thi, thấy chắc là sẽ đạt, liền thu xếp đồ dùng học tập, nộp bài rồi ra về.

Trời rất lạnh. Ngụy Quýnh rút cổ đi về ký túc xá, phát hiện thấy gần như tất cả bạn cùng phòng đều đã bắt đầu sửa soạn hành lý. Kỳ thi cuối kì đã kết thúc, những bạn nhà ở nơi khác đều rất nóng lòng muốn về nhà. Ngụy Quýnh nhà ở ngay trong thành phố, không vội về, liền giúp các bạn đóng gói hành lý và sách báo. Bạn rộ đến tận trưa, các bạn trong phòng đã về hết, căn phòng trống trải chỉ còn lại một mình cậu.

Đi sang phòng khác, tình hình cũng như vậy, những bạn chưa về hầu như đều chuẩn bị thi cao học. Khu kí túc xá nam bình thường vô cùng ồn ào sôi động, bỗng trở nên yên tĩnh. Ngụy Quýnh đi một vòng, thấy chán, cũng quyết định chiều sẽ về nhà.

Hành lý của cậu không nhiều, ngoài mấy bộ quần áo đang chờ giặt ra, là sổ tiểu thuyết dự định sẽ đọc trong kỳ nghỉ. Sau khi thu dọn xong, Ngụy Quýnh nhìn đồng hồ đeo tay, vừa đúng lúc đến giờ ăn cơm trưa, liền khoác ba lô đi ra nhà ăn.

Nhà ăn cũng rất vắng, hầu hết các bàn ăn đều không có người. Ngụy Quýnh mua cơm xong, bưng đĩa thức ăn tới khu vực ngồi ăn, lập tức nhìn thấy ngay Nhạc Tiêu Tuệ đang ăn món canh cay. Cô cũng nhìn thấy cậu, vẫy tay ra hiệu cho Ngụy Quýnh đến ngồi cùng.

“Buổi sáng thì thế nào?” Nhạc Tiêu Tuệ gấp một viên mọc cá, cười hì hì, hỏi: “Thấy cậu nộp bài từ rất sớm.”

“Tạm tạm, chắc là qua thì không vấn đề gì.” Ngụy Quýnh đặt ba lô xuống chỗ ngồi bên cạnh, “Cậu thì thế nào?”

“Cũng thế.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn ba lô của cậu, “Sao, định về nhà à?”

“Ừ, chiều về.” Ngụy Quýnh uống một ngụm canh, “Mặn quá - khi nào cậu về?”

“Không vội, đằng nào thì nhà tớ cũng ở ngay trong thành phố.” Khoảnh khắc ấy, Nhạc Tiêu Tuệ bỗng trở nên rất hào hứng, rồi mỉm cười rạng rỡ, “Chiều tớ qua chơi với Hạt Đậu Nhỏ.”

Ngụy Quýnh ngó ra, rồi nhanh chóng nhớ ra chú mèo Mỹ lông ngắn.

“Môn học Thực tiễn xã hội kết thúc rồi mà cậu vẫn đến trạm cứu trợ à? Đúng rồi, bệnh ngoài da của nó thế nào rồi?”

“Có đỡ.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn Ngụy Quýnh, mỉm cười, “Còn nói tớ nữa, cậu mà chẳng thế?”

Nói đến đó, Ngụy Quýnh bỗng nhớ đến lão Kỷ. Tính ra, phải đến hơn một tuần rồi chưa đi thăm ông cụ, cũng không biết ông lão này thế nào rồi.

Bây giờ lão Kỷ đã sử dụng Wechat rất thành thạo, thỉnh thoảng còn gửi mấy tấm ảnh hoặc đoạn băng gì đó cho cậu. Ngụy Quýnh dạy cho ông cụ theo dõi một số cộng đồng Wechat về chính trị thời sự, lịch sử và pháp luật, ông cụ tham gia rất hào hứng, còn tự học được cách gửi cho

bạn bè kết nối. Trong thời gian Ngụ Quỳnh bận thi, lão Kỳ tự tìm thấy niềm vui, xem chừng cũng không buồn. Nhưng khi Ngụ Quỳnh không bận nữa, tự nhiên lại nhớ ông cụ. Cho nên, sau khi ăn trưa xong, cậu đi cùng Nhạc Tiêu Tuệ ra bến xe buýt, nhìn cô lên xe rồi đi, ngẫm nghĩ một lát rồi đi mua một tút thuốc lá KENT, bắt xe buýt đến viện dưỡng lão.

Xóc bần bật suốt dọc đường, lúc đến viện dưỡng lão đã là 2 giờ chiều. Lúc này vốn là thời gian người già nghỉ trưa, nhưng trong viện lại rất âm ỉ. Dây được chăng lên giữa những cái cây, những người hộ lý đang treo đèn lồng đỏ lên. Mấy hộ lý khác đang quét sân, dán chữ “Phúc”. Liên tục có các cụ già được dìu ra ngoài sân, những chiếc ô tô đủ màu đang đỗ ở ngoài cổng. Nhìn nét mặt họ, người nào cũng vui mừng hơn hở, vẻ đầy mong đợi. Những người già khác thì xoa tay rút cổ, nép dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn những cụ già được đón đi với vẻ ngưỡng mộ hoặc ghen tị.

Lão Kỳ ở trong phòng, ngồi trước cửa sổ ngóng ra bên ngoài. Nghe thấy tiếng Ngụ Quỳnh gõ cửa, ông quay đầu lại, vẻ mặt không hiện ra niềm vui bất ngờ, nhưng mắt lại sáng lên.

“Cháu đến đấy à?”

“Vâng.” Ngụ Quỳnh đặt thuốc lá lên bàn, đi đến trước cửa sổ, “Ông xem gì đấy ạ?”

Lão Kỳ mỉm cười, hất hàm về phía ngoài cửa sổ, “Kìa.”

Một bà cụ tóc muối tiêu, cả người quần kín mít trong chiếc chăn len, được đẩy bằng xe lăn lên một chiếc xe việt dã ở ngoài cổng. Khoảnh khắc cửa xe đóng lại, gương mặt bà cụ lộ ra.

Ngụ Quỳnh nhận ra bà cụ, đó chính là bà lão họ Tần.

“Đây là?”

“Người nhà đón bà ấy về.” Lão Kỳ bình thản nói: “Hôm nay là hai mươi ba tháng Chạp, tết ông Công ông Táo.”

“Ồ.” Ngụ Quỳnh nhớ đến những chiếc đèn lồng đỏ và chữ “Phúc” ở ngoài sân, “Bà ấy không quay lại nữa ạ?”

“Thế thì tốt.” Vẻ mặt lão Kỷ có vẻ u tối, “Hết tết, bà ấy sẽ được đưa trở lại thôi.”

Ngụ Quỳnh không nói gì. Sau thời gian đoàn tụ ngắn ngủi, vẫn phải quay lại nơi cô đơn buồn bã này, đối với những người già, không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Lão Kỷ dõi theo chiếc xe việt dã đã đi rất xa, rồi quay người về phía Ngụ Quỳnh: “Sao cháu đến, được nghỉ rồi à?”

Không đợi Ngụ Quỳnh trả lời, ông đã nhìn thấy tút thuốc lá KENT ở trên bàn, lập tức rất vui.

“Cháu đúng là vị cứu tinh!” Lão Kỷ nôn nóng quay chiếc xe lăn, thẳng tiến về phía chiếc bàn gỗ nhỏ, “Hai hôm trước đã hút hết rồi, ta phải nhịn bút rút lắm rồi.”

Bóc ra, châm lửa, rít thật sâu hai hơi. Gương mặt lão Kỷ hiện ra vẻ hài lòng. Ông bảo Ngụ Quỳnh ngồi xuống, đồng thời đưa tay lấy tiền trong túi áo.

“Cầm lấy.” Ông đưa ra hai trăm tệ, “Năm mươi tệ còn lại tính vào tiền xe.”

“Cháu đi xe buýt đến mà.” Ngụ Quỳnh nhất định trả lại cho ông cụ năm mươi tệ, “Chúng ta đã nói trước rồi, lão Kỷ, ông không được vi phạm quy ước.”

“Được.” Lão Kỷ không đùn đẩy, thoải mái nhận lấy luôn, “Sao, cô bạn gái nhỏ của cháu không đến à?”

“Đấy là bạn học của cháu!” Mặt Ngụ Quỳnh đỏ dừ, “Ông đừng nói linh tinh.”

“Cô bé trông cũng rất được đấy.” Lão Kỷ nháy nháy mắt, “Cháu có thể cân nhắc.”

“Thôi, thôi, thôi.” Ngụy Quỳnh vội chuyển sang chủ đề khác, “Điện thoại di động ông sử dụng thế nào rồi ạ, vẫn tốt chứ ạ?”

“Rất dễ sử dụng đấy, thật mở mang tầm mắt.” Lão Kỷ lấy điện thoại di động, “Đúng rồi, hôm nay nhận được một tin nhắn, ta xem không hiểu, vừa hay, cháu đọc giúp ta thử xem.”

Ngụy Quỳnh vừa đọc liền bật cười. Đó là tin nhắn của nhà cung cấp dịch vụ gửi đến nhắc về lưu lượng truy cập website, nội dung hiển thị lưu lượng dữ liệu di động của số điện thoại di động đã không còn đủ 2MB rồi. Cũng không có gì lạ, lão Kỷ dùng điện thoại di động lên mạng cả ngày, tất nhiên là lưu lượng tiêu hao rất nhanh.

Cậu kiên nhẫn giải thích một hồi cho lão Kỷ, rồi mua cho ông cụ một gói lưu lượng mới. Lão Kỷ ngẫm nghĩ một lúc, tỏ vẻ không phục.

“Như thế có nghĩa là cho dù tháng này ta sử dụng hay không sử dụng hết... cái gì ý nhỉ?”

“Lưu lượng.”

“Đúng, lưu lượng - thì cuối tháng vẫn cứ về con số không?”

“Đúng thế ạ.”

“Thế thì thật vô lý.”

“Ha ha, vâng ạ.” Ngụy Quỳnh cũng cười, “Nghe nói mấy nhà cung cấp dịch vụ lớn đang thay đổi chính sách thu phí. Nếu ông thấy không tiện, lần sau cháu sẽ lắp giúp ông một cái WIFI di động.”

Từ này lại khiến lão Kỷ lúng túng, sau khi tìm hiểu rõ, ông cụ liền lập tức muốn lắp một cái.

“Đến lúc đó, rất vui được mời các cháu đến chỗ lão Kỷ này để lên mạng ké.”

Hai người đang nói chuyện thì Trương Hải Sinh xách mấy chiếc túi nilon bước vào.

“Mẹ kiếp, làm tôi mệt chết đi được.” Trương Hải Sinh nhìn thấy Ngụy Quýnh, lạnh lùng gật gật đầu, rồi quay qua hỏi lão Kỷ: “Để đồ ở đâu cho ông đây?”

Lão Kỷ chỉ vào góc tường. Trương Hải Sinh vừa để đồ vừa cảm râm: “Cái phòng này cũng chẳng để được mấy ngày đâu, nóng quá, hay là tôi treo cho ông ra ngoài ban công cửa sổ nhé, giữ để ăn dần.”

Vừa nói, anh ta vừa lấy một mẫu giấy trong túi áo ra, bên trên có mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, trông giống như là một hóa đơn.

“Ông còn phải đưa cho tôi bảy tệ.” Anh ta đưa mẫu giấy cho lão Kỷ, “Sắp đến tết rồi, giá cả tăng, số tiền đó không đủ.”

Lão Kỷ cầm lấy mẫu giấy, chẳng buồn nhìn, vo viên ném luôn vào thùng rác bên cạnh giường, lấy luôn ra mười tệ đưa cho Trương Hải Sinh.

Mặt Trương Hải Sinh liền tươi rói, nhanh nhẹn nhét tiền vào túi áo, “Ông với cậu cứ nói chuyện đi, tôi phải đi làm việc đây.”

Dứt lời, anh ta liền kéo cửa đi ra.

Ngụy Quýnh nhìn những chiếc túi nilon, bên trong hầu hết là thực phẩm như gà đông lạnh, cá đông lạnh.

“Ông định...”

“Sắp tết rồi, chuẩn bị đồ đón tết.” Lão Kỷ vui vẻ nói: “Một mình cũng phải ăn tết cho tử tế.”

“Viện dưỡng lão không chuẩn bị bữa tất niên sao?”

“Dào, những món đó, không nhắc đến thì thôi.” Lão Kỷ xua tay, “Tay nghề nấu nướng còn chẳng bằng ta.”

Ngụy Quýnh nghe vậy, trong lòng chột chùng xuống. Một mình nấu bữa tất niên, rồi lại một mình lẻ loi ăn hết - e rằng không có việc nào buồn hơn thế.

“Không có gì đâu.” Lão Kỳ hiểu được sắc mặt cậu, mỉm cười, “Hơn hai mươi năm nay, ta đã quen rồi.”

Ngụy Quýnh đang định an ủi ông cụ, bỗng nghe thấy điện thoại di động trong túi áo đổ chuông. Là mẹ gọi tới, hỏi cậu khi nào về nhà. Ngụy Quýnh không muốn làm ông cụ buồn thêm, vội vàng nói mấy câu rồi ngắt điện thoại.

Lão Kỳ cũng không hề để ý, vẻ mặt vẫn tươi cười.

“Mẹ cháu à? Đợi sốt ruột rồi hả?” Lão Kỳ vỗ tay lên đầu gối, “Không còn sớm nữa, cháu mau về nhà đi, cho ta gửi lời hỏi thăm bố mẹ cháu.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh bối rối đứng dậy, xách ba lô lên, “Lão Kỳ, ông nhớ để ý chăm sóc mình, ba mươi tết... cháu sẽ đến chúc tết ông.”

“Gửi tin nhắn qua Wechat là được, đừng bận khoản về ta, lão Kỳ này vẫn còn làm được nhiều việc lắm.” Nụ cười vẫn còn trên gương mặt ông, nhưng cảm giác chua xót mỗi lúc một sâu hơn, “Cháu hãy toàn tâm ở bên cha mẹ, một gia đình, điều quan trọng nhất là đoàn viên, trọn vẹn.”

Sáng sớm, Đỗ Thành đã bị thức giấc bởi tiếng gõ cửa. Khoác áo vào ra khỏi giường, vừa dụi mắt vừa mở cửa, kết quả một đám người âm âm xông vào. Người đi đầu là Đoàn Hồng Khánh, phía sau là Trương Chấn Lương, Cao Lượng và mấy thanh niên nữa trong đội cảnh sát hình sự. Người nào cũng xách gì đó trên tay hoặc vác gì đó trên vai, không người nào tay không.

Đỗ Thành còn đang ngơ ra thì Đoàn Hồng Khánh đã đẩy ông ra, lớn tiếng bảo mọi người tìm chỗ để đồ. Loáng một cái, thịt, cá, dầu, trứng, gạo, mì, rau xanh, bày đầy khắp nửa gian phòng khách.

Cuối cùng Đỗ Thành cũng định thần lại, “Làm gì thế? Mẹ kiếp, các cậu định mở siêu thị ở nhà tôi hả?”

“Ông đừng có cảm ràm nữa.” Đoàn Hồng Khánh cẩn thận đi vòng qua một túi hoa quả, đưa cho ông một liều thuốc lá, “Phúc lợi dịp tết.”

Đỗ Thành biết rất rõ, theo thông lệ, mỗi dịp lễ tết, Cục nhiều nhất cũng chỉ phát thùng dầu ăn hoặc năm cân trứng gà. Hai năm nay, trung ương nghiêm cấm các cơ quan nhà nước phát phúc lợi trên mọi danh nghĩa, tết năm ngoái thậm chí còn không phát cả lịch treo tường. Đồ chất đầy phòng thể này, chắc là Đoàn Hồng Khánh và Trương Chấn Lương tự bỏ tiền túi ra.

“Thưa.” Mặc dù trong lòng thấy rất ấm áp, nhưng miệng vẫn rất rắn, “Tôi có một mình, ăn được bao nhiêu, uống được bao nhiêu?”

Đoàn Hồng Khánh cười hì hì, không đáp lời ông.

“Sư phụ, cái này để đâu?” Trương Chấn Lương bưng một con cá to từ trong bếp ra, “Tủ lạnh không đủ chỗ để.”

“Ban công.” Đỗ Thành xắn tay áo lên đi về phía bếp, “Để ở dưới cửa sổ.”

Đun nước, pha trà. Mời các đồng nghiệp ngồi xuống nghỉ ngơi.

Uống xong một cốc trà nóng, Đoàn Hồng Khánh ngắm nhìn Đỗ Thành, “Khí sắc xem chừng vẫn khá tốt, gần đây bận rộn việc gì?”

“Chạy lung tung.” Đỗ Thành nói qua quýt, “Không làm việc gì tử tế.”

Đoàn Hồng Khánh nhìn ông mấy giây, “Không nghe lời, phải không?”

“Nghe chứ.” Đỗ Thành cười hì hì, “Uống thuốc đúng giờ, ăn uống tử tế, đi ngủ sớm, dậy sớm.”

Nét mặt Đoàn Hồng Khánh tối sầm lại, ông nhìn khắp lượt những đồng nghiệp vẫn đang uống trà, hút thuốc, quay người ghé sát vào tai Đỗ Thành, nói nhỏ: “Mẹ kiếp, ông đừng để tôi phải lo lắng nữa, có được không?”

Đỗ Thành nhìn ông, nụ cười trên gương mặt dần tắt, “Ông Đoàn, ông biết tôi là người như thế nào rồi đấy.”

Đoàn Hồng Khánh cau mày, dường như cảm thấy Đỗ Thành thật không thể chấp nhận được: “Hơn hai mươi năm rồi, sao phải khổ sở như thế? Điều tra ra thì sao nào? Người chết có quay về được đâu, người còn sống lại phải tội vạ.”

“Đúng thế, người chết không quay về được.” Đỗ Thành nhìn thẳng vào mắt Đoàn Hồng Khánh, “Nhưng tôi không sợ tội vạ, chẳng nào thì cũng sắp chết rồi. Những kẻ thực sự sợ tội vạ - bọn chúng đáng kiếp.”

Đoàn Hồng Khánh đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, lên tiếng bảo: “Đi Tam Á1 đi, khí hậu dễ chịu, không khí cũng rất trong lành. Một mình ông, đi đâu mà chẳng thế. Chi phí ông đừng lo, Cục...”

1. Thành phố cực nam của đảo Hải Nam Trung Quốc.

“Cục trưởng Đoàn,” Trương Chấn Lương này giờ im lặng bỗng lên tiếng, “sư phụ em muốn làm gì, cứ để anh ấy làm.”

Đoàn Hồng Khánh ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Không chỉ ông, tất cả mọi người có mặt ở đó đều cảm thấy ngạc nhiên: Trương Chấn Lương từ trước đến nay vốn nổi tiếng là người chắc chắn, chịu khó, tuân theo lệnh chỉ huy, đây là lần đầu tiên anh công khai cãi lời lãnh đạo.

Thế là mọi người đều yên lặng. Một lát sau, Đoàn Hồng Khánh đứng dậy trước, hắng giọng, “Thôi, ông Đỗ, ông nghỉ ngơi cho khỏe, còn cần gì, cứ nói.” Dứt lời, liền bước về phía cửa.

Các đồng nghiệp cùng lên tiếng chào ra về, đều đi theo Đoàn Hồng Khánh. Lúc ra khỏi cửa, Trương Chấn Lương nói khẽ với Đỗ Thành: “Sư phụ, anh giữ gìn sức khỏe. Vụ án đó, em cũng đang điều tra, sau tết, hai chúng ta gặp nhau tí nhé.” Dứt lời, anh khẽ ấn vào vai Đỗ Thành rồi quay người đi xuống dưới tòa nhà.

Tiến xong khách, Đỗ Thành đóng chặt cửa lại, chậm rãi bước vào phòng khách, nhìn những món đồ tết trên sàn nhà, mỉm cười.

“Tết.” Ông thì thầm một mình: “Đúng rồi, tết rồi.”

Ông xách một chiếc túi nilon lên, mở ra xem, là sườn đã được chặt thành từng miếng nhỏ, trong lòng bỗng nảy ra ý muốn nấu một bữa cơm tử tế.

Đỗ Thành đi thẳng về phía bếp, khi đi qua chiếc tủ năm ngăn kéo, ông dừng bước, nhìn chiếc khung ảnh, nói to: “Này! Mình, đón tết rồi đấy!”

Đối với người Trung Quốc, trong tất cả các ngày lễ, tết là quan trọng nhất. Mặc dù không khí tết ngày càng nhạt, nhưng đi thăm họ hàng bè bạn vào dịp tết vẫn là việc không thể thiếu được. Có điều, đối với những người chẳng có người thân để thăm hỏi, chẳng có bạn bè để viếng thăm, tết chỉ là một ngày cô đơn nhất trong vô số những ngày cô đơn.

Ngày 31 tháng 1, ba mươi âm lịch, ngày tất niên.

Sau ngày hai mươi tám tháng Chạp, Lạc Doanh bắt đầu được nghỉ. Từ hôm đó, cô bắt đầu nhắc nhở cha mình bằng những thông điệp rõ ràng hoặc thông điệp ẩn ý: Không được liên tục ra khỏi nhà nữa. Lạc Thiếu Hoa rất bực mình, nhưng lại không thể giải thích cho cô được, đành ngoan ngoãn vâng lời. Người vui nhất là Kim Phượng, mặc dù việc đi lại bất tiện, nhưng những ngày lễ như thế này vẫn phải do bà lo toan. Thế là ngày nào Kim Phượng cũng liệt kê ra một danh sách, Lạc Doanh đi mua, Lạc Thiếu Hoa làm tài xế.

Ông rất không cam tâm, nhưng lại có cảm giác thầm nhẹ nhõm trong lòng. So với việc đi theo dõi hết ngày này qua ngày khác, việc đi mua đồ đúng là nhẹ nhàng vô cùng. Trong lòng Lạc Thiếu Hoa rất rõ, mình chỉ đang cố một cách quá sức, cho dù có dùng đến vật lực và nhân lực của cơ quan công an, thì việc giám sát một người trong một thời gian dài cũng vô cùng khó khăn, chứ đừng nói bây giờ ông chỉ là một người dân bình thường. Sự kiên trì của ông, phần nhiều là do nỗi sợ hãi đối với Lâm Quốc Đống và cảm giác không thể đoán biết được đối với tương lai. Nhưng, khi tâm cùng sức kiệt, một giọng nói trong đầu lại càng lúc càng lớn:

“Chắc là hần đã thay đổi rồi chứ? Nhìn hần mà xem, hoàn toàn là một lão già hiền hòa mà.”

Nhất là ngày thứ ba, sau khi Lâm Quốc Đống mua chiếc máy vi tính, hần lắp mạng trong nhà, từ đó gần như không ra khỏi nhà, trừ khi đi mua đồ hoặc tập thể dục đơn giản, ngày nào hần cũng ở lì trong nhà lên mạng.

Lạc Thiếu Hoa nhìn thấy dáng vẻ ngồi trước máy tính chăm chú hết sức của hần qua chiếc kính viễn vọng, phản ứng đầu tiên là phần nộ: Thăng khốn kiếp, mày dựa vào đâu mà có thể tận hưởng những tiện lợi mà khoa học kỹ thuật mang đến, dựa vào đâu mà sống như một người bình thường, dựa vào đâu mà xóa mờ được khoảng cách hơn hai mươi năm trong một khoảng thời gian ngắn như thế?

Phản ứng thứ hai lại là thở phào nhẹ nhõm.

Hần đang cố gắng hết sức hòa nhập vào cuộc sống mới, hần đang nỗ lực cảm nhận sự tươi đẹp của thế giới này, hần đang tìm hiểu lại tất cả mọi thứ đã từng bỏ lỡ.

Hần không muốn bị tước đoạt một lần nữa. Hần không muốn chết.

Như vậy, chắc là con quái thú sẽ ngủ dài không tỉnh dậy nữa?

Lạc Thiếu Hoa quyết định cho mình nghỉ phép, đồng thời thăm tự thuyết phục rằng mình có thể nghỉ phép.

Đêm giao thừa. Lúc hơn 4 giờ chiều, cả nhà Lạc Thiếu Hoa bắt đầu ăn bữa tất niên. Cái khái niệm “cả nhà” ấy không được trọn vẹn. Từ sáng sớm, Hương Dương đã đón Hương Xuân Huy về nhà bố mẹ anh ta ăn tết. Điều này khiến Lạc Doanh rất không vui, rõ ràng là tưu lượng kém, vẫn uống với Lạc Thiếu Hoa nửa lít rượu trắng. Kết quả là, chưa ăn xong bữa, Lạc Doanh đã nôn đến không còn biết gì nữa. Lạc Thiếu Hoa vừa chửi thẳng con rể vô tình vô lý, vừa giúp Lạc Doanh lau rửa, rồi cho cô vào đi nghỉ.

Bữa cơm tất niên vui vẻ bỗng thành ra như vậy, Lạc Thiếu Hoa cũng thấy rất bức bối trong lòng. Kim Phượng thì không biểu lộ điều gì, trên gương mặt bà vẫn phảng phất nụ cười. Vừa đến 8 giờ là bà liền ngồi trước tivi để xem chương trình liên hoan văn nghệ tết, thỉnh thoảng còn bật cười thành tiếng.

Lạc Thiếu Hoa biết tâm trạng thật của bà, cũng hiểu rằng Kim Phượng đang cố gắng hết khả năng của một người phụ nữ để duy trì sự yên bình và niềm vui đêm giao thừa của gia đình. Điều duy nhất ông có thể làm được, là ngoan ngoãn ngồi xem tivi cùng bà.

Nhưng, cho dù là hát múa, hay là tấu hài, tiểu phẩm, đều không thể khiến tâm trạng ông thật sự bình yên được. Lạc Thiếu Hoa bóc lạc xong, vứt hạt vào thùng rác, gặm nửa mảnh vỏ lạc, chờ dẫn xem Thẩm Đằng1 bản khoán “Đờ hay không đờ”2.

1. Tên một diễn viên Trung Quốc.

2. Tên một tiết mục tiểu phẩm của Trung Quốc.

Kim Phượng đã cười nghiêng ngả, nhìn ông chồng yên lặng bên cạnh mình, nụ cười của bà dần tắt. Bà đẩy thuốc lá và bật lửa qua, khẽ bảo: “Ông đi hút điếu thuốc đi.”

Lạc Thiếu Hoa không kịp phản ứng ngay, khi định thần lại, trong lòng ông vừa thấy có lỗi lại vừa cảm kích.

Ra ngoài ban công, trước mắt hiện ra cảnh muôn nhà lấp lánh ánh đèn, tựa như bầu trời đầy sao mênh mông. Đây là đêm sôi động nhất trong năm, cũng là thế giới giống với nhân gian nhất. Lạc Thiếu Hoa châm một điếu thuốc lá, yên lặng nhìn làn khói xanh lam hòa vào trong bầu không khí thế gian. Ông bỗng dưng cảm thấy hài lòng và lười nhác, như thể đã là quân vương giữa trời đất.

Mình đang sống. Có thể cảm thấy được máu nóng đang dâng trào trong cơ thể. Mình có một gia đình trọn vẹn. Mặc dù sức khỏe của vợ không tốt, nhưng mỗi sáng đều có thể sờ thấy bàn tay ấm áp của bà ấy.

Mặc dù con gái đã ly hôn, nhưng không gục ngã vì hôn nhân thất bại. Thằng cháu ngoại đáng yêu có hơi nghịch ngợm một chút, nhưng đang lớn lên từng ngày.

Mình không phải sống cô đơn trong ngôi nhà trống trải. Không phải đón năm mới một mình. Không phải lướt hết trang web này đến trang web khác, cố nuốt những miếng cơm nhạt. Không phải chịu cảnh không có ai để chúc mừng, cũng chẳng được ai chúc mừng.

Lạc Thiều Hoa dập tắt điếu thuốc. Một dấu hỏi trong đầu mỗi lúc một rõ hơn.

Hắn, đang làm gì?

Ông ấy, đang làm gì?

Ngụy Quýnh cầm điện thoại di động trên tay, nhấn một tin nhắn chúc mừng năm mới cho Nhạc Tiêu Tuệ qua Wechat. Dưới biểu tượng của cô chính là biểu tượng của lão Kỷ. Tin nhắn cậu gửi đi lần trước là vào bảy hôm trước.

Nghe nói, hôm nay viện dưỡng lão sẽ tổ chức cho các cụ già ở lại viện một bữa liên hoan, khi tiếng chuông báo năm mới âm lịch vang lên, sẽ còn có cả bánh chẻo để ăn. Có điều, theo như cá tính của lão Kỷ, chắc chắn sẽ không tham gia sự kiện này. Lúc này, ông cụ chắc là đang một mình ở trong phòng, chậm rãi ăn bữa tất niên do mình tự tay nấu.

Nghĩ đến đây, Ngụy Quýnh cảm thấy hơi buồn. Những món quà vật, hoa quả, đồ uống bày đầy trên bàn nước trước mặt, khiến cậu thoáng có cảm giác bất an trong lòng.

Vừa qua 11 giờ, bố mẹ đã bắt đầu chuẩn bị làm bánh chẻo. Nhào bột, làm nhân, trong lúc bận rộn vẫn không quên đưa cho Ngụy Quýnh một bộ đồ lót mới, bảo cậu mau thay ra.

Ngụy Quýnh nhìn bộ quần áo màu đỏ rực trên người mẹ, thầm thấy buồn cười, “Mẹ vẫn 'hiếu sắc' ghê nhỉ.”

“Năm tuổi mà.” Mẹ cậu hai tay dính đầy bột mì trắng, vừa cười vừa nói: “Để cho may mắn.”

“Năm tuổi? Bốn mươi tám tuổi?”

“Cái thằng ranh này, mẹ bao nhiêu tuổi cũng không biết!” Mẹ cậu cầm chiếc chày cán bột lên, làm động tác định đánh cậu, “Hừm, vẫn chưa được coi là già hả?”

Ngụy Quýnh cười hì hì trốn vào trong phòng ngủ, thay bộ quần áo mới, nhưng tâm trí lại cứ để đi đâu đó.

Nếu nhớ không nhầm thì năm nay lão Kỷ 60 tuổi, cũng là năm tuổi.

Loáng một cái đã đến giao thừa, bánh chèo nóng hôi bốc khói nghi ngút đã được vớt ra khỏi nồi. Theo truyền thống, Ngụy Quýnh và bố xuống dưới nhà đốt pháo, nghênh đón thần tài. Đúng lúc đi lên lầu thì tiếng chuông giao thừa vang lên. Tiếng pháo ngoài cửa sổ càng lúc càng rầm rộ, hàng ngàn ánh lửa bùng nổ giữa không trung, cả thành phố bừng sáng như ban ngày. Tết, đã đạt đến cao trào nhất.

Cả nhà Ngụy Quýnh ngồi quanh bàn ăn, vừa ăn bánh chèo vừa chúc tết nhau. Bố mẹ mạnh khỏe sống lâu, con trai học hành thành đạt. Mẹ cậu còn thêm một câu: Kiểm một cô bạn gái đưa về nhà. Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt chống chế, có điều cuối cùng vẫn hờn hờ nhận lấy phong bì tiền mừng tuổi to.

Ăn bánh chèo xong thì chương trình liên hoan văn nghệ tết cũng kết thúc. Một giờ sáng, tiếng pháo thưa dần. Bố mẹ cậu bắt đầu ngáp, chuẩn bị vào phòng ngủ đi nghỉ. Ngụy Quýnh thì bắt đầu lên kế hoạch cho một việc khác.

Đợi bố mẹ ngủ rồi, cậu lặng lẽ mặc quần áo, lấy trộm hai bao thuốc lá của bố, lại cho bánh chèo vào đầy một cái hộp, rồi rời khỏi nhà.

Không khí lạnh buốt, nhưng lại không hề trong lành. Mùi thuốc pháo xộc vào mũi, hơi khói nồng nặc vẫn chưa tan hết. Ngụy Quýnh

giẫm chân trên mặt đất đầy tàn lửa và xác pháo, bước đi vội vã, cậu đi thẳng đến một cửa hàng tạp hóa mở cửa 24/24h ở gần đó.

Cô nhân viên bán hàng không hề thấy lạ lẫm về vị khách đến mua đồ vào lúc đêm khuya, chỉ là những món hàng mà cậu mua khiến cho người ta ngạc nhiên. Nhìn cậu thanh niên xem ngắm chọn lựa trên giá hàng, cuối cùng lấy một bộ quần áo lót và tất nam màu đỏ. Cô gái bĩu môi, nghĩ bụng anh chàng này thật vô tâm, chắc là quên cả năm tuổi của bố.

Trên đường rất ít người qua lại, xe taxi còn chở khách cũng không nhiều. Ngụy Quýnh đi đến hơn một cây số mới gọi được taxi. Sau khi lên xe, sự hưng phấn trong lòng cậu vẫn không hề vơi bớt. Mấy lần lấy điện thoại di động ra, cuối cùng vẫn bỏ vào. Cậu còn chưa gửi tin nhắn chúc tết qua Wechat cho lão Kỷ, định mang đến cho ông cụ một niềm vui bất ngờ.

Trong cái đêm cô đơn này.

Khi đến viện Kính lão đã là 2 giờ sáng. Ngụy Quýnh xuống xe, nhìn trong sân sáng rực ánh đèn, trong lòng nghĩ, lão Kỷ, ông đừng có ngủ rồi nhé.

Khẽ đẩy cánh cổng, không thấy hé ra tí nào. Ngụy Quýnh nhìn cánh cổng sắt cao hơn hai mét và bức tường bao ngoài viện, ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định leo tường vào trong viện, thôi cứ gõ cửa vậy.

Đợi đến gần mười phút, mới thấy nhân viên bảo vệ loạng choạng bước ra từ phòng trực.

“Ai thế, đêm hôm thế này?”

Ánh đèn pin rọi thẳng lên mặt Ngụy Quýnh, cậu vô thức đưa tay che luồng ánh sáng, khẽ đáp một câu: “Cháu.”

“Cậu là ai hả?” Nhân viên bảo vệ rõ ràng là rất bức mình, “Muộn thế này rồi, làm gì hả?”

Ngụy Quýnh giơ chiếc hộp đựng cơm giữ nhiệt trong tay lên: “Mang bánh chèo đến, cho... ông cháu.”

“Ồ.” Cơn bức tức của người bảo vệ không hề vơi đi chút nào, “Lúc sớm sửa thì làm gì hả, bây giờ mấy giờ rồi? Mai quay lại.”

“Đừng, chú.” Ngụy Quýnh cuống lên, “Cháu từ rất xa đến đây, hơn nữa...”

Cậu bỗng nhớ ra thuốc lá trong túi áo, liền vội lôi ra một bao đưa cho ông ta, “Chú linh động một tí, tốt mà.”

Người bảo vệ nhìn thấy hai chữ “Trung Hoa” trên vỏ hộp thuốc, do dự một lúc, giọng dịu lại.

“Đợi một tí.”

Dứt lời, ông ta quay người trở lại phòng trực, lấy chìa khóa trên tường xuống, rồi lại quay lại chỗ cánh cổng sắt.

“Các cậu, bình thường không chịu khó đến thăm các cụ.” Người bảo vệ mở khóa, “Bây giờ còn làm ra cái vẻ gì, viện Kính lão có thiếu bánh chèo đâu.”

“Cảm ơn chú nhé.” Ngụy Quýnh nghiêng người lách qua người bảo vệ, lúc nhét bao thuốc vào túi áo ông ta, cậu ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Đưa bánh chèo xong thì ra luôn đấy, đừng có muộn quá.”

Ngụy Quýnh vâng dạ qua quýt rồi nhanh chóng đi về phía tòa nhà nhỏ.

Đi qua sảnh tầng 1, Ngụy Quýnh nhìn thấy đèn ở phòng ăn vẫn sáng. Một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng đặt ở giữa bàn ăn, mấy cụ già ngồi trên chiếc ghế dài, xem một tiết mục kịch vẻ buồn tẻ. Một hộ lý dựa người vào chiếc xe đẩy đồ ăn bằng inox ngủ gật.

Ngụy Quýnh không dừng lại, cậu quay người đi về phía cuối hành lang.

Qua ánh đèn chiếu ra từ khe hở dưới cửa có thể thấy lão Kỷ còn chưa ngủ. Ngụy Quýnh khẽ đẩy cửa, không khóa. Gần như cùng lúc đó, một đám khói lớn xộc ra.

Căn phòng mù mịt đầy khói, chỉ có thể nhìn thấy một màu xám mờ. Cạnh chiếc bàn gỗ nhỏ, lão Kỷ một tay cầm đũa, một tay kẹp điều thuốc lá, ngậy ra nhìn cậu.

Phải đến năm giây sau, lão Kỷ mới hét lên: “Cháu... sao cháu lại đến?”

Ngụy Quýnh không nói gì, nín thở, đi vội đến trước cửa sổ, mở toang cửa sổ ra. Bầu không khí khô lạnh ứa vào phòng, khuấy động khói thuốc đầy trong phòng, lập tức cảm giác trong lành hơn rất nhiều.

“Ông hút bao nhiêu thuốc rồi?” Ngụy Quýnh đưa hai tay khua khua quanh mình, “Ông muốn chết ạ!”

Lão Kỷ chỉ cười khà khà, dường như đã xúc động đến mức không biết nói gì. Ông quay chiếc xe lăn, đến sát bên Ngụy Quýnh, ngấm cậu từ trên xuống dưới, mấy lần định thò tay ra kéo cậu, nhưng lại rút tay về.

Trong khoảng thời gian ông và Ngụy Quýnh quen nhau, đây là lần đầu tiên lão Kỷ chân tay luống cuống, không biết làm gì.

Ngụy Quýnh bị sặc khói thuốc đến mức chảy cả nước mắt, khó khăn lắm mới nhìn rõ được mọi thứ trước mắt, thứ đầu tiên mà cậu nhìn thấy là gương mặt đầy niềm vui và bất ngờ của lão Kỷ.

“Dào, đừng nhìn cháu nữa.” Ông cụ cứ nhìn mãi khiến Ngụy Quýnh bối rối, “Ông đang ăn cơm ạ?”

“Ừ?” Lão Kỷ như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ, “Đúng rồi, cháu ăn chưa?”

Ông cụ vội chỉ tay vào chiếc bàn gỗ nhỏ, “Nào, qua đây cùng ăn.”

Bữa tất niên của lão Kỳ không thể nói là không thịnh soạn, gà hầm, cá kho, mì om thịt lợn, thịt xào ngồng tỏi, canh xương nấu dưa, lại còn có cả nộm. Chỉ là món nào cũng đã nguội ngắt, hơn nữa gần như đều chưa động đũa.

Ngụy Quýnh thấy thật xót lòng, có thể tưởng tượng được lão Kỳ đã mất hơn nửa ngày để làm được mâm cơm này như thế nào, nhưng trong khi cả nước đều hân hoan vui mừng, thì ông cụ lại cầm đũa, hút hết điều thuốc này sang điều thuốc khác.

Lão Kỳ đã hiểu nhầm vẻ mặt của Ngụy Quýnh, ông cụ vỗ tay lên trán: “Cháu xem ta đấy, nguội hết cả rồi, ăn thế nào được?”

Ông cụ quay chiếc xe lăn đi về phía cửa, “Nhà ăn chắc là vẫn có người, ta bảo họ hâm nóng lại thức ăn. Rất nhanh thôi...”

Ngụy Quýnh vội giữ lấy tay vịn của chiếc xe lăn, “Không cần đâu, lão Kỳ, cháu mang bánh chèo đến cho ông, ông cháu mình ăn bánh chèo.”

“Bánh chèo?” Mặt lão Kỳ đầy vẻ ngạc nhiên, “Được, được.”

Ngụy Quýnh mở chiếc hộp đựng cơm giữ nhiệt, bỏ nắp hộp ra, đưa món bánh chèo bốc hơi nóng ra trước mặt ông cụ.

“Ông nếm thử xem, mẹ cháu làm đấy.”

Lão Kỳ đã cầm sẵn đũa, nóng lòng gấp một cái cho vào miệng.

“Vị thế nào ạ?”

“Ừm!” Lão Kỳ nhồm nhoàm ăn bánh chèo, nước béo chảy cả ra ngoài khóe miệng, “Ngon, ngon!”

“Ôi, ông ăn chậm thôi.” Ngụy Quýnh vừa cười vừa nói, đứng dậy lấy giấy ăn. Khi quay người lại, cậu ngây ra.

Lão Kỳ quay lưng về phía cậu, cúi đầu, hai tay bưng chiếc hộp đựng cơm giữ nhiệt, hai vai khẽ rung lên.

Ông cụ đang khóc.

Trong đêm tĩnh mịch yên lặng này, khi bao nhiêu người đã chìm vào giấc ngủ cùng với những lời chúc tốt đẹp, trước khi tia sáng đầu tiên của năm mới chiếu xuống, một cụ già cô đơn, đang khóc không thành tiếng.

Mạnh mẽ, lạc quan như lão Kỷ, cuối cùng cũng đã cởi bỏ hết toàn bộ lớp áo giáp trước một hộp bánh chèo nóng hổi.

Đợi ông cụ bớt xúc động, Ngụy Quýnh mới đặt một tay lên vai ông, đồng thời đưa cho ông cụ một tờ giấy ăn từ sau lưng.

Lão Kỷ khẽ run lên, mau chóng cầm lấy tờ giấy ăn, đưa lên mặt lau qua loa.

“Ái chà, cháu nhìn ta đấy, ăn dây ra hết cả mặt, khà khà.” Giọng ông cụ vẫn hơi nghẹn ngào, “Ngon quá, cảm ơn mẹ cháu nhé.”

Ngụy Quýnh vòng ra phía trước ông cụ, cố tình không nhìn ông, nhẩn nha lục tìm trong ba lô, một lát sau lên tiếng hỏi: “Lão Kỷ, năm nay ông bao nhiêu tuổi?”

“Hả?” Thần thái của lão Kỷ đã bình thường trở lại, ông cụ ngẫm nghĩ giây lát, “60 rồi.”

“May quá cháu không nhớ nhầm.” Ngụy Quýnh lấy bộ quần áo lót và tất mới ra, bỏ vào lòng ông cụ, “Ông mau mặc vào đi, để cho may mắn.”

“Thằng nhóc này!” Mắt lão Kỷ sáng lên, ông cụ cầm lấy bộ quần áo lót ngẫm kĩ, miệng lẩm bẩm: “Đúng rồi, 60... năm tuổi rồi đấy.”

Ngụy Quýnh giục giã: “Nào, ông mặc đi.”

Lão Kỷ vui vẻ tuân lệnh, khó nhọc cởi chiếc áo len và áo sơ mi, mặc chiếc áo lót mới vào. Sau khi làm xong những việc này, ông cụ đã thở hắt hắt không ra hơi. Ngụy Quýnh bước tới giúp ông cụ thay quần, hai cẳng chân khô đét, trắng bệch lộ ra. Lúc đầu lão Kỷ vẫn hơi xấu hổ,

nhưng ông nhanh chóng lấy lại được nét mặt tự nhiên, kệ cho Ngụy Quýnh giúp mình mặc quần mới.

Mấy phút sau, từ đầu đến chân lão Kỳ đã được phủ bởi một màu đỏ rực tươi mới, ông cụ ngồi thoải mái trên chiếc xe lăn, nhìn Ngụy Quýnh cười khà khà.

Ngụy Quýnh mệt đến mức mồ hôi toát đầy đầu, nhưng tâm trạng rất vui. Trước mắt cậu, lão Kỳ tươi cười rạng rỡ, căn phòng nhỏ dường như cũng sáng bừng lên.

Lão Kỳ hài lòng duỗi hai cánh tay, “Thật dễ chịu! Xem này, ta có giống một phong bao mừng tuổi không?”

Hai người cùng cười ha hả thành tiếng, đang cười, lão Kỳ bỗng hắt hơi một cái, cả người cũng run lên.

Giờ Ngụy Quýnh mới nhận ra là cửa sổ vẫn đang mở, cơn gió lạnh buốt đang lùa vào. Cậu vỗ tay lên trán, vội vàng chạy ra đóng cửa sổ lại.

“Ông không bị lạnh chứ, lão Kỳ?”

Nhưng lão Kỳ lại khịt khịt mũi, như thể rất thèm muốn bầu không khí ngoài trời.

“Ừ, nhóc con ạ.” Lão Kỳ nháy mắt với cậu, “Đẩy ta ra ngoài đi dạo một lát.”

Lối hành lang vẫn sáng rực ánh đèn, nhưng đã yên tĩnh hơn rất nhiều. Ngụy Quýnh đẩy lão Kỳ đi qua phòng ăn, phát hiện thấy tivi đã tắt, chiếc ghế dài trống trơn không còn ai.

Ra đến sân, bốn bề đều yên lặng tĩnh mịch, cả viện dưỡng lão đều đã chìm vào trong giấc ngủ. Hai người dường như đều không có tâm trạng nói chuyện, họ đi hết vòng này sang vòng khác theo lối đi lát gạch đỏ.

Nửa đêm trời nổi gió, mùi thuốc pháo trong không khí đã bị thổi đi hết. Mặc dù lạnh, nhưng khiến người ta thấy rất dễ chịu. Lão Kỳ hít từng

hơi lớn, hai mắt nhắm hờ, trông mặt đầy hưởng thụ.

Nơi họ đứng, ngoài ánh đèn hắt từ ngoài cổng vào, còn lại đều là một vùng tối đen. Ngụy Quýnh buộc phải mở mắt thật to, đi rất cẩn thận, chỉ sợ làm lão Kỳ ngã. Lão Kỳ thì không hề để ý, cứ nhắm mắt thoải mái, còn có thể chỉ dẫn chính xác cho Ngụy Quýnh được ở mấy chỗ.

“Sang trái một chút... đúng rồi.”

“Phía trước có một viên gạch bị bong rồi đấy, đừng có vấp vào.”

Lúc đầu Ngụy Quýnh còn ngạc nhiên về trí nhớ của lão Kỳ, ngay sau đó cậu liền ý thức được, hai mươi mấy năm nay, mọi không gian hoạt động của lão Kỳ đều ở cái sân này, có lẽ hình dáng của từng viên gạch trên sân ông cụ đều nằm rõ như trong lòng bàn tay.

Đúng lúc nghĩ đến đó thì cậu đẩy lão Kỳ ra đến cổng viện. Nhìn con phố yên ắng phía ngoài cánh cổng sắt và ngọn đèn đường vẫn đang rực sáng, trong lòng Ngụy Quýnh bỗng nảy ra một ý muốn khó kiềm chế được.

Cậu cho chiếc xe lăn dừng lại trước cánh cổng sắt, cúi người khẽ nói với lão Kỳ: “Ông chờ cháu một lát.”

Dứt lời, Ngụy Quýnh liền lẳng lặng đi về phía phòng trực bảo vệ.

Phòng trực bảo vệ đã tắt đèn, vừa bước đến cửa, Ngụy Quýnh đã nghe thấy tiếng ngáy vang như sấm ở bên trong. Cậu khẽ kéo cửa, khép hờ, cậu mạnh tay một chút, rất nhanh chóng, một khe hở đủ để một người đi qua xuất hiện trước mắt.

Cả căn phòng nồng nặc mùi rượu. Ngụy Quýnh nghiêng người lách vào, cảm giác tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Dựa vào ánh sáng lờ mờ từ cửa sổ hắt vào, Ngụy Quýnh trông thấy nhân viên trực ban nằm trên chiếc giường nhỏ, hai chân thông xuống đất, đã ngủ say từ lâu. Ngụy Quýnh lẳng lặng sờ lên tường, rón rén lấy chìa khóa trên giá xuống. Tiếng loạch xoạch khe khẽ khiến cậu nín thở định thần, không dám động dậy thêm. Một giây sau, thấy nhân viên trực ban không hề có

dấu hiệu tỉnh giấc, Ngụy Quýnh cầm chặt chiếc chìa khóa trong tay, chậm chậm quay ra theo đường cũ.

Ra khỏi phòng trực bảo vệ, Ngụy Quýnh mới dám thở phào một hơi. Cậu đón lấy ánh mắt của lão Kỷ, bước nhanh đến trước cổng, mở chiếc khóa sắt, đẩy lão Kỷ ra phía ngoài sân.

Ra đến ngoài phố, lão Kỷ bỗng trở nên vô cùng căng thẳng, cả người cứng đờ, hai tay túm chặt lấy tay vịn của chiếc xe lăn. Sau khi đi được hơn một trăm mét, ông cụ mới dần dần thoải mái trở lại, bắt đầu nghiêng ngó nhìn xung quanh.

Trên con phố không một bóng người, hai người lần lượt đi qua một siêu thị nhỏ, một cửa hàng bán đồ ăn sáng, một hiệu cắt tóc, một cửa hàng kinh doanh dịch vụ điện thoại di động, một cửa hàng thịt. Lúc đi qua một ngôi trường tiểu học, lão Kỷ bảo Ngụy Quýnh đi chậm lại, nhìn rất lâu vào cánh cổng trường đang đóng, còn đưa tay lên sờ tấm biển hiệu.

“Hóa ra tiếng của đám trẻ nhỏ vọng đến từ đây.”

Ông cụ mỗi lúc một phấn chấn, giống hệt như một đứa bé sơ sinh vừa mở mắt, nhìn mọi thứ xung quanh đều thấy hiếu kỳ. Cho dù những cửa hàng cửa hiệu đó đều đóng cửa, nhưng vẫn khiến lão Kỷ hớn hờ vô cùng, ông cụ liên tục bật cười khe khẽ.

“Không ngờ.” Lão Kỷ nhìn con phố được chiếu sáng dưới ánh đèn đường, “Không ngờ rằng ta còn được ra ngoài.”

Đi đến khúc giữa con phố, phía trước không xa là một con đường vành ngoài cắt ngang, chốc chốc lại có ô tô bật đèn sáng lóa phóng vút qua. Lão Kỷ nhìn nơi sáng hơn ấy, tay chỉ về phía trước, “Đến chỗ kia.”

Ngụy Quýnh làm theo, chân bước mạnh hơn, bánh chiếc xe lăn bắt đầu quay rất nhanh.

Lão Kỷ bám chặt lấy tay vịn của chiếc xe lăn, người hơi đổ về phía trước, miệng liên tục phả ra từng làn hơi trắng.

“Nhanh lên!” Giọng lão Kỳ mỗi lúc một cao, “Nhanh nữa đi!”

Trán Ngự Quỳnh đã toát đầy mồ hôi. Cậu nghiêng răng, đẩy mạnh chiếc xe lăn về phía trước.

Tốc độ tiến lên mỗi lúc một nhanh. Từ cổ họng lão Kỳ phát ra một thứ âm thanh kì quặc, nửa người bên trên đã hoàn toàn thẳng dậy, cuối cùng, âm thanh ấy biến thành một tiếng hét khê trầm đục.

“Chạy!” Giọng Lão Kỳ bỗng trở nên hung hãn, không cho phép ai phản bác, “Chạy đi!”

Ngự Quỳnh dường như đã đánh mất khả năng suy nghĩ. Giọng lão Kỳ vừa vang lên, cậu liền cất bước không hề do dự, chạy rất nhanh.

Chiếc xe lăn xóc điên đảo trên đường phố. Bên tai Ngự Quỳnh là tiếng gió gào ù ù, trước mắt loang loáng những ánh đèn, tiếng thở hỗn hển với tiếng hét trầm đục của lão Kỳ hòa với nhau, xé toang màn đêm tĩnh mịch.

Một chiếc xe lăn, hai người như hai kẻ điên, cuối cùng cũng lao đến tận cùng của con phố.

Vì tốc độ quá nhanh, đến tận giữa con đường vành ngoài, Ngự Quỳnh mới miễn cưỡng cho chiếc xe lăn dừng lại. Lão Kỳ dường như vẫn còn chìm đắm trong cảm giác khoáng đạt khi lao nhanh, người vẫn thẳng đứng, mắt nhìn chăm chăm về phía trước.

Bên miệng Ngự Quỳnh, hơi trắng đã phả ra thành từng đám, mồ hôi trên trán chảy xuống thành dòng. Cậu nhìn những ánh đèn xe từ xa đến gần, do dự một lúc, rồi chậm chậm kéo chiếc xe lăn, lùi lại ven đường.

Sau khi đặt lão Kỳ vào vị trí an toàn, Ngự Quỳnh chống hai tay lên đầu gối, cúi người thở dốc, cảm thấy cánh tay và hai chân đều mỏi rã rời. Đợi đến lúc hơi thở đều đặn, cậu khó nhọc đứng lên, mới phát hiện ra lão Kỳ đã không còn trong tư thế hưng phấn lúc nãy nữa, cả người ông cụ rụt lại trong chiếc xe lăn.

“Lão Kỳ?”

“Ừ.”

“Ông không sao chứ?”

“Ồ, không sao.” Lão Kỳ chậm rãi quay đầu, dường như đã không còn chút sức lực nào nữa, “Cứ thế này, rất tốt.”

Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ giây lát, cảm thấy không làm phiền ông cụ thì hơn. Thế là, cậu đứng phía sau ông cụ, lặng lẽ ngắm nhìn con đường trước mắt.

Dưới ánh đèn đường, một người trẻ tuổi đang lau mồ hôi, một người già nét mặt hờ hững, tạo thành một khung cảnh kì quặc trên đường phố vào mùng một tết. Những người về nhà vào buổi đêm lao vút qua người họ, hai bên đều có một khoảnh khắc nhìn nhau ngẩn ngui. Đối với những người qua đường, đó chỉ là mấy giây khiến người ta nghi hoặc. Còn đối với lão Kỳ, đó là chốn nhân gian đã trở nên xa lạ từ lâu.

Chiếc xe thứ hai mươi ba biến mất ở đằng xa. Lão Kỳ chậm rãi lên tiếng: “Chúng ta, về thôi.”

Suốt đường về không nói chuyện gì. Chạy nhanh như bay vào giữa đêm khiến cả hai người đều mệt phờ. Lão Kỳ cũng không còn tràn đầy hứng thú với mọi thứ ven đường phố nữa, ông cúi đầu, dường như đang ngủ gật, nhưng tiếng thở dài thi thoảng vọng tới khiến Ngụy Quýnh biết được, ông cụ vẫn còn thức, và tâm trạng không vui.

Sau khi lên cao tất sẽ xuống thấp. Cái giá của sự hưng phấn tột độ là sự trống rỗng vô biên, hơn nữa, cuối cùng thì lão Kỳ vẫn phải trở về với cái sân nhỏ tựa như cái lồng nhốt ấy.

Ngụy Quýnh thì đang lo lắng, sau một phút bốc đồng, phải ăn nói thế nào với nhân viên trực ban. Thấy khoảng cách tới viện dưỡng lão mỗi lúc một gần, cậu bắt đầu thầm cầu nguyện rằng nhân viên trực ban vẫn đang ngủ say.

Vừa đi qua cái siêu thị nhỏ, liền nhìn thấy ánh đèn bên trong viện dưỡng lão. Điều khiến người ta thấy lạ là, trong viện dưỡng lão không còn yên ắng, mà thoáng có những tiếng ồn ã, còn ánh đèn thì lúc sáng lúc tối, còn xen lẫn cả những tiếng nổ đì đùng.

Ngụy Quýnh lại càng thấy nghi ngờ, bất giác cất bước nhanh hơn. Vừa đến cổng viện dưỡng lão, cảnh tượng trước mắt khiến cậu sững sờ.

Hầu hết những ô cửa sổ trên tòa nhà nhỏ ba tầng đều mở toang, các cụ già đều thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn một đồng lửa đang bốc cháy trên sân. Tiếng cười đùa, tiếng kêu trầm trồ vang lên không dứt.

Một cô gái mặc áo lông vũ màu trắng đi vòng quanh đồng lửa, cười giòn tan, né tránh nhân viên trực ban. Tay cô cầm hai thanh pháo hoa đang phụt ra ánh lửa sáng chói.

Nhân viên trực ban đã tức điên lên: “Cô ở đâu ra hả? Làm thế nào mà vào được hả?!”

Ngụy Quýnh bám vào chiếc xe lăn, cùng lão Kỷ mắt tròn mắt dẹt nhìn hai người đang không ngừng đuổi nhau.

Đúng lúc đó cô gái di chuyển đến trước cổng, mái tóc đen xõa ngang vai.

Cô dừng lại.

“Ngụy Quýnh, lão Kỷ.” Gương mặt tươi cười của Nhạc Tiêu Tuệ đỏ bừng dưới ánh pháo hoa, “Chúc mừng năm mới!”

Chương 14: CHỨNG MINH LÀ GIẢ

Uống được nửa cốc trà, Đỗ Thành đã nhìn thấy Trương Chấn Lương xách một chiếc túi to đi vào. Ông vẫy tay, Trương Chấn Lương đang nghiêng ngó nhìn xung quanh cũng đã trông thấy ông, vội bước tới.

“Chúc sư phụ ăn tết vui vẻ!” Trương Chấn Lương kéo ghế ra ngồi xuống, “Sao lại chọn chỗ này ạ?”

“Mồng bốn tết.” Đỗ Thành rót trà cho anh, “Có chỗ mở cửa là tốt rồi.”

“Cũng phải.” Trương Chấn Lương cười, đẩy chiếc túi giấy to qua.

Đỗ Thành mở chiếc túi giấy, bên trong là tài liệu về vụ án đã được đóng quyển cẩn thận. Ông lật giở xem qua, toàn bộ đều là về vụ án cường dâm giết người phân tách thi thể hàng loạt năm 1990.

So với những tài liệu mà mình đã nắm được, bản này của Trương Chấn Lương tường tận hơn một chút. Ngoài hồ sơ của công an ra, còn có cả tài liệu khởi tố của viện kiểm sát, biên bản nghị án của tòa án và quyết định tuyên án lần một, lần hai.

“Cậu xem hết rồi hả?”

“Vâng.” Trương Chấn Lương bóc một hạt dẻ cười cho vào miệng, “Không được liên tục, cứ có thời gian lại tra một tí.”

Đỗ Thành châm một điếu thuốc, nhìn cậu đệ tử ngày trước, “Có suy nghĩ gì?”

“Nói thật ạ?”

“Lắm chuyện.”

“Vụ án này hồi đó các anh làm...”, Trương Chấn Lương bĩu môi, “Nếu căn cứ theo tiêu chuẩn bây giờ, đúng là làm bừa.”

Thực ra Hứa Minh Lương bị ban chuyên án nghi ngờ cao độ, không phải là hoàn toàn vô lý. Đầu tiên, xét về nơi ở của Hứa Minh Lương, khớp với phạm vi sơ bộ mà Đỗ Thành căn cứ vào tuyến đường vứt xác vạch ra. Hơn nữa, nghề nghiệp của anh ta và chiếc xe chở hàng màu trắng mà anh ta lái về cơ bản cũng khớp với suy đoán của cảnh sát. Còn về khả năng phản trình sát, thì các loại tác phẩm văn học và tác phẩm về sự kiện có thật liên quan đến việc điều tra hình sự tìm thấy ở nhà anh ta có thể chứng nghiệm được.

Thứ hai, xét từ đặc điểm bản thân Hứa Minh Lương, sinh ra trong một gia đình đơn thân, thành tích học tập bình thường, tính cách lập dị khó gần, rất ít bạn bè, tuổi trẻ từng gặp khó khăn trắc trở. Do áp lực cuộc sống, bà mẹ rất ít quan tâm tới anh ta, giữa hai mẹ con thiếu sự chia sẻ, trò chuyện cần thiết. Điều này khiến anh ta thiếu tình thương và sự thông cảm đối với người khác. Có khả năng chưa từng yêu ai, phân tích nguyên nhân, không thể loại trừ lí do khó xây dựng được mối quan hệ bình thường với những người khác giới. Có nhu cầu tình dục, đồng thời đã từng chứng kiến mẹ mình lén lút quan hệ với người đàn ông khác, có khả năng sẽ nảy sinh tâm lý căm hận phụ nữ. Xét từ góc độ tâm lý học tội phạm, người như vậy phạm tội cưỡng dâm, giết người không có gì là lạ.

Cuối cùng, trên túi nilon đựng mảnh xác có phát hiện thấy dấu vân tay của Hứa Minh Lương. Đây là chứng cứ trực tiếp nhất, cũng là quan trọng nhất. Căn cứ để viện kiểm sát phê duyệt cho bắt, khởi tố và tòa án phán quyết anh ta có tội cũng là được phát triển ra từ chứng cứ này.

“Ừm, sự nghi ngờ này tất nhiên là có căn cứ.” Trương Chấn Lương không hề phủ nhận điểm này, “Nếu là em, cũng sẽ cứ bắt tên này về tra hỏi cái đã rồi tính. Có điều...”

“Có điều gì?”

“Chứng cứ trực tiếp quá ít. Nói toạc ra, ngoài dấu vân tay, các anh chẳng còn gì khác, ví dụ như dịch thể.”

“Vụ giết người nào cũng không lấy được, hung thủ đã sử dụng bao cao su.”

“Nhưng cũng có tìm thấy bao cao su trong nhà anh ta đâu.”

“Cái này thì dễ giải thích, đã vứt đi sau khi gây án.”

“Cái này không dễ giải thích.” Trương Chấn Lương gõ nhẹ lên mặt bàn, “Một người biết cách xử lý xác chết, biết sử dụng bao cao su, lau sạch vân tay, lúc gói mảnh xác lại phạm một lỗi như vậy?”

“Lúc gây án xong, tâm trạng hoang mang, có thể hiểu được mà.”

“Vấn đề là, lúc đó hẳn ta đã hết hoang mang rồi.” Trương Chấn Lương thẳng người dậy, “Giết bốn người, thủ đoạn chia xác của hẳn đã càng ngày càng thành thục, việc gói các mảnh xác cũng có thứ tự đâu ra đấy. Ngoài ra, hẳn còn mất công mất sức đi vứt xác, anh không thấy kì lạ à?”

“Có gì kì lạ?”

“Tên này làm nghề giết mổ chứ còn gì.” Trương Chấn Lương nhìn xung quanh, hạ thấp giọng, “Nếu là em, không cần đi vứt xác.”

“Cậu sẽ làm thế nào?” Đỗ Thành chăm chú nhìn Trương Chấn Lương hỏi.

“Chúng ta đều biết, mảnh xác người quá giống thịt lợn, mẹ kiếp. Làm thí nghiệm, không phải toàn là sử dụng thịt lợn đấy thôi?” Trương Chấn Lương nói khẽ: “Xử lý đầu và chi trước - những bộ phận còn lại thì xử lý dần thôi. Tên này có quá nhiều điều kiện thuận tiện. Vứt xác, rủi ro quá lớn, còn mất công mất sức, hoàn toàn không cần thiết phải như vậy.”

“Nói như vậy, cậu thấy không phải là anh ta?”

“Cũng không hẳn. Chỉ là cảm thấy không thể khẳng định tuyệt đối là anh ta.” Trương Chấn Lương tiếp đầy nước vào cốc trà trước mặt Đỗ Thành, “Căn cứ vào tiêu chuẩn bây giờ, thì chưa đạt đến mức độ “loại trừ sự nghi ngờ hợp lý”.”

Đỗ Thành ừ một tiếng, nhìn anh ta, nửa như cười nửa như không.

Trương Chấn Lương uống một ngụm trà, nhìn Đỗ Thành, bỗng hiểu ra.

“Sư phụ, anh... trêu em?”

Đỗ Thành bật cười khà khà.

“Lão già này, ông đã biết từ lâu rồi đúng không?”

Những phân tích của Trương Chấn Lương về vụ án, cơ bản đều nằm trong phạm vi suy nghĩ của Đỗ Thành. Mười mấy năm trong nghề cảnh sát hình sự, khiến ông có một phản ứng bản năng gần như là trực giác đối với hành vi phạm tội. Hung thủ thực sự hoàn toàn không phải là Hứa Minh Lương, đây là phán đoán đầu tiên của ông. Cách tốt nhất để kiểm chứng phán đoán này, chính là thử phủ định nó từ các góc độ, cho nên ông gọi Trương Chấn Lương đến để nói chuyện về vụ án. Nếu không thể phủ định mạch tư duy này, có nghĩa là phương hướng của mình đã đúng.

Việc cần làm tiếp theo, chính là chứng thực kết luận này từ góc độ pháp luật.

Hoặc, tìm ra hung thủ thực sự.

“Thực ra, hồi đó cũng không thể hoàn toàn quy lỗi cho các anh.” Trương Chấn Lương cũng châm một điếu thuốc, “Quy tắc chứng cứ khác với bây giờ, hơn nữa lại còn giới hạn thời gian phá án.”

“Đấy không phải là cái có.” Đỗ Thành cúi đầu, “Đó là một mạng người.”

Trương Chấn Lương im lặng một lúc, “Sư phụ?”

“Ừm.”

“Tại sao anh nhất định phải điều tra rõ vụ án này?”

Đỗ Thành chăm chú nhìn Trương Chấn Lương mấy giây, “Chấn Lương, thời gian của tôi không còn nhiều nữa.”

“Em biết.” Trương Chấn Lương ngồi ngay ngắn, “Cho nên em mới hỏi vậy. Nếu chẳng may... không kịp nữa thì sao?”

Đỗ Thành cười, “Tôi chưa nghĩ đến điều này.”

“Sư phụ,” Trương Chấn Lương nói một cách khó nhọc, “Thời gian còn lại, anh làm gì cũng được mà. Chỉ cần anh muốn làm, chúng em sẽ cố gắng giúp anh thực hiện...”

“Khà khà, bây giờ tôi chỉ muốn điều tra vụ án này.”

“Vâng.” Trương Chấn Lương đưa mắt đi chỗ khác, nhìn chăm chăm vào mặt bàn, “Hay là thế này, anh cứ nghỉ ngơi đi, để em điều tra. Nếu, anh không kịp, em đảm bảo, nhất định sẽ điều tra ra sự thật.”

“Lúc giở sẽ không quên báo tin cho các cụ?” Đỗ Thành với qua bàn vỗ vào Trương Chấn Lương, “Đừng đùa nữa. Đây là việc của tôi, ý nghĩa của vụ án này đối với cậu khác với tôi.”

“Khác được bao nhiêu?”

“Nói thế này nhé.” Đỗ Thành nhìn thẳng vào mắt Trương Chấn Lương, “Mỗi phút, mỗi giây còn lại của tôi, đều vì việc này.”

Trương Chấn Lương nhìn lại Đỗ Thành, nét mặt dần trở nên nghiêm trọng. Một lúc lâu sau, anh bỗng hỏi một câu hoàn toàn không liên quan, “Sư phụ, tháng 11 năm 1992, anh ở đâu?”

“Hả?” Đỗ Thành bị hỏi liền ngớ ra, “Để tôi nghĩ xem.”

Đầu năm 1992, Hứa Minh Lương bị tử hình. Từ lúc tuyên án lần thứ nhất cho đến khi Hứa Minh Lương bị tử hình đem đi bắn, luôn có một người đi kêu oan cho anh ta. Nhưng, trước cơ quan tư pháp nghiêm mật như một cỗ máy, sức lực của cá nhân thực sự quá nhỏ bé, cho dù người đó có là một linh kiện của cỗ máy này đi chăng nữa.

Người đó, chính là Đỗ Thành.

Ông nhất mực cho rằng đó là một vụ án sai. Vì vậy, Đỗ Thành và những người từng thân thiết không khác nào anh em ruột như Mã Kiện thành ra mâu thuẫn thù hằn. Trong Cục càng không thể chấp nhận để vụ án được cấp trên đánh giá rất cao này có bất cứ kẽ hở nào. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Đỗ Thành bị điều sang đơn vị khác, đến một thành phố tương đối hẻo lánh trong tỉnh, năm 1993 mới được điều về.

“Năm đó, tôi ở thành phố F.” Đỗ Thành nghĩ một lát, “Sao thế?”

Trương Chấn Lương lấy một túi hồ sơ trong chiếc túi da ra, đưa cho Đỗ Thành.

“Em không đoán nhầm.” Vẻ mặt Trương Chấn Lương vô cùng nghiêm túc, “Nếu anh đã nhất định phải làm, thì, anh nên xem cái này.”

“Mẹ kiếp, cậu còn giấu tôi của nả riêng?” Đỗ Thành vừa cười vừa mắng. Nhưng, nhìn thấy vẻ mặt của Trương Chấn Lương, ông ý thức được đây hoàn toàn không phải là chuyện đùa.

Trong chiếc túi hồ sơ vẫn là tài liệu một vụ án hình sự. Đỗ Thành lật xem mấy trang, nét mặt bỗng hoàn toàn thay đổi, tốc độ lật giở càng lúc càng nhanh.

“Chấn Lương,” Đỗ Thành gấp quyển tài liệu lại, chăm chăm nhìn đệ tử, tay đã bắt đầu run run, “Đây... đây là cái gì?”

Lâm Quốc Đống bưng hộp mì ăn liền bằng giấy lên, húp nốt ngụm nước cuối cùng, hài lòng chặc lưỡi.

Món này đúng là tiện, cũng ngon, hơn rất nhiều so với đồ ăn nhanh ngày xưa.

Hắn đứng dậy rời khỏi bàn, đi vào nhà bếp, ném hộp đựng mì ăn liền vào thùng rác, rót một cốc nước lọc, còn tiện thể nhìn chiếc điện thoại di động đang nạp điện.

Đó là đồ chơi mới của hắn, tiếc là mới chơi được nửa ngày đã hết điện. Có điều cũng không sao, trước khi chiếc điện thoại di động nạp điện xong, hắn vẫn còn rất nhiều việc thú vị để làm.

Lâm Quốc Đống quay lại với chiếc máy vi tính, tiếp tục lướt các trang web. Đó là một chuyên đề về an toàn thực phẩm của một trang web nào đó. Lâm Quốc Đống vừa xem vừa lẩm bẩm, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn phòng bếp.

Hãng mì ăn liền mà hắn vừa ăn cũng có mặt trong danh sách thực phẩm đen vì bị nghi ngờ là sử dụng dầu ăn lấy từ cống rãnh.

Lâm Quốc Đống văng ra một câu chửi bậy. Xem ra cái thế giới mới này cũng không phải là mọi việc đều tốt đẹp.

Hắn chỉnh lại tư thế ngồi, tiếp tục xem các trang mạng, vô tình, hắn nhìn thấy đường link mấy chuyên đề trước. Con trỏ chậm chậm di động trên những đường link đó, cuối cùng dừng lại ở một trong số đó.

“Hắn ở ngay cạnh nhà bạn - Hồ sơ sát thủ giết người hàng loạt của Trung Quốc.”

Một sắc thái kì quặc hiện ra trên mặt Lâm Quốc Đống, như thể vừa mong đợi lại vừa ngạo mạn, giống như một học sinh xuất sắc đang xem bảng điểm. Hắn buông một tay, rút một điều thuốc lá châm lửa, sau đó mới nhấn chuột.

Tách.

Độ sáng màn hình đột ngột giảm xuống, một trang có màu rất tối được mở ra.

Long Trị Dân, người Thiểm Tây, từ năm 1993, trên danh nghĩa là thuê người làm và cung cấp chỗ trọ, đã lừa 48 người đến nhà để giết hại.

Vương Cường, người Liêu Ninh, từ năm 1995 đã gây ra nhiều vụ cướp, cưỡng dâm, giết người, số người bị hại ít nhất là 45 người.

Dương Tân Mai, người Hà Nam, từ năm 2000, di chuyển và gây án ở nhiều nơi, tất cả đã giết 67 người.

Hoàng Dũng, người Hà Nam, từ năm 2001, đã lừa 17 thiếu niên đến nhà, sát hại bằng “ngựa gỗ thông minh” chế tạo từ máy ép mì.

...

Lâm Quốc Đống đọc từng chữ một, kiên nhẫn đọc đến tận cuối trang. Nhưng, cái tên mà hắn đang chờ đợi vẫn không hề xuất hiện. Điều này khiến hắn có phần ngạc nhiên, càng có chút thất vọng.

67 người. 45 người. 17 người. Ít nhất cũng đã giết 7 người.

Lâm Quốc Đống vừa cười nhả nhó vừa lắc đầu. Đúng vậy, so với những kẻ đó, chỉ là chuột nhắt gặp chuột cống.

Hắn đóng trang web, cố gắng dãn cái lưng đã mỏi nhừ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tháng Giêng, cho dù là đêm đã khuya, không khí tết vẫn rất đậm đà. Tiếng pháo nổ liên tục vọng tới, thi thoảng còn nhìn thấy pháo hoa xòe nở gần xa.

Gần mười hôm nay, khu Vườn Trúc Xanh chưa có lúc nào yên tĩnh. Đây là một khu dân cư cũ, những hộ ở đây rất ít người trẻ. Bình thường rất vắng vẻ yên ắng, chỉ có thể nhìn thấy những người già tay chống gậy, ánh mắt đục mờ, lạnh lùng đi đi lại lại trong sân. Chỉ có những ngày tết, những ngày gia đình đoàn tụ, mới có thể thấy con cái tản mát ở các nơi về đây.

Lâm Quốc Đống mở cửa sổ ra, nhìn một chiếc xe con màu đen đang chậm rãi phóng đi ở phía bên dưới tòa nhà. Đó là một gia đình vừa kết thúc cuộc viếng thăm người thân. Vui vẻ ra đi sau khi thực hiện nghĩa vụ, ăn no uống say, nói mấy câu khách sáo đại loại như “Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, khi nào rồi, con sẽ về thăm mẹ”.

Bà cụ già cứ đứng mãi dưới tòa nhà, cho đến khi không còn nhìn thấy ánh đèn sau đuôi chiếc xe màu đen ấy nữa.

Cái gọi là “lúc nào rồi” ấy, chắc là một năm nữa.

Lâm Quốc Đống cười cười.

Sau lưng hắn, là một căn nhà trống trải, không có người nhà, không có trách nhiệm. Không cần phải có những lời hàn huyên khách sáo, bớt đi nỗi phiền toái tương cà mắm muối.

Chỉ có mình ta. Chỉ vì bản thân ta.

Tốt biết mấy.

Một cơn gió lạnh lùa vào trong phòng, nhưng không hề khiến người ta bức mình, ngược lại rất vui vẻ - lẫn trong đó có mùi thơm của thịt.

Lâm Quốc Đống cúi đầu nhìn, ô cửa thông gió dưới nhà cũng đang mở, hơi nồm hấp đang cuồn cuộn bốc lên từ chỗ đó, những tiếng huyên náo thấp thoáng vọng tới.

Lại là một bữa liên hoan gia đình chưa kết thúc.

Lâm Quốc Đống đóng cửa sổ lại, tay buông lỏng, đứng trong phòng ngủ. Nhưng mùi thịt thơm đó vẫn chưa tan hết, vẫn phảng phất trong căn phòng.

Hắn khịt khịt mũi, cái mùi này đã chạm vào một nút công tắc nào đó trong ký ức hắn.

Đứa bé đó, tên là gì nhỉ?

Lâm Quốc Đống chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong căn phòng chật hẹp. Dần dần, gương mặt đó hiện ra rất rõ trong đầu.

Mặt tròn, hơi béo. Lúc nào cũng có vẻ rụt rè, lúc căng thẳng còn toát mồ hôi. Quệt mũi theo thói quen. Thích nghiêng người ngồi bên mép

giường, khom lưng thầm đọc to những cuốn sách.

Hắn quay trở lại trước máy vi tính, thành thực mở trang web tìm kiếm, đánh vào ba chữ.

Trong giây lát, mấy chục nghìn kết quả tìm kiếm xuất hiện trên trang web. Hắn xem qua mấy kết quả phía trên - không phải là đứa bé đó.

Ngẫm nghĩ một lát, Lâm Quốc Đống lại đánh vào một từ khóa: Thành phố C.

Kết quả tìm kiếm ít hơn rất nhiều, nhưng, vẫn không thấy có thông tin mà hắn mong đợi.

Lâm Quốc Đống nhìn chăm chăm vào màn hình, hai bàn tay nắm lấy nhau. Bóp mạnh dần, tiếng khớp xương kêu răng rắc.

Hắn rất rõ mình đang tìm gì, giống như một người già đã mất trí nhớ mở cuốn nhật ký ghi lại những ngày xưa trong đêm khuya. Điều này khiến hắn có chút sợ sệt, nhưng, phần chấn nhiều hơn.

Đúng rồi. Ký ức. Ngoài cái này ra, ta còn lại gì đây?

Lâm Quốc Đống lại sờ lên bàn phím một lần nữa, gõ một từ khóa cuối cùng.

Tội phạm giết người.

Ký ức có thể là một dòng sông. Một bãi cỏ xanh. Một thùng rác. Một tháp nước. Một phòng vệ sinh chật chội. Một chiếc cửa. Một con dao thái thức ăn.

Quá khứ hai mươi ba năm trước dần dần mở ra trước mắt Lâm Quốc Đống. Những cảm xúc và mùi vị đó, vẫn tồn tại rõ mồn một trên đầu ngón tay hắn, lượn lờ trong không khí quanh người hắn. Hắn mở hết trang web này đến trang web khác, yên lặng nhìn những dòng chữ khiến người ta hồn xiêu phách lạc đó, cảm thấy máu đang cuộn cuộn không ngừng khắp cơ thể.

Những đêm đó. Những cảm giác sảng khoái và run rẩy đó. Những nỗi sợ hãi và hưng phấn đó.

Bất giác, mồ hôi hắt toát ra đầm đìa.

Đóng lại trang web cuối cùng, Lâm Quốc Đống mệt mỏi dựa vào ghế, đưa tay lau sạch mồ hôi đã chảy đến tận chóp mũi. Hắn nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc giường cá nhân đó.

Là cô ta.

Hắn đứng dậy, chầm chậm đi ra phòng khách, chăm chú nhìn chiếc ghế salon họa tiết kẻ ca rô màu vàng nâu, ở đó đã từng để một chiếc ghế salon da màu đen.

Là cô ta.

Hắn cúi đầu, nhìn sắc màu đã phai hết, nền nhà lộ chỗ những vết sơn.

Là cô ta.

Ngay sau đó, hắn quay người, đi đến cạnh chiếc bàn ăn có mặt rộng bằng đá hoa cương ở phòng gần cửa, đưa tay sờ mặt bàn lạnh buốt, trơn bóng.

Là cô ta.

Cả người hắn lại nóng bừng bừng bứt rứt. Lâm Quốc Đống cảm thấy có một ngọn lửa đang thiêu đốt từ trong ra ngoài, dịch thể nóng bỏng toát ra qua lỗ chân lông, thiêu đốt khiến làn da kêu lép lép.

Hắn cúi đầu, nhắm mắt lại, chầm chậm hít thở, cố gắng hết sức để cái đầu đang bừng sôi nguội đi.

Mấy phút sau, Lâm Quốc Đống thở hắt ra một hơi, túm lấy chiếc áo sơ mi đã ướt đầm mồ hôi lên lau đầu. Hắn nhắc chân bước vào phòng vệ sinh, định lấy nước lạnh rửa mặt. Nhưng, khoảnh khắc bước chân vào cửa, trong đầu lại nổ toang.

Nền gạch sứ màu trắng sữa. Rèm tắm bằng nilon màu đã ngả vàng.
Vòi sen có tay cầm bằng đồng vàng.

Và mùi tanh ngọt phả vào mặt.

Là họ.

Lâm Quốc Đống đã hoàn toàn không chịu nổi sự khống chế của não bộ. Hắn tức tốc cởi bỏ quần áo, đưa tay nắm chặt lấy vật bên dưới đã cương cứng, động tác nhanh chóng.

Đến lúc cao trào, hai chân Lâm Quốc Đống run lên, cuối cùng nhũn ra, lưng dựa vào tường, trượt xuống ngồi phịch ra sàn.

Cuối cùng hắn đã kiệt sức, nghiêng người nằm đổ xuống nhà vệ sinh.

Một lúc lâu sau, Lâm Quốc Đống thư thái tỉnh giấc. Đúng lúc mở mắt ra, một giọt mồ hôi từ lông mi rớt xuống. Mọi thứ trước mắt được phóng to lên một cách kỳ diệu, bao gồm cả đám dịch thể ở chỗ không xa.

Gương mặt nóng rực áp sát trên nền gạch sứ lạnh băng, Lâm Quốc Đống nằm yên lặng, cảm giác vật bên dưới đã bết thành một cục.

Đầu óc trống rỗng. Đợi đến lúc cơ thể hoàn toàn nguội đi, hắn khó nhọc bò dậy, chậm rãi mặc quần áo, khom lưng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Ngồi phịch xuống trước chiếc máy vi tính, Lâm Quốc Đống thần thờ rất lâu. Dư âm của cao trào là sự trống rỗng và sợ hãi trong một thời gian dài. Hắn bắt đầu ý thức được rất rõ, một bộ phận nào đó trong cơ thể đã bị thức tỉnh. Hắn khó mà kháng cự lại được sự cám dỗ đó, lại cảm thấy hối hận một cách sâu sắc.

Không, không được. Không được quay về.

Nhưng, bông hoa màu đen đỏ, đang âm thầm mọc ra trong lòng.

Lâm Quốc Đống lắc đầu, hắn tiện tay cầm một chiếc bút chì trên bàn lên, vòng tay lại cầm chặt, để đầu ngòi bút chì cắm vào cổ tay, khẽ

ấn mạnh.

Ngòi bút cắm sâu vào trong da.

Cảm giác đau nhói khiến hắn có phần tỉnh táo. Tay kia của Lâm Quốc Đống cầm chuột, muốn xem bừa một cái gì đó để phân tán sự chú ý. Thoáng liếc một cái, một tiêu đề lọt vào tầm mắt hắn.

Đó là một trang web chưa xem sau lần tìm kiếm trước đó: “Hung thủ thật vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật - gặp lại hung án”.

Đây là tin đăng trong một diễn đàn trực tuyến. Lâm Quốc Đống mở trang web ra, nghĩ bụng lại là một câu chuyện bịa đặt vớ vẩn thế nào đây?

Nhưng, chỉ đọc ba dòng, mắt hắn đã mở to, toàn thân lập tức cứng đờ.

Chiếc bút chì gãy, kêu tách một tiếng.

Chương 15: ĐỒNG MƯU

Ngụy Quýnh bỏ miếng bánh bơ cuối cùng vào mồm, vừa nhai vừa phúi qua loa vụn bánh trên ngực. Cậu đã nằm như vậy cả buổi sáng, khoan khoái hưởng thụ dư âm ngày tết trong cảm giác hơi có chút tội lỗi.

Một quyển câu hỏi ôn thi luật tư pháp dày bịch nằm bên cạnh cậu. Cậu đã vác từ trường về nhà, định làm hết trong kỳ nghỉ. Nhưng, theo kinh nghiệm trước đây, sau khi kỳ nghỉ đông kết thúc, cuốn sách này sẽ được vác trở lại trong trạng thái nguyên đai nguyên kiện, chưa hề được sờ đến.

Ngụy Quýnh thoải mái xoay người, vừa nhìn điện thoại di động vừa an ủi mình: Mai vậy, mai nhất định sẽ học hành tử tế.

Bỗng cửa bị đẩy ra, mẹ cậu xông vào, ngay lập tức nhìn thấy vụn bánh trên ga giường.

“Con là lợn à?” Mẹ cậu cúi kinh mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc ga giường ném tới, “Mau thay đi!”

Ngụy Quýnh vội bò dậy, vừa cười hối lỗi vừa thay ga giường. Vừa mới tháo chiếc ga giường cũ ra, cậu nhìn thấy màn hình điện thoại di động sáng lên.

Cậu liền cầm lên, vừa giữ tấm ga mới ra, vừa đọc tin nhắn mới nhận được.

Là lão Kỷ gửi đến. Ngụy Quýnh mỉm cười. Sau cuộc vui điên cuồng đêm ba mươi ấy, cậu và Nhạc Tiêu Tuệ đều bị viện dưỡng lão phê bình một trận kịch liệt. Nhân viên bảo vệ trực ban hôm ấy thậm chí còn dọa sẽ báo công an. May mà lão Kỷ cố hết sức hòa giải, cuối cùng mới thôi. Có điều, các cụ già đã được đón một cái tết rất khó quên. Lúc Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ bị “áp giải” ra khỏi văn phòng viện trưởng, một bà cụ còn lén nhét vào túi áo Nhạc Tiêu Tuệ một vốc kẹo sữa.

Tuy nhiên từ sau hôm đó, lão Kỷ lại im hơi lặng tiếng hơn rất nhiều. Tính ra, đây là tin nhắn đầu tiên lão Kỷ gửi cho cậu suốt mấy hôm nay.

Nhưng, sau khi mở tin nhắn đó ra, Ngụy Quýnh liền túm lấy một góc của chiếc ga giường, ngậy ra.

Đó là một đoạn băng ghi hình. Thời lượng khoảng chừng hai mấy giây, khung cảnh là một lối hành lang, nhìn vô cùng quen thuộc. Ngụy Quýnh nhìn kĩ một chút liền nhận ra đó là tầng 3 của viện dưỡng lão.

Trong hình có hai người đàn ông, một người trông khoảng 60 tuổi, hói đầu. Ngụy Quýnh nhớ là đã từng gặp người này ở viện dưỡng lão, nhưng không nhớ ông ta ở phòng nào.

Người kia, là Trương Hải Sinh.

Qua nội dung của đoạn băng ghi hình, có thể thấy hai người này đang nói chuyện, nói đến chuyện gì đó rất bí ẩn. Vì họ đều không ngừng nghiêng ngó xung quanh. Từ đầu đến cuối, Trương Hải Sinh đều cầm thuốc lá, đầu nghiêng sang một bên, bộ dạng uể oải lười biếng. Người đàn ông hói đầu dường như muốn nhờ vả anh ta gì đó, vẻ mặt cứ xun xoe khúm núm.

Cuối đoạn băng, người đàn ông hói đầu ấn vai Trương Hải Sinh, nhét thứ gì đó vào túi áo anh ta. Trương Hải Sinh từ chối một hồi, nhưng có thể nhận được ra anh ta chỉ làm bộ làm tịch, cuối cùng tỏ vẻ miễn cưỡng gật đầu nhận lời. Người đàn ông hói đầu vui ra mặt, lại nói với anh ta mấy câu rồi vội vã rời đi. Trương Hải Sinh cũng quay người đi về đầu kia hành lang, vừa đi vừa lấy vật khi nãy từ trong túi áo ra, qua động tác đếm, có thể thấy đó là mấy tờ tiền.

Đoạn băng kết thúc ở đó.

Ngụy Quýnh cảm thấy rất kỳ quặc, cậu hoàn toàn không biết đoạn băng này có ý nghĩa gì, không lẽ người đàn ông hói đầu đó cũng nhờ Trương Hải Sinh mua “đồ cấm” từ bên ngoài vào viện dưỡng lão?

Đang suy nghĩ thì lão Kỳ lại gửi đến một tin nhắn nữa: nhận được chưa

Ngụy Quýnh trả lời: Nhận được rồi ạ.

Ngẫm nghĩ một lúc, cậu lại hỏi tiếp: Đây là cái gì ạ?

Nhưng, còn chưa đánh xong mấy chữ đó, thì tin nhắn tiếp theo của lão Kỳ đã xuất hiện trên màn hình:

Đến viện dưỡng lão ngay giúp ta nhanh lên

Năm phút sau, Ngụy Quýnh đã lên taxi đi đến viện dưỡng lão. Cậu gọi một cú điện thoại cho lão Kỳ, vừa bắt máy, đã bị đối phương ngắt máy. Thử lại một lần nữa, kết quả vẫn như vậy.

Ông cụ đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ngụy Quýnh hơi lo lắng, lão Kỳ rõ ràng đã gặp phải tình huống gì đó cấp bách, nếu không ông cụ sẽ không bảo mình đến viện dưỡng lão ngay. Nhưng, chỉ dựa vào đoạn băng ghi hình đó, Ngụy Quýnh hoàn toàn không thể đoán ra là đã xảy ra chuyện gì.

Cậu đành liên tục giục lái xe taxi đi nhanh hơn. Đi được nửa chặng đường, lão Kỳ lại gửi cho cậu một đoạn băng ghi hình nữa.

Đoạn băng lần này còn ngắn hơn, chỉ có mười mấy giây. Trong hình chỉ còn một mình Trương Hải Sinh. Anh ta vẫn đi trên lối hành lang đó, đầu tiên là nghiêng ngó nhìn xung quanh một hồi, rồi đưa tay đẩy một cánh cửa ra, lúc vào trong phòng, tay kia anh ta rút một chiếc túi giấy nhỏ trong túi áo ra. Mấy giây sau, anh ta lại ra khỏi căn phòng, đóng cửa lại cẩn thận, lau ngón tay lên áo.

Sau khi xem vài lần, Ngụy Quýnh lại trở nên yên lặng. Qua hai đoạn băng ghi hình, cậu đã phân tích ra được một chút logic.

Lão Kỳ hiển nhiên là đang ghi lại một sự việc. Ngoài ra, ông cụ đang an toàn, ít nhất vẫn có thể gửi đoạn băng ghi hình qua Wechat cho cậu.

Hơn nữa, sự việc này liên quan đến Trương Hải Sinh.

Nửa tiếng sau, cuối cùng chiếc xe taxi cũng đã đến nơi. Ngụy Quýnh trả tiền xe, xuống xe và chạy về phía viện dưỡng lão. Vừa đi đến cổng, cậu đã nhìn thấy cánh cổng sắt thường ngày đóng chặt đã mở to, hai chiếc xe cảnh sát đang nhấp nháy đèn đỏ trong sân. Một cụ già bị hai cảnh sát mặc cảnh phục kẹp ở giữa, đang cúi đầu bước vào trong xe.

Ngụy Quýnh nhìn gương mặt tái xám đó, liền nhận ra ông ta chính là người đàn ông hói đầu đã xuất hiện trong đoạn băng ghi hình.

Các cụ già chen chúc đầy sân để hóng chuyện. Ngụy Quýnh lập tức nhìn thấy lão Kỷ, ông cụ ngồi trên xe lăn, yên lặng dựa vào cạnh cửa, chăm chú nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt.

Ngụy Quýnh vẫy tay, lão Kỷ nhìn cậu, không nói gì, mà quay người quay chiếc xe lăn, đi về phía trong tòa nhà nhỏ.

Ngụy Quýnh không hiểu thế nào, đành bước theo. Vừa vào trong tòa nhà, liền nhìn thấy hai cảnh sát khiêng một chiếc cáng từ trên tầng xuống, người trên cáng đắp một chiếc chăn bông màu trắng, chỉ lộ ra phần đầu đang lắc lư yếu ớt, như thể vẫn đang ngủ mê. Nhìn mái tóc xám trắng ấy, Ngụy Quýnh bỗng giật mình nhớ ra, đó là bà cụ họ Tần.

Cảnh sát thô lỗ ra lệnh cậu nhường đường. Ngụy Quýnh ngoan ngoãn làm theo, khi chiếc cáng ngang qua người, cậu lại ngửi thấy cái mùi kì lạ lẫn mùi dầu thơm đó.

Ngụy Quýnh không kịp nghĩ nhiều, vội đuổi theo lão Kỷ đã đi xa.

Lão Kỷ đi thẳng về phòng. Ngụy Quýnh cũng vào phòng theo ông cụ, vào trong phòng, mới phát hiện ra còn một người nữa - Trương Hải Sinh. Thấy họ đi vào, Trương Hải Sinh đứng dậy vẻ rất căng thẳng.

“Lão Kỷ, ông...”

Lão Kỷ không để ý đến anh ta, quay cho xe lăn đến chỗ cửa sổ, cầm thuốc lá lên, châm một điếu. Ngay sau đó, ông cụ quan sát Trương

Hải Sinh một hồi, vẻ mặt lạnh nhạt, hỏi: “Có việc à?”

“Ồ, không có việc gì.” Trương Hải Sinh lại ngồi xuống giường, ngẫm nghĩ một lát, lại đứng lên, “Viện trưởng bảo tôi đến hỏi xem... có phải là ông báo cảnh sát không?”

“Đúng.” Lão Kỷ quay đầu lại, nhìn Ngụy Quýnh, “Đừng ngại ra thế, tìm chỗ ngồi đi.”

Ngụy Quýnh đáp lời, kéo một chiếc ghế, ngồi xuống cạnh chiếc bàn gỗ nhỏ.

Trương Hải Sinh đứng ở giữa họ, hết nhìn lão Kỷ, rồi lại nhìn Ngụy Quýnh, nét mặt vừa lo lắng vừa ngượng ngùng.

“Ông nói xem ông... quan tâm đến việc không đâu đó làm gì?” Trương Hải Sinh khom lưng, để ý nét mặt của lão Kỷ, “Cảnh sát đã đến rồi.”

“Việc không đâu?” Lão Kỷ búng tàn thuốc lá, chăm chú nhìn vào mắt Trương Hải Sinh, “Anh Trương, như thế là phạm tội, tội cưỡng dâm.”

Trương Hải Sinh khẽ run lên, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, “Thế... Ông Điền có nói gì không?”

“Không biết.” Lão Kỷ dập tắt đầu điếu thuốc lá vào trong chiếc lon sắt tây, “Ông ta không cần nói gì cả.”

“Hả?” Trương Hải Sinh nhướn mày lên, “Nghĩa là sao?”

“Quá trình ông ta vào phòng bà Tần tôi đã quay lại bằng điện thoại di động rồi.” Lão Kỷ nhìn Trương Hải Sinh đầy hứng thú, “Hơn nữa ông ta còn để lại tinh dịch - chứng cứ xác đáng, ông ta nói hay không nói đều không có ý nghĩa gì cả.”

“Ông đã quay lại rồi?” Căn phòng không hề nóng, nhưng Trương Hải Sinh bắt đầu toát mồ hôi. Lúng búng một hồi, anh ta cố nặn ra một nụ cười với lão Kỷ, “Cho tôi xem cái.”

“Điện thoại di động đã nộp cho cảnh sát rồi.” Lão Kỷ cup mắt xuống, “Không ở chỗ tôi.”

“Ồ.” Trương Hải Sinh đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, lật bật lấy thuốc lá trong túi áo ra, bật lửa mấy lần không lên. Lão Kỷ nhìn anh ta đầy ẩn ý, không nói gì, cũng không giúp.

“Liệu có phải là ông cả nghi không?” Cuối cùng Trương Hải Sinh cũng châm được điếu thuốc, rít mạnh một hơi, “Biết đâu ông Điền và bà Tần là tự nguyện thì sao?”

“Bà Tần đã bị bỏ thuốc rồi.”

“Thuốc ngủ?” Trương Hải Sinh lập tức phản bác: “Ngày nào bà ấy cũng uống mà.”

“Bà ấy đã uống thuốc ngủ quá liều.” Lão Kỷ cười cười, “Hơn nữa tôi biết là ai làm đấy.”

Điếu thuốc lá bên miệng Trương Hải Sinh rơi tạch xuống đất. Anh ta trợn mắt nhìn lão Kỷ, sắc mặt từ trắng chuyển thành xanh, môi cũng run lên.

“Lão Kỷ... ông đừng đùa, việc đấy.... ông cũng quay được à?”

“Ngụy Quýnh,” Lão Kỷ vẫn nhìn chăm chăm vào Trương Hải Sinh, nét mặt như cười như không, “Cho anh ta xem đi.”

“Dạ?” Ngụy Quýnh ngớ ra một lúc, sau đó liền ý thức được lão Kỷ muốn nói đến hai đoạn băng ghi hình mà ông cụ gửi cho cậu. Cậu vội lấy điện thoại di động ra, tìm đoạn đối thoại Wechat với lão Kỷ, mở đoạn băng ghi hình ra.

Lúc nhìn thấy hình ảnh, Trương Hải Sinh làm một động tác, dường như định lao tới cướp lấy chiếc điện thoại di động. Lão Kỷ nhận ra ý đồ của anh ta, liền lập tức lên tiếng quát chặn lại:

“Anh đứng yên tại chỗ xem!”

Trương Hải Sinh không dám làm gì nữa, cúi người khom lưng, đứng xem hết hai đoạn băng ghi hình, mồ hôi đã toát ra như mưa trên mặt. Đợi đến khi Ngụy Quýnh cất điện thoại di động đi, anh ta hết như vừa bị nện một gậy, không thể đứng vững được nữa.

Trương Hải Sinh ngồi phịch xuống giường, vẻ bất lực, hai tay ôm mặt, toàn thân run lên bần bật.

Ngụy Quýnh bối rối nhìn lão Kỷ, không biết phải làm gì. Lão Kỷ vẫn giữ vẻ bình thản như trước, lại châm một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Một lúc lâu sau, Trương Hải Sinh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào lão Kỷ, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng và căm hận.

“Kỷ Càn Khôn!” Anh ta đứng lên, lấy hết sức hét về phía lão Kỷ: “Tôi nện con mẹ ông!”

Lão Kỷ nhả ra một làn khói thuốc, bình thản nhìn anh ta.

“Mẹ kiếp, tại sao ông muốn hại tôi?” Trương Hải Sinh đã hoàn toàn mất lý trí, điên cuồng sờ lên khắp xung quanh, “Ông không cho tôi sống, mẹ kiếp, ông cũng đừng hòng được yên!”

Anh ta vung một lọ mực trên bàn lên, lao về phía lão Kỷ.

Ngụy Quýnh kinh ngạc, đứng dậy chặn anh ta lại theo bản năng. Nhưng, một câu nói tiếp theo của lão Kỷ, khiến cả hai người đều ngây ra tại chỗ.

“Hai đoạn băng này, tôi chưa nộp cho cảnh sát.”

Một lúc lâu sau, Trương Hải Sinh định thần lại trước.

“Ông...” Tay anh ta vẫn đang giơ cao chiếc lọ mực, nhưng cả người lại lỏng ra, “Ông định làm gì?”

Mười đầu ngón tay lão Kỷ duỗi thẳng, giơ lên trước mắt, hai khuỷu tay dựa vào tay vịn của chiếc xe lăn, mắt chăm chú nhìn Trương Hải Sinh.

“Ta sẽ nói cho anh, nhưng bây giờ chưa phải lúc.” Lão Kỷ hất hàm ra phía cửa, “Có người đến.”

Vừa dứt lời, viện trưởng liền đẩy cửa, giận dữ xông vào.

Nhìn thấy ba người ở trong phòng, đầu tiên viện trưởng ngó ra, rồi lập tức hỏi không hề khách khí: “Các anh đang làm cái gì thế hả?”

Không đợi họ trả lời, viện trưởng liền đi thẳng đến chỗ lão Kỷ nói: “Lão Kỷ, chúng ta nói chuyện một chút.” Dứt lời, ông ta liền khoát tay với Trương Hải Sinh, “Anh đi ra trước đi.”

Trương Hải Sinh để lộ mực về chỗ cũ, nhìn lão Kỷ một cái, ánh mắt phức tạp, sau đó không nói tiếng nào, kéo cửa đi ra ngoài.

Viện trưởng bực tức tay chống nạnh, đứng yên tại chỗ, nhìn Ngụy Quýnh, hỏi thẳng: “Còn cậu là ai?”

“Bạn của tôi.” Lão Kỷ bình tĩnh đáp lời.

“Cậu cũng đi ra!” Viện trưởng cau kinh khoát tay về phía Ngụy Quýnh. Ngụy Quýnh đứng dậy, vừa định đi liền bị lão Kỷ đưa tay ra dấu ngăn lại.

“Cậu ấy ở đây.” Giọng lão Kỷ không cao, nhưng đầy kiên quyết, không cho phép phản bác, “Ông có gì thì cứ nói đi.”

Viện trưởng tím mặt, tức nghẹn một lúc lâu rồi bật ra mấy chữ qua kẽ răng: “Lão Kỷ, ông giỏi thật đấy.”

Lão Kỷ mỉm cười: “Cảm ơn ông.”

“Mẹ kiếp, ông không nói trước với tôi một tiếng được à?” Nụ cười của lão Kỷ làm cho cơn giận của viện trưởng lên đến đỉnh điểm, ông ta xông thẳng đến trước mặt lão Kỷ, gần như va vào trán lão Kỷ, “Cứ phải báo thẳng cho cảnh sát mới được à? Bây giờ trong viện loạn cả lên! Hai bên, mẹ kiếp, đều gặp tôi để đòi người!”

“Viện trưởng,” Lão Kỷ khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Con cái người ta đưa người già đến đây, là để nằm an dưỡng những năm tháng tuổi già, chứ không phải là để cho loại khốn kiếp đó làm nhục.”

Viện trưởng cứng họng không biết nói gì, ngậy ra nhìn lão Kỷ, cuối cùng gật đầu rất mạnh.

“Đúng thế, chỗ chúng tôi quản lý không tốt, không chứa được ông thần lớn như ông.” Ông ta đứng tránh sang một bên, chỉ tay về phía cửa, “Ông đi đi.”

“Tôi không đi đâu hết.” Lão Kỷ co người trong chiếc xe lăn, chuyển sang một tư thế thoải mái, “Tôi cứ ở đây.”

“Tôi là viện trưởng.” Viện trưởng lại tiến gần lại một bước, “Ở đây, tôi có quyền quyết.”

“Ông có thể thử xem.” Lão Kỷ chậm rãi phủi bụi trên chiếc thảm len, “Viện dưỡng lão có thể lực đen, hành động tố giác bị tấn công báo thù - sáng mai đây sẽ là dòng tít đầu tiên của tất cả các cơ quan truyền thông. “

Nét mặt viện trưởng đơ ra, một lúc lâu sau, ông ta đứng thẳng dậy, đưa ngón tay chỉ vào mũi lão Kỷ.

“Được.” Cả gương mặt của ông ta co rúm lại, lộ ra hàm răng khấp khểnh, “Ông được lắm.”

Dứt lời, viện trưởng liền quay người đi ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại.

Lão Kỷ chậm chậm thở ra một hơi, quay người về phía Ngụy Quýnh, nhìn thấy cậu đang đứng ở chỗ cách mình hơn một mét, lông mày nhíu lại, nhìn ông vẻ suy nghĩ.

“Lão Kỷ,” Ngụy Quýnh chăm chú nhìn ông cụ, hỏi nhỏ từng chữ: “Rốt cuộc ông muốn làm gì?”

Lão Kỷ mỉm cười, hỏi lại: “Làm cháu sợ rồi hả?”

Ông cụ cầm bao thuốc lá lên, dịch chuyển chiếc xe lăn đến chỗ có ánh sáng mặt trời, chăm chú nhìn vào góc phòng, lại châm một điếu thuốc.

“Người cháu vừa nhìn thấy ngoài cổng, họ Điền, tên là Điền Hữu Quang.” Một nửa gương mặt của lão Kỷ đều bị khói thuốc che khuất, trông có vẻ đầy tâm sự, “Lão ta góa vợ, khoảng hai năm trước được đưa đến đây. Một lão dề già, luôn quanh quẩn bên cạnh các bà cụ trong viện, lân la vớ vẩn để lợi dụng.”

Lão Kỷ hứ một tiếng, khóe miệng thoáng một nụ cười khinh bỉ.

“Khoảng ba tháng trước, ta phát hiện thấy lão ta và Trương Hải Sinh bỗng nhiên rất thân mật.” Lão Kỷ quay người lại, mặt hướng về phía Ngụy Quýnh, nét mặt nghiêm trọng, “Lão Điền là một lão hà tiện keo kiệt vô cùng, Trương Hải Sinh thì là một tên không có lợi tuyệt đối không động dấy, hai gã đó làm sao mà dính vào với nhau được? Ta thấy rất kỳ quặc, liền để ý. Kết quả, bí mật của bọn chúng đã bị ta phát hiện ra.”

“Họ cấu kết với nhau, đi...”

“Đúng.” Lão Kỷ bữu môi, “Trước đây bà Tần là một giáo viên múa, khí chất tốt, trông cũng đẹp, bị bệnh Alzheimer - chính là bệnh suy giảm trí nhớ của tuổi già, sau đó liền được gia đình đưa đến đây.”

Ông cụ đưa một tay ra, xòe năm ngón tay.

“Mỗi lần năm mươi tệ.” Lão Kỷ hươ hươ bàn tay đó về phía Ngụy Quýnh, “Sau khi nhận tiền, Trương Hải Sinh sẽ cho bà Tần uống nhiều thuốc ngủ hơn gấp bội, để tiện cho lão Điền ức hiếp bà ấy. Để cho dễ chịu, mỗi lần lão khốn kiếp này còn mang theo dầu thơm.”

Ngụy Quýnh cuối cùng đã hiểu ra cái mùi kỳ lạ trên người phụ nữ họ Tần ấy là từ đâu ra, nghĩ đến tác dụng của dầu thơm, bất giác một cơn cồn cào cuộn lên trong dạ dày.

“Bà Tần thật đáng thương, bị bỏ thuốc, vô thức bị làm nhục.” Lão Kỷ lại thở dài, “Có điều, ta cảm thấy trong lòng bà ấy biết đấy, nhưng bà ấy không nói rõ được.”

Ông cụ dập mạnh điều thuốc, “Trước tết, người nhà bà Tần đón bà ấy về nhà, bà ấy tươi cười hơn hở, vui như một đứa trẻ con. Nhưng đến mồng sáu đã bị đưa trở lại, lúc con trai sắp ra về, ánh mắt của bà ấy... Đào.”

Có thể đoán biết được. Sau khi được hưởng niềm vui tuổi già gần gũi, lại phải đối mặt với thời gian một mình cô đơn.

Hơn nữa, còn phải chịu đựng việc bị làm nhục.

Tuy nhiên, nỗi hồ nghi trong lòng Ngụy Quýnh lại càng lúc càng lớn.

“Lão Kỷ,” Ngụy Quýnh im lặng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Ông hiểu luật pháp, đúng không?”

Lão Kỷ dường như không hề ngạc nhiên trước câu hỏi của Ngụy Quýnh, khẽ gật đầu, “Ừ.”

“Thế thì ông cũng biết rất rõ, Trương Hải Sinh và lão Điền là đồng phạm, đúng không?”

“Đúng.”

“Thế tại sao ông không nộp cả hai đoạn băng đó cho cảnh sát?” Ngụy Quýnh nhìn chăm chú vào mắt lão Kỷ, “Vì tiền mà ức hiếp một bà cụ không còn ý thức - Trương Hải Sinh còn ghê tởm hơn cả lão Điền!”

“Ta gửi hai đoạn băng này cho cháu là vì không muốn cảnh sát xem được.” Lão Kỷ nhìn Ngụy Quýnh rất sâu, “Ta không có người nào có thể tin cậy được, ngoài cháu ra.”

“Ông chưa trả lời câu hỏi của cháu.”

“Nói ra chuyện rất dài.” Lão Kỳ bỗng buông một tiếng thở dài. Ông khom người, vùi mặt vào hai lòng bàn tay. Giây lát sau, ông ngẩng đầu lên, hai mắt đầy buồn khổ và bi ai.

“Cháu à, cháu có kiên nhẫn nghe được không?”

“Ông nói đi.” Ngụy Quýnh kéo ghế lại, yên lặng nhìn lão Kỳ.

“Trước đây ta từng nhắc đến với cháu về chuyện vợ ta đã mất, đúng không?” Lão Kỳ co người vào trong chiếc xe lăn, hai mắt không rời khỏi chiếc thảm len đắp trên đầu gối.

“Kể ra, đã là thế kỷ trước rồi.” Lão Kỳ cười cười, “Khoảng từ năm 1990 đến năm 1991... Cháu mấy tuổi?”

“Cháu còn chưa sinh ra.” Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ, “Cháu sinh năm 1992.”

“Khà khà, thế thì chắc chắn là cháu không biết đâu.” Hai mắt lão Kỳ vô định, “Lúc đó, thành phố C liên tục xảy ra bốn vụ cưỡng dâm giết người.”

“Thế ạ?” Ngụy Quýnh mở to mắt, “Ý của ông là?”

“Đúng.” Lão Kỳ cúi đầu, “Vợ ta, chính là nạn nhân thứ tư.”

Ngụy Quýnh ngạc nhiên đến mức mãi không nói được nên lời, cuối cùng, thần thờ nói: “Lão Kỳ... cháu xin lỗi.”

“Dào, có gì.” Lão Kỳ lắc lắc đầu, “Đã hơn hai mươi năm rồi.”

Ông cụ đưa tay vỗ vào đầu gối Ngụy Quýnh, mặt cố làm ra một vẻ rất kỳ quái nửa cười nửa không, như muốn an ủi đối phương, nhưng mắt lại rơm rớm.

Ngụy Quýnh không đành lòng nhìn ông cụ, cúi đầu xuống.

“Ngày 5 tháng 8 năm 1991, bà ấy đi dự bữa tiệc cảm ơn sau đám cưới của một đồng nghiệp.” Lão Kỳ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, như

thể nói một mình, “Ra khỏi nhà lúc hơn 5 giờ chiều, mặc một chiếc váy liền vải hoa màu xanh trắng, đi đôi giày cao gót mới mua, còn xúc nước hoa - Phu nhân Hồ Diệp, ta nhờ bạn mua từ Nhật về. Kết quả là cả buổi tối bà ấy không về.”

“Sau đó thì sao?”

“Ta đã báo công an. Bạn của bà ấy nói, sau khi tiệc tan lúc hơn 11 giờ, bà ấy đã về rồi. Nhưng, ta đã tìm khắp một lượt những nơi ta có thể nghĩ đến, vẫn không thấy bóng dáng bà ấy. Cho đến tận sáng sớm ngày mùng 7, ta nhận được điện thoại của cảnh sát.”

Ngụy Quýnh không nói nên lời, ngây ra nhìn ông cụ.

“Sau khi bị cưỡng dâm, bà ấy đã bị bóp cổ chết, thi thể bị phân tách thành mười mảnh, vứt rải rác ở nhiều nơi trong thành phố.” Ánh mắt lão Kỷ dần trở nên vô định, giọng nói trở nên máy móc, không một chút sắc thái tình cảm nào, như thể đang thuật lại một việc hoàn toàn không hề liên quan đến mình, “Khi ta nhìn thấy bà ấy, cả chiếc chân bên phải vẫn còn chưa được tìm thấy.”

Nhưng Ngụy Quýnh không thể kìm mình hơn được nữa, cậu nhảy dựng lên, tóm lấy vai lão Kỷ, thét hỏi: “Đã phá được vụ án chưa? Có bắt được hung thủ không?”

“Đã bắt được, ta đã dự phiên xét xử, anh ta bị xử tử hình, lập tức thi hành.”

Ngụy Quýnh lập tức thấy nhẹ nhõm, cậu ngả ra phía sau ngời phịch xuống ghế, lồng ngực phập phồng.

Nhưng nét mặt lão Kỷ không hề có cảm giác thỏa mãn vì đã trả được mối thù lớn, ngược lại, thần sắc ông cụ càng bi thương hơn.

“Có điều, cảnh sát đã bắt nhầm người. Anh ta không phải là hung thủ.”

Trong phòng vô cùng im ắng.

Ngụy Quỳnh trợn mắt há mồm nhìn lão Kỳ, một lúc lâu mới bật ra được mấy chữ: “Ông nói gì cơ?”

“Người mà cảnh sát bắt tên là Hứa Minh Lương, làm nghề bán thịt lợn.” Lão Kỳ nở một nụ cười buồn hiu hắt, “Có vân tay của anh ta, cũng có lời khai, tất cả đều khớp, nhưng, hung thủ không phải là anh ta.”

“Tại sao lại nói như vậy?” Ngụy Quỳnh định thần lại, lập tức vặn hỏi: “Không phải là anh ta đã thừa nhận rồi sao?”

“Không phải là anh ta, chắc chắn không phải là anh ta. Ta đã thấy mắt của anh ta. Trong đó chỉ có nỗi tuyệt vọng và sợ hãi, không có bóng tối, cũng không có sự độc ác, không có gì cả!” Ánh mắt lão Kỳ trở nên thê lương, “Nếu anh ta đã giết vợ ta, thì trên người anh ta chắc chắn sẽ có một cảm giác nào đấy, cảm giác của vợ ta! Nhưng ta không tìm thấy, hoàn toàn không tìm thấy!”

Ngụy Quỳnh bỗng không biết nói gì, cậu ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi với giọng thăm dò: “Lão Kỳ, liệu có phải là ông...”

“Không!” Không đợi cậu nói hết, lão Kỳ đã kiên quyết phủ định, “Ta đã sống cùng bà ấy mười hai năm, đã quen thuộc nhau đến mức giống như một người! Nếu anh ta mang bà ấy đi, ta nhất định có thể cảm nhận được!”

Lại yên lặng một lần nữa.

Hai người ngồi im không nói gì, giây lát sau, Ngụy Quỳnh nhìn chiếc giá sách để ngang đầu giường, phá vỡ sự im lặng trước.

“Cho nên... bao nhiêu năm nay, ông vẫn không thể không nghĩ đến việc này?”

“Không thể. Nếu là cháu thì cũng thế thôi.” Nét mặt lão Kỳ vô cùng đau thương, “Ta thường nghĩ, khi vợ ta bị giết, có phải là vô cùng khiếp sợ không, có phải là vô cùng đau đớn không? Bà ấy có van xin hung thủ tha cho bà ấy không? Lúc trước khi chết, liệu có thầm gọi tên ta, trông ngóng ta đến cứu bà ấy...”

“Ông đừng nói nữa...” Cuối cùng nước mắt Ngụy Quýnh đã trào ra.

“Ta muốn biết những điều này. Ta muốn nhìn xem kẻ đã giết vợ ta rốt cuộc là người như thế nào. Ta muốn đích thân hỏi hắn, tại sao sau khi đã làm nhục con gái, mẹ, vợ của người khác xong lại có thể cắt tháo rời giống như tháo một món đồ chơi được!”

“Ông vẫn điều tra vụ án này suốt?”

“Đúng, cho đến khi ta bị tai nạn ô tô.”

Ngụy Quýnh im lặng một lúc, ngẫm nghĩ rồi chậm rãi hỏi: “Lão Kỷ, tại sao ông lại kể cho cháu nghe những chuyện này?”

“Bởi vì cháu đã mang lại cho ta hi vọng.” Lão Kỷ nhìn cậu, “Trước khi cháu xuất hiện, ta nghĩ là mình chỉ có thể bị mắc kẹt cả đời ở chốn này, cách biệt với thế giới, sẽ chết đi cùng với nỗi thù hận và sự không cam tâm.”

“Hi vọng?”

“Đúng. Cháu đã nhóm lên ngọn lửa trong đồng tro tàn nơi tim ta.” Lão Kỷ thẳng người lên, trong mắt bỗng ánh lên thần sắc như đại bàng, “Cháu làm ta cảm thấy, ta vẫn còn cơ hội tìm thấy tên hung thủ đó.”

“Nhưng,” Ngụy Quýnh vẫn cảm thấy nghi hoặc, “Chuyện này có liên quan gì đến Trương Hải Sinh?”

“Ta cần một người có thể sai khiến một cách vô điều kiện.” Khóe miệng lão Kỷ thoáng hiện một nụ cười, “Ở đây cũng giống như một chiếc lồng giam, nhưng ta phải ra ngoài. Ngoài Trương Hải Sinh ra, không ai có thể giúp được ta.”

Ngụy Quýnh không nói gì, vẫn chăm chăm nhìn ông cụ.

“Ta biết như vậy rất không đạo đức, nhất là không công bằng đối với bà Tần.” Lão Kỷ hiểu tâm lý Ngụy Quýnh, giọng điệu dần mạnh hơn: “Ta hứa với cháu, sau khi điều tra rõ sự việc này, ta sẽ lập tức nộp

cho cảnh sát chứng cứ về việc Trương Hải Sinh tham gia vào vụ cưỡng dâm. Có điều, cho dù xét về năng lực hay về nhân phẩm, ta đều không thể hoàn toàn tin tưởng Trương Hải Sinh được.”

Đến đây, lão Kỷ không nói thêm gì nữa, mà nhìn Ngụy Quýnh bằng ánh mắt đầy mong đợi.

Trong lòng Ngụy Quýnh rối bời. Cậu rất rõ ý đồ của lão Kỷ: Ngoài Trương Hải Sinh, lão Kỷ còn cần một người giúp ông điều tra vụ giết người năm đó.

Người này chính là Ngụy Quýnh.

Xét về tình hay về lý, Ngụy Quýnh đều thấy mình nên giúp lão Kỷ. Chỉ là người già trước mắt này khiến cậu cảm thấy xa lạ. Ông cụ già nhàn tản tự tại, không ganh đua với thế giới, ôn hòa và hài hước trước đây, bây giờ lại hết như một con đại bàng săn mồi đang thủ thế sẵn sàng chiến đấu. Đặc biệt là khi ông cụ lợi dụng sự cay độc của Trương Hải Sinh, gần như khiến Ngụy Quýnh nghĩ rằng lão Kỷ mà mình quen trước đây là một người khác.

Nhưng...

Cậu nghĩ đến người phụ nữ tên là Phùng Nam ấy, nghĩ đến thi thể không toàn vẹn vì thiếu mất một chân ấy, nghĩ đến cái đêm người phụ nữ ấy chết đi.

Nghĩ đến cụ già đã bị giam trong chiếc lồng hai mươi ba năm này.

Nghĩ đến gã hung thủ vẫn nhớn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Ngụy Quýnh quay người, nhìn lão Kỷ, nói từng chữ:

“Thôi được.”

Chương 16: U LINH

Phân tích hiện trường vụ án giết người phân tách thi thể, vứt xác “28.10”

Tóm tắt tình tiết vụ án

Khoảng 7 giờ 25 phút ngày 28 tháng 10 năm 1992, phát hiện thấy đùi bên phải của người (đánh mã số 1, phía dưới tương tự) được bọc trong túi nilon màu đen ở khu vực cây xanh trung tâm cách chỗ giao giữa đường Diên Biên và phố Đông Giang 200 mét về phía đông. Khoảng 8 giờ 30 phút sáng ngày 28 tháng 10, phát hiện thấy phần thân cơ thể phụ nữ (số 2) được bọc trong túi nilon màu đen ở bụi cỏ cách cổng chính vườn hoa Thành Kiến 150 mét về phía đông. Khoảng 10 giờ 50 phút cùng ngày, phát hiện thấy phần đầu (số 3) và hai tay trái phải bị chia thành bốn khúc (số 4) bọc trong túi nilon màu đen ở thùng rác chỗ giao giữa phố Nam Kinh Bắc và cầu Tứ Thông (Lộ Đông). Khoảng 15 giờ 20 phút cùng ngày, phát hiện thấy đùi bên trái (số 5) bọc trong túi nilon màu đen ở trong lòng con kênh đào Nam Vận. Khoảng 9 giờ 10 phút ngày 29 tháng 10, phát hiện thấy cẳng chân bên phải (số 6) và cẳng chân bên trái (số 7) bọc trong túi nilon màu đen ở trong hồ nhân tạo của công viên Bắc Hồ.

...

Tình hình khám nghiệm hiện trường

...

Quai túi nilon đen buộc chặt với nhau thành hình chữ thập, đồng thời dùng băng dính dán chặt. Trong túi, ngoài một ít máu ra, không có vật gì khác. Trên túi nilon không có in hình hoặc chữ, không phát hiện thấy có dấu vân tay trên túi nilon và băng dính.

...

Nguyên nhân tử vong

Căn cứ vào kết quả khám nghiệm, nguyên nhân tử vong của người chết là ngạt thở cơ học do bị bóp cổ.

...

Vật gây thương

Căn cứ vào khám nghiệm pháp y, mép vết thương ở chỗ cắt không gọn, thành vết cắt có nhiều chỗ da bị rách, trong ổ vết thương không thấy dính sót các mảnh vụn tổ chức, một số vết thương có vết tích dao cưa, không có phản ứng sống, cho thấy thi thể bị phân tách bởi vật sắc sau khi đã tử vong.

...

Đỗ Thành quay đầu lại nhìn cái giá để hồ sơ bằng sắt nơi vừa rút lấy cuốn hồ sơ vụ án này, trên đó đều là tài liệu về các vụ án chưa điều tra xong, nói cách khác, những vụ án này vẫn chưa phá được.

Đỗ Thành bỏ cuốn hồ sơ vụ án có bìa bằng giấy kraft xuống, đưa tay lấy hộp thuốc lá. Ngón tay dính đầy bụi và mặt bàn bóng như gương cọ vào nhau, phát ra những tiếng kèn kẹt khe khẽ.

Ông lau tay qua loa lên người, rút một điếu thuốc châm lửa. Cô nhân viên trẻ tuổi trong phòng quản lý hồ sơ ho một tiếng, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, mở cửa sổ ra.

Giá lạnh ủa vào, cuốn hồ sơ vụ án để trên bàn bị thổi loạn soạt. Cô nhân viên quản lý khẽ rung mình. Đỗ Thành thấy thế, vội dập tắt điếu thuốc lá, xin lỗi mấy câu liên tiếp rồi ra khỏi phòng hồ sơ.

Đi đến hành lang, Đỗ Thành ngẫm nghĩ một lát rồi bước về phía văn phòng đội cảnh sát hình sự.

Trương Chấn Lương đang ngồi ở cạnh bàn ăn mì ăn liền, thấy Đỗ Thành bước vào, vội đứng lên chào:

“Sư phụ, anh đến lúc nào thế, anh ăn chưa?”

“Chưa.” Đỗ Thành bỏ chiếc túi đeo chéo lên bàn, “Làm cho tôi một gói.”

“Làm sao để anh ăn cái này được.” Trương Chấn Lương cầm áo khoác lên, “Đi, hai chúng ta ra ngoài ăn cái gì ngon một tí.”

“Không cần.” Đỗ Thành ngồi phịch xuống ghế, lại châm điếu thuốc khi nãy lên, “Mì ăn liền là được rồi - gặp cậu nói chuyện một tí.”

Mười phút sau, hai người đàn ông, một già một trẻ, quay đầu vào nhau, nhồm nhoàm ăn món mì nóng hổi. Sau khi ăn xong, Trương Chấn Lương thu dọn vỏ hộp, Đỗ Thành lấy lọ thuốc trong túi ra, lấy ra hai viên uống với nước. Trương Chấn Lương lặng lẽ nhìn ông, lại rót một cốc nước nóng đặt trước mặt Đỗ Thành.

“Vào Cục kiểm tra hồ sơ rồi à?”

“Ừ.” Đỗ Thành để tập hồ sơ lên chiếc bàn giữa hai người, “Sao cậu phát hiện ra vụ án này?”

“Anh vẫn cứ cảm thấy là năm đó bắt nhầm người, nên em nghĩ, nếu đúng là hung thủ chưa sa lưới, thì hẳn ta có lẽ sẽ gây án lần nữa.” Trương Chấn Lương chỉ vào cuốn hồ sơ, “Kết quả là em phát hiện thấy cái này.”

Đỗ Thành nhìn anh, “Cậu có suy nghĩ gì?”

“Anh thôi đi! Lần này em không mắc lừa nữa đâu.” Trương Chấn Lương dựa người ra sau ghế, “Anh nói trước đi.”

Đỗ Thành mỉm cười, “Vụ án này đúng là rất giống với vụ cưỡng dâm giết người hàng loạt năm 90.”

Cưỡng dâm. Bóp cổ. Dùng vũ khí sắc bén chia xác. Túi nilon đen buộc chặt hình chữ thập, băng dính dán chặt miệng túi. Vết mảnh xác ở bốn nơi. Không lấy được vân tay hoặc dấu tích khác.

Đó giống hệt như thủ đoạn trong vụ án hai năm trước đó. Nhưng, trong lòng Đỗ Thành vẫn có một câu hỏi.

“Giống?” Trương Chấn Lương gõ vào cuốn hồ sơ, “Không chỉ là giống, mẹ kiếp, chính là tên hung thủ đó làm.”

Đỗ Thành không lên tiếng, châm một điếu thuốc lá, nhìn bìa cuốn hồ sơ về suy nghĩ.

“Nếu anh thấy được, em sẽ xin với Cục cho điều tra lại vụ án luôn.” Trương Chấn Lương hạ thấp giọng, “Em không quan tâm đến chuyện đả tội với ai, cục trưởng Đoàn cũng không chắc sẽ phản đối, dù sao các bậc lão thành cũng đã về hưu rồi, cho dù có mất mặt, cũng không phải là mất mặt ông ấy.”

Đỗ Thành lắc đầu: “Vẫn có điểm đáng ngờ.”

“Điểm đáng ngờ?”

“Thứ nhất, nếu cậu là hung thủ, nếu đã có kẻ chịu tội thay, cậu có mạo hiểm gây án lần nữa không?”

“Tên này là một thằng điên!” Trương Chấn Lương trợn mắt, “Gió bão qua đi rồi, hắn không kiềm chế được bản thân, xuống tay lần nữa, điều này rất bình thường mà.”

“Nếu cậu suy đoán chính xác, như vậy tại sao sau đó hai mươi năm, thành phố C không có vụ án nào giống như vậy xảy ra nữa?” Đỗ Thành thò hai ngón tay ra, “Đây là điểm đáng ngờ thứ hai.”

Trương Chấn Lương không nói được gì, ngây ra nhìn Đỗ Thành, một hồi lâu sau, bật ra mấy chữ: “Có điểm đáng ngờ thứ ba không?”

“Có.” Đỗ Thành giở cuốn hồ sơ ra, chỉ vào một trang, “Cậu xem chỗ này.”

Trương Chấn Lương vô thức nhìn theo, miệng đọc thành tiếng: “... Chỗ cắt không gọn, thành vết cắt có nhiều chỗ da bị rách...”

“Điều này nói lên cái gì?”

Trương Chấn Lương không trả lời, chằm một điều thuốc, nét mặt trở nên trầm trọng.

“Thủ đoạn cắt xác không thành thạo.”

“Đây là điểm đáng ngờ thứ ba.” Đỗ Thành gập cuốn hồ sơ lại, “Hai mươi ba năm trước, sau khi hung thủ gây án lần thứ tư, những vết cắt đều rất gọn, thành vết cắt nhẵn nhụi - tên khốn kiếp này đã rất thành thực nhuần nhuyễn khi chia xác rồi, không lẽ tay nghề lại kém đi hay sao?”

Trương Chấn Lương nghĩ ngợi một lát, bỗng run bắn lên.

“Sư phụ,” anh ngẩng đầu lên, sắc mặt bắt đầu trắng bệch ra, “Ý anh là?”

Đỗ Thành dựa người ra sau ghế, nhìn Trương Chấn Lương đầy ẩn ý.

Cả tết, Lạc Thiếu Hoa ở yên trong nhà đón hết cái tết cùng vợ con. Điều này khiến mối quan hệ giữa ông và Lạc Doanh được cải thiện rất nhiều. Con gái không còn sấm soi để ý xem ông đi đâu nữa, vào buổi sáng ngày mùng 8 tháng Giêng, hôm kết thúc kỳ nghỉ, Lạc Doanh thậm chí còn trả chìa khóa ô tô cho ông.

Lạc Thiếu Hoa đang bóc trứng gà cho cháu ngoại Hường Xuân Huy, nhìn thấy chìa khóa ô tô vớt trên bàn ăn, ngẩng đầu nhìn Lạc Doanh.

“Hôm nay con không đi ô tô à?”

“Không, chẳng có chỗ đỗ xe.” Lạc Doanh cụp mắt xuống, “Nếu bố ra ngoài thì cứ lấy mà đi.”

Dứt lời, cô liền xách túi lên, ra phòng sát cửa đi giày. Vừa ra khỏi cửa, lại quay lại, ném một tờ báo lên tủ giày.

“Bố ơi, báo ngày hôm nay.”

Lạc Thiếu Hoa đáp một tiếng, bỏ quả trứng gà bóc được một nửa xuống, đứng dậy đi ra cạnh tủ giày, mở báo ra xem.

Lạc Doanh nhìn vẻ chăm chú của ông, cảm thấy vừa nghi ngờ vừa buồn cười, nói giọng trách yêu: “Ông già này, cũng quan tâm đến đại sự quốc gia ghê nhỉ.”

Lạc Thiếu Hoa không đáp lời cô. Lạc Doanh bĩu môi về phía ông, đóng cửa đi làm.

Đứng xem xong trang đầu, Lạc Thiếu Hoa lại giờ đến mục thời sự trong vùng, sau khi xem xong một lượt, chắc chắn không có thông tin mình cần đọc, ông gấp tờ báo lại cẩn thận, rồi quay lại bàn ăn.

Đây là thói quen mới hình thành gần đây của ông, mỗi buổi sáng sớm, việc làm đầu tiên là đi xem báo sáng đã được đưa đến cửa nhà hay chưa. Lạc Doanh cảm thấy kỳ quặc, hỏi mấy lần, đều bị ông trả lời qua quýt cho xong. Kim Phượng vẫn không hề tỏ thái độ gì, chỉ để ý nét mặt Lạc Thiếu Hoa khi ông xem báo.

Sau bữa sáng, Lạc Thiếu Hoa rửa sạch bát đĩa, cho Kim Phượng uống thuốc, rồi lại giục cháu ngoại làm bài tập của kỳ nghỉ đông. Ông xem tivi một lúc, đi mấy vòng quanh phòng khách, cuối cùng ra ban công hút thuốc lá.

Không khí lạnh và trong lành, mặc dù vẫn còn thoảng mùi pháo đốt còn sót lại, nhưng, hơi thở của ngày tết đã không còn nữa. Sau những ngày vui tưng bừng ngăn ngủi, thành phố lại trở về với vẻ bận rộn, lo toan thường ngày. Cuộc sống lại chường ra bộ mặt lạnh lùng, giống như cái khí hậu giá lạnh này, mùa xuân ấm áp, hoa nở, vẫn chỉ là chuyện xa vời.

Con đường phía dưới tòa nhà sau mấy hôm yên ả vắng lặng, lại ồn ào tấp nập, thậm chí còn đông tắc thảm hại. Lạc Thiếu Hoa nhìn dây ô tô đang chầm chậm dịch chuyển, những tiếng còi từ chỗ này sang chỗ khác vang lên bên tai, càng lúc càng thấy bức bối bức rút.

Ông đóng cửa sổ lại, định quay vào phòng khách, vừa quay người, thì nhìn thấy Kim Phượng đang dựa người vào khung cửa, nhìn mình.

Lạc Thiếu Hoa ngạc nhiên: “Sao em lại ra ngoài? Gió to thế này, bị cảm lạnh thì làm thế nào?” Ông bước nhanh tới, ôm lấy vai Kim Phượng, đưa bà vào phòng khách.

Đờ bà ngồi xuống ghế salon, Lạc Thiếu Hoa định vào phòng ngủ lấy chăn len, nhưng bị Kim Phượng kéo lại.

“Thiếu Hoa,” Kim Phượng nhìn cánh cửa phòng ngủ phía bắc đang đóng chặt, chắc chắn là cháu ngoại không nghe thấy, “Mình nói chuyện một tí nhé.”

Lạc Thiếu Hoa bỗng đờ người ra, mấy giây sau, ông vẫn làm theo lời bà, ngồi xuống đối diện với bà.

Hai vợ chồng ngồi đối diện với nhau, bỗng chốc không biết nói gì, cuối cùng, vẫn là Kim Phượng lên tiếng phá vỡ sự im lặng trước.

“Mình đã sống cùng nhau ba mươi bảy năm rồi nhỉ?”

“Ừ - cưới năm 77.”

“Đúng thế, Lạc Doanh đã 36 tuổi rồi.” Kim Phượng mỉm cười, “Huy Huy cũng 11 tuổi rồi.”

“Sắp 12 đến nơi rồi.” Lạc Thiếu Hoa cũng bất giác mỉm cười, quay đầu nhìn căn phòng ngủ phía bắc, “Sau tháng tư.”

“Ừ. Bao nhiêu năm nay, công việc của anh bận rộn, nhưng vẫn chăm sóc hai mẹ con em chu đáo.” Kim Phượng đưa tay ra, xoa nhẹ lên đầu gối Lạc Thiếu Hoa, “Sức khỏe của em không tốt, làm anh vất vả.”

“Vợ chồng với nhau, nói những chuyện này làm gì?”

“Thực ra, em biết anh có tâm sự trong lòng. Đừng lo, em và Lạc Doanh có thể tự chăm sóc cho mình, cũng có thể nuôi nấng Huy Huy đầy đủ. Em đã làm anh vất vả bao nhiêu năm rồi...”

“Em nói cái gì thế hả?!” Lạc Thiếu Hoa đột ngột ngẩng đầu lên, nhận ra được ẩn ý trong lời Kim Phượng, “Em hiểu nhầm rồi...”

“Là anh hiểu nhầm rồi.” Nét mặt Kim Phượng bình tĩnh, “Em hiểu anh, thời gian trước anh bận, chắc chắn không phải là những việc vớ vẩn.”

Bỗng nhiên, khóe miệng Kim Phượng thoáng hiện một nụ cười tinh nghịch.

“Một ông già nhếch nhác như anh, ngoài em ra, còn ai thèm ngó đến anh?”

Lạc Thiếu Hoa ngớ ra, rồi lập tức cười khà khà, nhảy dựng lên, làm bộ định đánh, nhưng chỉ khẽ vỗ vào má Kim Phượng.

Kim Phượng vừa cười vừa tránh. Hai vợ chồng già ba mươi mấy năm, đùa nghịch ồn ào, khiến thằng cháu ngoại Hường Xuân Huy ở trong phòng ngủ thò đầu ra.

“Ông ngoại, bà ngoại, ông bà làm gì thế?”

“Không có gì, chúng ta đùa vui thôi.” Lạc Thiếu Hoa làm mặt hồ, nhưng không giấu được nụ cười, “Mau đi làm bài tập đi, nếu không mẹ cháu về sẽ xử lý cháu đấy.”

Hường Xuân Huy thè lưỡi, rụt vào trong phòng ngủ.

Lạc Thiếu Hoa quay người về phía Kim Phượng cười bảo: “Bà già rồi mà không nghiêm túc gì cả. Thấy chưa, để cháu ngoại cười cho chưa?”

Kim Phượng cười cười không nói gì, nhưng nét mặt lại trở nên trang trọng.

“Việc anh đang làm, có thể nói với em được không?”

Nụ cười trên mặt Lạc Thiếu Hoa biến mất, giây lát sau, ông lắc đầu, “Không được - ít nhất là không nói được bây giờ.”

Kim Phượng dường như đã chuẩn bị sẵn tâm lý về câu trả lời này, mặt bà không hề lộ ra vẻ thất vọng, “Việc này, rất quan trọng đối với anh?”

“Quan trọng.” Lạc Thiếu Hoa ngẫm nghĩ một lúc, lại nói thêm một câu, “Vô cùng quan trọng.”

“Có nguy hiểm không?”

“Không.” Lạc Thiếu Hoa cười cười, “Em quên là anh làm gì rồi à?”

“Ừ, em biết rồi.” Kim Phượng ngồi thẳng người, hai tay chống lên đùi, buông một tiếng thở dài, “Đi đi.”

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, “Hả?”

“Đi đi. Việc quan trọng đối với anh thì đi làm đi, nếu không trong lòng anh cứ nhấp nhồm bất an.” Kim Phượng cầm lấy chìa khóa ô tô, đưa vào tay Lạc Thiếu Hoa, “Em sẽ giải thích cho Lạc Doanh, anh cứ yên tâm, em sẽ trông nom Huy Huy, không sao đâu.”

Lạc Thiếu Hoa cầm chìa khóa ô tô, ngậy ra nhìn vợ, một hồi lâu sau, thần thờ nói: “Sau khi xong việc này, anh sẽ nói với em.”

“Vâng.” Trên mặt Kim Phượng vẫn là nụ cười bình thản, “Em đợi đấy.”

Trong quãng thời gian này, thành phố C mưa lạng gió dừng, ngoài những kẻ không may bị đưa đến bệnh viện vì uống rượu quá liều hoặc ăn uống vô độ ra, thì chỉ có mấy đứa trẻ con bị thương vì nghịch pháo. Không có ai bị mưu sát. Ma quỷ cũng đang đón tết.

Lạc Thiếu Hoa chỉ có thể nắm được tình hình những ngày này của thành phố C qua báo chí, vụ án ông quan tâm nhất không xảy ra, ít nhiều cũng làm ông có được chút an ủi. Vì vậy, lúc đi vào khu Vườn Trúc Xanh, bước chân ông không nặng nề như trước đây, thậm chí còn có vẻ nhàn tản tự tại.

Đi đến trước tòa nhà số 22, ông ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4. Vì là ban ngày, không thể nào xác định được trong phòng có người hay không. Lạc Thiếu Hoa ngẫm nghĩ một lát, quay người đi về phía tòa nhà đối diện.

Leo lên tầng 6, Lạc Thiếu Hoa đứng ở hành lang tòa nhà, lấy kính viễn vọng ra, nhòm về phía nhà Lâm Quốc Đống. Đồ đạc trong phòng vẫn như cũ, chỉ là bữa bãi hơn một chút. Chiếc máy vi tính xách tay để trên bàn làm việc, đang đóng. Lạc Thiếu Hoa dịch chuyển chiếc kính viễn vọng sang hai bên, không phát hiện thấy dấu hiệu có người hoạt động trong nhà.

Hắn đã đi ra ngoài?

Lạc Thiếu Hoa bỏ kính viễn vọng xuống, đầu mày nhú chặt, tâm trạng có phần thoải mái khi này đã gần như không còn nữa. Cho dù thế nào đi nữa, tên này không ở trong phạm vi giám sát của mình, vẫn không thể yên tâm được.

Ông dựa vào tường, châm một điếu thuốc. Qua quy luật hoạt động của Lâm Quốc Đống thời gian gần đây, chắc là hắn chỉ đi mua thức ăn thôi. Thế thì, hắn sẽ quay về trong vòng một tiếng đồng hồ. Có điều, Lạc Thiếu Hoa không biết hắn đã ra ngoài vào lúc nào, cho nên, việc có thể làm bây giờ là đợi.

Hút thuốc. Vận động cơ thể trong phạm vi hành lang nhỏ hẹp của tòa nhà. Thi thoảng uống một hộp nước nóng trong chiếc bình giữ nhiệt. Cứ cách hai mươi phút lại lấy kính viễn vọng quan sát động tĩnh trong nhà Lâm Quốc Đống. Nghe thấy phía dưới tòa nhà có tiếng người vọng tới, Lạc Thiếu Hoa cũng sẽ nấp ra phía sau cửa sổ, cẩn thận quan sát. Nhưng, cả nửa tiếng đồng hồ trôi qua rồi, mà nhà Lâm Quốc Đống vẫn rất yên ắng.

Lạc Thiếu Hoa bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình: Tên khốn kiếp này không lẽ ngủ rồi sao - hay là chết trong nhà rồi?

Mẹ kiếp, thế thì tốt quá. Lạc Thiếu Hoa nghĩ đến điều đó không hề cố tình có ác ý. Ông cử động đôi chân đã mỏi nhừ, ngẫm nghĩ giây lát, quyết định đi sang phía đối diện kiểm tra xem thế nào.

Lạc Thiếu Hoa đội chiếc mũ lông vũ cẩn thận, lại quấn chặt chiếc khăn quàng cổ, chỉ lộ ra mắt và mũi. Ông khoác chiếc túi đeo chéo lên người, lảng lảng đi xuống dưới tòa nhà, chầm chậm đi qua khoảng đất trống giữa hai tòa nhà, nghiêng ngó xung quanh một lát, rồi bước nhanh vào trong lối đi của đơn nguyên 4 tòa nhà số 22.

Vội vã leo lên tầng 5, Lạc Thiếu Hoa đã cảm thấy hơi thở bắt đầu hỗn hển. Ông đứng ở chiếu nghỉ một lúc, đợi cho tim đập bình thường trở lại, mới rón rén đi đến gần cánh cửa sắt của phòng 501, vạch mũ lên, áp sát tai lên cửa, nín thở.

Trong phòng vô cùng yên ắng, không có một tiếng động nào. Lạc Thiếu Hoa thẳng người dậy, im lặng nhìn cánh cửa sắt trước mặt. Nghĩ một lúc, ông quyết định mạo hiểm - đưa tay lên, nhẹ nhàng gõ mấy nhát lên cửa.

Gần như đồng thời, Lạc Thiếu Hoa quay nửa người lại, trong tư thế sẵn sàng chạy nhanh xuống tầng dưới. Nhưng, mấy giây trôi qua, trong phòng vẫn không có phản ứng gì.

Lạc Thiếu Hoa thở ra một hơi dài - Lâm Quốc Đống đúng là không ở nhà. Có điều, hơi thở đó nhanh chóng nghẹn lại nơi cổ họng ông.

Trong lòng ông, bỗng dấy lên một ý muốn không thể ngăn lại được: Bên kia cánh cửa, trông như thế nào?

Lâm Quốc Đống đang sống một cuộc sống thế nào?

Lạc Thiếu Hoa nhận ra, ngoài cảnh tượng phía trong ô cửa sổ bé tí ấy, ông không hề biết gì về cuộc sống hàng ngày của Lâm Quốc Đống. Hắn ăn gì, ngủ ở đâu, đọc sách gì, lướt những trang mạng nào, trong những đêm dài dằng dặc ấy, hắn yên giấc ngủ say, hay trằn trọc mất ngủ?

Đáp án ở ngay sau cánh cửa sắt.

Nhịp thở của Lạc Thiếu Hoa trở nên dồn dập. Nếu có thể hiểu được hết những điều này, có lẽ có thể đưa ra được một phán đoán đáng tin cậy nhất về hắn - hơn hai mươi năm bị nhốt, rốt cuộc đã thuần hóa Lâm Quốc Đống thành một người già ôn hòa, hay là chỉ làm cho hắn phải giấu đi bộ nanh vuốt sắc nhọn của mình?

Nếu chứng minh được kết quả phía trước, thì tất cả đã có thể kết thúc.

Lạc Thiếu Hoa không thể kiềm chế được nữa, lấy cái túi khoác trên vai xuống, ngồi xổm trên mặt sàn mở túi ra, lấy ra hai sợi sắt ở trong một chiếc hộp kim loại nhỏ.

Ông nhìn xung quanh, nhanh chóng cắm hai sợi sắt vào trong lỗ khóa. Nhưng, vừa chọc mấy nhát, ông đã nghe thấy có tiếng bước chân đều đều vọng tới từ phía dưới.

Lạc Thiếu Hoa dừng tay lại, chú ý lắng nghe. Rất nhanh chóng, tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn, xem ra không phải là người ở phía dưới tầng 4. Ông chờ thêm một tiếng, nắm sợi sắt trong tay, xách chiếc túi lên, định rời đi cái đã rồi tính.

Để chắc chắn an toàn, Lạc Thiếu Hoa quyết định đi xuống dưới tầng, nếu không, chẳng may người đó lại ở tầng 6 thì mình sẽ vô cùng khả nghi. Vừa đi xuống được nửa tầng, liền nhìn thấy một người đàn ông đang xách một chiếc túi nilon lớn, vừa hát vừa bước từng bước đi lên.

Trong khoảnh khắc, đầu óc Lạc Thiếu Hoa bỗng trống rỗng.

Lâm Quốc Đống mặc một chiếc áo lông vũ màu xám, quần nhung đen, giày da lót lông, đi ngang qua người Lạc Thiếu Hoa ngay trong hành lang. Hắn dường như đã ngẩng đầu lên nhìn Lạc Thiếu Hoa, lại dường như không.

Hắn vẫn ngân nga một khúc nhạc không thành giai điệu, không hề dừng lại, xen lẫn với tiếng túi nilon sột soạt, bỗng chốc nhồi đầy vào tai Lạc Thiếu Hoa.

Hai mươi ba năm nay, lần đầu tiên hai người tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy. Lạc Thiếu Hoa thậm chí có thể cảm thấy được lực truyền đến từ vai đối phương. Xuyên qua lớp áo, luồng sức đó vẫn tỏa ra cảm giác đen tối và thứ mùi tanh ngọt, như thể vẫn còn cảm giác dính nhớt, lắc kéo cơ thể Lạc Thiếu Hoa một cách rõ rệt.

Chưa đầy nửa giây sau, hai người lướt qua nhau ở bậc cầu thang, một người đi lên, một người đi xuống. Lạc Thiếu Hoa nhìn thẳng về phía trước, toàn thân cứng đờ, đi xuống tầng 4, nghe thấy tiếng chìa khóa vặn mở cửa vọng xuống từ phía trên đỉnh đầu. Ông cố gắng hết sức duy trì tư thế bước đi một cách máy móc, cho đến khi trước mặt hiện ra khoảng trống phía ngoài hành lang, bỗng cả cơ thể nhũn ra.

“Chính là hần...” Lạc Thiếu Hoa nghiêng răng nói với mình, cảm giác miệng đã khô rát, “Không sai được...”

Đợi đến khi chân hết run, ông gần như nhảy lên chạy, lao vào tòa nhà phía đối diện. Bước nhanh đến chỗ giám sát ở tầng 6, Lạc Thiếu Hoa thở hổn hển lôi chiếc kính viễn vọng ra, đứng im nhìn vào nhà Lâm Quốc Đống.

Thần sắc Lâm Quốc Đống bình thường, hành động cũng bình thường. Treo quần áo lên, pha trà, ngồi xuống trước máy vi tính, hút thuốc, mở máy vi tính ra. Hơi khác với bình thường một chút là, trong cái túi nilon hần mang về dường như không phải là đồ dùng hàng ngày, mà là một tập giấy in lớn, trông như một bản thảo gì đó.

Lâm Quốc Đống để tập bản thảo bên cạnh máy vi tính, chăm chú đọc một hồi, sau đó gõ rất nhanh trên bàn phím. Thi thoảng, hần cũng dừng lại, mở cuốn từ điển Anh - Hán rất dày ở bên cạnh ra, sau khi tra cứu, hần lại tiếp tục lặp lại động tác như vậy.

Sau khi quan sát hơn nửa tiếng đồng hồ, Lạc Thiếu Hoa nhận ra Lâm Quốc Đống đang dịch văn bản.

Cũng có nghĩa là, hần đã tìm được việc làm.

Biểu hiện của Lâm Quốc Đống cho thấy hai việc: Một là, hẳn không hề phát hiện ra Lạc Thiếu Hoa đang bám theo mình, chí ít là không nhận ra đối phương ở lối đi trong tòa nhà; thứ hai, hẳn đã thích nghi và quen với cuộc sống hiện đại, hơn nữa đã bắt đầu tìm cách duy trì cuộc sống như vậy.

Những dấu hiệu này cho thấy, bây giờ Lâm Quốc Đống chỉ là một người già muốn bình yên sống nốt những năm tháng còn lại.

Nhưng, Lạc Thiếu Hoa đã không thể tin vào phán đoán của mình được. Cuộc gặp gỡ khi này ở hành lang tòa nhà đã mang lại cho ông một cảm giác kích thích mạnh mẽ. Ông không sao phân biệt được rốt cuộc là mình đang chìm đắm trong ấn tượng xa xưa không thể thoát ra được, hay là ông vẫn giữ được khứu giác nhạy bén đối với cảm giác phạm tội. Cho dù thế nào đi nữa, Lạc Thiếu Hoa vẫn quyết định phải tiếp tục giám sát Lâm Quốc Đống. Bởi vì, bất cứ sự ngẫu nhiên hoặc phán đoán sai lầm nào cũng đều có khả năng dẫn đến bi kịch không thể cứu vãn nổi.

Thế là, Lạc Thiếu Hoa phục ở điểm giám sát đối diện với tòa nhà 22 đến chiều tối, cho đến tận lúc Lạc Doanh gọi điện thoại hỏi khi nào ông về nhà. Lúc đó, Lâm Quốc Đống đã ăn xong bữa tối đơn giản, trong khoảng thời gian này, ngoài rót trà, đi vệ sinh, hẳn gần như ngồi suốt trước máy vi tính, chăm chú tập trung dịch thuật văn bản đó. Có lẽ do tập trung tinh thần cao độ, thể lực của Lạc Thiếu Hoa đã đến giới hạn đỉnh điểm. Ngoài ra, ông cũng không muốn Lạc Doanh lại có cảm giác nghi ngờ quá đáng về mình một lần nữa, thế là, sau khi suy đi tính lại, Lạc Thiếu Hoa quyết định kết thúc việc giám sát ngày hôm nay.

Cái bóng tối mờ ở hành lang tòa nhà đối diện cuối cùng đã biến mất, cũng không thấy ánh sáng phản chiếu của mắt kính viễn vọng nữa. Lâm Quốc Đống chậm rãi nghiêng đầu, nhìn ô cửa sổ đen hun hút đó. Không một bóng người.

Hắn đứng dậy, nhanh chóng đi vào trong bếp. Qua ô cửa thông hơi nhỏ đó, có thể nhìn thấy một con đường ở phía ngoài khu dân cư. Hẳn nắp sau giá để đồ, chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa loạng choạng đi ra từ

khu dân cư, ngồi lên một chiếc xe Santana màu xanh sẫm ở ven đường, nổ máy, rời đi. Đèn đuôi xe màu đỏ sẫm loang loáng trên đường, cuối cùng hoàn toàn lặn vào trong màn đêm.

Bỗng nhiên Lâm Quốc Đống bắt đầu thở hỗn hển, thần kinh căng thẳng suốt cả buổi chiều, cuối cùng cũng được thư giãn. Hắn dựa người vào cái giá để đồ, lồng ngực phập phồng dồn dập. Giây lát, hắn lau những giọt mồ hôi túa ra trên trán, xiêu vẹo bước vào trong phòng.

Ánh đèn trong căn phòng dịu dịu, mùi mì ăn liền phảng phất trong không khí. Đó là bữa tối mà hắn vừa ăn xong. Nhớ lại dáng vẻ rất nghiêm túc, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra của mình lúc ăn mì ăn liền, Lâm Quốc Đống thầm thấy buồn cười. Sau đó, là nỗi oán hận sâu sắc.

Hắn lại ngồi xuống trước máy vi tính, ngậy ra nhìn văn bản hiển thị trên màn hình, những con chữ loạn xạ xếp thành hàng trong đó, vừa có tiếng Anh, lại vừa có tiếng Trung Quốc.

“What the fuck!”

“Thằng khốn kiếp! Thằng khốn kiếp!”

“Mày định ép tao đến lúc nào?!!!”

...

Đó chính là kết quả “làm việc” cả buổi chiều trên máy vi tính của Lâm Quốc Đống, hắn cố gắng hết sức giữ cho nét mặt bình thường, động tác thoải mái, nhưng hoàn toàn không thể tập trung nổi tinh thần để dịch bản thảo này. Nỗi hận thù trào lên trong lồng ngực đã chuyển hóa thành những câu từ hằn học, bị hằn gổ vào văn bản.

Hắn thở dài, không lưu mà đóng luôn trang đó lại, mở một văn bản trống mới.

Đây là công việc đầu tiên mà hắn có được sau khi ra viện. Trong cuộc phỏng vấn buổi sáng, nhìn hắn trong bộ quần áo tồi tàn, mái tóc hoa

râm, sếp của công ty dịch thuật đó sẫm soi nhiều lần, ánh mắt đầy vẻ chế giễu và nghi ngờ. Học lực cử nhân của một trường đại học danh tiếng vẫn có tác dụng, mặc dù chỉ đổi lấy được một bản hợp đồng thử việc “dịch thử một bản trước xem thế nào, nộp cho tôi trước 10 giờ sáng mai”.

Xem ra đêm nay phải thức trắng rồi, nếu không sẽ không thể hoàn thành công việc được. Mặc dù lương thấp, nhưng Lâm Quốc Đống cần công việc này. Không chỉ là để duy trì cuộc sống hiện tại, quan trọng hơn là, hẳn cần biết người đó là ai.

Buổi tối ngày 27 tháng 10 năm 1992, cái bóng ma lang thang trong bóng đêm của thành phố C đó, là ai?

Lâm Quốc Đống khẽ dụi mắt, lấy lại tinh thần, cầm một tờ văn bản lên, đọc từng chữ từng câu.

Đó là đơn dự thầu của một doanh nghiệp nhỏ, đầy những câu từ hoa mỹ mà không thực và những lời hứa phục vụ sáo rỗng nhạt nhẽo. Hẳn cố gắng hết sức chuyển dịch những con chữ vuông đó thành những từ đơn trong tiếng Anh, cho đến khi một câu hoàn chỉnh hiện ra trong đầu...

Bỗng nhiên, hẳn cầm quyển từ điển Anh - Hán dày cộp bên tay lên, ném mạnh về phía ô cửa kính!

Một tiếng động giòn tan vang lên, trên cửa kính xuất hiện mấy đường rạn ngang dọc cắt nhau, cuối cùng vỡ thành mấy mảnh.

Gió lạnh lập tức lùa vào, tấm rèm cửa bằng vải dày màu xám bị cuốn lên. Giữa khoảng màu xám đang bay lượn, Lâm Quốc Đống nhìn thấy gương mặt mình phản chiếu trong ô cửa kính vỡ, bộ mặt méo mó, mắt trợn lên giận dữ.

Chương 17: CÔ GÁI TRONG HOÀNG HÔN

Nhạc Tiêu Tuệ ngồi ở cạnh giường, nghịch chiếc điện thoại di động, ngón tay chuyển động nhanh thoăn thoắt trên màn hình.

“Lão Kỷ, tốc độ WIFI di động của ông rất tốt đấy. Có điều cái tên buồn cười quá - “Đầu lão Kỷ 60 tuổi”, ha ha.”

“Cũng tạm tạm, cháu chơi đi.” Kỷ Càn Khôn không để ý, đáp qua quýt, tâm trí vẫn để vào tập tài liệu dày cộp trước mắt.

Ngụy Quýnh đã tìm kiếm được một lượng lớn tài liệu về các vụ án giết người hàng loạt năm đó, tải về rồi in ra, đóng thành tập, để lão Kỷ tiện tìm hiểu.

Bây giờ đã có sự giúp đỡ của Trương Hải Sinh, Ngụy Quýnh đi lại thoải mái trong viện dưỡng lão. Mặc dù vẻ mặt Trương Hải Sinh thường cau có khó chịu, nhưng anh ta vẫn ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Kỷ Càn Khôn. Mọi nguyên do của nó, chỉ có Ngụy Quýnh biết.

Đây đã là lần thứ hai mang tài liệu đến cho lão Kỷ. Ông cụ đọc rất chăm chú, liên tục lấy bút đỏ chú thích vào trong tài liệu, thi thoảng dừng lại, thảo luận mấy câu với Ngụy Quýnh.

“Có những tư liệu không chi tiết, xác thực.” Kỷ Càn Khôn nhìn Nhạc Tiêu Tuệ đang vui đùa chơi điện thoại di động, nói khẽ, “Chắc là suy đoán chủ quan của dân mạng, thậm chí là những suy nghĩ vớ vẩn.”

“Vâng, cháu đã chọn lọc bớt một phần, những cái vô lý quá đã loại luôn rồi.” Ngụy Quýnh bỗng cười bối rối, “Ông không cần phải thế đâu, Nhạc Tiêu Tuệ biết chuyện của chúng ta.”

“Ồ?” Kỷ Càn Khôn ngạc nhiên nhướn mày lên, “Cháu nói cho cô bé rồi à?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh xấu hổ cào đầu, “Lúc đến thư viện trường tìm cuốn Tuyển tập vụ án, ông biết đấy... Cháu không biết nói dối.”

“Hóa ra là thế.” Lão Kỷ bĩu môi, “Ta còn đang lấy làm lạ, sao cháu lại dẫn cô bé đến.”

“Đừng có trốn ra một chỗ để nói xấu cháu đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ bỗng đột ngột lên tiếng, nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình điện thoại di động, “Cháu đang nghe đấy nhé.”

Kỷ Càn Khôn và Ngụy Quýnh đều bật cười.

“Đâu dám.” Kỷ Càn Khôn cười hì hì, gỡ kính xuống, “Có thêm một người là có thêm sức mạnh mà.”

“Cô ấy được việc lắm.” Ngụy Quýnh chỉ vào chồng tài liệu, “Rất nhiều thứ là cô ấy tìm thấy đấy ạ.”

“Thế thì cảm ơn cháu nhé.” Kỷ Càn Khôn quay qua phía Nhạc Tiêu Tuệ, “Thế, bạn Nhạc Tiêu Tuệ có cao kiến gì?”

Nhạc Tiêu Tuệ bỏ điện thoại di động xuống, mặt lộ vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

“Lão Kỷ, ông cho là năm đó họ bắt nhầm người thật ạ?”

Kỷ Càn Khôn ngó ra, đầu tiên ông cụ nhìn Ngụy Quýnh, Ngụy Quýnh cũng đang nhìn lại ông với ánh mắt nghi hoặc như vậy. Ngẫm nghĩ một lát, lão Kỷ nói: “Ta đã đọc rất nhiều sách về các sát thủ giết người hàng loạt - cả của trong nước và nước ngoài - tuổi gây án của loại người này hầu như đều là trước 40 tuổi, tính theo kết luận này, bây giờ hung thủ cũng là người tầm 60 tuổi, chưa đến mức đã chết rồi đâu nhỉ?”

“Được, chúng ta giả định hung thủ vẫn còn trên cõi đời này.” Nhạc Tiêu Tuệ một lần nữa tung ra một câu hỏi, “Như vậy, ông có chắc chắn là hãn vẫn sống ở trong thành phố này không ạ?”

Kỷ Càn Khôn lập tức không biết nói gì, nét mặt cũng trở nên rất khó coi.

“Cả Trung Quốc, 23 tỉnh, 5 khu tự trị, 4 thành phố trực thuộc trung ương, vô số huyện thị.” Nhạc Tiêu Tuệ xòe hai bàn tay ra, “Chúng ta đi tìm một người bằng cách nào?”

Căn phòng chìm trong yên lặng. Ngụy Quýnh liên tục đưa mắt ra hiệu cho Nhạc Tiêu Tuệ, ý bảo cô đừng làm Kỷ Càn Khôn quá xúc động. Nhưng cô gái không hề nhìn cậu, ánh mắt vẫn dõi lên mặt Kỷ Càn Khôn. Một lúc lâu sau, lão Kỷ khẽ cười, chậm rãi lên tiếng:

“Nói như vậy, ta đang làm một việc hoàn toàn không có khả năng thành công?”

“Cháu không có ý như vậy, lão Kỷ.” Nhạc Tiêu Tuệ cúi người về phía trước, đặt tay lên đầu gối ông cụ, “Chỉ là cháu thấy, ngoài biết được hung thủ là đàn ông ra, thực ra chúng ta không biết bất cứ điều gì khác về hắn.”

Lão Kỷ ngẫm nghĩ một lát, khó nhọc thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Thế, ông đã bao giờ nghĩ, tại sao hắn lại giết chết những người phụ nữ đó - và vợ của ông?”

Lão Kỷ đã hoàn toàn bị thu hút bởi cách nghĩ của Nhạc Tiêu Tuệ, “Ý của cháu là?”

“Họ nhất định sẽ có một vài điều đặc biệt hấp dẫn hung thủ.” Mắt Nhạc Tiêu Tuệ bỗng sáng rực, “Nếu chúng ta biết được những điều này, có lẽ sẽ có thể suy luận ngược xem hung thủ là người như thế nào.”

“Ý cậu muốn nói...”, Ngụy Quýnh xen vào, “Đặc điểm chung?”

“Đúng.” Nhạc Tiêu Tuệ quay màn hình điện thoại di động về phía họ, “Tớ cũng tìm kiếm được một vài tài liệu về bọn sát thủ hàng loạt, ví dụ như Jerry Brudos, người bị hại mà hắn chọn, đa số đều là những phụ nữ mang giày đẹp; Hay như Ted Bundy, hắn thiên về những phụ nữ tóc dài, mặc quần bò hoặc quần soóc.”

Ngụy Quýnh quay qua nhìn Kỷ Càn Khôn, do dự một lúc rồi lên tiếng hỏi: “Lão Kỷ?”

Kỷ Càn Khôn khẽ rùng mình, ánh mắt trở nên xa xăm, “Vợ ta để tóc dài, hôm xảy ra sự việc, mặc bộ váy liền vải hoa màu xanh trắng, giày cao gót màu bạc.”

Ánh mắt Nhạc Tiêu Tuệ hướng về phía Ngụy Quýnh, ra hiệu cho cậu đưa tập tài liệu trên đầu gối lão Kỷ cho cô. Ngụy Quýnh làm theo. Nhạc Tiêu Tuệ tháo chiếc kẹp giấy trên tập tài liệu ra, lật mở một lúc, chọn ra tài liệu về vụ án Phùng Nam bị hại, sau đó chia số còn lại thành ba phần.

“Phân công hợp tác nhé.” Cô đưa hai phần trong số đó cho Kỷ Càn Khôn và Ngụy Quýnh, “Chúng ta thử xem xem, những người phụ nữ đáng thương này rốt cuộc có những điểm chung nào.”

Tài liệu của ba vụ án, ba người mỗi người xem một tập, Nhạc Tiêu Tuệ còn chuẩn bị một cuốn sổ ghi chép để tiện ghi lại. Nhưng, sau khi nghiên cứu một hồi lâu, trên cuốn sổ ghi chép chỉ có mấy dòng chữ:

Nữ, 27 - 35 tuổi.

Thân hình tương đối chuẩn.

Mất tích vào ban đêm.

Bỗng chốc, mọi người đều có phần nản chí, nhìn cuốn sổ ghi chép chỉ có lèo tèo mấy chữ không nói gì. Kỷ Càn Khôn ngẫm nghĩ một lát, lại bổ sung thêm một câu:

Bị hại lúc chỉ có một mình.

Nhạc Tiêu Tuệ ghé lại xem, lại ngẩng đầu nhìn Kỷ Càn Khôn.

“Ta đã tham dự phiên xét xử. Theo suy đoán của cảnh sát, gã chỉ chọn những người phụ nữ đi bộ một mình vào buổi tối.” Lão Kỷ né tránh ánh mắt của Nhạc Tiêu Tuệ, ngón tay run run châm một điếu thuốc, “Sau

khi lửa người bị hại lên ô tô, dùng vũ khí không sắc bén đánh vào đầu, sau đó cường dâm, giết hại.”

Ngụy Quýnh khẽ thở dài một tiếng, đặt tay lên vai Kỷ Càn Khôn, khẽ vỗ một cái.

Nhạc Tiêu Tuệ cup mắt xuống, viết vào cuốn sổ ghi chép: Biết lái xe.

“Xem ra, tài liệu có trong tay cảnh sát nhiều hơn, toàn diện hơn.” Nhạc Tiêu Tuệ gấp cuốn sổ ghi chép lại, “Nếu mà kiếm được thì tốt.”

“Nói thì dễ!” Lão Kỷ lắc đầu, “Huống hồ đã bao nhiêu năm trôi qua rồi.”

“Nghĩ cách xem.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ nhẹ nhàng, “Vụ án cũ từ nhiều năm trước, biết đâu lại dễ hơn.”

Đang nói, bỗng điện thoại di động của Nhạc Tiêu Tuệ đổ chuông. Cô cầm lên bắt máy. Đối phương dường như đang ở một chỗ rất âm ỉ, giọng nói rất cấp thiết. Nhạc Tiêu Tuệ chỉ “vâng”, “à”, đơn giản đáp lời, nhưng nét mặt càng lúc càng nghiêm trọng.

Cuối cùng, cô hỏi một câu: “Ở đâu? Vâng, cháu biết rồi”, rồi ngắt điện thoại.

Nhạc Tiêu Tuệ quay người về phía Kỷ Càn Khôn, vẻ mặt có lỗi, “Cháu xin lỗi, lão Kỷ, cháu có chút việc, phải về trước đây.”

“Không sao.” Lão Kỷ vội cúi người, “Cháu cứ bận việc của mình đi. Cháu đồng ý đến giúp, ta đã rất cảm ơn rồi.”

“Ngoài ra,” Nhạc Tiêu Tuệ chỉ vào Ngụy Quýnh, “Cậu ấy phải đi với cháu.”

Sau khi lên xe taxi, Nhạc Tiêu Tuệ chỉ nói một câu “Xin lỗi, phải nhờ cậu giúp một việc”, sau đó không nói gì nữa, cứ chống tay lên cằm, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Thực ra, họ sẽ đi đến đâu, và nội dung cụ thể của “giúp một việc” là gì, Ngụy Quýnh đều không hề quan tâm. Điều khiến cậu tò mò là sự nhiệt tình bất ngờ của Nhạc Tiêu Tuệ đối với vụ giết người hàng loạt này. Cậu vẫn không sao quên được ánh sáng lóe lên trong mắt Nhạc Tiêu Tuệ khi cậu lấp bắp nói ra việc lão Kỷ nhờ ở lối hành lang thư viện trống trải đó. Ngụy Quýnh từ lâu đã biết Nhạc Tiêu Tuệ không phải là một cô gái đơn giản. Nhưng biểu hiện của Nhạc Tiêu Tuệ đối với sự việc này, đã không thể giải thích là “cảm thấy bị kích thích” được nữa.

“Ừ, tớ giúp cậu và ông cụ cùng điều tra nhé.” Dứt lời, cô liền chạy nhanh như bay quay lại phòng đọc, xem kỹ từng dãy giá sách.

Ngụy Quýnh vẫn còn nhớ dáng vẻ của cô lúc ấy. Không cho phép nói thêm điều gì, dứt khoát và kiên quyết.

Nghĩ đến đó, Ngụy Quýnh lại nhìn Nhạc Tiêu Tuệ. Cô gái dường như đang suy nghĩ điều gì, nét mặt vừa buồn bã oán trách, vừa mệt mỏi. Điều này kéo suy nghĩ của Ngụy Quýnh trở về với hiện thực, làm cậu bắt đầu thầm lo lắng, vì Nhạc Tiêu Tuệ bảo cậu giúp một việc, rõ ràng không phải là việc khiến cho người ta vui vẻ.

Chiếc xe taxi nhanh chóng đi vào khu vực nội thành, khoảng nửa tiếng sau, đỗ ở trước cửa một nhà hàng trên đường Vĩnh An. Nhạc Tiêu Tuệ trả tiền xe, ra hiệu cho Ngụy Quýnh đi theo cô.

Mặt tiền nhà hàng không rộng, chủ yếu kinh doanh đồ ăn Tứ Xuyên. Qua tầng cấp trang trí nội thất bên trong, có thể thấy nhà hàng này thuộc mức tiêu dùng vừa và thấp. Nhạc Tiêu Tuệ đi phía trước, xuyên qua gian sảnh gần như đầy chật khách, đi thẳng vào một phòng riêng. Một người đàn ông trung niên đợi ở cửa phòng riêng, nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ, vội bước ra đón.

“Ái chà, Tiêu Tuệ, cuối cùng cháu cũng đến rồi.”

Nhạc Tiêu Tuệ chỉ khẽ gật đầu, đi qua người ông ta, đẩy cửa bước vào trong.

Bên trong gian phòng riêng còn có sáu người, đều là đàn ông, độ tuổi tầm trên dưới 50. Một người đàn ông mặc áo len màu vàng nâu nhạt quay lưng về phía cửa, đang nói rất to, một tay liên tục gõ lên bàn. Năm người đàn ông còn lại chen chúc ngồi ở phía bên kia chiếc bàn tròn, nét mặt vừa bất lực vừa chán ngán.

Ngụy Quýnh vừa bước vào cửa, liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, đồng thời phía dưới chân vọng tới những âm thanh lạ. Cậu cúi đầu nhìn xuống, trên sàn là một bãi lộn xộn, cốc và đĩa thức ăn bị ném vờ lăn trong thức ăn thừa, như thể có người đã hất cả đĩa lòng lợn sốt xuống đất.

Nhạc Tiêu Tuệ cau mày bước về phía người đàn ông đang to tiếng, vỗ vào vai ông ta, “Bố, về thôi.”

Nhưng người đàn ông đột ngột hất tay, đập mạnh vào người Nhạc Tiêu Tuệ.

“Con mặc kệ bố, bố phải nói với bọn họ cho ra nhẽ...”

Một người đàn ông trung niên phía đối diện đứng lên, “Nào! Ông Nhạc, đừng có đánh con!”

“Không sao đâu ạ.” Nhạc Tiêu Tuệ vừa xoa chỗ đau, vừa nở nụ cười vẻ có lỗi với những người đàn ông phía đối diện, “Áo của bố cháu đâu ạ?”

Rất nhanh chóng, một chiếc áo lông vũ màu đen được ném qua. Nhạc Tiêu Tuệ khoác chiếc áo lông vũ lên người người đàn ông, quay ra nói khẽ với Ngụy Quýnh: “Nào, giúp tớ dìu ông ấy.”

Ngụy Quýnh làm theo. Vòng ra phía trước người đàn ông, lúc này cậu mới nhìn rõ mặt của đối phương - gầy gò, râu ngắn và cứng, nếp nhăn đầy mặt, đỏ rục một cách bệnh tật - nhìn một cái liền nhận ra ngay là kết quả của việc nghiện rượu trong khoảng thời gian dài.

Không biết là do hơi rượu bốc lên, hay là do gào thét quá to nên kiệt sức, người đàn ông nhắm mắt lại, dựa vào ghế liên tục thở hỗn hển.

Ngụy Quýnh rất khó nhọc mới đỡ được ông ta dậy, miễn cưỡng lôi ông ta ra khỏi căn phòng.

Phía sau lưng họ, Nhạc Tiêu Tuệ liên tiếp xin lỗi những người đàn ông. Cuối cùng, họ đã đi ra khỏi nhà hàng, người đàn ông trung niên đó theo ra cùng họ.

Suốt dọc đường, người đàn ông trung niên không ngớt oán thán:

“Tết nhất mà, mấy ông già chúng tôi muốn tụ tập một tí. Cháu cũng biết bố cháu rồi đấy, uống rượu vào cứ như biến thành người khác, cho nên mới không gọi ông ấy. Ai mà biết được ông ấy lại tự tìm đến, vào một cái là uống luôn, uống vào là chửi, chửi xong lại đập...”

Nhạc Tiêu Tuệ vâng vâng dạ dạ đáp lời, khó nhọc đỡ lấy vai bố. Ra đến bên đường, người đàn ông trung niên bảo “Chăm sóc bố cháu cẩn thận nhé” rồi quay trở lại. Nhạc Tiêu Tuệ và Ngụy Quýnh dìu người đàn ông mềm oặt như bún, vẫy tay gọi taxi.

Có mấy chiếc taxi dừng lại, nhưng vừa nhìn thấy người đàn ông say mềm, đều từ chối không chở. Cuối cùng, Nhạc Tiêu Tuệ bảo Ngụy Quýnh dìu người đàn ông nấp ra sau một gốc cây, còn mình đứng ra cạnh đường để gọi xe. Rất nhanh chóng, một chiếc taxi dừng lại, Nhạc Tiêu Tuệ mở cửa xe, cho nửa người ngồi vào ghế lái phụ rồi mới vẫy tay bảo Ngụy Quýnh đưa người đàn ông tới.

Lái xe taxi không kịp chuẩn bị, vì vậy, mặt hăm hăm suốt dọc đường, đồng thời nói đi nói lại là nếu người đàn ông mà nôn ra xe thì phải trả thêm tiền xe. Để nhanh chóng chở xong chuyến đen đủi này, lái xe cho xe phóng nhanh vun vút. Tuy nhiên, xe phóng nhanh, đổ gấp, vào cua đột ngột, khiến cho người đàn ông cuối cùng không thể kiềm chế được nữa, nôn thốc nôn tháo.

Cuối cùng cũng đến nơi, Ngụy Quýnh kéo người đàn ông đã say mềm không còn biết gì nữa bước ra khỏi chiếc taxi nồng nặc mùi hôi chua. Lái xe vừa lớn tiếng chửi, vừa mở cửa sổ cho thoáng gió, cuối cùng đòi thêm năm mươi tệ tiền xe, rồi mới tức giận rời đi.

Nhà Nhạc Tiêu Tuệ ở tầng 4. Khoảng cách này, đối với Nhạc Tiêu Tuệ và Ngụy Quýnh đang phải dìu một người say, là một quãng đường gian nan dài dằng dặc. Khó khăn lắm mới lôi được ông ta lên tầng 4, vào phòng, đặt lên ghế salon, Ngụy Quýnh đã mệt bỏ hơi tai, toàn thân mỏi nhừ, mồ hôi đầm đìa.

Nhạc Tiêu Tuệ cũng thở hổn hển. Cô bảo Ngụy Quýnh nghỉ một lát, còn mình vào bếp đun nước nóng. Sau đó, nửa ấm nước nóng dùng để pha trà, nửa ấm còn lại, cô dùng để làm nóng khăn mặt, lau sạch các thứ nôn ở đây đầu đầy mặt bố.

Động tác của cô nhanh nhẹn, nét mặt bình thản, dường như đã rất quen với việc chăm sóc sau khi bố uống say. Không biết Nhạc Tiêu Tuệ đã mất bao lâu, mới có thể làm được cái việc khiến người ta ngao ngán này một cách thuần thục như vậy. Ngụy Quýnh thấy xót xa trong lòng, nhưng không biết có thể giúp cô làm gì, đành yên lặng nhìn cô.

Nhạc Tiêu Tuệ cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú của cậu, quay đầu lại, mỉm cười, mặt đầy vẻ có lỗi. Ngụy Quýnh vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác, quan sát căn phòng.

Một phòng khách, hai phòng ngủ, diện tích không lớn, đồ gỗ và các đồ trang trí cũng không thời thượng, có thể nhận ra, đều là những đồ đã sử dụng rất lâu rồi. Có điều, trong phòng cũng sạch sẽ ngăn nắp, qua những chi tiết nhỏ có thể cảm nhận được là có một cô gái trẻ đang sống ở đây. Ví dụ như, chiếc lọ hoa nhỏ trên bàn ăn, chiếc đồng hồ báo thức hình Doremon, và chiếc gối ôm có hình gấu Winnie.

Nhạc Tiêu Tuệ đã lau sạch sẽ cho bố, thay quần áo bẩn trên người ông, rồi cho ông uống nửa cốc trà, sau đó đắp cho ông chiếc chăn len. Người đàn ông nhanh chóng ngáy vang như sấm. Cô gái thì đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Năm phút sau, cô thay bộ đồ ở nhà bước ra, tóc đã buộc ra sau gáy kiểu đuôi ngựa. Cạnh chân cô, một chú mèo lông xám yên ắng xuất hiện.

“Để nó chơi với cậu.” Nhạc Tiêu Tuệ cười hì hì nói. Tiếp đó, cô ôm quần áo bẩn của bố chui vào trong nhà vệ sinh. Rất nhanh chóng, tiếng nước chảy ào ào vọng ra.

Chú mèo chậm rãi đi đến trước mặt Ngụy Quýnh, ngẩng đầu lên, quan sát cậu đầy vẻ hiếu kỳ, hai mắt ánh lên màu xanh.

Ngụy Quýnh cúi người xuống, đưa tay ra đùa với nó, đầu tiên con mèo cảnh giác lùi lại một bước, sau đó cẩn thận hít hít ngón tay cậu. Dường như cảm thấy cậu an toàn, con mèo liền dụi cái đầu nhỏ lại, chậm rãi cọ vào lòng bàn tay cậu, mắt lim dim.

Ngụy Quýnh hỏi với vào trong nhà vệ sinh: “Nó tên là gì?”

Tiếng nước tạm ngừng lại.

“Hạt Đậu Nhỏ.” Dứt lời, tiếng nước lại vang lên.

“Ồ, mày tên là Hạt Đậu Nhỏ.” Ngụy Quýnh cảm giác thấy bộ lông mềm mại trong lòng bàn tay, tê tê, buồn buồn, khiến người ta lười biếng và dễ chịu, “Hạt Đậu Nhỏ, chào mày nhé.”

Con mèo dường như hiểu được lời của Ngụy Quýnh, nó ngừng cọ vào tay cậu, ngồi ngay ngắn, chăm chú nhìn cậu một lúc, vẫy đuôi mấy nhát rồi nhảy phốc lên đầu gối cậu.

Những bàn chân nhỏ có lớp thịt đệm giẫm lên đùi, cảm giác rất kỳ diệu. Con mèo quay mấy vòng trong lòng Ngụy Quýnh, chọn một vị trí thích hợp nhất, vươn người, nằm xuống một cách thoải mái.

Gần như là bản năng, lúc con mèo nằm ra đùi, Ngụy Quýnh liền đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên lưng nó. Con vật nhỏ rõ ràng là rất hưởng thụ, nhanh chóng ngủ say.

Cánh cửa phòng vệ sinh mở ra, Nhạc Tiêu Tuệ xắn cao tay áo, vừa vẩy nước trên tay vừa bước ra.

“Chà! Hạt Đậu Nhỏ thích cậu đấy.”

“Suyt.” Ngụy Quýnh đưa tay ra dấu yên lặng, khẽ hỏi: “Cái con ở trạm cứu trợ?”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ ngồi đối diện với Ngụy Quýnh, cũng thò tay ra vuốt ve Hạt Đậu Nhỏ. Chú mèo càng khoan khoái, bắt đầu cất tiếng ngáy.

“Lấy trộm ra đây, hì hì.” Cô gái nháy mắt với Ngụy Quýnh, “Anh chàng này cũng không rời tớ ra được.”

“Cậu giỏi thật đấy.” Ngụy Quýnh cười.

“Nó có bệnh ngoài da, người ở trạm cứu trợ không chữa trị cẩn thận.” Nhạc Tiêu Tuệ khẽ vuốt trán con mèo nhỏ, “Tớ mang nó về nhà nửa tháng là chữa khỏi được luôn.”

Người đàn ông trên ghế salon bỗng bật ra những tiếng kêu hét mơ hồ không rõ. Ngụy Quýnh giật bản mình. Con mèo nhỏ trong lòng cũng ngẩng đầu lên, nhưng Nhạc Tiêu Tuệ không hề quay đầu lại, mặt rất bình thản.

Người đàn ông lật người, chặc chặc lưỡi, tiếp tục ngủ rất say.

“Không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ cười với Ngụy Quýnh, “Lần nào uống nhiều cũng ăm ỉ một trận.”

“Ồ - mẹ cậu đâu?” Ngụy Quýnh nhìn ngó xung quanh, “Không ở nhà?”

“Ha ha, bà ấy mất rồi.”

Ngụy Quýnh ngớ ra, bàn tay đang vuốt ve con mèo cũng dừng lại, một lúc sau, mới ngơ ngác nói: “Tớ xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Nét mặt Nhạc Tiêu Tuệ rất thoải mái, “Mẹ tớ mất từ khi tớ còn chưa được một tuổi, cho nên tớ không có ấn tượng gì về mẹ, cũng chưa đến mức buồn lắm.”

Cô đứng dậy, “Chắc cậu đói rồi nhỉ? Tớ đi nấu cơm.”

“Không phải phiền phức thế đâu.” Ngụy Quýnh cẩn thận bế con mèo trên đầu gối lên, “Tớ cũng phải về rồi.”

“Cậu cứ ngồi yên ở đó đi.” Nhạc Tiêu Tuệ ẩn vai cậu xuống không cho phản đối, “Loáng một cái là xong thôi. Hôm nay cậu đã giúp tớ, cũng phải cảm ơn tí chứ.”

Tiếng lách cách vang lên trong phòng bếp. Ngụy Quýnh ngồi ở đúng vị trí có thể quan sát được Nhạc Tiêu Tuệ đang nấu nướng trong bếp. Cô gái thoăn thoắt lấy các loại thức ăn từ trong tủ lạnh ra, rửa đông, gọt vỏ, cắt thái, rửa sạch. Nét mặt rất chăm chú, mặt ửng hồng lên vì bận rộn, dần dần, đầu mũi cũng lấm tấm mồ hôi. Một lọn tóc trên trán rủ xuống, chốc chốc cô lại vuốt ra sau tai. Sau đó, theo nhịp động tác của cô, lại rơi xuống bên má. Thỉnh thoảng, cô cũng quay đầu lại, mỉm cười với Ngụy Quýnh đang ngồi thanh thoi ở phòng khách. Mỗi lúc như vậy, Ngụy Quýnh đang chăm chú ngắm nhìn cô gái, lại bối rối đưa mắt nhìn đi chỗ khác, giả vờ vuốt ve con mèo trên đầu gối.

Mười mấy phút sau, mùi thơm càng lúc càng ngào ngạt từ trong bếp bay ra. Hạt Đậu Nhỏ khịt khịt mũi, mở to mắt. Nó vươn mình một cái rõ dài trong lòng Ngụy Quýnh, nhẹ nhàng nhảy xuống, dựng đuôi lên chạy vào trong bếp.

Nhạc Tiêu Tuệ đang thái một thanh Lạp Xưởng, thấy nó chạy vào, cười hì hì nói với nó: “Mày dậy rồi hả, con mèo tham ăn này?”

Cô nhón một miếng Lạp Xưởng, khom người, đưa đến bên miệng nó. Con mèo ngửi ngửi rồi há mồm ngoạm lấy, ăn một cách vui vẻ.

Ngụy Quýnh phúi lông mèo trên người, ngắm nghĩ một lát, rồi cũng đứng dậy đi vào trong bếp.

“Có gì cần giúp không?” Ngụy Quýnh dựa vào cạnh cửa bếp, nhìn các loại bán thành phẩm đang bày trên mặt bếp, “Ồi trời! Sao cậu làm nhiều thế?”

“Có gì đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ nói nhẹ nhàng, “Cậu đi ra đi, ở đây bữa bọn thế này.”

Nói rồi, cô nhắc một con cá lù đuôi vàng đã tẩm bột mì, cho nó trượt theo thành chảo vào giữa dầu nóng. “Xèo” một tiếng, khói dầu màu xanh bốc lên.

Nhạc Tiêu Tuệ thành thực cầm chiếc xẻng gỗ lật mặt con cá, quay người nhìn Ngụy Quýnh vẫn đang đứng ở cạnh cửa.

“Thực sự muốn giúp thì bóc mấy nhánh tỏi đi.”

Chàng trai ngoan ngoãn làm theo, ngồi xổm bóc tỏi bên cạnh thùng rác. Cô gái đứng trước bếp ga, chiếc xẻng gỗ trong tay lật đảo thoăn thoắt, chốc chốc lại bỏ các loại gia vị vào trong chảo nóng rẫy. Hai người đều im lặng không nói gì, lặng nghe tiếng ù ù phát ra từ chiếc máy hút mùi. Một con mèo chui ra chui vào qua chân họ, ngẩng đầu, hưng phấn khịt khịt mũi. Người đàn ông đang ngủ say trong phòng lại trở mình, lẩm bẩm mấy câu, rồi ngủ tiếp.

Bữa tối nhanh chóng được dọn ra bàn. Cá lù đuôi vàng sốt, súp lơ xanh xào, cánh gà Coca, lạp xường bày lẫn với trứng bắc thảo, lại còn canh sườn nấu bí xanh.

“Có uống chút rượu không?” Nhạc Tiêu Tuệ vừa bày bát đĩa vừa hỏi.

“Không cần đâu.”

“Ừ, thế thì uống cái này.” Nhạc Tiêu Tuệ lấy hai lon Sprite trong thùng giấy cạnh tủ lạnh ra, “Trong nhà có rất nhiều loại rượu, nhưng tớ không thích.”

Ngụy Quýnh nhìn chiếc ghế salon sau lưng, “Có cần gọi chú dậy không?”

“Không cần đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ mở lon nước có ga, để trước mặt Ngụy Quýnh, “Để phần cho ông ấy rồi, đợi ông ấy tỉnh dậy rồi ăn sau.”

Khi ăn cơm, Nhạc Tiêu Tuệ rất ít nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng đùa với con mèo đang quanh quẩn bên chân. Đây là lần đầu tiên Ngụy Quýnh một mình ăn cơm với con gái, không biết nên nói gì, đành cầm cúi ăn. May mà Nhạc Tiêu Tuệ nấu ăn rất khéo, Ngụy Quýnh ăn say sưa, loáng một cái, đã hết bát cơm. Thấy cậu ủng hộ như vậy, Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười suốt, đứng dậy lại đơm thêm cho cậu một bát nữa.

Sắc trời tối dần. Trong phòng, ngoài một chiếc đèn treo phía trên bàn ăn, không còn ánh sáng nào khác. Ngụy Quýnh chốc chốc lại nhìn chiếc ghế salon trong bóng tối, người đàn ông chỉ còn những đường nét mơ hồ, không hề có dấu hiệu thức giấc - điều này khiến cậu yên tâm hơn.

“Đang lo là nên giới thiệu về mình thế nào à?” Nhạc Tiêu Tuệ nhận ra tâm tư của cậu, “Cứ nói thật thôi, bạn học của tớ.”

“Thì đúng thế.” Ngụy Quýnh cười bối rối, “Có điều, chắc là chú không muốn tớ xen vào việc này đâu nhỉ?”

“Không sao.” Nhạc Tiêu Tuệ gấp một chiếc cánh gà cho cậu, “Cho dù ông ấy có tỉnh dậy cũng không nhớ được chuyện lúc này đâu.”

Ngụy Quýnh ồ một tiếng, tiếp tục cầm cúi và cơm. Mấy giây sau, cậu bỗng nhận thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang chăm chú nhìn mình, bất giác ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt cô gái.

“Này, tớ bảo,” mắt Nhạc Tiêu Tuệ ánh lên nụ cười, “Cậu sợ bố tớ hiểu nhầm là bạn trai tớ chứ gì?”

Ngụy Quýnh đang ngậm miếng cơm trong mồm, liền đỏ bừng mặt.

Ăn cơm tối xong, Nhạc Tiêu Tuệ thu dọn bát đĩa, mang vào bếp rửa. Ngụy Quýnh thấy cứ ngồi không uống trà thì rất ngại, cũng theo vào giúp cùng. Một người rửa bát đĩa, một người lấy khăn lau khô. Hai người cùng phối hợp, loáng một cái căn phòng bếp đã thay một bộ mặt mới. Nhạc Tiêu Tuệ lại giặt sạch tất cả số giẻ lau và khăn lau bát, mang ra phơi ngoài ban công. Ngụy Quýnh vào toilet đi vệ sinh, lúc ra ngoài, cậu nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang đứng ở ban công.

Cậu bước tới, đứng cạnh cô gái.

“Đang nhìn gì thế?”

Nhạc Tiêu Tuệ hát hàm về phía trước, “Kìa.”

Ở rất xa phía ngoài cùng của thành phố, mặt trời đang từ từ biến mất sau đường chân trời. Cả nửa bầu trời được nhuộm một màu đỏ rực rỡ như màu máu, phía dưới thì nhạt dần, từ màu cam, sang màu vàng tươi, vàng nhạt, cho đến một màu xám đen nơi những tòa nhà và đường phố.

Trước khi hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, thành phố này đang giãy giụa cố gắng phô ra nét rực rỡ nhiều màu và phồn vinh lúc ban ngày.

Nhạc Tiêu Tuệ yên lặng nhìn mặt trời lặn, gương mặt căng mịn được dát một lớp màu vàng nhạt, mỗi cọng lông tơ đều gần như trong suốt. Đáy mắt cô có hai đốm lửa đang cháy sáng, những chỗ còn lại đều sâu thẳm như đại dương.

Một lúc lâu sau, cô khẽ buông một hơi thở dài, đưa tay sờ lên cái giá để đồ, rất nhanh, lấy ra một bao thuốc Trung Nam Hải từ phía sau bồn hoa.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Ngụy Quýnh, Nhạc Tiêu Tuệ rút ra một điếu thuốc và chiếc bật lửa, thành thực châm lửa, rít sâu một hơi.

Khoảnh khắc chiếc bật lửa bùng cháy, hai đốm sáng trong mắt cô biến thành ngọn lửa chập chờn. Ngay sau đó, hoàn toàn biến mất.

Mặt trời lặn xuống. Đại dương màu đen dâng đầy những con sóng im lặng.

“Trước đây ông ấy không như vậy.” Thoáng có hơi nước trên người Nhạc Tiêu Tuệ, giọng xa xôi và hun hút, như thể vọng đến từ một nơi rất xa, “Tớ vẫn còn nhớ, khi tớ nằm trong chiếc củi, ông ấy và mẹ sẽ lần lượt chơi đùa với tớ. Có lúc, một mình ông ấy đến. Gương mặt trẻ

trung, tròn đầy, căng bóng, còn có cả cảm giác ngón tay véo lên mặt tớ. Có một hôm, cả hai người đều không đến...”

Ngụy Quýnh không nói gì, yên lặng nhìn cô gái trong sắc đêm, và điều thuốc lá lúc sáng lúc tối trên môi cô.

Con mèo lẳng lẳng chạy tới, áp vào chân Nhạc Tiêu Tuệ, quần quýt không rời.

“Tớ nằm suốt cả ngày. Đói, lạnh, sợ hãi.” Nhạc Tiêu Tuệ cúi đầu, lấy mu bàn chân khẽ vuốt ve bụng con mèo, “Tớ không làm gì được, chỉ biết khóc, hoặc ngủ. Lúc rất muộn, ông ấy trở về, một mình.”

Con mèo cuộn mình lại một cách thoải mái, nằm lên chân cô gái.

“Mẹ cậu...”

“Thực ra, tớ thường xuyên cảm thấy những chuyện đó đều là ảo giác của tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ khẽ cười, “Lúc đó tớ còn chưa đầy một tuổi, không thể nhớ được những điều đó. Nhưng tớ biết rất rõ, bắt đầu từ hôm đó, mọi thứ đều khác.”

Cô ngậm điều thuốc ở miệng, hai tay đưa ra phía sau gáy, gỡ đuôi tóc đã bị lỏng ra, rồi lại buộc lại.

“Chỉ có gương mặt của một mình ông ấy xuất hiện ở bên cũi. Càng ngày càng gầy, càng ngày càng thô ráp, càng ngày càng lo lắng.” Cô gái phả khói thuốc vào bầu trời đêm xanh thẫm, “Ông ấy không có thêm người phụ nữ nào khác, nhưng ông ấy không thể nào chăm lo được cho cuộc sống của hai người. Cho nên, khi còn rất nhỏ, tớ đã học cách tự nấu cơm, quét dọn vệ sinh, chải tóc...”

Nhạc Tiêu Tuệ quay về phía Ngụy Quýnh, nét mặt bình tĩnh, “Lần đầu tiên có kinh, cũng không có ai ở bên.”

Ngụy Quýnh cảm thấy bối rối, nhưng ánh mắt cô gái trong veo và rất sáng - cậu không thể nhìn đi chỗ khác được.

“Sau này, ông ấy bắt đầu nghiện rượu, kiểu nghiện vô cùng vô cùng nặng ấy. Cậu có thể tưởng tượng được không, một cô bé cấp hai, lần lượt đến từng nhà trên phố tìm ông bố không biết đã say ngã ở đâu.”

Cả nửa người Nhạc Tiêu Tuệ đều ẩn trong bóng tối, chỉ có đôi mắt là sáng lấp lánh.

“Khi tìm được, còn phải nghĩ cách đưa ông ấy về nhà.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ khe khẽ dịu dàng, còn pha chút cười đùa, “Tớ thậm chí còn giúp ông ấy tắm gội, lúc ông ấy say bí tỉ không biết gì.”

Ngụy Quýnh nghĩ một lát rồi khẽ hỏi: “Cậu có hận ông ấy không?”

“Không.” Nhạc Tiêu Tuệ bật ra chữ này rất rõ ràng, “Khi một người đàn ông đối mặt với sự mất mát và nỗi buồn đau, nhưng không làm gì được - vì thế ông ấy chỉ còn cách như vậy.”

Người cha say rượu. Người cha ngủ say. Người cha đang hưởng thụ giây phút thanh bình yên ả trong vô thức.

“Tớ may mắn hơn ông ấy nhiều, dù sao, tớ cũng không có ấn tượng sâu sắc gì về mẹ. Nhưng, ông ấy thì khác.”

Cô gái chậm rãi bước ra khỏi bóng tối, thân hình mảnh mai và gương mặt trắng sứ hiện ra. Tiếp đó, một cánh tay xắn tay áo đưa tới.

“Cảm ơn cậu.” Ánh mắt Nhạc Tiêu Tuệ dịu dàng như ánh trăng, “Cảm ơn cậu hôm nay đã giúp tớ.”

Ngụy Quýnh cũng đưa tay ra, cầm lấy bàn tay lạnh toát căng mịn ấy. Sau đó, không biết là ai dùng sức mạnh hơn, đến khi cậu định thần lại, vầng trán của Nhạc Tiêu Tuệ đã khẽ gục lên ngực cậu.

Mũi Ngụy Quýnh thoang thoang mùi thơm của tóc, mái tóc dài thoáng chạm vào hơi rậm ở cằm, bên tai văng vẳng âm thanh như lời nói trong giấc mơ:

“Cảm ơn cậu.”

Chương 18: CÙNG MỘT BÊN CỦA THẾ GIỚI

Hung thủ thứ hai.

Năm 1990, xảy ra vụ án cưỡng dâm giết người, phân tách thi thể hàng loạt.

Năm 1991, Hứa Minh Lương vô tội bị nhầm là hung thủ, đồng thời bị định tội ở mức hình phạt cao nhất. Hung thủ thực sự không biết tăm tích ở đâu.

Năm 1992, lại thêm một phụ nữ nữa bị giết chết rồi chia cắt, ném xác bằng thủ đoạn tương tự. Nhưng, Đỗ Thành cho rằng, hai vụ án này hoàn toàn không phải do cùng một người gây ra.

Nói cách khác, đã xuất hiện hung thủ thứ hai.

Từ sau đó, hắn cũng lặn mất tăm, thành phố C không còn xảy ra vụ án nào tương tự như vậy nữa.

Như vậy, động cơ của hung thủ thứ hai là gì?

“Bắt chước.” Trương Chấn Lương dập tắt đầu thuốc lá vào trong gạt tàn thuốc, “Ở nước ngoài có vụ án như vậy.”

Anh cầm một tập tài liệu trên mặt bàn lên, lật giở, mở một trang trong đó ra, “Ví dụ như tên này - năm 1989, Eddie Seda của Mỹ, hắn dùng súng lục tự chế hoặc dao găm giết người, đồng thời viết thư cho cảnh sát và các cơ quan truyền thông trước khi ra tay, trong thư đều là những ký hiệu linh tinh lộn xộn.”

“Hắn bắt chước...”, Đỗ Thành cau mày, “Sát thủ Zodiac?”

“Đúng vậy.” Trương Chấn Lương bĩu môi, “Chính tên khốn này cũng tự khai, giết người là để bày tỏ sự tôn kính đối với “sát thủ Zodiac”.”

Đỗ Thành chửi thầm một câu. Đúng vậy, vụ án giết người hàng loạt năm đó đã xôn xao khắp thành phố, các cơ quan truyền thông đua nhau đưa tin, trong ngành cũng có đủ loại suy đoán thất thiệt. Ngay cả sau khi Hứa Minh Lương đã bị tử hình, những lời đồn đại về anh ta vẫn không ngớt bên tai. Việc tô vẽ thái quá của truyền thông đúng là có khả năng kích thích một số phần tử bất an chưa bị sờ gáy nảy sinh ý định bốc đồng muốn bắt chước, từ đó đi trải nghiệm cảm giác sảng khoái sau khi phạm tội mà hành vi giết người, chia xác mang lại.

Có điều...

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng hỏi: “Có mấy người bị hại?”

“Ba người.”

Đỗ Thành gật gật đầu, số lượng người bị hại phù hợp với quy luật bắt chước. Eddie Seda muốn bày tỏ sự tôn kính đối với “sát thủ Zodiac”, như vậy ngay từ trước khi gây án hẳn đã có ý đồ giết người hàng loạt. Nhưng, kẻ bắt chước ở thành phố C này, tại sao chỉ gây án một lần rồi thôi?

“Em cũng đã từng nghĩ về vấn đề này.” Trương Chấn Lương hiển nhiên đã đoán ra suy nghĩ của Đỗ Thành, “Cường dâm, giết người, chia xác, đối với hầu hết mọi người, đều không phải là một việc dễ dàng. Hung thủ đại để là có ý định bốc đồng muốn bắt chước, nhưng sau khi gây án, phát hiện ra khả năng bắt chước của mình còn chưa đủ - anh cũng chú ý thấy đấy, hẳn đã hoàn thành hành vi phạm tội trong tình trạng hết sức hoang mang hỗn loạn - cho nên, không còn lần sau nữa.”

Đỗ Thành không nói gì, mức độ phức tạp của sự việc này đã vượt quá sức tưởng tượng của ông. Vốn chỉ là điều tra lại một vụ án cũ, bây

giờ lại biến thành hai sự việc. Vấn đề tiếp theo là, phía sau hung thủ đường như lại có thêm hung thủ nữa.

Quan hệ giữa hai người này, có thực sự chỉ đơn giản là bắt chước?

Ông lần lượt để hồ sơ hai vụ án lên mặt bàn, mắt không ngừng đảo qua đảo lại. Trương Chấn Lương đã để ý thấy động tác này, anh do dự một lát rồi đưa tay chồng hai tập hồ sơ lên nhau.

“Sư phụ,” Trương Chấn Lương chậm rãi nói: “Anh nói xem, vụ án phía sau này, tại sao lại chưa phá được?”

“Chắc là nguyên nhân từ nhiều phía.” Đỗ Thành thở dài, “Cậu cũng biết đấy, chúng ta làm án, nhất là những vụ án mạng, đều bắt đầu từ động cơ, sau đó tiến hành điều tra xoay quanh các mối quan hệ của người bị hại.”

Ông chỉ tay vào tập hồ sơ, “Nạn nhân trong vụ án này chắc là được lựa chọn ngẫu nhiên, không có động cơ giết người, tất nhiên là khó điều tra.”

“Không có gì khác nữa sao?”

“Hả?” Đỗ Thành ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt đầy ẩn ý của Trương Chấn Lương, ông lập tức nhận ra ý đồ chồng hai cuốn hồ sơ lên nhau của đệ tử.

“Tất cả những phân tích của chúng ta về vụ án, đều được xây dựng trên tiền đề một giả thiết.” Trương Chấn Lương cân nhắc câu từ, “Vụ án giết người hàng loạt năm 1990, hung thủ thực sự chưa sa lưới, còn hung thủ trong vụ án năm 1992, là bắt chước hung thủ phía trước.”

Đỗ Thành nhìn Trương Chấn Lương, “Cậu nói tiếp đi.”

“Em phải thừa nhận là những điều mà sư phụ phân tích đều rất có lý.” Trương Chấn Lương nhìn Đỗ Thành, “Nhưng liệu có tồn tại một khả năng thế này - đối thủ của chúng ta thực ra chính là cùng một người.”

“Cùng một người?”

“Đúng.” Trương Chấn Lương bỗng mỉm cười, “Đây chính là một nguyên nhân khác khiến vụ án giết người năm 1992 không phá được.”

Đỗ Thành nheo mắt lại, “Ý cậu là?”

Trương Chấn Lương chỉ vào tập hồ sơ, “Sư phụ, tốt nhất là anh thử xem người điều tra vụ án này xem.”

Lâm Quốc Đống nhìn mấy chữ “Công ty dịch thuật Tam Hòa” trên cửa kính, đẩy cửa bước vào.

Nói là công ty, thực ra chỉ là một văn phòng nhỏ. Trong phòng chất đầy những tập giấy in chưa mở và hàng đồng bản thảo, căn phòng vốn đã chật chội trông lại càng hẹp hơn. Bốn chiếc máy vi tính để ở bên tường sát cửa sổ, ba nam một nữ, tất cả bốn nhân viên đánh chữ đang vui đùa làm việc. Một người béo mặc áo len màu xanh, áo gilê lông vũ ngồi trước bàn bấm máy tính, thấy Lâm Quốc Đống bước vào, ngẩng đầu lên hỏi: “Ông là?”

Lâm Quốc Đống nhớ là anh ta họ Khương, lần trước chính anh ta đã phỏng vấn mình, vội nặn ra một nụ cười: “Giám đốc Khương... Tổng giám đốc Khương, tôi đến nộp bản thảo.”

“Ồ... Ông họ gì nhỉ?” Tổng giám đốc Khương dừng công việc trong tay lại, “Đúng rồi, họ Lâm, tốt nghiệp Khoa Ngoại ngữ trường đại học J, đúng không?”

“Đúng, đúng.” Lâm Quốc Đống gật đầu liên tiếp, hần tiến sát tới cạnh bàn, lấy một tập giấy đánh máy từ trong chiếc túi nilon ra, “Tôi đã dịch xong rồi, anh xem xem thế nào.”

Tổng giám đốc Khương tay trái cầm nguyên văn, tay phải cầm bản dịch, vừa đọc vừa đối chiếu tỉ mỉ, nét mặt không biểu lộ điều gì. Lâm Quốc Đống đứng cạnh bàn, hơi cúi người, tay buông thõng, nét mặt vừa khiêm tốn kính cẩn vừa ôn hòa nhã nhặn.

Mấy phút sau, tổng giám đốc Khương bỏ bản thảo xuống, hắng giọng, “Rất tốt, người tốt nghiệp lâu rồi có khác, trình độ cũng chắc chắn

đấy.”

Lâm Quốc Đống thẳng người lên, hơi gật đầu, vẻ mặt khá tự đắc.

“Tổng giám đốc Khương quá lời.”

“Được, thế thì chúng ta ký hợp đồng nhé.” Tổng giám đốc Khương cúi đầu lục tìm trong ngăn kéo, “Không cần ngồi trực ở văn phòng, cũng không có ngũ hiểm nhất kim¹ gì đâu, có việc sẽ gọi điện thoại cho ông, còn về tiền thù lao thì một nghìn chữ 150 tệ, giá chung rồi - cô Trần ơi!”

1. Cách gọi tắt của mấy loại chế độ của đơn vị sử dụng lao động đối với người lao động, bao gồm năm loại bảo hiểm và tiền nhà ở.

“Em đây ạ.”

Một cô gái mặc áo len màu cà phê sữa bước vào, vừa đi vừa vẩy nước trên tay, “Em vừa ra nhà vệ sinh - tổng giám đốc Khương, anh tìm em ạ? “

Tổng giám đốc Khương chỉ vào Lâm Quốc Đống, “Cho ông ấy một bản hợp đồng mẫu.”

“Loại bằng giấy hết rồi.” Cô gái ngồi xuống bên một chiếc bàn ở cửa, “In một bản vậy nhé.”

“Được, tiện thể thanh toán tiền thù lao cho ông ấy luôn.” Dứt lời, tổng giám đốc Khương lại tiếp tục cầm cúi tính toán sổ sách.

Lâm Quốc Đống gật đầu với cô gái, “Phiền cô Trần nhé.”

“Không có gì. Chú cứ gọi cháu là Trần Hiếu.” Cô gái cười thân thiện với ông ta, mặt hướng vào màn hình chiếc máy vi tính, thoăn thoắt bấm chuột. Mấy phút sau, chiếc máy in trên mặt bàn bắt đầu chạy, nhanh chóng nhả ra mấy trang giấy. Trần Hiếu cầm hợp đồng lên, đưa cho Lâm Quốc Đống.

“Chú họ gì ạ?”

“Tôi họ Lâm.”

“Ồ, thầy Lâm, chú xem qua hợp đồng trước đi.” Trần Hiếu chỉ tay vào chiếc ghế ở cạnh bàn, “Để cháu tính tiền thù lao rồi thanh toán cho chú.”

Lâm Quốc Đống liền ngồi xuống theo lời cô gái, nhưng không hề tập trung vào tờ giấy trắng in chữ đen trước mắt.

Mặc dù lúc này vẫn đang là mùa đông giá buốt, nhưng trong phòng lại không hề lạnh. Một chiếc lò sưởi điện đặt ở trong góc phòng đang chậm chậm quay. Mỗi lần quay về phía cửa, lại có một luồng gió ấm áp từ từ thổi tới. Giấy tờ trên mặt bàn của Trần Hiếu liền khê sột soạt theo.

Lâm Quốc Đống vắt chân lên đùi, chỉnh lại tư thế ngồi, khịt khịt mũi.

Hợp đồng chỉ vón vện có hai trang, nhưng phải đến năm phút trôi qua rồi, mà Lâm Quốc Đống vẫn chưa đọc hết trang đầu tiên. Dần dần, hơi thở của hắn càng lúc càng gấp gáp, mồ hôi bắt đầu toát ra trên trán.

Trần Hiếu đang điền vào chứng từ hóa đơn vô tình ngẩng đầu lên, liếc thấy gương mặt ửng đỏ của Lâm Quốc Đống.

“Có phải là nóng quá không ạ?” Trần Hiếu dừng bút, “Chú cứ cởi áo khoác ra ạ.”

“Hả? Không sao, không sao.” Lâm Quốc Đống dường như giật bắn mình, khê kéo vạt áo khoác xuống, che khoảng giữa hai đùi đi, “Không nóng, không nóng đâu.”

“Thế, chú đọc xong hợp đồng chưa?”

“Ồ, đọc xong rồi, xong rồi.” Lâm Quốc Đống vội đưa hợp đồng cho Trần Hiếu, “Không có vấn đề gì.”

Trần Hiếu mỉm cười, không đưa tay ra nhận, ngược lại, cô đưa cho Lâm Quốc Đống một chiếc bút.

“Thế thì chú ký tên vào đi ạ, đúng rồi, viết cả số điện thoại di động của chú vào trong hợp đồng, để chúng cháu tiện liên hệ.”

“Được, được.” Lâm Quốc Đống luống cuống ký tên, viết số điện thoại di động vào, vì tay nhấn quá mạnh, ngòi bút cào rách cả mặt giấy.

Trần Hiếu cầm lấy hợp đồng, đọc qua một lượt, “Được, thế là ổn rồi, đây là tiền thù lao của chú lần trước.” Dứt lời, cô đưa cho hắn một chiếc phong bì.

Lâm Quốc Đống nhận lấy, lập tức cảm thấy mồ hôi trong lòng bàn tay mình đã thấm ướt cả chiếc phong bì.

Tổng giám đốc Khương ngẩng đầu lên: “Xong việc rồi?”

Trần Hiếu đáp lời: “Vâng, hợp đồng ký xong rồi ạ.”

Tổng giám đốc Khương ồ một tiếng, lục tìm trên mặt bàn, nhanh chóng rút ra một bản thảo đã được đóng cẩn thận bằng túi đựng hồ sơ trong suốt.

“Ba bản kế hoạch doanh nghiệp, một bản luận văn.” Tổng giám đốc Khương đưa chiếc túi đựng hồ sơ cho Lâm Quốc Đống, “Dịch xong trong một tuần, có vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề gì.” Lâm Quốc Đống cẩn thận để chiếc túi đựng hồ sơ vào trong chiếc cặp xách tay, “Thế, tôi xin phép cáo từ.”

“Được, có việc gì thì gọi điện thoại.”

Lâm Quốc Đống gật đầu chào, quay người đi ra cửa, lúc đi qua chỗ Trần Hiếu, hắn dừng bước.

“Chào cô, Trần Hiếu.”

“Vâng, chú về ạ.” Cô gái ngẩng đầu lên phía sau chiếc máy vi tính, nở một nụ cười với Lâm Quốc Đống.

Lâm Quốc Đống ra đến hành lang, đi thẳng về phía thang máy, bấm nút đi xuống. Lúc đợi thang máy, hắn không kìm được quay đầu nhìn lại.

Sau cánh cửa kính đó, Trần Hiếu đang cúi đầu làm việc, mái tóc ngắn bị gió nóng từ chiếc lò sưởi điện khê thổi lên, trông như một đóa hoa đang tỏa hương ngào ngạt.

“Thực tập?” Trong điện thoại, giọng của thầy giáo Mạnh khá là nghi ngờ, “Không phải là em mới học năm thứ ba sao, bây giờ đã đi thực tập, hơi sớm nhỉ?”

“Là thế này thầy ạ, năm nay em muốn tham gia kỳ thi Luật tư pháp, cho nên, muốn sớm tìm hiểu kiến thức về công việc thực tế bên luật tư pháp.”

“Thế thì cũng không cần phải đến Tòa án Nhân dân cấp cao chứ?”

“Em nghĩ thế này ạ, Tòa án Nhân dân cấp cao sẽ có một số vụ án khó hoặc vụ án quan trọng đã xét xử, tương đối tiêu biểu.”

“Muốn học việc thực tế, đọc hồ sơ các vụ án thì có tác dụng không? Chẳng thà đi nghe mấy phiên xét xử.”

“Đúng là thế ạ.” Ngụy Quýnh nhanh chóng lật xem cuốn sổ ghi chép trong tay, trong đó có chữ viết của Nhạc Tiêu Tuệ, “Có điều, đọc biên bản nghị án trong hồ sơ, sẽ có hiệu quả hơn, cơ hội đi nghe các phiên xét xử không nhiều lắm, cũng chưa chắc đã gặp được những vụ án điển hình.”

Sau khi gần như đọc từng chữ một hết đoạn thoại đó, cậu nín thở chăm chú chờ đợi phản ứng của thầy Mạnh.

“Ừ, cũng có lý. Cậu này cũng hiểu học ra phết đấy, rất đáng quý.” Thầy Mạnh ngẫm nghĩ một lát, “Thế này nhé, sáng mai đến văn phòng tôi, tôi sẽ viết cho cậu một bức thư giới thiệu. Tôi có một người bạn cùng học đang làm ở Tòa án Nhân dân cấp cao, cậu cứ trực tiếp tìm anh ấy là được.”

Ngụy Quýnh vội cảm ơn, rồi ngắt điện thoại, cảm giác như vừa trút được một gánh nặng.

“Cậu giỏi thật đấy.” Cậu đưa cuốn sổ ghi chép cho Nhạc Tiêu Tuệ, “Mấy câu cậu soạn sẵn này thực sự khiến thầy Mạnh tin thật.”

“Tất nhiên rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ nhét cuốn sổ ghi chép vào trong ba lô, vẻ rất đắc ý, “Thầy Mạnh rất thích sinh viên chăm chỉ cầu tiến, cả học viện Luật đều biết.”

Cô đã chuẩn bị rất chu đáo tỉ mỉ cho cuộc điện thoại này. Nội dung đối thoại của hai bên về cơ bản đều nằm trong phạm vi dự đoán của Nhạc Tiêu Tuệ, cô đã soạn sẵn những câu từ gần như hoàn mỹ để trả lời tất cả những chất vấn nghi ngờ của thầy Mạnh. Để cho thật hợp lý, cô thậm chí còn viết tất cả những đoạn đối thoại có khả năng diễn ra giữa hai bên vào trong sổ ghi chép - Ngụy Quýnh gần như là cầm quyền sổ đọc từng câu để hoàn thành cuộc điện thoại này.

“Nhất định phải thế à?” Ngụy Quýnh nhớ đến nhiệm vụ tiếp theo, bất giác trở nên căng thẳng.

“Buộc phải thế.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ vô cùng kiên quyết, “Nếu không hiểu được toàn bộ chi tiết của vụ án, chúng ta không thể làm được việc gì.”

Dáng vẻ của cô, giống hệt như lúc đối mặt với sự phản đối của lão Kỷ.

Chỉ trong vòng vắn có mấy ngày, Ngụy Quýnh đã thấy được một Nhạc Tiêu Tuệ hoàn toàn khác với ấn tượng trước đây. Cô gái nhiệt tình, sôi nổi, có phần ầm ầm ào ào ấy đã khoác lên người một bộ áo giáp kiên cố. Bộ áo giáp ấy được làm bởi sự ngoan cường, thông tuệ, thậm chí là giảo hoạt trong sâu thẳm con người cô.

Một Nhạc Tiêu Tuệ một mình chăm sóc bố.

Một Nhạc Tiêu Tuệ nhanh nhẹn nấu nướng trong bếp.

Một Nhạc Tiêu Tuệ hút thuốc lá.

Sự kín kẽ tỉ mỉ trong tư duy và quyết đoán trong hành động của cô vượt quá sức tưởng tượng của Ngụy Quýnh. Đồng thời, một cách vô thức, Nhạc Tiêu Tuệ đã dần trở thành một nhân vật vô cùng quan trọng giữa ba người - cô, lão Kỷ và Ngụy Quýnh.

Đến mức mà Ngụy Quýnh thường cảm thấy lần tựa vào nhau gần gũi ở ban công đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Điều thú vị hơn nữa là, hai người dường như rất ăn ý, không ai nhắc một câu nào đến buổi hoàng hôn hôm ấy.

Chín rưỡi sáng ngày hôm sau, Ngụy Quýnh đứng ở trước cổng Tòa án Nhân dân cấp cao của tỉnh, tay cầm tờ thư giới thiệu mỏng manh, nhìn tòa kiến trúc cao lớn sừng sững, bất giác run lên.

“Cậu đừng có sợ sệt như thế được không?” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ rất nhẹ nhàng, “Cứ đằng hoàng đi vào - tớ ở bên ngoài chờ cậu.”

Chết tiệt, có phải là cậu đi đâu!

Ngụy Quýnh thầm lẩm bẩm một câu, hít thở sâu một hơi rồi e dè đi lên bậc thềm bằng đá hoa cương.

Đi đến trước cánh cửa bằng đồng màu đỏ sẫm, Ngụy Quýnh coi như đã cảm nhận được sự uy nghiêm của cơ quan tư pháp quốc gia. Không biết vì mệt hay là căng thẳng, sau khi bước lên ba mươi mấy bậc thềm, cậu đã thở hổn hển, chân cũng mềm nhũn ra. Ngụy Quýnh vừa lau mồ hôi, vừa nhìn sang hai bên, cứ cảm thấy hai bức tượng sư tử đá ở trước cửa đang chăm chăm nhìn mình.

Đồng thời, cậu cũng đã khiến nhân viên bảo vệ ở cạnh cổng chú ý. Ngụy Quýnh né tránh ánh mắt đầy cảnh giác của đối phương, lấy điện thoại di động ra.

Năm phút sau, một người đàn ông dáng người cao lớn vội vã đi ra từ phía cuối sảnh lớn. Sau khi đảo mắt nhìn một vòng, trông thấy Ngụy

Quýnh đứng ở cửa.

“Cậu là sinh viên của thầy Mạnh hả?”

“Vâng.” Ngụy Quýnh vội vàng gật đầu chào, “Chào chánh án Lưu.”

“Không cần khách sáo thế, cậu cứ gọi tôi là chú thôi.” Chánh án Lưu quay người nói với nhân viên bảo vệ: “Đến gặp tôi - có cần đăng ký không?”

Nhân viên bảo vệ nặn ra một nụ cười, vội xua tay liền mấy cái, “Không cần đâu, không cần đâu.”

Chánh án Lưu dẫn thẳng Ngụy Quýnh ra chỗ thang máy, vừa đi vừa nói mấy câu chuyện phiếm, nội dung đại loại là “Thầy Mạnh thế nào?”, “Anh chàng đó còn đi bơi không?”. Hai người đi thang máy lên tầng 5, chánh án Lưu cầm thư giới thiệu đi, sau khi giúp Ngụy Quýnh làm thủ tục mượn đọc xong, dẫn cậu đến cửa phòng hồ sơ của Tòa án Nhân dân cấp cao.

Chánh án Lưu vào trước, đưa giấy tờ làm thủ tục mượn đọc cho nam nhân viên quản lý trẻ tuổi, anh này xem qua một lượt, đóng dấu rồi nhận giấy tờ làm thủ tục.

“Vào đi.”

Thấy anh ta khoát tay ra hiệu, Ngụy Quýnh vội đi theo vào trong phòng hồ sơ. Chánh án Lưu sắp xếp cho cậu ngồi ở sau một chiếc bàn ở giữa hai hàng giá để hồ sơ, còn mình thì ra phía trước giá để hồ sơ, chọn lựa một hồi, rút ra hai tập hồ sơ bìa màu đỏ sẫm.

“Đây là hai vụ án đã xét xử gần đây, đều tuyên án tử hình. Một vụ là cố ý giết người, vụ kia là buôn bán ma túy.” Chánh án Lưu mở một trong hai tập hồ sơ ra, chỉ vào phần mục lục, “Cậu xem, bản án sơ thẩm, đơn kháng cáo, biên bản lấy lời khai, báo cáo tổng hợp tình hình vụ án ở phiên sơ thẩm, biên bản đọc hồ sơ... Nội dung cần đọc trọng điểm của

cậu là biên bản nghị án của tòa, có ích đối với việc chuẩn bị cho kỳ thi Luật tư pháp.

Ngụy Quýnh vâng dạ liên tiếp.

Chánh án Lưu nhìn đồng hồ đeo tay, “Được, cậu cứ xem đi, tôi còn có việc phải làm, có việc gì thì cứ tìm tôi - đúng rồi, cậu không hút thuốc chứ?”

“Dạ?” Ngụy Quýnh vội lắc đầu, “Không ạ, cháu không hút thuốc.”

“Ở đây không được hút thuốc.” Chánh án Lưu mỉm cười, “Tốt đấy, thầy Mạnh không dạy cậu món này.” Dứt lời, ông ta liền vỗ vào vai Ngụy Quýnh rồi đứng dậy đi ra.

Ngụy Quýnh ngồi bên bàn, giả vờ lật giở xem tập hồ sơ, chốc chốc lại ngẩng đầu liếc nhìn nhân viên quản lý, thấy anh ta đang chăm chú chơi điện thoại di động, liền quay đầu quan sát phòng hồ sơ.

Phòng hồ sơ hình chữ nhật, sát tường kê mấy hàng giá để hồ sơ bằng sắt rất dài, những cuốn hồ sơ vụ án được đóng cẩn thận trong túi đựng hồ sơ bằng bìa cứng xếp ngay ngắn trên giá. Trên mỗi giá hồ sơ đều có dán thẻ mục lục, chắc là tiêu chí phân loại các vụ án.

Tim Ngụy Quýnh bỗng đập nhanh hơn, bởi vì cuốn hồ sơ vụ án mà cậu cần tìm, ở ngay trên những chiếc giá này.

Theo quy định về thời hạn lưu giữ hồ sơ tố tụng của Viện kiểm sát nhân dân, hồ sơ tố tụng của những vụ án cố ý giết người phải lưu giữ vĩnh viễn. Cho nên, chắc chắn có thể tìm thấy hồ sơ vụ án Hứa Minh Lương giết người ở đây. Vấn đề là, tìm thế nào?

Thông thường, hồ sơ các vụ án có thể phân thành các loại hình sự, dân sự và kinh tế để lưu giữ. Điều đầu tiên phải xem xét là, trong mấy hàng giá để hồ sơ này, đâu mới là hàng chuyên cất giữ hồ sơ các vụ án hình sự.

Ngụy Quýnh nhìn cuốn hồ sơ trong tay mình, cậu vẫn còn nhớ cái giá để hồ sơ nơi chánh án Lưu đã rút nó xuống. Xem ra, cái giá bằng sắt sát bên tay phải của mình chính là hồ sơ án hình sự, ít nhất cũng là một trong số đó.

Cậu thấy yên tâm phần nào, tiếp tục cúi đầu giả vờ lật xem cuốn hồ sơ. Bây giờ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, nếu lập tức đứng dậy đi lục tìm sẽ không khỏi bị nghi ngờ.

Trong phòng lưu trữ hồ sơ rất yên tĩnh, ngoài tiếng nhân viên quản lý lướt bấm trên điện thoại di động ra, chỉ có thể nghe thấy tiếng lật giở những trang giấy sột soạt rất khẽ ở phía bên kia chiếc giá để hồ sơ. Ngụy Quýnh thầm tính toán kế hoạch hành động tiếp theo, đồng thời nhẩm tính thời gian. Khoảng hai mươi phút sau, cậu gấp cuốn hồ sơ vụ án lại, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Khoảnh khắc nhắc chân bước về phía chiếc giá để hồ sơ, ánh mắt Ngụy Quýnh thoáng liếc thấy động tác của nhân viên quản lý - anh ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía mình.

Ngụy Quýnh không quay đầu lại, cố gắng tỏ ra bình thản, bước từng bước ra phía trước chiếc giá để hồ sơ, để cuốn hồ sơ trong tay về vị trí cũ, đồng thời nhanh chóng đảo mắt nhìn tấm thẻ mục lục trên giá: Năm 2010 - 2013 (Hình sự).

Xem ra, dãy này đúng là dùng để lưu trữ hồ sơ các vụ án hình sự, đồng thời được sắp xếp theo thứ tự năm xét xử vụ án. Cậu nhìn ra dãy phía sau - đó chắc là các vụ án xét xử trước năm 2010.

Ngụy Quýnh liền đi ra phía sau, cậu cảm thấy rất rõ rệt ánh mắt của nhân viên quản lý nhìn theo sau lưng cậu. Đi đến phía trước chiếc giá bằng sắt tiếp theo, cậu ngẩng đầu nhìn thẻ mục lục: Năm 2005 - 2009 (Hình sự).

Xem ra mình đoán không sai! Ngụy Quýnh càng tự tin, đang định đi về phía trước để tìm tiếp, bỗng nghe thấy nhân viên quản lý quát phía sau lưng:

“Đồng chí kia, cậu muốn làm gì?”

“Dạ?” Ngụy Quýnh giật bản mình, luống cuống quay lại, “Em... em muốn xem thử hồ sơ khác.”

“Chánh án Lưu đưa cho cậu cuốn nào, thì cậu xem cuốn ấy.” Nhân viên quản lý chăm chăm nhìn Ngụy Quýnh, giọng rất gay gắt, “Không được tùy tiện tìm đọc.”

“Ồ, em biết rồi.” Ngụy Quýnh bước nhanh về chỗ ngồi của mình, trước khi ngồi xuống, cậu hơi cúi người về phía nhân viên quản lý, “Em xin lỗi.”

Nhân viên quản lý khẽ gật đầu, tiếp tục cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Ngụy Quýnh lật giở cuốn hồ sơ duy nhất còn lại trên mặt bàn, giả vờ đọc, cảm giác tim mình đang đập thình thịch.

Nhân viên quản lý ở ngay trước mắt, hơn nữa không hề lơ đãng như vẻ bề ngoài, nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm giám sát của anh ta, làm sao mà lấy được hồ sơ vụ án đây?

Ngụy Quýnh thấy nản trong lòng, chỉ muốn lập tức chuồn khỏi gian phòng lưu trữ hồ sơ này. Nhưng, vừa nghĩ đến Nhạc Tiêu Tuệ đang mệt mỏi chờ đợi ở phía dưới tòa nhà và lão Kỷ đang mong ngóng họ mang tài liệu trở về, cậu lại do dự.

Đang tiến thoái lưỡng nan, thì gian phòng lưu trữ hồ sơ yên tĩnh bỗng vang lên tiếng nhạc vui tai. Ngụy Quýnh bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy nhân viên quản lý đang chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động, lập tức lướt khẽ trên màn hình, rồi đưa điện thoại di động lên áp sát bên tai.

“A lô?”

Mặc dù anh ta cố gắng hạ thấp giọng hết mức, nhưng cuộc đối thoại giữa hai bên nghe vẫn rõ mồn một trong gian phòng lưu trữ hồ sơ

yên ắng. Qua giọng điệu và nét mặt của nhân viên quản lý, có thể thấy đối phương chắc là một cô gái có quan hệ gần gũi với anh ta. Không biết là để giữ gìn trật tự trong phòng lưu trữ hồ sơ, hay là hai người nói đến chủ đề riêng tư, nhân viên quản lý ngẩng đầu nhìn Ngụy Quýnh, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng lưu trữ hồ sơ.

Lúc đầu Ngụy Quýnh còn cảm thấy buồn cười, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra, cơ hội đã đến.

Cậu lập tức đứng dậy, kẹp cuốn hồ sơ ở nách, bước nhanh về phía chiếc giá để hồ sơ ở phía sau lưng, vừa đi vừa căng thẳng suy tính: Dựa vào quy luật sắp xếp hồ sơ, có thể thấy, mỗi chiếc giá có thể để được số hồ sơ trong khoảng bốn năm, như vậy, hồ sơ vụ án Hứa Minh Lương giết người ít nhất cũng phải xếp ở phía sau năm chiếc giá - cậu buộc phải rất nhanh chóng.

Khi lao qua giữa hai hàng giá để hồ sơ, ánh mắt cậu thoáng liếc thấy một người đàn ông ngồi ở trước một dãy bàn khác, đang lật giở hồ sơ, chắc là tiếng sột soạt khi nãy phát ra từ chỗ ông ta. Trong lúc vội, Ngụy Quýnh chỉ nhìn thấy mái tóc hoa râm, thân hình phù nề và chiếc áo lông vũ màu đen xen lẫn màu xám của người đàn ông.

Cậu không có ý định, cũng không kịp chú ý nhiều hơn đến người đàn ông đó, chỉ mong lát nữa ông ta sẽ không tố giác hành vi của cậu.

Đi đến phía trước chiếc giá thứ 5, Ngụy Quýnh ngẩng đầu nhìn tấm thẻ mục lục: Năm 1994 - 1999 (Hình sự). Cậu mừng thầm trong lòng, bước vội ra phía trước chiếc giá thứ 6, đúng là - Năm 1989 - 1993 (Hình sự).

Cậu lao tới trước chiếc giá sắt, đầu tiên rút ra một cuốn hồ sơ ở tầng trên cùng, nhìn vào tên vụ án.

Vụ án An Gia Vinh cố ý làm hại (đến chết).

Ngụy Quýnh vội nhét cuốn hồ sơ đó vào chỗ cũ, lại rút ra một cuốn ở vị trí cách đó mấy cuốn.

Vụ án Bạch Hiếu Dũng bắt cóc giết người.

Cậu lập tức nhận ra, trên cái giá để hồ sơ này, hồ sơ được xếp theo thứ tự phiên âm tiếng Hán. Điều này có nghĩa là, cuốn hồ sơ vụ án Hứa Minh Lương giết người chắc chắn sẽ ở tầng dưới cùng.

Ngụy Quýnh lập tức khom người ngồi xuống, lục tìm trên tầng cuối cùng của chiếc giá. Khi rút ra cuốn hồ sơ thứ tư, cậu nhìn thấy trên bìa viết rõ mồn một “Vụ án Hứa Minh Lương cưỡng hiếp, giết người.”

Cậu thầm reo lên trong lòng, nhanh chóng nhét cuốn hồ sơ trong tay vào, kẹp cuốn hồ sơ đó vào nách, nhanh chóng đi về chỗ.

Lúc còn cách chiếc bàn vài mét, Ngụy Quýnh thoáng nghe thấy giọng của nhân viên quản lý ở ngoài hành lang vọng vào: “Được, thế thì tối gặp nhé.”

Cậu không dám sơ suất, gần như chạy nốt mấy bước còn lại, Ngụy Quýnh ngồi vào ghế gần như cùng với lúc nhân viên quản lý bước chân vào phòng lưu trữ hồ sơ.

Mặc dù cúi đầu, Ngụy Quýnh vẫn cảm thấy nhân viên quản lý nhìn về phía mình. Để anh ta không phát hiện ra điều gì khác lạ, Ngụy Quýnh nén chặt hơi thở vốn đang rất gấp gáp của mình, cố gắng hết sức để người mình thẳng băng.

Nhân viên quản lý dường như không nhận thấy gì, chăm chăm nhìn cậu mấy giây rồi lại ngồi xuống trước bàn, cầm một cuốn tạp chí lên mở ra xem.

Ngụy Quýnh bình tâm lại, khẽ thở ra một hơi, sau đó, giả vờ vuốt lại mái tóc, cẩn thận lau nhẹ mồ hôi trên trán.

Cuốn hồ sơ trước mặt cũ kỹ và dày nặng hơn, giấy đã bắt đầu ngả vàng, cứng giòn, bên trên phủ một lớp bụi dày. Vừa lật giở được mấy trang, những hạt bụi ti ti bắt đầu bay lên. Ngụy Quýnh không còn cách nào đành phải chậm lại, đồng thời kéo chiếc ba lô lại gần, cẩn thận chặn ở phía trước cuốn hồ sơ.

Sau khi xem mục lục, Ngụy Quýnh bỏ qua phần trước, lật luôn đến phần điều tra của cảnh sát.

Biên bản báo án, sơ đồ hiện trường, biên bản lời khai của người làm chứng, biên bản khám nghiệm hiện trường, ảnh, báo cáo khám nghiệm tử thi...

Từng đoạn câu chữ khiến người ta hồn xiêu phách lạc, những bức ảnh máu me ghê rợn...

Ngụy Quýnh dần dần cảm thấy tức ngực, như thể có một hòn đá chặn ở cổ họng, không nhả ra được, cũng chẳng thể nuốt đi được. Cuối cùng, khi nhìn thấy những mảnh cơ thể phụ nữ được ghép lại thành hình trong một tấm ảnh, cậu không kìm được bắt đầu nôn khan.

Cậu lập tức bịt chặt miệng, đồng thời cẩn thận nhìn nhân viên quản lý. Anh ta có lẽ đã không còn lạ lẫm gì đối với chuyện như thế, chỉ liếc nhìn với ánh mắt đầy chế giễu, rồi cúi đầu tiếp tục xem tạp chí.

Ngụy Quýnh miễn cưỡng cố nuốt nước chua đầy miệng, tay trái liên tục xoa ngực, sau khi hơi thở đã nhịp nhàng trở lại, cậu lén lấy điện thoại di động ra, mở ứng dụng chụp ảnh, cho xuống dưới bàn tắt đèn flash và tiếng chớp ảnh đi.

Tiếp đó, cậu đưa một tay lên sờ trán, tay kia cầm điện thoại di động, giấu ra sau chiếc ba lô, hướng về cuốn hồ sơ ở trước mặt, bấm liên tiếp.

Vừa chụp, vừa còn phải để ý nhân viên quản lý, cho nên, mất đến hơn nửa tiếng đồng hồ, Ngụy Quýnh mới chụp xong những nội dung cần chụp trong cuốn hồ sơ này. Nhưng, khi lật giở đến cuối cuốn hồ sơ, Ngụy Quýnh phát hiện ra vẫn là phần điều tra của cảnh sát, hơn nữa chỉ có nội dung của hai vụ giết người.

Cậu ngẫm nghĩ giây lát, gấp cuốn hồ sơ vào, mới phát hiện ra phía sau dòng chữ “Vụ án Hứa Minh Lương cưỡng dâm, giết người” ở ngoài bìa vẫn còn hai chữ nữa - “Cuốn 1”.

Ngụy Quýnh chửi thầm một câu, vô thức quay đầu nhìn hàng giá để hồ sơ phía sau lưng. Xem ra, muốn tìm hiểu toàn bộ tình hình vụ án này, vẫn phải đi lấy ít nhất là một cuốn hồ sơ nữa.

Nhưng, việc duy nhất cậu có thể làm lúc này, là chờ đợi.

Cho nên, Ngụy Quýnh kiên nhẫn đọc lại cuốn hồ sơ trong tay một lần nữa, vừa đọc vừa thầm khẩn cầu cô gái đó có thể gọi thêm một cú điện thoại cho anh chàng nhân viên quản lý.

Có lẽ vì vụ án này là một vụ án lớn gây chấn động một thời, nên cơ quan công an đã làm phần nội dung hồ sơ này vô cùng chi tiết cẩn thận. Ngụy Quýnh xem được một lúc, dần bị cuốn hút lúc nào không biết, trước mắt dường như từ từ hiện ra từng hình ảnh.

Đêm khuya. Nhiệt độ gần xuống đến 0 độ. Một chiếc xe chở hàng nhỏ màu trắng phóng đi trong màn đêm. Phố Tùng Giang. Đường Dân Chủ. Công viên Hà Loan. Nhà máy đốt rác. Bệnh viện Chuyên khoa xương. Chiếc xe chở hàng đi rồi lại dừng, đi rồi lại dừng. Mỗi lần dừng lại ở ven đường, đều có một hoặc vài chiếc túi nilon màu đen bị vứt ra khỏi xe. Những chiếc túi nilon đó đầy chát căng phồng, bốc mùi máu tanh. Cứ như thế, một người phụ nữ từng xinh đẹp, mạnh khỏe bị vứt đi tàn nát ở các xó xỉnh trong thành phố này. Linh hồn cũng khiếm khuyết không trọn vẹn như vậy, từ đó lang thang trong đêm tối, khóc than kể lể không thành tiếng về nỗi oan của mình.

Một tâm trạng xen lẫn giữa sợ hãi và căm phẫn dần dần lan tỏa trong lồng ngực Ngụy Quýnh, cậu nhú chặt đầu mày, hai tay siết thành hai nắm đấm.

Đó là một kẻ như thế nào, mà có thể bắt những người phụ nữ vô tội đó đi chỉ để thỏa mãn thú dục vọng kinh tởm của hắn, làm nhục cơ thể của họ khi họ không hề có khả năng tự vệ, tước đi sinh mạng của họ, đồng thời còn chia cắt cơ thể đẹp đẽ của họ?

Cuối cùng cậu đã bắt đầu hiểu được lão Kỷ, hiểu được tại sao sau hai mươi mấy năm rồi mà ông vẫn day dứt khôn nguôi về vụ án thâm

đó.

Đúng thế, một người ngoài cuộc như cậu cũng phải cuồn nộ trước hành vi hủy diệt nhân tính này, huống hồ là lão Kỷ, người trực tiếp chịu đựng nỗi đau mất vợ.

Nhất định phải tìm ra tên súc sinh này, nhất định phải bắt hắn trả giá về tất cả những gì đã làm năm đó!

Cho dù sự trừng phạt này đã muộn mất hai mươi ba năm!

Ngụy Quýnh bị thôi thúc mạnh mẽ bởi quyết tâm báo thù, bỗng một tiếng động vọng đến bên tai. Cậu vô thức ngẩng đầu lên, đúng lúc đó cậu nhìn thấy nhân viên quản lý đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, tay cầm một cốc trà đã uống hết.

Không biết chỗ lấy nước nóng cách phòng quản lý hồ sơ bao xa, nhưng đây đúng là một cơ hội quý báu. Cho dù thế nào đi nữa, cũng phải mạo hiểm thôi.

Bóng dáng nhân viên quản lý khuất sau cửa, Ngụy Quýnh liền đứng luôn dậy, tay cầm cuốn hồ sơ đó lao thẳng đến chiếc giá để hồ sơ thứ 6. Cậu chạy tới phía trước chiếc giá, quỳ một chân xuống, nhét cuốn hồ sơ trong tay vào vị trí cũ, cầm cuốn bên cạnh lên...

Không rút được.

Một cảm giác kì quặc từ trên tay truyền đến, dường như có một sức mạnh phản kháng lại ở đầu bên kia của cuốn hồ sơ.

Đồng thời, một tiếng “chà” từ phía đối diện với chiếc giá để hồ sơ vọng tới.

Trong lúc ngạc nhiên, Ngụy Quýnh không kịp suy nghĩ gì nhiều, cậu lôi mạnh lần nữa, luồng sức mạnh ở phía đối diện bỗng biến mất - tay cậu vẫn đang lôi cuốn hồ sơ đó, không kịp phanh lại, ngã ngửa ra sàn.

Ngay tiếp đó, hàng đồng bụi bay lên theo những cuốn hồ sơ bị rơi xuống đất. Trong đám bụi mù mịt, Ngụy Quýnh nhìn thấy người đàn ông tóc hoa râm vòng ra từ chiếc giá để hồ sơ phía trước, nhìn cậu với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Trong khoảnh khắc đó, Ngụy Quýnh bỗng nhận ra, cậu đã từng gặp người đàn ông này.

“Các anh... đang làm cái gì vậy?”

Một tiếng hét vừa ngạc nhiên vừa bức bối từ phía cửa vọng đến, hai người đang nhìn nhau cùng quay ra nhìn về phía tiếng hét, thì thấy nhân viên quản lý đang bưng cốc trà bốc khói nghi ngút, mắt tròn mắt dẹt nhìn chiếc giá để hồ sơ lộn xộn thảm hại và hai bọn họ - một nằm, một đứng.

“Ồ, không sao.” Người đàn ông phản ứng trước, chỉ tay về phía trên cùng của chiếc giá để hồ sơ, “Tôi nhờ chàng trai này giúp tôi lấy cuốn hồ sơ ở bên trên, cậu ấy đứng không vững, kết quả... thành ra thế này.”

Dứt lời, ông ta liền chìa tay ra cho Ngụy Quýnh, gương mặt còn nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Mau đứng dậy đi.”

Nhạc Tiêu Tuệ kinh ngạc nhìn Ngụy Quýnh mặt mũi lấm lem, lại còn người đàn ông tóc hoa râm, mặc chiếc áo lông vũ màu xám đen phía sau lưng cậu - nhìn bộ dạng Ngụy Quýnh co ro thảm hại, như thể bị người đàn ông đó áp giải ra ngoài.

Cô định thần lại, không để ý đến Ngụy Quýnh đang liên tục đưa mắt ra hiệu, vứt cốc cà phê đang uống dở một nửa vào chiếc thùng rác bên cạnh, chỉnh lại quần áo, ngực ưỡn thẳng. Ngụy Quýnh và người đàn ông đi đến trước mặt cô, không đợi họ lên tiếng, Nhạc Tiêu Tuệ đã nói: “Không liên quan đến cậu ấy, là cháu bảo cậu ấy đi đấy.”

Người đàn ông ngó ra, còn nét mặt Ngụy Quýnh thì dờ mếu dờ cười. Tiếp đó, người đàn ông bật cười.

“Chụp trộm hồ sơ vụ án hình sự, các bạn to gan thật.” Người đàn ông vỗ vào vai Ngụy Quýnh, “Có điều đồng đội của cậu được đấy, rất nghĩa khí.”

Dứt lời, ông ta liền cứ thế đi về phía trước, để lại Nhạc Tiêu Tuệ đứng yên tại chỗ không hiểu ra làm sao cả. Ngụy Quýnh đi theo sau ông ta, đồng thời khoát tay ra hiệu cho Nhạc Tiêu Tuệ cũng đi theo.

Người đàn ông đi thẳng đến bãi đỗ xe của Tòa án Nhân dân cấp cao, tìm đến chỗ một chiếc xe Paladin SUV kiểu cũ, mở cửa xe, ra hiệu cho Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ ngồi vào dãy ghế phía sau, tiếp đó, ông ta cũng lên xe, nổ máy, rời khỏi Tòa án cấp cao.

Rất nhanh chóng, chiếc xe việt dã đã hòa vào dòng xe cộ đông đúc của thành phố. Người đàn ông chuyên tâm lái xe, suốt dọc đường không hề nói câu nào. Chiếc xe đi được một đoạn khá xa, Nhạc Tiêu Tuệ cũng dần định thần lại, quay đầu nhìn Ngụy Quýnh bằng ánh mắt thăm dò, miệng hỏi không thành tiếng: “Ông ta là ai?”

Ngụy Quýnh nhìn người đàn ông im lặng trên ghế lái, nói nhỏ với Nhạc Tiêu Tuệ: “Cảnh sát, chúng mình đã từng gặp ông ấy rồi đấy, ở nhà của lão Kỷ.”

Nhạc Tiêu Tuệ khẽ “à” lên một tiếng, nhìn vào kính chiếu hậu - trong kính chỉ phản chiếu một nửa gương mặt của người đàn ông, có điều thế cũng đã đủ để cô nhớ lại buổi chiều hôm ấy - đúng vậy, ông ta chính là một trong những cảnh sát kiểm tra giấy tờ nhà ở và hợp đồng thuê nhà của lão Kỷ.

“Chuyện là sao?”

Ngụy Quýnh khẽ hất cằm, vẻ ngại ngùng, thuật lại chi tiết sự việc xảy ra nửa tiếng đồng hồ trước cho Nhạc Tiêu Tuệ biết.

Trong phòng quản lý hồ sơ, cậu và người cảnh sát già đó cùng đồng thời cầm lấy cuốn hồ sơ đó. Đối phương buông tay ra trước, Ngụy Quýnh bị ngã đã đành, lại còn suýt làm đổ chiếc giá để hồ sơ phía sau lưng. Cảnh tượng hỗn loạn đó bị nhân viên quản lý tóm được, may mà người cảnh sát già đã bịa ra một lý do cứu nguy cho cậu. Có điều nhân viên quản lý đã nghi ngờ ý đồ đến đọc hồ sơ của Ngụy Quýnh, Ngụy Quýnh cũng không dám ở lại lâu, đành nói mấy câu đối phó qua quýt rồi vội vàng ra về. Không ngờ, lúc chờ thang máy, cậu bị người cảnh sát già xuất hiện ngay sau đó lôi vào lối thoát an toàn.

“Chúng ta đã từng gặp.” Người cảnh sát già dựa vào cánh cửa sắt ở lối thoát an toàn, rút một điều thuốc lá châm lửa, “Ở nhà của Kỷ Càn Khôn, còn nhớ không?”

Bởi vì bị ông ta nắm được thóp chuyện chụp trộm hồ sơ, Ngụy Quýnh cảm thấy hơi lo lắng. Thấy đã không thể che giấu được nữa, đành ngoan ngoãn gật đầu thừa nhận.

“Kỷ Càn Khôn bảo cậu đến à?”

“Không ạ.” Ngụy Quýnh vội phủ nhận, “Cháu đang chuẩn bị cho kỳ thi Luật tư pháp, đến để học ạ...”

Người cảnh sát già mỉm cười, hiển nhiên là không tin lời cậu.

“Lần trước cậu nói Kỷ Càn Khôn ở viện dưỡng lão, đúng không?” Người cảnh sát già rút một hơi thuốc, “Đưa tôi đi gặp ông ấy.”

“Thật sự là không liên quan đến ông ấy...”

“Cậu định lấy cuốn hai của hồ sơ vụ án Hứa Minh Lương giết người, mục tiêu rất rõ ràng.” Người cảnh sát già ngắt lời cậu, ánh mắt bỗng trở nên vô cùng sắc bén, “Vợ của Kỷ Càn Khôn là một trong số nạn nhân của vụ án Hứa Minh Lương giết người - cậu dám nói không phải là ông ấy sai khiến cậu đến?”

Dứt lời, ông ta vứt đầu thuốc lá xuống đất, lấy chân giẫm tắt, đẩy cánh cửa ở lối thoát an toàn, giọng không cho phép phản bác: “Đi thôi.”

Nhạc Tiêu Tuệ nghe xong, im lặng một lúc, bỗng nói to: “Lão Kỷ không sai khiến chúng cháu, là chúng cháu tự nguyện giúp ông ấy.”

Ngụy Quýnh giật bản mình, tiếp đó liền nhận ra là cô nói cho người cảnh sát già nghe. Nhưng, đối phương không hề đáp lời, mà lại hỏi một câu: “Viện dưỡng lão ở cạnh trường tiểu học phố Phong Tiền, đúng không?”

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đều không trả lời. Người cảnh sát già cũng không căn vặn thêm nữa, tiếp tục im lặng lái xe.

Bốn mươi phút sau, chiếc xe việt dã đi đến cổng viện dưỡng lão. Người cảnh sát già dừng xe, tắt máy, kéo cánh cửa phía sau, kiên nhẫn đợi Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ lần chần mãi mới ra khỏi xe, hai người đi trước, một người đi sau, vào trong viện dưỡng lão.

Suốt dọc đường, Ngụy Quýnh băn khoăn suy ngẫm mãi không biết hành vi chụp trộm hồ sơ vụ án của mình liệu có bị coi là hành vi chiếm đoạt bí mật quốc gia phi pháp hay không, nghĩ đi nghĩ lại, đều thấy vẫn chưa đến mức đó. Như vậy, cho dù có dẫn người cảnh sát già đến viện dưỡng lão cũng sẽ không quá liên lụy đến lão Kỷ. Cho nên, cậu không phản kháng nữa, sau khi vào trong tòa nhà nhỏ, cậu đi thẳng theo hành lang về phía phòng lão Kỷ.

Kỷ Càn Khôn vẫn như thường ngày, ngồi đọc sách dưới cửa sổ. Thấy họ bước vào, vội dịch chuyển chiếc xe lăn quay người lại, lên tiếng hỏi:

“Thế nào...”

Mới nói được nửa câu, Kỷ Càn Khôn đã nhìn thấy người cảnh sát già ở phía sau lưng họ, liền ngớ ra.

“Tôi biết ông.” Nét mặt Kỷ Càn Khôn lập tức trở nên bình tĩnh, “Ông tên là Đỗ Thành, là một cảnh sát.”

Đỗ Thành khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn chiếc xe lăn bên dưới người lão Kỷ.

“Chân ông sao thế?”

“Tai nạn ô tô.” Kỷ Càn Khôn trả lời vô cùng ngắn gọn, “Hai chân đều hỏng cả.”

Đỗ Thành ồ lên một tiếng, bắt đầu nhìn ngắm khắp phòng Kỷ Càn Khôn. Cuối cùng, ánh mắt ông dừng lại rất lâu trên chiếc giá sách ở đầu giường.

“Sống ở đây bao lâu rồi?”

“Mười tám năm.” Kỷ Càn Khôn bỗng mỉm cười, “Ông già rồi.”

Đỗ Thành chăm chú nhìn ông mấy giây, cũng cười, “Ông cũng già rồi.”

Không khí căng thẳng trong căn phòng lập tức dần ra. Kỷ Càn Khôn bảo Ngụy Quýnh đun nước pha trà, còn lấy thuốc lá ra đưa cho Đỗ Thành. Thế là, hai người già ngồi đối diện với nhau, vừa hút thuốc vừa nói mấy câu chuyện phiếm không đâu vào đâu, sau khi hàn huyên xong, liền yên lặng nghe tiếng bình siêu tốc kêu u u.

Nước đã sôi, trà đã pha xong. Bốn người mỗi người bưng một cốc trà, kẻ đứng người ngồi, mỗi người mang một tâm tư khác nhau. Ngụy Quýnh vẫn nghĩ đến những tấm ảnh hồ sơ lưu trong điện thoại di động. Nhạc Tiêu Tuệ thì vô cùng tò mò về quan hệ của Kỷ Càn Khôn và Đỗ Thành, liên tục quan sát họ.

Uống hết một cốc trà, Kỷ Càn Khôn lên tiếng trước, “Cảnh sát Đỗ, làm thế nào mà ông và hai đứa nhỏ lại đi cùng nhau?”

Đỗ Thành cười, chỉ vào Ngụy Quýnh, “Ông hỏi cậu ấy thì biết.”

Ngụy Quýnh lập tức đỏ bừng mặt, đành thuật lại một lần nữa sự việc trong phòng quản lý hồ sơ. Kỷ Càn Khôn nghe xong, sắc mặt có vẻ nặng nề, trầm ngâm một lúc rồi nghiêm túc nói với Đỗ Thành, “Cảnh sát Đỗ, là tôi bảo hai đứa nhỏ đi đấy. Việc đọc trộm hồ sơ vụ án không liên quan gì đến chúng.”

Đỗ Thành xua tay, dường như không hề quan tâm đến chuyện này, “Việc này không nằm trong phạm vi quản lý của tôi. Có điều...”

Ông ghé sát người về phía Kỷ Càn Khôn, nheo mắt chăm chú nhìn khuôn mặt đối phương, “Tại sao ông muốn xem hồ sơ vụ án hai mươi ba năm trước?”

“Còn phải hỏi sao?” Kỷ Càn Khôn không hề né tránh, nhìn thẳng vào Đỗ Thành, “Năm đó các ông đã bắt nhầm người. Hung thủ giết vợ tôi, cho đến giờ vẫn đang nhõn nhợ ngoài vòng pháp luật.”

Nét mặt Đỗ Thành không biểu lộ điều gì, mắt vẫn chăm chú nhìn Kỷ Càn Khôn, “Cho nên?”

“Tôi muốn bắt hắn.” Ánh mắt Kỷ Càn Khôn sáng rực, “Chỉ đơn giản thế thôi.”

Đỗ Thành ngồi thẳng người lên, châm một điếu thuốc, ánh mắt đưa từ mặt xuống chân Kỷ Càn Khôn, “Không buông bỏ được?”

“Chưa bao giờ buông bỏ.” Kỷ Càn Khôn mỉm cười, “Ông cũng thế đấy thôi, nếu không, tại sao ông lại xem cùng một cuốn hồ sơ với Ngụy Quýnh chứ?”

Đỗ Thành ngó ra, rồi cũng bật cười thành tiếng.

“Đúng thế.” Ông nhìn chăm chăm xuống đầu gối mình, vừa cười vừa lắc đầu, “Không buông bỏ được.”

“Nói ra, tôi còn phải cảm ơn ông.” Giọng Kỷ Càn Khôn rất chân thành, “Tôi nghe nói, năm đó, vì lật lại vụ án, ông đã đắc tội với rất nhiều đồng nghiệp, cuối cùng còn bị điều đến một huyện thành xa xôi.”

“Dào, lần đó là điều động công tác thông thường.” Đỗ Thành xua tay, “Không đáng nhắc đến.”

“Khác chứ.” Kỷ Càn Khôn nói đầy cảm xúc: “Tôi là vì có người thân bị hại. Còn ông thì sao, điều tra hơn hai mươi năm vẫn không định dừng lại, chỉ là vì trách nhiệm...”

“Lão Kỳ, tôi không vĩ đại như vậy.” Đỗ Thành ngắt lời ông, nét mặt bình tĩnh, “Tôi đã bị ung thư.”

Trong giây lát, căn phòng yên lặng như tờ.

“Tôi đã làm cảnh sát hơn ba mươi năm, đây là vụ án duy nhất chưa kết thúc.” Đỗ Thành cup mắt xuống, giọng nhẹ nhàng chậm rãi, “Thời gian của tôi có lẽ không còn nhiều nữa, cho nên...”

Ông khẽ nhún vai, mỉm cười, “Tôi không muốn ra đi mang theo nỗi tiếc.”

Kỷ Càn Khôn ngậy ra nhìn ông, một lúc lâu sau, khẽ hỏi: “Tôi... tôi có thể giúp gì được ông?”

“Điều này phải là tôi hỏi ông mới đúng chứ?” Đỗ Thành cười hỏi lại. Ông quay đầu nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Ông và hai đứa bé điều tra được gì rồi?”

“Không có bất cứ tiến triển nào.” Sắc mặt Kỷ Càn Khôn trở nên u tối, “Nếu không hai đứa bé này cũng sẽ không mạo hiểm đến như vậy để đi đọc trộm hồ sơ.”

“Ông và chúng lợi hại thật đấy.” Đỗ Thành chỉ vào túi áo Ngụy Quýnh, “Chắc là cậu ấy đã chụp được rất nhiều.”

Nét mặt Ngụy Quýnh bối rối, cậu hướng về phía lão Kỳ gật đầu.

Mắt Kỷ Càn Khôn lập tức sáng lên, có thể nhận ra, nếu không vì Đỗ Thành đang có mặt ở đó, chắc là ông sẽ lập tức bảo Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra.

“Có điều, cậu ấy mới xem được cuốn 1.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, dường như suy xét cân nhắc điều gì đó trong lòng, cuối cùng ông lấy chiếc túi khoác phía sau người ra.

“Xem cái này đi.” Đỗ Thành lấy mấy cuốn hồ sơ rất dày từ trong túi ra, đưa cho Kỷ Càn Khôn, “Đây là toàn bộ.”

Kỷ Càn Khôn chỉ lật xem mấy trang, hai tay đã run lên, dường như không thể tin được niềm vui bất ngờ này.

“Thế...”

“Không có gì.” Đỗ Thành nhìn Kỷ Càn Khôn, rồi lại đưa mắt nhìn sang Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Trong việc này, chúng ta đứng cùng một bên.”

Chương 19: SẼ THÔNG VÀNG

Gần đây cuộc sống của Lâm Quốc Đống vô cùng có quy luật.

Theo dõi liên tục trong suốt một tuần, Lạc Thiếu Hoa dần khẳng định được một sự thực như thế này: Lâm Quốc Đống đúng là đã tìm được việc làm, hơn nữa là việc có liên quan đến nghề nghiệp vốn có của hắn.

Cứ cách khoảng hai ba hôm một lần, Lâm Quốc Đống sẽ đi chợ sớm mua một ít đồ ăn và đồ dùng sinh hoạt, sau đó gần như là không ra khỏi nhà. Hàng ngày, hầu hết thời gian, hắn đều ngồi ngay ngắn trước máy tính, chăm chú dịch một bản thảo gì đó (Điểm này, có thể chứng nghiệm qua hành động thường xuyên tra cứu từ điển Anh - Hán của hắn). Thi thoảng đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, không phải là đi vệ sinh thì là đi rót thêm nước nóng vào cốc trà. Buổi trưa, hắn sẽ nghỉ ngơi một lúc, ăn cơm trưa, đồng thời chớp mắt khoảng nửa tiếng đồng hồ. Lạc Thiếu Hoa đã từng lén kiểm tra rác hắn vứt trong thùng rác ở cửa, không phát hiện thấy có gì bất thường.

Sáng sớm hôm nay, trời chưa sáng, Lạc Thiếu Hoa đã dậy. Theo như kết quả theo dõi của ngày hôm qua, Lâm Quốc Đống đã không còn ngồi trước máy vi tính gõ chữ rất lâu nữa, mà chủ yếu là đọc, thỉnh thoảng lại suy nghĩ một lúc rồi đánh vào máy chữ. Lạc Thiếu Hoa nhận ra, chắc là hắn đã hoàn thành công việc, đang tiến hành khâu hiệu đính và chỉnh sửa cuối cùng. Như vậy, hôm nay có lẽ là ngày hắn nộp bản thảo. Cho nên, ông muốn xuất phát sớm một chút, để chắc chắn có thể bám theo Lâm Quốc Đống trước khi hắn ra khỏi nhà, cuối cùng làm rõ được nơi hắn làm việc.

Lạc Thiếu Hoa vừa mặc quần áo vừa cảm khái, khi chưa về hưu, muốn xác định xem Lâm Quốc Đống đi đâu đúng thật là dễ như trở lòng bàn tay. Tiếc là bây giờ đã khác, rất nhiều các biện pháp và điều kiện

thuận tiện về nghiệp vụ đều không thể sử dụng được nữa, chỉ có thể sử dụng biện pháp thô sơ nhất là theo dõi như thế này.

Vẫn còn sớm, những hàng bán đồ ăn sáng ở bên phố còn chưa bắt đầu mở hàng. Tối hôm trước Lạc Thiếu Hoa đã nấu xong cháo, ông làm nóng thêm mấy chiếc bánh bao, chuẩn bị thêm một chút thức ăn kèm nữa là được. Ông vào bếp, bật chức năng làm nóng của chiếc nồi cơm điện, lấy bánh bao nguội trong tủ lạnh ra, cho vào trong ngăn lồng hấp, rót nước vào nồi hấp, bê ra chỗ bếp ga.

Cắt hai quả trứng muối, Lạc Thiếu Hoa lại nhặt một mớ rau chân vịt, chuẩn bị chần qua nước sôi. Trong lúc đợi nước sôi, ông trở lại phòng khách, định hút thuốc cho tỉnh táo, nhưng đã nhìn thấy Lạc Doanh trong bộ đồ ngủ ngồi trước bàn ăn.

“Dậy sớm thế?” Lạc Thiếu Hoa cầm hộp thuốc lá lên, quay đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường, “Giờ mới mấy giờ?”

Lạc Doanh xoay xoay một cốc nước trong tay, mắt thâm quầng, trông có vẻ như cả đêm ngủ không ngon giấc.

“Bố ngồi xuống đi.” Lạc Doanh chỉ vào chiếc ghế ở phía đối diện, “Con có chút việc muốn bàn với bố.”

Lòng Lạc Thiếu Hoa chùng xuống, tưởng là con gái lại sắp phàn nàn về chuyện mình đi sớm về muộn. Thực ra, sau tết, Kim Phượng đã nói chuyện với Lạc Doanh một lần, coi như là đã giải thích cho Lạc Thiếu Hoa, đồng thời bảo cô đừng có can thiệp vào sinh hoạt của bố. Mặc dù trong lòng nửa tin nửa ngờ, nhưng sau đó Lạc Doanh đúng là không hỏi quá nhiều về hành tung của Lạc Thiếu Hoa nữa. Thế thì, sáng sớm ngày ra, Lạc Doanh muốn nói chuyện gì với mình đây?

“Chuyện gì?”

“Bố, là thế này...”, Lạc Doanh lắp bắp nói: “Hương Dương lại đến gặp con, anh ta... muốn tái hợp với con.”

“Ồ?” Lạc Thiếu Hoa đang cầm chiếc bật lửa, dừng tay lại, do dự, châm điếu thuốc lá trên môi, “Con nghĩ thế nào?”

“Con không biết.” Lạc Doanh có vẻ bối rối không biết nên thế nào, “Anh ta nói đã chấm dứt với người phụ nữ đó, sẽ thay đổi, sẽ không bao giờ tái phạm nữa - bố nói xem, anh ta có thay đổi được không?”

Thay đổi? Tật dãi dầm có thể thay đổi được, chửi bậy có thể thay đổi được, ăn trộm có thể thay đổi được, thậm chí hút thuốc phiện cũng có thể thay đổi được. Nhưng, có những việc, có thay đổi được không?

Lạc Thiếu Hoa lập tức nhớ đến Lâm Quốc Đống, hẳn có thay đổi được không? Sau khi bị giam giữ hai mươi hai năm, khi màn đêm buông xuống, hẳn có thể đổi mặt với thế giới tươi đẹp ngọt ngào như tranh với tâm thái bình tĩnh được không?

Lâm Quốc Đống liệu có khả năng tái phạm không, đây là việc khiến Lạc Thiếu Hoa nghĩ ngợi nhất suốt mấy tháng nay.

Khi việc theo dõi đã trở thành một thói quen, khi giám sát đã trở thành một việc thông thường, khi điểm giám sát ở tầng 6 tòa nhà số 14 trong khu Vườn Trúc Xanh đã trở thành địa điểm ông quen thuộc nhất, Lạc Thiếu Hoa bắt đầu quên mất tâm nguyện ban đầu của mình. Việc theo dõi giám sát hết ngày này qua ngày khác, bắt đầu trở thành một hành động máy móc, thậm chí trở thành một loại phản ứng bản năng - Lạc Thiếu Hoa dường như sống vì nó, quãng đời còn lại cũng sẽ vì nó.

Ông không thể nói rõ được rốt cuộc là mình muốn chứng minh rằng Lâm Quốc Đống vẫn còn những ác niệm trong đầu, hay là đã hoàn toàn thay đổi.

“Bố?”

Tiếng gọi của con gái làm gián đoạn suy nghĩ của Lạc Thiếu Hoa. Để giấu đi sự mất tập trung của mình, ông đưa thuốc lá lên môi rít một hơi, không ngờ điếu thuốc đã cháy hết một đoạn rất dài, chỉ khê động đậy, tàn thuốc đã rơi xuống mặt bàn.

“Cứ... quan sát xem thế nào vậy.” Lạc Thiếu Hoa búng tàn thuốc lá, “Sao, nó hẹn gặp con rồi à?”

“Vâng, tối nay cùng ăn cơm.” Nét mặt Lạc Doanh do dự, “Bố, bố bảo con nên đi hay không đi?”

“Con thấy thế nào?” Lạc Thiếu Hoa dập tắt đầu thuốc lá, “Việc này, bố và mẹ con đều không thể quyết định thay con được, vẫn phải xem suy nghĩ của con thế nào.”

Lạc Doanh thở dài một tiếng, nằm bò ra bàn, đưa tay ra phủ lên bàn tay của bố.

“Bố, con làm thế nào đây chứ.”

Một cảm giác muốn được bảo vệ ấm áp và mãnh liệt trào lên trong lòng Lạc Thiếu Hoa, người đàn bà hơn 30 tuổi này, dường như trong giây lát lại trở về thời thiếu nữ, đang tâm sự với bố nỗi phiền lòng vì điểm thi không tốt, hoặc là muốn hỏi ý kiến xem nên thi trường đại học nào.

“Cứ đi gặp xem thế nào.” Lạc Thiếu Hoa ngẫm nghĩ một lát, lên tiếng: “Cho dù là li dị rồi, cũng không nhất định phải quay mặt thành kẻ thù, nói chuyện về con cái cũng được. Còn chuyện có nên tái hợp hay không, còn phải xem thành ý và cách cư xử của Hướng Dương.”

“Vâng.” Lạc Doanh giấu mặt vào trong cánh tay, giọng trầm nhỏ, “Huy Huy lớn rồi, gia đình không trọn vẹn, cũng không tốt cho thằng bé.”

Cô bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt thoáng nét oán hờn xen lẫn mong đợi, “Hừm, con phải thử thách anh ta, bảo là tái hợp thì tái hợp, cho anh ta sướng!”

Lạc Thiếu Hoa khẽ thở dài trong lòng. Cuối cùng con gái vẫn không thể hoàn toàn buông bỏ được người đàn ông đó.

“Thế thì đi đi.” Lạc Thiếu Hoa vỗ lên tay cô, “Mặc đẹp một tí, cho thằng ranh đó xem, sau khi rời bỏ nó, con vẫn có thể sống rất tốt.”

Sau khi đã đưa ra lựa chọn, Lạc Doanh vui vẻ đáp lời, lại hỏi bố: “Bố, thế bố bảo, con mặc gì đẹp nhỉ?”

“Hỏi mẹ con ấy.” Thấy con gái không buồn phiền nữa, tâm trạng Lạc Thiếu Hoa cũng rất vui, “Bố không thể cho con ý kiến tham khảo được.”

Lạc Doanh vào phòng ngủ lớn tìm Kim Phượng, Lạc Thiếu Hoa quay vào bếp chần rau chân vịt. Sau khi chuẩn bị bữa sáng xong xuôi, ông nhìn đồng hồ đeo tay, thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, cầm ba lô lên, đẩy cửa phòng ngủ lớn.

Hai mẹ con Kim Phượng đang riu rít thảo luận xem tối nay Lạc Doanh sẽ mặc gì, con gái đang thử một chiếc áo len lông cừu cổ hình chữ V màu vàng nâu nhạt, trên giường còn đang để một chiếc áo khoác da dê màu cà phê. Thấy bố bước vào, Lạc Doanh vội nhét quai áo lót màu đen vào trong áo.

“Bố, con mặc cái áo này có đẹp không?”

“Đẹp, đẹp.” Lạc Thiếu Hoa đưa mắt nhìn sang phía vợ, “Anh ra ngoài đây, em nhớ uống thuốc nhé.”

“Vâng, anh cứ yên tâm.” Kim Phượng đang ngăm Lạc Doanh, “Anh chú ý an toàn nhé.”

Lạc Thiếu Hoa đáp lời rồi quay người đi ra.

Vì nói chuyện với Lạc Doanh nên ông đã bị muộn mất một lúc, khi lái xe đến giữa đường, Lạc Thiếu Hoa đã hoàn toàn rơi vào cảnh giao thông tắc nghẽn vào giờ cao điểm buổi sáng. Mặc dù ông cố gắng luôn lách dịch chuyển trong dòng xe, nhưng vẫn không thể nào thoát được ra khỏi vòng vây, cuối cùng đành bỏ cuộc, nhích từng chút một về phía đích đến.

Khó khăn lắm mới đến được khu Vườn Trúc Xanh, Lạc Thiếu Hoa khóa xe cẩn thận, chạy một lèo vào trong khu nhà. Bây giờ đã gần 9 giờ sáng, ông đã không còn hi vọng có thể bám theo Lâm Quốc Đống. Quả nhiên là vậy, khi đến cửa phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, ông nhìn thấy rõ đoạn băng dính dán ở chỗ nối giữa cánh cửa chống trộm và khung cửa đã bị rời ra.

Xem ra Lâm Quốc Đống đã đi ra ngoài rồi. Có điều, trong lòng Lạc Thiếu Hoa vẫn nuôi một chút hi vọng - biết đâu hẳn chỉ là đi chợ mua thức ăn thì sao?

Sau khi nghĩ kĩ, Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng ra khỏi tòa nhà số 22, đi về phía tòa nhà số 14 ở phía đối diện, trở lại chỗ mà ông đã vô cùng quen thuộc, điểm giám sát ở chiều nghỉ tầng 6.

Tất cả vẫn như thường lệ, thành thực đến mức như là nấu cơm ở trong bếp nhà mình: Bỏ chiếc ba lô đeo chéo xuống, nhét vào phía sau chiếc vại muối dưa ở bên tay phải, sau đó khom lưng, lấy ra hai cục gạch trong chiếc bồn hoa rỗng ở góc phía trái, kê dưới ban công cửa sổ, như thế vừa tiện quan sát tầng 5 của tòa nhà đối diện, hai chân lại không phải đứng quá lâu trên nền xi măng lạnh lẽo. Lấy kính viễn vọng ra, lấy bánh bao được gói cẩn thận trong túi đựng thực phẩm ra, để lên ống dẫn lò sưởi ở hành lang - chỗ này vừa có thể giữ nhiệt cho thực phẩm, cũng không gây sự chú ý đối với mọi người, nếu chẳng may có người đi lên trên tầng hoặc đi xuống, bất cứ lúc nào Lạc Thiếu Hoa cũng có thể thu chiếc kính viễn vọng lại, rồi nhanh chóng rời đi.

Sau khi chuẩn bị đâu vào đấy, Lạc Thiếu Hoa nhìn về phía phòng Lâm Quốc Đống. Rèm cửa đã được kéo ra, chăn gối trên giường xếp gọn gàng ngay ngắn. Chiếc máy vi tính xách tay trên bàn đang trong trạng thái đóng, tập bản thảo bình thường để ở bên cạnh cũng không thấy đâu. Xem ra Lâm Quốc Đống rất có khả năng đã đi nộp bản thảo. Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, phiên chợ sáng khoảng 9 rưỡi là tan, nếu trước 10 giờ Lâm Quốc Đống vẫn chưa về, thì cơ bản có thể khẳng định là hẳn đã rời khỏi nhà đi đến công ty dịch thuật nơi hẳn làm việc rồi.

Lạc Thiếu Hoa bỏ chiếc kính viễn vọng xuống, cảm giác hơi hụt hẫng. Có điều, việc theo dõi suốt mấy tháng nay, cũng khiến ông học được một điều, đó là kiên nhẫn chờ đợi. Ông đưa tay lấy túi thực phẩm trên ống dẫn lò sưởi, bên trong có sáu chiếc bánh nhân thịt, vẫn đang nhẹ bốc hơi nóng. Lạc Thiếu Hoa lấy ra hai cái, dựa người vào một chiếc xe đạp, chậm rãi ăn.

Ăn xong bữa sáng, ông lấy chiếc bình giữ nhiệt trong ba lô ra, uống mấy ngụm nước nóng. Cảm giác đói khát trong dạ dày đã được thỏa mãn, người cũng ấm lại. Lạc Thiếu Hoa châm một điếu thuốc, mở cuốn sổ ghi chép ra, ghi lại thời gian hôm nay mình bắt đầu giám sát và tình hình của Lâm Quốc Đống. Lật giở nội dung ghi chép trước đây, gần một tháng nay, Lâm Quốc Đống đi ra ngoài ít hơn rõ rệt, dường như những sự vật của thế giới bên ngoài đã không còn làm hắn thấy hứng thú. Xem ra, hắn đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống sau khi được tự do trở lại. Thời gian mất cho quá trình này ngắn hơn rất nhiều so với dự đoán của Lạc Thiếu Hoa. Hơn nữa, Lâm Quốc Đống đã bắt đầu tìm việc làm, đồng thời rất cố gắng đối với công việc này, dường như hoàn toàn không định tự hủy diệt mình một lần nữa - có lẽ tên này thật sự định sống nốt quãng đời còn lại một cách bình yên?

Lạc Thiếu Hoa nghĩ đến câu hỏi mà Lạc Doanh đưa ra: Anh ta có thể thay đổi được không?

Suy nghĩ của thằng con rể Hướng Dương có lẽ là khát vọng trong lòng của hầu hết những người đàn ông: Ham muốn thôi thúc, nhưng lại không từ bỏ được cuộc sống gia đình ổn định yên bình. Trạng thái tốt nhất là, lúc ở bên ngoài thì vào vai một công tử ăn chơi phong lưu hào hoa, về đến nhà lại thoát cái biến mình thành người chồng, người cha mẫu mực. Nhưng theo thời gian, khi tuổi tác tăng lên, nhất là khi cả sức lực và tiền bạc đều khó có thể duy trì được nữa, có lẽ anh ta sẽ phát hiện ra cái gọi là trăm hương nghìn sắc quyến rũ ấy cũng chỉ đến thế mà thôi, hơi thở thân thuộc bên giường và một cốc nước ấm vào buổi sớm mới là đáng quý.

Nhưng, Lâm Quốc Đống thì khác.

Dù sao, những việc hãn đã từng làm, tuyệt đại đa số những người đàn ông khác đều chưa từng nghĩ tới.

Suy nghĩ miên man một hồi lâu, Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, đã 10 giờ 10 phút. Ông lại lấy kính viễn vọng ra, nhìn về phía phòng Lâm Quốc Đống. Trong phòng, tất cả đều như cũ, vẫn không thấy bóng dáng Lâm Quốc Đống đâu. Xem ra, đúng là hãn đã đi nộp bản thảo.

Lạc Thiếu Hoa nhìn chiếc ba lô phía sau vại dưa muối, ngẫm nghĩ giây lát rồi lôi chiếc ba lô ra, đứng dậy đi xuống dưới tòa nhà.

Lại quay lại cửa phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, trước tiên, Lạc Thiếu Hoa để ý quan sát động tĩnh bốn phía xung quanh một lúc, sau khi chắc chắn là an toàn, ông bỏ chiếc ba lô xuống, lấy ra một chiếc hộp sắt nhỏ, lựa chọn một hồi rồi lấy ra hai sợi sắt dài mảnh.

Ông cắm sợi sắt vào lỗ khóa, khẽ xoay vặn, mắt nhắm hờ, chăm chú cảm nhận cảm giác ở tay, mười mấy giây sau, ông mở mắt ra, ngoáy mạnh sợi sắt, sau một tiếng “cách”, cánh cửa mở ra.

Lạc Thiếu Hoa thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vừa có cảm giác được an ủi, vừa có chút đặc ý, về hưu rồi nhưng vẫn không hề mất tay nghề.

Ông nhanh chóng thu dọn đồ nghề, xách ba lô lên, lên vào trong phòng.

Giây phút ngược mắt nhìn phòng khách, Lạc Thiếu Hoa thấy một cảm giác ngột thở trào lên trong lòng. Cảnh tượng hai mươi hai năm trước, dường như lại từ từ hiện ra trước mắt.

Người ông khẽ chao đảo, phải dựa vào khung cửa mới có thể đứng vững.

Bình tĩnh. Bình tĩnh.

Không biết khi nào Lâm Quốc Đống sẽ trở về, bây giờ không phải là lúc xúc động, phải tranh thủ thời gian mới được.

Lạc Thiếu Hoa thầm nhắc đi nhắc lại cảnh báo mình, ông lấy găng tay và bao chân trong ba lô ra, sau khi đeo xong, bắt đầu kiểm tra từ phòng khách.

Ở cửa từng kê một chiếc giá để giày bằng gỗ màu đỏ táo, bây giờ đã bị thay thế bởi một chiếc giá để giày Ikea bằng sắt, bên trên chỉ có một đôi dép đi ở nhà bằng vải bông, xem ra gần đây không hề có khách đến chơi nhà Lâm Quốc Đống. Sát mé tường phía tây của phòng khách là một chiếc ghế salon họa tiết kẻ ca rô màu vàng nâu, chiếc khăn phủ ghế salon màu đen đã rất cũ kỹ. Lạc Thiếu Hoa vẫn còn ấn tượng về chiếc khăn này, chỉ có điều trước đây nó từng được phủ lên một chiếc ghế salon bằng da bò màu đen.

Sàn nhà chưa thay, màu đã phai hết, loang lổ vết sơn, giẫm lên nghe cọt kẹt. Chiếc bàn ăn mặt đá hoa cương ở một góc trong phòng khách vẫn nguyên xi như cũ. Trên mặt bàn trống trơn không có gì. Lạc Thiếu Hoa đi đến phía trước chiếc tủ năm ngăn kéo ở cạnh phòng ngủ, lần lượt kéo từng ngăn một ra kiểm tra, ngoài đồ dùng sinh hoạt thường ngày ra, không có thứ gì đặc biệt. Ông ngẩng đầu, nhìn một chiếc khung ảnh trên chiếc tủ năm ngăn kéo, trong ảnh là một bà cụ tóc bạc phơ, nụ cười vừa miễn cưỡng vừa ngại ngùng. Ông vẫn còn nhớ gương mặt này, vẫn còn nhớ nét mặt khổ sở van xin và bàn tay nắm chặt góc áo mình.

Suy nghĩ giây lát, bà ta chắc đã mất hơn mười năm rồi.

Góc phía đông bắc trong phòng khách là nhà vệ sinh, cánh cửa xếp kéo vào một nửa. Lạc Thiếu Hoa nghiêng người, khó nhọc lách vào trong, cẩn thận để không thay đổi góc mở của cánh cửa.

Trong phòng vệ sinh vẫn còn thoáng chút hơi ẩm, trong bồn rửa mặt vẫn còn vết nước đọng, cốc đánh răng và hộp xà phòng để ngay ngắn trên mặt bồn. Lạc Thiếu Hoa đảo mắt nhìn một vòng, đưa mắt nhìn vào chiếc bồn tắm bằng inox kiểu cũ phía dưới cửa sổ.

Ông mím môi lại, đi tới, yên lặng chăm chú nhìn bên trong thành bồn tắm đã không còn bóng sáng. Nó từng sáng loáng sạch sẽ như mới,

cũng từng chứa đầy máu tươi. Lạc Thiếu Hoa còn nhớ rất rõ những hình dạng huỳnh quang màu tím xanh, chảy thành dòng, phun trào bắn tóe đó...

Thằng khốn kiếp. Lạc Thiếu Hoa chửi thầm, hắn làm sao có thể vẫn bình thản đánh răng, rửa mặt ở nơi này?

Nhìn khắp xung quanh một lượt, không có gì khác lạ. Lạc Thiếu Hoa lại ra khỏi nhà vệ sinh theo cách cũ, đi đến chỗ cửa phòng ngủ ở phía bắc, khẽ đẩy cửa, đã bị khóa. Ông khom lưng, quan sát kỹ tay vịn cửa từ phía chéch bên cạnh, thoáng thấy một lớp bụi mỏng. Lạc Thiếu Hoa do dự giây lát, quyết định từ bỏ ý định mở khóa ra kiểm tra. Đây là phòng ngủ của mẹ Lâm Quốc Đống, hơn nửa đã rất lâu rồi không mở ra, chắc là không có gì đáng để kiểm tra.

Ông quay ra phòng ngủ phía nam, phát hiện thấy cánh cửa đóng hờ, khẽ đẩy ra, một mùi rất khó tả xộc vào mũi.

Đó là thứ mùi hỗn tạp của cơ thể người, đồ ăn để qua đêm và đồ vệ sinh cá nhân. Nhưng, Lạc Thiếu Hoa ngửi thấy không chỉ những thứ này.

Inox, bùn đất, cỏ nước đầu mùa đông, mưa rào giữa mùa hè...

Lạc Thiếu Hoa thở ra một hơi dài, định thần lại, bắt đầu quan sát mọi thứ trong phòng.

Căn phòng không lớn, để rất ít đồ, ngoài một chiếc giường đơn ra, chỉ có chiếc tủ quần áo và một bộ bàn ghế, nên trông cũng khá rộng rãi. Tất cả những đồ dùng trong nhà đều là kiểu cũ, không hề khác gì so với hai mươi ba năm trước, đến cả vỏ gối và vỏ chăn cũng là chất liệu vải và hoa văn lỗi thời. Vật dụng mang hơi thở hiện đại duy nhất trong căn phòng là chiếc máy vi tính và máy in trên mặt bàn làm việc.

Lạc Thiếu Hoa cúi người, phát hiện ra bề mặt chuột máy tính đã bị mài đến sáng bóng, xem ra hiệu suất sử dụng máy vi tính của gã này rất cao. Ông ngẫm nghĩ một lát, đưa tay mở máy vi tính, bấm nút nguồn.

Chiếc máy vi tính yên ắng chạy, rất nhanh chóng, tiếng nhạc khởi động của Windows vang lên, hình nền trời xanh, thảm cỏ xanh của hệ thống điều hành XP hiện ra. Lạc Thiếu Hoa thở phào nhẹ nhõm, xem ra Lâm Quốc Đống còn chưa biết cách đặt mật khẩu, nếu không lại phải loay hoay thêm một lúc lâu nữa.

Ông kiểm tra văn bản trong ổ cứng, không có phát hiện gì, tiếp đó mở trình duyệt IE, kiểm tra thông tin lịch sử duyệt web. Gần đây Lâm Quốc Đống đa phần vào những trang tin tức, phiên dịch trực tuyến và tra cứu thuật ngữ chuyên ngành, Lạc Thiếu Hoa kiên nhẫn tiếp tục xem từng ngày, phát hiện thấy số lượng website hắn ta xem vào dịp tết là nhiều nhất, xem ra lên mạng là thú tiêu khiển giải trí duy nhất của hắn trong những ngày đó.

Lạc Thiếu Hoa rất muốn biết nội dung những trang web đó, nhưng ông lập tức từ bỏ ngay ý định này, một là bây giờ không biết Lâm Quốc Đống sẽ về lúc nào, hoàn toàn không có nhiều thời gian; hai là, sáng sớm hôm nay Lâm Quốc Đống đã sử dụng máy vi tính, kể cả là mình đã xóa thông tin duyệt web ngày hôm nay, biết đâu gã này lại biết cách kiểm tra thông tin lịch sử duyệt web, thì khó có thể không để lộ dấu vết. Ngẫm nghĩ một lát, ông lấy điện thoại di động ra, chụp lại trang lịch sử duyệt web của mấy ngày trong số đó, giữ lại để sau này kiểm tra dần.

Tắt máy vi tính, để chuột về vị trí cũ, Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ, quyết định rút. Ông ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại cẩn thận, đi thẳng ra cửa. Vừa sờ vào tay nắm ở cửa, ông bỗng nghe thấy có tiếng bước chân vọng đến từ lối đi ngoài hành lang ở ngay phía sau cửa, ánh sáng lọt vào từ lỗ nhòm cửa cũng đột ngột tối đi.

Lạc Thiếu Hoa vội tránh sang một bên, dựa lưng vào cửa, chú ý lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Gần như đồng thời, tiếng bước chân cũng biến mất.

Lạc Thiếu Hoa nín thở, não bộ bắt đầu vận hành siêu tốc.

Lâm Quốc Đống đã về? Nếu vậy, sẽ không thể tránh khỏi xung đột trực diện. Hiên ngang nói thẳng, hay là cướp đường tháo chạy? Cách thứ hai có lẽ là hợp lý hơn, vì một khi Lâm Quốc Đống biết là Lạc Thiếu Hoa đã lén vào nhà mình, làm ầm ĩ lên, thì tình hình e là khó mà thu xếp được.

Xem ra, lựa chọn duy nhất là đợi sau khi hấn vào nhà, giáng một cú cho hấn ngã lăn quay, rồi thừa lúc đó, chuồn luôn. Lạc Thiếu Hoa chốt xong phương án, đưa tay kéo cao cổ áo len, che kín mũi, đồng thời lấy chiếc dùi cui cảnh sát rút gọn trong ba lô ra, chuẩn bị tư thế sẵn sàng, yên lặng chờ Lâm Quốc Đống bước vào.

Nhưng, mấy giây sau, không hề thấy có tiếng chìa khóa và tiếng cửa bị vặn mở như dự đoán của Lạc Thiếu Hoa. Ngược lại, phía ngoài cửa chỉ vọng tới tiếng túi nilon sột soạt rất khẽ, tiếng bước chân lại vang lên, mỗi lúc một nhỏ hơn, cuối cùng mất hẳn.

Lạc Thiếu Hoa nghi ngờ, nhưng không dám manh động, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, cố gắng nghe ngóng mọi tiếng động phía ngoài cửa. Phải đến nửa phút sau, hành lang vẫn yên ắng. Ông không thể nhẫn nại hơn được nữa, quyết định mạo hiểm nhòm vào lỗ cửa.

Vội liếc một cái, đã nhìn thấy rất rõ ngoài hành lang - không một bóng người.

Lạc Thiếu Hoa thở phào nhẹ nhõm, xem ra vừa nãy chỉ là một người nào đó trong tòa nhà đang đi xuống dưới. Ông khẽ mở khóa cửa, thò đầu ra nhìn trái nhìn phải trước, sau khi chắc chắn là an toàn, liền nhanh chóng lén ra.

Bước nhanh ra khỏi đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, đi xuyên qua bãi đất trống giữa hai tòa nhà, tiến thẳng đến tòa nhà số 14 ở phía đối diện, sau khi trở lại điểm giám sát ở tầng 6, ông mới dựa lưng vào tường, thở dốc.

Mặc dù chỉ là một tình huống thót tim hụt, nhưng vì tâm trạng căng thẳng và hành động tốc độ, Lạc Thiếu Hoa cảm thấy mệt rã người, ông

phải nghỉ đến nửa tiếng sau mới lại sức.

Lần đột nhập vào nhà “lục soát” này không thu hoạch được gì, càng không có bất cứ tác dụng nào giúp cho Lạc Thiếu Hoa có những đánh giá sâu hơn về Lâm Quốc Đống. Lạc Thiếu Hoa chỉ có thể tiếp tục chờ đợi và giám sát. Nhưng, chờ cho đến tận lúc thành phố lên đèn, đêm khuya dần. Hơn 9 giờ tối, cửa sổ nhà Lâm Quốc Đống vẫn tối đen.

Việc hẫng về nhà muộn rõ ràng không phù hợp với quy luật hành động trong thời gian gần đây. Lạc Thiếu Hoa không biết hẫng đi đâu, càng không có cách nào điều tra ra được. Cứ tiếp tục chờ đợi cũng vô ích, Lạc Thiếu Hoa đành dừng lại. Sau khi cử động tay chân đã cứng đờ, ông lặng lẽ đi xuống phía dưới tòa nhà, lái xe về nhà.

Vừa vào nhà, Lạc Thiếu Hoa vẫn băn khoăn, định đi kiểm tra những trang mạng mà Lâm Quốc Đống đã xem, ông đi thẳng về phòng ngủ của Lạc Doanh. Đẩy cửa ra, nhìn thấy thằng cháu ngoại Hương Xuân Huy đang viết bài tập. Ông hỏi một câu: “Mẹ cháu đâu?”

“Chưa về ạ.” Hương Xuân Huy bỏ bút xuống, “Bà ngoại bảo mẹ cháu có hẹn ăn cơm tối ở bên ngoài.”

“Hả?” Lúc này Lạc Thiếu Hoa mới nhớ ra tối nay Lạc Doanh có hẹn với Hương Dương, ông nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần 10 giờ rồi.

“Mẹ cháu có gọi điện thoại về không?”

“Không ạ.” Hương Xuân Huy bĩu môi, “Cháu còn đang đợi mẹ ký tên vào bài thi đây.”

Lạc Thiếu Hoa cau mày. Quan hệ xã hội của Lạc Doanh tương đối đơn giản, rất ít khi đi ra ngoài, cho dù là có phải tiếp khách đột xuất, cũng về nhà rất sớm. Tối hôm nay, mặc dù là đi gặp Hương Dương, nhưng cũng không đến mức muộn như thế này mà vẫn chưa về. Đang nghĩ thì Kim Phượng đẩy cửa vào, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Em đang định gọi điện cho anh.” Kim Phượng cầm điện thoại di động, “Lạc Doanh vẫn chưa về.”

“Anh biết rồi.” Lạc Thiếu Hoa vội đỡ Kim Phượng ngồi xuống, “Gọi điện cho nó chưa?”

“Gọi mấy lần rồi.” Kim Phượng lắc lắc chiếc điện thoại di động, “Nhưng nó không hề bắt máy.”

Lạc Thiếu Hoa càng thấy nghi ngờ trong lòng, nhưng miệng vẫn an ủi Kim Phượng: “Đừng lo, biết đâu chúng nó ăn cơm xong, lại cùng đi xem phim cũng nên.”

“Vâng, cũng có thể.” Nét mặt Kim Phượng bớt lo lắng hơn một chút, bà đứng dậy đi chuẩn bị bữa tối cho Lạc Thiếu Hoa. Lạc Thiếu Hoa không còn tâm trí đâu để mở máy vi tính, ông trốn vào trong phòng ngủ gọi điện thoại cho Hương Dương.

Chuông điện thoại reo đến mười mấy lần, thằng con rể cũ mới bắt máy: “A lô, bố ạ?”

“Lạc Doanh có ở chỗ con không?” Lạc Thiếu Hoa hỏi luôn, “Sao nó vẫn chưa về nhà?”

“Dạ?” Nghe giọng Hương Dương xem ra còn ngạc nhiên hơn cả ông, “Sao lại thế, hơn 7 giờ là bọn con đã về rồi mà.”

“Sớm thế à?” Lạc Thiếu Hoa giật mình, lại hỏi thêm: “Con không đưa nó về à? Rốt cuộc là thế nào?”

“Chúng con... nói thế nào nhỉ, nói chuyện không được vui lắm.” Giọng Hương Dương có vẻ bối rối, “Tính khí của Lạc Doanh, bố cũng biết đấy, cô ấy tự về...”

Lạc Thiếu Hoa ngắt lời anh ta: “Hai đứa hẹn ở đâu?”

“Một nhà hàng Nhật Bản ở tầng 4 tòa nhà Hoa Phủ. Bố, thực ra con...”

Lạc Thiếu Hoa không nghe tiếp, ngắt luôn điện thoại.

Tòa nhà Hoa Phủ cách đây chưa đầy 5 cây số, cho dù là đi bộ, thì Lạc Doanh cũng phải về nhà từ lâu rồi chứ. Xem ra, con bé này cãi nhau với Hương Dương, tâm trạng bức tức lại tìm chỗ nào uống rượu một mình.

Ông nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy không yên tâm, lại gọi điện thoại cho Lạc Doanh. Lần này còn phải đợi lâu hơn, Lạc Thiếu Hoa đang định ngắt cú điện thoại gọi lại, bỗng đầu kia bắt máy.

Lạc Thiếu Hoa thở phào nhẹ nhõm, “Doanh Doanh, con đang ở đâu?”

Kỳ lạ là, Lạc Doanh không hề đáp lời. Tiếng một cơn gió thổi ù ù vọng tới từ đầu bên kia điện thoại, dường như đang ở một chỗ trống vắng ngoài trời.

“Doanh Doanh?” Lạc Thiếu Hoa đưa sát điện thoại di động vào tai, “Con đang ở đâu?”

Trong ống nghe vẫn chỉ có tiếng gió, dần dần, Lạc Thiếu Hoa nhận ra trong đó còn có cả tiếng thở chầm chậm và bình thản của một người. Đang định lên tiếng hỏi thì bên tai bỗng vang lên một chuỗi cười khe khẽ.

“Ha ha.” Tiếp đó, một giọng đàn ông rất trầm vang lên, “Cảnh sát Lạc, chào ông.”

Bàn tay đang cầm chặt điện thoại của Lạc Thiếu Hoa run bắn lên, tim như bị ai đó bóp nghẹt rất mạnh, ông ngớ ra mấy giây, mới hỏi được thành tiếng: “Anh là ai?”

“Ông biết tôi là ai.” Giọng gã đàn ông thủng thẳng, “Muốn tìm con gái ông phải không?”

“Doanh Doanh ở đâu?” Lạc Thiếu Hoa đứng bật dậy, dẫn giọng hỏi: “Mày đã làm gì nó?”

“Bây giờ e là cô ta không thể nghe điện thoại của ông được.” Gã đàn ông lại cất tiếng cười, “Ông thật sự muốn biết tôi đang làm gì cô ta?”

“Tao cảnh cáo mày,” giọng Lạc Thiếu Hoa run lên, chiếc điện thoại di động bị ông bóp chặt đến mức phát ra những tiếng kêu rắc rắc, “Nếu mày dám làm hại con gái tao...”

“Tay tôi đang ở trên ngực của cô ta, đàn bà hơn 30 tuổi, giữ dáng còn ngon phết.” Gã đàn ông dường như không hề để ý đến lời đe dọa của Lạc Thiếu Hoa, vẫn cứ tự nói, “Áo lót màu đen. Hừm, là loại tôi thích đấy, rất gợi cảm...”

“Mày đừng có đụng vào nó!” Cuối cùng Lạc Thiếu Hoa gầm lên, “Nếu không, tao sẽ giết mày!”

Đầu bên kia ống nghe bỗng hoàn toàn yên ắng. Một giây sau, giọng gã đàn ông lại vang lên, giọng nói trở nên lạnh toát.

“Hai mươi phút nữa, tuyến tàu điện ngầm số 2, ga đường Xuân Dương, đi về phía Thế Kỷ Thành, đến một mình.”

Dứt lời, gã đàn ông liền ngắt điện thoại.

Lạc Thiếu Hoa chửi to một tiếng, gọi lại, điện thoại di động của con gái đã tắt máy.

Ông không dám chần chừ, bật dậy lao ra ngoài cửa, vừa mở cửa phòng đã đâm sầm vào Kim Phượng.

“Sao thế?” Kim Phượng ngạc nhiên nhìn vẻ mặt đầy giận dữ của Lạc Thiếu Hoa, “Em vừa nghe thấy anh hét ầm ầm.”

Lạc Thiếu Hoa đẩy Kim Phượng ra, chỉ nói một câu “ở nhà đợi anh” rồi lao ra khỏi nhà.

Lúc này đã gần mười rưỡi đêm, trên đường rất ít xe cộ. Nhưng, Lạc Thiếu Hoa vẫn thấy tốc độ của mình không đủ nhanh. Ông ngồi trong buồng lái, bàn tay cầm vô lăng đã siết mạnh đến mức gân cốt gò

hết cả lên, điên cuồng rú còi về phía tất cả những chiếc xe ở phía trước, còn đèn đỏ, đã không còn trong tầm chú ý của ông.

Con gái, con gái tôi!

Phóng điên cuồng suốt dọc đường, khi đến cửa vào ga tàu điện ngầm đường Xuân Dương, còn cách thời gian chỉ định của đối phương năm phút. Lạc Thiếu Hoa khóa xe xong, xách ba lô lên lao vào trong ga. Chạy đến trước sơ đồ chỉ dẫn tuyến tàu điện ngầm, ông nhìn lướt qua một lượt: Tuyến số 2 là một tuyến tàu điện ngầm đi từ nam sang bắc, cắt ngang qua thành phố. Ga cuối cùng ở phía nam là Học viện Y khoa thành phố, ga cuối cùng ở phía bắc là Thế Kỷ Thành. Lạc Thiếu Hoa không chần chừ, đi thẳng đến cửa bán vé, mặc kệ cho hành khách phía sau chửi mắng, chen vào mua một vé từ ga đó đến ga cuối cùng Thế Kỷ Thành.

Sau khi lấy được vé, Lạc Thiếu Hoa chạy về phía sân ga, vừa chạy vừa nhìn đồng hồ đeo tay. Vẫn còn ba phút. Mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng cũng đủ để người cảnh sát già này sắp xếp suy nghĩ.

Ga này còn cách ga cuối cùng Thế Kỷ Thành bảy ga nữa, tuyến đường sẽ đi qua Tòa nhà Bất động sản, Công viên Lao động, Quảng trường chính quyền thành phố, Phố Tứ Hội, Nam Hồ, Chợ điện tử đường Đại Tây và Trung tâm bán buôn nông mậu Vĩnh Thanh. Đối phương hẹn mình đến đây, chưa chắc sẽ dẫn luôn Lạc Doanh cùng đến, mà sẽ chỉ định cho ông lên tàu điện ngầm, đến một ga khác.

Ý đồ của hắn là gì, tại sao Lạc Doanh lại rơi vào tay hắn, Lạc Thiếu Hoa đã không còn quan tâm nữa, bây giờ việc quan trọng nhất là phải biết được Lạc Doanh đang ở đâu. Cô ở cùng đối phương thêm một phút, là rủi ro tăng thêm một phút. Mà sự rủi ro này, Lạc Thiếu Hoa tuyệt đối không muốn nghĩ đến - ông quá hiểu thủ đoạn và mức độ tàn tuyệt của đối phương.

Bởi vì, kẻ nghe điện thoại di động của Lạc Doanh, là Lâm Quốc Đống.

Chạy qua lối đi, lao xuống dưới thang cuốn, Lạc Thiếu Hoa đến sân ga của ga tàu điện ngầm đường Xuân Dương. Hành khách đang đợi tàu kinh ngạc nhìn ông già tóc muối tiêu đang thở hổn hển. Lạc Thiếu Hoa đảo mắt nhìn một lượt, không thấy bóng dáng Lâm Quốc Đống. Ngẩng đầu nhìn tấm biển chỉ dẫn điện tử, vẫn còn cách thời gian tàu vào ga một phút.

Lạc Thiếu Hoa vừa thở dốc, vừa gọi vào điện thoại di động của Lạc Doanh - vẫn tắt máy.

Ông chửi thầm một tiếng, dựa người vào cây cột trên sân ga, không ngừng quan sát đám đông bên cạnh. Tàu điện ngầm sẽ ngừng hoạt động vào giữa đêm, hành khách đi tàu đa phần là những người phải làm thêm giờ hoặc là thanh niên nam nữ vừa kết thúc cuộc hẹn hò. Ga cuối cùng phía nam nằm ở ngoại ô thành phố, ga cuối cùng phía bắc thì ở chỗ tập trung khá nhiều khu dân cư. Vì vậy, phía sân ga Lạc Thiếu Hoa đang đứng ồn ào hơn phía đối diện rất nhiều. Nhất là khi tàu sắp đến, một đám đông hành khách đã nhanh chóng tập trung lại trên sân ga.

Lạc Thiếu Hoa đứng trong dòng người, tâm trạng càng lúc càng sốt ruột lo lắng. Thấy đã đến thời gian hẹn của đối phương, mà điện thoại di động của mình vẫn không có động tĩnh gì.

Con gái đang ở đâu, nó... còn sống không?

Những tiếng ầm ầm thấp thoáng từ chỗ không xa vọng đến, tiếp đó, sân ga cũng bắt đầu rung lên nhè nhẹ. Hành khách bắt đầu lục tục tập trung vào phía trước bức rào chắn bằng nhựa, chuyển tàu tiếp theo sắp vào ga.

Rất nhanh chóng, đoàn tàu với các toa màu trắng ầm ầm lao tới. Sau khi dừng lại ở sân ga, cổng điều khiển điện tử trên bức rào chắn bằng nhựa nhanh chóng mở ra, hàng loạt khách từ trên tàu bước xuống, hành khách chờ tàu trên sân ga, lác đác có người sốt ruột, đã chen ngược dòng người len vào trong toa tàu.

Lạc Thiếu Hoa đứng không vững vì bị đám đông ào chen đẩy xô vào, ánh mắt ông vẫn đảo đi đảo lại tìm kiếm giữa hai bên cửa. Nhưng, vẫn không thấy bóng dáng của Lâm Quốc Đống hoặc Lạc Doanh. Ông cúi xuống kiểm tra điện thoại di động một lần nữa, không có cuộc gọi tới, cũng không có tin nhắn.

Thằng khốn kiếp này muốn làm gì?

Không lẽ chỉ bắt mình chờ đợi một cách ngu ngốc ở sân ga?

Tiếng chuông trên sân ga vang lên, toa tàu đóng cửa lại, cổng điện tử trên bức rào chắn cũng chậm chậm đóng lại. Chuyến tàu điện ngầm đã rời ga. Lạc Thiếu Hoa đứng yên tại chỗ, nhìn đoàn tàu chậm chậm rời đi trước mặt mình một cách vô vọng, trong lòng vừa sốt ruột lo lắng vừa nghi hoặc. Tàu càng chạy càng nhanh, hàng loạt những gương mặt phía trong cửa sổ lướt qua, dần dần biến thành một dải đốm loang lổ kéo qua.

Toa tàu cuối cùng vụt qua trước mắt ông. Còn một mình Lạc Thiếu Hoa trơ trọi đứng trên sân ga, bỗng ánh mắt ông thoáng thấy một người xuất hiện.

Ông bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên sân ga đối diện, một bóng dáng gầy gò trên chiếc ghế chờ tàu đang chậm rãi đứng dậy.

Lạc Thiếu Hoa há to miệng, tròn tròn hai mắt, nhìn Lâm Quốc Đống chậm chậm đi đến sát mép sân ga, hai tay đút trong túi áo, ở bên kia bức rào chắn bằng nhựa, hướng về phía ông, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đó? Còn Lạc Doanh đang ở đâu? Con gái còn sống hay đã chết? Rốt cuộc Lâm Quốc Đống muốn làm gì?

Vô số dấu hỏi bỗng chốc hiện ra đầy đầu Lạc Thiếu Hoa, tư duy của ông đã bị đứt đoạn, ông lao về phía đối diện gần như theo phản xạ bản năng. Nhưng, giữa ông và Lâm Quốc Đống, còn cách hai làn đường ray sắt và một bức rào chắn bằng nhựa cao hơn đầu người.

“Con gái tao đâu?” Lạc Thiếu Hoa lao đến sát bức rào chắn, vỗ đập liên tục, gào to hết sức: “Nó ở đâu?”

Lâm Quốc Đống không trả lời, vẫn nhìn Lạc Thiếu Hoa trong trạng thái như phát điên, mặt hấn đầy vẻ giễu cợt.

Đây chính là sự bất lực.

Kẻ nắm trong tay sinh mạng của con gái chỉ cách có mấy mét, nhưng ông lại không thể tiến tới được, dù chỉ là một cen-ti-mét.

Trong đường hầm tối đen, tiếng âm âm vắng vắng đâu đó lại vang lên, một luồng sáng xuất hiện ở góc ngoặt, từ xa tới gần, những luồng khí mỗi lúc một rõ rệt bắt đầu khuấy động trên sân ga.

Lạc Thiếu Hoa đã không còn cảm nhận được những điều đó, bây giờ việc duy nhất ông có thể làm được là chăm chăm nhìn vào Lâm Quốc Đống ở phía đối diện, găm lên một cách vô nghĩa.

Bỗng nhiên, Lâm Quốc Đống đưa tay phải lên, giơ ngón tay trở lên cạnh miệng, ra hiệu bảo ông im lặng.

Lạc Thiếu Hoa đột ngột dừng lại, nửa thân trên vẫn tì xuống bức rào chắn bằng nhựa, mắt chăm chăm dõi theo nhất cử nhất động của đối phương.

Lâm Quốc Đống rút tay trái trong túi áo ra, giơ lên, vỗ mạnh một tiếng vào bức rào chắn bằng nhựa trước mặt.

Một dấu tay đỏ màu máu xuất hiện trên bức rào chắn.

Máu. Máu màu đỏ tươi. Máu không ngừng nhỏ, không ngừng chảy.

Đầu Lạc Thiếu Hoa như muốn nổ tung, chút lý trí còn sót lại cuối cùng cũng biến mất.

Lạc Doanh!

Ông ra sức lao vào bức rào chắn. Một nhát, hai nhát. Bức rào chắn bắt đầu lung lay, cuối cùng biến dạng. Phía trên cổng điện tử mở ra một khe hở bằng ngón tay. Lạc Thiếu Hoa rút chiếc dùi cui cảnh sát xếp gọn trong chiếc túi đeo chéo, vung ra, cắm vào khe hở ở cổng điện tử, ra sức bẩy...

“Ông làm cái gì thế?”

Một tiếng hét vừa kinh ngạc vừa giận dữ vang lên, cùng lúc đó hai nhân viên an ninh tàu điện ngầm xông tới.

Lạc Thiếu Hoa không nghe thấy gì, trước mắt chỉ còn mỗi cánh cổng điện tử đang dần dần hé mở và dẫu tay đang không ngừng nhỏ máu phía đối diện.

Lạc Doanh! Con gái tôi!

Bỗng nhiên, tất cả mọi thứ trước mắt thay đổi hoàn toàn, cánh cổng điện tử và dẫu tay máu đều quay chín mươi độ sang phía bên phải - Lạc Thiếu Hoa bị đẩy nhào xuống đất.

Sức nặng của hai người đè lên người ông, Lạc Thiếu Hoa không sao cử động được. Nhưng, khả năng võ nghệ được hình thành qua nhiều năm huấn luyện, cộng với cơn cuồng nộ bị Lâm Quốc Đống kích dậy, khiến ông nhanh chóng bò dậy, mau chóng quật ngã hai nhân viên an ninh. Khi ngẩng người nhìn về phía sân ga đối diện, bóng dáng Lâm Quốc Đống chỉ thoáng hiện, rồi lại bị những toa tàu vun vút lao qua che khuất.

Tàu điện ngầm đi về ga cuối phía nam đã vào ga.

Lạc Thiếu Hoa lại càng lo lắng. Rất nhiều hành khách từ trong toa tàu đi ra, trong chớp mắt những dòng người ùn ùn chuyển động trên sân ga đối diện. Ông ra sức tìm kiếm bóng dáng Lâm Quốc Đống trong đám đông, nhưng không hề có kết quả.

Lúc này, hai nhân viên an ninh vừa bị quật ngã đều đã đứng dậy, mặt vô cùng giận dữ, một trong hai người chăm chăm nhìn Lạc Thiếu

Hoa chực ra tay, người kia đã đang gọi nhân viên an ninh bằng máy bộ đàm.

Lạc Thiếu Hoa nghiêng răng, xách ba lô lên chạy về phía thang cuốn.

Trận vật lộn vừa nãy đã làm ông bình tĩnh lại. Chỉ dựa vào một mình ông, hiển nhiên không thể cứu được con gái. Mọi bản khoản suy nghĩ đều không đáng giá một xu trước tính mạng của Lạc Doanh.

Những giọt máu tươi đó, rốt cuộc có phải là của Lạc Doanh hay không?

Lạc Thiếu Hoa không dám nghĩ nữa, vừa chạy vừa sờ lấy điện thoại di động, bấm máy gọi một số.

Mấy giây sau, giọng Đỗ Thành vọng ra từ trong ống nghe: “Anh Lạc?”

“Thành, cậu đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Xem ra, Đỗ Thành rất ngạc nhiên về cuộc gọi của ông, “Có việc gì không?”

“Lập tức định vị cho tôi một số điện thoại di động, nhanh lên.” Lạc Thiếu Hoa đã lao sang sân ga đối diện, nhìn một vòng xung quanh, sân ga trống trơn không một bóng người. Ông chửi thề một tiếng, đọc cho Đỗ Thành một dãy số điện thoại, “Có thông tin thì báo cho tôi ngay.”

Đỗ Thành do dự một chút, rồi nhanh chóng trả lời: “Em lập tức gọi cho Chấn Lương.”

Lạc Thiếu Hoa ngắt điện thoại, quay người chạy tới chỗ cổng ra. Còn chưa chạy đến chỗ cửa quay ở cổng ra, đã nhìn thấy mấy nhân viên an ninh đang vây tới, định chặn ông lại.

“Tránh ra!” Lạc Thiếu Hoa gầm lên một tiếng. Có lẽ họ sợ hãi trước vẻ mặt hung dữ của ông, càng khiếp vía trước khí thế hùng hực của

ông, đám nhân viên an ninh rút lại. Nhân lúc họ do dự, Lạc Thiếu Hoa nhảy phốc qua cửa quay, chạy thẳng ra ngoài ga.

Ra đến đường phố, Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng đảo mắt nhìn một vòng khắp xung quanh, trên đường chỉ có lác đác vài người đi đường, xe cộ cũng rất ít. Nhưng, vẫn không thấy bóng dáng Lâm Quốc Đống đâu. Ông không kịp thở, lập tức chạy ra chỗ xe của mình.

Vừa nổ máy thì Đỗ Thành gọi điện thoại tới.

“Anh Lạc, tìm thấy rồi, ở gần công viên Bát Nhất, vị trí không thay đổi.”

“Biết rồi.” Lạc Thiếu Hoa một tay cầm điện thoại, một tay vội quay vô lăng, chân nhấn mạnh chân ga.

“Anh Lạc, đó là số điện thoại di động của Lạc Doanh.” Giọng Đỗ Thành cũng rất lo lắng, “Nó sao thế?”

“Gặp rồi nói sau.” Lạc Thiếu Hoa không có thời gian giải thích cho Đỗ Thành, “Cậu dẫn mấy người đến đó, giúp tôi!”

“Vâng, em xuất phát ngay đây.” Tiếng bước chân vọng ra từ trong ống nghe, “Anh cứ mở điện thoại, giữ liên lạc.”

Lạc Thiếu Hoa đáp một tiếng, vòng qua một chiếc xe taxi, phóng như bay về phía công viên Bát Nhất.

Công viên Bát Nhất nằm ở phía nam thành phố, cách ga tàu điện ngầm phố Xuân Dương khoảng bảy ki-lô-mét. Lạc Thiếu Hoa phóng vun vút trên đường, chưa đầy năm phút đã đến cổng công viên. Vừa dừng xe, đã trông thấy chiếc Paladin SUV lao tới. Đỗ Thành nhảy từ trên xe xuống, chạy về phía Lạc Thiếu Hoa.

“Bọn Chấn Lương đã đến rồi.” Trên mặt Đỗ Thành lấm tấm những giọt mồ hôi lấp lánh, “Đang tìm trong công viên.”

Tính ra, Lạc Thiếu Hoa và Đỗ Thành đã mấy năm không gặp, thậm chí cũng chẳng nói chuyện. Gặp lại nhau, Đỗ Thành không hề hỏi

nguyên do, đã chìa tay ra giúp đỡ. Những lúc quan trọng, đồng đội cũ vẫn là nơi đáng tin cậy.

Lạc Thiếu Hoa không có thời gian để cảm thán, sau khi vỗ vào vai Đỗ Thành, nói một câu cảm ơn, ông lập tức chạy vào công viên.

Mặc dù điện thoại di động của Lạc Doanh đã tắt máy, nhưng vẫn có thể xác định được vị trí đại khái bằng biện pháp kỹ thuật. Như vậy, sẽ có ba khả năng: Một là, điện thoại di động vẫn ở trên người Lâm Quốc Đống, hai là ở trên người Lạc Doanh, ba là đã bị Lâm Quốc Đống vứt ở chỗ khác. Về cơ bản, có thể loại trừ khả năng thứ nhất, bởi vì sau khi chiếc điện thoại di động được định vị, vị trí không có thay đổi. Lâm Quốc Đống không thể nào lại ở yên một chỗ chờ Lạc Thiếu Hoa tìm đến tận nơi. Cho nên, hai khả năng phía sau lớn hơn. Lạc Thiếu Hoa thiên về khả năng thứ hai hơn, bởi vì theo như tình hình cuộc nói chuyện điện thoại khi này giữa Lâm Quốc Đống và Lạc Thiếu Hoa, dường như hẳn đang ở một nơi trống vắng ngoài trời. Công viên Bát Nhất đúng là khớp với đặc điểm này. Hơn nữa, Lạc Doanh rất có khả năng ở ngay trong công viên, bởi vì nếu cô ở bên ngoài công viên, chắc sẽ nhanh chóng bị ai đó phát hiện thấy. Nhóm của Trương Chấn Lương hiển nhiên cũng đã nghĩ đến điểm này, cho nên đã quyết định tìm kiếm trong công viên trước.

Chỉ là, cho dù Lạc Doanh có được tìm thấy, liệu còn sống không?

Lạc Thiếu Hoa không dám nghĩ nhiều hơn, bật chiếc đèn pin cường quang, tìm kiếm trong công viên tối đen như mực. Lúc này đã gần nửa đêm, trong công viên vô cùng vắng người. Để cho chắc chắn, Lạc Thiếu Hoa tìm từ ngoài cổng vào, cả chỗ sau hòn núi giả và dưới gốc cây cũng không bỏ qua. Nhưng, từng giây từng phút trôi qua, ngoài mấy đôi nam nữ đang tình cảm ở những chỗ khuất, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Lạc Doanh. Lạc Thiếu Hoa càng lúc càng lo lắng, nhiệt độ lúc này đã vào khoảng âm 15 độ, mà con gái rất có khả năng đã bị thương, nó còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa đây?

Đang nghĩ, thì phía trước xuất hiện một ánh sáng đèn pin quét rất nhanh, kèm với đó là tiếng bước chân vội vã. Lạc Thiếu Hoa rọi đèn pin tới, thấy Đỗ Thành đang chạy nhanh đến.

“Thế nào?”

“Bên này không có.” Dưới ánh đèn pin, sắc mặt Đỗ Thành rất khó coi, “Anh Lạc, em sang bên trái tìm, anh sang bên phải.”

Lạc Thiếu Hoa đáp một tiếng, nhanh chóng đi theo lối rẽ bên tay phải. Ông vòng qua một bức tượng, còn cẩn thận chiếu đèn vào sau lưng bức tượng, không có.

Chạy qua một cây cầu gỗ, nhìn dưới cầu, không có.

Chui vào trong một bụi cây, không có.

Xét từ thời gian và sự phân bố lực lượng kiểm tìm, hơn nửa công viên đã bị lục soát tìm kiếm, vẫn không thấy con gái. Bước chân Lạc Thiếu Hoa càng lúc càng nặng nề, mọi thứ trước mắt cũng dần nhạt nhòa. Cuối cùng, ông không thể chạy thêm được nữa, vốn định bám vào một cái cây nghỉ một tí, nhưng hai chân mềm nhũn ra.

Ông ngồi phịch xuống dưới gốc cây, lập tức có cảm giác cứng và lạnh toát ở sau lưng. Nhưng, tim ông còn lạnh hơn. Nỗi tuyệt vọng tràn đầy dâng lên trong lòng - Lạc Doanh có thể không ở trong công viên này, hoặc, nó đã bị giết hại.

Lạc Thiếu Hoa cảm thấy mũi ngạt đặc, lồng ngực cũng vô cùng khó thở. Cuối cùng, ông ngẩng đầu lên, hướng về phía công viên tối đen hun hút, bật ra một tiếng khóc.

“Doanh Doanh, con ở đâu?” Lạc Thiếu Hoa như một đứa trẻ hoảng sợ, ngơ ngác nhìn xung quanh, “Mau ra đây, bố...”

Những ngọn cây, hòn núi giả và hồ nước trầm mặc, không một tiếng trả lời, im lặng nhìn người bố khóc lóc.

Bỗng, Lạc Thiếu Hoa nghe thấy tiếng điện thoại di động trong túi áo đồ chuông. Ông vội lau nước mắt, lấy điện thoại di động ra xem, là Đỗ Thành.

“A lô?”

“Anh Lạc, tìm thấy cháu rồi.” Giọng Đỗ Thành vô cùng gấp gáp, kèm theo tiếng thở dốc, dường như vẫn đang chạy, “Ở trên cái ghế dài bên suối phun nước - còn một gã đàn ông nữa.”

Khi còn cách con suối phun nước mười mấy mét, Lạc Thiếu Hoa đã nhìn thấy mấy người đàn ông vây quanh một chiếc ghế dài, ánh đèn pin rọi xuống người một phụ nữ đang cúi đầu. Bên cạnh là một người đàn ông hai tay ôm đầu, ngồi quỳ dưới đất.

Lạc Thiếu Hoa chạy nhanh tới, lao thẳng đến chỗ cô gái trên chiếc ghế dài, vội lật đầu cô gái lên - Không sai, đúng là Lạc Doanh.

Đồng thời, ông cảm thấy một hơi thở nóng ẩm phả vào tay mình, còn lẫn cả mùi rượu nồng nặc.

Lạc Thiếu Hoa bỗng chốc cảm thấy người không còn chút sức lực nào, nó vẫn còn sống.

Người Lạc Doanh được khoác một chiếc áo lông vũ màu xanh lam, nửa người phía trên đỡ dẫn lắc lư theo động tác của bố. Lạc Thiếu Hoa bỗng nhớ ra vết tay máu đó, vội vàng kéo chiếc áo lông vũ ra, định kiểm tra xem Lạc Doanh có bị thương chỗ nào không.

“Em vừa xem qua rồi, không sao.” Trương Chấn Lương bước tới, anh chỉ mặc một chiếc áo len, đang co ro ôm hai vai, “Có điều vẫn chưa tỉnh. Xem chừng, hình như đã uống rất nhiều.”

Lạc Thiếu Hoa không yên tâm, vẫn kiểm tra một lượt khắp toàn bộ cơ thể. Đúng thế, quần áo Lạc Doanh còn nguyên vẹn, không có vết máu nào trên người. Ông đứng dậy, nhìn mấy người đàn ông đang đứng, ngoài Đỗ Thành và Trương Chấn Lương ra, số còn lại đều là những thanh niên trong đội cảnh sát hình sự.

“Cái thằng đó đâu?”

“Kia.” Trương Chấn Lương hất hàm về phía gã đàn ông đang ngồi quỳ, “Lúc tìm thấy Lạc Doanh, thằng khốn này còn đang sờ mó trên người cô ấy.”

Lạc Thiếu Hoa rọi đèn pin về phía hắn. Tóc gã đàn ông vừa bắn thiu vừa rơi xù, hắn mặc một chiếc áo bông không rõ là màu gì, có vẻ như là một gã lang thang.

Lạc Thiếu Hoa bước tới túm lấy tóc gã đàn ông, hắn ngẩng mặt lên, kêu “ái ái.”

Không phải là Lâm Quốc Đống.

Mặc dù vậy, một cơn thịnh nộ vẫn trào lên trong lòng Lạc Thiếu Hoa. Ông giơ chân đá gã đàn ông, hắn ngã phịch ra đất, vừa né tránh vừa kêu ầm lên thống thiết.

“Thôi được rồi.” Đỗ Thành im lặng nãy giờ, ngăn Lạc Thiếu Hoa lại, “Đưa Lạc Doanh đến bệnh viện trước đã.”

Trên hành lang bệnh viện Nhân dân thứ tư của thành phố, Đỗ Thành, Trương Chấn Lương, Lạc Thiếu Hoa, ba người đang đợi tin của Lạc Doanh, kẻ đứng, người ngồi, mỗi người mang một tâm sự riêng.

Năm đó, vì Đỗ Thành nhất mực cho rằng Hứa Minh Lương không phải là hung thủ, đồng thời nhiều lần yêu cầu điều tra lại vụ án đó, cuối cùng khiến ông và nhóm Mã Kiện, Lạc Thiếu Hoa mâu thuẫn không nhìn mặt nhau. Cho dù Đỗ Thành đã được điều về sau khi bị cử đi thành phố khác, nhưng ba người cũng đã trở nên xa lạ. Nhất là sau khi Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa lần lượt về hưu, Đỗ Thành và họ gần như cắt đứt liên hệ. Tối nay, Lạc Thiếu Hoa đột nhiên lại tìm mình nhờ giúp, khiến Đỗ Thành cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Về việc này, Lạc Thiếu Hoa cũng không giải thích nổi. Ông chỉ cảm thấy, vào thời khắc đó, không ai có thể hiểu được tình cảnh nguy

hiểm của Lạc Doanh hơn Đỗ Thành, cho dù sự tồn tại của Lâm Quốc Đống là một bí mật vĩnh viễn không thể nói cho Đỗ Thành biết.

Vì vậy, ông cứ cúi mặt suốt, né tránh ánh mắt dò hỏi của Đỗ Thành.

Một bác sĩ đi ra từ một phòng bệnh, vừa lật xem cuốn sổ khám bệnh trong tay, vừa vội vã đi về phía họ.

“Ai là người nhà của Lạc Doanh?”

Lạc Thiếu Hoa vội đứng dậy, “Tôi. Nó thế nào?”

“Không có gì nghiêm trọng, ngộ độc cồn mức độ nhẹ.” Vị bác sĩ gập cuốn sổ khám bệnh lại, “Truyền dịch trước đã, theo dõi một lúc, nếu không có vấn đề gì thì có thể ra viện.”

Lạc Thiếu Hoa liên mồm cảm ơn bác sĩ, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Đỗ Thành nhìn ông, lên tiếng hỏi: “Anh Lạc, Doanh Doanh làm sao thế?”

“Vốn là đi gặp Hướng Dương, nói chuyện không vui vẻ, một mình đi uống rượu giải sầu.” Lạc Thiếu Hoa cười gượng, “Mọi người vất vả quá - Cậu thế nào, sắc mặt vàng ệch thế, người không khỏe à?”

Đỗ Thành biết Lạc Thiếu Hoa muốn lái sang chuyện khác, chỉ trả lời ngắn gọn: “Bị ốm, không sao.”

Trương Chấn Lương bước tới, nhìn sắc mặt Đỗ Thành, đẩy ông đi ra ngoài, “Sư phụ, anh về nghỉ đi, em ở đây với anh Lạc.”

“Không cần,” Đỗ Thành khế đẩy Trương Chấn Lương ra, “Tôi nói chuyện với anh Lạc một lúc.”

“Ồ.” Trương Chấn Lương quay đầu nhìn Lạc Thiếu Hoa, đứng dậy đi tới chỗ chiếc ghế dài ở phía xa ngồi xuống.

Đỗ Thành ngồi xuống bên cạnh Lạc Thiếu Hoa, suy nghĩ giây lát rồi nói nhỏ: “Anh Lạc, chúng ta đều làm cảnh sát điều tra hình sự mười mấy năm rồi. Có những chuyện không cần phải giấu giếm giếm - rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Doanh Doanh?”

“Đúng thật là uống nhiều rượu, không nghe điện thoại, nên tôi sốt ruột.” Lạc Thiếu Hoa né tránh ánh mắt của Đỗ Thành, “Vừa nãy, không phải là cậu cũng nghe thấy bác sĩ nói rồi đấy sao?”

“Hơn hai mươi năm trước nhĩ, Doanh Doanh học cấp hai, thi cuối kỳ không tốt, không dám về nhà, đến nhà bạn học ngủ hai hôm.” Đỗ Thành quan sát thần sắc của ông, “Khi đó, anh cũng không lo lắng như tối nay. Lúc nãy nghe giọng của anh, em cứ tưởng là Doanh Doanh bị bắt cóc.”

Lạc Thiếu Hoa run bắn người, “Thành, chúng ta già rồi, không còn sức chịu đựng nữa. Con cái có mệnh hệ gì, thì tôi cũng không sống được nữa.”

“Em thấy anh vẫn chịu đựng giỏi lắm.” Đỗ Thành đá vào chiếc túi đeo chéo dưới chân Lạc Thiếu Hoa, “Nếu Lạc Doanh chỉ là không nghe điện thoại, anh có đến mức phải mang theo dùi cui cảnh sát và kính viễn vọng không?”

Lạc Thiếu Hoa bất giác cúi đầu, nhìn thấy miệng túi đang mở to, cán cầm dùi cui và chiếc kính viễn vọng lộ ra một góc.

Thực ra, ông rất khó nói rõ được tại sao mình lại tìm Đỗ Thành nhờ giúp. Khi ý thức được là Lạc Doanh có khả năng bị hại, Lạc Thiếu Hoa lập tức nghĩ ngay đến Đỗ Thành. Có lẽ, trong tiềm thức của ông, chỉ có người bạn già đã hai mươi mấy năm nhọc công truy lùng tên hung thủ thật này mới có thể thực sự hiểu được Lâm Quốc Đống nguy hiểm đến như thế nào. Nhưng, lúc này, ông cũng không thể giải thích rõ ràng về đầu đuôi sự việc, cũng không có cách nào giải thích được. Ông rất rõ, bất cứ lý do và cách viện cớ nào cũng đều không thể giấu được Đỗ Thành. Nhưng ông không thể để lộ sự việc này. Nếu không, ông đã lập tức nhờ

đến sự giúp đỡ của người bạn già ngay sau khi nhận được cú điện thoại của Lâm Quốc Đống.

Một khi Lâm Quốc Đống bị lộ, tất cả mọi người đều sẽ phải đối mặt với tai họa nặng nề. Hãn dám bắt cóc Lạc Doanh, đồng thời uy hiếp mình, là vì hãn chắc rằng Lạc Thiếu Hoa chỉ dám đến một mình.

Từ trước tới giờ, Lạc Thiếu Hoa cứ cho rằng mình là bộ ngựa bắt ve sầu, không ngờ Lâm Quốc Đống mới là chim sẻ vàng đích thực.

“Rốt cuộc là anh đang làm gì?” Đỗ Thành chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa, tiếp tục hỏi: “Việc này có liên quan gì đến Lạc Doanh?”

Trong lòng Lạc Thiếu Hoa lạnh buốt. Ông buông một tiếng thở dài, quay người về phía Đỗ Thành, ánh mắt thần thờ.

“Không. Không có việc gì cả.”

Chương 20: NƯỚC HOA

Trương Hải Sinh lùi lại mấy bước, điều chỉnh tấm bảng viết màu trắng, rồi lại bước lên phía trước, đóng mấy chiếc đinh cuối cùng vào tường.

“Như thế này được không?”

“Được, thế là được rồi.” Kỷ Càn Khôn tiếp đầy nước vào chiếc cốc trước mặt Ngụy Quýnh, rồi lại bảo: “Cái thanh ngang cũng đóng cho cẩn thận.”

Trương Hải Sinh mặt hầm hầm, nhìn Kỷ Càn Khôn, không nói câu nào, cúi người cầm một thanh phơi khăn mặt bằng inox lên, xé vỏ bọc ra rồi đặt lên phía trên tấm bảng màu trắng bắt đầu lắp.

Lắp xong một đầu, anh ta xẵng giọng nói với Nhạc Tiêu Tuệ đang ngồi trên giường: “Cô, làm xong chưa?”

“Xong ngay đây.” Nhạc Tiêu Tuệ cắn đứt đầu sợi chỉ, đưa cho Trương Hải Sinh một tấm vải trắng đã khâu xong.

Trương Hải Sinh luồn tấm vải trắng vào trong thanh phơi khăn mặt, lắp xong đầu bên kia, kéo mấy lần, rồi vút búa vào trong hòm dụng cụ.

“Lắp xong rồi.”

“Ừ, anh cứ đi ra đi.” Kỷ Càn Khôn sắp xếp một tập ảnh dày cộp trong tay, không buồn nhìn anh ta, “Có việc, tôi sẽ gọi anh.”

Trương Hải Sinh lách cách thu dọn hộp dụng cụ, nhấc chân bước ra ngoài, đưa tay đập cửa rất mạnh.

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn theo bóng anh ta khuất sau cửa, quay đầu thè lưỡi với Ngụy Quýnh.

Ngụy Quýnh cười bối rối. Nhạc Tiêu Tuệ không hề biết tại sao Kỷ Càn Khôn có thể chỉ trỏ sai bảo Trương Hải Sinh như vậy, các nguyên do cũng không tiện nói rõ với cô.

Kỷ Càn Khôn quay xe lẩn, gọi họ, “Nào, dán ảnh lên bảng.”

Hai người làm, còn Kỷ Càn Khôn chỉ đạo. Rất nhanh chóng, một nửa tấm bảng trắng đã dán chặt ảnh. Căn phòng nhỏ, trông giống hệt như phòng họp của cục công an.

Những tấm ảnh được chia thành bốn hàng, đều là ảnh khám nghiệm tử thi và hiện trường, sắp xếp theo thứ tự thời gian của bốn vụ án giết người. Ngụy Quýnh xem một lúc, quay đầu hỏi lão Kỷ: “Có cần dán ảnh chú thích sơ đồ hiện trường lên không?”

Kỷ Càn Khôn không trả lời ngay, mà ngậy ra nhìn dãy ảnh hiện trường thứ tư. Thi thể của Phùng Nam - vợ ông được ghép vào với nhau, nằm trên mặt bàn giải phẫu bằng inox trong tư thế kì dị.

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ nhìn nhau, im lặng nhìn lão Kỷ.

Ông cụ định thần lại, nhận ra trạng thái thất thần của mình, vội mỉm cười, đưa tay chỉ vào tấm bảng trắng.

“Như thế này tốt biết mấy, trực quan.”

Vừa dứt lời, Đỗ Thành đẩy cửa bước vào, nhìn thấy ba người đang đứng xúm lại ở cạnh tường, chăm chú nhìn tấm bảng trắng dán đầy ảnh, cũng rất ngạc nhiên.

“Làm gì thế này?”

“Chà, ông đến thật đúng lúc.” Kỷ Càn Khôn mời ông ngồi xuống, “Thế nào, được đấy chứ?”

“Cũng ra trò phết đấy.” Đỗ Thành ngắm tấm bảng trắng, “Sáng kiến của ông à?”

“Ừ, tiện quan sát phân tích. Hơn nữa...”

Kỷ Càn Khôn quay chiếc xe lăn, đi tới bên tường, nhấc một góc tấm vải trắng lên, kéo qua che kín tấm bảng trắng.

“Bình thường còn có thể che đi, không đến nỗi làm người khác kinh sợ.”

“Ông suy nghĩ chu đáo ghê đấy.” Đỗ Thành cười, “Có phát hiện gì không?”

Ba người nhìn nhau, đều không lên tiếng.

Những tài liệu mà Đỗ Thành cung cấp, chỉ giúp họ hiểu được toàn bộ tình hình khái quát vụ án. Chuyện có được những manh mối hoặc hướng nghĩ qua những tư liệu đó, nằm ngoài khả năng của họ. Chủ yếu chỉ là những phỏng đoán và suy luận không hề có căn cứ.

“Cảnh sát Đỗ.” Kỷ Càn Khôn ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng: “Chúng ta có thể đứng cùng một phía, là vì chúng ta đều tin rằng Hứa Minh Lương không phải là hung thủ thật sự, đúng không?”

“Đúng.” Đỗ Thành trực tiếp thừa nhận, “Nếu không, thì sao bao nhiêu năm nay tôi vẫn không từ bỏ được vụ án này? “

“Ừ, như thế là xuất phát điểm của chúng ta giống nhau.” Kỷ Càn Khôn gật đầu, “Nhưng tiến độ của chúng ta hiển nhiên là khác nhau. Mà, chắc chắn là ông đi được xa hơn chúng tôi.”

“Không chắc.” Đỗ Thành chỉ vào tấm bảng trắng, “Thời gian xảy ra vụ án cách hiện tại đã hai mươi mấy năm, tôi đã đi phỏng vấn điều tra một số người liên quan năm đó, nhưng thông tin lấy được không chắc đã chính xác. Có khả năng là nhớ sai, cũng có khả năng là phán đoán chủ quan của mình.”

“Thế thì, trọng điểm điều tra bây giờ của ông là gì?”

Đỗ Thành nhìn Kỷ Càn Khôn mấy giây, “Ông nói của ông trước đi.”

Kỷ Càn Khôn cười, “Ông vẫn không thể tin tưởng tôi hoàn toàn được, đúng không?”

“Đúng.” Đỗ Thành không hề che giấu ý đồ quan điểm của mình, “Bởi vì tôi không chắc ông có thể giúp gì được tôi.”

“Tôi là chồng của người bị hại.” Giọng Kỷ Càn Khôn chợt trở nên gay gắt, “Tôi có quyền được biết sự thật.”

“Ông không cần biết sự thật.” Đỗ Thành cũng gay gắt đáp lời, “Tôi chỉ cần cho ông biết kết luận là được.”

“Thế thì tại sao ông lại đưa hồ sơ vụ án cho tôi?”

“Vì ngoài tôi ra, ông là người duy nhất muốn tìm ra hung thủ thật sự.” Đỗ Thành nhấn giọng, “Người duy nhất. Cho nên, có thể cung cấp cho tôi những thông tin mà tôi không biết.”

Kỷ Càn Khôn nhướng mày lên, “Sao?”

“Đa số mọi người đều lựa chọn lãng quên vụ bi kịch này, những người có liên quan mà tôi đi phỏng vấn điều tra đều như vậy, bao gồm cả mẹ của Hứa Minh Lương.” Đỗ Thành nhìn thẳng vào mắt Kỷ Càn Khôn, “Nhưng ông thì không, ông đã không lựa chọn tiếp tục sống, mà vẫn ở lại trong ký ức của hai mươi ba năm về trước - có lẽ điều này rất tàn nhẫn đối với ông, nhưng tôi cần ông làm như vậy. Bởi vì chỉ có như vậy, tôi mới có thể khám phá được những thứ tôi cần.”

Kỷ Càn Khôn ngậy ra nhìn ông, bỗng không biết nói gì.

“Cho nên, tôi cảm thấy, lựa chọn của ông là đúng.” Bỗng Nhạc Tiêu Tuệ lên tiếng, “Cháu nói luôn cho chú biết, vấn đề mà lão Kỷ và chúng cháu thảo luận từ trước tới giờ là tại sao hung thủ lại lựa chọn những người phụ nữ này để ra tay.”

“Ừ, đây đúng là một hướng nghĩ.” Đỗ Thành quay về phía Nhạc Tiêu Tuệ, quan sát cô một hồi, “Kết luận thế nào?”

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn Ngụy Quýnh. Ngụy Quýnh gãi gãi đầu, vẻ rất ngại ngùng, nói: “Không có kết luận.”

Đỗ Thành hơi bĩu môi, nhưng nét mặt cũng không tỏ ra thất vọng.

“Đúng thế, chúng tôi không tìm thấy quy luật.” Kỷ Càn Khôn chỉ vào tấm bảng trắng, “Người bị hại thứ nhất tên là Trương Lam, 33 tuổi, khi xảy ra vụ án mặc một chiếc áo khoác nỉ màu đen, áo len cao cổ màu đỏ hoa hồng, quần bò màu xanh, boots ngắn, tóc xoăn dài màu đen; Người bị hại thứ hai tên là Lý Lệ Hoa, 27 tuổi, khi xảy ra vụ án mặc một chiếc áo khoác bông màu xanh thẫm, áo len màu đen, quần màu đen, boots da màu nâu, tóc ngắn màu đen...”

“Bị hại thứ ba tên là Hoàng Ngọc, 29 tuổi, khi xảy ra vụ án mặc một chiếc áo phông ngắn tay màu đỏ, quần soóc màu đen, giày thể thao màu trắng, tóc thẳng dài màu nâu.” Đỗ Thành nói tiếp, hiển nhiên là đã thuộc nằm lòng tình hình của tất cả những người bị hại, “Người bị hại thứ tư tên là Phùng Nam, váy liền bằng vải hoa màu xanh trắng, giày cao gót màu bạc, tóc xoăn dài màu đen.”

“Điểm chung là dáng người tương đối chuẩn, hơn nữa đều bị hại khi đi một mình vào ban đêm.” Ngụy Quýnh cũng ghé sát lại, “Có điều, ngoài những điều đó ra, họ không có bất cứ điểm chung nào về các phương diện như ăn mặc, ngoại hình...”

“Hắn lái xe đi lang thang trong đêm khuya, chắc là sẽ gặp được rất nhiều phụ nữ đi về một mình.” Kỷ Càn Khôn cúi đầu xuống, giọng buồn bã, “Tôi không biết tại sao hắn lại chọn vợ tôi.”

“Đây chính là vấn đề tôi vẫn suy nghĩ từ trước tới giờ.” Đỗ Thành bước tới vỗ vào vai Kỷ Càn Khôn, “Thời gian xảy ra vụ án từ mùa đông, sang mùa xuân, mùa hè. Những người bị hại có chiều cao khác nhau, mái tóc dài ngắn, màu tóc cũng khác nhau - rốt cuộc là điều gì đã kích thích hắn?”

“Dục tính?” Ngụy Quýnh xen vào một câu, đồng thời nhìn Nhạc Tiêu Tuệ vẻ hơi xấu hổ, “Khi dục vọng khó cưỡng, hắn liền ra ngoài tìm

mồi sẵn, sau đó chọn một mục tiêu bất kỳ?”

“Không đơn giản như vậy.” Đỗ Thành lắc đầu, “Điều kiện kinh tế của tên này chắc không tồi lắm, nếu chỉ là để thỏa mãn dục vọng thú tính, những cô gái đứng đường đầy ra đó.”

Ông đi đến phía trước tấm bảng trắng, chỉ tay vào mấy bức ảnh trong sổ đó, “Cường dân, chắc chắn là liên quan đến tình dục. Giết người chia xác, cố nhiên là có ý đồ diệt khẩu, nhưng có thể nhận ra sự thù hận tự đáy lòng đối với người bị hại - đối với một kiểu phụ nữ nào đó, hẳn vừa muốn chiếm hữu, vừa mang một nỗi thù hận sâu sắc.”

Nhạc Tiêu Tuệ im lặng nãy giờ, bỗng lên tiếng: “Cảnh sát Đỗ, năm đó những cảnh sát điều tra vụ án này, đều là nam giới đúng không?”

“Hả?” Đỗ Thành rất bất ngờ trước câu hỏi của cô, “Đúng thế, sao?”

“Thảo nào.” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, “Chú và mọi người đều bỏ qua mất một điểm, ngoài quần áo, ngoại hình và tóc ra, phụ nữ còn có một thứ không nhìn thấy được, cũng có thể kích thích đàn ông.”

Cả ba người đều ngớ ra, lập tức hỏi: “Cái gì?”

Nhạc Tiêu Tuệ chỉ vào quần áo của mình, “Mùi hương.”

Đỗ Thành phản ứng đầu tiên, “Nước hoa?”

“Đúng.” Nhạc Tiêu Tuệ gật đầu, “Cháu đã xem một số tài liệu, đối với một số nam giới, nước hoa phụ nữ chính là chất kích dục. Có lẽ chính là một thứ mùi đặc biệt nào đó, đã kích thích khiến hẳn bùng phát.”

Đỗ Thành lập tức quay đầu về phía Kỷ Càn Khôn, Kỷ Càn Khôn suy ngẫm giây lát rồi đưa ra câu trả lời khẳng định, “Không sai, hôm đó khi ra khỏi nhà, Phùng Nam đúng là đã xức nước hoa - Phu nhân Hồ Diệp¹.”

1. Tên tiếng Anh: Mitsouko - là sản phẩm của hãng nước hoa Guerlain (Pháp). Người Trung Quốc luôn dịch tên nước ngoài sang ngôn ngữ của họ, nên trong một số trường hợp, nhiều người không thực sự biết tên gốc tiếng Anh của sản phẩm.

Nước hoa. Đỗ Thành lập tức suy nghĩ rất nhanh, cảnh nói chuyện của chồng Trương Lam, người bị hại đầu tiên, hiện ra trước mắt:

Ôn Kiến Lương tay kẹp điều thuốc lá, mắt cứ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Áo khoác nỉ màu đen, áo len cao cổ màu đỏ nhung, quần bò, boots ngắn, xịt nước hoa thơm phức khắp người. Lúc đó tôi còn trêu cô ấy...”

Ông bước nhanh về phía chiếc bàn gỗ nhỏ, cầm cuốn hồ sơ dày cộp lên, nhanh chóng lật giở tìm kiếm.

Trong vụ án đầu tiên, người bị hại Trương Lam đi dự buổi họp lớp, trên đường trở về nhà thì bị hại.

Trong vụ án thứ hai, người bị hại Lý Lệ Hoa đi dạo phố về, cãi nhau với chồng vì đã mua đồ trang sức đắt tiền, sau khi giận dỗi đi ra khỏi nhà thì bị hại.

Trong vụ án thứ ba, người bị hại Hoàng Ngọc bị hại lúc chạy thể dục buổi đêm.

Như vậy, Phùng Nam và Trương Lam có khả năng đã uống rượu bia khi ăn cơm; Hoàng Ngọc có khả năng ra rất nhiều mồ hôi khi chạy thể dục buổi đêm. Nhiệt độ cơ thể tăng cao khiến mùi nước hoa càng rõ rệt. Còn về Lý Lệ Hoa, có khả năng khi mua đồ ở trung tâm thương mại cũng mua cả nước hoa, hoặc đã thử nước hoa.

Liệu họ có sử dụng cùng một loại nước hoa không?

Về Hoàng Ngọc và Lý Lệ Hoa còn cần điều tra xác thực thêm. Có điều, nếu suy đoán này là đúng, thì gần như có thể đưa ra một kết luận.

“Tôi cần phải điều tra xem thế nào.” Đỗ Thành trầm ngâm quay lại, nhìn Kỷ Càn Khôn, mắt sáng rực, “Nếu nguồn gốc kích thích hung thủ đúng là nước hoa, thì Hứa Minh Lương chắc chắn là đã bị oan.”

Kỷ Càn Khôn nhìn lại ông vẻ căng thẳng: “Tại sao?”

“Hứa Minh Lương bị suy giảm chức năng khứu giác do mắc bệnh viêm xoang mãn tính.” Giọng Đỗ Thành càng phần chấn, “Người chết xức nước hoa hay là nước cất hoa, đều không có ý nghĩa gì đối với anh ta.”

“Xem đây!” Kỷ Càn Khôn hưng phấn vỗ vào xe lăn, “Tôi nói không sai!”

“Ông đừng vội đắc ý.” Đỗ Thành xua tay, “Tôi còn chưa làm rõ được Hoàng Ngọc và Lý Lệ Hoa có sử dụng nước hoa hay không, và là nhãn hiệu gì. Có điều...”

Ông chỉ vào Nhạc Tiêu Tuệ, “Cô bé này khá đấy.”

“Cảm ơn chú.” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười tươi tắn, nhưng ánh mắt bỗng trở nên kiên quyết cứng rắn, “Bây giờ, đến lượt chú.”

“Ồ?” Đỗ Thành ngớ ra, ngay sau đó liền hiểu ra ý cô muốn hỏi trọng điểm điều tra của mình, “Điều mà tôi chú ý đến, là dấu vân tay đó.”

“Trong vụ án thứ tư?” Ngụy Quýnh hỏi.

“Ừ.” Đỗ Thành chỉ vào dây ảnh thứ tư, “Trong quá trình gây án ở ba lần trước, hung thủ không để lại bất cứ bằng chứng dấu vết nào. Chúng tôi không tìm thấy bất cứ thứ gì ở hiện trường vứt xác và trên túi nilon gói các mảnh xác. Nhưng, trong vụ án thứ tư, hấn lại để lộ kẽ hở.”

Kỷ Càn Khôn lập tức tiếp lời: “Lông lợn và vân tay.”

“Đúng.” Đỗ Thành gật đầu, “Trên túi nilon có dấu vân tay của Hứa Minh Lương, hơn nữa anh ta lại làm nghề bán thịt lợn, cho nên cảnh sát mới chắc chắn rằng anh ta là hung thủ.”

“Có lẽ hung thủ là một trong số khách hàng của anh ta thì sao?”
Kỷ Càn Khôn nói: “Suy luận của các anh, chưa chắc...”

“Trên túi nilon chỉ có dấu vân tay của một mình anh ta.” Đỗ Thành chìa một tay ra, “Khi xảy ra vụ án, đúng vào giữa mùa hè, nếu ông trông thấy một người đeo găng tay đến mua thịt lợn, có cảm thấy kỳ quặc không?”

“Ừ, kể cũng phải.” Kỷ Càn Khôn thật thà thừa nhận.

“Hơn nữa, trong chiếc túi đựng xác còn phát hiện thấy một chiếc giày.” Đỗ Thành cau mày, “Đây là lần duy nhất chúng tôi phát hiện thấy đồ vật trên người nạn nhân. Điều mà tôi không thể hiểu được là, một kẻ nhẫn nại tỉ mỉ như vậy, thủ đoạn chia xác ngày càng thành thục, tâm thái lúc gây án vô cùng bình tĩnh, tại sao lại phạm một lỗi ngu xuẩn như vậy?”

“Lúc chia xác xảy ra chuyện gì đó đột xuất.” Nhạc Tiêu Tuệ nói xen vào: “Cho nên hẩn hoảng sợ.”

“Có khả năng.” Đỗ Thành sờ cằm, “Nhưng vẫn không giải thích được về việc dấu vân tay.”

“Không chắc.” Ngụy Quýnh trầm ngâm, chậm rãi nói: “Nếu hẩn không phải là khách hàng của Hứa Minh Lương thì sao?”

“Hả? Ý của cậu là?”

“Tình hình bây giờ là như thế này.” Ngụy Quýnh vừa nghĩ vừa nói, “Chúng ta cho rằng Hứa Minh Lương không phải là hung thủ thật sự, nhưng trên chiếc túi nilon vớt xác có dấu vân tay của anh ta, điều này cho thấy anh ta đã tiếp xúc với cái túi đó, đúng không?”

“Đúng thế.” Đỗ Thành nhìn cậu, “Cậu nói tiếp đi.”

“Hứa Minh Lương cầm chiếc túi đựng thịt lợn, giao cho một người nào đó, mà đối phương không hề tiếp xúc - hoặc có thể nói là tay không trực tiếp tiếp xúc với chiếc túi đó.” Ngụy Quýnh làm động tác đưa tay ra,

“Như vậy thì liệu có khả năng này không - không phải là bán, mà là biểu cho?”

Đỗ Thành cau mày, Kỷ Càn Khôn và Nhạc Tiêu Tuệ cũng tỏ vẻ không hiểu là thế nào.

“Tôi không hiểu ý cậu.”

“Chà!” Ngụy Quýnh không nói được rõ ràng, liền biểu diễn luôn, “Ví dụ như, Hứa Minh Lương cầm chiếc túi, đến nhà một người, vào nhà, bảo tôi biểu anh ít thịt lợn, bỏ xuống, nói chuyện mấy câu rồi cáo từ - sau đó, đối phương có mang găng tay vào để cầm chiếc túi lên hay không thì anh ta hoàn toàn không biết chứ sao.”

Hành động biểu diễn của Ngụy Quýnh vừa thú vị vừa buồn cười, cả mấy người đều không thể nhịn được cười. Đỗ Thành cũng thấy rất vui, có điều, một suy nghĩ bỗng vụt hiện trong đầu ông, dường như một ký ức nào đó bị suy luận của Ngụy Quýnh lật mở ra. Nhưng, cảm giác ấy liền lập tức qua đi, khi ông muốn giữ lấy nó, thì nó lại biến mất không để lại một dấu vết.

Đỗ Thành tập trung tinh thần, muốn tìm lại ý nghĩ vừa vụt qua ấy, bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại di động trong túi áo vang lên.

Ông lấy điện thoại di động ra xem, là Cao Lượng, ông vội bắt máy.

“Anh Đỗ, việc anh bảo em làm, có thông tin rồi.”

Ba người đều nhìn Đỗ Thành nghe điện thoại, thấy nét mặt ông chuyển từ ngạc nhiên sang nghi hoặc, rồi có vẻ nghĩ ngợi. Ông không hề nói nhiều với đối phương, chỉ “ừ, à” đáp lời, cuối cùng hỏi một câu: “Ở đâu?” Tiếp đó ngắt điện thoại luôn.

“Xin lỗi mọi người.” Đỗ Thành đứng lên, xách chiếc ba lô lên, “Tôi phải đi trước đây.”

Lâm Quốc Đống ngồi đối diện với Trần Hiếu, nhìn cô gái đếm một xấp tiền bằng những ngón tay thon dài. Bàn tay cô mịn màng, trắng trẻo,

những mạch máu màu xanh hiện ra rõ mồn một.

Trần Hiếu để ý thấy ánh mắt của Lâm Quốc Đống, cô mỉm cười.

“Thầy Lâm cứ yên tâm, không sai đâu.” Cô đưa xấp tiền vào tay Lâm Quốc Đống, “Chú đếm xem.”

“Ồ? Không cần đâu.” Lâm Quốc Đống có vẻ bối rối, nhét đại xấp tiền vào trong túi áo.

Trần Hiếu lật tìm trên mặt bàn một lúc, lấy ra một chiếc túi hồ sơ bằng giấy kraft, đưa cho Lâm Quốc Đống.

“Ba bài viết, hai hồ sơ quảng cáo. Mười ngày, thế nào ạ?”

“Ừ, để tôi xem qua đã.” Lâm Quốc Đống rút bản thảo ra xem, “Đây là một bài viết về kinh tế đấy, có rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành phải tra cứu.”

“Thế thì hai tuần nhé.”

“Được, không vấn đề gì.”

Trần Hiếu đứng lên, bắt đầu mặc áo khoác ngoài, sắp xếp túi xách, sau khi thu dọn xong xuôi, phát hiện thấy Lâm Quốc Đống vẫn ngồi yên tại chỗ, lật xem bản thảo trong tay.

“Thầy Lâm, cháu đi ăn trưa đây.” Trần Hiếu hỏi với giọng thăm dò: “Chú... có đi cùng không?”

“Hả?” Lâm Quốc Đống định thần, vội thu bản thảo lại, “Có.”

Trần Hiếu cảm thấy hơi bất ngờ, có điều đã trót nói rồi, không nói lại được nữa. Suy nghĩ giây lát, cũng chỉ là một bữa cơm thôi, có gì đâu.

Hai người, một trước một sau, đi ra khỏi văn phòng. Trần Hiếu khóa cửa xong, đi thẳng ra chỗ thang máy. Trong lúc đợi thang máy, hai người nói chuyện phiếm, câu được câu chăng. Lâm Quốc Đống có vẻ hơi

căng thẳng, người thẳng đứng, mắt nhìn chăm chăm vào những con số không ngừng thay đổi trên tấm bảng tinh thể lỏng.

Trần Hiếu thầm buồn cười, không ngờ ông già này còn trong sáng ghê.

Rất nhanh chóng, thang máy dừng lại ở tầng của họ. Có rất nhiều người trong thang máy, hầu hết đều là những người đi ăn cơm trưa. Hai người chen vào. Trần Hiếu đứng ở cửa, Lâm Quốc Đống đứng sau cô.

Thang máy đi xuống. Trần Hiếu đang suy nghĩ xem là ăn bát hoành thánh¹ hay là canh cay, bỗng cô cảm thấy phía sau gáy có một luồng hơi nhẹ nhẹ, dường như có người đang thổi rất mạnh sau lưng cô.

1. Tên một món ăn của Trung Quốc.

Cô cau mày, bất giác dịch chuyển nửa bước về phía trước. Đồng thời, cô nghe thấy một tiếng động gần như không thể cảm nhận được.

Vừa giống tiếng thổi dài, lại vừa giống một tiếng rên rỉ.

Năm phút sau, Lâm Quốc Đống và Trần Hiếu đứng trong một con ngõ nhỏ phía dưới tòa nhà. Hai bên đường đủ các loại biển hiệu, đều là những quán ăn nhỏ giá cả tương đối rẻ.

“Hoành thánh, canh cay hay là mì thịt bò?” Trần Hiếu quay đầu hỏi ý kiến Lâm Quốc Đống, “Cháu mời chú.”

“Không được, ai lại để phụ nữ mời?” Lâm Quốc Đống nhìn trái nhìn phải một lượt, “Ăn gì ngon nhé - cô chọn.”

“Thế thì ngại quá.”

“Đừng khách sáo.” Lâm Quốc Đống vỗ vào túi áo, “Không phải là vừa phát lương đấy thôi?”

Cuối cùng, hai người quyết định đi ăn lẩu cá mú. Vào trong quán, chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, Trần Hiếu cởi áo khoác ngoài, để lộ ra chiếc áo len màu vàng gà con mặc ở bên trong.

Lâm Quốc Đống ngồi đối diện với cô, nhìn lên nhìn xuống ngắm cô một lúc, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ mang thực đơn đến.

“Cô gọi nhé.” Lâm Quốc Đống đưa thực đơn cho Trần Hiếu, “Chọn món cô thích ăn ấy.”

“Thế thì lại tốn tiền của chú vậy.” Trần Hiếu rất chùng mực, chọn mấy món giá cả phải chăng, còn gọi riêng cho Lâm Quốc Đống một chai bia.

Sau khi bia và các món ăn đã được mang lên, hai người bắt đầu ăn uống. Nồi lẩu nóng nghi ngút bốc hơi ở giữa họ, mặt cô gái bắt đầu có mồ hôi, hai má ửng hồng.

“Hương vị rất ngon.” Trần Hiếu nhấc cổ áo lên lên lắc khế để quạt gió, “Chỉ sợ ăn xong người toàn mùi - lát nữa cháu phải ra ngoài đi một tí, để hóng gió.”

Còn Lâm Quốc Đống lại ăn rất ít, nhấp từng ngụm bia nhỏ, cánh mũi khế phập phồng.

“Thầy Lâm, chú đăng ký một hòm thư điện tử đi.” Trần Hiếu gấp một miếng cá, “Sau này có thể gửi bản thảo qua mạng, chú không phải mất công đi lại.”

“Không sao. Nhiều tuổi rồi, coi như tập thể dục.”

“Chà, chú có già đâu.” Trần Hiếu chăm chú chiến đấu với những món đồ ăn trước mặt, “Bây giờ đang một kiểu ông chú đứng tuổi như chú đấy.”

“Ha ha, thật hay là giả đấy?” Lâm Quốc Đống cũng bật cười, “Nóng thật đấy, có uống cốc bia không?”

“Vâng.” Trần Hiếu đưa cốc ra rất thoải mái, bỗng phát hiện thấy bàn tay cầm chai bia của Lâm Quốc Đống bị quần băng, “Ôi, chú sao thế, bị thương ạ?”

“Không sao.” Lâm Quốc Đống rót đầy bia vào cốc của Trần Hiếu, rồi lại nhìn lòng bàn tay mình, “Bắt một con bộ ngựa, không cần thận.”

“Bộ ngựa?” Trần Hiếu cảm thấy vừa nghi hoặc lại vừa buồn cười, “Mùa này, lấy đâu ra bộ ngựa?”

Lâm Quốc Đống nhìn đôi mắt tròn tròn và gương mặt hồng hào của cô gái, hít sâu một hơi, nheo mắt lại, cười nói: “Đúng mà, bộ ngựa.”

Chương 21: SỰ THẬT

Mã Kiện đi vào một quán trà, hỏi thăm nhân viên ở quầy phục vụ mấy câu, liền được dẫn tới một phòng riêng ở cuối tầng 2. Vừa vào cửa đã nhìn thấy Lạc Thiếu Hoa co người ngồi trong ghế salon, đờ đẫn nhìn vào cốc trà trước mặt.

“Thiếu Hoa, tìm tôi gấp thế, có việc gì?” Mã Kiện cởi áo khoác, ngồi đối diện với Lạc Thiếu Hoa. Vừa ngắm kỹ đối phương, ông liền ngậy ra, “Chết tiệt, cậu làm sao thế?”

Đầu tóc Lạc Thiếu Hoa rối bù, mắt thâm quầng, hai mắt đầy tia máu, mặt hốc hác, cả người trông hết như một gã nghiện hút.

“Mẹ kiếp, không phải là cậu hút thuốc phiện đấy chứ?”

“Anh nói luyên thuyên cái gì thế hả?” Lạc Thiếu Hoa nở một nụ cười héo hắt, “Anh Mã, dạo này anh thế nào, tốt chứ hả?”

“Cũng tạm tạm.” Khí sắc Mã Kiện trông rất mạnh khỏe, tóc hơi dài một chút, chải gọn gàng ra phía sau gáy. Ông vỗ vỗ vào bụng, “Mỗi tội là béo thôi - ngày nào cũng nhàn rồi mà.”

Lạc Thiếu Hoa nhìn ông, đứng dậy rót đầy trà vào chiếc cốc của ông.

“Có cần gọi chút đồ ăn không?”

“Không cần, vừa ăn xong.” Mã Kiện chăm chú ngắm nhìn Lạc Thiếu Hoa, “Lần trước cậu gọi điện thoại cho tôi lúc nửa đêm, tôi đã thấy lạ. Nói đi, tìm tôi có việc gì?”

Lạc Thiếu Hoa thở dài một tiếng, thả người ra phía sau ghế phịch xuống ghế salon, lấy tay che mặt.

“Nói đi chứ!” Mã Kiện nhìn bộ dạng nào nề của Lạc Thiếu Hoa, trong lòng rất bức bối, “Sao cậu cứ ậm à ậm ờ thế!”

Lạc Thiếu Hoa im lặng một lúc, dường như không biết mở lời thế nào.

“Anh Mã,” cuối cùng Lạc Thiếu Hoa cũng lấy can đảm, “còn nhớ vụ án Hứa Minh Lương không?”

“Tất nhiên là nhớ chứ.” Mã Kiện đang đứng dậy liền dừng lại. Ông quay nửa người lại, ngó ra nhìn Lạc Thiếu Hoa, đầu mày cau lại, “Sao tự dưng cậu lại nhắc đến chuyện này?”

“Năm đó, chúng ta đều cảm thấy đây là một vụ án có chứng cứ chắc chắn, xác đáng, chỉ có một mình Đỗ Thành cho rằng chúng ta đã bắt nhầm người.” Lạc Thiếu Hoa châm một điếu thuốc lá, cúi gằm mặt, trán gần như chạm vào đầu gối, “Thực ra, cậu ấy đã đúng.”

Mã Kiện vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy, hai mắt chăm chăm nhìn Lạc Thiếu Hoa, một lúc lâu sau, ông mới bật ra mấy chữ qua kẽ răng: “Cậu nói gì?”

“Hung thủ là một kẻ khác.” Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, nét mặt đầy sợ hãi xen lẫn với tuyệt vọng, “Hơn nữa, hắn đã trở lại.”

“Ai là hung thủ? Làm sao cậu biết?” Mã Kiện không thể bình tĩnh được nữa, túm lấy cổ áo Lạc Thiếu Hoa, “Hắn đã trở về - ý cậu là gì?”

Người Lạc Thiếu Hoa đờ đẫn lắc theo động tác của Mã Kiện, nụ cười gượng trên mặt trông còn khó coi hơn là khóc.

“Chuyện này, nói ra rất dài.”

Ngày 28 tháng 10 năm 1992.

Một buổi sáng sớm giữa thu, nhiệt độ gần 0 độ. Màu trời đã hửng sáng, nhưng những giọt sương đóng băng trên lá vẫn còn chưa tan. Lạc Thiếu Hoa chăm chú nhìn chiếc túi nilon màu đen trong dải cây xanh đã ngả trắng, tảng đá trong lòng càng lúc càng lớn, mỗi lúc một nặng.

Đây là lối rẽ giao giữa phố Đông Giang và đường Diên Biên, đã bị cảnh sát phong tỏa hoàn toàn bằng dây cảnh giới. Vì con đường trở nên hẹp hơn, nên xảy ra tình hình tắc đường tạm thời. Những chiếc xe ô tô chậm rãi đi qua chỗ đó tò mò mở cửa sổ, nghiêng ngó về phía này từ đằng xa, muốn nhìn qua đám cảnh sát đang bận rộn xem xét cuộc đã xảy ra chuyện gì trong dải cây xanh.

Việc khám nghiệm hiện trường đang được tiến hành. Ở giữa hiện trường, các nhân viên khám nghiệm đang lục soát kiểm tra từng phân một trên mặt đất. Một bác sĩ pháp y quỳ trên mặt đất, nhìn chiếc túi nilon màu đen, nét mặt nghiêm trọng. Ở ven dải cây xanh, một nhân viên vệ sinh môi trường đang căng thẳng miêu tả lại quá trình anh ta phát hiện ra mảnh xác.

Ánh đèn chớp của máy ảnh lóe lên liên tục. Chỉ dẫn và tiếng đáp ngắn gọn rõ ràng của nhân viên khám nghiệm không ngừng vọng tới tai Lạc Thiếu Hoa. Anh chắc chắn lưỡi, miệng đã khô khốc, cẩn thận giảm lên những tấm kê làm lối đi, bước vào hiện trường trung tâm.

Chiếc túi nilon ở trong một bụi cây, bãi cỏ bên cạnh có vết kéo trượt, nhìn giống như có người đã vứt vào từ mé bên trái đường. Bề mặt chiếc túi nilon bị cành cây bụi đâm thủng, lộ ra một mảng da người màu trắng xanh. Người báo án nói, lúc đó anh ta không biết đấy là cái gì, ghé sát lại nhìn, một nốt ruồi màu đen trên da khiến anh ta nhận ra đó là cơ thể người.

Lạc Thiếu Hoa nhìn những dải băng dính màu vàng chằng chịt trên miệng túi, bất giác ngẩng đầu lên, đúng lúc đó bắt gặp ánh mắt u tối nặng nề của Mã Kiện.

Sau khi đã chụp ảnh cố định chứng cứ. Bác sĩ pháp y lấy kẹp cẩn thận mở băng dính ra, lấy xong, anh ta mở miệng túi, bê ra một khúc chi. Sau khi kiểm tra tỉ mỉ một hồi, anh ta quay đầu nói với Mã Kiện: “Đùi bên phải.”

Mã Kiện không nói gì, ra hiệu cho nhân viên khám nghiệm kiểm tra chiếc túi nylon. Anh ta cầm chặt quai túi, rọi đèn khám nghiệm kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần bên trong chiếc túi, rồi lại nhấc chiếc túi lên, quan sát nhiều lần dưới ánh sáng tự nhiên, cuối cùng, quay về phía Mã Kiện lắc đầu.

“Kiểm tra sơ bộ, không thấy để lại dấu vân tay. Tôi về kiểm tra kĩ lại sau.”

Mã Kiện im lặng mấy giây, nói khẽ: “Lấy trước nhé.”

Lúc này, một cảnh sát trẻ tuổi mặc cảnh phục vội vã chạy đến, lao thẳng đến trước mặt Mã Kiện, “Đội trưởng Mã, công vườn hoa Thành Kiến, lại phát hiện thấy một chiếc túi nylon đen.”

Anh ta nuốt nước bọt, “Hình như là phần thân.”

Mã Kiện nhắm chặt mắt lại, rồi lập tức mở ra, quay người khoát tay về phía Lạc Thiếu Hoa, “Đi thôi.”

Người bị hại là Lương Khánh Vân, nữ, 29 tuổi, trước khi chết là nhân viên bán hàng ở tòa nhà bách hóa Đệ Nhất trong thành phố, mất tích sau khi hết giờ làm việc vào khoảng 9 giờ ngày 27 tháng 10 năm 1992, sáng sớm ngày hôm sau, đôi giày của nạn nhân bị phát hiện thấy ở ngã rẽ giao giữa phố Đông Giang và đường Diên Biên, ngay sau đó, những mảnh xác còn lại lần lượt được tìm thấy ở các nơi trong thành phố. Trước khi chết, người chết đã bị xâm hại, nguyên nhân dẫn đến tử vong là ngạt thở cơ học. Các mảnh xác đều được gói trong túi nylon màu đen, miệng túi chằng chịt băng dính màu vàng. Không phát hiện thấy đồ vật trên người nạn nhân ở hiện trường, cũng không lấy được dấu vân tay hoặc dấu chân.

Cuộc họp phân tích tình hình “vụ án giết người phân tách thi thể vứt xác ngày 28 tháng 10” diễn ra cả một buổi chiều. Sau khi kết thúc cuộc họp, Mã Kiện lại bị gọi đến văn phòng cục trưởng, đóng cửa nói chuyện kín.

Nửa tiếng sau, Mã Kiện bước ra, nét mặt sa sầm. Lạc Thiếu Hoa đứng đợi đã lâu ở ngoài cửa, liền vội bước tới.

“Đội trưởng Mã, thế nào?”

“Tạm thời phong tỏa thông tin, từ chối yêu cầu phỏng vấn của các cơ quan truyền thông.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Cái gì là “chỉ thế thôi”?” Vẻ mặt Mã Kiện rất bức bối, thẳng người đi về phía văn phòng, “Cậu còn muốn gì?”

“Có phải hãn làm không?”

“Không phải.” Mã Kiện phủ định chắc như đinh đóng cột, mắt nhìn thẳng, sải bước về phía trước.

“Sao lại không phải?” Lạc Thiếu Hoa cuống lên, kéo Mã Kiện lại, “Thủ đoạn đó... giống hệt như vậy mà!”

“Không phải!” Mã Kiện hất tay Lạc Thiếu Hoa ra, tiếp tục bước về phía trước, “Tên khốn kiếp đó đã bị bắn chết rồi.”

“Mã Kiện!” Lạc Thiếu Hoa bước nhanh đuổi theo anh ta, “Chúng ta tự lừa dối mình!”

Mã Kiện bỗng dừng bước, cúi đầu, hai mắt nhắm chặt, hai bên quai hàm giật mạnh, dường như đang cố gắng hết sức kiềm chế cảm xúc của mình.

“Đội trưởng Mã,” Lạc Thiếu Hoa nhìn xung quanh, nói khẽ: “Có thể Đỗ Thành nói đúng, đúng là chúng ta đã bắt nhầm...”

“Không!” Mã Kiện đột ngột gầm lên một tiếng, quay người túm chặt lấy cổ áo Lạc Thiếu Hoa, ấn chặt anh vào tường, “Chúng ta không bắt nhầm người, chính là Hứa Minh Lương!”

“Thế anh giải thích vụ án này như thế nào?” Lạc Thiếu Hoa ra sức giảng co, mặt đỏ bừng, “Giết người sau khi cưỡng dâm, ngạt thở cơ học, túi nilon màu đen, băng dính màu vàng...”

Mấy cảnh sát đi ngang qua nghe tiếng liền nhìn về phía họ, vẻ tò mò nghi hoặc.

Mã Kiện nhìn họ, buông tay ra, đứng yên tại chỗ, thở dốc.

“Là bắt chước hành vi phạm tội.” Giọng Mã Kiện vẫn còn hỗn hển, “Vụ án Hứa Minh Lương đã bị truyền thông tô vẽ một cách thái quá, khó tránh được có kẻ sẽ bắt chước, cho nên lần này phải phong tỏa thông tin.”

Lạc Thiếu Hoa đưa tay vuốt lại cổ áo đã bị nhàu, chăm chăm nhìn Mã Kiện, lồng ngực phập phồng dữ dội.

“Cho nên, chúng ta phải nhanh chóng tóm được hắn.” Mã Kiện tay chống nạnh, nhìn xuống đất, vừa như nói cho Lạc Thiếu Hoa nghe, vừa như nói một mình.

Bỗng nhiên, anh lại lao tới, đưa tay tóm lấy cổ áo vừa vuốt phẳng của Lạc Thiếu Hoa.

“Cậu có nghe thấy không hả? Chúng ta phải tóm được hắn! Nhanh nhất có thể!” Ánh mắt Mã Kiện hệt như một con thú hoang cuồng bạo, răng nghiến ken két, “Tóm được hắn, là biết được chúng ta có nhầm hay không!”

Túi nilon màu đen như vậy. Vân tay. Chiếc xe chở hàng nhỏ màu trắng. Vết máu trong xe. Lời khai của Hứa Minh Lương.

Đó là chứng cứ chủ yếu mà cảnh sát giao cho viện kiểm sát. Nếu suy xét kỹ lưỡng, túi nilon đen là một vật dùng thường ngày trong nhà; vết máu trong xe đã bị rửa sạch, hơn nữa lẫn với máu lợn, mặc dù chứng minh được là nó có tồn tại, nhưng vì bị làm bẩn, nên đã không còn giá trị khám nghiệm; còn về lời khai của Hứa Minh Lương, Lạc Thiếu Hoa biết rất rõ, đã lấy được băng thủ đoạn như thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, ngoài vết vân tay đó ra, những chứng cứ khác đều không thể trực tiếp chứng minh hung thủ là Hứa Minh Lương.

Như vậy, dấu vân tay của Hứa Minh Lương tại sao lại xuất hiện trên túi nilon bọc mảnh xác?

Hai khả năng: Một là, hung thủ chính là Hứa Minh Lương; Hai là, hung thủ là người tiếp xúc với Hứa Minh Lương, trong đó người đã từng mua thịt lợn của Hứa Minh Lương là khả nghi nhất.

Chợ nông mậu Xuân Dương nơi Hứa Minh Lương bán thịt lợn, gần một khu dân cư rất lớn, người có khả năng đã từng mua thịt của anh ta có thể tính bằng đơn vị nghìn. Thời gian cần thiết để điều tra từng người khó có thể tính được, mà Mã Kiện và đồng đội chỉ có vốn vện hai mươi ngày.

Cho nên, Mã Kiện đã lựa chọn khả năng thứ nhất, còn khả năng thứ hai, trong đầu Lạc Thiếu Hoa, càng ngày càng lớn.

Dương Quế Cầm không mở hàng, người đứng phía sau quầy hàng là một thanh niên hơn 20 tuổi, đang cặm cùi chặt một rẻ sườn. Lạc Thiếu Hoa bước tới, hỏi: “Dương Quế Cầm đâu?”

“Bác ấy không đến.” Cậu thanh niên bỏ con dao xuống, “Bây giờ quầy hàng này thuộc về tôi rồi.”

“Bà ấy sao thế?”

“Ồm gần một năm rồi.” Cậu thanh niên tò mò nhìn Lạc Thiếu Hoa, “Anh ở nhà hàng nào? Sau này nếu mua thịt thì cứ tìm tôi, cũng như nhau thôi.”

Lạc Thiếu Hoa không nói, lấy tấm thẻ cảnh sát giơ ra trước mặt anh ta.

“Anh là cảnh sát à?” Cậu thanh niên cup mắt xuống, lại cầm con dao lên, “Chuyện của anh trai tôi không phải là đã xong rồi sao?”

“Hứa Minh Lương là anh cậu?” Lạc Thiếu Hoa hỏi: “Cậu là ai?”

“Tôi là cháu bên ngoại của Dương Quế Cầm.” Cậu thanh niên rõ ràng có vẻ rất thù địch đối với Lạc Thiếu Hoa, động tác chặt sườn cũng đột ngột mạnh lên.

Lạc Thiếu Hoa nhìn chỗ sườn bị anh ta chặt lổn nhổn không đều, quay người rời đi.

Mười lăm phút sau, Lạc Thiếu Hoa dừng ô tô ở phía dưới tòa nhà nơi Hứa Minh Lương ở. Vừa tắt máy thì trông thấy Dương Quế Cầm loạng choạng bước ra từ trong lối đi của tòa nhà.

Một năm không gặp, Dương Quế Cầm gầy rộc đi, gần như không nhận được ra. Mái tóc vốn chỉ điểm vài sợi bạc giờ đã ngả muối tiêu, mặt đầy nếp nhăn, cả người trông già đi mấy chục tuổi. Mặc dù chưa sang mùa đông, nhưng Dương Quế Cầm đã mặc một chiếc áo lông vũ rất dày, khăn mũ cũng đầy đủ, dáng vẻ yếu ớt không chịu được gió.

Tay bà xách một chiếc túi vải, không biết nhét gì bên trong, có điều, đối với bà, rõ ràng là quá nặng, đến mức, bà đành phải đi vài bước lại bỏ cái túi xuống đất, nghỉ một lát mới đi tiếp.

Mục tiêu của bà là một bến xe buýt. Lúc này, một chiếc xe buýt đang chầm chậm dừng lại ở bến, sau khi mấy hành khách xuống xe, chiếc xe buýt đóng cửa lại, chuẩn bị rời đi. Dương Quế Cầm cuống lên, cố hết sức xách chiếc túi vải lên, định bước nhanh đuổi theo chiếc xe buýt, không ngờ bị mất thăng bằng, ngã lảo ra đất.

Lạc Thiếu Hoa vội chạy lại đỡ bà dậy. Dương Quế Cầm cảm kích ngẩng đầu lên, vừa trông thấy anh, nụ cười trên gương mặt liền nở ra.

“Là anh à?” Bà hất tay Lạc Thiếu Hoa ra, “Người đã chết rồi, tiền cũng đền rồi, anh còn đến tìm tôi làm gì?”

Lạc Thiếu Hoa không nói gì, xách chiếc túi vải dưới đất lên, phát hiện ra bên trong là mấy cuốn sách.

“Bác đi đâu vậy?”

“Không liên quan đến anh.” Dương Quế Cầm giật lấy chiếc túi vải, quay người đi luôn. Nhưng, vừa đi được mấy bước, lại thở hỗn hển. Lạc Thiếu Hoa thấy thế, liền bước nhanh đuổi theo, một tay cầm lấy chiếc túi, một tay đỡ lấy cánh tay bà.

“Cháu tiền bác nhé.” Anh đưa Dương Quế Cầm đi vào bên đường, “Bác như thế này, sợ là đi đến nửa đường lại ngã mất.”

Dương Quế Cầm vẫn còn giằng co. Lạc Thiếu Hoa không nói gì, kiên quyết lôi tuột bà vào xe. Sau khi anh đóng cửa xe, cài dây an toàn cho bà, Dương Quế Cầm mới thôi không phản kháng nữa, ngồi vào ghế lái phụ với vẻ mặt rất miễn cưỡng.

“Bác định đi đâu?” Lạc Thiếu Hoa nổ máy, quay đầu hỏi.

“Nhà thầy giáo của con trai tôi.” Dương Quế Cầm nhìn thẳng về phía trước, giọng lạnh nhạt, “Cậu ấy có mấy cuốn sách để ở nhà tôi, tôi phát hiện thấy khi sắp xếp lại di vật của Hứa Minh Lương.”

Lạc Thiếu Hoa nhìn chiếc túi vải căng chặt, “Nặng thế này, một mình bác xách làm sao được?”

“Nặng nữa thì cũng phải trả cho người ta chứ!” Bà cụ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nhà chúng tôi không nợ người khác!”

Giết người đền mạng, nợ phải trả tiền. Người nhà của bốn người bị hại đều đồng thời yêu cầu xét xử theo luật tố tụng hình sự kèm theo tố tụng dân sự, mức yêu cầu bồi thường thiệt hại lên đến hơn một trăm nghìn tệ. Dương Quế Cầm lấy ra toàn bộ tích lũy, bán cả chiếc xe tải chở hàng, mới tạm đủ để trả hết.

Lạc Thiếu Hoa nhìn vẻ mặt quyết liệt của bà, thầm thở dài, nhấn chân ga.

Đích đến cách nhà Hứa Minh Lương không xa, cùng ở trong khu Thiết Đông. Lạc Thiếu Hoa vừa lái xe, vừa liếc nhìn Dương Quế Cầm. Suốt dọc đường bà im lặng không nói câu nào, hai tay nắm chặt vào

nhau, khuôn mặt gầy gò giấu sau chiếc mũ và khăn quàng, không nhìn thấy nét mặt của bà.

“Bình thường Hứa Minh Lương thường hay tiếp xúc với những người nào?”

Dương Quế Cầm không trả lời.

“Những người hay đến quầy hàng mua thịt lợn, bác nhớ được bao nhiêu người?”

Bà cụ quay đầu nhìn anh, rồi lại quay mặt đi.

“Anh hỏi cái này làm gì?”

Lần này đến lượt Lạc Thiếu Hoa không biết đáp thế nào. Ngẫm nghĩ một lúc, anh lại hỏi: “Cháu họ của bác - cái cậu tiếp nhận quầy thịt ấy, tình cảm của cậu ấy với Hứa Minh Lương thế nào?”

“Anh gặp cháu họ tôi rồi à?” Dương Quế Cầm bỗng điên lên, “Minh Lương đã đền mạng rồi, các anh còn muốn gì nữa? Tru di cửu tộc à?”

Lạc Thiếu Hoa không hỏi nữa, chuyên tâm lái xe. Cậu thanh niên trẻ kinh doanh quầy thịt đúng là có động cơ xã hội và có khả năng trả thù cho anh họ mình. Nhưng cho dù không hiểu mối quan hệ giữa cậu ta và Hứa Minh Lương thế nào, Lạc Thiếu Hoa vẫn thấy khả năng này vô cùng thấp. Nhìn cách cậu ta chặt sườn có thể thấy, hoàn thành việc chia xác đối với cậu ta là quá khó. Ngoài ra, một điểm khác cũng rất quan trọng, đó là, trong mắt cậu ta, Lạc Thiếu Hoa không nhìn thấy sự độc ác sâu thẳm.

Mười phút sau, hai người đến khu Vườn Trúc Xanh. Đây là khu nhà ở của cán bộ công nhân nhà máy mì chính Vườn Trúc Xanh, những hộ dân sống ở đây tất nhiên hầu hết là cán bộ công nhân của nhà máy. Lạc Thiếu Hoa đang suy ngẫm về cách gọi “thầy giáo”, thì Dương Quế Cầm đã mở cửa xe bước xuống, đi thẳng về phía trước không thèm quay đầu lại.

Lạc Thiếu Hoa vội nhảy ra khỏi xe, đuổi theo Dương Quế Cầm, kiên quyết giật lấy chiếc túi vải nặng trĩu trong tay bà. Dương Quế Cầm cũng đã biết được sự ngoan cố của Lạc Thiếu Hoa, cũng không giằng co gì nhiều, chỉ chậm rãi bước theo sau anh.

Theo chỉ dẫn của bà, Lạc Thiếu Hoa đi đến phía dưới đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, Dương Quế Cầm vẫn đang nhích từng bước ở phía sau anh mấy chục mét. Thực ra, chiếc túi vải đựng đầy sách này không hề nhẹ. Đừng có nói một bà cụ già sức khỏe yếu như Dương Quế Cầm, ngay cả Lạc Thiếu Hoa xách nó cũng thấy mệt. Anh định đặt chiếc túi vải xuống đất, để cánh tay đã mỏi rã nghỉ một chút, nhưng lại sợ làm bẩn chiếc túi vải, sẽ khiến Dương Quế Cầm không vui. Nhìn trái nhìn phải, thấy một chiếc xe bán tải nhỏ hiệu Đông Phong màu trắng đang đỗ ở phía dưới tòa nhà. Lạc Thiếu Hoa để chiếc túi vải vào trong thùng xe, nghiêng người dựa vào xe, đợi Dương Quế Cầm đi tới.

Cánh cửa phía ghế lái bỗng mở ra, một người đàn ông trung niên thò đầu ra, cau mày nhìn Lạc Thiếu Hoa.

“Để tạm một tí.” Lạc Thiếu Hoa chỉ về phía Dương Quế Cầm, “Đợi bà cụ một tí.”

Người đàn ông trung niên ồ một tiếng rồi rút đầu vào.

Đợi mãi, Dương Quế Cầm mới đi đến phía dưới tòa nhà, sau khi biết được bà phải đi lên tầng 5, Lạc Thiếu Hoa lại lấy chiếc túi vải từ trong thùng xe ra, sải bước đi lên lầu.

Cánh cửa sắt phòng 501 đóng chặt. Lạc Thiếu Hoa gõ mấy nhát lên cửa, nhưng không hề có tiếng trả lời. Anh quay đầu nhìn Dương Quế Cầm đang khó nhọc leo lên, “Trong nhà không có ai.”

“Có người.” Dương Quế Cầm đã thở hổn hển, mặt toát đầy mồ hôi, “Trước khi đến tôi đã gọi điện thoại rồi.”

Bà nhích đến trước cửa, đưa tay gõ cửa, vừa gõ vừa nói: “Bác Triệu ơi, tôi là mẹ của Minh Lương.”

Cánh cửa bỗng mở ra, một bà cụ già lộ ra nửa người, vẻ mặt đầy cảnh giác.

“Quế Cầm, mau vào đi.” Bà cụ nhìn thấy Lạc Thiếu Hoa phía sau lưng Dương Quế Cầm, liền ngó ra, “Vị này là?”

“Đưa tôi đến.” Dương Quế Cầm rõ ràng đã không còn hơi sức đâu để giải thích, quay người ra hiệu cho Lạc Thiếu Hoa, “Xách vào trong giúp tôi.”

Vào trong phòng, tâm trạng bà cụ già rõ ràng là thoải mái hơn rất nhiều. Bà cụ đỡ Dương Quế Cầm ngồi xuống ghế salon, nhanh chóng treo áo, rót nước nóng cho Dương Quế Cầm.

“Quế Cầm à, bà cũng thật là.” Bà cụ ngồi xuống bên cạnh Dương Quế Cầm, cầm tay bà, “Có mấy quyển sách, sao phải mất công mang đến làm gì, tôi bảo Quốc Đống đến lấy cũng được mà.”

“Thầy Lâm bận thế, đâu dám phiền cậu ấy.” Dương Quế Cầm cười mệt mỏi, “Hơn nữa, đã để ở nhà tôi hơn một năm rồi, cũng không biết có làm lỡ công việc của thầy Lâm không.”

“Không sao, không làm lỡ gì đâu.”

“Bà cũng đừng trách tôi.” Nước mắt Dương Quế Cầm chảy ra, giọng nói cũng bắt đầu run run, “Tôi không dám nhìn đồ của Minh Lương, trong đầu toàn là hình ảnh thằng bé. Cho nên, để hơn một năm mới sắp xếp lại di vật của nó.”

Bà cụ vội ôm lấy vai Dương Quế Cầm, liên tục an ủi.

Lạc Thiếu Hoa đứng trong phòng khách, im lặng nghe. Qua đoạn đối thoại giữa hai người, anh cũng dần hiểu được mục đích chuyến đi này của Dương Quế Cầm. Hứa Minh Lương không cam tâm làm một người buôn bán thịt lợn, hai năm trước đã tham gia kì thi đại học tại chức, nhưng vì tiếng Anh quá kém nên trượt. Nhưng anh chàng này không hề nản chí, dự định chăm chỉ ôn tập một năm, rồi thi lại. Dương Quế Cầm rất ủng hộ ý định của con trai, còn mời con trai của đồng

ngiệp cũ - tức là cái người gọi là “thầy giáo Lâm” đó - đến làm gia sư cho Hứa Minh Lương. Bà đến đây, là để trả lại mấy cuốn sách tham khảo mà trước đây thầy giáo Lâm cho con trai mình mượn.

Hai bà cụ chủ yếu nói chuyện về cuộc sống hơn một năm nay của Dương Quế Cầm. Nói đến những chỗ buồn, Dương Quế Cầm lại rơi nước mắt. Bà cụ già đứng dậy đi lấy khăn mặt, mới phát hiện ra Lạc Thiếu Hoa vẫn đứng ở cửa.

“Ái dà, tôi quên mất không hỏi.” Bà cụ vội hỏi chuyện anh, “Anh là?”

Lạc Thiếu Hoa không biết nên tự giới thiệu mình thế nào. Dương Quế Cầm lên tiếng trước, “Anh cứ về trước đi, một lúc nữa tôi tự về nhà.”

“Cháu đợi bác.” Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, “Sắp đến giờ cao điểm rồi, xe buýt rất đông.”

“Anh về đi!” Dương Quế Cầm bỗng cao giọng, “Anh còn muốn điều tra gì nữa? Có cần điều tra thầy giáo Lâm không?!”

Bà cụ già đứng yên tại chỗ, hết nhìn Dương Quế Cầm, lại nhìn Lạc Thiếu Hoa, vừa nghi hoặc vừa không biết phải làm gì.

Lạc Thiếu Hoa cảm thấy hơi khó xử, đành nói khẽ một tiếng “được ạ”, rồi quay người mở cửa đi ra. Vừa thò người ra, thì đâm sầm vào một người ngoài cửa.

“Bà Triệu ơi, bà Triệu, đúng là bà ở nhà à!”

Một người đàn ông trung niên bồng bồng tức giận đẩy Lạc Thiếu Hoa ra, xông thẳng vào.

Sắc mặt bà cụ lập tức trở nên giận dữ, “Anh lại đến làm gì hả?”

“Tôi không đến thì làm thế nào?” Người đàn ông huơ mấy tờ hóa đơn trong tay, “Hơn một trăm tệ tiền xăng để tôi tự móc tiền túi ra trả à?”

Lạc Thiếu Hoa đã nhận ra ông ta, chính là lái xe của chiếc xe bán tải màu trắng phía dưới tòa nhà.

“Tôi nói với anh bao nhiêu lần rồi.” Bà cụ già đã không còn để ý đến Dương Quế Cầm ở phía sau lưng, “Ai chứng minh được đó là sổ xăng Quốc Đống sử dụng?”

“Tôi lại lừa bà chắc? Con trai bà lái cái xe nào tôi lại không biết chắc? Xe ở ngay dưới nhà kia kìa, không tin bảo Quốc Đống xuống xem.” Người đàn ông cuống lên, “Dù thế nào Quốc Đống cũng là sinh viên đại học, sao lại giở bài chây ì được chứ?”

“Anh đừng có gào lên thế!” Bà cụ già rõ ràng không muốn hàng xóm xung quanh nghe thấy cuộc cãi cọ giữa họ, “Muốn nói thì vào nhà nói.”

Dứt lời, bà liền đưa tay đẩy cánh cửa sắt lại.

Lạc Thiếu Hoa đứng ở hành lang, vừa nhăn nhó cười vừa lắc đầu, nghĩ bụng toàn là những chuyện vợ va vớ vẩn gì thế này. Cách một cánh cửa sắt, anh vẫn nghe thấy bà cụ già và người đàn ông trung niên to tiếng cãi nhau, mà mỗi lúc một kịch liệt hơn. Xem ra, Dương Quế Cầm chắc sẽ nhanh chóng cáo biệt ra về. Lạc Thiếu Hoa quyết định cứ đi xuống phía dưới tòa nhà chờ bà.

Anh chậm một điệu thuốc lá, ngậm ở miệng, quay đầu đi xuống dưới tòa nhà. Nhưng, bước chân anh càng lúc càng chậm, cuối cùng, dừng lại ở chiếu nghỉ tầng 2.

Anh phát hiện ra mình đang nghĩ lại về đoạn đối thoại giữa bà cụ già với Dương Quế Cầm, và người đàn ông trung niên, dường như có thông tin gì đó đã tác động đến thần kinh của anh.

Dần dần, mấy sự việc xem ra có vẻ không liên quan đến nhau mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Thầy giáo Lâm (rất có khả năng tên là Lâm Quốc Đống) là gia sư của Hứa Minh Lương.

Chiếc xe bán tải màu trắng.

Lâm Quốc Đống đã từng lái chiếc xe bán tải màu trắng này.

Lạc Thiếu Hoa quay đầu nhìn lên trên tầng, tiếp đó, anh sải bước lao nhanh xuống phía dưới tòa nhà.

Chiếc xe bán tải màu trắng vẫn đỗ dưới tòa nhà. Lạc Thiếu Hoa đi vòng quanh chiếc xe một lượt. Hiệu Đông Phong, thời gian sử dụng chưa lâu, một lớp bụi phủ trên thân xe, dường như đã bỏ không khá lâu. Cuối cùng, anh dừng lại phía trước mũi xe, chăm chú ngắm nhìn chiếc xe bán tải bình thường không có gì đặc biệt trước mắt này.

Khi tiến hành phỏng vấn điều tra ở hiện trường vết xác thôn Hạ Giang, cảnh sát đã có được một manh mối như thế này: Một người dân trong thôn đã nhìn thấy một chiếc ô tô màu trắng “không phải là ô tô con” ở khu vực gần hiện trường vào buổi tối trước hôm xảy ra vụ án. Cảnh sát cũng căn cứ vào đó cho rằng chiếc xe chở hàng nhỏ màu trắng của Hứa Minh Lương chính là phương tiện giao thông mà anh ta sử dụng khi vết xác.

Như vậy, nếu chiếc xe mà người dân trong thôn đó nhìn thấy là một chiếc xe bán tải màu trắng thì sao?

Tim Lạc Thiếu Hoa đập mạnh. Anh vòng ra phía đuôi xe, bám lấy thành sau thùng xe, định nhảy lên. Vừa định lấy đà, thì nghe thấy một tiếng quát vọng đến.

“Anh làm gì thế?”

Lạc Thiếu Hoa quay đầu lại, thấy người đàn ông trung niên đó nhìn mình vẻ đầy nghi hoặc.

Anh quay người, móc tấm thẻ cảnh sát trong túi áo ra, giơ lên trước mặt người đàn ông.

“Tôi là cảnh sát.”

“Ồ?” Người đàn ông trung niên nghiêng đầu nhìn tấm thẻ cảnh sát, rồi lại nhìn Lạc Thiếu Hoa, “Anh biết Lâm Quốc Đống?”

“Không biết.” Lạc Thiếu Hoa chỉ vào cửa số phòng 501, “Ông và anh ta là thế nào?”

“Thế thì vừa may, anh thử nói lý giúp tôi!” Người đàn ông trung niên ý thức được Lạc Thiếu Hoa sẽ khách quan, không bênh ai, lập tức trở nên phấn khích, “Anh xem, chuyện thế này là thế nào chứ!”

Người đàn ông trung niên tên là Lưu Trụ, là thợ sửa chữa ở đội xe của nhà máy mì chính, có quen biết với mẹ của Lâm Quốc Đống. Hai năm trước, Lâm Quốc Đống muốn học lái xe, mẹ anh ta liền tìm đến Lưu Trụ, nhờ anh ta cho Lâm Quốc Đống mượn một chiếc xe. Lưu Trụ nể tình liền cho Lâm Quốc Đống mượn một chiếc xe bán tải bỏ không để tập. Nhìn từ bên ngoài không thể nhận ra xe có bị hao tổn hay không, còn đồng hồ đo quãng đường thì có thể tác động được. Cho nên, hai năm nay, Lâm Quốc Đống đã mượn mười mấy lần, thêm vào đó, lần nào cũng cho Lưu Trụ tí lợi, hai bên đều vui vẻ hòa bình. Nhưng, việc tiêu hao xăng là sự thật không thể che giấu được. Mấy tháng trước, nhà máy mì chính tiến hành thống kê tình hình sử dụng xe, Lâm Quốc Đống đã sử dụng mất hơn một trăm tệ tiền xăng, không thể thanh toán được, Lưu Trụ đành phải tự móc tiền túi ra trước để bù vào lỗ hổng này. Khi đòi tiền mẹ của Lâm Quốc Đống thì bà ta lại không chịu, nhất định bắt anh ta phải đưa ra chứng cứ về việc Lâm Quốc Đống đã sử dụng chỗ xăng đó.

“Tôi nói cho anh biết, mỗi lần thắng này dùng xe, tôi đều có ghi lại.” Về mặt Lưu Trụ rất kiên quyết, không đạt được mục đích sẽ không thôi, “Hơn nữa, ngoài nó ra, chiếc xe đó đã hai năm nay không hề sử dụng. Không phải là nó dùng chỗ xăng đó thì là ai vào đây được? Nó định chây ì...”

“Đợi đã!” Lạc Thiếu Hoa ngắt lời anh ta, hai mắt sáng rực, “Ông vừa nói, chiếc xe này chưa từng có người sử dụng - ngoài Lâm Quốc Đống ra?”

“Đúng thế. Cho nên... Ài chà, anh định?”

Lạc Thiếu Hoa đã bật người nhảy lên thùng sau của chiếc xe, bò ra kiểm tra kỹ lưỡng bên trong xe.

Nếu những lời Lưu Trụ nói là sự thật, thì chắc chắn sẽ có một số vết tích để lại trên chiếc xe đã hai năm không sử dụng này - nếu những phỏng đoán của Lạc Thiếu Hoa là đúng.

Nhưng, sau khi kiểm tra một lượt toàn bộ thùng xe, không bỏ qua bất cứ một khe hở nhỏ nhất nào, Lạc Thiếu Hoa vẫn không phát hiện ra bất cứ vết máu hay những thứ như lông, tóc nào.

Lạc Thiếu Hoa nhảy xuống xe, tiến thẳng đến chỗ Lưu Trụ chìa tay ra, “Chìa khóa.”

Lưu Trụ không hiểu ra làm sao, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy chìa khóa ô tô ra đưa cho anh.

Cửa xe vừa mở ra, Lạc Thiếu Hoa liền ngồi vào ghế lái phụ, kiểm tra khắp xung quanh.

Theo như cách tái hiện quá trình phạm tội của cảnh sát, sau khi lừa người bị hại lên xe, thừa lúc nạn nhân không đề phòng, hung thủ sẽ dùng vũ khí không sắc bén đánh vào đầu, khiến cho nạn nhân mất khả năng phản kháng, sau đó đưa nạn nhân đến một chỗ nào đó cường dâm, giết hại. Nếu đầu của người bị hại có vết thương hở, thì cũng có khả năng sẽ để lại vết máu trong xe.

Sau khi kiểm tra một hồi, ở gần kính chắn gió mé bên phải, trên sàn, cửa xe, ghế ngồi và cả chỗ tựa đầu, đều không phát hiện thấy bất cứ dấu vết nào.

Lạc Thiếu Hoa cũng không cảm thấy kỳ lạ. Hung thủ là một kẻ tỉ mỉ và cẩn trọng, sau khi gây án chắc chắn cũng sẽ kiểm tra trong buồng lái, thậm chí còn rửa sạch. Nhưng, thật sự có thể không để lại một chút dấu vết nào được sao?

Anh thẳng người dậy dịch sang ghế lái, quay đầu lại, chăm chú nhìn chiếc ghế lái phụ trống không có người. Dần dần, một bóng dáng mơ hồ xuất hiện trước mắt.

Một người phụ nữ tóc dài, không rõ mặt mũi, tay cầm túi xách, im lặng ngồi trên ghế lái phụ.

Lạc Thiếu Hoa giơ tay phải lên, năm hờ năm nắm, giáng vào đầu người phụ nữ.

Một chiếc búa vô hình xuyên qua không trung. Cái bóng mơ hồ ấy lại chuyển động. Mái tóc dài tung bay giống như một vết mực hòa vào trong nước, rất nhiều giọt mực bắn tung tóe khắp nơi, rơi lên tấm kính chắn gió, cửa xe và ghế ngồi, rồi nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Lạc Thiếu Hoa đưa mắt nhìn về chỗ gần tấm kính chắn gió phía trước. Một đốm mực dính ở phía trên tấm chắn nắng ở bên phải. Thử dịch thể đặc quánh đó nhỏ xuống, rơi vào phía sau tấm chắn nắng. Tiếp đó, một bàn tay vô hình lau đi đốm mực ở phía trên tấm chắn nắng...

Lạc Thiếu Hoa nhìn tấm chắn nắng, chầm chậm đưa tay ra, lật nó xuống.

Ở bên dưới phía bên tay phải của tấm chắn nắng, một đốm tròn nhỏ màu nâu sẫm nhìn rõ mồn một.

Lạc Thiếu Hoa thở dồn dập, anh gỡ tấm chắn nắng xuống, cẩn thận cất vào trong ngực. Bên ngoài cửa sổ xe, Lưu Trữ quan sát nhất cử nhất động của anh, vẻ nghi hoặc trên mặt càng rõ rệt.

“Này đồng chí cảnh sát, anh tháo cái này mang đi, tôi biết báo cáo thế nào đây?”

“Ông cứ tìm một cái thay vào, đi mua một cái cũng được, xong rồi tìm tôi thanh toán.” Lạc Thiếu Hoa chỉ vào ngực mình, “Sau khi dùng xong tôi sẽ trả cho ông.”

“Lâm Quốc Đống, cậu ta...”, Lưu Trữ trở nên hoảng hốt, “Tôi mặc kệ đấy, cho dù thằng oắt này có phạm cái tội gì, cũng phải trả tiền xăng cho tôi - Ái chà!”

Ông ta bỗng kêu to lên, tay chỉ về phía cổng vào khu nhà, “Vừa nhắc là đến luôn!”

Lạc Thiếu Hoa quay đầu nhìn ra, thấy một người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi, mặc áo gió màu đen, tay xách một chiếc cặp da màu nâu đi đến.

Lưu Trữ chạy tới, túm chặt cánh tay người đàn ông, găm lên với vẻ mặt dữ dội.

Người đàn ông dường như cảm thấy vô cùng bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của Lưu Trữ. Anh ta hất cánh tay, định giãy ra khỏi sự đeo bám của Lưu Trữ, đồng thời, đưa mắt nhìn về phía chiếc xe bán tải màu trắng.

Ánh mắt Lạc Thiếu Hoa chạm phải ánh mắt anh ta.

Gương mặt người đàn ông bỗng trở nên trắng bệch, cả người như thể run bắn lên. Anh ta không giằng co nữa, quay người nói khẽ với Lưu Trữ: “Chú Lưu, chú đừng có hét lên nữa, theo cháu lên nhà lấy tiền.”

Lưu Trữ tất nhiên là đồng ý ngay, vội tranh lên phía trước người đàn ông đi vào trong hành lang tòa nhà. Người đàn ông im lặng đi theo sau, lúc bước vào bên trong cửa tòa nhà, anh ta lại nhìn về phía Lạc Thiếu Hoa.

Trong đôi mắt đó, đầy nỗi oán hận và sợ hãi.

Tiếp đó, anh ta liền biến mất phía sau cửa.

Nhưng Lạc Thiếu Hoa lại run bắn người, thậm chí còn cảm thấy rằng mình va vào nhau lập cập. Anh nhảy xuống xe, đứng yên tại chỗ ngơ ngác nhìn xung quanh, đầu óc trống rỗng. Cho đến khi ánh mắt anh

lướt qua một cửa hàng tạp hóa nhỏ ở cổng khu dân cư, sau khi nhìn thấy tấm biển “Điện thoại công cộng”, Lạc Thiếu Hoa mới định thần lại.

Anh rảo bước chạy về phía cửa hàng tạp hóa nhỏ, giẫm lên những bậc thềm xi măng, nhắc chiếc ống nghe lên, bấm số điện thoại của chi cục công an Thiết Đông. Nhưng, khi chỉ còn một con số, tay anh dừng lại.

Lạc Thiếu Hoa quay người nhìn cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, bỏ ống nghe xuống.

Lâm Quốc Đống, nam, sinh năm 1961, chưa kết hôn, trình độ đại học, giáo viên tiếng Anh ở trường trung học 103 của thành phố. Nhà ở phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, bố mẹ đều là công nhân viên nhà máy mì chính Vườn Trúc Xanh. Bố anh ta đã mất từ bốn năm trước. Từ cuối năm 1990, Lâm Quốc Đống bắt đầu làm gia sư cho Hứa Minh Lương, chủ yếu phụ đạo cho Hứa Minh Lương môn tiếng Anh. Chưa từng bị khiển trách, kỷ luật, không có tiền án tiền sự.

Lưu Trụ đã cung cấp cho Lạc Thiếu Hoa một bản ghi chép thông tin về việc sử dụng xe của Lâm Quốc Đống. Từ tháng 7 năm 1990, Lâm Quốc Đống đã mượn xe 17 lần tất cả, lần nào cũng là chiếc xe bán tải Đông Phong màu trắng đỏ, thời gian mượn xe từ một đến hai ngày. Trong bản ghi chép thông tin này, Lạc Thiếu Hoa đã chọn ra mấy ngày:

Ngày 7 tháng 11 năm 1990; Ngày 13 tháng 3 năm 1991; Ngày 22 tháng 6 năm 1991; Ngày 5 tháng 8 năm 1991.

Còn thời gian xảy ra vụ án cưỡng dâm giết người hàng loạt lần lượt là ngày 9 tháng 11 năm 1990, ngày 14 tháng 3, ngày 23 tháng 6, và ngày 7 tháng 8 năm 1991.

Cũng có nghĩa là, trước khi mỗi vụ án xảy ra một hoặc hai ngày, Lâm Quốc Đống đều lái chiếc xe bán tải màu trắng này ngao du trong thành phố.

Lạc Thiếu Hoa cho bản ghi chép thông tin sử dụng xe vào trong ngăn kéo khóa lại, đứng dậy đi về phía văn phòng pháp y.

Ông Trịnh, bác sĩ pháp y đang loay hoay với một thiết bị mới. Xem ra, ông rất hứng thú với món đồ này, Lạc Thiếu Hoa bước vào mà ông cũng không phát hiện ra.

“Anh Trịnh, đã có kết quả xét nghiệm chưa?”

“Có rồi, ở trên bàn ấy.” Ông Trịnh chỉ tay về phía bàn làm việc của mình, cúi đầu tiếp tục làm việc, “Thiếu Hoa, có muốn xem thử cái này không?”

Lạc Thiếu Hoa không còn tâm trí đâu để nói chuyện với ông, trả lời qua quýt một câu rồi cầm tờ phiếu kết quả xét nghiệm lên, xem luôn phần kết luận.

Vết lấy được trên tấm chăn nằng là vết máu, nhóm máu B.

“Vụ án gì đấy?” Ông Trịnh đã lắp xong thiết bị, “Cậu cứ bí ẩn thế nào ấy.”

“Cố ý gây thương tích.” Lạc Thiếu Hoa nhét tờ phiếu kết quả xét nghiệm vào túi áo, cười gượng, “Việc của họ hàng.”

“Ồ, bây giờ chỉ có thể xét nghiệm nhóm máu, sau này chúng ta sẽ cực siêu luôn.” Ông Trịnh cũng không truy hỏi, chỉ tay vào thiết bị sau lưng, “Có thể xét nghiệm DNA, là vết máu của ai để lại đi nữa, chúng ta cũng có thể làm rõ được - hay là lấy vụ án này của cậu thử luôn?”

“Hả?” Lạc Thiếu Hoa bỗng trở nên phẫn chấn, “Thật sự là có thể được hả?”

“Tất nhiên rồi.” Ông Trịnh ngồi trước thiết bị phân tích DNA, “Bảo đội các cậu xuất cho một công văn ủy nhiệm.”

Mặt Lạc Thiếu Hoa bỗng biến sắc, “Phiền hà thế à? Thế thì thôi.”

Anh cảm ơn ông Trịnh rồi quay người rời khỏi văn phòng pháp y.

Về đến văn phòng, Mã Kiện đang triệu tập các thành viên trong đội tập hợp, nhìn thấy Lạc Thiếu Hoa bước vào, vội bảo anh: “Thiếu Hoa, đi lĩnh trang thiết bị, chuẩn bị xuất phát.”

“Chuyện gì thế?” Lạc Thiếu Hoa nhìn các đồng nghiệp đang tất bật chạy đi chạy lại ở bên cạnh, “Có án ả?”

“Buôn bán ma túy.” Mã Kiện vỗ vào vai anh, “Ba tỉnh phối hợp hành động, trông vào đội mình đây!”

“Ồ.” Thần kinh Lạc Thiếu Hoa đang căng thẳng, chợt chùng xuống, “Em không đi đâu, người không khỏe lắm.”

Mã Kiện rất ngạc nhiên, nói khẽ: “Đây là vụ án Bộ Công an đơn đốc chỉ đạo, có cơ hội lập công đấy, cậu không đi ả?”

“Vâng, em không đi.” Lạc Thiếu Hoa vỗ vai Mã Kiện, “Anh và mọi người cẩn thận nhé.”

Mã Kiện cau mày nhìn anh mấy giây, cuối cùng bảo “đến bệnh viện khám xem thế nào”, rồi vội vã chạy ra ngoài.

Văn phòng vừa nãy còn vô cùng ồn ào, thoáng cái đã yên ắng hơn rất nhiều. Lạc Thiếu Hoa ngồi một mình trước bàn làm việc, lấy tờ phiếu kết quả xét nghiệm khi nãy ra, lại đọc kỹ từ đầu đến cuối một lượt. Tiếp đó, anh châm một điếu thuốc lá, im lặng hút thuốc.

Sự thật, giống như một vở kịch sắp công diễn, nội dung và các tình tiết được giấu ngay sau bức màn sân khấu rất dày. Còn hai cánh rèm sân khấu, đang từ từ mở ra trước mắt Lạc Thiếu Hoa.

Gương mặt của nam diễn viên chính mỗi lúc một rõ ràng - Khả năng Lâm Quốc Đống gây án tăng cao đột ngột.

Hắn là người đã tiếp xúc trực tiếp với Hứa Minh Lương; Ngoại hình thư sinh, là giáo viên trung học, ăn nói nho nhã, rất dễ khiến người bị hại mất cảnh giác và lên chiếc xe đó; Trước khi mỗi vụ án xảy ra, hắn

đều lái chiếc xe bán tải màu trắng; Phát hiện thấy trên tấm chăn nằm ở ghế lái phụ trong chiếc xe bán tải có vết máu nhỏ...

Hơn nữa, Lý Lệ Hoa, người bị hại trong vụ cưỡng dâm giết người “14.3” có nhóm máu B.

Nếu tất cả những điều này đều là trùng hợp ngẫu nhiên, thì sự trùng hợp này không phải là quá kỳ quặc hay sao?

Anh không thể quên được cái nhìn cuối cùng của Lâm Quốc Đống trước cửa tòa nhà, ánh mắt hoang mang, vừa oán hận lại vừa sợ hãi.

Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, đập tắt đầu thuốc lá, xách ba lô lên.

Chỉ cần làm một việc nữa, là có thể biết được chuyện này rốt cuộc có phải là trùng hợp hay không.

Lạc Thiếu Hoa đứng trong phòng khách của phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, sau khi thu dọn xong dụng cụ mở khóa, anh nhìn một vòng xung quanh căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách này.

Lâm Quốc Đống đang ở trường, mẹ hắn cũng đang ở nhà máy mì chính, bây giờ là bốn giờ chiều, thời gian còn lại cho anh hoàn toàn không nhiều. Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng kiểm tra hai gian phòng ngủ và phòng khách, nhất là gian phòng ngủ phía nam, nhìn cách bày biện đồ đạc, có thể thấy là đồ dùng của Lâm Quốc Đống. Đồ đạc bài trí trong phòng rất đơn giản, ngoài chiếc giường và tủ quần áo ra, thì chỉ còn một chiếc bàn. Trên giá sách hầu hết là sách tiếng Anh, còn có mấy cuốn tiểu thuyết. Trong đó có một cuốn sách được bọc khiến anh chú ý. Mở ra xem, là một cuốn sách về giải phẫu học cơ thể người.

Lạc Thiếu Hoa cau mày, quay người nhìn chiếc giường đơn của Lâm Quốc Đống. Tiếp đó, anh đẩy đám chăn gối xếp ngay ngắn trên giường sang một bên, kiểm tra kỹ ga trải giường, nhưng không phát hiện thấy bất cứ dấu vết gì. Nền nhà được lát sàn gỗ ghép còn mới. Lạc Thiếu Hoa bò ra sàn, dán mặt lên mặt sàn, kiểm tra từ đầu giường ra đến tận

cửa, thậm chí đến cả các khe hở trên bề mặt cũng không bỏ qua, vẫn không có thu hoạch gì.

Điều này cũng không lạ, nếu Lâm Quốc Đống là hung thủ, mà xâm hại những người phụ nữ đó ở trong phòng ngủ, chắc hẳn là họ vẫn còn sống, thì cho dù họ có vết thương hở, cũng không chắc đã chảy quá nhiều máu.

Hiện trường chia xác, chắc là ở một nơi khác.

Lạc Thiếu Hoa bò dậy, bước thẳng đến phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh nằm ở phía bắc, cửa gỗ đặc, diện tích không quá năm mét vuông. Trên bức tường phía đông có một tấm gương, bên dưới là bồn rửa mặt và tủ đựng đồ tắm. Lạc Thiếu Hoa mở tủ ra, bên trong đều là những đồ dùng hàng ngày bình thường, ví dụ như giấy vệ sinh, nước tẩy rửa bồn cầu. Anh xách một túi bột giặt lên, phát hiện bên trong vẫn còn khoảng một nửa. Anh đóng tủ lại, phát hiện thấy bên dưới chiếc tủ hình như vẫn còn để thứ gì đó. Thò tay lấy, nhanh chóng sờ thấy một vật bằng sắt, lôi ra, thấy ngay là một hộp dụng cụ.

Cấu trúc khóa rất đơn giản, Lạc Thiếu Hoa không khó khăn gì đã mở được ra, các loại dụng cụ như tuốc nơ vít, kìm, búa, cờ lê... xếp ngăn nắp bên trong hộp. Thứ có vẻ hơi bất bình thường là một chiếc cửa tay. Lạc Thiếu Hoa nhấc chiếc cửa tay lên, ngấm kĩ từ trên xuống dưới. Lưỡi cửa sắc bén, có mấy chỗ bị mài mòn nghiêm trọng, đồng thời có chỗ bị mẻ, trông có vẻ như được sử dụng khá thường xuyên, có điều bề mặt vẫn sáng bóng, dường như đã được rửa qua. Lạc Thiếu Hoa đưa chiếc cửa lên mũi ngửi, ngoài mùi gỉ sắt ra, không có mùi gì đặc biệt. Anh ngấm ngĩ giây lát, xách luôn cả chiếc búa ra, đặt lên mặt sàn cùng với chiếc cửa.

Trên bức tường phía bắc của phòng vệ sinh là một ô cửa sổ, có lắp màn hình sáo. Bên dưới có một chiếc bồn tắm bằng inox, bề mặt sáng loáng như mới, không có vết nước đọng.

Lạc Thiếu Hoa đứng trước chiếc bồn tắm, quan sát kĩ. Đây chỉ là một chiếc bồn tắm ngâm đơn, một người nằm vào là vừa. Nếu dùng để chia xác, thì vô cùng phù hợp.

Anh lấy tay chống vào thành bồn tắm, thò người vào, định tìm xem có dấu tích gì bên trong chiếc bồn tắm, cũng không có thu hoạch gì. Vách tường bằng gạch men ở gần chiếc bồn tắm cũng được lau rửa như mới, không có bất cứ dấu vết khả nghi nào.

Xem ra chỉ có thể sử dụng biện pháp cuối cùng.

Lạc Thiếu Hoa đứng dậy kéo tấm màn hình sáo xuống, rồi lại quay ra chỗ cửa, đóng chặt cánh cửa gỗ. Gian phòng vệ sinh lập tức tối đen, các đồ dùng bày trong căn phòng cũng chỉ nhìn thấy những đường nét mờ hồ. Anh mở ba lô, lấy khẩu trang ra đeo vào, rồi lại xách ra một chiếc bình xịt, bắt đầu phun đều lên vách tường, bồn tắm, mặt sàn, cả chiếc cửa tay và chiếc búa.

Mùi dung dịch Luminol bốc lên. Sau khi phun xong, nhiệt độ trong phòng tăng lên rất cao. Lạc Thiếu Hoa cảm thấy hơi ngột ngạt, anh bỏ chiếc bình xịt xuống, quay người đi ra trước cửa, mở ra một khe hở để thở.

Sau khi đỡ ngột ngạt hơn, anh lại đeo khẩu trang vào, đóng cửa phòng vệ sinh lại, quay người, trong khoảnh khắc, mắt anh mở to.

Gian phòng khi này còn tối om, giờ đã đầy những ánh huỳnh quang màu xanh tím. Trên tường, trong bồn tắm, trên mặt sàn, hết như những đóa hoa sắc màu ma quái, âm thầm bùng nổ trong đêm tối.

Chỉ là, những đóa hoa đó không theo một hình thù nhất định, mà mỗi bông một vẻ - hình phun, hình nhỏ giọt, hình dòng chảy, hình cọ mài, hình vũng...

Đồng thời, những đóa hoa đó cũng không hề tỏa ra mùi hương làm say lòng người, thứ mùi mà Lạc Thiếu Hoa ngửi thấy, chỉ là mùi tanh ngọt mỗi lúc một nồng nặc.

Anh khom lưng nhấc chiếc cửa tay lên, trên đầu răng cửa, những ánh huỳnh quang màu xanh tím dường như đang cười nhạo anh, nhấp nháy tỏa sáng.

Người Lạc Thiếu Hoa lão đảo, anh lùi lại hai bước, dựa vào cửa, thở hỗn hển.

Đây chính là sự thật.

Trong ánh huỳnh quang màu xanh tím, một bóng dáng mờ ảo xuất hiện. Cơ thể một gã đàn ông không một mảnh vải. Hắn quỳ trong bồn tắm, xách một chiếc chân phụ nữ lên, đặt chiếc cửa tay lên khớp gối, kéo đi kéo lại...

Lạc Thiếu Hoa bỗng nhiên muốn cười. Mẹ kiếp, thật quá châm biếm. Vụ án giết người chia xác, thế là đã phá được. Trong một tình huống không thể nói rõ với ai, trong một tình cảnh như thế đi ăn trộm, dùng một biện pháp hoàn toàn không phù hợp với trình tự quy định pháp luật, thế là đã phá được.

Nếu lúc ấy có thêm được một chút thời gian, thêm một chút kiên nhẫn, thu thập thêm một chút manh mối, điều tra thêm một số đối tượng khả nghi...

Hứa Minh Lương đã không phải tuyệt vọng đổ xuống trên trường bắn tử hình.

Bỗng, có tiếng vặn mở khóa cửa vọng đến từ phòng khách.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Thiếu Hoa hoàn toàn không phải là sợ hãi hay là tìm một chỗ nào đó để nấp, ngược lại, một cơn cuồng nộ chưa từng có bốc lên đỉnh đầu.

Hắn ở ngay ngoài cửa! Con ác quỷ đang ở ngay ngoài cửa!

Lạc Thiếu Hoa không hề nghĩ ngợi, kéo luôn cửa ra, xông ra ngoài.

Lâm Quốc Đống đang thay giày ở phòng khách, hắn khom lưng, một tay đang xách chiếc giày da của mình, ngẩng đầu lên, nhìn cái người

đeo khẩu trang, hai mắt đỏ sọng này.

Thời gian như ngưng đọng.

Mặt trời bắt đầu lặn xuống. Trên bầu trời giữa thu, ánh chiều hiện ra càng âm trầm. Khói chiều đang bay lên từ khắp mọi nơi trong thành phố. Những ngọn đèn lần lượt được thắp sáng. Từng đàn quạ đen vừa kêu vừa bay lướt qua ngoài cửa sổ.

Trong căn phòng khách tăm tối, hai người đàn ông, một người đứng thẳng, một người khom lưng, im lặng nhìn nhau.

Không biết bao lâu sau, dòng sông thời gian một lần nữa ào qua.

Lạc Thiếu Hoa một tay tháo khẩu trang ra, tay kia lần về phía thắt lưng.

Lâm Quốc Đống vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nhìn gương mặt Lạc Thiếu Hoa dần lộ ra.

Thực ra, cho dù là anh không làm như vậy, Lâm Quốc Đống cũng biết người đứng ở cửa phòng vệ sinh là ai. Hắn cũng biết, người đàn ông này đã phát hiện ra cái gì ở phía bên kia cánh cửa.

Lâm Quốc Đống biết, sớm muộn cũng sẽ có một ngày như thế.

Khi tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, Lâm Quốc Đống đang định khiêng xác người phụ nữ đó vào trong bồn tắm. Người khách đến thăm đường đột này khiến hắn sợ đến mức hồn xiêu phách lạc. Nhưng hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại, hôm qua mẹ vừa đến nhà lão già đó, chắc là không về nhanh như thế, hơn nữa, mẹ có chìa khóa nhà, không cần gõ cửa.

Quả vậy, tiếng của Hứa Minh Lương vang lên ngoài cửa, “Thầy Lâm, thầy có nhà không?”

Trên người Lâm Quốc Đống gần như không một mảnh vải, chỉ có một đôi găng tay, hắn lặng lẽ xuyên qua phòng khách, cẩn thận nấp ở cạnh cửa, lắng nghe động tĩnh bên ngoài cửa. Sau khi gõ cửa mấy lần,

Hứa Minh Lương không lên tiếng nữa. Có tiếng sột soạt, sau đó là tiếng bước chân vang lên ở hành lang, rồi dần dần biến mất.

Xem ra, cậu ta đã rời đi, đồng thời để lại đồ ở ngoài cửa.

Lâm Quốc Đống ghé sát vào lỗ nhòm cửa, hành lang đã không một bóng người. Hắn hé ra một khe cửa, đầu tiên nhìn xuống mặt sàn ngoài cửa - một chiếc túi nilon màu đen căng phồng để ở cạnh cửa.

Lâm Quốc Đống thò tay ra, xách chiếc túi nilon vào, rồi nhanh chóng khóa chặt cửa lại.

Chiếc túi nilon tương đối nặng, chắc lại là thịt lợn Hứa Minh Lương mang đến. Mở ra xem, đúng là xương sườn đã được chặt thành miếng nhỏ.

Hắn rất thích cậu bé này. Mặc dù tính cách hướng nội, không nhanh mồm nhanh miệng, nhưng rất lễ phép, cũng thích tâm sự với mình. Tiền học phụ đạo hàng tháng đều đưa đúng hạn, còn hay mang thịt lợn đến biếu để tỏ ý cảm ơn. Điều quan trọng nữa là, hắn và cậu bé có chung một hoàn cảnh: bố mất sớm, cả hai bà mẹ đều đã có người khác.

Chỉ là, mẹ của Hứa Minh Lương còn biết giấu con, còn mẹ hắn, gần như công khai sống cùng với người đàn ông đó.

Lâm Quốc Đống không muốn nghĩ tiếp, thời gian cũng không cho phép. Hắn xách chiếc túi nilon vào phòng bếp, lấy sườn ra, ngâm vào trong bồn nước, vo chiếc túi nilon thành một cục rồi tiện tay ném xuống cạnh thùng rác, để làm túi đựng rác.

Bây giờ đã là gần bảy rưỡi tối, phải xử lý xong người phụ nữ đó trước nửa đêm.

Hắn khẽ kéo chiếc găng tay nilon, bước nhanh về phía phòng vệ sinh. Mặc dù kỹ thuật của mình đã ngày càng thành thục, nhưng, muốn chia một người để tiện mang đi vứt, vẫn cần một chút thời gian.

May mà quá trình này rất suôn sẻ.

Chỉ có thứ mùi đó mới làm cho dục vọng của hắn bốc lên; Chỉ có tiến vào một cách thô bạo mới có thể khiến hắn có cảm giác chinh phục và chiếm hữu; Chỉ khi cổ của những người phụ nữ đó mềm nhũn ra vì bị hắn bóp chặt, mới có thể khiến hắn cảm nhận được sự sung sướng của việc báo thù. Mà tất cả, đều đạt đến cao trào cảm xúc khi tiến hành giải phẫu cơ thể họ.

Em là của anh. Anh có thể khống chế cơ thể em, nỗi sợ hãi của em, thậm chí cả sinh mạng của em.

Em sẽ không bao giờ làm anh tổn thương được nữa, còn anh, có thể biến em thành hình dạng anh muốn.

Hiếu Cẩn, em không biết anh yêu em đến nhường nào.

Hiếu Cẩn, em không biết anh hận em đến nhường nào.

Khoảng 10 giờ tối, công việc của Lâm Quốc Đống đã cơ bản hoàn thành. Hầu hết các phần cơ thể đã được cho vào trong túi nilon màu đen, đồng thời dán chặt bằng băng dính màu vàng. Còn lại trong bồn tắm, chỉ là chiếc đùi bên phải, cẳng chân và bàn chân phải, được chia làm ba. Chiếc giày cao gót màu bạc tương đối phiền phức, mặc dù nó khiến người phụ nữ đó trông cao hơn, vì thế mà khiến dục vọng của hắn trào lên mãnh liệt hơn. Nhưng, vì cô ta ra sức giãy giụa và dấm đá, khóa cài đã bị vặn lỏng, hơn nữa bàn chân cô ta đã bắt đầu phù nề, rất khó cởi ra.

Chiếc cửa tay và dao thái thức ăn đều khó thao tác, xem ra phải dùng kéo. Lâm Quốc Đống vừa nghĩ vừa thò tay lấy túi nilon màu đen, nhưng phát hiện ra bên tay mình không còn thứ gì.

Thôi được. Hắn miễn cưỡng đứng lên. Quỳ chân ngồi lâu khiến hai chân hắn mỏi nhừ, làn da dính máu cảm giác căng chặt. Hắn nhắc chân đi ra bếp, định lấy một chiếc túi nilon mới và kéo.

Vừa đi đến cửa nhà vệ sinh, Lâm Quốc Đống liền nghe thấy tiếng vặn mở chìa khóa từ phía ngoài cửa vọng đến.

Mẹ đã về rồi!

Hắn gần như lóa thể, người đầy vết máu, trong phòng vệ sinh vẫn còn những chiếc túi nilon đựng những mảnh xác và một cái chân. Lâm Quốc Đống không kịp nghĩ nhiều, lao tới cửa bếp, cầm chiếc túi nilon màu đen trên sàn nhà lên, quay người chạy.

Đúng lúc hắn đóng cửa nhà vệ sinh lại, thì cánh cửa vào nhà bị đẩy ra.

“Quốc Đống, con ngủ chưa?”

Lâm Quốc Đống vặn mở vòi nước, vừa điên cuồng túm ba khúc chân nhét vào trong túi nilon, vừa cố sức kìm nén giọng nói đã run lên bần bật.

“Mẹ, mẹ về rồi à? Con đang tắm.”

“Ồ.” Tiếng cời giày và để túi từ phòng khách vọng vào, “Mẹ về lấy tí quần áo. Chú Đường con bị ốm, mẹ qua chăm sóc ông ấy mấy hôm.”

“Vâng, con biết rồi.” Lâm Quốc Đống vừa đáp lời đối phó, vừa bóc cuộn băng dính vàng, nhanh chóng dán quanh miệng túi nilon. Sau khi gói xong, hắn xách chiếc túi nilon lên, vứt vào trong bồn tắm, rồi lại đá hộp dụng cụ vào bên dưới tủ đựng đồ tắm.

Tiếp đó, hắn đóng vòi nước, nhảy vào trong bồn tắm, kéo rèm che bồn tắm soạt một cái, mở vòi sen. Nước lạnh buốt phun ra, gõ trên đám túi nilon đen, phát ra những tiếng tí tách. Lâm Quốc Đống cúi xuống, nước lạnh xối vào người, hắn ra sức đẩy đám túi nilon màu đen vào một góc bồn tắm.

Nước bắt đầu ấm lên, Lâm Quốc Đống đứng dưới vòi sen, nhanh chóng xả sạch những vết máu trên người. Dòng nước màu đỏ nhạt từ từ tụ lại dưới chân hắn, cuối cùng cuộn thành một vòng xoáy, biến mất dưới lỗ thoát nước.

Lúc này, có tiếng gõ trên cửa phòng vệ sinh, giọng mẹ hắn vọng vào.

“Con tắm xong chưa?”

“Chưa.”

“Thế thì con kéo rèm che bồn tắm đi. Mẹ vào lấy tí đồ.”

Lâm Quốc Đống kéo rèm che bồn tắm vào, rồi lại kéo ra, “Được rồi.”

Cửa mở ra, tiếng bước chân vang lên trong phòng vệ sinh.

“Dầu gội đầu của mẹ... Ồ, ở đây.” Tiếng mở tủ đựng đồ tắm, “Ồi, cái mùi gì thế?”

“Minh Lương mang đến nửa miếng sườn, con đã chặt thành miếng nhỏ rồi.”

Lâm Quốc Đống co người trong một góc bồn tắm, ở hai phía của tấm rèm che bồn tắm mỏng manh, là mẹ hắn và một người phụ nữ đã không còn nguyên vẹn.

Mẹ hắn không nhận ra có gì bất thường, “Ồ, thế mẹ mang đi được không? Hầm tí canh cho chú Đường con.”

“Được.” Lâm Quốc Đống phải chống tay vào vách tường mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng dậy, “Con để ở trong bếp rồi.”

Mẹ hắn đáp một tiếng, quay người đi ra khỏi phòng vệ sinh. Một phút sau, giọng bà lại vang lên ở phòng khách.

“Mẹ đi đây, rồi mẹ sẽ về nấu cơm cho con.”

“Vâng.”

Tiếng đi giày và mặc áo khoác. Tiếp đó, tiếng đóng cửa vọng tới.

Lâm Quốc Đống chú ý lắng nghe động tĩnh trong phòng khách. Sau khi chắc chắn mẹ hắn đã rời đi, hai chân hắn nhũn ra, ngồi trong dòng nước ấm, thở hỗn hển.

Tối nay liên tiếp xảy ra hai sự việc nằm ngoài dự đoán, khiến trong lòng hăn nảy sinh một cảm giác vô cùng bất an. Cuộc viếng thăm của Hứa Minh Lương, rồi đến mẹ hăn, dường như khiến căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách này - vương quốc tự do nơi hăn có thể muốn làm gì tùy thích, trở thành một nơi nguy cơ rình rập tứ phía. Đối với những kẻ đột nhập như thế, hăn không thể chọn cách căn xé hoặc đuổi đi được. Bởi vì hăn không phải là một con sói đói khát nhắm nhe giữ lấy lãnh thổ, mà là một chú cừu vô hại.

Ít nhất là hầu hết mọi thời gian trong cuộc sống, hăn đều buộc phải diễn cái vai này.

Vì vậy, việc duy nhất Lâm Quốc Đống có thể làm bây giờ, là nhanh chóng xử lý xong cái đám túi nilon đen này - Những thứ có thể khiến bộ nanh vuốt sắc nhọn của hăn lộ ra.

Nhưng, một dự cảm càng ngày càng dữ dội xuất hiện trong đầu hăn. Sớm muộn sẽ có một ngày, hăn sẽ để lộ bộ lông màu xám dưới ánh mặt trời, nhe bộ nanh trắng nhớn ra với tất cả mọi người.

Nhất là khi hăn biết Hứa Minh Lương bị bắt, ý thức được là hăn đã lấy nhầm chiếc túi nilon màu đen mà Hứa Minh Lương xách đến, hăn đã biết, ngày đó đã không còn xa nữa.

Cho dù là vào hôm nay, đã cách một năm.

Lạc Thiếu Hoa rút súng lục ra, lên cò súng cạch một tiếng, chỉ thẳng vào đầu Lâm Quốc Đống.

Giết hăn đi. Chỉ cần khẽ cử động ngón tay trở.

Giết hăn đi. Hăn đã tước đoạt mạng sống của năm người phụ nữ ở đây, khiến thi thể họ tản mát ở các góc ngách trong thành phố này.

Giết hăn đi. Hăn đã khiến một thanh niên vô tội đổ xuống trường bắn tử hình, cho đến chết vẫn không thể rửa sạch được tội danh giết người.

Giết hẳn đi. Hẳn khiến mình và những đồng nghiệp khác sẽ phải chịu nổi nhục suốt đời và thảm họa tù tội.

Nhưng, không thể.

Lâm Quốc Đống nhìn chăm chăm vào nòng súng đang chĩa vào mình, có thể cảm nhận được rất rõ sát khí đằng đằng mỗi lúc một dữ dội tỏa ra từ người cảnh sát trước mặt.

Trong không gian dường như có một luồng khí đen, cuộn cuộn, sôi sục, nhanh chóng lao vào mình.

Anh ta sẽ giết chết mình, bằng cách đơn giản, trực tiếp nhất, lạnh lùng nhất.

Như vậy cũng tốt. Không phải bị bắt giữ và áp giải. Không phải chịu đựng phiên xét xử như con cừu non chờ bị giết. Không cần phải hé lộ bí mật trong lòng. Không cần phải quỳ trên mặt đất lạnh toát vào một buổi sáng sớm, nghe thấy tiếng kéo chốt súng vang lên rõ mồn một sau gáy.

Giết tôi đi.

Lâm Quốc Đống giữ nguyên tư thế khom người cong lưng, nhắm mắt lại.

Nhưng, tiếng súng mà Lâm Quốc Đống chờ đợi ấy không hề xuất hiện. Ngược lại, tiếng bước chân gấp gáp vọng tới bên tai hẳn, đồng thời hẳn cảm thấy có một luồng không khí mát rượi thoáng qua mặt.

Còn chưa kịp phản ứng, hẳn đã bị giáng một cú rất mạnh vào đầu.

Cú đấm của Lạc Thiếu Hoa khiến Lâm Quốc Đống ngã nhào, tiếp đó, anh điên cuồng đá tới tấp vào người hẳn.

Lâm Quốc Đống co người lại, đưa tay lên che đầu và mặt theo bản năng. Trong lúc chịu đựng cơn mưa đấm đá đau đớn, hẳn bỗng nhận ra hai sự việc:

Người cảnh sát này bí mật đột nhập vào nhà hăn.

Hơn nữa, anh ta chỉ có một mình.

Trận đấm đá điên cuồng diễn ra đến hai phút. Những động tác cực mạnh kèm với tâm trạng phần nộ khiến Lạc Thiếu Hoa nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Mặc dù vậy, anh vẫn chưa hả giận, sau khi dừng lại lấy hơi một lúc, anh lại bồi thêm mấy cú đá rất mạnh.

Lâm Quốc Đống nằm trên nền nhà, không né tránh, cũng không kêu thét, chỉ im lặng chịu đựng trận đấm đá của anh.

Lạc Thiếu Hoa lại giơ súng lên, vừa thở hển hển vừa gầm lên: “Đứng dậy, đi theo tao!”

Lâm Quốc Đống đã thâm tím mặt mũi, khóe miệng và mũi đều đang tóe máu. Hăn nhìn Lâm Quốc Đống qua khe cánh tay, sau khi nhận ra đối phương đã tạm thời không đánh mình nữa, hăn hạ cánh tay xuống, từ từ lồm cồm ngồi dậy, vừa lau máu trên mặt, vừa nói khẽ:

“Anh không thể bắt tôi được.”

Giọng điệu của Lâm Quốc Đống đã khiến Lạc Thiếu Hoa nổi giận, anh lại tung một cú đá vào giữa ngực hăn, “Mày nói cái gì?!”

Lâm Quốc Đống ngã ngửa ra đằng sau, tay ôm ngực, ho sặc sụa.

“Tại sao tao lại không thể bắt mày được?” Lạc Thiếu Hoa giẫm mạnh lên người hăn ta, “Mày nói xem, tại sao?”

“Anh đã vi phạm trình tự!” Lâm Quốc Đống ra sức lung lay chân Lạc Thiếu Hoa, gân cổ gào lên: “Anh đột nhập vào nhà tôi một cách phi pháp, một mình lấy bằng chứng, theo quy định của pháp luật, như vậy không có giá trị!”

“Thằng khốn kiếp, mày tưởng mày có thể trốn thoát được hả?” Lạc Thiếu Hoa giẫm mạnh hơn, “Tao lập tức về xin lệnh khám xét, bây giờ chúng tao có kỹ thuật DNA, những vết máu đó, sẽ nhanh chóng biết ngay được là của ai!”

“Được thôi!” Lâm Quốc Đống trợn mắt gầm lên: “Anh đi đi! Tôi sẽ không chạy trốn đâu, tôi ở đây đợi anh đấy!”

Bỗng nhiên, hắt thở lỏng người, nằm ngửa ra nền nhà, cười ha hả thành tiếng.

“Tôi biết là tôi đáng chết.” Lâm Quốc Đống nheo mắt lại chăm chăm nhìn Lạc Thiếu Hoa, “Tôi còn biết là, không phải là một mình tôi xuống địa ngục!”

Lạc Thiếu Hoa sững sờ.

Đúng vậy, đúng như Lâm Quốc Đống nói, bắt hãn về quy án, cố nhiên có thể minh oan được cho người chết, lật lại được vụ án cho Hứa Minh Lương, nhưng Lạc Thiếu Hoa và đồng nghiệp sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Một vụ án được gọi là “vụ án thép” sẽ bị lật ngược, vinh quang sẽ bị tước bỏ, cả cục công an, từ trên xuống dưới đều sẽ phải hứng chịu một nỗi ô nhục, điều quan trọng hơn nữa là, anh biết rất rõ Mã Kiện đã lấy được lời khai của Hứa Minh Lương như thế nào, một khi sự việc bị bại lộ, họ không những sẽ bị kỷ luật, mà còn có khả năng bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

Từ một cảnh sát nhân dân trừ ác khuyến thiện, trở thành một kẻ tù tội nhục nhã thảm hại.

Lâm Quốc Đống nhận ra sự do dự của anh, mắt hãn lóe sáng. Hãn gắng gượng nhồm người dậy, giữ lấy đầu gối chân Lạc Thiếu Hoa.

“Tôi biết anh, anh họ Lạc, đúng không?” Lâm Quốc Đống nói một cách khẩn thiết, “Tôi đã thấy ảnh của anh trên báo, cái người đeo bông hoa đỏ rực ấy.”

Lạc Thiếu Hoa đau khổ nhắm mắt lại - Lâm Quốc Đống nói đến buổi lễ khen thưởng tập thể ban chuyên án lập công.

“Câm mồm.”

Lâm Quốc Đống vừa quan sát nét mặt anh, vừa khẽ dịch chân anh từ trên ngực hẳn xuống đất, lật người ngồi dậy, bò ra quỳ trước mặt Lạc Thiếu Hoa.

“Anh tha cho tôi, coi như sự việc ngày hôm nay chưa từng xảy ra, có được không?” Lâm Quốc Đống ngẩng đầu nhìn Lạc Thiếu Hoa, ánh mắt vừa khẩn cầu, vừa uy hiếp, “Như vậy, tất cả chúng ta đều an toàn, không đúng sao?”

“Mày đừng có hòng!” Ánh mắt thất thần của Lạc Thiếu Hoa lại như lúc trước. Anh cúi đầu xuống, chăm chăm nhìn Lâm Quốc Đống, “Mày đã giết năm người, mày tưởng như thế là xong hả?”

Lâm Quốc Đống ngớ ra, ngay sau đó lập tức hiểu ra rằng Lạc Thiếu Hoa coi Hứa Minh Lương cũng là một trong số những người bị hại.

“Nhưng tôi đã thay đổi rồi, thật sự là thay đổi rồi!” Lâm Quốc Đống ôm chặt lấy chân Lạc Thiếu Hoa, “Anh hãy tin tôi, tôi sẽ không giết người nữa, thật sự không...”

“Cút ra!”

Lạc Thiếu Hoa giơ chân đạp hẳn ra, khiến mình cũng mất thăng bằng, dựa người vào tủ giày, thở hỗn hển.

Không thể tin được hẳn, tuyệt đối không thể, người phụ nữ bị giết mấy hôm trước vẫn còn nằm trong nhà để xác. Nhưng, bị truy cứu về vụ án sai, bị đuổi việc, thậm chí vào tù, từ đây những chiến sĩ anh hùng mang đầy vinh quang sẽ phải gánh nỗi nhục suốt đời - cái giá này, có đánh đổi được không?

Một sự im lặng đáng sợ, chặn ngang giữa hai con người, mỗi người mang một tâm sự khác nhau.

Một kẻ quỳ dưới đất, phấp phỏng sợ sệt chờ bị tuyên án, trong lòng vừa hi vọng, vừa tuyệt vọng.

Một người dựa vào tủ đựng giày, khó khăn lựa chọn giữa bảo vệ chính nghĩa và hạ cánh an toàn. Đó là hai con đường hoàn toàn ngược chiều, mỗi con đường dẫn đến một kết cục khác nhau. Không lẽ, thật sự không còn con đường thứ ba để chọn sao?

Khi học ở trường cảnh sát, thầy giáo dạy Luật hình sự đã từng nói, hình phạt là một nỗi đau mang tính tước đoạt. Tước đoạt tư cách, tước đoạt tài sản, tước đoạt tự do, cho đến mức tước đoạt tính mạng.

Bị tước đoạt tính mạng, có thật sự đau khổ hơn cả bị tước đoạt tự do?

Anh cần một lý do có thể thuyết phục chính mình.

Lạc Thiếu Hoa từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía trước, nghiền chặt quai hàm.

Con đường thứ ba, đã tìm thấy.

“Tao cho mày hai sự lựa chọn.”

Lâm Quốc Đống lập tức thẳng người dậy, nhìn Lạc Thiếu Hoa với ánh mắt đầy mong đợi.

Lạc Thiếu Hoa không vội nói tiếp, mà châm một điếu thuốc lá, sau khi rít mạnh mấy hơi, anh nhìn Lâm Quốc Đống đang nóng lòng không muốn đợi thêm một chút nào nữa.

“Thứ nhất, bây giờ tao sẽ bắt mày về, kết quả như thế nào, mày tự biết rất rõ.” Lạc Thiếu Hoa siết chặt nắm đấm, giọng nói kiên quyết, tuyệt đối không thể lay chuyển, “Chúng tao làm án sai, bắt nhầm người, chúng tao chấp nhận. Nhưng tao đảm bảo với mày là, mày tuyệt đối không sống được đến ngày chúng tao vào tù.”

Mặt Lâm Quốc Đống lập tức tái xám, cả người hấn gằn như nhũn oặt ra, “Lựa chọn thứ... thứ hai thì sao?”

“Thứ hai, tao đưa mày vào bệnh viện tâm thần, cả đời không được ra ngoài.” Lạc Thiếu Hoa lấy tay dập tắt đầu thuốc lá, “Tao không bao

giờ tin mày, chỉ có cho mày cách biệt vĩnh viễn với cái xã hội này, mới có thể đảm bảo được là mày sẽ không giết người nữa.”

Lâm Quốc Đống sững sờ. Hắn không bao giờ nghĩ đến người cảnh sát này lại đưa ra một cách “vẹn cả đôi đường” như vậy. Mặc dù có thể giữ được tính mạng, nhưng cũng có nghĩa là phần đời còn lại của mình sẽ phải trôi đi trong phòng bệnh - như vậy có khác gì với ngồi tù?

“Chết, hay là sống, mày tự chọn.”

Lâm Quốc Đống chăm chăm nhìn Lạc Thiếu Hoa, nỗi oán hận dâng đầy trong mắt hắn. Người cảnh sát này quá thâm hiểm. Lựa chọn cách này, không những mình bình an vô sự, mà còn bắt đối phương phải trả một cái giá thảm khốc. Hắn không dám tưởng tượng sẽ phải chịu đựng một cuộc sống như thế nào ở trong bệnh viện tâm thần, nhưng chắc chắn sẽ là những ngày tháng dài lê thê và đau khổ. Sống như vậy, liệu có bằng chết?

Nhưng, hắn còn lựa chọn nào khác không?

Bỗng nhiên, cánh cửa sắt bị mở ra, mẹ Lâm Quốc Đống xách làn thức ăn, vừa thu chìa khóa, vừa đi vào. Bước vào cửa, đã nhìn thấy hai người đang đối mặt với nhau.

“Ồi, anh chẳng phải là cái...” bà chỉ vào Lạc Thiếu Hoa, vô cùng kinh ngạc. Tiếp đó, bà liền nhìn thấy con trai mình mặt dính đầy bụi và máu.

“Ôi trời đất ơi, Quốc Đống, con sao thế này?”

Bà cụ vội bỏ chiếc làn thức ăn trong tay xuống, đưa tay ra đỡ Lâm Quốc Đống. Còn hắn đưa mắt nhìn chiếc làn thức ăn bị đổ ra đất.

Thịt lợn, rau cần, mì và trứng gà.

Lâm Quốc Đống đột ngột vùng dậy, lồm cồm bò tới, cầm miếng thịt lợn lên, nhét vào mồm nhai nhồm nhoàm.

“Trời ơi! Quốc Đống, con làm gì thế?” Bà cụ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, đưa tay giật miếng thịt lợn trong mồm hắn, nhưng bị Lâm Quốc Đống cắn vào mu bàn tay, máu liền chảy ra.

“Con trai, con làm sao thế này?” Bà cụ không còn tâm trí đâu mà để ý đến cái tay đau, bà túm lấy Lâm Quốc Đống đã ở trong trạng thái như phát điên, “Con nói xem nào, mẹ là mẹ con đây mà!”

Lâm Quốc Đống đẩy mạnh mẹ mình ra, rồi lại lao đến trước chiếc làn đựng thức ăn, cầm một quả trứng gà lên nhét vào mồm.

Cùng với tiếng vỏ trứng vỡ, lòng trứng trắng lẫn với đỏ từ mép hắn chảy ra.

Sống, chỉ cần còn sống.

Lâm Quốc Đống phủ phục trên mặt đất, hết như một con thú hoang đói khát, ngẩng đầu nhìn bà mẹ đang há mồm trợn mắt vì kinh ngạc và Lạc Thiếu Hoa đang sa sầm nét mặt, ha hả cười một cách quái dị.

Rất lâu sau khi Lạc Thiếu Hoa ngừng kể, Mã Kiện vẫn không nói gì. Ông cứ sững người nhìn Lạc Thiếu Hoa, cho đến khi điều thuốc cháy hết làm bỏng cả ngón tay.

Mã Kiện vứt đầu thuốc lá đi, lại châm một điếu khác, rít một hơi rồi nói khẽ: “Cho nên, hơn hai mươi năm nay...”

“Đúng.” Lạc Thiếu Hoa chăm chú nhìn cốc trà trước mắt, “Anh còn nhớ bác sĩ Chu ở bệnh viện An Khang thành phố không?”

“Nhớ, trước đây đã từng giúp chúng ta làm giám định tư pháp về tâm thần.”

“Em nhờ ông ấy trông chừng Lâm Quốc Đống. Khoảng bốn năm trước, bác sĩ Chu về hưu, một bác sĩ khác họ Tào tiếp quản Lâm Quốc Đống. Tháng nào em cũng đi kiểm tra tình hình của hắn.” Lạc Thiếu Hoa há miệng, “Tình hình của hắn cũng có thể coi là tốt, thi thoảng có hành vi quá khích, đều bị xử lý cho ngoan như cún.”

“Thế không phải là rất tốt sao?” Nét mặt Mã Kiện đỡ hơn một chút, “Cứ để hắn ở trong đó thôi.”

“Đấy chính là nguyên nhân em đến tìm anh.” Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, mắt ánh lên nỗi tuyệt vọng vô biên, “Hắn đã ra rồi.”

Mã Kiện lập tức trợn tròn mắt.

Mấy phút sau đó, Lạc Thiếu Hoa đã kể lại việc mình theo dõi và giám sát Lâm Quốc Đống sau khi hắn ra viện. Tâm trạng của Mã Kiện chuyển từ nghi hoặc sang kinh ngạc, rồi phẫn nộ. Nhất là sau khi nghe xong sự việc Lạc Doanh bị khống chế, ông không thể bình tâm hơn được nữa, vung cốc trà lên giáng xuống đất.

Lạc Thiếu Hoa hiểu được sự phẫn nộ của Mã Kiện. Sau khi Lạc Doanh tỉnh lại, cũng có nhớ lại về sự việc xảy ra buổi tối hôm đó. Trong lúc Hường Dương nói chuyện với cô, người phụ nữ đó lại gọi điện thoại đến, muốn quay lại với anh ta. Thái độ tình tứ của Hường Dương đối với cô ta khiến Lạc Doanh nổi giận. Sau khi dùng dùng bỏ đi, cô tìm một quán rượu một mình uống rượu giải sầu, còn những việc xảy ra sau khi say rượu thì cô đã hoàn toàn không nhớ được gì.

Còn về đầu đuôi sự việc, Lạc Thiếu Hoa biết rõ hơn ai hết. Hôm đó, khi ông vào nhà Lâm Quốc Đống kiểm tra, có nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa. Bây giờ nghĩ lại, đó chắc là Lâm Quốc Đống. Không cần phải nói, Lâm Quốc Đống đã phát hiện ra là ông theo dõi và giám sát hắn từ lâu. Hơn nữa, ngược lại, Lâm Quốc Đống chắc chắn cũng đã tìm hiểu rõ về tình hình của ông và người nhà. Hơn hai mươi năm sau, Lạc Thiếu Hoa lại một lần nữa mở khóa vào nhà, khiến Lâm Quốc Đống vô cùng nổi giận. Hắn đã bám theo và khống chế Lạc Doanh, nhưng không làm hại cô. Lúc ở ga tàu điện ngầm, hắn đã làm mình bị thương, để lại một vết tay đầy máu, là để đưa ra một lời cảnh cáo đối với Lạc Thiếu Hoa.

Ta đã lấy lại được tự do, bất cứ người nào, bất cứ việc gì cũng không ngăn cản được ta.

Điều khiến Lạc Thiếu Hoa lo sợ hơn là, Lâm Quốc Đống dám phản kích như vậy, là vì hẳn chắc chắn rằng ông không dám công khai sự việc năm ấy cho tất cả mọi người biết. Như vậy, tiếp theo đó, hẳn có thể sẽ làm những gì nữa đây?

Nhân viên phục vụ vào dọn sạch chiếc cốc vỡ mang đi, cơn thịnh nộ của Mã Kiện vẫn chưa nguôi, ông ngồi thở dốc trên ghế salon một lúc rồi lại căn vặn trách lỗi Lạc Thiếu Hoa: “Năm đó sao cậu không nói cho tôi biết sự việc này?”

“Em cũng là vì anh.” Lạc Thiếu Hoa cười khổ sở, “Anh có biết thì cũng làm được gì? Thêm một người biết chuyện, là thêm một người mắc tội cố ý vi phạm pháp luật làm án sai - một mình em gánh thôi.”

“Thế bây giờ tại sao cậu lại nói với tôi?” Mã Kiện không hề cảm kích, gõ mạnh lên mặt bàn, “Thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự đối với tội cố ý vi phạm pháp luật làm án sai là 15 năm, đã qua con mẹ nó từ lâu rồi, cậu sợ cái gì?”

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ chúng ta cứ khoanh tay đứng nhìn?” Lạc Thiếu Hoa cũng nổi cáu, “Hắn còn tiếp tục giết người!”

Câu nói cuối cùng khiến cho Mã Kiện lặng đi, ông nhìn Lạc Thiếu Hoa, hỏi khế: “Cậu có chắc chắn không?”

“Chắc chắn.”

Lạc Thiếu Hoa mở chiếc cặp da mang theo bên mình, lấy ra mấy tờ giấy bên trong đưa cho Mã Kiện.

“Lâm Quốc Đống đã mua máy vi tính, em đã kiểm tra lịch sử duyệt web của hắn.” Lạc Thiếu Hoa chỉ vào mấy tờ giấy, “Mấy trang mạng này, hắn vào rất thường xuyên.”

Mã Kiện giở ra xem, phát hiện thấy đó là bản in mấy trang mạng. Xem ra, những trang mạng này chủ yếu cung cấp các đoạn băng ghi hình và ảnh, toàn bộ nội dung đều là hiện trường cưỡng dâm, giết người và chia xác.

Mã Kiện cau mày, ném mấy tờ giấy in lên mặt bàn, “Đây là cái con mẹ gì thế?”

“Một trang mạng của nước ngoài, chuyên cung cấp để kích thích những bọng tâm lý biến thái.” Lạc Thiếu Hoa hứ một tiếng, “Đừng xem thường thằng khốn này, ra ngoài được mấy tháng, học được cả cách leo tường rồi đấy.”

Mã Kiện im lặng không nói gì, mắt chăm chăm nhìn vào cốc trà trước mắt nghĩ ngợi mông lung. Một lúc lâu sau, ông thở dài một tiếng, “Mẹ kiếp, tôi cứ tưởng nghỉ hưu rồi sẽ được nghỉ ngơi vài năm.”

“Cục trưởng Mã, em không phải là cố ý làm khó anh.” Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, giọng khẽ trầm, “Em thực sự không biết phải làm thế nào nữa.”

Lại im lặng. Một lát sau, Mã Kiện cầm cốc trà lên uống một hơi hết sạch, đứng dậy đi lấy áo khoác.

“Cậu không phải làm gì nữa, để tôi nghĩ cách.”

“Cục trưởng Mã1...”, Lạc Thiếu Hoa vội đứng dậy ngăn ông, còn dáng vẻ Mã Kiện như đã hạ quyết tâm.

1. Trong giao tiếp, tất cả các chức danh lãnh đạo cấp phó, người Trung Quốc đều gọi là trưởng. Trước khi về hưu, Mã Kiện là Phó cục trưởng của chi cục Công an Thiết Đông.

“Thế thôi nhé.” Dứt lời, ông liền mặc áo khoác vào, kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Ven đường phía đối diện với quán trà, một chiếc xe việt dã Paladin kéo kín cửa sổ. Ở phía chếch đối diện với nó, Mã Kiện đang bước nhanh qua đường, nhảy lên một chiếc xe Honda CRV, lái xe rời đi. Mấy phút sau, Lạc Thiếu Hoa trông như một kẻ mất hồn cũng từ trong quán trà bước ra, đứng ở bên đường một lúc, gọi một chiếc taxi, rời đi theo hướng ngược lại.

Chiếc xe việt dã Paladin chậm chậm cho cửa kính xuống, gương mặt Đỗ Thành lộ ra, nét mặt nặng nề nghiêm trọng, vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì.

Chương 22: PHU NHÂN HỒ ĐIỆP

Tầng 1 trung tâm mua sắm Trác Duyệt, Nhạc Tiêu Tuệ đứng trước quầy hãng Guerlain của Pháp, chỉ vào một chiếc lọ thủy tinh, quay người nói với Ngụy Quýnh: “Đúng là cái này.”

Ngụy Quýnh nhìn chiếc lọ thủy tinh kiểu dáng sang trọng quý phái, và chất lỏng màu vàng nhạt đọng bên trong lọ. Tiếp đó, cậu khó nhọc lắm nhẩm đọc thầm mấy chữ viết trên lọ: “Mitsouko - có nghĩa là Phu nhân Hồ Điệp à?”

“Chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ phì cười, “Không nhẽ cậu tưởng là Madame Butterfly?”

Ngụy Quýnh xấu hổ gãi đầu, “Tớ đâu có hiểu cái này.”

Nhạc Tiêu Tuệ lấy làm đặc ý, “Kiến thức về cái này nhiều lắm đấy.” Dứt lời, cô cầm lấy lọ nước hoa, mở nắp ra, đưa lên mũi ngửi.

“Ừm, đúng là mùi rất cổ điển.”

Cô nhân viên tư vấn mua hàng liền tiến sát lại, “Đây đúng là một loại nước hoa kinh điển của Guerlain, tầng đầu là mùi phật thủ, chanh, vỏ quýt, và mùi đào nữa, tầng giữa là mùi hoa, bao gồm hoa hồng, hoa nhài...”

Ngụy Quýnh nghe ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì, Nhạc Tiêu Tuệ thì gật đầu liên tục, cuối cùng còn bôi một chút lên cổ tay, đưa ra trước mặt Ngụy Quýnh.

“Thế nào, có thơm không?”

Cổ tay trắng muốt của cô gái bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, Ngụy Quýnh né ra phía sau một cách bản năng, mùi thơm trái cây thoang thoảng bay vào mũi.

“Đào?”

“Khứu giác cũng nhạy bén phết đấy chứ.” Nhạc Tiêu Tuệ lại cười, quay người nói với cô nhân viên tư vấn mua hàng, “Gói lại cho tôi.”

487 tệ. Ngụy Quýnh định lấy ví tiền ra, nhưng bị Nhạc Tiêu Tuệ kiên quyết ngăn lại. Lúc thanh toán, Ngụy Quýnh cảm thấy vô cùng lúng túng, như thể mình là một anh chàng keo kiệt đưa người yêu đi mua đồ nhưng không bỏ ra đồng nào. Nhạc Tiêu Tuệ lại không hề để ý, cô xách chiếc túi giấy nhỏ đựng lọ nước hoa, đi phía trước, dáng vẻ rất tươi vui thoải mái.

“Còn chưa về à?”

“Chưa đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ lấy một tờ giấy trong túi áo ra, hươ hươ về phía Ngụy Quýnh, “Vẫn còn mấy loại nước hoa nữa phải thử cơ.”

Đỗ Thành đã đi phỏng vấn điều tra người nhà của ba người chết còn lại, trọng điểm điều tra là khi còn sống họ có thói quen xức nước hoa hay không. Quả nhiên, vào buổi tối hôm xảy ra vụ án, cả ba nạn nhân đều đã từng hoặc có khả năng đã xức nước hoa. Chỉ có điều, ngoài chồng của Trương Lam là Ôn Kiến Lương nói ra được chính xác là vợ mình cũng sử dụng loại nước hoa Phu nhân Hồ Điệp, người nhà của hai nạn nhân còn lại đều nói là không nhớ lắm, chỉ đưa ra một phạm vi đại khái. Nhiệm vụ của Nhạc Tiêu Tuệ và Ngụy Quýnh hôm nay chính là tìm ra trong danh sách nhãn hiệu này liệu có loại nước hoa nào có mùi tương tự với Phu nhân Hồ Điệp.

Mặc dù những nhãn hiệu nước hoa được liệt kê trong danh sách đều có thể tìm thấy trong trung tâm mua sắm này, nhưng có mấy loại nước hoa đã ngừng sản xuất, không có cách nào để so sánh nhận biết. Rất nhanh chóng, Nhạc Tiêu Tuệ chọn ra được một loại trong số đó, bôi lên cổ tay bên kia, bảo Ngụy Quýnh cũng giúp phân biệt xem.

Toàn bộ khu vực đồ mỹ phẩm đều ngát ngào mùi nước hoa, khứu giác của Ngụy Quýnh đã bị tê liệt. Trong mũi cậu, mùi của tất cả những loại nước hoa này gần như đều giống nhau. Nhạc Tiêu Tuệ thấy cậu không giúp được, liền đuổi luôn cậu ra đợi ở bên cạnh. Sau khi thử đi thử

lại mấy lần liền, loại nước hoa này cũng bị loại bỏ. Ngụy Quýnh hiếu kỳ hỏi nguyên nhân tại sao, cô chỉ trả lời ngắn gọn cho qua là “tàng hương giữa không đúng”.

Lại thử liền mấy nhãn hiệu nữa, Ngụy Quýnh nhìn động tác thành thực và thần thái chăm chú của Nhạc Tiêu Tuệ, nghĩ bụng nhiệm vụ này đúng là phải giao cho con gái hoàn thành. Có điều như vậy cũng tốt, mình được thanh thoi nhàn nhã, chỉ cần ngoan ngoãn đi theo sau là được.

Cuối cùng, Nhạc Tiêu Tuệ chọn một loại nước hoa của một nhãn hiệu. Sau khi thanh toán xong, cô cẩn thận bỏ lọ nước hoa vào chiếc túi giấy, ra hiệu bảo về.

“Có chắc chắn là loại này không?”

“Đúng rồi, mùi hương hổ phách.” Nhạc Tiêu Tuệ chỉ vào tờ danh mục, trong danh mục nhãn hiệu mà người nhà của người bị hại Hoàng Ngọc đưa cho, loại nước hoa này nằm sò sò trong đó.

Trên xe buýt đi về, Nhạc Tiêu Tuệ nói rất ít, chỉ ngắm đi ngắm lại hai lọ nước hoa đó, rồi lại bôi từng loại lên hai cổ tay. Khi sắp đến viện dưỡng lão, cô bỗng giơ hai cánh tay ra, bảo Ngụy Quýnh ngửi một lần nữa. Mùi thơm trong mũi Ngụy Quýnh đã tan biến từ lâu, lần này thử lại, đúng là phân biệt được mùi thơm na ná của hai loại nước hoa.

Thần bí. Ưu phiền. Giống như một cô gái trẻ choàng khăn voan, đứng bên bờ biển.

“Đây là tầng cuối của hai loại nước hoa này.” Sắc mặt Nhạc Tiêu Tuệ có vẻ mệt mỏi, cô cười nhẹ, “Tất cả những người bị hại đều gặp hung thủ sau khi đã xúc nước hoa một khoảng thời gian, cho nên, tớ cảm thấy mùi thơm sau cùng mới là nguồn gốc kích thích hung thủ.”

“Thế thì, cũng không cần phải mua hết về chứ.” Ngụy Quýnh cuối cùng cũng đưa ra câu hỏi khiến cậu băn khoăn mãi trong lòng, “Lão Kỷ có bảo bọn mình làm thế đâu.”

“Tớ có mục đích riêng.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn ra ngoài cửa sổ, lơ đãng đáp lời.

Đỗ Thành và Kỷ Càn Khôn đều ở trong phòng, đang nghiên cứu một xấp tài liệu trên mặt bàn, thấy họ bước vào, đồng thời đưa mắt nhìn họ.

“Thế nào?”

“Tất nhiên là có phát hiện ạ.” Nhạc Tiêu Tuệ giơ chiếc túi giấy trong tay lên, “Có một loại nước hoa rất giống với Phu nhân Hồ Điệp - có khả năng là loại Hoàng Ngọc đã dùng.”

“Như thế có nghĩa là ít nhất có ba người bị hại đều đã xúc nước hoa vào đêm xảy ra vụ án.” Kỷ Càn Khôn tỏ ra rất phấn chấn, “Hôm bị hại, Lý Lệ Hoa có đến trung tâm mua sắm, rất có khả năng cũng đã mua nước hoa - ít nhất là có xúc thử.”

Đỗ Thành cũng trở nên phấn chấn, ông lấy hai lọ nước hoa từ trong túi giấy ra, mở nút, đưa lên mũi ngửi thử, lập tức hắt hơi liên mấy cái.

Nhạc Tiêu Tuệ cũng vui lây. Cô giật lấy lọ nước hoa trong tay Đỗ Thành, giơ tay lên. Sau hai tiếng xịt nhẹ, một làn sương mỏng như tơ chầm chậm hạ xuống trong không trung. Trong chốc lát, mọi người đều bị bao vây bởi mùi thơm ào ạt dâng lên.

Không ai nói gì, dường như đều đang tỉ mỉ cảm nhận mùi hương lan tỏa quanh mình. Giây lát sau, Đỗ Thành lên tiếng: “Thơm ghê đấy, mẹ kiếp, không biết tại sao lại có kẻ đi giết người vì cái này.”

Ngụy Quýnh nhìn Kỷ Càn Khôn. Ông cụ ngồi bất động trên chiếc xe lăn, hai tay nắm chặt tay vịn bằng inox, đầu cúi thấp, mắt nhắm hờ, dường như đang chìm đắm trong một ký ức nào đó, không thoát ra được. Ba người nhìn nhau, đều không nói gì thêm nữa, lặng yên nhìn Kỷ Càn Khôn.

Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn cuối cùng cũng định thần lại. Ông hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nhìn ba người còn lại, cười ngại ngùng.

“Đúng là mùi này, không sai.” Kỷ Càn Khôn đưa tay ra lấy ví tiền, “Nhạc Tiêu Tuệ, hết bao nhiêu tiền? Ta thanh toán cho cháu.”

“Không cần đâu ạ, cháu mua về để xức đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ xua tay, “Vừa này ông và chú đang nói chuyện gì?”

“Tôi lại đến thăm Dương Quế Cầm lần nữa - chính là mẹ của Hứa Minh Lương.” Đỗ Thành chỉ vào sổ tài liệu trên bàn, “Bà ấy đưa cho tôi một danh sách, trong đó là những người có quan hệ khá thân thiết với Hứa Minh Lương. Nói cách khác, chính là những người mà Hứa Minh Lương có khả năng biểu thị lợi.”

Đỗ Thành hất cằm về phía Ngụy Quýnh, “Theo như suy đoán của cậu.”

Ngụy Quýnh lập tức đỏ bừng mặt, “Cháu cũng chỉ nói bừa thôi ạ.”

“Hướng tư duy của cậu rất tốt đấy.” Đỗ Thành mỉm cười, “Nếu có thể loại trừ được những khả năng khác, cho dù là nghĩ lung tung, cũng là sự thật cuối cùng.”

Ông quay về phía Kỷ Càn Khôn, “Hai đứa bé này đều rất được việc.”

“Đúng thế.” Kỷ Càn Khôn nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, ánh mắt dịu dàng, “Tôi rất may mắn.”

Ngụy Quýnh càng xấu hổ. Nhạc Tiêu Tuệ thì lại chú ý vào tập tài liệu đang để trên mặt bàn.

“Cũng không nhiều người lắm nhì.”

“Ừ, quan hệ xã hội của Hứa Minh Lương khi còn sống tương đối đơn giản.” Đỗ Thành cũng quay về phía chiếc bàn gỗ nhỏ, “Danh sách này tôi đã sàng lọc rồi, có hai người đã chết, đều vì tuổi già, chết tự nhiên. Khi xảy ra vụ án, họ đều đã gần sáu mươi, về cơ bản có thể loại trừ.”

“Những người khác thì sao ạ?” Nhạc Tiêu Tuệ không rời mắt khỏi Đỗ Thành, thần thái rất chăm chú.

“Chúng ta vẫn rất may mắn.” Đỗ Thành giơ tờ danh sách lên, nhìn vào những chỗ đánh dấu trên đó, “Có hai người đã chuyển đến thành phố khác, có thể nhờ bạn bè điều tra giúp. Mấy người còn lại vẫn sống trong thành phố này.”

“Vâng, thế thì khi nào chúng ta bắt đầu điều tra?”

“Ngay lập tức thôi. Bắt đầu điều tra từ những người ít tuổi nhất.” Đỗ Thành bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, ông nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, “Cô còn tích cực hơn cả lão Kỷ đấy.”

“Dạ?” Nhạc Tiêu Tuệ lập tức ngồi thẳng người, “Chúng cháu phải học mà.”

“Hai cháu đừng có để ảnh hưởng đến bài vở.” Lão Kỷ xen vào: “Thế thì ta sẽ thấy rất có lỗi.”

“Không sao ạ. Cũng chỉ có bảy tám người cần điều tra, sẽ không mất nhiều thời gian lắm đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ hất mái tóc, “Đúng không, cảnh sát Đỗ?”

Đỗ Thành chỉ nhìn cô, không nói gì.

“Nhà chú quét dọn sạch sẽ ra phết nhỉ.” Trần Hiếu cởi áo khoác, tiện tay để lên ghế salon, “Có điều nhà hơi cũ một chút.”

“Ở một mình, không quan trọng.” Lâm Quốc Đống cũng cởi chiếc áo bông, vứt lên trên áo của Trần Hiếu, “Cô cứ tham quan thoải mái - muốn uống chút gì?”

“Trà đi.” Trần Hiếu ôm lấy hai má đỏ ửng, cười với hắn, “Vừa hay, cho tan hơi rượu.”

Lâm Quốc Đống đáp lời, đứng dậy đi vào bếp đun nước, rồi lại lấy ra hai chiếc cốc sạch, bỏ trà vào. Đây là lần thứ ba họ hẹn hò. Trong bữa trưa khi này, hắn và Trần Hiếu đều đã uống một chút bia. Lúc này, bâng

quang hần đã căng cứng. Trong lúc đợi nước sôi, hần liền đi vệ sinh. Sau khi vệ sinh xong, hần đứng trước bồn rửa mặt, vặn mở vòi nước, ào ào xối rửa tay. Bỗng nhiên, hần ngẩng đầu nhìn chiếc bồn tắm bằng inox phía dưới cửa sổ, chợt cảm thấy người trở nên rạo rức bất rút.

Mấy phút sau, Lâm Quốc Đống bưng hai cốc trà nóng từ trong bếp đi ra, nhưng Trần Hiếu lại không ở trong phòng khách. Hần khịt khịt mũi, đi thẳng vào phòng ngủ của mình. Quả nhiên, Trần Hiếu ngồi trước bàn làm việc, đang lật giở một cuốn sách.

Thấy hần bước vào, Trần Hiếu bỏ cuốn sách xuống, nói: “Đây là nơi hàng ngày thầy Lâm làm việc à?”

“Đúng thế, điều kiện rất tồi tàn.” Lâm Quốc Đống đưa cốc trà cho Trần Hiếu. Cô gái cảm ơn, rồi bắt đầu uống từng ngụm nhỏ. Lâm Quốc Đống bưng cốc trà, chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nghiêng ngó nhìn xuống phía dưới tòa nhà.

Nhiệt độ hôm nay cao hơn mấy hôm trước một chút, dấu hiệu trời đất đang hồi xuân đã rõ rệt hơn. Trên cửa sổ vẫn còn một chút tuyết đọng chưa tan hết, đang nhẹ bay hơi dưới ánh mặt trời buổi chiều.

Từ sau hôm đưa ra lời cảnh báo đối với Lạc Thiếu Hoa, kẻ theo dõi đáng chết đó đã không thấy xuất hiện nữa. Miếng băng dính dán trên khung cửa nhà mình đã mất độ dính từ lâu, và lặng lẽ rơi xuống vào một buổi sớm nào đó. Vết thương trên tay do mình tự cắt cũng dần dần lành lại, còn trái tim của Lâm Quốc Đống đang từ từ thức tỉnh trong thời tiết ấm dần.

Bỗng một tiếng chuông báo vang lên phía sau lưng. Hần quay đầu lại, nhìn thấy Trần Hiếu đã ngồi trên giường mình, đang lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, xem xong liền vứt chiếc điện thoại di động xuống giường, nét mặt hờ hững.

“Bạn trai à?”

“Vâng, hỏi thăm lấy lệ.”

“Cậu ấy còn phải làm ở Bắc Kinh bao lâu?”

“Không biết.” Trần Hiếu không hề nhìn hấn, duỗi thẳng hai chân, hai bàn chân để trần vắt lên nhau, “Cứ như là yêu qua mạng ấy.”

Lâm Quốc Đống cười cười, vừa uống trà vừa ngắm nhìn cô.

Hôm nay cô gái mặc một chiếc áo len cao cổ màu đen, quần bò xanh thẫm. Những đường cong trên cơ thể rất cân đối, đôi chân dài thẳng tắp. Gương mặt vẫn ửng hồng vì uống bia, lại uống trà nóng vào người, thoảng hơi nước huyền ảo.

Lâm Quốc Đống từ từ bước tới, ngồi xuống giường kề vai bên cô gái. Sức nặng của hai người khiến chiếc đệm giường lún xuống, người Trần Hiếu liền nghiêng sát lại, khẽ tựa lên người Lâm Quốc Đống. Nhưng cô không hề né tránh hay chỉnh lại tư thế, mặc cho vai mình dính sát vào Lâm Quốc Đống.

Hai người đều không nói chuyện, mỗi người bưng một cốc trà, nhấp từng ngụm nhỏ. Tay trái cô gái chống xuống giường, mắt nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt, thỉnh thoảng chậm chậm đưa tay nâng cốc trà lên miệng. Cánh mũi Lâm Quốc Đống phập phồng liên tục, dường như muốn hít sạch toàn bộ không khí quanh người cô gái.

Mùi thơm của trà thoang thoảng, lúc mới uống vào miệng thì đắng chát, nếm xong lại có vị ngọt hậu. Lâm Quốc Đống càng uống càng thấy khát, trong mũi dường như không phải là mùi hương trên người cô gái, mà là một đốm lửa đang cháy rừng rực, trong chốc lát đã khiến nước trà bay hơi hết sạch. Hấn lặng lẽ dịch người, bàn tay phải đang chống xuống giường chậm chậm đưa về phía người cô gái.

Sau mấy giây dài đặng đặng, đầu ngón tay hấn chạm vào một ngón tay ấm áp, mịn màng, mềm mại. Hơi thở của hấn bỗng trở nên gấp gáp, tim cũng bắt đầu đập nhanh. Hấn giả vờ uống trà, cẩn thận liếc nhìn Trần Hiếu.

Cô gái không hề có biểu hiện khác thường, vẫn nhìn vào bức tường trống trơn trước mặt, hơi thở nhịp nhàng đều đặn. Lâm Quốc Đống yên tâm hơn một chút, chăm chú cảm giác ngón tay của cô gái trẻ. Giây lát sau, hần nhiên không bằng lòng với sự động chạm ít ỏi đó, dịch chuyển ngón tay một lần nữa, định đưa tay lên phủ lấy mu bàn tay mượt mà của cô gái.

Vừa cử động, Trần Hiếu lập tức rút tay trái về, đứng dậy đặt cốc trà lên mặt bàn, cũng không nhìn Lâm Quốc Đống, “Thầy Lâm, cháu phải về đây - bản thảo của chú đâu ạ?”

“Ồ?” Lâm Quốc Đống hơi luống cuống, vội đứng dậy, “Ở ngay... trên bàn.” Dứt lời, hần lật tìm trong đồng bản thảo trên bàn, cuối cùng rút ra mấy tờ, sắp xếp lại một chút. Khi đưa cho Trần Hiếu, hần đã bình tĩnh lại, nét mặt lại bình thản như cũ.

Sắc mặt Trần Hiếu cũng ôn hòa, cô cụp mắt xuống nhận lấy bản thảo, “Cháu mang về đưa cho tổng giám đốc Khương xem, nếu không có vấn đề gì, cháu sẽ thông báo để chú đến lĩnh tiền thù lao.”

Lâm Quốc Đống liên miệng bảo “được, được”. Trần Hiếu mỉm cười, quay người đi ra phòng khách, sau khi mặc áo khoác vào, cô chào từ biệt Lâm Quốc Đống.

“Cảm ơn chú đã mời ăn trưa, với cả trà nữa.” Cô gái đứng ở cạnh cửa, tay bám vào khung cửa, nở một nụ cười đầy ẩn ý với Lâm Quốc Đống, rồi đi xuống dưới tòa nhà, bước đi nhẹ nhàng duyên dáng.

Lâm Quốc Đống nhìn theo cho đến khi cô khuất sau chỗ ngoặt ở hành lang, mới quay người đóng cửa lại. Đứng trong căn phòng khách yên ắng, hần nhớ lại cảm giác khi chạm vào ngón tay cô gái, khẽ mỉm cười, rồi lại lắc đầu, đứng dậy đi về phía chiếc ghế salon, cầm chiếc áo khoác của mình lên.

Sau khi tiếp xúc mấy chục phút, chiếc áo khoác của Lâm Quốc Đống đã thoảng mùi thơm của Trần Hiếu. Hần nằm trên ghế salon, đắp

chiếc áo khoác lên người, ngửi mùi hương phảng phất như có như không
ấy, rồi mở khóa quần...

Chương 23: BÍ MẬT CỦA NHẠC TIÊU TUỆ

Chi cục Thiết Đông, Công an thành phố C, cuối hành lang tầng 3.

“Mẹ kiếp, ông làm sao thế hả?” Cao Lượng nhìn Đỗ Thành, ngạc nhiên đến mức trợn tròn mắt, “Sử dụng thủ đoạn với lãnh đạo?”

“Cậu hét cái cục cứt gì thế!” Trương Chấn Lương lôi tuột Cao Lượng vào trong buồng cầu thang, “Mẹ kiếp, có bảo cậu định vị theo dõi ông ấy đâu, kiểm tra nội dung một cuộc điện thoại thôi mà.”

“Lần trước kiểm tra lịch sử cuộc gọi của anh Lạc, đã là vi phạm kỷ luật rồi. Lại nữa?” Cao Lượng mặt đầy bất bình, “Trước khi về hưu, dù sao Mã Kiện cũng là phó cục trưởng một chi cục, làm như thế không hay lắm, hả?”

“Cao, cậu có biết tôi đang điều tra vụ án gì không?” Đỗ Thành hỏi cậu ta.

“Cũng biết một chút.” Cao Lượng nhìn Trương Chấn Lương, rồi lại nhìn Đỗ Thành, “Một vụ án hơn hai mươi năm về trước - có liên quan đến Mã Kiện?”

“Tôi cũng chưa chắc chắn. Cho nên, cần cậu giúp đỡ.” Đỗ Thành vỗ vai Cao Lượng, “Vụ án này rất quan trọng đối với tôi. Tôi có nhắm được mắt yên tâm ra đi hay không, còn phải xem có phá được vụ án này hay không.”

“Ồi giời, cái ông già này.” Cao Lượng lẩm bẩm trong miệng, nhưng cũng có chút động lòng.

“Lượng1, bình thường anh Trương đối xử với cậu thế nào?” Trương Chấn Lương đưa cho cậu ta điều thuốc lá, “Chưa bao giờ mở lời nhờ vả cậu đúng không?”

1. Trong giao tiếp, người Trung Quốc thường sử dụng họ để xưng hô với người khác, chỉ sử dụng tên trong những mối quan hệ vô cùng thân thiết.

“Thôi được rồi.” Cao Lượng châm điều thuốc lá, khoát tay, “Mẹ nó, đúng là phục hai ông rồi đấy. Chờ thông tin của em vậy - đừng có nói là em làm đấy!”

Đỗ Thành và Trương Chấn Lương gật đầu lia lịa. Cao Lượng trừng mắt nhìn họ rồi quay người đi ra khỏi buồng cầu thang.

Thấy cậu ta đã đi xa, Trương Chấn Lương khẽ hỏi: “Sư phụ, anh thật sự cảm giác Lạc Thiếu Hoa và Mã Kiện...”

“Ừ, họ có khả năng đã biết là bắt nhầm người từ lâu rồi.” Đỗ Thành gật đầu, “Chính là cậu nhắc cho tôi đấy.”

Đúng vậy, Trương Chấn Lương đã nhắc ông chú ý đến cảnh sát phụ trách vụ án cưỡng dâm giết người phân tách thi thể “28.10” năm 1992, chính là Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa. Ngầm ý của anh là vụ án đó không điều tra ra được, chính là vì một khi hung thủ thật sự sa lưới, rất có khả năng sẽ chứng minh được rằng một loạt vụ án giết người trước đó là do hấn làm. Hậu quả trực tiếp của nó sẽ là, vụ án Hứa Minh Lương giết người đã được đóng đinh trước đó là vụ án sai. Đây là kết quả mà tất cả mọi người đều không thể gánh nổi, cho nên, chẳng thà cứ treo vụ án ở đấy.

Tất nhiên, suy luận này được xây dựng dưới tiền đề từ đầu đến cuối chỉ có một hung thủ. Về điều này, Đỗ Thành vẫn giữ nguyên ý kiến cũ. Theo ông, vụ án giết người “28.10” năm 1992 có quá nhiều điểm đáng nghi ngờ, rất khó có thể kết nối với vụ án cưỡng dâm giết người hàng loạt trước đó. Hơn nữa, ông cũng không thể tin được rằng, hai người bạn cũ năm đó lại vì không dám gánh chịu trách nhiệm mà mặc kệ cho hung thủ nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật. Có điều, Đỗ Thành vẫn nhất định phải điều tra Lạc Thiếu Hoa và Mã Kiện, là có nguyên nhân khác.

“Em cũng chỉ là phỏng đoán thôi.” Trương Chấn Lương xua tay, “Sau này, em có kiểm tra, thời gian đó toàn Cục đang dồn sức làm một vụ án ma túy, có khi là do không có thời gian cũng chưa biết được.”

“Điều tra đến giai đoạn này, không được bỏ qua bất cứ khả năng nào.” Đỗ Thành dựa người vào tường, cổ găng dân cơ bụng đang rất đau, “Tối hôm đó, Lạc Thiếu Hoa tìm tôi, tôi thấy rất kỳ quặc. Tiếp đó, ông ấy lại gặp Mã Kiện, nói chuyện rất lâu, mà tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là hàn huyên với bạn cũ - thế nên càng kỳ quặc.”

“Anh cảm thấy có liên quan đến vụ án năm đó?”

“Tôi không biết. Nhưng năm đó Lạc Thiếu Hoa chắc chắn đã làm một việc không thể cho chúng ta biết.”

“Em cũng chú ý thấy rồi, trong túi của anh ấy có kính viễn vọng - như thể là đang giám sát người nào đó.” Trương Chấn Lương gật gật đầu, “Hơn nữa còn là một kẻ nguy hiểm, nếu không thì anh ấy đã không mang theo dùi cui cảnh sát.”

“Đúng thế. Hơn nữa, đồng nghiệp cũ quen biết của họ chắc chắn là rất nhiều, tại sao lại tìm tôi?” Đỗ Thành cau mày, “Hai chúng tôi gần như đã đoạn tuyệt quan hệ rồi.”

“Không nhẽ là để đối phó với con rết cũ?”

“Không đến mức.” Đỗ Thành cười, khiến bụng lại nổi cơn đau, “Ông Lạc mà muốn xử lý Hướng Dương, lại còn cần phải nhờ đến bọn mình giúp đỡ?”

Trương Chấn Lương cũng cảm thấy suy đoán của mình không có lý, liền cười hì hì. Tiếp đó, anh phát hiện thấy sắc mặt Đỗ Thành càng lúc càng tồi tệ.

“Sư phụ, thấy khó chịu ạ?” Trương Chấn Lương bước tới dìu Đỗ Thành, “Qua phòng em nghỉ một lát nhé.”

“Không cần.” Đỗ Thành miễn cưỡng mỉm cười với Trương Chấn Lương, “Vẫn còn việc phải làm kia.”

“Anh cứ nghỉ đi, em đi thay anh một chuyến.”

“Cậu cứ bận việc của cậu đi, ở trong Cục thì giúp tôi để ý chỗ Cao Lượng một tí là được.” Nét mặt Đỗ Thành bối rối, “Việc hôm nay, cậu không giúp được tôi, tôi phải đi đón hai đứa nhỏ.”

Nửa tiếng sau, Đỗ Thành đã đón được Ngụy Quýnh ở một bến xe buýt công cộng dưới chân cầu Tây An, tiếp đó lại lái xe đến nhà Nhạc Tiêu Tuệ. Suốt dọc đường, ông nhìn Ngụy Quýnh ngồi trên hàng ghế phía sau, mặt đầy vẻ nghiêm túc qua kính chiếu hậu, trong lòng thầm buồn cười.

Khi bắt tay chuẩn bị điều tra những người trong danh sách mà Dương Quế Cầm cung cấp, Nhạc Tiêu Tuệ đã yêu cầu muốn tham gia. Đỗ Thành kiên quyết từ chối, ông cho rằng hai đứa bé này hoàn toàn không giúp gì được, chẳng thà cứ để ở chỗ Kỷ Càn Khôn tìm manh mối. Không ngờ, Nhạc Tiêu Tuệ lấy lọ nước hoa ra, còn hương về phía ông.

“Cảnh sát Đỗ, chú mà xịt cái thứ này, sẽ rất kỳ quặc đúng không?”

Đỗ Thành lập tức hiểu ra ý đồ của cô: Nếu năm đó hung thủ giết người vì bị kích thích bởi nước hoa, thì cho dù hơn hai mươi năm sau lại ngửi thấy cái mùi đó, hẳn vẫn sẽ có phản ứng. Bởi vì ký ức khứu giác là một loại có thời gian lưu giữ lâu nhất trong tất cả các loại ký ức của con người. Nếu lúc đi phỏng vấn điều tra mà có mùi nước hoa, có khả năng hung thủ sẽ để lộ ra chân tướng.

Mang theo Nhạc Tiêu Tuệ và nước hoa, biết đâu lại tạo ra được hiệu quả khiến đối phương bất ngờ. Thế là, Đỗ Thành suy nghĩ một lát, đồng ý cho Nhạc Tiêu Tuệ tham gia phỏng vấn điều tra. Có điều, đưa theo một cô gái trẻ khi điều tra vụ án, ông vẫn cảm thấy không thoải mái, cho nên đưa luôn cả Ngụy Quýnh đi cùng.

Đến địa điểm tập trung đã hẹn trước, nhưng Nhạc Tiêu Tuệ vẫn chưa đến. Ngụy Quýnh gọi hai cuộc điện thoại cho cô để giục, lại chờ mất mười mấy phút, Nhạc Tiêu Tuệ mới dừng đỉnh đi đến.

Đỗ Thành nhìn gương chiếu hậu, khịt khịt mũi, lên tiếng hỏi: “Đã mang nước hoa đi chưa?”

Nhạc Tiêu Tuệ cứ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, khẽ đáp một câu: “Mang rồi ạ.”

“Bây giờ cháu xúc luôn đi.” Đỗ Thành đưa tay khởi động ô tô, lái xe lên đường, “Không phải là tầng cuối cùng có khả năng kích thích hưng thủ sao? Khoảng hai mươi phút nữa chúng ta mới đến.”

“Thực ra, cũng không chắc đã là nước hoa.” Nhạc Tiêu Tuệ bỗng ngần ngừ, “Biết đâu cháu đoán sai thì sao?”

Ngụy Quýnh quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, “Cậu sao thế?”

Nhạc Tiêu Tuệ không buồn nhìn cậu, “Không sao.”

Đỗ Thành không nói gì, im lặng lái xe. Một lúc lâu sau, ông khẽ nói: “Xúc lên đi, cứ coi như là để thay đổi không khí điều tra.”

Nhạc Tiêu Tuệ không tỏ ra đồng ý hay phản đối. Có điều, sau khi xe đi được mấy trăm mét, cô vẫn lấy lọ nước hoa từ trong ba lô ra, xịt mấy nhát lên người.

Mùi nước hoa ngào ngạt lập tức lan tỏa trong xe.

Đối tượng phỏng vấn điều tra đầu tiên là một nhân viên trong phòng Công thương trên đường Xuân Dương. Hai mươi ba năm trước, chính là ông ta phụ trách quản lý chợ Xuân Dương. Theo lời của Dương Quế Cầm, để được ưu ái một chút, hay có thể nói là để bớt đi một chút phiền phức, Hứa Minh Lương thường xuyên mang biếu ông ta ít thịt lợn. Nếu suy đoán của Ngụy Quýnh là đúng, thì ông ta có khả năng có được chiếc túi nilon có vân tay của Hứa Minh Lương.

Nhưng, thời gian phỏng vấn điều tra ông ta không mất quá nhiều thời gian. Nhân viên quản lý chợ này còn chưa về hưu, hơn nữa đã được thăng chức làm lãnh đạo của một bộ phận nào đó. Từ lúc nhìn thấy ông ta, ngay đến Ngụy Quýnh cũng cảm thấy ông ta không phải là hung thủ. Ở người đàn ông này không hề ngửi thấy mùi của sự nguy hiểm, chỉ có sự giảo hoạt và lọc lõi được tích lũy sau nhiều năm lún lách trong cơ quan hành chính. Hơn nữa, ông ta không hề chú ý nhiều đến mùi nước hoa thơm nức trên người Nhạc Tiêu Tuệ.

Đỗ Thành rõ ràng cũng không có nhiều hứng thú với người này, chỉ đưa ra mấy câu hỏi đơn giản. Nhất là sau khi biết được là năm 2002 ông ta mới lấy được bằng lái ô tô, liền kết thúc luôn cuộc điều tra, đứng dậy chào ra về.

Đối tượng phỏng vấn điều tra thứ hai là cháu họ bên ngoại của Dương Quế Cầm. Vương Húc, nam, 46 tuổi, đã ly dị, con trai độc nhất sống cùng với mẹ, hiện đang sống chung với một phụ nữ người vùng khác. Theo như tình hình điều tra vòng ngoài, Vương Húc và Hứa Minh Lương là anh em họ, thân thiết với nhau từ nhỏ. Đầu năm 1990, khi Hứa Minh Lương đi thi lấy bằng lái ô tô, chính Vương Húc là người đi cùng. Trước khi Hứa Minh Lương quy án, Vương Húc cũng ở cái chợ đó làm nghề bán cá suốt. Vì quan hệ thân thiết nên hai người thường xuyên biếu thịt, cá cho nhau. Sau khi vụ án xảy ra, Dương Quế Cầm không còn tâm trí nào để tiếp tục kinh doanh thịt lợn, liền chuyển nhượng quầy hàng cho Vương Húc.

Ở Vương Húc, vừa có những điểm khả nghi, nhưng cũng có khả năng loại trừ. Thứ nhất, Vương Húc thường xuyên nhận được thịt lợn của Hứa Minh Lương biếu, trên chiếc túi nilon đen mà anh ta sử dụng có khả năng có dấu vân tay của Hứa Minh Lương; Đồng thời, bình thường khi anh ta bắt cá, giết cá, mổ cá, đều đi găng tay, khớp với suy đoán của Ngụy Quýnh. Nhưng nhìn từ một góc độ khác, lúc đó, kỹ năng làm việc của Vương Húc chỉ giới hạn ở mức độ giết mổ các loại cá, có lẽ chưa thể có đủ khả năng cắt rời các bộ phận của cơ thể người.

Vì vậy, biện pháp tốt nhất là nói chuyện trực tiếp với anh ta.

Vương Húc rất lấy làm khó chịu về cuộc viếng thăm của Đỗ Thành. Sau khi Đỗ Thành giới thiệu về mình, anh ta ngậm điếu thuốc ở miệng, bỏ chỗ thịt lợn đã thái thành miếng nhỏ vào trong máy xay thịt, liếc nhìn Đỗ Thành một cái, “Không phải là ông đã đến gặp dì thứ hai của tôi rồi hay sao, còn đến tìm tôi làm gì?”

“Không có gì, nói chuyện về anh trai của ông thôi.” Đỗ Thành nhìn khắp xung quanh, rồi kéo một chiếc ghế ở bên dưới mặt quầy ra, ngồi xuống.

Vương Húc tóm lấy chiếc tạp dề nhem nhuốc vết bẩn, lau qua tay, lấy một hộp thuốc lá trong túi áo ngực ra, lại rút một điếu châm lửa.

Anh ta dựa chéch người vào quầy thịt, nhìn Đỗ Thành trong tư thế từ trên cao nhìn xuống, “Người đã chết hơn hai mươi năm rồi, còn có gì để nói.”

Đỗ Thành hơi ngẩng đầu, quan sát Vương Húc, “Trông anh rất giống anh anh.”

“Anh em họ, có gì lạ chứ?” Vương Húc hứ một tiếng, “Lúc nhỏ, chúng tôi đi ra ngoài cùng nhau, toàn bị tưởng là anh em sinh đôi.”

“Ừ.” Đỗ Thành gật đầu, “Nếu Hứa Minh Lương còn sống đến bây giờ, chắc cũng giống như anh thế này.”

“Không thể nào.” Vương Húc cười nhả nhó, lắc đầu, “Đừng có thấy lúc đó anh tôi chỉ làm nghề bán thịt, có hoài bão hơn tôi rất nhiều.”

Anh ta nhìn Đỗ Thành, rồi lại nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, chắc là cho rằng họ cũng là cảnh sát, nét mặt bỗng sa sầm.

“Nếu không phải là bị các ông bắt, chưa biết chừng bây giờ chức của anh tôi còn to hơn ông.”

Đỗ Thành nhớ Dương Quế Cầm có nói, Hứa Minh Lương thi đại học tại chức là để thực hiện một ước mơ trong lòng.

“Ông ấy muốn làm cảnh sát, đúng không?”

“Đúng.” Vương Húc rít mạnh hai hơi thuốc lá, vút đầu mẩu đi, “Lúc đó, khi mở quầy, anh ấy vẫn đọc sách, còn mời cả gia sư - người như vậy mà lại giết người được sao? Không biết các ông nghĩ thế nào.”

Đỗ Thành không biểu lộ điều gì, nhìn anh ta, “Mấy năm nay, anh sống thế nào?”

“Cái gì là thế nào? Thế này thôi.” Vương Húc vòng ra phía sau sạp hàng, cầm một con dao nhọn lên, lọc bỏ lớp bì của một miếng thịt, “Một thảng bán thịt, còn thế nào được?”

“Li dị rồi à?”

“Phải, năm năm trước.”

“Sao lại li dị?”

“Cô ấy coi thường tôi.” Vương Húc ném miếng bì lên mặt quầy, mặt không biểu lộ sắc thái gì, “Cô ấy chê tôi không có văn hóa, không có tiền.”

“Người phụ nữ sống cùng với ông bây giờ là người Hà Bắc?” Đỗ Thành nhìn xung quanh, “Mua bán gia vị, cũng ở trong chợ này à?”

Khi quay đầu lại, ông phát hiện thấy Vương Húc tay cầm con dao nhọn, mắt chăm chăm nhìn mình.

“Ông đang điều tra tôi?”

Đỗ Thành mỉm cười, rồi lại hỏi: “Anh với cô ấy sống với nhau thế nào?”

Vương Húc không trả lời, mà cầm phập mũi dao xuống thớt, hai tay nắm chặt chuôi dao, nét mặt rất phức tạp.

“Ông nghi ngờ là tôi?”

Đỗ Thành cũng châm một điếu thuốc, rít sâu một hơi, nhìn anh ta qua làn khói thuốc, “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Rất ổn, không tin ông có thể đi hỏi cô ấy - ở ngay số 216.” Vương Húc hất hàm về góc phía tây bắc ở sảnh lớn của chợ, rồi lại quay đầu chăm chú nhìn Đỗ Thành, “Các ông thấy là bắt nhầm người?”

Đỗ Thành nhìn lại anh ta, không tỏ thái độ gì.

“Mẹ kiếp! Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng các ông cũng hiểu ra!” Vương Húc rút con dao ra, ném mạnh xuống thớt, “Điều tra cho tử tế, điều tra thoải mái, điều tra tôi cũng không sao. Anh tôi chết oan, khi nào minh oan được cho anh ấy, nhớ báo cho dì hai của tôi, tôi mời ông uống rượu!”

Đỗ Thành cười, “Được.”

Ra khỏi chợ Xuân Dương, đã gần 1 giờ chiều. Đỗ Thành đưa Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đến một tiệm mì thịt bò, lúc ăn, Ngụy Quýnh hỏi: “Cảnh sát Đỗ, chú thấy Vương Húc có khả nghi không?”

“Tôi cảm thấy không phải là anh ta.” Đỗ Thành ăn rất ít, bỏ lại đến hơn nửa bát mì, “Phản ứng của anh ta không giống.”

Ngụy Quýnh gật đầu, “Cháu cũng nghĩ thế, nếu ông ta là hung thủ, ắt chỉ mong Hứa Minh Lương chịu tội thay cho ông ta. Lúc biết chú định điều tra lại vụ án này, cháu thấy ông ta rất vui.”

“Đúng thế.” Đỗ Thành lấy thuốc từ trong túi ra, uống cùng với nước, rồi lại cầm một tờ giấy ăn lên, lau mồ hôi đầm đìa trên mặt. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ cùng dừng đưa lại, lặng lẽ nhìn ông.

Đỗ Thành chú ý thấy ánh mắt họ, cảm thấy hơi bối rối, liền lấy tập tài liệu ra.

“Hơn nữa, mùi cũng không phải.”

“Vâng.” Ngụy Quýnh nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, “Ông ta hình như không chú ý đến Nhạc Tiêu Tuệ lắm.”

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn xuống dưới, không lên tiếng.

“Tôi không nói đến cái này.” Đỗ Thành giờ xem tài liệu, “Thời điểm đó, Vương Húc làm nghề bán cá, chắc chắn là người toàn mùi tanh của cá, bề ngoài trông cũng không sạch sẽ gọn gàng như Hứa Minh Lương. Với dáng vẻ đó, làm sao khiến những người phụ nữ ấy tin tưởng được vào lúc đêm khuya, rồi lừa họ lên xe - không khớp với khắc họa về đối tượng khả nghi của chúng ta.”

“Nói như vậy thì có thể loại trừ Vương Húc ạ?”

“Ừ.” Sắc mặt của Đỗ Thành rất khó coi, mặc dù đã lau rất nhiều lần, nhưng những giọt mồ hôi túa ra liên tục trên gương mặt vàng ệch của ông, “Có điều, vừa nãy ông ta có nhắc đến một người, tôi lại thấy rất hứng thú.”

“Ai ạ?” Nhạc Tiêu Tuệ ngẩng đầu lên.

“Người làm gia sư ấy...”, Đỗ Thành bỗng không nói nữa, đưa tay ấn lên vùng bụng, toàn thân run lẩy bẩy.

Ngụy Quýnh vội đứng dậy, đưa tay đỡ Đỗ Thành.

“Không sao, không sao.” Đỗ Thành gằn như gục người xuống mặt bàn, tay chỉ vào chiếc túi đeo chéo của mình, “Thuốc, cái lọ màu xanh ấy.”

Nhạc Tiêu Tuệ mở chiếc túi đeo chéo của ông, lấy lọ thuốc ra, rồi lại đổ ra một viên đưa cho ông. Đỗ Thành nhét vào miệng, giờ tay cầm lấy chai nước suối Ngụy Quýnh đưa tới, uống một ngụm nhỏ.

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn lọ thuốc trong tay, khẽ hỏi: “Chú uống... thuốc giảm đau ạ?”

“Ừ.” Đỗ Thành ngẩng đầu lên, gương mặt ướt đẫm mồ hôi, gượng cười, “Hai đứa - ai biết lái xe?”

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu.

“Thế thì chờ tôi một lúc nữa.” Đỗ Thành vẫn không thẳng người lên được, “Đừng lo, thuốc sẽ có tác dụng ngay thôi.”

“Cảnh sát Đỗ, chú cứ về trước đi.” Ngụy Quýnh không nén được, lên tiếng: “Hôm khác điều tra tiếp.”

“Cậu nhóc, tôi không có nhiều thời gian thế đâu.” Đỗ Thành yếu ớt xua tay, “Hơn nữa, lão Kỷ còn đang chờ tin của chúng ta kia.”

Ba người ngồi quanh một chiếc bàn ăn. Đôi thanh niên nam nữ ngồi một bên, lặng lẽ nhìn người già mái tóc đã ngả màu muối tiêu trước mặt. Ông gục người trên mặt bàn, cúi đầu, một tay siết chặt nắm đấm, ấn mạnh lên vùng bụng của mình, tay kia xoa nắn trên đùi như bị co giật, dường như muốn chuyển dịch từng cơn đau đang quặn thắt.

Ngụy Quýnh nhìn ông, trong lòng rất thương cảm, nhưng lại không biết làm cách nào để giúp Đỗ Thành bớt đau. Cậu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, thấy cô gái đang thần người nhìn Đỗ Thành đang cố sức chống chọi với cơn đau, một tay cô che miệng, nước mắt đã trào dâng.

Rốt cuộc là cái gì, có thể khiến một người kiên trì được đến thế khi sinh mạng đã chẳng còn được bao lâu nữa?

Phải đến hai mươi phút sau, Đỗ Thành cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, mặc dù mặt vẫn đầm đìa mồ hôi, nhưng nét mặt đã đỡ hơn rất nhiều.

“Tôi xin lỗi, làm các cháu sợ rồi hả?” Đỗ Thành thở một hơi dài, đưa một tay ra, “Nước.”

Ngụy Quýnh cuống cuống rót một cốc nước ấm đưa cho ông. Đỗ Thành cầm lấy, uống một hơi hết sạch.

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Ông lau mồ hôi trên mặt, rồi lại cầm tập tài liệu đó lên, “Đi đến nhà người làm gia sư đó nhé, vừa hay, chỗ này cách trường trung học 103 cũng không xa - ông ta tên là gì ấy nhỉ?”

Đỗ Thành lật tìm trong tập tài liệu, cuối cùng rút ra một tờ giấy.

“Ồ, Lâm Quốc Đống.”

Sau tết không lâu, trường trung học 103 của thành phố đã bắt đầu học kỳ mới. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ vẫn đang trong kỳ nghỉ đông, đi giữa những tòa nhà lớp học, lắng nghe tiếng đọc sách từ những ô cửa sổ vọng tới, vừa thấy nhớ nhung lại vừa có cảm giác vui sướng trước nỗi khổ sở của người khác.

Ba người đi thẳng đến phòng nhân sự, yêu cầu cho gặp thầy giáo Lâm Quốc Đống. Nhưng trưởng phòng nhân sự tỏ thái độ rất muốn nhưng không thể giúp gì được.

“Thực sự là không có cách nào cả.” Ông xòe hai tay, “Thầy giáo Lâm đã thôi việc từ lâu lắm rồi.”

“Thôi việc rồi?” Đỗ Thành rất ngạc nhiên, “Từ khi nào?”

“Để tôi nghĩ xem nào.” Trưởng phòng nhân sự suy nghĩ một lúc, “Hai mươi hai năm trước, đúng, tháng 11 năm 1992 - lúc đó tôi vừa vào làm việc chưa lâu.”

“Năm 1992...” Đỗ Thành cau mày, “Tại sao ông ấy lại thôi việc?”

“Nghe nói là bị điên.” Trưởng phòng nhân sự bĩu môi, “Chúng tôi đều cảm thấy rất kỳ quặc, một người tử tế lành lặn, hôm trước còn đi làm bình thường, hôm sau đã bị điên rồi.”

“Hồ sơ của ông ấy còn không?”

“Hồ sơ cá nhân đã bị mẹ ông ấy lấy về rồi - chính bà cụ là người làm thủ tục thôi việc cho ông ấy. Nghe nói lúc đó thầy giáo Lâm đã không nhớ được ai, điều trị ở bệnh viện An Khang, hình như bây giờ vẫn chưa ra viện.” Trưởng phòng nhân sự nhìn Đỗ Thành, “Có mấy thứ như là lý lịch cá nhân gì đó chắc vẫn còn, ông...”

“Tôi muốn xem một chút.” Đỗ Thành lập tức cảm ơn, “Cảm ơn ông.”

Trưởng phòng nhân sự lập tức hối hận vì mình đã lỡ lời, đứng lên đi ra phòng lưu trữ hồ sơ, vẻ rất miễn cưỡng. Nửa tiếng sau, ông ta quay

lại văn phòng, tay lắc lắc mấy tờ giấy dính đầy bụi.

“Đó, chỉ có mấy tờ này.”

Những tờ giấy lâu năm, đã ố vàng, trở nên cứng giòn, gồm chứng nhận chuyển công tác, lý lịch cá nhân, bản sao chứng nhận tư cách giáo viên và bản đăng ký cán bộ nguồn. Đỗ Thành cẩn thận giở xem, dần dần cũng tổng kết được tình hình cá nhân của Lâm Quốc Đống.

Lâm Quốc Đống, nam, sinh năm 1961, trình độ đại học, tốt nghiệp khoa Tiếng Anh, học viện Ngoại ngữ thuộc trường Đại học Sư phạm thành phố C. Trình độ sư phạm rất tốt, quan hệ với đồng nghiệp tương đối tốt. Trong quá trình công tác ở trường đã từng được nhận danh hiệu giáo viên tiên tiến một lần, chưa từng bị kỷ luật.

Trong lý lịch cá nhân còn có dán một tấm ảnh thẻ màu, mặc dù đã phai màu, nhưng vẫn có thể nhận ra năm đó Lâm Quốc Đống có thể được xếp vào hàng ngũ “tuấn tú”. Tóc để đúng chuẩn theo kiểu rẽ ngôi lệch 3 - 7, gương mặt gầy, đường nét trên mặt rắn rỏi, trán rộng, hai mắt sáng rực có thần, râu cũng được cạo rất sạch sẽ. Chỉ có điều lông mày anh ta hơi nhíu lại, thêm nữa, khóe miệng lại nhếch lên, trông có vẻ hơi ác.

“Căn cứ vào thời gian bắt đầu đi làm của ông ta, năm 1989 Lâm Quốc Đống mới đến nhận công tác ở trường trung học 103.” Đỗ Thành nhìn tờ chứng nhận chuyển công tác, “Lúc đó ông ta đã 28 tuổi rồi, chắc chắn là tốt nghiệp lâu rồi - trước đó cũng là giáo viên à?”

“Đúng.” Trưởng phòng nhân sự chỉ vào dòng chữ mờ mờ trên tờ giấy, “Ông ta được điều về từ trường trung học 45. Lúc đó, trường coi ông ta là nhân tài được mời về, bởi vì trường trung học 45 là trường trọng điểm của thành phố. Không biết tại sao Lâm Quốc Đống lại tình nguyện về làm giáo viên ở một ngôi trường phổ thông như trường chúng tôi. Có điều, ông ta chỉ làm có ba năm đã thôi việc rồi.”

“Ông ta lập gia đình chưa?”

“Chưa, cũng không biết đã lập gia đình rồi hay vẫn độc thân.” Trưởng phòng nhân sự nhún vai, “Lúc đó có rất nhiều giáo viên nữ muốn giới thiệu bạn gái cho ông ta, nhưng đều bị ông ta từ chối.”

Đỗ Thành gật đầu, phô tô mấy tờ tài liệu đó rồi cất vào trong túi.

Lúc tiễn họ đi ra, trưởng phòng nhân sự còn hỏi thăm dò: “Bây giờ thầy giáo Lâm thế nào rồi, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

Đỗ Thành không trả lời, ông cảm ơn rồi dẫn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đi ra khỏi cổng trường. Đi đến cạnh ô tô, ông ra hiệu cho hai người trẻ tuổi lên xe, giọng có vẻ phẫn chấn, “Đến trường trung học 45.”

Giống như dự đoán, trường trung học 45 hầu như không có ai biết Lâm Quốc Đống. Mất rất nhiều công sức, mới tìm được một đồng nghiệp cũ năm đó của ông ta - một bà giáo họ Thang được mời về trường dạy sau khi nghỉ hưu.

Bà giáo Thang được gọi ra khi đang lên lớp, lúc gặp, hai tay bà còn dính đầy bụi phấn. Sau khi Đỗ Thành nói rõ mục đích chuyến viếng thăm, bà suy nghĩ giây lát rồi tỏ ra là vẫn còn nhớ Lâm Quốc Đống.

“Thầy Lâm à, gầy gầy, khá ít nói, trông rất sáng sủa.” Bà tò mò quan sát Đỗ Thành, “Ông ấy sao thế?”

“Tình hình cụ thể vẫn còn cần tìm hiểu thêm.” Đỗ Thành rút thuốc lá ra, ngẫm nghĩ giây lát, lại cất vào, “Có điều, nghe nói ông ấy đã bị điên.”

Điều khiến Đỗ Thành cảm thấy vô cùng bất ngờ là, bà giáo không hề tỏ ra quá ngạc nhiên về chuyện đó, mà tỏ vẻ vô cùng đáng tiếc.

“Ôi, tôi biết mà.” Bà giáo Thang lại thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu, “Ông ấy đúng là vẫn chưa vượt qua được vết đổ đó.”

“Ý bà có nghĩa là gì?” Đỗ Thành lập tức truy hỏi: “Vết đổ đó là gì?”

Lúc đầu, bà giáo Thang còn hơi do dự, dường như không hề muốn nói đến chuyện riêng tư của người khác. Nhưng không từ chối được trước sự kiên trì của Đỗ Thành, đành kể ra chi tiết toàn bộ câu chuyện đã được phong kín từ rất lâu.

Mùa hè năm 1985, khi đó Lâm Quốc Đống đã công tác ở trường trung học 45 được bốn năm. Năm đó, lại có một lớp sinh viên mới tốt nghiệp được phân về trường. Trong đó, có một cô gái tốt nghiệp từ khoa Tiếng Anh trường Đại học Sư phạm Bắc Kinh, vô cùng nổi bật. Cô gái tên là Phan Hiểu Cần, trông rất xinh đẹp, khí chất tốt, ăn mặc cũng rất có phong cách. Vừa vào trường đã có rất nhiều người theo đuổi. Lâm Quốc Đống là một trong số đó. Năm đó Lâm Quốc Đống 27 tuổi, vào thời ấy đã được coi là thanh niên lớn tuổi mà chưa lập gia đình. Mặc dù rất nhiều người giới thiệu bạn gái cho anh ta, nhưng nghe nói là anh ta yêu cầu rất cao, cho nên vẫn độc thân mãi. Sự xuất hiện của Phan Hiểu Cần khiến chàng trai tâm tính kiêu hãnh đó rung động. Vì có quá nhiều người theo đuổi, Phan Hiểu Cần thấy phiền phức không chịu nổi, nên công khai nói rõ là mình đã có bạn trai đang du học ở Mỹ. Những anh chàng theo đuổi khác đều biết là khó nên lần lượt cuốn cờ lui quân, chỉ có Lâm Quốc Đống vẫn kiên trì theo đuổi rất nhiệt tình. Hơn nữa, Phan Hiểu Cần dường như cũng không hề thấy khó chịu trước sự tấn công của Lâm Quốc Đống, hai người thường xuyên cùng trao đổi về văn học, âm nhạc, thỉnh thoảng còn sánh vai đi xem phim, đi dạo công viên. Các đồng nghiệp khác cũng không thấy chuyện đó có gì là lạ, dù gì cũng là một người trẻ tuổi, đẹp trai có tài, cốt cán trong công việc, người kia thì sắc xuân rực rỡ, khí chất, ngoại hình đều đẹp. Mặc dù Phan Hiểu Cần là hoa thơm đã có chủ, nhưng dầu sao khoảng cách xa xôi vượt trùng dương, cũng không thể bì được với sớm tối kề cận bên nhau. Đúng lúc mà mọi người đều cho rằng đôi tình nhân này sắp công khai mối quan hệ, thì vào một đêm khuya mùa thu năm đó, Phan Hiểu Cần tóc tai rũ rượi, quần áo xộc xệch, chạy đến phòng bảo vệ, nói rằng Lâm Quốc Đống có ý định cưỡng bức cô trong phòng ký túc xá của giáo viên nữ. Sự việc vô cùng nghiêm trọng, cán bộ phòng bảo vệ không dám khinh suất, liền theo Phan Hiểu Cần quay trở lại phòng ký túc xá, phát hiện thấy Lâm Quốc

Đồng chỉ mặc mỗi đồ lót, đang ngồi chờ dẫn trên giường Phan Hiếu Căn. Mọi người đều cảm thấy chuyện này rất khó hiểu, mặc dù Phan Hiếu Căn nhất định yêu cầu đưa ngay Lâm Quốc Đống đến cơ quan công an, nhưng nhân viên bảo vệ vẫn giam Lâm Quốc Đống lại một tối, đợi đến lúc trời sáng rồi để lãnh đạo nhà trường xử lý việc này.

Lãnh đạo nhà trường vô cùng khó xử, một khi công khai sự việc này ra, không chỉ danh tiếng của nhà trường bị ảnh hưởng nghiêm trọng, mà Lâm Quốc Đống, vốn đang được ưu ái kỳ vọng, cũng sẽ dính vào vòng tù tội. Nhưng Lâm Quốc Đống không hề nói bất cứ điều gì về sự việc này, không giải thích thanh minh, cũng từ chối thuật lại tình hình buổi tối hôm đó. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, nhà trường quyết định làm công tác tư tưởng đối với Phan Hiếu Căn trước, sau khi khuyên bảo một hồi, Phan Hiếu Căn đại khái là nghĩ đến danh dự của mình, cũng có khả năng nghĩ đến tình cảm giữa hai người, cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý không truy cứu nữa. Lâm Quốc Đống bị đình chỉ giảng dạy một tháng, cắt tiền thưởng cả năm, hủy bỏ tư cách được bình bầu là giáo viên ưu tú, đồng thời phải làm kiểm điểm nội bộ sâu sắc. Chỉ sau một đêm, anh ta từ một thầy giáo ưu tú, tiền đồ xán lạn, trở thành một kẻ phạm tội cưỡng dâm chưa bị bắt, người người đều khinh bỉ. Rất nhiều giáo viên nữ thậm chí còn tránh không tiếp xúc một mình với anh ta. Cuối năm 1988, Phan Hiếu Căn thôi việc, bay sang Mỹ, kết hôn với bạn trai. Lâm Quốc Đống cũng xin chuyển công tác sau kỳ nghỉ đông. Cuối cùng, vào mùa xuân năm 1989, từ trường trọng điểm của thành phố, Lâm Quốc Đống chuyển đến công tác tại ngôi trường trung học phổ thông 103.

Nghe xong lời kể của bà giáo Thang, Đỗ Thành im lặng một lúc rồi lên tiếng hỏi: “Bây giờ bà còn liên lạc với Phan Hiếu Căn không?”

“Sau khi cô ấy ra nước ngoài thì không còn liên lạc nữa.” Bà giáo Thang hơi bĩu môi, “Cũng tại Lâm Quốc Đống quá nóng vội, muốn sớm khẳng định quan hệ... Thực ra cô Phan rất tốt, quan hệ với mọi người cũng đều rất tốt, khi sắp ra nước ngoài, cô ấy đem hết nước hoa, rồi mỹ phẩm... của mình tặng cho chúng tôi...”

“Nước hoa?” Đỗ Thành ngắt lời bà, “Bà còn nhớ là nhãn hiệu gì không?”

“Nhớ chứ, cô ấy tặng tôi một nửa lọ, đắt lắm đấy.” Bà Thang chớp chớp mắt, “Tên là “Phu nhân Hồ Điệp”.”

Trở lại ô tô, Đỗ Thành không vội lái xe đi ngay, mà ngồi trên ghế lái sắp xếp lại suy nghĩ. Lâm Quốc Đống cũng là người có tiếp xúc với Hứa Minh Lương. Hơn nữa, anh ta là một giáo viên trung học, mặt mũi khôi ngô, ăn nói nhẹ nhàng, rất dễ giành được sự tin tưởng và thiện cảm của phái nữ, khớp với khắc họa về đối tượng khả nghi năm đó của cảnh sát. Còn về mối ân oán giữa Lâm Quốc Đống và Phan Hiếu Cần, mặc dù bây giờ rất khó xác định những chi tiết trong đó, nhưng ít nhất có thể liên tưởng đến một khả năng, đó là tâm thái vừa ái mộ vừa căm hận đối với một loại hình phụ nữ - khát khao được chiếm hữu, đồng thời lại căm hận đến tận xương tủy.

Dấu hiệu chung của loại hình phụ nữ này, chính là loại nước hoa “Phu nhân Hồ Điệp” mà Phan Hiếu Cần đã từng dùng.

Ngụy Quýnh nhìn nét mặt Đỗ Thành, hỏi thăm dò: “Cảnh sát Đỗ, chú cảm thấy cái tay Lâm Quốc Đống này...”

“Ừ.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ một lúc, “Căn cứ vào tình hình hiện tại, ông ta là khả nghi nhất.”

“Thế thì chúng ta còn chờ gì nữa chứ?” Nhạc Tiêu Tuệ đột nhiên lên tiếng, “Đến bệnh viện tâm thần đi.”

Ngụy Quýnh ngạc nhiên nhìn Nhạc Tiêu Tuệ. Suốt cả buổi, dáng vẻ của Nhạc Tiêu Tuệ cứ im lìm buồn bã, tinh thần ủ rũ. Không ngờ, sau khi ăn trưa xong, tinh thần tích cực của cô lại trở lại. Nhất là sau khi đi ra khỏi trường trung học 45, Nhạc Tiêu Tuệ trở nên vô cùng phấn chấn, chỉ chực hành động luôn.

“Không.” Đỗ Thành đưa tay khởi động ô tô, “Hôm nay muộn quá rồi, mai đi.”

“Bây giờ đi luôn đi.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn thời gian trên điện thoại di động, “Mới hơn 5 giờ, cháu đã lên sẵn lộ trình rồi, đi ô tô cũng chỉ mất khoảng bốn mươi phút thôi.”

Cô đưa giao diện chỉ đường trên điện thoại di động cho Đỗ Thành xem. Nhưng Đỗ Thành thậm chí còn chẳng nhìn, từ chối thẳng thừng luôn: “Không được, tôi đưa hai bạn về nhà trước đã.”

Chiếc xe Paladin SUV rời khỏi bãi đỗ xe của trường trung học 45, cánh cửa xếp tự động bằng inox chậm chậm đóng lại phía sau lưng.

“Hơn nữa, những nơi như bệnh viện tâm thần, không phải là chỗ các bạn nên đến.”

Suốt dọc đường, Nhạc Tiêu Tuệ bĩu môi, vẻ mặt rất không vui. Ngụy Quýnh không biết phải an ủi cô thế nào, đành im lặng không nói gì. Tiêu điểm chú ý của Đỗ Thành hiển nhiên không phải là họ, mỗi lúc dừng xe, ông đều lấy điện thoại di động ra kiểm tra, dường như đang đợi tin gì đó.

Xe đi đến cổng khu dân cư nhà Nhạc Tiêu Tuệ, Đỗ Thành dừng xe, quay người bảo: “Về chuyện của Lâm Quốc Đống, đừng vội nói với lão Kỷ. Dù sao chúng ta cũng chỉ là nghi ngờ ông ta, còn chưa có chứng cứ đầy đủ. Hiểu không?”

Ngụy Quýnh gật đầu. Nhạc Tiêu Tuệ thì vẫn nhìn mãi ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Thành nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, “Chúng ta cùng ăn tối nhé?”

“Không cần đâu ạ.” Nhạc Tiêu Tuệ rõ ràng là đang dối, nhưng sau khi nhảy xuống xe, lại không đi, mà nhìn Ngụy Quýnh.

“Được.” Đỗ Thành cũng không kiên trì thêm nữa, ra hiệu cho Ngụy Quýnh đóng cửa xe lại. Lúc này, Nhạc Tiêu Tuệ bỗng bảo: “Đợi đã!”

Cô chỉ vào Ngụy Quýnh, “Cháu muốn nói với cậu ấy mấy câu.”

“Ồ?” Đỗ Thành không hiểu ra làm sao cả, ông quay đầu nhìn Ngụy Quýnh. Cậu cũng tỏ vẻ không hiểu mô tê gì. Có điều cậu không hề lưỡng lự, xuống xe luôn theo lời Nhạc Tiêu Tuệ, rồi nói với Đỗ Thành: “Thế thì chú cứ về trước đi, cháu tự về nhà cũng được.”

Hai đứa nhóc con này, làm cái quỷ gì đây? Đỗ Thành thầm lăm lăm bấm, gật đầu, “Thôi được, có thông tin tôi sẽ liên lạc với các bạn.”

Vừa nhấn chân ga thì Nhạc Tiêu Tuệ lại “ái” lên một tiếng.

Đỗ Thành bất giác nhìn về phía cô, thấy Nhạc Tiêu Tuệ nhìn mình với vẻ mặt phức tạp, dường như vẫn còn đang giận ông, lại đẩy về quan tâm.

“Cảnh sát Đỗ, chú...”, Nhạc Tiêu Tuệ mím môi, nhú mày, “Chú về rồi nhất định phải nghỉ ngơi cho khỏe đấy.”

Đỗ Thành nhìn cô mấy giây, mỉm cười, “Được, cháu cứ yên tâm.”

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ sánh vai nhau đi vào khu dân cư. Cô gái cứ lặng lẽ không nói gì, Ngụy Quýnh cũng ngại không lên tiếng. Im lặng suốt dọc đường. Lúc đến chỗ tòa nhà của Nhạc Tiêu Tuệ, Ngụy Quýnh cứ tưởng là họ sẽ đi lên lầu luôn, không ngờ Nhạc Tiêu Tuệ lại rẽ ngoặt, đi về phía một quảng trường trong khu dân cư.

Bên cạnh quảng trường có một siêu thị nhỏ của khu dân cư, Nhạc Tiêu Tuệ bước vào, mua hai cốc trà sữa nóng, lúc thanh toán, lại lấy thêm một bao thuốc lá Trung Nam Hải hàm lượng nicotin 5 mg.

Nhạc Tiêu Tuệ đưa một cốc trà sữa cho Ngụy Quýnh, cứ thế đi về phía trước. Ngụy Quýnh không hiểu ra làm sao, đành cầm cốc trà nóng bỏng trong tay, ngoan ngoãn đi theo sau cô.

Đi đến một lối hành lang ở phía nam quảng trường, Nhạc Tiêu Tuệ ngồi xuống một chiếc ghế dài bằng gỗ, im lặng uống trà sữa, mắt thần thờ nhìn quanh quảng trường. Ngụy Quýnh ngồi bên cạnh cô, không biết nên hỏi thế nào. Theo như cậu hiểu về cô thì thái độ tốt nhất bây giờ là yên lặng ở bên cạnh cô.

Uống được nửa cốc trà, Nhạc Tiêu Tuệ bóc bao thuốc lá, rút ra một điếu châm lửa. Lúc này, sắc trời đã dần tối, thỉnh thoảng có người đi qua quảng trường, bước chân người nào cũng vội vã. Không ai chú ý đến đôi thanh niên nam nữ lặng lẽ này. Trong sắc trời mỗi lúc một đặc quánh, bóng dáng nghiêng nghiêng của Nhạc Tiêu Tuệ dần trở nên mơ hồ, chỉ có đốm sáng bên miệng lúc sáng lúc tối trở nên vô cùng bắt mắt.

“Hôm nay,” Nhạc Tiêu Tuệ dập tắt đầu thuốc lá, thở ra một hơi dài, “Cậu có thấy là tớ rất kỳ quặc không?”

“Nói thật nhé, có một chút.” Ngụy Quýnh nhìn cô, “Tâm trạng cậu cứ lúc vui lúc buồn ấy - sao vậy?”

Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, cúi đầu nghịch chiếc ống hút trong cốc trà sữa, “Cậu có biết tại sao tớ muốn giúp lão Kỷ điều tra vụ án này không?”

Ngụy Quýnh không nói nữa. Đây cũng là điều cậu vẫn luôn muốn biết. Sự quan tâm và giúp đỡ của Nhạc Tiêu Tuệ đối với lão Kỷ, có lẽ xuất phát từ tính hiếu kỳ đối với ông cụ đầy cá tính này, từ sự lương thiện và mối đồng cảm sâu sắc trong con người cô. Nhưng, từ khi biết Kỷ Càn Khôn nhờ Ngụy Quýnh giúp ông điều tra vụ án giết người chia xác hàng loạt, thái độ của Nhạc Tiêu Tuệ đã có thể miêu tả bằng từ “cuồng nhiệt”. Có lúc, Ngụy Quýnh thậm chí còn cảm thấy cô còn mong muốn bắt được tên hung thủ đó hơn cả lão Kỷ. Điểm này, đã không thể chỉ giải thích đơn giản là “cảm thấy kích thích” hay là “thú vị” nữa.

“Lần trước tớ đã nói với cậu, mẹ tớ đã mất từ rất lâu rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ chăm chú nhìn vào quảng trường mỗi lúc một tối hơn, “Đó là ngày 27 tháng 10 năm 1992, lúc đó mẹ tớ làm nhân viên bán hàng ở tòa nhà bách hóa Đệ Nhất của thành phố, 9 giờ tối hàng ngày mới hết giờ làm việc. Tối hôm đó, bà không về nhà.”

Ngụy Quýnh kinh ngạc tròn tròn mắt, “Bà...”

“Sáng sớm ngày hôm sau, người ta phát hiện thấy thi thể của bà ở mọi nơi trong thành phố.” Nhạc Tiêu Tuệ từ từ quay người lại, nhìn

Ngụy Quỳnh. Trong bóng tối, hai mắt cô sáng rực, “Mọi nơi. Trên người không mảnh vải.”

Cô đưa hai tay ra, lồng hai ngón trở vào nhau, “Mười mảnh. Bà bị phân tách thành mười phần - đựng trong túi nilon màu đen, buộc chặt bằng băng dính màu vàng.”

Đầu Ngụy Quỳnh như muốn nổ tung. Mắt tích trong đêm khuya. Cường dâm. Phân tách thi thể sau khi giết hại. Túi nilon màu đen. Băng dính màu vàng...

“Lúc đó, tớ còn chưa đến một tuổi, hoàn toàn không nhớ được những chuyện này. Bố tớ cứ nói với tớ là mẹ mất vì bị bệnh.” Nhạc Tiêu Tuệ lại quay mặt ra quảng trường, giọng cô như vọng tới từ tầng nước rất sâu, “Năm lớp bảy, bố tớ bị say rượu, một người họ hàng đưa bố tớ về, vô tình nhắc đến cái chết của mẹ tớ, tớ mới biết là mẹ tớ bị giết hại...”

“Đợi đã!” Ngụy Quỳnh nhảy dựng lên, ngắt lời Nhạc Tiêu Tuệ, “Ý của cậu là...”

“Đúng. Có lẽ là trực giác của phụ nữ, lần đầu tiên gặp lão Kỷ, tớ đã cảm thấy giữa ông cụ và tớ có một mối liên hệ nào đó.” Nhạc Tiêu Tuệ lại châm một điếu thuốc, “Cho nên, lúc ở thư viện khi cậu nói với tớ về việc lão Kỷ nhờ cậu, tớ biết ngay mối liên hệ đó là gì.”

“Nhưng, trong vụ án giết người hàng loạt đó, vợ của lão Kỷ là người thứ tư, cũng chính là người bị hại cuối cùng.” Ngụy Quỳnh nhanh chóng nhớ lại và nói, “Vụ án xảy ra vào ngày 7 tháng 8 năm 1991. Mẹ cậu bị hại vào ngày 27 tháng 10 năm 1992, không lẽ...”

“Ừ. Trên thực tế, tớ biết về vụ án giết người hàng loạt đó sớm hơn cậu.” Nhạc Tiêu Tuệ vẫy tàn thuốc lá, khẽ mỉm cười, “Cậu có tưởng tượng được không? Một cô bé học lớp bảy, đeo ba lô Hello Kitty, ngồi ở thư viện thành phố đọc báo từ mười mấy năm trước, tìm vụ án giết người hàng loạt năm đó.”

“Cho nên, cậu đã biết Hứa Minh Lương không phải là hung thủ từ rất lâu rồi?”

“Đúng. Năm 1991, anh ta đã bị xử bắn, chắc chắn không phải là anh ta giết mẹ tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ cup mắt xuống, “Vụ án của mẹ tớ cho đến giờ vẫn chưa phá được. Cho nên, cho đến buổi tối hôm qua, tớ luôn tin rằng, kẻ giết hại mẹ tớ và vợ lão Kỷ là cùng một người - bây giờ cậu đã biết tại sao tớ lại giúp lão Kỷ điều tra vụ án rồi chứ?”

Ngụy Quýnh gật đầu, tiếp đó cậu liền nhận ra trong lời nói của Nhạc Tiêu Tuệ còn có ẩn ý.

“Cho đến buổi tối hôm qua - nghĩa là gì?”

“Loại nước hoa đó. Tớ luôn cảm thấy, một trong những động cơ kích thích hung thủ chính là 'Phu nhân Hồ Điệp'.” Nhạc Tiêu Tuệ thở dài một tiếng, nhìn về một tòa nhà ở phía xa. Ngụy Quýnh nhìn theo ánh mắt cô, nhận ra đó chính là tòa nhà nơi Nhạc Tiêu Tuệ ở, ô cửa sổ nhà cô tối đen hun hút.

“Nhưng, tối hôm qua tớ đã hỏi bố tớ. Bởi vì ông ấy dị ứng với nước hoa, cho nên, mẹ tớ không bao giờ xúc nước hoa, vào mùa hè, đến cả nước cất hoa cũng không dùng.”

“Sự thực chứng minh là suy đoán của cậu đúng mà.” Ngụy Quýnh cau mày lại, “Ít nhất cũng có ba người bị hại đều đã sử dụng ‘Phu nhân Hồ Điệp’ - Không thể ngẫu nhiên trùng hợp đến mức đó chứ?”

“Ừ. Tớ tuyệt đối tin là, hung thủ giết hại vợ lão Kỷ và ba người phụ nữ còn lại chính là Lâm Quốc Đống.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn Ngụy Quýnh, “Nhưng, điều này cũng cho thấy một khả năng khác nữa.”

Đúng vậy, nước hoa “Phu nhân Hồ Điệp” liên tục xuất hiện trong vụ án, chắc chắn không phải là ngẫu nhiên. Nếu đúng là hung thủ đã cưỡng dâm, giết người dưới sự kích thích của nước hoa, thì Lâm Quốc Đống rất có khả năng chính là hung thủ. Nhưng, với tiền đề này, kể cả là

sau tháng 11 năm 1992 Lâm Quốc Đống mới phát điên, đồng thời phải vào bệnh viện tâm thần điều trị, thì vẫn còn tồn tại một sự việc khác nữa:

Kẻ đã giết chết mẹ của Nhạc Tiêu Tuệ bằng thủ đoạn tương tự, là một kẻ khác.

“Cho nên, hôm nay tớ đã có lúc cảm thấy phán đoán của mình là sai, thậm chí cho rằng chúng ta đã chọn nhầm hướng, đã muốn bỏ cuộc rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ khẽ thở ra một hơi, “Cho đến khi manh mối về Lâm Quốc Đống lại xuất hiện “Phu nhân Hồ Điệp”, niềm hi vọng trong tớ mới được nhen nhóm lại. Mặc dù...”

“Mặc dù Lâm Quốc Đống có khả năng không phải là hung thủ giết chết mẹ cậu.” Ngụy Quýnh thay cô nói tiếp, “Đúng không?”

“Đúng.” Nhạc Tiêu Tuệ cúi đầu, mỉm cười, “Lâm Quốc Đống rất cuộc có phải là kẻ thù giết mẹ tớ hay không, còn phải xem tình hình điều tra ở bệnh viện tâm thần, dù sao ông ta cũng phát điên sau khi mẹ tớ bị giết hại. Nhưng, tớ cảm thấy khả năng này không lớn.”

Cô quay người lại, vỗ vào tay Ngụy Quýnh, “Có điều, cho dù thế nào đi nữa, tớ cũng sẽ tiếp tục điều tra đến cùng.”

“Vì sao?”

“Vì Đỗ Thành.” Nụ cười trên gương mặt Nhạc Tiêu Tuệ dần tắt, “Cậu cũng biết đấy, chú ấy đã từ bỏ không điều trị nữa, chỉ dựa vào thuốc giảm đau để cố gắng chống chọi.”

Ngụy Quýnh nhớ ra lọ thuốc nhỏ màu xanh, khẽ gật đầu.

“Một người sắp chết, quãng đời còn lại vô cùng ngắn ngủi, nhưng vẫn kiên trì điều tra rõ sự thật.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn thẳng về phía trước, “Tớ không biết chú ấy vì điều gì. Nhưng, chú ấy khiến tớ cảm thấy, luôn có những việc, mặc dù không liên quan đến chúng ta, vẫn đáng để làm - cậu thấy thế nào?”

Nguy Quỳnh không nói gì, chỉ yên lặng ngồi bên cô, nhìn về một dãy những tòa nhà ở phía trước. Lúc này, bóng hoàng hôn đã bao trùm khắp đất trời, những ngọn đèn bật sáng trên các tòa nhà mỗi lúc một nhiều hơn. Trước mặt hai người trẻ tuổi, một khung cảnh huy hoàng, hỗn độn mà thú vị đang từ từ mở ra. Những âm thanh huyền ảo, những tiếng thăm hỏi không ngớt bên tai. Mùi khói ngào ngạt và mùi thơm của thức ăn cũng chậm chậm thoảng tới trong bầu không khí giá lạnh.

Họ mới có hai mươi mấy tuổi, còn chưa nếm trải những nỗi vất vả, gian nan của cuộc sống. Nhưng họ biết rất rõ, đó là thế giới tràn đầy sức sống.

Một thế giới vẫn đáng để vì nó mà dũng cảm chiến đấu.

Chương 24: TÂM NGUYỆN CUỐI CÙNG

Đỗ Thành băng qua một bãi đất trống ẩm ướt, đi về tòa nhà của khoa lưu trú, dưới sự chỉ dẫn của một cô y tá vóc người to khỏe.

Mùa xuân đã đến, đất dưới chân không còn rã nữa, giẫm lên có cảm giác lún sâu xuống. Có thể tưởng tượng, cỏ xanh mới mọc đang ngoan cường chồi lên ở dưới đất. Trên bãi đất có một vài bệnh nhân đang đi dạo, họ mặc một lớp quần áo bông bên trong quần áo bệnh nhân, người nào người nấy trông đều phồng phềnh nặng nề. Đỗ Thành mãi nhìn một bệnh nhân đang quay mặt vào tường lẩm bẩm một mình, suýt nữa thì đâm phải một người đàn ông trung niên đang cầm một cành cây khô vẽ nguệch ngoạc trên mặt đất.

“Làm cái gì thế?” Người đàn ông trung niên tỏ ra vô cùng bức bối, “Đừng có làm hỏng sa bàn tác chiến của tôi!”

“Ồ.” Đỗ Thành cẩn thận đi vòng qua ông ta, “Thủ tướng, ngài tiếp tục đi.”

Bước vào trong tòa nhà của khu lưu trú, Đỗ Thành và cô y tá đi thang máy lên tầng trên cùng. Lúc đi xuyên qua một lối hành lang, Đỗ Thành mới thực sự cảm thấy là mình đang ở trong một bệnh viện tâm thần. Bên tay trái là các phòng bệnh, ông cố gắng không nhìn những gương mặt thình lình xuất hiện ở những cánh cửa, nghĩ bụng những gương mặt méo mó, bất thường đó sẽ không làm cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Tận cùng của hành lang là phòng họp. Đồ đạc bài trí trong phòng rất đơn giản, ngoài một chiếc bàn dài và mấy cái ghế ra, không còn thứ gì khác. Cô y tá bảo ông ngồi xuống cạnh bàn, lại rót cho ông một cốc nước nóng rồi đóng cửa đi ra.

Đỗ Thành ngồi một mình trong gian phòng họp, lúc đầu, cảm thấy xung quanh vô cùng yên ắng. Ngồi một lúc nữa, ông nhận ra thực ra có những âm thanh thấp thoáng vọng đến bên tai. Dường như có người đang kêu gào, giãy giụa, cầu xé ở một nơi rất xa, mấy người đàn ông khác đang dọa nạt, xen trong đó có cả tiếng kêu thất thanh của phụ nữ. Dần dần, mớ âm thanh hỗn loạn đó lắng xuống, cuối cùng hoàn toàn trở nên yên lặng.

Không hiểu sao Đỗ Thành bất giác nghĩ đến nhà tù và viện dưỡng lão nơi lão Kỷ đang sống.

Mấy phút sau, một người đàn ông mặc áo blouse trắng bước vào phòng họp. Ông ta vừa đi vừa bỏ ống tay áo đang xắn xuống, liên tục thở hổn hển, trên trán lấp lánh mồ hôi.

“Cảnh sát Đỗ phải không?” Ông ta đi đến bên cạnh bàn, chìa một tay về phía Đỗ Thành, “Tôi họ Tào, là bác sĩ điều trị chính ở đây.”

Đỗ Thành đứng lên, đưa tay qua bàn bắt tay ông ta.

“Xin lỗi vì để ông chờ lâu, có một bệnh nhân phát bệnh.” Bác sĩ Tào lau mồ hôi, ngồi đối diện với Đỗ Thành, đưa mắt nhìn cốc nước nóng.

Đỗ Thành lập tức đẩy cốc nước qua, “Ông uống đi, tôi chưa uống đâu.”

Bác sĩ Tào cũng không khách khí, cầm cốc nước lên uống một hơi hết sạch.

“Ông tìm tôi có việc gì?”

“Về một bệnh nhân.” Đỗ Thành lấy cuốn sổ ghi chép ra, “Ông ta tên là Lâm Quốc Đống, nghe nói ông là bác sĩ điều trị chính của ông ta.”

“Lâm Quốc Đống?” Bác sĩ Tào đang đưa tay lên định lau miệng, liền dừng lại, “Ông ta đã ra viện rồi.”

“Tôi biết - vừa nãy tôi đã thấy chứng nhận ra viện của ông ta rồi.”
Đỗ Thành gật đầu, “Là việc gần đây à?”

“Ừ, trước tết.”

“Cũng có nghĩa là, ông ta đã sống ở bệnh viện tâm thần...”, Đỗ Thành nhắm tịt trong đầu, “Hai mươi hai năm?”

“Đúng. Tính ra, tôi là bác sĩ điều trị thứ hai của ông ta.” Bác sĩ Tào cười nhún nhó, “Trước đây là bác sĩ Chu Huệ Kim.”

“Bệnh của ông ta có phải rất nghiêm trọng không, cần điều trị một thời gian dài như vậy?”

“Căn cứ vào bệnh án của ông ta, thì là hội chứng rối loạn tâm thần.” Bác sĩ Tào dường như có điều gì đó muốn nói nhưng lại thôi, “Bệnh tâm thần không giống với các loại bệnh khác, không có quá nhiều các chỉ tiêu và tham số của những thiết bị máy móc đáng tin cậy, hơn nữa bệnh tình thường lặp đi lặp lại, tỉ lệ tái phát cũng cao.”

“Như vậy, nếu đã cho ông ta ra viện, có nghĩa là ông ta đã khỏi hoàn toàn.”

“Chà, nói thế nào nhỉ?” Bác sĩ Tào bĩu môi, “Ông là người trong tổ chức chính quyền, chắc ông cũng biết, ở đất nước chúng ta, có những việc không thể quá nghiêm túc rạch ròi.”

“Ồ?” Đỗ Thành nhướn mày lên, “Ý ông là?”

“Về tình trạng của Lâm Quốc Đống, rất khó đánh giá, không thể khẳng định hoàn toàn là đã khỏi hẳn, cũng không thể hoàn toàn phủ định.” Bác sĩ Tào chăm chú nhìn xuống mặt bàn, giọng nhẹ bồng, “Chi phí điều trị của ông ta từ trước tới giờ đều là gia đình tự trả. Sau này, mẹ ông ta mất, cho nên chỉ có thể duy trì những khoản điều trị cơ bản nhất. Trong thành phố chỉ có một bệnh viện An Khang, tình hình giường bệnh rất căng. Cho nên, đầu năm nay, bệnh viện đã tập trung loại bớt một loạt bệnh nhân, tất cả những bệnh nhân không gây nguy ngại lớn, đều cho

làm thủ tục ra viện - ông cũng biết đấy, bệnh viện cũng phải tạo ra nguồn thu mà.”

Đỗ Thành thầm “ồ” lên một tiếng. Đúng như lời bác sĩ Tào nói, hiện tại trên phạm vi toàn quốc, cũng chỉ có vồn vện hai mươi mấy bệnh viện như An Khang. Đối với chính quyền địa phương, thu nhận và điều trị người mắc bệnh tâm thần là một việc vô cùng đau đầu. Đặc biệt là những gia đình không có khả năng chi trả tiền điều trị, chỉ có thể rút từ ngân sách tài chính của chính phủ. Đối với những bệnh nhân cần điều trị trường kỳ, nếu chính phủ không rút ngân sách kịp thời, thì chuyện bệnh viện cho bệnh nhân “bị ra viện” không có gì là lạ.

“Tình trạng của Lâm Quốc Đống lúc ở trong bệnh viện thế nào?”

“Cũng tạm tạm.” Bác sĩ Tào ngẫm nghĩ giây lát, “Ông ta là bệnh nhân tương đối nghe lời, có mấy lần có tâm trạng và hành vi bất thường, sau khi bị quản thúc, đã đỡ hơn rất nhiều.”

“Quản thúc?”

“Đại loại như dùi cui điện, áo bó gì đó...” bác sĩ Tào vẫn tắt trả lời, “Không có cách nào khác, sợ ông ta gây hại cho người khác mà.”

Đỗ Thành chăm chú nhìn ông ta mấy giây, rồi chậm rãi nói: “Bác sĩ Tào, đứng từ góc độ chuyên môn của ông, ông ta, rốt cuộc có bị bệnh hay không?”

Bác sĩ Tào nhìn lại Đỗ Thành, nét mặt không thay đổi nhiều lắm, dường như câu hỏi này không hề khiến ông ta cảm thấy bất ngờ.

“Cảnh sát Đỗ, xin ông trả lời một câu hỏi của tôi trước đã.” Bác sĩ Tào dừng lại một lát, “Ông có phải là người của bộ phận thanh tra công an không?”

“Không phải.” Đỗ Thành ngó ra, “Cuộc nói chuyện giữa tôi và ông hoàn toàn mang tính cá nhân. Không phải là điều tra để lấy chứng cứ, nếu không tôi sẽ không đến một mình - ông thậm chí có thể bỏ qua việc tôi là cảnh sát.”

“Tôi hiểu rồi.” Bác sĩ Tào thoải mái hơn một chút, nhưng vẫn rất cẩn thận khi lựa chọn câu từ, “Thế thì, câu trả lời của tôi đối với ông, cũng chỉ là đại diện cho ý kiến cá nhân, chứ không được coi là kết luận của bệnh viện đối với Lâm Quốc Đống - tôi nói rõ rồi chứ?”

“Rõ rồi, ông nói đi.”

“Mấy năm trước, sau khi bác sĩ Chu về hưu, tôi mới tiếp nhận việc điều trị cho Lâm Quốc Đống.” Tốc độ nói của bác sĩ Tào rất chậm, dường như đang cân nhắc câu từ, “Tôi đã xem bệnh án của ông ta, hội chứng rối loạn tâm thần. Đây là một khái niệm rất rộng, có thể sử dụng từ này để chỉ rất nhiều loại bệnh tâm thần.”

Ông nhìn Đỗ Thành đầy ẩn ý, rồi lại tiếp tục nói, “Nếu đã là hội chứng rối loạn tâm thần, thì chắc chắn là đã phải chịu một cú sốc hoặc bị kích thích về mặt tinh thần ở mức độ khá nghiêm trọng. Nhưng, tôi không thấy bất cứ miêu tả nào trong hồ sơ điều trị của ông ta. Hơn nữa, theo như quan sát của tôi đối với ông ta, biểu hiện của Lâm Quốc Đống rất khác so với những bệnh nhân tâm thần khác.”

“Không phải ông đã nói là ông ta có tâm trạng và hành vi bất thường sao?”

“Ha ha.” Bác sĩ Tào cười, “Nếu là ông, bị nhốt ở đây mười mấy năm, ngày nào cũng tiếp xúc với bệnh nhân tâm thần từ sáng đến tối, ông có bình thường được không?”

“Ý của ông là?”

“Tôi không có ý gì cả.” Bác sĩ Tào lập tức trả lời, “Ông tự phán đoán.”

Đỗ Thành mỉm cười, ông bỗng nhiên lại nhớ đến một việc.

“Ông vừa hỏi tôi có phải là người của bộ phận thanh tra không.” Đỗ Thành để ý quan sát sắc mặt của bác sĩ Tào, “Có liên quan đến sự việc này không?”

Bác sĩ Tào lưỡng lự một lát, “Đây cũng là phỏng đoán của tôi thôi. Trước tiên, tôi muốn nói rõ rằng, tôi không hề phủ định việc Lâm Quốc Đống là bệnh nhân tâm thần. Nhưng, ông ta đã nhập viện điều trị hai mươi hai năm, có phải vì ông ta đã từng phạm một tội gì đó, đây được coi là một biện pháp trừng phạt thay thế?”

“Ồ?”

“Tôi lấy một ví dụ cho nhé.” Bác sĩ Tào ghé sát lại, nói nhỏ, “Cái từ “cho mắc bệnh tâm thần”, chắc ông đã từng nghe nói rồi chứ?”

Tất nhiên là Đỗ Thành đã từng nghe nói. Nó được dùng để chỉ việc một số người bình thường (ví dụ như những người có ý kiến phản ánh, tố giác... đối với chính quyền) bị đưa vào bệnh viện tâm thần để điều trị cách ly, từ đó bị tước đoạt quyền tự do cá nhân một cách biến tướng. Bệnh viện thường chỉ có trách nhiệm đối với người đưa đối tượng đó đến điều trị hoặc người nộp viện phí, còn không sử dụng bất cứ biện pháp điều trị nào đối với người được gọi là “bệnh nhân”. Có điều, cùng với sự kiện toàn của các quy định pháp luật, những năm gần đây, tình trạng “cho mắc bệnh tâm thần” đã rất ít gặp. Bác sĩ Tào rất rõ đây là hành vi vi phạm pháp luật, cho nên trả lời rất cẩn trọng. Có điều, ông hỏi Đỗ Thành có phải là người của bộ phận thanh tra công an không, khiến Đỗ Thành nảy ra một nghi ngờ.

“Ai đưa ông ta đến?”

“Cơ quan công an.” Bác sĩ Tào ngồi thẳng người lên, “Cưỡng bức điều trị.”

“Công an thành phố? Hay chi cục nào?” Đỗ Thành lập tức truy hỏi.

“Một chi cục nào đó thì phải. Cụ thể thì tôi cũng không nhớ nữa.” Bác sĩ Tào nhún vai, “Có thể kiểm tra sau. Có điều, đơn vị đưa đến điều trị cũng khá có trách nhiệm, có một cảnh sát thàng nào cũng đến kiểm tra tình hình của Lâm Quốc Đống. Hơn hai mươi năm rồi, chưa từng nghỉ lần nào.”

“Anh ta tên là gì?”

“Họ Lạc, tên là Lạc Thiếu Hoa.” Bác sĩ Tào mỉm cười, “Họ này rất ít gặp, cho nên dễ nhớ.”

Đỗ Thành lập tức trợn tròn mắt. Tiếp đó, ông liền suy nghĩ rất nhanh, dường như có một sợi dây vô hình, nối liền những mảnh vỡ rời rạc đó lại với nhau, cuối cùng hình thành một bức tranh ghép hoàn chỉnh.

Nhưng, ông còn chưa kịp nhìn rõ toàn cảnh bức tranh ghép đó, điện thoại di động trong túi áo đã đổ chuông.

Đỗ Thành lấy điện thoại di động ra xem, là Cao Lượng.

“A lô?”

“Anh Đỗ, em Lượng đây.” Giọng Cao Lượng rất khẽ, còn có tiếng vang, dường như đang trốn vào lối thoát cứu hỏa, “Mã Kiện nhờ bộ phận bạn em điều tra thông tin của một người, tên là...”

“Lâm Quốc Đống.” Đỗ Thành buột miệng, “Đúng không?”

“Chết tiệt, sao anh biết?” Cao Lượng tỏ ra vô cùng kinh ngạc, “Mã Kiện định đến Cục để lấy tư liệu, đang trên đường rồi.”

Mã Kiện ngồi một mình trong phòng hội nghị của chi cục Thiết Đông, uống trà nóng đựng trong cốc giấy. Gian phòng họp hình chữ nhật, một dãy tủ trưng bày kê sát bức tường phía bắc. Các loại cúp phần thưởng, bằng khen, chứng nhận khen thưởng giành được những năm trước đều trưng bày ở đó. Cho dù là cách mấy mét, Mã Kiện vẫn biết cái thứ tư ở hàng thứ hai từ bên trái sang là một tấm bằng khen tập thể hạng hai.

Đó là phần thưởng tập thể mà Công an tỉnh trao cho ban chuyên án sau khi phá được vụ án cưỡng dâm giết người phân tách thi thể hàng loạt “9.11”. Trước đây, khi họp ở gian phòng hội nghị này, Mã Kiện thường hay nhìn tấm bằng khen này nhiều lần. Nhưng, hôm nay khi nó một lần nữa xuất hiện trước mắt ông, ông lại thấy vô cùng gai mắt.

Mã Kiện quay đầu đi, tâm trạng bắt đầu dần chùng xuống.

Cánh cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, Cao Lượng bước rất nhanh vào.

“Cục trưởng Mã, anh đợi thêm một lúc nữa.” Cao Lượng kéo một chiếc ghế, ngồi xuống bên cạnh Mã Kiện, “Tài liệu đều đã được in ra rồi, em bảo mọi người đóng lại, mang đến cho anh luôn bây giờ đây.”

“Không cần phiền phức thế đâu.” Mã Kiện xua tay, “Cảm ơn cậu nhé, Cao.”

“Anh đừng khách khí thế. Anh là lãnh đạo cũ mà, đáng lẽ chúng em phải mang đến tận nhà cho anh mới phải.” Cao Lượng nhìn đồng hồ đeo tay, “Cục trưởng Đoàn đang họp, anh ấy biết là anh đến, một lát nữa sẽ qua ạ.”

“Đừng làm phiền cậu Đoàn. Công việc của mọi người đều rất bận, tôi biết.” Mã Kiện bỗng có vẻ rất sốt ruột, “Hay là thế này, Cao, cậu đi giục xem thế nào, tôi lấy tài liệu xong còn có việc bận.”

“Vâng, thế anh cứ ngồi chờ một chút nhé.” Cao Lượng đứng dậy rời khỏi chỗ, quay ra lối hành lang. Anh lấy điện thoại di động ra xem, rồi lại ghé sát cửa sổ, nghiêng ngó nhìn xuống phía bãi đỗ xe ở phía dưới tòa nhà. Đúng lúc đó, một chiếc Paladin SUV kiểu cũ đi vào sân của chi cục. Nét mặt Cao Lượng dần ra, lăm lăm một mình trong miệng: “Ông già này, cuối cùng cũng đến rồi.”

Anh lật áo khoác lên, rút ra một chiếc túi đựng tài liệu trong suốt ở thắt lưng, đứng ở cửa phòng hội nghị thêm một lúc, rồi đẩy cửa bước vào.

Mã Kiện thấy anh bước vào, đầu tiên ánh mắt hướng vào chiếc túi đựng tài liệu. Nhưng Cao Lượng không đưa ngay cho ông, mà mở chiếc túi đựng tài liệu, lấy tài liệu trong túi bày ra mặt bàn.

“Để cục trưởng Mã phải chờ lâu.” Anh chỉ vào những tờ giấy, “Đây là xác nhận hộ khẩu của Lâm Quốc Đống, đây là giấy ra viện...”

Mã Kiện kiên nhẫn nghe một lúc, miệng ừ à qua quýt cho xong. Mãi mới đợi đến lúc Cao Lượng nói xong, Mã Kiện vội thu hết số tài liệu lại, nhét vào trong chiếc túi đựng.

“Cảm ơn cậu nhé, cậu nói với cậu Đoàn một tiếng, tôi đi trước đây.” Mã Kiện kẹp chiếc túi đựng tài liệu dưới nách, ngẫm nghĩ một lúc, rồi lại dặn: “Việc này đừng cho người khác biết, dù sao cũng là việc riêng, được không?”

Cao Lượng liền miệng đáp lời, đuôi mắt liên tục liếc ra phía cửa phòng hội nghị.

Mã Kiện vỗ vai anh rồi đứng dậy đi ra cửa. Vừa kéo cửa ra thì đâm sầm vào một người đang vội vã bước vào.

Người đến thở hổn hển, dường như đã chạy suốt dọc đường để đến đây. Mã Kiện nhìn gương mặt trắng bệch, phù nề, đầy mồ hôi, chột sững người.

“Thành?”

Đỗ Thành đưa tay áo lên lau mặt, một nụ cười thoáng hiện trên gương mặt đã mệt bơ phờ.

“Cục trưởng Mã, lâu lắm rồi không gặp.”

“Đúng thế. Hôm nay đi ngang qua cục, tiện vào xem thế nào.” Mã Kiện nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường, “Nghe nói cậu bị bệnh, có nghiêm trọng không?”

“Ung thư gan, giai đoạn cuối.” Đỗ Thành chỉ trả lời ngắn gọn, không nhìn nét mặt bỗng chốc kinh ngạc của Mã Kiện, “Chẳng mấy khi mới đến, ngồi xuống nói chuyện một lát.”

Ông kéo một chiếc ghế, tự mình ngồi xuống, lấy bao thuốc lá ra để lên mặt bàn.

Mã Kiện không động dậy, mà cau mày nhìn ông, hỏi khế: “Phát hiện ra từ khi nào? Đã làm phẫu thuật chưa?”

Khoảnh khắc đó, Đỗ Thành nhìn thấy trong ánh mắt ông một sự quan tâm tận đáy lòng. Ánh mắt đó, hai mươi ba năm trước đã từng có. Những ngày tháng thù địch sâu sắc ấy, dường như đã dễ dàng được bỏ qua bởi một tin dữ.

Các anh có thể đồng cảm với việc tôi sắp chết, nhưng tôi không thể bỏ qua sự che đậy động trời năm đó.

Đỗ Thành sụp mắt xuống, chỉ vào chiếc ghế trước mặt, “Anh ngồi đi, cục trưởng Mã.”

“Thôi, tôi vẫn còn có việc.” Mã Kiện gượng cười, “Thành, cậu phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Có gì tôi giúp được, cậu cứ nói với tôi.”

Tại sao lời hỏi thăm ấy không thể đến từ những người anh em bên nhau suốt chặng đường, tại sao trong những tháng năm tươi đẹp nhất cuộc đời, chúng ta lại phải coi nhau như kẻ thù?

Đỗ Thành nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra luôn.

“Cứ nói chuyện một lúc đi - cục trưởng Mã, chúng ta nói chuyện một lát.”

Mã Kiện im lặng mấy giây, khi lên tiếng, giọng đã rần băng, “Nói cái gì?”

Giọng nói đó không hiểu tại sao lại khiến tâm trạng Đỗ Thành trở nên nhẹ nhõm. Ông chỉ vào chiếc túi tài liệu kẹp dưới nách Mã Kiện, “Nói về hản.”

“Ồ?”

“Hôm nay không phải là anh đi ngang qua.” Đỗ Thành rút ra một điều thuốc châm lửa, “Anh đến để tìm tài liệu về một người tên là Lâm Quốc Đống.”

Mã Kiện lập tức quay ra nhìn Cao Lượng. Vẻ mặt Cao Lượng lúng túng, nói một câu “Các anh cứ nói chuyện nhé” rồi kéo cửa chuồn luôn.

Phòng hội nghị chỉ còn lại Đỗ Thành và Mã Kiện. Mã Kiện im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Việc riêng. Cái tay Lâm Quốc Đống này nợ một người họ hàng của tôi một trăm mấy chục nghìn tệ, bây giờ không tìm thấy hân đầu...”

“Mã Kiện!” Đỗ Thành ngắt lời ông ta, “Bây giờ chỉ có hai chúng ta. Anh nói thật cho em biết, Lạc Thiếu Hoa đã nói gì với anh?”

Nghe đến tên của Lạc Thiếu Hoa, Mã Kiện khẽ rung mình. Tiếp đó, các bộ phận trên mặt ông rúm ró lại.

“Mẹ kiếp, cậu theo dõi tôi?!”

“Em có theo dõi, nhưng em không theo dõi anh, mà là Lạc Thiếu Hoa.” Đỗ Thành đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Mã Kiện, “Anh ấy biết sự thật đúng không? Anh ấy biết Lâm Quốc Đống chính là hung thủ, đúng không!”

“Mẹ kiếp, cậu là chó à?” Mã Kiện gầm lên, “Bao nhiêu năm rồi mà còn cắn chặt lấy tôi không buông tha!”

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, Đoàn Hồng Khánh bước vào, nhìn thấy hai người đang hăm hăm đối diện với nhau, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

“Cục trưởng Mã... anh Đỗ,” ông nhìn Mã Kiện, rồi lại nhìn Đỗ Thành, “Các anh đang...”

“Các anh làm thế nào mà điều tra ra được? Hồi năm 1992, các anh đã biết là Hứa Minh Lương bị oan, đúng không?” Đỗ Thành không buồn nhìn Đoàn Hồng Khánh, ông bước từng bước ép sát Mã Kiện, “Ai quyết định đưa Lâm Quốc Đống vào bệnh viện tâm thần, là anh hay là Lạc Thiếu Hoa?”

“Tôi không biết gì hết!” Mã Kiện nghiêng răng, quai hàm gõ lên. Ông trợn mắt nhìn Đoàn Hồng Khánh, rồi quay người định đi, “Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của cậu!”

Đỗ Thành lôi phắt tay áo Mã Kiện lại, “Tại sao lúc đó các anh không nói ra? Sợ phải chịu trách nhiệm? Hay là sợ anh, mẹ kiếp, không lên được chức cục phó?”

Đoàn Hồng Khánh bước tới kéo Đỗ Thành lại, “Anh Đỗ, anh bình tĩnh một chút...”

Đỗ Thành hất tay Đoàn Hồng Khánh ra, Đoàn Hồng Khánh loạng choạng, phải bám vào bàn mới tạm đứng vững được.

“Lâm Quốc Đống đã làm gì Lạc Doanh?” Đỗ Thành túm chặt lấy Mã Kiện, mũi gần như chạm vào mặt ông ta, “Lạc Thiếu Hoa đang giám sát Lâm Quốc Đống, đúng không?”

“Chuyện này liên quan gì đến cậu!” Mã Kiện lật tay túm lấy cổ áo Đỗ Thành, “Con mẹ nó, cậu đừng có lôi Thiếu Hoa vào!”

“Mẹ kiếp, các anh là cảnh sát!” Đỗ Thành đã nghiêng răng trợn mắt, giọng khàn đặc, “Con mẹ các anh, như thế là cố ý vi phạm pháp luật làm án sai! Anh đi mà xem mẹ của Hứa Minh Lương bây giờ như thế nào!”

“Đủ rồi!” Đoàn Hồng Khánh bỗng gầm lên một tiếng, bước tới kéo mạnh Đỗ Thành và Mã Kiện ra. Hai người bị Đoàn Hồng Khánh chặn ở giữa, thở hổn hển, gườm gườm nhìn đối phương.

Không biết từ lúc nào, cửa phòng hội nghị đã đầy chật cảnh sát, mọi người nhìn thấy Đỗ Thành vốn đang nghỉ dưỡng bệnh và phó cục trưởng cũ Mã Kiện trong trạng thái giờ gườm rút súng chực lao vào nhau, người kinh ngạc, kẻ xì xầm bàn tán.

“Xem cái gì mà xem!” Đoàn Hồng Khánh giơ chân đạp đổ một chiếc ghế, “Về làm việc hết cả đi!”

Phó cục trưởng điên lên hạ lệnh, số cảnh sát vây xung quanh xem liền vội rời đi. Cuối cùng, ở cửa chỉ còn lại Trương Chấn Lương, anh lặng lẽ quan sát ba người trong phòng hội nghị.

Đoàn Hồng Khánh chống hai tay vào thắt lưng, đứng yên tại chỗ thở dốc một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Đỗ Thành.

“Anh Đỗ, anh định làm gì?” Giọng Đoàn Hồng Khánh vô cùng phần nộ, xen chút bất lực, “Anh có nhớ tôi đã nói gì với anh không?”

“Cục trưởng Đoàn, tôi không cần bất cứ thứ gì.” Đỗ Thành thôi không nhìn Mã Kiện nữa, quay sang Đoàn Hồng Khánh, “Tôi chỉ muốn biết sự thật.”

“Sự thật có quan trọng đến như thế không?” Đoàn Hồng Khánh dường như đang phải đối mặt với một người mắc bệnh hoang tưởng không thể nào chấp nhận được, “Việc đó đã trôi qua hơn hai mươi năm rồi, còn ai nhớ nữa? Anh vẫn khổ sở truy cứu, có ý nghĩa không?”

“Có ý nghĩa.” Môi Đỗ Thành run lên, “Tôi nhớ.”

“Mẹ kiếp, anh sắp chết đến nơi rồi!” Đoàn Hồng Khánh không thể kìm nén được hơn nữa, “Anh còn mấy tháng nữa? Mấy ngày nữa? Mấy tiếng nữa? Tại sao anh còn phải ép buộc mình?”

“Tôi đã từng nói với anh,” Đỗ Thành nhìn Đoàn Hồng Khánh, rồi lại nhìn Mã Kiện, nói từng chữ một: “Mỗi một tháng, mỗi một ngày, mỗi giờ, mỗi phút còn lại của tôi, là để điều tra ra sự thật.”

“Chết tiệt!” Đoàn Hồng Khánh chửi to một tiếng, hất văng chiếc cốc giấy trên bàn.

Ông khom lưng, hai tay chống vào mặt bàn, đầu gục xuống trước ngực, toàn thân run lên bần bật.

Một lúc lâu sau, ông ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn Đỗ Thành, “Được, anh Đỗ, anh không quan tâm đến mình, được.”

Đoàn Hồng Khánh túm lấy cổ áo Đỗ Thành, lôi ông đến trước chiếc tủ trưng bày.

“Anh nhìn những cái này. Đây là cái gì?” Đoàn Hồng Khánh chỉ vào những chiếc cúp khen thưởng và những tấm bằng khen, “Đó là

những thứ mà anh em đã giành được bằng xương máu, bằng sinh mạng!”

Bỗng nhiên, ông cầm một chiếc cúp lên, ném mạnh xuống đất, chiếc cúp vàng lấp lánh liền nứt toác.

“Bây giờ không cần nữa, phải không?” Đoàn Hồng Khánh gầm lên với Đỗ Thành: “Tất cả mọi vinh dự, đều không cần nữa, đúng không?”

Tiếp đó, ông lại lôi ra một tấm bằng khen, giơ tay định xé. Trương Chấn Lương thấy thế, vội xông đến ngăn ông lại, giật lấy tấm bằng khen đã bị xé rách một góc.

Cơ thịnh nộ của Đoàn Hồng Khánh vẫn còn chưa nguôi ngoai, ông đẩy mạnh Trương Chấn Lương ra, giơ một ngón tay lên chỉ vào Đỗ Thành, ngón tay run lên bần bật, nhưng không nói ra lời. Một lúc lâu sau, ông mới nghiến răng lên tiếng, giọng đã có hơi hướng van xin.

“Mọi người làm cảnh sát bấy nhiêu năm, xông pha súng đạn, lăn lộn trong máu bùn, khó khăn lắm mới hạ cánh bình yên...” Đoàn Hồng Khánh quay đầu nhìn Mã Kiện. Vị phó cục trưởng tiền nhiệm nét mặt ủ rũ, quay đầu đi.

“Anh Đỗ, coi như là tôi xin anh.” Đoàn Hồng Khánh lại quay về phía Đỗ Thành, “Việc này, có thể cứ thế mà cho qua đi được không?”

“Không thể!” Đỗ Thành bỗng ngẩng đầu lên, hai mắt trợn tròn, “Năm đó, vì điều tra vụ án này, cả nhà tôi đều chết! Cả nhà!”

Đoàn Hồng Khánh sững người, “Anh...”

“Hơn hai mươi năm nay, nó cứ ghen ở đây!” Đỗ Thành phanh áo ra, chỉ vào cổ họng mình, giọng nói dường như trào ra từ trong lồng ngực, “Tôi không thể nuốt đi được, cũng không khạc ra được! Tối nào, vợ tôi và con tôi cũng đều nhìn tôi. Họ nói với tôi, chồng ơi, bố ơi, phải bắt được hăn, nhất định phải bắt được hăn!”

Vị ngọt tanh mỗi lúc lại rõ hơn trào lên trong miệng, nhưng Đỗ Thành hoàn toàn không cảm thấy gì, ông vẫn gầm thét giống như một

con thú hoang.

“Tôi không phải vì trách nhiệm gì cả, tôi chỉ vì bản thân mình! Vì vợ tôi và con tôi!” Đỗ Thành tiến sát Đoàn Hồng Khánh, nhìn vào gương mặt rúm ró của mình hiện lên trong con ngươi mắt của ông ta, “Tôi không thể để cho họ chết một cách vô ích. Tôi muốn họ biết, họ đã không chết vô nghĩa, vụ án năm đó, tôi đã điều tra rõ.”

Đỗ Thành nhìn Mã Kiện đứng phía sau Đoàn Hồng Khánh, hai tay siết chặt nắm đấm, mắt dần dần nhòa đi.

“Tôi đã sắp chết rồi, các anh cứ để tôi điều tra tiếp có được không? Các anh cứ coi như đó là sự quan tâm cuối cùng, có được không, hả?!”

Sau một tiếng gầm thình nộ chấn động, những giọt máu phun tới tấp vào mặt Đoàn Hồng Khánh. Mồm miệng Đỗ Thành bỗng đầy máu tươi, Đoàn Hồng Khánh há mồm trợn mắt nhìn ông, không thốt ra được câu nào, kệ cho những giọt máu trên mặt mình từ từ nhỏ xuống.

“Sư phụ!” Trương Chấn Lương thất kinh, vội xông tới dìu Đỗ Thành.

Đỗ Thành cũng sững người. Ông đưa tay lau khước miệng, phát hiện thấy bàn tay đã đầy máu đỏ.

“Chết tiệt, làm sao thế không biết?” Đỗ Thành loạng choạng, lảo lảo một mình. Ông ngẩng đầu nhìn Đoàn Hồng Khánh mặt dính đầy máu, miệng cố nặn ra một nụ cười bất lực.

“Tôi xin lỗi, cục trưởng Đoàn.” Đỗ Thành giãy ra không cho Trương Chấn Lương dìu, định bước tới lau máu trên mặt Đoàn Hồng Khánh. Vừa bước một bước, ông liền ngã gục xuống.

Chương 25: BÓNG DÁNG HUNG THỦ

“Sau đó thì sao?” Trần Hiếu ngẩng đầu nhìn Lâm Quốc Đống, lông mày nhíu lại, mắt ánh lên sự quan tâm.

“Tôi sẽ sờ. Ngồi trên giường rất lâu, má bên trái vẫn rất bỏng.” Tay Lâm Quốc Đống vòng qua vai Trần Hiếu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, “Tôi không biết tại sao một phút trước còn đang kê vai sát má, mà trong chớp mắt đã nổi giận đùng đùng. Rõ ràng là cô ấy thích tôi, nếu không thì đã không đi xem phim, chèo thuyền cùng tôi. Nhưng, tại sao không thể để chúng tôi tiến thêm hơn một bước chứ?”

“Sau đó cô ấy có quay lại không?”

“Có, còn dẫn theo ba cán bộ bảo vệ.”

“Hả?” Trần Hiếu lấy tay che miệng, khẽ thốt ra một tiếng kinh ngạc, “Có cần phải tuyệt tình đến mức như vậy không?”

“Lúc đó cô ấy đúng là đã tuyệt tình như vậy.” Lâm Quốc Đống cười đau khổ, “Vu cáo tôi là có ý đồ cưỡng bức.”

Trần Hiếu giãy ra khỏi vòng tay Lâm Quốc Đống, mặt đầy kinh ngạc, “Chú bị bắt ạ?”

“Không.” Lâm Quốc Đống lại ôm cô vào lòng, “Tôi không dừng bị nhốt giam một đêm, rồi không hiểu sao lại được thả ra. Sau đó, liền bị đình chỉ giảng dạy, cắt thưởng, hủy tư cách được bình bầu là giáo viên ưu tú.”

Trần Hiếu nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay hằn, “Đáng thương quá.”

“Tôi thật sự không hiểu nổi, mãi vẫn không hiểu nổi.” Ánh mắt Lâm Quốc Đống hướng về đầu kia phòng khách, cánh cửa phòng vệ sinh đang khép hờ, “Tại sao cô ấy có thể làm hại tôi như vậy? Tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác, người nào người nấy đều xì xầm

bàn tán sau lưng tôi... Đối với tôi, như vậy chẳng khác nào bị dồn vào chỗ chết.”

“Rất đơn giản, cô ấy không yêu chú.”

“Không yêu tôi? Thế thì tại sao mỗi lần tôi mời, cô ấy đều không từ chối?”

“Để cho đỡ buồn thôi.” Trần Hiếu khẽ cười, “Bạn trai ở xa như thế, bình thường chẳng có ai ở bên. Đúng lúc đó lại có chú, một anh chàng trẻ trung đẹp trai, lại có tài theo đuổi. Nếu là cháu, cũng sẽ vui vẻ nhận lời hẹn hò - coi như là kiếm một người chơi với mình thôi mà.”

“Nhưng, cô ấy bằng lòng để tôi ôm và hôn...”

“Thế có là gì, phụ nữ mà, ôm một tí, mình cũng ầm mà. Có điều, nếu chú muốn có quan hệ thực, cô ấy chắc chắn sẽ trốn chạy.”

Lâm Quốc Đống im lặng một lúc, khẽ lắc đầu, “Phụ nữ thật đáng sợ.”

Trần Hiếu dụi đầu vào ngực Lâm Quốc Đống, “Cho nên bao nhiêu năm nay chú vẫn độc thân?”

“Ừ.” Tay Lâm Quốc Đống vuốt ve trên lưng cô, có thể cảm thấy rất rõ vị trí áo ngực, “Không buông bỏ được, cũng không dám yêu ai nữa.”

“Đồ ngốc.” Trần Hiếu nhắm mắt lại, thốt ra một tiếng thầm thì khe khẽ, “Không phải tất cả mọi phụ nữ đều như cô ấy.”

Cơ thể hai người dính chặt vào nhau, nhiệt độ cơ thể dần tăng lên, khiến mùi hương trên người cô gái sực lên. Hơi thở của Lâm Quốc Đống bắt đầu gấp gáp, đầu mũi cũng lăm lăm mồ hôi. Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Trần Hiếu. Tiếp đó, hắn liền lướt xuống dưới, tìm môi Trần Hiếu. Cô gái khẽ ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn đón lấy hắn. Rất nhanh chóng, bốn làn môi khẽ chạm vào nhau thăm dò, rồi cuốn chặt lấy nhau.

Đàn bà. Đàn bà mềm mại. Đàn bà ướt át. Đàn bà với mùi hương ngất ngây hồn người.

Lâm Quốc Đống rút tay ra khỏi eo cô gái, lần theo bụng lên phía trên, khi sắp chạm đến ngực, một bàn tay khác kiên quyết ngăn hãm lại.

Trần Hiếu kéo tay hãm ra, xoay người đứng dậy.

“Thầy Lâm, cháu phải về đây.” Cô vuốt lại mái tóc rối, kéo phẳng chiếc áo len trên người.

Lâm Quốc Đống ghé sát lại, định hôn cô một lần nữa. Có điều, lần này, cô gái quay đầu đi, đưa tay chặn giữa mình và Lâm Quốc Đống.

“Đừng thế.”

Lâm Quốc Đống đang trong tư thế cúi xuống chìa môi ra, lúng túng dừng lại giữa chừng. Giây lát sau, hãm từ từ đứng thẳng người dậy, sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

“Tại sao?”

“Cháu có bạn trai rồi, cháu không thể như thế được.”

“Nhưng vừa nãy cô nói...”

“Thầy Lâm, cháu rất thích chú, cũng bằng lòng làm bạn của chú. Mặc dù, so với bạn bè bình thường, chúng ta...” Trần Hiếu mỉm cười vẻ không tự nhiên, “thân mật hơn một chút. Có điều, cháu không muốn... Nói thế nào nhỉ? Chú biết đấy. Nói tóm lại, cháu rất xin lỗi.”

Dứt lời, Trần Hiếu cầm chiếc áo khoác trên ghế salon lên, đi ra cửa.

Lâm Quốc Đống đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn cô.

Trần Hiếu để ý thấy ánh mắt của hãm, trong lòng cảm giác không ổn, cô gượng cười, “Ngày mai chú sẽ đến công ty chứ?”

Lâm Quốc Đống không nói gì, sắc mặt trở nên u tối.

Trần Hiếu nhìn người đàn ông gầy gò dường như đột ngột bị mất nhiệt, không hiểu vì sao bỗng cảm thấy hoang mang. Cô cúi đầu, nói

“mai gập lại” rồi vội vã mở cửa phòng, ra về.

Lâm Quốc Đống vẫn giữ nguyên tư thế như cũ, chăm chăm nhìn vào gian phòng cạnh cửa không một bóng người. Một lúc lâu sau, hắn nhét hai tay vào túi quần, chậm rãi quay một vòng, nhìn khắp xung quanh gian phòng khách. Cuối cùng, hắn đưa mắt nhìn về phía phòng vệ sinh.

Cô và cô ta, cũng giống nhau.

Ngụy Quýnh nhìn biển số trên phòng bệnh, khẽ đẩy mở cửa phòng.

Đỗ Thành nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt vàng ệch. Một cảnh sát túc trực ở cạnh giường, chính là người cảnh sát còn lại mà cậu đã gặp ở nhà Kỷ Càn Khôn, thấy Ngụy Quýnh bước vào, anh ta lập tức nhìn cậu với ánh mắt nghi hoặc.

Ngụy Quýnh chỉ vào Đỗ Thành, miệng nói không thành tiếng: “Em đến thăm chú ấy.”

Người cảnh sát khẽ gật đầu, ra hiệu cho cậu tìm ghế ngồi xuống.

Ngụy Quýnh để lẫng hoa quả vào góc tường, kéo một chiếc ghế tới, ngồi cạnh giường.

“Chú ấy thế nào?”

Sắc mặt người cảnh sát rất khó coi, anh ta không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu.

Ngụy Quýnh nhìn Đỗ Thành trên giường bệnh. Cả người ông già co lại trong chăn, mấy hôm không gặp mà gương mặt ông đã gầy rộc đi, chỉ có phần bụng vẫn nhô cao. Dường như ông đang ngủ, nhưng hơi thở rất không đều. Thỉnh thoảng lại nhíu mày, nghiến răng.

Người cảnh sát quan sát Ngụy Quýnh, hỏi khẽ: “Cậu là ai?”

Ngụy Quýnh bỗng không biết nói thế nào, cậu cũng không biết nên tả thế nào về mối quan hệ giữa mình và Đỗ Thành, ngẫm nghĩ một lát,

đành nói: “Em là bạn chú ấy.”

Người cảnh sát không nói gì, mắt càn ánh lên sự nghi hoặc.

Lúc này, Đỗ Thành thở dài một tiếng. Ngay sau đó, ông liếm môi, nói nhỏ: “Chấn Lương, nước.”

Trương Chấn Lương vội cầm cốc nước trên chiếc tủ đầu giường lên, đưa chiếc ống hút cắm trong cốc sát đến bên miệng Đỗ Thành.

Đỗ Thành hút mấy hơi rồi từ từ mở mắt ra, lập tức nhìn ngay thấy Ngụy Quýnh ở cạnh giường.

“Sao cháu đến?”

“Nghe nói chú bị bệnh.” Ngụy Quýnh gượng cười, “lão Kỳ đi lại không tiện, nên bảo cháu đến thăm chú.”

“Dào, bảo ông ấy đừng có nghĩ ngợi.” Đỗ Thành ra hiệu cho Trương Chấn Lương quay giường lên, “Tôi không sao, sức khỏe của mình, mình biết rõ nhất - Các cháu chưa nói cho ông ấy về cái tay Lâm Quốc Đống chứ?”

“Chưa ạ. Chú điều tra được gì rồi?”

“Ừ. Tôi cảm thấy, chính là hắn.” Nói đến đây, Đỗ Thành bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó, quay đầu về phía Trương Chấn Lương, “Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời chưa. Anh bị hôn mê mấy hôm nay, họ đều đã lần lượt đến thăm anh.” Trương Chấn Lương lục tìm trong túi áo, lấy ra hai chiếc phong bì, “Tiền thăm hỏi - có phải trả lại không?”

“Không trả, cứ giữ đấy.” Đỗ Thành cười hì hì, “Việc nào ra việc ấy. Hai lão khốn kiếp này cũng nên đến thăm tôi.”

Trương Chấn Lương cũng cười, “Sư phụ, có đói không?”

“Đúng là cũng hơi đói.” Đỗ Thành chắc lưỡi, “Kiếm tí bánh chèo ăn đi.”

“Được ạ.” Trương Chấn Lương nhanh nhẹn đứng dậy, đi về phía cửa, “Anh đợi một tí, em về ngay đây.”

Thấy anh ta đã ra khỏi cửa, Đỗ Thành chỉ vào chiếc áo khoác trên chiếc giá quần áo, bảo Ngụy Quýnh: “Túi bên phải, thuốc lá.”

Ngụy Quýnh hơi do dự, “Cảnh sát Đỗ, chú đã bệnh...”

Đỗ Thành tỏ ra đã sốt ruột đến mức không thể chờ thêm được nữa, “Lắm chuyện. Nhanh lên!”

Ngụy Quýnh không còn cách nào khác, đành làm theo yêu cầu của ông. Nửa phút sau, Đỗ Thành đã ngậm điếu thuốc trên môi, hút một cách sung sướng. Ngụy Quýnh tìm được một chiếc cốc giấy, rót nửa cốc vơi, đặt trước mặt ông, để làm gạt tàn thuốc lá.

Đỗ Thành rít vài hơi đã hút hết hơn nửa điếu thuốc. Ông bóp đầu mẫu thuốc, nhìn Ngụy Quýnh, “Nói đi, cậu nhóc, tìm tôi có việc gì?”

“Dạ?”

“Cậu không chỉ đơn giản là đến thăm tôi, nếu không Nhạc Tiêu Tuệ cũng sẽ đến.” Đỗ Thành hất cằm ra phía cửa, “Cho nên tôi đã nghĩ cách bảo Trương Chấn Lương đi ra ngoài.”

Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt, thầm lẩm bẫm một câu: Cái ông cáo già này.

“Cảnh sát Đỗ, hồ sơ vụ án mà chú mang cho chúng cháu... không phải là toàn bộ đúng không?”

“Ồ?” Đỗ Thành nhướn mày lên, đang đưa tay lấy thuốc lá, liền dừng lại, “Sao lại hỏi thế?”

“Cuối tháng 10 năm 1992, cũng từng xảy ra một vụ án tương tự.” Ngụy Quýnh lấy can đảm, nhìn thẳng vào mắt Đỗ Thành, “Rất giống với

vụ án giết người hàng loạt trước đó.”

Đỗ Thành chăm chú nhìn Ngụy Quýnh mấy giây, cau mày, “Cậu làm thế nào mà biết được vụ án này?”

“Cháu xem được khi tra cứu tư liệu trên mạng.” Ngụy Quýnh quyết định nói dối.

“Tôi cảm thấy hung thủ của hai vụ án này không phải là cùng một người, nên không đưa tư liệu cho lão Kỷ - cậu thấy thế nào?” Đỗ Thành cup mắt xuống, lại rút một điều thuốc lá từ trong hộp thuốc.

“Cháu cũng cảm thấy không phải là cùng một người.” Ngụy Quýnh buột miệng, sau đó liền hối hận. Bởi vì Đỗ Thành lập tức đưa mắt nhìn cậu, còn nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Cậu nhóc,” Đỗ Thành thủng thẳng châm thuốc lá, “Cậu biết những gì?”

Ngụy Quýnh thầm mắng mình sơ ý, thấy đã không thể giấu được nữa, đành nói hết ra sự thật.

“Vụ án cuối tháng 10 năm 1992, người bị hại chính là mẹ của Nhạc Tiêu Tuệ.”

Đỗ Thành chột sững người, ngây ra nhìn Ngụy Quýnh. Một lúc lâu sau, ông mới vừa nhăn nhó cười vừa lắc đầu, mặt vẫn lộ vẻ không thể tin được.

“Không thể trùng hợp đến như vậy chứ?” Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát rồi lẩm bẩm một mình: “Thảo nào nó trăn trở về vụ án này đến như vậy.”

Ông lại nhìn Ngụy Quýnh, “Cần tôi làm gì?”

“Cháu muốn tìm hiểu về vụ án này.” Ngụy Quýnh dừng lại một lúc, “Nếu có thể, cháu muốn tìm ra hung thủ đã giết chết mẹ cô ấy.”

“Vì sao?” Đỗ Thành bỗng mỉm cười, “Vì tình yêu?”

“Không phải.” Ngụy Quýnh không cười, nét mặt nghiêm túc, “Nhạc Tiêu Tuệ đã hỏi bố cô ấy, bởi vì ông ấy dị ứng với nước hoa, cho nên mẹ cô ấy không bao giờ xúc nước hoa. Cũng có nghĩa là, Lâm Quốc Đống không phải là hung thủ giết hại mẹ cô ấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Nhạc Tiêu Tuệ biết rõ rằng việc giúp lão Kỷ hoàn toàn không thể trả được mối thâm thù của mình, nhưng cô ấy vẫn kiên trì điều tra tiếp. Bởi vì cô ấy cảm thấy, đáng làm như vậy.” Ngụy Quýnh dừng lại giây lát, nét mặt càng kiên nghị, “Như vậy, cũng phải có người làm gì cho cô ấy.”

Đỗ Thành thôi không cười nữa, ông lại nhìn Ngụy Quýnh rồi đưa tay chỉ về phía chiếc tủ quần áo, “Cái túi da màu đen, bên trong có một túi đựng hồ sơ.”

Ngụy Quýnh làm theo, nhanh chóng phát hiện thấy chiếc túi hồ sơ đó, rút ra, bên trong là một cuốn hồ sơ vụ án hình sự, ngoài bìa viết “Vụ án cưỡng dâm giết người phân tách thi thể 28.10.1992”. Nhìn thấy mấy chữ này, Ngụy Quýnh cảm giác cả người bỗng nóng rực bứt rứt.

“Điều tra rõ một vụ án, không đơn giản như cậu tưởng tượng.” Đỗ Thành nhìn cậu, nét mặt bỗng trở nên u tối, “Liệu tôi có gắng gượng được đến lúc Lâm Quốc Đống quy án hay không còn chưa biết thế nào. Cho nên, có thể không giúp được cậu nhiều.”

“Không sao đâu ạ. Vụ án của lão Kỷ đã trôi qua nhiều năm như vậy, không phải cũng sắp điều tra rõ ngọn ngành rồi đấy thôi?” Ngụy Quýnh quay người nhìn Đỗ Thành, nụ cười trên mặt vừa hiền hòa vừa kiên định, “Các chú có thể làm được, cháu cũng sẽ làm được.”

Nhạc Tiêu Tuệ gõ lên cửa, nghe thấy Kỷ Càn Khôn đáp “vào đi”, cô liền đẩy cửa bước vào.

Kỷ Càn Khôn ngồi bên chiếc bàn gỗ nhỏ, đang lật xem một tập tài liệu, ông mỉm cười với Nhạc Tiêu Tuệ, đồng thời nhìn ra phía sau lưng

cô.

“Ngụy Quýnh không đến à?”

“Cháu cứ tưởng là cậu ấy ở chỗ ông cơ đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ giờ điện thoại di động lên, “Anh chàng này, không biết chạy đi đâu rồi, cũng không nghe điện thoại.”

Cô cởi áo khoác ngoài, để lên giường cùng chiếc ba lô, rồi tiến sát đến bên cạnh lão Kỷ, “Ông đang xem gì đấy ạ?”

Vừa đến gần ông cụ, một mùi dầu hôi khó chịu xộc ngay vào mũi. Nhạc Tiêu Tuệ cau mày, đưa tay lên xua xua trước mũi.

“Lão Kỷ, ông không gội đầu mấy ngày rồi?”

“Ồ?” Kỷ Càn Khôn đưa tay lên gãi đầu, nét mặt ngại ngùng, “Mấy hôm nay cũng chẳng có tâm trí đâu mà để ý đến mình nữa mà.”

Nhạc Tiêu Tuệ quan sát Kỷ Càn Khôn. Ông cụ không giống với lúc mới gặp lần, mái tóc muối tiêu chải gọn gàng ra phía sau gáy trước kia giờ vừa bóng nhờn vừa rối bù, gương mặt gầy gò, hai má hõm sâu, râu ria lởm chởm đầy cằm. Chiếc áo sơ mi và áo len lông cừu trên người cũng đầy vết bẩn, đúng là hình ảnh của một ông cụ lôi thôi luộm thuộm.

Nhạc Tiêu Tuệ đi về phía tủ quần áo, lục tìm một bộ đồ sạch, vứt lên người Kỷ Càn Khôn, “Ông thay ra đi.”

Kỷ Càn Khôn kinh ngạc tròn tròn mắt, “Bây giờ? Ở ngay đây á?”

“Đúng thế.”

“Không được!” Kỷ Càn Khôn từ chối rất dứt khoát, “Cháu là một cô bé...”

“Ông nói ít thôi.” Nhạc Tiêu Tuệ cáu kỉnh, xông luôn tới, không nói không rằng cởi luôn chiếc áo len lông cừu trên người Kỷ Càn Khôn ra, “Ông còn lớn tuổi hơn bố cháu, cháu còn tắm cho ông ấy nữa kia.”

Đầu Kỷ Càn Khôn bị mắc trong chiếc áo len, giọng nói ồm ồm nghèn nghẹn, “Không cần cháu giúp, bảo Trương Hải Sinh đến giúp ta...”

Chưa dứt lời, Nhạc Tiêu Tuệ đã cởi xong áo sơ mi của ông, lại quỳ chân xuống, kéo tấm chăn len lên, lột tuột chiếc quần bông.

Trên người ông cụ chỉ còn độc một chiếc quần lót.

“Cháu đi ra đi đã!” Mặt Kỷ Càn Khôn đỏ bừng lên, “Ta thay xong thì cháu hăng vào!”

Nhạc Tiêu Tuệ nén cười, trợn mắt dọa ông cụ, “Bắt buộc phải thay đấy - ông đã bốc mùi rồi!” Dứt lời, liền kéo cửa tránh ra ngoài.

Ra đến hành lang, nụ cười của cô chợt tắt. Sạch sẽ gọn gàng, nho nhã như lão Kỷ, giờ cũng trở nên lôi thôi nhếch nhác. Đã hơn hai mươi năm chờ đợi, cuối cùng ông cụ cũng có cơ hội đến gần với sự thật về vụ án vợ mình bị giết hại. Đối với Kỷ Càn Khôn bây giờ, chỉ mỗi việc này có thể khiến ông dồn toàn tâm trí vào thôi. Sự bất chấp tất cả của ông khiến người ta kính trọng, càng khiến người ta thương cảm, cũng khiến Nhạc Tiêu Tuệ càng quyết tâm phải giúp ông điều tra rõ vụ án.

Phải đến mười lăm phút sau, Nhạc Tiêu Tuệ mới nghe thấy tiếng gọi của Kỷ Càn Khôn ở trong phòng, “Được rồi, vào đi.”

Cô đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn đã thay bộ đồ màu đỏ, đang ngồi một cách gò bó trong chiếc xe lăn, dường như không biết để tay vào đâu.

“Thế này mới phải chứ.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn Kỷ Càn Khôn mồ hôi mồ kê đầy đầu, xem ra, việc thay quần áo khiến ông mất rất nhiều sức lực. Cô cầm khăn mặt lên đưa cho ông, rồi lại lấy từ trong tủ ra một chiếc áo len và quần bông sạch.

Kỷ Càn Khôn một tay lau mồ hôi, một tay định giấu chiếc quần trong vớ thay ra vào trong đám quần áo bẩn. Nhạc Tiêu Tuệ vừa bực mình vừa buồn cười, cô giăng lấy đám quần áo bẩn, cuộn thành một

đồng, vớt vào trong chậu giặt, rồi lại giúp ông mặc áo len và quần bông vào.

Làm xong tất cả những việc này, cô xách phích nước nóng lên, bưng chiếc chậu giặt đi ra ngoài. Kỷ Càn Khôn thấy thế, lại kêu ầm lên.

“Cháu đừng giặt, mang ra phòng giặt đồ là được.”

Nhạc Tiêu Tuệ không thèm quay đầu lại, chỉ nói một câu “cháu biết rồi”, rồi kéo cửa đi ra ngoài. Lúc quay lại, cô bưng một nửa chậu nước lạnh và một phích nước sôi.

Nét mặt Kỷ Càn Khôn không còn là nghi hoặc mà phải nói là hoảng hốt, “Cháu lại định làm gì thế?”

“Gội đầu chứ còn gì nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ trả lời ngắn gọn. Cô pha nước vừa ấm, lấy một chiếc khăn mặt quấn quanh cổ Kỷ Càn Khôn, trước tiên lấy một vốc nước làm ướt tóc ông cụ, sau đó lấy một ít dầu gội đầu vào trong lòng bàn tay, xoa lên tóc Kỷ Càn Khôn.

Lúc đầu, Kỷ Càn Khôn vô cùng căng thẳng, cả người ngồi cứng đờ trên chiếc xe lăn. Nhưng, động tác nhẹ nhàng của Nhạc Tiêu Tuệ khiến ông dần trở nên thoải mái, ông ngoan ngoãn để cho Nhạc Tiêu Tuệ muốn làm gì thì làm. Cuối cùng, mắt ông nhắm hờ, bắt đầu khoan khoái hưởng thụ.

Vuốt sạch bọt, xả nước. Mái tóc bóng nhờn rồi bù nhanh chóng trở nên sạch sẽ, vào nếp. Nhạc Tiêu Tuệ lấy khăn bông lau khô tóc cho Kỷ Càn Khôn, rồi lại chải gọn gàng. Kỷ Càn Khôn rửa mặt bằng chỗ nước nóng còn lại, trông ông thật tươi tỉnh rạng rỡ.

“Ông xem, như thế này tốt biết mấy.” Nhạc Tiêu Tuệ lùi lại một bước, hài lòng ngắm nhìn Kỷ Càn Khôn. Ông cụ cười ngại ngùng.

“Cháu vất vả quá!”

“Ông khách sáo gì ạ?” Nhạc Tiêu Tuệ hất tóc vẻ hoàn toàn không để tâm, rồi lại đưa mắt nhìn bộ râu mọc đầy cằm Kỷ Càn Khôn.

Thấy cô xắn ống tay áo vừa mới bỏ xuống, Kỷ Càn Khôn lập tức nhận ra ý đồ của Nhạc Tiêu Tuệ, vội bảo: “Cái này ta tự làm là được!”

Cô gái đã xách phích nước nóng lên, lại đi ra ngoài cửa.

Mấy phút sau, Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu, một chiếc khăn mặt nóng phủ trên mặt, thoải mái ngả người trên chiếc xe lăn. Nhạc Tiêu Tuệ vừa hòa kem cạo râu, vừa ngắm nhìn con dao cạo râu kiểu cũ.

“Không ngờ bây giờ vẫn có người dùng cái thứ này.”

“Loại dao điện ta dùng không quen.” Mặt Kỷ Càn Khôn bị che dưới chiếc khăn mặt, giọng uể oải, như thể sắp ngủ, “Lại còn phải thường xuyên thay pin.”

“Ngẫu ghê đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ mở con dao cạo râu ra. Lưỡi dao ánh lên sắc lạnh, trông có vẻ được giữ rất cẩn thận. Cô đặt ngón tay trở lên lưỡi dao thử xem, rất sắc.

Nhạc Tiêu Tuệ bỏ chiếc khăn ra khỏi mặt Kỷ Càn Khôn, ông cụ hơi hé mắt ra, gương mặt trở nên hồng hào ẩm ướt, còn tỏa hơi nóng. Cô khẽ sờ vào chiếc cằm mềm mại của Kỷ Càn Khôn, bôi đều kem cạo râu lên mặt ông.

Khi lưỡi dao lướt qua da, có tiếng râu bị cắt đứt sột soạt rất khẽ. Nhưng, những chỗ con dao lướt qua, đều trở nên nhẵn bóng sạch sẽ. Nhạc Tiêu Tuệ khom người bên cạnh Kỷ Càn Khôn, cẩn thận thao tác trên mặt ông, thi thoảng lại lấy giấy lau sạch lưỡi dao dính đầy râu và kem cạo râu.

Kỷ Càn Khôn ngồi yên, cảm nhận độ sắc bén của lưỡi dao và sự êm ái khi ngón tay cô gái chạm vào.

“Tiêu Tuệ.”

“Dạ?”

“Cháu vừa nói là cháu tắm cho bố?”

“Vâng.”

“Ông ấy cũng... đi lại bất tiện sao?”

“Không phải như vậy.” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, “Ông ấy nghiện rượu, thường xuyên say mềm chẳng biết trời đất là gì.”

“Thế, tại sao mẹ cháu không...”

“Mẹ cháu đã mất từ rất lâu rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ vô cùng chăm chú nhìn vào bộ râu trên cằm Kỷ Càn Khôn, “Trong nhà chỉ còn cháu và bố.”

Kỷ Càn Khôn “ồ” lên một tiếng rồi không nói gì nữa. Giây lát sau, Nhạc Tiêu Tuệ cảm thấy có một bàn tay đặt lên đỉnh đầu mình, xoa chậm chậm.

Cả người cô khẽ run lên, động tác trên tay hơi lệch, lập tức, một vết thương nhỏ xuất hiện trên cằm Kỷ Càn Khôn.

“Ái ôi!” Nhạc Tiêu Tuệ vội bỏ con dao cạo râu xuống, cầm một tờ giấy ăn lên ấn vào vết thương, “Cháu xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Kỷ Càn Khôn lắc đầu, ông nhìn vào cằm trong gương, vết thương không lớn, cầm máu rất nhanh, “Cháu cứ tiếp tục đi.”

“Cháu không dám nữa đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ có vẻ cảm thấy rất có lỗi, “Nhờ mà cháu lại làm ông bị thương nữa thì sao.”

“Chuyện vặt ấy mà, sử dụng loại dao cạo râu này, bị thương là chuyện thường gặp.” Kỷ Càn Khôn cầm con dao cạo râu lên, đưa cán cầm về phía cô, “Ta tin cháu.”

Nhạc Tiêu Tuệ cầm lấy con dao vẽ lưỡng lự hồ nghi, rồi lại nhìn Kỷ Càn Khôn. Ông cụ mỉm cười với cô, hếch đầu lên, nhắm mắt lại.

Cô gái cúi thấp xuống, lại đặt con dao lên cằm Kỷ Càn Khôn.

Rất nhanh chóng, gương mặt Kỷ Càn Khôn đã nhẵn bóng sạch sẽ. Nhạc Tiêu Tuệ lấy lại được sự tự tin, bắt đầu cạo sạch râu trên phần cổ

ông cụ. Tay ấn trên làn da đã nhăn nheo, có thể cảm nhận thấy rõ động mạch cổ đang đập rần rật. Lúc cạo đến chỗ cổ họng, Nhạc Tiêu Tuệ không dám lơ đãng, chăm chú nhìn con dao từ từ lướt qua cuống họng. Làn da trắng nhợt dần nổi da gà. Kỷ Càn Khôn thở nhíp nhàng, hơi thở đều đặn, hai tay đặt nhẹ trên bụng.

Cuối cùng, bộ râu của ông cụ đã được cạo sạch sẽ. Ông sờ lên chiếc cằm nhẵn nhụi, vẻ mặt vô cùng hài lòng.

“Dễ chịu thật đấy.”

Nhạc Tiêu Tuệ vừa rửa sạch con dao cạo, vừa nhìn ông, “Tay nghề của cháu kém quá.”

“Rất tốt rồi.” Kỷ Càn Khôn nhìn vết thương trên cằm, “Trước đây vợ ta cũng cứ đòi cạo râu cho ta, vì bà ấy thấy rất thú vị - cuối cùng trên mặt ta dán ngược dán xuôi toàn miếng dán vết thương.”

“Ha ha.” Nhạc Tiêu Tuệ bật cười thành tiếng, “Thú vị thật đấy.”

Cô vứt khăn mặt vào trong chậu rửa mặt, bưng ra phòng nước rửa sạch sẽ. Lúc quay về, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn đã châm một điếu thuốc lá, ngồi thẩn thờ trước cửa sổ.

Sau khi rửa mặt gội đầu, cạo râu, lại thay một bộ quần áo sạch, trông ông cụ khác hẳn. Chỉ là nét buồn bã cô đơn trên gương mặt vẫn còn ở đó, dường như còn sâu hơn.

Nhạc Tiêu Tuệ biết ông lại nhớ đến vợ, liền kéo một chiếc ghế, lặng lẽ ngồi xuống cạnh ông.

Kỷ Càn Khôn hút xong một điếu thuốc, lại châm một điếu nữa. Làn khói thuốc quanh người ông mỗi lúc một dày đặc. Một lúc lâu sau, giọng nói rất khế của ông vọng ra từ trong làn khói thuốc ấy.

“Tiêu Tuệ.”

“Dạ.”

“Cháu nói xem, hẳn là kẻ như thế nào?”

Nhạc Tiêu Tuệ nhớ đến lời hứa của cô và Ngụy Quýnh với Đỗ Thành, ngầm nghĩ giây lát, vẫn quyết định tạm thời không nói cho Kỷ Càn Khôn biết chuyện Lâm Quốc Đống.

“Chúng cháu và cảnh sát Đỗ đã điều tra mấy người theo danh sách mà mẹ của Hứa Minh Lương cung cấp. Có người về cơ bản có thể loại trừ, có người vẫn đang tiếp tục điều tra.” Nhạc Tiêu Tuệ vỗ vào đầu gối ông cụ, “Về việc này, cháu thấy có thể hoàn toàn tin tưởng cảnh sát Đỗ.”

Cô nhớ đến cảnh Đỗ Thành gục người trên bàn ăn cố gắng hết sức chống chọi với cơn đau, “Có lẽ, chú ấy còn khao khát sớm tìm ra hung thủ hơn cả ông.”

“Ừ, điểm này thì ta không nghi ngờ.” Kỷ Càn Khôn cúi đầu, cười, “Nếu đúng là có ngày đó, ta nhất định sẽ đi gặp hẳn. Ta muốn biết, kẻ đã mang vợ ta đi là một người như thế nào.”

Đúng thế, một kẻ như thế nào, mà ngày 27 tháng 10 năm 1992 đã mang mẹ cháu đi.

Tâm trạng Nhạc Tiêu Tuệ đột nhiên chùng xuống, cô cầm hộp thuốc lá trên bậu cửa sổ lên, rút một điếu châm lửa. Kỷ Càn Khôn chỉ khẽ ngáy người, rồi lặng lẽ đẩy chiếc lon đựng đầu mẫu thuốc lá qua.

Một cô gái, một ông già, ngồi bên cửa sổ, hướng về bầu trời màu xám như chì, lặng lẽ hút thuốc không nói lời nào.

Nhạc Tiêu Tuệ bỗng cảm thấy rất ghen tị với Kỷ Càn Khôn. Mặc dù ông hoàn toàn không biết, nhưng với sự nỗ lực của Đỗ Thành, Ngụy Quýnh và cô, hung thủ đã dần lộ ra hình hài của hẳn. Ngược lại, cô vốn tưởng là đã gần đến được buổi đêm hôm 27 tháng 10 năm 1992, nhưng sau khi manh mối nước hoa bị đứt, cô lại quay trở lại năm 2014. Mặc dù còn chưa biết kết quả điều tra ở bệnh viện tâm thần của Đỗ Thành, nhưng Nhạc Tiêu Tuệ tin rằng, để đạt được tâm nguyện của Kỷ Càn Khôn và Đỗ Thành, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng, mình thì sao?

Không có động cơ. Không có dấu vết. Những thứ còn lưu lại chỉ có một cái bóng, những chiếc túi nilon màu đen và băng dính màu vàng giống như vậy, cùng với người mẹ thân thể bị phân tách.

Ấn tượng về mẹ của Nhạc Tiêu Tuệ không sâu, cũng chưa đến mức tình cảm vô cùng sâu nặng. Nhưng sự ra đi của bà, vẫn để lại một vết thương không thể liền trong cuộc sống.

Bức di ảnh bày trên chiếc tủ năm ngăn.

Người cha suốt ngày chìm đắm trong ly rượu.

Rau củ và những chai xì dầu trong ba lô.

Những vết bỏng rộp vì bị bỏng khi nấu ăn.

Nỗi sợ hãi và hoang mang khi lần đầu tiên xử lý kỳ kinh nguyệt một mình.

Cuộc sống của cô và bố đã bị hủy hoại từ buổi đêm ngày 27 tháng 10 năm 1992.

Cho nên, phải tìm được hẩn, biết hẩn, hiểu về hẩn, bắt hẩn phải nói ra nguyên nhân và quá trình. Để linh hồn đang hăng ngày hăng đêm bay lang thang trên bầu trời thành phố được yên nghỉ. Để vết thương bị xẻ ra một cách thô bạo ấy liền lại. Để cô và bố không còn day dứt, có thể bình thản đối mặt với quãng đời còn lại.

Nhạc Tiêu Tuệ vút đầu mẫu thuốc lá vào chiếc lon, buông một tiếng thở dài. Tao mới 23 tuổi, mà cứ chờ đấy, tao sẽ tìm được mày.

Cô hất mái tóc, quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt hiền hòa của Kỷ Càn Khôn.

Đột nhiên, Nhạc Tiêu Tuệ bỗng dừng nhớ tới cảm giác ông cụ xoa lên tóc mình khi này.

Ấm áp, lại nguy hiểm.

Chương 26: CƠ HỘI

“Đến cả cái này hần cũng học được rồi à?”

Đỗ Thành bỏ cốc nước vừa đưa lên miệng xuống, ngạc nhiên nhìn Trương Chấn Lương.

“Máy ATM, máy vi tính, điện thoại di động, lên mạng - đều học được hết rồi.” Trương Chấn Lương gập cuốn sổ ghi chép lại, dựa vào thành ghế, “Khả năng học tập của tên khốn kiếp này, mẹ kiếp, quá tốt.”

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, “Quan hệ xã hội thì thế nào?”

“Về cơ bản có thể nói là ở lì trong nhà, rất ít ra ngoài.” Trương Chấn Lương chỉ vào viên thuốc trên bàn, “Anh uống thuốc trước đi - ngoài mua đồ, hầu như không đi ra ngoài. Có điều, hình như hần đã tìm được việc làm, ở một công ty dịch thuật.”

Đỗ Thành gật đầu, cầm viên thuốc lên, uống cùng với nước, rồi cầm cốc nước đã vơi một nửa suy nghĩ một lúc.

“Trương Chấn Lương, xét từ các biện pháp kĩ thuật hiện có, liệu có thể thu thập được đủ chứng cứ không?”

“Anh thật sự cảm thấy Lâm Quốc Đống chính là hung thủ?” Trương Chấn Lương cầm lấy chiếc cốc trong tay Đỗ Thành, rót thêm đầy nước nóng.

“Cậu thấy thế nào?”

“Em cũng thấy chắc là hần.” Trương Chấn Lương trầm ngâm một lúc, “Xét từ tình hình anh bị điều đi nơi khác công tác, thì động cơ, gì đó nữa đều phù hợp. Hơn nữa, hôm đó anh cãi nhau to với Mã Kiện, xem cách phản ứng của ông ấy, nếu như không có khuất tất trong lòng, Mã Kiện sẽ không dễ im như vậy đâu.”

“Bây giờ, việc đau đầu nhất, chính là chứng cứ.”

“Khó.” Trương Chấn Lương bĩu môi, “Vật chứng năm đó vẫn còn lưu, tiếc là không có bất cứ thứ nào liên quan đến hân.”

“Đúng thế, những việc cần điều tra vẫn còn rất nhiều.” Đỗ Thành nhìn chăm chăm vào cốc nước trong tay, “Chiếc ô tô mà hân đã sử dụng, địa điểm cường dâm, chia xác, hung khí...”

“Ô tô và hung khí đều không thể làm được nữa rồi.” Trương Chấn Lương nói giọng bất lực, “Em đã điều tra rồi, trước khi nhập viện Lâm Quốc Đống chưa từng mua ô tô. Nếu chiếc ô tô hân sử dụng khi gây án là xe đi mượn, không có khả năng còn dấu vết lưu trong đó. Còn về hung khí, thì càng không phải nói, xác suất tìm được gần như là bằng không.”

“Nhà của hân thì sao?”

“Cái này em cũng đã nghĩ đến. Từ năm 1990 đến năm 1992, mẹ của Lâm Quốc Đống có quan hệ rất thân thiết với một ông họ Đường, gần như sống chung, chỉ thỉnh thoảng mới về nhà ở. Cho nên, khoảng thời gian đó, Lâm Quốc Đống coi như là sống một mình.”

“Như vậy hiện trường cường dâm, giết người, chia xác rất có khả năng chính là nhà hân.” Mắt Đỗ Thành sáng lên một chút, rồi lập tức tối đi, “Hơn hai mươi năm rồi, kể cả là nhà hân không cải tạo lại, chắc cũng không thể tìm thấy được gì.”

“Đúng thế.” Trương Chấn Lương đáp lời.

“Mẹ kiếp!” Đỗ Thành bỗng dấm mạnh xuống giường bệnh, “Lạc Thiếu Hoa chắc chắn biết được sự thật!”

“Nhưng ông ấy tuyệt đối sẽ không nói cho anh biết đâu.” Trương Chấn Lương ngẫm nghĩ, “Năm đó Lạc Thiếu Hoa chặn hân đã điều tra ra Lâm Quốc Đống là hung thủ, nhưng nếu bắt hân, thì chính ông ấy và Mã Kiện cũng sẽ bị truy cứu trách nhiệm về vụ án sai. Cho nên, ông ấy chọn cách đưa Lâm Quốc Đống vào bệnh viện tâm thần. Nếu việc này lộ ra, thì cho dù đã hết thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự về việc cố ý vi

phạm pháp luật làm án sai, thì quãng đời còn lại của ông ấy cũng đừng có ngẩng mặt lên làm người.”

“Nhưng, ông ấy đã nói cho Mã Kiện biết sự việc này, Mã Kiện lại đi điều tra tài liệu về Lâm Quốc Đống.” Đỗ Thành cúi đầu, nhìn mũi chân mình, “Hai lão này có lẽ sẽ có hành động đối với hân.”

“Hơn nữa, chắc chắn sẽ không sử dụng biện pháp chính đáng.” Trương Chấn Lương nói tiếp lời ông, “Họ đều đã về hưu rồi. Hơn nữa, nếu làm công khai, không cẩn thận sẽ lôi cả mình vào - về điểm này, họ ở thế bị động hơn chúng ta.”

Dứt lời, Trương Chấn Lương nhìn xung quanh rồi ghé sát vào người Đỗ Thành, hỏi nhỏ:

“Sư phụ, anh bảo, cái thằng Lâm Quốc Đống này còn giết người nữa không?”

Đỗ Thành không trả lời ngay. Theo như biểu hiện của Lâm Quốc Đống hiện giờ thì hân đang tích cực thích nghi với cuộc sống mới sau khi ra viện, hơn nữa hoàn toàn có thể tự nuôi sống bản thân, không thấy có dấu hiệu định gây ra tội ác một lần nữa. Có điều, một khi gặp phải nguồn kích thích khiến con ác quỷ trong đầu hân thức tỉnh, ví dụ như nước hoa...

Suy nghĩ của Đỗ Thành đột ngột dừng lại, ông bỗng nhận ra ngầm ý thực sự của Trương Chấn Lương.

“Ý của cậu là?” Đỗ Thành quay đầu nhìn Trương Chấn Lương, chân mày từ từ nhíu lại.

“Sư phụ, em biết, làm cảnh sát thì không nên nói như vậy, nhưng...”, Trương Chấn Lương nhìn lại Đỗ Thành, nét mặt phức tạp, “Có lẽ đó mới là cơ hội cuối cùng của chúng ta.”

Lạc Thiếu Hoa tắt vòi hoa sen, vừa lấy tay vuốt mái tóc ướt lên, vừa nhìn một vòng xung quanh bể bơi một lần nữa - vẫn không thấy bóng dáng Mã Kiện đâu.

Ông thăm thấy kì quặc, ông này làm cái chết tiệt gì thế?

Sáng sớm hôm nay, một số lạ gọi đến điện thoại di động của Kim Phụng. Sau khi bà nghe máy, đối phương lại muốn gặp Lạc Thiếu Hoa. Lạc Thiếu Hoa không hiểu ra làm sao cả, nghe máy mới phát hiện giọng nói quen thuộc đó là của Mã Kiện. Tiếp đó, Mã Kiện yêu cầu Lạc Thiếu Hoa đến gặp ông ở bể bơi này.

Lạc Thiếu Hoa quay trở lại khu vực phục vụ dành cho nam giới, nhận đồ tắm nhân viên phục vụ đưa, định mở tủ thay đồ, gọi điện thoại cho Mã Kiện. Ông vừa tháo chiếc chìa khóa đeo ở tay, thì phát hiện thấy một mẩu giấy nhỏ nhét ở tủ thay đồ của mình. Mở ra xem, thì thấy nét chữ của Mã Kiện: Khu nghỉ ngơi, phòng tắm ngọc thạch.

Khu nghỉ ngơi có tất cả bốn gian phòng tắm ngọc thạch. Mỗi phòng tắm đều có mấy vị khách tắm nằm ngang dọc khắp nơi. Lạc Thiếu Hoa lần lượt kiểm tra từng phòng một, đến phòng thứ tư, vẫn không thấy Mã Kiện. Đúng lúc ông đang định rời đi, thì một vị khách tắm nằm ở cạnh cửa bỗng giơ chân khẽ ngáng ông lại.

Lạc Thiếu Hoa loạng choạng, đang định nổi cáu thì thấy vị khách đó gỡ chiếc khăn mặt trên đầu ra - gương mặt Mã Kiện lộ ra.

“Anh làm...”

Mã Kiện đưa mắt ra hiệu, ý bảo ông đừng lên tiếng, rồi bò dậy khỏi chiếc giường ngọc thạch, đi thẳng vào một ô có vách ngăn nhỏ trong phòng tắm.

Trong phòng tắm phải đến 40 độ, nhưng nhiệt độ trong cái ô không có người này thấp hơn một chút. Lạc Thiếu Hoa đang mồ hôi mồ kê đầy người, vừa bước vào, liền bất giác rùng mình vì lạnh.

“Anh Mã, anh làm cái gì thế hả?”

Mã Kiện cẩn thận đóng cửa ô có vách ngăn lại, quay người hỏi: “Có ai bám theo cậu không?”

“Bám theo em?” Lạc Thiếu Hoa không hiểu ra làm sao cả, “Ai bám theo em?”

“Tất nhiên là người của mình.” Mã Kiện hứ một tiếng, “Cậu bị Đỗ Thành theo dõi từ lâu rồi, không biết à?”

“Đỗ Thành?” Lạc Thiếu Hoa nhú mày, tiếp đó mặt liền biến sắc, “Cậu ấy biết rồi à?”

“Ừ.” Sắc mặt Mã Kiện tối sầm, gật đầu, “Nó đã điều tra đến Lâm Quốc Đống rồi.”

“Chết tiệt!” Lạc Thiếu Hoa quất mạnh chiếc khăn mặt vào bức vách gỗ, “Thằng này, mẹ kiếp, được đấy!”

Ông chống hai tay vào hông, đứng thờ dốc, hỏi nhỏ: “Thế, bây giờ làm thế nào?”

“Đỗ Thành chắc chắn không biết nhiều hơn chúng ta.” Mã Kiện trầm ngâm một lúc, “Cho dù nó có điều tra đến Lâm Quốc Đống, thì tạm thời cũng sẽ chưa có hành động gì.”

“Liệu cậu ấy có tố giác chúng ta không?”

“Không.” Mã Kiện cười nhạt, lắc đầu, “Trừ phi nó chứng minh được Lâm Quốc Đống là hung thủ.”

Lạc Thiếu Hoa ngẫm nghĩ, thấy phán đoán của Mã Kiện chính xác. Tiền đề để truy cứu trách nhiệm về vụ án sai năm đó là phải xác định được rằng Lâm Quốc Đống có tội. Không có chứng cứ, chỉ dựa vào lời buộc tội của Đỗ Thành, bất cứ ai cũng không tin cậu ta. Có điều, như vậy có nghĩa là mỗi một ngày của quãng đời còn lại đều phải sống trong nơm nớp lo sợ. Trừ phi...

“Anh Mã,” Lạc Thiếu Hoa chậm rãi lên tiếng, “Anh đi thăm Đỗ Thành chưa?”

“Chưa, chỉ nhờ Trương Chấn Lương biếu một chút tiền. Nghe nói nó...”

Mã Kiện bỗng quay người nhìn Lạc Thiếu Hoa, đã hiểu ra ngầm ý trong lời nói của ông.

“Thiếu Hoa, mẹ kiếp, cậu nghĩ cái gì thế hả?” Vẻ mặt Mã Kiện đầy tức giận, “Dù thế nào đi nữa, thằng Thành trước đây cũng là anh em của chúng ta!”

“Không phải, không phải là em mong cậu ấy chết.” Lạc Thiếu Hoa vội giải thích, “Em chỉ là... Em đã làm liên lụy đến anh, em không thể...”

“Đừng nói nữa!” Đầu óc Mã Kiện rối tung, “Cho dù Thành nó không còn nữa, thì cũng rất khó đảm bảo là thằng đồ đệ của nó, Trương Chấn Lương, không tiếp tục điều tra nữa.”

Lạc Thiếu Hoa ôm mặt, ngồi phịch xuống chiếc ghế dài, mãi không nói gì. Một lúc lâu sau, ông thở dài một tiếng, lắp bắp nói: “Anh Mã, hay là em giao chứng cứ ra nhé, thông tin lưu trữ về việc Lâm Quốc Đống mượn xe năm đó và tấm chắn nắng vẫn ở trong nhà em. Em đã hỏi rồi, DNA chắc vẫn kiểm tra ra được, chỉ cần mất thêm tí công sức lúc lấy lời khai của hắn, chắc là đủ chứng cứ...”

“Mẹ kiếp, cậu điên rồi à?!” Mã Kiện trừng mắt, “Cho dù là cậu không phải ngồi tù, chẳng nhẽ không cần tí thể diện nào nữa hả? Cả đời chúng ta làm cảnh sát, ngoài vinh quang ra, mẹ kiếp, còn vì cái gì được nữa?”

“Thế thì làm thế nào?!” Giọng Lạc Thiếu Hoa đã như sắp khóc, “Chẳng lẽ em cứ khoanh tay đứng nhìn Lâm Quốc Đống giết người? Chẳng lẽ ngày nào em cũng phải nơm nớp lo sợ chờ đến lúc sự việc này bị lộ ra?”

“Đấy chính là nguyên nhân hôm nay tôi tìm cậu đến.” Mã Kiện bỗng bình tĩnh trở lại, khóe miệng thậm chí còn thoáng hiện một nụ cười như có như không.

Lạc Thiếu Hoa sững người nhìn ông ta, ngớ ra một hồi lâu mới lắp bắp hỏi: “Ý anh là?”

“Buộc phải giải quyết Lâm Quốc Đống, nếu không sớm muộn cũng sẽ có chuyện.” Nụ cười trên gương mặt Mã Kiện tắt ngấm, ánh mắt trở nên dữ dội, “Mà còn phải nhanh chóng trước Đỗ Thành.”

Lạc Thiếu Hoa vẫn tỏ vẻ không hiểu thế nào.

Mã Kiện lấy điện thoại di động, mở kho ảnh, nhấn vào một bức ảnh trong đó, đưa ra trước mặt Lạc Thiếu Hoa.

Trong ảnh là một cô gái, vẻ chừng hai mấy tuổi, gương mặt xinh đẹp ngọt ngào, dáng người cân đối, đang mua trà sữa ở một tiệm đồ uống.

Ngón tay Mã Kiện lướt trên màn hình, những tấm hình của cô gái lần lượt hiện ra.

Ở bến xe buýt.

Đang sắp xếp văn bản phía sau bàn làm việc.

Đang mua kẹp tóc ở một hàng nhỏ bên đường.

Xem đến tấm hình cuối cùng, mắt Lạc Thiếu Hoa bỗng tròn - cô gái ngồi trong một quán lẩu, đang vừa cười vừa nói chuyện với người đàn ông ở phía đối diện. Còn người đàn ông đó, chính là Lâm Quốc Đống.

“Cô ta là?”

“Cô gái này tên là Trần Hiếu, là thủ quỹ ở công ty dịch thuật mà Lâm Quốc Đống làm việc.” Mã Kiện cất điện thoại di động đi, “Tôi đã theo dõi cô ta mấy hôm, phát hiện thấy cô ta và Lâm Quốc Đống qua lại tương đối thân mật. Hơn nữa, Lâm Quốc Đống đã đưa cô ta về nhà.”

“Hai người này đang yêu nhau?”

“Yêu nhau?” Mã Kiện tỏ vẻ khinh bỉ, “Lâm Quốc Đống không thể thiết lập được một mối quan hệ bình thường với phụ nữ. Cậu có để ý thấy thần thái mắt của hắn không?”

“Sao cơ?”

Mã Kiện nhìn Lạc Thiếu Hoa đầy ẩn ý, “Đó là dáng vẻ của một con thú hoang trước con mồi.”

“Ý anh muốn nói là, Lâm Quốc Đống có khả năng sẽ giết cô ta?” Giọng Lạc Thiếu Hoa lưỡng lự, “Giống như hắn đã từng làm với những người phụ nữ đó?”

Mã Kiện mỉm cười, cặp mắt xuống, “Đây chính là cơ hội để chúng ta giải quyết hắn.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả.” Mã Kiện bỗng trở nên kiên định quả quyết, “Cậu đã bị Lâm Quốc Đống phát hiện ra rồi, tạm thời đừng lộ mặt. Để tôi theo dõi hắn, hơn hai mươi năm rồi, chắc là hắn không nhớ được dáng vẻ của tôi.”

“Thế, anh định làm thế nào?” Lạc Thiếu Hoa vẫn không yên tâm, “Có kế hoạch không?”

“Cậu không phải bận tâm, khi nào cần cậu, tôi sẽ thông báo, cậu cứ đảm bảo tôi gọi lúc nào thì đến lúc đó là được, tất cả nghe theo chỉ đạo của tôi.”

Mã Kiện gần như lại quay trở về những năm tháng làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự, trước mặt ông vẫn là thằng em còn non nớt.

Ông vỗ vào vai Lạc Thiếu Hoa, rồi lại ấn mạnh.

“Thiếu Hoa, làm xong việc này, cậu, tôi, cả thằng Thành nữa, đều sẽ được thanh thản sống nốt những năm tháng tuổi già.”

Trời quang mây tạnh, ánh nắng mặt trời rạng rỡ chiếu sáng muôn nơi. Nhiệt độ ngày hôm nay trong thành phố C đã lên đến dương hai độ C, lập kỷ lục nhiệt độ cao nhất cùng kỳ của thành phố. Mùa xuân dường như đến với thành phố sớm hơn những năm trước.

Bởi vì là ngày nghỉ, hơn nữa thời tiết lại ấm áp, những người đến dạo chơi ở công viên Bắc Hồ cũng đông hơn so với thường ngày. Khu công viên im lìm vắng vẻ suốt một mùa đông cuối cùng cũng đón được ngày náo nhiệt đầu tiên trong năm. Những người đến công viên, đa phần là cả gia đình cùng đi, cũng có những thanh niên nam nữ kết đôi đến vui chơi.

Thời điểm này ở công viên, nói là du xuân thì vẫn hơi sớm. Bởi vì màu xanh tươi mới vẫn chưa bùng nở trên các cành cây khô, trên mặt đất hầu hết vẫn là những khoảng trống vàng cằn khô, thậm chí vẫn còn bị che phủ bởi lớp tuyết đọng chưa tan hết. Nhưng, điều này không hề ảnh hưởng tới hứng thú của mọi người, trong khu vườn rộng lớn, tiếng nô đùa không dứt bên tai, đâu đâu cũng thấy cảnh già trẻ gái trai tạo đủ kiểu dáng chụp ảnh kỷ niệm.

Giữa khu vườn là một chiếc hồ nhân tạo. Cái tên “Bắc Hồ” cũng bắt nguồn từ đó. Một chiếc cầu đá vắt ngang qua mặt hồ, còn có mấy đường hành lang uốn lượn và đình hóng mát tô điểm trên hồ. Ở đây, người ta có thể nghỉ ngơi, cũng có thể ngắm cảnh hồ, vì vậy từ trước tới nay, đây là nơi tập trung khá nhiều du khách.

Ngụy Quýnh cúi người trên lan can, yên lặng ngắm nhìn mặt nước hồ phẳng lặng dưới cầu. Một đôi tình nhân trẻ vừa chụp ảnh ở đó đi ngang qua chỗ cậu. Cô gái để ý nhìn cậu rồi quay đầu thì thầm mấy câu với bạn trai. Ngụy Quýnh thoáng nghe thấy những từ đại loại như “thất tình”, “liệu có phải là muốn tự vẫn”, cậu bất giác bật cười to.

Một mình đến công viên đi dạo, quả tình cũng hơi kì quặc, hơn nữa khu vực nước hồ mà cậu đang chăm chú quan sát, đúng là có liên quan đến cái chết.

Ngày 27 tháng 10 năm 1992, nhân viên bán hàng của tòa nhà bách hóa Đề Nhất Lương Khánh Vân bị cưỡng dâm, giết hại. Ngày hôm sau, thi thể bị phân tách được phát hiện thấy ở khắp nơi trong thành phố. Trong đó, hai cẳng chân dưới của nạn nhân được vớt ở ngay chỗ nước hồ dưới chân Ngụy Quýnh.

Có người đã giết chết người phụ nữ đó bằng thủ đoạn gần như giống hệt với “vụ án Hứa Minh Lương giết người” hai năm trước đó. Bây giờ có thể khẳng định được rằng, hung thủ không phải là Lâm Quốc Đống. Điều cần phải làm rõ là, tại sao hắn lại làm như vậy?

“Động cơ.”

Khi nói hai chữ này, Đỗ Thành đang ngồi ở mép giường bệnh, thần thờ nhìn khoảng đất dưới chân mình.

“Không làm rõ được điều này, chúng ta đều là người mù.”

“Quan trọng đến thế ạ?”

“Tất nhiên.” Đỗ Thành nhìn vẻ mặt đầy nghi ngờ của Ngụy Quýnh, mỉm cười, “Đặc biệt là những vụ án mạng. Làm rõ được động cơ của hung thủ - giết người để báo thù, vì hận tình hay là giết người cướp của - thì sẽ thu hẹp được phạm vi đối tượng khả nghi cần điều tra, nếu không thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.”

“Vâng, cháu hiểu rồi.” Ngụy Quýnh gật đầu, nhìn cuốn hồ sơ vụ án trong tay, “Nói cách khác, chính là phải tìm hiểu tại sao hung thủ lại giết mẹ của Nhạc Tiêu Tuệ.”

“Tinh thần xông pha của cậu, tôi đánh giá rất cao, nhưng làm án không thể làm bừa.” Đỗ Thành ra hiệu cho Ngụy Quýnh đóng cửa phòng bệnh lại, châm một điếu thuốc, “Hơn nữa, cậu không phải là cảnh sát, rất nhiều biện pháp điều tra đều không được sử dụng. Cho nên, trước hết cậu phải suy nghĩ về động cơ của hung thủ.”

Ông chỉ vào cuốn hồ sơ vụ án, “Toàn bộ những gì mà tôi nắm được, đều nằm trong này.”

Suy ngẫm thăm dò nội tâm của một người sau một khoảng cách hơn hai mươi năm, việc này, có thể làm được không?

“Chú tin tưởng vào cháu đến thế ạ?” Ngụy Quýnh bắt đầu cảm thấy ý nguyện lớn lao muốn trả thù cho Nhạc Tiêu Tuệ của mình chỉ là một mong muốn bốc đồng ngu xuẩn, trong lòng bắt đầu lung lay muốn bỏ cuộc.

“Đúng vậy.”

“Nhưng, cháu có hiểu gì đâu.”

“Điểm yếu nhất của cậu là không có kinh nghiệm.” Làn khói thuốc trên môi Đỗ Thành bay lượn, nét mặt ông sâu xa thần bí, “Ưu thế lớn nhất của cậu cũng chính là điểm này.”

Ngụy Quýnh ngạc nhiên tròn mắt.

“Kinh nghiệm của tôi, sẽ khiến tư duy của tôi cố định trong một cái khung.” Sắc mặt Đỗ Thành trở nên nghiêm túc, “Trước những vụ án không tuân theo quy luật kiểu này, tôi rất dễ đưa mình vào một ngõ cụt. Nhưng cậu thì khác, cậu có thể nghĩ đến những tình huống mà tôi hoàn toàn không bao giờ cân nhắc tới - về việc dấu vân tay, cậu đã có công rất lớn.”

Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt, “Cháu cũng chỉ là đoán bừa thôi ạ.”

“Sự thật chứng minh, suy đoán của cậu rất có khả năng là chính xác, nếu không chúng ta cũng đã không điều tra Lâm Quốc Đống.” Đỗ Thành vỗ vào vai cậu, “Không sợ suy nghĩ khác lạ viễn vông, chỉ sợ không có hướng suy nghĩ.”

Sau khi nghe lời ông, Ngụy Quýnh bắt đầu lấy lại được một chút niềm tin.

“Thế thì cháu cứ điều tra trước nhé?”

“Ừ. Chỗ nào cần tôi giúp đỡ, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức. Có điều, bây giờ tôi chủ yếu vẫn phải dồn sức vào Lâm Quốc Đống.” Đỗ

Thành gật đầu, “Sau khi tên khốn kiếp này quy án, tôi sẽ giúp Nhạc Tiêu Tuệ điều tra vụ án mẹ cô ấy. Tôi cứ cảm thấy, hai vụ án này nhất định có một mối liên quan nào đấy.”

Bỗng nhiên, nét mặt ông trở nên u tối, rồi lập tức lại sáng lên.

Đỗ Thành nháy mắt với Ngụy Quýnh, “Hi vọng tôi có thể gắng gượng được đến lúc đó. Nhất định phải vững vàng đấy, cậu nhóc ạ!”

Nước hồ lăn tăn gợn sóng, từng đám hơi nước bay lên dưới nắng ban trưa. Ngụy Quýnh nhìn mặt nước hồ không hề trong xanh, cố gắng hết sức nhìn sâu xuống dưới đáy hồ qua lớp màu lục thẫm đậm đặc.

Trong bùn, ngoài những chai rượu bia, những hòn đá, xương động vật tích lại từ năm này sang năm khác, liệu có còn nhiều bí mật hơn không?

Như vậy, liệu các bạn có thể nói cho tôi biết, hai mươi hai năm trước, ai đã vứt chiếc túi nilon màu đen xuống hồ, khuấy động mặt nước hồ yên ả?

Trương Chấn Lương đã từng nói, động cơ gây án của vụ án giết người chia xác “28.10” là bắt chước. Dường như, ngoài khả năng này ra, không có cách giải thích nào tốt hơn đối với kiểu vụ án có mức độ mô phỏng cao như vậy. Đúng thế, năm đó cảnh sát đã từng tiến hành điều tra các mối quan hệ xã hội của Lương Khánh Vân, phát hiện quan hệ xã hội của cô tương đối đơn giản, chưa từng có thù oán với ai, cũng không có tranh chấp về tài chính, khả năng bị hại vì phương diện quan hệ nam nữ cũng bị loại trừ. Đỗ Thành không hề phủ nhận đó là bắt chước, nhưng, vấn đề là tại sao hung thủ lại bắt chước?

Xét từ góc độ tâm lý học, một trong những chức năng của việc bắt chước là khiến cho hành vi chưa được biểu hiện, vốn đã tiềm tàng, được biểu hiện. Như vậy, sẽ tồn tại một khả năng: Một người vốn đã có ý muốn giết người nội tại, sau khi bị kích thích hoặc gợi mở từ “vụ án Hứa Minh Lương giết người”, đã bắt chước thủ đoạn của anh ta giết chết một người phụ nữ, để bày tỏ lòng tôn kính đối với “hung thủ” đã bị xử bắn.

Vào thời khắc đó, có lẽ hắn đã coi mình là “hắn”.

Nhưng, theo Đỗ Thành, khả năng này, có thể loại trừ. Vào đầu những năm chín mươi, giá trị quan của người dân trong nước tương đối đơn giản, mặc dù đã bắt đầu có những biểu hiện sùng bái thần tượng ban đầu, nhưng rất hiếm có người coi một hung thủ chống lại xã hội là thần tượng để sùng bái. Ngoài ra, nếu hắn thực sự định giải tỏa tâm nguyên độc ác ẩn giấu trong lòng đã lâu bằng cách giết người, thì rất dễ hình thành ý đồ gây án liên tục. Hơn nữa, cảnh sát vẫn chưa phá được vụ án này, đây sẽ là một kích thích cực lớn để hắn gây án một lần nữa. Nhưng, trong vòng hai mươi mấy năm sau khi vụ án này xảy ra, thành phố C không có vụ án nào tương tự xảy ra nữa.

Cũng có nghĩa là, sau khi giết hại Lương Khánh Vân, hắn liền im hơi lặng tiếng, trốn biệt từ đó.

Đặc điểm khắc họa của cảnh sát về hắn, cơ bản cũng xuất phát từ những kinh nghiệm đã có trong “vụ án Hứa Minh Lương giết người”: Nam, từ 30 đến 40 tuổi, ngoại hình sáng sủa gọn gàng, ăn nói nhã nhặn, có bằng lái ô tô, có thể có ô tô, suy nghĩ kín kẽ, có kinh nghiệm nhất định trong việc phản trình sát, lần đầu tiên phạm tội giết người phân tách thi thể. Ngoài ra, căn cứ vào sự mô phỏng cao độ của hắn đối với “vụ án Hứa Minh Lương giết người”, chắc chắn người này hiểu rất rõ về rất nhiều chi tiết trong vụ án.

Kết luận như vậy, thực ra không hề có tác dụng lắm đối với việc điều tra tìm ra đối tượng khả nghi. Các cơ quan truyền thông đưa tin hồi đó mặc dù không phát triển như ngày nay, nhưng, công chúng vẫn có thể biết được tình hình chi tiết về vụ án qua các kênh thông tin khác, ví dụ như đi dự phiên xét xử.

Mò kim đáy bể, không sai chút nào.

Ngụy Quỳnh vươn thẳng thắt lưng đã mỏi nhừ, lại nhìn làn nước hồ mờ đục dưới lối hành lang. Hai mươi hai năm trước, hai cặp chân phụ nữ gói trong túi nilon đen đã nổi lập lò ở chỗ nước hồ này.

Cậu nhìn về phía ven hồ, các tảng đá đủ loại hình thù bao quanh nước hồ, xung quanh còn rải đầy những viên đá to nhỏ khác nhau. Có mấy vị khách tiện tay nhặt đá, liệng trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

Đùi phải của mẹ Nhạc Tiêu Tuệ được phát hiện ở trong dải cây xanh trung tâm cách chỗ giao giữa phố Đông Giang và đường Diên Biên 200 mét về phía đông.

Phần thân được phát hiện ở trong bụi cỏ gần chỗ cổng chính của vườn hoa Thành Kiến 150 mét về phía đông.

Đầu và hai tay vứt trong thùng rác ở chỗ giao giữa phố Nam Kinh Bắc và cầu Tứ Thông.

Đùi trái được phát hiện ở trong lòng con kênh đào Nam Vận.

Hai cẳng chân trong hồ nhân tạo ở công viên Bắc Hồ.

Những địa điểm trên đều ở trong thành phố, hơn nữa đều không phải là những nơi vắng người. Sau khi hung thủ vứt các mảnh xác, liền bị phát hiện rất nhanh chóng. Ví dụ như hồ nhân tạo trong công viên Bắc Hồ, nếu hung thủ định hủy xác để xóa dấu vết, thì hoàn toàn có thể cho đá vào trong túi nilon. Như vậy có thể khiến mảnh xác chìm xuống đáy hồ, hành vi phạm tội sẽ không bị lộ trong một thời gian ngắn.

Điều này dường như có nghĩa là, hung thủ không hề có ý đồ che giấu hành vi phạm tội, thậm chí còn hi vọng cảnh sát sớm phát hiện ra việc Lương Khánh Vân bị giết hại.

Hắn định làm gì? Khiêu chiến, khoe mẽ, hay là gì đó khác?

Hắn đã coi mình là “hắn”.

Ý nghĩ này đột ngột xuất hiện trong đầu, Ngụy Quýnh giật bản mình bởi chính suy nghĩ của mình. Nhưng, mạch nghĩ lại không thể dừng lại.

Hắn cố gắng hết sức bắt chước toàn bộ chi tiết trong quá trình “hắn” gây án.

Trong khi gây án, hắn đã đưa mình vào trạng thái của “hắn”.

Hắn hi vọng cảnh sát phát hiện ra vụ án giết người giống hệt như hai năm trước này.

Điều hắn muốn chứng minh, có lẽ là...

Con ác quỷ vẫn còn ở chốn nhân gian.

Một cảm giác lạnh toát mỗi lúc một rõ rệt trào lên trong lòng Ngụy Quýnh. Cậu dựa người vào lan can, toàn thân run lên. Cố gắng mãi tâm trạng mới bình tĩnh lại được một chút, cậu lấy điện thoại ra, gọi một số.

“Ngụy Quýnh?”

“Cảnh sát Đỗ, hồi đó, chú đã tham gia vào quá trình phá án của “vụ án Hứa Minh Lương giết người”, đúng không ạ?”

“Đúng thế.” Giọng Đỗ Thành có vẻ nghi hoặc, “Cậu không biết sao?”

“Dạ.” Ngụy Quýnh cố gắng không chế nỗi sợ hãi, “Cháu muốn hỏi chú, làm thế nào xác định được phạm vi chỗ ở có thể của đối tượng khả nghi?”

“Ồ, việc này rất phức tạp, chắc là không thể nói rõ qua điện thoại được.” Đỗ Thành do dự một lúc, “Hay là cậu xem có lúc nào đến được chỗ tôi, tôi sẽ nói cho cậu nghe.”

“Vâng.”

“Sao, cậu có phát hiện gì rồi à?”

“Tạm thời chưa có.” Ngụy Quýnh chắc chắn đầu lưỡi đã khô rát, “Chẳng có gì cả ạ.”

Sau khi ngắt điện thoại, Ngụy Quýnh bỗng quên mất mình đang ở đâu. Cậu ngơ ngác nhìn những tốp người đi ngang qua chỗ mình, nhìn quả bóng bay trong tay đứa bé, nhìn những gương mặt tươi cười rạng rỡ,

không hề hay biết về những hiểm ác của thế giới này. Dưới ánh nắng ban trưa, trước mắt cậu chỉ là một vùng bóng tối.

Bóng tối bao phủ khắp đất trời.

Chương 27: THẤT BẠI

Trần Hiếu khóa cửa văn phòng lại, giơ tay nhìn đồng hồ, đã là 9 giờ 7 phút tối. Cả tòa nhà văn phòng đều trống trơn, lối hành lang đen hun hút, chỉ có màn hình tinh thể lỏng của thang máy vẫn có chút ánh sáng màu đỏ. Cô cảm thấy hơi hoang mang, dựa vào ánh sáng yếu ớt của màn hình điện thoại di động, vội rảo bước về phía thang máy.

Đèn cảm ứng sáng lên, tâm trạng Trần Hiếu cũng thoải mái trở lại. Một tiếng “tinh” vang lên, cabin thang máy im ắng mở ra. Trần Hiếu bước vào thang máy, từ từ hạ xuống tầng 1.

Ra đến phố, cô thở phào nhẹ nhõm, cảm giác cồn cào trong dạ dày bắt đầu trở nên rõ rệt. Cô vừa thăm nguyên rửa sự quá đáng của sếp, vừa suy nghĩ xem sẽ giải quyết bữa tối thế nào. Nghĩ đi nghĩ lại, ăn cơm một mình cứ cảm thấy thật vô vị, liền quyết định vào cửa hàng tiện lợi mua cái bánh sandwich cho xong.

Vừa đi đến một cửa hàng tiện lợi “7 - 11” ở phía dưới tòa nhà công ty, Trần Hiếu liền nghe thấy có tiếng thở nhè nhẹ từ sau lưng vọng tới.

“Cô Trần.”

Trần Hiếu bất giác quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Quốc Đống đang đứng ở ngay chỗ cách đó mấy mét, nhìn cô vẻ hơi nghiêm túc không tự nhiên.

“Thầy Lâm?” Trần Hiếu rất ngạc nhiên, “Sao chú lại ở đây?”

“Không có việc gì, đi lang thang.” Lâm Quốc Đống mỉm cười, “Không biết thế nào lại đi đến đây - giờ cô mới làm việc xong?”

Trần Hiếu cảm thấy mặt nóng bừng, “Vâng, làm ngoài giờ ạ.”

“Chưa ăn cơm đúng không?”

“Vâng.” Trần Hiếu chỉ vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh, “Đang định đi mua cái bánh sandwich.”

“Sandwich? Chỉ ăn thế sao được?” Lâm Quốc Đống cau mày lại, “Đơn giản quá đấy.”

“Không sao, chẳng nào thì cũng chỉ một mình cháu.” Trần Hiếu hơi cúi đầu, nghịch quai chiếc ba lô, “Ăn tạm một tí cho xong.”

“Hay là, đến nhà tôi ăn cơm nhé?” Lâm Quốc Đống nhìn cô, giọng thăm dò, “Hôm nay tôi đã nấu mấy món. Có điều, một mình cũng không có cảm giác muốn ăn.”

Trần Hiếu ngẩng đầu lên. Một nửa người Lâm Quốc Đống khuất dưới bóng đèn đường, ánh mắt lấp lánh, dường như rất khát khao được đến gần, nhưng lại không dám bước về phía trước thêm một bước. Hắn vốn gầy gò, trông có vẻ ngờ ngác, hiền hòa, lại khiến người ta thương cảm.

Đàn ông già ời là đàn ông già.

Cô cắn môi, “Vâng.”

Mắt Lâm Quốc Đống sáng lên, dường như niềm vui bất ngờ này khiến chân tay hắn luống cuống, “Chắc... cô mệt rồi nhỉ, tôi đi gọi taxi.”

Trần Hiếu nhìn hắn chạy mấy bước ra bên đường, giơ một tay ra vẫy, thật lạ trong lòng lại có chút mong đợi đối với căn hộ nhỏ ở khu Vườn Trúc Xanh đó. Trong vô số những đêm gối chiếc khó ngủ, cô rất hiểu nỗi trống vắng trong tim mình. Thế thì, đêm nay, cứ để một bữa ăn ngon, một giấc ngủ say, một người đàn ông già ấm áp bù đắp cho nỗi trống vắng đó đi.

Lạc Thiếu Hoa đi hết một vòng quanh khu dân cư, mới tìm thấy chiếc Honda CRV của Mã Kiện ở sau một chiếc xe tải nhỏ. Ông đi ra phía trước ô tô, vừa định giơ tay gõ vào cửa kính thì cửa xe đã mở ra.

“Lên xe.” Mã Kiện tì người trên vô lăng, không rời mắt khỏi tòa nhà số 22, “Đồ mang đến chưa?”

Lạc Thiếu Hoa đáp lời rồi leo lên ghế lái phụ, mở ba lô, rút chiếc dùi cui cảnh sát ra đưa cho ông ta.

“Ừm, món trang bị này chắc là đủ dùng rồi.”

Lạc Thiếu Hoa quay đầu nhìn hàng ghế phía sau, trong một chiếc thùng giấy nhỏ thoáng thấy găng tay, bao chân và dây trói của cảnh sát, một chiếc gậy bóng chày bằng nhôm chặn ngang ở bên trên.

“Anh thế này...”, Lạc Thiếu Hoa lấy điện thoại di động ra, “Anh nhắn tin cho em, hẹn ra ngoài đi uống rượu mà.”

“Đúng thế.” Mã Kiện hất hàm về phía ngoài cửa sổ, “Hôm nay chắc là chúng ta sẽ ăn cơm nhà hàng Triều Sán ở bên cạnh, uống rượu xong sẽ đi lấy ô tô ở khu Vườn Trúc Xanh, vô tình phát hiện ra một vụ án giết người.”

“Cái gì?” Lạc Thiếu Hoa kinh ngạc, “Ý anh là, Lâm Quốc Đống...”

“Đúng. Chính là tối nay.” Mã Kiện chỉ vào cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22, mặc dù đang bị che bởi tấm rèm dày, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn hắt ra, “Hắn đã đưa cô gái đó về nhà rồi.”

“Thế làm sao anh khẳng định được là hắn nhất định sẽ giết người?” Nỗi nghi ngờ trong lòng Lạc Thiếu Hoa vẫn không hề vơi đi chút nào, “Bây giờ đến ô tô hắn còn không có, vứt xác thế nào?”

“Tôi đã theo dõi hắn mấy ngày.” Giọng Mã Kiện bình tĩnh, “Hôm kia, hắn đã mua một thùng dụng cụ, cửa tay, màng nilon cuộn, và cả một chiếc nôi áp suất.”

Ông ta quay đầu về phía Lạc Thiếu Hoa, “Cỡ lớn.”

Lạc Thiếu Hoa ngây ra nhìn Mã Kiện, một hồi lâu, ông mới ngơ ngác hỏi: “Chúng ta làm thế nào?”

“Đầu tiên, cậu phải nhớ lấy lời tôi nói với cậu.” Mã Kiện chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa, nói từng chữ một: “9 giờ 30 tối nay, tôi và cậu uống rượu ở nhà hàng Triều Sán - Bên nhà hàng tôi đã lo liệu xong rồi, cậu đừng lo - chủ đề nói chuyện là vấn đề việc làm của con trai tôi và căn bệnh tiểu đường của tôi. Sau khi uống rượu xong, chúng ta quay lại khu dân cư để lấy xe, gọi điện thoại nhờ người lái hộ. Lúc đi tiểu ở tòa nhà số 22, vô tình phát hiện thấy ở cửa sổ phòng 501 đơn nguyên 4 xuất hiện một người có vết máu. Chúng ta thấy khả nghi, liền đi lên tòa nhà kiểm tra xem, thì phát hiện thấy Lâm Quốc Đống cưỡng dâm và giết người ở trong nhà. Chúng ta định khống chế hắn, nhưng bị đối phương cầm dao chống lại.”

Lạc Thiếu Hoa im lặng một lúc, rồi lại truy hỏi: “Sau đó thì sao?”

Mã Kiện quay đầu, nhìn thẳng về phía trước, giọng nói không hề biểu lộ bất cứ sắc thái tình cảm gì, “Đối mặt với một hành vi phạm tội bạo hành nghiêm trọng nguy hại đến an toàn tính mạng của con người đang diễn ra, ví dụ như cầm dao gây tội ác, thì sử dụng biện pháp phòng vệ chính đáng, khiến thành phần xâm hại phi pháp bị thương nặng, chết, sẽ không thuộc phạm vi phòng vệ quá mức, không bị truy cứu trách nhiệm hình sự.”

Lạc Thiếu Hoa run bắn người, sắc mặt trắng bệch, “Như vậy... có được không?”

“Thiếu Hoa, chúng ta làm cảnh sát hình sự gần bốn mươi năm, hiện trường phòng vệ chính đáng như thế nào, không ai biết rõ hơn chúng ta.” Mã Kiện châm một điếu thuốc lá, rít một hơi sâu, chậm rãi nhả khói, “Chúng ta nói cái gì, là cái đó.”

Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, dần dần cảm thấy cơ bắp trên người trở nên căng cứng.

“Thế bây giờ chúng ta đang làm gì?”

Mã Kiện ngả người ra phía sau ngồi vào ghế lái, mắt dán chặt vào ô cửa sổ đó, và ánh đèn hắt ra từ phía sau tấm rèm cửa sổ.

“Đợi.”

Lúc Trần Hiếu bị đè xuống giường, trong miệng vẫn còn mùi thơm của rượu vang. Đầu cô đã ong ong, nhưng vẫn có thể cảm thấy được hai bàn tay Lâm Quốc Đống đang sờ soạng vuốt ve trên cơ thể mình. Đồng thời, quần áo dần bị cởi ra, từng thứ một.

Cô chỉ chống cự lại chút xíu một cách tượng trưng, sau đó liền dang hai cánh tay, mặc kệ cho Lâm Quốc Đống hành động. Ngọn lửa trong người dần dần bùng cháy. Trần Hiếu cảm thấy toàn thân nóng bỏng, má rục đỏ.

Không biết từ lúc nào, trên người cô gái chỉ còn mỗi đồ lót. Lâm Quốc Đống vùi mặt vào ngực cô, hừng hực như một con thú hoang. Trần Hiếu vuốt ve mái tóc khô cứng của hắn, cố gắng kìm nén những tiếng rên rỉ bật ra từ trong cổ họng.

Bỗng, cô cảm thấy Lâm Quốc Đống đột nhiên từ từ dừng lại, cơ thể đang nóng rực cũng dần nguội lạnh. Trần Hiếu thấy vừa buồn cười vừa thất vọng trong lòng: Còn chưa đi vào chủ đề chính, ông già này đã xong rồi sao?

Lâm Quốc Đống nằm bò trên người cô, hít qua hít lại như một con cún con. Hơi thở liên tục phả vào giữa ngực Trần Hiếu. Cô cảm thấy rất nhột, liền bưng đầu Lâm Quốc Đống, cười hỏi: “Chú làm gì thế?”

Tiếp đó, nụ cười trên gương mặt cô tắt lịm.

Hai mắt Lâm Quốc Đống trợn lên, chân mày nhú chặt, khoe miệng lạnh lùng, như thể bị ai đó làm cho nổi giận.

“Chú làm sao thế?”

“Có phải là cô thay nước hoa rồi không?” Hai tay Lâm Quốc Đống chống xuống giường, phủ người xuống nhìn cô.

“Hả?” Trần Hiếu không hiểu ra làm sao cả, “Chú nói gì cơ?”

“Nước hoa!” Lâm Quốc Đống dẫn giọng hỏi, dáng vẻ trông càng hung dữ khiếp sợ, “Có phải là cô thay rồi không?”

“Đúng thế.” Trần Hiếu bỗng thấy sợ hãi. Cô lồm cồm chui ra khỏi hai cánh tay của Lâm Quốc Đống, “Lọ trước dùng hết rồi, nên cháu...”

Lâm Quốc Đống bỗng trở nên vừa thất vọng vừa tức giận, ngồi trần truồng bên giường, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, hai tay vờ vò trên mặt.

Trần Hiếu hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ duy nhất khẳng định được một điều là, một đêm xuân đã không thể nữa. Cô nhanh chóng vợ lấy quần áo vứt lung tung trên giường và trên sàn nhà, vội mặc vào.

Sau khi kéo xong khóa quần bò, cô nhìn thấy Lâm Quốc Đống vẫn giữ nguyên tư thế cũ, ngồi im không động đậy. Người đàn ông vừa nãy còn hùng hực như ngọn núi lửa đang phun trào, giờ giống như một dòng sông băng vắng lặng.

Cô thấy hồ nghi, càng không cam tâm, do dự một lát, cố gắng hỏi với giọng dịu dàng: “Chú làm sao thế?”

Lâm Quốc Đống không trả lời. Một lúc lâu sau, hắn mới buông một tiếng thở dài, giọng nghèn nghẹt, bật ra mấy chữ qua kẽ ngón tay, “Cô đi đi.”

Đầu tiên cô gái thấy ngượng ngập, tiếp đó, một cơn thịnh nộ trào lên trong lòng, “Ý chú là gì?”

“Cô đi đi.” Câu nói lạnh băng và rõ ràng hơn vọng ra từ mái đầu muối tiêu, “Mùi của cô không đúng.”

Trần Hiếu ngây người, tiếp đó, vẻ uất ức và thù hận lộ rõ trên mặt cô.

“Ông có bệnh à, mẹ kiếp!”

Dứt lời, cô liền cầm áo khoác và ba lô lên, mang giày vào, rồi đóng sầm cửa đi ra.

Phải đến ba phút sau, Lâm Quốc Đống mới từ từ đứng dậy, đảo mắt một lượt nhìn tấm ga trải giường xộc xệch và quần áo mình rơi lung tung trên sàn nhà. Hắn đứng bất động nhìn một lúc, rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Lúc đi qua phòng khách, hắn liếc thấy chiếc nồi áp suất mới tinh trên bếp ga trong phòng bếp. Ngay lập tức, hắn đi đến cửa phòng vệ sinh, đẩy cửa bước vào.

Hộp dụng cụ bày ở trên bồn rửa mặt. Phía sau bồn cầu, lộ ra cán gỗ của chiếc cửa tay. Hắn đi tới bên cạnh bồn tắm, kéo tấm rèm tắm ra, chăm chăm nhìn lớp màng nilon trong mờ trải dưới đáy bồn tắm.

Đột nhiên, hơi thở của hắn trở nên gấp gáp, hai tay siết chặt nắm đấm, dường như có một quả bóng bay đang phồng lên to dần trong lồng ngực, khiến ngực hắn vỡ tung.

Lâm Quốc Đống giật phắt tấm màng nilon, vò thành một cục, ném mạnh vào tường.

Khói thuốc mù mịt trong gian buồng lái chật chội. Mã Kiện ho thành tiếng trước, tiếp đó, Lạc Thiếu Hoa cũng bắt đầu ho sặc sụa. Tiếng ho của hai ông già dồn dập vang lên trong buồng lái. Cuối cùng, Mã Kiện văng ra một câu “mẹ kiếp”, rồi mở cửa sổ trời.

“Chắc là thằng khốn kiếp này đang đâm đầu vào, không để ý bên dưới tòa nhà đâu.”

Lạc Thiếu Hoa cho cửa kính xuống, thò tay vấy tàn thuốc lá ra ngoài, lại nhìn đồng hồ đeo tay.

“Gần hai tiếng đồng hồ rồi.” Lạc Thiếu Hoa quay đầu hỏi Mã Kiện, “Vẫn tiếp tục đợi ạ?”

Mã Kiện nhìn ô cửa sổ đó, ngẫm nghĩ giây lát, “Hay là, đi thăm dò xem thực hư thế nào?”

Lạc Thiếu Hoa khẽ gật đầu.

Mã Kiện thò người ra phía ghế sau, lấy găng tay và bao chân nhét vào túi áo, nhắc thử chiếc gậy bóng chày xem nặng nhẹ thế nào, rồi xách chiếc dù cui cảnh sát lên.

Ông kéo cửa xe, vừa xuống xe vừa nói: “Lát nữa, tôi gõ cửa, nếu hần dám đáp lời, có nghĩa là hần vẫn chưa động thủ. Nếu hần không mở cửa, thì cậu xử lý mở khóa...”

Bỗng nhiên, Mã Kiện nhận ra Lạc Thiếu Hoa vẫn ngồi trên ghế lái phụ, không động đậy.

“Nhanh lên.”

Lạc Thiếu Hoa nhìn về phía trước, đang thần thờ, nghe thấy tiếng gọi của Mã Kiện, quay đầu lại như vừa tỉnh ngủ.

“Anh Mã, rốt cuộc là mình đang làm cái gì thế này?” Lạc Thiếu Hoa lên tiếng, giọng khàn, rất khê: “Cứ thế này chờ cho cô bé đó bị giết chết sao?”

Mã Kiện bám tay vào cửa xe, chăm chú nhìn Lạc Thiếu Hoa mấy giây, từ từ quay người đi.

“Thiếu Hoa, có những việc, cả cậu và tôi đều không thể chặn lại được.” Giọng Mã Kiện chứa đựng một nỗi mệt mỏi sâu sắc, “Hơn nữa, bây giờ cậu có hối hận muốn thay đổi, rất có thể đã không còn kịp nữa rồi.”

Lạc Thiếu Hoa run bắn người, gục đầu xuống đầu gối, đưa tay túm lấy tóc mình.

“Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta. Sau đêm nay, mọi người đều có thể bình an vô sự.”

Dứt lời, Mã Kiện yên lặng đứng cạnh cửa ô tô, đợi Lạc Thiếu Hoa xuống xe.

Một lúc lâu sau, Lạc Thiếu Hoa buông một tiếng thở dài, nhắc chân bước xuống xe.

“Đi thôi.”

Hai người, một đi trước một đi sau, xuyên qua lối đi trong khu dân cư tĩnh mịch, lặng lẽ bước về phía tòa nhà số 22. Đến trước cửa đơn nguyên 4, đang định mở cửa đi lên lầu, bỗng nghe thấy một tiếng quát.

“Đứng lại!”

Cả hai người đều giật bản mình, ngọn đèn cảm ứng âm thanh trên đầu cũng sáng lên theo. Dưới ánh đèn hắt xuống, sắc mặt của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa trắng bệch như giấy, kinh hãi ngó nhìn khoảng không tối đen ở phía ngoài chỗ sáng.

Cùng với tiếng bước chân lạo xạo, khuôn mặt của Đỗ Thành và Trương Chấn Lương lần lượt hiện ra trong bóng tối.

Đỗ Thành mặc chiếc áo lông vũ màu đen xám, chỗ hở ra ở cổ áo lộ ra trang phục bệnh nhân xanh trắng xen lẫn, trông như từ bệnh viện đến.

“Các anh định làm gì?” Gương mặt vàng ệch của Đỗ Thành đầm đìa mồ hôi, giọng nói trầm thấp xen lẫn với tiếng thở mạnh hỗn hển, “Tại sao đến đây?”

Mã Kiện ngậy người ra nhìn họ, một lúc lâu sau mới bật ra mấy chữ, “Tại sao cậu đến đây?”

“Cục trưởng Mã, anh hẹn Lạc Thiếu Hoa ra ngoài uống rượu.” Trương Chấn Lương cau mày, “Lúc đầu em không để ý, sau đó phát hiện ra nhà hàng đó ở bên cạnh khu Vườn Trúc Xanh.”

Mã Kiện nổi cáu, “Mẹ kiếp, cậu sử dụng thủ đoạn với người của mình?”

Trương Chấn Lương hứ một tiếng, quay đầu, không trả lời.

Đỗ Thành quan sát Mã Kiện từ trên xuống dưới, đột nhiên tiến tới một bước, lôi một đôi găng tay từ trong túi áo ông ta ra.

“Anh định làm gì, mẹ kiếp, anh điên rồi à?” Ông chỉ vào chiếc dùi cui cảnh sát trong tay Mã Kiện, “Giải quyết Lâm Quốc Đống?”

Mã Kiện giơ tay ra gạt lại đôi găng tay: “Không liên quan gì đến cậu!”

“Anh ấy điên rồi, anh cũng điên rồi à?” Đỗ Thành quay sang Lạc Thiếu Hoa ở phía sau lưng Mã Kiện, “Anh có biết là các anh đang làm gì không?”

Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, nghiêng răng, không nói câu nào.

Bốn người đứng ở lối đi trong tòa nhà, một bên quắc mắt tức giận, một bên im lặng không nói gì. Mấy giây sau, ánh đèn cảm ứng âm thanh lặng lẽ tắt. Tiếp đó lại sáng lên.

Gần như đồng thời, tiếng bước chân giòn giã vang lên trên lối đi của tòa nhà.

Bốn người cùng nhìn về phía lối đi trong tòa nhà. Một cô gái trẻ tuổi đứng trên bậc cầu thang, nhìn họ chặn kín ở cửa, vẻ mặt hoảng hốt, dường như cũng giật mình vì họ.

Đỗ Thành quan sát cô gái từ đầu xuống chân, bỗng chột nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa.

Kinh ngạc. Không hiểu. Thất vọng.

Vẻ mặt của hai người cũng y hệt như vậy. Có khác là, Lạc Thiếu Hoa thở ra một hơi như vừa trút được gánh nặng.

Bỗng nhiên, một ánh chớp lóe lên trong đầu Đỗ Thành, ông lập tức ý thức được mục đích thực sự của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa khi đến đây. Tiếp đó, các bộ phận trên mặt ông méo xệch đi, răng nghiêng kèn kẹt.

Cô gái căng thẳng nhìn bốn người ở cửa, do dự bước xuống dưới cầu thang, định đi xuyên qua họ. Mã Kiện nhìn chăm chăm vào cô, như thể muốn tìm ra đáp án đã chờ đợi từ lâu trên người cô.

Cô gái sợ sệt bước tới, không cả dám nhìn họ, lúc đi qua người Đỗ Thành, cô so vai lại, dường như muốn nhanh chóng trốn thoát khỏi bốn người đàn ông kỳ quặc này.

Đỗ Thành kéo luôn cánh tay của cô lại. Cô gái kinh sợ, hét lên thất thanh.

“Chấn Lương, đưa cô ấy ra ngoài!” Đỗ Thành vẫn nhìn chăm chăm vào Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa, đồng thời tự mình đẩy cô gái về phía Chấn Lương.

Trương Chấn Lương đáp lời, lôi cô gái đang giãy đạp vẫy vùng, đi ra phía ngoài khu dân cư.

“Cậu làm cái gì thế?”

Gương mặt Mã Kiện biến sắc, khẽ quát lên một tiếng rồi thình lình đưa tay ra chặn Trương Chấn Lương lại. Không ngờ, ông ta vừa cử động, liền bị Đỗ Thành đâm luôn vào mặt.

Mã Kiện lão đảo vì cú đâm, suýt nữa thì ngã lăn quay, nhờ có Lạc Thiếu Hoa đỡ mới tạm đứng vững được. Lúc ngẩng đầu lên, thì thấy trước mắt là gương mặt vô cùng phẫn nộ của Đỗ Thành.

“Mã Kiện, tôi đập chết con mẹ ông!” Đỗ Thành giơ một ngón tay lên, chỉ vào ông ta, run lên bần bật, “Mẹ kiếp, các ông là cái loại cảnh sát gì, các ông, mẹ kiếp, còn có phải là người không?”

Mã Kiện mắt cũng đỏ ngầu, vùng vẫy định xông tới. Nhưng, Lạc Thiếu Hoa ôm chặt lấy ông ta từ đằng sau, Mã Kiện chỉ có thể vung nắm đấm một cách vô ích, găm thét về phía Đỗ Thành.

“Mẹ kiếp, cậu tưởng tôi là vì bản thân mình à?” Hai mắt Mã Kiện trợn lên, ra sức kéo tay Lạc Thiếu Hoa đang ôm ở thắt lưng, “Thiếu Hoa

đã theo dõi hẳn hai mươi hai năm! Cậu thì sao? Mẹ kiếp, cậu còn sống được bao lâu nữa? Mọi người sống bình yên hết quãng tuổi già - không tốt sao!”

“Con mẹ ông!” Đỗ Thành chỉ ra phía ngoài khu dân cư, “Đó là một con người! Một con người đang sống sờ sờ ra đấy! Để đạt được mục đích, ông định để cho cô gái đó...”

“Đừng nói nữa!” Lạc Thiếu Hoa gầm lên một tiếng, tiếp đó òa lên khóc một cách đau đớn.

Ba người đang giằng co, tiếng khóc thê lương của một người già trở nên vô cùng lạc lõng. Đỗ Thành không chửi bới nữa, Mã Kiện cũng không vùng vẫy nữa.

“Các anh đừng đánh nữa...” Khuôn mặt Lạc Thiếu Hoa nhòe nhoẹt nước mắt, “Đều là tại tôi, là lỗi của tôi.”

Cánh tay ôm lấy thắt lưng Mã Kiện thông xuống rệu rã. Mã Kiện đứng thẳng người lên, lặng lẽ nhìn Lạc Thiếu Hoa người rung lên bần bật vì khóc, ông đưa một tay ra, ấn vào vai Lạc Thiếu Hoa.

Đỗ Thành cũng im lặng không nói gì, nhìn hai cảnh sát trước mặt - hai con người từng dũng mãnh như sư tử, giây phút này lại yếu đuối chẳng khác nào một con chó già, trong lòng ông thấy bi ai tột cùng.

“Các anh đi đi.” Một lúc lâu sau, Đỗ Thành buông một hơi thở rất dài, “Việc hôm nay, coi như chưa từng xảy ra.”

Mã Kiện quay người nhìn ông, nét mặt phức tạp. Cuối cùng, ông ta gật đầu, đỡ Lạc Thiếu Hoa vẫn đang đau đớn khóc mãi không dứt, loạng choạng đi về phía chiếc xe việt dã.

Nhìn chiếc xe Honda CRV biến mất trong đêm tối, Đỗ Thành đứng yên tại chỗ một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng 501. Đèn vẫn sáng, tấm rèm cửa sổ dày vẫn nguyên xi như cũ. Chắc hẳn Lâm Quốc Đống không hề hay biết về trận xung đột kịch liệt phía dưới tòa nhà.

Ngủ đi, ngủ đi. Khóe miệng Đỗ Thành trở nên lạnh lùng cứng rắn. Những đêm bình yên như thế này, mày sẽ không còn được hưởng mấy ngày nữa đâu.

Trương Chấn Lương và cô gái ngồi trong nhà hàng Triều Sán. Thấy Đỗ Thành bước vào, Trương Chấn Lương đứng dậy ra đón.

“Đã hỏi nhà hàng rồi, trả lời cực kì kín kẽ.” Trương Chấn Lương hất hàm về phía nhân viên thu ngân, nói khẽ: “Xem ra, Mã Kiện sắp xếp rất cẩn mật.”

Đỗ Thành ừ một tiếng, đưa mắt nhìn cô gái đang căng thẳng lo âu, “Tình hình cô này thế nào?”

“Cô ấy tên là Trần Hiếu, làm việc ở một công ty dịch thuật.” Trương Chấn Lương mỉm cười, “Chính là công ty chỗ Lâm Quốc Đống làm.”

“Ồ?” Đỗ Thành nhướn mày lên, “Họ biết nhau?”

“Vâng. 9 giờ tối nay Trần Hiếu mới làm xong việc, sau đó thì gặp Lâm Quốc Đống, nhận lời đến nhà hăn ăn cơm tối.” Nụ cười của Trương Chấn Lương dần tắt, “Không biết Mã Kiện làm thế nào điều tra được manh mối này. Có điều, phán đoán của ông ta rất chính xác. Lâm Quốc Đống chắc chắn không phải là “tình cờ gặp” Trần Hiếu, có lẽ...”

Anh dừng lại một lát, “Có lẽ tối nay Lâm Quốc Đống đúng là muốn giết người.”

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu, đi thẳng về phía Trần Hiếu.

Cô gái đang uống nước, nhìn thấy Đỗ Thành bước tới, càng trở nên căng thẳng hơn, gần như không giữ nổi chiếc cốc.

Đỗ Thành ngồi đối diện với Trần Hiếu, đầu tiên mỉm cười với cô, “Xin lỗi, khi này tôi rất không lịch sự.”

Cô gái nhìn ông, không bày tỏ thái độ.

“Chúng tôi là cảnh sát.”

“Vâng, tôi biết.” Trần Hiếu lên tiếng, “Vừa nãy cảnh sát Trương đã nói cho tôi biết rồi.”

“Tốt, lúc nãy Trương Chấn Lương cũng đã nói với cô rồi, tôi cũng không vòng vo nữa.” Đỗ Thành nhìn thẳng vào mắt Trần Hiếu, “Cô và Lâm Quốc Đống có quan hệ như thế nào?”

Trần Hiếu lập tức đỏ bừng mặt, “Quan hệ đồng nghiệp bình thường.”

“Đồng nghiệp bình thường, tại sao đêm hôm khuya khoắt lại đến nhà ông ta ăn cơm?”

“Tình cờ mà.” Trần Hiếu lắc người vẻ bất an, “Sau khi làm việc xong, tôi tình cờ gặp ông ấy ở phía dưới tòa nhà công ty.”

Đỗ Thành chăm chú nhìn cô mấy giây, “Ông ta đã làm gì với cô?”

“Không làm gì cả, chỉ ăn cơm thôi.” Trần Hiếu cầm chiếc cốc lên uống nước, lập tức bị sặc.

Đỗ Thành châm một điếu thuốc lá, bình tĩnh nhìn Trần Hiếu cứ ho mãi không dứt, cho đến khi nhịp thở của đối phương đều đặn trở lại.

“Nếu chỉ là ăn cơm,” Đỗ Thành chỉ vào chân trái của cô, “Có cần thiết phải cởi tất ra không?”

Trần Hiếu ngạc nhiên, cúi đầu nhìn, phát hiện thấy giữa ống quần bò và chiếc giày thể thao hở ra một khoảng ống tất nâu xen trắng.

“Cô đã đi tất ngược.” Đỗ Thành nhìn cô, nét mặt không hề thay đổi, “Nói xem, thế là sao?”

Trần Hiếu vô cùng ngượng ngập, lắp bắp một hồi mới nói khẽ: “Chúng tôi... nói thế nào nhỉ, tôi cũng không biết là quan hệ gì.”

Cô ngẩng đầu nhìn Đỗ Thành, người cảnh sát già vẫn không có phản ứng gì, chỉ đưa tay ra hiệu cho cô nói tiếp.

“Thầy Lâm đối với tôi rất tốt, tôi biết ông ấy có ý với tôi. Nhưng, tôi đã từ chối.” Trần Hiếu cúi đầu, vắn vẹo ngón tay, “Hôm nay, sau khi hết giờ làm việc, chúng tôi tình cờ gặp nhau, tôi nghĩ, có lẽ là duyên số.”

Đỗ Thành hừ không thành tiếng.

“Bạn trai tôi ở xa, bình thường tôi toàn sống một mình.” Trần Hiếu cười buồn, “Cho nên, có người thương tôi, cũng rất tốt.”

“Cô và ông ta đã...”

“Chưa.” Trần Hiếu phủ định tuyệt đối, sắc mặt lại càng ngượng ngùng hơn, “Vốn là... có khả năng. Sau đó, không hiểu tại sao, ông ấy lại dừng lại.”

“Ồ?”

“Vâng.” Cô gái cau mày, nét mặt tỏ ra khó hiểu, “Hình như là ông ấy nói... mùi của tôi không đúng.”

Đỗ Thành chột sững người. Mấy giây sau, ông nhảy dựng lên, túm lấy cổ áo của Trần Hiếu qua chiếc bàn, ghé sát lại người.

Cô gái giật bắn mình, né tránh ra đằng sau theo bản năng, “Ông làm gì thế?”

“Bình thường cô có xúc nước hoa không?” Sắc mặt Đỗ Thành rất nghiêm trọng, “Dùng nhãn hiệu gì?”

“‘Phu nhân Hồ Điệp’ - của bạn trai tôi tặng.” Trần Hiếu vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, “Dùng hết rồi, cho nên hôm nay tôi đổi một loại khác.”

Đỗ Thành không nói gì nữa, im lặng hút hết điếu thuốc lá, rồi nói khẽ: “Tôi biết rồi, lát nữa sẽ đưa cô về.”

Ông giơ tay gọi Trương Chấn Lương lại, dặn dò anh đưa Trần Hiếu về nhà. Trương Chấn Lương nhận lời, ra hiệu cho cô gái đi theo anh.

Trần Hiếu đứng lên, vừa bước được mấy bước, lại quay người, hỏi về do dự: “Đồng chí cảnh sát, Lâm Quốc Đống...”

Đỗ Thành đang chăm chú nhìn vào mặt bàn, vẽ đăm chiêu, nghe thấy cô hỏi, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói từng chữ một: “Cô bé, sau này đừng liên hệ với hân ta nữa.”

Ông nhìn gương mặt kinh ngạc của cô gái, lại bổ sung thêm một câu: “Tối hôm nay, cô đã thoát chết.”

Chương 28: DI NGUYỆN

Tiếng gõ cửa vang lên “cốc cốc”. Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu lên giữa đám hồ sơ tài liệu chất thành đống, nói về phía cửa “mời vào”.

Cửa bị đẩy ra, một nửa người Ngụy Quýnh thò vào.

“Là cháu à.” Kỷ Càn Khôn cười, “Mau vào đi.”

Ngụy Quýnh bước vào trong phòng, xoay tay đóng chặt cửa lại, nhưng lại không bước tới ngay, mà đứng ở cửa quan sát từ đầu đến chân Kỷ Càn Khôn.

“Cháu ngây người ra đó làm gì?” Kỷ Càn Khôn có vẻ ngạc nhiên, “Ngồi đi.”

Ngụy Quýnh đáp lời, rồi từ từ ngồi xuống bên giường. Kỷ Càn Khôn gỡ kính xuống, chỉ về phía chiếc bình siêu tốc, “Cháu tự pha trà uống, pha luôn cho ta một cốc.”

Ngụy Quýnh làm theo lời ông cụ. Một phút sau, hai người mỗi người bưng một cốc trà, ngồi đối diện với nhau. Kỷ Càn Khôn thổi cho lá trà ở miệng cốc dạt ra, cẩn thận nhấp một ngụm trà nóng bỏng, hỏi: “Gần đây bạn những gì nào? Một hôm rồi không thấy cháu.”

“Ồ, cháu đăng ký học lái ô tô.” Ngụy Quýnh gãi gãi đầu, “Đi tập lái xe, ồi dào, chân tay cứ luống ca luống cuống.”

“Ha ha, lúc mới học lái xe đều như vậy cả.” Kỷ Càn Khôn bưng cốc trà, nheo mắt cười nhìn Ngụy Quýnh, “Đối với cháu, mục nào khó nhất?”

“Chắc là đề-pa lên dốc ạ.” Ngụy Quýnh cười xấu hổ, “Toàn bị tắt máy, hôm qua đã bị giáo viên huấn luyện mắng rất thảm hại.”

“Cái đó đơn giản.” Kỷ Càn Khôn bỏ cốc trà xuống, vừa làm động tác tay vừa nói: “Sau khi dừng ở trên dốc, đạp sát chân côn và phanh xe,

sau đó từ từ nhả côn, sau khi cảm thấy người rung lên, thì nhả phanh từng tí một...”

Ngụy Quýnh lắng nghe, vẻ mặt rất chăm chú, dường như đang nhập tâm ghi nhớ.

“Được đấy, lão Kỳ, không ngờ ông còn biết lái xe. Sau này có gì không hiểu, cháu cứ hỏi ông là được.”

“Chuyện nhỏ.” Kỳ Càn Khôn rất lấy làm tự đắc, “Ta là tài xế lão luyện rồi.”

Nhưng sắc mặt Ngụy Quýnh lại trở nên u tối, cậu nhìn Kỳ Càn Khôn không nói gì, ánh mắt trông rất lạ lẫm.

Kỳ Càn Khôn cảm thấy kỳ quặc, cau mày hỏi: “Hôm nay cháu sao thế?”

“Không sao.” Ngụy Quýnh nhanh chóng trở lại bình thường, cậu đi đến bên cửa sổ, lật tấm rèm cửa sổ lên nhìn ra phía bên ngoài.

“Lão Kỳ.”

“Gì?”

“Hôm nay thời tiết rất đẹp.” Ngụy Quýnh bỏ rèm cửa sổ xuống, quay người mỉm cười với lão Kỳ, “Cháu đẩy ông ra ngoài đi dạo một chút nhé?”

Giúp Kỳ Càn Khôn mặc áo đội mũ cũng mất một lúc lâu. Khi đẩy ông cụ ra đến hành lang, trên mặt Ngụy Quýnh đã toát đầy mồ hôi. Vừa đi được mười mấy bước, Ngụy Quýnh bỗng kêu ái chà.

“Lão Kỳ, cháu phải quay lại một tí - điện thoại di động bỏ quên ở trong ba lô rồi.”

“Được.” Kỳ Càn Khôn gỡ chùm chìa khóa ở thắt lưng ra đưa cho cậu, nháy mắt, “Sao, sợ Nhạc Tiêu Tuệ không tìm được cháu hả?”

“Ông đừng nói linh tinh.” Ngụy Quýnh đỏ bừng mặt, cầm lấy chìa khóa quay người chạy đi.

Trời quang mây đang, ánh nắng mặt trời rực rỡ. Gió ùa vào mặt, đã bắt đầu có chút cảm giác ấm áp. Kỷ Càn Khôn đi mấy vòng quanh sân, không kìm được, bỏ mũ và khăn ra, vừa tận hưởng cảm giác tê nhột vì ánh nắng chiếu trên đỉnh đầu, vừa hít thở thật sâu bầu không khí trong lành ẩm ướt.

Tuyết đọng trong sân đã hoàn toàn tan hết, nền đất phía ngoài lối đi giẫm lên êm như nhung, khiến người ta bất giác tưởng tượng không biết ở dưới lớp đất liệu đã có những mầm mới đang âm thầm nhú lên.

Lúc đi ngang qua cây đào, Kỷ Càn Khôn bảo Ngụy Quýnh dừng lại. Ông sờ lên cành cây xù xì, rồi lại vỗ mạnh một nhát.

“Sắp ra hoa rồi, cả cây hồng rực, rất đẹp.”

Ngụy Quýnh đứng sau lưng ông cụ, lặng lẽ nhìn mái tóc muối tiêu của Kỷ Càn Khôn. Một lúc lâu sau, cậu lên tiếng hỏi:

“Lão Kỷ, bao nhiêu năm nay, ông đã sống thế nào?”

“Hả?” Kỷ Càn Khôn quay đầu lại, “Sao tự dưng lại nghĩ đến chuyện hỏi cái này?”

“Cháu nhớ đến một câu nói của chú Đỗ Thành.” Ngụy Quýnh đẩy chiếc xe lăn, tiếp tục đi về phía trước, “Ông đã không lựa chọn lãng quên, tiếp tục sống, mà vẫn ở lại trong ký ức của hai mươi ba năm trước.”

“Đúng thế, không sao quên được.” Giọng Kỷ Càn Khôn trầm khàn, “Làm sao có thể quên được.”

“Sau khi Hứa Minh Lương bị xử bắn, ông có kháng cáo không?”

“Thực ra, ngay sau khi tuyên án sơ thẩm, ta đã kháng cáo rồi. Ta cho rằng anh ta tuyệt đối không phải là hung thủ.” Kỷ Càn Khôn thở dài, “Đá chìm đáy bể, không có ai tin lời ta.”

“Trước khi xảy ra tai nạn ô tô, ông cũng đang điều tra vụ án này phải không?”

“Ừ.” Kỷ Càn Khôn quay đầu nhìn phía ngoài bờ tường, trong ngôi trường tiểu học bên cạnh liên tục vọng tới tiếng lũ trẻ nô chạy đùa nghịch, “Nhưng không có bất cứ tiến triển gì. Cháu cũng biết đấy, một người dân bình thường, muốn điều tra một vụ án đã bị cơ quan hữu quan đóng khung kết luận thì khó đến thế nào.”

“Bên cảnh sát không can thiệp vào, ông không thể làm được gì.”

“Đúng thế.” Kỷ Càn Khôn cúi đầu, “Ta đã đến Cục công an vô số lần, muốn thuyết phục họ điều tra lại vụ án này. Nhưng, lần nào cũng bị đuổi ra ngoài như một gã điên.”

“Bước đến đường cùng.”

“Bước đến đường cùng.” Kỷ Càn Khôn lặp lại: “Ta rất rõ hung thủ giết hại vợ ta ở ngay trong thành phố này, nhưng ta không có cách nào tóm được hắn.”

“Sau đó thì sao?” Ngụy Quýnh dừng chiếc xe lăn ở tận cùng một lối đi, vòng ra bên cạnh người Kỷ Càn Khôn, cúi người xuống, nhìn vào mắt ông cụ.

“Sau đó...”, Kỷ Càn Khôn nhìn lại cậu, mỉm cười, “Ta bị tai nạn ô tô, tiếp đó là vào ở trong này.”

Ngụy Quýnh cup mắt xuống, lại đứng thẳng người lên, quay đầu chiếc xe lăn, chậm chậm quay trở về.

“Vụ tai nạn ô tô, xảy ra năm nào?”

“Ngày 7 tháng 6 năm 1994.” Giọng Kỷ Càn Khôn bình lặng, “Lúc xuân hạ giao mùa. Sau đó ta bị hôn mê một năm, đầu năm 1996 được đưa đến đây - còn muốn hỏi gì nữa?”

Ngụy Quýnh dừng lại một lúc, rồi tiếp tục đẩy ông cụ đi về phía trước.

“Sau đó, ông cứ chờ mãi ạ?”

“Chờ gì?”

“Chờ một cơ hội, hoặc là, chờ một người như cháu xuất hiện?”

Kỷ Càn Khôn không đáp lời, một lúc lâu sau, ông chậm rãi lên tiếng.

“Ngụy Quýnh.”

“Dạ.”

“Có phải cháu cảm thấy, ta đã lợi dụng cháu?”

“Không ạ.” Ngụy Quýnh không dừng bước, cậu chậm rãi đi về phía tòa nhà nhỏ, “Cháu chỉ cảm thấy, ông không hề đơn giản như lúc cháu mới quen.”

Kỷ Càn Khôn lại im lặng một lúc, “Cháu muốn nói đến chuyện của Trương Hải Sinh?”

Đợi mấy giây, thấy Ngụy Quýnh không trả lời. Ông thở dài một tiếng, một mình nói tiếp, “Ta cũng là bất đắc dĩ không còn cách nào khác, muốn tự do hoạt động ở đây, không có Trương Hải Sinh không được. Hơn nữa, thời gian của ta không nhiều nữa. Cứ tiếp tục thế này, hoặc là ta sẽ phát điên, hoặc là sẽ chết.”

Kỷ Càn Khôn nhìn tòa nhà nhỏ mỗi lúc một gần phía trước mặt, “Gã đó, ta đã tìm hắn hai mươi ba năm. Nếu kiếp này ta không thể trả được mối thâm thù cho vợ, có chết cũng sẽ không nhắm mắt được.”

“Giết chết một phụ nữ bằng thủ đoạn như vậy, cho dù vì mục đích gì đi chăng nữa, hắn cũng buộc phải trả giá.” Ngụy Quýnh dừng chiếc xe lăn ở cửa tòa nhà nhỏ, “Lão Kỷ, ông cứ yên tâm, ông sẽ chờ được đến ngày đó. Hơn nữa, sẽ không xa quá đâu.”

“Ồ?” Kỷ Càn Khôn ngạc nhiên quay đầu lại, “Ý của cháu là?”

Ngụy Quýnh ấn tay cầm của chiếc xe lăn xuống, đưa bánh trước lên bậc thềm, “Chúng ta về thôi.”

Cậu hát hàm về phía phòng của Kỷ Càn Khôn, “Chú Đỗ Thành chắc là sắp đến rồi. Chú ấy có chuyện muốn nói cho ông biết.”

Đỗ Thành và Nhạc Tiêu Tuệ đứng ở hành lang. Kỷ Càn Khôn vừa chào họ vừa mở cửa phòng. Vào trong phòng, Kỷ Càn Khôn mời họ ngồi xuống, đồng thời bảo Ngụy Quýnh đẩy mình đến bên bậu cửa sổ. Lúc quay đầu lại, phát hiện thấy cả ba người đều đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn ông.

“Làm gì vậy, nghiêm trọng thế?” Kỷ Càn Khôn nhìn nét mặt nặng nề của họ, bất giác bật cười. Nhưng dường như ông chợt ý thức được điều gì đó, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngấm, “Cảnh sát Đỗ...”

“Lão Kỷ,” Đỗ Thành nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ một cái, “Chúng tôi...”

“Đợi đã!” Kỷ Càn Khôn đột nhiên đưa tay ra ngăn không cho Đỗ Thành nói tiếp, tay kia cuống cuồng sờ lần trên người mình. Ngụy Quýnh ngấm ngấm giây lát rồi lấy chiếc bật lửa ở đầu giường lên, đưa cho ông cụ.

Lão Kỷ run rẩy châm thuốc lá, rít một hơi to, sắc mặt đã bắt đầu trắng bệch.

“Ông nói đi.”

Đỗ Thành mỉm cười, “Tìm thấy hản rồi.”

Chỉ vồn vện bốn chữ, Kỷ Càn Khôn phải mất đến một phút mới hiểu rõ hàm nghĩa của nó. Ông kẹp điếu thuốc sắp hút hết ở tay, ngây người nhìn Đỗ Thành, một hồi lâu sau mới bật ra một câu: “Là ai?”

Đỗ Thành mở chiếc túi da, lấy từ bên trong một tấm ảnh đưa cho ông.

“Hản tên là Lâm Quốc Đống, là gia sư của Hứa Minh Lương.”

Nửa tiếng đồng hồ sau đó, Đỗ Thành kể lại tỉ mỉ cho Kỷ Càn Khôn nghe quá trình họ đã làm thế nào điều tra đến Lâm Quốc Đống qua nước hoa, dấu vân tay và những biểu hiện bất thường của Mã Kiện, Lạc Thiếu Hoa... Kỷ Càn Khôn cứ nhìn chăm chăm vào tấm ảnh mãi, nét mặt không biểu lộ sắc thái gì. Cuối cùng, Đỗ Thành thậm chí bắt đầu nghi ngờ rằng ông đã không nghe mình nói chuyện.

Sau khi kể xong, Kỷ Càn Khôn vẫn giữ nguyên tư thế bất động. Một lúc lâu sau, ông mới lên tiếng hỏi: “Có khẳng định chắc chắn là hản không?”

Đỗ Thành gật đầu: “Chắc chắn.”

Nếu như trước đây ông chỉ cao độ nghi ngờ Lâm Quốc Đống, thì tất cả những hành động của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa vào buổi tối hôm đó đã khiến Đỗ Thành hoàn toàn khẳng định, không còn chút nghi ngờ nào nữa. Hơn nữa, ông quyết định nói cho Kỷ Càn Khôn biết hung thủ là ai, cũng chính vì hành động của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa.

Tuy rằng Lâm Quốc Đống không hề phát hiện ra những người khác ngoài Lạc Thiếu Hoa, nhưng hản rõ ràng đã lâm vào một tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Đỗ Thành hiểu rất rõ tính cách và thủ đoạn của Mã Kiện. Mặc dù ông không ngờ Mã Kiện lại bằng lòng hi sinh cả Trần Hiếu để trừ khử Lâm Quốc Đống, nhưng điều này ít nhất cũng cho thấy Mã Kiện đã có ý tưởng giết người. Tấn công lần đầu chưa thành công, họ chắc chắn sẽ không dừng tại đó. Cho dù là mục đích của họ đã bị Đỗ Thành phát giác, nhưng Mã Kiện cũng nhất định sẽ tìm cơ hội giải quyết đối phương, để tạo ra kết cục chết không đối chứng, một lần hành động vĩnh viễn an thân.

Một người như vậy, cố nhiên chết không đáng tiếc. Đối với Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa, Lâm Quốc Đống là một quả bom hẹn giờ có thể phát nổ bất cứ lúc nào, một khi vụ án sai năm đó bại lộ, mọi người đều sẽ phải sống nốt quãng đời còn lại trong nhục nhã. Giết hản đi, mới có thể vĩnh viễn không để lại di chứng. Nhưng, đối với Đỗ Thành, ông cần Lâm Quốc Đống còn sống.

Ông cần Lâm Quốc Đống đứng ở vị trí của bị cáo, chịu sự xét xử của pháp luật. Chỉ có như vậy, mới không phụ vợ con đã ra đi quá sớm, mới có thể để cho Kỷ Càn Khôn quay đầu nhìn lại cuộc sống như bị giam trong lồng này một cách bình thản, mới có thể giúp Hứa Minh Lương gột bỏ được tội danh giết người, mới có thể khiến những linh hồn oan uổng đang phiêu du trên bầu trời thành phố được yên nghỉ.

Cho nên, ông cần tìm được đủ chứng cứ trong thời gian ngắn nhất, bắt Lâm Quốc Đống chịu tội trước pháp luật trước khi Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa ra tay.

Kỷ Càn Khôn bỏ tấm ảnh của Lâm Quốc Đống xuống, ngẩng đầu, mắt hết nhìn mặt Đỗ Thành, Ngụy Quýnh lại nhìn sang Nhạc Tiêu Tuệ, vẻ mặt hoang mang, hồn xiêu phách lạc.

Nhạc Tiêu Tuệ bước tới, thấp người xuống, đặt tay lên đầu gối Kỷ Càn Khôn, xoa nhẹ nhẹ.

“Hắn...” Hai mắt Kỷ Càn Khôn vô hồn, giọng như đang nói mê, “Tại sao hắn lại muốn giết vợ tôi?”

“Nước hoa.” Đỗ Thành ngẫm nghĩ một lát, “Bởi vì người phụ nữ từng làm hắn bị tổn thương. Lâm Quốc Đống có cảm giác vừa muốn chiếm hữu, đồng thời lại vô cùng thù hận đối với tất cả những người phụ nữ mang mùi hương đó.”

Ông chỉ vào Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Không thể phủ định, để điều tra ra được vụ án này, hai bạn nhỏ này đã góp công rất lớn.”

Kỷ Càn Khôn nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt mờ đục lăn trên mặt ông. Kỷ Càn Khôn cúi đầu, chắp hai tay vào nhau, vái ba người còn lại mấy lần.

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người.”

“Ôi dào, đã nói với ông từ lâu rồi, tôi không phải là vì giúp ông.” Đỗ Thành xua tay, “Tôi là vì mình.”

Ngụy Quỳnh vỗ vào vai Kỷ Càn Khôn. Ông cụ lau nước mắt trên mặt, nét mặt trở lại bình tĩnh kiên nghị.

“Tiếp theo thì làm thế nào?”

Đỗ Thành trầm ngâm một lúc, bước tới một bước, chăm chú nhìn vào mắt Kỷ Càn Khôn, nói từng chữ một:

“Lão Kỷ, khi điều tra đến Lâm Quốc Đống, tôi đã không nói ngay cho ông biết, vì sợ là ông sẽ hành động đường đột. Một khi đã kinh động đến hãn, nếu hãn sợ tội bỏ trốn, để tìm lại được hãn sẽ không dễ đâu.”

Ông đặt tay lên tay vịn xe lăn, nhấn mạnh hơn, “Bây giờ, tôi vẫn yêu cầu ông phải tỉnh táo bình tĩnh, tạm thời không làm bất cứ việc gì cả.”

Kỷ Càn Khôn cau mày, thẳng người lên, giọng vừa tức giận vừa không hiểu, “Tại sao?”

“Bởi vì tôi tuyệt đối không để cho bất cứ người nào trừ khử Lâm Quốc Đống với tư cách cá nhân!” Đỗ Thành không hề thỏa hiệp, “Tôi là một cảnh sát, tôi muốn đưa hãn ra trước vành móng ngựa, đã hiểu chưa?”

Kỷ Càn Khôn nhìn thẳng vào Đỗ Thành, giây lát sau, chậm rãi trả lời: “Tôi hiểu rồi, nghe theo ông.”

“Tốt.” Đỗ Thành đứng thẳng người dậy, “Cái tôi cần nhất bây giờ, chính là chứng cứ cho thấy Lâm Quốc Đống có tội - Việc này cần thời gian và sự giúp đỡ của mọi người.”

“Chứng cứ?” Kỷ Càn Khôn tròn tròn mắt, “Khi này ông nhắc đến Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa, họ cũng cho rằng Lâm Quốc Đống là hung thủ, chẳng nhẽ họ lại không có chứng cứ sao?”

“Trong tay Lạc Thiếu Hoa chắc là có gì đó.” Đỗ Thành cười nhún nhó, “Nhưng ông ta chắc chắn sẽ không đưa cho tôi.”

“Tại sao?” Các đường nét trên mặt Kỷ Càn Khôn méo xệch đi, “Các ông đều là cảnh sát, tại sao ông ta lại không muốn hung thủ chịu sự trừng trị của pháp luật!”

“Lão Kỷ, ông phải bình tĩnh một chút.” Đỗ Thành vội xoa dịu ông cụ, “Có những việc, ông không biết cũng tốt...”

“Không được!” Kỷ Càn Khôn dứt khoát cự tuyệt, “Tôi đã đợi hai mươi ba năm! Tôi có quyền được biết sự thật, toàn bộ sự thật!”

Đỗ Thành thấy khó xử, sau khi cân nhắc hồi lâu, ông nói cho Kỷ Càn Khôn biết chuyện Lạc Thiếu Hoa đã đưa Lâm Quốc Đống vào bệnh viện tâm thần. Kỷ Càn Khôn nghe ông kể xong, lại yên lặng.

Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn từ từ di chuyển xe lăn, đến bên chiếc bàn gỗ nhỏ, cầm cốc trà lên, nhấp một ngụm trà.

“Hóa ra là như vậy.” Ông bỗng mỉm cười, xoay cốc trà trong tay, “Ông ta đã biết hung thủ là ai từ rất lâu rồi.”

Đỗ Thành nhìn Ngụy Quýnh, rồi lại nhìn Nhạc Tiêu Tuệ. Ba người nhìn nhau đầy khó xử, đều không biết nên nói gì.

“Trong lúc tôi chạy ngược chạy xuôi để kêu oan, trong lúc tôi nằm hôn mê trên giường bệnh, trong lúc tôi sống mòn mỏi từng ngày ở đây...” Giọng Kỷ Càn Khôn bình tĩnh, như thể đang tự nói một mình, “Trên thế giới này có hai người biết sự thật - một là chính hung thủ, người kia không ngờ lại là một cảnh sát.”

Đỗ Thành cau mày, “Lão Kỷ, đừng như vậy, Thiếu Hoa... ông ấy cũng có nỗi khổ riêng...”

“Nếu lúc đó ông ta giao chứng cứ ra, có lẽ tôi sẽ không...”, Kỷ Càn Khôn hoàn toàn không để ý đến lời Đỗ Thành, vẫn tự mình nói tiếp, “Như vậy tất cả những chuyện này đều sẽ không xảy ra.”

Đột nhiên, Kỷ Càn Khôn ném mạnh cốc trà xuống đất.

Những mảnh sứ vỡ văng ra, nước trà nóng bắn tung tóe. Đỗ Thành kinh ngạc, bên tai vang lên tiếng gầm thét điên cuồng: “Tất cả những chuyện này, đều sẽ không xảy ra!”

Sau khi tiếng vang dần tan biến trong gian phòng chật hẹp, trong căn phòng còn lại sự im lặng chết chóc. Ngụy Quýnh đút hai tay vào túi quần, nhìn vào sau lưng Kỷ Càn Khôn, mặt không biểu lộ sắc thái gì. Nhạc Tiêu Tuệ vẫn giữ nguyên tư thế nửa quỳ, chỉ là cả người cứng đờ vì sợ hãi, bên cạnh chân vẫn còn mấy mảnh sứ vỡ.

Nét mặt Đỗ Thành rất phức tạp. Ông nhìn Kỷ Càn Khôn, rồi lẳng lặng cầm lấy chiếc chổi và cái hót rác ở góc nhà lên.

Vừa vun những mảnh cốc vỡ vào một chỗ, Nhạc Tiêu Tuệ liền cầm lấy dụng cụ trong tay ông, lặng lẽ quét dọn sạch nền nhà.

Kỷ Càn Khôn ngồi trên xe lăn, mắt chăm chăm nhìn vào vệt nước trên sàn nhà, hai tay siết chặt nắm đấm, người vẫn còn run lên nhè nhẹ, nét mặt vừa hệt hăng vừa phẫn nộ.

Đỗ Thành buông một tiếng thở dài, bước tới một bước, vỗ vào vai Kỷ Càn Khôn, “Lão Kỷ, tôi rất hiểu tâm trạng của ông...”

“Ông không thể hiểu được!” Kỷ Càn Khôn ngắt lời Đỗ Thành không hề khách khí, “Ông không biết thế nào là vô phương kháng cáo, ông không biết thế nào là bước đến đường cùng!”

“Tôi biết!” Đỗ Thành đột nhiên cao giọng, “Cái giá tôi đã trả cho vụ án này, không hề ít hơn ông chút nào!”

Kỷ Càn Khôn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ngây người nhìn Đỗ Thành.

Nhưng Đỗ Thành lại nhìn ra chỗ khác, thần sắc trông vô cùng mệt mỏi, “Nói tóm lại, cho dù bây giờ chúng ta đã biết hung thủ là ai, nhưng đây vẫn chưa phải là điểm dừng cuối cùng. Tôi phải đưa hản ra trước tòa, để hản chịu sự trừng trị của pháp luật, chứ không phải là bị giải quyết theo kiểu cá nhân.”

Ông lại nhìn Kỷ Càn Khôn, nét mặt nghiêm túc, “Cho nên, ông không được phép làm bừa. Đường đường chính chính làm xong vụ án này, là di nguyện duy nhất của tôi. Cho dù ông có muốn bỏ cả mạng mình vào đó, tôi cũng sẽ không tha cho ông.”

Kỷ Càn Khôn nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra luôn, “Được, tôi hứa với ông.”

Ông cụ chỉ tay ra cửa, “Mọi người về đi.”

Bên ngoài cổng viện dưỡng lão, Đỗ Thành vừa bảo Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ lên xe, vừa quay đầu nhìn cửa sổ phòng Kỷ Càn Khôn. Ánh nắng mặt trời vẫn rất chói chang, ánh sáng phản chiếu ngược lại khiến ông khó có thể nhìn rõ được tình hình bên trong căn phòng. Đỗ Thành lắc đầu, kéo cửa xe, ngồi vào ghế lái.

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ ngồi cạnh nhau ở hàng ghế sau. Cô gái cứ nhìn Đỗ Thành. Còn Ngụy Quýnh có vẻ đang đắm chiêu suy nghĩ, nhìn mãi ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Thành quay người, mỉm cười với họ.

“Mặc dù vừa nãy lão Kỷ đã cảm ơn các bạn rồi, nhưng, từ góc độ của tôi,” vẻ khen ngợi hiện rõ trên mặt Đỗ Thành, “Vẫn muốn cảm ơn các bạn một lần nữa.”

Gương mặt Nhạc Tiêu Tuệ ửng đỏ. Ngụy Quýnh chỉ khẽ gật đầu với Đỗ Thành, rồi lại quay mặt đi.

“Thế tiếp theo đây chúng ta làm gì ạ?” Nét mặt cô gái rất phấn chấn, “Chú vừa nói, vẫn cần thu thập chứng cứ?”

“Đúng, nhưng rất khó.” Nét mặt Đỗ Thành dần trở nên trầm trọng, “Dù sao vụ án này cũng đã trôi qua hơn hai mươi năm rồi, rất nhiều chứng cứ đã biến mất rồi.”

“Ồ.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ vô cùng thất vọng, “Thế phải làm thế nào?”

“Tìm, khó nữa cũng phải tìm.” Đỗ Thành nhìn họ, “Ngoài ra, tôi cảm thấy cách tư duy của các bạn rất đặc biệt, có lẽ các bạn có thể giúp được tôi.”

Nhạc Tiêu Tuệ ngẫm nghĩ một lúc, “Có cần đi khuyên nhủ cái ông Lạc Thiếu Hoa ấy không ạ? Năm đó ông ta điều tra được ra Lâm Quốc Đống, chắc hẳn là có chứng cứ trong tay.”

“Không thể thuyết phục được ông ấy.” Đỗ Thành cười nhảu nhó, “Chúng ta chỉ có thể tự tìm, hơn nữa nhất định phải xong trước ông ấy và Mã Kiện.”

Nhạc Tiêu Tuệ tròn tròn mắt, “Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ định giết chết Lâm Quốc Đống.”

“Hả?” Cô gái lấy tay che miệng, khẽ bật ra một tiếng ngạc nhiên, “Giết chết hẳn?”

“Đúng.” Đỗ Thành cân nhắc một lúc lâu, quyết định nói cho họ biết chuyện Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa định cho Trần Hiếu làm môi nhử, để trừ khử Lâm Quốc Đống một cách “hợp pháp” vào buổi tối hôm đó.

Nghe ông kể xong, cả hai đều há mồm tròn mắt. Một mặt là vì ác tính của Lâm Quốc Đống không thay đổi; mặt khác là vì sự tàn nhẫn, tuyệt tình của Mã Kiện và Lạc Thiếu Hoa.

“Chỉ vì muốn cho mình được bình an vô sự, họ có thể khoanh tay đứng nhìn một cô gái bị giết?” Mặt Ngụy Quýnh đầy vẻ không thể tin nổi, “Mẹ kiếp, thế còn là người sao?”

Đỗ Thành hừ một tiếng, không nói gì.

Còn Nhạc Tiêu Tuệ lại bình tĩnh, cô ngẫm nghĩ một lúc, rồi lên tiếng: “Họ cho rằng, chỉ khi Lâm Quốc Đống gây án một lần nữa, mới có cơ hội xử lý được hẳn.”

“Ừ.” Đỗ Thành gật đầu, “Hơn nữa 'hợp lý, đúng quy định pháp luật', chết không có đối chứng.”

Nhạc Tiêu Tuệ im lặng một lúc, rồi bĩu môi, “Đúng là như vậy.”

“Cho nên tình thế của chúng ta rất gian nan.” Đỗ Thành cau mày, “Trong nhà Lâm Quốc Đống có lẽ vẫn còn lưu lại chứng cứ, nhưng khả năng này không lớn. Bây giờ chúng ta cũng không thể công khai điều tra hẳn, nếu không, một khi mà kinh động đến hẳn, tên khốn kiếp này sẽ bỏ chạy ngay chưa biết chừng.”

“Nói như thế thì,” Nhạc Tiêu Tuệ suy nghĩ rất lâu, giọng tỏ ra lo lắng, “Hoàn toàn không có khả năng tìm được đủ chứng cứ.”

“Cũng không hẳn, chúng ta về xối lại vụ án, có lẽ sẽ tìm được cách tư duy và hướng đột phá.” Đỗ Thành nghiêng rằng, “Chỗ Lạc Thiếu Hoa, tôi sẽ nghĩ cách xem.”

“Vâng, chúng cháu mà có phát hiện mới, sẽ liên lạc với chú ngay.”

“Được.” Đỗ Thành quay người nỡ máy ô tô, bỗng nhớ ra một việc, lại quay đầu, “Đúng rồi, Ngụy Quýnh, lần trước tôi hướng dẫn cậu cách định vị...”

Ngụy Quýnh lập tức ngắt lời ông, “Về rồi nói sau.”

Nhạc Tiêu Tuệ ngạc nhiên nhìn cậu, lại nhìn Đỗ Thành.

“Đói rồi.” Ngụy Quýnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Không về trường thì nhà ăn không còn gì đâu.”

Kỷ Càn Khôn ngồi trong phòng suốt cả buổi chiều và buổi tối, không hề động đậy. Từ lúc ánh nắng mặt trời chiếu sáng ngập tràn, đến lúc mặt trời xuống núi, cho đến tận lúc hoàn toàn bị bóng đêm nuốt chửng.

Bây giờ là giờ ăn tối, từ lối hành lang dần dần vọng tới những âm thanh ồn ào và mùi thơm của thức ăn. Bên kia bức tường, đâu là những người đã già nua, yếu ớt, sắp đi đến tận cùng của cuộc đời, nhưng vẫn là

thế giới nhân gian đang vùng vẫy. Con người mắt của Kỷ Càn Khôn bắt đầu chuyển động, ông đưa một tay ra, xé toang bóng tối đặc quánh như mực, cầm chiếc điện thoại di động của mình lên.

Màn hình sáng lên. Ánh sáng yếu ớt vẫn trở nên rất nhức mắt trong căn phòng tối đen không nhìn thấy gì. Mặt Kỷ Càn Khôn trắng bệch như tờ giấy, đường nét khuôn mặt rõ như dao khắc.

Ông bấm trên màn hình, gọi một số điện thoại, thoáng có tiếng chuông vọng tới, tiếp đó một giọng nói bức bối vang lên trong ống nghe.

“A lô, có việc gì?”

“Anh Trương, “ Nét mặt Kỷ Càn Khôn bình thản, “Anh qua đây một lát.”

Chương 29: CÚNG TẾ

Thang máy dừng lại ở tầng 8. Ngụy Quýnh bước ra khỏi cabin, nhìn sang hai bên rồi đi thẳng về phía cánh cửa bên tay phải.

Cánh cửa chống trộm bằng sắt màu lục thẫm. Một đoạn dây cảnh giới của cảnh sát bị xé rách vẫn còn dính trên khung cửa. Ngụy Quýnh nhìn vào lỗ khóa, lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa mới tinh.

Lúc tra chìa vào ổ khóa, cảm giác ở tay vô cùng ngứa ngáy. Khó khăn lắm mới tra được hết chìa vào, nhưng lại không thể xoay được chiếc chìa khóa. Ngụy Quýnh vừa để ý động tĩnh xung quanh, vừa liên tục điều chỉnh góc độ của chiếc chìa khóa. Cuối cùng, “cách” một tiếng, lẫy khóa đã dịch chuyển.

Cánh cửa chống trộm được mở ra, Ngụy Quýnh nhanh chóng len vào trong. Sau khi đóng chặt cửa lại, cậu bắt đầu quan sát căn hộ một phòng khách hai phòng ngủ trước mắt.

Tất cả các ô cửa sổ đều bị che bởi những tấm rèm cửa sổ dày, ánh sáng trong phòng tối mờ. Trong không khí còn thoảng mùi chua nhẹ. Đồ đạc bài trí trong nhà đều tương đối cũ kỹ, đồ gỗ vẫn là kiểu dáng của những năm chín mươi thế kỷ trước, nhìn nặng nề nhưng chắc bền. Trong phòng khách chỉ bày ghế salon, bàn nước và tủ tivi, trông vô cùng rộng rãi. Phòng ngủ thì có vẻ chật chội hơn rất nhiều, ngoài chiếc giường đôi, chiếc tủ năm ngăn kéo và tủ quần áo ra, không gian còn lại không nhiều.

Ngụy Quýnh đi một vòng xung quanh căn hộ, rồi lại vào phòng bếp, chăm chú nhìn những dụng cụ làm bếp lem nhem vết dầu và mặt bếp phủ đầy bụi một lúc, cuối cùng ánh mắt cậu dừng lại ở chiếc giá để dao. Cậu bước tới, rút ra một con dao chặt xương, đưa lên trước mắt ngắm nghía hồi lâu, rồi lại cầm về chỗ cũ.

Quay lại phòng khách, Ngụy Quýnh ngồi xuống ghế salon. Nhìn chất liệu, đây là một bộ ghế salon bằng da, đã bị mòn nghiêm trọng, bề

mặt da đầy những vết rách to nhỏ. Có những chỗ rách được dính lại qua loa bằng băng dính, những chỗ rách khác lộ ra cả lớp bông. Ngụy Quýnh ngồi một lúc, cảm thấy mũi rất ngứa vì lớp bụi bay trong không khí. Cậu mở ba lô, lấy ra một hộp thuốc lá KENT chưa mở, bóc ra, rồi rút một điếu, lấy bật lửa châm thuốc.

Cậu rón rén hút một hơi, lập tức ho sặc sụa. Cơ thể chao đảo và nhịp thở gấp gáp khuấy động làn bụi ở xung quanh, cậu lại hắt hơi liên mấy cái mới bình tĩnh trở lại.

Ngụy Quýnh nhìn chăm chăm vào điếu thuốc lá trong tay, lại hút thêm một hơi nữa, mặc dù cảm giác ngứa rất ở cổ họng vẫn còn, nhưng cậu đã tạm có thể chịu đựng được. Cứ như thế, cậu chậm rãi hút hết điếu thuốc lá, sau khi dập tắt đầu thuốc, nhìn lại một lần nữa toàn bộ gian phòng khách trong làn khói thuốc lượn lờ quanh người, cuối cùng, cậu đưa mắt nhìn về phía phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh không có cửa sổ, trong phòng tối om. Ngụy Quýnh tìm thấy công tắc điện, bấm công tắc, nhưng không thấy có phản ứng gì. Cậu khẽ lắc đầu, mở rộng cửa đến hết mức.

Qua ánh sáng yếu ớt hắt vào từ phía phòng khách, Ngụy Quýnh quan sát không gian chật chội chưa đầy 5 mét vuông này. Bốn bức tường và nền phòng đều được phủ bằng gạch men trắng, trên trần cũng là tấm ốp hợp kim nhôm nhựa màu trắng. Bởi vì đã rất nhiều năm và ít được dọn dẹp vệ sinh, viền gạch men và tấm hợp kim nhôm nhựa đều bắt đầu ố vàng, góc tường đã xuất hiện nấm mốc đen. Quanh bồn rửa để xà phòng thơm, kem đánh răng và hai chiếc bàn chải đánh răng vứt bừa ở đó. Trong bồn rửa vẫn còn mấy vệt nước, lẫn với bụi, trông rất bẩn. Dưới bức tường phía tây là một chiếc bồn tắm đơn chất liệu sứ, trong lòng chiếc bồn cũng lem nhem vệt nước, trông có vẻ như đã lâu lắm rồi không có người sử dụng. Ngụy Quýnh chống hai tay lên thành chiếc bồn tắm, cúi người xuống, tỉ mỉ kiểm tra bên trong bồn, rồi quay đầu nhìn về phía gian phòng ngủ ở phía đối diện.

Cậu nhanh chóng bước ra khỏi phòng vệ sinh, đi thẳng vào phòng ngủ, nhìn một vòng xung quanh, rồi bò ra sàn, nhìn vào gầm giường. Ngoài một lớp bụi dày ra, gầm giường trống huếch không có đồ vật gì. Ngụy Quýnh bò dậy, phủi tay, ngẫm nghĩ giây lát, rồi lại ra phòng khách.

Dưới gầm ghế salon ở phòng khách, không có gì ngoài một nửa mảnh vỏ hộp thuốc. Ngụy Quýnh đứng lên, bắt đầu tìm kiếm từng ngóc ngách trong phòng. Vì đồ đạc bài trí đơn giản, rất nhanh chóng đã kiểm tra xong. Thậm chí đến từng cánh cửa của tủ đựng đồ và tủ đựng quần áo đều được mở ra để kiểm tra, nhưng thứ mà cậu cần tìm vẫn không thấy tăm hơi đâu.

Về mặt Ngụy Quýnh không có cảm giác thất vọng, chỉ là hơi nghi hoặc. Cậu lại ngồi xuống ghế salon, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, cúi đầu trầm tư suy nghĩ. Từ lúc cậu vào phòng đến giờ đã gần một tiếng đồng hồ. Nhận thấy không cần tiếp tục kiểm tra thêm nữa, cậu bắt đầu thu dọn những đồ mang theo. Cậu dọn sạch tàn thuốc lá, dùng giấy ăn gói đầu mẫu thuốc lá cẩn thận, nhét vào trong túi áo, đứng dậy đi ra cửa.

Lối hành lang tĩnh lặng. Ngụy Quýnh nhanh chóng đi ra, đang định khóa cửa, vừa đưa tay lên cầm nắm tay cửa liền dừng lại.

Cậu lại vào trong nhà một lần nữa, xuyên qua phòng khách, đi vào phòng ngủ. Đứng trước chiếc tủ quần áo cao đến hơn hai mét, cậu quan sát từ trên xuống dưới một hồi, rồi lại quay ra phòng khách, kéo một chiếc ghế ở cạnh bàn ăn tới.

Đứng trên ghế, đầu Ngụy Quýnh vẫn cách nóc tủ một khoảng cách không ngắn. Cậu kiễng chân lên, thò tay ra, sờ mò trên nóc tủ. Tay cậu chạm vào một lớp bụi dày tích từ năm này qua năm khác. Đột nhiên, cậu dừng tay lại, trợn tròn mắt. Tiếp đó, cậu lấy từ trên nóc tủ xuống một vật dài.

Vật này được gói trong giấy báo, hai đầu dán chặt bằng băng dính màu vàng, cũng phủ một lớp bụi dày. Ngụy Quýnh nhắc lên xem nặng

nhẹ thế nào, từng đám bụi to lá tả rơi xuống. Những dòng chữ trên báo cũng hiện ra, là “Nhân dân nhật báo” ngày 29 tháng 10 năm 1992.

Tờ báo đã ố vàng, cứng giòn, hơi động vào đã rách toạc. Một thứ màu nâu thẫm hiện ra dưới lớp báo, sờ vào có cảm giác lạnh rần của kim loại. Ngụy Quýnh bắt đầu thở dồn dập, cậu vội xé lớp báo, toàn bộ hình thù thứ đó cuối cùng đã hiện ra.

Là một chiếc cửa tay.

Đỗ Thành dừng ô tô, vội vã bước sang bên kia đường, ngẩng đầu nhìn tấm biển treo phía trước cái quán trước mặt: Leo Café. Ông quay người trên lối dành cho người đi bộ, bước về phía cửa vào. Vừa bước được mấy bước, ông đã nhìn thấy Lạc Thiếu Hoa ở đầu bên kia một ô cửa kính sát mặt sàn.

Lạc Thiếu Hoa ngồi trước bàn, trước mặt là một cốc cà phê chưa uống. Tay ông kẹp một điếu thuốc lá, tàn thuốc đã cháy thành một đốt dài, rơi trên mặt bàn cạnh tay. Ông dường như hoàn toàn không cảm nhận thấy, chỉ thần thờ nhìn hơi nóng bốc lên từ cốc cà phê, cả người trông hệt như một pho tượng gỗ.

Đỗ Thành thầm buông một tiếng thở dài, kéo cửa quán bước vào.

Ngồi xuống phía đối diện với Lạc Thiếu Hoa, lúc này Lạc Thiếu Hoa dường như mới định thần lại, nở một nụ cười gượng với Đỗ Thành, đưa tay dập tắt đầu mẩu thuốc lá sắp cháy đến ngón tay.

Đỗ Thành gọi một cốc nước lọc, sau khi nhân viên phục vụ rời đi, ông bắt đầu quan sát kĩ Lạc Thiếu Hoa.

Lạc Thiếu Hoa gầy đi rất nhiều, hai má hõm vào một cách đáng sợ. Râu mọc lởm chởm đầy cằm, tóc cũng vừa dài vừa rối bù. Chỉ có đôi mắt đầy tia máu sáng rực, chốc chốc lại cảnh giác nghiêng ngó xung quanh. Lúc chạm phải ánh mắt của Đỗ Thành, Lạc Thiếu Hoa liền vội né tránh.

“Tôi đến một mình, cũng không mang theo thiết bị ghi âm.” Đỗ Thành biết suy nghĩ của ông ta, lấy điện thoại di động ra, tắt máy, để lên mặt bàn, “Anh yên tâm.”

Lạc Thiếu Hoa hé miệng cười ngượng, cầm cốc cà phê lên uống một hớp, đồng thời vẫn không quên nheo mắt quan sát hai bên.

“Anh Lạc, sự việc đã đến nước này, tôi cũng không vòng vo với anh nữa.” Đỗ Thành nói thẳng vào vấn đề luôn, “Chúng ta đều biết rõ, Lâm Quốc Đống chính là hung thủ.”

Lạc Thiếu Hoa khẽ rung mình, người như co cụm lại. Giây lát sau, ông ngẩng đầu lên, nặn ra một nụ cười với Đỗ Thành.

“Buổi tối hôm đó, cảm ơn cậu.”

“Anh phải hiểu rõ rằng, tôi bỏ qua cho các anh, hoàn toàn không có nghĩa là tôi cho phép các anh...”

“Không phải là tôi cảm ơn cậu đã bỏ qua cho chúng tôi, mà là cảm ơn cậu đã ngăn chúng tôi lại.” Lạc Thiếu Hoa lại cúi đầu xuống, “Tôi nghĩ lại về sự việc định làm hôm đó, đáng sợ quá.”

Đỗ Thành nhìn Lạc Thiếu Hoa mấy giây, giọng ôn hòa hơn rất nhiều, “Thiếu Hoa, tôi biết anh không phải là người như vậy.”

“Phải hay là không phải đều không quan trọng nữa rồi.” Lạc Thiếu Hoa thở dài một tiếng, “Tôi đã từng là cảnh sát, mà lại phạm một sai lầm chí mạng như vậy.”

“Bây giờ sửa chữa vẫn còn kịp.” Đỗ Thành cúi người xuống, giọng khẩn thiết, “Đây cũng là nguyên nhân hôm nay tôi hẹn gặp anh.”

Lạc Thiếu Hoa im lặng một lúc, rồi khẽ nói: “Thành, tôi biết cậu cần gì.”

“Nếu anh đưa chứng cứ cho tôi, là có thể bắt Lâm Quốc Đống ra tòa.” Đỗ Thành dừng lại giây lát, “Còn về anh...”

“Xin lỗi cậu, Thành.” Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, vẻ mặt có lỗi xen lẫn đau khổ, “Tôi không thể đưa cho cậu được.”

Sự từ chối của Lạc Thiếu Hoa nằm trong dự đoán. Nét mặt Đỗ Thành không hề thay đổi, ông tung ra vấn đề thứ hai, “Vâng, thế thì ít nhất cũng nói cho tôi biết bất cứ điều gì.”

“Tôi không thể.” Lạc Thiếu Hoa vẫn không hề do dự, “Tôi không thể nói cho cậu biết bất cứ điều gì.”

Đỗ Thành ngây người. Ông vốn cũng không mong là Lạc Thiếu Hoa có thể đưa chứng cứ cho mình, nhưng nếu ông ta có thể nói thật cho ông biết toàn bộ quá trình điều tra ra Lâm Quốc Đống, có lẽ sẽ giúp ích được cho việc sưu tập chứng cứ. Nhưng, thái độ cứng rắn tuyệt đối của Lạc Thiếu Hoa khiến mọi hi vọng của ông đều tan vỡ.

“Thế cứ để cho hắn nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật sao? Cứ khoanh tay đứng nhìn hắn tiếp tục giết người sao?” Đỗ Thành chợt nổi nóng, “Chỉ là để anh yên ổn hưởng thụ cuộc sống về hưu?”

“Thành, hơn hai mươi năm nay, tôi chưa bao giờ sống yên ổn được một ngày.” Lạc Thiếu Hoa cười đau khổ, chỉ vào đầu mình, “Hình dạng của hắn đã khắc ở đây. Mỗi một người chết, bao gồm cả Hứa Minh Lương, đều ở đây.”

“Thế tại sao anh không giao chứng cứ ra?” Đỗ Thành đứng dậy, tay bám vào mặt bàn, nhìn ông ta từ trên cao, “Cho dù anh có bị định tội cố ý vi phạm pháp luật làm án sai, thì thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự cũng đã qua rồi - sĩ diện và vinh dự quan trọng đến thế sao?”

“Cậu tưởng tôi làm thế là vì mình sao?” Lạc Thiếu Hoa lắc đầu, “Vụ án này liên quan đến quá nhiều người. Nếu bị phát giác, Cục của chúng ta, Cục trưởng cũ, phó cục trưởng cũ, Mã Kiện, những anh em cùng làm năm đó, viện kiểm sát và tòa án... Ai có thể chạy được?”

“Thế anh nói xem phải làm thế nào?” Giọng Đỗ Thành vô cùng dữ dội, “Che đậy một sai lầm bằng một sai lầm lớn hơn?”

“Tôi không biết.” Lạc Thiếu Hoa lấy tay che mặt, người khẽ run lên, “Tôi không biết.”

Bộ dạng yếu đuối của Lạc Thiếu Hoa khiến Đỗ Thành có phần mềm lòng. Ông ngồi xuống, châm một điếu thuốc lá, im lặng hồi lâu rồi nói khẽ: “Thiếu Hoa, chúng ta đều biết rõ, Lâm Quốc Đống sẽ còn giết người nữa.”

Lạc Thiếu Hoa không nói gì.

“Đáng ra hắn đã phải chết từ hai mươi ba năm trước. Không lẽ, bây giờ còn phải hi sinh thêm một tính mạng nữa mới có thể buộc hắn phải chịu sự trừng trị của pháp luật sao?”

Đối phương vẫn im lặng, giống như một pho tượng đá vĩnh viễn không bao giờ lên tiếng.

“Thiếu Hoa, không thể để chết thêm người nào nữa.” Đỗ Thành đưa một tay ra, đặt lên vai Lạc Thiếu Hoa, “Anh nhất định phải giúp tôi.”

Ông dừng lại một lúc, “Coi như là tôi xin anh đấy.”

Một lúc lâu sau, Đỗ Thành cảm thấy pho tượng đá dưới tay mình khẽ động đậy. Một tia hi vọng lóe lên trong lòng ông. Nhưng câu nói đầu tiên sau khi pho tượng đá cất lời khiến lòng ông hoàn toàn nguội lạnh.

“Cậu đi đi.” Đôi mắt Lạc Thiếu Hoa dờ dãn hư không, “Đừng ép tôi nữa.”

Sau khi Đỗ Thành rời đi, Lạc Thiếu Hoa lại ngồi một mình một lúc, thần thờ nhìn đường phố phía ngoài ô cửa kính. Sự việc đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm kiểm soát của ông. Nó sẽ phát triển theo hướng nào, Lạc Thiếu Hoa càng không thể nào biết được. Còn về kết cục cuối cùng sẽ thế nào, ông thậm chí còn không dám nghĩ tới.

Sau khi lại hút thêm một điếu thuốc lá, Lạc Thiếu Hoa rút ví tiền chuẩn bị thanh toán. Vừa đứng dậy, liền cảm thấy vai mình bị một bàn

tay ẩn xuống. Ông bất giác quay đầu lại, nhìn thấy Mã Kiện vòng qua mình, mặt tái xám, ngồi xuống phía đối diện bên kia bàn.

“Anh...”, Lạc Thiếu Hoa lập tức hiểu ra, “Làm sao anh biết Đỗ Thành hẹn gặp em ở đây?”

“Nó theo dõi tôi, tôi lại không biết theo dõi nó sao?” Mã Kiện khoát tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ đi ra chỗ khác, “Nó nói với cậu cái gì?”

Lạc Thiếu Hoa cụp mắt xuống, “Muốn có chứng cứ trong tay em.”

Mã Kiện hừ một tiếng, dường như không hề bất ngờ, “Cậu thế nào?”

“Em không nói bất cứ điều gì.” Lạc Thiếu Hoa lắc đầu, “Em cũng không thể đưa chứng cứ cho cậu ấy.”

“Ừ.” Mã Kiện lập tức đứng dậy, “Đi thôi.”

“Đi?” Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, “Đi đâu?”

“Về nhà. Mua thức ăn, nấu cơm, đi dạo - làm gì cũng được, yên tâm làm một ông già về hưu đúng với vị trí của cậu.” Mã Kiện mỉm cười với Lạc Thiếu Hoa, nhưng ánh mắt lại không hề có thiện ý, “Chăm sóc mẹ con Kim Phượng cho tốt, bù đắp một chút cho những thiệt thòi bao nhiêu năm nay.”

Lạc Thiếu Hoa ngậy người nhìn ông ta, “Anh Mã, ý anh là gì?”

“Tôi chẳng có ý gì cả.” Mã Kiện đưa mắt nhìn dòng người tấp nập đông đúc ngoài cửa sổ, “Để tôi giải quyết việc này, từ bây giờ trở đi, không liên quan gì đến cậu nữa.”

Nghĩa trang Ngưỡng Long nằm ở ngoại ô thành phố C, là nơi yên nghỉ của hầu hết những người chết trong thành phố. Diện tích nghĩa trang khoảng 400 mẫu, núi đá bao quanh, cỏ xanh mọc khắp nơi, cảnh sắc rất thanh bình. Mặc dù nghĩa trang cách nội thành đến hơn ba mươi

cây số, nhưng quanh năm lúc nào cũng có người đến đây cúng tế người thân, bạn bè. Kể cả là vào ngày làm việc, ô tô vẫn xếp hàng dài ở cổng nghĩa trang.

Một người đàn ông trung niên bước xuống từ một chiếc taxi màu đỏ, vòng ra phía sau xe, mở thùng xe, lấy ra một chiếc xe lăn đã gấp gọn, mở ra, rồi để xuống cạnh cửa xe. Tiếp đó, ông ta kéo cửa xe, thò người vào trong, bế một cụ già tóc đã lốm đốm bạc lên, đặt ông cụ lên chiếc xe lăn. Sau khi ông cụ đã ngồi vững vàng trên chiếc xe lăn, người đàn ông đóng cửa xe lại, chiếc taxi nhanh chóng rời khỏi khu nghĩa trang.

Người đàn ông trung niên đẩy cụ già vào trong nghĩa trang, từ từ hòa vào trong dòng người đến cúng tế. Vòng qua mấy khu nhà tang lễ, hai người đi thẳng đến nhà lưu tro cốt. Họ dừng lại ở điểm mua đồ ngoài cửa. Người đàn ông trung niên cầm lấy mấy tờ tiền từ tay ông cụ, quay người đi vào điểm mua đồ. Lúc đi ra, trên tay ông ta có thêm hai bó hoa tươi. Cụ già ôm hoa vào lòng, được người đàn ông trung niên đẩy vào trong nhà lưu tro cốt. Rất nhanh chóng, người đàn ông trung niên một mình đi ra, dựa vào cạnh cửa, hờ hững nghiêng ngó nhìn xung quanh, rồi lấy thuốc lá ra hút.

Cụ già ở trong nhà lưu tro cốt rất lâu. Người đàn ông trung niên dần bắt đầu có vẻ sốt ruột, liên tục nhìn vào trong nhà lưu tro cốt từ cửa, nét mặt cũng càng lúc càng bức bối khó chịu. Đúng một tiếng đồng hồ sau, cụ già chậm rãi quay xe lăn đi ra. Ông cụ cúi đầu, vẻ mặt đau buồn, cả người như nhỏ thó lại. Người đàn ông trung niên sốt ruột muốn về, lập tức tiến tới nắm lấy tay vịn, rào bước đẩy ông cụ đi về phía cửa ra.

Phía sau lưng họ, một thanh niên thoát hiện ra từ phía sau một cây cột ở hành lang. Cậu nhìn nhà lưu tro cốt tĩnh lặng trang nghiêm, rồi lại nhìn theo bóng hai người đang đi xa dần, nét mặt phức tạp, đắm chiêu suy nghĩ.

Trường Đại học Sư phạm thành phố C, thư viện.

Nhạc Tiêu Tuệ từ phòng vệ sinh đi ra, vừa vẩy những giọt nước trên tay, vừa đi về phía phòng đọc. Lúc đi qua một chiếc bàn vuông, ánh mắt cô dường như thoáng liếc thấy gì đó, lại vòng lại, dán mắt vào một chiếc ba lô trên bàn tỉ mỉ quan sát.

Tiếp đến là cốc nước bên cạnh chiếc ba lô. Nhạc Tiêu Tuệ ngẩng đầu lên, nhìn một vòng xung quanh phòng đọc, rồi quay người đi ra.

Liên tục kiểm tra hết cả mấy phòng đọc, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người mà cô muốn tìm đâu. Nhạc Tiêu Tuệ đứng ở hành lang tầng trên cùng, ngẫm nghĩ một lát, rồi đưa mắt nhìn cánh cửa nhỏ dẫn lên sân thượng. Cô bước lên theo lối cầu thang, thử đẩy một cái, cánh cửa chỉ khép hờ.

Nhạc Tiêu Tuệ đẩy cửa ra, sân thượng trên nóc tòa nhà rộng mênh mông hiện ra trước mắt. Một chàng trai đang đứng cạnh lan can sân thượng, quay lưng về phía cô, dường như đang nhìn xuống phía dưới tòa nhà.

“Hóa ra cậu ở đây!” Nhạc Tiêu Tuệ chợt thấy nhẹ nhõm trong lòng, nhưng giọng lại rất bức bối, “Cuối cùng cũng tìm thấy cậu.”

Ngụy Quýnh quay người lại, vừa nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ, đầu tiên cậu ngỡ ra, tiếp đó liền bước tới trước một chiếc ghế dài bằng xi măng ở bên cạnh, nhét mấy tờ giấy trong tay vào một chiếc túi hồ sơ bằng giấy kraft rất dày.

“Sao cậu đến đây?” Ngụy Quýnh ngồi lên túi hồ sơ, nở một nụ cười gượng, “Tìm tờ có việc gì à?”

“Cậu kiểu gì thế, nhắn tin không trả lời, gọi điện không nghe máy.” Nhạc Tiêu Tuệ bước tới, bỗng phát hiện thấy trong tay Ngụy Quýnh còn cầm một hộp thuốc lá, “Ồ? Cậu bắt đầu hút thuốc rồi à?”

“Hút thử chơi.” Ngụy Quýnh gãi đầu, nét mặt ngượng ngùng, “Cậu có làm một điều không?”

Nhạc Tiêu Tuệ giật phắt lấy hộp thuốc trong tay cậu, là hơn nửa hộp thuốc lá KENT, “Cậu học cái này làm gì? Không tốt cho sức khỏe - lấy từ chỗ lão Kỷ hả?”

Ngụy Quýnh cười cười, không trả lời, ra hiệu cho Nhạc Tiêu Tuệ cũng ngồi xuống.

Nhạc Tiêu Tuệ vừa chạm vào chiếc ghế xi măng, liền nhảy dựng lên, “Ái chà, lạnh quá!”

Ngụy Quýnh vội rút chiếc túi hồ sơ bên dưới ra đưa cho cô, “Lấy cái này kê vào.”

Nhạc Tiêu Tuệ cầm lấy chiếc túi hồ sơ, đặt lên ghế, ngồi xuống.

“Dạo này cậu bận gì thế, chẳng lúc nào thấy cậu.” Nhạc Tiêu Tuệ nghịch hộp thuốc lá trong tay, “Sáng nay có môn Luật môi trường, cậu cũng không đi.”

“Tớ không hứng thú với môn đó, nên ra ngoài đi linh tinh.” Ngụy Quýnh không hề nhìn cô, mà chăm chú nhìn về phía sân thượng mênh mông trống trải và nền trời đang dần tối đi.

Nhạc Tiêu Tuệ chăm chú nhìn một bên mặt chàng trai, hai má cậu bắt đầu hốc hác, râu mọc lún phún dưới cằm. Trông cậu đầy tâm sự, lại vô cùng lo lắng. Mặc dù vẫn ít nói, nhưng cô thấy anh chàng Ngụy Quýnh ở trước mặt này thật xa lạ.

“Chỗ chú Đỗ Thành có thông tin gì không?”

“Tạm thời không có.” Ngụy Quýnh lắc đầu, “Thu thập chứng cứ của hai mươi ba năm trước, quá khó.”

“Đúng thế. Mấy hôm nay, tớ đã đọc lại mấy lần giáo trình Luật chứng cứ học, càng đọc càng thấy không tự tin.” Nhạc Tiêu Tuệ bỗng mỉm cười, “Hồi đó nếu mà quyết tâm như thế này, chắc chắn sẽ được điểm tuyệt đối.”

Ngụy Quýnh cũng cười. Nhưng nụ cười của cậu chỉ thoáng qua rồi lập tức biến mất.

“Lão Kỷ phải cảm ơn cậu.”

“Dào, có gì đáng để cảm ơn đâu.” Nhạc Tiêu Tuệ vẫn cái vẻ ầm ầm ào ào vô tư như vậy, “Lão Kỷ và chú Đỗ Thành, cả hai ông già này, đều đáng để chúng ta giúp đỡ.”

Ngụy Quýnh im lặng một lúc rồi lên tiếng hỏi: “Vụ án của mẹ cậu, còn định điều tra tiếp không?”

“Tất nhiên rồi, còn phải nói sao!” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ kiên quyết, “Cho dù hắc ở chân trời góc bể nào, chỉ cần vẫn sống trên đời này, tớ nhất định phải tìm ra hắc!”

“Ừ.” Ngụy Quýnh như thể đang nói một mình, “Nhất định phải tìm ra hắc.”

“Cho nên, giúp lão Kỷ, thực ra cũng là giúp chính tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ nhìn nhen xi măng, “Hắc nhất định có liên quan đến Lâm Quốc Đống.”

“Cái gì?”

“Hung thủ gần như là bắt chước Lâm Quốc Đống. Mặc dù bây giờ vẫn chưa biết động cơ của hắc, nhưng sớm muộn gì tớ cũng sẽ tìm ra.” Nhạc Tiêu Tuệ hất tóc, mỉm cười với Ngụy Quýnh, “Ít nhất trong quá trình giúp lão Kỷ và chú Đỗ Thành, tớ cũng học được rất nhiều điều đấy.”

Ngụy Quýnh nhìn cô, “Tớ cũng sẽ giúp cậu.”

“Ha ha, cậu dám không giúp tớ.” Mặt Nhạc Tiêu Tuệ hơi ửng đỏ, đôi mắt sáng ngời, lại ánh lên sự hoạt bát, “Này, sau này chúng mình cùng làm cảnh sát, cậu thấy thế nào?”

Ngụy Quýnh hơi ngạc nhiên, “Cảnh sát?”

“Đúng thế, diệt trừ kẻ ác, bảo vệ người lương thiện, oai phong biết mấy.” Nhạc Tiêu Tuệ nghiêng đầu, “Còn có thể giúp đỡ được người khác - tóm sạch những kẻ xấu xa.”

“Cậu nghĩ xa thật đấy.”

“Không xa đâu. Thêm một năm nữa là bọn mình tốt nghiệp rồi.”

“Xa. Chúng ta cứ nghĩ về việc trước mắt đi.” Ngụy Quýnh vừa cười vừa đứng dậy, “Ví dụ như cái bụng của chúng ta bây giờ - đến nhà ăn thôi, muộn tí nữa là không kịp đâu.”

“Ha ha, được.”

“Tớ qua phòng đọc lấy ba lô.” Ngụy Quýnh bước về phía cửa, “Cậu đợi tớ một lát.”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ ngồi yên không động dậy, “Tiện thể lấy luôn của tớ lên đây, ở ngay chiếc bàn chéch phía sau bàn cậu.”

Ngụy Quýnh đáp lời, xuyên qua cánh cửa nhỏ, bước xuống cầu thang, đi thẳng đến phòng đọc ở tầng 2.

Sau khi thu dọn sách vở của mình xong, Ngụy Quýnh lại theo chỉ dẫn của Nhạc Tiêu Tuệ, tìm thấy bàn của cô. Chiếc ba lô Nike màu tím cũng rất quen thuộc, cậu bỏ hết sách vở và đồ dùng học tập vào trong ba lô, cầm chiếc cốc uống nước của cô lên, rồi lại đi về phía sân thượng.

Vừa đi lên tầng thượng, Ngụy Quýnh bỗng nhớ ra điều gì đó, vội bước thật nhanh. Lúc lên cầu thang dẫn lên sân thượng, cậu gần như chạy.

Kéo cánh cửa nhỏ ra, cậu nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ vẫn ngồi yên trên chiếc ghế băng xi măng, chiếc túi hồ sơ đó vẫn đang được kê làm chỗ ngồi cho cô.

Cô gái nghe thấy tiếng bước chân của cậu, quay đầu lại, bỏ điều thuốc lá đã cháy gần hết trên môi ra.

Sắc trời đã tối dần. Mái tóc dài của Nhạc Tiêu Tuệ bay trong làn gió xuân nhè nhẹ. Một nửa gương mặt của cô khuất trong bóng tối, chỉ có đôi mắt sáng lấp lánh.

Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười với cậu, đứng dậy, ném hộp thuốc lá qua.

“Đi thôi, đến nhà ăn.”

Dứt lời, cô khẽ vẫy ngón tay giữa. Đầu thuốc lá lượn tròn bay đi, mang theo một chuỗi tàn lửa lập lòe, rơi xuống nền xi măng cách đó mấy mét, nhấp nháy giây lát rồi tắt.

Kỷ Càn Khôn nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ông bỏ kính xuống, hướng ra phía cửa nói “vào đi.”

Cánh cửa mở ra. Nhạc Tiêu Tuệ bước vào, lật tay khép luôn cửa lại.

“Là cháu đấy à, mau vào đi.” Kỷ Càn Khôn hơi ngạc nhiên, “Cháu và Ngụy Quýnh gần đây sao thế, toàn hành động một mình.”

“Cháu đi dạo phố, ngang qua đây.” Nhạc Tiêu Tuệ bỏ ba lô xuống giường, “Nhân tiện vào thăm ông. Sao, cháu không được chào đón à?”

“Ha ha, tất nhiên là chào đón chứ.” Kỷ Càn Khôn bỏ cuốn hồ sơ trong tay xuống, quay xe lăn đi tới, “Ăn cơm chưa? Hôm nay có canh sườn giò sen.”

“Cháu ăn rồi, ông cứ kệ cháu.” Nhạc Tiêu Tuệ ngồi bên giường, ngắm nhìn Kỷ Càn Khôn từ trên xuống dưới, “Lão Kỷ, ông lại gầy đi rồi.”

“Thế à?” Kỷ Càn Khôn sờ lên má mình, “Dạo này ngủ không ngon giấc lắm.”

Ông bỏ tay xuống, nét mặt trở nên u tối, “Ta biết Lâm Quốc Đống sống ở ngay trong thành phố này, cùng hít thở một bầu không khí với ta. Nhưng, ta không thể làm được gì.”

“Hắn sẽ bị trừng phạt.” Nhạc Tiêu Tuệ dừng lại giây lát, “Mỗi một người gây ra tội ác, đều sẽ bị trừng phạt.”

Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu nhìn cô. Cô gái nở một nụ cười ngọt ngào đáp lại ông, “Cháu cạo râu cho ông nhé - dài thế rồi.”

Giống như lần trước, mười mấy phút sau, Kỷ Càn Khôn nằm thoải mái trên chiếc xe lăn, trên mặt đắp một chiếc khăn mặt nóng. Tiếng khuấy kem cạo râu vọng tới bên tai. Tiếp đó, ông nghe thấy tiếng sột soạt khi chiếc dao cạo râu được mở ra, dường như Nhạc Tiêu Tuệ đang lướt nhẹ ngón tay qua lưỡi dao.

“Ông có biết không, lão Kỷ, có lúc, nhìn thấy ông, cháu lại nhớ đến bố cháu.”

“Ồ? Ông ấy cũng tầm tuổi như ta?”

“Ít tuổi hơn ông một chút.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ dần dần gần hơn, “Sau khi mẹ cháu mất, ông ấy không lấy ai nữa, một mình nuôi cháu khôn lớn.”

“Chắc là bố mẹ cháu rất yêu nhau.”

“Vâng.” Giọng cô lại gần hơn một chút, “Cho đến giờ, bố cháu vẫn giữ những di vật của mẹ cháu, không nỡ bỏ đi.”

“Chà.” Kỷ Càn Khôn buông một tiếng thở dài, “Cũng là một người chung thủy.”

“Sự chung thủy chỉ mang đến cho ông ấy nỗi đau, nỗi đau không bao giờ nguôi.”

“Ồ?”

“Ông ấy nghiện rượu. Có lẽ chỉ khi chuốc cho mình say bết nhè, ông ấy mới có thể quên được cái chết của mẹ cháu.”

Kỷ Càn Khôn im lặng một lúc, “Có điều, ít nhất còn có cháu ở bên ông ấy.”

“Cũng vô ích.” Nhạc Tiêu Tuệ khẽ cười, “Trông cháu giống bố cháu. Giá mà cháu giống mẹ.”

Tiếng sột soạt vang lên. Tiếp đó, là tiếng khăn mặt lau lưỡi dao.

“Lão Kỷ.”

“Gì?”

“Một người, thực sự có thể chung thủy đến mức đó sao?”

“Có thể. Ta và bố cháu là ví dụ rất điển hình.”

“Hủy hoại cả bản thân mình cũng không tiếc?”

Kỷ Càn Khôn không nói gì nữa. Giây lát sau, ông hỏi khẽ: “Mẹ cháu... làm sao lại chết?”

Một lúc lâu sau, Nhạc Tiêu Tuệ mới đáp lời: “Tai nạn ô tô.”

“Ồ.” Kỷ Càn Khôn khẽ lắc người, “Nhạc Tiêu Tuệ, khăn mặt hơi lạnh rồi.”

“Ái dà.” Nhạc Tiêu Tuệ định thần lại, như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ, “Cháu xin lỗi, cứ mãi nói chuyện.”

Cô lấy chiếc khăn mặt ra khỏi mặt Kỷ Càn Khôn. Sau khi bôi đều kem cạo râu, cô ấn khẽ lên mặt Kỷ Càn Khôn, bắt đầu cạo từ râu trên mép.

Gương mặt chăm chú của cô gái cận kề, hơi thở ấm nóng phả vào mặt mình. Kỷ Càn Khôn nhắm mắt lại, yên lặng hưởng thụ cảm giác buồn buồn khi lưỡi dao cạo đứt những sợi râu.

“Lão Kỷ.”

“Gì?”

“Nếu Lâm Quốc Đống ở ngay trước mặt ông, ông sẽ làm gì?”

“Bây giờ?”

“Vâng.”

Kỷ Càn Khôn không trả lời, nhưng người dần cứng đờ. Nhạc Tiêu Tuệ tiếp tục cạo, sau khi cạo sạch râu mép, lưỡi dao lướt sang hai má. Những chỗ lưỡi dao cạo đến, có thể cảm thấy cơ mặt ông cụp hơi gồ lên - ông cụp đang nghiến răng.

“Ta sẽ giết hẳn.”

Con dao dừng lại ở cằm Kỷ Càn Khôn một giây, rồi lại tiếp tục từ từ dịch chuyển.

“Tại sao.”

“Còn phải hỏi sao?” Kỷ Càn Khôn mở mắt ra, hai tay siết chặt nắm đấm, “Hắn đã giết vợ ta bằng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, đã hoàn toàn hủy hoại cuộc đời ta, tại sao ta lại không được báo thù?”

“Ông đừng động đậy, không cháu sẽ cứa vào ông mất đấy.” Nhạc Tiêu Tuệ giữ chặt ông cụp, “Cháu xin lỗi, cháu đã hỏi một câu như vậy.”

Kỷ Càn Khôn hơi thả lỏng người một chút, “Không sao, mấy hôm nay, ta cũng đang nghĩ về việc này.”

“Ồ?”

“Đã hơn hai mươi năm rồi, Đỗ Thành không thể thu thập được đủ chứng cứ.” Kỷ Càn Khôn trầm giọng nói khẽ, nhưng ngay sau đó giọng ông liền trở nên đầy khí thế, “Ta sẽ không để yên như vậy đâu.”

“Nếu ông giết hẳn, ông cũng sẽ ngồi tù.”

Hai má Kỷ Càn Khôn đã được cạo sạch, con dao cạo râu đưa xuống đến cổ ông.

“Điều này ta hiểu.” Kỷ Càn Khôn khẽ cười một tiếng, “Chỉ cần trả được mối thù, ta bất chấp tất cả.”

“Bất chấp mọi giá ư?”

“Bất chấp mọi giá.” Kỷ Càn Khôn nhắc lại, “Sau khi vợ ta chết đi, mỗi một giây trong cuộc đời còn lại của ta, đều là vì việc này.”

Con dao cạo râu từ từ cạo sạch phần cổ, cuối cùng, dừng lại ở cổ họng Kỷ Càn Khôn.

“Cho nên, ngay từ đầu ông đã không định đưa Lâm Quốc Đống ra trước tòa, đúng không?”

“Đúng.”

“Cũng có nghĩa là, ông chỉ cần tìm ra hãn, còn chuyện nên xử lý Lâm Quốc Đống như thế nào, ông đã nghĩ trước từ lâu rồi.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ bắt đầu run run, “Ông đã lợi dụng Ngụy Quýnh, chú Đỗ Thành và cả cháu nữa.”

Kỷ Càn Khôn im lặng. Một lúc lâu sau, ông nói một cách khó nhọc: “Ta biết như vậy rất không công bằng đối với mọi người. Nhưng, Tiêu Tuệ, cháu hãy tin ta, chỉ cần có bất cứ cơ hội nào bắt Lâm Quốc Đống chịu sự trừng trị của pháp luật, ta cũng sẽ không sử dụng biện pháp tự hủy diệt bản thân mình. Nhưng...”

Ông không nói tiếp nữa, Nhạc Tiêu Tuệ cũng không lên tiếng nữa.

Chỉ có con dao cạo râu sáng loang loáng.

Phải đến một phút sau, giọng cô gái lại vang lên bên tai Kỷ Càn Khôn.

“Lão Kỷ, ông đã làm việc gì sai chưa?”

“Hả?” Kỷ Càn Khôn không ngờ cô lại hỏi câu hỏi như vậy, “Tất nhiên rồi.”

“Mỗi một người mắc sai lầm, đều nên có một cơ hội.”

Cảm giác bị đè nặng ở trên cổ bỗng dưng biến mất. Lúc này, Kỷ Càn Khôn mới nhận ra, con dao cạo râu kề bên cổ họng của mình suốt này giờ.

Ông mở mắt ra, vừa nhìn thấy trần nhà, mọi thứ trước mắt lại nhòa đi - Nhạc Tiêu Tuệ lại đắp một chiếc khăn mặt lên mặt ông.

“Đợi thêm mấy hôm nữa đi.” Giọng nói của Nhạc Tiêu Tuệ trở nên xa xăm, “Điều ông muốn, điều cháu và mọi người muốn, đều sẽ đến.”

Kỷ Càn Khôn nằm ngửa trên chiếc xe lăn, đợi cô bé nói tiếp, hoặc có hành động gì đó. Nhưng, xung quanh vẫn chỉ là một khoảng yên lặng, giây lát sau, ông bỏ chiếc khăn trên mặt ra, lật người ngồi dậy.

Trong phòng đã trống vắng không một bóng người.

Chương 30: THỨC TỈNH

Lâm Quốc Đống đi ra khỏi cửa tòa nhà, vứt chiếc túi nilon trong tay vào thùng rác. Hôm nay gió hơi lớn, trong không khí có mùi ẩm ướt. Hắn nhìn bầu trời đêm vằn vỹ mây đen, chắc là trận mưa xuân đầu tiên trong năm nay sắp đến rồi đây.

Lâm Quốc Đống đút tay vào túi áo lông vũ, túm chặt cổ áo, bước ra phía ngoài khu dân cư.

Từ sau buổi tối thả cho Trần Hiểu ra về, mấy hôm liền Lâm Quốc Đống không ra khỏi nhà. Hắn rất rõ, không thể đến công ty dịch thuật đó nữa. Nhưng, số tiền lương ít ỏi nhận được trước đó không thể đủ cho hắn duy trì cuộc sống rất lâu, hắn buộc phải nhanh chóng tìm được việc làm. Đã gửi đi mười mấy bộ hồ sơ trên mạng, mà không hề có hồi âm. Điều này khiến hắn bức bối khó chịu suốt mấy ngày. Tối nay hắn ra ngoài đi dạo, thứ nhất là để cho tâm trạng thoải mái một chút, thứ hai là có thể đi siêu thị mua một ít thực phẩm giảm giá trước khi siêu thị đóng cửa.

Mùa xuân đến dường như càng khiến người ta có tâm trạng muốn ra khỏi nhà. Mặc dù đã là hơn 8 giờ tối, trên phố vẫn tấp nập người qua lại. Lâm Quốc Đống đi đến bến xe buýt, đảo mắt nhìn khắp lượt những người đang đợi xe, rồi đứng dưới mái che, kiên nhẫn chờ xe buýt.

Lúc này, một cô gái đi ngang qua trước mắt hắn, đứng lại bên cạnh hắn. Cô gái đọc thông tin trên tấm biển chỉ dẫn ở bến xe buýt, rồi lấy điện thoại di động ra nghịch.

Lâm Quốc Đống nhìn cô, tóc dài thẳng, chừng khoảng hai mấy tuổi, vai đeo một chiếc ba lô Nike màu tím, mặc một chiếc áo lông vũ siêu mỏng màu đen, quần bò màu xanh, đi một đôi giày thể thao. Trông đáng như sinh viên.

Cô gái rất cao. Đứng thẳng lưng, hai chân dài thẳng tắp. Dường như cô đã chú ý thấy ánh mắt của Lâm Quốc Đống, quay đầu lại nhìn về

phía hăn. Khi chạm phải ánh mắt cô, Lâm Quốc Đống quay đầu đi.

Cô gái không để ý đến hăn nữa, lấy tai nghe ra bắt đầu nghe nhạc, người khẽ lắc lư theo điệu nhạc.

Lại một cơn gió nữa thổi tới, một mùi nước hoa thoang thoảng bay vào mũi Lâm Quốc Đống. Hăn đột nhiên rung mình, cánh mũi lập tức phập phồng, dường như muốn tìm ra nguồn gốc của mùi hương đó. Rất nhanh chóng, hăn phát hiện ra thứ mùi này tỏa ra từ người cô gái bên cạnh.

Bỗng nhiên, hăn cảm giác có một luồng nhiệt mỗi lúc một mãnh liệt bốc ra từ trong đầu, tiếp đó lan tỏa khắp người, cuối cùng tụ lại ở dưới bụng. Mỗi một lỗ chân lông dường như đều dần nở, tuôn ra cơn dục vọng điên cuồng. Tim bắt đầu đập rất mạnh, huyết quản co giật dữ dội. Mồ hôi lấm tấm trên trán, lòng bàn tay cũng trở nên ướt nóng.

Lâm Quốc Đống chắc lưỡi, lập tức cảm thấy vị ngọt tanh như gỉ sắt. Cái vị nguy hiểm lại đầy cám dỗ này khiến hăn càng hưng phấn. Giả vờ hít thở sâu, Lâm Quốc Đống âm thầm dịch bước về phía cô gái, hít ngửi mùi thơm trên người cô như một gã nghiện.

Cô gái dường như cảm giác thấy hăn tiến lại gần, chỉ hơi cúi đầu, nhưng không né tránh, tiếp tục nghịch điện thoại di động. Lúc này, những người chờ ở bến xe buýt bắt đầu di chuyển ra bên đường, cách đó không xa, một chiếc xe buýt tuyến 249 đang từ từ đi tới.

Cô gái cũng cất bước, đi về phía trước theo dòng người đang định lên xe, đồng thời lấy thẻ xe buýt từ trong túi áo ra.

Mặc dù Lâm Quốc Đống không hề có ý định đi xe buýt tuyến 249, nhưng, mùi thơm trên người cô gái dường như có ma lực, dẫn dắt hăn bước về phía chiếc xe đang vào bến.

Xem ra, cô gái không hề có cảm giác gì về việc Lâm Quốc Đống đang bám sát phía sau mình, cô vẫn tập trung vào chiếc điện thoại di động, vừa đi vừa mở Wechat, chọn một địa chỉ liên lạc, ấn vào gửi đi

một đoạn băng ghi hình. Tiếp đó, cô liền nhét điện thoại di động vào trong ô túi lưới ở phía trước quai đeo ba lô. Đúng lúc đó, cô bước chân lên bậc cửa xe buýt, quẹt thẻ, đi vào trong toa xe đông chật.

Lâm Quốc Đống cũng lên xe theo, cánh cửa xe đóng lại sau lưng hắn.

Ngụy Quýnh ngồi trong thư viện, trước mặt là cuốn giáo trình Tiếng Anh cấp 6 đại học đã mở đến trang 177. Cậu đã nhìn vào trang này ít nhất hai tiếng đồng hồ, nhưng hoàn toàn không để tâm vào những từ tiếng Anh đó.

Cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những ngọn đèn đường trong vườn trường tô điểm cho màn đêm u tối nặng nề. Tiếng gió thổi ù ù vắng vắng bên tai. Ngụy Quýnh bỗng dưng cảm thấy trong lòng hoang mang rối bời, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Cậu lại nhìn chiếc bàn chéch phía sau lưng, một anh chàng thấp bé tóc bóng nhờn đang vùi đầu chăm chú đọc một cuốn bài tập toán cao cấp. Đó là chỗ Nhạc Tiêu Tuệ quen ngồi, nhưng đã hai ngày không thấy cô rồi.

Cô đã đi đâu?

Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, mở Wechat, đánh dòng chữ “Cậu đang ở đâu?” vào ô đối thoại với Nhạc Tiêu Tuệ.

Gần như cùng lúc tin nhắn được gửi đi, Nhạc Tiêu Tuệ liền trả lời luôn, có điều, nội dung trả lời của cô không phải là chữ, cũng không phải là âm thanh, mà là một đoạn băng ghi hình.

Ngụy Quýnh cảm thấy kỳ quặc, cậu nhìn xung quanh, lấy tai nghe ra đeo vào, ấn nút mở.

Tai nghe khiến những tiếng động xung quanh bị cách biệt hoàn toàn, giọng của Nhạc Tiêu Tuệ rất rõ ràng. Xem ra, hình như cô đang ở một khu dân cư nhỏ, sau lưng là một bức tường dán những ô quảng cáo nhỏ, còn có thể nhìn thấy tuyết đọng chưa tan ở góc tường.

Nhạc Tiêu Tuệ dường như đã đứng ở ngoài trời rất lâu, hai má đỏ ửng, thần sắc mệt mỏi.

“Ngụy Quýnh, khi cậu nhìn thấy đoạn băng ghi hình này, hãy liên lạc với chú Đỗ Thành ngay, bảo chú ấy định vị điện thoại di động của tớ.” Nhạc Tiêu Tuệ dừng lại một chút, “Đồng thời, nếu có thể, tớ cũng sẽ chia sẻ với cậu vị trí thực tại của tớ qua Wechat.”

Ngụy Quýnh càng nghi hoặc: Nhạc Tiêu Tuệ đang ở đâu? Cô muốn làm gì? Tại sao phải liên hệ với chú Đỗ Thành?

Không kịp suy nghĩ nhiều, Nhạc Tiêu Tuệ lại nói tiếp:

“Chú Đỗ Thành nói không sai. Theo như chứng cứ hiện có, chúng ta sẽ không làm gì được Lâm Quốc Đống. Cơ hội duy nhất là, hắt ra tay giết người một lần nữa.” Nhạc Tiêu Tuệ hướng về phía đầu camera mỉm cười, nhưng nụ cười của cô vừa căng thẳng vừa lo lắng, “Muốn để hắt căn câu, tớ là ứng viên phù hợp nhất. Nếu bây giờ cậu ở cạnh tớ, cậu sẽ phát hiện thấy, tớ đã xức 'Phu nhân Hồ Điệp'...”

Ngớ ra mấy giây, Nhạc Tiêu Tuệ hất mái tóc, nét mặt lại bình thường như trước, “Cậu đừng khuyên tớ, khuyên tớ cũng không có tác dụng. Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, chú Đỗ Thành không thể đợi thêm được nữa, tớ cũng không thể. Cho nên, tớ buộc phải bắt Lâm Quốc Đống nhanh chóng chịu sự trừng trị của pháp luật.”

Cô giơ một ngón tay lên trước màn hình, thái độ kiên quyết, “Tuyệt đối không được gọi điện thoại cho tớ. Lúc thích hợp, tớ sẽ mở chức năng ghi hình của điện thoại di động, quay lại toàn bộ quá trình gây án của Lâm Quốc Đống. Việc cậu và mọi người phải làm là, nhanh chóng tìm ra tớ. Nếu có thể, có lẽ vẫn kịp cứu được tớ.”

Nhạc Tiêu Tuệ lại mỉm cười, “Nói thật, tớ cũng không muốn chết. Nếu có cơ hội...”, cô nhấn giọng, trông vô cùng nghiêm túc trang trọng, “Tớ sẽ giải thích cho cậu biết tại sao tớ lại làm như vậy.”

Lúc này, từ trong tai nghe thoáng vọng đến một tiếng động, dường như một cánh cửa bị đóng lại. Nhạc Tiêu Tuệ cũng nhìn chếch về phía trước theo tiếng động. Bỗng, nét mặt cô trở nên căng thẳng, cả người nép ra phía sau.

“Hắn ra rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ lại quay mặt vào màn hình, tốc độ nói bắt đầu nhanh hơn, “Tớ phải đi đây, cậu nhất định phải làm theo lời tớ đấy!”

Đoạn băng ghi hình kết thúc.

Ngụy Quýnh ngớ ra mấy giây, lập tức gọi vào số điện thoại di động của Nhạc Tiêu Tuệ. Chuông vừa reo được mấy tiếng thì bị ngắt máy, gọi lại, lại bị ngắt máy. Cậu xách ba lô lên, chạy ra khỏi phòng đọc.

Trong khi vội vàng lao xuống dưới tòa nhà, Ngụy Quýnh gọi được vào số điện thoại di động của Đỗ Thành, câu đầu tiên lập tức bảo Đỗ Thành định vị ngay điện thoại di động của Nhạc Tiêu Tuệ. Đỗ Thành không hiểu ra làm sao, “Tại sao? Tôi đang ở nhà...”

“Nhanh chóng, lập tức!” Ngụy Quýnh lao xuống dưới cầu thang, chạy như bay qua sảnh, cuống cuồng chạy ra ngoài thư viện. Một cô gái đang ôm mấy cuốn sách không kịp né tránh, bị cậu đâm sầm vào ngã nhào. Ngụy Quýnh chỉ kịp nói một câu “xin lỗi”, rồi đẩy cửa lớn, chạy về phía cổng trường.

“Tôi bố trí ngay bây giờ đây.” Mặc dù Đỗ Thành vẫn chưa rõ động cơ và mục đích của Ngụy Quýnh, nhưng những tiếng động hỗn loạn vọng ra từ trong ống nghe khiến ông không dám chậm trễ, “Cậu đừng tắt điện thoại di động, giữ liên lạc.”

Ngụy Quýnh chạy một mạch ra khỏi cổng trường, ra đến con phố vẫn tấp nập xe cộ. Cậu đứng ở bên đường, ra sức vẫy tất cả những chiếc taxi chạy ngang qua. Nhưng, hầu như xe nào cũng trong trạng thái đã có khách. Mấy phút sau, mới có một chiếc taxi sáng đèn “xe trống” dừng lại trước mặt cậu.

Mặc dù thời gian chờ xe không lâu, nhưng Ngụy Quýnh đã như có lửa đốt trong lòng. Lái xe taxi tò mò nhìn cậu thanh niên mồ hôi mồ kê đầy đầu, hỏi: “Đi đâu?”

Lúc này Ngụy Quýnh mới nhận ra là mình không hề biết Nhạc Tiêu Tuệ đi đâu. Cậu ngẫm nghĩ một lát rồi bảo lái xe taxi: “Cứ đi về phía trước.”

Lái xe taxi càng nghi hoặc. Có điều, vẫn bấm đồng hồ đo quãng đường, nổ máy.

Ngụy Quýnh lại gọi cho Đỗ Thành, chuông vừa reo, máy đã kết nối. Giọng Đỗ Thành cũng rất gấp gáp, dường như cũng đang chạy.

“Đã định vị được Nhạc Tiêu Tuệ chưa ạ?”

“Tôi bảo Trương Chấn Lương đi kiểm tra rồi.” Từ trong ống nghe vọng ra tiếng mở khóa và kéo cửa ô tô, “Rốt cuộc là sao thế?”

“Nhạc Tiêu Tuệ đi tìm Lâm Quốc Đống rồi.” Mãi Ngụy Quýnh run lên, “Cô ấy đã xúc 'Phu nhân Hồ Điệp'.”

Hơi thở của Đỗ Thành đột ngột dừng lại, tiếp đó nghe thấy tiếng ô tô nổ máy.

“Sao cậu biết?”

Ngụy Quýnh thuật lại ngắn gọn nội dung đoạn băng ghi hình mà Nhạc Tiêu Tuệ gửi cho cậu, tiếng đập mạnh vào vô lăng xe từ trong ống nghe vọng đến.

“Các bạn, mẹ kiếp...”, tiếng Đỗ Thành nghiến răng nghe rõ mồn một, “Cô bé này điên rồi à?”

“Chú đừng nói nhiều nữa!” Ngụy Quýnh ngắt lời ông, “Bây giờ làm thế nào?”

“Làm thế nào, cứu người trước!” Giọng Đỗ Thành kiên quyết, “Cậu ở yên một chỗ cho tôi, không được đi đâu cả!”

Nguy Quỳnh còn đang định cãi, Đỗ Thành đã ngắt điện thoại.

Chiếc taxi đã đi đến một ngã tư. Lái xe quay về phía Nguy Quỳnh, giọng thăm dò: “Vẫn tiếp tục đi về phía trước à?”

Nguy Quỳnh miết mạnh vị trí giữa hai lông mày, ép mình bình tĩnh lại. Trong đoạn băng ghi hình, Nhạc Tiêu Tuệ có nói “hắn đã ra rồi”, tiếp đó đi luôn. “Hắn”, chắc chắn là chỉ Lâm Quốc Đống. Như vậy, nếu suy luận từ góc độ thời gian, hai người chắc vẫn đang ở khu vực gần nhà Lâm Quốc Đống.

“Đến khu Thiết Đông.” Nguy Quỳnh chỉ về phía đông nam thành phố, “Khu Vườn Trúc Xanh.”

“Được thôi!” Sau khi nghe cuộc nói chuyện điện thoại vừa nãy, lái xe đã hiểu ra tình hình mà vị khách trẻ tuổi này đang phải đối mặt vô cùng nghiêm trọng. Anh không dám lơ là, bật đèn quay xe, phóng như bay về phía khu Thiết Đông.

Xe buýt đông chật người. Cô gái bám vào cây cột, đứng yên nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Lâm Quốc Đống ở sát sau lưng cô, hít từng hơi thở dài và sâu. Cái mùi ngậy ngất hờn người ấy liên tục xộc vào mũi hắn, dường như vô số những sợi râu bé xíu, nhẹ nhàng nhưng dồn dập khuấy động tim hắn.

Miệng Lâm Quốc Đống khô cháy, khoang miệng bắt đầu có những tiếng tạch tạch. Hắn liên tục nuốt nước bọt, yết hầu chuyển động lên xuống. Đồng thời, một bộ phận trong cơ thể hắn, cũng dần trở nên bứt rứt.

Trên cửa sổ xe bắt đầu xuất hiện vài vệt nước, tiếp đó, mỗi lúc lại một dày hơn. Rất nhanh, những giọt mưa to gõ lên thân xe, phát ra những tiếng động có quy luật.

Trận mưa đầu tiên của mùa xuân năm nay, cuối cùng đã đến.

Mặt đất trơn ướt, xe đi chậm. Bến nào cũng có người xuống xe, người ào lên xe còn đông hơn. Không khí ẩm ướt lan tỏa khắp xe, bám

riết không thôi, ồm ờ tình tứ.

Lâm Quốc Đống cảm thấy trên mặt vừa ẩm ướt vừa mát lạnh, lại còn có cảm giác dính dính. Điều này khiến hắn càng trở nên hưng phấn. Lợi dụng lúc xe lắc và sự đông đúc chật chội, hắn lại âm thầm tiến sát một bước về phía cô gái.

Người cô bị ép vào cây cột, cả người nghiêng sang một bên. Lâm Quốc Đống thậm chí cảm thấy được cả hình thù những vật đựng trong chiếc ba lô. Nhưng cô gái không phản ứng lại ngay, mà lấy điện thoại di động từ trong ô túi lưới ra, bấm mấy cái, rồi lại nhét vào.

Tiếp đó, cô gái quay người lại, lấy tay che trước ô túi lưới, nhìn Lâm Quốc Đống một cái.

Đây là lần đầu tiên hai người nhìn nhau chính diện. Lâm Quốc Đống nhanh chóng quay mặt đi. Nhưng, sau cái nhìn, cảm giác bứt rứt trong lòng càng tăng lên. Ngoại hình của cô gái khá ưa nhìn, làn da trắng mịn, nhất là chỗ lộ ra ở cổ, trắng muốt sáng mịn.

Tim hắn lại càng đập mạnh. Cái cổ này, nếu bóp trong tay, cảm giác sẽ thế nào?

Cô gái quay người đi, mặt không biểu lộ sắc thái gì.

Trận mưa đột ngột khiến giao thông trên đường càng chậm. Ngụy Quỳnh nhìn dòng xe dày đặc trước mắt, trong lòng như có lửa đốt. Cậu liên tục mở điện thoại di động ra xem, nhưng cả Đỗ Thành và Nhạc Tiêu Tuệ đều không có tin tức gì.

Ý đồ của Nhạc Tiêu Tuệ rất rõ ràng: Dùng “Phu nhân Hồ Điệp” và chính mình để dụ dỗ Lâm Quốc Đống gây án một lần nữa. Qua việc Lâm Quốc Đống có ý đồ giết Trần Hiểu, có thể thấy khả năng hắn cắn câu là rất lớn. Nhưng, sự rủi ro mà Nhạc Tiêu Tuệ phải đối mặt cũng rất lớn. Nếu không kịp thời bắt được hành vi phạm tội đang diễn ra của Lâm Quốc Đống, thì cho dù là Nhạc Tiêu Tuệ có để lại được chứng cứ, vẫn phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình.

Không biết nguyên nhân nào khiến Nhạc Tiêu Tuệ đưa ra quyết định như vậy, cho dù là vì lão Kỷ hay Đỗ Thành, cái giá này cũng quá đắt.

Ngụy Quýnh liên tục bảo mình đừng nghĩ lung tung, tập trung tinh thần sắp xếp suy nghĩ. Bây giờ chắc là Nhạc Tiêu Tuệ đang ở gần Lâm Quốc Đống, vị trí cụ thể chưa biết, hoàn cảnh xung quanh chưa biết, Lâm Quốc Đống đã cắn câu hay chưa cũng chưa biết. Nhưng, nhiệm vụ cấp bách lúc này không phải là bắt Lâm Quốc Đống, mà là ngăn cản Nhạc Tiêu Tuệ. Cho dù có vì thế mà khiến Lâm Quốc Đống kinh động, làm mất cơ hội bắt hãn phải chịu tội trước pháp luật, thì cũng không thể cứ khoanh tay đứng nhìn Nhạc Tiêu Tuệ đưa mình vào chỗ chết.

Ngụy Quýnh đang suy nghĩ thì màn hình điện thoại di động bỗng sáng lên, một hồi chuông vang lên. Cậu bất giác cúi đầu nhìn, là yêu cầu nói chuyện có hình của Nhạc Tiêu Tuệ gửi tới.

Ngụy Quýnh lập tức nín thở, không kịp suy nghĩ, ấn luôn nút “bắt máy”.

Trên màn hình hiện ra hình ảnh hơi chao đảo, nhưng không nhìn thấy mặt của Nhạc Tiêu Tuệ. Chiếm gần hết hình ảnh là một ô cửa sổ và bên dưới là đầu người xếp thành hàng. Đồng thời, trong tai nghe cũng vọng đến những âm thanh không rõ lắm, nghe ra là tiếng con gái, giọng bình thản, không lên xuống, mấy con số nghe rất rõ ràng.

Ngụy Quýnh bỗng nhận ra, Nhạc Tiêu Tuệ đang ở trên một chiếc xe buýt. Cậu cuống lên hét vào trong điện thoại: “Tiêu Tuệ, Tiêu Tuệ, cậu đang ở đâu?”

Nhạc Tiêu Tuệ không hề đáp lời, hình ảnh trên màn hình vẫn giữ góc độ ban nãy. Mấy giây sau, hình ảnh bắt đầu chuyển động nhanh, lướt qua mấy người nhìn không rõ mặt, rồi cố định ở một vị trí trong xe.

Ngụy Quýnh trợn tròn mắt. Nửa thân trên của một người đàn ông xuất hiện trong hình ảnh, ông ta nhìn thẳng về phía Nhạc Tiêu Tuệ, tiếp đó quay đầu đi, đồng thời, yết hầu đang chuyển động lên xuống. Mặc dù

chỉ vón vện có hai giây, nhưng Ngự Quỳnh vẫn nhận ra người đó - Lâm Quốc Đống.

Hình ảnh lại chuyển động một lần nữa, trên màn hình lại xuất hiện ô cửa sổ khi này. Mấy giây sau, đoạn băng ghi hình kết thúc.

Tim Ngự Quỳnh đập loạn xạ. Mặc dù Nhạc Tiêu Tuệ không nói gì, nhưng cô nhất định muốn nhắn nhủ với cậu một thông tin nào đó qua đoạn băng ghi hình: Cô đúng là đang ở bên cạnh Lâm Quốc Đống, hơn nữa, đối phương đã cắn câu.

Nhưng, họ đang ở đâu?

Ngự Quỳnh cố gắng nhớ lại từng hình ảnh và tiếng động trong đoạn băng ghi hình. Chỉ dựa vào cửa sổ xe thì không thể phán đoán được là chiếc xe buýt nào. Hơn nữa, trên cửa sổ xe toàn là nước mưa, nhìn không rõ cảnh vật bên ngoài, càng không biết vị trí của chiếc xe buýt. Có điều, vừa này từ tai nghe vọng ra tiếng con gái, hình như là thông báo bến xe, hơn nữa, dãy số đó hình như là 249.

“Chào mừng quý vị lên xe buýt tuyến 249...”

Ngự Quỳnh vội dùng điện thoại di động tìm kiếm trên Baidu¹. Đúng thế, một điểm dừng của tuyến xe buýt 249 ở ngay gần khu Vườn Trúc Xanh. Như vậy, Nhạc Tiêu Tuệ và Lâm Quốc Đống đang ở trên chiếc xe này, không sai. Nhưng họ đang đi về đâu?

1. Một trang mạng tìm kiếm phổ biến ở Trung.

Tuyến 249 là một tuyến đường cắt ngang thành phố từ phía nam sang phía bắc. Chiếc taxi chở Ngự Quỳnh đã sắp đến khu Vườn Trúc Xanh, nếu đi nhầm hướng, sẽ càng lúc càng cách xa Nhạc Tiêu Tuệ hơn.

Ngự Quỳnh bỗng thấy rối bời không biết làm thế nào, cậu lo lắng nhìn xung quanh, dường như muốn nhìn thấy bóng dáng Nhạc Tiêu Tuệ ở một bến xe buýt bên cạnh. Nhưng, qua cửa sổ xe đầy vết nước mờ ảo, cảnh vật bên ngoài chỉ là một vùng mơ hồ, hoàn toàn không thể nhìn

thấy rõ. Cậu đưa tay xoay cửa xe, tay vừa cầm vào tay quay, liền dừng lại.

Những giọt nước mưa.

Ngụy Quýnh ngậy ra nhìn cửa sổ xe. Những giọt nước mưa gõ trên cửa kính nhanh chóng chảy, để lại những vệt uốn lượn, dường như vô số những dòng sông đang chảy. Trong đầu cậu hiện ra chiếc xe buýt trong hình ảnh đoạn băng ghi hình lúc nãy. Trên cửa xe, những giọt nước chảy từ góc phía trên bên tay trái cửa kính sang góc phía dưới bên tay phải.

Lúc đó xe buýt vẫn đang thông báo tên bến, cho thấy xe vừa mới khởi hành, tốc độ xe không nhanh. Vệt chảy của nước mưa cho thấy, chiếc xe buýt đang đi ngược hướng gió.

Nghĩ đến đây, Ngụy Quýnh vội bảo lái xe taxi, “Anh ơi, dừng xe.”

Lái xe nghe vậy liền làm theo luôn, chiếc xe từ từ dừng lại sát lề đường. Ngụy Quýnh kéo cửa sổ xe xuống, yên lặng quan sát những giọt nước mưa phía ngoài cửa xe, phát hiện những giọt mưa dày đặc nổi thành sợi đang bay tới từ phía sau.

“Quay đầu xe!” Ngụy Quýnh chỉ dẫn lái xe, đồng thời đưa điện thoại di động qua, chỉ vào tuyến đường trên bản đồ nói: “Đi theo các điểm dừng của tuyến 249.”

“Bến Cầu Hương Giang đã đến, xin mời các hành khách xuống xe chuẩn bị sẵn sàng...”

Giọng nữ thông báo bến xe một lần nữa vang lên, một số hành khách bắt đầu ồ ạt di chuyển ra phía cửa xe. Cửa xe mở ra, hành khách nối đuôi nhau xuống xe, mỗi người đi một phía. Cô gái kéo chiếc mũ lông vũ lên đỉnh đầu, từ từ đi về phía trước theo đường dành cho người đi bộ.

Lâm Quốc Đống dứt hai tay vào túi áo, đi theo sau cô. Sau khi xuống xe, mùi hương nồng đậm trên người cô gái lập tức trở nên thoang thoảng. Được cái hai người đi ngược hướng gió, nên cái mùi đó vẫn liên

tục phả vào trong mũi hăn. Cô gái dường như vẫn không phát hiện ra là hăn đang bám đuôi, không quay đầu lại, cũng không nhìn ngó xung quanh, vẫn bước đi thong thả, dáng vẻ rất thoải mái.

Đi được khoảng một trăm mét, cô gái rẽ vào một siêu thị. Lâm Quốc Đống lưỡng lự một lúc, đợi ở cửa mấy giây, rồi cũng đi vào.

Trong siêu thị không đông người, Lâm Quốc Đống lập tức phát hiện ra cô gái đang chọn đồ giữa các kệ hàng. Hăn đảo mắt nhìn một vòng, rồi đi thẳng đến khu vực đồ dùng nhà bếp.

Lâm Quốc Đống tỏ vẻ kiên nhẫn lựa chọn trong kệ bày dao xếp thành dãy dài, mắt liên tục liếc về phía cô gái. Trong tầm nhìn hẹp, cô gái vẫn đang đi lại trước kệ hàng. Hăn không thấy được là cô gái liên tục ngẩng đầu nhìn một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng treo ở phía trên.

Đó là màn hình hiển thị camera giám sát trong siêu thị, hình ảnh được chia thành sáu ô. Từ khi Lâm Quốc Đống bước chân vào trong siêu thị, cho đến khi hăn ở khu vực đồ dùng nhà bếp, nhất cử nhất động của hăn đều hiện rõ trên màn hình hiển thị.

Khóe miệng cô gái thoáng hiện một nụ cười, tiếp đó nét mặt liền trở nên căng thẳng.

Cuối cùng Lâm Quốc Đống chọn một con dao làm bếp nhỏ dài, hăn nhìn cô gái vẫn đang ở khu thực phẩm, bước đến quầy thu ngân thanh toán. Sau khi trả tiền xong, hăn bước ra ngoài siêu thị trước, núp vào phía sau một hộp đèn ở bên lề đường, yên lặng quan sát cửa siêu thị.

Mấy phút sau, cô gái cũng đi ra, tay còn xách một chiếc túi nilon. Cô nhìn sang hai bên, rồi tiếp tục đi theo hướng ngược gió.

Lâm Quốc Đống nhanh chóng lẩn ra từ phía sau hộp đèn, lẳng lẳng bám theo.

Trên con đường cách họ mười mấy mét, một chiếc xe taxi màu đỏ phóng vụt qua. Trong xe, một chàng trai đang dán mắt vào chiếc xe buýt ở phía trước, nét mặt lo lắng.

Đã hơn 9 giờ tối, người trên đường bắt đầu thưa thớt. Cô gái vẫn thong dong cất bước. Một phút sau, cô rẽ phải, đi vào một con ngõ nhỏ.

Lâm Quốc Đống bám sát theo. Đây là một con đường một chiều, hai bên đường đều là nhà dân. Mặc dù không có đèn đường, nhưng ánh đèn hắt ra từ cửa nhà dân vẫn khiến trên đường có một chút ánh sáng. Cô gái ở trước mặt hẵn khoảng mười mấy mét, đang tháo tai nghe ra, cúi đầu bấm trên màn hình điện thoại di động.

Lâm Quốc Đống nhìn về phía trước, ở tận cùng con ngõ là một tòa nhà cao tầng tối đen như mực, dường như là một công trường đang tạm dừng thi công. Hẵn lại nhìn một vòng xung quanh, ngoài mình và cô gái ra, trong ngõ không có bất cứ người nào khác.

Hắn bước nhanh hơn, vừa đi vừa lôi con dao làm bếp vừa mua ra, xé bỏ vỏ bọc, nhét vào túi áo. Không biết có phải nhà cô gái ở ngay gần đây không, nếu không ra tay luôn, e rằng sẽ mất cơ hội. Một giây sau, hẵn chỉ còn cách cô gái một bước. Cô gái nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, bất giác quay người lại - Lâm Quốc Đống đưa dao kề sát ngực cô.

“Không được động đây!”

Lâm Quốc Đống cố gắng để giọng nói của mình trầm thấp dữ tợn. Cô gái cũng đúng là đã hoảng sợ vì hẵn, giật người lùi lại phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch.

“Ông... ông làm gì?”

“Đi về phía trước!” Lâm Quốc Đống đẩy cô gái, “Không được hét, nếu không tao sẽ giết mày!”

Cô gái nhìn con dao sáng loáng, không phản kháng, quay người đi về phía trước.

Lâm Quốc Đống lôi cánh tay trái của cô gái, ấn dao vào thắt lưng cô, vừa để ý động tĩnh xung quanh, vừa bắt cô gái đi về phía tòa nhà cao tầng.

Cô gái lặng lẽ lấy chiếc điện thoại di động trong ô túi lưới trước ngực ra, mở giao diện Wechat.

Ngụy Quýnh đứng dưới xe, nhanh chóng quan sát trong toa xe buýt 249. Hành khách cũng cảm thấy tò mò về chàng trai mặt đầy lo âu này, lần lượt quay đầu nhìn cậu với ánh mắt thăm dò. Nhưng, không có gương mặt mà Ngụy Quýnh muốn nhìn thấy.

Chiếc xe buýt rời khỏi bến. Ngụy Quýnh nhảy lên chiếc xe taxi đang dừng ở ven đường, nói với lái xe taxi: “Tiếp tục đi, đuổi theo chiếc xe tiếp theo.”

Chiếc taxi phóng như bay. Ngụy Quýnh lại gọi điện thoại cho Đỗ Thành. Điện thoại vừa kết nối, cậu liền hỏi luôn: “Cô ấy đang ở đâu?”

“Giữa đường Hắc Sơn và đường Tùng Sơn, tôi sắp đến rồi, Trương Chấn Lương sẽ mang theo thiết bị đến.” Giọng Đỗ Thành rất gấp gáp, “Chúng tôi chắc chắn sẽ tìm thấy cô ấy, cậu không được phép đi đâu, đợi thông tin của tôi...”

“Cháu đã ra ngoài rồi. Vừa nãy cô ấy và Lâm Quốc Đống ở trên xe buýt tuyến 249, cháu không biết họ đã xuống xe chưa...” Bỗng Ngụy Quýnh đột nhiên trợn tròn mắt, trong mục tin nhắn ở phía trên màn hình, một biểu tượng Wechat nhảy ra.

Cậu không kịp nghĩ gì, kéo luôn danh mục xuống, mở Wechat.

Là Nhạc Tiêu Tuệ!

Trong khung đối thoại, là một tin nhắn chia sẻ vị trí thực tại: Cô ấy đang ở ngay trong một con ngõ giữa đường Hắc Sơn và đường Tùng Sơn. Ngụy Quýnh phóng to bản đồ, tên của con ngõ hiện ra rõ ràng trên màn hình điện thoại di động.

“Anh ơi, quay đầu - ngõ 102 đường Hắc Sơn!” Ngụy Quýnh hét vào trong điện thoại: “Cô ấy ở trong ngõ 102 đường Hắc Sơn!”

“Được, lập tức đến ngay!” Đỗ Thành không kịp hỏi nguyên do, “Cậu đợi tôi ở đầu ngõ, không được một mình...”

Nguy Quỳnh ngắt luôn điện thoại, hai mắt dán chặt vào tấm bản đồ trên màn hình, và cái biểu tượng đại diện cho Nhạc Tiêu Tuệ.

Cô gái không phản kháng, cũng không kêu, mặc kệ cho Lâm Quốc Đống lôi mình đi về phía tận cùng của con ngõ. Suốt đường đi, họ không gặp một người đi đường nào. Lâm Quốc Đống một lần nữa chìm đắm trong mùi hương tỏa ra từ người cô gái. Mấy chục mét đường cuối cùng, hắn gần như dán mũi vào hõm dưới gáy cô gái.

Đi ra khỏi ngõ, phía trước là một con đường cắt ngang theo hướng bắc nam. Thi thoảng có chiếc ô tô phóng vụt qua trước mặt. Lâm Quốc Đống đành phải tạm thời tập trung tinh thần, hắn túm chặt lấy cánh tay trái của cô gái, con dao ở eo lưng cô gái dịch chuyển ra phía sau lưng.

“Sang đường. Nếu mày dám động đây, tao sẽ đâm chết luôn!”

Lưng cô gái thẳng cứng một cách bản năng, từ từ đi qua đường dưới sự uy hiếp của hắn.

Tòa nhà đó đứng sừng sững ở bên đường. Lâm Quốc Đống lôi cô gái đi quanh tòa nhà, đi được nửa vòng, nhanh chóng phát hiện thấy một lối vào. Bước vào trong, không khí lạnh ẩm xộc vào mũi, cảm giác thấy có đá vụn và cát sỏi dưới chân. Lâm Quốc Đống gạt nước mưa trên mặt, nhìn bốn phía xung quanh, cuối cùng, chỉ về phía cầu thang xi măng tồi tàn phía trước.

“Mày, đi lên!”

Cô gái yên lặng nhìn Lâm Quốc Đống trong bóng tối, dưới sự phản chiếu của ánh đèn đường, chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mơ hồ của đối phương. Chỉ có con dao sáng loang loáng. Cô bỗng rất muốn co chân chạy, thậm chí còn tưởng tượng rằng một giây sau sẽ nhìn thấy một đội ngũ cảnh sát vũ trang đầy đủ bao vây tòa nhà này. Nhưng, đêm tối

vẫn tĩnh mịch. Ngoài cơn mưa to và người đàn ông cầm dao trước mặt, không có gì cả.

Cô gái quay người, nghe theo lời hăn, từ từ leo lên theo lối cầu thang. Lâm Quốc Đống đi theo cô, bước từng bước lên cầu thang. Cô gái một lần nữa lấy điện thoại di động trong túi lưới ra, bật chức năng ghi hình.

Thời khắc cuối cùng đang đến gần, cô phải chuẩn bị sẵn sàng.

Trạng thái chia sẻ vị trí đã kết thúc.

Ngụy Quýnh ngậy ra nhìn màn hình điện thoại di động, vừa xong, cậu đã mất vị trí của Nhạc Tiêu Tuệ.

Chiếc taxi phanh gấp. Ngụy Quýnh cụng đầu vào tấm kính chắn gió phía trước. Cậu không nén được đưa tay xoa chỗ đau, quay người hỏi: “Tại sao lại dừng xe? Đi vào đi!”

“Đến rồi. Ngõ 102 đường Hắc Sơn.” Lái xe chỉ vào tấm biển ở bên đường, “Đây là đường một chiều. Không đi vào được.”

Con ngõ vừa tối đen vừa dài, trước khi kết thúc trạng thái chia sẻ vị trí, Nhạc Tiêu Tuệ đang đi về phía trước theo hướng tây trong con ngõ này. Sớm tìm thấy cô được một phút, thì khả năng sống còn của cô sẽ nhiều thêm một phút.

“Đi vào đi!” Ngụy Quýnh nói giọng khẩn thiết: “Em trả thêm tiền cho anh.”

“Không phải là vấn đề tiền.” Lái xe đã bắt đầu bật đèn báo “xe trống”, chiếc máy tính tiền lạch cạch in hóa đơn, “Nếu bị trừ hết điểm, thì tôi sống thế nào được?”

Ngụy Quýnh không muốn nói nhiều với anh ta, đưa luôn tờ một trăm tệ, nhảy ra khỏi xe, chạy vào trong ngõ.

Trời vẫn đang mưa, hơn nữa mỗi lúc một to hơn. Ngụy Quýnh chạy được mấy chục mét, đầu tóc đã ướt đẫm nước mưa. Cậu quan sát cư

dân hai bên đường, bước chân nhanh hơn.

Đây không thể là nơi Lâm Quốc Đống ra tay, chắc là họ ở một chỗ sâu hơn trong con ngõ.

Lúc này, một chiếc ô tô từ phía trước phóng tới. Trước mắt Ngụy Quýnh là ánh đèn chói lóa. Cậu ra sức mở to mắt, cố gắng nhìn rõ loại xe và dáng vẻ của người trên xe. Nếu là chiếc xe việt dã Paladin kiểu cũ mà Đỗ Thành lái, mà Nhạc Tiêu Tuệ lại ngồi ở ghế lái phụ, an toàn không hề hấn gì, thì tốt biết mấy.

Một chiếc Volkswagen Tiguan phóng vút qua người cậu. Đồng thời, một thứ trên mặt đất bị luồng không khí khuấy động thổi vào, phát ra những tiếng loạt soạt.

Ngụy Quýnh đang trong tâm trạng thất vọng tột cùng, chợt lóe lên một ý nghĩ, cậu bước về phía trước mấy bước, cuối cùng đã nhìn rõ được thứ đó.

Đó là một chiếc túi nilon đựng đồ bình thường, bên trong có đựng mấy thứ. Ngụy Quýnh nhặt chiếc túi nilon lên, mở ra xem, phát hiện ra đó là một hộp bánh quy, một chai Coca và hai gói khăn giấy. Lục tìm tiếp, dưới đáy túi còn có một hộp thuốc.

Thuốc lá Trung Nam Hải hàm lượng nicotin 5 mg.

Tim Ngụy Quýnh bắt đầu đập loạn xạ. Đây đúng là nhãn hiệu thuốc lá mà Nhạc Tiêu Tuệ thích. Nếu đúng là chiếc túi này thuộc về Nhạc Tiêu Tuệ, thì ít nhất cũng nói lên hai sự việc: Một là, cô đúng là đã đi qua con ngõ này; Hai là, cô đã gặp phải tình huống đột xuất nào đó.

Nói cách khác, cô đã bị Lâm Quốc Đống bắt cóc ở đây.

Ngụy Quýnh bắt đầu suy luận nhanh chóng: Con ngõ này không thích hợp để gây án, Nhạc Tiêu Tuệ chắc chắn đã bị bắt cóc đến một chỗ nào khác. Xét từ góc độ thời gian, chắc là họ cách chỗ này không xa.

Cậu vút chiếc túi đựng đồ, chạy nhanh hết sức về phía tận cùng của con ngõ.

Mấy phút sau, Ngụy Quýnh đã lao ra khỏi con ngõ 102 đường Hắc Sơn, trước mặt cậu là con đường Tùng Sơn. Nhìn con đường rộng rãi và những chiếc ô tô thỉnh thoảng phóng qua, Ngụy Quýnh lại phải một lần nữa đưa ra lựa chọn.

Chẳng may cô ấy bị Lâm Quốc Đống bắt lên một chiếc taxi thì sao?

Ngụy Quýnh vội lôi điện thoại di động ra, gọi cho Đỗ Thành.

“A lô, tôi sắp đến ngay đây.” Điện thoại di động vừa kết nối, giọng lo lắng của Đỗ Thành đã vọng ra, “Cậu ở đâu?”

“Cháu ở đầu con ngõ, không nhìn thấy họ.” Ngụy Quýnh gần như hét lên, “Không phải là chú đã định vị điện thoại di động của cô ấy à?”

“Không nhìn thấy họ?” Đỗ Thành còn sốt ruột hơn, “Thông tin định vị cho thấy cô ấy ở ngay chỗ giao nhau giữa con ngõ 102 và đường Tùng Sơn mà.”

Chỗ giao nhau?

Ngụy Quýnh giơ điện thoại di động lên, đứng yên tại chỗ quan sát xung quanh. Ngân hàng Giao thông. Cửa hàng dịch vụ di động Trung Quốc. Quán hải sản Hỉ Lai Thuận. Trường tiểu học đường Tùng Sơn...

Một tòa nhà tối đen hun hút đứng sừng sững trước mặt, dường như một con quái vật khổng lồ đang rình mò trong mưa.

“Có một tòa nhà, kiểu chưa thi công xong ấy.” Ngụy Quýnh hét vào điện thoại: “Cháu lên trước, chú nhanh lên!”

Dứt lời, cậu liền ngắt điện thoại, nghiêng răng, chạy về phía con quái vật khổng lồ.

Lúc đi đến tầng 7, cô gái nghe thấy Lâm Quốc Đống nói khẽ ở sau lưng: “Dừng lại, đi vào trong.”

Cô gái nghe lời, quay người, bước về một khoảng trống lớn ở phía chếch trước mặt. Chức năng kiến trúc của tòa nhà này chắc là tòa nhà văn phòng, không gian rộng hơn rất nhiều so với nhà dân bình thường. Có điều, chính vì đang trong trạng thái tạm dừng thi công, tường và sàn nhà đều là vữa xi măng thô. Gió lạnh kèm theo nước mưa thổi vào từ những ô trống lớn có lẽ là để lấp cửa sổ sát sàn. Có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm của thành phố.

Lâm Quốc Đống đảo mắt nhìn một vòng quanh khoảng trống, chỉ tay vào một chiếc ghế gỗ vức ở trong góc tường, “Mang nó ra đây.”

Cô gái làm theo. Chiếc ghế được dùng khi thi công, được lắp ghép một cách đơn giản bằng ván gỗ, trông giống một chiếc giá gỗ, bên trên đầy xi măng đã khô cứng.

Lâm Quốc Đống chỉ con dao về phía cô gái, “Cởi áo ra, mau!”

Cô gái run bắn người. Cô từ từ bỏ ba lô ra, cẩn thận đặt xuống đất, để ô túi lưới phía sau chiếc quai túi hướng vào đúng chiếc ghế gỗ. Sau đó, cô cởi chiếc áo lông vũ, cầm trên tay.

“Trải lên trên ghế gỗ.”

Cô gái có vẻ sợ hãi, tay cầm chặt góc áo. Lâm Quốc Đống tiến tới, giật lấy chiếc áo lông vũ, trải qua quýt lên chiếc ghế gỗ.

“Nằm xuống!”

Cô gái bắt đầu lui lại, vẻ mặt lại càng sợ hãi.

“Không...”

Lâm Quốc Đống túm chặt lấy cánh tay cô, lôi ra phía trước chiếc ghế gỗ, kéo lưng, nhắc chân, đặt cô gái nằm thẳng ra chiếc ghế gỗ. Hai tay cô gái che trước ngực, hai chân khếp chặt vào nhau, không ngừng giãy giụa.

Lâm Quốc Đống đã thở phò phò như trâu, hai mắt đỏ sọng. Hắn kề dao vào cổ cô gái. Cảm giác đau nhói đột ngột khiến cô gái kêu lên thất thanh, tiếp đó liền cứng đờ cả người, không động đậy nữa.

Một nửa người Lâm Quốc Đống phủ xuống người cô gái, hắn kéo chiếc áo nỉ chui đầu màu đỏ ra, chiếc áo phong dài tay màu đen bên trong lộ ra. Hắn nhìn bộ ngực nhô cao đang phập phồng lên xuống dồn dập, áp mặt vào đó.

Bỗng chốc, cái mùi quen thuộc đó xộc vào mũi, bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Thứ mùi ngọt ngào. Mùi của sự phản bội. Mùi khiến dục vọng dâng trào. Mùi của sự giết chóc tàn nhẫn.

Hơi thở nóng ẩm của Lâm Quốc Đống phả lên cổ cô gái. Khoảnh khắc ấy, nỗi sợ hãi càng lúc càng dữ dội trong lòng cô gái đã lên đến đỉnh điểm. Sợi dây trong đầu thành linh đứt phụt. Lòng can đảm và tâm niệm tạo ra sức mạnh cho cô cũng hoàn toàn sụp đổ. Tất cả mọi quyết tâm, kế hoạch đều bị cô vứt bỏ hết. Cô chỉ biết, gã đàn ông trên người mình lúc này đã cưỡng dâm, giết chết bốn người phụ nữ. Và kết cục của cô, cũng sẽ giống hệt như những người phụ nữ đó.

Ngụy Quỳnh, cậu ở đâu?

Chú Đỗ Thành, chú ở đâu?

Toàn bộ mọi suy nghĩ đều bị nỗi sợ hãi lấn át. Cô co hai chân, cố sống cố chết đẩy Lâm Quốc Đống ra, đồng thời hét lên một cách tuyệt vọng:

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Khi còn cách chỗ giao giữa ngõ 102 và đường Tùng Sơn mấy chục mét, Đỗ Thành đã nhìn thấy tòa nhà cao tầng mà Ngụy Quỳnh nói. Trông nó giống như một tòa nhà văn phòng dừng thi công vào mùa đông, đợi đến mùa xuân tiếp tục xây dựng. Công việc trang trí tường ngoài chưa được tiến hành, cả tòa nhà trông giống như một chiếc hộp bê tông vuông

vẫn. Những ô cửa chưa lắp kính đều tối đen như mực. Đỗ Thành tay cầm vô lăng, vừa tìm chỗ đỗ xe, vừa nhanh chóng quan sát những ô cửa tối đen hun hút đó, muốn phát hiện ra một chút ánh sáng.

Bao quanh tòa nhà là một bức tường gạch đỏ được xây sơ sài, mé sát với đường Tùng Sơn có một chỗ khuyết, chắc là chỗ bình thường công nhân và xe cộ ra vào. Đỗ Thành lái xe qua chỗ đó, đồng thời đưa tay lấy chiếc túi đeo chéo trên ghế lái phụ. Bỗng nhiên, ánh mắt ông thoáng thấy có luồng sáng chói mắt, một bóng đen to lớn chập chờn trong đó. Tiếp đó, ông cảm giác cả người mình bay về phía bên phải, đồng thời một tiếng va đập cực lớn vang lên bên tai.

Cú va đập cực mạnh đột ngột khiến cổ ông gần như bị vặn gãy, khoảnh khắc ấy đầu óc cũng trở nên trống rỗng. Trong cơn đau dữ dội ở đốt sống cổ, mấy giây sau Đỗ Thành mới nhận ra có một chiếc ô tô đâm mạnh tới từ bên tay trái.

Ông bất giác quay đầu nhìn, đầu một chiếc Honda CRV đang húc cứng vào sườn bên trái chiếc xe việt dã Paladin. Động cơ vẫn đang kêu ầm ầm, xe của mình đang bị đối phương đẩy dần sang bức tường phía bên phải. Cuối cùng chiếc xe việt dã Paladin cũng bị chèn sát vào tường, không thể dịch chuyển được nữa.

Cú đâm xe khiến Đỗ Thành hoa mắt chóng mặt, ông vừa kinh ngạc vừa tức giận. Túi khí trên ghế lái của chiếc Honda CRV đã bung ra, không nhìn thấy bộ dạng của lái xe. Nhưng, Đỗ Thành cảm thấy chiếc xe này trông rất quen mắt, một cảm giác vô cùng bất an bỗng trào lên trong lòng.

Nắp ca-pô của chiếc Honda CRV đã méo mó biến dạng, từng đám hơi bốc lên qua các kẽ hở. Bỗng nhiên, cửa buồng lái mở ra, một dáng người cao lớn loạng choạng bước xuống, vừa đi vừa xoa cổ.

Đỗ Thành lập tức tròn tròn mắt.

Người đó là Mã Kiện.

Đỗ Thành chợt nhận ra ý đồ của đối phương: Ông ta nhất định cũng biết Lâm Quốc Đống đang ở trong tòa nhà này, cú đâm vừa nãy là để mình bị nhốt cứng trong xe. Còn việc mà Mã Kiện định làm tiếp theo, đã rõ mồn một như ban ngày.

Trong chốc lát, mọi cảm xúc trào lên trong lòng Đỗ Thành. Sợ hãi. Phẫn nộ. Lo lắng. Thù hận. Tâm trạng đó khiến ông mất đi khả năng tổ chức ngôn ngữ, chỉ có thể ngậy người ra nhìn Mã Kiện, đồng thời phát ra tiếng gầm tựa một con thú bị nhốt.

Mã Kiện chỉ nhìn ông một cái, rồi rút một chiếc dùi cui cảnh sát ra, quay người chạy về phía tòa nhà.

Hành động tốc độ của ông ta khiến Đỗ Thành định thần lại. Ông đẩy cửa xe một cách bản năng, phát hiện thấy vì bị chiếc xe Honda CRV đâm vào, nên cửa xe hoàn toàn không thể mở ra được. Ông lại quay người nhìn sang ghế lái phụ, nhìn thấy bức tường gạch phía sau cửa sổ xe, liền từ bỏ luôn ý định xuống xe từ phía bên phải.

Đỗ Thành mở dây an toàn, bò ra ghế sau, đưa tay mở cửa sau. Mặc dù cửa xe đã mở ra, nhưng chỉ được đúng một khe. Mã Kiện đã chọn vị trí đâm vô cùng chính xác, khiến cho đầu chiếc Honda CRV đâm vào giữa hai cánh cửa. Đỗ Thành muốn mở cửa xe để thoát thân là hoàn toàn không thể.

“Mẹ kiếp!”

Đỗ Thành tức điên. Ông ngả người ngã ra ghế sau, giơ hai chân lên, đập mạnh vào cửa sổ xe bên tay phải.

Vừa lao vào tòa nhà, Ngụy Quýnh đã ngã lăn quay vì vụn ngói dưới chân. Cậu thất thểu bò dậy, cảm giác đầu gối và khuỷu tay đều đau nhói. Cậu không kịp kiểm tra vết thương, vội quan sát tình hình xung quanh, rồi chạy lên tầng theo lối cầu thang bằng bê tông.

Tầng 2 không có người. Tầng 3 không có người.

Ngụy Quýnh chạy đến mức thở phì phò như trâu. Nhưng, xung quanh cậu không hề có một âm thanh nào, cũng không thấy bóng dáng một ai. Không nhẽ mình đã tìm sai chỗ, hay là, Nhạc Tiêu Tuệ đã bị hại rồi?

Tầng 4 cũng không có người.

Cậu không còn sức chạy tiếp nữa, khom lưng, chống tay vào đầu gối, thở dồn dập. Sau một đêm tất bật, lại ở trong trạng thái tinh thần căng thẳng cao độ, thể lực của Ngụy Quýnh đã hoàn toàn cạn kiệt. Cậu nhìn một vòng xung quanh, dưới ánh sáng yếu ớt của đèn đường phía ngoài tòa nhà, chỉ có thể nhận ra được gian sảnh mênh mông trống trải và những khung cửa tối đen hun hút.

Cậu ở đâu?

Đợi đến lúc hơi thở đều đặn hơn, tiếng động bên tai cũng trở nên rõ hơn. Bỗng nhiên, cậu nghe thấy có tiếng giăng co vật lộn yếu ớt và tiếng kêu cứu vọng đến từ phía trên đỉnh đầu. Ngụy Quýnh lập tức nín thở, toàn thân cũng khẽ run lên.

Là giọng của Nhạc Tiêu Tuệ.

Bỗng cậu thấy khỏe lại, co cẳng chạy vội lên trên tầng.

Cô ấy ở đây!

Cô ấy vẫn sống!

Lúc chạy qua chiếu nghỉ, Ngụy Quýnh thoáng thấy một thanh sắt trong góc tường, liền tiện tay cầm lên. Không ngờ vừa nhấc lên, thì thấy vô cùng nặng, nhìn lại, đầu kia của thanh sắt còn có một cục bê tông. Cậu không còn tâm trí đâu để tìm vũ khí vừa với tay mình hơn, liền kéo theo thanh sắt chạy lên tầng.

Cô gái sống chết giãy giụa khiến Lâm Quốc Đống cảm thấy hơi ngạc nhiên. Vốn tưởng là mình có thể thoải mái biến cô gái đang trong trạng thái khiếp sợ này thành một món đồ chơi. Nhưng, bây giờ hẫng buộc

phải nghĩ cách khống chế cô. Trên thực tế, Lâm Quốc Đống không hề thành thực trong việc sử dụng dao, hắn đã từng chỉ sử dụng nó để phân tách cơ thể của những người phụ nữ đã chết. Cho nên, trong khi hai người giằng co, rất nhiều chỗ trên người cô gái đã bị thương, máu dính nhớp trên tay, trên mặt Lâm Quốc Đống, khiến hắn càng lúc càng cảm thấy bất an khó chịu.

Trong cơn cuồng nộ, ý muốn giết người lập tức trào lên. Tay Lâm Quốc Đống chạm vào mái tóc dài của cô gái, hắn liền túm chặt, giật mạnh ra phía sau, đầu cô gái bị lôi vẹo sang một bên, lộ ra chiếc cổ dài trắng ngần.

Thôi được, cho dù máu tươi phun trào, đây cũng là một cơ thể đầy hấp dẫn, hoàn toàn có thể thỏa mãn được mình.

Lâm Quốc Đống giơ dao lên...

Đột nhiên, một tiếng hét phẫn nộ vọng đến bên tai, xa nhưng rất rõ.

“Dừng lại!”

Tay Lâm Quốc Đống dừng lại giữa chừng, hắn bất giác quay đầu lại, nhìn về phía lối ra cầu thang. Nhưng, ở đó không hề có một bóng người. Chỉ nghe thấy những tiếng bước chân thành thịch nhịp nhàng.

Cả Lâm Quốc Đống và cô gái đều ngớ ra.

Mấy giây sau, một bóng dáng mảnh khảnh xuất hiện ở lối vào tầng 7. Dưới ánh sáng yếu ớt, có thể nhận ra đó là một chàng trai khoảng hơn 20 tuổi, hơi khom người, tay còn kéo theo một thanh sắt.

“Lâm Quốc Đống...”, giọng chàng trai lẫn trong tiếng thở hỗn hển, ngắt quãng liên tục, “Ông... ông buông cô ấy ra!”

Chàng trai tiến lên một bước, thanh sắt trong tay kéo trên mặt sàn, đầu bọc bê tông của thanh sắt mài xuống sàn phát ra tiếng động lạo xạo.

“Buông cô ấy ra!”

Lâm Quốc Đống bỗng cảm thấy nghi hoặc: Làm sao cậu ta biết tên mình?

Chàng trai lại tiến gần thêm một bước, những đường nét trên mặt cậu càng rõ hơn. Trên gương mặt đầm đìa mồ hôi và nước mưa, một đôi mắt sáng lấp lánh, ánh lên lửa thù hận và sự cảnh giác.

“Ngụy Quýnh...”, cô gái lại tiếp tục giãy giụa, giọng như sắp khóc, cầu cứu cậu, “Mau cứu tớ!”

Chàng trai nghiêng rằng, định giơ thanh sắt lên, nhưng, cục bê tông cực lớn chỉ rời khỏi mặt sàn được mấy cen-ti-mét, rồi lại rơi thịch xuống. Chàng trai mệt rũ rời, đang định thử lần nữa thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ phía sau lưng vọng đến. Đồng thời, một bàn tay đẩy cậu ra.

Một bóng người cao to hơn xuất hiện bên cạnh Ngụy Quýnh. Ngụy Quýnh tưởng là Đỗ Thành đã đến, nhưng, ngẩng đầu nhìn qua, lại là một gương mặt đàn ông lạ lẫm.

Tóc muối tiêu. Gương mặt vuông đầy nếp nhăn. Người đàn ông mím chặt môi, hai mắt dán chặt vào Lâm Quốc Đống, miệng ra lệnh cho Ngụy Quýnh:

“Tránh ra!”

Cục diện đối địch diễn ra đột ngột khiến Lâm Quốc Đống luống cuống hoảng loạn. Hắn túm chặt cô gái một cách bản năng, kề dao sát cổ cô, từ từ lùi lại phía sau.

“Đừng có bước tới, nếu không tao sẽ giết nó!”

Ngụy Quýnh liền cuống lên. Cậu đã thích nghi với ánh sáng tối mờ trong gian sảnh lớn, đồng thời phát hiện thấy trên người Nhạc Tiêu Tuệ đầy những vết máu.

“Ông đừng có làm càn! Buông cô ấy ra!”

Người đàn ông rời mắt khỏi Lâm Quốc Đống, nhìn sang cổ cô gái, ánh mắt dừng lại mấy giây trên mũi dao đã đâm vào trong da, đột nhiên mỉm cười.

“Cô nhóc này, to gan thật.”

Ông ta bước lên phía trước một bước, đứng vào chỗ tương đối sáng. Lâm Quốc Đống nhìn rõ mặt ông ta, bỗng nhiên phát hiện thấy, hình như hắn đã từng gặp người đàn ông này.

“Mày còn gì để nói nữa, hả?” Người đàn ông giơ một cánh tay lên, vung mạnh xuống, một chiếc dùi cui cảnh sát xuất hiện trong tay ông ta, “Lâm Quốc Đống.”

Vừa dứt lời, người đàn ông đã lao lên, giơ cao chiếc dùi cui cảnh sát.

“Mày đừng xông đến, tao...”, Lâm Quốc Đống thất kinh, tay ấn mạnh hơn, con dao cứa vào cổ cô gái. Nhưng người đàn ông hoàn toàn không để ý đến hành động uy hiếp của hắn và tiếng kêu đau đớn của cô gái, trong chớp mắt, ông ta đã xông đến trước mặt Lâm Quốc Đống.

Còn chưa đợi hắn kịp phản ứng, chiếc gậy cảnh sát đã lướt đi trong không trung, chém vụt xuống. Lâm Quốc Đống vô thức né tránh, chiếc gậy cảnh sát giáng mạnh xuống vai hắn.

Trong cơn đau dữ dội, Lâm Quốc Đống bỗng ý thức được mình đã rơi vào một cái bẫy, cô gái hoàn toàn không phải là con mồi sẵn tình cờ gặp được, mà là một mồi nhử, kẻ sắp bị bắt, lại chính là Lâm Quốc Đống. Hơn nữa, hắn đã nhận ra người đàn ông này chính là một trong những cảnh sát điều tra phá vụ án Hứa Minh Lương năm đó. Thế thì, mục đích của ông ta hoàn toàn không phải là cứu cô gái này, mà là bắt mình phải chết!

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng, chiếc dùi cui cảnh sát lại tiếp tục giáng xuống đầu.

Lâm Quốc Đống cố gắng tránh ra phía sau cô gái, liên tục lùi lại đằng sau. Người đàn ông dường như hoàn toàn không quan tâm đến chuyện có vô tình làm cô gái bị thương hay không, vẫn tìm đúng mọi góc độ đánh mạnh vào đầu Lâm Quốc Đống. Trong tiếng hét thất thanh của cô gái và cảm giác đau khủng khiếp liên tiếp trên người, nỗi sợ hãi trong lòng Lâm Quốc Đống mỗi lúc một dữ dội.

Máu từ đỉnh đầu đã chảy xuống, dính chặt một bên mắt của hắn. Trong lúc né tránh, con mắt còn lại của Lâm Quốc Đống bỗng cảm giác được có luồng ánh sáng, đồng thời, gió lạnh thổi từng đợt trên mặt.

Họ đã đến sát bên cửa sổ.

Nỗi tuyệt vọng sâu sắc chợt làm bản năng sinh tồn bùng phát. Cô gái đã không còn có bất cứ tác dụng che chắn nào nữa, ngược lại đã trở nên vướng víu. Nếu mày muốn tao chết, thì cho cả lũ cùng chết luôn. Mày có dùi cui cảnh sát, tao có dao nhọn. Cho dù là chết, thì cũng phải kéo theo một kẻ đỡ đòn!

Lâm Quốc Đống gầm to một tiếng, đẩy mạnh một nhát vào vai cô gái. Cô gái lập tức mất thăng bằng, người lão đảo, chân phải va bậu xi măng cao chưa đầy 20 cen-ti-mét sát cửa sổ, cả người đổ nghiêng ra khoảng trời đêm bên ngoài cửa sổ, vô cùng nguy hiểm.

Trong khoảnh khắc, mỗi người có mặt ở hiện trường đều như bị định hình.

Người đàn ông giơ tay giữa chừng, chiếc dùi cui cảnh sát đen sì chực chờ vung ra. Ông ta quay đầu ra phía ngoài cửa sổ, hai mắt tròn tròn, miệng há to...

Về mặt Ngụy Quỳnh đầy sợ hãi, cậu nhao người về phía trước, hai chân cứng đờ, tay phải đưa ra phía trước...

Cô gái hơi ngửa đầu, mái tóc dài tung bay rồi bởi trong màn đêm. Hai tay cô chấp chới trước mặt một cách vô ích, dường như muốn túm

chặt lấy một thứ gì đó. Bởi vì cô biết, sau lưng cô, chính là một khoảng không bao la và độ cao hai mươi mấy mét.

Thời gian lại tiếp tục trôi.

Cô gái chỉ còn kịp hét lên một tiếng thất thanh, rồi ngã ra ngoài cửa sổ.

Đầu óc người đàn ông hoàn toàn trống rỗng, dường như toàn bộ máu trong cơ thể đều dồn vào đôi chân - ông ta vút luôn chiếc dù cui cảnh sát, quay người nhào ra ô cửa sổ.

Mái tóc dài của cô gái đã biến mất ở ô cửa sổ, trước mắt chỉ còn một cánh tay đang chấp chới. Người đàn ông giậm chân mạnh, người bay vèo tới. Đồng thời, tay phải của ông ta ra sức đưa về phía bàn tay đó.

Khoảnh khắc kẹp được chiếc cổ tay, người đàn ông nắm chặt năm ngón tay lại theo phản xạ bản năng, tóm chặt lấy cánh tay gầy nhỏ ấy. Tiếp đó, ông ta liền cảm thấy đau dữ dội ở ngực, nửa thân trên của ông ta đã đập mạnh vào bậu xi măng ở cửa sổ.

Vừa tóm được, người đàn ông cũng ngã nhào bên cửa sổ. Ông ta nhanh chóng giạng hai chân, ra sức dùng mũi giày móc chặt xuống nền xi măng thô ráp. Mặc dù vậy, ông ta vẫn bị kéo ra một khoảng chừng nửa mét, nửa người phía trên nằm bò ra bậu cửa sổ.

Nhưng, ông ta đã tóm được cô gái đang bị ngã xuống dưới tòa nhà.

Tất cả mọi động tác đều diễn ra trong một tích tắc. Nhưng Ngụ Quỳnh lại không biết liệu Nhạc Tiêu Tuệ đã bị ngã xuống hay chưa. Cậu cố gắng hết sức chạy đến bên cửa sổ, trước mắt chỉ có người đàn ông đang bò ra sàn nhà và bầu trời đêm được tô điểm bởi những ngọn đèn đường ở bên ngoài cửa sổ. Bỗng nhiên, trong tầm mắt xuất hiện một bóng đen chập chờn. Tiếp đó, cậu liền cảm thấy bị đập rất rất mạnh vào trán.

Trong tiếng ván gỗ nứt toác và cơn xẩy xầm đầu óc bất thành linh, Ngụ Quỳnh ngã ngửa ra phía sau, miệng đầy cảm giác tanh mặn.

Dường như Lâm Quốc Đống đã kiệt sức sau khi ném chiếc ghế gỗ. Hắn cúi xuống, thở hổn hển mấy hơi, rồi đứng thẳng người dậy, bật cười ha hả.

Hắn vốn định liều một phen sống chết với đối phương. Không ngờ, tay cảnh sát ngu xuẩn lại chạy ra cứu cô gái ngã xuống dưới tòa nhà. Bây giờ, ông ta và cô gái đều không thể động đậy được ở ô cửa sổ, cậu thanh niên cũng bị đốn ngã ra đất - cục diện đã nằm trong tầm kiểm soát của Lâm Quốc Đống. Tiếp theo, chỉ cần lần lượt giải quyết xong bọn họ từng người một.

Lâm Quốc Đống mặt mũi bê bết máu, cầm chặt con dao nhọn, bước từng bước về phía người đàn ông ở cửa sổ. Trong con mắt bị máu dính chặt, ánh lên sắc lạnh.

Tiếng cười của Lâm Quốc Đống và tiếng bước chân lạo xạo phía sau lưng khiến người đàn ông định thần lại. Ông rất rõ toàn bộ người mình đang lộ ra dưới con dao của đối phương. Nhưng ông không thể làm gì được, bất cứ động tác nào cũng có thể khiến cả mình và cô gái đều ngã xuống dưới tòa nhà.

Thời gian vô cùng gấp gáp, nhưng chỉ có hai lựa chọn: Một là, nhanh chóng kéo cô gái lên, một khi cô gái được an toàn, mình hoàn toàn có thể dễ dàng đối phó được với Lâm Quốc Đống.

Hai là,...

Cô gái đang treo người giữa không trung lủng lẳng chực rơi xuống. Bản năng sinh tồn khiến cô ra sức kéo tay áo của người đàn ông. Cô không dám nhìn xuống dưới, không dám tưởng tượng xem nền đất ở hai mươi mấy mét phía dưới đó rắn đến thế nào.

Tay phải của cô bị người đàn ông túm chặt. Hai chân cô gái xoay đạp trong không khí, đồng thời ra sức đưa cả tay trái ra, để cho mình an toàn hơn.

Phía trên đầu cô, có thể nhìn thấy một nửa người thò ra và khuôn mặt căng đỏ của người đàn ông. Người đàn ông đưa cả tay trái ra, định tóm chặt lấy tay cô gái. Nhưng, ngón tay của hai người chạm vào nhau mấy lần, mà không sao với lấy được.

Bỗng nhiên, cô gái đang loay hoay trong không trung này giờ, đột ngột dừng lại. Hai mắt cô trợn tròn, nhìn trừng trừng về phía chéch sau lưng người đàn ông.

“Nhanh! Nhanh lên!” Cô gái lại giãy giụa, “Hắn... hắn ở sau lưng chú!”

“Im mồm!” Người đàn ông biết là có chuyện bất thường, sắc mặt đã tái nhợt vì cố sức, tay trái vẫn cố gắng tóm lấy cánh tay cô gái.

Nỗi sợ hãi của cô gái đã lên đến đỉnh điểm, cô cứ thế nhìn Lâm Quốc Đống đứng ở cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống chăm chú quan sát người đàn ông vẫn đang cố sức, hắn vung con dao nhọn trong tay lên.

Sau một luồng sáng ớn lạnh chói mắt, cơ thể người đàn ông bỗng thông xuống. Tiếp đó, mắt ông ta trợn to, cơ mặt run lên bần bật.

“Buông tay ra!” Cuối cùng cô gái cũng hét lên thành tiếng, “Chú mau buông tay ra!”

Đó là lựa chọn thứ hai, nhưng ông ta không thể.

Người đàn ông nhìn chăm chăm vào cô gái, khuôn mặt đã méo xệch. Ông ta dịch chuyển tay trái, đưa sang cổ tay phải của cô gái, cầm chặt lấy.

Lại một luồng sáng nữa.

Tiếng nứt vỡ khi mũi dao đâm vào xương vang lên rõ mồn một trong không gian đêm. Lâm Quốc Đống nhìn con dao chỉ cắm ngập một nửa, dường như rất không hài lòng về mình. Hắn định rút con dao ra, nhưng, con dao bị xương găm chặt rất khó lay chuyển. Hắn ngẫm nghĩ giây lát, dùng hai tay tì vào cán dao, ấn mạnh xuống.

Mỗi nhát ấn, cơ thể người đàn ông lại run lên. Ông ta giữ nguyên tư thế ban đầu, hai tay ghì chặt cổ tay cô gái vào ô cửa sổ. Chỉ có điều, sắc mặt ông ta càng lúc càng trắng bệch.

Cô gái bị treo lơ lửng giữa không trung. Cô đã không còn sức để giãy giụa, chỉ chờ đợi nhìn vào đôi mắt dần trở nên vô hồn của người đàn ông. Bỗng nhiên, mấy giọt dịch thể đặc quánh ấm nóng rơi lên mặt cô. Đồng thời, cô nhìn thấy dòng máu tươi trào ra từ cơ thể người đàn ông, chảy xuống theo khe hở giữa ngực ông ta và bậc cửa xi măng.

“Buông tay ra, chú mau buông tay ra đi.” Cô gái khóc thành tiếng, chờ đợi lắc đôi tay to rắn như gọng kìm sắt, “Chú đừng chết, buông tay ra đi...”

Người đàn ông đã không còn khả năng tư duy, ông nhìn gương mặt đang khóc của cô gái, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ: Cô, không được rơi xuống.

Nhưng, hơi thở của ông ta đã mỗi lúc một yếu ớt, ý thức cũng dần xa rời theo dòng máu tươi đang liên tục phun trào. Ông ta tập trung toàn bộ chút sức lực ít ỏi còn lại vào hai tay, đồng thời dùng hết hơi thở cuối cùng, hét to một tiếng:

“Thành...”

Đỗ Thành đã leo đến tầng 4, giật bản mình, ngược mắt nhìn lên tầng trên, sắc mặt tái nhợt. Tiếp đó, ông vội co cẳng chạy lên.

Ngụy Quýnh cố gắng mở to mắt ra, mọi thứ trước mắt vẫn đang quay cuồng. Mấy giây sau, mọi thứ trước mắt rõ ràng trở lại, tình cảnh ở cửa sổ khiến cậu thất kinh.

Người đàn ông vẫn nằm bò bên cửa sổ, bất động. Lâm Quốc Đống khom người bên cạnh ông ta, hai tay ấn chặt cán dao, đang định cắm toàn bộ lưỡi dao vào lưng người đàn ông.

Cùng lúc đó, tiếng khóc mơ hồ của Nhạc Tiêu Tuệ trong gió lạnh cũng vọng tới.

“A...”, Ngụy Quýnh hét to một tiếng kinh sợ. Cậu bò dậy, tiện tay nhấc một tấm ván gỗ lên, lao về phía Lâm Quốc Đống.

Tiếng hét làm Lâm Quốc Đống kinh động. Hắn quay đầu lại, đứng phắt dậy. Ngụy Quýnh đã xông tới trước mặt, lấy hết sức lực vung tấm ván gỗ đánh vào đầu hắn. Lâm Quốc Đống vội né người tránh sang một bên. Ngụy Quýnh đánh không trúng, cơ thể mất thăng bằng. Lâm Quốc Đống không bỏ lỡ cơ hội, đập mạnh một nhát vào thắt lưng cậu.

Ngụy Quýnh ngã lăn ra đất một cách thảm hại, máu liền chảy ra liên tục từ khóe miệng. Cậu vừa lật người, lại bị Lâm Quốc Đống đá trúng mặt.

“Định hại tao à?” Lâm Quốc Đống gầm rống lên: “Chúng mày đừng có hòng!”

Người hắn bê bết đầy máu và bụi, trông như ác quỷ, hai mắt lóe lên ý đồ giết chóc điên cuồng. Hắn đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, nhấc thanh sắt vừa nảy lên, phần bên hông trên thanh sắt nhắm vào đầu Ngụy Quýnh lúc này đang cố gắng bò dậy, giơ lên cao...

“Lâm Quốc Đống!”

Lại một tiếng quát vang lên ở lối ra cầu thang. Lâm Quốc Đống giật bản mình, nhìn về phía tiếng quát, thì thấy một người đàn ông đang từ trong bóng tối lao nhanh về phía mình.

“Mẹ kiếp!” Thấy lại có người đến trợ sức, Lâm Quốc Đống đã không còn tâm trí đâu để tiếp tục cuộc chiến. Hắn vung thanh sắt ném về phía người đàn ông, tiếp đó quay người chạy về phía lối ra cầu thang bên kia.

Đỗ Thành né người tránh thanh sắt bay tới, chạy đuổi theo Lâm Quốc Đống. Vừa chạy được mấy bước, thì nghe thấy một bóng người trên mặt sàn hét về phía ông: “Đừng đuổi nữa, cứu... cứu người trước đã!”

Lúc này Đỗ Thành mới chú ý thấy Ngụy Quýnh đang quỳ bò trên mặt sàn, đầu và mặt bê bết máu, bụi, Ngụy Quýnh chỉ về phía cửa sổ, giọng đã khản đặc, “Mau lên, chú... chú ấy và Nhạc Tiêu Tuệ...”

Lúc này, Đỗ Thành nhìn thấy Mã Kiện đang nằm bò bên cửa sổ, hoàn toàn bất động.

Và con dao nhọn gần như đã cắm ngập cán vào lưng ông ta.

Mặc dù hai người cùng hợp sức, Đỗ Thành và Ngụy Quýnh vẫn mất rất nhiều sức lực mới lôi được Nhạc Tiêu Tuệ lên. Cô gái vừa thoát chết, nhưng không kiểm tra tình hình thương tích của mình luôn, mà nhào ngay đến bên cạnh Mã Kiện, gào khóc lay người ông.

Khuôn mặt Mã Kiện đã không còn sắc máu, môi tái mét. Nhưng, hai tay ông vẫn kẹp chặt cổ tay Nhạc Tiêu Tuệ.

Đỗ Thành ôm ngang người Mã Kiện, cảm giác chỗ nào cũng là máu, ướt đầm áo. Ông quay người hét lên với Ngụy Quýnh: “Gọi 120, mau!”

Ngụy Quýnh làm theo. Đỗ Thành quay mặt về phía Nhạc Tiêu Tuệ, “Mẹ kiếp, thế này là thế nào?”

Cô gái đã khóc đến mức nói không thành tiếng. Cô quỳ trên mặt đất, tay trái ôm mặt, tay phải vẫn bị Mã Kiện nắm chặt.

Đỗ Thành nghiêng rặng, vỗ vào mặt Mã Kiện, “Mã Kiện, Mã Kiện, mau tỉnh dậy!”

Đầu Mã Kiện dờ dẩn lắc theo động tác vỗ của Đỗ Thành. Mấy giây sau, ông từ từ mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào Đỗ Thành, dường như đang cố gắng nhận ra đối phương là ai.

“Thành...” Nét mặt Mã Kiện trở nên nhẹ nhõm, “Mẹ kiếp, cuối cùng cậu đã đến...”

“Em đến rồi.” Đỗ Thành vội đáp lời, “Anh yên tâm, mọi người đều không sao.”

Mã Kiện từ từ quay đầu, cuối cùng đưa mắt nhìn Nhạc Tiêu Tuệ đang khóc mãi không thôi.

Hai tay nắm chặt suốt này giờ bỗng thả ra.

“Không sao là tốt rồi.” Giọng ông vô cùng yếu ớt, “Không sao là tốt rồi...”

Đỗ Thành cảm giác người Mã Kiện mỗi lúc một nặng. Đồng thời, nhiệt độ cơ thể ông đang giảm xuống rất nhanh. Nỗi sợ hãi dữ dội dâng lên trong lòng, Đỗ Thành chỉ còn biết ôm chặt Mã Kiện, nói loạn xạ để an ủi ông.

“Anh sẽ không sao đâu... Nhất định sẽ không sao, xe cấp cứu sắp đến rồi...”

Mã Kiện khẽ mỉm cười, “Lần này, mẹ kiếp, chắc là không ổn rồi...”

Vừa dứt lời, ông liền ho dữ dội. Những giọt máu phun ào ào lên người, lên mặt Đỗ Thành. Ông không lau đi, cũng không kiểm tra xem, tay cố sức ôm chặt lấy cơ thể mỗi lúc một lạnh của Mã Kiện, bất lực nhìn bầu trời đêm mỗi lúc một sâu hun hút bên ngoài cửa sổ.

“Tôi, mẹ kiếp, đúng là ngu... Tôi vốn định...” Mã Kiện nén cơn ho, từ từ giơ một tay lên, túm lấy cổ áo Đỗ Thành, “Thực ra, sau đó, tôi đã suy nghĩ, cho dù là tối hôm đó có đến nhà Lâm Quốc Đống, tôi cũng sẽ không để cho cô gái đó chết... Cậu có tin không?”

Đỗ Thành cúi đầu xuống, hình ảnh Mã Kiện đã nhạt nhòa trong mắt ông. Ông gật đầu, “Tin.”

Bàn tay đó, dờ dãi thông xuống.

Lúc đó, đèn cảnh sát đã bắt đầu nhấp nháy xanh đỏ ở dưới tòa nhà. Những bước chân vội vã vang lên trong tòa nhà cao tầng. Rất nhanh chóng, Trương Chấn Lương dẫn theo một đội đông đảo cảnh sát xông vào đại sảnh tầng 7. Những tiếng hét, tiếng mệnh lệnh vang lên, ánh đèn

pin quét liên tục, Đỗ Thành ngồi bất động trên mặt đất, dường như không nhìn thấy, không nghe thấy tất cả mọi thứ xung quanh.

Ông chỉ ôm cơ thể đã bắt đầu cứng đờ của người bạn già, yên lặng ngắm nhìn trận mưa lớn đầu tiên của mùa xuân.

Chương 31: BÍ MẬT CỦA HAI NGƯỜI

Khoảng 10 giờ tối ngày 29 tháng 3, tại tầng 7 tòa nhà Duy Cảnh số 117 - 8 đang xây dựng, đường Tùng Sơn khu Thiết Đông đã xảy ra một vụ án cố ý giết người. Nhạc Tiêu Tuệ, sinh viên năm thứ ba khoa Luật trường đại học Sư phạm thành phố C, đi về muộn vào buổi tối, đã bị một kẻ bám theo và uy hiếp bắt đến tầng 7 tòa nhà Duy Cảnh. Đối tượng tình nghi phạm tội có ý đồ cưỡng dâm, giết hại Nhạc Tiêu Tuệ. Mã Kiện, nguyên phó cục trưởng chi cục Công an khu Thiết Đông, Công an thành phố C, đi ngang qua phát hiện thấy tình hình bất thường, đã đến giải cứu. Trong lúc vật lộn đánh nhau để cứu người bị hại đã bị đẩy xuống dưới tòa nhà, Mã Kiện không may đã hi sinh. Sau khi điều tra, phát hiện Mã Kiện bị dao đâm hai nhát trên người, nhát dao chí mạng đâm xuyên tâm thất trái, dẫn đến tử vong vì sốc mất máu. Đối tượng tình nghi phạm tội là Lâm Quốc Đống đang lẩn trốn, công tác bắt giữ hắn đang được tiến hành.

Trương Chấn Lương vừa cầm điện thoại di động vừa bước nhanh qua hành lang, không ngừng mệnh lệnh cho đầu kia điện thoại.

“Các nhà nghỉ, quán net, trung tâm cung cấp dịch vụ tắm, quét ki một lượt cho tôi. Huy động hết mọi lực lượng có thể...” Anh gần như gầm lên, “Ga tàu hỏa, bến xe khách đường dài, đường cao tốc, đều cho kiểm soát chặt. Siết chết thằng khốn kiếp đó trong thành phố cho tôi!”

Lúc ngắt điện thoại, Trương Chấn Lương cũng đi đến cửa văn phòng. Anh lưỡng lự giây lát, rồi đẩy cửa bước vào.

Trong văn phòng tối om, khói thuốc mù mịt, không có ai ngoài Đỗ Thành. Trương Chấn Lương nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Đỗ Thành, kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

Đỗ Thành nghe thấy tiếng bước chân anh, nhưng không quay đầu lại, vẫn hướng mặt về phía màn hình máy tính, dán mắt vào một đoạn băng ghi hình. Đó là đoạn băng ghi hình lấy được từ điện thoại di động

của Nhạc Tiêu Tuệ, đã ghi lại hoàn chỉnh toàn bộ sự việc đã xảy ra vào buổi tối hôm đó.

Ông chống tay trái lên cằm, tay phải kẹp một điều thuốc lá đã cháy hết một nửa, chăm chú nhìn hình ảnh đã được xoay chín mươi độ: Lâm Quốc Đống khom người trên lưng Mã Kiện, hai tay tì chặt cán dao, ấn xuống từng nhát từng nhát một.

Hai chân Mã Kiện co giật.

Từ loa máy tính vọng ra tiếng hét liên tục của cô gái: “Buông tay ra, mau buông tay ra...”

Trương Chấn Lương đưa tay cầm chuột lên, tắt đoạn băng ghi hình.

Đỗ Thành vẫn dờ dẩn nhìn màn hình máy vi tính. Một lúc lâu sau, ông cúi đầu, tay chống lên trán, giấu mặt vào trong hai bả vai, toàn thân khẽ run lên.

Trương Chấn Lương đứng dậy rót một cốc nước nóng, lại lục tìm lấy lọ thuốc trong chiếc túi đeo chéo của Đỗ Thành, để trước mặt ông.

“Lệnh truy nã đã gửi đi rồi, những chỗ nào cần kiểm soát đều bố trí hết rồi. Trừ phi Lâm Quốc Đống mọc cánh, nếu không, hãn không thể ra khỏi thành phố này được.”

Đỗ Thành không lên tiếng.

“Việc khám nghiệm hiện trường có một vấn đề, xe của anh và của Mã Kiện đâm vào nhau, mà còn hỏng hóc nghiêm trọng.” Trương Chấn Lương dừng lại giây lát, “Cứ nói đúng sự thật ạ?”

Đỗ Thành ngẩng đầu lên, lại châm một điều thuốc lá, rít mấy hơi, chậm rãi nói: “Tôi và anh Mã đều vội cứu người. Trời mưa, mặt đường ướt, thế là đâm vào nhau.”

“Vâng, lát nữa em sẽ trả lời họ.”

“Lệnh khám xét nhà Lâm Quốc Đống đã có chưa?”

“Có rồi.” Trương Chấn Lương nhìn đồng hồ đeo tay, “Chắc là bây giờ đã gửi đi rồi.”

Đỗ Thành dập tắt đầu thuốc lá, đứng dậy, “Đi thôi.”

Mấy chiếc xe cảnh sát đỗ ở phía dưới đơn nguyên 4 tòa nhà số 22 khu Vườn Trúc Xanh. Mười mấy cư dân đứng xung quanh, chỉ trỏ về phía cửa sổ phòng 501.

Đỗ Thành đứng một lúc trên bậc thềm xi măng ở cửa đơn nguyên, rồi quay người đi lên tầng. Trương Chấn Lương lẳng lặng đi theo sau ông.

Cửa phòng 501 đã chằng dây cảnh giới, Đỗ Thành khom lưng chui vào, nhìn thấy ông Trương bên đội kỹ thuật đã bắt đầu thu xếp thùng đựng dụng cụ khám nghiệm.

“Lợi Dân, xong việc rồi à?”

“Vâng.” Trương Lợi Dân chỉ vào trong phòng ngủ, “Chỉ là khám xét theo quy định thôi mà.”

Đỗ Thành đứng ở giữa phòng khách, nhìn một vòng xung quanh căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách. Tiếp đó, ông đi tới cạnh chiếc ghế salon, quan sát kiểu dáng và chất vải, suy đoán đại khái về thời gian nó đã được sử dụng, sau đó Đỗ Thành đứng lên, đưa mắt nhìn về phía phòng vệ sinh.

Chiếc bồn tắm là vật đầu tiên khiến ông chú ý. Đỗ Thành nhìn một vòng xung quanh phòng vệ sinh, rồi hét về phía ngoài cửa: “Lợi Dân, qua đây.”

Trương Lợi Dân nghe tiếng liền đi tới. Đỗ Thành chỉ vào chiếc bồn tắm và bức tường, “Chỗ này, khám nghiệm lại một lần nữa.”

“Ồ?” Trương Lợi Dân đang định châm điều thuốc lá liền cất đi, vẻ mặt đầy ngạc nhiên, “Khám nghiệm cái gì?”

“Trọng điểm là vết máu.” Đỗ Thành khẽ giậm chân xuống sàn, “Gạch men cũng phải kiểm tra, không được bỏ qua bất cứ khe hở nào.”

Trương Lợi Dân càng nghi hoặc, có điều, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Thành, ông không hỏi vặn, khoát tay gọi đồng nghiệp vào làm việc.

“Cảm ơn cậu, Lợi Dân.” Đỗ Thành vỗ vai ông ta, “Có phát hiện gì báo cho tôi ngay nhé.”

Ông đi ra khỏi phòng vệ sinh, tiếp tục quan sát kỹ trong phòng. Trương Chấn Lương đang gọi điện thoại ở cửa, thấy ông đi ra, liền cất điện thoại di động đi.

“Vợ cục trưởng Mã đã đến Cục.” Trương Chấn Lương nhìn Đỗ Thành, “Lạc Thiếu Hoa cũng đến rồi.”

Đỗ Thành bước ra khỏi thang máy, đi thẳng đến văn phòng phó cục trưởng. Vừa đi được mấy bước thì nghe thấy có người gọi mình ở phía sau lưng. Đỗ Thành quay đầu lại, nhìn thấy Trương Hải Sinh đang đẩy Kỷ Càn Khôn, bước về phía mình.

“Sao ông lại đến?”

“Sáng nay tôi xem thời sự, thấy lệnh truy nã.” Kỷ Càn Khôn ngồi trên xe lăn, ngẩng mặt lên nhìn Đỗ Thành, “Lâm Quốc Đống đã làm gì? Cô bé sinh viên mà hãn uy hiếp là ai, có phải là Nhạc Tiêu Tuệ không?”

Đỗ Thành nhìn Trương Hải Sinh. Anh ta liền biết ý đi xa ra vài mét, dựa vào tường hút thuốc lá.

“Lâm Quốc Đống...”, Đỗ Thành cân nhắc câu từ, “Hắn đã giết chết một cảnh sát. Tối hôm qua, người mà hãn uy hiếp đúng là Nhạc Tiêu Tuệ. Con bé này đã xúc 'Phu nhân Hồ Điệp' lên người, định dụ cho Lâm Quốc Đống ra tay, rồi bắt tại trận khi hắn đang hành động.”

“Bây giờ cô bé thế nào rồi?” Sắc mặt Kỷ Càn Khôn đột nhiên tái nhợt, hai tay nắm chặt lấy tay vịn, dường như định đứng lên, “Tôi gọi

điện thoại cho nó, nhưng nó không nghe máy suốt.”

“Con bé không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi, đang ở bệnh viện Công an.”

Vẻ mặt Kỷ Càn Khôn bớt lo lắng một chút. Ông quay chiếc xe lăn, đồng thời giục Trương Hải Sinh, “Nhanh lên, đưa tôi đi bệnh viện Công an.”

“Ông đừng làm gì cả. Lâm Quốc Đống vẫn đang lẫn trốn, có điều việc bắt hắn chỉ là vấn đề thời gian thôi.” Đỗ Thành vội dặn dò, nhưng vẻ mặt u tối, “Hắn đã giết đồng nghiệp của tôi, có chứng cứ là đoạn băng ghi hình ở hiện trường, lần này hắn không thể chạy thoát được.”

Kỷ Càn Khôn đang quay chiếc xe lăn bỗng dừng lại. Ông cúi đầu, ngẫm nghĩ một lúc, rồi quay mặt về phía Đỗ Thành.

“Ý của ông là, tội danh của hắn, là đã giết người cảnh sát đó?”

Đỗ Thành không hiểu ra làm sao cả, “Tất nhiên rồi.”

“Không phải là vì giết hại vợ tôi - và những người phụ nữ đó.”

“Thế thì có gì khác nhau đâu.” Đỗ Thành ngó ra, rồi lập tức hiểu được ý đồ của Kỷ Càn Khôn. “Khả năng Lâm Quốc Đống phải chịu tội tử hình là rất lớn...”

“Có nghĩa là, lúc hắn bị đưa ra trước tòa, sẽ hoàn toàn không nhắc đến tên vợ tôi?”

“Ông nghe tôi nói!” Đỗ Thành không thể kiên nhẫn hơn được nữa, “Bây giờ chúng tôi hoàn toàn có thể khám xét nhà Lâm Quốc Đống một cách hợp pháp. Nhưng chứng cứ hơn hai mươi năm trước liệu có còn lưu lại không, tôi cũng không thể đảm bảo...”

“Tòa án sẽ chỉ quan tâm đến một người cảnh sát bị giết, còn không hỏi han gì đến chuyện hai mươi ba năm trước Lâm Quốc Đống đã làm những gì...”

“Người bị giết là đồng nghiệp của tôi, bạn của tôi!” Đỗ Thành gầm lên, ông tiến lên một bước, túm lấy tay vịn của chiếc xe lăn, hai mắt nhìn thẳng vào Kỷ Càn Khôn, “Cho dù ông nghĩ thế nào, việc này cũng sắp kết thúc rồi. Ông biết điều ở yên đó cho tôi, tôi sẽ cho ông thấy ngày Lâm Quốc Đống phải chịu tội trước pháp luật!”

“Đối với ông, mọi việc đã kết thúc.” Kỷ Càn Khôn không hề nao núng, ông nhìn lại Đỗ Thành, “Đối với tôi, thì chưa.”

Dứt lời, ông liền quay người, quay chiếc xe lăn đi ra chỗ Trương Hải Sinh.

Đỗ Thành nhìn họ khuất trong thang máy, trong lòng nặng nề khó chịu, nhưng không có cách nào khác, quay người đi về phía văn phòng phó cục trưởng.

Đoàn Hồng Khánh ở trong văn phòng, đang lắng nghe một người phụ nữ luống tuổi ngồi trên ghế salon khóc lóc, liên tục an ủi bà ta. Người ngồi ở đầu kia ghế salon là Lạc Thiếu Hoa. Ông hơi ngửa đầu lên, gáy tì vào tường, hai mắt nhắm chặt, nước mắt giàn giụa trên mặt.

Đỗ Thành vừa bước vào, người phụ nữ gắng gượng đứng lên, túm chặt lấy cổ áo Đỗ Thành.

“Thành, Thành...” Giọng bà ta vừa đau đớn, lại vừa như khẩn cầu, “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, ông Mã đang mạnh khỏe như thế, làm sao lại đi ngay được...”

“Chị, chị đừng buồn quá.” Đỗ Thành dịu người phụ nữ ngồi xuống, “Anh Mã đi cứu người, cho đến lúc chết... anh ấy vẫn không quên mình là một cảnh sát.”

“Tôi tưởng là về hưu rồi ông ấy sẽ không phải suốt ngày nơm nớp lo âu nữa...” Bà lại khóc nghẹn ngào, “Ông già này, cố quá sức mình làm cái gì cơ chứ.”

Tiếng khóc của người phụ nữ âm vang trong văn phòng yên tĩnh. Đỗ Thành ngồi bên cạnh bà, nắm chặt đôi bàn tay nhăn nheo, nỗi buồn

đau trong lòng lại càng tăng lên gấp bội. Đoàn Hồng Khánh cúi đầu, ngồi dựa vào chiếc ghế làm việc, im lặng không nói gì. Lạc Thiếu Hoa vẫn giữ tư thế khi nãy, ngồi yên lặng, nước mắt không ngừng chảy trên mặt.

Một lúc lâu sau, người phụ nữ dần thôi khóc. Bà lau mắt, buông một tiếng thở dài, “Ông Mã ở đâu? Tôi muốn đi gặp ông ấy.”

“Chị ơi, thôi chị đừng đi thì hơn.” Đoàn Hồng Khánh có vẻ khó xử, “Quan trọng nhất là phải giữ gìn sức khỏe.”

“Không được.” Người phụ nữ từ chối, giọng vô cùng cương quyết. Tiếp đó, giọng bà lại nghẹn ngào, “Tôi không thể để ông ấy thui thui một mình...”

Đoàn Hồng Khánh nhìn Đỗ Thành, Đỗ Thành khẽ gật đầu.

Ông ấn vào chiếc máy gọi trên bàn, ra lệnh cho thư ký đưa bà đến nhà khám liệm.

Sau khi người phụ nữ đi khỏi, sự im lặng chết chóc lại bao trùm lên căn phòng. Đoàn Hồng Khánh ngồi bất động một lúc lâu bên bàn làm việc, rồi đứng dậy rót cho Đỗ Thành và Lạc Thiếu Hoa mỗi người một cốc nước. Tiếp đó, ông kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện với chiếc ghế salon, đưa mắt hết nhìn mặt Đỗ Thành lại nhìn mặt Lạc Thiếu Hoa.

“Thành, ông nói xem. Tối hôm qua, rốt cuộc là như thế nào, tại sao Mã Kiện lại xuất hiện ở hiện trường?”

“Mọi người đều biết rất rõ.” Đỗ Thành hừ một tiếng, hất hàm về phía Lạc Thiếu Hoa, “Ông ấy càng rõ hơn.”

Đoàn Hồng Khánh nhìn Lạc Thiếu Hoa. Lạc Thiếu Hoa cuối cùng cũng cử động, khom lưng, cúi đầu, luồn hai tay vào tóc, thở dài một tiếng.

“Tại sao Mã Kiện lại biết là tôi đến tòa nhà Duy Cảnh?” Đỗ Thành trừng trừng nhìn Lạc Thiếu Hoa, “Có phải là anh báo cho anh ấy không?”

“Anh ấy hoàn toàn không cần tôi báo tin.” Lạc Thiếu Hoa gục trán lên đầu gối, giọng nghèn nghẹt không rõ, “Anh ấy có đồ đệ trong Cục.”

Lạc Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, “Nhất cử nhất động của cậu, đều nằm trong tầm kiểm soát của anh ấy.”

“Tại sao anh không đi?”

Lạc Thiếu Hoa quay đầu đi, nhắm mắt lại.

“Tại sao anh không đi?” Đỗ Thành đứng lên, nghiêng chặt rằng. Đoàn Hồng Khánh vội kéo ông lại, nhưng đã bị ông đẩy ra.

Đỗ Thành đứng sừng sững trước mặt Lạc Thiếu Hoa, nhìn từ trên cao xuống.

“Nói xem!”

Chưa dứt lời, Đỗ Thành đã vung tay lên, đánh mạnh vào đầu Lạc Thiếu Hoa.

Đoàn Hồng Khánh nhao người ra phía trước, dường như định đưa tay ngăn lại. Nhưng, ông lập tức dừng lại, im lặng nhìn Đỗ Thành.

Đầu Lạc Thiếu Hoa vẹo sang một bên vì cú đánh. Ông quay lại, vừa định nhìn Đỗ Thành, lại bị tát một nhát rất mạnh vào mặt.

“Người đáng chết là anh!” Đỗ Thành vẫn mắt méo miệng, cánh tay chỉ vào Lạc Thiếu Hoa run lên bần bật, “Người đáng bị đâm chết là anh!”

Lạc Thiếu Hoa ngậy ra nhìn lại ông, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, nở một nụ cười méo xệch, “Đúng thế, tất cả đều là lỗi của tôi...”

“Nếu anh giao chứng cứ ra ngay từ đầu, thì tất cả những việc này đều sẽ không xảy ra.” Đỗ Thành xòe hai tay, “Anh Mã đã chết rồi. Nếu anh còn tiếp tục giấu nữa, anh ấy sẽ chết không nhắm mắt.”

Lạc Thiếu Hoa nhìn đi chỗ khác, khẽ bật ra một chữ, “Không.”

“Tôi đập chết con mẹ anh!” Đỗ Thành nổi điên, vung nắm đấm lên đánh tiếp, “Tại sao?!”

Đoàn Hồng Khánh không thể nhẫn nhịn tiếp được nữa, ôm chặt lấy eo lưng Đỗ Thành.

Lạc Thiếu Hoa nhìn hai người giằng co không dứt, mặt không biểu lộ sắc thái gì, nói từng chữ một: “Như là cậu đã nói, anh Mã đã chết rồi, tôi không thể để anh ấy chịu thêm bất cứ một vết đen nào nữa.”

“Anh làm cái cục cứt gì thế hả!” Đỗ Thành ra sức giằng ra, “Anh Mã là vì cứu người! Đến lúc chết, anh ấy vẫn là một cảnh sát! Còn anh thì sao? Mẹ kiếp, anh đúng là một con rùa rụt cổ vô trách nhiệm khôn kiếp!”

Lạc Thiếu Hoa sững người. Một lúc lâu sau, ông từ từ đứng lên, nói với Đoàn Hồng Khánh: “Cục trưởng Đoàn, cho dù thế nào, cũng nhất định phải nhanh chóng bắt được Lâm Quốc Đống. Nếu hãn kháng cự không cho bắt, bắn chết hãn.”

Dứt lời, ông lại quay sang Đỗ Thành đang chực xông vào mình, “Sai lầm tôi gây ra, tôi tự gánh chịu.”

Tiếp đó, ông liền loạng choạng bước đến cạnh cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Đoàn Hồng Khánh đẩy Đỗ Thành đang giãy giụa ra, đứng chống nạnh thở hổn hển. Một lát sau, ông nhắc điện thoại lên, thoăn thoắt bấm số.

“Thông báo cho toàn Cục, dừng tất cả mọi công việc trong tay lại, tập trung toàn bộ lực lượng cảnh sát bắt Lâm Quốc Đống.”

Sau khi ngắt điện thoại, ông chỉ vào Đỗ Thành, “Anh phụ trách dẫn đội.”

Đoàn Hồng Khánh nhìn gương mặt tái mét, sưng phù của Đỗ Thành, nghiêng rằng, “Tôi không biết anh còn sống được mấy ngày. Mẹ

kiếp, anh có cố, cũng phải cố đến ngày Lâm Quốc Đống quy án cho tôi!”

Ngụy Quýnh đẩy cửa phòng bệnh, nhưng phát hiện thấy trên giường Nhạc Tiêu Tuệ không có ai. Cậu nhìn chai dịch truyền được một nửa và mũi kim treo lơ lửng, rồi quay người đi ra buồng y tá.

Y tá trực ban cũng không biết Nhạc Tiêu Tuệ đi đâu. Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, gọi số của Nhạc Tiêu Tuệ, chuông reo rất lâu mà cô vẫn không nghe máy.

Ngụy Quýnh đành ngắt điện thoại, định đi từng tầng để tìm cô. Vừa bước được mấy bước, cậu vô tình liếc thấy thông báo cấm hút thuốc lá trên tường, ngẫm nghĩ giây lát, rồi đi thẳng ra ngoài bệnh viện.

Khu sân không lớn, Ngụy Quýnh nhanh chóng phát hiện thấy Nhạc Tiêu Tuệ ngồi trên một chiếc ghế dài cạnh bồn hoa. Cô chỉ mặc mỗi bộ quần áo bệnh nhân, ôm gối ngồi trên chiếc ghế dài hút thuốc. Ngụy Quýnh gọi cô một tiếng, rồi vội chạy đến. Nhạc Tiêu Tuệ nhìn về phía tiếng gọi, rồi hờ hững quay mặt đi.

Ngụy Quýnh chạy đến cạnh cô, kéo mạnh hai vai cô, “Cậu điên à! Mặc ít như thế này, sẽ bị cảm đấy!”

Nhạc Tiêu Tuệ hất tay cậu ra, mắt vẫn nhìn về phía trước, lại châm một điếu thuốc.

Ngụy Quýnh im lặng đứng một lúc, cởi chiếc áo lông vũ ra, khoác lên người cô. Lần này, Nhạc Tiêu Tuệ không từ chối. Có điều, cô vẫn không nhìn cậu, ánh mắt thẫn thờ nhìn những người ra vào ở tòa nhà khám bệnh.

Mái tóc dài của Nhạc Tiêu Tuệ buộc cao kiểu đuôi ngựa, trên cổ vẫn còn dán một miếng băng băng rất dày, nhìn trên cánh tay cũng có thể nhận ra là có quần băng. Ngụy Quýnh quan sát cô từ trên xuống dưới, khẽ hỏi: “Cậu thế nào?”

Một lúc lâu sau, Nhạc Tiêu Tuệ cuối cùng cũng đáp lời, “Không sao, chỉ bị thương bên ngoài.”

Cô ngẩng đầu lên, ngắm nhìn Ngụy Quýnh, cuối cùng đưa mắt nhìn miếng bông băng trên trán.

“Cậu thế nào?”

“Tớ cũng không sao.” Ngụy Quýnh mỉm cười, “Khâu ba mũi.”

Nhạc Tiêu Tuệ cũng nhe răng, vẻ mặt nửa khóc nửa cười. Rồi cô cúi đầu, tì trán vào đầu gối.

“Tớ không ngủ được, sử dụng thuốc an thần tăng liều cũng không có tác dụng.” Giọng Nhạc Tiêu Tuệ trầm khể và mơ hồ, như thể vọng tới từ sâu trong lòng đất, “Hễ nhắm mắt vào là thấy máu. Máu như thác đổ, bao phủ khắp đất trời.”

Ngụy Quýnh thầm thở dài trong lòng, bước tới một bước, ôm lấy hai vai Nhạc Tiêu Tuệ. Cô gái rùng mình, tránh né ra phía sau một cách bản năng, rồi ngoan ngoãn tựa đầu vào lòng Ngụy Quýnh. Một giây sau, Ngụy Quýnh cảm thấy cô gái đã hoàn toàn thả lỏng cơ thể, gần như cùng lúc đó, tiếng khóc hu hu vọng ra từ sau mái tóc dài rất dày.

“Đều tại tớ, tất cả đều là lỗi của tớ...” Cô gái khóc thốn thức. Ngụy Quýnh nhanh chóng cảm thấy ngực mình ướt đầm. Cậu không biết phải an ủi Nhạc Tiêu Tuệ như thế nào, đành ôm cô mỗi lúc một chặt hơn.

Phải đến năm phút sau, Nhạc Tiêu Tuệ mới dần thôi khóc. Lại một lúc nữa, cô ngẩng đầu lên trong lòng Ngụy Quýnh, khể đẩy cậu ra.

“Tớ xin lỗi.” Nhạc Tiêu Tuệ buông một tiếng thở dài, tâm trạng bình tĩnh hơn. Cô lấy tay áo lau nước mắt còn đọng trên khóe mắt, chỉ vào ngực Ngụy Quýnh, “Làm ướt áo cậu rồi.”

“Không sao.” Ngụy Quýnh đưa tay lau áo qua quýt, “Cậu nghỉ ngơi cho lành vết thương, đừng nghĩ ngợi lung tung.”

“Tớ không thế nào không nghĩ.” Hai mắt Nhạc Tiêu Tuệ đỏ hoe, giọng lại nghẹn ngào, “Tớ quá tự tin vào mình. Nếu không, người cảnh sát ấy cũng không vì cứu tớ mà...”

“Ông ấy tên là Mã Kiện.”

“Ừ.” Nhạc Tiêu Tuệ gật đầu mạnh, “Tớ sẽ nhớ tên chú ấy. Cảnh sát, Mã Kiện.”

Ngụy Quýnh lặng lẽ nhìn cô, “Tiêu Tuệ.”

“Gì?”

“Tại sao cậu lại làm thế?”

“Còn phải hỏi sao?” Nhạc Tiêu Tuệ nhướng mày ngạc nhiên, “Tớ muốn bắt Lâm Quốc Đống.”

“Tớ không hỏi cái này.” Ngụy Quýnh lấy điện thoại di động ra, “Trong đoạn băng ghi hình gửi cho tớ, cậu nói, nếu có cơ hội, cậu sẽ giải thích cho tớ biết nguyên nhân tại sao lại làm như vậy.”

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn cậu, rồi quay đầu đi, mím chặt môi.

“Cậu biết rất rõ, làm như vậy, rủi ro rất lớn, không cẩn thận cậu sẽ mất mạng.” Ngụy Quýnh nhìn cô, chậm rãi nói: “Cậu quan tâm chăm sóc lão Kỷ, lo lắng cho Đỗ Thành, căm hận Lâm Quốc Đống - những điều này tớ đều có thể hiểu được, nhưng tất cả những điều này đều chưa đến mức để cậu có thể mạo hiểm cả tính mạng của mình. Hơn nữa, cậu vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành.”

Ngụy Quýnh lưỡng lự giây lát, “Cậu còn chưa tìm được hung thủ giết chết mẹ cậu.”

Nhạc Tiêu Tuệ vẫn không nói gì, nhưng đôi môi bắt đầu run lên.

“Cho nên, tớ cần một lời giải thích của cậu.” Ngụy Quýnh cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt Nhạc Tiêu Tuệ, “Tại sao cậu lại làm như vậy?”

Một lúc lâu sau, Nhạc Tiêu Tuệ khẽ nói: “Tớ có thể giải thích cho cậu nghe, nhưng không phải là bây giờ.”

Dứt lời, cô liền đứng dậy, cởi chiếc áo lông vũ ra, đưa cho Ngụy Quýnh, “Tớ phải quay về thôi.”

Vừa bước mấy bước, cô gái lại quay người lại, quan sát Ngụy Quýnh từ trên xuống dưới, nét mặt phức tạp.

“Cậu biết không?” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, “Cậu đã khác với trước đây.”

Ngụy Quýnh cũng mỉm cười, “Có lẽ là thế.”

Cô gái nghiêng đầu, có vẻ nghĩ ngợi. Cuối cùng, cô vẫy tay với Ngụy Quýnh, quay người đi về tòa nhà khu lưu trú nằm viện.

Ngụy Quýnh cầm chiếc áo lông vũ, nhìn theo cô gái khuất sau cửa vào khu lưu trú. Sau đó, cậu ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng hai chân, chăm chăm nhìn vào mũi chân mình thần thờ.

Mình đã thay đổi rồi sao?

Đúng thế. Mấy tháng nay, mình đã chứng kiến những tội ác đen tối nhất, những tình cảm mãnh liệt nhất, tên tội phạm tàn nhẫn nhất, người cảnh sát dũng cảm nhất.

Nhạc Tiêu Tuệ cũng đã thay đổi, bởi vì cô ấy đã có bí mật của riêng mình.

Thực ra, mình cũng có.

Chương 32: KẼ ĐÓNG THỂ

Tất cả mọi chỗ đều là hăn.

Trên cửa siêu thị. Trên tường. Điểm bán vé ở ga tàu hỏa. Trên cột đèn đường. Cửa ngân hàng. Ga tàu điện ngầm.

Ánh mắt u tối nặng nề của Lâm Quốc Đống đảo quanh thành phố.

Đỗ Thành thôi không nhìn nữa, dựa đầu vào cửa sổ ô tô. Trương Chấn Lương đang lái xe, nhìn ông rồi đưa chiếc bình giữ nhiệt trên giá để cốc qua.

“Sư phụ, uống thuốc trước đi.” Trương Chấn Lương lại nhìn về phía trước, “Ngủ một lúc đi, từ hôm kia đến giờ, anh hầu như chưa chớp mắt.”

“Không sao.” Đỗ Thành uống thuốc cùng với nước, “Cậu nhanh lên một chút.”

Trương Chấn Lương “vâng” một tiếng, nhấn mạnh chân ga.

Phòng 501 đơn nguyên 4 tòa nhà số 22.

Trương Lợi Dân đeo bao bịt đầu và bao chân, khẩu trang kéo xuống tận cổ, đang dựa người vào tường hút thuốc lá. Nhìn thấy Đỗ Thành vội vã đi lên tầng, ông cau mày, dập tắt thuốc lá trong tay.

“Sức khỏe của anh thế này, cứ ở Cục đợi điện thoại của em là được mà.” Trương Lợi Dân lại đeo găng tay vào, “Có cần gấp đến mức đấy không?”

“Có.” Đỗ Thành vòng qua ông ta, đi thẳng vào trong phòng 501. Ván kê làm lối đi kéo dài từ cửa đến tận phòng vệ sinh. Đỗ Thành cẩn thận giẫm lên tấm ván, nhìn thấy mấy nhân viên kỹ thuật vẫn đang bận rộn trên nền nhà.

“Tình hình thế nào?”

“Lần thứ tư rồi.” Giọng Trương Lợi Dân mệt mỏi, “Có phản ứng Luminol, nhưng đa số là bụi, không dễ phân biệt lắm.”

Ông chỉ xuống nền nhà, “Theo lời anh, mỗi kẽ gạch men em đều xem cả rồi - vết máu mà anh muốn tìm, là bao lâu rồi?”

Đỗ Thành nhìn ông ta, “Hai mươi ba năm trước.”

“Rốt cuộc là anh đang điều tra vụ án gì thế? Không phải là anh Mã vừa xảy ra chuyện hôm kia sao?” Trương Lợi Dân trợn tròn mắt, “Cho dù có tìm thấy, thì khả năng vết máu bị ô nhiễm cũng rất lớn, DNA có thể xét nghiệm ra được hay không cũng rất khó nói.”

Sắc mặt Đỗ Thành tối sầm. Ông vỗ vai Trương Lợi Dân, nói một câu “vất vả quá”, rồi quay ra phòng khách, nhìn một vòng xung quanh.

Kỷ Càn Khôn không cam lòng, thực ra, Đỗ Thành cũng vậy. Lâm Quốc Đống sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự về tội giết chết Mã Kiện, cố nhiên là thích đáng. Nhưng, nếu vụ án giết người hàng loạt hai mươi ba năm trước kết thúc một cách không rõ ràng luôn ở đây, Đỗ Thành cũng không thể cảm thấy thanh thản trong lòng. Trước đó, không sử dụng biện pháp cưỡng bức đối với Lâm Quốc Đống, là vì khả năng lấy được chứng cứ vô cùng mong manh. Bây giờ, mặc dù có thể khám xét nhà hắn một cách hợp pháp, nhưng vẫn vô cùng khó khăn.

Ánh mắt Đỗ Thành lần lượt lướt qua chiếc ghế salon, chiếc tủ năm ngăn kéo, bàn ăn và tivi. Hiện trường Lâm Quốc Đống cưỡng dâm, giết người chắc chắn là ở đây. Trong đó, phòng vệ sinh là hiện trường chia xác, có khả năng để lại vật chứng nhất. Nhưng, kết quả khám nghiệm hiện trường không hề đáng để lạc quan, như vậy, còn có thể tìm thấy dấu tích từ đâu đây?

Hầu hết đồ dùng và các vật trong nhà đều đã được thay, hoàn toàn không có giá trị khám nghiệm. Kể cả là những đồ vật được sử dụng đến bây giờ, sau nhiều lần giặt rửa, cũng gần như không thể lưu lại chứng cứ.

Đỗ Thành nhíu chặt đầu mày, giẫm lên một tấm ván gỗ khác. Sàn gỗ cũ kỹ không chịu được sức nặng, phát ra những tiếng cọt kẹt. Trong đầu Đỗ Thành chợt lóe lên một ý nghĩ, ông nhìn xuống dưới chân.

Sàn gỗ ghép màu vàng nâu, bề mặt cũ kỹ, lem nhem vết sơn, những khe nối đã toác ra. Ông lại đưa mắt nhìn vào phòng ngủ, đứng từ góc độ của ông, nhìn thấy chiếc giường đơn kê ở góc tường. Chiếc giường có kiểu dáng xưa cũ, ga giường và chăn gối mới hơn một chút. Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, khoát tay gọi Trương Chấn Lương ở phía sau lưng, “Làm lối đi vào trong phòng ngủ.”

Lối đi bằng ván gỗ nhanh chóng được đặt xong. Đỗ Thành đi đến cạnh giường, bật đèn pin, cúi thấp người xuống kiểm tra gầm giường. Sàn gỗ trong gầm giường bị mài mòn ít hơn, mặt sàn phủ một lớp bụi dày. Đỗ Thành đứng dậy, ra hiệu cho các đồng nghiệp bê giường ra chỗ khác. Sau đó, ông bò ở chỗ mép giường, cúi sát xuống sẫm soi mặt sàn, kiểm tra tỉ mỉ từng tí một.

Từng đám bụi lớn bám trên mặt sàn, Đỗ Thành nín thở, lần lượt kiểm tra, sợ rằng hơi thở của mình sẽ thổi bay mất bụi. Dần dần, những giọt mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán ông, mặt cũng đỏ bừng vì nín thở. Bỗng nhiên, ông mở to mắt, cúi sát mặt xuống sàn.

Tiếp đó, Đỗ Thành đưa tay ra sau lưng, “Kẹp.”

Trương Chấn Lương vội rút một chiếc kẹp trong thùng dụng cụ khám nghiệm đưa tới. Đỗ Thành lật tay cầm lấy, mắt vẫn dán chặt vào khe hở trên sàn nhà ở góc tường.

Ông đưa chiếc kẹp xuống sàn gỗ, cẩn thận lựa chọn góc độ, cuối cùng, gắp ra một thứ từ trong khe hở.

Đỗ Thành chậm rãi đứng lên ở vị trí kê giường, chiếc kẹp trong tay vẫn giơ giữa không trung. Tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào đầu chiếc kẹp, cả gian phòng chợt im phăng phắc.

Trông có vẻ như nó chỉ là một đám bụi. Nhưng, nếu quan sát kỹ, có thể nhìn thấy mấy sợi tóc ngắn dài khác nhau lẫn trong đó.

Ngụy Quýnh vòng qua mấy cụ già đang chậm chạp đi một mình ở hành lang, tiến thẳng đến phòng Kỷ Càn Khôn. Khác với bình thường, cửa phòng không khép hờ mà đóng chặt. Ngụy Quýnh thử đẩy mấy cái, cửa đã bị khóa trái ở bên trong.

Gần như cùng lúc đó, những tiếng động hỗn loạn từ trong phòng vọng tới, tiếp đó, giọng lão Kỷ vang lên, “Ai thế?”

Ngụy Quýnh thấy lạ, đáp lời: “Là cháu ạ, Ngụy Quýnh.”

Bên kia cánh cửa bỗng trở nên yên lặng, thoáng nghe thấy có tiếng người thì thầm nói chuyện. Giây lát sau, cửa phòng mở ra, Trương Hải Sinh thò ra nửa đầu.

“Lão Kỷ thấy khó chịu trong người, vừa uống thuốc, chuẩn bị đi ngủ, hôm khác cậu đến nhé.”

“Ồ?” Ngụy Quýnh cau mày, “Ông ấy bị làm sao?”

“Bị cảm.” Cả giọng nói và nét mặt của Trương Hải Sinh đều câu kinh bực bội, “Cậu về đi.”

Trương Hải Sinh đóng chặt cửa phòng, quay người, nhìn thấy Kỷ Càn Khôn đã buộc xong một chiếc túi nilon, tiện tay ném xuống dưới chân, mặt anh ta thất sắc.

“Mẹ kiếp, ông nhẹ tay một tí có được không?” Trương Hải Sinh dựa sát người vào cánh cửa, như thể sẵn sàng tháo chạy bất cứ lúc nào, “Mẹ kiếp, tôi vẫn còn muốn giữ cái mạng đấy.”

Kỷ Càn Khôn mỉm cười. Trên chiếc bàn gỗ nhỏ trước mặt ông, bày đầy túi nilon và các thứ như ống dẫn, dây điện... Ông cầm một tờ giấy, cẩn thận kiểm đếm những thứ đó. Sau khi đối chiếu xong, ông ngẩng đầu lên, phát hiện thấy Trương Hải Sinh vẫn đứng cạnh cửa.

“Sao anh còn chưa đi?”

“Lão Kỳ, rốt cuộc ông còn định làm hại tôi đến bao giờ?” Trương Hải Sinh vẫn kinh hãi nhìn chiếc bàn gỗ nhỏ, “Cho dù là ông không tố giác tôi, thì mẹ kiếp, sớm muộn gì tôi cũng phải vào tù.”

“Làm hại anh? Tôi đã trả tiền cho anh.” Kỳ Càn Khôn ngả người ngồi dựa vào chiếc xe lăn, hai tay bắt chéo nhau, nhìn Trương Hải Sinh đầy ẩn ý, “Anh đừng sốt ruột, sắp rồi. Hơn nữa, chắc anh cũng đoán được tôi định làm gì. Đến lúc đó, anh không nói, tôi không nói, chết không có đối chứng, ai làm gì được anh.”

Mấy chữ “chết không có đối chứng” không hề khiến nét mặt Trương Hải Sinh có tí buồn bã nào, ngược lại như thể trút được gánh nặng. Anh ta đứng nguyên tại chỗ, ngẫm nghĩ một lúc, “Thế... tôi đi đây.”

Kỳ Càn Khôn đang gỡ một cuộn dây điện, “ừ” một tiếng, không buồn ngẩng đầu lên.

“Thế còn... tiền đi đường và tiền ăn...”

Kỳ Càn Khôn rút trong túi ra ba trăm tệ vứt qua, “Chi phí cho ba ngày, cứ tiêu đi đã.”

Trương Hải Sinh nhặt tiền lên, nhét vào trong túi áo, quay người mở cửa, lại nghe thấy Kỳ Càn Khôn gọi anh ta.

“Anh nghe cho rõ đây,” Kỳ Càn Khôn gỡ kính xuống, ánh mắt sáng rực, “Chỉ cần ông ta ra khỏi cửa, là phải báo cho tôi chi tiết tất cả, từ cách ăn mặc, thần thái, mang theo đồ gì - hiểu chưa?”

Trương Hải Sinh đột nhiên cảm thấy hoang mang. Anh ta gạt đầu loạn xạ, vội vã kéo cửa phòng, đi ra ngoài.

Ngụy Quýnh ra đến sân của viện dưỡng lão, quay đầu lại nhìn cửa sổ phòng Kỳ Càn Khôn, tấm rèm cửa sổ dày khép kín, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình trong phòng. Nét mặt cậu càng có vẻ nghi hoặc, cậu lắc đầu, đi ra ngoài cổng viện.

Vừa bước ra khỏi cánh cổng sắt, Ngụy Quýnh đã nhìn thấy một người đứng dựa bên tường, không ngờ lại là Nhạc Tiêu Tuệ.

“Sao cậu đến?” Ngụy Quýnh ngạc nhiên quan sát cô. Miếng bông băng trên cổ Nhạc Tiêu Tuệ vẫn còn, trông người cũng rất mệt mỏi.

“Tớ biết ngay là cậu sẽ ở đây mà.” Nhạc Tiêu Tuệ hất hàm về phía tòa nhà nhỏ, “Gặp lão Kỷ rồi chứ?”

“Chưa,” Ngụy Quýnh lắc đầu, “nghe nói là bị ốm, đóng cửa không ra ngoài.”

Nét mặt Nhạc Tiêu Tuệ không biểu lộ sắc thái gì, cô đi đến chỗ cánh cổng sắt, nhìn về phía cửa sổ phòng Kỷ Càn Khôn từ xa, không nói gì.

“Vết thương của cậu còn chưa khỏi, chạy ra ngoài làm gì?” Ngụy Quýnh bước đến gần cô, nhìn vết kim hiện rõ trên mu bàn tay cô, “Tớ đưa cậu về bệnh viện nhé?”

Nhạc Tiêu Tuệ bồng thờ dài, đi ra lề đường, không cả quay đầu lại, giơ tay vẫy một chiếc taxi.

“Đi theo tớ.”

Nhạc Tiêu Tuệ im lặng suốt dọc đường. Ngụy Quýnh mấy lần định hỏi, nhưng lại không dám mở lời. Một thứ kiên cố vốn có trên người cô gái, giờ càng lúc càng cứng rắn, gần như một lớp áo giáp, khó có thể phá vỡ.

Nửa tiếng sau, chiếc xe taxi dừng lại ở phía ngoài một khu dân cư. Nhạc Tiêu Tuệ trả tiền xe, tự mình xuống xe, đi vào trong khu dân cư. Ngụy Quýnh không hiểu ra làm sao, chỉ biết bám sát theo cô.

Sau khi đi vào trong khu dân cư, Nhạc Tiêu Tuệ quan sát biến số các tòa nhà suốt dọc đường, cuối cùng dừng lại ở một tòa nhà. Tiếp đó, cô quan sát bốn phía xung quanh, chọn một tòa nhà dân cư ở phía đối diện, bước thẳng tới.

Hai người đi vào trong cửa tòa nhà, leo lên đến chiều nghỉ tầng 2. Nhạc Tiêu Tuệ kiễng chân lên, nhìn sang phía đối diện qua cửa sổ, rồi quay người nói với Ngụy Quýnh: “Bê vật trên bậu cửa sổ xuống đi.”

Ngụy Quýnh làm theo lời cô, khó nhọc bê bốn chậu hoa và một bao hạt ngô xuống đất. Nhạc Tiêu Tuệ vẫn dán mắt vào tòa nhà phía đối diện, vẻ rất chăm chú.

Ngụy Quýnh lau mồ hôi, cuối cùng không thể kìm nén được nữa.

“Đây là đâu?”

Ngụy Quýnh không hề nhìn cậu, chỉ hất hàm về phía ngoài cửa sổ, “Tầng 5, nhà Lạc Thiếu Hoa.”

“Ồ?” Ngụy Quýnh càng ngạc nhiên, “Sao cậu biết?”

“Rất đơn giản, đầu tiên giả làm phóng viên tòa báo, tiến hành một cuộc phỏng vấn cảnh sát về hủu, gọi điện thoại đến chi cục Thiết Đông, xin được số điện thoại nhà ông ta. Sau đó giả làm nhân viên chuyển phát nhanh, bảo là địa chỉ trên hóa đơn chuyển phát nhanh không rõ ràng, xin được địa chỉ nhà ông ta - người nghe điện thoại là một bà, chắc là vợ ông ta.” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, giọng nhẹ nhàng, “Năm 2005, Lạc Thiếu Hoa được bầu là một trong mười cảnh sát nhân dân ưu tú nhất của thành phố. Trên mạng có ảnh của ông ta, không thể nhận nhầm được.”

“Tại sao cậu lại theo dõi ông ta?”

“Tớ muốn bắt được Lâm Quốc Đống.” Nhạc Tiêu Tuệ quay đầu lại, đã rưng rưng nước mắt, “Tớ muốn làm một chút gì đó cho cảnh sát Mã Kiện.”

Ngụy Quýnh ngậy người nhìn cô, “Tớ vẫn không hiểu.”

Nhạc Tiêu Tuệ cười bối rối. Cô cúi đầu xuống, rồi lập tức lại ngẩng lên, hai mắt nhìn chăm chú vào tòa nhà phía đối diện.

“Lâm Quốc Đống muốn trốn thoát khỏi thành phố này, chỉ có thể cầu cứu sự giúp đỡ từ một người. Người đó, chính là Lạc Thiếu Hoa.”

“Sử dụng thủ đoạn với Lạc Thiếu Hoa?” Trương Chấn Lương đang búng tàn thuốc lá liền dừng lại, “Có cần thiết không?”

Đỗ Thành nhìn anh, gật đầu.

Đã hai ngày trôi qua từ khi vụ án xảy ra, Lâm Quốc Đống vẫn đang lẩn trốn. Vì tất cả mọi ngã đường rời khỏi thành phố đều đã bị cảnh sát kiểm soát, có thể khẳng định rằng, Lâm Quốc Đống vẫn đang ẩn náu ở một góc ngách nào đó trong thành phố. Kết quả khám xét nhà Lâm Quốc Đống cho thấy, chứng minh thư, thẻ ngân hàng và sổ tiết kiệm của hắn đều vẫn để ở nhà. Như vậy, số tiền mặt Lâm Quốc Đống mang theo trên người chắc là không nhiều. Hơn nữa, không có chứng minh thư, hắn không thể mua được vé tàu hỏa, vé máy bay, hoặc là vé ô tô khách đường dài. Một khi lương thực cạn kiệt, đối với hắn, đến tiếp tục sinh tồn cũng trở thành vấn đề rất khó khăn.

Theo như tính cách của hắn, cho dù là đến bước đường cùng, cũng tuyệt đối không chủ động ra đầu thú. Hắn chắc chắn sẽ tìm mọi cách chạy trốn. Hắn không có người thân trong thành phố này, cho dù sau khi ra viện có xây dựng lại được một số mối quan hệ xã hội, nhưng bây giờ khắp mọi nơi đều dán đầy lệnh truy nã hắn, tất sẽ không có người nào giúp hắn.

Người duy nhất có khả năng cung cấp tiền bạc vật chất cho hắn, chỉ có Lạc Thiếu Hoa.

Mặc dù hai người này là kẻ thù, nhưng Lâm Quốc Đống vẫn đang nắm được thóp của Lạc Thiếu Hoa. Người nào là mèo, người nào là chuột, thực ra rất khó nói. Một khi Lâm Quốc Đống sa lưới, chưa biết chừng hắn sẽ giẫy cho lưới rách cá chết. Căn cứ vào tình hình hiện tại, Lâm Quốc Đống đã không thể duy trì được bao lâu nữa. Có lẽ hắn sẽ nhanh chóng liên lạc với Lạc Thiếu Hoa, uy hiếp đối phương để có tiền tiếp tục lẩn trốn.

“Vâng, có lý.” Trương Chấn Lương quay đầu nhìn Cao Lượng, “Làm theo đi.”

Cao Lượng tuân theo, đứng dậy đi ra cạnh cửa, vừa kéo cửa ra thì đâm sầm vào Đoàn Hồng Khánh đang xông vào.

“Cái cậu này không có mắt à!” Đoàn Hồng Khánh đang cầm trong tay một tờ giấy, vẻ mặt lo lắng, “Vội vội vàng vàng đi đâu?”

“Không phải... Em...” Cao Lượng bỗng luống cuống, cuối cùng chỉ vào Đỗ Thành, “Anh Đỗ bảo em đi giám sát Lạc Thiếu Hoa.”

“Lạc Thiếu Hoa? Giám sát ông ấy thì có cái tác dụng cục cút gì!” Đoàn Hồng Khánh đập tờ giấy lên bàn, “Điều tra cái này trước.”

Đỗ Thành và Trương Chấn Lương ghé lại xem, phát hiện thấy đó là một tờ giấy in thông tin cá nhân của cư dân thành thị.

“Vụ án chi cục Khoan Thành chuyển tới.” Giọng Đoàn Hồng Khánh vẫn còn hơi thở gấp, “Tối hôm qua, có người bị giạt mất ví tiền ở dưới cầu vượt Khoan Thành. Người bị hại tên là Chu Phúc Hưng, theo lời miêu tả của anh ta, đặc điểm của đối tượng khả nghi rất giống với Lâm Quốc Đống.”

Cao Lượng buột miệng: “Hắn ở khu Khoan Thành.”

“Trọng điểm không phải là cái này.” Đoàn Hồng Khánh trừng mắt nhìn Cao Lượng, “Trong ví có mấy trăm tệ tiền mặt, còn thẻ ngân hàng gì đó thì không có tác dụng gì đối với Lâm Quốc Đống. Thứ duy nhất có giá trị, chính là...”

Ông đặt tay lên tờ giấy in.

“Chứng minh thư.”

Kim Phượng bưng một cốc trà nóng, khẽ gõ mấy tiếng lên cửa thư phòng. Trong phòng không có tiếng đáp lại. Bà thở dài, đẩy cửa bước vào.

Rèm cửa sổ trong thư phòng kéo kín mít, ánh sáng tối mờ, không khí bí bức. Dưới ánh đèn bàn, từng đám khói thuốc lá khiến Lạc Thiếu Hoa trở nên mờ ảo. Ông ngồi trước bàn làm việc, tay trái chống lên trán, tay phải kẹp nửa điếu thuốc lá, trước mặt là một cuốn album đang mở.

Kim Phượng đặt cốc trà lên bàn. Lạc Thiếu Hoa quay đầu lại, vết ướm trên mặt thoáng ánh lên. Kim Phượng lặng lẽ nhìn chồng khóc, đưa tay ôm lấy vai ông.

Mấy ngày liền, ông đều như thế này, không ngừng mở những món đồ cũ ra xem. Chiếc huân hàm cảnh sát được đeo vào lần đầu tiên cấp hàm, tấm thẻ cảnh sát đã không còn giá trị sử dụng, chìa khóa còng số tám, hộp đựng súng bằng da, con dao găm cảnh sát và mấy tấm ảnh cũ. Liên tục hút thuốc. Không ăn uống.

Kim Phượng ôm Lạc Thiếu Hoa, nhìn một tấm ảnh trong album. Mã Kiện, Đỗ Thành, Lạc Thiếu Hoa đứng sát vai nhau, mặc quân phục kiểu “83” màu xanh ô liu¹. Mã Kiện đứng giữa, hai tay để lên vai Đỗ Thành và Lạc Thiếu Hoa, há miệng cười rạng rỡ. Cổ áo sơ mi của Đỗ Thành để mở, không đội mũ cảnh sát, đang chỉ tay vào ống kính nói gì đó. Lạc Thiếu Hoa thì quân phục ngay ngắn, người thẳng đứng, trên mặt vẫn còn nụ cười bên lên.

1. Loại quân phục cảnh sát được thiết kế vào năm 1983 của Trung Quốc, được gọi là quân phục kiểu “83”.

Trong một tấm ảnh khác, Lạc Thiếu Hoa mặc áo comple, đang ngà ngà say, trước ngực vẫn còn cài hoa đỏ, trên tóc đầy vụn giấy màu. Đỗ Thành đứng phía sau, khóa tay Lạc Thiếu Hoa ra đằng sau, vẻ mặt tinh nghịch. Mã Kiện ở đằng trước Lạc Thiếu Hoa, cầm một chai bia, bóp chặt hai má ông, đang đổ bia vào mồm ông. Trên nền ảnh, Kim Phượng mặc một bộ xường xám đỏ rực, che miệng nhìn họ đùa nghịch.

Kim Phượng bỗng thấy mềm lòng, đó là ngày cưới của họ.

Chàng trai khỏe mạnh cường tráng, mình đồng da sắt năm đó, giờ đã biến thành một ông già tóc điểm bạc, đang ngoan cổ quay đầu đi,

quay lưng về phía vợ, khóc không thành tiếng.

Kim Phượng ôm ông, tay liên tục vuốt lên tóc ông. Trong lòng bà, toàn thân Lạc Thiếu Hoa cứng đờ, run lên bần bật.

Một lúc lâu sau, có tiếng chuông điện thoại di động từ phòng khách vọng tới. Kim Phượng vỗ nhẹ vào vai Lạc Thiếu Hoa, đi ra phòng khách lấy điện thoại di động. Lạc Thiếu Hoa vội tranh thủ lau mắt, lau sạch mặt.

Kim Phượng cầm điện thoại di động, ghé sát mặt vào trước màn hình, vừa đi về phía thư phòng, vừa khẽ đọc số điện thoại gọi đến.

“Điện thoại của ai gọi đến?”

“Không biết. Số lạ.” Kim Phượng đưa chiếc điện thoại vẫn đang rung và đổ chuông cho ông. Lạc Thiếu Hoa nhìn màn hình, chăm chú nhìn số điện thoại cố định, suy nghĩ giây lát rồi ấn nút nghe máy.

“A lô?”

Trong ống nghe không có ai đáp lời, chỉ có thể thoáng nghe thấy tiếng còi ô tô, tiếng người và tiếng thở đang cố kìm nén. Không cần mất công sức phân biệt, Lạc Thiếu Hoa nghe tiếng thở đã biết ngay người gọi điện thoại đến là ai.

“Lâm Quốc Đống,” Lạc Thiếu Hoa cup mắt xuống, “Mày ở đâu?”

Phải đến nửa phút sau, một tiếng cười khe khẽ từ trong ống nghe vọng tới.

“Ông được đấy.” Giọng Lâm Quốc Đống khàn đặc, “Tôi muốn gặp ông.”

Lạc Thiếu Hoa cầm chặt điện thoại, khiến chiếc vỏ nhựa phát ra những tiếng kèn kẹt, “Được.”

“Tôi cần tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Bây giờ ông có bao nhiêu?”

“Khoảng hai ba trăm nghìn tệ.”

“Được, mang hết đến. Xe của ông nữa.” Lâm Quốc Đống dừng lại một lúc, giọng bỗng trở nên thành khẩn, “Vụ mua bán này, ông cũng không thiệt đâu. Tóm được tôi, cũng không có lợi gì cho ông. Tôi đảm bảo sẽ không quay lại nữa, mọi người đều sống yên ổn nốt những năm tháng tuổi già.”

Lạc Thiếu Hoa im lặng mấy giây, “Gặp ở đâu?”

“Quán cà phê “The One” ở chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc. Một tiếng nữa.” Lâm Quốc Đống lại cười, “Một mình ông đến - điều này không cần tôi nhắc chứ?”

Lạc Thiếu Hoa ngắt luôn điện thoại. Ông cúi đầu nhìn gương mặt Mã Kiện, bỗng nhiên cảm thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Việc giám sát chứng minh nhân dân của Chu Phúc Hưng nhanh chóng đã có kết quả. Có người sử dụng tấm chứng minh thư này mua một vé tàu hỏa đến thành phố Đan Đông tỉnh Liêu Ninh vào 15 giờ 36 phút ngày 2 tháng 4 ở điểm bán vé tàu hỏa cạnh tòa nhà Kim Hoa. Qua hình ảnh lấy được từ camera giám sát lắp ở điểm bán vé đó, người mua vé tàu hỏa ở đó vào 9 giờ 23 phút ngày 1 tháng 4 chính là Lâm Quốc Đống.

Ban chuyên án “vụ án giết người 29.3” lập tức mở cuộc họp khẩn cấp, bố trí lực lượng tiến hành bắt Lâm Quốc Đống. Đầu tiên, tiếp tục tăng cường kiểm tra toàn bộ những nơi như quán net, trung tâm cung cấp dịch vụ tắm, nhà nghỉ..., đặc biệt là những nơi đã từng sử dụng chứng minh thư của Chu Phúc Hưng; Tiếp đó, phối hợp chặt chẽ với chi cục công an đường sắt, bố trí lực lượng canh sát ở những nơi như cửa ra vào ga, điểm bán vé, bàn kiểm tra an ninh, phòng chờ...; Tiếp nữa, cử người chuyên trách trực ở trung tâm chỉ huy hình ảnh camera giám sát, hể phát

hiện ra tung tích Lâm Quốc Đống, lập tức tiến hành bắt giữ; Cuối cùng, vì đích đến theo kế hoạch chạy trốn của Lâm Quốc Đống là thành phố Đan Đông nằm ở vị trí biên giới giữa Trung Quốc và Triều Tiên, nên không loại trừ khả năng hắn sẽ vượt biên trái phép ra khỏi Trung Quốc. Ban chuyên án lập tức liên hệ với cơ quan kiểm soát di trú và biên phòng, chuẩn bị sẵn sàng biện pháp đối phó.

Lãnh đạo cũ bị giết hại, tất cả thanh niên trong chi cục người nào người nấy đều xắn tay áo, siết nắm đấm, tích cực tham gia. Duy chỉ có Đỗ Thành vẫn không nói gì, vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

Sau khi cuộc họp kết thúc, các đơn vị đều khẩn trương hành động. Lúc này, cách thời gian Lâm Quốc Đống lên chuyến tàu vẫn còn bốn tiếng đồng hồ.

Lạc Thiều Hoa quay vào phòng ngủ, Kim Phượng nhìn ông đầy nghi hoặc, nhưng ông đóng chặt cửa phòng, để bà ở bên ngoài.

Ông ngồi cạnh giường mấy phút, cuối cùng hai tay nắm chặt nắm đấm gõ mấy nhát lên đầu gối. Tiếp đó, ông cúi người chui vào gầm giường, lôi ra một chiếc va li da kiểu cũ, mở ra, lật mấy bộ quần áo lên, rồi rút từ đáy va li ra một chiếc túi hồ sơ bằng giấy kraft.

Nét chữ trên túi hồ sơ đã mờ, viền mép có mấy chỗ rách. Lạc Thiều Hoa mở túi hồ sơ ra, bên trong là một vật hình chữ nhật được gói kín mít trong túi nilon. Ông kiên nhẫn bóc từng lớp ra - một tấm chăn nằng và tờ giấy có nét chữ lộ ra.

Lạc Thiều Hoa cầm tấm chăn nằng trong tay, ngẫm đi ngẫm lại, ánh mắt dừng lại rất lâu trên vết đốm màu nâu sẫm ở mặt sau. Tiếp đó, ông lấy chiếc kéo trong tủ đầu giường, gỡ toàn bộ miếng vải không dệt ở mặt sau ra theo viền mép của tấm chăn nằng.

Cuối cùng, ông đứng dậy, nhìn một vòng xung quanh phòng ngủ, nhét mảnh vải không dệt và tờ giấy đó vào trong túi hồ sơ, đi ra khỏi phòng ngủ.

Mặc quần áo xong, đội lên đầu chiếc mũ len màu đen. Lạc Thiếu Hoa đổ toàn bộ các thứ trong chiếc túi đeo chéo ra, qua thư phòng lấy mấy cuốn sách, nhét vào trong chiếc túi đeo chéo cùng với túi hồ sơ. Trước khi đi, ông tìm lấy con dao găm của cảnh sát trong số đồ cũ trên mặt bàn, nhét vào trong túi áo.

Kim Phượng ngồi ở ghế salon trong phòng khách, im lặng nhìn hành động của Lạc Thiếu Hoa không nói gì, cho đến khi, thấy ông đi ra phòng cạnh cửa, đi giày da vào, bà không thể kìm nén được nữa.

“Thiếu Hoa!”

Lạc Thiếu Hoa nghe thấy tiếng gọi của bà, run bắn người. Nhưng, ông không dừng lại, vẫn tiếp tục thắt dây giày, đeo túi vào. Khi đưa tay mở cửa, ông do dự giây lát, quay người đi về phía Kim Phượng.

Kim Phượng nhìn Lạc Thiếu Hoa. Ông đi đến trước mặt vợ, chăm chú nhìn bà rất lâu, cuối cùng, đưa một tay ra sờ lên mặt bà.

Bàn tay ấy nhăn nheo, lạnh buốt.

“Anh đã phạm một lỗi lầm. Một lỗi lầm rất lớn.” Giọng Lạc Thiếu Hoa rất nhẹ, vừa mệt mỏi, đồng thời lại vừa cương quyết, “Lỗi lầm ấy đã hại chết anh Mã. Bây giờ, anh phải đi sửa lỗi lầm ấy.”

Nước mắt Kim Phượng trào ra, bà cầm chặt bàn tay Lạc Thiếu Hoa, lắc đầu, khản cầu không thành tiếng.

Đừng. Đừng đi. Đừng rời bỏ em và mái nhà này.

Lạc Thiếu Hoa đứng yên tại chỗ, mắt không rời khỏi người vợ lúc này xinh đẹp hơn bao giờ hết. Một người phụ nữ tốt biết bao, một cuộc sống đẹp biết bao. Nhưng...

Kim Phượng bỗng cảm thấy bàn tay trên mặt mình rút ra rất nhanh. Khi ngẩng đầu lên, chỉ còn kịp nhìn thấy góc áo của Lạc Thiếu Hoa vụt ra ngoài cửa. Tiếp đó, tiếng cánh cửa sắt đóng lại vang lên, Lạc Thiếu Hoa đã ra đến hành lang, đóng lại tiếng gọi xé gan xé ruột phía sau lưng.

Khi lao như bay xuống dưới tầng, Lạc Thiếu Hoa cảm thấy nước mắt tuôn rơi lã chã trên mặt. Khi thời khắc cuối cùng sắp đến, ông chỉ có thể cho phép mình được mềm yếu một giây lát này. Lúc ông ra khỏi cửa tòa nhà, nước mắt đã được lau khô, trong đôi mắt đỏ hoe chỉ còn sự hận thù đang bùng cháy.

Lạc Thiếu Hoa lấy bật lửa, lấy túi hồ sơ trong chiếc túi đeo chéo ra, châm lửa vào một góc, vứt vào thùng rác bên lối đi.

Ông phải trả thù cho Mã Kiện, đồng thời, phải tiêu hủy sạch toàn bộ những gì có khả năng ảnh hưởng đến danh dự của Mã Kiện. Bao gồm cả chứng cứ trong chiếc túi hồ sơ đó.

Và cả con người đó.

Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, 1 giờ 10 phút chiều, cách thời gian gặp Lâm Quốc Đống vẫn còn 40 phút.

Ông châm một điếu thuốc lá, bước nhanh về phía chiếc xe Santana bên đường.

“Hả?” Ngụy Quýnh bỗng trợn tròn mắt. Cậu nhanh chóng mở điện thoại di động, đối chiếu người đàn ông ở phía dưới tòa nhà đối diện với tấm ảnh trong điện thoại di động.

Không sai, chính là Lạc Thiếu Hoa.

Cậu vội vàng cúi xuống khe lay Nhạc Tiêu Tuệ. Cô gái ngồi trên một chiếc thùng đựng hoa quả, lưng dựa vào chân cậu, đang ngủ ngon lành.

Mấy hôm liền Lạc Thiếu Hoa đều không ra khỏi nhà. Để cho chắc, Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ ngày nào cũng theo dõi đến lúc rất muộn mới về trường. mấy hôm nay, ngay cả Ngụy Quýnh cũng dần cảm thấy lực bất tòng tâm, chứ đừng nói đến Nhạc Tiêu Tuệ, vết thương của cô còn chưa lành hẳn.

Cô gái tỉnh ngủ vì bị Ngụy Quýnh lay gọi, còn lơ mơ, không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Mau, Lạc Thiếu Hoa đi ra rồi.”

Nghe thấy câu đó, Nhạc Tiêu Tuệ chợt phấn chấn tinh thần. Cô lập tức nhảy lên, bám vào cửa sổ nghiêng ngó nhìn xuống dưới tòa nhà. Thấy Lạc Thiếu Hoa bước về phía một chiếc xe Santana màu xanh thẫm, cô vội kéo Ngụy Quýnh chạy xuống dưới tầng.

Đúng lúc hai người chạy đến cổng khu dân cư, thì trông thấy Lạc Thiếu Hoa đóng cửa buồng lái, nhanh chóng lái chiếc xe đang đỗ ở bên đường rời đi. Nhạc Tiêu Tuệ giơ tay vẫy một chiếc taxi. Ngụy Quýnh quay đầu nhìn thùng rác vẫn còn đang bốc khói, rồi theo Nhạc Tiêu Tuệ lên xe taxi.

Đuổi bám suốt dọc đường. Chiếc xe taxi theo đuôi chiếc xe Santana của Lạc Thiếu Hoa, cuối cùng đến chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc. Lạc Thiếu Hoa dừng xe bên đường, quan sát một lúc, rồi đi vào một quán cà phê tên là “The One”.

Nhạc Tiêu Tuệ bảo lái xe taxi dừng lại cách đó mười mấy mét, thanh toán tiền rồi xuống xe. Ngụy Quýnh vẫn thấy dở khóc dở cười vì lý do mà cô bảo lái xe taxi bám đuôi khi này.

“Đây là bố tôi, tôi muốn xem cái con hồ ly tinh mà ông ấy hẹn hò là ai.”

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn quán cà phê, nét mặt phấn chấn, “Ông ta không thể có tâm trạng uống cà phê, người đến gặp ông ta chắc chắn là Lâm Quốc Đống.”

Dứt lời, cô liền đi sang đường, tiến thẳng đến quán cà phê. Ngụy Quýnh kéo phắt cô lại.

“Sao thế? Lạc Thiếu Hoa đã gặp bọn mình bao giờ đâu, sợ gì?” Nhạc Tiêu Tuệ ngạc nhiên hỏi, tiếp đó sắc mặt tối sầm, “Hôm nay cậu đừng có nghĩ đến chuyện ngăn cản tớ.”

“Lạc Thiếu Hoa chưa bao giờ gặp cậu, nhưng Lâm Quốc Đống gặp rồi.” Ngụy Quýnh chỉ vào quán cà phê, “Nếu mà hắn nhìn thấy cậu cũng có mặt, chắc chắn sẽ bỏ chạy.”

Nhạc Tiêu Tuệ ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu, “Xem ra cậu vẫn còn có tác dụng.”

Ngụy Quýnh cười nhún nhó, kéo cô bước vào một tiệm KFC ở đối diện với quán cà phê. Sau khi chọn một chỗ ngồi ở gần cửa sổ, Ngụy Quýnh nói: “Bọn mình cứ đợi ở đây, hễ phát hiện thấy Lâm Quốc Đống, thì lập tức báo cảnh sát - cậu không được phép tùy tiện hành động, nghe chưa?”

Nhạc Tiêu Tuệ gật đầu bừa, mắt vẫn dán chặt vào cửa quán cà phê.

Trên đầu họ, cách một lớp trần nhà, Lâm Quốc Đống đang ngồi ở vị trí sát cửa sổ trên tầng 2 của tiệm KFC, chậm rãi uống một ngụm cà phê.

Hai phút trước, Lâm Quốc Đống đã trông thấy Lạc Thiếu Hoa mặc áo lông vũ màu nâu, đội mũ len đen đi sang đường, bước vào quán cà phê phía đối diện. Chiếc túi đeo chéo màu xanh lá cây trên người ông ta căng phồng, chắc là đã chuẩn bị đủ tiền mặt.

Lâm Quốc Đống nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là 1 giờ 40 phút chiều. Hắn vẫn cần chờ thêm một lúc, quan sát động tĩnh xung quanh. Sau khi chắc chắn là không có cảnh sát mai phục, mới qua gặp Lạc Thiếu Hoa.

Vị cà phê chẳng ra sao, nhưng đây là thứ ngon nhất mà mấy hôm nay hắn được uống. Lâm Quốc Đống chẹp chẹp miệng, bắt đầu sung sướng tưởng tượng đến những món ăn ngon và sự tự do sau mấy tiếng nữa.

Người chủ sạp báo cạnh cửa vào ga. Nam thanh niên xách chiếc vali có tay kéo màu đen ở cửa điểm bán vé. Nhân viên quét dọn vệ sinh

trên quảng trường trước mặt nhà ga. Người phụ nữ giờ tắm biển quảng cáo nhà nghỉ.

Đây là phần có thể nhìn thấy qua kính viễn vọng. Ga tàu hỏa đã nằm trong tầm kiểm soát của cảnh sát. Trương Chấn Lương biết rất rõ là, ở bên trong nhà ga, rất đông cảnh sát mặc thường phục đang trà trộn vào trong những người chờ lên tàu, theo dõi chặt chẽ soát vé B5.

Anh bỏ kính viễn vọng xuống, nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là 2 giờ chiều, cách thời gian tàu chạy vẫn còn khoảng một tiếng rưỡi nữa.

“Lâm Quốc Đống sẽ không đến quá sớm.” Trương Chấn Lương quay người nhìn Đỗ Thành, “Anh cứ nằm nghỉ một lúc đi.”

Vừa dứt lời, anh liền ngậy người ra. Đỗ Thành đang nhìn vào một ô cửa sổ ở phòng Cảnh vụ phía trước nhà ga, tay bóc nguyên một hộp thuốc giảm đau ra khỏi tấm giấy nhôm.

Mặt ông vàng ệch, phù nề nghiêm trọng hơn. Bụng chướng lên như trống, sợi thắt lưng da căng chặt bên trên như chực đứt rời bất cứ lúc nào.

Đỗ Thành nhét chỗ thuốc giảm đau vào miệng, vặn mở nắp chai nước suối, uống ừng ực hết nửa chai.

Trương Chấn Lương nhìn ông, trong lòng vừa sốt ruột vừa lo lắng.

“Sư phụ...”

“Hả?” Đỗ Thành lau miệng, khó nhọc nuốt đầy mồm thuốc giảm đau, “Cậu vừa nói gì?”

“Không có gì.” Trương Chấn Lương quay đầu đi, không nỡ nhìn tiếp, “Anh nghỉ một lát đi.”

“Không cần.” Đỗ Thành rút một miếng thuốc lá ngậm trên môi, “Chịu được.”

“Lâm Quốc Đống chắc là sẽ xuất hiện lúc tàu sắp chạy.” Trương Chấn Lương vẫn kiên trì, “Anh phải nghỉ ngơi cho tỉnh táo, không cần chuẩn bị sớm như thế. Hơn nữa, còn có bọn em nữa mà.”

Đỗ Thành im lặng một lúc, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tôi không suy nghĩ về việc khi nào hẳn đến.” Đỗ Thành phả một hơi thuốc, “Mà là hẳn có đến hay không.”

Xem ra, quán cà phê này tương đối vắng khách. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đã ngồi trong tiệm KFC ở phía đối diện bên kia đường quan sát từ xa khoảng hai mươi phút, không thấy có khách ra vào. Còn chưa biết thời gian cuộc hẹn của Lâm Quốc Đống và đối phương, việc có thể làm bây giờ, chỉ là chờ đợi.

Ngụy Quýnh bắt đầu bứt rứt không yên, liên tục lấy điện thoại di động ra, rồi lại cất vào. Nhạc Tiêu Tuệ chú ý thấy động tác của cậu, không hiểu, hỏi: “Cậu sao thế?”

Ngụy Quýnh gãi đầu, “Tớ muốn liên hệ với chú Đỗ Thành.”

“Không cần.” Nhạc Tiêu Tuệ lại đưa mắt nhìn về phía quán cà phê, “Nếu chú ấy bắt được Lâm Quốc Đống, sẽ nói cho bọn mình biết ngay. Ít nhất, chú ấy cũng cần tớ nhận mặt đối tượng tình nghi phạm tội.”

“Ý tớ không phải như vậy.” Ngụy Quýnh lắc đầu, “Vừa nãy, lúc Lạc Thiếu Hoa xuống dưới tòa nhà, đã châm lửa đốt một thứ gì đó, rồi ném vào thùng rác.”

“Ồ?” Nhạc Tiêu Tuệ tròn mắt, “Là cái gì?”

“Hình như là một túi hồ sơ.” Ngụy Quýnh nhìn cô, vẻ do dự, “Cho nên tớ muốn bảo Đỗ Thành phân tích xem, liệu đó có phải là chứng cứ mà từ trước đến giờ chú ấy cần không.”

“Sao cậu không nói sớm?” Nhạc Tiêu Tuệ ngồi thẳng người lên, nhúu chặt đầu mày, vẻ trách cứ. Ngụy Quýnh bỗng lúng túng, ngơ ngác nói: “Lúc đấy vội bám theo Lạc Thiếu Hoa...”

“Thôi, kể cả là bây giờ quay lại, thì cái đó cũng đã bị cháy sạch rồi.” Nhạc Tiêu Tuệ ngẫm nghĩ một lúc, “Cháy sạch... Lạc Thiếu Hoa định cho chìm xuống hết cả đây.”

Cô siết chặt nắm đấm, “Người ông ta sắp gặp chắc chắn là Lâm Quốc Đống, không sai!”

Ngụy Quýnh thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút. Cho dù là chứng cứ của vụ án giết người hàng loạt hai mươi ba năm trước đã bị đốt sạch, thì chỉ riêng việc Lâm Quốc Đống giết chết Mã Kiện, cũng đủ để đưa hắn ra pháp trường.

Nếu hôm nay có thể bắt được Lâm Quốc Đống, thì tất cả đều sẽ kết thúc.

Cậu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ vẻ mặt chăm chú, bỗng nghe thấy bụng cô gái kêu “ọc ọc”. Giờ Ngụy Quýnh mới nhớ ra, hai người còn chưa ăn cơm trưa.

“Cậu đói rồi nhỉ?” Ngụy Quýnh đứng dậy, “Có cần ăn một chút trước không?”

“Ừ, gì cũng được.” Nhạc Tiêu Tuệ vẫn dán mắt vào quán cà phê, đáp lời, cũng không quay đầu lại.

Ngụy Quýnh lấy ví tiền ra, đi về phía quầy phục vụ. Vừa bước được mấy bước, đã nghe thấy Nhạc Tiêu Tuệ “ái” lên một tiếng.

Cậu bất giác quay đầu lại, thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang nhìn mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc, đồng thời chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

“Cậu xem!”

Ngụy Quýnh nhìn theo tay cô, bỗng kinh ngạc.

Người đứng ở cửa quán cà phê, liên tục nhòm ngó vào bên trong ấy, là Trương Hải Sinh.

Ngụy Quýnh quay đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, đúng lúc đó chạm phải ánh mắt cũng nghi hoặc như vậy của cô.

Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Có phải là trùng hợp ngẫu nhiên không?

Trương Hải Sinh đã quay người đi, lưng hướng vào ô cửa sổ sát đất của quán cà phê, lấy điện thoại di động ra gọi. Bởi vì khoảng cách quá xa, không thể biết được nội dung cuộc điện thoại của anh ta và đối phương, nhưng qua nét mặt có thể thấy Trương Hải Sinh rất căng thẳng, dường như đang liên tục giục giã gì đó.

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đưa mắt nhìn nhau.

Sự xuất hiện đột ngột của Trương Hải Sinh, khiến tình thế vốn có vẻ rất sáng rõ bỗng trở nên phức tạp. Anh ta đến đây làm gì? Người đang nói chuyện với anh ta là ai? Rõ ràng là anh ta đang quan sát một người nào đó ở trong quán cà phê. Người đó, có phải là Lạc Thiếu Hoa không?

Nếu phải, thì đây sẽ không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Phòng Cảnh vụ phía trước ga tàu hỏa phía bắc.

“Sư phụ, ý của anh là...”, Trương Chấn Lương nhướn mày lên, “Lâm Quốc Đống sẽ không đến?”

“Ừ.” Đỗ Thành đập tắt đầu thuốc lá, “Tôi cảm thấy có gì đó không ổn.”

“Nếu Lâm Quốc Đống giả vờ hành động, không có lợi gì cho hắc cả.” Trương Chấn Lương cau mày, “Số tiền trên người hắc đã không còn nhiều, ở lại trong thành phố này càng lâu, hắc sẽ càng bị động.”

“Hắc chắc chắn muốn nhanh chóng chạy trốn.” Đỗ Thành trầm ngâm, “Điều khiến tôi thấy kì quặc nhất là, tại sao hắc lại không làm như vậy?”

“Dạ?”

“Ăn cướp và ăn trộm không giống nhau, người bị hại lập tức sẽ biết ngay là đã bị cướp mất cái gì.” Về mặt Đỗ Thành càng lúc càng trầm trọng, “Lâm Quốc Đống gây ra vụ cướp vào tối ngày 31 tháng 3, nhưng không cầm chứng minh thư đi mua vé tàu chạy trốn khỏi thành phố ngay lập tức, mà ngày thứ hai mới đi mua vé của chuyến tàu khởi hành vào ngày thứ ba - việc này không phải là rất khác thường hay sao?”

Trương Chấn Lương cũng ý thức được điểm bất thường của toàn bộ sự việc, rít sâu một hơi thuốc lá, nhanh chóng suy nghĩ. Giây lát sau, anh siết chặt năm đấm, giáng một cú mạnh xuống mặt bàn.

“Hắn đang để cho chúng ta có thời gian bố trí lực lượng.”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Đỗ Thành bẻ ngón tay, “Người bị hại báo án cần thời gian, chi cục Khoan Thành điều động cảnh sát cần thời gian, đối chiếu đặc điểm của đối tượng tình nghi phạm tội với ảnh truy nã Lâm Quốc Đống cũng cần thời gian.”

“Nhưng, nếu không chạy trốn bằng tàu hỏa, thì hắn ra khỏi thành phố bằng cách nào?”

Đỗ Thành im lặng không lên tiếng. Trương Chấn Lương ngẫm nghĩ, “Bảo cậu Cao tiếp tục giám sát tấm thẻ chứng minh thư đó. Nếu còn sử dụng, lập tức thông báo cho chúng ta.”

Đỗ Thành ngẩng đầu nhìn anh. Trương Chấn Lương vội giải thích: “Chúng ta mai phục ở ga tàu hỏa phía bắc, nhờ mà Lâm Quốc Đống mua một tấm vé xuất phát từ ga tàu hỏa phía nam, thì sẽ trở tay không kịp...”

“Không thể nào.” Đỗ Thành phủ định luôn suy luận của Trương Chấn Lương, “Lâm Quốc Đống chắc chắn sẽ không cho chúng ta biết số hiệu chuyến tàu mà hắn sẽ đi, nếu không cảnh sát đường sắt sẽ bắt sống hắn ngay - hắn nhất định sẽ không bỏ trốn bằng đường tàu hỏa.”

“Đi máy bay hoặc đi xe khách?” Trương Chấn Lương lắc đầu liên tiếp, “Hắn không đủ tiền để mua vé máy bay, đi xe khách cũng phải dùng chứng minh thư để đặt mua vé, cũng sẽ bị lộ tung tích.”

Anh đã đưa tư duy của mình vào ngõ cụt, “Đi đường cao tốc? Các trạm thu phí đều có lệnh truy nã, hăn lập tức sẽ bị tóm ngay...”

Đỗ Thành bật ra hai chữ ngắn gọn: “Quốc lộ.”

Trương Chấn Lương ngậy người, rồi lập tức hiểu ra, “Mẹ kiếp, lực lượng của chúng ta đều bố trí hết ở ga tàu hỏa, các trạm trên đường quốc lộ đã rút gần hết rồi... Nhưng, hăn không có tiền, cũng không có ô tô. Cho dù là đi taxi, đến nơi, không có tiền, cũng không thể thoát thân được.”

Đúng thế, Lâm Quốc Đống cần tiền hoặc cần xe, nếu không, hăn có mọc cánh cũng khó mà bay được khỏi thành phố này.

Đỗ Thành ngẫm nghĩ giây lát, tư duy lại vòng về điểm ban đầu.

“Chấn Lương, bảo cậu Cao định vị điện thoại di động của Lạc Thiếu Hoa, ngay lập tức.”

Chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc.

Mấy phút sau, một chiếc xe taxi màu đỏ từ từ đỗ sát cửa quán cà phê “The One”. Trương Hải Sinh đang chờ bên đường suốt này giờ, lập tức bước tới, nhưng không mở cửa xe, mà mở thùng sau xe taxi.

Khi thấy anh ta lấy ra một chiếc xe lăn gấp gọn từ trong thùng sau xe, Ngụy Quýnh ý thức được là mình đã đoán đúng.

Kỷ Càn Khôn mặc áo bông màu đen, đầu đội mũ len màu xám nhạt, khoác chéo một chiếc túi da màu đen, được Trương Hải Sinh bế ra khỏi xe taxi, đặt lên chiếc xe lăn đã được mở ra. Tiếp đó, Trương Hải Sinh đặt thảm len cho Kỷ Càn Khôn, đẩy chiếc xe lăn đến cửa, anh ta bước vào trong quán trước. Kỷ Càn Khôn đợi ở cửa khoảng năm phút, sau đó mới quay xe đi vào. Lúc đi qua cửa kính, Ngụy Quýnh thoáng trông thấy tay Kỷ Càn Khôn vung lên một cái, dường như ném một thứ gì đó vào bồn hoa ở cửa.

Ngụy Quýnh quay đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, cô cũng đang nhìn cậu với ánh mắt kinh ngạc như vậy.

Không lẽ người Lạc Thiếu Hoa hẹn gặp là Kỷ Càn Khôn?

Sự việc càng lúc càng khiến người ta không biết đâu mà lần.

Trong ấn tượng của họ, Kỷ Càn Khôn và Lạc Thiếu Hoa chưa bao giờ tiếp xúc, chứ đừng nói đến chuyện gặp mặt. Như vậy, tại sao hai người lại hẹn gặp nhau ở quán cà phê này?

Nhạc Tiêu Tuệ không thể ngồi yên được nữa, cô lấy điện thoại di động ra, “Hay là gọi điện thoại cho lão Kỷ?”

Ngụy Quýnh lắc đầu. Trước đó, Kỷ Càn Khôn tránh không gặp mình, mấy hôm nay cũng bắt vô âm tín. Xem ra, ông cụ đang làm một việc không muốn cho mình và Nhạc Tiêu Tuệ biết. Lúc này gọi điện thoại cho Kỷ Càn Khôn, chắc chắn là ông không nghe máy, cho dù có nghe máy, chắc chắn cũng không nói cho họ biết sự thật.

“Đợi một lúc nữa.”

Đợi đến mười phút sau. Ô cửa sổ sát sàn của quán cà phê được làm bằng kính màu trà, lại có ánh nắng phản chiếu, hoàn toàn không nhìn rõ được tình hình bên trong quán, càng không thể nào biết được tình hình cuộc gặp mặt giữa Kỷ Càn Khôn và Lạc Thiếu Hoa. Đúng lúc Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ sắp hết kiên nhẫn thì cửa quán cà phê mở ra, Trương Hải Sinh đẩy Kỷ Càn Khôn đi ra.

Kỷ Càn Khôn cúi đầu, dường như rất chán nản thất vọng, người co lại trong chiếc xe lăn, cổ áo và chiếc mũ len màu xám nhạt gần như che kín khuôn mặt. Trương Hải Sinh đẩy chiếc xe lăn đến bên đường, giơ tay gọi một chiếc taxi. Anh ta bế Kỷ Càn Khôn vào trong xe trước, gấp chiếc xe lăn lại, nhét vào trong thùng sau xe, rồi lên xe rời đi.

Hai người nhìn theo chiếc taxi biến mất ở góc phố, nổi nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn.

“Không lẽ...”, Ngụy Quýnh ngẫm nghĩ một lát, “Lão Kỷ muốn Lạc Thiếu Hoa đưa ra chứng cứ?”

“Có khả năng. Có điều, xem ra Lạc Thiếu Hoa không đồng ý.” Nhạc Tiêu Tuệ bĩu môi, “Ông ta không đời nào đồng ý, chưa biết chừng đã đốt sạch chứng cứ đi rồi.”

“Nếu Lạc Thiếu Hoa đã đốt chứng cứ, thì ông ta hoàn toàn không cần thiết phải đến gặp lão Kỷ chứ.”

“Không biết. Xin lỗi trực tiếp, rồi đưa một khoản bồi thường về mặt kinh tế, cũng chưa biết chừng.” Nhạc Tiêu Tuệ thấy kế hoạch bắt Lâm Quốc Đống tiêu tan đến nơi, trong lòng vừa thất vọng vừa lo lắng sốt ruột, “Tiếp theo phải làm thế nào?”

Ngụy Quýnh suy nghĩ một lúc, “Không có cách nào khác. Một lát nữa, đợi Lạc Thiếu Hoa đi ra, bọn mình tiếp tục bám theo ông ta thôi.”

Nhạc Tiêu Tuệ hiển nhiên rất không cam lòng. Có điều, trước mắt cũng không có lựa chọn nào hơn, cô đành gật đầu đồng ý.

Hai người thu dọn đồ xong, chuẩn bị đợi Lạc Thiếu Hoa ra khỏi quán cà phê thì sẽ ra bên đường gọi taxi, bám theo ông ta về nhà hoặc đến một điểm khác. Nhưng, đã năm phút trôi qua, mà Lạc Thiếu Hoa vẫn không đi ra. Nhạc Tiêu Tuệ không thể kiên nhẫn thêm được nữa, đột ngột đứng dậy.

“Mặc kệ, tớ phải đi xem rốt cuộc ông ta đang làm cái chết tiệt gì mới được!”

Ngụy Quýnh vội kéo cô lại. Nhưng thái độ của cô gái rất kiên quyết, cô hất luôn cánh tay của cậu ra, sai bước về phía cửa. Ngụy Quýnh không còn cách nào khác, đành đi luôn theo cô ra khỏi tiệm KFC.

Lúc hai người đi sang đường, Lâm Quốc Đống uống hết ngụm cà phê cuối cùng trong cốc, lấy một tấm danh thiếp trong túi áo ra, nhìn trạm điện thoại gọi bằng tiền xu ở góc phố.

Tấm danh thiếp lấy được ở cửa một khách sạn, có thể đặt dịch vụ thuê lái xe. Lâm Quốc Đống chậm rãi đi xuống dưới tòa nhà, bước ra khỏi tiệm KFC, đi về phía trạm điện thoại.

Hắn đã xác định chắc chắn là xung quanh quán cà phê không có cảnh sát mai phục. Hơn nữa, Lâm Quốc Đống biết rất rõ, giờ này hầu hết toàn bộ lực lượng cảnh sát của thành phố đều đang chờ ở ga tàu hỏa phía bắc, đợi hắn “tự rơi vào lưới”. Cảnh sát ở các trạm gác trên đường quốc lộ còn lại rất ít. Hắn chỉ cần một người lái xe đưa hắn ra khỏi thành phố, mình thì giả vờ say rượu ở ghế sau, che đầu ngủ say - khả năng trốn thoát rất lớn.

Lâm Quốc Đống bước vào trong trạm điện thoại, bỏ ống nghe xuống. Hắn đã vượt điện thoại di động của mình đi ngay buổi tối hôm giết chết tay cảnh sát đó, bây giờ hắn chỉ có thể liên lạc với bên ngoài bằng cách này. Cảm giác lục tìm tiền xu trong túi áo khiến hắn bức bối, bởi vì đó là chút tiền cuối cùng của hắn. Có điều, nghĩ đến chiếc túi đeo chéo màu xanh lá cây căng phồng trên người Lạc Thiếu Hoa, hắn lại trở nên vui vẻ.

Lâm Quốc Đống ngân nga một khúc nhạc không thành giai điệu, bấm những phím số trên điện thoại.

Trong quán cà phê đúng là rất ít khách. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đứng ở cửa, lập tức nhìn thấy ngay Lạc Thiếu Hoa đang ngồi ở giữa quán, quay lưng về phía họ - áo lông vũ màu nâu, mũ len màu đen.

Ngụy Quýnh đưa mắt ra hiệu cho Nhạc Tiêu Tuệ, kéo cô đến ngồi cạnh cửa. Nhân viên phục vụ đi tới. Ngụy Quýnh gọi hai cốc sô-cô-la nóng, để cô ta nhanh chóng đi chỗ khác.

Hai người ngồi đối diện với nhau, giả vờ ngắm nhìn đồ đạc bài trí trong quán cà phê, ánh mắt liên tục liếc về phía Lạc Thiếu Hoa.

Ông ta ngồi yên lặng trên một chiếc ghế đôi, dáng người im phăng phắc, một chiếc túi đeo chéo màu xanh lá cây để trên bàn trước mặt.

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn chiếc túi đeo chéo, trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ.

“Ngụy Quýnh, vừa nãy, lúc lão Kỷ đi ra...”, Nhạc Tiêu Tuệ ghé sát vào cậu, hỏi khẽ: “Cậu có trông thấy chiếc túi da màu đen mà ông ấy mang đến không?”

“Hả?” Ngụy Quýnh nghĩ một chút, “Hình như không nhìn thấy.”

Cậu cau mày, không lẽ Kỷ Càn Khôn để chiếc túi da đó lại cho Lạc Thiếu Hoa? Nếu như vậy, trong chiếc túi da đựng cái gì?

Ngụy Quýnh bất giác nhìn về phía chiếc bàn chỗ Lạc Thiếu Hoa, vừa quay người, tiếng quát khẽ của Nhạc Tiêu Tuệ đã vang lên bên tai:

“Đừng quay đầu!”

Gần như cùng lúc đó, Ngụy Quýnh nghe thấy tiếng chuông gió vang lên ở phía sau lưng.

Cánh cửa kính bị đẩy mở. Có người bước vào.

Ngụy Quýnh vội ngồi thẳng người lên, cúi đầu xuống. Mấy giây sau, cậu ngước mắt lên, nhìn thấy Nhạc Tiêu Tuệ đang hướng vào mặt bàn, nhưng khóe mắt lại chăm chú liếc nhìn chệch về phía sau, mặt tái nhợt.

Phía sau lưng có tiếng bước chân, thong thả không vội vã, đang đi về phía Lạc Thiếu Hoa.

Tiếng bước chân dừng lại. Nhạc Tiêu Tuệ lập tức quay mặt lại, nhìn về phía ô cửa sổ sát đất, giọng rất khẽ nhưng rõ ràng:

“Lâm Quốc Đống!”

Ba chữ đó khiến tim Ngụy Quýnh đột nhiên đập mạnh. Cậu hỏi nhỏ: “Cậu có chắc không?”

Nhạc Tiêu Tuệ lấy tay trái che mặt, gật đầu.

Ngụy Quýnh nghiêng răng, từ từ quay người, nhìn về phía bàn Lạc Thiếu Hoa một cái.

Không sai, người kéo ghế, đang ngồi đối diện với Lạc Thiếu Hoa, chính là Lâm Quốc Đống.

Ngụy Quýnh lập tức cảm thấy toàn thân cứng đờ. Cậu lại quay mặt về phía Nhạc Tiêu Tuệ, nói khẽ: “Gọi điện thoại cho chú Đỗ Thành, nhanh!”

Vẻ mặt Nhạc Tiêu Tuệ cũng căng thẳng hết như vậy. Cô lén lấy điện thoại di động ra, mở khóa màn hình, nhanh chóng tìm trong danh bạ. Ngụy Quýnh nhìn những cái tên lướt qua liên tục trên màn hình điện thoại, trong lòng thầm giục cô nhanh lên.

Bỗng, Nhạc Tiêu Tuệ dừng tay lại, cô nhìn chăm chăm vào phía trên màn hình điện thoại di động, khẽ thốt ra một tiếng ngạc nhiên. Tiếp đó, cô ra khỏi danh bạ, mở giao diện cài đặt WLAN.

Ngụy Quýnh không hiểu ra làm sao, trong lòng lại càng sốt ruột, gần như nghiêng răng hỏi khẽ: “Cậu đang làm gì thế?”

Nhạc Tiêu Tuệ không trả lời, mặt lộ vẻ không thể tin nổi - cô đưa điện thoại di động cho Ngụy Quýnh.

Trên danh sách liệt kê khả dụng WLAN, hai hàng chữ vô cùng rõ ràng.

Đầu lão Kỷ 60 tuổi.

Đã kết nối.

Chương 33: Ý NIỆM KHÔNG THỂ THAY ĐỔI

Lâm Quốc Đống nhìn dáng người Lạc Thiếu Hoa, đi đến chỗ đối diện với ông, kéo ghế ngồi xuống.

“Chìa khóa xe...”, câu nói chưa dứt, Lâm Quốc Đống đã sững người.

Người mặc áo lông vũ màu nâu, đội mũ len màu đen trước mặt ngẩng đầu lên, mặc dù độ tuổi cũng tầm 60, nhưng, ông ta hoàn toàn không phải là Lạc Thiếu Hoa.

“Xin lỗi.” Lâm Quốc Đống lập tức đứng dậy, “Tôi đã nhận nhầm người.”

“Lâm Quốc Đống,” cả hai tay người lạ mặt đều để ở bên dưới bàn, gật đầu ra hiệu cho hắn ngồi xuống, “Ông không nhận nhầm đâu.”

Lâm Quốc Đống tròn mắt, “Tôi không quen ông.”

Người lạ mặt cười, hất hàm về phía chiếc túi màu xanh lá cây trên mặt bàn, “Đây có phải là thứ ông cần không?”

Lâm Quốc Đống nghĩ một lúc, lại từ từ ngồi xuống chỗ đối diện với ông ta.

“Ông là ai?” Lâm Quốc Đống quan sát chiếc túi đeo chéo, “Lạc Thiếu Hoa đâu?”

“Ông ta đã đi rồi.” Ánh mắt người lạ mặt vẫn không rời khỏi mặt Lâm Quốc Đống, “Người ông cần gặp hôm nay, chính là tôi.”

Nửa tiếng trước.

Trương Hải Sinh đứng ở trước ô cửa sổ sát sàn của quán cà phê, đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng, quay người nhìn vào trong quán cà phê.

Không sai. Người ngồi trên chiếc ghế đôi ở giữa quán, quay mặt về phía cửa, chính là Lạc Thiếu Hoa.

“A lô, ông ở đâu? Nhanh lên... Đúng, chính là ông ta... Cái gì? Ông điên rồi à? Không được!”

Anh ta quay người, nhìn Lạc Thiếu Hoa ở trong quán cà phê - Lạc Thiếu Hoa đang chăm chú nhìn vào mặt bàn, nét mặt nặng nề. Trương Hải Sinh đi đi lại lại ngoài cửa, giọng bực bội lo lắng.

“Mẹ kiếp, ông muốn cho tôi vào tù hả... Ông nói bao nhiêu?”

Anh ta đứng lại, chớp mắt rất nhanh, gương mặt lộ vẻ quyết liệt một phen.

“Hai trăm nghìn tệ, không được thiếu một xu!” Trương Hải Sinh lại bổ sung thêm một câu, “Lần cuối cùng! Sau này, việc của ông không liên quan gì đến tôi nữa!”

Tiếp đó, anh ta liền ngắt điện thoại, hai tay đút vào túi áo, thở dồn dập, dường như đang tiếp thêm dũng khí cho mình.

Mấy phút sau, chiếc xe taxi màu đỏ dừng ở cửa quán cà phê. Trương Hải Sinh lấy chiếc xe lăn trong thùng sau xe ra trước, mở ra, rồi bế Kỷ Càn Khôn xuống xe, đặt lên xe lăn.

Ánh mắt anh ta dán chặt vào chiếc túi da màu đen trên người Kỷ Càn Khôn, mặt đầy sợ hãi.

“Được rồi.” Kỷ Càn Khôn ngồi vững vàng trên chiếc xe lăn, “Anh vào trước đi, ngồi ở gần ông ta.”

Trương Hải Sinh đáp lời, lại hỏi: “Tiền đâu?”

“Trên người tôi.” Kỷ Càn Khôn ôm cái túi da màu đen, nét mặt bình tĩnh, “Xong việc sẽ đưa cho anh.”

Trương Hải Sinh khẽ gật đầu, quay người bước vào trong quán cà phê.

Kỷ Càn Khôn ngồi trên xe lăn, hướng ra ngoài đường, nét mặt bình thản thoải mái, giống như một cụ già tàn tật đang sưởi nắng. Năm phút sau, ông nhìn đồng hồ đeo tay, quay xe lăn, đi vào trong quán cà phê.

Lúc đi qua cửa kính, ông lôi từ trong túi áo ra một túi giấy nhỏ dán băng dính màu vàng xung quanh, hình chữ nhật, ném vào trong bồn hoa cạnh cửa.

Lạc Thiếu Hoa ngồi ở giữa quán cà phê ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Càn Khôn, rồi lại cúi đầu xuống.

Kỷ Càn Khôn nhìn thẳng, từ từ men theo lối dẫn đi về phía Lạc Thiếu Hoa, đến thẳng chỗ quầy phục vụ. Lúc đi qua bàn Lạc Thiếu Hoa, bỗng ông kêu lên một tiếng “ái ôi”, cùng lúc đó chiếc điện thoại di động trên chân rơi xuống đất, lăn vào gầm bàn.

Kỷ Càn Khôn ngồi trên xe lăn khó nhọc cúi người xuống, cố gắng với tay ra, định nhặt điện thoại di động lên. Lạc Thiếu Hoa quay đầu lại, thấy vẻ lực bất tòng tâm của ông, liền bảo “để tôi nhặt cho”, rồi cúi người xuống gầm bàn nhặt điện thoại di động.

Lúc ông ta cúi xuống, Kỷ Càn Khôn nhanh chóng thò tay ra, bỏ một viên thuốc nhỏ màu trắng vào trong cốc cà phê trước mặt Lạc Thiếu Hoa.

Lạc Thiếu Hoa thẳng người lên, đưa điện thoại di động cho Kỷ Càn Khôn. Ông ta liên miện cảm ơn. Lạc Thiếu Hoa cảm giác trông ông ta quen quen, nhưng không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu. Tất nhiên, lúc đó, ông cũng chẳng còn tâm trí đâu để suy nghĩ về điều này, chỉ gật đầu, rồi tiếp tục thần thờ nhìn chăm chăm vào mặt bàn.

Kỷ Càn Khôn quay xe lăn đến chỗ quầy phục vụ, gọi một cốc cà phê Moka. Tiếp đó, ông rút một tờ báo từ giá để sách báo bên cạnh quầy phục vụ, vừa uống cà phê vừa xem, mắt liên tục liếc về phía Lạc Thiếu Hoa.

Lạc Thiếu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, cầm cốc cà phê lên uống một hớp, lập tức cau mày. Ông nhìn thứ dung dịch màu nâu đen có bọt trắng trong cốc cà phê, đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Kỷ Càn Khôn lập tức vứt tờ báo xuống, cởi áo khoác và chiếc túi da, bỏ mũ ra, lấy món đồ trong túi áo nhét vào túi quần. Ông quay đầu nhìn vào trong quầy phục vụ, nhân viên phục vụ đang quay lưng về phía mình, thao tác máy pha cà phê.

Kỷ Càn Khôn gật đầu với Trương Hải Sinh đang ngồi nhấp từng ngụm nước cam ở chéch phía trước mặt Lạc Thiếu Hoa. Trương Hải Sinh liền lập tức đứng dậy, bước nhanh đến cạnh Lạc Thiếu Hoa đã gục ra bàn, vội cởi chiếc áo lông vũ màu đen của ông ta.

Kỷ Càn Khôn quay xe lăn đến cạnh họ, cúi người, nhét chiếc túi da vào dưới chỗ ngồi của Lạc Thiếu Hoa. Trương Hải Sinh bế ông đặt vào chiếc ghế đối diện với Lạc Thiếu Hoa, lại vứt áo của Lạc Thiếu Hoa cho ông, còn anh ta thì mặc áo khoác, đội mũ của Kỷ Càn Khôn lên người Lạc Thiếu Hoa lúc này đã hôn mê.

Chỉ trong vòng hai phút, Trương Hải Sinh đã đặt Lạc Thiếu Hoa lên xe lăn, đắp thảm len tử tế. Kỷ Càn Khôn ngồi yên ổn trong ghế, áo khoác của hai người đã được đổi cho nhau.

Trương Hải Sinh đã mồ hôi mồ kê đầy đầu, anh ta gật đầu với Kỷ Càn Khôn, “Tiền đâu?”

“Dưới gối tôi.” Kỷ Càn Khôn mỉm cười, hất hàm về phía cửa, “Mau đi.”

“Mẹ kiếp, không phải ông bảo là...”

Nụ cười trên mặt Kỷ Càn Khôn tắt ngấm, “Đi!”

Trương Hải Sinh trừng mắt nhìn ông ta một cái, rồi đẩy Lạc Thiếu Hoa đi ra cửa.

Lúc này, nhân viên phục vụ ở quầy gọi: “Anh ơi, cà phê của anh được rồi.”

Trương Hải Sinh không quay đầu lại, bước nhanh ra khỏi quán cà phê.

Nhân viên phục vụ nhún vai, đặt cốc cà phê lên mặt quầy.

Kỷ Càn Khôn vội lấy chiếc mũ len màu đen trên bàn đội lên đầu, dựng cổ áo lên che kín mặt. Lúc này, ông chú ý thấy chiếc túi đeo chéo màu xanh trên mặt bàn, mở ra xem, thì phát hiện bên trong chỉ có mấy cuốn sách. Ông nghĩ một lát, dường như hiểu ra được tác dụng thực sự của mấy cuốn sách, trên mặt liền thoáng hiện một nụ cười.

Tiếp đó, ông lấy hai vật từ trong túi áo ra, cầm ở tay trái và tay phải, cúi đầu, yên lặng chờ đợi người đó.

“Tôi không có gì để nói với ông cả.” Lâm Quốc Đống cầm luôn chiếc túi đeo chéo màu xanh lên, mở ra, sự mong đợi trong mắt bỗng chốc tan biến.

Kỷ Càn Khôn khẽ cười thành tiếng.

Sắc mặt Lâm Quốc Đống tái xám. Hắn dốc ngược chiếc túi đeo chéo, mấy cuốn sách rơi lộp bộp xuống mặt bàn. Hắn vẫn nuôi hi vọng, xách chiếc túi giữ liên tục. Nhưng, bên trong đã trống rỗng không còn gì.

Hắn ném phịch chiếc túi xuống đất, chỉ vào Kỷ Càn Khôn, quát lên một cách dữ tợn: “Tiền của tao đâu?”

Kỷ Càn Khôn dường như vô cùng vui vẻ trước thần thái thảm hại của Lâm Quốc Đống. Ông giống như một chú mèo già ham chơi, đang vờn nghịch một con chuột sắp chết, nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ.

Tình hình thay đổi, không ở lại lâu được. Lâm Quốc Đống nghiêng răng, định đi. Kỷ Càn Khôn lập tức quát khê: “Ngồi xuống!”

Tiếp đó, ông để tay phải lên mặt bàn, trong lòng bàn tay là một chiếc hộp nhựa hình chữ nhật màu đen, bên trên còn có một nút bấm màu đỏ.

“Nhìn dưới chỗ ngồi của mày!”

Lâm Quốc Đống chăm chăm nhìn ông, từ từ ngồi vào ghế, xòe hai chân ra, nhanh chóng nhìn xuống ghế.

Một chiếc túi da màu đen đặt ở phía dưới người hắn.

Hắn lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía người lạ đối diện.

Nụ cười trên mặt Kỷ Càn Khôn đã tắt ngấm. Ông huơ huơ chiếc hộp nhựa trong tay về phía Lâm Quốc Đống, “Tao chỉ cần ấn cái nút này, đảm bảo mày sẽ không còn bất cứ một mảnh xương nào!”

Lâm Quốc Đống run bắn người, nhìn chăm chăm vào ông, “Mày rốt cuộc là ai?”

Kỷ Càn Khôn không trả lời ngay, mà hít một hơi thở sâu, rồi lại chậm chậm thở ra.

“Buổi tối ngày 5 tháng 8 năm 1991, mày đã uy hiếp một phụ nữ, cưỡng dâm và giết hại cô ấy.” Sắc mặt Kỷ Càn Khôn tối sầm, răn lạnh, “Sau đó, mày phân tách cô ấy thành mười khúc, vứt bên đường 177, trong thùng rác trước cổng khu nhân thân của Viện Thiết kế kiến trúc, số 163 đường Hồng Hà, cạnh tháp nước thôn Hạ Giang trị trấn Dương Liên - tao nói có đúng không?”

Giọng nói của ông chậm rãi bình thản, không sắc lạnh, nhưng giống hệt như một mũi dao, xé đôi đầu Lâm Quốc Đống, moi những hình ảnh chôn sâu trong ký ức trưng bày ra trước mắt Lâm Quốc Đống, máu me bê bết.

Lâm Quốc Đống chăm chăm nhìn người đàn ông lạ mặt, môi run lên bần bật, không nói ra câu nào.

“Khi thi thể của cô ấy được phát hiện ra, ngoài một chiếc giày cao gót màu bạc, trên người không một mảnh vải.” Kỷ Càn Khôn tiếp tục kể, “Quần áo của cô ấy đều đã bị máy tiêu hủy. Có điều, trong ví tiền của cô ấy có một tấm chứng minh thư, chắc là máy đã nhìn thấy.”

Mặt Lâm Quốc Đống tái xám. Cái người trước mắt này, là một con ác quỷ đoạt mạng.

“Cô ấy tên là Phùng Nam, 34 tuổi, là một phụ nữ mắt to, hay cười.” Kỷ Càn Khôn dừng lại, khi lên tiếng lần nữa, giọng nói chậm rãi nhưng rõ ràng.

“Tao là chồng của cô ấy.”

Lâm Quốc Đống nhắm chặt hai mắt, hai tay ôm đầu, cổ họng khẽ phát ra một tiếng rên. Kỷ Càn Khôn nhìn hẩn, không nói gì, ngón tay vẫn để ở trên cái nút màu đỏ đó.

Rất lâu sau, Lâm Quốc Đống ngẩng đầu lên, bật ra mấy chữ qua kẽ răng.

“Máy muốn làm gì?”

“Tao muốn làm gì?” Kỷ Càn Khôn dường như tự nói một mình, tiếp đó, ông mỉm cười, “Tao đã tìm máy hai mươi ba năm, luôn muốn biết máy là người như thế nào.”

“Máy tìm thấy tao bằng cách nào?”

“Người nên hỏi không phải là máy.” Kỷ Càn Khôn lắc đầu, “Mà là tao.”

Lâm Quốc Đống nhìn chăm chăm vào ông, “Nếu tao không trả lời thì sao?”

“Chúng ta cứ tiếp tục như thế này.” Kỷ Càn Khôn nhún vai, “Tao đã đợi hai mươi ba năm, đợi thêm một lúc có sao đâu.”

Môi Lâm Quốc Đống bặm lại, răng nghiến ken két.

“Được, mày nói đi.”

Kỷ Càn Khôn nheo mắt, nhao người về phía trước, “Mày, tại sao lại giết vợ tao?”

Lâm Quốc Đống nghĩ một lát, ánh mắt bất định, khóe mắt liên tục liếc nhìn bàn tay phải đang cầm chặt chiếc hộp nhựa màu đen của Kỷ Càn Khôn. Đồng thời, tay hắn nhích từng tí một trên mặt bàn tiến gần về phía đối phương.

“Tốt nhất là mày đừng có động đây!” Kỷ Càn Khôn lập tức nhận thấy ý đồ của hắn, ông ngồi ngả ra đằng sau, đồng thời dùng hai cánh tay đẩy chiếc bàn sắt về phía hắn. Lưng Lâm Quốc Đống va vào cây cột, chiếc ghế đang ngồi và hai chân đều bị kẹt dưới chiếc bàn sắt, bỗng chốc không thể cử động được.

“Tiếp tục nói!”

Tiếng quát khê khiến Lâm Quốc Đống không dám manh động, đồng thời cũng khiến nhân viên phục vụ đang đi tới giật bắn mình.

“Hai ông,” anh ta do dự một lúc lâu, rồi vẫn đi đến cạnh bàn, “Cho hỏi, hai ông muốn uống gì ạ?”

“Không uống gì cả.” Hai mắt Kỷ Càn Khôn không hề rời khỏi Lâm Quốc Đống, “Đi ra!”

Thái độ cứng rắn của ông khiến nhân viên phục vụ vô cùng bất mãn, “Thưa ông, nếu không dùng gì, thì mời hai ông...”

“Đi ra!” Kỷ Càn Khôn khoát tay, “Bảo tất cả mọi người đều rời khỏi đây, chỗ tôi có thuốc nổ!”

Điều khiến người ta bất ngờ là, nhân viên phục vụ không hề sợ hãi, mà chống chiếc khay lên mặt bàn, nhìn Kỷ Càn Khôn với vẻ đầy khinh bỉ, “Ông già, định gây sự phải không?”

Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu nhìn anh ta, thò tay trái dưới gầm bàn ra - tay trái cũng cầm một chiếc hộp nhựa màu đen có một nút ấn màu đỏ

như vậy - ấn một cái.

Gần như cùng lúc đó, bồn hoa ở cửa quán cà phê phát ra một tiếng nổ cực lớn. Những mảnh vụn, đất và hoa lá bay tứ tung. Cánh cửa kính cũng bị vỡ, gió lạnh lập tức lùa vào.

Nhân viên phục vụ sợ đến mức ngồi thụp xuống đất, lấy chiếc khay che đầu, rồi vội vàng chạy ra ngoài. Vừa chạy đến cửa, anh ta giẫm phải một mảnh vỡ, trượt chân, ngã phịch xuống sàn.

Anh ta vội bò dậy, không kịp xem vết thương trên tay, hét về phía đôi thanh niên nam nữ ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa: “Chạy mau, trên người ông già kia có thuốc nổ.”

Đôi thanh niên nam nữ chỉ lẳng lặng nhìn hai người ngồi đối mặt với nhau ở giữa quán cà phê, không hề động đậy.

Đỗ Thành một tay cầm vô lăng, một tay cầm điện thoại, từ trong ống nghe vọng ra giọng nói gấp gáp của Trương Chấn Lương.

“Tàu vừa chạy rồi. Anh nói đúng rồi, Lâm Quốc Đống không hề lên tàu!”

“Đã lục soát trong ga chưa?”

“Đang lục soát, chúng em không bỏ qua bất cứ sân ga nào. Tất cả các chuyến tàu xuất phát vào chiều nay, chúng em đều đã liên hệ với cảnh sát đường sắt, để đề phòng hãn trà trộn lên chuyến tàu khác trốn thoát.”

“Tôi biết rồi.”

“Sư phụ, anh đang ở đâu?”

“Tôi sắp đến quán cà phê đó rồi. Bảo cậu Cao tiếp tục định vị điện thoại di động của Lạc Thiếu Hoa, nếu vị trí có thay đổi, báo ngay cho tôi.”

“Vâng, sư phụ, anh cẩn thận nhé.”

“Yên tâm.”

Đỗ Thành ngắt điện thoại, vội quay vô lăng, từ phố Hưng Hoa Bắc lái vào đường Đại Vọng. Vừa ngoặt qua góc phố, ông đã nghe thấy một tiếng nổ cực lớn từ phía trước vọng đến.

Ông giảm tốc độ xe theo bản năng, há miệng trợn mắt nhìn khói mù mịt bốc lên từ một cái quán mặt phố cách đó chừng 100 mét. Trên tấm biển ở nóc nhà, mấy chữ “The One” hiện ra rõ ràng.

Đỗ Thành nhấn chân ga, phóng nhanh đến trước cửa quán, nhìn thấy mấy người đang vừa kêu thất thanh vừa từ trong cửa chạy ra. Ông thềm chửi một câu, tháo đai an toàn, nhảy xuống xe, chạy về phía quán cà phê. Trong hiên trước cửa quán đã vô cùng lộn xộn. Đất, hoa lá khắp mặt sàn. Cửa kính bị nổ vỡ tan, chỉ còn lại chiếc khung sắt treo lơ lửng. Đỗ Thành bịt mũi, bước vào quán thăm dò trong làn khói mù mịt. Mọi thứ đều mờ ảo, ông chỉ có thể nhìn thấy bàn ghế đổ trong quán cà phê và hai người ngồi đối mặt với nhau ở giữa quán.

Người ngồi quay lưng về phía mình không rõ là ai, dường như là Lạc Thiếu Hoa. Còn người ngồi đối diện với ông ta, chính là Lâm Quốc Đống.

Đỗ Thành lùi ra ngoài cửa, lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm số.

“Chấn Lương, lập tức đưa người đến quán cà phê “The One” ở chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc, Lâm Quốc Đống đang ở đây.” Đỗ Thành xua khói dày đặc trước mắt, “Còn nữa, gọi đội phòng chống cháy nổ đến.”

Kỷ Càn Khôn nghiêng chặt quai hàm, cảm giác hai tai kêu ù ù. Lâm Quốc Đống ngồi đối diện với ông, hai tay ôm đầu, nằm bò ra mặt bàn, hồn xiêu phách lạc nhìn ra ngoài cửa.

“Đây chỉ là món đồ chơi vật thôi.” Kỷ Càn Khôn chỉ vào chiếc túi da màu đen dưới chỗ ngồi của Lâm Quốc Đống, “Sức công phá của cái

này gấp nó mười mấy lần.”

Hai mắt Lâm Quốc Đống đỏ ngầu, người và mặt đầy bụi đất, “Mẹ kiếp, mày điên rồi hả?”

“Bây giờ chỉ còn hai chúng ta.” Kỷ Càn Khôn giơ chiếc điều khiển chất nổ trong tay lên, “Mày nói tiếp đi.”

Lâm Quốc Đống ra sức gầm lên: “Mẹ kiếp, rốt cuộc mày muốn tao nói gì?”

“Tại sao mày giết chết cô ấy?” Kỷ Càn Khôn cũng không giữ được bình tĩnh, “Tại sao mày giết vợ tao?”

“Lão Kỷ!”

Bỗng nhiên, Kỷ Càn Khôn nghe thấy một tiếng quát từ phía sau lưng vọng tới. Ông bất giác quay đầu lại, liền há mồm trợn mắt.

Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đứng cạnh nhau trên lối đi, đang cẩn thận nhích từng tí một đến gần ông.

“Lão Kỷ, ông...”, Ngụy Quýnh dán mắt nhìn vào tay phải của Kỷ Càn Khôn, “Ông đừng làm bừa.”

Kỷ Càn Khôn đã rối tung, “Sao các cháu biết ta ở đây?”

“Ông mang theo cái WIFI bỏ túi đúng không?” Nhạc Tiêu Tuệ huơ điện thoại di động của mình, mắt ánh lên nỗi sợ hãi, “Tự động kết nối rồi.”

Kỷ Càn Khôn nhắm chặt mắt lại, rồi lập tức mở ra luôn, nét mặt vô cùng bức bối. Ông lại quay về phía Lâm Quốc Đống, khẽ nghiêng đầu, “Hai đứa, đi ngay đi!”

“Lão Kỷ, ông bình tĩnh một chút.” Ngụy Quýnh từ từ đi đến cạnh bàn, chỉ tay vào Lâm Quốc Đống, “Cảnh sát sẽ đến ngay bây giờ, hắn không chạy thoát được đâu.”

“Đi!”

Ngụy Quỳnh cuống lên, đang định bước tới khuyên can, thì cảm thấy vai mình bị ai đó nắm chặt. Cậu quay người nhìn, là Đỗ Thành.

“Hai đứa, lập tức rời khỏi đây!” Đỗ Thành nhìn Kỷ Càn Khôn, nét mặt vô cùng bình lặng, “Lão Kỷ, bây giờ tôi sẽ bắt Lâm Quốc Đống, ông cũng đi theo tôi.”

“Hắn không được đi đâu hết.” Kỷ Càn Khôn không hề nhìn Đỗ Thành, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Quốc Đống, “Tôi cũng thế.”

“Lão Kỷ, sự thật đã được điều tra rõ ràng.” Đỗ Thành cố gắng nói bằng giọng nhẹ nhàng, “Tôi đảm bảo là Lâm Quốc Đống sẽ bị trừng phạt thích đáng. Ông không cần...”

“Trừng phạt như thế nào? Tội cố ý giết người? Ừ, đúng, hắn đã giết một cảnh sát.” Kỷ Càn Khôn ngắt lời ông, tâm trạng lại bị kích động, “Nhưng thế thì sao? Vợ tôi thì sao? Tòa án thậm chí sẽ không cả nhắc đến tên cô ấy!”

Kỷ Càn Khôn ngồi thẳng người lên, “Cho nên, phải để tôi xét xử hắn.” Ông vỗ vào ngực mình, “Ở tòa án của tôi.”

Quán cà phê bỗng chốc trở nên yên lặng. Nét mặt vị quan tòa nghiêm túc trang trọng. Bị cáo ngồi đối diện với ông mắc kẹt trong chỗ ngồi, run lên bần bật như một cái lá rụng.

Mặt Đỗ Thành sắt lại. Ông nghiêng rằng, rút khẩu súng lục từ thắt lưng ra, lên cò súng cách một tiếng.

“Lão Kỷ, ông đừng ép tôi!”

“Là các người đang ép tôi!” Kỷ Càn Khôn không thềm nhìn Đỗ Thành, giọng kiên quyết, “Đây là việc giữa tôi và hắn, không liên quan đến người khác. Các người lập tức đi ngay, tôi không muốn làm hại đến những người vô tội.”

Đỗ Thành chửi thầm một câu, lôi Ngụy Quýnh lùi ra ngoài cửa. Ngụy Quýnh đi mấy bước theo ông, phát hiện thấy Nhạc Tiêu Tuệ vẫn đứng yên tại chỗ, không hề động đậy. Cậu lập tức giẫy khỏi tay Đỗ Thành, quay lại bên cạnh Nhạc Tiêu Tuệ.

Xe cảnh sát đủ các màu tập trung dày đặc ở chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc, đợi đèn giao thông ở phía trước chuyển thành màu xanh. Một phút sau, xe cộ lại tiếp tục lưu thông trên đường. Mười mấy chiếc xe lần lượt vượt qua vạch dừng, phóng nhanh về phía trước. Bỗng nhiên, một chiếc taxi trong dòng xe dường như bị mất kiểm soát, đi ngoằn ngoèo thành hình chữ S trên đường. Những chiếc xe xung quanh vội chuyển hướng tránh, những tiếng còi phẫn nộ rú lên.

Chiếc taxi bị mất kiểm soát lại chạy ngoằn ngoèo về phía trước thêm mấy chục mét rồi đột ngột dừng lại. Một người đàn ông trung niên từ ghế lái phụ nhảy ra, chạy ra giữa đường, nhìn vào trong xe taxi, vẻ mặt đầy sợ hãi. Gần như cùng lúc đó, cửa sau xe mở ra, một người đàn ông luống tuổi mặc áo bông màu đen, đầu đội chiếc mũ len màu xám nhạt chui ra khỏi xe, loạng choạng vòng qua đuôi xe, lao thẳng về phía ghế lái.

Ông ta giật chiếc mũ len trên đầu ném xuống đất, kéo cửa xe, lôi lái xe ra. Lái xe ngã ngửa người xuống đường, cứ thế nhìn người đàn ông luống tuổi ngồi vào ghế lái, nổ máy.

Sau khi quay đầu gấp, chiếc taxi phóng vụt đi theo hướng đến.

Người tụ tập trước cửa quán cà phê mỗi lúc một đông, tò mò nhìn vào bên trong. Họ nhìn thấy trong quán cà phê có năm người vừa đứng vừa ngồi, xì xầm dò đoán xem rốt cuộc nguyên nhân gì gây ra vụ nổ khi này. Người thì nói là đòi nợ, người thì nói là mâu thuẫn tình cảm. Thậm chí còn có người khẳng định là phần tử khủng bố ở nước ngoài xâm nhập vào thành phố để phá hoại.

Lúc này, tiếng còi xe cảnh sát dồn dập từ xa tới gần. Rất nhanh chóng, mấy chiếc xe cảnh sát và xe cứu hộ, xe cứu hỏa lao nhanh đến.

Trương Chấn Lương nhảy xuống từ một chiếc xe cảnh sát, vừa chỉ huy đồng nghiệp phong tỏa hiện trường, vừa chạy vào trong quán cà phê.

Vừa vào cửa, anh đã nhìn thấy Đỗ Thành sắc mặt nặng nề và Lâm Quốc Đống đang run lên bần bật.

“Sư phụ!” Trương Chấn Lương bước nhanh đến cạnh bàn, lập tức phát hiện thấy chiếc điều khiển chất nổ từ xa trong tay Kỷ Càn Khôn. Anh không hề do dự, rút luôn súng lục, nhắm trúng đầu Kỷ Càn Khôn, đồng thời nhìn Đỗ Thành.

“Thế này... là thế nào ạ?”

“Phong tỏa con phố này, di dời dân chúng đi chỗ khác.” Đỗ Thành không trả lời anh, mà ra lệnh luôn, “Yêu cầu đội phòng chống cháy nổ, đội cứu hỏa và cứu hộ sẵn sàng đợi lệnh.”

“Vâng.” Trương Chấn Lương bỏ súng xuống, ánh mắt dừng lại mấy giây nhìn chiếc điều khiển chất nổ từ xa, “Có cần cho người đến nói chuyện với ông ta không?”

“Không có tác dụng.” Đỗ Thành cau mày, “Để tôi nói vậy.”

Trương Chấn Lương gật đầu, “Sư phụ, anh cẩn thận nhé.”

Dứt lời, anh liền quay người đi ra cửa. Vừa bước được mấy bước, Trương Chấn Lương bỗng trợn tròn mắt.

Một ông già mặc áo bông màu đen người xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua cánh cửa kính vỡ, loạng choạng xông vào.

“Lạc Thiếu Hoa?” Trương Chấn Lương để ý thấy ông cầm một chiếc tuốc nơ vít cán dài trong tay, liền vội ngăn lại, “Anh định làm gì?”

Ánh mắt Lạc Thiếu Hoa hỗn loạn, cả người mềm oặt, như chực ngã lặn ra đất bất cứ lúc nào. Đối mặt với cánh tay chặn trước mặt của Trương Chấn Lương, Lạc Thiếu Hoa liền bám luôn vào, đứng vững rồi lại đẩy phắt anh ra, lao thẳng đến chỗ Lâm Quốc Đống.

Trong tiếng hét thất thanh của Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, Đỗ Thành bước nhanh đến, nắm chặt cổ tay Lạc Thiếu Hoa, bẻ ngược cổ tay, dúi người ông xuống đất, đồng thời giật lấy chiếc tuốc nơ vít.

“Mẹ kiếp, anh định làm gì hả?”

Lạc Thiếu Hoa ngồi trên sàn nhà, cổ tay phải bị Đỗ Thành kẹp chặt. Nhưng, dường như ông vẫn không cam tâm, giãy giụa bò ra chỗ Lâm Quốc Đống, miệng gầm lên những tiếng không rõ:

“Giết... giết nó đi...”

Nét mặt Đỗ Thành phức tạp, thần thái vừa phẫn nộ, vừa đau khổ. Ông khoát tay, ra hiệu cho Trương Chấn Lương lôi Lạc Thiếu Hoa ra ngoài.

Trương Chấn Lương đáp lời, cúi xuống, đưa hai tay vào dưới nách Lạc Thiếu Hoa, kéo ông ra ngoài cửa. Lạc Thiếu Hoa vẫn ngơ ngác chưa tỉnh hẳn, hai chân giãy đạp yếu ớt, trong đầu dường như chỉ còn duy nhất một ý nghĩ.

“Tôi... giết nó...”

Kỷ Càn Khôn vẫn lạnh lùng quan sát.

“Hừ!” Ông hất hàm về phía Lâm Quốc Đống ở đối diện, “Xem ra, hôm nay không chỉ có mình tao muốn giết mày.”

Chưa dứt lời, mọi người có mặt ở đó đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Kỷ Càn Khôn cau mày, đưa tay móc một chiếc điện thoại di động trong túi áo lông vũ màu nâu trên người ra. Ông nhìn màn hình rồi đưa cho Đỗ Thành.

“Gọi cho Lạc Thiếu Hoa.”

Đỗ Thành cầm lấy chiếc điện thoại di động, nhìn hai chữ “bà xã” hiển thị trên màn hình. Ông quay đầu nhìn Lạc Thiếu Hoa vừa bị lôi ra

khỏi cửa, ấn nút nghe máy.

“Chị à, em là Thành đây... Chị đừng hỏi chuyện này nữa.” Đỗ Thành thở dài, “Thiếu Hoa không sao... Chị đừng đến, anh ấy thật sự là không sao... Thôi được... Chúng em đang ở chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc.”

Ông ngắt máy, cúi người nhìn Kỷ Càn Khôn.

“Lão Kỷ, bây giờ tôi đi nói chuyện với Lạc Thiếu Hoa - trong tay ông ấy có chứng cứ Lâm Quốc Đống giết người.” Đỗ Thành dừng lại một lúc, “Ông cho tôi một chút thời gian.”

Khóe miệng Kỷ Càn Khôn khẽ nhếch lên, bật ra ba chữ: “Ba mươi phút.”

“Được.” Đỗ Thành thẳng người lên, quay đầu nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ, “Hai đứa...”

Nhạc Tiêu Tuệ vẫn đứng yên, Ngụy Quýnh nhìn cô, rồi quay về phía Đỗ Thành lắc đầu.

Đỗ Thành dường như đã sớm đoán được, mặt không có vẻ cáu giận lắm. Ông vỗ vào vai Kỷ Càn Khôn, rồi chạy nhanh ra cửa.

Trong quán cà phê lại trở nên yên lặng. Bốn người không nói gì, ngồi hoặc đứng quanh chiếc bàn. Một lúc lâu sau, Kỷ Càn Khôn buông một tiếng thở dài, giọng nói ôn hòa: “Các cháu tìm chỗ ngồi đi - ngồi xa ra một tí.”

Hai người làm theo. Có điều, mỗi người lấy một cái ghế, ngồi xuống cạnh bàn.

Nhạc Tiêu Tuệ nhìn chiếc túi da màu đen dưới chỗ ngồi của Lâm Quốc Đống, hất hàm về phía nó, “Chính là cái này à?”

“Ừ.” Kỷ Càn Khôn cười, “Ta là một người liệt, không thể đảm bảo là sẽ giết được hắn, chỉ có thể sử dụng cách này.”

Nhạc Tiêu Tuệ cũng cười, “Ông thật sự không phải là một ông già đơn giản.”

Bầu không khí căng thẳng chợt dịu đi.

Kỷ Càn Khôn chống tay trái vào ghế, chậm rãi điều chỉnh tư thế ngồi. Cơ thể cứng đờ bắt đầu thoải mái hơn, ông thậm chí còn rên lên một tiếng dễ chịu.

Ngụy Quýnh bước tới đỡ người ông, giúp ông dựa vào ghế ở tư thế thoải mái nhất có thể.

“Cảm ơn cháu.” Kỷ Càn Khôn thở ra một hơi dài, “Hai đứa... hôm nay không phải lên lớp à?”

“Có ạ.” Nhạc Tiêu Tuệ bĩu môi, “Về thế nào cũng bị phê bình.”

“Thế thì làm thế nào?” Kỷ Càn Khôn nghĩ một chút, “Cứ nói là giúp cảnh sát bắt tội phạm bị truy nã?”

“Thôi đi ạ.” Ngụy Quýnh cười nhảu, “Ai tin cơ chứ?”

Ba người cùng cười.

Lâm Quốc Đống này giờ cúi đầu im lặng, ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn ba người đang cười vui vẻ trước mặt hắn. Dưới chỗ ngồi của mình đang để một khối thuốc nổ có sức công phá cực lớn, ngoài cửa là một lô lốc cảnh sát mang súng thật đạn thật - còn ba người này, thật không ngờ, lại đang thảo luận về chuyện bịa ra lý do trốn học.

“Này!” Lâm Quốc Đống gầm lên, “Tao đói rồi!”

Tiếng cười của ba người bỗng ngưng bật, cùng đưa mắt nhìn Lâm Quốc Đống, như thể vừa mới phát hiện ra là hắn cũng đang ngồi ở đây. Tiếp đó, Nhạc Tiêu Tuệ cầm cốc cà phê trên mặt bàn lên, hất vào mặt hắn.

“Ông câm mồm đi cho tôi!”

Kỷ Càn Khôn định đưa tay ngăn lại, nhưng đã không kịp. Có điều, nhìn đầu tóc Lâm Quốc Đống dính đầy thứ nước màu nâu sẫm, dường như trong lòng ông cũng thấy hả dạ. Ngẫm nghĩ một lúc, Kỷ Càn Khôn lấy hai trăm tệ trong túi quần ra, đưa cho Ngụy Quýnh.

“Đi, ra chỗ quầy phục vụ lấy cái gì đó ăn - chắc các cháu cũng đói lắm rồi.”

Mấy phút sau, trên mặt bàn đã bày mấy cái khay, trong khay xếp đầy bánh vòng, bánh ngọt, hamburger và pizza, bên cạnh còn có mấy chai nước hoa quả.

Trời đã tối dần, ánh đèn trong quán cà phê cũng không sáng lắm. Ánh đèn xe cảnh sát xanh đỏ nhấp nháy bên ngoài ô cửa sổ sát đất trông càng nhức mắt. Từ trong quán cà phê nhìn ra, có thể thấy rất nhiều cảnh sát nét mặt nặng nề đứng quanh cửa, liên tục nhìn vào trong quán. Tiếng báo cáo tình hình, mệnh lệnh lẫn với tiếng máy bộ đàm, vọng vào trong quán cà phê qua cánh cửa kính vỡ, không ngớt bên tai.

Trong bầu không khí như vậy, bốn người ngồi quanh bàn, lặng lẽ ăn uống. Lão Kỷ ăn vừa chậm vừa ít. Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ cũng không có cảm giác muốn ăn, mỗi người ăn một cái bánh vòng, nhấp từng ngụm nước hoa quả. Còn Lâm Quốc Đống có vẻ như đã bất chấp tất cả, cả hai tay đều hoạt động, nhồm nhoàm nghiền ngấu. Có điều, bộ dạng ăn uống của hắn vừa khó coi vừa điên cuồng, mỗi loại đồ ăn chỉ gặm mấy miếng là vứt đi, rồi lại đưa tay chộp lấy một món khác. Rất nhanh chóng, các đồ ăn thừa đã bị vứt lung tung khắp xung quanh hắn.

Dần dần, Lâm Quốc Đống cũng không thể ăn tiếp được nữa. Hắn nấc lên vì quá no, lau miệng, đưa tay về phía Kỷ Càn Khôn.

“Có thuốc lá không?”

Kỷ Càn Khôn nhìn hắn, đưa tay sờ mò trong túi áo, quả nhiên phát hiện thấy một hộp thuốc lá và một chiếc bật lửa. Ông không để ý đến Lâm Quốc Đống mà đưa thuốc lá cho Ngụy Quýnh.

Ngụy Quýnh hiểu ý, rút ra một điều đưa cho Lâm Quốc Đống, lại giúp hẩn châm lửa.

Kỷ Càn Khôn nhìn đồng hồ đeo tay, tính toán một chút, nét mặt trở nên u tối.

Ngụy Quýnh chợt sững người, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói: “Lão Kỷ, chờ thêm một lúc nữa được không, Đỗ Thành có lẽ...”

“Không thể.” Kỷ Càn Khôn lắc đầu, “Nếu Lạc Thiếu Hoa chịu giao chứng cứ ra, thì đã không cần đến giết Lâm Quốc Đống.”

Kỷ Càn Khôn lấy từ trong túi áo ra một con dao găm cảnh sát, “Ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Ngụy Quýnh nhớ đến chiếc túi hồ sơ bị đốt cháy, lòng rối bời.

“Cảm ơn các cháu đã đi cùng ta nốt chặng đường cuối cùng.” Kỷ Càn Khôn vỗ vào vai Ngụy Quýnh, ánh mắt hiền hậu, “Cảm ơn các cháu, ta đã không còn nuối tiếc điều gì nữa.”

Tiếp đó, ông nhìn sang Lâm Quốc Đống, “Còn mấy phút nữa, để cho ta và hẩn vậy.”

Bỗng nhiên, Lâm Quốc Đống bật cười ha hả.

“Đúng thế.” Lâm Quốc Đống nhìn chăm chăm vào nửa điều thuốc trên tay, lại rít một hơi, “Tao cũng có điều muốn nói với mày.”

Ba người còn lại đều lập tức yên lặng, ngậy ra nhìn hẩn.

“Có phải mày muốn biết, trước khi chết, trông vợ mày thế nào không?”

Một luồng cảm giác lạnh toát lướt qua tim Ngụy Quýnh. Cậu quay đầu nhìn Kỷ Càn Khôn - ông run bắn người, mặt trắng bệch.

“Mày nói đi.”

“Thực ra, trong bốn người phụ nữ đó, tao thích nhất là vợ mày.” Lâm Quốc Đống chậm rãi phả ra một hơi thuốc lá, nghiêng đầu, liếc nhìn Kỷ Càn Khôn qua khóe mắt, “Chân dài, ngực cũng lớn, da vừa trắng vừa mịn.”

“Câm mồm!” Ngụy Quýnh quát. Cậu không dám nhìn sắc mặt Kỷ Càn Khôn, nhưng nghe thấy rất rõ ông nghiến răng ken két.

“Tao đã cưỡng dâm cô ta hai lần đấy, không muốn bỏ ra.” Lâm Quốc Đống lấy ngón tay ấn bẹp đầu thuốc lá, hai tay đan chéo vào nhau, ôm trước ngực, nheo mắt nhìn Kỷ Càn Khôn, “Có điều, xong xuôi, tao vẫn phải giết cô ta. Cô ta một mực cầu xin tao tha cho gì đó.”

Hắn duỗi hai tay, xòe năm ngón tay ra, rồi nắm lại, từ từ vòng vào nhau.

“Cổ vợ mày mảnh thế này, tao chẳng cần mất nhiều sức lực gì, ha ha!”

Kỷ Càn Khôn trừng trừng nhìn hắn, nét mặt trắng bệch trở nên tái xám, bàn tay đang cầm chặt chiếc điều khiển phát nổ từ xa nổi gân xanh.

“Sau khi giết chết vợ mày, tao bế cô ta vào trong bồn tắm.” Lâm Quốc Đống dường như rất hài lòng về phản ứng của Kỷ Càn Khôn, giọng nói càng nhẹ nhàng, mỗi một chữ đều rất rõ ràng, “Tao định cửa đầu trước. Nhưng khi tao cửa cổ cô ta, mày đoán xem thế nào?”

Lâm Quốc Đống nhao người ra phía trước, mặt nở nụ cười, dường như đang kể về một đoạn tấu hài vô cùng buồn cười, “Cô ta đã cử động. Lúc tao cắt đầu vợ mày, cô ta vẫn còn sống!”

Nhạc Tiêu Tuệ đứng dậy, vung tay tát mạnh vào mặt Lâm Quốc Đống.

“Dừng tay!”

Người quát lên giận dữ là Kỷ Càn Khôn. Cả người ông run lên bần bật, mặt xám đen, dường như đến thở cũng rất khó khăn, “Hai cháu, đi ra

ngoài, ngay lập tức!”

“Lão Kỷ, hắn ta muốn kích cho ông nổi giận!” Ngụy Quýnh cuống lên, đưa tay nắm lấy vai Kỷ Càn Khôn, “Ông đừng mắc bẫy của hắn!”

Quán cà phê đã bị cảnh sát bao vây vòng trong vòng ngoài, Lâm Quốc Đống không thể chạy thoát được. Nếu bị đưa ra tòa, thì chẳng thà chết cùng với lão Kỷ ở đây. Nếu lão Kỷ hoàn toàn mất lý trí, có khả năng hai người trẻ tuổi kia nữa cũng sẽ chết theo.

Ta không thiệt. Nghĩ vậy, Lâm Quốc Đống lại càng muốn chết luôn.

Mắt hắn lồi ra, hắt hàm về chiếc điều khiển từ xa trong tay Kỷ Càn Khôn, “Ra tay đi, cái đồ vô tích sự! Không phải là mày vẫn luôn muốn giết tao sao? Làm đi, làm đi!”

“Câm mồm!” Ngụy Quýnh quay đầu, liên tiếp lay người Kỷ Càn Khôn, “Lão Kỷ, ông bình tĩnh một chút...”

“Đi ra!” Kỷ Càn Khôn hất tay Ngụy Quýnh, chỉ ra cửa, “Ta cho các cháu năm giây - năm!”

“Bốn!”

“Hắn muốn chết là hết, ông đừng ngốc thế!”

“Ba!”

Ngụy Quýnh nhảy lên, định cướp lấy chiếc điều khiển phát nổ từ xa trong tay Kỷ Càn Khôn, nhưng đã bị ông đẩy vào giữa ngực bật ra.

“Hai!”

Lâm Quốc Đống mặt tái xám, nhắm mắt lại.

Ngụy Quýnh chửi to một tiếng, quay người lôi Nhạc Tiêu Tuệ chạy. Điều khiển cậu không ngờ là, Nhạc Tiêu Tuệ giẫy tay cậu ra, bước một bước ra phía sau Lâm Quốc Đống.

“Kỷ Càn Khôn, ông không có tư cách giết hân!”

Kỷ Càn Khôn sững người, ngón tay cái đè trên chiếc nút đỏ hơi lỏng ra. Tiếp đó, mặt ông méo xệch đi, gầm rống lên:

“Ta không có sao?!” Kỷ Càn Khôn đột ngột giơ tay lên, chỉ vào Lâm Quốc Đống, “Hân đã giết vợ ta!”

“Ông đã giết mẹ cháu!”

Trong một chiếc xe cảnh sát Iveco ở phía ngoài quán cà phê.

Đỗ Thành loay hoay một hồi lâu, nhưng Lạc Thiếu Hoa vẫn mơ màng màng, nói linh tinh, giầy đạp liên tục trên ghế ngồi, miệng lầm bầm “Lâm Quốc Đống”, “giết nó”. Cuối cùng, không thể chịu đựng hơn được nữa, Đỗ Thành đổ một chai nước suối lên đầu Lạc Thiếu Hoa, ông ta mới bình tĩnh hơn một chút.

Đỗ Thành nửa quỳ trong xe, nắm lấy cằm Lạc Thiếu Hoa, “Anh Lạc, anh Lạc, nhìn tôi!”

Mặc dù Lạc Thiếu Hoa không giầy giụa nữa, nhưng đầu cúi gằm, mắt nhắm nghiền, liên tục lầm bầm gì đó không rõ.

Đỗ Thành bốc hỏa, giơ cả hai tay lên, giáng cho Lạc Thiếu Hoa mấy cú bạt tai rất mạnh.

Mặt Lạc Thiếu Hoa lập tức đỏ tấy lên. Sau khi bị đánh đau, cuối cùng Lạc Thiếu Hoa cũng mở mắt ra.

“Anh Lạc, hôm nay mục đích anh hẹn gặp Lâm Quốc Đống, mọi người đều rất rõ.” Đỗ Thành nhìn chăm chú vào mắt Lạc Thiếu Hoa. Ánh mắt Lạc Thiếu Hoa vô định, dường như không thể tập trung được, “Anh còn nhớ Kỷ Càn Khôn không?”

Cái tên đó khiến Lạc Thiếu Hoa tập trung hơn được một chút, ánh mắt cũng bắt đầu có thần hơn.

“Kỷ Càn Khôn... hình như là...”

“Đúng.” Đỗ Thành không có thời gian giải thích cho ông ta, khẩn thiết nói: “Tình hình bây giờ là như thế này: Kỷ Càn Khôn mang theo thuốc nổ không chế Lâm Quốc Đống, trong quán cà phê chỉ có hai người.”

Lạc Thiếu Hoa ngậy ra nhìn lại Đỗ Thành, mắt nửa nghi hoặc nửa sợ hãi.

“Kỷ Càn Khôn định cho nổ chết Lâm Quốc Đống để báo thù cho vợ. Nếu ông ta làm như thế, hậu quả rất khó lường. Chỉ còn cách làm cho ông ta tin rằng Lâm Quốc Đống sẽ bị pháp luật trừng trị vì đã gây ra bốn vụ án giết người liên hoàn đó, ông ta mới chịu thôi.” Đỗ Thành ngồi thẳng người dậy, nói từng chữ một: “Cho nên, tôi cần anh đưa chứng cứ Lâm Quốc Đống cưỡng dâm, giết người năm đó cho tôi.”

Lạc Thiếu Hoa dường như phải mất rất nhiều thời gian mới hiểu được ý Đỗ Thành. Sau đó, ông ta từ từ cúi đầu xuống, cười đau khổ.

“Chứng cứ, đúng là ở trong tay tôi.”

Đỗ Thành lập tức truy hỏi: “Là cái gì?”

“Lâm Quốc Đống đã từng mượn một chiếc xe bán tải hiệu Đông Phong màu trắng để lái. Trong tay tôi có bản ghi chép thông tin về việc mượn xe của hắn.” Giọng Lạc Thiếu Hoa rất khẽ, như thể nói một mình, “Trên mặt sau tấm chắn nắng ở ghế lái phụ của chiếc xe, tôi đã phát hiện thấy vết máu của một trong số những người chết.”

Nghe thế, trong lòng Đỗ Thành vừa mừng vừa giận. Mừng vì cuối cùng đã tìm thấy chứng cứ Lâm Quốc Đống gây án, giận vì không ngờ Lạc Thiếu Hoa đúng là đã giấu hai chứng cứ này hai mươi ba năm.

“Những thứ đó ở đâu?” Đỗ Thành vỗ vào một cảnh sát trẻ ngồi trên ghế lái, ra hiệu cho cậu ta nổ máy xe. “Ở nhà anh à? Mình đi lấy đến đây luôn.”

“Muộn rồi.” Nước mắt Lạc Thiếu Hoa trào ra, “Tôi đã đốt sạch rồi.”

Đỗ Thành đang cài dây an toàn, quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Lạc Thiếu Hoa. Một lúc lâu sau, ông mới bật ra mấy chữ qua kẽ răng: “Tại sao?”

“Tôi vốn lên kế hoạch tiêu hủy chứng cứ, rồi giết Lâm Quốc Đống. Vụ án sai hai mươi ba năm trước sẽ không ai biết nữa.” Lạc Thiếu Hoa nhìn Đỗ Thành, giọng nghẹn ngào, “Tôi chẳng sao, cho dù có bị tuyên án tử hình cũng chẳng sao. Nhưng tất cả đều là do tôi mà ra. Tôi không thể để Mã Kiện phải chịu bất cứ một vết đen nào sau khi chết.”

Đỗ Thành thấy trong lòng lạnh buốt. Mấy giây sau, ông giờ nắm đấm lên, giáng mạnh vào cửa xe. Cảm giác đau nhói từ khớp ngón tay khiến mặt ông méo xệch đi, cùng lúc đó, một giọng nói khác ở trong đầu liên tục bảo ông: bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Ông nhìn đồng hồ, khoảng bảy phút nữa, Kỷ Càn Khôn sẽ cho nổ khối thuốc nổ, cùng chết với Lâm Quốc Đống.

Đỗ Thành nhanh chóng hành động. Ông ra lệnh cho cậu cảnh sát trẻ tuổi ngồi trên ghế lái lập tức tháo tấm chắn nắng ra. Tiếp đó, ông lấy trong túi đeo chéo ra một chiếc bút bi, rồi lại xé một tờ giấy trắng trong cuốn sổ ghi chép, ngồi xuống bên cạnh Lạc Thiếu Hoa.

“Nội dung bản ghi chép thông tin mượn xe đó, anh vẫn còn nhớ đúng không?” Ông nhét giấy bút vào lòng Lạc Thiếu Hoa, “Viết ra.”

Lạc Thiếu Hoa không hiểu gì, “Cậu định làm gì?”

“Làm chứng cứ giả cho Kỷ Càn Khôn xem.” Đỗ Thành cầm lấy tấm chắn nắng cậu cảnh sát trẻ đưa tới, lật lên, lấy con dao găm của cảnh sát ở trong người ra, “Chỉ cần ông ta nộp chiếc điều khiển gây nổ, mọi việc đều dễ giải quyết.”

Đỗ Thành lấy dao găm gí vào ngón tay, nặn ra một giọt máu, cẩn thận dính vào mặt sau của tấm chắn nắng. Quay đầu lại nhìn, Lạc Thiếu Hoa vẫn dờ dẫm nhìn tấm chắn nắng trong tay mình, không hề động đậy.

“Mẹ kiếp, anh còn ngây ra đấy làm gì? Mau viết đi chứ?”

“Tấm chăn nắng này bằng nhựa.” Lạc Thiếu Hoa cười khổ sở, “Tấm chăn nắng trong tay tôi, mặt sau làm bằng vải không dệt.”

“Không sao, Kỷ Càn Khôn đã thấy bao giờ đâu.” Đỗ Thành cố gắng kìm nén cơn giận, lau ngón tay, rồi lại giục: “Anh viết nhanh lên đi.”

“Nhưng Lâm Quốc Đống đã thấy rồi, cậu có đảm bảo được là hẳn sẽ không nói toạc ra không?” Lạc Thiếu Hoa vẫn không động đậy, “Nếu tôi là hẳn, phải ra tòa, bị bắn, thì chẳng thà là bị nổ tan tành trong giây lát còn hơn.”

“Mẹ kiếp, thế thì phải làm thế nào?” Đỗ Thành nổi điên. Ông túm chặt cổ áo Lạc Thiếu Hoa, liên tiếp lắc giật, “Anh bảo tôi phải làm thế nào! Cứ thế nhìn chỗ này bị nổ tan tành sao? Hả?!”

Bỗng nhiên, cửa chiếc xe Iveco bị kéo ra, Kim Phượng xuất hiện ở bên ngoài xe, mặt đầy lo lắng, phía sau lưng bà còn có Trương Chấn Lương đi cùng.

“Thành, cậu...”, Kim Phượng ôm một chiếc túi vải trong lòng, đưa tay kéo cánh tay Đỗ Thành, “Cậu bỏ ông ấy ra.”

Đỗ Thành nhìn Kim Phượng, rồi lại nhìn Lạc Thiếu Hoa, đẩy mạnh ông ta vào ghế, còn mình thì ngồi bên cạnh, thở dốc.

Lạc Thiếu Hoa ngậy người nhìn vợ, thì thầm: “Sao em đến?”

Kim Phượng không nói gì, bám vào cửa xe, ngấm chông mình từ trên xuống dưới. Bỗng nhiên, bà giơ tay lên, tát Lạc Thiếu Hoa rất mạnh.

Động tác ấy gần như làm bà kiệt sức, người ngã ngửa ra phía sau. Trương Chấn Lương vội đỡ lấy bà. Lạc Thiếu Hoa cũng thò một nửa người ra, kéo tay áo Kim Phượng.

Kim Phượng hất ông ra, ôm ngực, thở hổn hển. Sau khi hơi thở đã nhịp nhàng trở lại, bà chỉ vào Lạc Thiếu Hoa, run run nói: “Thiếu Hoa, cái tát này, tôi đánh thay con gái và cháu ngoại ông. Ông bỏ lại chúng tôi

như thế này, có còn được coi là một người đàn ông không? Có còn được coi là bố và ông không?”

Lạc Thiếu Hoa ầng ậng nước mắt. Ông đưa một tay lên giơ về phía Kim Phượng, “Em, anh...”

Chưa dứt lời, Lạc Thiếu Hoa lại nỡ đom đóm mắt, thêm một cái tát nữa của Kim Phượng.

Môi Kim Phượng đã tái nhợt, hơi thở càng gấp gáp, “Cái tát này, em đánh thay Mã Kiện - anh ấy đã nhìn nhầm một người anh em vô tích sự như anh!”

Bỗng chốc, trong xe vô cùng yên lặng.

“Chấn Lương đã nói cho em biết tất cả.” Kim Phượng đưa một tay ra, nhẹ nhàng xoa lên vết tấy đỏ trên mặt Lạc Thiếu Hoa, giọng trở nên dịu dàng, “Mắc sai lầm, thì phải nhận sai. Có gì phải sợ đâu. Mã Kiện đã chết một cách đường đường chính chính vì cứu người. Anh ấy đã không bôi đen hai chữ 'cảnh sát', còn anh thì sao?”

Lạc Thiếu Hoa cúi đầu, toàn thân run lên bần bật.

“Thiếu Hoa, đừng sợ. Trách nhiệm phải gánh, mình cứ gánh.” Kim Phượng dịu dàng xoa tóc ông, “Đừng sợ các đồng nghiệp già coi thường anh. Cho dù anh có bị xử mấy năm, em và bọn trẻ đều sẽ chờ anh.”

Cuối cùng, Lạc Thiếu Hoa che mắt, bật khóc rất to.

Tiếng khóc xé gan xé ruột âm vang trong buồng xe chật hẹp. Có uất hận, có tuyệt vọng, có cả sự hối hận và hối lỗi sâu sắc. Đỗ Thành sắc mặt u tối, vỗ vào vai Lạc Thiếu Hoa. Trương Chấn Lương nhìn đồng hồ đeo tay, khẽ gọi ông một tiếng.

“Sự phụ...”

Đỗ Thành ngẩng đầu lên, cắn chặt môi, dường như đang đưa ra một quyết định khó khăn.

“Lôi hai đứa bé ấy ra.” Ông khoát tay, “Bảo đội bắn tỉa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Không cần đâu.” Kim Phượng bỗng quay người, đưa chiếc túi vải trong lòng cho Đỗ Thành.

Đỗ Thành ngậy người, vô thức cầm lấy, mở ra, phát hiện thấy bên trong là một chiếc túi hồ sơ bằng bì giấy kraft viền mép đã bị đốt cháy.

Nhạc Tiêu Tuệ hai tay siết chặt nắm đấm, nhìn chăm chăm vào Kỷ Càn Khôn, ngực phập phồng dữ dội.

Câu nói cô vừa nói ra, dường như một mũi tên, trong khoảnh khắc đã đâm thấu tim Kỷ Càn Khôn. Ông chỉ có thể há mồm trợn mắt nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, đầu óc trống rỗng.

Lâm Quốc Đống cũng vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ.

Một lúc lâu sau, cơ thể cứng đờ của cô gái bỗng thả lỏng. Cô lấy tay che mắt, bật ra một tiếng khóc nghẹn ngào.

“Cháu xin lỗi, lão Kỷ. Cháu không nên nói với ông chuyện này.” Nhạc Tiêu Tuệ lắc đầu, giọng vô cùng đau khổ, “Ít nhất cũng không nên nói bây giờ.”

Kỷ Càn Khôn nhìn cô ngơ ngác, rồi lại nhìn Ngụy Quýnh, cuối cùng đưa mắt nhìn Lâm Quốc Đống, dường như muốn xác định xem câu nói đó có phải là ông trực tiếp nghe được không, hay chỉ là mình tưởng tượng ra.

Dần dần, mọi vật trước mắt Kỷ Càn Khôn rõ ràng trở lại, hồn phách xiêu lạc tứ phía cũng đã trở lại. Ông cúi đầu, không dám nhìn Nhạc Tiêu Tuệ lần nữa. Môi run run hồi lâu, mới khó nhọc bật ra được mấy chữ: “Lương Khánh Vân là...”

“Bà ấy là mẹ cháu.” Nhạc Tiêu Tuệ bỏ bàn tay che mắt xuống, nước mắt rơi lã chã, “Tối hôm 27 tháng 10 năm 1992, ông đã giết chết

mẹ cháu. Sau đó, chia xác, vứt xác...” Cô chỉ vào Lâm Quốc Đống, “Thủ đoạn gây án giống hệt như hần.”

Tiếp đó, cô quay đầu về phía Ngụy Quýnh, “Xin lỗi cậu, Ngụy Quýnh. Hôm ở trên sân thượng của thư viện, tớ đã xem trộm những thứ trong túi hồ sơ.”

Kỷ Càn Khôn cũng nhìn về phía Ngụy Quýnh. Ánh mắt cậu thoáng né tránh, rồi rất nhanh chóng chạm vào ánh mắt ông cụ, dừng cảm nhìn lại Kỷ Càn Khôn.

“Cháu...”

“Lão Kỷ, lúc đầu cháu không hề nghi ngờ ông, cháu chỉ là muốn giúp Nhạc Tiêu Tuệ tìm ra hung thủ đã giết chết mẹ cô ấy.” Ngụy Quýnh chậm rãi lên tiếng, “Sau đó, cháu dần nhận ra mục đích bắt chước Lâm Quốc Đống của gã hung thủ đó, hoàn toàn không phải là một kiểu sùng bái biến thái, mà muốn nói cho cảnh sát biết, hung thủ đã giết bốn người phụ nữ năm đó, vẫn còn sống.”

Ngụy Quýnh bỗng mỉm cười, như thể cảm thấy rất có lỗi, “Sử dụng biện pháp cực đoan như vậy để chỉ ra cho cảnh sát - người cứ ngoan cố, day dứt mãi như vậy, ngoài ông ra, còn có thể là ai cơ chứ?”

Kỷ Càn Khôn ngậy người nhìn Ngụy Quýnh, như thể cậu là một người lạ chưa từng gặp bao giờ.

“Cháu hoàn toàn không muốn đi chứng thực suy đoán này. Nhưng, Đỗ Thành đã dạy cháu một cách, có thể căn cứ vào địa điểm vứt xác để suy luận về tuyến đường hung thủ vứt xác, từ đó khoanh vùng khu vực mà hung thủ có khả năng sinh sống.” Nét mặt Ngụy Quýnh dần trở nên nghiêm túc, “Nhà ông ở ngay trong phạm vi đó.”

Kỷ Càn Khôn cười đau đớn, “Cho nên, cháu đã đến thăm dò ta?”

“Vâng. Qua lần chuyện trò hôm đó, cháu biết rằng ông biết lái xe, càng có thể cảm nhận được ý niệm không thể thay đổi trong lòng ông. Hơn nữa, chắc ông còn nhớ, cháu nói là bỏ quên điện thoại di động, bảo

ông đưa chìa khóa phòng để quay lại lấy - thực ra, cháu đã vẽ lại chìa khóa nhà ông.” Ngụy Quýnh dừng lại một lát, “Sau đó, cháu đã phát hiện ra chiếc cửa tay ở trên chiếc tủ trong phòng ngủ của ông.”

Kỷ Càn Khôn gật đầu, miệng lẩm bẩm, “Thằng nhóc này giỏi...”

“Một hôm sau đó, ông bảo Trương Hải Sinh đưa ông đến nghĩa trang Ngưỡng Long.” Ngụy Quýnh tiếp tục nói: “Ông đã mua hai bó hoa ở chỗ mua đồ. Một bó để trước vong linh vợ ông. Bó kia...”

Cậu quay đầu về phía Nhạc Tiêu Tuệ, “Để ở trước vong linh một người phụ nữ tên là Lương Khánh Vân.”

Kỷ Càn Khôn im lặng mấy giây, mặt trắng bệch, “Tại sao cháu không tố giác ta ngay?”

Ngụy Quýnh do dự một lúc, “Bởi ý niệm không thể thay đổi trong lòng ông còn chưa thực hiện được. Nếu cháu tố giác ông với cảnh sát ngay lúc đó, có lẽ... có lẽ quá tàn nhẫn.”

“Đúng thế, ý niệm không thể thay đổi, không thể thay đổi.” Kỷ Càn Khôn buông một tiếng thở dài, dường như đang nhấm nháp mấy chữ đó, ánh mắt trở nên vô định, “Lúc đó, ta không có cách nào khác để có thể khiến cảnh sát điều tra lại vụ án, thực sự không còn cách nào.”

Ông hơi cúi đầu, giọng càng lúc càng trầm khế, “Ta chỉ có thể dùng thủ đoạn y hệt như vậy để giết một người, mới có thể khiến cảnh sát tin rằng Hứa Minh Lương vô tội, hung thủ vẫn còn sống trên đời. Có điều, Nhạc Tiêu Tuệ, xin cháu hãy tin ta...”

Kỷ Càn Khôn ngẩng đầu nhìn Nhạc Tiêu Tuệ, ánh mắt khẩn thiết và chân thành, “Ta không hề cưỡng dâm mẹ cháu, càng không hành hạ bà ấy.”

Cô gái khóc thành tiếng, liên tục lắc đầu, “Ông đừng nói nữa...”

“Ta biết là mình mắc tội tày trời. Nếu không dựa vào ý niệm đó, cho dù là ta không đi đầu thú, thì cũng sẽ tự sát. Hơn nữa, ta đã nhanh

chóng bị quả báo.” Kỷ Càn Khôn cúi đầu, nhìn đôi chân hoàn toàn không có cảm giác của mình, “Sau khi ta giết hại mẹ cháu, phải đến nửa năm sau, cảnh sát không hề có động tĩnh gì. Cho nên, ta chỉ còn cách một lần nữa...”

“Ngày 7 tháng 6 năm 1994.” Ngụy Quýnh nhìn ông, “Đúng không?”

“Đúng.” Kỷ Càn Khôn gật đầu, “Ta đã chọn người phụ nữ đó, khi chạy qua đường, chạy về phía cô ấy, một chiếc xe tải đã đâm ngã ta từ phía sau lưng.”

“Mày đáng kiếp!” Lâm Quốc Đống im lặng suốt này giờ, đột ngột lên tiếng, “Mày cũng giống như tao!”

Điều khiến người ta ngạc nhiên là, Kỷ Càn Khôn không hề phản bác lại hẳn. Sau khi suy nghĩ mấy giây, ông lại gật đầu.

“Mày nói đúng. Mày và tao, đều đáng chết.”

Kỷ Càn Khôn lau mắt, trên mặt hiện ra nụ cười, “Ngụy Quýnh, Tiêu Tuệ, được gặp các cháu, không biết là duyên phận, hay là số kiếp. Cho dù thế nào đi chăng nữa, đầu tiên ta muốn nói với các cháu một lời xin lỗi, tiếp đó là lời cảm ơn.”

Ông khẽ gật đầu với họ, “Cháu và Ngụy Quýnh rời khỏi nơi này đi.” Tiếp đó, ông đưa mắt nhìn xuống, ánh mắt dừng lại trên mặt Lâm Quốc Đống, đồng thời giờ chiếc điều khiển phát nổ từ xa, “Chúng ta là hai kẻ đáng chết, đã đến lúc kết thúc tại đây thôi.”

Ngụy Quýnh thất kinh, đang định lên tiếng ngăn lại, thì nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập từ phía sau lưng vọng tới - Đỗ Thành chạy vào.

“Lão Kỷ, đừng làm bừa!” Đỗ Thành đã mồ hôi mồ kê đầy đầu, tay cầm một chiếc túi hồ sơ bằng bì giấy kraft, viền cháy đen, “Tôi đã lấy được chứng cứ rồi.”

Biến cố đột ngột này khiến cho tất cả những người có mặt ở đó đều ngó ra. Đặc biệt là Lâm Quốc Đống, mặt hần bỗng trở nên tái mét, mắt chăm chăm nhìn vào chiếc túi hồ sơ.

Đỗ Thành lấy những thứ trong túi hồ sơ ra, đặt lên trên mặt bàn - là một tờ giấy đã ố vàng và một nắm vải không dệt.

“Những thứ này có thể chứng minh là trong khoảng thời gian xảy ra mỗi vụ án, Lâm Quốc Đống đều lái một chiếc xe bán tải màu trắng đi tìm mục tiêu để ra tay trong đêm. Hơn nữa, trên chiếc xe này có vết máu của một trong những nạn nhân.”

Đỗ Thành không ngừng thở dốc, “Tôi đã phát hiện thấy một ít tóc ở dưới gầm giường Lâm Quốc Đống, trong đó có lẽ có tóc của vợ ông.”

Kỷ Càn Khôn ngậy ra nhìn tờ giấy và nắm vải không dệt, nước mắt dần dần tràn mi. Cuối cùng, từng giọt từng giọt rơi lã chã xuống mặt bàn.

Ông ngồi ngả ra ghế, một tay che mặt, đau đớn khóc không thành tiếng.

“Cảnh sát Đỗ, Ngụy Quýnh, Tiêu Tuệ...” Giọng nói thốn thức không rõ ràng vọng qua kẽ ngón tay, “Cảm ơn... cảm ơn mọi người.”

Đỗ Thành chợt thấy nhẹ lòng, khoát tay ra hiệu cho Trương Chấn Lương đang đứng ở cửa.

Trương Chấn Lương dẫn mấy cảnh sát bước nhanh đến cạnh bàn, lôi phắt Lâm Quốc Đống mặt tái xám dậy, khóa còng số tám vào tay hăn.

“Lâm Quốc Đống, ông bị nghi ngờ là đã phạm tội cưỡng dâm, tội cố ý giết người và tội cướp giật.” Đỗ Thành nhìn hăn, lớn tiếng tuyên bố, “Ông đã bị bắt.”

Trương Chấn Lương và một cảnh sát khác lôi Lâm Quốc Đống ra ngoài quán cà phê. Lâm Quốc Đống cúi đầu, hai chân kéo lê trên mặt đất, giống như một con chó đã chết. Lúc sắp ra đến cửa, hăn đột nhiên

giấy giụa, quay đầu hét về phía Kỷ Càn Khôn: “Bấm đi, cái đồ vô tích sự! Mày là tội phạm giết người!”

Đỗ Thành lạnh lùng nhìn Lâm Quốc Đống bị lôi ra khỏi quán cà phê, biến mất ở phía bên kia dây cảnh giới. Tiếp đó, ông dường như kiệt sức, ngồi phịch xuống ghế.

“Lão Kỷ,” Đỗ Thành lau mồ hôi trên trán, đưa một tay về phía Kỷ Càn Khôn, “Đưa cái điều khiển phát nổ cho tôi - đội phòng chống cháy nổ sẽ vào ngay bây giờ.”

Nhưng, điều khiển ông ngạc nhiên là, Kỷ Càn Khôn dịch chuyển bàn tay cầm chiếc điều khiển phát nổ về phía bên phải, đồng thời, khẽ lắc đầu về phía cửa.

“Cảnh sát Đỗ, ông đưa hai đứa bé này ra ngoài đi.” Kỷ Càn Khôn dừng lại một lúc, lại nói thêm: “Lùi ra phía ngoài dây cảnh giới, càng xa càng tốt.”

Đỗ Thành không hiểu ra làm sao cả, “Lão Kỷ, ông lại định làm cái chết tiệt gì?”

Kỷ Càn Khôn không đáp lời ông, mà nhìn về phía Nhạc Tiêu Tuệ, mỉm cười, “Con ạ, thay ta nói lời xin lỗi với bố con. Ta đã hại chết mẹ con, ta phải bị trừng phạt.”

Đỗ Thành ngớ ra, tiếp đó liền “á” lên một tiếng, mặt thất sắc, “Lão Kỷ, hóa ra ông...”

Chưa dứt lời, Nhạc Tiêu Tuệ đã đưa tay ra, ngăn ông lại.

Cô nhìn thẳng vào Kỷ Càn Khôn, một lúc lâu sau, khẽ lắc đầu.

“Lão Kỷ, ông không đáng chết. Ít nhất, ông không đáng chết như vậy.” Nhạc Tiêu Tuệ cắn môi, dường như đã hạ quyết tâm, “Nếu cháu cho rằng, ông đáng chết, lần thứ hai cạo râu cho ông, cháu đã cửa luôn một nhát.”

Kỷ Càn Khôn bắt đầu khóc thốn thức, “Con ạ, ta...”

“Ông có biết tại sao cháu muốn tiếp cận Lâm Quốc Đống, muốn dụ để bắt hắn không?” Nhạc Tiêu Tuệ quỳ xuống, để tay lên đầu gối lão Kỷ, ngửa mặt nhìn ông, “Cháu muốn ông đi đầu thú.”

Kỷ Càn Khôn nước mắt nhạt nhòa, nhìn lại cô gái. Trong quán cà phê tối mờ, xung quanh người cô gái tỏa ra một thứ ánh sáng mỗi lúc một chói lòa.

“Cháu biết rủi ro sẽ vô cùng lớn, thậm chí có khả năng sẽ mất mạng.” Nhạc Tiêu Tuệ mỉm cười, “Nhưng cháu quyết định phải làm, mà cháu đã ghi lại cả di ngôn.”

Cô lấy điện thoại di động ra, mở kho ảnh, tìm lấy một file ghi hình, nhấn mở.

Trên màn hình, Nhạc Tiêu Tuệ đang đứng trước một bức tường, mặt đỏ rực vì lạnh.

“Ngụy Quýnh, cảnh sát Đỗ, lão Kỷ nữa.” Nụ cười của cô gái hơi gượng gạo, dường như rất căng thẳng, “Nếu mọi người phát hiện ra đoạn băng ghi hình này trong điện thoại di động của cháu, có nghĩa là cháu đã chết trong tay Lâm Quốc Đống.”

Cô gái cup mắt xuống, rồi lập tức ngược lên, “Đầu tiên cháu phải nói rõ rằng, cháu làm như vậy là hoàn toàn tự nguyện, đừng oán trách bất cứ ai. Nếu có thể, mong mọi người giúp cháu chăm sóc bố cháu và Hạt Đậu Nhỏ - cháu cảm ơn trước nhé.”

Cô gái nở một nụ cười tinh nghịch, rồi nhanh chóng ngừng cười.

“Lão Kỷ, những lời tiếp theo đây là dành cho ông, ông lắng nghe nhé.” Ánh mắt cô gái rất tập trung, nét mặt nặng nề, “Cháu biết, là ông đã giết hại mẹ cháu. Nếu nói là cháu không hận ông, hiển nhiên là nói dối. Ông đã hủy hoại cuộc sống của cháu và bố cháu, nếu đưa ông ra pháp trường ngay bây giờ, cháu vô cùng bằng lòng.”

Cô gái đột nhiên dừng lại, quay đầu sang một bên, dường như đang cố gắng kìm nén những giọt nước mắt. Một giây sau, cô lại hướng về

ống kính, giọng vẫn nghèn nghẹn.

“Nhưng cháu biết nguyên nhân tại sao ông lại làm như vậy. Cho nên, cháu đưa ra một hẹn ước với ông.” Cô gái ghé sát ống kính, nói từng chữ một: “Cháu giúp ông bắt Lâm Quốc Đống. Sau khi thực hiện được tâm nguyện của mình, ông hãy ra đầu thú. Cháu luôn tin rằng, trên thế giới này, ngoài sự công bằng hiện hữu là giết người phải đền mạng, thì còn có pháp luật và trật tự.”

Cô gái nói chậm lại, “Cháu vẫn luôn cho rằng, ông đáng có một cơ hội để đối mặt với những sai lầm mà mình từng gây ra, chứ không phải là trốn chạy.”

Khóe miệng cô gái thoáng hiện ra một nụ cười, thuần khiết như thiên sứ.

“Có lẽ nghĩ như vậy hơi ngốc, nhưng, đó, chính là ý niệm không thể thay đổi của cháu.”

Đoạn băng ghi hình kết thúc.

Đỗ Thành và Ngụy Quýnh im lặng nhìn Nhạc Tiêu Tuệ. Cô, và đốm sáng trong tay, đủ để chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Nhạc Tiêu Tuệ bỏ điện thoại di động xuống, đưa một tay về phía Kỷ Càn Khôn, nụ cười trên gương mặt cô vừa hiền hòa vừa kiên định.

“Lão Kỷ, chúng ta đi nào.”

Vĩ Thanh: XUÂN MUỘN

Dương Quế Cầm đột nhiên tỉnh giấc.

Bà bò dậy từ ghế salon, đầu nặng trĩu, cảm thấy miệng lưỡi khát khô, tiện tay cầm chiếc cốc trên bàn nước lên, uống một ngụm trà đã lạnh ngắt.

Trong phòng khách không bật đèn, tivi vẫn đang mở. Dương Quế Cầm ngồi trên ghế salon, thần thờ một lúc, dần dần sự chú ý bị thu hút vào bản tin thời sự buổi tối đang phát sóng.

“Khoảng 3 rưỡi chiều nay, tại một quán cà phê chỗ giao giữa đường Đại Vọng và phố Hưng Hoa Bắc xảy ra một vụ án cháy nổ, hiện trường không có người bị thương, một số tài sản bị hư hỏng. Được biết, cảnh sát đã đưa nhiều người rời khỏi hiện trường, trong đó có một người là Lâm Quốc Đống, tội phạm giết người bị truy nã đang chạy trốn...”

Dương Quế Cầm cầm điều khiển từ xa lên tắt tivi. Mấy hôm trước, bà đã đọc thấy lệnh truy nã Lâm Quốc Đống trên báo, trong lòng còn cảm thấy khó hiểu. Một người tử tế như thế, tại sao lại bị bệnh tâm thần, rồi lại giết người cơ chứ?

Có khả năng là chưa chữa khỏi hẳn.

Bà cụ không còn tâm trí đâu để suy nghĩ về việc của hẳn. Bà ôm chiếc thảm lên, loạng choạng đi về phía phòng ngủ. Bà muốn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, bởi vì khi này bà đã nằm mơ, nếu giấc mơ ấy tiếp tục, thì tuyệt vời quá.

Trong giấc mơ, con trai bà, Hứa Minh Lương đã về nhà.

Viện kiểm sát nhân dân tối cao nhanh chóng trả lời, đồng ý cho tiến hành điều tra lại vụ án cưỡng dâm giết người hàng loạt hai mươi ba năm trước. Chi cục Thiết Đông thuộc Công an thành phố C đã thành lập

ban chuyên án, Đoàn Hồng Khánh làm trưởng ban, Đỗ Thành làm phó trưởng ban. Việc điều tra Lâm Quốc Đống được triển khai toàn diện.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của ban chuyên án, các loại tài liệu chứng cứ nhanh chóng được đưa về, tổng hợp. Trong đó, trong khe sàn nhà dưới gầm giường Lâm Quốc Đống lấy được một số sợi tóc. Qua xét nghiệm DNA, hai sợi trong số đó có thể xác định là của nạn nhân Trương Lam trong vụ án “9.11” năm 1990, một sợi có thể xác định là của Phùng Nam, nạn nhân trong vụ án “7.8” năm 1991. Ngoài ra, trên vách tường gần chiếc ghế salon trong phòng khách nhà Lâm Quốc Đống, phát hiện thấy một vết lau chùi máu được che phủ bằng bột calcium carbonate, sau khi xét nghiệm DNA, có thể xác định là Hoàng Ngọc, nạn nhân trong vụ án “23.6” năm 1991.

Lạc Thiếu Hoa đã cung cấp hai chứng cứ. Một chứng cứ là bản ghi chép thông tin Lâm Quốc Đống mượn một chiếc xe bán tải hiệu Đông Phong màu trắng của đội xe nhà máy mì chính Trúc Xanh từ năm 1990 đến năm 1991. Trong tất cả 17 lần mượn xe được ghi lại, bốn lần vô cùng trùng khớp với thời gian xảy ra vụ án giết người hàng loạt. Chiếc xe bán tải đó đã bị xử lý thải loại, không thể điều tra chứng thực được. Nhưng nhân viên sửa chữa của đội xe năm đó là Lưu Trụ vẫn còn sống, ông ta đã xác định tính chân thực của bản ghi chép thông tin mượn xe đó.

Một chứng cứ khác là tấm chắn nắng trên chiếc xe bán tải màu trắng. Trên lớp vải không dệt ở mặt sau của tấm chắn nắng, cảnh sát lấy được một vết máu nhỏ giọt. Sau khi xét nghiệm DNA, có thể xác định là Lý Lệ Hoa, nạn nhân trong vụ án “14.3” năm 1991.

Lạc Thiếu Hoa cũng cung cấp lời khai, chứng thực rằng chính Lâm Quốc Đống đích thân thừa nhận mình đã gây ra bốn vụ án cưỡng dâm giết người phân tách thi thể.

Đồng thời, Lạc Thiếu Hoa bị viện kiểm sát khu Thiết Đông thành phố C đưa đi điều tra vì liên quan đến tội cố ý vi phạm pháp luật làm án

sai. Do vụ án này đã quá thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự, viện kiểm sát khu Thiết Đông đã quyết định không khởi tố.

Ngày 2 tháng 4, Kỷ Càn Khôn ra tự thú với cảnh sát, đồng thời chủ động khai vụ án cưỡng dâm giết người cắt vụn xác “27.10” năm 1992 là do mình gây ra. Sau khi lục soát nhà riêng của Kỷ Càn Khôn, cảnh sát tìm thấy một chiếc cửa tay gói trong giấy báo trên tủ quần áo trong phòng ngủ. Trên cán của chiếc cửa tay lấy được dấu vân tay của Kỷ Càn Khôn. Trên chỗ nối giữa cán cửa với lưỡi sắt và trong lưỡi cửa lấy được vết máu, sau khi xét nghiệm DNA, có thể xác định là bị hại Lương Khánh Vân. Thông tin đã phá được vụ giết người chia xác “27.10” năm 1992 được công bố.

Tiếp đó Kỷ Càn Khôn tố giác việc Trương Hải Sinh phạm tội giúp Điền Hữu Quang cưỡng dâm, đồng thời cung cấp tư liệu là đoạn băng ghi hình làm chứng cứ. Vụ án này đã được tiến hành xử lý riêng.

Do đối tượng tình nghi phạm tội Kỷ Càn Khôn bị tàn tật, không thể tự chăm sóc được bản thân, đồng thời khi kiểm tra, phát hiện ra bệnh phổi biến chứng, viện kiểm sát nhân dân thành phố C quyết định sử dụng biện pháp cho bảo lãnh chờ xét xử đối với ông ta, sau khi nộp tiền bảo lãnh, tạm thời được điều trị tại bệnh viện Nhân dân thứ ba của thành phố C.

Ngày 8 tháng 5, Tòa án nhân dân thành phố C xét xử vụ án Lâm Quốc Đống. Bị cáo Lâm Quốc Đống bị buộc tội cưỡng hiếp, cố ý giết người và cướp giật. Lâm Quốc Đống khai nhận sự thực phạm tội mà cơ quan kiểm sát đã buộc tội. Phiên xét xử diễn ra trong suốt hai ngày, sẽ định ngày tuyên án.

Ngày thứ hai sau khi tạm dừng phiên xét xử, Kỷ Càn Khôn nhận được một đĩa DVD do Trương Chấn Lương gửi tới. Đĩa DVD đã ghi lại toàn bộ quá trình xét xử vụ án Lâm Quốc Đống. Kỷ Càn Khôn xem xong đĩa bằng máy DVD bỏ túi mượn được ở trong phòng bệnh, nét mặt bình tĩnh, không nói gì, nhưng, tối hôm đó, tất cả mọi người ở trong tòa nhà

đều nghe thấy một cụ già gọi tên một người phụ nữ tên là “Phùng Nam”, suốt cả một đêm không hề ngừng nghỉ.

Mười ngày sau, Tòa án nhân dân thành phố C tuyên án đối với vụ án Lâm Quốc Đống: Lâm Quốc Đống phạm tội cưỡng hiếp, bị xử phạt tử hình, lập tức thi hành, tước quyền lợi chính trị suốt đời; Phạm tội cố ý giết người, bị xử phạt tử hình, lập tức thi hành, tước quyền lợi chính trị suốt đời; Phạm tội cướp giật, bị xử phạt 3 năm tù giam, đồng thời trả khoản phạt 3000 tệ. Quyết định lập tức thi hành mức phạt tử hình. Tại tòa, Lâm Quốc Đống xác nhận sẽ không kháng cáo. Vụ án đã được chuyển cho Tòa án nhân dân tối cao kiểm tra.

Sau khi mẹ của Hứa Minh Lương là Dương Quế Cầm kháng cáo, Tòa án nhân dân cấp cao tỉnh J đã tiến hành xét xử lại, đồng thời thành lập hội đồng mở phiên tòa xét xử. Trong quá trình xét xử, tòa án đã đọc và kiểm tra toàn bộ hồ sơ vụ án và những tài liệu liên quan, đồng thời nghe ý kiến của người kháng cáo, người biện hộ và cơ quan kiểm sát, sau khi hội đồng xét xử hội ý đồng thời giao cho thành viên của ủy ban thẩm phán thảo luận, đưa ra phán quyết như sau: 1. Hủy quyết định xử phạt hình sự số 199 chung thẩm J của Tòa án này (1991) và phán quyết hình sự số 27 sơ thẩm C của Tòa án nhân dân thành phố C; 2. Bị cáo trong các vụ xét xử trước đó là Hứa Minh Lương vô tội.

Người kháng cáo Dương Quế Cầm đã xin nhà nước bồi thường.

Sau đó, trình tự truy cứu trách nhiệm trong vụ án oan sai Hứa Minh Lương được khởi động. Toàn bộ những người có liên quan của các cơ quan công an, viện kiểm sát, tòa án đã tham gia vào quá trình điều tra, xét xử vụ án năm đó đều có lệnh chỉ định phối hợp điều tra. Trong đó có không ít công an và nhân viên công tác tư pháp đã về hưu. Trình tự xin phong tặng danh hiệu liệt sĩ cách mạng cho Mã Kiện, nguyên phó cục trưởng chi cục công an Thiết Đông, người đã từng chủ trì công tác điều tra vụ án, bị đình chỉ. Một cảnh sát họ Đỗ bị ngã xỉu trong quá trình thẩm vấn, trong ngày hôm đó đã được đưa tới cấp cứu ở bệnh viện Nhân dân thứ ba của thành phố C.

Cuối tháng Năm, xuân muộn.

Bầu trời quang đãng, nắng rực rỡ. Nhiệt độ mỗi ngày một tăng lên, cả thành phố hoàn toàn từ biệt mùa đông hiu hắt giá lạnh. Cỏ xanh, áo hoa, thêm vào đó là những gương mặt trẻ trung và cơ thể khỏe mạnh cường tráng khắp mọi nơi, sức sống ngày càng mãnh liệt đang mạnh mẽ sinh sôi trên mảnh đất này.

Kỷ Càn Khôn quay chiếc xe lăn, từ từ đi trong khu vườn của bệnh viện Nhân dân thứ ba. Nắng mặt trời phủ lên người ông, ấm áp dễ chịu. Ông không ngừng hít thở sâu, mùi cỏ xanh lẫn với mùi thơm của đất phảng phất trong mũi, khiến người ta cảm thấy lười biếng khoan khoái, mãn nguyện hài lòng.

Trên một bãi đất trống, một người già mặc quần áo bệnh nhân màu trắng xen với màu xanh đang ngả người dựa vào một chiếc ghế gỗ, nhắm mắt ngủ mơ màng. Trên tay ông vẫn còn cầm một tờ báo đang mở.

Kỷ Càn Khôn nhìn thấy ông, quay mạnh tay, chiếc xe lăn nhanh về phía ông.

“Ông Đỗ!” Kỷ Càn Khôn đi đến chỗ Đỗ Thành, vỗ mạnh vào đầu gối đối phương, “Không sợ bị cảm lạnh à?”

Đỗ Thành mở mắt, thấy là Kỷ Càn Khôn, liền mỉm cười.

“Là ông à.” Ông khó nhọc vươn vai một cái, khiến tờ báo kêu sột soạt, “Mẹ kiếp, đúng là tệ quá rồi, vừa xem báo một tí đã ngủ quên mất.”

Kỷ Càn Khôn nhìn gương mặt vàng quắt và cái bụng phình chướng của Đỗ Thành, hỏi: “Ông thế nào?”

“Không sao, ngày kia làm phẫu thuật.” Đỗ Thành lắc đầu, “Chấn Lương cứ bắt tôi làm, thực ra hoàn toàn vô ích - ông thì thế nào? Hôm qua đã xử chưa?”

“Rồi, tội cố ý giết người và tội có ý đồ gây nổ.” Nét mặt Kỷ Càn Khôn bình thản, dường như đang nói về một sự việc không liên quan đến

mình, “Nửa ngày là xong.”

“Ông tổ giác Trương Hải Sinh, có thể coi là lập công.” Đỗ Thành nhìn ông ta, “Luật sư biện hộ của ông có nhắc đến không?”

“Hình như có nhắc thì phải, tôi cũng không chú ý lắng nghe.” Kỷ Càn Khôn chỉ vào bụng mình, “Ung thư phổi, kể cả là xử tử hình cho kéo dài thời gian thi hành án thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Đỗ Thành im lặng, cúi đầu. Giây lát sau, ông bỗng nhớ ra điều gì đó, ghé sát lại hỏi nhỏ: “Thế thì, bây giờ chắc chắn là ông không có thuốc lá đâu nhỉ?”

Kỷ Càn Khôn ngớ ra, “Cái lão già này, lúc nào rồi, mà vẫn còn muốn hút thuốc?”

“Hi hi, tôi có đấy.” Đỗ Thành cười tinh quái, rồi lấy từ trong túi áo ra một hộp thuốc lá, “Tiếc là chỉ còn hai điếu thôi.”

“Cho tôi một điếu, cho tôi một điếu.” Kỷ Càn Khôn lập tức ngưỡng mộ ra mặt.

Hai ông già chia nhau hai điếu thuốc lá cuối cùng trong hộp thuốc, rồi lại ghé sát vào cùng châm lửa, ngồi đối diện với nhau phì phèo nhả khói.

Kỷ Càn Khôn chỉ hút mấy hơi, mặt đã đỏ tím, tiếp đó liền ho dữ dội. Đỗ Thành thấy thế, vội đấm lưng cho ông. Kỷ Càn Khôn mãi mới hết cơn ho, thở hỗn hển, tay vẫn cầm nửa điếu thuốc lá không muốn vứt đi.

“Nhìn ông đấy, thôi vứt đi.” Đỗ Thành cũng thở dốc, vừa cười vừa mắng: “Mẹ kiếp, đúng là lãng phí.”

“Ông còn dám nói tôi?” Khóe miệng Kỷ Càn Khôn rớm máu, ông lau qua loa, rồi chỉ vào bàn tay đang liên tục xoa bụng của Đỗ Thành, “Không chịu được nữa rồi chứ gì?”

“Ừ, lát nữa còn phải đi hút dịch bụng.” Đỗ Thành bữu môi, nhịp thở cũng trở nên dồn dập, “Một ngày bảy tám lần, phiền phức chết đi được.”

Kỷ Càn Khôn lại rón rén hút một hơi thuốc lá, chậm rãi nhả ra một luồng khói, thần thờ nhìn những người đi lại trong sân.

“Ông Đỗ, hai chúng ta đều là người sắp chết rồi.”

“Đúng thế.” Đỗ Thành dựa người vào chiếc ghế dài, động tác lúc này gần như khiến ông kiệt sức, “May mà ý niệm ấy trong đầu đã được thực hiện, không còn gì nuối tiếc nữa.”

“Lâm Quốc Đống bị thi hành án vào hôm qua hả?”

“Ừ.” Mắt Đỗ Thành nhắm hờ, giọng mỗi lúc một khẽ, “Tiêm thuốc độc.”

Kỷ Càn Khôn gật đầu, “Đỗ Thành, còn một việc, muốn nhờ ông giúp.”

“Ồ?” Đỗ Thành miễn cưỡng mở mắt ra, “Ông cứ nói.”

“Hôm qua, lúc xét xử, gia đình Nhạc Tiêu Tuệ không yêu cầu tố tụng dân sự.” Kỷ Càn Khôn dừng lại một lúc, “Tôi nghĩ, thế nào cũng phải có một chút bồi thường cho con bé và bố nó. Tôi đã viết xong di chúc rồi, toàn bộ tài sản đều để lại cho nó. Nếu có cơ hội, ông khuyên nó, bảo nó nhất định phải nhận.”

“Được.” Đỗ Thành từ từ gục đầu xuống, giọng rất khẽ, gần như không thể nghe thấy.

“Tôi đã nợ nhà nó quá nhiều, mặc dù bồi thường tiền bạc chẳng có ý nghĩa gì, nhưng...” Bỗng nhiên Kỷ Càn Khôn trợn tròn mắt, giọng cũng đột ngột cao lên, “Ông xem, vừa nhắc, hai đứa chúng nó đã đến rồi.”

Đầu bên kia sân, Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ đang giẫm lên những bậc kê làm bằng đá rửa trên thảm cỏ ở đằng xa, đi về phía bên

này.

“Chà, ông Đỗ, ông bảo trong đoạn băng ghi hình mà Nhạc Tiêu Tuệ ghi lúc đó, liệu có để lại những lời dành riêng cho Ngụy Quýnh không?” Kỷ Càn Khôn nheo mắt cười, “Tôi thấy hai đứa này rất đẹp đôi đấy. Lúc ở trong quán cà phê, biết rõ là có thuốc nổ, mà Ngụy Quýnh vẫn không chịu rời Nhạc Tiêu Tuệ.”

Kỷ Càn Khôn cứ tự nói, hoàn toàn không nhận ra, ở phía chếch sau lưng ông, Đỗ Thành đã nằm lẩn ra chiếc ghế dài.

“Nghe nói, sau khi tốt nghiệp, hai đứa nó định thi công chức, làm cảnh sát, tôi thấy rất phù hợp. Nếu không có hai đứa nhỏ, chắc là cũng không phá được vụ án này. Thực sự hy vọng rằng sẽ có cơ hội trông thấy chúng nó mặc trang phục cảnh sát, ông thấy sao...”

Dưới ánh nắng chiều, Kỷ Càn Khôn nhìn Ngụy Quýnh và Nhạc Tiêu Tuệ cười đùa suốt dọc đường, sánh vai nhau bước tới. Chàng trai cầm lấy lẵng hoa quả cô gái đang xách trên tay. Đến một chỗ khoảng cách giữa các bậc đá rửa tương đối lớn, chàng trai liền đưa tay ra, nắm tay kéo cô gái, sau đó không buông ra nữa. Chàng trai vẫn hơi e thẹn, nhưng cô gái lại rất tự nhiên, còn lấy khăn giấy ra đưa cho cậu, ra hiệu cho cậu lau mồ hôi trên trán. Nhìn họ, Kỷ Càn Khôn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, mãn nguyện. Trong mắt ông, đôi thanh niên nam nữ này tựa như vầng mặt trời trên đầu mình. Nóng rực, rạng rỡ, mang theo nhiệt độ trường tồn mãi mãi và sức mạnh đủ để chống lại bóng tối. Như là mùa xuân khiến người ta tràn đầy mong đợi. Như là sức sống mới.

Như là hy vọng.

HẾT